

УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Специален клас

ШКОЛНИ ГОДИНИ 13 – 18
1933 – 1939

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящото електронно издание включва беседите пред Специалния (Младежки) окултен клас и е разделено на 4 части, включващи по няколко школни години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен. Ако някои от схемите са откривани с недобро качество, са били пречертавани.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

01.11.2014

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1933 – 1934	9
ПЕРПЕНДИКУЛЯРНО ОТНОШЕНИЕ	11
СЪЩЕСТВЕННОТО В ЖИВОТА	32
ПОЗНАВАНЕ	51
ЗАКОН ЗА МУЗИКАТА	65
ОБИЧАЙТЕ ПОЛОЖИТЕЛНОТО	79
ДРОБНИ ОТНОШЕНИЯ	100
ОПОРНА ТОЧКА В ЖИВОТА	108
ПРОВОДНИЦИ НА БОЖЕСТВЕННОТО	118
СЛУГА НА ДОБРОТО	126
ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА	135
ОСНОВНИЯТ ТОН	143
ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА	151
ТРИТЕ ПРАВИЛА	160
СТРЕМЕЖ И ПОСТЪПКА	170
ОТНОШЕНИЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИТЕ УСЛОВИЯ	178
СЯНКА И РЕАЛНОСТ	185
ПРАВА ОБХОДА И ПРАВА ПОСТЪПКА	195
ПЕРПЕНДИКУЛЯРНИ ДВИЖЕНИЯ	208
ПЪТ НА БОЖИИТЕ БЛАГА	218
ВДЛЪБНАТИ И ИЗПЪКНАЛИ ЛИНИИ	232
ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1934 – 1935	243
СИЛНИ И СЛАБИ СТЕПЕНИ	244
ОРЕХЪТ И ОРЕХЧЕТО. ВОДА И ПАРА. СЛИЗАНЕ, ХЛЪЗГАНЕ И ПАДАНЕ	253
ПРАВИЯТ ЪГЪЛ ОТВЪТРЕ. ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК И ГЕНИЯТ	274
ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА	289
ЖИВИЯТ КВАДРАТ НА ЧОВЕШКИТЕ ОТНОШЕНИЯ	304
ПРОМЕНЧИВИ ВЕЛИЧИНИ	321
ПРИЧИНИ И УСЛОВИЯ	338
КАЧЕСТВА НА РЕАЛНОТО	356
ПОМНИ ГО	373
ФИЛОСОФИЯ НА ТРЕПТЕНИЯТА	397
ЕСТЕСТВЕНО РАЗПОЛОЖЕНИЕ	416
ПОГРЕШКА И СПЪНКА	433
ЕСТЕСТВЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ	453
ОБЕКТИВНИ И СУБЕКТИВНИ РАЗСЪЖДЕНИЯ	474
ЗАКОН ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ	489
ПЪРВОТО И ПОСЛЕДНОТО МЯСТО	512
ПРАКТИЧНА ФИЛОСОФИЯ	532

ГОЛЯМОТО И МАЛКОТО	550
ДВАТА УНИВЕРСИТЕТА (Съживяване на царския син)	568
НАЙ-МЛАДИЯТ В СВЕТА	590
ДА МИСЛИ.....	607
ЗНАНИЕ И ВИЖДАНЕ	621
МАТЕМАТИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ	637
НАСОКА ОТВЪТРЕ	649
РАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ	662
ОРГАНИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ СИЛИ В ЧОВЕКА.....	679
УСЛОВИЕ И ВЪЗМОЖНОСТИ	692
ФА И ФА ДИЕЗ.....	705
МАЛКИТЕ ЖЕЛАНИЯ	718
АУРАТА – КОЖАТА НА ДУХОВНОТО ТЯЛО	733
ФЕРМЕНТИ	746
ДВАТА ЗАКОНА. ВЛЮБВАНЕ. ЗАКОН НА СМЕНИТЕ	759
ДВАТА ПОЛЮСА – МЪЖЪТ И ЖЕНАТА.....	775
ПЪРВАТА ДУМА.....	790
ДВАМАТА ПЪТНИЦИ	814
НЕЗАВЪРШЕНИ, ПРЕХОДНИ И ЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ	833
ОТРЕБВАНЕ, РАЗТОПЯВАНЕ, ОТВЯВАНЕ	845
СТЕПЕНИ НА ЧИСЛАТА.....	859

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА 1935 – 1936 874

ГОСПОДАР И СЛУГА.....	875
ЧУВСТВО НА СИГУРНОСТ	892
МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ	912
ВЕЛИКИТЕ МУЗИКАНТИ.....	926
НЕИЗМЕННОТО В ЧОВЕКА	938
ЗНАНИЕ И ЧУВСТВИТЕЛНОСТ	958
БОЖЕСТВЕНИЯТ ИЗВОР	980
ПАРАМЕТАФИЗИКА.....	1007
ПОДЯДЯНЕ И ОЩЕТЯВАНЕ	1030
МОРАЛЪТ	1052
СЪЩЕСТВЕННОТО	1073
НЕРАЗБРАНТО.....	1094
РАЗНООБРАЗИЕТО	1115
СЪЗНАТЕЛНО ГОВОРЕНЕ	1135
ДВАТА ВИДА ПЕЕНЕ	1159
РЕАЛИЗИРАНАТА МИСЪЛ.....	1191
ОСНОВНИЯТ ТОН.....	1220
МУЗИКАЛНО СЪСТОЯНИЕ	1248
ПРИДОБИВАНЕ НА ЕНЕРГИЯ.....	1271
ПРЕДПОСЛЕДНАТА ВРАТА ЗА ТОВА КОЕТО Е.....	1289
ВЪЗМОЖНОСТИ И УСЛОВИЯ НА УМА И СЪРЦЕТО	1310

ДУХ И МАТЕРИЯ.....	1329
ЕСТЕСТВЕНАТА МЯРКА	1346
ЦАРЯТ, БОГАТИЯТ И МОМАТА.....	1364
ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ЧУВСТВОТА	1382
САМОВЪЗПИТАНИЕ.....	1397
ОРГАНИЗИРАНЕ.....	1414
КАЧЕСТВА НА МИСЪЛТА.....	1429
ПОСТИЖЕНИЯ НА МИСЪЛТА	1443
УВЕЛИЧАВАНЕ И РАЗМНОЖАВАНЕ	1455
СТАРА И НОВА БЪЛГАРСКА ПЕСЕН.....	1472
ДО МАЖОР И РЕ МАЖОР.....	1491
ОТНОШЕНИЕТО НА ТРИТЕ ЖИВОТА	1503
ПЪРВАТА ДУМА.....	1515
ПЪРВАТА СВЕТИНА.....	1527
ПРАВИТЕ И КРИВИТЕ ЛИНИИ.....	1542
ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА 1936 – 1937	1554
РАЗУМНИТЕ СЪЩЕСТВА	1555
ФУНКЦИИ НА ЧЕРНИЯ ДРОБ.....	1570
ДВЕТЕ КОЛЕЛА	1585
СЪЩЕСТВЕННОТО ЗА МЛАДИТЕ	1602
СИН И БАЩА	1623
КОЕТО МИСЛИШ, СТАВА	1633
ГЛАДНИ И СИТИ, ЕДИНЕНИЕ И РАЗЕДИНЕНИЕ	1653
ПОВОДИ НА МИСЪЛТА.....	1671
ГРОЗОТА И КРАСОТА	1684
ЕСТЕСТВЕНА ХЛАДИНА И ТОПЛИНА	1707
ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ	1725
ХИГИЕНА НА СЕТИВАТА	1743
КОНЦЕНТРИРАНЕ НА ЧОВЕШКИЯ УМ	1762
ДВЕТЕ ТЕЧЕНИЯ.....	1781
МУСКУЛНО И НЕРВНО НАПРЕЖЕНИЕ	1800
ОСНОВИТЕ НА ЗДРАВЕТО	1815
ЧЕТИРИ ХИГИЕННИ ПРАВИЛА	1826
ТРИМАТА ПРОФЕСОРИ.....	1839
МИСЪЛТА КАТО ИЗХОДЕН ПЪТ	1858
ДВАМАТА ГОСПОДАРИ	1870
ГАМИТЕ НА СВЕТИНАТА И ТОПЛИНАТА	1882
БОГАТСТВО, ЗНАНИЕ И ДОБРОТА.....	1898
ХАРМОНИЯ НА ЧУВСТВОТА И СПОСОБНОСТИТЕ	1910
ТРИТЕ ТЕМИ	1929
НА МЯСТО И НЕ НА МЯСТО.....	1941
ЦЕННОСТ И МОРАЛ	1951
ТРИТЕ ВЕЛИКИ ЗАКОНА.....	1960

ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ.....	1972
ПОЯСЪТ	1981
МЪЧЕНИЕ, ТРУД И РАБОТА.....	1987
ВЪЗПИТАНИЕ НА СЕТИВАТА	1998
ДВЕ СЪСТОЯНИЯ.....	2006
ЛЮБОВ И БЕЗЛЮБИЕ.....	2018
БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДАРЪК.....	2039
КАКТО ГОРЕ, ТЪЙ И ДОЛУ.....	2049
АРИСТОКРАТ И ДЕМОКРАТ	2060
СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА 1937 – 1938.....	2074
ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА.....	2075
ВЪЗМОЖНОСТИ НА КРАСОТАТА.....	2086
ВЪТРЕШНА СВЕТИНА.....	2102
РАЗУМНИТЕ ДВИЖЕНИЯ	2120
ПРИБЛИЖАВАНЕ И ОТДАЛЕЧАВАНЕ	2142
ИДЕАЛЕН, РЕАЛЕН И МАТЕРИАЛЕН ПОРЯДЪК	2158
СЪГЛАСУВАНЕ	2183
ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ	2202
ВЕЛИКАТА РАБОТА НА ВОДАТА, ВЪЗДУХА, ТОПЛИНАТА И СВЕТИНАТА.....	2215
НАЧИНИ НА МИСЛЕНЕ.....	2226
ИЗМЕРЕНИЯ	2247
ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧУВСТВОТА	2267
КРИВИ И ПРАВИ ЛИНИИ	2283
ДИШАНЕ.....	2299
БЪДЕТЕ ЩЕДРИ	2316
ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ЖИВОТА.....	2337
СЪРЦЕТО НА ПРИРОДАТА.....	2359
РАЗУМЕН И НЕРАЗУМЕН СТРАХ.....	2378
ЗАКОНЪТ НА ХАРМОНИЯТА В ТЯЛОТО	2393
МОЗЪЧНА И СИМПАТИЧНА НЕРВНА СИСТЕМИ.....	2412
ПРОГРАМАТА В ЖИВОТА.....	2434
ОБИЧ И ЛЮБОВ	2458
УЧЕНИЕ.....	2481
ИЗЛИЗАНЕ, РАБОТА, МОЛИТВА.....	2499
ЗАКОНЪТ НА МУЗИКАТА.....	2512
ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ОЧИ	2524
ИМПУЛСЪТ.....	2541
НЯКОЛКО ВЪПРОСА	2555
ЕДНА ОСНОВНА ИДЕЯ	2558
ПРИЧИНА, СРЕДА, ФАКТИ.....	2573
ЧЕСТНОСТ И СПРАВЕДЛИВОСТ.....	2585
ОПОРНА ТОЧКА.....	2596
МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ	2607

ПРАВАТА ЛИНИЯ	2621
КАКВО ТРЯБВА НА МЛАДИТЕ	2635
ЗАКОНЪТ НА КОНТРАСТА	2647
ОСВОБОЖДАВАНЕ.....	2660
СЪЗНАНИЕ И САМОСЪЗНАНИЕ.....	2670
ГОСПОДАРЯТ.....	2684
САМОВЪЗПИТАНИЕ.....	2698
ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА 1938 – 1939.....	2714
СКРЪБ И РАДОСТ	2715
ЧЕТВЪРТО ИЗМЕРЕНИЕ	2727
АНАЛИЗИ.....	2744
ПРАВИЛНА ПРЕЦЕНКА.....	2761
ДОБРО И ЗЛО.....	2784
СТРАДАНИЯ И ПРИДОБИВКИ	2809
СТАНИ ТИ, КОЙТО СПИШ!.....	2828
СУХОТА И ВЛАГА.....	2845
МЛАДОСТ И СТАРОСТ.....	2867
ТЪРПЕНИЕ	2889
ТРИТЕ ЗАКОНА.....	2906
СКРЪБ И РАДОСТ	2927
ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ НА ЖИВОТА	2941
ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ	2963
НАЛЯГАНЕ И НАПРЕЖЕНИЕ	2984
ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН ЖИВОТ	3005
ОСНОВЕН ТОН	3017
ЕДИН ОПИТ	3038
НЕДОВОЛСТВОТО.....	3058
ЦЕННОСТ, СЪДЪРЖАНИЕ И ФОРМА.....	3074
БЛАГОПРИЯТНИ И НЕБЛАГОПРИЯТНИ УСЛОВИЯ.....	3091
ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА.....	3105
ДАЙТЕ СВОБОДА	3122
ЕДИННИЯТ ЗАКОН.....	3136
САМОВЪЗПИТАНИЕ.....	3146
ОПИТВАНЕ, ПРОВЕРЯВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ.....	3158
СВОБОДА НА СЪЗНАНИЕТО. ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО	3171
МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ.....	3182
БЕДЕН И БОГАТ	3186
ЧИСТИ МИСЛИ, ЧИСТИ ЧУВСТВА И ЧИСТИ ПОСТЪПКИ.....	3197
БЯЛ И ЧЕРЕН КЮП.....	3209
НОРМАЛНИЯТ ЧОВЕК.....	3219
ОБЕЗСЪРЧЕНИЕ И НАСЪРЧЕНИЕ	3229
ДАВАНЕ, ВЗЕМАНЕ И ПРИЛАГАНЕ	3241
С ВЯРА, БЕЗ СМУЩЕНИЕ	3253

ТЪРПЕНИЕ	3265
ГОСПОДАР И СЛУГА.....	3276
МЛАДИ, ВЪЗРАСТНИ И СТАРИ	3287
КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ.....	3302
РЕЧНИК.....	3315
ТЕМИ ЗА ДОМАШНА РАБОТА.....	3323

Тринадесета година

1933 – 1934

Неоткрити беседи:

- 1 – Най-голямото число – 20 октомври 1933 г.
- 2 – Кое си ти – 27 октомври 1933 г.
- 3 – Промяна в съзнанието – 3 ноември 1933 г.
- 4 – Прости и сложни процеси – 10 ноември 1933 г.
- 5 – Доброто като връзка – 17 ноември 1933 г.
- 6 – Злато, сребро, мед – 24 ноември 1933 г.
- 10 – Квадратът – 22 декември 1933 г.
- 13 – Светът на великите души – 12 януари 1934 г.
- 14 – Здравото въже – 19 януари 1934 г.
- 15 – Противоречията в живота – 26 януари 1934 г.
- 16 – Единственото право на душата – 2 февруари 1934 г.
- 17 – Правото разбиране – 9 февруари 1934 г.
- 18 – Смехът – 16 февруари 1934 г.
- 19 – Любов и работа – 23 февруари 1934 г.
- 20 – Съотношение между мисли и желания – 2 март 1934 г.
- 21 – Постиженията – 9 март 1934 г.
- 22 – Музика – 16 март 1934 г.
- 23 – Музиката – 23 март 1934 г.
- 24 – Музика – метод за работа – 30 март 1934 г.
- 25 – Двете максими на живота – 6 април 1934 г.

33 – Първичната динамика – 1 юни 1934 г.

34 – Психологически анализ на сръдната – 8 юни 1934 г.

35 – Разменната монета – 15 юни 1934 г.

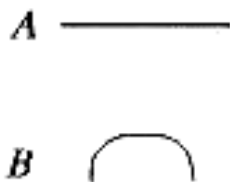
36 – Светията, слугата... – 22 юни 1934 г.

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНО ОТНОШЕНИЕ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? – *Имаме*

Сега аз съм от друг свят, не разбирам какво е добра и лоша постъпка. Какво разбирате, какво е добра и какво е лоша постъпка. Чудна работа, нали това е правата постъпка (фиг. 1 – А). Де е лошото, че е крива постъпката (фиг. 2 – В)?



Фиг. 1

Кривината в какво седи? Тук е тесният път – правата линия по-малко време взема. Кривата, кривият път, по-дълго време взема. Господарят се сърди, че е закъснял. Де е кривата постъпка че е закъснял 5 – 10 минути. Няма никаква постъпка, но има едно съвпадение на нещата, има друга среда. Дави се някой във водата, ти закъсняваш с половин час и той се удави. Той се е удавил, не съм отишъл на време, защо аз да съм отговорен? Той като влиза във водата, защо мене държат отговорен. Той се дави, а мене държат отговорен. Казват: „Ти си хванал кривия път и не си могъл да дойдеш на време да го избавиш.“ 10; 1.5. Отношение има, следователно има съвпадение едно цяло и пет десети. Може да се направи един малък извод. Между 10 и 1.5 има отношение. Оттам може да извадим един закон. Десет кила картофи по един лев и 50 стотинки колко прави? –

15 лева. Махнете точката. Искате да знаете колко стотинки правят. Вие знаете – 150 стотинки. Или 1,5 в дадения случай какво означава? Или 1 и 1/2 какво означава? Какво означавате по един лев и 20 стотинки – колко струват тия картофи? (12 лева.) Защо именно 12 лева ще струват?

Подобни извлечения имаме ако лицето е дълго или ако носът е дълъг. Има общи положения, които са верни. Но въпросът е за дължината на носа. Дългият нос означава интелигентен нос, а късият нос всякога означава повече чувства. Такава голяма интелигентност няма в късия нос. Но каква е дължината, дължината не е определена. Онези, които са определяли, не са определили коя е оная малка дължина на носа, дето започва носът, за да покажат, че този е един умен човек. Носът е специфично построен у хората, които са умни. Има известна дължина. Но сега онези, които измерват лицето, нямат абсолютната мярка, с която се мери. Откъде започва нормата, с която се мери човешката интелигентност. Защото, за да бъде носът интелигентен, той трябва да има няколко качества.



Фиг. 2

Какво се подразбира под думата кръг? Ако на дъската начертая кръг, това кръг ли е (фиг. 3)? То е кръг, но не е правилен кръг. Да направим още един опит. Този кръг не е правилен. Защо не е правилен? Защото всичките точки не са еднакво отдалечени от центъра. Защо не са еднакво отдалечени? Понеже аз не съставям центъра на този кръг. Следователно всяко нещо, на което ти не си център, ти не може да го направиш тъй, както трябва. Този пергел може да направи кръга по-хубаво от мене. (Учителя чертае кръг с пергела.) Питам: Този пергел, който прави кръга по-хубаво от мене,

той по-учен ли е от мене? Той не направи кръга, но аз си послужих с този пергел.

Сега какъв е далечният извод? Вие не правите далечни изводи. Ти прокарваш известна теория. Но тази теория не си я създал, ти си чел и се захващаш да обработиш, да развиеш нечия теория. Питам: След като си развил теорията и доказваш тази теория, след като я доказваш, по-учен ли си от онзи, който е създал теорията? Не, но я разбираш. Или другояче казано, имате един развит желъд и един желъд като зародиш на развитие. Желъдът е образувал едно голямо дърво. Кой е по-умен – развитото дърво или желъдът? Сега могат да се намерят много причини, да се обясняват. Може да кажете, че развитият желъд е по-умен от неразвития. Но как така? Ако мислиш, че неразвитият желъд не е толкова умен, тогава как е възможно това, което не е толкова умно, да се развие и умно да стане. Според теорията на Дарвина от нисшите организми се развиват висшите. Може ли в един човек да се развият известни качества, които не са съществували в самия зародиш? Как мислите, възможно ли е? Възможно е да се явят в известни дървета качества, които не са съществували в зародиша, но как ще обясните отделните случаи. Отивате при някоя праскова или при някоя слива и виждате, че там растат на едно и също място и праскови, и сливи. Как ще си обясните? Присадени са. Но в закона на присаждането има едно изключение. Кое на кое се присажда? – Семка на семка и костилка на костилка. Ако присадиш семка на костилка, нищо не става. Някои от вас занимавали ли са се с градинарство?

Следователно, щом разгледате човешкия живот в самия зародиш, какво се крие в човека. Казвате: Този човек върви по един естествен път, по правилен път на развитие. Но когато у него се явят някои черти, които ги няма в семето на самия човек, в човешкото естество ги няма, не прииждат отвън, ние виждаме, че те са

присадени. За пример вземете чувството на страх. В най-напредналите същества, в съвършените същества има чувство на страх. Да ви дам един пример. Във водата има ли страх, че може да се счупи? Само за обяснение: имате едно гърне. Може ли да кажете, че в него има страх? Издаването на известни звукове показва, че има известна възможност. За пример вземете една стомна. Ако стомната е празна и я почукаме, тя издава известен тон. Ако напълните стомната и почукате, този тон е по-тъп, нали? Като почукате, звукът е тъп. Също така и динята преди да е узряла, е като стомната. Като я чукате, кънти, после като узрее, като почукате, звукът е тъп, показва, че динята е узряла. Имате два звука – първият звук е ясен; звукът на динята показва много страх, че може да се счупи. Вторият звук, тъпият казва: „Аз никога не се чупя, където и да ме хвърлите, каквото и да направите, не се чупя.“ Но какво става с водата? Вместо да се чупи, тя се разлага. Щом като легне на земята, вие вече не може да я намерите, където и да я турите. Но ако начупите една стомна и я хвърлите на земята, какво ще направи? Следователно от стомната и водата, от счупената стомна и от разлятата вода хората изваждат две правила. Кой са тези правила, които всеки един от вас употребява. Първото правило, което извадил човек: като направиш една погрешка, за да се избавиш от нея, ти ще се скриеш, ще употребиш метода на водата.

Праведният човек не прави погрешки. Той употребява системата на стомната, казва: „Аз не се крия.“ Някъде той ще остави или счупено или несчупено. Казва: „Нека ме знаят.“ Стомната, щом се счупи, може да остане вън, а водата, като се разлее, ще се скрие. Ако един праведен човек направи погрешка, той ще употреби метода на стомната. Ако е неправеден човек, ако е грешен или ако е страхлив, той върви по пътя на водата. Праведният върви по положението на счупената стомна. Има отношение между туй, което се чупи, и туй,

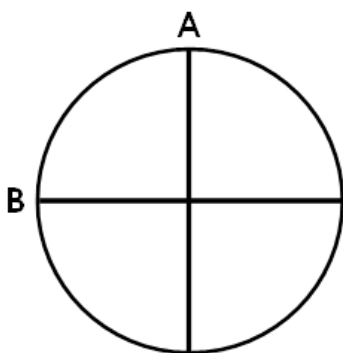
което се разлива. Има една допирна точка, ако разумният човек, е казал на стомната да се примири. Какво примирение може да има между един лош човек и един добър човек? Изваждам пак едно правило: Водата, която се крие, е лошият човек. Праведният човек е, който се чупи. Той единствен се чупи. Тогава, за да не се разлива водата и да не се чупи стомната, турете водата в стомната. Ще турите лошия човек и праведният ще го пази. Защо ще го пази? За да не се разлива. Защо с лошият човек? – За да не се чупи. Тогава изваждам правило: Защо трябва да ставаш лош? – За да не се чупиш. Но защо трябва да ставаш праведен? За да не се разливаш. Схващате ли право защо той е станал лош и защо е станал праведен. Той е станал лош, за да не се разлива, а защо е трябвало да стане праведен? Водата се разлива. А за да не се разлива водата, той трябва да бъде в стомната. Нали като направиш една погрешка, ти искаш да се скриеш някъде. Лошият човек винаги се крие, а праведният казва: „Трябва да си призная погрешката.“

Ние искаме да примирим нещата, за да не се разливат и да не се чупят. Тогава водата трябва да бъде в стомната.

А къде трябва да бъде стомната? Водата трябва да бъде в стомната, а стомната трябва да бъде около водата. Слушайте сега: Ако турите една празна стомна във водата, ще се счупи ли? Няма да се счупи никога, понеже водата е пластична. Ако влезеш при един лош човек, ти не може да се счупиш. Влезеш между праведни, ти може да се счупиш. Една стомна между другите стомни има възможност да се счупи. Ако един праведен човек влезе между лошите хора, те ще го държат като писано яйце. Един човек между лошите хора – те с години го чакат – може да бъде почтен гражданин. Същото нещо е, когато един лош човек дойде между добрите хора. Те го гощават и той е особен екземпляр. Сега вие не може да си представите защо е така. Че така е в света. В турско време, като дойде едно заптие или

някой съвременен началник или някой мирови съдия – мировият съдия в турско време се наричаше кадия, като дойде той, веднага българите се разтичат, показват, че имат нужда от него. Те ще го нагостят хубаво, защото един ден ще имат нужда от него. Като го угощават, той се счита задължен някой път и той да послужи. Та българите услужваха на турците от страх, че ще имат нужда от тях.

Сега да оставим тези работи какво е било между българите и турците. От една случайност какъв закон можем да извадим? От много случайности можем да извадим едно правило. От много правила какво може да извлечете? Какво правят много правила? От много правила се образува един закон. Колко правила трябва, за да се образува един закон? Имате единица. Тази единица колко пъти трябва да се умножи, за да стане цяло? (4 пъти.) Може да питаме, защо четири пъти трябва да се умножи. Сега трябва да доказвате. Тъй е, щом се умножи 4 пъти, тогава имате единица. Имате едно цяло число. Каква е разликата между цялото и частите?



Фиг. 3

Сега другата мисъл, на която искам да ви наведа. Нали в този кръг вие ще кажете, че А е еднакво на В. Но ако този кръг го поставите в хоризонтално положение, кое ще бъде нагоре? 2 по 2 е равно на 4. Кога линията е винаги нагоре? – Когато е перпендикуляр.

Можете ли в един кръг да теглите перпендикуляр. Не може да теглите. Перпендикулярът вече означава сфера. В една сфера може да теглите перпендикуляр. Щом имате перпендикуляр, то показва вече едно триизмерно пространство. Затуи и това положение как може да теглите перпендикуляр? (В равнината, в която е начертана окръжността.) Правата В е перпендикуляр на А. Ако два пъти се умножи, ще имате повърхнина, ако още два пъти се умножи, ще имате сфера.

Във всичката съвременна наука, дето участвува човешкият дух, това са изводи, методи. Геометрията и математиката, това е език на природата. Всеки един от вас, който иска да изучава природата – няма по-добър начин от геометрията и математиката. Това са начини, пътища, по които вие може да изучавате живата природа. Тези линии, фигури, кръгове и сфери, които съществуват, трябва да се оживят, трябва да бъде първо ясно, понятно на вас. Какво нещо е точката? Какво нещо е правата линия? Какво нещо е повърхнината? Какво нещо са успоредните линии. Какво нещо е триъгълникът, четириъгълникът, петоъгълникът, шестоъгълникът, сферата? Какво представя една правилна фигура, елипсата, параболата, хиперболата и т. н.? Това са съчетания, вие трябва да ги изучавате, тъй както музикантите изучават известни тонове. От седемте тона се образува цяла музика. Седемте тона с повторение, имате и спомагателни знаци диези и бемоли – те образуват цялата сегашна музика.

Да допуснем сега, че в музикално отношение имате тона ми. Той е най-правилен тон. Кой следва ми? В гамата има известни съчетания. Ако вземете ми или ре, кой тон трябва да вземете след ре. Може да кажете след ми да вземете ре. Но само при известни условия може да се вземе ми. Щом вземеш тона ми, той поражда мисъл у тебе. Искаш да реализираш тази мисъл на физическото поле. Ако този тон трепти в теб, умът ти се проявява. Ако не мислиш и искаш да я приложиш на

повърхнината, ти ще се върнеш назад, няма да вървиш напред. Ще вземеш ре. Тогава може ли някой да вземе ми и ре назад. Може да се вземе. Ако вземете ре сега, показва, че нещата са на физическия свят. Ти искаш да се индивидуализираш след ре. Ако тази работа е оформена, има плод. Кой тон ще вземеш сега?

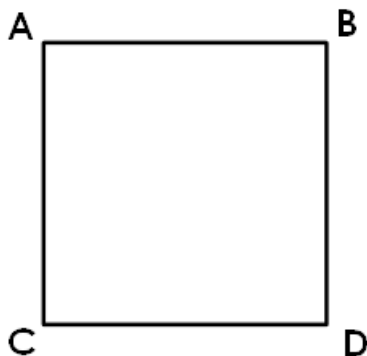
Тогава представете си, че един студент, който е в училището, казва: „Нямам си парици!“ Той не се плаши, но констатира факта. Писал едно писмо на баща си, писмото иде и парите носи. Какво ще кажете вие? Я ми дайте тона ми. Дайте ми е. Дойдоха парите. Сега той е радостен, иска да купи нещо за обяд. Кой тон трябва да дойде сега? Отворил се широко, ще дойде ла. Тя е щедра, иска да се покаже. Като срещне другарите си, той е радостен, весел. Той пее ла. Казва: „Нямаш парици.“ Ре – дойдоха парите. Сега ще ядем, ще пием, ще вземем тона ла. Но всякога в живота, когато човек води един естествен живот, в него всичките мисли, които се явяват, се явяват в известни музикални тонове. Трябва да знаеш откъде започва всяко едно приятно чувство в тебе. В началото това чувство проявило ли се е? Ще се прояви ли? Ще мислиш върху известни работи. Или сполуката в живота зависи от тона кой тон ще вземеш. Защото, ако започнеш една работа в ре, в началото ти няма да я свършиш. Тя е много добра работа. Природата винаги започва с един мек тон. Или всяка сполука в света трябва да започне с най-малко съпротивление. Сполуката в живота винаги върви по пътя на най-малкото съпротивление. Човекът, който е в Божествения път на най-малките съпротивления, той ще сполучи. Накрая той ще се обезсили. Следователно резултатите, които ще постигне, няма да може да го ползват. Умният ще започне с най-малките съпротивления, че да има достатъчно сили да използва, каквато и мъчнотия да дойде. Тогава, като имате някоя мъчнотия, вие ще разрешите въпроса, но накрая вие ще се усетите така обезсилен, че няма да ви ползува вашето разрешение.

Помнете друго едно правило, което съществува – че зад всичките мъчнотии, побуждения, които човек има, каквото и да е материално побуждение, какъвто и да е подтик, каквото и да е намислил, зад туй седи една велика разумност. Каквото и желание да имаш, зад всяко желание, зад всяка постъпка в природата седи една разумност, която подтиква туй движение. За пример вие виждате, че се движи цял един трен. Има един машинист, който ръководи този трен. Но кой ръководи в дадения случай обществото, държавата?

Най-първо трябва да знаете – в света има четири цифри. Четири пъти може да преведете туй правило. Една четвърт веднъж; ако умножите на цялото, ще получите цялото. В имажинерните числа, ако умножите едно въображаемо число четири пъти само на себе си, ще се получи цялото.

Най-първо вие имате едно желание, но за да се постигне каквото и да е желание в геометрическа форма, вие сте един център. Центърът А е индивидуалният живот – сега да обясним теорията, която седи там. Това са сега ми и ре това са фа и ми. За да се постигне каква и да е постъпка в света, вие трябва да се поляризирате. Ще имате тогава АВ – правата линия, то е посоката. Правата линия – вие сте се поляризирали. АВ – това е човекът, поляризиран. Туй е първото положение. Второто положение, то е посоката около вас. Третото положение, това е държавата и тя се налага. Зад държавата седи четвъртото положение, което наричаме Бог, който регулира всички неща. Най-първо онзи в тебе, който работи, ще се поляризира, след туй иде обществото, после държавата и най-после иде Божественото в света, то образува цялото – четири пъти около себе си. Ти трябва да вземеш четири неща: първо ти, после окръжаващата среда – обществото, след туй трябва да вземеш предвид държавата и най-после трябва да вземеш живата природа, или Бог, Който е в центъра. Бог в дадения случай е пътят, целта, която има всичко в себе си. След

Бога ти нищо не може да имаш. Ще имаш известни постижения. Ще имаш постижението на правата линия, ще имаш постижението на плоскостта, после ще имаш постиженията на куба и най-после ще имаш постиженията на тесаракта! Тогава бих употребил кривата линия. В дадения случай, в нашето триизмерно пространство, кубът е като емблема на тесаракта. Затова се туря кръга и се казва криволинеен кръг. В нашия свят той е кръгът, а в четириизмерното пространство има съвсем друго отношение. Ако този квадрат го завъртите около своя център, какво ще образува? Кръг ще образува, нали? А неговите страни са плътни. Следователно той трябва да има четири допирни точки. Единствените точки в квадрата, това са четирите точки, на които може да разчитащ (фиг. 4).



Фиг. 4

Имате СО. Откъде може да стане пречупването? Но единственото безпрепятствено място, откъдето ти може да излезеш навън, това са четирите ъгъла. Ъгълът А, ъгълът В, ъгълът С и ъгълът D – те са единственото сигурно място, на което може да разчиташ. Това са принципи вътре в тебе, които принципи са, че ти най-първо трябва да имаш едно здраво тяло, след здравото тяло ти трябва да бъдеш достатъчно силен, трябва да имаш отличен ум, който мисли, и след

това трябва да имаш една природа, с която да си във връзка – да имаш нещо, на което може да разчиташ.

Та казвам: Не е само в отражението. Да кажем, даден човек е умен човек. Аз разбирам неговата глава. Но той е много добър човек – разбирам неговото сърце. Ама той е много силен – разбирам неговата мускулна сила. И още нещо трябва. Той трябва да живее в едно единение с Бога. Той може да има ум, за да мисли, изисква се широк свят, тяло, дробове за да диша – трябва въздух, който постоянно да приема. А тази сила трябва да има материя, с която да работи. Сега по някой път вие се заблуждавате от нещата. Седим и казваме: „Няма Господ! То е празна работа.“ Но не може да разсъждаваме. Да ви приведа един пример. „Няма Господ“ какво означава? Един адепт взел едно дете, да направи един опит. Той взел детето и му внушил, че човек сам се ражда, че въвн от него нищо не съществува. След години, когато детето станало на 21 години, идва баща му и му казва, че той му е баща. – „Не може – казва – аз от само себе си се родих.“ А бащата счита, че има знание, че туй, което детето говори, не е истина. Разумната природа, която те е създала и на която ти дължиш, ти седиш и казваш, че тя е празна работа. Там е възпитанието. Учените хора му доказват, че има баща, то казва: „Нямам никакъв баща. Аз не го признавам.“ В природата се изискват само пет минути, за да ви докажат нещо. Ако те турят на въжето и те стегнат, моментално ще ти покажат, че има нещо добро, без което ти не може да живееш. Хубаво, ако ти си самостоятелен, ако няма нищо, ако ти си единственият фактор, тогава ти нямаш нужда от въздух, от вода, от хляб, най-последно нямаш нужда да мислиш. Но има четири неща, които са необходими, без които човек не може. Животът започва с човешката мисъл, животът започва с човешките чувства, животът започва с човешката сила и най-последно животът е свързан с туй, което е проявило цялото тяло на човека, което е резултат на една разумна материя. Цялото

тяло във нас показва онова, което Бог е създал. Никой да не казва, че аз нищо нямам. Имаш едно тяло, ти си собственика! Тогава туй тяло има една глава, едно сърце, дето са чувствата, мускулите, дето е силата, и най-после цялото тяло е неговото отношение. Щом имаш едно тяло, ти можеш всичко да постигнеш. То ти е дадено вече. Няма какво да се обезсърчаваш. В какво се състои човекът? Твоето тяло – то всичко може да постигне. Следователно и хляб ще има, и вода, и общество. Следователно може да бъдеш учен, силен, богат. Всичко може да постигнеш, но трябва да спазваш други закони. Идеята във вас трябва да бъде строго определена. Защото когато се казват тези идеи, не знаете защо се казват.

Ти казваш: „Има Господ, има нещо в света.“ Бог е туй, без което ти не можеш. За Бога ти не може да мислиш. Ти Бога не може да Го чувствуваш. Ти не може да живееш вътре в Него. Той ти е дал всичките възможности. Ти в себе си може да чувствуваш присъствието на Бога, но никога не може да си съставиш една идея какво нещо е Бог. Защото както и да Го представиш, ще Го представиш в онзи резултат, който Той ти е създал. Бог е, Който е създал тялото. Ти винаги ще си Го представяш и резултат. Този резултат съставя четири положения. Първо, да вярваш в Бога подразбира, че ти трябва да мислиш. Ти, за да вярваш в Бога, трябва да чувствуваш. Ти за да вярваш в Бога, трябва да имаш сила, ти трябва да имаш едно тяло и да си господар на това тяло – това е волята. Следователно всичко туй ще го туриш на опит. Може да опиташ, че действително има една разумност в света, в която ти живееш, от която зависят всички твои постъпки. Не си ти единственото разумно същество, зад тебе седят милиони разумни същества, много по-разумни, отколкото си ти. Всички те работят. Не че те мислят само за тебе, но те имат предвид твоето благо. Някой път вие не може да си представите защо мислят заради вас. Когато вашият малък пръст е

здрав, вие никак не мислите за него, даже не мислите, че на крака си имате малко пръстче. Здраво ви е, никак не мислите за него. Но един ден ви заболи малкото пръстче, обръщате внимание, милвате го, вие постоянно се грижите за малкото пръстче, защото почвате да съзнавате, че от това малкото пръстче много зависи. За тия разумни същества пожеланието за постижение е едно благо. Когато ние искаме да постигнем нещо, за тия разумни същества е една болка в техния крак и, за да се избавят от тази болка, те го направят. За нас това е постижение. Когато ние искаме да постигнем нещо, то за тях е болка и ще превържат болката, ще турят мехлем. Тия мехлеми са едно благо за нас. Тази превръзка за нас с едно постижение. Казваме: „Добихме нещо.“ То е само във фигуративен смисъл.

Искам да ви покажа защо вашият живот седи на радиуса при сферата над вас и ако вие вървите по този правилен път, може всичко да постигнете по пътя на бързото съпротивление. За вас, за вашите другари, за вашето общество, за Бога, то са четири положения, които трябва да имате. Здрава глава, дробове, стомах (ние го наричаме банкерин, касиер на Бога) и най-после Божественото, туй ние го наричаме вътрешна връзка. То е Божествената възможност на всички твои постижения. Ако така седи идеята във вашия ум, вие няма да се нервирате. Някой път се заражда борба, хората се борят един с друг. Тук практически има една идея. Как ще ми представите практически тази идея. Практически как ще ми докажете в живата геометрия? Как ще ми докажете де е правата линия, де е плоскостта, де е триизмерното пространство в геометрията, но в живата геометрия. Казвате: „С ума си го разбирам.“ Не само с ума си да разбираме, но и сърцето и ръцете да го разберат, всички около мене да го разберат. Сега както се разправя за този кръг, има нещо неясно. Как ще го разправите, че да бъде ясно и за ума ми, и за сърцето ми, и за силата ми, пък и тялото ми да го разбере. Ето аз как бих го показал.

Представете си, че вие сте вързан. Срещате един човек, който е крайно енергичен, но е вързан. Разбойниците са го съблекли гол-голеничък и му вързали ръцете и краката и той не може да се обърне. Искане му се да покаже, че има четириизмерно пространство. Най-първо изважда един нож, разрязва въжето. Образува една връзка между него и себе си. След туй второто положение, казвам: „Стани сега.“ Той е благороден, но е гол при мене. Но той за хората ще бъде облечен. Аз му давам дрехи, обувки, шапка и той се облича като мене. Този човек е седял няколко дена гладен. Завеждам го вкъщи и той, и аз сядаме да ядем. Най-после завеждам го в църква и двамата се молим на Бога да ни помогне да свършим една добра работа. Завеждам го на леглото в стаята, да иде в оня свят да си почине. Спането според мен е едно доказателство, което само нищо не може да докаже. Що е спането? Отиване при Онзи, Който ни е създал. И аз се явявам и казвам: Днес освободих един човек там и там. Той се явява и казва: „Аз съм много благодарен.“ И аз благодаря на Бога, и той благодари на Бога. Образува се вече една връзка между нас. Той има една ясна представа. Аз му казвам: Ще идеш при моите домашни. Но и аз отивам на главната станция. Той и аз отиваме на главната станция. Коя е главната станция – кревата. Там като идеш, какво положение трябва да вземеш? Винаги ще легнеш в едно почивателно положение. Ако искаш добре да спиш, краката ти трябва да бъдат успоредни, не прекръстосани. Не си преплитайте краката, когато спите. После много пъти като легнете на лявата страна, туряте си дясната ръка на лявата или обратно. Хубавото спане е, когато легнеш на кревата, тури ръцете си успоредно и краката си успоредно и да има едно малко помръдване на краката. Работата е добре свършена. Успоредни трябва да бъдат ръцете. Ще оставиш да работят онези, които се занимават с тялото, понеже като излезеш от тялото, ти ще имаш достатъчно слуги да работят. Като присъства господарят,

всичките слуги треперят, не са свободни. Пък като излезе господарят, слугите вече шетат, те си поправят работата. Но ако господарят не излезе, слугите не си вършат свободно работата. Защото той все прави забележки. От тялото си трябва да излезеш, да не правиш забележки на слугите си, да ги оставиш свободни.

Та сега, дете вие не сполучвате, вие не оставяте вашите слуги да си гледат работата, както трябва. Някои са станали господари не само на себе си, но и на своите слуги. Вие искате да станете господари на цялата природа, че каквото искате, да стане. Тази идея във вас е много едностранчива. Не е само вашето прошение, но има милиони същества, които дават своите заявления; и те се молят на Бога за нещо. Че колко заявления има дадени? Всички те трябва да се разгледат поред. Ти искаш изведнъж, в пет минути; пък твоята работа, едно малко заявление, докато се разреши, изисква най-малко една година. Или само за разяснение. Да приемем, че някой може да каже тъй: „Моята работа лесно може да се разреши. Може би ще се разреши първа.“ Ако твоята работа се свърши, значи е била най-важната. Ако някой път нашите желания изостанат, те не са толкова потребни. Кое то бързо стане, то е най-потребно. Туй, което е необходимо, ти винаги ще го имаш. Въздуха, който аз дишам, всякога го имам, водата, която пия, хляба – имам ги. Но ако имам желание да имам едно камилско перо на шапката, то трябва да пратим някого в Африка да го донесе. В България има ли камилски пера? Има, мисля.

Или някой от вас иска да стане музикант. Някои от вас, както ви гледам, ръце нямате, уши нямате, дълго време трябва да работите, докато станете гениални музиканти. Колко време има да се чукат тия пръсти! Може да имате много хубаво разбиране, но трябва да имате техника, за да предадете онзи тон. Теоретически може много правилно да разбирате музиката, но да проявите, да разберете смисъла на този тон, не е лесна работа.

Я ми изпейте един тон сега на мене, толкова бистър тон, та да ми трепне сърцето.

Представете си, че вие отивате на училище. Казвам: На тебе ти трябва четири тона. Ако може да ги вземеш, изпита ще вземеш с 6. Та има тонове, които трябва да вземаме вярно. Ти трябва да знаеш този тон, на който е нагласен него ден професорът. Има известни гами, ще трябва да знаеш на каква гама е нагласен. Я си представете, че на този професор синът или дъщерята са казали нещо и той е неразположен. Идва разгневен, някакъв поглед има. Ти се изпречиш отпреде му и той те скъса изведнъж. Ти сега именно трябва да се нагласиш, трябва да нагласиш своята постъпка в противоречие на неговата. Не да усилиш у него една неприятност, но така да му се усмихнеш, та той да забрави всичко, да каже: „Много добър е той.“ Ти като си разположен, и той ще се разположи като тебе. Ти си махнал една мъчнотия, една тъга, която е имал, и той ще каже: „Има нещо улегнало, разумно в този.“ Казва: „Не бой се, не е мъчна работа.“ Той ще ти даде една лесна задача. Ти отиваш при професора, но не се нагласиш и казваш: „Каквото Господ даде.“ Аз ще ти кажа какво Господ ще даде: той ще те скъса. Ти ще учиш и на този професор ще знаеш каква му е болката, ще му занесеш един мехлем. Ти, като го погледнеш, да му дадеш известно разположение. Ама защо са дадени очите на човека! Чрез магията на светлината. Вашите очи са едно отражение. Даром сте взели, даром давайте. Като погледнеш, да се отрази светлината. Нека стане едно отражение на светлината, туй значи светлина. Нека стане едно отражение и на човешката сила. Изобилно ще трябва да дадеш. Ако ти постоянно отразяваш Божественото, непременно някъде ще имаш успех в живота.

Та казвам: В тази школа се изисква един начин. Ти седиш, после влезеш в стаята и не знаеш как да се държиш; ти си държиш главата наведена наляво. Професорът ще каже: „Аз ще ти дам да се разбереш.“

Той ще ти каже: „Аз ще ти изправа главата.“ Защото този знак има и лоша мисъл. Когато човек си държи главата наляво, то е много лош знак. То казва: „Ти говори, колкото искаш, аз имам друга работа.“ Що означава отклонение наляво? Едно преобладаващо влияние на чувствата отклонява главата несъзнателно. То не си ти. Причината, която наклонява главата надясно, то е влиянието на силата. После някои си държат главата напред наклонена, някои назад наклонена. Ще държиш главата си точно перпендикулярна. Какво е перпендикулярно? – Божественото схващане в света, великото, разумното в света. Аз наричам перпендикулярно положение, като се поставиш в едно положение и гледаш на човека. То е свободно отношение. Какво разбирам под думата перпендикуляр? Той е беден, бос, окъсал се е. Аз го гледам, изследвам лицето му и мисля как да му помогна. То е перпендикуляр. Следователно тъй казвам: Елате с мен. Почвам да се разговарям с бедния човек. Туй е перпендикуляр. Създавам му работа, помагам му и т.н. Туй е перпендикулярно отношение. Туй наричам перпендикуляр в света. Божественото в мене функционира. Този човек е доволен и аз съм доволен. Туй е перпендикуляр – ни вляво, ни вдясно.

Та всякога, когато се обезсърчите в живота, поставете се в перпендикулярно отношение. Вие сте неразположени духом. Да ви дам един метод как да се обновявате. Няма да го туряте като правило. Представете си, че вие сте съвсем скъсали. Скъсал ви е професорът. (Понеже сте били ученици да ви бъде идеята достъпна) Представете си, в осмият семестър сте, скъсал ви е професорът. Сега новата мисъл. Представете си, че вие сте професор. Вие изпитвате другите студенти. Ако искате да се оправите, можете. Ставате професор, всичките студенти са наредени. Най-силните като дойдат, най-много ще изпитвате и им туряте бележка. Ще наредиш и скъсания студент. Колко студенти искате да изпитате? Вие сте професор, а искате да

изпитате десет студенти – най-хубавото число. Сега вие сте професор, всички те са уплашени пред вас. Ти ще се обърнеш към тях, ще ги погледнеш. Ама тъй ще ги погледнеш, любовно, и ще дадеш на един същия въпрос. Тогава, като го изпиташ, ще вземеш неговото палто и ще го изпратиш. – Те са деца на любовта. След като ги изпиташ, всичките десет студенти на любовта ще кажат: „Този човек струва да бъде професор.“ Втори път като идете да държите изпит, по същия начин вие ще свършите. Сега вие ще ми кажете, знаете ли какво? Каквото онзи, на когото баба му казала: „Да ти бае баба, да те не яде мечка.“ – „Бабо, бай ми по-добре, никак да не ме среща.“ Това са изключения. По-добре професорът никак да не те скъса. Туй е най-правото, съгласен съм с това. Не казвам, след като те е скъсал, какво трябва да направиш. Това са опити, опитни правила, по които може да си помагате.

Та някой път вие се обезсърчавате, искате да заминете за другия свят, не искате да живеете. Няма какво да умирате. Стани някой професор, стани някой музикант виртуоз, да те слушат хората, или философ, да напишеш някое съчинение и пред него всички да седят и да се учудват на гениалния автор. Или стани един велик художник и нарисуйвай една велика картина. За предпочитане е тази глупост, отколкото да се самоубиеш. Всичко това хората го правят. След като минеш по този път на разсъждение, ти, като се върнеш в реалния живот, ще усетиш една лекота. Ще кажеш: „Слава Богу, имам за какво да живея. Станах професор, музикант, всичко станах. Ако сега не съм станал туй, един ден ще стана. Как ме радва това, аз съм кандидат за професор, кандидат съм за един красноречив оратор като Демостена.“

Та казвам: Всички тия мъртви теории може да се преведат в една стройна наука. Ако аз ви пратя десет души за изпит и ви попитам, разбрахте ли онова, което казах, ще кажете: „Разбрахме много добре.“ Изпращам ви при един български banker да поискате от него хиляда

лева на заем без гаранция. Ако десет души от вас идат, които сте ме слушали, колко души ще вземат по хиляда лева? Нали предполагате? (Един най-малко.) Не зная дали ще има. Но има известни ученици, че не хиляда, но десет хиляди ще вземат. Има известни условия, при които вие ще имате вяра. Ще идете при банкера и ще кажете: „Вашата дъщеря е болна, аз ще излекувам дъщеря ви.“ Мислите ли, че този банкер няма да ви даде, колкото искате? И десет хиляди може да ви даде. Трябва да намерите оня момент, когато вие може да сте полезни. Следователно това е морал. Аз взимам ползността. Както аз съм полезен, така и вие сте полезни. Това е моралност. Полезен трябва да бъдеш. Природата разбира под ползност хора, които да изразяват нейните идеи, нейното богатство. Туй, което има, даром дава. Господ ти е дал очите. Не само за тебе са твоите очи. Добре е, че те ни служат. Но те не са за нас само. Някой път ще дойдат разумни същества и ще кажат: „Моля, може ли да ни поверите вашите очи за половин час, искаме да свършим една работа.“ Вие казвате: „Не днес, но друг път.“ След време пак ще дойдат и ще кажат: „Може ли да дадете очите си за един ден.“ Вие може пак да си намерите работа – да отлагате. Божественото никога не отлагайте. Защото зад всяка постъпка стои едно разумно същество, което [кея] кога може да бъде един приятел, един помощник. Не се ли отнесете добре, пренебрегнете ли туй същество, ще ви се даде един урок, че не сте постъпили любовно. Туй значи да използвате ония Божествени моменти, в които живеете. Та ще кажете: „Какво ще стане от нас?“ Всичко може да стане. Най-първо всички може да станете добри работници във всички занаяти. Каквото занаятие искате, може да развиете. Те са спомагателни средства. Единственото нещо е да бъдем носители, а всички можем да станем. Защото всяка една възможност си има своето време. Нещата не стават случайно в света. За красноречивия оратор се изисква особен бюджет. За царя се иска

особен бюджет. За художника се иска особен бюджет. За каквото и да е занаятие си има специфично време. Ако ти знаеш времето, може да постигнеш. Това е важно. В това време има специфично качество за учението, което може да постигнеш.

Та казвам: Пред вас седи един велик закон. Който не разбира живота, той ще се обезсърчи. Онези, които не разбират законите на природата, всякога се обезсърчават, а онези, които ги разбират, те всякога трябва да се учат от тях.

Аз приведох примера, че водата влиза в стомната. Казват: „Не дружете с лошите хора. Лошите хора, лошите общества развалят добрата храна.“ Така е, но може да се извади общо заключение. Лошият човек е лош в едно отношение, а в друго е добър. Един пиян човек върви по пътя, остават му стотина лева. Среща един беден човек, навел се, угрижен. Пияният го пита: „Къде си ходил?“ – „Ходих да търся работа, но не можах да намеря.“ – „Аз попиянах, останаха ми сто лева, на, вземи ги.“ Върви той, пак се клатушка. Пияният върши волята Божия, а онзи, моралният, нищо не дава. Казва на бедния: „Добър е Господ.“ – И си заминава. Пияният казва: „Аз пих, останаха ми стотина лева.“ Бръква и ги дава. Не мисли какво ще стане с него.

Божествена черта е онази, която е отзивчива и за която не се изисква мисъл. Тя е една работа: даваш и не мислиш. След като направиш така, веднага усещаш една вътрешна радост. Така е в учението. Божественото е, като прочетеш каквото и да е, веднага ти е ясно. А някой път четеш, четеш и не можеш да разбереш. Божествената работа много лесно се разрешава. Но за да стане туй разрешение, всякога трябва да имате единство. Вярвайте в едно нещо – че зад всички неразбрани работи, зад всичко, което не разбирате, зад всички вредни и лоши работи седи една висша разумност в света, която използва всичко. Няма престъпление в света, каквото и да е, което природата да не използва. Знайте, всичко, каквото се случи в

природата на онези, които любят Бога, е за добро. Всичко в природата, което се случва, в крайния резултат е добро. Това е съвършенството на Бога. Във всички противоречия се крие нещо добро за бъдеще. От лошото в света за нас ще излезе сполука за бъдеще. Така трябва да се мисли. Туй ви го давам като едно правило, за да не се обезсърчавате. И да се обезсърчите, обезсърчението да ви стане причина за по-голямо насърчение. Защото обезсърчението е една долина, а насърчението е един връх. След този връх ще влезете в друго обезсърчение, а след това друг връх седи. Противоречието е една възможност, а де е сполуката? Зад възможността какво седи? Зад всяка възможност седи сполука. Няма една Божествена работа, която да не свърши по Божествено. Няма по-голяма катастрофа за Христа от момента, когато Го хванаха; всички ученици се разбягаха. Те помислиха, че всичко се свърши. Но след три дена стана цял обрат в работата. Обрат стана и в живота на всички тези обезсърчени хора – апостолите. Те се събраха и станаха толкова смели, че света победиха. Тия, които се разбягаха, тия обезсърчени хора помислиха, че всичко се свърши, но след три дена Той се яви такъв млад и сега Той има 500 милиона последователи. Че може би ти си изгубил дрехата си, останал си, нищо не знаеш, не си отишъл до възкресението. А възкресението разбира делата на Божественото. Като видиш, че зад тебе седи един Божествен промисъл, една Божествена разумност, в която няма никакво изключение, тогава вече нещата са постигнати. Щом тази вяра се яви на човека в душата, нещата са постижими.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

7 лекция от Учителя, държана на 1 декември 1933 г., София, Изгрев.

СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА

"Добрата молитва"

Тема №1 За следния път пригответе резюме на първата лекция от първата година на младежкия клас, а които могат, да я препишат.

Досега вие сте били заети само с физическата страна на живота, само с механизма на живота, даже този механизъм не сте го изучавали, както трябва. Изискват се още дълги векове, за да го изучите. По всеки един механизъм е резултат на една вътрешна нужда на живота. Външната страна на околното е резултат. В човека има един орган, с който да може да прозира това, което става във физическия свят. Тези, външните резултати, вие ще ги изучавате. Изучаването на характера на човека зависи от външните резултати. За пример кое е същественото, което вие знаете. Или кое е същественото, което хората знаят. Съществено аз наричам това, което при всички условия, каквото и да се случи, не се изгубва. Вие имате известна радост. Тази радост не е съществена, понеже при най-малките изменения на външната обстановка тя изчезва и после за тази радост вие скърбите и я считате за нещо реално, което сте изгубили. Реалното може ли да се изгуби? Като се изгуби, ще се замени с ново. Страданията на човека аз ги наричам скърби на малките изгубени работи в живота. Най-първо трябва да си създадете една нова характерна черта: да различавате в живота същественото, да ви интересува същественото. И след като ви остане време, може да се занимавате с второстепенни работи. Какво мислите за здравето? Съществено ли е то или не е съществено? Какво мислите за хляба? – Съществен ли е или не е съществен? Какво мислите за водата, за въздуха, за светлината? Те са четирите реалности. Понеже с тях вие

живеете, без тях не можете. Здравето на човека е резултат от тези четири неща: водата, хляба, въздуха и светлината. Това е здравето според мен. Старите гърци са казвали: „Да познае човек себе си.“ Кое е същественото, което човек познава в себе си, и как човек може да се познае. Кои са съществените неща в човека, чрез които той се познава, чрез които той се различава от другите хора, различава се като индивид? Понеже външната форма се изменя, по външната форма човек е млад, после остарява. Човек се изменя външно. Може ли така да се познава той, ако се измени неговата външна форма?

Някои от тези въпроси, както ви ги задавам, на какво ги уподобявам. Да дойде някой майстор, велик цигулар, който свири, и вие трябва да се трудите, да станете като този цигулар. Колкото и да се трудите, вие не можете. Това е майсторска техника. Но това още не е цигулар. Той има техника. Но на какво се дължи техниката? Вие ще кажете, че у всичките хора има музикалност. Всичките хора имат музикалност. Но всичките не могат да свирят. Всички хора имат музикалност, но всичките не могат да пеят. Значи този велик цигулар е роден при една специална обстановка. Един гениален музикант е роден при една особена обстановка. Ако не си роден при нея, ти трябва да чакаш. А пък сега трябва да се задоволиш само с това, което ти е дадено. Да допуснем, че има един гениален майстор-грънчар. Може да мислите, че тази работа е проста. Но ако се опитате да направите едно гърне, ще видите, че много неща ви липсват. Може да замесвате калта, както грънчарят я замесва, но ще се намерите в трудно положение да извадите едно хубаво гърне от тази кал. Тази кал трябва да се замесва, но след това трябва да се изпече.

Кое е същественото за нас, като ученици, в този клас? Мене ме интересува сега нашето становище. Кое е онова, същественото, което ви привлича? Кое ви е заставило да станете сутринта в 5 часа, за да дойдете тук в класа? Има една подбуда. За пример, ако питате

гладния коя е онази подбуда да чака пред фурната, гладът е подбудата. Той може да отиде и в 4 – 5 часа сутринта. Жадният може в 5 и половина часа да отиде на извора.

Знанието е в най-високите области на човешкия живот. То произтича от светлината. Първите три условия – водата, въздухът и хлябът, са три подготвителни стъпки, а пък светлината е областта, в която се добива знанието. Най-първо трябва да знаете, че за да се придобие каквото и да е знание, човешкият ум трябва да е свободен от каквато и да е тъмнина. Тъмнината ще остане в ума ви само във вид на сянка. Но ако имате тъмнина в ума си, знание не може да имате за света. Нито знание за себе си в пълния смисъл на думата. Различаването е необходимо. Много физиогномисти има, които изучават веждите. Но има 4-5 съществени качества на веждите, които много физиогномисти пропускат. Досега нито един физиогномист не е броил космите. Вземат само веждите, правата линия. Но нито един физиогномист, доколкото зная, не знае колко косми има в една вежда. Това наблюдение не са правили. Гледат, дали веждите са дебели. Вземат две-три черти, които не са толкова съществени. Космите на някои вежди са дълги, по-дълги са, а у някои са по-къси. Някои вежди имат по-малко косми, а някои повече. Както някои глави имат повече косми – рунтави са, а пък други са оголени. Понеже външният свят е занаят. Казвате: „Тези работи не са важни.“ Не са важни, какво ви интересува колко косми имат веждите? И ако ги знаете, какво ще ви допринесе.

Според вас до тази философия, до която сте дошли, не може ли човек да си създаде добри вежди? Защо му са веждите? Веждите, това са границите между Божествения и духовния свят, нищо повече. А мустаците у мъжа са останали, те са граница между духовния и физическия свят. А пък когато човек е космат, свършено космат, това е граница между човешкото и животинското. Когато човек е обрасъл

само с косми, това е границата между човешкото и животинското. Веждите са една граница. Като минаваш през веждите, ще те спрат. Сега какво разбирате под думата „граница“. Щом минавате от един свят в друг, световите се различават по своята материя. Духовният се различава от физическия. Божествената материя се различава от духовната. Има съществена разлика, но вън от това веждите са антени, възприемателни антени. Чрез веждите ти възприемаш какво се строи горе. Чрез веждите може да възприемеш интуитивно това, което става в Божествения свят. И затова хората обичат да имат хубави вежди. Посоката на веждите показва от какво се интересува човек. Като видя веждите, ще знам от какво се интересува. Вечерно време с какво се занимава човек? Нали вечерно време слушате радио? Има много радиостанции. Сто, двеста. Човек слуша тази радиостанция и я затваря. Не се интересува от това. Някой може да иска да слуша лекция на френски и на немски. Или някой може да иска да слуша опери и представления, или някой цигулар свири, или някой оратор говори. Много работи има. Снощи кое беше същественото в нашето радио? Коя беше последната мисъл, с която заспахте? Все таки трябва да хроникирате. Научете се някой път вашите съществени мисли да ги записвате. И защо една съществена мисъл никога не се повтаря. Може да се повтори някой път в друг вид.

Или вие не сте правили опит с вашите пръсти. За пример вие имате едно песимистично разположение, което може би се дължи на вашата стомашна система. Има много киселини, ферментации, гниене в стомаха. И тези процеси в стомаха, в тънките черва или в дебелото черво веднага дават едно песимистично настроение. По кой начин това настроение може да се премахне или да се лекува? Да кажем, че влезете в студена стая. Има печка в стаята и малко дърва. Какво трябва да направите? Да запалите печката, нищо повече. Може да се пообърнете, да видите, дали има звънец, да повикате един слуга,

но няма звънец. Дървата са там. Вие сте човекът, който може да запали печката. По някой път много окултни ученици се заключат, за да не изчерпват магнетизма си. После си турят ръцете така. (Заклучват се.) Прекръстосват си пръстите. Не, това е много опасно заключване. Това циментира човека. Ако дълго време ти държиш ръцете си затворени, с притиснати пръсти, го ще изгубиш толкова, колкото ще спечелиш. – Нито печалба има, нито загуба, времето е изгубено. Аз бих желал, при известни мъчнотии, когато решавате известни мъчнотии, вие да постъпвате така. Да си представим, че имате една мъчнотия. Пътувате като един екскурзиант, попаднете в клека, три дена гладувате и, като намерите път, виждате, че най-близките села са на 50-60 километра разстояние. Как разрешавате въпроса? Нищо нямате в раницата. Тук-там, в раницата имате малки трошици. Намирате една трошица, туряте я в устата си, намирате друга трошица и нея туряте в устата си. Тия трошици донякъде залъгват само. А пък краката ви се откъсват. Какво трябва да направите в дадения случай? Как разрешавате въпроса? Разрешавате, както вълкът го разрешава. Като огладнее, той намира сладки корени, треви. Ще се спре при някой корен. При големият глад в човека се събужда едно чувство на съзнание, той почва да гледа дърветата, тревите и като че си спомня, че в тази или онази трева има нещо полезно. Това не е толкова вкусно, но той казва: „Не искам да умирам преждевременно.“ Там има достатъчно трева, храсталак. Та страданията от това гледище какво са? Скърбите и страданията в света, това са малки подбуждателни причини да ви заставят да излезете от едно неестествено положение. Страданието ви спасява. Това не е като пищната храна, като хубавия обед. Но при едно страдание, един беден обед може да подкрепи силите ви. Без него е лошо. Със страданието е лошо, но без него е още по-лошо. Всяко страдание ви оставя малко храна. Страданието показва, че в хода на

вашия живот вие сте попаднали на едно място, дето няма радост. Условието при радостта са благоприятни, а при скръбта – не. Всеки, който се е опитал да мине по този път, все е имал същата опитност. Понеже теренът е такъв. Някой е бил по-умен и си е взел повече хляб, а друг е взел по-малко хляб. Щом страдате, хубавото седи в това. Вие сте един пътник, ще кажете: „В клековете се забърках.“ А в един град може ли да се забърка човек? В клековете си се забъркал. Кое тогава може да се нарече клек? Тези клекове в какво седят? В чувствения свят има много клекове, нали? Доста клекове има там.

Та първото нещо да възстановите онази връзка. Всеки един трябва да има радио. И когато ще тръгне, той по радиото ще запита. Всеки, който се е опитал в този път, трябва да се допита. Вие тръгвате в света. Имате един пътеводител. И там описват всеки град, през който ще минете. Много често се случват придобивки, които човек е получил. Може да ги изгуби. При големите смущения човек може да изгуби своята способност да мисли. Някой път я добива, някой път я изгубва. Страхът само спъва човека от неминуема смърт. Но ни най-малко не го прави умен. Заекът и досега не е станал по-умен. Той с най-страхливият. Че какво е допринесъл неговият страх. Зимно време ще влезе в градината, ще огризе някое дърво, за което ще го претрепят. Не му идва наум за това. И онзи стопанин ще каже: „Чакай, ще намеря копой.“ Ще вдигне пушката, а на заека не му идва на ум за това. Той е страхлив и казва: „Имам право да огриза тези дървета.“ Той казва това, без да знае, че след това ще плати с живота си. Та не мислете, че чрез страха поумнява човек. Въпрос е колко заекът е станал по-умен. Станал е по-умен заекът в някои неща, но в други неща ни най-малко не му е помогнал страхът.

Онова, което може да спаси човека, то е желанието за знание. Човек трябва да има знание. Знанието е необходимо за човека. В еволюцията на човека знанието е съществено. Знанието е

съществено в човека. Но кое е същественото в знанието? Кое е същественото в диаманта? – Пречупването на светлината. Диамантът се отличава с едно съществено качество, че най-хубавото пречупване на светлината става в него, но има и едно друго качество, което го отличава; нали онези минералози, които изучават минералогията, го класифицират като един от най-твърдите камъни. Каква му е твърдостта? – 10. Добре. Сега по закона на разсъжденията. Ако вие намерите един хубав чиличен нож или тези, дамаскинените шашки или саби, които се възпяват в песните с названието сабля дамаския. Чиличените, дамаскинените саби може да се свият така, че двата им края да се съединят. После, като ги пуснеш, звъни като звънец. Това е сабля дамаския. Сега като намерите една такава сабля, какво ще мислите за нея? Ще мислите или че природата си е играла и я създала, или че друг някой я създал. И действително природата я създала чрез човека. Но понякога тази сабя ще ви даде понятие, че съществото, което я направило, не е глупаво, а умно. Ако намерите някое обикновено ножче, ще кажете, че този, който го е направил, е бил обикновен майстор. Но щом намерите дамаския ще видите, че този, който я направил, е бил майстор. Ако намерите някоя хубава флейта, какво може да мислите за човека, който я направил. Ще кажете, че той е бил с висша култура. Най-първо ще се чудите, ще ви дойде наум, че колкото повече дупки и клапи има, толкова по-умно е било това същество. Следователно законът е все същият. Колкото човек има повече способност, повече чувства и повече органи вътре в неговото тяло, това показва, че окръжаващата среда, в която това същество живее, са умни същества, нищо повече. Защото най-високо организираният човек не може да се роди в една обикновена среда. Немислимо е да се роди там. Затова постоянно трябва да се стремите да измените вашата среда, в която живеете.

Някой път вие се занимавате с някои посторонни мисли. Мислите много еднообразно. Казвате: „Лоши са условията.“ И вдигате ръцете си. Нищо не значи това. Щом са лоши условията, какво трябва да направите? Казваш: „Няма хляб, няма вода.“ Добре, какво трябва да направите? Ако имате брашно, ще седнете и ще омесите хляб. Да кажем, вие сте мъж и казвате: „Това е женска работа.“ Добре е докато сте между жените, но ако сте сам, ще се опитате да си замесите малко хляб, ще се научите. Сега у всички има някои навици, с които трябва да се простите за в бъдеще. Всички вие сте хора с големи претенции. Не само вие, но навсякъде, където съм бил, аз не съм срещнал хора, които да нямат големи претенции. Опитал съм религиозните хора и учените хора. Казва: „Молих се три пъти, десет пъти се молих, как да не ме послуша Господ?“ Някой пее и казва: „Тази публика не ме оценява. Не ми дадох пари.“ Щом дадат пари, оценили са го. Питам сега: Де трябва да се спрете? Коя е нормата? Вие трябва да дойдете до естествените желания, които трябва да имате. Сега аз ви навеждам на това. Както сега вървите, вие се намирате в едно неестествено положение. От гледището на окултната наука мнозина имате неестествено положение. Вие сте станали много чувствителни, мнителни, подозрителни. Превремени сте остарели и сте станали сатурнови типове. Като станеш на 72 години, тогава малко ще те понагази Сатурновият тип. След 72 години – Сатурн. Той все ще те срещне малко, ще ти зададе един труден въпрос, ще внесе нещо и нещо ще те попита, като дойдеш до неговата област. Но сега, като сте млади, да се занимавате с една област, която е много опасна, не е хубаво. А пък Сатурн има доста слуги. Като дойде един, той казва: „Я се качете на гърба му.“ Ще тури някого на гърба ви. Вие започвате да се съмнявате, дали ще можете да го носите или не. Че той ти е турил някоя идея, от която ти не може да се освободиш. Каква идея? Имаш един приятел и почваш да се съмняваш дали те обича, дали ще те

обича или няма да те обича, дали ще бъде верен или няма да бъде верен. Станал си богат, но той влага в ума ти мисълта дали ще ти остане богатството или няма да ти остане. Учител си, вложи мисълта дали ще те уволнят. Мога да ви приведа много примери. Или искате да държите реч. Казвате: „Ами ако ме освиркат?“ Може да се откажеш. По някой път казваш: „Каквото и да стане, освиркан или неосвиркан, ще държа речта си. Каквото и да стане, на късмет.“ Който има късмет, това показва, че този човек е живял по-добре в миналото, имал добродетели. Той е правил толкоз добрини в миналото, че всички хора тичат и му помагат. А пък на хората без късмет, казвам: Късметът ти си го направи.

Гледам ви сега, така, както живеете, в бъдеще няма да имате много голям късмет. По същия закон. Но не че аз го желая това. Защото, ако вие вложите пари в една банка, в 10 – 15 банки, ще бъдете късметлии. Но имали сте пари, не сте ги вложили, отивате в банката, не ви кредитират никъде. Вие ще кажете сега: „Нали Господ ме е създал, Той ще се погрижи.“ Така е, вярно е, Той ще се погрижи, но ако Господ ни е създал всички условия, какво сте направили вие при тези условия, при дадения материал.

Всички сте учили геометрия. Ако аз ви туря една точка на книгата, какво ще направите с нея, я ми кажете? Да ви кажа, че вашето щастие зависи от това: Ако напиша тази точка и я турите в джоба си, от това зависи вашето щастие. Най-първо ще повярвате. Вие сте лековерен и веднага ще я турите в джоба си. На втория ден, като видите, че нещата не стават, както мислите, ще извадите книжката от джоба си, а пък някой на третия ден ще каже: „Изгубих си времето.“ Някой ще я скъса и ще я хвърли. Питам тогава, в какво седи сполучливият опит? Вие не знаете. Ако аз бях на ваше място, знаете ли какво щях да направя? Щях да туря в един копринен плат зар с тази точка и щях да кажа, че от това зависи щастиято. Това като

имате, всичко става. Или щях да отида при един болен и да му кажа: Колко даваш да те излекувам? Аз имам тука един зар, дадох ми го, той е един специалитет. И ще изгоря тази точка. В една чаша ще туря вода, той ще изпие водата и ще оздравее и оттатък ще мине. Аз ще взема 10 хиляди лева и ще си отида. Аз така разрешавам въпроса. А пък вие чакате щастieto да ви дойде. А като не дойде, ще кажете: „Не вярвайте в щастieto.“ Прави сте, и вие сте прави. По този начин, по който туряте точката в джоба си, не вярвайте. Но по този начин, по който аз турям точката в джоба си, вярвайте в точката. Но представете си, че аз, като направя тази точка, в нея съм вложил нещо от себе си и, щом аз я направя, то тази точка е жива. В точката е скрита една голяма динамична сила. В какво седи силата на един писател? Всеки писател, който е писал, все е вложил нещо от себе си. Вие какво може да направите? Вие влагате нещо от себе си. Но вие сами не вярвате в това, което пишете. Вие за пример ще пишете така: „За да можем да бъдем приятели, трябва да се обичаме“; трябва това-онова. Всички пишат отлични работи и после казват: „Това не може да бъде.“ Сатурн дойде в ума ви и кажете: „Невъзможно е това.“ Ще кажете: „Ние сме го казали, не му е времето.“ Хубаво, като не му е времето, защо го пишете тогава? Ако не му е времето, вие щяхте ли да го направите? Щом сте го писали, време му е, но не знаете как да го приложите.

В какво седи любовта, обичта? Вие как прилагате вашата любов? Защо геометрически вие правите един ъгъл? Любовта има един ъгъл, който е обърнат надолу. Изобщо как пишат хората. Бащата може да пише на сина си, майката на дъщеря си. Изобщо всеки човек пише. Вие ще разберете онзи, който пише. Колко градуса е една буква? Вие мислите, че това е случайно. Не. За мене първата буква означава при какви условия сте. Ако буквата л е по-широка, ако ъгълът е по-голям или по-малък, аз вече виждам в тази буква условията, при които

човек живее и в какво вътрешно състояние се намира. Има нещо, което физиологически обуславя писането. Някой път ти пишеш. Когато си разположен идейно, обичаш човека, пишеш повече, хубаво, красиво. А пък, когато се намираш в стеснено състояние, нямаш време, не разполагаш с много хартия, в беднотия си, пишеш небрежно ситно, ситно. Казвам: Този човек няма пари. На едно малко листче, в едно малко пространство пишеш ситно. Значи условията, при които пишеш, са трудни. А друг пише рядко. Има много богатство. Пък богатият е много скържав. Той цени времето, той е англичанин. „Времето е пари“ – казват англичаните. Един англичанин имал отзивиста реч. Той пише: „Господине, получих вашето писмо и в отговор ще ви изпратя пратката.“ Свършено в 4 реда. У французинът има завъртване. Англичанинът няма. Англичанинът няма време да пише дълги писма. И като отговаря, отговаря така: „Получих пратката.“ Няма да седне да пише такива резюмета. Даже професорът, като влезе в училището, няма да седне като мене да ви говори, но ще говори 5-10 минути и след това ще каже: „Има учебник по математика и геометрия, от тук до тук ще учите.“ Че не си го разбрал, ще питаш. Пък, като дойдеш до някой труден въпрос, който не можеш да разбереш, ще отидеш при него и той ще ти обясни. Той ще каже: „При трудните работи елате при мене.“ Те ценят времето, не искат да си губят времето. Американците се отличават малко, но и те приличат на англичаните, като бутнеш тяхното тщеславие. Защо американците са малко тщеславни, а пък англичаните са горделиви? Англичанинът, като те срещне, казва: „Ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм англичанин.“ А пък американецът цени мнението на другите. Каква е разликата между тщеславния и горделивия? Горделивият човек е облечен скромно и хубаво. А пък тщеславния има панделки, пера. Горделивият има други, още по-лоши черти. Гордостта е

обратното на тщеславието. Тщеславният човек е взел повече място, отколкото трябва, и като върви, гледа да не се блъсне някъде.

В сегашния живот вие се натъквате на ред мъчнотии. Например ще ви кажат: „Той е окултист. Те не са практични хора.“ Хубаво, трябва ли един окултист да бъде малко подигравка на другите? Най-първо, ако ви зададат въпроса, в какво седи окултизмът, какво бихте казали? Един окултист трябва да разбира на първо място човешкото общество. И като срещнеш събеседника си, трябва да знаеш какво да му отговориш. А щом говориш врели-некипели, то е друг въпрос. Трябва да го обичаш и да знаеш за какво да му говориш. И онзи да каже: „Този човек знае какво да говори.“ Някой идва при мен и казва: „Какво е окултизмът?“ Какви ли не определения за окултизма имат окултните ученици. В какво седи окултизмът? – Окултизмът е една наука, която се занимава с реалността на самия живот, с външните и вътрешните условия на живота и с органическото развитие. Окултистите имат много прави понятия за развоя, който съществува вътре в самата природа. Помнете едно нещо: човек не може да бъде окултист, като е скържав. Човек не може да е окултист, ако е мързелив. Човек не може да бъде окултист, ако е страхлив. Понеже в окултната наука се изисква грамадно безстрашие, смелост, окултистите са почти най-умните хора. Не може да кажете, че те са най-добрите, но са най-умните хора. Почти са най-умните хора. Имат много добри разбирания за нещата. Като казвам, че не са най-добрите хора, разбирам следното: изобщо всички са добри хора.

В знанието има една опасност. Тя седи в следното. При окултизма някой път става пресъхване на чувствата. Тези окултни ученици, които не разбират, пренасят всичката своя деятелност само отпред на главата и искат само с ума да разрешат всички въпроси. Това е едностранчиво разбиране на живота. За пример вие говорите за любовта. Има една първа фаза на любовта. Това е материалната

любов. После има друга фаза, в която силите на тази материална любов, трябва да се трансформират. И природата е турила за тази цел приятелството. Ако вие в душата си или в мозъка си нямате този орган или чувство на приятелство, вие не може да трансформирате тези по-нисши енергии и да ги насочите към ума. После, като дойдете до личните чувства, и там трябва да има трансформатор. Трансформатор може да бъде приятелството, а трябва да имате и друг трансформатор – милосърдието. Отпред на главата. Милосърдието е друг трансформатор, който разпределя енергиите.



Фиг. 1

Нали имате този закон (фиг. 1)? Когато две линии се пресичат, какви са ъглите? Нали вътрешните – срещуположните ъгли, които се образуват при пресичането, са равни? Тези два ъгъла, преден и заден, по какво се различават? Нали са равни? Ако се движите в тази посока, най-първо страните са по-разширени. И колкото отивате към върха, то вече там материята е по-гъста, имате най-големите мъчности, докато минете. И като минете в противоположната посока в другия свят, вие отначало ще се натъкнете пак на големи мъчности. Но колкото отивате по-далече в другия свят, материята се разрежда. Значи започвате на физическия свят с лесното. Влизате в мъчното и в духовния свят започвате с мъчното и свършвате с лесното. Следователно какво е физическият свят? Започвате с лесно и свършвате с мъчно. А пък какво е духовният свят? – Започване с мъчното и свършване с лесното. Следователно във физическия свят най-първо ще имате добри резултати, а в края лоши. А пък само в духовния свят в началото ще имате лоши резултати, в края добри.

Следователно двата свята ще ги съедините, защото трябва да съедините физическия и духовния свят. Физическият свят ще гарантира за духовния, ако в духовния има оскъдност, а във физическия – изобилие. А когато се намирате във физическия свят в оскъдност, тогава духовният трябва да помага или да гарантира. Някои чувства у вас са започнали със сполука, ще завършат с несполука. Трябва да се изучава човекът. В някоя своя способност имате мъчнотии. В света, в който се намирате, условията са такива, че не може да ги избегнете. Щом сте на физическото поле, някой път ще гладувате, но при баща си и майка си няма да гладувате. Щом излезете оттам, много пъти ще гладувате. При баща си и при майка си вие сте били добре облечени, но щом излезете от тях, има една опасност, може да ходите гологлави, боси, с окъсани дрехи. За всички хора има опасност. Като дойде Хитлер в Германия, много видни професори се самоубиха. Те не можаха да изтърпят физически един нов ред на нещата. Хитлер има една расова идея – да подобри германците. Това е нещо, което се прави повторно, не е за пръв път. Това, което Хитлер прави в Германия, го имаха и евреите. Мойсей, който водеше евреите към Палестина, имаше всичките строги разпореждания. Хитлер върви по пътя, по който Мойсей е вървял. В психическо отношение Мойсей се натъкна на много големи мъчнотии, и Христос като дойде, и той не можа да ги освободи. Един закон съществува в природата и той седи в следното: когато в една раса се примесват раси от по-висше развитие и от по-нисше, те се спъват. В какво отношение се спъват? – Да имат резултат. При прекръстосването на една раса, трябва да минат най-малко 2500 години, за да има едно малко подобрение на расата, за да се уравни и да се дойде до един хубав тип. Забелязва се в Америка следното: Всички от онези черни, които се прекръстосаха с белите, дадоха мулати, които нямат дълъг живот и са изложени на много

болести. Те измират преждевременно. Като се смесят двете раси, трябва да се минат най-малко 2500 години, за да се уравновесят силите. Сега ще кажете: „Бялата и черната раса какво ни интересуват?“ Трябва да ви интересуват, понеже у вас някой път става прекръстосване на нисши и висши чувства, на висши и нисши способности. Може да ги прекръстосате и се изисква един дълъг период, докато прекръстосването на нисшите и висшите способности даде един добър резултат. В началото при прекръстосването ще имате един лош резултат. В окултната наука тези въпроси се разглеждат външно. При прекръстосването на расите или на нисшите и висшите чувства, на нисшите и висшите способности, на инстинктите, мнозина от вас са се обърквали. И казвате: „Тази работа е празна.“ Религията се дължи на известни чувствувания, но щом се прекръстосат висшите и нисшите чувства, веднага ще настане един прелом. И какъв ще бъде този прелом? Ако този, който е направил погрешката, е слуга, той няма да се връща навреме при господаря си. Той ще започне да закъснява. Спрял се при това кафене, при онова кафене да пие една-две чаши и казва: „Да става каквото ще.“ Като се върне, направят му забележка. Втория ден пак закъснява. Тогава загубва отношението си към времето – отношението, което съществува между хората.

Сега най-първо ще се пазите от прекръстосването, но ще държите вашите нисши чувства в подчинение. Нисшето при сегашните условия, при които се намирате, трябва да е подчинено на висшето. Вашият нисш ум трябва да е подчинен на вашия висш ум, а вашите нисши чувства трябва да бъдат подчинени на вашите висши чувства. И да не направите никакъв компромис с нисшето. С нисшето компромис не може да се прави. Нисшето, каквото и да ви обещава, не може да го свърши. В окултната история няма пример, когато нисшето да ти е обещало нещо и да го е направило.

Например: какво може да ти допринесе страхът? Страхът някой път може да ти причини някоя малка радост или да те избави от някое падение. Но ако ти станеш подчинен на страха, ти няма да можеш да спиш. При една малка опасност страхът ще ти каже: „Пожар!“ Няма пожар, но ще ти каже „пожар“ и трябва да бягаш. Срещнеш някого, който ще ти каже: „Пази се, защото може да те убият.“ Срещнеш някой вол, страхът може да ти каже: „Пази се, защото може да те убоде с рогата си.“ Срещнеш някой паяк и страхът ти казва: „Пази се, може да те ухапе.“ Срещнеш някоя река и страхът ти каже: „Пази се, може да се удавиш.“ Ти ако се водиш по ума на страха! Има хора, които страдат от тази болест. Не може да се качи на автомобил или на трен. Страх го е. Не може да се качи на кола. Казва: „Ще побягнат конете.“ Или: „Може да стане катастрофа с автомобила.“ На параход не може да се качи; дето ходи този човек, очакват го големи нещастия. И някой път аз се чудя как с този големия страх не е умрял още? Аз ви навеждам тези примери. Някои от вас и сега се страхувате. Здравият човек какво ще прави – ще работи. Болният човек казва: „Мога да умра.“ Че се е разболял от някоя болест, това ни най-малко не показва, че ще умре. Болестта не е признак, че трябва да умреш. Болестта е един признак, че трябва да измениш живота си. Ти, като оздравееш, трябва да измениш живота си. Ако слушаш съвета на болестите, ще оздравееш и ще ти стане по-добре. Ако не слушаш, някой път може да ти стане по-зле. Ние тълкуваме страданията и негодите в света в такъв смисъл. Но те са малки предпазителни мерки.

Сега в какво седи окултизмът? Вие сте окултни ученици, нали? Окултният ученик знае, че трябва да бъде справедлив. Той знае, че несправедливостта в него ще го спъне в неговото развитие. Но за да бъде той справедлив, трябва висшият ум в него да действа. И после да съзнава връзката между причините и последствията. Каква е

кармата, за която учат индуистите? Това е вече областта на разумния свят, дето разсъдъкът схваща връзката между причините и последствията. Някой път ти си направил погрешка преди 3-4 прераждания. Сега, в този живот, си дошъл за някоя малка погрешка, за някое престъпление направено преди 1-2 прераждания. И в този живот трябва да го изкупиш. Мислиш, мислиш, нищо не си спомняш. Сиромаш си, каквото захванеш, не ти върви. Тук те обрала, там те обрала, къщата ти запалили. Казваш: „Без късмет съм.“ Онези, които разбират кармата, казват, че този човек в миналото не е живял добре. Един съвременен човек казва: „Аз не помня нищо от тогава, може да съм пил, но нищо не помня.“ Той не помни, че е пил в кръчмата и че това е записано в книгите. Казват: „Имаш да даваш.“ В това отношение законът на кармата е, че е писано там и те държат отговорен.

Сега с многото говорене създаваме на стенографките повече работа. Даже са претрупани с работа и даже не трябва да стенографираш, а вие седите така и не знаете какво нещо е стенографирането. Някои от вас не си вземате бележки и казвате: „Запомнихме това.“ Само за тази лекция, която ви държах, ще ви бъдат за в бъдеще. Аз ви държах лекция, за да ви бъдат. От една банка вие вземате пари и заради парите ви сте весели, но банката е записала в книгите. Обещавате след 5-6 месеца да ги върнете и, ако не се явите да ги внесете, те си имат почтени хора, като сватове ги пращат, ще ви намерят и ще ви кажат: „Банката има чест да ви покани да се представите на една аудиенция при директора на банката. Той иска да поговори малко с вас, по причина на задължението, което имате.“ И най-после банката при сегашното състояние може да ви хване и да ви затвори, поради неустояване на думата. Ако имате къща, пишат да я продадат. Та в един уреден живот винаги има големи отговорности. В един неуреден живот има по-малко отговорности, но той не е

уреден. В неуредения живот има по-малко нещастия, но и по-малко щастие. А пък в уредения живот има по-голямо щастие и повече нещастие. За умния е за предпочитане да живее в един уреден живот, отколкото в един неуреден. Сега не искам да ви лансирам някои идеи, защото някой път вие не правите извода, както трябва. Направили сте много гърнета, трябва да ги осребрите, да ги турите в работа и да си посрещнете задълженията. Защото, ако работи един керемидчия цяло лято и не продава керемидите, защо му са те? Цяло лято да се каля.

С говорене не става. Може ли да пеете сега? Новата песен?

„Дни на страдания и скърби през душата ми минаха, вълни и бури душа ми заляха, но духът ми на живота с мощ и сила над тях изплава. За обетована земя аз тръгнах пътник, где извира извори, где реки текат, где зреят плодове, где птици пеят. Где хората живеят братски.“

Човек някой път се смее. За това има един орган, център в главата. Смехът произтича от една висша способност у човека. Смехът даже стои по-горе от някои способности. Кога се смее човек? Вас ви е страх да се смеете. Трябва да се направи една песен за смеха. – Песен на смеха. Вие сега малко пеете. Много се грижите. Много се грижите и малко пеете. А пък човек трябва да пее, понеже, като пее, трансформира се неговата карма. Неразположен си, попей си малко. Ако не може да пееш, позасмей се малко, после пак си попей и пак се позасмей.

Защо ръкопляска на хората? Едни с перпендикулярни длани, а други с длани успоредни едни на други? И с успоредни пръсти. Трябва да се учите да пеете, защото много работи в живота зависят от пеенето. В Откровението е казано, че при престола на Бога всички пеят. И учените хора вярват, че цялото небе, всичките планети и слънца при движението си издават един тон. Пеят една песен. И милиони години, като вървят в пространството, те пеят. Всяка една

земя си има един химн. Знаете ли кой е химнът на Земята? („Тъги, скърби.“) „Тъги, скърби, дигай, слагай, напред върви.“

„Отче наш“

8 лекция от Учителя, държана на 8 декември 1933 г., София, Изгрев.

ПОЗНАВАНЕ

„Добрата молитва“

Прочетете резюмето на първата лекция от първата година. Почнете да четете, понеже не трябва да се губи време. (Прочете се.)

Сега ще направите един малък разбор. Някой да направи разбор, някой, който не е чел. – Ще оставим това за следващия път. В какво седи приложението на една лекция? Най-първо имаме теория. И после имаме опит. Какъв може да бъде опитът? Сега ще ви приведа на вас, младите, един пример. Даже не исках да изнеса тази мисъл. Един проповедник в Америка казва в своята проповед: „Мислиш ли ти, о, човече?“ Той иска да обърне хората. Някой казва: „Аз много обичам музика, да ви изпея това.“ Друг казва: „Пеенето ми даде една идея. Дълго време мислих да нарисувам една картина. Първо, искам да обърна света. Всички да станат добри.“ Второ, иска да пее, а трето – да рисува. Каква разлика има между този, който е говорил, който е пял, и този, който е рисувал? Кой не мисли? Като се намери човек натясно, все мисли. Коя вода тече? Която няма никакъв наклон, тя е спокойна, а която има наклон, тя се движи, тече. За да мислите, трябва да имате един подтик. Но нека направим един разбор. Какъв разбор можем да направим?

ПОЗНАВАНЕ

Познавай и познаване. Какво трябва да познава човек? – Себе си. А къде е себето? Досега това себе срещали ли сте го някъде? Кой е срещал себето досега? Някой казва: „Низше и висше себе.“ Где сте го срещали? Може ли да го нарисувате? Какъв е разговорът на това себе? Сега всички вие се учите. Имате един подтик, разбира се. Подтикът за

вас е обществото. Всеки един иска да влезе в обществото, да се прояви по какъвто и да е начин. Учиш в училището, живееш в някой дом и обществото е подтик. Сега обществото, като един целокупен организъм, какво представя? Донякъде може да го уподобите на почвата и семето. Като влезе семето в почвата, то може да израсне и, като израсне донякъде, може да мисли, че е постигнало своя идеал. Сега ако вие влезете в обществото и донякъде получите това, което търсите, казвате, че вашият живот има смисъл. Но се случва едно растение, след като е расло десетина години, дойде една буря и го изкорени. Тогава какво се е постигнало? Има несрети в живота. Някой път може да влезете в обществото и след десетина години ще имате несполука. И на всички се случва това, което не са очаквали. Сега това не трябва да ви обезсърчава, защото, като влезете в обществото, това още не е разрешение на въпроса. След като сте държали една реч или сте защитили една дисертация, или сте свършили училище, това още не е разрешение. Това е едно малко постижение. Това, което си учил, искаш да го приложиш. И след като си живял 50 – 60 години, идва смъртта и виждаш, че трябва да заминеш. Не знаеш къде отиваш. Предполагаш, че отиваш в онзи свят, но в онзи свят не сте ходили. Въобразявате си само онзи свят като този свят. Туй донякъде е вярно. Например искате да ходите в Америка. В Америка живеете като българите, но не точно така. Нравите се отличават. Има някои черти, които са съвършено различни от българските черти. Но след като човек е живял във всичките народи, пак има нещо, което той желае. Има нещо непостигнато в живота. Ако направим едно предложение, къде трябва да турим тази дума познаване? Каква дума е тази? Към коя част на речта спада? (Глаголно съществително.) Ако турите думата познавам, каква форма па глагола е? (Сегашно време.)

Познаване на себе си. Кое е това себе? Къде е то? Де му е мястото? Нали всеки един човек, за да го познаваш добре, трябва да

знаеш в кой град живее, стаята му, къщата му, да си ходил на гости и да си се разговарял с него. Де е къщата на себето? После с бащата, с майката на това себе запознахте ли се? Това себе е родено, то има баща, майка, братя, сестри, приятели има. Живеят в някой народ, запознали ли сте се с бащата, майката на това себе. Може ли човек сам за себе си да мисии? Тогава този, който мисли, и този, когото познавам, те са две различни неща. В какво отношение се отличава себето от човека? Какво трябва да познава човек от себе си? Това не е едно противоречие. Даже един виден певец, за да изпее едно малко парче, някой път се намира в противоречие. Няма вдъхновение, не може да пее. Един певец при 35 градуса студ може ли да пее? Измръзнали са му ушите. Когато му кажете да попее, той ще каже: „Чакайте да ми се постоплят ръцете и ушите, че тогаз.“

Представете си, че идва при вас един, който и да е, и ви казва: „Я ми кажете как да позная себе си?“ Какво ще му кажете? Той ще ви каже: „Аз искам да се позная.“ Вие ще му кажете, че не знаете, нали? Това не е определяне. Какво значи „не зная“? Не зная, зная. Да ви наведе един пример, една мисъл. Кой е истинският начин да познаеш дали един човек говори истината или не? Дали нещата, които говори, са реални или не? Често казваме, че този човек преувеличава нещата. Но имате ли метод, за да познаете това. Представете си, че един казва така: „Нощта беше тъмна като в рог. И нищо не се виждаше. Видях един човек, че ходеше с бели дрехи.“ Питам сега: В тъмната нощ може ли да видиш човек с бели дрехи? Този човек никого не е видял. Когато кажете „денят беше прекрасен и видях един човек с бели дрехи“, тогава има вероятност. Но в първия случай човек иска да каже нещо, но сам се хваща. Някой път аз забелязвам у вас, че в тъмна нощ вие виждате човек с бели дрехи. Аз си мълча, неестествено е да се каже, че в тъмната нощ се вижда човек, облечен в бели дрехи. Ще кажете, че този, който вижда, е ясновидец. То е друг въпрос. Все таки

в тъмнината не може да видим бялото, както и да е. После имате изречението: „Той прилича на гълъбче.“ Че отде наде човек прилича на гълъбче. Казвате: „Той е толкова добър, че прилича на гълъбче.“ Това вече минава за нещо. Дава му характер на гълъб, но ни най-малко човек не прилича на гълъб. С какво трябва да се замести думата гълъб? С ангел. Ангел, като служител. Български ли е този корен – гълъб? (На латински се казва колумбус; изглежда, че не е български корен.)

Да се върнем към въпроса за познаване на себе си. Трябва да изучавате. Човек може да познава себе си само при дадени условия, чрез работата, която той е свършил. Какво трябва да познава бащата? Да познава децата си. Какво трябва да познава майката? – Своите дъщери. Какво трябва да познава човек на земята? – Трябва да познава слънцето. Най-първо в дадения случай какво може да познава човек? – Слънцето. Всяко едно същество, което дойде на земята, трябва да познава най-първо слънцето, понеже слънцето дава условия, за да се прояви животът. Какво трябва да познава синът? – Баща си трябва да познава. За постижението са необходими две неща. Да кажем, че след като познаеш, имаш идеята да постигнеш нещо. Започнат нещо. И начинът на постижението кой е? Вземете един певец. Той, за да постигне нещо, преди всичко трябва да е надарен, трябва да има един отличен глас. Гласът е вече един резултат. Като казвам глас, разбирам, че той има един отличен ларинкс и той знае да го владее. Един отличен певец може да има отлични постижения. Взимам примера за певица само за пояснение. За да постигне човек нещо, той трябва да има някоя сила, с която да разполага. Например един естественик, за да постигне нещо, той трябва да има един отличен, наблюдателен ум. Той трябва да прави наблюдения. Не да е муден в наблюденията, но да е бърз. Не да наблюдава с ума си, по един естествен начин трябва да идва наблюдението. Вие срещате

някого и веднага се произнасяте за неговия характер, без да сте физиогномист, без да изучавате окултната наука и казвате: „Виждам аз, че този човек е учен, че е здрав.“ Ако ви попитат кое ви дава повод за това разсъждение, вие ще кажете: „Не зная, но усещам тази работа.“ Същият начин е при печката. Аз съм при печката. Кое ми дава опитност, че печката е топла? Все таки имам една опитност. И ако възрази, ще му кажа: Турете си ръката на печката. Щом не можеш да си държиш ръката на печката, тя е топла, а щом можеш да я държиш, тя е студена.

Тогава направете едно разграничение: де ще турите скръбта, де ще турите радостта? Какъв е човекът в радостта? (Топъл.) Какъв е човекът в скръбта? (Студен.) При скръбта печката гори ли или не. При радостта имате една печка. При скръбта и при радостта печката е еднаква. Само се различават по една външна обстановка. При радостта печката гори. Зимно време е, стаите са постлани, имате картини, маси, вие седите в стаята. Това е радостното положение. Имате с какво да се занимавате. При скръбта печката не гори, прозорците са изпочупени, картините изпопадали или пък печката е пробита и гледаш огъня през стената на печката. Казваш: „Нова печка ще трябва да търся.“ И ти мислиш, а при радостта ти си се разположил. Главата ти е изправена нагоре, ти си във фотьойл. А пък при скръбта си седнал на един счупен стол, чиито крака се люлеят. Добре. Какво трябва да се прави?

Казвам: Турете си стъкла на прозорците, омажете стените си, купете си някоя и друга картина. Направете си масите, столовете. После вземете една нова печка. Но вие казвате: „Няма пари.“ Казвам: Намерете. Казваш: „Отде да ги намеря?“ Казвам: Дядо ти е оставил една каса в стаята, в чекмеджето има един ключ, вземи го, отвори и вземи парите. Ти казваш: „Има ли?“ Казвам: Има. Когато аз кажа някому „вярвай в Бога“, той казва: „Че аз съм вярвал досега.“ Дядо ти,

баба ти са оставили каса. Вземи ключа и отвори. Поправи печката, прозорците и стените, щом вярваш. Ако печката е непоправена, ако стените и прозорците са непоправени, тогава каква вяра имаш? Аз виждам, че стъклата там са счупени. Виждам, че печката скоро ще фалира. Виждам, че наоколо не е така, както вие искате. Аз зная какво искате. Вие искате отлична печка, една модерна маса, модерни столове, стая широка най-малко 4 метра, 5-6 метра дължина и нагоре 4-5 метра височина. Пода с килим покрит, после да сте добре облечени, да нямате нужда от нищо. Все нагоре да гледате. Няма нищо лошо в това. Лошото е това, че го нямате. Вие ще кажете: „Окултната наука какво може да ни даде? Нищо няма да ни даде.“ Окултната наука е жива. Думата наука е псевдоним. Под думата „окултна наука“ всякога се разбира едно същество. Живи същества, които имат знание. Ти трябва да намериш тия същества. Тогава ти ще свършиш нещо за тях и те ще свършат нещо за вас. То не е нещо, като книга, да го четете, то е жива наука. Аз ги срещам всеки ден и им говоря. Те имат ръце и крака. Говоря им. А пък за вас окултната наука са написани книги. Някой казва: „Науката е в книгите.“ И току ми изважда една голяма книга. Казва: „Видите ли?“ Тази книга не съм я чел. Всеки човек е книга. Живата книга е човекът. Науката не е нещо мъртво. Тя е живо същество. Жива книга е тя, която говори, която мисли. Тя е книга, която може да ти помогне. Някой казва: „Отвлечени работи.“ Неразбраните работи са отвлечени, а реалните работи какви са? Българинът казва: „Отвлечени работи.“ Казва: „Отвлече го някъде.“ А пък тук туря думата „отвлечено“ за нещо далечно, непонятно. Два смисъла има думата „отвлечено“. Какво значи „отвлечена мома“? – Задигната някъде. Отвлечени пари, отвлечени овце, отвлечен кон някъде. С какво трябва да се замести думата отвлечен?

Черната печка, за да придобие своя смисъл, запали я, тури огън вътре. Макар че е черна, отвличена, кажи: „Едно време беше отвличена, а сега – при мене.“ Отвлечени работи са тези, които не принасят никаква полза. Отвлечен кон, казват, никаква полза няма от него; отвличени пари.

Та сега казвам: С отвличени работи се занимавам дотолкова, доколкото може да ги намеря. Да знаеш къде са ги турили. Това, отвличеното, да го намериш. Ако не може да го намериш, не се занимавай с него. После вие казвате: „Ако е непостижимо?“ Кое е непостижимо? Всяко нещо, което не разбираш, е непостижимо. Всичко онова, което разбираш, е постижимо. Яденето постижимо ли е? Яденето спада и към постижимото, и към непостижимото. Всеки един обяд е непостижим, ако не може да се удовлетвориш. Ти сам се лъжеш. Ти се надяваш и казваш: „Не ми трябва вече.“ И не минат 4-5 часа и видиш, че въпросът не е свършен. Пак ядеш и пак мислиш, че си свършил въпроса. Тогава яденето спада към неразрешените въпроси, които се разрешават и остават неразрешени. Или в математиката имате тези числа, които се делят, и остават един малък остатък. Казвате: „Те са неделими числа.“ Остава малко там. Има ли някаква вина в това, че едно число не се дели. Вие какво мислите? Вие мислите, че в живота, ако всичко се постигаше, човек ще бъде щастлив. Вие благодарете, че известни неща са постижими, а други са непостижими. Благодарете за това. Или мислите, че при сегашните условия човек да бъде щастлив, ще бъде полезно състояние, което човек може да има. Да ви представя сега една картина. Двама седят. Един художник рисува една картина. Двама души седят при един стол и една маса. Единият весел, като гледа опечената кокошка, и се радва. А пък другият се навел и плаче. Единият плаче, а другият се радва. Защо при печената кокошка единият седи весел, че има нещо за ядене, а другият плаче? И ако седите при печената кокошка и

плачете, тогава по кой начин може да се обясни вашият плач? Кои ще бъдат подбудителните причини? Първо може вашата кокошка да е някоя хубава порода. Онзи я е заклал, а вие плачете, че кокошката от хубавата порода е отишла, а пък онзи не знае още, че кокошката е от видна порода. Вие се чудите как сте я заклали и опекли. Казвате: „Отиде хубавата порода.“ А пък който ви гледа, той се чуди защо при една печена кокошка може да плачете. Ще ви представя същата картина другояче. Същият художник рисува друга една картина – един голям герой, който е умрял. Един седи при главата и се радва, че е героят е умрял, а пък друг плаче. Как ще обясните това? Единият се радва, че героят е умрял. Той казва: „Голям хайдутин беше. Слава Богу, че се освободихме, че вече няма кой да ни измъчва.“ А пък другият, който плаче, казва: „Много добрини ми стори, защитаваше ни и където ходеше, всяваше страх и трепет. Ние свободно живеехме тук.“ И единият, и другият са там. Единият плаче, а другият се радва. Ако в даденият случай вие плачете за една кокошка и ако в дадения случай вие се радвате за една кокошка и ако в дадения случай вие се радвате за героя, който е умрял, или плачете за него, вашите разбирания са различни или интересите, които имате, са различни. Вие казвате: „Да познаем Бога.“ То е най-хубавото нещо, което човек може да има. То е една отлична опитност, която може да ви се случи някой път в живота. Да познаеш Бога поне веднъж в живота си! Всички казвате: „Да познаем Бога.“ Как мислите вие, Бог не е ли познат? В същност реалността е Бог, то е познатото и непознатото същество в света. Хлябът, който ти ядеш, ти не го познаваш; Бог е, Който ти го дава. След като ядеш хляба, той ти дава живот. Във водата, която пиеш, е Бог. И като пиеш водата, ти добиваш живот. И ти не Го познаваш. Във въздуха е Бог. Като приемаш въздуха, добиваш живот. В светлината е Бог. Като приемаш светлината, добиваш живот. Чрез Бога човек всякога получава сила. Всяко нещо,

което ти дава вдъхновение по какъвто и да е начин, това е Бог. Там Бог присъствува. Ти правил ли си опит да познаеш един приятел. Ти мислиш, че познаваш приятеля си. И колкото повече мислиш за своя приятел, толкова той ти става по-непознат. Ти казваш: „Аз го познавам. Лицето му е такова, хубаво.“ Може да се направи от възък един ваш приятел, който да има всичките черти на приятеля ви. Пипаш ръката му, тя е студена. Пипаш сърцето му, то не пулсира. Мозъкът не мисли. Не е във външната форма. Има една жива форма, която пулсира. Приятелят ти е онзи, който има една неизвестна черта, по която може да го познаеш. По какво се познава топлата печка? – По топлината. По какво се познава свещта? – По светлината. По какво се познава една форма? – По живота. По какво се познава един човек? – По своята мисъл. Има една основна черта у човека – неговата мисъл. Щом познаваш мисълта, всички други неща се централизират около тази основна мисъл. Вашият приятел представлява една мисъл, една постоянна мисъл, не е преходна мисъл. Защото под думата приятел разбираме онзи, който всякога може да ви е приятел, а не само за един момент. Приятелството е една сила, един трансформатор. Всякога, когато минават силите на природата през този приятел, те ще се изменят. Един приятел, в каквито и условия да се намирате, все може да ви помогне.

Но се отдалечихме от въпроса. Тези въпроси аз ги наричам детински въпроси. Детето чака майка му да сдъвче храната и да му даде един завършен резултат. А пък вие сте влезли в една област, дето майката не дава сдъвкана храна, но хляба вие сами трябва да го дъвчете. Сега във вас се заражда пак въпросът как да си сдъвчете храната? Най-лесната работа е дъвкането; нали го знаете? Вие казвате: „После трябва да мислим.“ Мисленето е един от най-лесните въпроси. Има обаче мъчно мислене. При въпроси, които са костеливи. Щом донесат месо, какво се прави с месото? Изядат месото, кокалите

ги хвърлят на някое куче, да ги гложди. Мисля, че е така. Готвили ли сте някой път месо? (Преди 20 години.) Всякога не се хвърлят кокалите, супа се прави от тях. Но след като се направи супа, пак се хвърлят.

При знанието имате разположението. Простият и ученият при един факт на знанието еднакво се радват. То с първата хапка, която, като дадеш и на философа, и на светията, и на простия, всички еднакво се радват на знанието. Не считайте знанието като един товар, който ви се туря. Това не е знание. Знание е това, на което в даден случай ти може да се радваш, то е знание. То може да е много малко – това, на което може да се радваш в дадения случай. То е основата на знанието. Оттук трябва да почнеш. Това трябва да бъде едно правило. Знанието трябва да ви радва. Това, което не ви радва, не може да се учите от него. Някой път знанието може да причини скръб. Знанието дава повод да се радваш и да скърбиш. Самото знание не е нито радост, нито скръб. То е вече разбиране. Ако разбираш, ще се радваш на знанието. Знанието носи повод да се радваш, а някой път може да ти причини скръб. Но причината седи в друго, в разбирането на човека. Това знание може да е дошло не навреме. Защото богатият може да се радва при известни условия на богатството, а пък при други условия може да скърби, че е богат. Със своето богатство той може да се откупи. Ако заради неговото богатство могат да го претрепят, да го убият, тогава той ще скърби, че е богат. Стремете се да си избирате подходящи примери. Всеки един пример, който се даде, трябва да му се даде известна форма, да му се даде нещо съществено. Всеки един пример трябва да се преведе. Какъвто и да е примерът, трябва да му се извади съдържанието. Всеки един пример от живота изяснява известна идея. Ако от този пример не извадим заключение, той остава просто за развлечение. Но ако искаме да се ползуваме от един пример, трябва да извлечем извод от него. Кое

трябва да се познава сега? Може ли да познаете ще има ли добър обяд? (Обяд няма да имаме.) Може ли да познаете какъв ще бъде обяда, от какво ще бъде сготвен? Аз ще ви задам друг един въпрос. По какво познавате вие коя е отличителната черта, по която познавате вашия добър приятел? Коя е отличителната черта, по която вие го познавате? Все има едно правило. Това правило всякога се прилага. При всички условия има само едно правило за познаване. И как го познавате? Например аз познавам с ръката си, че печката е гореща. С ума си мисля, но с ръката си познавам. Умът казва на ръката: Виж тази печка гореща ли е? Турям си ръката, или горната, или долната страна на ръката, виждам, дали е гореща печката, и тогава си правя своите заключения. После ръката определя каква е степента на топлината, дали е слаба или силна. И вземам вече предпазителни мерки, доколко да приближа ръката до печката и какви да бъдат последствията. Тогаз кое е онова, по което вие познавате вашия добър приятел? Аз познавам печката с ръката си. (С вътрешния усет, който имаме и който не можем да предадем.) Слушайте, аз ще ви наведем на това, което вие знаете. У приятеля има нещо. Има един вътрешен усет и нещо външно. Той прилича на следното. Когато палите нощем свещ, отвън до вас идва една светлина. Един приток, който тече. Когато срещнете вашия приятел, вие усещате, че от него лъха нещо навън. Ще кажете, че чувствувате. Щом видите приятеля си, като че нещо от него идва към вас. Когато срещнете някого, който не е ваш приятел, няма го това. Иде една вълна от приятеля към вас. И когато дойде тази вълна, вие усещате, че ви е приятно. По същия начин ви е приятно, когато се приближавате към някое цвете. Има нещо, което иде от цветето до вашето обоняние. Известни меки частици са те, които идват от цветето към вас. Вие схващате това. Вие казвате: „Дали е роза или карамфил.“ По това, което цветето отделя, вие вече

определяте цветето. Такова нещо излиза от вашия приятел, специфично нещо.

Думите живи ли са или не? Думите могат да бъдат живи, могат да бъдат и мъртви. Една дума е жива, когато, щом се каже, от нея излиза нещо и ако иде към вас, тази дума е за вас. Ако от тази дума нищо не излиза, тази дума не е за вас. Вие при изучаването на окултната наука, ако нямате тези познания, окултната наука ще бъде за вас непозната. Окултната наука – това са разумни същества, от тях всякога излиза нещо. Външната страна на науката, това, което излиза от тях, ние го наричаме окултна наука. Но същността на окултната наука се състои от тези живи цветя, а не от уханието, което излиза от цветята. Уханието на здравите цветя. Цветето създава уханието и по това ухание ние разбираме на кое място се намира това цвете. Представете си сега, че аз ви държа ръцете така (Учителя с двете си длани направи една топка, като че ли държи нещо вътре.) Какво тълкуване ще дадете на това? Кога правите така с ръцете? (Когато скриваме нещо или когато пазим една свещ да не угасне.) Когато крием нещо, така е. Или когато носим и пазим нещо ценно. Децата, когато играят на скриване на топка, държат си така ръцете и никой не знае къде е топката. (Учителя отваря дланта на едната ръка и я държи обърната нагоре.) Така правят някои, когато шепата е пълна с пари. Някой път съм виждал търговци купуват жито. Бръква в житото, взема от житото, подхвърля го нагоре и гледа житото хубаво ли е. Или някоя домакиня бръква в брашното, взема в шепата си, държи го така и го поразмърдва. Или някой вземе парите и ги държи така на ръката. Наблюдава дали са толкоз. (Учителя кръстосва двете ръце на гърдите си и цялото тяло е сгушено.) При едно състояние, което преживявате, вие давате на ръцете такова положение. Това положение не е красиво. (Един брат каза: „Това положение изразява безизходност.“) Това положение е на един апаш, той казва: „Много опити правих и не

можахме да намерим и сега.“ Някой ученик тури ръцете си в това положение. Това е апаша в него. Той не мисли здраво. Какво е положението на ученика, който трябва да мисли добре? Вие трябва да знаете, че ако не вземете едно правилно положение, една правилна поза, вие не може да имате успех. Ако успехът зависи от това каква поза може да заемете, ако двама борци се борят, кой ще победи? Онзи ще победи, който взема такава поза, че може да устои. Като си постави краката по особен начин, там седи силата на бореца. Той взема такава поза, че по никой начин не може да го изместиш от неговия център и той има всичкото съзнание, че от това положение не може да го изместиш. Тази идея седи в бореца. А пък вие вземате такава поза, че ви гътват. Трябва да вземете такава поза, че от това положение да не могат да ви изместят. Могат да ви бутнат насам-натам, но не могат да ви гътнат.

Трябва да имате една мисъл, в която никой да не може да ви разколебае. Ако всеки може да ви разколебае във вашата мисъл или чувства, какви окултни ученици може да бъдете? Тогава може да ви огънат. Тези майстори борци са много умни. Силният борец се показва отначало като слаб. Той маневрира, за да намери слабата страна на другия. Онзи го атакува и после силният, като го вземе, и го гътне. Другият си мисли, че той ще го гътне. А пък този, като го повали, онзи се намира и чудо.

Та вие в живота си имате един пехливанин и трябва да знаете, че той е много голям майстор, всички трябва да знаете това. Когато имате някои мъчнотии, всичките мъчнотии се дължат на това, че се борите с едно същество. То е майстор. Вие имате скръб. Скръбта е от това, че има едно същество, с което се борите в дадения случай. Ти може да усещаш налягането на онзи борец, стискането на мускулите. Може да усещаш напрежението. Но това напрежение иде от едно разумно същество. Всяка една скръб иде от едно разумно същество,

чийто интереси може да съвпадат с вашите, а може и да не съвпадат с вашите. Върху тези работи трябва да се мисли, а не да се плашите от живота. Страхът не спасява. Страхът е полезен дотолкова, доколкото може да вземеш една поза в живота си.

Сега остава същата лекция за резюме. Онези, които не са чели резюмета, следуюция път ще четат.

„Отче наш“

9 лекция от Учителя, държана на 15 декември 1933 г., София, Изгрев.

ЗАКОН ЗА МУЗИКАТА

"Добрата молитва"

Прочете се тема №2: „Писмо до квадрата.“

Изпахме „Обетована земя“.

Музиката е достояние на ума. Тя не произтича от човешкото сърце, понеже човешкото сърце е свят на тъмнина, а в тъмнината няма никаква музика. Музиката е в света на светлината. Когато говорим за човешката воля, ние разбираме изгрева на деня, изгрева на Слънцето, което носи живота. Ако искате да се ползвате от музиката, трябва да разберете какво нещо е една музикална форма. Някой иска в тъмнината да изрази с музиката някакво чувство. Какво ще изразиш в тъмнината. В музиката се възпява хубавото, красивото. Грешката в музиката е, че искат да вземат външни неща. Ти не може да пееш на един камък, на Слънцето, на къщата, на коня си. Може да пееш само на своята мисъл. Дето има мисъл, има пеене. Дето няма мисъл, няма пеене. Дето няма мисъл, има само пъшкане. Дето започва мисълта, започва пеенето. А пеенето е начало на всяка една култура, на всяка една еволюция вътре в природата.

В сегашната музика едва започват да изнасят някои неща. Някои класици са изнесли някои неща, но има други работи да се изнасят. Например музиката иска да опише какви са чувствуванията на човека. Много мъчно може да се опише това. Човек, който се занимава със своите чувства, той не може да пее. Защото в човешките чувства има нещо много грапаво. Щом дойдеш до своите чувства, ще се яви грапавина, дрезгавина. Със сегашната музика може да опитате доде сте стигнали. Пееш, но гласът е дрезгав. Тези грапавини са в

твоите чувства. Те са се отразили на органа ти. Ти не може да пееш, понеже сърцето ти има надмощие над твоя ум.

Та бащата на музиката е умът. Това, към което музиката се стреми, е човешката воля, това е най-разумното. Значи в ума седят основите, схващанията, а пък във волята седи външният израз на музиката, която може да се оформи. И всеки един човек, който иска да пее, той трябва да има светли мисли и една силна, пластична воля. Това са две неща, необходими за онзи, който иска да се занимава с музика. Вън от това той нищо не може да направи. И бъдещата музика така трябва да бъде поставена. Като разглеждате класическата музика, като видите нейните форми – малцина има там, които са били музиканти. Някои минават за музиканти, но те са били преходни. Но онези, които са създали нещо ценно, те са имали тези качества. Когато бащата и майката родят един син, този син не е достояние само на бащата и майката.

Музиката има две страни. Аз ги наричам така: Има една музика светла и друга музика – топла. В природата има една музика, която е студена. Тя е за тониране, за урегулиране на нещата. Онази музика, която дава подтик, тя е топла музика. Някои казват, че тя е на чувствата. Не, тя не е музика на чувствата. Тя е музика на любовта. Тепърва ще има да я учат хората. От любовната музика няма нито една сянка още. Сегашната музика не е никаква любов. Музика на чувствата е. Някои музиканти говорят за творчество. В какво седи творчеството? Казват: „Бах.“ В какво седи Бах? Творчеството на българската музика седи в тоновете ми и фа. Там е ключът. Българинът е разбрал от музиката само ла и фа. А ми е импулсът на българина. Там започват класическите ни песни. А пък фа у българина означава неговият материален живот. И понеже фа преобладава, всякога у българина има една скръб. Той е всякога тъжен. Той, като вземе фа, запее за това, което не е постигнал. Пее:

„Заплакала е гората, гората и планината.“ И когато дойде до някои песни, които разрешават донякъде въпроса, той вземе фа хомеопатично и ми прозвучи. Взема по малко фа и, където е тропането, то е слизането от ла към фа. После пак подскочи. Ми, фа, ми, фа. Ми е по-ниско от фа. В тонално отношение фа е по-горе. Но щом минете в по-горна гама, вземате долно фа и горно ла. Колко трябва да прескочите? Това е септима. Изпейте тогава горно ми и долно фа. (Изпяхме.)

С музиката може да си служите за вашето развитие, както съществува в разумния свят. За да може да се ползвате от тази музика, вие трябва да познавате астрологията много добре, трябва да познавате съзвучието на небесните тела. (Учителя свири на цигулката български народни песни.) В българската народна песен българинът казва: „Няма какво да се прави, няма изходен път, ще се носи.“ Това е един омагьосан кръг. Свири се едно българско хоро и с това се казва, де е стигнал българинът. Но това нищо не разрешава. Той играе от голяма скръб, че не може да разреши задачата. После пак дойде тъжната част. Вследствие на това всякога в българската музика остава една тъга. И след като играеш, тъжен си, после пак весел, после пак тъжен, играе си българинът. И казва: „Тази работа не е свършена, какво ще се прави?“

Западната музика се отличава със замах, с по-широк замах. Като срещнете една скръб в живота си, как ще я трансформирате, ако не знаете да пеете и да мислите. Вие всички искате да пеете хубаво, но какво означава хубавото пеене? Вие искате да се харесвате на другите хора, като пеете. Това не е музика. Това е все едно миризмата, която изпращат цветята навън. Това не е важното в цветята. Силата, която остава в цветята, това е важното. Не е онова, което ти пееш, което излиза вън от тебе; това не е музика, а онова, което остава вътре в тебе, това е музика. Онова, което остава вътре в тебе, след като пееш

или свириш, това е музика. Онова, което е отишло навън, то няма да се върне. То е отишло, то си има своето предназначение в природата, но това, което е останало в тебе, то ще те ползува.

Сегашната музика е динамическа. Сегашната музика дава външен израз на динамизма, но музиката няма един вътрешен израз. Т.е. музиката не е още възпитателна. Динамизмът още не разрешава. Има бързина в музиката, но тя не трябва да бъде с бързината на светлината. Не мисли, че като пееш, трябва да гониш някого. И като пееш, не пей в състезание с някого, да го надминеш. Не надминавай никого. Това е смешно, когато един музикант иска да надмине друго. Не да го надмине, но да даде израз на това, което е в природата. Щом се даде израз, това е. А пък състезанието е губене на време. Ти си настигнал някого и си го надминал. Какво си добил? Светлината не бяга, като излезе от Слънцето, не я гони никой. Защото всеки, който бяга, е по-слаб от онзи, който го гони. Вие говорите сега за окултна музика. Окултната музика е това, което може да стане в тебе. Това, което сега в музиката е постигнато, е грамадно. Тя има грамаден успех. Това е една вътрешна необходимост за вътрешно постижение. Постигнатото досега – това са условията. Вие може да послушате всеки музикант, но трябва да разбирате, че има една вътрешна страна на музиката.

Трябва да се опитате, когато сте сами, да пеете. У вас всякога има една подбудителна причина, когато пеете да ви слушат. Бъдете уверени, че имате най-хубавата публика да ви слуша. Когато почнете да пеете, всичкото небе слуша. Имате от горе най-хубавата преценка. Не се страхувай, че, като пееш, няма да те слушат. Ще имаш една публика, която ще оцени пеенето ти. Едно от качествата на пеенето е, че някой път, да кажем, ти си непримирим в живота. Като изпееш някоя песен, да си готов да се примириш. Не от една необходимост, че условията са такива, че си беден или че мирна глава сабя не я сече. Не,

това не е философия. Главата да е дигната, но да се примирява тази глава. Живите хора трябва да се примиряват, а не мъртвите. Сега истината не е за слабите хора, истината е за силните хора в света. Силният трябва да знае, че ако не върви по пътя на истината, ще изгуби своята сила. Истината е за умните хора. Човек трябва да знае, че ако не върви по пътя на истината, умът ще изгуби светлината. Истината е за най-силните хора в света, за най-умните, за най-добрите хора. И ако не вървите по този път, ще изгубите това, което имате. Затова е дошла музиката. Човек трябва да пее. Защо? За да не изгуби това, което има. Ти си близо вече, ще пееш, за да не я изгубиш. Който пее, е силен човек. Който не пее, е слаб човек. Аз така определям. Силните хора пеят, а слабите хора не пеят. Щом не пееш, ти си слаб човек. Аз не свиря за другите, аз свиря за себе си. В съвременната музика има голямо изкуство. В целия гриф на цигулката има девет позиции, има цяло изкуство. Но това не е още музика. Това е акробатство. Или вие може да свирите на пиано и то да е хубаво. Външната техника е необходима. Техниката е богатство, но това богатство в ръцете на един човек може да послужи за добро. И техниката в музиката е едно богатство, но при един добър музикант, но на този, който не е разумен, тази техника никаква полза няма да допринесе. И на самия него няма да принесе никаква полза.

Има един такъв пример. Примера само ви давам. Кубелик бил роден за музикант. Той бил изпратен отгоре да свири, за да даде нещо хубаво на човечеството. И той, като забогатява, казва: „Музиката не е за мене.“ И става търговец. Но от невидимия свят правят тъй, че той загубва всичкото си състояние. Тогава пак започва с музика. Кубелик е изостанал сега. Това, което е имал, не може да го достигне. Никога не прекъсвайте една своя постъпка, защото втората ви постъпка няма да бъде по-добра. Щом се скъса една корда и после я свържете, то свързаната корда няма да бъде така трайна както

първата корда. Ако вашата цигулка се пукне и се поправи, каквото и да ми кажат, то пукнатата цигулка не може да даде същия тон както здравата цигулка. Че може да се поправи, то е хубаво, но пазете да не се пукне.

Вие седите в живота и сте неблагодарни от това, което имате. От паметивека у вас е останала мисълта, че искате да постигнете нещо, но не знаете какво да постигнете. Вие, като излезете, искате сто хиляди хора да ви ръкопляска. Добре. Сто хиляди хора ви ръкопляска. Ако на тези хора не можете да отворите сърцата да бъдат добри и умни и ако това за тях е само едно удоволствие да се поддържат техните недъзи, тогава? Ако богатството на един баща служи само за да поддържа разпътството на неговите дъщери и синове, само да ходят да пият, това богатство намясто ли е? – Не. Една певица трябва да знае, че нейният глас е свещен и не да ходи само да печели пари. Нека печели пари, но тези пари да ги употреби разумно. Някой казва: „Без пари да служи.“ Но и без пари като служи и там може да има тщеславие, да кажат, че без пари свири. Трябва да пеете, понеже това е една необходимост за ума. Трябва да пеете, понеже животът, любовта изискват да им се пее. Ти, за да живееш, трябва да пееш. Ако някои от вас се съмнявате, когато някого от вас го тресе, може да дадете концерт. Когато в класа се случи трима души да ги тресе, аз ще им изсвирия три песни. Ако тия трима души ги тресе, значи има разрешение от невидимия свят за концерт. Но ако не са трима, значи от невидимия свят няма разрешение за концерт. Ако е само един, никакъв концерт не може да се даде. Треска в умствено отношение имат мнозина от вас. Аз говоря за треската само във физическо отношение, на тялото.

Младите задават въпроса как трябва да се живее. Мислете как трябва да живеете. На живота ще му дадеш най-красивата форма, която може да създадеш. На живота ще дадеш най-красивия израз,

който може да му дадеш. Това е живеене. Най-красивата форма, в която може да го облечеш, облечи го. Дай на живота най-красивия израз, за да не съжаляваш. При този израз вече, при тази най-красива форма всички неща са второстепенни, мимолетни, както падащите листа, както онзи прах, който е полепнал по барабана. И като почне барабанът да бие, прахът се маха. Той няма граждански права там.

Музиката е един проводник. Истинският живот започва с музика. Някоя култура не се е явила, когато е нямало музика. Имало е религиозни танци. Вие трябва да посетите едно събрание на адепти, да бъдете при тях, когато те пеят, за да видите каква музика има там. Те пеят всички, за да видите как разбират музиката, да видите какво нещо е музиката. И те нямат никакви диригенти. Всеки е диригент. И всички като пеят, има хармония. Ти забравяш и се пренесеш. А пък сега вие ще посочите този или онзи да вземе правилен глас. Каква е песента на адептите? Ти, за да станеш ученик на адептите, трябва да се запознаеш с всичката съвременна музика, да си първокласен певец и тогава, като влезеш при тях, ще влезеш да слушаш малко, като пеят, но още няма да пееш. Ще ти дадат свободен билет само да слушаш, но без да пееш. Човек дълго време трябва да седи между хората, за да се тонира. В музиката най-първо започнете с вътрешно пеене. Пейте вътрешно. Преповтаряйте вътре, за да пеете с ума си. После прекарайте песента да слезе във вашата воля, т.е. да се въплоти. Тогаз може да пеете. С пеенето ще дойде развитието на вашите способности. И може до известна степен да се реализират нещата, които вие желаете в живота си.

Защото човек трябва да има крайно самообладание, за да има някои постижения. Ти може да имаш някои постижения в света и да ги изгубиш и тогаз ще има крайно страдание. Тогава ще имаш най-първо сладкото и после горчивото. Тогава ще имаш най-първо успехът и после неуспехът. Ние се раждаме с радост и [поене]

умираме. Това е разрешението на въпроса. Не. Това е едно изключение, което трябва да решим. Това е една задача. Човек, за да влезе в невидимия свят, трябва да се отърси от смъртта и страха. Това е ограничение. Ти казваш: „Аз съм слаб човек.“ Слаб си, защото не си се упражнявал. Казваш „болен съм“, защото не си здрав. Значи ти трябва да преминеш от болестта в здравето. Здравето е едно естествено състояние, а пък болестта е едно особено състояние. Ти казваш: „Аз не съм роден за музикант.“ Никой не може да те направи музикант. Музикантът е търговец на дребно. Ти казваш: „Аз не съм надарен.“ Само на сватба даряват човека. Като присъствуваш на някоя сватба, ще те дарят с нещо. Вие сте в музиката. Вие сте присъствували на някоя сватба и сте надарени малко с музикалност.

Вие се радвайте на сегашната музика, да я направите като една основа на бъдещето, което е скрито. Защото то първо трябва да се появи. Придобитото богатство няма да ни ползува, ако не знаем как да го използваме. Тези, които са дали всичките тези образци на музиката, трябва да станат подтик. Това грамадно богатство трябва да стане подтик. Някои от вас може да го проучват. Силата на всеки тон седи в спомагателните тонове, обертоновете, в отгласа, който може да даде един тон. Един тон, това е начатък, това е началото. Например някой свири ми. Този тон после се развива. Стига до най-високата област в обертоновете. И след това се образува пак едно връщане. При тона ла работите са уредени. Ти не може да пееш ла, докато твоите работи не са уредени. Не може да пееш този тон ла, ако една мисъл, която имаш, не е ясна. Тогава ла не може да вземеш вярно. Обикновеното ла може да вземеш, но онова, истинското ла, не може да го вземеш. (Учителя свири на цигулката и пее.) „Свършиха се всичките страдания, ние сме вече свободни, ние сме вече свободни, ние сме вече свободни.“ Всякога един, който се освобождава от живот на несподи, той взема тона ла. Като ви се падне богатство, ако ви

паднат 10 милиона долара, може да вземете ла приблизително, но с 1 милион долара не може да вземете ла. Защото, ако вземете един милион, може да кажете: Защо не са два милиона? И тогава не може да вземете ла вярно. Ла значи, че тръгваш в един свят, който е вече уреден. Щом си в ла, значи си в един свят, дето няма противоречие. Какво значи ла? Какво ще се прави? Ще се опъва каиша. Гладни сме, болни сме и невежи сме. Безсилни сме, сиромаси сме. Какво ще се прави? Студено е, скъсани са обувката. Изисква се едно вътрешно разположение. А пък четири елемента има в едно разположение. В него трябва да вземат участие човешкият дух със своята сила; трябва да вземе участие човешката душа със своя израз; трябва да вземе участие умът със своята светлина и трябва да вземе участие сърцето със своята топлина. (Учителя свири и пее.) „Мир и радост са добри бъднини. Мир и радост са добри старини.“ МИР – М – вие сте вече в една долина, отдолу ще започнете. При новата музика ти не може да минеш по един и същи път два пъти, не може да повториш нещата по един и същи път, няма повторение. Ако искаш да повториш, винаги ще направиш една погрешка. Трябва всяко нещо да се вземе вярно. Новата музика се дава на нас. Тя е плодородна. Каквото и направление да вземеш, няма да се спънеш. Това е царският път, по който има хиляди пътеки. През която пътека искаш може да минеш и всичките пътеки дават различно разрешение на една и съща задача. Няма никакво противоречие. Тук-там се явява едно различие в ударението. Но това произтича от съвсем органически причини. Музиката трябва да се приспособява към ударенията на думите. Но и гласът трябва да се приспособява към ударенията на думите. Който пее горната песен, трябва да проникне не във формата, а в идеята, че мирът и радостта носят добри бъднини. Мирът и радостта са важното. А пък думата „носят“ е спомагателна. Това е една формула, с която може да си помогнете. Може без глагол. Ти ще го подразбираш. Ако

искаш, може да го кажеш отвън. Но ти глагола трябва да го имаш в ума си.

Вие ще се пазите. Вие ще приличате на синове, на които бащата е умрял. И се разправяте с имането, което бащата е оставил. Кой какво да вземе. В това няма никаква философия. Музиката, това е едно богатство. Никога не спорете за това, което имате. Вземете, ако искате да се развивате. Понеже законът в природата е този. Ако ти вървиш правилно по пътя, който е начертан, ти всякога ще имаш това, от което се нуждаеш, а пък това е достатъчно за тебе. Ти го имаш, но не се спъвай с един строй, със законите му, с обществената му уредба. Това са резултати. Във всяко едно общество съществуват известни условия, има вътрешни закони. Вие не се стремете да ги премахнете. Не се спъвайте от тях. Същият закон е и в музиката. Има известни придобивки, но не спорете за това. Онова, което можем да вземем от музиката и да остане в нас, това е важното. Музиката да бъде не като едно външно проявление само, но да бъде като едно вътрешно проявление на онова, което се крие в нас и което без музика не може да се изрази. Ти не може да отидеш при Бога, без да пееш. Ти не може да отидеш при хората и да те обичат, ако не пееш. Здравият човек пее, мислещият човек пее. Ти вървиш, весел си, пееш си. И ученият човек върви и си пее. Давид пред ковчега на завета вървеше и играеше, и пееше. Жена му, като го видя от прозореца, каза: „Израелевият цар така да играе и пее?!“ Той каза: „Аз за хората не пея, не играя, а за Бога. Аз не играя за хората, а за Господа.“ Може някой път да ви обвинят и вас. Вие се спъвате. Аз ще ви обясня. Ето къде се спъвате. Ако един ви държи лекция и същевременно е музикален, ако същевременно е и певец, и разбира музиката, то речта му е музикална. Може ли той да ви проповядва една лекция, без да ви предаде музикалността, която има. Неговата лекция излиза от него по един музикален начин. Когато ти четеш правилно, има известна

музика в това, и поезия има. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. Думите му трябва да са наредени по една музикална, хармонична форма. А пък както сега изпълняват музиката, това е външен израз на нещата.

Сега за реализирането на нещата. Това, чрез което нещата могат да се реализират, да се осъществят, това е музиката. Това, за което човек пее, то може да се реализира. Това, за което човек не пее, то не може да се реализира. Не се спъвайте сега. Бог, Който е създал човека, е създал и музиката. Може ли Той да е създал човека и да не е вложил нещо в него? Той е вложил. В човека има една способност за музиката, вложена от Бога. Някой казва: „Аз имам музикално чувство.“ Това не е чувство, а е музикална способност. Музиката не е чувство. Ако искате да чувствувате музиката, мислете я за израз на Любовта. Онзи, истинският израз на Любовта, е музикален. Който пее, може да кажем, че е дошъл в първата фаза, че може да обича. Онзи, който не пее, той и за Любовта да ви говори, за каквото и да ви говори, той още спи. Пробуденият в Любовта живее, мисли и се движи в любовта. В Любовта има три качества едновременно: ти мислиш, ти живееш и същевременно се движиш. Всеки един от вас, който живее, който мисли и който се движи, това показва, че Любовта в него е почнала да действа. Това е израз на Любовта, която той не съзнава. Любовта съдържа три външни качества: мисъл, живот и външно движение.

Сега какво остава във вас? Коя основна мисъл остава във вас? [фа] вземете хомеопатично. Ре как да вземете? Ла как да вземете? Човек всякога може да пее ла по-добре, когато баща му е жив, майка му е жива, сестра му и братята му са живи. Щом обаче един от тях е заболял, той не може да пее ла. Смъртта не е нещо физическо. Смъртта е нещо духовно. Всеки един човек, който те е забравил, не ти пише. Щом обаче започне да ти пише, вие и двамата възкръсвате.

Умирането е излизане из къщата навън. А пък ти като си мъртъв, в смъртта нещата се забравят. Та много хора, като умрат, в онзи свят като отидат, там не помнят, че са били женени, че са имали жена, деца, братя, нищо не помнят; като човек изхвърлен на някой остров, който мисли само за себе си, че е гладен, жаден. Той мисли как да излезе от това лошо положение, в което се намира. И всичко е забравил. На това може да се уподоби умрелият човек.

Помнете изречението: „Пейте и възпявайте Господа в душата си.“ Когато човек пее, той отива в едно широко отворено място, качва се на един висок връх и хората остават долу. Слушат го отдолу. Посветените са разкрили малко повече на сегашните хора. Хората, масата, едно време не са били готови. А пък сега са по-готови. Но това е външната страна на музиката. Сега има повече инструменти, повече дълбочина има в музиката, отколкото в миналото. Птиците са постигнали много в музиката и хвъркането. После те са разрешили такива социални въпроси, които тепърва човек трябва да разрешава. Всичката борба между хората произтича от материалните интереси. Там, дето се намесва материалното, може да има спор. Дето има спор, има гъста материя, която се дели, например спорът за някое парче земя и пр. Един цар иска слава, иска повече земя, повече хора, повече богатства. Колкото разногласието е по-голямо, толкова повече някой навлиза в материята и не иска да пее. И казва: „Какво ще придобия, какво ще спечеля.“ А пък той трябва да пее, че всяко едно повдигане, всяко развитие не може да дойде, без да се пее вътрешно. Вие защо сте обезсърчени? – За материални работи. За пример казвате: „Къде ще се подслоним за в бъдеще? Гладни ли ще умрем? Няма музика вече!“ Разумните същества турят някого на шестия етаж в едно високо здание. Запалят зданието и него го е страх. Той трябва да се хвърли отгоре и го обзема обезсърчение.

Новата философия в живота се решава чрез светлина, топлина и движение. Топлината е в душата ти. Сърцето ти е един акумулатор. Сърцето събира желанията. А пък душата е, която събира топлината. Душата е емблема на хубавите чувства, на добрите постъпки. Една моя права мисъл е в съгласие с цялото битие. Ако тя е права, тя има еднакво приложение за всички. Следователно правата мисъл е права за всички, а кривата мисъл с крива за всички. Правата мисъл не може да не се реализира. Ще знаеш как ще се реализира. Ние казваме: „Дълго време.“ С биволска кола, ако се возиш, много дълго е времето. А пък с бързината на светлината много скоро ще я разрешиш. С биволската кола ще я разрешиш за няколко милиона години. Това, от което отстъпваш, не е реално, а това, от което не отстъпваш, е реално. От нереалното може да отстъпиш, а от реалното не може да отстъпиш. Вие сега сте с нови разбирания. Но със стари похвати. Старото сте го опитали. В него няма никакво изкуство. В него сте специалисти.

Има една красива страна на музиката. Когато има трима души от вас, но болни, чийто ум се е разстроил, върху тях ще опитаме музиката.

Тези песни, както са написани, вие не може да ги пеете, ако не мислите. Отсега нататък трябва да пеете. Дарбата на музиката отсега нататък трябва да я развиете. Ако я държите все така... Някой казва: „Аз не съм млад.“ Всички тъжите все за материални работи. Някой плаче за дома си, за общата, за шапката, за парите си, псе за материални работи.

„Отче наш“

11 лекция от Учителя, държана на 29 декември 1933 г., София, Изгрев.

*Забележка: В едно от изреченията вероятно липсва текст.
Първата дума е заградена и потъмнена.*

ОБИЧАЙТЕ ПОЛОЖИТЕЛНОТО

„Добрата молитва“

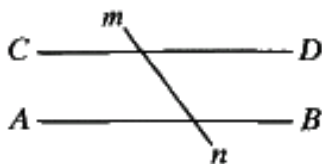
Ще прочета няколко стиха от 27 глава на Притчите.

Какво имате стотвено за днес, паприкаш ли? Изпейте някаква песен. Изберете някоя песен, в която да няма студ. Има песни, които охлаждат. Има други, които стоплят. Понеже отвън е студено, и отвътре студ не бива. Отвътре трябва да има една топла песен. Изпейте „Тъги скърби“, „Грее слънцето“.

Питам сега: Защо седите? Защо сте седнали, кажете ми. Когато си прав, господарят казва: „Защо стоиш прав?“ – „Не зная какво да правя.“ Защо работиш прав? Казвате: „Изправен пред съда.“ Седиш прав. Пред съда си изправен. Пред съда, като те изправят, прав стоиш. Като те съдят, прав си. Ами пред кого като си, си седнал? Пред съдията подсъдимият стои прав. Но това е едната страна. Кой стои прав? Когато хората ходят на екскурзия, какво правят? Седят ли или прави стоят? Щом пристигнат на екскурзията, прави ли стоят или сядат? – Трябва да свършат движението. Това са разсъждения. Това го наричам забавление. За да не си прав, какво трябва да направиш? Значи ще подгънеш малко краката си и ще седнеш. Може ли човек да седне, без да подгъне крака си? Може ли да седне, без да се прегъне някъде? По някой път питате защо имате лошо настроение, не може ли другоаче? Казвате: „Не може.“ Казвам: Може. Може да бъдеш щастлив, ако може да седнеш, без да се препъваш. Може ли да седнеш, без да се прегънеш? Кой може да направи това? В кой свят е възможно да седнеш, без да се прегънеш? Сега ще ви задам един друг въпрос: Какво нещо са успоредните линии.? Какви свойства имат успоредните линии? В геометрията казвате, че две линии може да се

пресичат някъде в далечното пространство. Само две линии, които са успоредни, могат да се пресекат. Две линии, успоредни в началото, в края могат да се пресекат. И само две линии, които в края се пресичат, в началото са успоредни. Какво отношение имат успоредните линии? Голямо нещастие ли е, когато две успоредни линии се пресичат. Я ми покажете. Къде са на вас вашите успоредни линии? Ако ръцете винаги бяха успоредни, какво щеше да бъде вашето положение? Значи законът на пресичането е един разумен закон. Следователно когато две успоредни линии, които се пресичат, са материални, ако ги бутнеш, ще мислиш по един начин. Ако мислиш, че тия две линии са живи, невидими, това пресичане има смисъл.

Когато две линии са успоредни, докога те вървят успоредно? Линиите са успоредни дотогава, докогато външните и вътрешните условия са еднакви. Ако пуснем в пространството две линии през среда, която навсякъде е еднаква, без никакво съпротивление, тия две линии ще бъдат успоредни (фиг. 1).



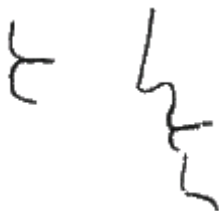
Фиг. 1

Щом обаче външните и вътрешните условия се изменят, когато двете успоредни линии влязат в една по-гъста среда или в една по-рядка среда, веднага ще се измени пътят на тяхното движение.

Успоредните линии показват кога се изменя характера на някой човек. Казвате: „Не се изменя характерът на човека.“ Има ли нещо лошо, като се измени характерът на човека? Няма. Какво лошо има да се измени характерът? Казваме: „Измени се характерът.“ Щом се измени характерът, ние подразбираме една специфична черта. Когато

има изменение, не ни е приятно. Изменя се нашият характер. Когато се предава нещо на характера, ако при тая промяна се е предала хубава черта, има ли нещо лошо?

Какво е това, на какво прилича (фиг. 2)?



Фиг. 2

Да допуснем, че е от гипс. Обаче, ако имате статуя от гипс и ако е един жив човек, тогава вие ще помислите, че тази фигура, живият човек, ще ви занимае. Ако е нещо направено от гипс, ще кажете: „Това е гипс.“ Ако е жива материя и има по този начин тия линии, тя ще ви озадачи. Ако имате отношения с тази фигура, какво ще правите с нея? Какво предполагате? Всяка една промяна, която става с човека, трябва да е разумна. Коя промяна е разумна? По какво се отличава една разумна промяна у човека? При разумната промяна всичките криви линии се пресичат еднакво. Пресичане на линиите, това значи сближаване на хората. Когато стане пресичане на линиите, това е сближаване.

Каква е разликата между първия, и втория човек (фиг. 3)?



Фиг. 3

Когато искате да придобиете една черта, трябва да се научите да я рисувате в общата скица, в линиите; защото линиите са красиви. В последния устата има надмощие. Това тук съответствува на материалната страна, физическият свят, има надмощие. И вследствие на това се губи хармонията, несъответствие има в материалния свят.

Има постоянни черти в характера, има и непостоянни черти. Последната фигура показва чисто материалната страна в лицето. Тази част е успоредна на носа. Същевременно носът е успореден с устата. Долната част на брадата е успоредна с челото. Това е геометрия. Изучавайте геометрически човека. Всичките тия линии на пресичане означават в какво състояние се намират потенциалните сили, какви стремежи има. Чрез пресичането тия линии показват възможностите за постижения. Има линии, при които нищо не може да постигнеш. В даден случай има линии, които показват, че може да постигнеш нещо. Например какво може да постигне една бомба, която е поставена някъде? Тя може да разрови, но щом се пукне веднъж, нищо не се постига. Следователно, ако една твоя мисъл прилича на една вътрешна експлозивна сила, като достигне до своето местоназначение и се пукне, тя няма да постигне своята цел. Тогава какви задачи има чувството? И как трябва да се пука човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да се пука както едно житено зърно. И то се пука. Като посееш житото, пукне се, но в туй пукане има известно растение.

Добре. Да допуснем, че вие сте ученик, студент някъде, разправят нещо, забравяте го. Да кажем, че и професорът има желание да ви преподава. Вие слушате, но след туй забравяте. Кои са причините да забравяте? Защо някои хора забравят, а други не забравят? Кои неща се забравят и кои не се забравят? Или вземете някой път човек е разсеян. На какво се дължи разсеяността на човека? Представете си, че вие проучвате някой научен предмет и имате 10 деца, от които всяко

има такива големи губерки. Таман речете да мислите и едно от децата ви мушне 2 сантиметра с губерката и после, таман се справите с едното, другото ви мушне. Питам: Какво ще бъде вашето състояние с тия 10 деца, които ви мушкат? Може ли да бъдеш съсредоточен? Вниманието ще бъде отвлечено навън. Казвате: „Защо не е съсредоточен?“ Представете си, че имате същество до себе си, което казва: „Каж ми нещо.“ Казваш: „Не мога, невъзможно ми е с тези деца.“ Всяка една губерка привлича вниманието. Следователно разсеяността на човека зависи от външните условия, които постоянно се промъкват в аурата на неговото съзнание и привличат вниманието му. Този човек, когото децата мушкат, какво трябва да направи? Вие ще кажете, да иде да ги набие, да вземе един прът. Тия деца са пъргави, бягат. Като речеш да биеш някого, те са тъй бързи, тъй пъргави, че веднага избягват. Кого да гониш? Като речеш да гониш едното, другото те мушне. Можеш ли да се справиш с тия деца, които са по-бързи, по-подвижни. Като речеш да хванеш едно от тях, другото ще те мушне. Какво ще правиш?

Как ще разрешиш въпроса с тия 10 деца? Като те мушкат, как трябва да се справиш? (Да купя бонбони.) Няма бонбони. Те няма да те оставят да купиш бонбони. Трябва да бъдеш маг. Маг трябва да бъдеш. Това е единственото нещо, което може да те спаси. Ще се превърнеш в едно дърво с хубави круши, с хубави плодове. Те ще пуснат губерките, ще се качат на дървото и, като започнат да ядат, ти ще ги свържеш. Ти ще ги навържеш и те няма да знаят. И след туй полека-лека, без те да знаят, като ядат сладко, пак ще се превърнеш в човек. Те са свързани и губерките ги няма. Хвани ги тогава. И тогава като ги погледнеш, те ще те гледат.

Трябва да измените състоянието си. Едно лошо състояние не може да го изправиш, докато не влезеш в по-лошо състояние, отколкото си. Ти една хрема не може да лекуваш. Тя трябва да се

превърне в нещо по-лошо. На какво? На кихавица. Защото от хремата кое е по-лошо? Кихането е по-лошо. Може да се пръснат дробовите. Напъване вътре има. При кихането има голяма опасност, може да се спукат дробовите.

Казвам: Когато хремата се превърне на кихане, ти си на оздравяване. Вие не може да си представите защо трябва да се измени известно състояние на човека. За да се поправи друго едно състояние. По-малките неща ще се поправят чрез по-големите.



Фиг. 4

Имате издигнат един стълб. Отгоре има едно дърво, на него вързано въже. Представете си, че тук долу имате кладенец (фиг. 4), една кофа вързана за въжето, по за да извадите кофата, нали трябва по-голяма тежест? Колко трябва да бъде по-тежка? Една кофа, която тежи 5 килограма, за да бъде извадена от кладенеца, колко килограма трябва да турите повече. Колкото повече турите, ще я изкарате. Съобразно с тежестта е постигането. Колкото противоположната тежест, която трябва да измъкне водата, е по-голяма, толкова по-скоро ще извадите кофата. Следователно същият закон се отнася и за мъчнотиите на един човек или на живите същества. Една мъчнотия се ражда при известни условия, за да принесе някаква услуга на човека. То е движение навътре. Противоположно движение. Онзи, който усеща страданието, той е стълбът. Туй движение става около вас. Разбира се, колкото кофата е по-голяма и противоположната тежест е по-голяма. Тя ще се отрази върху един стълб, който трябва да издържи. Нему е неприятно, разбира се. Ако тия тежести са по-малки, нему е по-приятно. Ние в нашето съзнание чувствуваме, че имаме

някаква скръб или някакво неприятно чувство. Тежко ти е, мъчно ти е, не може да си обясниш. Казвам: Без него не може. В дадения случай не може да извадиш тази вода от кладенеца, ако нямаш една съответстваща тежест, но вие така не мислите. Сега аз искам да зная защо вие не мислите така? Може ли тази кофа да излезе без никаква тежест? Може ли да излезе с лекота? Да кажем, че имате един лек живот, живот без мъчности. Възможно ли е да имаме в света един такъв живот, какъвто вие искате, как мислите, възможно ли е Николай? (Изглежда че е невъзможно, тъй като никъде не съм виждал.)

Само че ето какво: В този кладенец трябва да се избягват всички пресичания на линиите, да няма някакво противодействие на кофата. Защото онази кофа, която е пусната в кладенеца, ако има противодействие, което ѝ пречатства, трябва да се увеличи тежестта. И там е опасността. При един кладенец, който изкарва по естествен път тежестта, между туй, което излиза и туй, което придобиваме, има съотношение. Но когато има противодействащи, вътрешни причини, пак са от материален характер. И тогава то се влошава. Да кажем, че кофата се закачи в кладенеца. Тогава усилието се удвоява или утроява, а някой път се скъсва цялото въже. Лошото не е в мъчнотиите които имаме. Голямата опасност на живота не седи в мъчнотиите и в страданията, а в противодействието, което имаме в себе си. Такова съчетание имаме. Най-първо психологически или в материално отношение, трябва да се освободим от противодействащите сили. И само така може правилно да разрешите един въпрос. За пример всякога, ако на задачата, която е дадена, цифрите са поставени на място, ако на една геометрическа задача буквите са поставени на място, вие лесно ще я решите. Но ако не са поставени тъй, както трябва, вие ще се намерите в едно затруднено положение.

В какво седи един триъгълник. Един триъгълник може да се образува, когато две успоредни линии се пресичат с една трета. Може да кажете, че в края само се пресичат, т.е. образуват един триъгълник.

Следователно три успоредни линии, които се пресичат по един хармоничен закон, образуват човека. Николай, как ще обясниш туй? Три успоредни линии, които се пресичат по един начин. (Няма в науката такова нещо.) Има го, има го, но още не сте започнали да учите. Големите математици отдалече засягат този въпрос, много деликатно. Мимоходом. Нали сега искате да докажете, че линиите, които се пресичат, са успоредни. Радиусите на земята имат обща точка. Всички радиуси, които излизат от центъра, са все успоредни. Но те се пресичат. Мястото на пресичането, от което излизат, е центърът. Всеки център не е нищо друго, освен безброй количество линии, които означават сили, които действуват. Те образуват известен център, имат известно отношение. Но да оставим – това са неразбрани работи. Неразбраните работи са разбрани и разбраните са неразбрани. Туй, което не разбираш, всякога остава неразбрано. Туй, което никога не разбираш, то остава всякога неразбрано. Разбрано нещо ли е животът? Може ли да се определи какво нещо е животът? Но неразбраният живот го разбираме. Туй, неразбраното, всеки го желае. Защото в живота има една подвижност. Каква е разликата между живота и смъртта? Смъртта мяза на орли, които са се събрали на някое животно, което е умряло, и всички късат, късат. И ще видиш след време, от този труп, върху който са се събрали орлите, нищо не остава, освен кокалите. В живота виждаме един обратен процес. Някъде се заражда един процес и след време се натрупа, става красиво, допълват се нещата, хармонират се. Няма противоречие. В смъртта са всичките кавги, зависти. В смъртта има завист, омраза, обезсърчение, отчаяние, хиляди още са все в смъртта. А в живота е радост, веселие, разумност, всичките добродетели са в живота. В

смъртта всеки живее само за себе си, а в живота всеки живее за другите. Това е разликата. Казвате: „Какво нещо е смъртта?“ Всеки живее само за себе си в смъртта. Всички измрат и той живее. Това е смъртта. А в живота всеки иска да живее за другите. Другите като живеят, и той живее. Смъртта казва: „Аз като живея, и те може да живеят. Аз като умра, и другите ще умрат.“ Животът казва: „Другите като живеят, и аз ще живея с тях заедно.“ Сега не се спъвайте с тази идея. Вие живеете само за някого. За себе си или за някого. То е все едно и също. Ти живееш за някого, който е подобен на тебе. Ами ти живееш за стомаха си и казваш: „Аз живея за да ям.“ Този стомах на какво мяза? Този стомах казва: „Каквото ми дадеш, аз на тебе ще го дам.“ Затова имаш доверие. Той ти обещава, каквото спечели, все ще ти го даде. Ти живееш за дробовете, те казват: „Каквото мислиш, на тебе ще го дам.“ Затуй ние ги държим добре. Мозъкът не може без дробовете. И тогава защо идва противоречието? Един ден стомахът се откаже да работи. Дадеш му храна, той не работи. Днес казваш: „Нищо не давам.“ Започваш да губиш вяра в стомаха.

Сега основната идея. Всякога, когато турите идеята да живеете за себе си, вие сте в областта на смъртта. Всякога, когато турите идеята да живеете за всички, не само за някои, вие сте в областта на живота. Всички подразбираме целокупността, да живееш за всичко живо, което е в света, дали го знаеш или не го знаеш, където и да бъде по цялата вселена. Когато живееш за всичко живо, то е животът. В него има смисъл. Идеята ви за живота трябва да бъде безгранична. Когато кажем „Господ живее“, подразбираме – за всички. Върху идеята мислете по два начина: всички да живеят за тебе, или ти да живееш за всички.

Това са две страни в живота. Ако туриш всички да живеят за тебе, животът е турен в смъртта тогава. Всички живеят за тебе, а ти живееш за себе си. То е по мярката на смъртта. Друга е емблемата на

смъртта. В смъртта всички живеят само за себе си. Тя е най-страшната смърт, която може да преживеете някога. Когато вътрешните клетки, от които е образуван организъмът, решат всяка клетка да живее за себе си, то е смъртта на човека. Не само физически човек може да умре, но когато всяко чувство рече да живее за себе си, човек може да умре. И то е още по-страшна смърт. Ние само опитваме на земята, когато всяка клетка реши да живее само за себе си и казва, че не я интересува никакъв господар. Тогава ние казваме: Човек се разкапва. Под разкапване какво разбирате?

Казвате: „Разлага се.“ Но разлагането съдържа ли идеята на разкапването? Какво подразбира думата разкапване? Как вие я схващате? Психологическият закон какъв е? Понеже законите функционират в света. В света има три области: физическа област, духовна и Божествена област. То е един и същи свят. Еднакво функционират законите. А методите, чрез които функционират, се различават. Да допуснем, че около тебе има един учен човек, едно живо същество, което е по-учено, по-умно от тебе. Ти искаш да бъдеш учен като него. Хубаво е да бъдеш учен. Хубаво е да имаш правилен път. Най-първо да ти е приятно, че туй същество е учено. Ако ти не може да станеш учен, не ти е приятно, защото ти трябва да образуваш една връзка с туй същество. Ако тебе ти е приятно, че то е учено, ще образуваш една връзка, а от неговата енергия ще потече в тебе. Тъй щото един ден, туй, което има то, ще има отношение между него и тебе. Но ако в тебе се зароди едно противоположно чувство защо той да е учен, а ти не, с туй ти ще спънеш себе си. 1/1 в живота това става. Този закон може да го приложите. Да кажем ти си слаб човек, едва преживяваш. Имаш един хилав организъм, нервната ти система е разнебитена, мускулите – слаби. Не знаеш как да се лекуваш. Ти намери някой здрав човек, обикни този човек и веднага, дали той това го знае или не, този, здравият човек, като го обичаш и в тебе ще се

създаде нещо здраво, нищо повече. Но ако започнеш да го нервираш, да го мразиш, твоето положение ще се влоши. Ако го обичаш, твоето положение два пъти ще се подобри. Ти имаш една единица, ти си сам. Срещнеш друг здрав човек. Обикнеш и него, имаш две единици. Срещнеш трети човек и го обикнеш, имаш три единици. Четвърти, пети, десет души като обикнеш, след една година ще се почувствуващ, че си в добро здравословно състояние. Но здравите хора като обичаш, а не болните. Болните като обичаш, ти даващ, понеже те нямат. Затуй законът е пак същият. Искаш да станеш добър, обичай някой добър човек. Законът работи. Добрият ще ти даде нещо. Като обичаш едного, втори, трети, четвърти, работите навсякъде се уреждат. Едно практическо приложение е това. Не само да идеш и да му кажеш: „Аз те обичам.“ Ти ще го обичаш, като че той съставя нещо цяло с тебе. Той живее в тази система, в която си ти. Ти ще го обичаш, като че ти е близък.

По някой път, като ви се говори така, идеята за това е съвсем изопачена. – „Защо да вярваме в Бога, защо да Го обичаме?“ Чудни сте вие. В света за едно нещо се чудя. Аз не се чудя за други работи, но по някой път много ме учудва, защо не искате да вярвате в Бога, защо го отричате сега. Аз зная, че всичките учени хора, които не вярват в Бога и не Го обичат, ще оглупеят. Че то е най-разумното същество, в което живеем и се движим. И за което, като мислиш, то постоянно, и без да знаеш, ще ти дава нещо. Като вярваш в Бога, от големите богатства, от Неговото знание ще потече нещо към тебе. Като вярваш в силата Му, все нещо от силата Му ще дойде. Като вярваш в Неговата любов, ще потече нещо от нея. В каквото вярваш, каквото пожелаеш, Той все ще ти даде. За каквото мислиш, Господ ще ти даде. По човешки говоря. Сега всички вие търсите вашето щастие, дето никога не може да го намерите. Вие го търсите извън Бога. „Аз, казва, в никакъв Бог не вярвам. В себе си вярвам.“ Хубаво, но ти имаш

нужда от окръжаващите хора. Имаш нужда от тях. Казваш: „Да ги организирам.“ Много се лъжеш. Тия хора, които искаш да организираш, те един ден ще те изядат. Виждали ли сте вие на бойното поле как войниците бият генерала си. Такъв бой му налагат на общо основание. Виждали ли сте как слугите налагат господаря, когато изял парите им. Налагат го на общо основание. Казват: „Такъв господар като тебе, който изяжда парите ни, не искаме.“ Какво значи изяда? Онзи, който може да ви изяде парите, той не е господар. Онзи, който може да ви лъже, той не е учен човек. Ученият човек е човек, който не лъже. Учен човек е всеки, който може да ви даде нещо. Ние сега говорим много фигуративно. Ние искаме всички хора да съзнават. Няма по-голямо нещастие от това да искаш да накараш някой човек да съзнава, че ти го обичаш. То е продажба, бакалия на дребно. Ти го обичай. Като обичаш някого, туй, което искаш, любовта, ще дойде. Като обичаш някого, ти не обичаш него, а туй, което ти искаш. Не мислете, че отричам нещата. Вие като обичате някого, каква е целта ви? Вашата цел каква е, когато казвате, че много го обичате. Аз много обичам крушите. Като я хвана, прегърна я, помилвам я, постисна я. След туй помириша, поцелуна я. Казвам: Много си красива. Поканвам я на гости и крушата остава много довольна. Като я гощавам в себе си, изпращам я в дома да се върне. Тя е крайно довольна от мене, че съм се запознал с нея. Сега гледам другояче. Аз зная как да ям крушата. Да ви кажа как я ям. Като хвана крушата най-първо я режа на парченца и изваждам всичките семки, които са в нея. 4, 5, 6 – прочета ги и казвам: Добре дошли. Много ми е приятно, че ми донесохте този подарък. След туй аз им хващам едно такси да се разхождат и плащам на таксито. Като се върнем у дома, гледам, подаръци има. Посаждам тия подаръци в земята. Те израстват. Изяждам една круша, а от петте семки след 4-5 години ще израснат 4-5 дървета, които ще дадат плодове. Вие казвате, че

престъпление направих, като изядох тази круша. Престъпление има, ако дърветата не бяха израснали.

Та казвам: В Любовта е същият закон. Има нещо в любовта, което вие имате право да очаквате, да придобиете. Но в Любовта има един принцип, има една семка, на която вие трябва да дадете нещо от себе си. Някой път виждате противното. Ти не може да дадеш, докато не си взел. Ти не може да дадеш комуто и да е вода, ако не си почерпил. Само като почерпя, мога да ви дам. Като почерпя, мога да ви услужа. Разбирайте законите на природата. Когато сме проводници на онзи велик Божествен принцип, тогава се ползуваме. Ако ние не сме проводници на Божията Любов, ако ние не сме проводници на Божията светлина, ако ние не сме проводници на Божията свобода, ако ние не сме проводници на Божието милосърдие, ако ние не сме проводници на всички ония добродетели, нямаме нищо общо с човека. Човекът е най-съвършената среда. Той се отличава от всички животни по това, че е възможно най-съвършената среда на земята за предаване на всички Божии добродетели. Това е човекът. Всички ония хора, които вие обичате, те все дават. Видиш някой човек пълен с магнетизъм, притегля те човекът. Не те притегля, но ти дава. Кой не обича един извор, който дава. Като видиш онази вода, привлича те. Този извор става приятен. Ако идеш при един извор, където водата е кална, може ли да го харесаш?

Стремете се да имате едно схващане за живота. Аз може да ви представя тази идея физически, колкото и да е отвлечена и да ви кажа, че това е подсъзнанието. В свръхсъзнанието, в самосъзнанието и в подсъзнанието може да ви приведа, но какво нещо е съзнанието? Съзнанието е една чаша, в която се туря някакво съдържание. Ти съзнаваш, че ти е приятно, когато съдържанието е приятно. Съзнаваш нещата. Неприятно ти е, когато съдържанието е неприятно. Или самосъзнаваш тия неща – по-близо ли са, дали са над тебе или са в

тебе, или са извън тебе, или са под тебе. В подсъзнанието сте живели в миналото. В свръхсъзнанието ще живеете в бъдеще. В съзнанието живеете сега.

Казвам: Всички тия метафизически доктрини, те са скритата истина. Метафизиката е наука, скривалище. Всичките неща са скрити като в една банка. Защото метафизиците, които са живели в един свят на крадци и разбойници, за да не ги оберат, всичко са скрили. И казваме: „Метафизика.“ Щом дойдем до метафизиката, вече имаме една неразбрана наука. Метафизиката в какво сега трябва да се превърне? – Във физика. Мета, значи над. Метафизика – над физиката. А физика е туй, което е достъпно. Мета, значи над достъпното. Защото, щом е достъпно, всеки ще го вземе. Значи недостъпно е за хората, да не го ограбят. Щом е метафизика, нещо е недостъпно, за човека нещата са недостъпни, физическите неща са достъпни за съзнанието. Казвате: „Не искам да живея метафизически живот.“ Какъв е духовният живот? На български дух значи туй, което духа, което се движи. Под движение във въздуха разбираме едно разумно движение. И като се движи, може да дойде до тебе. Движение има животът. Трябва духовно да разбирате метафизиката. Духовният свят, както вие го мислите, не съществува никъде и такъв метафизически свят не съществува никъде. Питам: Когато вие кажете, че една чаша е пълна с вода, в какво седи реалността на чашата. Твърдата материя, която има известна форма, в тази форма има известно съдържание. Питам: Ако аз нарисувам тази чаша (тя е старомодна), материална ли е тази чаша? Реално ли е туй, от което ще вземеш нещо? Реалността е в това, от което в даден случай всякога можеш да вземеш нещо, което ти е нужно. То е реално. Всяко нещо, от което не може да вземем, не е реално. Следователно въпросът има ли Господ или няма Господ е метафизичен. Питате има ли Господ, или няма Господ.

То е такъв Господ – на метафизиката. Бог не е нещо отвлечено, но най-реалното нещо в света, най-голямата реалност. Някогашните писатели, поети, философи, за да стане тази идея достъпна за хората, за да бъде Бог достъпен, са го направили толкова голям, че никъде не е могъл да влезе. А сега, за да направят Господа достъпен за хората, казват: „Бог е в мене и по-голям от мене няма. Той е като нас.“ Всеки казва, че няма друг Господ освен този, който е в нас, само ние сме. Ние сме единствените богове, които съществуват в света, малки или големи богове. Всеки трябва да расте, всеки трябва да става голям, както детето. Ражда се дете, после става възрастен. Тази идея беше за Христа. Той дойде дете, после стана възрастен, и най-после стана Божествен. Че каква е идеята, какво разбирате вие под думата растене? Най-първо туй същество съществува и живее само за себе си. Детето само за себе си живее, то е детство. Под детство разбираме, че детето взема само от майка си. То взема само от нея. Родила го е майка му и му дава, детето започва да расте. И то започва да дава. Когато започва да дава, човек казва: „Аз остарях.“ Туй дете не е старо, но то дава като майка си. Кой е старият човек? Този, който дава. Що е детето? – Туй, което взема. Що е възрастният? – Който е уравнил бюджета си. Няма да взема и няма да дава. Възрастният човек еднакво взема и еднакво дава.

При сегашните условия трябва да се справите с материалните проблеми. За пример вие сте недоволни. Вашето недоволство аз мога да го премахна. Аз мога музикант да стана за 24 часа. философ мога да стана и поет за 24 часа. И авиатор за 24 часа мога да стана, и техник мога да стана. Ама не искам, това е белята. Как аз да не стана музикант? Аз имам друго разбиране за музиката. Представете си, че дам на една публика концерт, едно музикално състояние, както на говедата. Тогава защо да си нарушим спокойствието? Аз предпочитам да свиря на себе си. Казвам: Двадесет и четири часа са

достатъчни да стана музикант. Двадесет и четири часа са достатъчни да проточа пръстите си. На един музикант първият пръст трябва да бъде най-малко 12 см, 14 см вторият, 15 см третият, 13 и половина четвъртият – безименният/ а малкият трябва да има 10 см. Тогава отличен музикант и цигулар може да стане. Може да взема всичките позиции. Че ако аз проточа своите пръсти, мислите ли, че музикант не мога да стана. Мога да стана музикант. Законът, по който ще създам своите пръсти, по същия закон се е създала и музиката. Всеки един строеж в природата върви по един музикален закон. Ти не може да разбереш музикалността в света, защото всичко в природата има един музикален, правилен ритъм. Я ми кажете: Знаете ли тона на Любовта? Казвам: Тонът на живота е до. Той съответствува на сърцето. Ритъмът на сърцето, турят го че е $72. 7+2=9$. Но има едно малко различие. Сърцето не трябва да бие постоянно, ритмично. Трябва да става едно пресичане на тона до. Че всякога основният тон на живота има едно малко различие. При всяко едно условие трябва да знаеш нормалното видоизменение на този тон на живота, за да го регулираш. Понеже, ако не разбираш законите, ще дойдеш в смущение със себе си.

Всеки от вас трябва да почувствува тона на живота. Да ви кажа как ще го почувствува. Когато този тон на живота е вече естествен, той се отличава с едно. Щом тонът дойде, тогава веднага във вас се заражда една ясна мисъл, че всичко може да направите в света. Понеже като се измени малко тонът, вие казвате: „Тази работа е непостижима.“ Дойде отново естественият тон, вие пак се насърчите. Туй, което ви обезсърчава, не е нищо друго освен в дадения случай естественият тон на живота – естественият тон на живота, който се мени. Като не разбирате промените, вие се смущавате. Туй, което сте намислили, че всичко може да постигнете, то е вярно – може да постигнете. Но в дадения случай не искайте да постигнете всичко

изведнъж. Вие искате да бъдете поет, философ, музикант. Вие искате да бъдете богат, вие искате да бъдете красив, искате да бъдете силен, че какви ли не неща. Оставете тия работи. Вие едновременно желаете всичко. Може да желаете, но оставете другото. За вас изберете само една специалност.

Сега да ви дам една песен. Студът събира хората на едно място. Хората някъде може да са се събрали. Студът ги е събрал. Турете си гърбовете. Кой тон ще вземете? Какво нещо е студът? Туй, което отвън взема, а отвътре дава, туй е студ. Туй, което отвън дава, а отвътре взема, то е топлина. Студът отвън взема, а отвътре дава. „Студът всичко дава.“ Имате основен тон. Как ще започнете със студа? Няма веднага да го вземете. Я изпейте „Студен си и всичко даваш“. Топъл си, но всички бягат от тебе. Нали всички бягат от студа. Все таки студа ще го барнеш. Огъня може ли да го вземеш. Значи снегът е по-достъпен от огъня. Вие се криете от достъпното за вас. Че всяка ваша идея, която е достъпна, целият ден седите и я прегръщате. Казвате: „Истинаха ми ръцете.“ Всяка идея трябва да потърсиш. След време тя се стопява. Не външната обвивка. Туй, което поетът пожелава, то става. Няма нещо, което да не става.

Как дойде песента „Студът всичко дава“? (Учителя пее до.) Сега как ще го кажете: Той всичко ще ви даде или аз мисля, той всичко ще ми даде. Вие правите студа. Високо или ниско трябва да започнем. Учителя пее: „Студът всичко сгрява.“ (Ама не сгрява.) Студът всичко сгрява, ама нищо не дава. Човек е студен. Самият човек, е най-студеното същество на света. По-студено същество от него няма. Най-студеното същество, което е излязло от Бога, то е човекът и там е неговата сила, че е студен. Един вътрешен образ: най-студеното същество, студеният човек, да разбира нещата. Сега са измерили големия студ – 270 градуса. Човек има повече. И това е нещастieto на човека, че големият студ помита всичко. Нещастieto на света е от

туй. Ще се учите. Там е всичкото изкуство – тази студенина, която човек има в себе си, да я видоизмени. Някой път казвате: „Студено е вашето сърце.“ Трябва да знаеш как да го стоплиш. Добре, какво разбрахте сега? Вие разбрахте нещо, доказах, че сте студени. Но и вие сами вярвате във вашата студенина, защото ако не сте студени, не зная защо търсите любовта. Всеки човек, който търси любовта, той е студен човек. Ако някой от вас се окаже, че не е студен, тогава какво би било? Любовта е закон, за какво? Любовта е закон за справяне. Голямата любов към себе си, ще направи живота малко сносен вътре. Идваме не до вашата любов. Как наричат тази любов, как да я кръстим? (Платоническа.) Какви са качества на платоническата любов?

Всяка права линия, която може да се пречупи, е права. Всяка крива линия, която не може да се пречупи, каква е? Не трябва да влезете и да разрушите онзи ред, който имате. Много ваши идеи, които имате, са наследени. Но вие сами по себе си носите излишен товар. Във вас има мисли, желания, които носите и са излишни. На вас ви трябва само няколко неща: един отличен ум, едно топло сърце и после един силен дух и едно здраво тяло. Един отличен ум, едно здраво тяло и едно топло сърце – туй е, което всеки човек може да постигне. Я ми кажете всеки един от вас какво иска да стане. Какво искаш да станеш, Олга, от туй, което можеш да станеш? Поетът едновременно трябва да бъде музикант, той трябва да знае да пее. Турете основния закон, ще се спрете върху това. Когато се казва, че щастието на човека зависи от него, то е закон. Обичайте умните хора. Обичайте здравите хора, обичайте добрите хора. Всичко онова, което е положително, обичайте го, да бъде непреривно във вас. Не ги приближавайте при очите си, да ви затварят очите, но ги обичайте. Вие ще придобиете това, което ви е потребно в света. Сега любовта е приложена по такъв начин, че не може да има постижение в света.

Казваш: „Обичам някого.“ После казваш: „Нима роб ще стана в света?“ Ние сами градим и разваляме, сами унищожаваме. Обичаш един здрав човек, понеже е склад на природата; както един извор. Един умен човек мяза на един извор. Един добър човек мяза на един извор. Ти минаваш, почерпваш и обичаш този извор. И няма да се мине много време и ти започваш да придобиваш качествата на туй, което обичаш. Аз не искам да разбирате това. Как да го разбирате? Никак не го разбирайте. Казвате: „Ама как да обичам?“ И този въпрос не решавайте. Досега вие знаехте как да обичате. Обичта и любовта по какво се различават. Нали туй е любов (фиг. 5)?



Фиг. 5

Значи две същества, които се пресичат в Бога. После туй е Бог, Който слиза на земята, условията, при които любовта може да се прояви – Ю. Б – това е посятото, зрънцето на любовта, което може да расте. О – това е второто условие. В – аз представям въпроса така. Устата е извор, туй, което може да даде. Любовта е туй, от което животът може да излезе (фиг. 6).



Фиг. 6

Това е любов. Там, дето пресичането става в Бога, в Цялото, при което Божественото слиза и дава всички условия. После туй, което е посято, което започва да расте – туй е човешкото лице. Любовта има свое лице. Второто, това е вашето лице.

Та казвам: Когато хората имат една идея, когато се пресичат, имат еднакъв стремеж, то е любов, начатък на любов. Тия линии са успоредни, те се пресичат. Два радиуса, които са излезли от Бога, еднакво може да се обичат. То е Божествено – и двата имат същите принципи. Излезли са от един център. Пресичането на две прави линии, това са радиуси.

Основната идея, която остава: Обичайте положителното, за да придобиете туй, което ви липсва. Оставете второстепенното. Обичайте положителното, за да придобиете ония условия, които са ви необходими. Обичайте богатите хора, обичайте и сиромасите. Сиромаша трябва да го обичаш, понеже в сиромаша има известни добродетели. Той е щедър. Бедният човек – обичай и него. Във всички трябва да виждате нещо добро. Не се заблуждавайте от привидната външност. Не дръжте формата в света, а пък едно нещо, което не трябва да обичате, то е грехът. Единственото нещо, което човек не трябва да обича, то е грехът. Туй, което разваля хармонията на всичко, не го обичайте. Що е грехът? – Туй, което разваля хармонията на всичко в живота. Не го обичайте. Защото, ако го обичате, ще внесете всичката дисхармония в душата си и тогава ще стане цяла една каша. Мисля, че е ясно, нали? Практично ви давам. Обичайте здравите хора, обичайте силните хора, обичайте умните хора, добрите хора, защото, като ги обичате, вие ще придобиете онова, към което се стремите. Тъй ще бъде.

От тази лекция извадете само 10 предложения, които да ви бъдат като правила. Аз ще ги формулирам така: Обичайте туй, от което вземате нещо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

12 лекция от Учителя, държана на 5 януари 1934 г., София, Изгрев.

ДРОБНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва“

Сега изучават физиологически кои са причините за ускоряване на пулса или за забавянето му. Или за пример, ако се отвори човешкият мозък и почне да функционира пред вас, какво щяхте да забележите? Щяхте да забележите едно развълнувано море да се дига и да се слага. Щяха да се явят чукари, хлътвания или размествания вътре. Между това разместване и мисълта какво съотношение има? Повдигане на мозъка, слагане и изменение на мозъка. Питам: При сегашните условия всички гледат повърхностно на живота, те гледат само на някои резултати. Всичките хора са се спрели на един резултат – да бъдат щастливи или да си уредят работите. Това е крайният резултат, много сложен резултат – да си уредиш работите. Един човек, когото смъртта задига, как може да си уреди работите. Или, на един човек, който е изложен на болести, как може да се уредят работите му. Един човек, който постоянно губи условията и частието, как може да бъде щастлив? Има два въпроса. Защо се счупи стомната? Едно дете носи стомна и я счупи. Пита се защо я счупи? Защо, като падна, не остана здрава? Кой е отговорен? Детето ли е отговорно или онзи, който е направил стомната? Една стомна колко струва сега? (Голямата струва 20 лева.) Какъв устой могат да дадат 20 лева на една стомна? Разбира се, зависи от майстора. Можем да предположим, че зависи от пръстта, от която е направил майсторът тази стомна. Зависи от сцеплението на тази пръст. При едно голямо съпротивление, което стомната среща, тя се строшава. И може ли да се направи една стомна, която да не се чупи? Но тази материя трябва

да бъде много чиста. Колкото материята е по-чиста, толкова е по-гъвкава. От какво зависи сцеплението на частите на тази материя?

Ние сега търсим една връзка. Има много връзки с природата. Но много от тези връзки ние не ги съзнаваме. Само някои от тези връзки ние съзнаваме. За пример вие не знаете на кое място е вашето съзнание. Вие знаете, че изобщо е на главата, но то е общо казано. То е привидно така. А някой път съзнанието се пренася някъде под лъжичката. Чувствувате там известна болка. Там нещо ви подсказва, че за в бъдеще има да страдате, а може да сте богат, здрав. Има мисли тогава у вас, че след един кратък период има да ви се случи нещо. Времето е ясно, слънцето изгрява, ветровете веят, хората работят, но вие чувствувате нещо и му отдавате значение. А пък някой път чувствувате, че иде нещо добро за вас. Какво е основанието да чувствувате тези неща? $1/2$ и $1/3$. С колко една трета е по-малко от една втора. (С една шеста.) Какво съставя една шеста част? Да обясним малко по-конкретно. Както смятате, добре е. Имате 90 грама хинин или 90 грама захар. Половината от 90 е 45. Една трета от 90 е 30. Каква е разликата между $1/2$ и $1/3$? (15 грама.) С колко знаменателят на едната дроб е по-голям от знаменателя на другата дроб? Половината $1/2$ е с 15 грама по-голяма от една трета. Разликата между 45 и 30 е 15, нали така? В дробта $1/3$ знаменателят е по-голям. Процесът в $1/2$ не е станал сам по себе си. Не е станал механически. Самият човек го е произвел. Този процес е нареден от човека. Той не съществува в природата. Човек си го обяснява така. В природата съществуват числата, но там законът е малко по-другояче. Има малко различие, което съществува.

Нали има числа, които не може да се делят. Неделими числа. Защо са делими някои числа? Ако едно число го делите винаги на две, ще дойде ли до едно положение да не може да се дели? Ще делите и ще делите, и ще дойде ли до едно положение да не може да

го делите? (Предполага се, че няма да дойде.) Единицата ако я делите на две, какво ще получите? (Ще се получат части.) Щом престане делението, престава и движението. Под думата деление ние всякога разбираме движение. Един човек извървял един и половина километра и ние казваме, че е извървял един километър и част от километъра. Една дроб. Тази част в природата съществува ли? Целият път съществува. Но дробта съществува в нас. Ние само ги делим, то е наше понятие. То е правилно за вас, за да стане по-ясно. Но в природата съществува един ред, който е малко по-различен. Можем да дойдем сега до атомната теория. Можем да дойдем до делението на материята на нейните части, до атомите, до йоните. Кой са вътрешните разумни сили, които са разделили тези малки частици? Тези частици са в постоянно движение. В постоянно движение са тези йони. Значи те се движат във физическото поле, в пространството. На земята едно същество, на което очите му са така устроени, може да ни вижда като малки точки. Какво ще си представи това същество заради нас? Ще види, че някое същество се движи в една посока. Друго същество се движи в друга посока и ще каже: „Тези части се мърдат.“ Всяка част, която се мърда, е живо същество. Един микроб се мърда. Птицата хвърка, рибата се движи. И според движението ти може да определиш каква интелигентност има тази частица, която се движи. Тогава може да предположим, че тези атоми, йони са живи същества, които живеят. Тези заключения ние изваждаме от живите хора. Отвън виждаш един човек и по неговите движения съдиш за намеренията му, за някои негови мисли. $1/2$ може да задоволи нуждите само на двама души, на трима души не може да задоволи. Имате двама момци. Тези двама момци може да задоволят нуждите само на две моми, да се оженят за тях. Нека вземем дробта $1/9$ – един дом, дето има 9 моми. $1/9$ е по-малко от $1/2$. Защо, Николай? В природата всякога по-малкото излиза, по-голямото остава. Така е в

природата. А според нашето разбиране е точно обратното. Кой излиза? Възрастният излиза, малкият остава вкъщи. Една девета е колко е по-малка от цялото? (9 пъти.) Защо е по-малка 9 пъти? Сега ние предполагаме, че всичките части са разпределени по равно. Обаче в психическия живот това вярно ли е? Да кажем, че имаме в един дом 9 моми. Ако тези 9 сестри ги теглим на кантара, ще бъдат ли всичките точно еднакво тежки? Ще имат ли еднаква тежест? (Няма да имат.) От какво зависи тази тежест? Кои тела са по-тежки? (Тези, които имат по-голяма плътност и по-голям обем.) Да предположим, че имаме едни везни, с които мерим нещата и които мерят 1/100 част от милиграма. Щом туриш нещо на тези везни, те веднага показват тежестта. Туря ви на кантара и ви дам една идея в ума. Щом влезе тази идея във вашия ум, то вие на моите везни ще тежите повече. Даже ако ви туря в ума идеята за една стотинка, пак ще тежите повече. Защото, ако турите в ума си идеята за един лев, веднага ще се измени тежестта на кантара. Ако сте обикнали една мома, която тежи колкото вас, веднага ще се изрази на кантара. Ако тя е по-голяма от вас, то вие ставате почти двойно по-тежки. Тогава заключавам, че някое разумно същество, което има желания, по-тежки от вашите, се тегли на тия везни. Всички наши желания и мисли увеличават нашата тежест, понеже са свързани със земята. Тези мръдвания на везните не са такива, каквито са на нашите везни. Там има малки мръдвания, микроскопически. Тези тежести са свързани с известни желания, мисли и постъпки и на тези везни се показва дали мисълта е в зародиш, дали си я само помислил, пожелал или направил. Като намислиш, има едно тежнение. А пък като се извърши една постъпка, то се установява едно положение на везните.

Но ние се отвлякохме от въпроса. Ако знаете едно тяло колко атома има, това няма да ви ползува. Но ако знаехте да превърнете желязото в злато, това щеше да ни ползува при сегашните условия.

Или ако знаете да стопите и да превърнете желязото в злато, както знаете да стопите калая, то веднага щяхте да превърнете с малко огън желязото в злато и веднага всичките ви мъчнотии, които имате, щяха да се разрешат. Има някои умни хора, които разрешават този въпрос. Как са го разрешили? Някои стопяват желязото с игла. Някои стопяват желязото с ралото. Някои стопяват желязото с перото. Някои стопяват желязото с една сладка дума. Вие сега алхимически трябва да го превърнете. Защо сме разделили тази единица на 9 части. В един дом се раждат само 2 деца, в друг дом се раждат 9 деца. Кой е онзи закон, който определя разпределянето на частите? Защо в дадения случай една единица се разделя на две. Каква нужда е наложила това? Сега ще ви представя въпроса малко по-другояче. Вие сте двама приятели, единият приятел носи една ябълка, изважда я, разделя я на две половинки. Едната половина оставя за себе си, а другата дава на своя приятел. Защо разделя на две? Защото са двама души. И защо даваш на твоя приятел? – Защото го обичаш. Колкото повече го обичаш, толкова повече ще му дадеш. Ако го обичаш повече, ще му дадеш по-голямата половина. Ако го обичаш по-малко, на себе си ще дадеш по-голямата половина. Ако сте 9 души, ябълката на колко части ще я разделиш? Какво трябва да разбираме под думата деление? Казва се: Той се отдели от нас. Когато един човек се отделя от нас, той туря ли нож да отдели нещо? (Когато двама приятели се разделят, разделили ли са се силите, които са действували или са престанали да действуват?) Щом са престанали да действуват, те са умрели и двамата. В живота деление не може да има. Има едно деление, без да се разделят. Делят се, без да се разделят. Този закон за физическия живот не може да го допуснем. Щом отделиш една ръка, ти не може да я туриш на мястото. Казваш: „Отделил се един приятел от друг.“ Тук делението е по-свободно.

Често вие говорите, че сте изгубили любовта си. Нали така? Какво разбираме ние под думите „изгубил съм любовта си“? Считате любовта за нещо нематериално. Хубаво. Тогава как може нещо нематериално да се изгуби? Къде ще се изгуби тази любов? Ти чувствуващ, че отношението на твоя приятел към тебе не е такова, каквото е било едно време. Неговите постъпки, неговите чувства – в тях има промяна. Казваш: „Първата любов между нас престана.“ Тази енергия къде е отишла? Известна енергия се е изгубила в Любовта. Къде е отишла в дадения случай тази енергия? Този твой приятел е намерил друг един приятел и го е обикнал. И неговото внимание е съсредоточено към друг. Ти не чувствуващ неговото внимание, насочено към тебе, както по-рано. Любовта изгубена ли е? Ти със своето съзнание не съставяш един обект за него. Неговите желания не са насочени към тебе, а в друга някоя посока. Ти считаш това за загуба. Тогава как ще обясните следното. Когато Земята се завърти и Слънцето изчезне от едната половина на Земята и не я огрява, може ли тази част от Земята да каже, че е изгубила любовта на Слънцето, като не я огрява. Всъщност загубила ли е любовта тази част на Земята? (В дадения случай няма загуба.)

Все таки се оказва, че онази цигулка, на която се е свирило 300 години, добива хубав тон, а пък онези цигулки, на които не се е свирило, не са добили по-хубав тон. Ако някой ви е обикнал, туй чувство оставя нещо във вас. Онзи, който ви обича, той ще остави нещо във вас и той не може да го вземе назад. Любовта никога не се взема назад. Ти като дадеш любовта някъде, назад не можеш да я вземеш. Единственото нещо, което назад не се взема, то е любовта. Но и единственото нещо, което не може да се обсеби, е любовта. Ти обичаш някого, ти не може да кажеш, че тази любов е твоя. И онзи, който е хванал любовта, и той не може да я задържи. Любовта остава в двама души. Видимо остава. Мога да ви я представя като един човек.

Като я хванат за едната ръка и за другата ръка, тя си седи. Но щом я пуснат, тя никога не остава при тях, а си тръгва по своя път. Как ще разберете думите „по своя път“? Това е само проявената любов в дадения случай. Известна енергия остава във вас. Това, което остава във вас, не може да се измени. Единственото нещо в света, което не се изменя, е любовта. Някой път вие мислите, че се е променила. Промяната става вътре във вашето съзнание. Има нещо в човека, което се мени, което се движи в него. И по тези вътрешни промени може да схванем проявите на Битието. Някой ви безпокои, вие се безпокоите за изгубената любов, за изгубените условия, за изгубеното време; за хиляди работи се безпокоите и не сте си дали за тях едно философско тълкуване. Казваш: „Изгубих си времето.“ Къде е отишло? Казваш: „Изгубих си живота, осиромашах.“ Казваш: „Изгубих парите.“ Не си ги изгубил, те са на земята. Парите са останали на земята. Ти казваш, че си ги изгубил, а пък нищо не е изгубено. Когато изгубиш любовта, де е загубата? Коя е причината, че се е изгубила любовта?

Да ви разясня аз този въпрос. И да ви го разясня, той пак ще остане не разяснен. Вие приличате на еврейския цар Давида. Защо? Като отишъл той при Саула като млад момък, носел си прашката и Саул му казал: „Не става тази работа с прашка. Нужно е нашето модерно воюване.“ Дава му копие, ризница, щит и Давид усеща, че с тях ще му е тежко и казва. „С тези работи аз съвсем не ще мога да воювам, съвсем ще загазя.“ Няколко дена се учил той и видял, че не става така. И взел пак прашката. Та и вие, всеки един си носи своята прашка. Всеки един от вас си има една мярка. Както и да ви се изяснява любовта, някой път ви разправят за идеална любов, за социални отношения, облечете се в тях, походите и казвате: „Тази работа е непостижима“. После пак вземете вашия костюм и казвате: „Това го разбирам.“ И прави сте. И Давид като отиде с тази прашка,

работата, за която го пратиха на бойното поле, той я свърши, но не я свърши с прашката. Давид каза: „Аз ида в името на моя Бог, Той е толкова силен, че прашката, която е в мен, на място удря. Това е магическа работа. Аз ида в Негово име.“ Голиат му казва: „Ще ти дам да разбереш. Аз зная какво мога да направя.“

Та казвам: Не е прашката, която може да разреши въпроса. Силата на Любовта тогава къде е? Вашата Любов е вашата прашка. Къде с силата? То е онова движение, което може да дадете. Силата ви трябва да иде от някъде другаде. Вие представяте света. Всички хора си представят, че само един може да ги обича. Това е най-голямото заблуждение. От вас колцина могат да мислят, че двама могат да ги обичат? И всички търсите само един да ви обича. Сега имате числото едно. Ако числителят едно ви обича, а осемте ви мразят? Имате девет сестри и ако една ви обича, а осемте сестри ви мразят, тогава? Любовта на едната сестра и омразата на осемте ще бъдат ли равни?

Пак ще се спрем върху дробите. Те водят към известно решение. Те си имат чисто практическо разрешение. То е философствувание тук. Но има друга една наука. Щом идеш при деветте моми и си избрал едната, ще видиш още осем души момци. При две моми отиват двама момци, при три моми отиват трима момци. Щом отиде един, той ще яде бой. Да преведа думата бой. Като отиде сам при девет моми, момъкът ще създаде едно от най-големите противоречия в живота си. Ако отиде сам при деветте моми, този момък да не взема нищо. Ако иска да вземе едната мома, тогава се явява спор от другите осем моми. Той не трябва да иска да вземе нещо, а само да дава. После друго – неговата любов към тях да бъде незначителна. „Отче наш“

26 лекция от Учителя, държана на 13 април 1934 г., София, Изгрев.

ОПОРНА ТОЧКА В ЖИВОТА

„Добрата молитва“

Тема за идния път №3: „Добрите и слабите страни на сегашната култура.“

Ще говоря върху опорната точка на живота.

За да се постигне каква и да е фигура, трябва да има каква и да е опорна точка, изходна точка. Това е по отношение на физическия живот, който представя външната страна на живота. Опорна точка има в съзнателния живот. Мнозина от вас, ако претърпявате крахове някой път, това се дължи на нямане на опорна точка. Опорна точка може да бъде домът. Опорна точка може да бъде религията. Опорна точка може да бъде националността. Опорна точка може да бъде богатството. Опорна точка може да бъде силата. Опорна точка може да бъде знанието. Това са опорни точки, на които човек може в даден случай да разчита. Не е лошо. Сега една опорна точка какво може да ви даде? Какво може да ви даде домът? Много може да ви даде, но не всичко. Какво може да ви даде един народ? Много може да ви даде, но не всичко. Богатството може да ви даде много работи, но не всичко. Какво може да ви даде силата? Много работи, но не всичко.

Та казвам: Някой път вие идвате до едно вътрешно противоречие и не му знаете произхода. Богатият ще дойде в противоречие със сиромашията. Силният ще дойде в противоречие със своята слабост, с безсилието си. Някой път човек може да дойде в противоречие, като изгуби своята опорна точка в дома. Някой път се скараш с баща си, с майка си, усещаш се в едно непоносимо състояние и не знаеш как да се справиш с това. Как ще се справите тогава? Интересно е как ще се справите. Онази, научната,

съзнателната страна е необходима при съграждането. Има един живот, при който човек строи нещо. Вие няма да останете в това положение, в което сега се намирате. Вие сте като пътниците. Сегашните ваши възгледи за живота ще се изменят. Много работи ще се изменят. Един ден вие ще мислите, че това, което сега сте мислили, е било много глупаво, че сте били много глупави. Тогава, когато мислите така, и тогава ще бъдете толкова глупави, колкото сега. Едно дете може да мисли, че като стане на 21 години, може да каже: „Едно време бях дете.“ Той си мисли каква работа може да свърши тогава. Но по отношение на много работи този, възрастният, е толкова слаб, колкото и детето. Разбира се, вие ще предпочетете да бъдете на 21 години, отколкото на 5 години. Кои са съображенията? Много може да се предполага. Има известни практически съображения. С малкото нищо не може да направите. С многото все таки ще направите нещо.

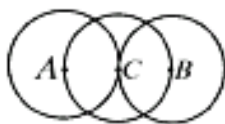
Та казвам: Всякога при опорните точки идва групировка на човешкото съзнание. Вие трябва да знаете кога, къде и как да групирате и направлявате вашето съзнание. Някой път вие мислите, че може много да направите, а при други условия със същото съзнание може нищо да не направите. Лятно време, при 30 градуса топлина, може много да направите, а пък зимно време, при 50 градуса студ, какво може да направите? Ще ви измръзнат ръцете, ще имате неразположение, ще се вкоченят ръцете ви. Лятно време ръкавиците не са ви необходими, те са лукс, но зимно време са необходими, ще ги търсите. Това, което е непотребно лятно време, зимно време става необходимо. Но понеже вашият ум сега е ангажиран с известни идеи, вашето съзнание е така ангажирано, както съзнанието на някоя пчела, която влиза в някой цвят. Всичкото ѝ съзнание е в този цвят. За нищо друго не мисли. Исква да събере колкото мед има и да си излезе. Какво ще бъде времето, че ще стане промяна с времето, т. тази пчела е безразлично. Тя иска да изкара от този цвят някои блага. Е, добре, от

сегашното положение на живота вие какво искате да извадите? Вашето положение сега прилича на една пчела в цвят, искате всичко да извадите.

Колко мед може да извадите? За пример гадатели много често могат да предскажат бъдещето на другите, но даже онези, които предсказват много точно, не могат да предскажат своето бъдеще. Гадателите предсказват толкова точно, колкото астрономите изчисляват точното разстояние от Слънцето до Земята. Точно изчисляват и едни казват, че това разстояние е 92 милиона мили, а други казват, че е 93 милиона. Каква точност има тук. При един милион мили разлика? Гадателят казва: „От тебе ще излезе голям поет.“ Какъв голям поет? И в какво седи това, че е написал няколко стихотворения? И какво е свършил? И след това казва: „Един гадател ми предсказа, че ще направя нещо поетично.“ Понеже всички сте поети. Има известна област, през която човек минава. Поезията е във времето, когато цветята цъфтят и пъпките на листата се развиват. Тогава изобщо има поезия. Та опишете това състояние. Кои са опорните точки в поезията? Какви правила спазва поетът? Като вземе едно съотношение, например „планина висока, долина дълбока“. Направете сега от тези изрази поетично изречение. Колкото планината е висока, толкова и долината ще бъде дълбока. Някой ако ви говори това, вие ще се усмихнете. Може да кажете: „Защо при високата планина се е наместила дълбоката долина?“ Защото от високата планина слиза водата, а пък долината, понеже е жадна, се нуждае от тази вода. Поетично може да опишете това. Коя ще бъде най-хубавата форма? Но под красивите планини седят красиви долини. И още какво може да се каже? Умът на човека планина ли е или долина? (Планина.) Така е. А долината какво е? (Чувство.) По какво може да се познае една опорна точка? Често се употребяват лостовете. Имате някой предмет, някой камък, не може да го вдигнете.

Той има по-голяма сила, отколкото вашата сила, по-тежък е в дадения случай. Вие туряте онази опорна точка и с този лост повдигате камъка и го търкаляте. Опорната точка е точката, на която може да наместите лоста и да си послужите. Имате една голяма мъчнотия, не може да я дигнете. Това е камък. Трябва да има една опорна точка, за да турите лоста и да премахнете този камък. За пример коя е опорната точка на парите? На богатството коя е опорната точка? Опорната точка на честността каква е? Или на добродетелта каква е опорната точка. Или на разумния живот коя е опорната точка? Коя е опорната точка на любовта? Любовта и тя си има опорна точка. Всяко нещо си има опорна точка и ние изхождаме от сегашния живот.

По отношение на абсолютното като едно цяло може да изведем изречението, че на абсолютното центърът е навсякъде и никъде. Така беше формулата. Вечността се представя като една сфера, на която центърът е навсякъде и никъде. Значи много центрове има, много опорни точки има (фиг. 1).



Фиг. 1

Идеята като че ли е малко смътна. Не е смътна, но тя е извън нашето съзнание. За пример вие може да си представите една фигура от петото измерение. Като дойдем до точката, линията, тялото, лесно е, но извън третото измерение не може да си представим тялото. По какво се отличават един умен човек и един глупав човек? Умният има опорна точка, а пък глупавият няма. Разликата седи в това. Единият е умен, понеже има опорна точка, а пък другият е глупав, понеже няма. Добрият има опорна точка, а пък онзи няма. Всички хора с отрицателни качества са без опорни точки. Вследствие на това те ще срещнат в живота си най-големи мъчнотии, които не могат да

преодолеят. От тях много не може да се очаква. Има някои семена, които израстват и после изсъхват. Няма в себе си достатъчно сила, за да се развият.

Когато дойде до личния живот на човека, всякога ще трябва да се справяш и да работиш върху най-силните страни в себе си. Не се спирайте върху слабите си страни. Всякога се стремете да работите върху най-силните си страни. Вземете идеята за Бога. Тази идея, колкото и да се е говорило за нея, не е ясна. За пример ние казваме, че трябва да вярваме в Бога. Защо? Ако казвам, че трябва да вярвам на въздуха или на жилището, защото са необходимост, или трябва да вярвам на земята, понеже тя е една необходимост, не може да не вярваш. На земята израстват растения. Земята изглежда неорганизирана и ние мислим, че седим по-високо, отколкото земята, и мислим, че сме най-умните същества. Сега откъде иде тази идея у човека? Има известни неща на земята, горната част на земята. Това, което ние считаме, че не е организирано, това са останки на известни същества, които са живели. Така и в човешкия живот има известни наслоявания. Човек трябва да махне тия наслоявания.

Опорната точка в дадения случай ние трябва да считаме, че е човешкият ум, сърце и човешката воля. Да допуснем, че някой път вие се обезсърчите. Обезсърчени сте. На какво се дължи известно ваше обезсърчение? Вие казвате: „Аз нищо няма да постигна в живота си.“ Онези, които постигат, и онези, които не постигат, по какво се отличават? И умният, и глупавият умират. По какво се отличават? Единия го погребват с чест, а другия – просто. Каква разлика има? Че единият умира като праведен, а другият умира като глупав. Мислите ли, че природата ще ги посрещне и двамата еднакво. Бащата има глупав син и друг син – умен. Бащата ги посреща и двамата, но какво ще бъде отношението на бащата към двамата? Бащата, като посрещне глупавия, няма да му каже нищо. Ще каже:

„Глулав е.“ А като погледне умния син, бащата е доволен, че синът му е умен. Питам, когато вие се обезсърчите, умен ли сте. Някой, като се обезсърчи, мисли, че е учен. Глулавите хора се мислят за много умни, а пък умните хора се мислят за много глулави. Някой, като поумнее, почне да се мисли за много глулав, а който оглупее, почва да се мисли за много умен. Нали сте били в класовете? В 1, 2, 3, 4, 5 клас. Толкова поумнявате, че разрешавате почти всички въпроси. Но като влезете в университета, почвате да казвате: „Едно време бях по-умен, сега почнах да оглупявам.“ В четвърти клас мислех по-здравно. Това е сега на лична база. От какво произтича обезсърчението на човека? Обезсърчението всякога се дължи, когато някой чужд елемент, нещо чуждо се е вмъкнало в съзнанието. Това не е твое. И когато се намести, всякога чувствуваш едно обезсърчение. Например влиза малка пращинка в окото, но така може да възпали окото, че искаш да свършиш работа и казваш: „Тази работа няма да я свърша.“ Аз имах един такъв случай с един наш хазяин в Юндола. Той беше неразположен към нас, но един ден в чарка влиза една малка тресчица в окото му. Подуло се окото му и ще идва в София да му направят операция, да му извадят тресчицата. Аз казах: Ще направим един опит. Седнете на стона. Хващам горната част на клепача, обръщам клепача и изваждам тази малка тресчица. Казвам: Ще намажеш малко с дървено масло. На втория ден окото оздравя. Оттам насетне човекът се измени, беше на наше разположение. Каквото искахме, даваше. Като му извадих тази малка пращинка от окото, всички бяха разположени към нас, на нашите услуги. Малка причина в окото. Трябва да бъдете умни в малките случаи. Малките пращинки, които влизат, да имате един начин за изваждането им. Какво ви коства да хванете горната част на клепача и да извадите дъсчицата? Или какво ви коства на вас, че ви влезе една пращинка в ума, че не ви обичат? Виждал съм в някои къщи, в сина или в дъщерята е влязла

идеята, че бащата или майката не ги обича. И казва: „Към онзи брат или сестра бащата е разположен, но спрямо мене – не.“ Той гледа мрачно. Каквото и да му разправят е недоволен, понеже тази идея седи в него. Тази идея си има психически произход. Често и вие страдате така. Влязла е някаква идея в ума ти или казваш: „Забравил ме е Господ.“ Ти си учил, но твоят ум е бил разделен. Няма опорна точка. Много работи са отнемали силата на твоя ум. Когато е пропукало човешкото съзнание, човек не може да учи.

Ще ви приведа един пример. Един от видните професори в Европа преподавал много добре лекциите си. Всичките студенти били доволни. Един ден забелязали, че мислите на този професор не са така свързани. Това ставало, когато една студентка влизала в университета и тогава мислите ставали несвързани, а когато я нямало, професорът говорил много добре. Когато присъствувала тя, неговата мисъл ставала несвързана. Студентите казали: „Ще турим някой да я изпъди. Тази студентка има някаква магическа сила.“ Питам: Има ли някакво съотношение между тази студентка и лекциите на професора? Може би е имала някаква изключителна черта и професорът, като разсъждавал за нейната форма, за някои философски работи, разделяло се е неговото съзнание. Тогава се е изгубил предметът, понеже имал два предмета в ума си. И предметът за студентката е по-силен, отколкото предметът на лекцията.

Все таки във вашият клас ще влезе някоя студентка. Винавата ли е тя, че е влязла? Не. Тя иска да научи нещо, но че умът, съзнанието на този знаменит професор може да се раздвои, това е друг въпрос. Често във вашия ум навлизат посторонни мисли, които пропукват съзнанието и вие губите своята мисъл. Мога да ви приведа много мисли, но понеже времето е късо, няма да го направя. Едно от правилата е: Не допускайте чужди предмети в съзнанието си. Никога, по никой начин. Съзнанието на човека, това е светая светих. Там

трябва на влезе всичко възвишено и благородно. Бъдете строги в това. Трябва да има там един вестибюл и там да ги спирате. Един учен човек допуснал в себе си една чужда идея, че трябва да стане богат. Ако допусне тази идея, той и ще изгуби всичките възможности. Понеже най-богатите хора не са най-учените хора. Богатството е едно условие за учения човек. Но и учението е условие за богатия. Богатството е едно условие, то е един резултат от човешката дейност. Човек е създал богатството. Човек е създал парите и той сега се влияе от парите. Ние мислим, че тези пари всичко могат да направят за нас. Много малко могат да направят за нас. Ти като умираш, парите не могат да те спасят. За да се избавиш от смъртта, само толкоз се изисква – да си обърнеш горния клепач. Много хора умират, по причина че имат голямо разстройство между трите центъра. Хората умират, когато си разстройват отношенията между ума, сърцето и волята. А щом се наруши това, тогава човек рискува да изгуби живота си. Пълното здраве на човека зависи от кооперирането на тези три центъра. Когато умът, сърцето и волята действуват в една и съща посока, помагат си. Тогава човек може да успява. Често пъти вие казвате някои неща, които не са ваши чувства. Тогава губите една трета от вашата сила. Ще отслабне вашата воля и загубвате две трети, тогава остава вашия ум. Какво може да направите с една трета? Умът ви трябва да има една опорна точка. После сърцето ви трябва да има опорна точка и волята ви трябва да има опорна точка. Всички едновременно трябва да действуват в една и съща посока за това, което вие желаете. И вашето желание трябва да бъде строго определено. Това, което искате да постигнете, трябва да заслужава онези жертви, които ще направите.

Струва ли си цял живот човек да работи, само за да купи един костюм, дрехи? 30 – 40 години да работи за това? Струва ли си 30 – 40 години човек да работи и да спечели пари, да направи една хубава

къща и да умре или с тези пари да купи хубава цигулка и да умре? И да остави цигулката. От всички ваши желания, които имате, някои са съществени, но някои не са съществени. Има чужди желания, оставете ги във вестибюла отвън, а пък съществените желания, съществените мисли ги оставете вътре в съзнанието. Когато Мойсей казва: „Не пожелай“, той подразбира всички онези чужди работи и те освен че няма да допринесат, но ще раздвоят съзнанието ви. Да допуснем, че вие сте един студент и искате да следвате. Аз ви казвам, че след 10 години ще стане такова голямо земетресение, че всичкият този град ще бъде пометен. Тази идея може да се загнезди така в съзнанието ви и може да кажете: „Защо да уча аз? Ще се свърши светът. Няма защо да учим.“ Това са лъжливи работи. Ще стане земетресение, така е. Ще се смъкнат всички къщи, и това може да стане. Може и да не стане, това са чужди идеи. Кажи си: „Понеже аз съм дошъл на земята, аз знаей, че ще свърша нещо. Няма какво да ми разправят. От мене ще стане точно това, за което съм пратен.“ Какво може да стане от една ябълчена семка? – Една ябълка. Какво може да стане от една крушева семка? – Една круша. Какво може да стане от един трън? – Трън.

Какво има да се обезсърчавате? Това, което е вложено във вас, ще стане. И ако вие сте верни на него, то ще стане. Ако не сте верни, то само ще закъсняват работите, нищо повече. Тази година ще се отложи, идущата година ще се отложи и може би след 15 – 20 години ще стане. От това отлагане у вас се образува известно недоволство. Ще станете на 45 години, на 65 години, на 85 години, на 120 години и ще ви подпишат паспорта, ще си дигнете всичкия багаж от земята и ще си заминете.

Според мен ето в какво седи същността на нещата. Представете си, че ви поканват на едно угощение, но само да помиришете яденето и да си излезете, да си излезете само с възпоминанието на мириса. Или само да видите цветята, с които е украсен салонът, и да си

отидете от вечерята. Кое е същественото в една вечеря? – Да ядете. Кое е същественото в знанието? – Знанието трябва да се превърне в сила. Силата в какво трябва да се превърне? В действие. А в действието трябва да има някакъв резултат. Докато човешкият ум, сърце и воля работят за човешката душа и за човешкия дух, това е нормалното състояние. Две неща трябва да седят в ума ви. Каквото и верую да имате, сега същественото кое е? Може да имате едно верую. Винаги вашият дух, вашата душа да ви бъдат като идеал, за който умът ви, сърцето ви и волята ви трябва да работят. Някой казва: „Аз ще работя за повдигането на моя дух.“ Ти не може да работиш за повдигането на твоя дух и на твоята душа. Въпросът не е там. Човешкият ум, сърце и воля могат да имат значение, когато работят за човешката душа и човешкия дух. Това е важното за тебе. Ти ще опиташ благата. Всеки един от вас трябва да работи за своя дух и за своята душа. Това е един идеал, който трябва да имате, и тогава и знанието и всички тези условия, са спомагателни вече.

„Отче наш“

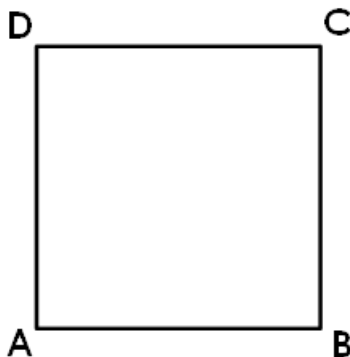
27 лекция от Учителя, държана на 20 април 1934 г., София, Изгрев.

ПРОВОДНИЦИ НА БОЖЕСТВЕНОТО

„Отче наш“

Ще прочета от 6 глава от Йоана, само 45 стих. Писано е в пророците: „Всички ще бъдат научени от Бога“. „И всеки, който слуша и се научи от Отца, иде при мене“.

Трябва да идвате сутринта малко по-рано. Ще свършим точно в 6 часа.



Фиг. 1

Тази рисунка, този квадрат (фиг. 1), представлява една истина, една положителна истина. Каква истина представлява? (Че две по две страните са равни.) Вярно ли е нарисувана? Квадратът толкова голям ли е? Какво подразбирате под думата квадрат? (Една фигура, която има четири равни страни и четири прави ъгли.) В квадрата тези ъгли какви са? В този ъгъл могат да се съберат милиони други квадратчета. Той има четири действащи динамични точки. Това е едно място, в което не могат да се съберат повече динамични точки, а само 4 динамични, безпространствени точки. Едно динамично съдържание. Това пространство, в което те действуват се нарича квадрат. В един

квадрат кои са действащите сили? Кое е дало повод да се прояви квадратът в умствения свят? Това е все същият въпрос. Кое е дало повод, кое ви дава повод вие да искате да живеете? Кое ви дава повод, че искате да ядете? Кое ви дава повод, че искате да дишате. Казва някой: „Трябва да се живее.“ Сега какво трябва да подразбирате под думите, че човек трябва да живее? В най-обикновения смисъл, за да се разреши един въпрос, той трябва да се разгледа от много страни, от много точки. Най-малко от четири страни трябва да се разгледа. Представете си, че вие сте едно същество на физическия свят и във вас има желание да се движите. Желанието ви представя едно условие на физическия свят да се движите. Но представете си, че сте вързани, краката и ръцете ви са вързани. Имате желание да се движите, но не можете. Кой е поставил въжето? (Чужда воля.) Какво пък е заставило тази чужда воля да те върже? Да му дойде на ума да те върже. Тази чужда воля ти си я предизвикал да те върже. Как? Ти си имал едно кило вълна, направил си от нея въже и го държиш вкъщи. После ти си работил на нивата и си забогатял. И едно същество, нито е прело въжето, нито е работило на нивата, на това същество му хрумва идеята, иска да влезе в твоя труд, намира въжето и гърнето с придобитото богатство, взема гърнето, а тебе те оставя вързан. В дадения случай кой е виновен? Вързаният ли е виновен или който те е вързал. Разбойникът ли е виновен или когото обират? (Обраният, понеже е предизвикал тези условия.) Какво трябваше да направи той? Да допуснем пак на същото основание – някой ви занимава с бъдещия живот, че има бъдещ живот, но може ли да има бъдещ живот, ако няма настоящ живот? И може ли да има настоящ живот, ако няма бъдещ живот? Кой от вас е виждал бъдещия живот? Но настоящето вижда ли се? Сега настоящият живот в какво седи, философски казано? (Мъчение.) Какво нещо е мъчението? (Безизходно положение.) Мъчение има онзи, който е прел.

Работливият човек е орал с ралото. Дошъл някой и му взел парите. Де е мъчението? Че са турили въже около вас. Какво мъчение може да има в това. Или че ти взели парите, какво мъчение може да има в това? Той се е освободил физически. Представете си, че турят на гърба ви 50 – 60 килограма камъни, но представете си, че това е едно богатство, злато е. Богатство е, но си вързан. Това богатство ви измъчва. Ако аз ви взема богатството, нали ви давам едно условие, да не се мъчите. Освобождавам ви. Без да искам, ви освобождавам. Нямам ни най-малко намерение да ви освободя. Но каква е идеята да ви освободя?

По какво стечение на обстоятелствата вземам този товар от гърба ви. Сега на физическото поле как се вземат камъни? С ръце. Е, добре. Представи си, че на твоя духовен гръб има някакъв товар. В духовния свят как се снемат тези камъни? (Мислено.) Представи си това, което е нищо. Ти имаш едно лошо състояние, обезсмислил се е животът ти. Мислиш да отидеш да се удавиш някъде. След като си мислил, мислил, искаш да се удавиш. От къде е дошла тази идея да се давиш. Казваш: „Едно време като риба във водата много добре ми беше. Я да отида да се гмурна във водата. Може да намеря живота и нея.“ Този, който отива да се дави, отива по атавизъм да живее като риба вътре във водата. Това положение хората го наричат „удавил се“.

Сега на въпроса. Ти искаш да се давиш, в тебе е залегнало едно чувство. Имаш някакво недоволство. Каквото и да е то, х, не го знаем. Но имаш един хикс и този хикс е във втора степен или в трета степен. Това неизвестно е степенувано. Има нещо, от което ти си недоволен. Идва някой човек при тебе, ти си неразположен, искаш да отидеш да се давиш и искаш да станеш риба, нищо повече. Но като отиваш да станеш риба, освен че не ставаш риба, но се удавиш. Значи удавянето е, че не си могъл да се превърнеш в риба. Несполучливо е извършен опитът. Това е давенето. Отиваш при реката, но един човек ти

пришепва една дума и ти се отказваш да се давиш. Каква е тази дума? Х – неизвестна е. Отива при Х реката, при водата. Х Р В. – Тази неизвестна дума каква е? На този неизвестен Х не му знаем причините, поради които той е недоволен от нещо. Исква да стане риба, не може да стане и се дави. Някой му казва една дума и той не иска да стане риба. Какво може да е казал онзи, че не иска да се дави. Аз ще ви превода сега. Представете си, че той е професор в един съвременен университет и отива професорът да се дави в реката. Дойде някой и му каже нещо, професорът се откаже и се връща при катедрата си. Какво му е казал той? Представете си, че той е един проповедник, отива да се дави. Казва му някой една дума и той се отказва да се дави. Какво е казал онзи на проповедника? Или представете си, че този, който иска да се дави, е инженер. На инженера като му кажат една дума, той се отказва и се връща. Представете си, че той е един войник, генерал и нему му казват една дума и той се връща, отказва се да се дави. Какви са тези магически думи, изказани на професора, проповедника, инженера, генерала? Кой е начинът, по който могат да се открият думите?

Ще ви кажа думата. Представете си, че един млад момък е гладувал 7-8 дена и никой не му дава да яде.

Той отива да се дави, но едва върви, пъпли с последни сили. Отива той, но някой му казва една дума и той се отказва да се дави и се връща. Какво му е казал, от него да почнем. Казал му е така: „За тебе има малко хляб, той е в торбата.“ Онзи му казва: „Така ли!“ И младият момък сяда и почва да яде, не се дави. Какво е казал онзи на професора, за хляб ли му е казал? Той не се нуждае от хляб. Проповедникът и той не е за хляб. Инженерът и той не е за хляб. Генералът и той не е за хляб. Сега това са въпросите, които вие ежедневно разрешавате. Някой път отивате да се давите за много малко нещо. Някой път отивате да се давите като професора, като

проповедника, като инженера, като генерала. Казва някой: „Не ми се живее вече. Мене ми е дотегнало вече.“ Дотегнало му е да живее. Това са пак несполуките, които съществуват. Каква дума сега му е казал онзи. Професорът е бил уволнен. Казват му: „Ще си върнеш длъжността, увеличава ти се заплатата.“ Досега е бил третостепенен, а сега става първостепенен. И се връща професорът. Проповедникът е един обикновен проповедник и сега му дават хубаво място, първокласно, и инженерът е бил третостепенен, става първостепенен. Генералът е изгубил едно сражение и той сега става пълен генерал. Мислите ли сега, че този професор е разрешил всичките въпроси, като се е върнал в катедрата си? – Не ги е разрешил. Не е разрешил същественото този професор. Какво ще кажете сега. Този професор, който само с една дума, която му е казана, не се дави, каква е била тази дума? Как трябва да кажете тази дума на професора. Ако ви пратят при този професор да му кажете една дума, за да не се дави, как ще му я кажете? Може да му кажеш, че ще му се върне службата, но това са няколко думи. А една дума трябва да му кажеш. Мислите ли, че само по един начин може да се върне този професор назад. И по този начин може да се върне. Ще ви приведа един пример. При един голям безверник, безбожник, който не вярвал, отишли двама души да го убеждават. Той казал: „Ти си диване, глупак, идиот. Какво ще ме убеждаваш? Свършил съм четири факултета. Да се махаш.“ Онзи си взема дърмите. Идва другият да го убеждава. Казва: „Остави го на мене.“ Пита го: „Ти вярваш ли?“ Почва да го бие, налага го и онзи казва: „Вярвам. И в Евангелието и във всичко вярвам.“ Бие го онзи. Но убеждение ли е това? Защото с бой може да те накарат да вярваш, но с бой може да те накарат и да се обезвериш. Да допуснем, че идва някой безверник след това. Безверникът почва да бие верующия и му казва: „Ти вярваш ли?“ Онзи казва: „Не вярвам.“

Та сега всички вие сте дошли в областта, дето има двама проповедници, които проповядват. Единият проповядва за Господа, а другият отхвърля. Ако ти имаш една отлична глава, поставена на тялото, на хората ли трябва да разчиташ или на главата си трябва да разчиташ. Ако ти имаш една отлична глава, турена на раменете ти, глава, която може да мисли и да работи, на главата си ли трябва да разчиташ или на хората отвън. Как мислите вие? Представете си, че някой казва: „На хората трябва да разчитам.“ Но представете си, че тези хора са без глави. Ти си единственият човек с глава. Питам: Ти, човекът с глава, трябва ли да разчиташ на хората? Основната идея е: всякога разчитай на главата си, която е на раменете ти. Нищо повече. И тогаз, когато се казва, че ние живеем и съществуваме в Бога, разчиташ на това, в което ти живееш. Това, в което ти живееш, на него може винаги да разчиташ. Никога не разчитай на онова, в което ти не живееш. Ти не го знаеш какво е. Ти искаш да живееш. Какво разбираш под това? Аз съм много реалист.



Фиг. 2

Представете си, че тук имаме едно малко езеро (фиг. 2). Това езеро е пълно с вода. Но представете си, че в това езеро имате желание да направите нещо. Езерото желае да се прояви. Това е един канал, от който водата излиза навън. Защо трябва да изтича тази вода? Законът е такъв, че от езерото ако не изтича нещо, то и не може да се влее в него. Ти трябва да живееш. Животът ти е изтичане на нещо от тебе. Трябва да изтича нещо от тебе, за да се втича нещо в тебе. Ако ти не се проявиш в света, ако нямаш желание да се проявиш, да дадеш нещо от себе си, ти не можеш да живееш. Това е кръгът, от който ние изтичаме. Това е общият живот. Това е

Божественото – Бог. Всеки един човек е едно изтичане на Бога. Следователно всеки един от вас трябва да се прояви, понеже това е Волята на Бога.

Допуснете сега, че тази река не иска да тече. Какво ще стане с кръга? Когато един човек не иска да живее, когато казва: „Не искам да живея, значи той не иска да тече.“ Било ли е време някой път да не искаш да живееш? (Не е било време.) Някой път да ти е дошла мисъл, да ти е хрумнала мисъл за това? (Не, не.) Кому е идвала тази мисъл?

Правата идея е тази, че трябва да се живее. Животът е непреривен. Тази река може да измени своето направление. Но там, дето има едно езеро, има и една река. Там, дето има една река, ще има и едно езеро. Езерото показва реката, а реката показва езерото. Основната причина, която подбужда всички хора към живота, е една и съща. Всеки човек всякога трябва да бъде проводник. Носете идеята, че трябва да бъдете проводници на Божественото, но не на човешкото. Какво мислят хората, то е второстепенно. Но всеки един човек трябва да бъде проводник на онова, което е вложено в него и което трябва да изтича навън. В това изтичане животът се осмисля.

Сега втория път ще развиете тази тема **№4**. Аз развих половината от темата. Втория път вие ще развиете другата половина. Вие вижте къде ви е погрешката. Вие туряте във вашия автомобил повече души, отколкото можете да носите. Турете 4-5 души, а пък следующия път другите. В автомобила да има място за всекиго. Щом някой е без място, той ще гледа да те измести и ти ще останеш без място. Носете документ, който никога не отслабва. Казвате: „Побеля ми главата.“ Една идея на свят струва много повече, отколкото много идеи, които никъде не може да туриш на работа. Дръжте настоящето, никакво бъдеще. Вие имате много чекове да изтегляте, но по много банки има да се лутате.

„Отче наш“

28 лекция от Учителя, държана на 27 април 1934 г., София, Изгрев.

СЛУГА НА ДОБРОТО

"Добрата молитва"

Размишление върху 6 глава от Притчи, 6 стих. „Иди при мравката, о лениви, прегледай пътищата и стани мъдър.“

Ние може да кажем сега: Иди при мравката, о човече. Думата „лениви“ може да се замени с „човече“. Кой да отиде при мравката? Кой е правият път? Бих ви загатнал да напишете кой е правият път. Поетически кой е правият път? За един инженер кой е правият път? Най-късият път е правата линия. Под прав път се разбира една работа, извършена с най-малко разноски от чисто практическо гледище. Сега другото положение. От какво произтичат съвременните мъчнотии у хората? На какво се дължат мъчнотиите? Могат да се дадат много отговори. Щом се увеличават мъчнотиите или се намаляват, какво заключение може да си извади човек? Ако влезеш в един тунел и се намалява светлината, какво означава това? Най-после свършено може да се изгуби светлината и, ако излизаш от един тунел и се увеличава светлината, какво показва това? От условията на светлината влизаш в един тунел. Това външни или вътрешни условия са? (Външни.) Тогава светлината вътре ли е или вън? Във физическия свят светлината къде е? – Вън. А в духовния свят къде е? (Вътре.) Защо на физическия свят светлината е отвън, а в духовният свят е отвътре? Пилето, когато е в яйцето, къде е? (Вътре.) А пък като се излюпи пилето, къде е? (Вън.) Значи всички неща, които са вътре, са неизлюпени. Вътре са, в майките са. А пък всички неща, които са излюпени, са вън, в движение.

В съвременната наука съвременното човечество има в съзнанието нещо, което човек не разбира. Съвременните учени

вървят по един неразбран път. Хубаво е да бъдеш в яйцето. Няма страдание, нямаш нужда от ядене. Но имаш една възможност: яйцето може да се развали. Хубаво е да бъдеш извън яйцето. Но ще бъдеш гладен, жаден, мъчнотии ще имаш. Тогаз кое положение е по-хубаво. Вътре в яйцето или вън от яйцето? И в яйцето има мъчнотии и извън него има мъчнотии. Кои мъчнотии са повече? (Вътрешните.) Добре, допуснете сега друго едно изяснение. Допуснете, че един човек го бият, но той няма съзнание, не чувства болка, колкото и да го бият. Другите могат да го съжаляват, казват: „Убиха този човек.“ Но той не чувства болка. Питам тогава: Кой е пострадал – когото бият или който гледа, че бият? Кой страда повече? Бият го, но той нищо не казва. Не чувства никаква болка. Това го правят съвременните лекари. Те поднасят едно упоително вещество под носа, правят на човеците операция. Ако съзнанието му беше в тялото, щеше да чувства голямо страдание. Но няма го съзнанието. Как се нарича това състояние, когато човек не чувства болка? (Анестезия.)

Човек минава в своето развитие във втора фаза. Първите 7 години на своя живот човечеството е минало, и вторите 7 години човечеството е минало. Значи човек минава в областта на космическия астрален свят. Цялото човечество е загазило в някои мочурляци. Изгубило е пътя, мочурляци има доста. Там е загазило цялото човечество. Всички вие се намирате в тези мочурляци – наляво, надясно, направо, нагоре, надолу. И всички търсите пътя. Търсите един път, по който да излезете навън. Всичките страдания седят в тези мочурляци. Гледаш едно голямо страдание. Голям мочурляк. Влажни са краката малко. Това обяснение задоволява ли? (Не.) Не ви задоволява. Аз да ви дам обяснение защо не ви задоволява. Сега вземам гледището на един съвременен човек. Той вече до известна степен е влязъл в областта на умствения свят, едва сега е стъпил на границата в света на човешката мисъл. Представете си една

модерна ученичка на 19 години. По естество тя има вкус да има хубава шапка, хубави обуца. Представете си, че тя е от средно съсловие, баща ѝ няма пари, но иде Великден. Тя си въобразява хубава дреха с колан, лачени обуца и, като излезе навън, да се показва. Радва се, радва се, че ще има нещо за Великден. Но баща ѝ не може да ги купи и тя е неразположена, не ѝ се яде. Где е страданието ѝ сега? Какво ѝ липсва? Хляб ѝ дават, легло има, има къде да спи, а пък я мъчи нещо. Защото не може да си тури шапката на главата и да се облече с дрехите, които иска, това се мъчи. Кажете ми какво е изгубила. Тя е изгубила само това, че умствените дрехи, умствената шапка не е могла да ги тури на себе си. Кажете ми, какви страдания има тя сега. Кожата не ѝ дерат от гърба. Казвам, че всички страдания се намират в това, че се дължат на естествени положения. Това е свързано с друг един психологически закон. Когато човек е влязъл в областта на духовния свят, аз го наричам свят на човешкото сърце.

Има едно опущение някъде. Човек е направил едно опущение. Първият човек го е направил и, както и да го разправят, това опущение е причина за много неприятности, които сега стават в живота. Защото всички неприятности, които сега стават в света, произтичат от света на човешкото съществуване. Не че мислиш. Ти пожелаващ нещо, но това, което пожелаващ не е разумно, а пък ти мислиш, че е необходимо. И това пожелание произвежда смърт в съзнанието на човека. Хвърля сянка в съзнанието. Да допуснем сега, нека вземем за изяснение, че ти желаеш да бъдеш силен, да имаш дарби, да бъдеш музикален. Не е лошо това желание да бъдеш силен. Но за какво може да употребиш тази сила един ден? Говорите с някого по някой научен въпрос и той ви казва, че вие нищо не разбирате. И вие, без да се аргументирате повече, повярвате му и го набивате. Казвате: „Как така аз да не разбирам!“ Питам: Тази сила на място ли е? Какво иска да каже приятелят ти, че ти нищо не

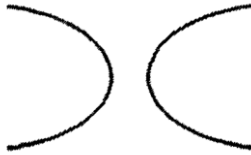
разбираш? Понеже онзи разговаря философски, ти го набиваш. Онзи като ти казва, че ти не разбираш нищо, това значи, че не знаеш къде да туриш нещата. Всички неща, които са красиви, имат общ център, имат отношение, а пък безобразните нямат общ център. Питам сега това трябва ли да се случи? Някой казва: „Непременно трябва да се случи.“ Аз седя и се разговарям с него. Знам му характера, аз съм по-умен. Седя на два метра разстояние от него и между нас има едно препятствие. Казвам му: Ти не знаеш нищо. От два метра разстояние той може ли да ме засегне? – Не. Ще направи движение с ръка, но няма да ме засегне. За да ме засегне, трябва да съм много близо до него. При силния човек наблизко ли трябва да бъдеш или надалече? – Надалече. Да има една преграда. Като му кажеш „ти не разбираш“, да не може да ти направи нищо.

То е същият закон. В една фабрика се движи едно колело. Нали трябва да бъдеш далече от това колело. Онзи приближава и му казва: „Ти не разбираш нищо. Кой ти е дал право да се въртиш?“ Това колело ще те смачка. То ще ти каже: „Не те пита никой.“ Сега другото положение. Постъпвате, да кажем, в една прогимназия в първи клас. Какво се постига в първи клас? Или да вземем първия клас на нисшата академия. Знаете ли кой е първият клас на нисшата академия? Това е първото отделение. Какво се добива от първия клас на нисшата академия? Единственото знание, което се добива, кое е? Буквите на човешката писменост и съчетанието им, да може да четеш онова, което са писали, да може да разбираш човешките мисли, желания и постъпки, написани в книгите, и после в първо отделение ще научиш и малко да смяташ. До колко смятат в първо отделение? (До 20.) Това е голяма наука. Първата десеторка е начало на живота, 2 десеторки има в 20. За мене е важно, че е дадено начало. Първо едно и две. Имате числото 1. Щом прибавите нулата, нали става 10? – От това аз виждам условията, при които единицата може да се прояви. Ако на

едного дам 10 стотинки, какво би направил? Или какво би направил с 10 лева? Какво би направил с десет хиляди лева? Какво би направил с десет милиона лева? Какво би направил с десет милиарда лева? Какво би направил с десет трилиона? Какво би направил с десет квадрилиона? Докъде може да се спреш с това количество? Най-първо, да кажем, имаш 10 стотинки. Като ги погледнеш, някъде може да ги туриш. После имате 10 лева, после имате десет хиляди. Но десет милиона златни лева може ли да ги носите? (Могат да ги носят.) Могат да носят, това е външната обстановка. За да може да разбираш числото 10, ти трябва да разбираш закона на двойката. Движението на двойката не е като движението на единицата:

$$+2 \qquad 1 \qquad -2$$

Всичките части на единицата, ако ги поставите на кръга, еднакво отстоят от центъра, но при двойката имате вече елипса. Точките на периферията им не седят на еднакво разстояние от центъра. Да кажем, че имате нещо в живота, което трябва да постигнете. Трябва да знаете по кой път ще го постигнете. Има известни желания, които са елиптични. Има известни желания, които са параболични. Има известни желания, които са хиперболични, или това го наричат 1, 2, 3, 4 и пр. Постигнението на човешките желания при един център е едно, при елипсата имате поляризирано два центъра. При параболата колко центъра са? При хиперболата нещата пак са постижими. Само че там едно нещо се среща със своето противоположно (Фиг. 1). Две тела, които вървят по един хиперболичен път и са еднакво положителни, те ще се отблъскват. Ще вземете двама души, които са еднакво честолюбиви. Всеки иска да постигне нещо невъзможно – по хиперболата. Следователно ние казваме: Нещата могат да се мислят, но в един живот желанията в хиперболата са непостижими.



Фиг. 1

Какво нещо е злото? Какво нещо е доброто? Научно как ще ги обясните? По какъв път вървят? По хиперболичен път. Сега да ви дам едно правило на класа. Ще ви дам едно правило, да видим дали ще можете да го приложите. Що е добро? Кой човек е добър? Всеки, който е господар на злото и слуга на доброто, е добър човек. Всеки, който е слуга на злото и господар на доброто, е лош човек. Има един стих от Писанието, който казва така: „Побеждавай злото чрез доброто.“ Как? Сега приложението: Ти, за да можеш да победиш злото, не може сам да го победиш. Като станеш слуга на доброто, това добро ще бъде господар. И като господар това добро ще победи злото. Следователно чрез доброто, което е в тебе, любовта ще стане господар на злото. Ако ти не станеш слуга на доброто и доброто не ти стане господар, щото не може да се победи.

Да допуснем, че имате една мъчнотия в света. В училище не разбирате нищо. Какво трябва да приложите? – Ще учиш. Като станеш слуга на учението, като стане учението господар в тебе, това учение ще победи невежеството. Сега законът може да го приложите. Законът е все същият: Ако ти не станеш слуга на обичта, омразата не може да победиш. Законът е този: Ти искаш Любовта, нали? Ти не може да имаш общение с Любовта, ако не си ѝ слуга. Трябва да ѝ станеш слуга, нищо повече. Ако станеш слуга на Любовта, тя ще действа в тебе, пък ако искаш да станеш господар на Любовта, тогава ти ще бъдеш на противоположния полюс. Тя ще те отхвърли нищо повече. Тогава ти си на противоположния полюс. Това е злото в

света. Да искаш да станеш господар на Любовта, това е омраза. Омразата е противоположното. Затова всичките работи сега са така объркани. И в младостта, и в старостта. Хората се намират в един свят, който и младите, и старите не разбират. Старият, който казва, че има разумност, много малко знае и той. Старият човек е остарял, защото не е разбрал света. Младият изгубил силата си, понеже и той не разбира този свят. Щом губиш, не си го разбрал. Щом остаряваш, не си го разбрал. Щом губиш любовта си, не си я разбрал. Щом осиромашаваш, не си я разбрал. Осиромашал си – това е един резултат. Защо си осиромашал?

Другите разсъждения са следните. Вие се приближавате при един извор с едно празно шише. Наливате вода в шишето, затваряте го и си тръгвате. В какво седи вашето щастие? В шишето ли, което носите? Така е, но същевременно и в идеята, че като се изпразни вашето шише, вие можете да отидете при извора и да го напълните. Значи две неща стоят в ума ви. Докато ходите при извора и пълните шишето, вие сте радостни, но допуснете, че този извор пресъхне. Ще ви стане мъчно, защо? Защото нямате какво да вземете.

По същия закон животът, любовта в света, не е ли един извор, от който вие постоянно черпите? Следователно дотогава, докато ходите, вие вземате правилно; добро е това. Но един ден вашият извор на любовта пресъхне. А знаете ли кога пресъхнат изворите на любовта? Той си отива. Не че пресъхва, но отива на друго място и се проявява. Сега във вашия ум остава една идея, пак старата философия: защо светът да е така нареден. Коя е причината, че мислите така? Коя е подбудителната причина? Коя е причината, че се явява този въпрос във вас? Причината е, че вие не искате да слугувате, нищо повече. Вас ви е страх от слугуването. Искате да бъдете господари, а не слуги. Следователно казваш: „Не мога ли аз да бъда господар?“ А пък законът е, че двама господари на едно място не могат да живеят.

Единият като е господар, другият ще е слуга. После могат да се сменят. Един господар трябва да има. И двама слуги на едно място не може да има. Вие събирали ли сте двама слуги на едно място. Съберете двама слуги и ще видите, че единият ще стане господар. Стариият слуга ще стане господар на новия слуга. Стариият слуга ще каже: „Тази работа така не става, а така става.“ Двама души на едно място няма.

(Учителя поглежда часовника. Поглежда и своя часовник.)

Часовникът ви не е точен. Много прогресивен е. Четири минути разлика има. Но четири минути за светлината това са 45 милиона мили. Сега ще заключа само с едно. Да ви представя какво разбирам под думата реалност. Ще взема реалността в най-простата форма, а пък вие може да я облечете в по-строгата научна форма, да ѝ турите форма, каквато искате. Представете си, че един благодетел ви носи един чувал брашно. Смял го е в една модерна мелница и вие казвате: „Благодаря.“ Как ще се отплатите на този благодетел? Ето как аз ще направя. Веднага щом донесе брашното, ще извадя две кила брашно, ще извадя точилката и ще почна да точа баница, ще взема едно кило сирене, шопско сирене, най-хубавото, което правят. Ще туря по малко сирене на всеки лист, после прясно масълце, ще туря листа на тавата, на една голяма тава, после втори, трети лист, четвърти лист, пети лист и т.н. След това ще напаля печката хубаво, ще я опала, ще оставя само жаравата, ще туря тавата и ще се зачерви баницата. Като се опече, отрязвате едно парче, опитвате само, после отрязвате друго парче и давате на този, който е донесъл брашното, давате му и той казва: „Радвам се. Много хубаво брашно съм донесъл. Хубаво източил баницата.“

Та сега ви пожелавам, като ви донесат брашно, да си наточите баница. Законът е: Първо опитвайте и после давате на другите.

„Отче наш“

29 лекция от Учителя, държана на 4 май 1934 г., София, Изгрев.

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА

„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от 14 глава на Притчи, от 23 стих нататък.



Фиг. 1

Колко източника има за страданията на човека? От колко места произтичат човешките страдания? Всички ние сте опитали страданията, произходът им. Гладният ли страда повече или ситият? Как бихте нарисували човешкия език? Човешкия език може да го нарисувате като една риба. Ето един уд (Фиг. 1). Ако не знаеш как да го мръднеш или как да го свиеш, или какво да кажеш с него, можеш да си създадеш голяма неприятност. Например в какво седи доброто говорене? Трябва да знаете, че на човека на земята е дадено едно голямо предприятие. Вземете човешката глава. На човека е дадено да управлява едно голямо предприятие. Той е председател на това голямо предприятие. Казвате, че този човек е здрав. На какво може да служи здравето на човека? Здравето на човека основно зависи от храната. Храненето спада към онези чувствувания, които са отчасти чувствувания, отчасти мисли. Защото при храненето човек трябва да почне да мисли за своята храна и всякога гладът подтиква човека към мисъл. Най-елементарният подтик към каквато и да е мисъл е гладът. Първият подтик към мисълта е гладът. Преди да е бил гладен, той бил в един вътрешен покой, но след като идва гладът, той започва да

мисли. Какво нещо е гладът? – Първият подтик към каква и да е мисъл. Мисълта започва с глада. Вие задавате въпроса защо е гладът? – За да почнеш да мислиш. А защо е мисълта? – Без мисъл, това голямото предприятие, нищо не може да се постигне. Да допуснем, че вие искате да бъдете поет. Колко качества са необходими за поета? Кои са качествата на поета? Виждате в литературата, в христоматията, в естетиката кои са качествата на поета, после на ученика, на философа. По какво се отличава поетът? (Широк ум, чувствително сърце.) За пример как поетът схваща живота? „О, хранице, моя мила сестрице“ – така ще каже поетът. Как ще каже поетът за храната. Поетът как трябва да посрещне храната? Той казва „О, сестро моя!“ Какво трябва да каже поетът? Като дойде храната, той веднага си туря най-хубавата дреха, придружава я, после я поизмива, дава ѝ хубаво облекло. Най-хубавото легло ѝ туря. Поетът устройва най-хубавото посрещане на храната. Той става много добър слуга на гостилничаря. Ако искаш гостилничарят да има много добър слуга, трябва да му туриш за слуга един поет. Съгласни ли сте с това? Той има обхода. Че къде е гостилничарят? В устата е. И този гостилничар си има музиканти. Без музика не се работи. И после тези зидари са музиканти. И шивачите са музиканти. Най-първо е ръката, после е машината. Напреднало е това изкуство. На какво може да уподобите работата на шивача? За да имате една ясна представа за живота, трябва да го уподобите. На живота трябва да дадете една линия на движение. Хората искат да дават морал. Но какъв е моралът? Моралът, това е правилната линия на движение. Ако не може да дадеш на живота една правилна линия на движение, как ще му дадеш насока, цел? Това е линията, по която строго определено вървят нещата. Всякога, когато човек не може да даде една правилна насока на живота, той се обезсърчава. Ако един инженер, да кажем, иска да прекара един път, да го трасира, той трябва да тури една линия, която

е необходима за движението. Защото може да тури една линия и просто да не може да се мине по този път.

За да дадете каквато и да е линия, трябва да дадете линия на езика си. Може да изучавате човешкия език. Вие не сте изучавали езиците на добрите хора и на лошите хора. Вие не сте изучавали езика на един музикант и на един обикновен човек. Не сте изучавали езика на поета, на философа, на светията. Различават се. Ти не може да бъдеш светия и да имаш най-простия език. Ако езикът ти е прост и ти ще бъдеш прост. Ти не може да бъдеш учен човек, ако езикът ти е прост. Ако ви дам една греда, голяма греда, да кажем от 100 килограма, едно дебело дърво, какво бихте направили от това дърво? Ако бих ви дал задача да направите писалка, какво бихте направили? И как бихте я направили? Каква тежест трябва да има езикът? На един добър човек езикът е определен. Съвременните моралисти не знаят колко тежи човешкият език. Може би и в бъдеще, като умре един праведен и като умре един грешник, да им претеглят езиците. Или на някой поет. Но все таки отде ще може да определите колко тежи езикът? От говора може да определите тежестта на езика.

Например какво подразбирате вие под думите „тежка дума“? Нали някои от вас сте опитвали тежките думи. Някой път като ви кажат някоя дума, падне ви на слънчевия възел, мине се ден, два и ви е тежко. Казвате: „Много тежко ми стана.“ Но не сте изучавали, да кажем, че известна мисъл е минала през вашето ухо и е възприета, и е предадена през ред мозъчни центрове, минала през много работи и се е спряла при слънчевия възел. Една тежка дума, която ви тежи, как я махвате? Правили ли сте наблюдение защо ви е тежко, като ви обидят? И как ви минава?



Фиг. 2

Понякога линията на челото и носа до горната устна е по-голяма (Фиг. 2). Оттам енергията минава през долната устна и отива до брадата. Ако известна енергия минава през челото и е дошла до брадата, тя ще вземе един или друг характер. Ако енергията е минала през задната част на главата, после през полуинтелектуалните способности на човека, то тя при брадата ще има съвсем друг характер. Вашият език може да говори чрез полуинтелектуалните чувства. А пък някой път може да бъде под пълния контрол на вашата мисъл. Този човек (първият от чертежа) как предполагате, какъв е? Както виждате, неговата брада, неговата воля изобщо е развита повече. У такива хора волята е по-силно развита. Те са по-работливи. По-силна воля имат в известно отношение. Ако вие увеличите тази страна на брадата, ще дадете съвсем друг характер на човека. Тази линия **MN** показва едно съвсем друго устройство на човека в неговите мисли и чувства.

Вие сега искате да преустроите вашия живот. Във вашето съдружие вие искате да живеете един щастлив, един разумен живот. В какво седи щастието на човека? Щастието на човека от чисто физическо гледище зависи от следното. – Когато храната се възприема и се смила добре, когато въздухът чрез дробовите се приема добре и когато кръвообращението става правилно, няма никакво противоречие. Това е едно здравословно състояние. Но къде е дефектът на този човек? Има ли той някакъв дефект? В какво направление трябва да се турят очите, ушите? Между тези две лица

(последните две) в какво седи разликата? Вторият върви по мъжка линия, а третият по женска линия. Крива е линията в третия. А е права във втория. Той има доста честолюбие. Първата фигура е недоизработена. В живота има много хора недоизработени. Много лица има недоизработени. Не харесваш лицето си, не е доизработено, трябва да се работи. Трябва да работиш на физическото поле, в мисълта си, в чувствата си, трябва да правиш големи усилия. При първия брадата е по-издадена, от нея може да се съди как е устроена задната част.

Много пъти човек прави различие, но се съмнява дали е прав или не. Когато прави различие, той трябва да знае, дали е прав или не. Тази кривина по долната устна е другояче устроена в двете рисунки. Всички тези тънкости показват цял един свят за онзи, който разбира. Малката кривина в този случай е от голяма важност. Ако вие направите една малка корекция на вашата уста, вие ще направите цял преврат във вашия умствен свят. Защото вашите вежди, уши, уста са резултат на хиляди векове. Ако направите една малка корекция в това, вие имате разбиране. Най-мъчно се правят корекции в човешкото лице. Но всеки един от вас може да направи корекция. Например вие седите някой път и не знаете какъв ъгъл, какъв наклон да дадете на очите си. Някой път си мърдате очите нагоре и надолу, без да знаете, че си създавате цяло нещастие. Човек с мърдането на очите прилича на малкото дете, което, като му дадеш едно яйце, го чука докато го счупи. Вие мърдате очите си нагоре, надолу, докато счупите нещо. Не е въпрос само човек да движи очите си. Човек поглежда нагоре, надолу с очите си и какво постига? Не трябва да се правят глупави работи. Един български свещеник купил две кошници яйца, за да ги вапсат за Великден. 200 яйца – по 100 яйца във всяка кошница. Той искал да си избере едно кораво яйце и счупил всичките яйца в кошницата. Намерил едно яйце. След това и в другата

кошница счупил всичките яйца. Най-поел е останали две яйца и едното от тях счупил, и на бореца задницата му и тя се счупила. Като удряш едно яйце с друго, нищо не се постига. Кой е истинският начин, за да познаете, че едно яйце е яко. Има ли начин? Якото яйце е ръбесто яйце, като го попипате, но трябва известни наблюдения.

Та казвам: Когато разглеждате изкуството, може по същия начин да си преведете музикалните тонове. Вие не сте правили наблюдения в музикална зала, когато се свири, какво впечатление се прави на слушателите. По тоновете, които се свирят, по тяхното влияние се създават известни движения на очите на слушателите. Защото всеки тон, който прониква във въздуха, може да повлияе по един или по друг начин. Вие не знаете начина. Ако се произнесе, ако изпеете *до*, какво ще произведе?

(Учителя пее *до*.) Това *до* правилно ли е? Музикантите да кажат това *до* правилно ли е? Или вземете *до*, *ми*. Или *ре*, *фа* или *ми*, *сол*. Терца имате. Или ако вземете *до*, *фа*, вие ще произведете различен резултат. Ако вземете *до*, *сол*, ще произведете друг резултат. Вие не сте правили такива опити за самовъзпитанието. В музиката какво влияние имат тези работи. Терците за какво ги употребяват? Някои песни започват с терца. Например някоя песен започва с *до*. От *до* минава в *ми*. Или във *фа*. Ако построим една песен в терца, какъв ще бъде резултатът? Те са специални работи. Най-първо трябва да се приеме философията, че музикалният живот е живот на движението. Музикалният живот внася известна мекота. Без музика животът не може да се омекоти. Той е корав. Всички същества, които не са музикални, са много жестоки. Проявлението на музиката в живота е вече едно омекотяване на онези първични сили, които са действували. Под думата музика ние всякога разбираме едно омекотяване на човешките чувства, едно малко омекотяване.

Има същества, на които животът е започнал с червените лъчи. Това е до. Има някои същества, чийто живот е започнал с портокалените лъчи. На някой е започнал със зелените лъчи. Има някои същества, чийто живот е започнал с жълтите лъчи или със сините лъчи. Всеки лъч е зачатък на известен живот. Значи животът, който започва с червените лъчи, има напор само отвътре. Той е едно движение в кръг. Червените лъчи са едно движение в кръг, от което човек иска да излезе и да вземе известна посока, а пък *ре* е движение в права посока. Но ако човек не разбира закона там, той може да има катастрофа. Там движението е силно и ако не сте внимателни, то може да се сблъскате, може да стане катастрофа. Когато слизате от високо място, трябва да имате много спирачки.

Та казвам: Музикант, който разбира донякъде философия, може да изрази едно интензивно чувство във възходяща или низходяща степен; да изрази едно движение, което излиза нагоре по планината. Искаш да изразиш нещо във възходяща степен – ще се качиш нагоре. Там трябва да махнеш всички спирачки. Там *ре-то* е на място. Ще го туриш, то е един подтик.

Но дойдат чувствата в низходяща степен, трябва да се слезе, защото това, което излиза, то трябва да слезе. Това аз ви привеждам за обяснение. Музиката трябва да служи в живота като едно възпитателно средство. За да се самовъзпитате, за да произведете някакъв ефект, вие непременно трябва да си наложите да пеете. Някой път си неразположен, потананикай си нещо криво-ляво, колкото знаеш. Може да пееш с много погрешки. В пеенето няма погрешки. Както и да пеете, е правилно. Кривото седи само в това, че когато минаваш от една гама в друга, смесваш гамите и тогава е дисхармонията. Но в живота има много гами. И най-дисхармоничното пеене е хармонично. Зависи как го разглеждаш. (Учителя пее: Ха, хи, хе.) Това е хармонично. Понеже се минава

правилно от една гама в друга. На вас ви се вижда дисхармонично. Смесване има на отделни тонове. Тонът е дисхармоничен, понеже е в дисхармония с други тонове, но сам по себе си този тон, като го вземеш, той представлява ценност.

Та казвам: Еди-кой си не пее правилно. Тук подразбираме тонове по отношение на други тонове. Когато се намирате пред музикант, той най-първо трябва да пее пред вас. Ако вие пеете, той трябва да ви коригира. (Учителя пее тона *до*.) Прав ли е този тон? Ако вземем този тон за основа, какво ще бъде? Всички пейте. (Всички пеем следните тонове: *до, ми, сол*.) Сега как ще коригираме? Виждам, че този тон е по-висок, трябва да се снесе. Как ще намерим правилното отношение на основния тон? Най-малкият усет, който имате в дадения случай, това е *до*. Това е първият усет. Най-малкото трептене, което може да схванете, това е *до*. Това е един подтик, философски казано, за музиката. Що е основният тон? Най-малкият усет, който може да имате в дадения случай. Следователно музиката е едно моделиране на онази първична сила. Най-малкият усет, с който може да моделирате известна сила, това е основният тон, с който може да работите. Някой път може да се спра върху това. Трябва да знаете, когато се разгневи един човек, да му изпеете известни тонове и веднага да утихне. Но трябва да знаете кои тонове да съчетаете и как да ги съчетаете.

„Отче наш“

30 лекция от Учителя, държана на 11 май 1934 г., София, Изгрев.

ОСНОВНИЯТ ТОН

„Добрата молитва“

Важно ли е човек да помни какво е ял вчера? Могат да те питат какво беше яденето. Представете си, че вие сте един художник и рисувате. Имате известна идея, която вашият ум трябва да нанесе на платното. Ако идеята е само в ума ви, вие мислите за нея. Тя е само във вашето съзнание. Но искате да реализирате тази идея. В един ден една картина не се свършва; някоя скица може да се свърши. По какво се отличава една скица от една картина?

Някои неща могат да ви се видят, че са разхвърляни, а някои неща ще ви се видят, че са събрани, имат връзка. Кога нещата се събират? Когато са в един малък мащаб. Представете си, че имате едно лице, което има 10 километра в диаметър. Една човешка глава, която има 10 километра в диаметър; ушите поставени някъде. Какво съотношение ще забележите между ушите, после как ще бъде поставен носът. Очите на какво разстояние ще бъдат? Можете ли да направите едно изчисление? Ако диаметърът е 10 километра, то очите на какво разстояние ще бъдат едно от друго? – На 5 километра. Понеже природата е крайно икономична в материалите си, тя не намира за практично такова нещо, рядко прибегва към такова грамадно лице.

Това са отвлечени въпроси, които не могат да интересуват вашето съзнание, поне сегашното, което имате. Сегашното ви съзнание е повече погълнато от друго (дали е важно, то е друг въпрос), повече отколкото са всички други философски въпроси. Например вие мислите как ще прекарате живота си или откъде човек ще добие своята храна? Има някои неща, които хората в своето

съзнание почти ги считат за второстепенни. Някой път човек разчита на себе си, но не знае как да го направи. А някой път разчита на провидението и не знае как да иска от него. Да допуснем, че някой от вас е виртуоз. Поканят го да свири на пиано, поканят и друг един обикновен пианист. Вторият се извинява, че 4-5 дни не е свирил, че малко е неразположен, че това, което е свирил, не го е проучил. Питам: Защо този музикант ще се извинява? Или някой певец – кои са му съображенията, че се извинява, че се стеснява? Един добър певец може ли да се стеснява? Кои се стесняват? – Слабите певци. А на силните певци всякога им е приятно. И преди да поискате, той ще ви запее. Слънцето няма да ме чака аз да му кажа да изгрее, то ще си изгрее на общо основание и който иска, да го гледа.

Сега основната мисъл: Какво ние подразбираме – че животът не е разумен или че светът е разумен? Когато някой направи един нов хотел някъде, каква е целта? Да седи като някое украшение ли? Или да го посещават пътуващите и да си плащат. Стаите са определени там по размери. Някои са първостепенни, после има второстепенни, третостепенни и т.н. Най-богатите, като дойдат, ще кажат: „Имате ли първостепенни стаи?“ Онези, които имат по-малко пари, ще кажат: „Имате ли второстепенни стаи.“ А бедните ще кажат: „Имате ли третостепенни стаи?“ Защо търсите първи разряд? – Защото имате много пари. Защо търсите втори разряд? – Защото имате малко пари. А третият? – Защото е беден.

Който има много знание, търси първостепенни стаи. Който има средно знание, търси второстепенни стаи. Мнозина може да говорят върху здравето, но каква е основната идея на здравето? Кой е здравият човек? Ние може да кажем, че който мисли добре, чувства добре и действа добре, е здрав. Но кои са сега правилата? Коя е отличителната черта на един човек, който мисли правилно? Едно изяснение. Кое е отличителното качество на твърдата материя (Устойчивостта.) А на

течната материя? (Няма форма.) А на въздухообразната материя? Твърдата стои. Течната тече, а въздухообразната се разширява. Да допуснем, че вие имате една идея, която има състоянието на твърдата материя. Вие казвате: „Устойчива.“ Какво подразбирате под думите устойчива идея? Две неща може да се крият в това: устойчива, че при всичките изпити тази идея не изневерява, може да разчитате на тая идея, или тя е устойчива по отношение на вас. Че тази идея не се дели от съзнанието ви.

Може да се зададе такъв един въпрос. Ако природата е разумна, каква цел е имала тя, поради която е създала всички тези човешки форми с голямо разнообразие? Дали всички тези форми, които тя е създала, са целесъобразни? Или това са нейни опити и тя не е достигнала до една форма. Направила е тя първия опит, втория, третия, четвъртия, петия и продължава да прави и още не е достигнала до целта, защото хората, които съществуват, не са завършени картини. После по отношение на вътрешното съдържание човешката мисъл постоянно се мени, има противоречия. Вземете идеята за добрия живот. На младини това се разбира по един начин, на средна възраст по друг начин, а пък в напреднала възраст другояче. Ако съберете тия три възгледа, кой е по-верен възглед? Ако попитате едно дете кой е добрият живот, детето ще каже. Все пак и възрастният, и старият ще кажат, но има ли нещо общо, една вътрешна връзка? Предметът, по който сега ви говоря, е отвлечен и вас не ви интересува. Представете си, че вие сте гладен човек; 4-5 дни сте гладували, краката ви са слаби. Някой идва и иска да направи с вас екскурзия – 10-20 километра, вие нямате разположение, ще кажете: „Слаби са краката ми, уморен съм.“ Кое е онова, което уморява човека? Например има хора, които, като са работили дълго време, са уморени. Слушал съм някои хора, които казват: „Уморен съм вече от живота.“ Той мисли, мисли и, като не може да разреши проблема,

най-после се уморява. Например хлопаш 20 пъти на едно място за пари и не ти дават. Предлагат разни условия, но пари не идват. Искаш да построиш едно триетажно здание, но нямаш пари. Как се казва тази работа, която не върви? Когато една търговска работа не върви, как се казва това състояние? На половин цена продават. Казвате, че спаднала цената на едни продукти. Например вие сте един овощар, цената на овощията спаднала наполовина, на вас ви се завърти умът. Ябълките вчера бяха 20 лева, а днес са 5 лева килограма, завърти ви се ума. Защото имаш 10 хиляди килограма ябълки, от 20 лева цената спаднала на 5 лева, ти губиш 15 лева. Колко е загубата ти? Ти губиш 150 хиляди лева. Какво е загубил този човек? Тези 150 хиляди лева загубени ли са? Представете си, че аз напиша едно число – 5 676. Представете си, че напиша тая цифра. Но представете си, че напиша първите три цифри, а последната не съм написал. Напиша 567, едната цифра не я пиша. Тази цифра изгубена ли е? Кои цифри са изгубени? То е отношение. Това, което ни засяга, то е така. Ти пишеш числото, но те са 5 676 стъпала, наредени са тия стъпала. Да допуснем, че тези стъпала са изгубени и казвате: „Без 6 стъпала може.“ Ако тези стъпала едно под друго изведнъж липсват, как ще минеш по стълбата? Ако тази стълба е направена, като липсват тези стъпала, може ли да вървите по нея? (Не.) Какво трябва да направите? (Трябва да се направят.) Вие казвате: „Какво от това, че липсва една цифра.“ Работата не върви. Не може да се качиш, ако нямаш тези 6 стъпала.

Отивате вие при огнището и казвате: „Липсва дилафът.“ А пък искате да вземете огън от огнището. В човека всяка идея има свое предназначение. И когато има нужда от тази идея, то тя трябва да е на място и трябва да работи. И на тази идея трябва да разчиташ. Представете си, че минавате през широка река, която има 10 метра широчина. Представете си, че имате един лодкар, който иска да прекарва пътници с лодка, която е направена от захар, има втора

лодка, която е направена от здраво дърво и трета, която е направена от злато. Какво ще стане с тази лодка, която е направена от захар? Ще може ли да минете от единия край на реката до другия край? Най-малко ще се образува една дупка, ще има една авария. Всички онези параходи, които са претърпели катастрофа, са направени от захар. Които са направени от дърво и които са направени от злато, с тях нищо не става. Ако не разбирате, вие може да ми кажете, че златото не е толкова твърдо. Ще кажете, че желязото е по-устойчиво. Не е практично да се направи параход от злато. И най-сетне няма златни параходи. Но в умствения свят всички параходи са направени от злато. Ние говорим, че там са направени от злато, а тук, на земята, не са направени от злато. Ти имаш една идея и я наричаш свята. От какво е направена тя? Може да считаш, че тази идея е направена от някаква проста материя, поне външната форма на идеята.

Сега минавам към друго. Вие имате двама души приятели. Единият, който е винаги готов да ви услужи, ще направи както трябва, а пък другият ще ви обещае много и все ще се извинява, че това станало, че онова станало. Единият ще направи къщата, както искате, а при другия все ще има някакъв дефект. Как ще си обясните? Защо единият е точен и изправен, а другият е немарлив. Той се извинява, че условията са били такива. Как ще си обясните това? (Според любовта.) Който обича повече, върши. Когато обичаш и не можеш да го направиш, тогава? Например всеки обича да бъде учен човек, знатен, а пък не може да бъде знатен. Представете си, че сте един поет, искате да бъдете знатен. Кой са условията? Първо, поетът трябва да бъде богат с думи, с речта, после трябва да бъде богат с идеи. И да знае начина как да ги изрази. Кажете ми сега едно изречение, което никой не го е казал. Турете ми една нова форма. Дайте ми сега една нова форма. Ще ми бъде приятно да чуя формата, която никой да не е казал. Можете ли да ми кажете? В Америка има премия за онзи,

който каже една идея, която не е казвана. И досега няма кандидати. Отде ще я намериш? Трябва да я извадиш отнякъде. Имате ли някаква нова идея? Във вас се крие една мисъл. Тази мисъл дали е нова, която никой друг не е имал? Или може би хиляди други са мислили за нея.



Фиг. 1

Представете си, че един художник рисува един нос, прави го малко вирнат (фиг. 1). На този нос може ли да разчитате? Защо? Че това е един нос. Каква опасност има? Ако е златен нос, не може да разчитате на него. Допуснете, че един художник е нарисувал един бюст, носът му е направен толкова хубаво, като че е от злато. Ще търсите ли, че носът му е малко крив? Най-сетне, ако не харесате бюста, продавате го и вземате пари. Важно ли е в един бюст как е направен носът? Ако е направен от злато? Ако носовете ви са направени от злато има опасност да ви продадат. Това не е износно. Носът трябва да бъде направен от най-хубава материя, която да не се продава, да няма пазар за нея. Знаете ли от какво е направен човешкият нос? Носът се отличава по своя строеж, качества има. Има нещо, с което той се отличава. Какъв извод ще направите сега от числото 5 676? 6-те два пъти се повтаря. Допуснете, че в едно семейство едно име се повтаря два пъти. Да допуснем, че вас са ви кръстили на името Иван или Димитър. Колко букви има Иван? – 5¹. На френски Jean има четири букви. На английски John, на немски Johann с колко букви е? На еврейски как е? – (На еврейски е Jokanan.) Кои са буквите на еврейски? Първата буква е във вид на запетая.

¹ Иванъ – според стария правопис.

Втората буква е във вид на печатно П, само че не е съединено на единия край, както е съединено П. Най-първо вие изучавате себе си. Вие не сте се спирали да мислите в дадения случай какво представяте. Вашата идея за самите вас не е много определена. Няма ясна представа за себе си. Някой път човек трябва да има ясна представа за себе си. Каква представа има за себе си човек? Всякога трябва да имате поне три неща, на които може да разчитате. В дадения случай трябва да разчитате на ума си. И всичките нещастия произтичат от това, че в даден момент не може да разчиташ на ума си. В даден момент трябва да разчиташ на ума си, в даден момент трябва да разчиташ на своето сърце и в даден момент трябва да разчиташ на своята воля. Защото, ако в даден момент не може да разчиташ, тогава какво ще стане с твоето сърце. Някой път става тежко на сърцето ти. Не може да разчиташ на ума си и следствие на това сърцето има двойна работа. А някой път ще се пръсне умът ти от работа, не върви. Тогава сърцето не взема участие в твоята работа. А пък някой път волята не взема участие. Следователно, когато ти не може да разчиташ на своя ум и сърце, тогава казваме, че няма морален устой. Когато не можеш да разчиташ на своя ум и сърце, тогава твоята воля не е в сила да издържа.

Когато започнете каквато и да е работа, да сте напълно уверени, дали може да разчитате на своя ум, сърце и воля. Ако може да разчиташ, добре. Но ако не може да разчиташ, не я предприемай. Работата, при която не може да разчиташ на своя ум и сърце, няма да се свърши сполучливо. И при всяка несполука ще търсите причината за несполуката или в ума, или в сърцето, или във волята. Причината може да е или в ума, или в сърцето, или пък може да е и в двете. Ако волята не може да издържи, причината е в ума и сърцето. Когато сърцето не може да издържи, причината е в ума и волята. А когато умът не може да издържи, причината е в сърцето и във волята.

Сега заключението и продължението. Вземете основният тон *до* и после *ми*. Какво представлява *до* в дадения случай? Аз представям *до* така: във всяка гама има един тон, любим тон, той е за тебе основният тон. Основният тон е любимият тон, оттам започваш. Той е основният тон нагоре и надолу. По отношение на човешкото съзнание музиката играе важна роля. За пробуждане на човешкото съзнание играе важна роля. Основен тон е центърът на една окръжност. Там, отдето излизат всички радиуси. Основният тон е там, дето почва да функционира вашето съзнание. Но този основен тон трябва да има спокойствие, да не се мени, да е устойчив. Ако центърът на една окръжност се мени, тогава няма да имате ясна представа за всичките ония точки, които се намират по периферията. Ако не може да вземете вярно основния тон, то и другите не можете да вземете вярно. Ако основният тон не вземете вярно и ако му липсват някои вибрации, то ще липсват и на другите. Вземете една кибритена клечка. Кой е основният тон на кибритената клечка? – Основният е, като драснете, да запалите. Запалването на клечката, това е основният тон. Първият път просветне малко, но не се запали. Втория път също. Значи основният тон е онзи, който може да запали клечката. Основният ви тон може да даде подтик на всяка мисъл във вас. И в пеенето – пееш, пееш и няма вдъхновение. Като дойде основният тон, ти вече имаш разположение да пееш, да свириш и т.н. И този основен тон ти дава подтик, отваря ти известни перспективи.

Водата всякога обича тези кюнци, които не ѝ правят препятствие. А пък онези кюнци, които ѝ правят препятствие, пука ги.

„Отче наш“

31 лекция от Учителя, държана на 18 май 1934 г., София, Изгрев.

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА

"Добрата молитва"

„Аз в живота ще благувам“ (песен)

Като **тема № 5** ще имате за следния път песента „Аз в живота ще благувам“. Всеки да я научи да я пее. Като тема ще ви бъде. Всеки как ще я изпее, ще видим.

Има една практична страна, има една непозната страна в живота. За пример вие не може да обясните противоречията, които възникват, и недъзите, които човек носи в себе си. Човешкият живот си има свои недъзи, както растенията си имат паразити, от които страдат. Човекът е едно, а пък животът на човека е друго. Или да вземем дървото на човека. Някой път, като страда дървото, страда и човекът. Да допуснем, че ако вашата нервна система страда, страда и вашият ум, не може да се прояви. Много пъти нервната система е обвита с известен род паразити, една елементарна енергия, която окултистите наричат ларви. И при това трябва да се учите. Има мисли и желания, които са паразити по естество. Някоя паразитна мисъл може да влезе, тя нищо не ползува човека. Тя ще изчерпи соковете и ще заминее. Някое желание и някоя постъпка може да е паразит. Вие се спирате върху философията: „Как така постъпката да е паразитна?“ Че ако вие изхраните и измътите едно змийско яйце, едно яйце на боа, то как ще постъпи тази боа с вас?

Та казвам: Мнозина, когато говорят за греха, когато говорят за дявола, говорят за неща, които са верни, но трябва да се турят на една научна основа, чрез която човек да може да работи. Говорите за дявола, но имате ли ясна представа какво нещо е дяволът. Това е портрет на един светъл дух, на един ангел. Под думата дявол

разбираме едно същество, на което сърцето, умът и волята са изопачени. Това същество доброволно е изопачило своя ум, своите желания, изопачило е своята воля. Сега вие може да се спрете върху въпроса: Защо? Как е станала тази работа? Но не отивайте надалече. Например имате едно прекрасно състояние. Вземете от чисто научно гледище – вие някой път отивате до една далечна философия, която не се отнася до вас. Имате едно прекрасно състояние, но минава един ваш познат и ви казва една обидна дума. Изменя се вашето състояние и вие сте готови да направите цял скандал. Какво е внесъл той и защо не сте господари тогава на себе си? Какво е казал през въздуха? Ако бяхте глух, щяхте ли да се докачите? Да допуснем, че той казва думите: „Вие сте един голям невежа.“ Вие се обиждате и влизате в спор. Питам сега: Защо се измени вашето състояние? Когато той каже, че сте невежа, вие станали ли сте невежа? Или той ви каже, че сте учен човек и на вас ви стане приятно, но като каже така, вие ставате ли учен човек. Той може да каже, че вие разбирате много от окултните науки. Но какво разбирате от окултните науки? Може аз да ви обяснявам положителните и отрицателните сили в природата. Вие може да обяснявате положителните и отрицателните сили. Може да обяснявате потенциалната и кинетичната енергия в природата, но важно е да знаете законите, приложението.

Например вие имате едно състояние – не може да спите, лягате на леглото и се стряскате. Ще повикате един лекар, ще ви направи една инжекция, после втора инжекция, трета и т.н. После се съмнявате и се уплашите. Нали сте окултисти, защо не можете да се справите с този страх? Или да допуснем, че ви е срам, искате да пеете и не може да пеете, стеснявате се. Какво ви коства сега да се справите с това стеснително чувство? То така не може. Човек трябва да знае правилата и законите. Турете в мисълта си един интервал от долно „до“ до горно „до“. Колко ноти има? Седем. Да кажем, че знаете

първия тон. Тогава от първия тон последователно всичките тонове може да ги вземете по-лесно. Но ако ви кажа изведнъж да вземете сол или ре, или фа, или си? Да кажем, че в първата октава може да вземете по-лесно, но във втората октава, която е по-висока, ще можете ли? Колцина от вас можете да вземете две октави в пеенето? Има ли някой от вас? Вие колко вземате? За в бъдеще всеки окултист трябва да взема 4 октави. Една октава за баса, една октава за тенора, една октава за алта. Една октава за сопрана. Четвъртата е за сопрана. За сега най-видните певци се стремят да вземат 4 октави. Колко октави има цигулката? Онези, които свирят на цигулка, колко октави има? Аделина Пати е вземала 4 октави, три тона по-високо е вземала от цигулката. От сол до сол една октава. От второто сол до горното сол втора октава. Постоянно трябва да практикувате пеенето. Ако на физическото поле не може да пеете, поне в ума си може да пеете, една репетиция направете. И умствено може да правите репетиции, не само физически. Вие не сте правили една умствена репетиция на три октави или на четири октави. Разбира се, в този случай музиката ще бъде само едно условие, за да се тонирате. Трябва да вземете музиката като средство за тониране. Не да ви вземе цялото време, но най-първо човек трябва да се тонира с музиката, за да може да работи в каквато и да е област.

Че онези, които се занимават с изкуство или занятие, вземете дърводелство, нали си имат брус, за да наточат брадвата и инструментите. Онези, които се занимават с писане, стенографите, постоянно си острят моливите. Ако не си острят молива, не може да пишат. В това отношение в сегашната култура, в сегашния свят, дето на хората не им върви, това е, защото не са толкова музикални. Те обичат музиката, но като някоя мода. И казват: „Много хубаво пее.“ Но трябва да развие този център в себе си. Той сам е музикален, но той трябва да вземе музиката присърце, да не мисли, че музиката е

само за музикантите. То е едно качество за всички. За да може да разрешите една задача в света, трябва да имате едно хубаво разположение. Без едно добро разположение нищо не можеш да решиш. В сегашната култура хората винаги са поощрявани по един механически начин. Турили са за поощрение парите, а не музиката. Сега, за да накарат някого да работи, турят му за поощрение парите. Парите са главният стимул. Любовта към парите спада към полуинтелектуалните способности. Тя има особен център в главата. Казват на някого: „Ако ти изобретиш нещо, лесно ще забогатееш“. И като турят като стимул парите, той прави усилие. Не е лошо човек и за пари да работи, но казвам: Средствата, с които си служи, са чисто механически, физически, оказват много лошо влияние върху човека. Човек се стимулира чрез парите. Неговият прогрес не е постоянен. Даже много даровитите музиканти, след като забогатеят, престават да свирят. Същото се отнася за пианисти и учени. Докато са бедни, докато нямат пари, работят, а щом забогатеят, казват: „Друг да работи вече, ние доста работихме.“ Този възглед е само за този краткотраен живот. Сега ние ще се натъкнем на едно друго противоречие. Допуснете, че аз разбирам теориите на един кон, с който се разговарям. Казвам му, че той трябва да научи някои неща, понеже те ще му бъдат необходими, когато той стане човек.

Сега във вашия ум, като ви се говори за другия свят, може да се прояви същото, както когато говоря на коня. Конят трябва да се измени? Вместо да ходи на четири крака, той трябва да ходи на два крака. После трябва да се измени неговият череп. Конят толкова години живее при човека, знае човека, но не знае как да стане човек и той дълго време трябва да се учи на това. Има един начин, по който конят може да стане човек.

Сега ако вземете една жица, ако тази жица не е опъната, може ли да произлезе тон от нея? – Не. Но ако тази жица е опъната между две

точки, между две витла, тогава може да образувате какъвто тон искате. Питам сега: На какво се дължи прогресът на тази страна, каква е разликата между хората и животните. Хората живеят индивидуално, те имат съзнание, а животните живеят на земята още групово. Едно животно не може да се отдели от своята група, никак не може да прогресира. У някои има едно малко различие, един прогрес, но у тях няма това индивидуализиране, както у човека. Аз искам да ви наведем на практическата страна. Дали конят може да стане човек или не, то е въпрос, който иска да се докаже, но не е необходимо сега да ви се доказва, че конят може да стане човек, защото има теория, че конете са изостанали хора. Поради това, че са изостанали хора в конска форма, затова могат да станат хора. Както един затворник може да се освободи от своя халат, като излезе от затвора, така и човешката душа може да се освободи от една конска форма, след като излезе от нея. Защото в дадения случай конската форма е затвор за човешката душа, за да научи нещо. Всички животински форми са затвор за човешката душа. Когато някой човек прегреша, то ще го пратят във формата на някой кон, лъв, заек, прасе, тигър, вълк.

Вие ще кажете: Как, може ли този човек да влезе в тялото на животното? Човек трябва да се върне в една конска форма, за да изправи морално своя живот. Обективният ум на коня и неговата прозорливост е отлична. Човек трябва да се върне назад, да научи нещо от коня. Много умни същества са конете. Тук, на земята, не са, но по естество, така групово както живеят, те са много умни. Много има човек да се учи от конете, но ако дълго време остане при тях, по тази причина, като човек той няма да може да прогресира; както някой пияница, който се е влюбил във формата на една чаша и постоянно я пълни и изпразва. Питам: След като е живял 20 години в кръчмата и е изпразвал чаши, какво е придобил? Нищо няма да придобие. Ще придобие нещо, морално ще придобие. След като

дойдат при него страданията и загуби всичко, може да се просвети морално, да излезе нещо много добро от него. Може да излезе от него един отличен светия, възможно е. Много светии има, които от пияници са станали светии. По-лесно е пияница да стане светия, отколкото онзи, който не е пияница. Защото пияницата, за да стане светия, е имал воля, за да се справи с този лош навик. Силна воля имал той за това. И после да може да даде поука на другите.

Вие трябва да се пазите от известни паразити, които сега ви атакуват. Например има паразити на индиферентността. Ти се обезсърчаваш и казваш: „Празна работа. Като изучавам аз окултизма, какво ще ме ползува? Ако стана музикант, какво ще ме ползува? Ако стана доктор, какво ще ме ползува?“ Ти стани музикант, че после ще видиш. Не си станал още музикант, какво ще разсъждаваш. Казваш: „Като обиколя света, какво ще придобия?“ Ти обиколи света, че после ще видиш. Стани доктор, музикант, обиколи света и след това ще имаш едно вътрешно схващане, дали трябва да бъдеш доктор или не. Когато човек има тази негативна мисъл, той е недоволен и казва: „Не си струва човек да живее.“ Какво схващане имате вие за това чувство, че не си струва човек да живее. Защо не си струва да се живее? Какво трябва да се прави тогаз? Защото в природата ти не можеш да излезеш извън живота. Тогава какво ще правиш? Сега във вашия ум какво седи? По отношение на другите не си струва да се живее. Не си струва да се живее по този начин, както мислим, чувствуваме и постъпваме, а по друг начин може. Това не показва, че сегашните условия са единствените. Природата, когато е създала човека, е наредила, щото той постоянно да влиза във все нови и нови области и му се дават все нови и нови възможности. Така че неприятният момент, който сега имате, едно разочарование, в следващия момент ще се замени с по-светла мисъл. Питам: От това гледище в какво седят мъчнотиите? Мъчнотиите седят в това: на един силен човек му

е приятно да носи известен товар, той съзнава това с удоволствие, но за един слаб човек, това е нещастие. Това, което спъва слабия, не спъва силния. Лошото не спъва добрия. На един лош човек му е неприятно злото, той сам не може да се справи със злото. На добрия злото е приятно. Той може да се справи с него. Ако си ял една храна, която е вредна на организма, то тя ще ти причини вреда. Злото, което човек прави, е несъвместимо с човешката душа. Щом човек влезе във връзка с злото и злото влезе в неговата душа, той почва да страда.

Вземете за пример идеята за безверието. Това е един паразит в човека, умствен паразит. И не само това. Ако вие разгледате един човек, който е безверник в правия смисъл на думата, ще видите, че в неговата нервна система, в областта на неговите центрове, много нишки са осакатени от този микроб, от този умствен микроб. Ти не вярваш – това е една болест в тебе. А пък според сегашното схващане на хората, това иде от просветения ум, че не може да се вярва в едно заблуждение. Тогава човек в какво може да вярва в света? В картините ли ще вярваш или в художника? За пример проучваш картините на някой художник. Картините ли проучваш или художника? Художника проучваш, защото в тези картини той е вложил себе си.

Този поет, който пише поезия, вътре в поезията влага своята душа. Той не може да пише за нещо, което не знае. Но сега да дойдем до лекарството. Да допуснем, че този микроб се е загнездил, имате известно безверие.

Не вярвате, че можете да направите нещо. За пример казвам ви, че вие може да се научите да пеете, но вие казвате: „Празна работа, всичко може да науча, но да науча да пея – не!“ Сега как може да се цери това ваше неверие? По кой начин? Кое е доброто пеене? – Човек, който не може да пее, има един голям дефект в себе си. Дяволът много го е страх от пеенето. Почнеш ли да пееш, той казва: „Свърши се моето царство.“ Ако аз съм на вашето място, ето какво щях да кажа:

(Учителя пее следните думи.) „Колко съм слаб музикант, колко съм слаб музикант, колко малко зная да пея, малко зная да пея, да пея, да пея.“ Оттам ще почнем. Ще почнем с негативната страна и след това ще минем към позитивната и ще кажем: (Учителя пее.) „Научих се малко да пея, най-първо ще пея, че не мога да пея, а после ще кажа, че съм се научил малко да пея.“ И който дойде, ще му кажа: Спри се, почакай. Ще му изпея следните думи: „Понаучих се малко да пея, понаучих се малко да пея.“ Това музика ли е? – Разбира се. Така се туря основа. (Учителя пее.) „Научих се да пея, едно време аз не знаех как да пея, но сега се научих и сега зная добре да пея.“ Някой ще каже: „Така пее ли се?“ Казвам: Сега се научих да пея. Но някой ще каже: „Така не се пее.“ Как се пее? И казва той: „Тактът трябва да се спазва“. Както искаш, може да пееш – и бързо, и бавно, и с ударение, и без ударение, и с легато, и без легато. Ти казваш, че не е класическо. И не класически гами, и класически гами, както искаш, по който начин искаш. Ти казваш: „Ние само класически песни пеем.“ Да, даже ако разгледате един плод, той навсякъде не е еднакво узрял, не е еднакво сладък. Пеенето прилича на един плод.

Всеки да си направи едно малко куплетче от интервали. Направете една песен от три – четири думи, например сега аз се научих да пея и да ви изпея: (Учителя пее.) „Сега се научих добре да пея, сега се научих добре да пея, за в бъдеще още по-добре ще мога да пея. Знаете ли вие това, ще мога още по-добре да пея, отколкото сега аз пея. Трябва да знаете, че аз ще мога повече да пея.“ Сега това ще го научите. По този начин може да се освободите от вашето неверие. Така ще се лекувате. Ще хванете неверието и ще го раздрусате. Ще кажете: „Мога да пея.“ И като раздрусате неверието ще кажете: „Ти кога се научи да пееш?“

„Отче наш“

32 лекция от Учителя, държана на 25 май 1934 г., София, Изгрев.

ТРИТЕ ПРАВИЛА

„Отче наш“

Размишление – 15 минути.

Ще прочета Второ послание към Коринтяните, глава 1, от 1 до 9 стих.

Имате ли някоя тема зададена? (Не.)



Фиг. 1

Представете си, че тази топка е от сняг, а пък втората от олово, а пък третата е златна (фиг. 1). Искате да знаете при каква температура ще се стопят. Първата е от сняг, втората е от олово, а третата е от злато. Искате да направите някаква проба. Каква проба? – Нагриване. Първата топка при каква топлина ще се стопи? При каква температура се топи оловото? – При 333 градуса. Снегът при колко градуса се топи? (При нула градуса.) А златото над 1000 градуса – при 1 086 градуса. Възможното при 1 градус е невъзможно при 333 градуса. Възможното при 333 градуса е невъзможно при 1 086 градуса. Защо? Ако топлината е две единици под нулата, снежната топка може да я носите, но ако измените топлината, тази топка няма да остане. И после, ако турите втората топка при един градус, тя няма да се измени, а при 333 градуса какво положение ще вземе? (Течно.) При колко градуса ще се превърне тази течност в пара? (При по-висока температура.) Сега вие имате известни теоретически познания и казвате, че температурата на слънцето е 6 000 градуса, 7 000 градуса, 10 000 градуса. Вие казвате, че учените хора така са казали. Най-последните научни теории казват, че Слънцето има вътрешна температура 35 милиона градуса. А други казват 45 милиона градуса.

А някои учени казват 6 000 градуса. Кой са доказателствата, че Слънцето има температура 6 000 градуса или 25 милиона градуса, или 45 милиона градуса? Как го доказват научно? Вие как доказвате научно нещата? Например може да преведете следните думи: „една научна теория има своя научна основа.“ Трябва да знаете, че научната теория има основа в самия мозък на човека. Аз казвам, че един човек, за да може да разбере науката, той трябва да има ценности в съзнанието. Ако нямаш в съзнанието си ценност, ти не може да имаш наука. Едно малко сравнение. Представете си, че един художник няма платно, на което да може да рисува. Къде ще рисува той? Или ако той не живее вътре в природата, няма простор пред себе си, как ще се явят идеите в него? Благодарение на външния свят, процесите отвън стават вътре ценности на съзнанието. Сега за вас е смътно какво нещо е съзнанието. Съзнанието във вас е един малък свят, в който става отражение на външния свят, вие виждате нещата ясно. Това, което се отразява във вашето съзнание, вие го изучавате.

Та трябва да има някакъв обект, някаква форма, която да изучавате. Например градината може ли да се изучава без форма? Ти казваш: „Отвлечени идеи.“ Кой са отвлечени? Една отвлечена мома къде е? Отвлечените пари, казваме. Отвлечените идеи имат двояк смисъл и не изразяват положителна идея. Казвате, че нещата са достъпни за човешкия ум. А кои неща са недостъпни? Които нямат никаква форма. Каквато и да е идеята, тя седи в нейната форма. Тогава според законите, колкото формата е по-променлива, толкова се изменя и ценността, намалява се. Например в сегашния икономически свят златото нали минава за ценност. В какво отношение то минава за ценност? Нали като разменна монета. В икономическо отношение една държава колкото повече злато има на разположение, толкова повече тя има ценност. Този запас е потенциална сила. Сила, с която човек може да разполага.

Следователно всеки един човек трябва да има ценност. Трябва да има известни идеи, които да са установени, на които формата да не се мени. Коя е сега ценността на тази идея? Вие ще кажете любовта, нали така? Коя според вас е най-ценната идея за сегашния човек? Вън от любовта коя е най-ценната идея? (Животът.) Животът е ценен. Той е това, което ще даде цена на човека. Колкото повече живот има човек... нали? Но повечето живот на какво се обосновава? (На здравето.) В какво е ценността на здравето? Нали един човек, за да бъде здрав, трябва да живее порядъчен живот? В какво седи порядъчният живот? Ние определяме, че човек трябва да мисли. Добре да чувствава и добре да яде. В какво седи доброто ядене? Това са вече подробности, но казвам: Здравето зависи от доброто мислене. В какво седи добрата мисъл? Най-простото определение: ако никога една добра мисъл и едно добро желание не се поставят в противоречие, това значи здраве. Как ще ги поставиш в противоречие? Едно малко обяснение. Представете си, че вие сте свършили университет и сте чиновник. Всички хора имат много добро мнение за вас като чиновник, но имате една малка слабост, че не знаете как да се отнасяте към парите, не оценявате парите или може да обичате парите повече, отколкото трябва. Може да се престараете. Някои хора се престарават. Имат по-голяма любов към парите, отколкото трябва. И тогава какво става, когато човек има по-голяма любов към парите, отколкото трябва? Изгубва своята честност. Един ден той види парите, влюби се в тях, погледне ги, почне да се разговаря и казва: „Може ли да дойдете с мен?“ Парите в касата казват: „Не. Ние сме пари в касата на господаря.“ Той казва: „Аз мога да ви взема с мене.“ Парите казват: „Не може.“ В преносен смисъл ви казвам какво става. И след като е извадил този чиновник парите от касата и е изгубил своята честност, в него ще влезе друга идея. Тогава какво става? Окръжаващите хора като се научат, този човек губи

своята цена, не му вярват. Представете си, че има съд, казват му: „Къде са парите?“ Вие сте отговорни. Ще се доказва по някакъв начин, че вие сте употребили тези пари по някакъв начин. Тогава доверието на окръжаващите хора спрямо вас се изменя и вие загубвате своята ценност. Хората не ви се доверяват. Но представете си, че вие може да изгубите своята цена и без да сте направили престъпление. Вие може да помислите един ден само така: „Как да задигна златото?“ Вие отивате при касата, но този господар е толкова умен, не иска да ви излага. Той извадил всичкото злато и сребро от касата. Вие отивате и виждате, че касата е празна. Никакво престъпление не сте извършили. Но в съзнанието си вашият господар знае, че вие сте отворили касата и не сте намерили златото. Вие минавате за нечестен човек. Макар да не сте намерили нищо, да не сте взели никакви пари, той казва: „Този човек е неустойчив, в знанието му няма ценност.“ Сега някои, които искат да извършат нещо, което не е позволено в природата, те ще отрекат някой закон. Например, когато някой иска да мисли зло, той казва: „Като умре човек, всичко се свършва.“ Така разсъждават. Научно доказано ли е, че като умре човек всичко се свършва? Не е доказано. Това са неща, които се предполагат и не може да се докажат научно. Дали след смъртта всичко се свършва. Това се взема като един научен факт. Някои дават известни доказателства, че след смъртта никакъв живот няма. Сега няма какво да се занимаваме с този въпрос. Вие вярвате, че има задгробен живот. Всички предполагам, че вярвате, но нямате една конкретна опитност, не сте ходили в онзи свят. Сегашното ви съзнание както е, може да кажете, че в миналото сте ходили. Но при сегашното ви състояние, какво е състоянието на онзи свят, не го знаете. Някои от вас имали ли сте опитността да сте ходили в онзи свят? Сегашният ред и порядък на онзи свят какъв е? Или най-малко дрехите на жителите на онзи свят каква форма имат. Приличат ли на нещата от този свят? Все

приличат на нещо. (От друга материя са.) Донякъде има някаква прилика. В какво седи ценността на съществата от онзи свят? – В степента на тяхното съзнание. Едно същество от другия свят много рядко може да си позволи да направи една погрешка съзнателно, изключения се случват много рядко. Докато тук, на земята, в този живот, погрешки се правят по няколко пъти на ден. Вие по някой път разсъждавате, искате да бъдете господари на живота, господари на вашата съдба. Но как може да бъдете господари, ако не разбирате онази ценност на съзнанието си, ако не сте господари на тези вътрешни сили, които действат във вас, ако не можете да правите различие, какво може да направи злото и какво може да направи доброто? Как можете да бъдете господари? Доброто повдига ценностите на вашето съзнание. А злото винаги помрачава ценностите на вашето съзнание. Всяка една ценност се изгубва при злото. Дарбите, които човек има, при злото се изгубват, а пък при доброто дарбите се усилват. Сега много пъти са правени възражения и казват: „Този е даровит човек. Пияница е и пак е даровит.“ Те са криви изводи. Защото една дарба не се е родила само за 10 години или само за 100 години. Тя произхожда далече от миналото. Та ако вие разглеждате човешката дарба, ако разглеждате човешката честност, трябва да имате предвид, че тя има произход в далечното минало.

Аз съм правил наблюдения: в лицето на човека се показва честността. Показва се колко пъти той е опетнил своята честност. Как наричате тези белези на лицето? Изгориш се по тялото някъде, ставаш възрастен, но може да остане белег. Та когато човек изгуби ценността и своята честност, колкото пъти е правил зло, все остават белези. Човек по някой път може да се срамува от тези белези, но научно трябва да знае – тези белези трябва да му служат като една наука, да знае какви са били последствията при изгубването на

ценността, какви страдания е претърпял човек. Вие по някой път страдате и защо страдате? Всяко едно страдание, като общо правило, се дължи на нарушението на един основен закон в природата, който е неизменен сам по себе си. И колкото нарушението е по-голямо, толкова страданието е по-голямо. И колкото нарушението е по-малко, толкова страданието е по-малко. И обратното: колкото изпълнението на закона е по-голямо, толкова и радостта е по-голяма. Колкото изпълнението на закона е по-малко, толкова и радостта е по-малка. И скръбта си има свои ценности, възможности, както в математиката.

– 1000

+ 1000

Каква разлика има между тези две числа? На единия освен че е празен джобът, но е и съдран. На другия освен че джобът му е здрав, но е и пълен. Тогава в един съдран джоб какво може да турите? В един здрав джоб, макар и да е празен, пак може да турите нещо. С един съдран джоб какво може да направите? Трябва да се закърпи. Сега как се закърпват джобовете? (С парче.) Когато честността се продере, как се закърпва? С парче, с постъпка. Три неща има, три неща и правила има, които може да спасят човека. Първото правило е: ако имате любов към живота, да имате правилно разбиране, ако имате любов към знанието, да го разбирате, и ако имате любов към свободата, да я разбирате. Те са три правила. Ако ги разбирате добре, вие може да живеете. И с това може да поправите всичките си погрешки – ако обичате живота, ако обичате знанието и ако обичате свободата. Под думите „да обичаш живота“, се подразбира следното: да обичаш живота не само за себе си, но този живот като го обичаш в другите хора, да ти е приятно. Да обичаш живота в себе си и в другите хора, еднакво да се радваш, когато животът се усилва в другите хора и в тебе. Защото усилването на живота седи в ценността на съзнанието в човека. Или другояче казано: колкото условията са

по-добри, толкова животът ще се прояви по-добре. Колкото условията са по-лоши, толкова животът ще се прояви по-малко. Колкото условията за знанието са по-добри, толкова знанието ще се увеличава. И колкото условията са по-лоши, толкова знанието ще се намали. И за свободата е същият закон. За да спазите първите три правила, които са ценни, вие може да ги приложите в живота. А който не ги знае, може да се подхлъзне.

Авторитет за любовта към живота е Любовта. Авторитет за любовта към знанието е Мъдростта. Авторитет за любовта към свободата е Истината. Ако не разбирате тия три авторитета, вие не можете да приложите тия три правила. Вие не може да приложите любов към живота, ако любовта не е авторитет за вас. Вие не може да имате любов към знанието (аз вземам знанието като една сила, която води към освобождение), ако мъдростта не е авторитет за вас. Вие не може да опазите правилата на свободата, последният авторитет, ако истината не е авторитет за вас. Може да питате какво нещо е истината. Истината е авторитет за свободата. Всеки един, който има този авторитет, той е свободен. Що е истина? Това, чрез което можеш да бъдеш всякога свободен. Това е истина. Някой иска да определи какво нещо е истина. Но той го взема като нещо материално. Ти на истината не може да дадеш никаква форма. На истината може да дадеш само една форма – ако имаш този авторитет, ще бъдеш всякога свободен. Няма да бъдеш ограничен. Всички въпроси могат да се решат по закона на свободата. Но ти казваш: „Загубих своята свобода.“ Понеже си изгубил авторитета на истината. Следователно нямаш любов към свободата. А пък щом не прилагаш това правило за свободата, нямаш любов към нея, ти не си свободен човек. А пък щом не си свободен, оттам насетне ще се нареждат всички неприятности в живота. Сега във вашия ум кои са най-големите постижения на земята? Олге, ти кажи? Според теб кои са най-големите постижения?

Но да не дадеш някое богословско тълкувание. Или да не дадеш някое модно тълкувание. Кое е за тебе най-ценното, до което си дошла в своето разбиране? Поставям те малко на изпитание. (Не мога да отговоря.) То е скромност. „Не мога да отговоря.“ Има неща, които не могат да се кажат, защо? Има неща, които не трябва да се кажат, понеже, като кажеш, някой път думите произвеждат голяма светлина, а пък някой път и голяма топлина, и се разтопяват нещата. Затова човек трябва да мълчи. Някой път, като кажеш някоя дума, може да се разтопи. Златото и то се разтопява. За пример ти минаваш някъде и си свободен. Облечен си скромно. Нищо не казваш. Имаш другари наоколо. Кажеш една дума и веднага ще се намериш в едно трудно положение. Представи си, че имаш другари, които обичат да обират? Какъв научен термин има. Те приспиват човека? Ти като се събудиш, станеш, виждаш, че в джоба ти няма нищо. Палтото ти няма, парите ти няма. Ти оставащ без палто и без пари. Ако кажеш, че си богат и носиш нещо в себе си, то няма да бъдеш свободен. Ако говориш за себе си, че си богат, че имаш това и това, тогава трябва да бъдеш много умен. Ако кажеш, че в някоя банка имаш 2-3 милиона, то е друго. Но ако кажеш, че носиш това богатство със себе си, ти се излагаш на известна опасност. Аз говоря сега докъде е дошло съзнанието на човека. Той ще ти каже: „Мога да ти служа. Да пренеса парите, да си починеш малко. Много ще бъда щастлив, обичам да обслужвам.“ Но после, като се събудиш, няма да го намериш никъде. Питам: Един човек, който е свършил университет и занесъл торбата някъде и не я връща, учен човек ли е той?

Някои полицаи си имат копои. Те ще го надушат. Тури ти торбата на гърба. Ще те кара да я носиш и да се извиняваш, че не си я занесъл. Как наричат това църковниците? (Разкажание.) Хубаво нещо е разкажанието. Снежната топка може ли да се разкайва, ако не се разтопи? За да се разкай човек, трябва да се измени неговата култура,

да се промени неговото съзнание. При едно обикновено съзнание една погрешка не може да се изправи, не може да стане разкаяние. А пък една неизправена погрешка в един живот, една малка неизправена погрешка в следващия живот, във втория, в третия, в четвъртия, в петия – тази погрешка може да се увеличи. Тя може да спре цялото развитие, целия ход на човешкия живот. Сега вас ви интересуват много неща, вие се спъвате в сегашното си положение. Усещате, че сте беден, че някои ваши дарби не са развити, без да може да дадете отчет кои са причините, дето някои ваши дарби не са развити. За пример вие казвате: „Аз не съм някой талантлив художник или поет, или музикант.“ Кои са причините, дето не сте даровит? (Не е работено.) Кое е онова, което може да застави човека да работи? (Любовта.) Сега кои са законите, как може да се предизвика любовта? Кои са законите за това? Много е трудно да предизвикаш любовта в един човек. Трябва да го разтопиш. Ти не може да предизвикаш любовта, ако не го разтопиш. Ако не можеш да разтопиш снега, оловото, златото, ти не можеш да предизвикаш любовта. Добре, в духовно отношение как разтопявате златото? Представете си такова едно доказателство. Да кажем, някой има да дава 20 английски лири. Колко български лева струват 20 лири? Той е толкова честолюбив. Понеже има да дава, като не може да ви даде, той е намислил да се самоубие. Вие в дадения случай схващате неговата мисъл, цените неговия живот и му давате 20 английски лири. Тоя човек в своето съзнание цени услугата, която вие му направихте. В неговото съзнание вие се повдигате, ставате ценен предмет. Оттам насетне се образува една връзка между вас. Този човек досега не е мислил за вас добре, може да е мислил много лошо, но в този случай вие го спасявате, той се е стопил. Вие сте купили за 20 английски лири един човек. Аз ви привеждам един пример. Един искаше да се самоубие. Той имаше да дава. Казах му: Продаваш ли ми живота си?

Той каза: „Продавам го.“ Казах му: Аз го купувам. Колко ти трябва? – „Две хиляди лева.“ Давам му ги. Купих душата. Казах му: Ако си платиш парите, ще ти върна душата, ако не върнеш парите, душата ти е заложена. И досега още той не ги е платил. Имам една душа, купена. Може би в този век да е единственият случай, когато един човек да е продал душата си. Той казва: „Продавам я, нищо не ми коства.“ Купувайте човешките души, не бойте се. Хубаво е всякога, дето ви се отдаде случай, да направите една услуга, много услуги. С това вие давате един подтик на вашите най-хубави способности, на вашите най-хубави чувства и с това растете. За бъдеще ще ви дам известни правила. В живота има известни правила, които трябва да се знаят и които трябва да се приложат, за да вървят работите. Във физическия, в умствения и в духовния свят има известни правила.

„Добрата молитва“

37 лекция от Учителя, държана на 6 юли 1934 г., София, Изгрев.

СТРЕМЕЖ И ПОСТЪПКА

„Отче наш“

Ще прочета няколко стиха от 18 глава от Евангелието на Матей, първите 6 стиха. Царството небесно това е жилище или място на човешката душа, дето тя може да прояви туй, което желае, да придобие най-хубавите условия, при които човек може да се намери. Влизането в Царството Божие е състояние. Човек трябва да бъде подобен на детето, да има най-хубавото възприятие на човешката душа. И в туй отношение можем да кажем, че туй, което възприемаме, то е истината. Който не възприема истината като малко дете, не може да влезе в Царството Божие. То не е външното дете. Може да вземете едно дете и да го отгледате. Ако мислите така да влезете в Царството Божие, то всички хора ще влязат, понеже няма някой, който да не е отгледал деца. Какъв смисъл има, ако така се разбира? Дете е всеки един човек, който носи истината в себе си. То е красивото. Когато човек чувства, че възприема истината, чувства, че има нещо, което не се мени. Туй, възвишеното, благородното, то е истината. При сегашното състояние на човека, понеже има много желания, които са достъпни за неговата душа, човек почти е забравил истината, той не може да я разбере. Има много неща, които съществуват. Всеки един човек има антураж. Той носи работи, които не му трябва, а мисли, че много работи са му потребни. Те са един товар. За пример при сегашните условия, за да бъде човек щастлив, според неговото разбиране колко неща са му потребни. Вие ще кажете къща му трябва, пари му трябва, знание му трябва. Много добре. Да допуснем, че вие имате пари. Хване ви някой за гърлото, стисне ви, не ви дава да дишате. Питам, какво ще ви ползват вашите

пари? Тука кое е същественото? Вие се нуждаете от светлина, от въздух, от вода и храна. Това е същественото. Всички други неща са постижими, а другите неща са преходни. Светлината е нещо съществено. Топлината е нещо съществено, въздухът е съществен, храната е съществена. Другите неща, които зависят от първите, са второстепенни. Щом имаш първите неща, всичко друго може да постигнеш, то е въпрос само на време. Да знаеш само как да определиш времето. Богат може да станеш моментално, ако знаеш колко богатство ти трябва. Богатство ти трябва толкова, колкото можеш да носиш. Всеки един от вас колко килограма злато може да носи? Най-много до 100 килограма може да носите, и то 100 килограма на 100-200 метра разстояние едвам може да пренесете. Колко можете да носите на 100 или на 1 000 километра. Да кажем имате пътешествие на 1 000 километра – колко злато може да носите? Туй разбиране, което хората имат, то е самозаблуждение. Това са само специфични условия. Когато затворникът влезе в затвора, за него специфично се грижат, пазят го, хранят го в стаята неговите възлюблени, гледат го, пазят го да не излезе из прозорците. После го пущат, но временно, като пансионер – половин час отвън, после пак вътре, пак го извеждат. След години, като се възпита, може да го освободят. Мислите ли, че светът трябва да бъде така неустроен? Това е самоизмама.

Представете си, че пътувате в един свят на земята, дето всичките хора са приложили истината. Истината носят в себе си. Тия хора постъпват с другите тъй, както със себе си. Ако вие тръгнете като екскурзиант, имате нужда от пари и всеки човек смята за привилегия да може да ви направи услуга. Вие ще носите ли пари със себе си? Не, ще носите истината. Като тръгнеш, ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Сега другият въпрос. Кога ще бъде туй? То е вече. Всички разумни същества в света живеят по този начин. Ето, има същества,

които живеят така. Дето ходят, свободни са. Някой път съм привеждал примера, че когато магическата тояжка мръдне, всичко става. То е забавление за деца. То не е само така, да си мръднеш пръста. В света, ако знаете, природата е жива и разумна. Туй, което вие виждате, е живо и разумно. Но някой път тази природа спрямо вас няма никакво отношение, като че е мъртва. Ако знаете нейния език, само като проговорите една дума ще видите, че всичко оживява. Ще ви каже: „Какво искате, какво заповядвате?“ Нали знаете онази басня. Една малка басня има. Един пътник се спрял при една чешма и казал: „Ох“. Изведнъж излязъл един старец и казал: „Какво обичате? Пътникът казал: „Аз извиках само ох.“ – „Моето име е Ох, какво искаш?“ – „Аз въздъхнах само.“ – „Кажи ми какво искаш от мене?“

Какво трябва да каже пътникът на този старец, я ми кажете? – „Уморих се.“ Казва: „Тебе ти трябва един кон.“ Дал му един кон. Качил се той на коня, поблагодарил и тръгнали заедно. Друга беля. Той нямал с какво да храни коня. Освободил се от Ох, но казва: „Ох.“ Не е уморен, но той мисли с какво да храни коня. Питам: Кое е по-хубаво – „Ох“, или да храни коня? Според вас кое бихте предпочели? – Ние сме предпочели коня и всички имаме по един кон. Сега има ох. Щом ти кажеш „ох“, коня нямаш. Като престане ох, конят е там. Има нужда и трябва да го храниш. Защото ако не се храни този кон, той няма да върши службата си.

Сега реалното. Човек може да няма вътрешни страдания, а може да има външни мъчности. Кое е за предпочитане – вътрешните страдания или външните мъчности? Външните мъчности са за предпочитане. Животът на земята сега е така устроен, то е временно положение. В дадения случай ние сме в епохата да се освободим от вътрешните страдания и да останат външните мъчности. Как ще се справим с тях? С мъчнотиите ще се справим с ума си, а със страданията се справяме със сърцето си. От себе си страданието не

можеш да изпъдиш по никой начин, то е закон на сърцето. Ти си богат човек, имаш всичко – и къща имаш, и ниви имаш, какво ли нямаш в света, но страдаш. Кажете ми едно вътрешно страдание, с което човек може да страда. Имал си един приятел, когото си обичал, умрял, заминал си. Страдаш за приятеля, когото си изгубил. Питам: С какво може да се замести този приятел? Може да го заместиш с нещо. Но аз ще ви дам друго сравнение. Представете си, че някой си е счупил крака, че го ампутират. С какво може да го замести? Турят дървен крак. Но дървеният крак може ли да замести другия? С него ще тропа, дето стъпи. Той ще се отрече от другия крак, но то е тропане. Троп, троп. Веднъж слушах един пионер, който ходил на бойното поле. Върви с единия крак и тропа, тропа. Казвам: Този човек не се е научил да ходи. После разбрах, че кракът е дървен. Та когато човек не знае как да ходи, единият крак е дървен. Когато човек не знае как да мисли, той е дървен; когато не знае как да работи, той е дървен. Той е изгубил нещо съществено. Той има страдания. Изгубил си ти нещо съществено, което е пластично, което ти дава подтик. Него като изгубиш, настава едно материалистическо състояние, на което ти не си напълно господар. Та сега всичките страдания в света произтичат от онзи основен закон, от една загуба. Нещо си загубил. Причина има за това. Майката на страданията, това са загубите. Майката на нещастията е майка, на която децата са измрели. Майката на радостите е майка, на която децата са живи. Нещастieto е майка с умрели деца. Страданието произтича от това. Майката на радостите е майка на която децата са живи. Добре тогава, кой е майка на човека според вас? Нали имате две майки? Едната като дойде, ще плачете и ще скърбите. Недоволни ще сте. При другата майка вие сте щастливи. На ваш език казано, първата майка коя е? Аз наричам първата майка разумната майка. Нейните деца не умират. Другата е неразумна. Но имаме и друг термин, наричаме я глупава майка. Туй, което индусите

наричат Майя и от което искат да се освободят. Майя, това са всичките страдания. Майя в живота, това са всичките идеи, с които се заблуждаваме. Човек търси щастието там, дето го няма. Майя казва: „Всичко е заблуждение.“ Заблуждението е като някоя високопоставена дама, която се обвива с воал и през воала я виждаме красива, а без воала мислим, че е още по-красива. Някой път искаме да си снемем воала. И сега всеки един от вас носи воал. Воалът, това са страданията. Вътрешните страдания са воал. На място са те. Ще дойде време, когато няма да ги има. Тия, вътрешните страдания, засега са потребни. Една необходимост са. Страданието произтича от простата причина, че си изгубил нещо, което е ценно или искаш нещо, което не можеш да придобиеш и страдаш. И всичките учители в древността казват: „Лесно може да се освободиш. Мисли, че това, което искаш, без него можеш.“ Представете си, че в света има един ред. За да станеш чиновник, искат от тебе да скочиш 9 метра широчина. Ти по 8 метра скачаш, но 9 не можеш да скочиш. Представете си, че 10 години скачаш по 8 метра, но 9 не можеш да прескочиш и не можеш да вземеш службата. Нали е нещастие? Ако още 1 метър можеш да скочиш, щастието ще дойде. Значи още 1 метър е потребен, за да дойде щастието. Какво трябва да се прави тогава? Мисля, след 10 години може да се научиш да скачаш 9 метра, защото котки има, които скачат 19 метра. Диви котки има, които скачат през въздуха 19 метра, за да хванат своята жертва. Тогава тази жертва какво може да стане? За обикновени случаи е нужно човек да скочи 9 метра, а тя скача 12 метра, 19 метра. И някой път може да се направи конкурс. Как ще определите с конкурс един човек какво знае? За пример конкурс може да има. Зрелостните изпити, които държите, и те са конкурс. Не зная дали човек, който не е учил, може да издържи зрелостен изпит. В зрелостните изпити човек иска да му се падне туй, което знае. При зрелостните изпити ти ще знаеш всичката материя, която си

проучвал. С години каквото сте проучвали, да знаете. А щом искаш да ти се паднат само някои работи, които знаеш, ти не знаеш всичко. След като си минал зрелостния изпит, знаеш, че всичко знаеш. Тогава може някой да ви каже: „Защо страдате?“ Понеже не можете да издържите зрелостния си изпит.

За пример дадат ви една тема № 6 „Методите и начините за освобождаване от страданията“. Какви методи ще дадете вие, ако трябва да пишете по темата „Методи и начини за освобождаване от страданията“? Какъв метод ще дадете, ако е умряла на някого жена му. Какъв метод ще дадеш, ако изгуби някой краката си? Ще кажете да тури дървен крак. В туй отношение морските звезди са разрешили този въпрос. Ние си туряме дървен крак, а морската звезда проточи крака си, създава си нов крак. Ако ти може да станеш министър, а пък, като ти се счупи крака, си туряш дървен крак, какво знание имаш? Че тя, морската звезда, може сама да си направи крака. Ти, човекът, който си направен по образ и подобие на Бога, не можеш да си проточиш крака, а с дървен крак ходиш. Питам тогава, ти образа Божий ли носиш? Ако не можеш да си проточиш крака, какъв образ Божий носиш? Аз наричам образ Божий този, на когото крака никога не може да се отреже. Той по никой начин няма да позволи да му се отреже крака. Вие сега може да цитирате думите на Христос: „Ако те съблазнява окото, извади го.“ Но Христос казал това и то се отнася до слабите хора, които искат да грешат. Ако искаш да грешиш, по-добре отрежи си крака. Но туй, най-малко, не се отнася до съвършения човек. Съвършеният човек е винаги господар на онова, което има. Когато ви говоря за съвършенство, подразбирам не външната страна, не по постъпки, човек по постъпки не може да бъде съвършен, но по стремеж. Стремежът ви да бъде съвършен. Не постъпката. Постъпването, това е наука. Стремежът трябва да бъде съвършен в човека. За да „свири“ стремежът, човек трябва да бъде съвършен.

Тогава той ще се научи да свири. Ако стремежът не е съвършен, той не може да се научи да свири.

Външният живот ще се изрази според вътрешния стремеж. Ако вътрешният стремеж е съвършен, външният живот ще се нагоди съобразно вътрешната страна. Затуй пазете идеала си. Стремежът ви да бъде съвършен. Тогава нещата са постижими. Има известни неща, които човек трябва да знае как да прави.

Разправяха ми един анекдот. Един свещеник отишъл в Румъния на гости, през Гюргево за Букурещ. Като се качва на трена, искал да погледне навън. Подал си главата през прозореца, но паднала шапката му. Той казва: „Падна шапката ми.“ Казват му: „Потегли тази дръжка да се спре тренът.“ Той хваща дръжката и тренът спира. Всички идват да видят какво нещастие се е случило там. Той казва: „Шапката ми падна.“ И за това го глобяват. Мисли, че голямо нещастие се е случило, че му паднала шапката. И спира целия трен. Той трябваше да снесе шапката си и тогава гологлав да подаде главата си навън. Тогава другото обяснение: ние всякога страдаме, когато спираме треновете не навреме, защото шапката паднала някъде. Глобяване ще има. Че може да спреш трена, може. Но разумност трябва в света. И едно хубаво разбиране за живота. Не си причинявайте страдания. Падне шапката, носете две шапки. Сега знаете ли колко са глобили този свещеник. Те са го глобили толкоз, колкото трябвало, за да си вземе 20 шапки. Изгубиш шапката, не спирай трена, защото ще платиш толкова, колкото за 20 шапки. Като слезеш на гарата в Букурещ, все ще намериш някоя попска шапка. Сега ще се спрете върху мисълта, че трябва да научите един начин на разсъждение; съществен начин е. Да разбираме живота и пътищата в природата. Да влизаме в нейното положение, понеже тя е създала нещата. Да влизаме в нейното положение. И от нейното положение да разрешаваме противоречията. Не от нашето. Тогава ние ще я

разберем и тя ще ни разбира. Когато ние живеем в природата, трябва да разбираме тия положения. Когато природата влиза да живее в нас, тя винаги разрешава въпросите по начина, по който ние живеем. Тя всякога урежда въпросите, както ние живеем.

Та когато в природата уреждате работите според нейните закони и когато дойде природата във вас, оставете тя да урежда работите, както ги разбира. Когато си в природата, уреждай работите според нейните закони. А когато природата е вътре, остави я тя да ги урежда. Има два начина. В човека има един Господ, Който живее вътре в него и един вън от него. Два Господа има. Един Господ има на когото само давате. Външният Господ дава подаръци на вътрешния. Че ти само носиш подаръци на Господа, вземаш все заради Него. Ти се лъжеш, че е все заради тебе. То е заради твоя, вътрешния, Господ. Ти ги внасяш и мислиш да се осигуриш. И после този вътрешен Господ започва да дава на външния. Ти си слугата, който ще носи тия блага навън. Едновременно ти си слугата, от единия Господ към другия ще носиш. Всички вие сте раздавачи. Как ще наречем това състояние? Аз ще ви дам друг образ. Вие сте асистенти. То не е нещо лошо. Вие сте асистент на вашия Господ отвън и на вашия Господ отвътре, който спомага на единия и на другия. Ще си изпълните службата. Другояче, ако не я изпълните, ще ви уволнят от вашето асистентство и тогава ще останете без служба.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

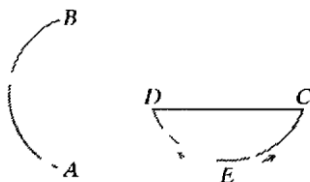
38 лекция от Учителя, държана на 13 юли 1934 г., София, Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИТЕ УСЛОВИЯ

„Отче наш.“

Размишление 15 минути.

Ще прочета няколко стиха от 4 глава от Посланието към филипяните, от 4 до 10 стих. Да изпеем упражнението. (Направи се дихателното упражнение с пеене, което бе дадено на 11 юли, сряда, 1934 г.)



Фиг. 1

Представете си, че имате външни и вътрешни пречки. Представете си, че се намирате в точката А (Фиг. 1), и искате да се качите отвън нагоре по тази повърхнина. Това ще бъде една мъчнотия за вас, която трябва да преодолеете.

Представете си, че вие сте в центъра при точката Е. Около вас има една вдлъбната площ СД. Ако от дойдете до В, тогава работите ще се улеснят. И слизането ви ще бъде лесно. В каквото и направление да се движите, работите ви няма да се улеснят, ще имате мъчнотии. Казвате, че между злините трябва да се избере по-малката. Но при две мъчнотии де са големите мъчнотии? – Отвън или отвътре? (Отвътре.)

Да живеете на повърхността или във вътрешността на една сфера е по-добре? (Във външността е по-лесно.) Значи мъчнотиите отвън са по-леки. Най-първо човек трябва да изучава своите вътрешни

състояния. Имате една мъчнотия. Най-първо трябва да знаете външна ли е или вътрешна. Сега според вашите опитности, по какво се отличават вътрешните мъчнотии на живота? Можете ли да ми дадете пример за една вътрешна мъчнотия, която да е свързана с вътрешните състояния. Да не е свързана с външните, материалните условия. (Например съзнанието на човека, че се е отклонил.)

Представете си, че един човек обича да се дразни. Представете си, че вкусът за яденето у него е толкова развит, че е крайно взискателен за яденето си, както някой голям аристократ. Ако той вкуси от супата малко, като близне, и намери, че няма толкова сол или масло, колкото трябва, веднага ще хвърли паницата. Крайно е взискателен. Питам в дадения случай може ли да намерите коя е причината за добиването на такъв навик? Някой път може да каже: „Вземете си паницата.“ А някой път я хвърля. Казва: „Такава супа да не ми се дава!“ Питам: Този човек, след като хвърли супата, какво добива? (Ще остане гладен.) Но той има сила. Донасят му друга супа. Ще се наяде и в него се проявява едно друго престъпление. Ред поколения като са хвърляли така супата, този човек е добил чувството, че работите се оправят само като се хвърли супата. Той донякъде може да е прав, понеже има сила. Но представете си, че един сиромас човек има този навик. Да допуснем, че този човек е хвърлял супата, когато е бил богаташ, но представете си, че се изменят външните условия и не е вече богат, а сиромас. Състоянието му не се изменя. Той, старият сиромас, вече няма пари. Значи външно е сиромас, а вътрешно е богат и пак хвърля супата. Този, вътрешно богатият, а външно сиромас, пак по същия начин хвърля супата. Какво ще стане? Веднага ще се яви едно противоречие. Той ще хвърли супата, ще се чуди защо отвън не искат да изправят погрешката. Питам: Ако той постъпи по същия начин, какъв ще бъде отговорът? Външните условия ще се влошат. Ако някой път вие не може да

разберете въпросите, не може да ги разберете по единствената причина, че сте богат отвътре, а сиромаш отвън. Тогава трябва да се измени вътрешното състояние на човека. Човек и отвътре трябва да стане сиромаш, но не трябва да бъде взискателен. Като видиш супата и разбереш, че не е такава, каквато ти искаш, няма да я хвърлиш, няма да се сърдиш никому. Но какво ще бъде състоянието ти, ако не се сърдиш? Допуснете, че оставите супата, не я ядете. Ще дойде законът на самоотричането. Човек трябва да се отрече, от какво? Защото има два вида самоотричане. Едно е да се отречеш от лошите постъпки, които си добил от миналото, а някой път се отричаш от добрите постъпки. Ако в единия случай се отричаш, ти придобиваш. А пък в другия случай, ти губиш, ако се отричаш от една своя добра постъпка. Законът е: Когато се отричаш от придобитите лоши навици, ти се отричаш, за да спечелиш външно. Ако се отречеш от едно лошо вътрешно състояние, ти печелиш отвън. А пък ако не се отричаш от вътрешното състояние, ти губиш отвън. Схващате ли сега мисълта каква е? Да допуснем, че вие имате да давате някому, имате задължение. Ако изплащате задълженията навреме, вие печелите отвън. Онзи, който ви е дал средствата, той ще ви кредитира, той ще бъде ваш приятел. Но ако вие 4-5 пъти не сте изпълнили това, за което сте дали дума, вие в дадения случай губите отвътре. Че всеки ден по същия закон вие си давате обещание да бъдете добри, нали така? Ти казваш на себе си: „Аз искам да бъда добър.“ Кому сте се задължили в дадения случай? Да кажем, че бъдете добри. Но да кажем, че не ставате добри. Вие на себе си говорите, никой няма около вас, но усещате, че във вашия живот всеки ден губите по нещо. Значи вие се намирате в един свят, който не познавате отвътре. При този свят обещавате и не изпълнявате. Втори път обещавате и не изпълнявате. Вие почвате да чувствате в себе си унижение, пред себе си се унижавате и чувствате, че това, което обещавате, не

изпълнявате. Ти казваш: „Аз искам да бъда добър, да се отнасям благородно.“ А като дойде до обноси, ти се сърдиш на общо основание. Като останеш сам, казваш: „Не си струва това. Не го направих, както трябва.“ Днес така, утре така и се образува един навик. Да кажем, че така се образува един лош навик.

Вземете един кон и го побутнете малко в задния крак, той веднага ритне. Някой път може да утрепе човек. Някой човек като бутне някого, той действа като кон. Никаква мисъл не съдържа ритането. Това е едно чувство, което е взело надмощие, и ако има остро желязо срещу това копито, то колко пъти ще ритне той?

Един американец се обзаложил да укроти един кон. Той укротявал диви коне с лоши навици, които обичат да хапят. И господаря си хапят и слугите хапят. А пък конят е хубав. Този американец се обзалага за 25 минути да укроти този кон. Плащат му 1000 долара, за да го отучи. Практичен начин имал той. Той взема, че сварява един голям чукундур и така го държи горещ. Приближава се при коня и конят гледа по същия начин да го ухапе. И тъкмо се разсърди конят, той му тури чукундур в устата. Три, четири пъти като го изгори с чукундур, оттам насетне конят не хапе никога, за 25 минути го отучил.

Такава роля има страданието в живота. Вие някой път питате защо са тези страдания в живота. Страданията не са нищо друго, освен методи, чрез които хората се отучват от някои лоши навици. Като ухапете горещия чукундур три-четири пъти, вие се отучвате. Конят се отучва, не може да търпи чукундур. Той не разбира закона, но не може да търпи горещото. Та и природата някой път употребява известни методи. Ние протестираме за големите страдания, които идват. Защото вие имате такъв конски навик да хапете. Допуснете, че отвън отучват някой кон. Но допуснете, че вие искате да се отучите. Ако същевременно сте пълен господар, представете си, че погрешката

е във вашия ум, а това е конят. Обективно мислите за някой външен предмет. Представете си, че имате навик. Като минете отвън, намерите пари, някоя кесия. Вземете я и я турите в джоба си. Не я връщате и казвате: „Намерих ги.“ Считате за привилегия, че сте намерили кесията. Въпреки, че някой е плакал и е дал обявление във вестниците. Вие имате този навик. Какъв метод ще употребите, за да се отучите от този навик? Допуснете, че има закони, които преследват. Хванат ви някой път и вие лежите в затвора няколко години. Тогава ще станете малко по-внимателен. Представете си, че нямате никакъв затвор, а пък искате да се отучите, но с какво може да се замести затворът? Трябва да има някакъв повод. Представете си, че вие сте една учителка, имате едно малко дете и то има наследен лош навик да бута. Какъв метод ще употребите, за да отучите това дете да бута? Перодръжки изчезват, моливи изчезват. Много работи изчезват някъде. Представете си, че имате един навик. Аз съм гледал, някой се навежда и си туря носа в някое цвете. А пък друг откъсне цветето и го тури на носа си. Този навик отде е останал? От далечното минало. Едно време вие сте били една буболечка, една пчела, влизали сте в някое цвете. И това обоняние било развито у вас. Вие сте ходили от цвят на цвят и сте събирали мед. Тогава е било в реда на нещата. Научили сте това. В реда на нещата е било да посещавате цветята. И като сте се връщали богати с мед, вас са ви похвалявали за това. А пък сега несъзнателно, вместо да извадите мед, вие откъсвате цяло цвете. Тогава сте вземали само излишното от цветето, само сока отвътре. А пък сега се опитвате, влезете в една градина, дето не е позволено да се късат цветя. И като откъснете, ще влезете в едно противоречие с околните и ще ви направят забележка. Ти ще кажеш: „Откъде този навик?“ Навикът иде от това, че пчелата обичала да взема и ти по същия начин искаш да вземаш. Но пчелата тогава е знаела какво да взема и какво да не взема. А пък вие казвате: „Аз ще откъсна цялото

цвете и ще го мириша. Има нещо приятно в цвета, което ме привлича.“ Виждал съм някои деца откъснат цвете, изсмучат го, откъснат второ цвете и т.н. Сега ли се е научило на това? Не, от далечното минало.

Та е необходимо да изучавате вътрешните си състояния. Когато дадеш едно обещание, ти си вече пред един съзнателен свят, това, което ние наричаме Божествен свят. Ти на Господа казваш: „Аз едичоя си погрешка ще я поправя и едичоя си добродетел ще внесе в себе си.“ Казваш и не внасяш. Казваш каква погрешка ще поправиш, а пък не я поправяш. Едно нещо ти казва, че не постъпваш добре. Дойдат лоши условия. Каквото кажеш на себе си, направи го. Силата на човека е там. Силата на човешкото възпитание е в следното: каквото обещаеш, направи го. Щом обещаеш в себе си, каквото си обещал, да го направиш. Не туряй тези думи. Не казвай: „Не мога.“ Това е относително. Не можеш при известни условия.

В дадения случай, вие тук, при този чертеж (фиг. 1), имате две мъчнотии. В каквато и посока да вървите, какъвто и път да изберете, все мъчнотии. Вие се намирате в точката А. Това е вътрешно вгълбната страна. Но представете си, че този кръг е в зависимост от някакво друго съзнание. Ако този кръг се извърти навътре и Е се обърне, тогава лесно стават работите. Например някой път у вас има известен устрем да добиете нещо и трябва да се въздържате. Например намерите се пред някой джебър с мед. Трябва да се въздържате да не ядете много. Джебърът е достъпен за вас, топите пръстите си, ядете, мъчнотии няма. Но ако джебърът е горе, а вие сте долу при Е, тогава не можете да достигнете до джебъра и казвате: „Непостижими са нещата.“ Затова, когато ние казваме, че нещата в закона на любовта са постижими, подразбираме вече връзката с едно съзнание извън нас, което е във връзка с нашето вътрешно състояние. И това съзнание влиза в нашето положение, подобрява заедно с нас

външните условия. Това става, ако ние подобряваме вътрешното състояние. Когато един човек работи отвътре, Бог подобрява отвън условията. Ти действуваш отвътре, за да действува отвън Бог. Действуй в съгласие с Него. Бог действува отвън, подобрява отвън условията, а пък отвътре само дава един малък съвет, една подбудителна причина, един малък устрем и те оставя онова, което си обещал, да го направиш. Силата на вътрешното самовъзпитание седи в това: всяка една добра мисъл, всяко едно добро желание, каквото и да е, като се зароди, не го отлагай. Всяка една добра постъпка не я отлагай. В това седи силата ти. Така ще развиете условията на вашия външен свят, ще се образува една връзка между външния Божествен свят и вътрешния ваш свят.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

39 лекция от Учителя, държана на 20 юли 1934 г., София, Изгрев.

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

„Отче наш“

Ще прочета няколко стиха от 2 глава на Посланието към Коринтяните, от 5 до 26 стих.

Колко положения имаше миналата лекция?

Кои са качествата, които отличават реалността? Някои неща наричаме реални, действителни, а тези, които не са действителни – нереални. По какво се отличава реалността? Качеството на реалността е туй, което не се мени. Представете си, че имате 10 изображения на 10 вида хора. Те представят сенките на тия реалности. Тях може да ги събирате, да ги туряте, където искате, тия портрети няма да протестират. На всеки един от тия образи може да им давате качества, каквито вие искате. Може един от тях да го оставите сам. Или може да ги съберете заедно, или може да съберете бюстовете на тия 10 души и пак е същият закон. Но ако съберете 10 души писатели, може ли да ги съберете. Може ли във вас да дойдат 10 души писатели, както когато имате техните портрети? Вие за 2, 3, 10 лева може да имате портрета на един първокласен писател, но самия писател не може да го купите за 10 лева. По някой път във вашия ум се заражда мисълта: „Искам да зная реалността, да я попипам.“ Вие искате да бъдете господари на реалността. Вие може да бъдете господари на сянката на нещата, но на самите неща не можете да бъдете господари. В туй отношение реалността е недостъпна за човека. Какво подразбирате под думата недостъпна? Вие не можете да я овладеете. Този писател може да седи в къщи. Искате да ви говори и после да си замине. Вие не можете да му наложите онова, което вие искате. Може някой път да има изключение.

Някой път се спирате и питате какво нещо е Бог. Някой път правите опити да Го заставите Той да измени хода на своите действия и да ви послуша. За пример някой път се молите и искате Той да измени някои работи. Но какво се подразбира да измени своя ход? Представете си, че осъждат някого и поверените адвокати искат да го спасят. Един, който направил престъпление, адвокатите искат да уредят съдиите да не го осъждат. В дадения случай това зависи от този човек. Ако беше умен, нямаше нужда от адвокати да го защитават и той да седи да го съдят. Значи, щом ти се влияеш от хората, щом имаш нужда хората да те защитават и да те съдят, ти си от слабите хора. Реалността не познаваш. Ти си един портрет, който може да се тури навсякъде. Портретите на великите хора свободни ли са? Портретът може да го туриш в джоба на външното си палто и той няма да протестира, но самата реалност, този, великия човек, не можеш да го туриш в джоба си. Някои казват: „Аз в джоба си мога да го тура.“ Ти може да туриш портрета в джоба си, но самия автор може ли да го туриш? – Не може. Следователно живата реалност в света е достъпна по три начина за човешкото съзнание, по три начина може да се приближиш при нея, при реалността. То е пътят на истината. Само чрез истината може да имаш достъп. По пътя на мъдростта може да имаш достъп и по пътя на любовта може да имаш достъп. Единственият път, по който хората може да имат достъп до реалността, е любовта. Вън от този път реалността е недостъпна за хората.

Някой от вас може да каже: „Аз зная нещо за реалността.“ Може да знаете. Представете си, че вие имате слънцето, нарисувано на една картина. Ако туй слънце го имате вкъщи, ще имате ли всички ония придобивки, които реалното слънце дава? Каква полза ще принесе това слънце? Най-после това слънце отговаря ли на същинското слънце? Даже слънцето, което виждате по небето, отговаря ли на

самата действителност? – Не отговаря. Вие виждате слънцето такова. Но колко пъти трябва да увеличите това слънце, за да съответствува на самата реалност? Това е закон на съзнанието: колкото човек е по-невежа, толкова предметите за неговото съзнание са по-малки. Че слънцето ние го виждаме малко, това е, защото нашето съзнание не е в състояние да схване по-голяма форма на слънцето, понеже по-голямата форма ще даде по-голяма енергия, по-голяма светлина, която човек не може да възприеме. Неговата нервна система не е в състояние да я възприеме. За пример, ако вие дойдете до моралите, даже моралите не виждат слънцето. За моралите слънцето е микроскопическо. Някои път някои хора разправят, че в сънно състояние видели слънцето голямо и много красиво. Това показва, че в туй сънно състояние те са имали разширение на съзнанието. Като се събуди този човек, той пак вижда слънцето малко. Този закон навсякъде във всички хора действа. Някои хора имат смътни понятия за Бога, някои имат по-ясни представи. Но туй е вярно не само по отношение на Бога, туй е вярно и в друго отношение. Вие имате един приятел. Схващате някои негови качества. По какво се отличава вашият приятел? За пример, ако имате някой приятел, по какво го познавате, че ви е приятел. Кое е отличителното, същественото? По какво отличавате един ваш приятел, по какво отличавате, че вашата ръка е ваша? По какво отличавате вашата ръка от чуждата? Вашата ръка е скачена чрез хиляди нишки с известни части на тялото. Тия хиляди скачени нишки са, които определят положението на ръката, да я познавате. Или вашият приятел, когото познавате, има известни нишки, които свързват с известни качества. Туй, което в дадения случай, в дадения момент ви свързва с вашия приятел, с неговото съзнание, то е туй, което наричате чувство за приятелство. Казвате: „Ние сме привързани, запознати.“ Та по някой път вие сте в противоречие. Вие казвате: „Аз познавам реалността.“

Някои мислят, че имат понятие за Бога, но какво е то. Вие може да нарисувате Бога като едно божество, да Го носите като един портрет. Често носите Христа, разпятието Христово и мислите, че това е Христос, целувате го, молите му се, извадите портрета, помолите се. Като се намерите в трудно положение, пак го извадите, пак се молите. Питам: Тия понятия правилни ли са? Този портрет, който носите в джоба, той реалността ли е? Вие го изваждате и, като го извадите, той се отпечатва в мозъка. След години, ако изследват вашето съзнание, ще видят колко пъти сте погледнали един образ. Образът е отпечатан вътре. Има наредени образи. Все еднообразни работи, които показват, колко пъти сте погледнали и сте го турили в джоба си. Туй вие ще наречете голяма привързаност. Много сте обичали. Кого обичате? Като изваждате този портрет, казвате: „Много го обичах.“ Кое обичате, портрета ли? Вие обичате туй, което го няма никъде. Вие от портрета обичате една реалност, която не познавате.

Питам: След като извадите от джоба си портрета на един ваш приятел, всеки път, когато го поглеждате, вашият приятел знае ли туй положение, че сте го погледнали и сте го турили в джоба си? Той даже не подозира колко пъти сте го погледнали, колко пъти сте помислили заради него, защото в дадения случай той си има друг портрет, който той гледа. Всеки гледа някого. Обаче когато самата реалност дойде в съприкосновение с него, вие никога не можете да го видите по един и същи начин. Да кажем, че майката има едно дете. Все същото дете ли вижда тя? Най-първо детето е на един месец. На втория месец детето същото ли е? Такова ли е? Ако го претеглите, то вече се различава по тежест. На четвъртия месец се различава, на петия, на шестия, на осмия, на годината, на двете години, на трите години, на четирите. Ако съберете всичките образи, ще видите, че има различие. Има растене в реалността. Расте в нашето съзнание. Туй, което не расте в съзнанието, то не е реално, то е сянка на нещата.

Ако имаш една реалност в себе си, която не дава никакъв подтик за мислите, никакъв подтик за чувствата и никакъв подтик за постъпките, това е сянка на реалността. Това е образ, който носиш в джоба си. Но за него не може да се самозаблуждаваш, че е реалност, че може да ти помогне, на него не може да разчиташ. Може ли да разчиташ на един образ в джоба си. Нападне те една мечка в гората. Ако ти ѝ покажеш образа на приятеля си, тя ще те нападне. Приятелят ти не може да ти помогне. Следователно туй, което може да помогне на човека, то е реалното. Туй, което не може да помага, то не е реално. Туй е като правило. Ако една мисъл в даден случай не може да ви помогне, тя не е реална. Ако едно желание в даден случай не може да ви помогне, то не е реално и ако една постъпка в даден случай не може да ви помогне, тя не е реална. Тя е реална като картина, но не е нещо реално, на което ти може да разчиташ.

Това са психологически процеси, но неразбрани психологически процеси, които спъват сегашното човечество, сегашните учени хора. Някой ще разправя за реалността, за някоя реалност в света. Но реалността има отношение към човешкото съзнание. Щом сте в съприкосновение с тази реалност, тя всякога може да ви помага, ако имате право отношение към нея. Ако нямате право отношение към нея, тази реалност не може да ви помага. Може да имате само сянка, може да имате само фотография на слънцето, фотографията на Слънцето не може да ви помага, както самото слънце. Казвате: „Аз мисля за Бога.“ Мисълта за Бога не може да ви помага, тя е само едно външно условие. Моите крака не може да ми помогнат да ида на Слънцето. Може само да ми помогнат да изляза вън от къщи, да видя изгряващото Слънце, да се ползувам от него

Сега трябва да имате други прави понятия. Понеже кривите понятия в света, които сегашните хора имат, които са имали в миналото и които в бъдеще ще имат, това са понятия, които всякога

образуват кепенци да затворят прозорците. Вашите понятия за нещата ще бъдат кепенците, които, като се затворят, ще ви лишат от реалността. Ако имате кепенци, тогава светлината не може да влиза през прозорците и вие ще се лишите от светлината. Да допуснем, че вие имате идеята за Бога, че Той е грамадно същество, създало е света, но туй същество не мисли за вас. Вие вече имате кепенк, който затваря вашия прозорец. Питам: Какво ще ви ползува да мислите за едно същество, което е толкова голямо, което никак не се интересува за вас? Какво ще ви ползува, ако представите тази мисъл в ума си? Може и обратното да мислите. Че едно същество е толкова малко, че вие не може да го видите с просто око. Питам: Какво ще ви ползува да знаете за това малко същество? За вас и грамадното и малкото, което не може да видите, какво ще ви ползува? Ако видите малкото същество, ако имате малко изображение, какво ще ви ползува? И всичкото нещастие на всинца ви седи във вашите понятия, на големите бръмбари, които имате в главите си, и на малките бръмбари, които не може да видите. Вие седите и мислите, дали някой ваш приятел ви обича или не. Целия ден разрешавате един въпрос: обича ли ви или не ви обича. Целия ден седите със затворени прозорци и мислите дали слънцето грее или не грее. Представете си, че доказвате, че слънцето грее, но кепенците са затворени. След като докажете, че слънцето е изгряло, какво се ползвате от изгрялото слънце? Когато се търси истината, онази велика истина, която хората търсят, едновременно с този процес трябва да се отворят всички кепенци. Човек трябва да дойде в право отношение с реалността. Такова самовъзпитание на ума ще даде вече друга конструкция на човека и друг един подтик. Той няма да има сегашните илюзии. Защото при сегашния живот един ден ти мислиш, че можеш да направиш нещо, а втория ден мислиш, че не можеш да направиш нищо. Един опит,

който всеки може да направи, и вие можете да го направите. И друг може да го направи с вас.

Вие сте слуга при един господар. Този господар три дни ви храни хубаво и всичко може да направите, каквото той поиска. Този господар ви държи три дни гладни и каквото той иска, вие не може да направите. Човек, който не се е упражнявал, не може да издържи три дни в пост. Да кажем, той му каже да иде на Черни връх и да донесе вода. Слугата казва: „Краката ми не държат.“ Къде е причината? У слугата или у господаря? Сега искам да ви обясня. Когато вие се храните добре, всичко може да направите. Значи, щом мислиш, щом може да идеш на Черни връх, нахранен си, краката държат. Гладни не са ви държали. Щом мислиш, че не може да идеш на Черни връх, гладен си стоял. Тогава какво трябва да направите? Не трябва да се нападате. Господарят да каже: „Стояне, я се наях хубаво, а след три дни може ли да идеш на Черни връх?“ – „Може.“ Щом се е нахранил, може да иде. Заключение е следното: не може да постигнете каквото и да е, докато нямате едно правилно разбиране, едно правилно ядене. Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб и който ме яде, има живот“, разбирайте вътрешната реалност. Ние трябва да бъдем в съприкосновение с реалността. Отношенията трябва да бъдат такива, както между живото същество и хляба. Христос казва: „Който ме яде, може да бъде жив.“

Казвам: Онова разбиране, което не носи сила в човешката душа, то не е реално разбиране. Ти вярваш в Бога, обезсърчен си. Не обичаш Бога – не можеш да обичаш другите хора. Човек, който обича Бога, може да обича всички други същества. Това е качество на Божията любов. Когато на един човек кажат, че имат вяра към Бога и любов към Бога, а не показват тази любов към другите, то е едно заблуждение. Най-първо различавайте реалността. Когато ви се дават изпитания в живота, вие може да правите със себе си един малък

опит. Да кажем, някой път ви нападне тъжна мисъл. Нали сте имали такива тъжни мисли. Целия ден седиш, нещо тъжно, скръбно залегне в теб. Може причината да е много малка. Може да си гимназист, очаквал си учителят да ти тури 6 на матурата, а казваш, че ти е турил тройка. Целият ден не можеш да се събереш в кожата си. Тази тройка е постоянно в ума ти. Казвате: „Няма нищо.“ – Как няма нищо? Питам: Кое е онова, което те безпокои. Той не познава учителя си. Този ученик не е за знанието, а е за формата на нещата. Този учител, като му турил три, казва: „Тази е най-добрата бележка, която един учител може да тури на един ученик.“ Най-добрата бележка, която може да тури е три. Учителят му казва: „Ще обичаш Бога с всичкото си сърце. Ще обичаш баща си с всичкото си сърце, ще обичаш майка си с всичкото си сърце. Само така ще станеш човек – ако искаш да имаш 6.“ Шест е повторение на нещата. Той, като има 3, може да ги събере, може да ги фотографира и да направи 6, може да направи и 9. Като има трите, може да направи 6. Шест е разширение. Шест е растящо дърво. Ако съм учител, никога не бих турил 6 на ученика. Три бих турил. Шест е процес на растене. То е илюзия, то не е реално. Едно семе може да израсте, да стане голямо дърво, но туй дърво не е реално. Туй дърво, като изсъхне, пак ще се събере в семката? Семката е по-реална от самото дърво. Дървото е развита семка.

Сега аз ще ви попитам какво разбрахте? Туй, което разбрахте, как ще го резюмирате? Кажете сега. Ти искаш един твой приятел да те обича. Той досега никога не е обичал. Как може да обича тебе? Този твой приятел Бога не обича, от когото е излязъл, а ти искаш тебе да обича. Ако той към Първата причина няма отношение, мислиш ли, че може да има отношение към тебе? – Не може.

Та сега често вие говорите за вашата изгубена любов. Да ви представя на какво мяза вашата изгубена любов. Аз съм чел много книги за изгубената любов. Написани са цели томове, които

представят изгубената любов така. Има един окултен разказ от миналото, един мит. В сегашния живот има много форми, в които е минал разказа. Един велик учител вика своя ученик и му показва едно гърне. Гърнето е отворено, туря му нещо, напълва го с мляко и му казва: „Ще се ползуваш по пътя от това мляко. Като те срещнат други хора, ако ти дадат мляко, може да вземеш от тяхното мляко.“ Той тръгнал по пътя и мислил, че туй мляко е толкова священо, че не може да близне. Носил го ден, два, десет дена, но законът бил такъв, че ако първият ден не близне, туй мляко се вкисва. Носил го 10 дена и това мляко се вкиснало. Кой как дойде, казва: „На мене не ми трябва вашето мляко. Аз имам по-хубаво.“ Среща го един човек и иска да му тури мляко. Той е изгладнял и вече мисли какво да прави, да ближе ли или не. Мисли, че ще наруши един велик закон. Тъкмо да разреши въпроса и се препъва по пътя, пада с гърнето и всичкото мляко отива. Казва си: „Отиде млякото – какво нещастие! Да го пазя толкова, а сега на нечистата земя отиде.“ Погледнал – млякото попито в земята. И той пак не смее да го бутне, мисли че е священо. Разсипало се млякото и той си тръгнал. Посреща го приятелят му, а той му казва: „Може ли да ми сипеш от твоето мляко.“ Като му сипал, хванал ръчката и опитал млякото. Казал си: „Хубаво мляко, но колко ли по-сладко беше млякото на учителя, което не опитах?“ И вие досега опитвате чуждото мляко. Вашето мляко, което трябваше да опитате, вие се препънахте и го изсипахте.

Казвам: Туй е сравнение за онова, което човек носи в своята душа. Той трябва да го опита, не трябва да го държи. Защото, ако не го опита, то ще се вкисне. Ще се препъне някъде и ще иде напразно. Защото всичко онова, което е вложено в тебе, трябва за тебе да работи. Днес да опиташ тази реалност, която Бог е вложил в душата ти. (Учителя поглежда часовника.) Този часовник, и той не показва реалността.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

40 лекция от Учителя, държана на 27 юли 1934 г., София, Изгрев.

ПРАВА ОБХОДА И ПРАВА ПОСТЪПКА

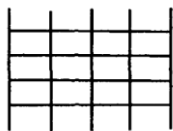
Ще прочета само 18 стих от 3 глава на Притчите: „Но пътят на праведния е като виделото на разсъмване, което свети повече и повече, доде стане съвършен ден.“

Има няколко начина за разбиране на живота. Всички вие живеете, но не разбирате защо живеете. Вие чувствате, че живеете, но какво е вашето предназначение, какво можете да постигнете и какъв ще бъде крайният резултат, това ви е непознато. Ако ви запитат каква е програмата ви за днес, не знаете. Всички мислите, като излезете от клас, да закусите. Някои от вас пък няма да закусят. Те ще постъпят като войника. Той става сутрин и първата му работа е да вземе оръжието и да чака да извърши това, което му се заповяда. Който не е войник, той няма да пипа пушката, но ще чака за друга някоя работа.

Сега искам да обърна вниманието ви върху обходата и постъпките в живота. Какво разбирате под думите: „Човек трябва да се обхожда добре и да постъпва добре“? Разликата е такава, както е между един цвят и един зрял плод. Кое е за предпочитане: цветът или плодът? Може ли плодът да дойде преди да е дошъл цветът? Вие предпочитате плода, но плодът зависи от цвета. Тогава в какво седи цената на плода? – Че плодът има опитността на цвета плюс още нещо отгоре. Значи плодът се е научил нещо от цвета. Цветът е възприел всичката енергия, а плодът я обработил. Цветът носи и възприема енергията, а плодът я обработва. Какво трябва цветът да научи от плода? Кой от кого трябва да се учи: бащата от сина или синът от бащата? Учителят от ученика или ученикът от учителя си?

Сега ще се спра върху някои много елементарни работи. Това, което начертах тук, трудна работа ли е? Всеки от вас може да я направи. Има ли някой, който не може да я направи? Има ли нещо

невъзможно за човека? Има ли нещо, което не може да направи? Тук всичко е възможно.



Фиг. 1

Сега второто положение. Можете ли да обясните какво се крие в този чертеж (Фиг. 1)? Какво се крие в тези линии? Налучкайте сами! Това представя рафтове на библиотека, на която са поставени книги. Как са поставени книгите? На отдели по автори или по стойност? От какво зависят цените на рафтовете в библиотеката? – От книгите, които са поставени на тях. Докато тези книги са на рафтовете, те струват милиони. Но щом книгите се извадят, сами за себе си рафтовете нищо не струват. Следователно, ако извадите мислите и чувствата от човека, какво съдържание ще има той? – Ще е подобен на тия рафтове без книги. Човек без добри мисли, чувства и постъпки не струва нищо. Друго сравнение: Имате една книга. Цената на книгата от какво зависи? От броя на листата ѝ ли? Една книга може да има няколко стотин листа, до хиляда. Цената на тази книга зависи от съдържанието, което е в тези листа. Ако откъснете листата от тази книга и оставите само двете ѝ корици, какво струва вече тази книга? Една книга от хиляда листа колко може да струва? – Около сто лева най-малко. Е, ако вземете от библиотеката една, две, три и повече такива книги, а не ги връщате, какво мнение ще имат в тази библиотека за вас? След като тази библиотека ви е услужила най-малко десет пъти със своите книги и вие не сте ги връщали, как трябва да постъпи тя с вас? При един добър християнин дохожда съседът му да му иска пари на заем. Християнинът казва: „Аз не съм свикнал да давам пари на заем, но ето ключът от моята каса. Вземи го и когато ти потрябват пари, вземай си, колкото искаш.“ Съседът взел

ключа и повече не го върнал. След две години той донесъл ключа и казал: „Няма повече пари в касата“. – Няма нищо, в касата няма пари, защото ти само си вземал, а нищо не си внасял, касата е обедняла. – Ами сега? – Кога ще се научиш да туряш нещо в касата? Иначе тя ще си остане така празна. Сега вие от кои сте? Вземате пари и не туряте нищо в касата, или вземате и туряте? Ако само вземате, а нищо не давате, от кои сте тогава? За какъв човек можете да минете? Следователно, ако и вие по същия начин само вземате от книгата всеки ден по нещо, а не прибавяте нищо, ценността на вашата книга ще се изгуби. Вие знаете ли де е вашата доброта, де е фиритката (нишката) на вашата добродетел? Вие знаете ли де е фиритката на вашата разумност, на вашето безстрашие, на вашата вяра, надежда и любов към Бога? Казвате, че имате любов към Бога. Това не е вятър. Да имате любов към Бога не е лесна работа. Това, което вие наричате любов към Бога, е само едно състояние на чувствата и то е ценно, но не е това любов. Всяко нещо си има свой център. Сега ще ви питам де се намират очите ви? На кое място са те? – Ще кажете, че очите се намират в основата, в корена на носа. Де се намира носът, ноздрите де се намират, с които дишате? Ще кажете, че носът се намира над горната устна. Де се намира устата. Сега ще ви питам, защо природата е поставила очите под челото, а не над челото? Защо е поставила носа над устата, а не под устата?

Питам: когато искате да махнете нещо от себе си, накъде движите ръката си? – Навън. А когато искате да вземете нещо, накъде движите ръката си? – Навътре. Следователно, за да се разбере една мисъл, трябва да изучавате нейната практическа страна. Тогава и мисълта е ценна. Когато хлебарят има хляб на тезгяха си, той е ценен. Когато няма хляб, той изгубва цената си. Какво прави тогава? – Той замесва нов хляб и започва да го пече. Колкото хляб опече, всичият той ли го изяжда? Не, той остава за себе си само един килограм, а

останалите 999 задържа за своите близни. При това положение той минава за много добродетелен, че оставил 999 хляба за близните си. И всеки ближен, като влезе във фурната му, все ще си остави своето препоръчително писмо, срещу което ще си вземе хляба. Кое е препоръчителното писмо? Като отидете при фурниджията, как ще ви кредитира той? Какво му казвате? – „Моля, дай ми едно кило хляб.“ – Той ще отговори: – „Моля, дай си препоръчителното писмо!“ На препоръчителното писмо отгоре има печат. Какво пише на него? – Пет лева. – Книжни или сребърни? Колко струва един сребърен лев? – Седем лева? А един златен? Значи вие имате един хляб, но колкото и да гледате този хляб, каквито и разбирания да имате, вие трябва да разрешите един въпрос, за да можете да се ползвате от него. Ако вземете част от този хляб и го сдъвчете, вие веднага ще се ползвате от неговата сила. Ако не направите опита, ще имате едно неразположение. Неразположението показва, че вие сте направили една работа, която ви е била неприятна. Разположението показва, че сте направили една приятна работа. Всяко неразположение показва, че вие не сте яли, или не сте мислили, или не сте дишали. Щом сте неразположени, ще знаете, че не сте изпълнили едно от тия три положения. Гладният е неразположен, защото не е ял. Работата лесно ще се поправи. Дайте му четвърт хляб и неразположението ще изчезне, ще се смени с разположение. Ако пък сте обезсърчени, трябва да знаете де се крие причината на обезсърчението: в стомаха, в дробовете или в мозъка. Това значи: умът ли е причина за обезсърчението, волята или сърцето. Според вашата философия, как намирате причината на обезсърчението си? На какво пък се дължи обезсърчението? Често човек се обезсърчава, когато не може да свърши една работа. Не можеш да си мърдаш ръката, ти се обезсърчаваш. Следователно от слабостта на волята произтича обезсърчаването. От слабостта на ума произтича обезверяването, а от

слабостта на сърцето произтича безлюбието. Когато умът ти не работи, ти се обезверяваш. Тъй че вярата си ще я подигнете с ума си. Та ако искате да усилите вярата си, ще мислите как ще я подигнете. Учениците Христови казвали на Христа: „Предай ни вяра!“ По кой начин ще им предаде вяра? Ще ви наведе ред разсъждения. Ако гладният дълго време не е ял и ръцете и краката му не държат, та не може да работи и се обезсърчава, по кой начин ще се възстанови неговата надежда? Ще му дадете време да се съвземе, да си почине малко и веднага ще почне да се съвзема. След време той ще се окуражи малко и ще почувства, че може да работи.

Сега ще ви дам друг един пример за човек, който се е обезверил. Представете си един човек, очите на когото са превързани и с тези очи той иска да ходи. Той върви, но се страхува. В страха има обезверяване. Той ходи внимателно, едва крета. Какво трябва да направите, за да спасите този човек от страха? Трябва да го хванете за ръката и да го водите? Ако го водите, ще минете за добродетелен човек. Като го водите ден, два, три, най-после ще заспите. Кой ще го води тогава? Значи въпросът се разрешава само частично. Какво трябва да направите? – Ще му снемете превръзката. По кой начин ще снемете превръзката на вашето обезверяване? Мъчно може да се снесе тази превръзка, понеже е сложно превързана. Тя е толкова сложно вързана, че само кармично може да се развърже.

Сега да дойдем до рафтовете на библиотеката. Всяка книга трябва да се върне, да се постави на мястото ѝ. Всяка ваша идея, всяко ваше чувство, всяка ваша постъпка трябва да се поставят точно на мястото им, дето са били първоначално поставени на рафтовете за книги. Ако разместите книгите, вие ще почнете сами да се лутате, няма да знаете, коя книга де сте поставили. Понякога така се обезсмисля вашият живот, че вие не го разбирате. За пример, вие искате хората да ви почитат. За колко неща могат хората да ви почитат. Вие искате

хората да ви почитат, да имат високо мнение за вас. Как се добива това високо мнение? Колко черти трябва да има човек, за да бъде почитан? Той трябва да има добра воля, добро сърце, че никого да не обижда и сам да не се обижда, и добър ум, че всякога да дава добри съвети, да не дава никому лъжливи сведения. Той не трябва да разнася кой какво казал, да не скарва хората помежду им. Той никога не трябва да разнася непроверени слухове. Често вие младите се поддавате на такива непроверени слухове. Казвате: Еди кой си е неразположен спрямо мене. Защо? Отде знае? Нищо не му казал, но го погледнал накриво, не го погледнал както трябва. Това е едно лъжливо впечатление. Как трябва хората да се поглеждат? Кажете ми сега кой е най-добрият начин, по който хората могат да се поглеждат? Как трябва да се погледне добре един човек? Когато става въпрос за добро поглеждане, първо човек трябва да си даде отчет в себе си какво значи добрият поглед. Представете си, че вие се молите на Бога и в това време мислите нещо лошо, смятате ли, че Бог ще отговори на молитвата ви? Вие се молите, но сърцето ви е нечисто. Мислите ли, че ще се отговори на молитвата ви? Вие се молите, но не постъпвате добре. Мислите ли, че молитвата ви ще бъде послушана? Вие отивате при някого да се молите да ви даде нещо, защото сте гладен, но си казвате: „Този човек е професор, но надали ще ми даде и пет лева. Той ме оставя да гладувам“. Мислите ли, че такава молитва ще бъде чута? Че вие още нищо не сте свършили за Господа. За да ви послуша Господ, вие трябва да сте свършили нещо за Него. Вие досега сте само яли и пили и нищо не сте платили. Божествената книга е пълна само с ядене и пиене и нищо не сте платили. Цялата книга е пълна с обещания, които аз наричам бели лъжи. Ето сега, като мазаха през лялото салона, дошъл някой, задигнал една от картините и на нейно място поставил друга. Той мисли, че не го зная. Кажете ми защо му е тази картина? Знаете ли коя картина е изчезнала? – Съвършената

девица. Това показва, че тъкмо туй ви липсва – майката, девата. Между вас няма още любов. Любовта ви е задигната. Питам: Кои са съображенията на този, който е задигнал тази картина? Който е взел тази картина, той няма да хароса. И целият му живот, от единия до другия край, ще бъде едно нещастие за него. Когато от сърцето ви изчезне майката, любовта, кой е взел тази ваша картина? Когато вие изгубите надеждата си, кой е взел тази ваша картина? Който е взел картината от салона, направил е това по две съображения: от една страна искал да продаде оригинала, да спечели нещо от него. От друга страна може да се предположи, че иска да я нарисува. Тогава нека я прерисува, а после да върне оригинала. Защо той не е взел друга картина, а именно майката?

Но да се върнем сега към същественото в живота. За да имате правилна обхода и правилни постъпки, отношенията между ума, сърцето и волята ви трябва да бъдат нормални. Нормални състояния са, когато умът функционира както трябва. Права мисъл е тази, която всякога може да помага на човека. Мисъл, която не може да помага на човека, не е права. Право чувство е това, което всякога може да помага на човека. Чувство, което не може да помага на човека, не е право. Всяка постъпка е права, само когато помага на човека. Щом не може да му помага, тя не е права постъпка. Под права мисъл разбирам онази, чрез която действа едно разумно същество. Когато говоря за правата мисъл, аз разбирам колективен процес, в който е взела участие мисълта на 10-20 хиляди души едновременно. Ако стотина или двеста души мислят да ви направят едно добро, хубаво ще бъде, но какво ще почувствате, ако също такова число хора мислят да ви направят едно зло? Вие ще изпитате едно лошо разположение. Следователно ще знаете, че когато се намирате в едно натегнато състояние, не можете да се търпите, някой мисли да ви направи някакво зло. Когато пък се чувствате радостни, весели, много души

мислят едновременно да ви направят някакво добро. Тогава как трябва да се обхождате с тия хора, които мислят да ви направят някакво добро? Вие например, как се обхождате с тях. Представете си, че един фурниджия иска да ви даде един хляб. Какво трябва да направите? – Ще му дадете пет лева. Да, но той иска да ви даде този хляб даром. Тогава, какво ще правите? – Ще трябва да му благодарите. Това е пак един начин на плащане. Ще му кажете: „Крайно ви благодаря за хляба. Един ден и аз ще ви се отплатя за хляба, който ми давате.“ Значи, или ще му платите, или ще му благодарите, или ще останете с мисълта, че един ден и вие ще му се отплатите по същия начин. Това е правилна обхода, правилна постъпка. Следователно, когато някой ви направи едно добро, вие трябва да вземете под внимание неговото добро и да сте готови при случай да му върнете по същия начин. Ако някой ви обича, а вие не връщате тази обич назад, какво ще бъде вашето положение? Когато обичат някого, а той не обича, в края на краищата той става егоист и почва да мисли, че всички хора са длъжни да го обичат. Той трябва само да ходи надут като пуяк, да слушат песента му. След като е тракал с перата си с години, професор станал ли е? Когато опашката на пуяка окапе, той изгубва вече своето достойнство. Това показва, че достойнството не е седяло в неговия ум, а в перата му. Докато перата му израстват, той се крие. Щом израснат перата му, той показва задницата си, опашката си, а не главата си. Същото правят и глупавите хора. Когато някой глупав човек направи едно добро, той показва задницата си, а не главата си. Хората, които обичат да се хвалят, също показват задницата си, като пуяка.

Казвам: Има един начин за самовъзпитание, от който зависи вашият бъдещ живот. Самовъзпитанието седи в онова самоудоволствие да знае човек, че постъпва правилно. Какво е правилната постъпка? – Правилната постъпка седи в това, че като постъпвате правилно, дето и да се явите, хората са готови да ви

услужат. Ако правите добро на много хора и един ден изпаднете, осиромашеете, всички тия хора ще ви се притекат на помощ, ще ви помогнат. Обаче, ако сте им правили зло или някакви пакости, един ден всички тия хора ще се откажат да ви помагат и ще постъпят спрямо вас така, както и вие сте постъпили към тях. Казвате: „Това е кармически закон.“ Знаете ли какво нещо е кармата. Това, което индусите наричат „карма“, тяхното обяснение за кармата е съвсем детско. То е все едно да вземете обясненията на математиката за числата и да казвате, че това са истинските обяснения. Какво казват математиците за числата от едно до десет? Ето какво обяснение може да се даде за числата: С първият потик на природата, този център се е завъртял два пъти около себе си и е образувал двете. Когато този център се е завъртял три пъти около себе си, образувало се е числото три. Когато се е завъртял четири, пет, шест и повече пъти около себе си, той е образувал четворката, петорката, шесторката и т.н. Това показва известно движение около себе си. Ние казваме, че двойката е два пъти по-голяма от единицата. Значи единицата, която е причина за всяко действие, е направила две усилия, завъртяла се е два пъти около себе си. Колко пъти трябва радиусът да се завърти, за да образува кръг? Когато радиусът дойде до противоположната страна от която е излязъл, същият ли е? Той става двоен, удвоил се е. Значи, когато радиусът дойде до противоположното положение, отдето е излязъл, той се удвоява, става два пъти по-голям от по-рано. Всяко нещо, което се удвоява, се движи, а всяко нещо, което не се удвоява се намалява и видимо спира. Всички неща, които се движат се увеличават и всички неща, които не се движат се намаляват. Всеки човек, който мисли, чувства и постъпва, се движи, а същевременно се увеличава. Всеки човек, който не мисли, не чувства и не постъпва, той се намалява и не се движи. Сега остава едно нещо, на което вие не обръщате внимание, вследствие на което правите следната погрешка.

Всички имате свещ и кибрит, но когато трябва да излезете вън в тъмнината, не вземате свещта и кибрита със себе си и казвате: „Кой ще си губи времето да пали свещта, аз и така ще си намеря каквото ми трябва“. Излизате и веднага се блъскате в нещо, удряте се. Не, като излезете в тъмното, първата ви работа е да запалите свещта си. Щом сте запалили свещта си, вие ще знаете отде да се върнете. Ставате сутрин рано, искате да постъпите правилно. – Запалете светилника. Казвате: „Кой ще пали сега свещта, да харча?“ Вие се мислите за учен човек, че ще намерите всичко в тъмнината. Нищо няма да намерите в тъмнината. Това е неразумност. Запалете свещта си. Какво представя свещта? – фитилът на свещта, това е умът, лойта, това е сърцето. Това, което гори веществото на свещта, това е волята на човека. Умът трябва да мисли, а сърцето трябва да чувства. Ти не можеш да мислиш, ако едновременно не чувстваш и ако едновременно не действаш. Значи, ти трябва да имаш фитил, трябва да имаш лой, а също така трябва да имаш и вещество, което да гори. Ако свещта ви не гори, не можете нито да мислите, нито да чувствате, нито да действате. Щом умът ви не е запален и сърцето ви не се топи, нищо не можете да направите. фитил трябва да имате, който да гори и лой трябва да имате, която да се топи. Тогава и пламъкът ви ще излиза навън. Някой казва: „Аз се стопих“. – Бих желал всички хора да се топят. Обичате ли захар, която не може да се топи в устата ви? Коя захар обичате: която се топи, или която не се топи? Кои хора обичате: които се разпъват, или които не се разпъват? Кои крака обичате – които се мърдат, или които не се мърдат? Чудни сте вие! Във всяко движение трябва да виждате проекция на Божията мисъл. Това, което се мърда, е за предпочитане. Най-малката мисъл е за предпочитане пред най-голямото богатство. Аз говоря за такова богатство, което може да се топи. Богатство, което не може да се топи, не може да се използва. Онова, което ползва човека, е неговата мисъл, неговите чувства и неговата воля. Това е

истинската философия на живота. Това, което природата е дала на човека, той трябва да знае как да го използва. Това значи права обхода и права постъпка.

Сега кажете ми каква мисъл остана у вас? Някой ще каже, че не постъпва добре. – Това нищо не значи за мене. – Ама аз не мисля добре. – И това нищо не значи. – Аз не съм от надарените. – И това нищо не значи. – Аз нямам условия. – И това нищо не значи. Щом нямаш условия, върни се там, дето са условията. Ние говорим за положението, в което се намирате в дадения случай. Когато говоря за известни положения, те съществуват. Аз не говоря за неща, които ги няма. Има ли някой от вас, който да няма ум? Има ли някой, който да няма сърце? Или да няма тяло? Нали всички имате тяло? Ще кажете, че сте болни. – Това че сте болни, показва, че тялото ви е нечисто. Причината е у вас. Пречистете тялото си – нищо повече. Ако някой има хляб, но не яде и изтощава тялото си, де е причината? – В самия него. Нека се наяде. Ако пък той е турил в стомаха си храна повече, отколкото трябва, де е причината? – Пак в самия него.

Първото нещо, което се изисква от всинца ви е отношенията ви към Бога да бъдат нормални. Всички вие в себе си сте големи мърморковци: ходите, връщате се, недоволни сте и постоянно мърморите на Бога. Това нямате, онова нямате. И като ви се даде нещо, пак мърморите. Пазете се от това мърморене, от което произтича недоволството. Не можеш да научиш урока си – мърмориш на Бога. Скъсали те на изпит, пак мърмориш. Беден си, пак мърмориш на Господа. Майка ти и баща ти не се отнесли с тебе добре, пак мърмориш. Студено е, пак мърмориш. Според мене, причината за всички нещастия на хората е в самите тях, а не в Бога. Бог няма желание да създава нещастия на хората. Ти излизаш вълн с незапалена свещ, но се търкулиш някъде, удариш главата си и после започнеш да се сърдиш на този, на онзи, че турил някакъв камък на

пътя ти. „Ако не беше този камък, нямаше да се ударя“. Че защо излязохте без свещ? Дадоха ви свещ, трябва да я носите със себе си и да я запалите. Вие ще кажете: „Карма е това, така е писано, това е съдба.“ Карма е неразбиране на нещата. Какво е съдбата? – Съдбата и кармата са синоними. Какво значи съдба? Сад – значи да садиш; аба – каквото садиш, това ще ти платят. Съдбата не е нищо друго, освен разплата за това, което си свършил. Има две положения в света: или господар да бъдеш, или слуга да бъдеш. Ако си слуга, какво трябва да направиш? И ако си господар, какво трябва да направиш? Като господари, вие какво правите? – Господарят трябва да дава, а слугата трябва да взема. Господарят трябва да заповядва, а слугата да върши, да изпълнява. И слугата дава нещо от себе си, а пък господарят му връща. Този закон съществува навсякъде в живота. Бог ви дава заповеди, понеже Той е господар, а ние сме дошли на земята като слуги, които трябва да изпълняваме. И като се върнем вечерта, Той ще ни плати точно толкова, колкото сме изпълнили. Колко ще ви плати? Два пеняза. Знаете ли на колко се равняват два пеняза? – Ще ви се даде един пеняз за вашия ум и един пеняз за вашето сърце. Толкова струват два пеняза. Като ги похарчите, пак трябва да отидете да работите. Господ никога не осигурява хората. Той ги осигурява само за един ден. На втория ден пак ги връща на работа. Като ви даде заповедта си, Той ви осигурява. И като свършите зададената работа, пак ви осигурява. Който върши нещо за Бога, той е вече осигурен. Който нищо не върши за Бога, той не е осигурен. Да мислиш право, да чувстваш право и да действаш право, в това седи осигуреността на живота. Да се обхождаш добре и да постъпваш добре – в това седи осигуреността на живота.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

41 лекция от Учителя, държана на 24 август 1934 г., София, Изгрев.

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНИ ДВИЖЕНИЯ

„Отче наш“

Да изпеем песента „Свобода е потребна за душата“. Кой е основният тон? Изпейте я още веднъж! „Свобода е потребна за душата (2), за душата (2), душата. Тя се намира само в Любовта (2). Това е за душата (2).“

Изпахте ли я хубаво?

Какво е състоянието на един човек, който губи от тона? Знаете ли влиянието на числата? Какво влияние упражняват числата. Сега говорим за влиянието на числата, но не за техните сенки. Сянката на едно число, това е количество. Пет килограма захар, това е сянка на числото. От какво може да се произведе захарта? – От цвекло, от захарна тръстика, от друго? Нали цвеклото е органическо, захарта каква роля играе в цвеклото? (Образува топлина в организма.) При 5 килограма захар вие влагате най-първо някакво чувство, някаква сладчина. Всички неща, които са сладки, захар ли представляват?

Представете си сега влиянието на двете (2-те). Де упражнява влияние двойката? Човек има два крака. Ако единият крак не се подчинява, не иска да ходи, какво ще му кажеш? Ако единият крак не се подчинява и казва „аз никаква заповед не слушам“, как можеш да се подвижиш на един крак? Представете си, че имате две ръце и едната ръка не се подчинява. Тогава имате един крак и една ръка, които са в съгласие и един крак и една ръка, които не са в съгласие. Какво бихте направили тогава? – Значи ходенето зависи от съгласието на числото две. Сега кое е едното и кое е двете? За пример, ако вие вземете някой предмет, как го хващате? – Когато предметът е деликатен, вие употребявате числото две. Вие го хващате като с

щипци с числото две – с двата пръста. Кога употребявате числото 10? Да допуснем, че вие си служите с двете си ръце и употребявате десетте си пръста. Вие хващате един човек с едната си ръка или с петте си пръста, или го хващате с двете си ръце и с десетте си пръста. Каква е мисълта ви, когато го хващате с едната ръка и когато го хващате с двете ръце; когато го хващате с петте пръста и когато го хващате с десетте пръста? После гледате един човек с едно око, гледате го с двете си очи, гледате го под един ъгъл от 45 градуса или го гледате направо. Какъв ъгъл е той? Когато го гледате с едното си око, каква е вашата цел? И когато го гледате с двете си очи, каква е вашата цел? Е, нали сте малко философи? Това са обикновени работи. Когато употребявате вашите очи и едната си ръка с петте пръста, каква е целта ви? Да допуснем, че едно дете минава покрай една ябълка, поглежда ябълката и у него се поражда желание. То простира ръката си, взема ябълката, туря я в джоба си и после си тръгва по пътя. Е добре, за една ябълка, която ви стимулира, вие казвате „една ябълка“, но коя е първата ябълка на едно дърво? Коя считате вие за първа? – Която първа е цъфнала и първа е завързала. Да допуснем, че в едно дърво има хиляда ябълки. Децата, като вземат ябълки, те избират най-хубавите. А кои ябълки са най-хубави? Тези, които първи цъфтят или които най-после цъфтят? Друг въпрос. Коя хапка е най-сладка, първата хапка или последната? Нали казват: „Първата хапка е най-сладка.“ Следователно по този начин, по аналогия, първият плод, първият цвят, който е цъфнал, има предимство, понеже първите лъчи на пролетното слънце са го грели. Понеже земята се намира в едно особено състояние, някои цветове възприемат повече енергия. За пример плодни дървета, които късно цъфтят тук, в умерените пояси, те не могат да узреят и не могат да добият такава сладчина. И самото дърво не е така активно. Сега това са общи

обяснения: как цъфтят дърветата, как се движите, как изглеждате, това са все резултати. Резултати за човешката мисъл.

За пример трябва да избереш един момент, искаш да извършиш някоя работа, но трябва да избереш съответно време и трябва да избереш съответна мисъл. Да кажем, искаш да извършиш една добра работа. Какъв процес е този? – Можем да уподобим една добра постъпка с един плод. Следователно, преди да направиш една добра постъпка, ти, като едно растение, ще имаш пъпка. Тя ще се повлияе от слънчевите лъчи, ще цъфне, ще завърже. След като се повлияе, след като узрее, само тогава тази мисъл може да се реализира. Защото в растенията плодовете падат само когато узреят. Сега говорим за обективните условия. А при изключителни по време условия плодовете падат преждевременно, падат, когато има вятър. И много от вашите мисли не се реализират. Много мисли има. Като мислите, мислите, най-после тази мисъл, след като се реализира, пак не сте доволен. Защо? – Не е узряла. Някой червей я изял или вятър я бутнал и отвял. Тя няма възможност да образува тази сладчина, която е необходима. Ние сега съдим по аналогия.

Следователно, за да изучим великия закон на човешката мисъл, най-първо трябва да си помогнете с плодните дървета, да научите закона на тяхното оплодяване. И колко неща са необходими, за да бъде една мисъл постоянна? Да допуснем, че вие имате една мисъл, имате една ваша приятелка или приятел от детинството си и вие му направите една услуга. Да допуснем, че двамата сте ученици. Баща ви изпратил пари и вие му давате назаем, помагате му приятелски. Доколко време може да изтърпите в себе си, да не ви дойде на ум да искате парите, които сте му дали, да оставите на неговата добра воля? Докога може да изтърпите? Ако баща ви изпраща доста средства и вие не се намирате в никаква нужда, вие имате изобилно, вие ще бъдете щедър. Но ако се намирате в едно утеснено положение,

веднага ще кажете защо да не ви даде парите, вие сте в нужда. Представете си, че този ваш приятел казва: „Нали ме обичаш? Че си в нужда, нищо, потърпи малко!“ Какви са съображенията и подбудителните причини? Кое е онова, което заставя вашия приятел да апелира към вашата обич? Кое е онова, което ви заставя да кажете, че трябва и вие сега да му услужите? Той защо апелира към вашата любов? Казва: „Нали ме обичаш?“ Добре. Какво общо има сега любовта с дадените пари? Любовта е любов, а дадените пари са дадени. Той защо апелира и казва: „Нали ме обичаш?“ – Ти парите не трябва да ги искаш. Защо Любовта не търпи да искаш парите? Защо Любовта търпи да даваш парите, а не търпи да вземаш парите?

Сега да се върнем към онази идея, която се занимава с мисълта, или към мислите, които се занимават с движението на краката. Кое е онова у човека, което се занимава с движението на краката или с движението на ръцете? – Има особени центрове, които се занимават с движението на краката, на ръцете, има особени центрове, които се занимават с очите, със слуха, с устата, с носа, особени центрове има, които се занимават с движението на пръстите. Това са все специалисти, учени авторитети вътре. По някой път този авторитет се отказва да действа, казва: „Според моето положение не му е времето сега да работя.“ На Главната дирекция казва: „Не изпълнявам никаква заповед!“ Вие питате защо? Вие трябва да разсъждавате дълбоко. Какво разбирате под думите „дълбока мисъл“? Първо трябва да разсъждавате. Вие искате да направите едно добро, нали? Но един ден упорствувате и казвате: „На този никакво добро няма да му правя! На други може да направя добро, но на този, и да има нужда, няма да му правя никакво добро! От какво произтичат вашите съображения, че вие не искате да му направите добро, а друг иска да му направите добро? Кой от двамата е прав? Какви са съображенията ви, че не искате да му направите добро? Вие ли не искате да му направите

добро, или вашите служачи не искат да му направят добро? Ти казваш: „Аз не искам да му направя добро.“ Ако една бучка захар влезе във вашата уста и вие нямате слюнка, ако искате можете ли да разтопите тази бучка? Защо човек не иска да направи едно добро? – Неискането не винаги е лошо. Някой път можеш да направиш едно добро и не искаш да направиш доброто. Или можеш да направиш едно зло и не искаш да направиш злото? В такъв случай неискането е минус (-). Защо не искате да направите? Имате два знака турени (+ и -). Но ако тълкувате, ще разберете, че тия знаци са направени доста естествено. Минусът, това е противодействие и ти казваш: „Аз не искам да направя това.“ Защо не искаш? Понеже тия противодействащи сили на волята са по-силни от тебе и ти се отказваш. Представете си, че вие сте затворени в един кладенец и отгоре е турен един голям капак. Това е минус. Ако искаш да излезеш, какво ще направиш? Но представете си, че силата ви е голяма. Дигнеш главата си, пречупваш този капак и излезеш навън. Това е плюс (+). Къде седи противодействащата сила в човека?

По някой път човек действа в две направления. Действа хоризонтално и действа перпендикулярно. Когато ти изгубиш посоката на хоризонталните движения, движиш се перпендикулярно. Ако хоризонталните движения са по-силни, отколкото перпендикулярните, ти ще бъдеш в застой. Ако едно хоризонтално движение представлява една негативна сила във вашия характер, на вашите перпендикулярни, в дадения случай противодействащите сили са хоризонталните. Едните, хоризонталните са на плътта, а перпендикулярните са на Духа. Перпендикулярните са на Духа от центъра на Земята към центъра на Слънцето. В природата Земята и Слънцето, това са два светли центъра, които се виждат. Но едновременно в природата има и една тъмна земя, подобна на тази, която прониква; и едно тъмно слънце, което също прониква. Та някой

път можеш да бъдеш под светлия център на Слънцето и Земята, а някой път можеш да бъдеш под тъмния център на Слънцето и под тъмния център на Земята. Но в дадения случай тъмният център на Земята и тъмният център на Слънцето действуват хоризонтално, а светлият център на Слънцето и светлият център на Земята действуват перпендикулярно (отвесно). И тогава човек се намира в противоречие. В него има един устой, един устрем – перпендикулярните движения и съзнанието, висшето съзнание, от които се ражда светлината. Светлината у човека е перпендикулярно движение, а тъмнината е хоризонтално движение.

Сега тия работи не сте ги слушали друг път. За пръв път ги слушате. Аз ви ги давам за аксиоми, които не са доказани. Най-първо може да мислите, дали са верни или не са верни. Всяко нещо, което влиза в човешкия ум, е вярно. Дали е истина, то е друг въпрос. Верните неща не са истинни неща. И истинните неща не всякога са верни. Дайте ми сега един пример за верни неща! Не всякога нещата са истини. Че един човек лъже, е вярно. Но истина ли е? Вие ще кажете, че е истина, че лъже. Вие се заблуждавате. Може ли в лъжата да има истина? Вярно е, че лъже този човек. Значи истина е, че лъже. Това не е вярно. Вярно е че лъже, но лъжата не е истина. Сега аз забелязвам вашите състояния. Вие всички се намирате в едно особено състояние, то е следующето: Представете си, че вие сте деца в едно училище. Държа ви 10 – 15 часа, та сте огладнели и после ви накарам дълго време да се молите на колене. Във вас ни най-малко няма желание да се молите. Вие искате да се освободите от молитвата. Тази молитва ви дотяга. У вас ще се яви една реакция. Ще кажете: „Сега ли му дойде наум това? Нека се наядем, че после да се молим.“ Гладни хора могат ли да се молят? И представете си, че вашият учител каже: „Именно гладният човек се моли!“ Вярно ли е това? (Вярно е.) Но

истина ли е? (Не.) Т.е. в този смисъл за истината трябва да имате една представа.

В Истината няма никакви противоречия. Тя е една максима за вас, за да се избавите от каквито и да е противоречия. Каквито и малки противоречия да се явят във вашето съзнание, вие не се намирате в областта на Истината. В Истината няма абсолютно никакви противоречия. И при малки противоречия вие може да се намерите където и да е, навсякъде може да се намерите, но не и в областта на Истината. А щом няма никакви противоречия, в дадения случай вие се намирате в тази област, дето е Истината. И когато кажем, че нещата са постижими, разбираме туй състояние на човешкия ум. Той е освободен от всички препятствия, които съществуват. Той е господар на тия хоризонтални движения, той всякога може да се справи разумно с тях. Онзи, на когото краката са здрави, той може да измине всеки път, който му се даде. А парализираният ще каже: „Аз не мога да ходя, краката ми не държат.“ Защо? – Защото хоризонталните движения на тъмните центрове на природата са взели надмощие.

Не искате да направите едно добро. Най-първо вие се заблуждавате. Вие мислите, че можете да направите доброто, а казвате, че няма да го направите. Вероятно е така, но в дадения случай опитайте се да видите дали е така, или не. Вие казвате: „Не искам да се пречупи моята воля“. Е добре! Щом не искаш да направиш едно добро, своята воля вече е огъната. Ти казваш: „Аз не искам да се пречупи волята ми, не искам да се огъна!“ Вярно ли е това? – Щом не искаш да направиш едно добро, своята воля е вече огъната. Или да допуснем, че вие казвате: „Тази работа аз я зная, музика разбирам, зная и да пея“. Добре! Изпей ми тогава думите на песента „Светъл е всичкият Божествен ден“. Изпейте ми това нещо! „Светъл е всичкият Божествен ден!“ Пели ли сте тази песен? Да изпееш една песен без

никакви погрешки, да направиш една работа без никаква погрешка, да напишеш едно писмо без никаква погрешка, да кажеш една реч, без да се запънеш някъде – речта ти да тече като по вода.

Сега вие се намирате в друго едно противоречие. Още едно противоречие има, в което сега се намирате. Вие сте като гимназисти от осми клас, които ще държите вече матура. Учителите ви трябва да турят още една последна бележка. На 10, 15 или на 40, 60 души, на всички е турена бележка и вие се интересувате каква е бележката – 3 ли е, 4 ли е, 5 или 6. Защо ви интересува бележката? Интересува ви. Хората се класифицират. Ако имаш 5, може да влезеш в отдела на естествените науки. Можеш да следваш по медицина. Щом нямаш 5, вратата ти е затворена. Числото 5 значи, вратата ти е отворена за университета. При числото 4 вратата за естествените науки е затворена, а е отворена за география и филология. А география и филология са сухи науки. Това са кокалчетата на някоя кокошка. Да събереш костите на някое предпотопно животно и да направиш техните скелети, как са произлезли думите, тяхното съчетание. После как се е изменила една дума, как е произлязла от друг език. – това е една работа доста интересна за някой учен човек, но за един обикновен човек, то е голямо страдание.

Често майките правят така, когато искат да отучат децата си от голяма лакомия, та им дадат шийката на кокошката. И то чопли шийката, а те изядат цялата кокошка. То чопли шийката, за да се научи добре да шие. Та и аз ви давам една шийка, за да се научите да мислите. Много малко месце има там. С игла трябва да изваждате тия работи. Та ще остане идеята: Трябва да мислите! Може да кажете: „Подобре да е кълката“. Вие трябва да изучавате философията на живота, да следите всяка една поза, всяко ваше състояние и да знаете в даден случай дали имате хоризонтално или перпендикулярно движение и кое от двете има надмощие. Като се поставите в едно пасивно

състояние, може по-лесно да прецените. За пример, крайното, крайният предел на едно перпендикулярно движение, е дето Христос казва: „Ако не се отрече човек от себе си“. Какво е разбирал Христос под думите: „Да се отрече човек от себе си“? Да кажем, че искаш да бъдеш най-богатият човек в света. Или искаш да бъдеш най-ученият човек, най-красивият, в света, ти да бъдеш център навсякъде и ти да ръководиш. Да допуснем, че ти имаш всичко това, но ти липсва едно нещо – липсва ти Истината и ти казват: „Ти трябва да се откажеш от всичко туй“. Колко хора има, които могат да се откажат? На един цар, ако му рекат да се откаже от своя престол, лесна работа ли е? Не. На една майка да ѝ кажеш да се откаже от децата си, лесна работа ли е? Но ако майката не се откаже от децата си, децата ще се откажат от нея. Ако царят не се откаже, поданиците ще се откажат. Щом конят отслабне и не може да тегли каруцата, господарят ще се откаже тогава. Вие сега мислите, че нещата са много постоянни. И вашите приятели, които ви обичат, и те могат да се откажат от вас. Как? – Когато отслабне вашата любов и те ще се откажат. Щом се откажат вашите приятели от вас, вие какво трябва да направите. Вие какво правите тогава? – Вие малко си поплаквате тогава. И вашето положение знаете ли на какво мяза? – Майката е оставила нещо за ядене на детето си, малко захар или друго, и е заминала. То като стане и види, че я няма, надуе гайдата и плаче, плаче. После, като не се връща майката, забрави я, огледа се наоколо, намира паницата със захар и казва: „Майка ми я няма, но аз ще се позанимавам малко с паничката.“ Сега извадихте ли едно правило за себе си?

Устойчиво число ли е числото 2? От кои числа е то – от устойчивите числа или от неустойчивите? Да ходи човек с три крака е по-устойчиво. Един крак да има за запас и двата да са отпред, а на третия отзад да се подпре. Животните имат четири крака, пък човек има два крака. Кое число е по-устойчиво – 4 или 2?

Кой е квадратът на числото 2? (4.) Следователно, животните са квадрат на човека. Човек е с 2 крака, а животните с 4. Значи, двете умножено на себе си дава четири. Какво число е двете? Кое число наричаме корен? Кои са коренувани числа? Как ги преподавате на учениците? Кои числа се наричат корени? Коренът на 2 кой е? И кои числа имат корен? (2 е корен на 4). 3 е корен на 9. Двете на 8 какво е? (Кубичен корен.) Значи, квадратът има корен и кубът има корен. Т.е. квадратът в дадения случай показва широчината, а кубът показва дебелината. В квадрата имате хоризонтални движения, в куба имате перпендикулярни движения. Защото кубическите страни са перпендикулярни на квадрата. Страните се виждат в перпендикуляр. Значи щом се изучава квадратът, вие изучавате хоризонталните състояния, противодействащите на кубическите? Човек е куб. И затуй животните вървят хоризонтално, а човекът върви перпендикулярно на движенията на животните. Животните се движат хоризонтално, а човек се движи перпендикулярно. Това е едно приложение. Всяка една мисъл има свое хоризонтално движение, има и свое перпендикулярно движение. Всички при хоризонталното движение ще имате едни резултати, при перпендикулярното движение ще имате други резултати. Това е вече въпрос пак на съзнанието.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

42 лекция от Учителя, държана на 31 август 1934 г., София – Изгрев.

ПЪТ НА БОЖИИТЕ БЛАГА

„Отче наш“

Ще прочета само три стиха от 13 глава на Посланието към Коринтяните, от 11 до 13 стих.

Пишете върху темата № 7: „Пътят на праведния.“ Песен: „Всичко в живота е постижимо.“

„Когато бях младенец, като младенец говорех.“ Това беше цитат само. Кои са нещата, които са младенчески? В един живот всякога стават промени във формата на нещата. Каквото и да е състоянието, каквато и да е промяната в човешкия живот, то се дължи на външния живот.

А_____В

Фиг. 1

Имате една права линия АВ. Ако тази линия е дълга или къса, какво показва? Ако представя дълъг път, изисква повече време. Ако представя по-къс път, изисква по-малко време. Това, което изисква в живота по-големи усилия, какво представя? Ако искате да се качите на някой планински връх, изискват се повече усилия. Ако отидете при някой планински извор, също. Може планинският извор по права линия да е близо, а може да изисква ден, два да се качите. Сега кои са причините, поради които природата е поставила някои неща да бъдат трудни? Вземете например числата. Такива числа, които наричат особени числа. Например числото 142 857. Това е едно цяло число. Но е число, произлязло от единица, разделена на 7. Това число има такива свойства, че, като го умножите на 2, дава пак същите цифри, само че има една малка пермутация. $142\ 857 \times 2 = 285\ 714$. Ако го

умножете на 3 ще даде пак същите цифри. Ако го умножете на 4, 5, 6, ще даде пак същите цифри. Ако го умножете на 7 ще даде само деветорки. Това е едно мистично число. Математиците го определят като ключ, тъй като има особени свойства, но защо? Ако числата се разглеждат като ключ на числата, то е един въпрос, но ако се разглеждат като живи, разумни числа, то е друг въпрос. 2, 5, 8 са отрицателни числа, а 1, 4, 7 са положителни. Имате три положителни числа и три отрицателни. Ако 4 умножете на 2, какво ще даде? – 8, едно отрицателно число. Ако съберете 2 и 8, имате 10. Но като съберете 1 и 0 ще имате единица – едно положително число. От какво произтичат противоречията в живота? Всякога противоречията произтичат от едно негативно число. Ти си гладен, нямаш хляб да ядеш, недоволен си. Това е отрицателната страна. Недоволен си, защото нямаш хляб. Но може да имаш хляб, и пак да си недоволен. Ядеш го и пак си недоволен. В единия случай недоволството произтича от факта, че нямаш хляб. Това, което искаш, го нямаш. А пък в другия случай имаш това, което искаш, но не е такова, каквото го искаш. Какъв трябва да бъде хлябът? Някой, който е изучавал математика, ще каже: „Аз да се занимавам с такива работи! Това са дребни работи.“ Той ще счита, че това са аритметически работи, с които децата по някой път могат да се занимават. Ако едно число е окачено на твоя нос, какви ще бъдат резултатите? Ако дължината на твоя нос е 2 см, какви ще бъдат резултатите? Или ако твоят нос има дължина 6 см или 7 см, какви ще бъдат резултатите? Ако дължината на твоя нос е 2 см, ако е, така да се каже, чип нос, завъртян, какви ще бъдат резултатите. Този, късият нос, е резултат на определени сили вътре в човешкия мозък. Това е един недоразвит нос. Щом имаш един нос от 2 см, ти имаш недоразвит нос, детински нос. Следователно подлежи на развитие. Трябва да впрегнеш ума си на работа и носът ти ще се продължи. За една година, за две години, за три години,

четири години ще стане с един сантиметър по-дълъг. Тогава ще имате един положителен нос. В първия случай щяхте да разсъждавате като дете, а във втория случай ще разсъждавате като възмъжал. Сега детинските работи са в процес на своето развитие. Вие казвате една детска песен. Казвате, че децата пеят много хубаво. Но пеят ли децата много хубаво? Онези, които се занимават с това, какво казват? Изобщо децата вземат много невярно тоновете. В тях има един писклив тон. Коя е мярката за пеенето? Трябва да имаме една мярка. Щом имате едно шише, коя е мярката, че шишето е пълно? Значи да не остане нищо празно. Като го напълните, всичката празнина в тази форма трябва да е запълнена. Щом остане една малка част празна, значи шишето не е пълно. Като казвате, че шишето е пълно с вода, но остава един милиметър, значи има известно количество въздух, значи не е пълно. Същевременно трябва да е пълно.

Когато казваме, че един човек е умен, по какво се познава, че е умен. Кои са основните белези, че един човек е умен или какви са белезите на красивия човек, или на силния човек? По какво се отличава силният човек? Те си имат белези. Щом дойде един лекар, той ще пипне пулса и по пулса ще разбере състоянието на болния. Щом дойде един физиогномист, той по лицето може веднага да отгадае дали сте умен или не. Ако ви разглежда един френолог, той ще познае по главата. Един хиромант ще ви разгледа ръката и по нея ще познае дали сте умен или не. Има външни неща, от които трябва да изваждате заключение, дали сте умен или не. Но представете си, че един умен човек си тури една изопачена маска и скрие своята разумност под маската, физиогномистът не може да разбере, вижда, че лицето е глупаво, и си вади своето заключение. Тогава физиогномистът ще се намери в положението на онзи художник, който рисувал един американски милиардер, който имал изкуствен нос. Носът му бил изкуствено направен. Повикал той художника да го

рисува. Първия ден го рисувал. На втория ден онзи си побутнал малко носа и художникът вижда, че носът не съответствува. Поправя и пак рисува. На другия ден онзи пак си побутнал малко носа. Художникът се чуди и най-после казва: „Аз не мога да те рисувам. Твоят нос се мени.“ А американецът му казал, че неговият нос е изкуствен. Изкуствените работи, създадени отпосле, не влизат в онези работи, които природата върши.

Сега един извод, който трябва да направите. От себе си трябва да отделите всички неща, които са изкуствени. Не туряйте някой изкуствен нос. Може да го побутнеш и какъв извод ще извадиш. Ако долната част на носа е така завита, както е завита човката на една птица, на един орел, какъв е характерът на този човек? Той има орлов нос. Физиогномистите какъв го считат? – Граблив. В какво седи грабливостта на човека? – Той обича да пипа там, дето не трябва. Тази птица, орелът, като види славея или друга птичка, ни най-малко не мисли, че е едно създание на Бога. Изяжда го. Нито пет пари не дава. Със своя клюн изяжда тази птица и остава само със своето удоволствие. Сега човек може да е с характера на един орел, който само разрушава формите. В какво седи неговата разумност? Кой е разумният човек. Разумният човек е онзи, който пази формите на природата, както тя ги е създала. Разумният човек е онзи, който твори и създава нови неща в съгласие с природата. Неразумен е онзи, който разрушава природните форми и не създава нищо ново. Неразумен е онзи, който причинява страдание. Следователно всеки един човек, който върви успоредно, паралелно с природата, е разумен.

Под думата природа аз разбирам най-разумните същества, които ръководят работите. Това разбирам под думата жива природа. И когато казвам, че човек не трябва да влиза в стълкновение с нея, подразбирам, че не трябва да влизаме в стълкновение с тях. От многото опити, които са правени, те имат най-добрия път, за което и

да е живо същество. Те съдържат в своя път най-голямото благо, колкото то може да се даде. Природата има две страни. Висшата природа подразбира разумността на тия същества. Вие не ги знаете. И трябва да ги приемете на вяра. Тези разумни същества си имат своя форма, но вие не сте запознати с тях. Някой от вас има ли ясна представа за тях. Вие, които сте тук, още нямате писмо от тях, пристигнало по пощата. Разправяли са ви. Има друга, нисша природа, която е от други същества, които имат обратни качества на първите. И те са разумни, но не са така разумни. Те имат свобода да разрушават; в природата съществува един принцип, който руши. И ако попаднеш в досег с тях, за пример стане едно земетресение, може хиляди и милиони форми да се разрушат. Или стане голямо наводнение. Хората казват, че Бог е направил това. Ако някой каруцар обърне колата, или автомобил се обърне, и всички пътници се контузият, казвате, че така е писано. Така ли е писано или шофьорът писал така? Някому се случил кракът, казвате, че така му било писано. Добре, вие скочите от един метър височина и не си счупите крака, скочите от 15 метра и си счупите крака. Кой го е написал? Вие го написате. Защо? Понеже беше дадена една награда от 20 хиляди долара за онзи, който скочи от 15 метра височина и не си счупи крака. Вие скочихте и наместо да спечелите 20 хиляди долара, вие си счупихте крака. На колко души от онези, които се хвърлят от 15 метра височина, краката ще останат здрави. Каква е пропорцията? Вие не сте правили опит. Ако скочите на твърда почва, какво ще стане? Ако скочите от 15 метра във водата, какво ще стане?

Сега аз ви навеждам на ред разсъждения. Човек трябва да бъде разумен. В света има разумни деца. А другите какви са? (Неразумни.) Турете едно име, в което да няма отрицателната частичка не. (Глупави.) Глупавите деца аз ги наричам куклички. Където и да я туриш, тя е от всичко доволна. Когато я купите, е доволна, когато ѝ

счупите крака, е доволна. Кой би желал да има такива деца? Някой път вие искате да бъдете доволни, както куклата. Възможно ли е. Не. Ти ще бъдеш една кукла, в която няма никакъв прогрес. Често вие искате да не страдате, да не дойде никакво изпитание в живота ви, никаква скръб. Искате всичко да ви е наред. Кое е по-хубаво? Когато човек слиза от небето на земята, казват му: „Какво дете искаш да бъдеш? – Кукла ли искаш да бъдеш или едно дете, което иска да расте?“ Някой казва: „Като кукла.“ Много деца има като кукли. Това са идиотите. Ти, ако не искаш да страдаш, ти си един идиот. Ти, ако искаш да бъдеш праведен, без да си страдал, ти си един идиот. Ако искаш да бъдеш богат, без да си работил, ти си един идиот. Ако искаш да бъдеш силен, без да си работил, ти си един идиот. Ти имаш особени понятия. Как е възможно да добиеш известна сила, за която не си работил? Казваш: „Да се роди човек музикант.“ Де са родените музиканти? Казваш, че някои деца са били гениални. Раждат се гениални, но са работили. Това гениално дете е работило и страдало. Едно гениално дете страда, то играе като малко дете, обаче, като дойде да свири, взема една сериозна поза, дава израз. Какво значи думата „идиот“? Какъв е коренът на тази дума? (Тази дума е гръцка.) Кой знае гръцки? Идиот значи недоразвито дете, не може да се развива. Идиота не може да го измениш. За да го измениш, трябва да го съблечеш съвършено от неговата форма, формата на един идиот трябва да се развие. Можеш ли ти във формата на една муха да туриш интелигентността на човека. Ако на един човек дадеш формата на една муха, от тези, големите мухи, на един золник, каква ще бъде човешката интелигентност? Нито помен няма да има от интелигентност. Тогава, каква е разликата между един човек, който страда, и един човек, който се радва? Как определяте вие? Аз не говоря само за радостта, която се сменя. Там, дето има смени, това са състояния. Но има една радост, която има външна форма. Има една

скръб, която има външна форма. Каква е външната форма на радостта в човека. Радостният човек каква форма има? Вие изграждали ли сте формата на един мъдрец? По някой път мъдрецът носи едновременно и радостта, и скръбта. Той ги носи така, като че се преливат. Приятно е да ги гледаш. Той носи формата на скръбта и на радостта, носи ги по някой път и еднакво гледа и на двете форми. Той постоянно ги сменя. Той не носи на земята само формата на скръбта или само формата на радостта.

Тогава, според вашето гледище, от какво произтича формата на страданието? Вие казвате, че човек страда. От какво произтича формата на страданието? Защо човек страда сега? Представете си едно дете, майка му заминала и то страда. Коя е причината? Майка му заминала и то страда, че майка му е заминала. Какво лошо има в това, че майка му е излязла от къщи, заминала е тя. След като се върне майката в къщи, детето е радостно, детето е чакало час, два, три часа и е страдало. Кои са поводите? Да ви задам един въпрос да разрешавате. Ако не разбирате тези прости работи в живота, как ще разберете по-сложните? Вие някой път може да страдате в живота, че майка ви е заминала. Казвате: „Ами ако не се върне?“ Едно ви казвам: Ще се върне майка ви непременно. Слънцето е заминало и вие мислите, че слънцето е залязло. Но казвам: Слънцето на другата сутрин пак ще изгрее, ще го видите. Майка ви, която ви е родила на земята, пак ще се върне. Но казвам: Като се върне, пак ще замине. И после пак ще се върне. Тогава философията седи в това, че когато майка ви замине от вас, да имате една тиха скръб, че майка ви ще ви донесе нещо, че ще имате някакво благо. Когато майка ви замине от къщи, когато благата се свършат в къщи, майката трябва да замине, за да намери тези блага. И като ги намери, ще се върне, а детето плаче. С това то помага на майка си. Колкото детето повече плаче, майката придобива повече богатство. Детето трябва да плаче. Детето аз го

уподобявам на следното: то е гайдарджия, то свири, а пък майката събира парсата. Колкото повече детето плаче, майката ще събере повече блага. Следователно, като млъкне детето, майката ще донесе благата. Детето свири, значи детето е музикант. Аз така тълкувам. То не е баш така. Детето свири, но му е мъчно, че свири. Като свири, то казва: „Не може ли без свирене? Не може ли, без майката да излезе вън?“ Ако детето не свири, майката няма да излезе вън. Детето намира, че майката е виновна – излязла е, а пък майката знае, че детето е виновно. Затова повече плаче. Кой е поводът сега да страдате. На плача кои са подбудителните причини?

Да оставим сега мистичната страна, в която има други причини. В обикновения живот кои са причините? Какво мислите вие за майката, която е оставила детето си да плаче. Какъв е характерът ѝ? Често правят забележки на майката, че тя е оставила детето си да плаче. Какво трябва да прави майката? Вашите деца нали плачат често? Всеки от вас има по едно дете, което плаче. Някой път казвате, че сте скръбни, плачете. Вашите деца плачат. Вие сте майката, детето е ваше желание, плаче. Може ли човек да не страда? – Може, ако е кукличка. Всичките нещастия си имат своя краен предел. Човекът, който расте на земята, до каква височина може да израсне? Сега най-високият човек в света е един китаец, който е два и половина метра висок. Ако всички имате два метра и половина височина при сегашните условия? Същият закон е. Вие имате едно неестествено желание във вас. Имате някое голямо желание, някоя голяма идея. В какво седи голямата идея? Или в какво седи щастието на човека? Това са философски работи. От какво е направен човек? (От ум, чувство и воля.) Те са съставни части. Нямам нищо против това определение. Умът определя, че човекът е човек. Сърцето определя, че човек е животно, а пък волята определя, че човекът е произлязъл от Бога. Това са три положения. Човекът е човек, понеже мисли. Човекът е

животно, понеже чувствава. Човекът има воля; то е най-висшето в него. То е израз на неговата свобода, защото свободата на човека седи във волята му. Човек трябва да има ум, трябва да мисли, за да бъде човек. Той трябва да има тази привилегия, за да живее в човешкия свят. Там никой друг не живее. Освен човека никое животно не живее в човешкия свят. Човек живее в три свята: в Божествения свят, в своя човешки свят и в животинския свят. И всичките работи произтичат от животинския свят, от кукличката. Това състояние, което сега имате, е най-хубавото. Вие сте най-щастливите. По-щастливи хора от вас няма. Най-щастливи сте, вие не знаете, че сте щастливи. Нищо повече. Вие считате щастието за нещастие. Според мен човек, който е нещастен, е щастлив или най-малко има шанс да бъде щастлив. А пък всеки, който е щастлив, има шанс да бъде нещастен, да стане нещастен. Нещата се сменят. Щастие и нещастие – това са форми; зависи как разделяте нещата. Беше определено Христос да слезе на земята и да страда, но в това нещастие се криеше благо на цялото човечество. Заради човечеството някой път е определено да минете през някое нещастие. В това нещастие се крие вашето повдигане, цялото ваше бъдеще. И ако не минете през това страдание, вие не може да се повдигнете. Едно семе, за да израсте, трябва да го турите в почвата. Това е временен закон. Това семе, за да израсте, да цъфне и да се запознае с цялата природа, непременно ще мине през някое страдание и после ще се издигне. Ако не иска да мине през тези страдания, трябва да стои в хамбара. Значи първата форма трябва да се развали, да се разруши.

Тези размишления трябва да държите всякога в ума си. Ти казваш: „Защо са тези неща в живота? Защо са тези страдания?“ В страданията се крие твоето повдигане и не само в едно голямо страдание, но и във всяко едно най-малко страдание. В използването на страданието се крие благо, а пък в радостта се крие

придобивката. Скръбта носи благото, а пък в радостта вие се ползвате вече от това. Скръбта донася благата, а пък при радостта вие може да се ползвате от тях.

Сега да се върнем на онази страна, която трябва да изучавате. Щом дойде една радост, вие трябва да знаете какъв е произходът ѝ. Положителна ли е тази радост, или е отрицателна, негативна. Да вземем най-простата причина: заминала е майка ви, вие плачете. Връща се майка ви, вие се радвате. Питам сега колко време трябва да плачете? Колко сълзи трябва да пролеете? Вие сте плакали за майка си. И никога не сте си дали отчет колко сълзи са изплакани от вашите очи при заминаването на майка ви. Нямате една опитност, да знаете колко сълзи са проляни от очите ви. А пък е определено количеството. Направете един опит, той е следният. Намажете ръцете си с една мазнина, измийте ги с топла вода и вижте с колко топла вода можете да измиете ръцете си до китките. Следующия път, които сте тука, направете този опит – какво най-малко количество вода трябва, за да измиете ръцете, за да бъдат ръцете ви чисти. Някой път вие казвате: „Да се изчисти човек.“ Как да се изчисти? Направете една погрешка, колко време ви е необходимо, за да се очистите от погрешката? Всяка една погрешка в човека произтича от следното: има известна течност, от която са направени погрешките. Добрите неща имат формата на една трайна организирана материя, ценна материя, а пък погрешките са направени от калпава, неорганизирана материя. Дълго време ти взема, докато се освободиш от тази неорганизирана материя. Злото, което съществува, е материя неорганизирана. Та може би години минават и не може да се освободите. Ще ви приведа един пример. Той е следният. Игуменът на един манастир в древността, в християнската епоха, умира. Оставя сметките на манастира неуредени. Следующият игумен, който дошъл, обвинили го, че той направил злоупотреби с парите. Той

почва да се моли да дойде старият игумен, да си уреди работите, да оправи работите. И действително онзи дошъл и уредил работите на манастира. Той бил грешен човек. И такава воня се образувала в манастира, че целият манастир трябвало да се вдигне от това място и да отиде на друго място. Дошъл игуменът, но манастирът бил прокуден. Ако искате да поправите една своя грешка, вие, както в този разказ, трябва да се вдигнете от старото място. Ще си оправите сметките, но манастирът няма да остане на същото място; законът е същият. Щом направите една погрешка в това тяло и дойде игуменът и поправи сметките, манастирът трябва да се дигне. Тялото е манастирът, понеже на същото място не се живее. Това е наглед малко мрачно.

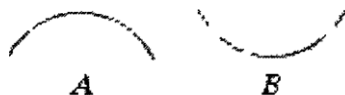
Сега да дойдем на светлата страна. Казвам: Светлата страна на живота седи в любовта. Любовта е онази материална сила, с която Бог внася всичките блага в нас. Защо трябва да обичам? Защото в пътя на любовта идват всички Божии блага в света. Няма благо в света, което може да дойде по друг път. Някой от вас казва: „Защо човек трябва да обича?“ За да могат да дойдат Божествените блага по пътя на любовта. Пътят на любовта е път на Божествените блага – път за щастието, път за блаженството, път за всичко. Пък, ако знаете как да се ползвате от любовта, вие ще имате всичките блага. Ако не знаете, тогава ще плачете. Вие може да плачете при любовта, както когато замине майка ви. Ако замине майка ви, ще се радвате, ако разбирате. И ако се върне, пак ще се радвате. При сегашния живот вие ще се учите, като замине майка ви, да не плачете и като се върне, да се радвате.

Следователно единственото нещо, което трябва да остане в ума ви, е следното. Всички трябва да използвате Любовта като път за постижение. И не само едно самочувствие да имате, но и онова, хубавото, великото, което създава. Както казва апостол Павел: „Като

станах мъж, напуснах детинските работи.“ Значи има едно правилно разбиране. Остава само Любовта. Значи само Любовта е великото, постоянното нещо. Вярата, надеждата и Любовта са големи, но най-голямата от тях е Любовта. Вие трябва да изучавате Любовта като сила, която носи всичките блага. Трябва да изучавате законите на Любовта, за да бъде вашият живот извечен. Някой път вие казвате за Любовта: „Ние сме опитали Любовта.“ Това, което сте опитали, не е Любов. Когато един актьор играе една роля на сцената и представя някой, който умира, той още не е умрял. Или представя положението на един цар, но той не е бил цар. Или представя положението на някой съдия, на някой герой, но той герой не е бил. Аз гледах, когато един представяше Крали Марко. Той минава за голям герой. После Марковица. Но нито Марко беше такъв, какъвто трябва да бъде, нито Марковица. Крали Марко е едър и Марковица е едра, но са далеч, затова изглеждат малки. Те са най-малко два и половина метра високи. Схващайте нещата в тяхната естествена форма, а не изопачени.

Имайте една ясна представа. – Какво нещо е разумният човек? Какво нещо е добрият човек? Какво нещо е силният човек? И в себе си, когато сте умни, да знаете, че сте умни. Когато сте добри, да знаете, че сте добри. Когато сте силни, да знаете, че сте силни в дадения случай и да имате един признак, в който никога да не се колебаете. Когато ви кажа, че не сте добър човек, по какво ще познавате, че сте добър човек? С какво захарта може да покаже, че е сладка? Кои са качествата на захарта? Захарта нали се топи. Захарта казва: „Разтопи ме във водата и ме близни и ще видиш, че съм сладка.“ Представете си, че една захар не се топи и нищо не се отделя от нея. Под думата сладко ние разбираме това, което дава нещо от себе си. А пък това, което е горчиво, какво е? Горчивото в света винаги взема, а пък сладкото дава. Вие, когато близнете нещо, което е

горчиво, гълтате ли го? Изплювате го навън. Следователно горчивите работи в света са това, което всякога взема от вас, а пък това, от което всякога вземате, е сладко. Това, което служи за вашия успех, за вашето повдигане, е винаги сладко, а това, което ви сваля, което нарушава вашия живот, е горчиво. Много горчивини има в живота. Но горчивото и то си има своя полза. Каква полза има от горчивото? Защо съществува горчивото в света?



Фиг. 2

Тази крива линия какви свойства има? (Фиг. 2-А) Оттам се разпадат нещата. Ако поставите горе вода, тази вода ще изтече навсякъде. Но ако я обърнете, ще се образува паница, която събира нещата (Фиг. 2-Б). Отвън раздава, а пък отвътре събира. Това са свойствата на кривата линия. Някой път е необходимо да дадеш, а пък някой път е необходимо да вземеш. Когато даваш, какъв си? – Щедър. Всички хора са щедри. Всеки човек, който изплюва водата, той е вече щедър, той дава. Горчивината всякога се изплюва, а пък сладчината всякога се възприема. От горчивината се образува щедростта, а пък от сладчината се образува друго някое лошо качество. Какво се образува? Човек, който постоянно взема, какъв е? Как наричате тези хора, които постоянно вземат? – Алчни хора. Значи от сладките работи ти вземаш. Ако не раздаваш сладките работи, образува се едно състояние. Най-хубавите работи могат да произведат едно състояние, което наричаме отвращение, втръсване. Най-опасното нещо е втръсването.

Та казвам: Всяко нещо в света, което е допуснато, то си има своите добри страни. Значи в света трябва да бъдете разумни.

Колко неща остават сега от тази лекция? Колко работи остават? (Когато майката си замине, детето да не скърби, и когато дойде, да се радва.)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

43 лекция от Учителя, държана на 7 септември 1934 г., София, Изгрев.

ВДЛЪБНАТИ И ИЗПЪКНАЛИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Пишете върху темата № 8: „Влияние на човешката мисъл“.

Песен: „Аз в живота ще благувам“. Прочете се Послание към Галатяните, 4 глава, стихове 1-11. Направи се следното упражнение:

1. Изходно положение: Ръцете отпред на гърдите. Пръстите на всяка ръка събрани в купчина като цвят. Пръстите на двете ръце насочени едни срещу други, допрени (Фиг. 1).



Фиг. 1

Ръцете се отдалечават в хоризонтална линия на страни и постепенно се разтварят. После пак идват в първоначалното положение.

2. От първоначалното си положение ръцете се повдигат пред лицето до височината на челото и пръстите се обръщат нагоре, при което пак пръстите на всяка ръка са събрани на купчина като цвят. При такова положение на ръцете, без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту се събират отново във форма на цвят (три пъти).

3. Ръцете се поставят на височината на долния край на гърдите с пръсти обвърнати надолу и пак събрани на купчина като цвят. При такова положение на ръцете без те да се местят, пръстите ту се отдалечават, ту се събират във форма на цвят (три пъти).

4. Упражнение № 1 се повтаря само един път.

5. Упражнение № 2 се повтаря 12 пъти.

6. Ръцете се връщат в изходното положение и после веднага се спускат надолу свободно.

Ако ви се зададе такава **тема № 9:** „Благоприятни условия при самота и оскъдни условия при множество“, как бихте я развили?

Да кажем, че имаме едно органическо същество и то има простор, но е в самота. И да кажем, че вън от условията има големи препятствия. Например представете си, че едно растение е посадено на полето и има голяма суша. Влагата изобщо съдейства за растежа. И ако тая влага с години отсъства, тогава младите дръвчета стават ниски. Растежът не е нормален. При неблагоприятни условия у растението се заражда желание да спуска корените си надълбоко, а инак се простират нашир.

А пък при друг вид неблагоприятни условия растението постъпва другояче. Да кажем, че едно растение е посято в гъста гора. У малките дръвчета тогаз има желание да растат нависоко. Ако малкото растение не може да стане толкова високо, че да долавя слънчевите лъчи, то е осъдено на големи страдания, става хилаво. Такива хора, които не са високи и чиито рамене не са широки, нямат съразмерност в развитието.

Сега ние вземаме един пример от естествения свят. А пък, за да се обясни едно органическо израстване у човека, трябва да се направи един превод.

Човек може да се намери в чувствата си в стеснителни условия и да има неприятни преживявания, но може да има естествени условия в своята мисъл, в мисловния свят и да има неприятни преживявания.

Спънките на човешката мисъл зависят от следното: често стават наслоявания, накопления от животинското състояние на човека. От животинските чувства на човека са оставени известни наслоявания в човешкия мозък. Мозъкът е един апарат, който функционира. Човек

трябва да се справи с много неестествени положения в мозъка си. Трябва дълго време да организира мозъка си. Не че мозъкът не е организиран, но трябва преработване. Както човек преработва земната кора, за да изкара нещо, така трябва да се обработва и човешкият мозък. Вие с всяко хубаво чувство, което можете да имате в сърцето си, обработвате кората на своя мозък. А тази кора служи на човешката мисъл, има влияние върху мисълта. В кората на мозъка се проявява мисълта така, както се проявяват растенията върху земната кора. Това е по отношение на човешката мисъл. Но ако разглеждаме човешките добродетели, те се развиват като скъпоценните камъни. Те не се развиват на повърхността, а дълбоко в земната кора при съвсем други условия. За да се образуват скъпоценните камъни, Земята е минала през големи пертурбации в своя строеж. Скъпоценните камъни образуват една епоха. И можем да мислим, че заради тези скъпоценни камъни, са станали много видоизменения. Някой път можете да кажете: „Защо човек трябва да страда?“ Вие имате едно повърхностно понятие за страданието: считате, че то е нещо непотребно. Но трябва да се изяснят работите. Могат да ви представят известен път, че е мъчен, че има много препятствия по него. Вие не сте минавали и може да си съставите едно въображаемо страдание. При сегашните условия животните са свободни от тези въображаеми страдания. Да кажем, че вие имате в банката Губиделников 200 000 лева. Дойде някой и ви каже, че банка Губиделников е фалирала и вие цяла нощ не можете да спите, цяла нощ мислите. Мислехте да следвате в странство и казвате, че това пропада! Мислехте къща да си направите. Цяла нощ сами се печете на един ръжен. На другия ден виждате, че банката Губиделников не е фалирала. Веднага идвате в едно възходящо състояние, започвате да мислите за странство.

Какви бяха причините за вашата промяна? Само няколко думи: „Банката Губиделников пропада!“ Колко думи са това? (Три.) Само за

три думи, които са достигнали до вашето ухо, вие 24 часа не можахте да спите и казвахте: „Защо Господ допусна именно сега да пропадне банката? Колко бях глупав!“ Най-първо осъждате себе си, а после хванете Провидението. После хванете и хората наоколо: „Този директор на банката какъв нехранимайко е!“ И на другия ден намирате, че нито вие сте виновен, нито директорът на банката, нито външните условия, а просто думите. Банката Губиделников не е пропаднала в своето здравословно състояние.

При сегашните условия мнозина от вас нямат една критическа мисъл. При когото и да е от вас, като дойде някой може да ви каже няколко думи за един ваш приятел и вие без да проверите тези думи, веднага повярвате. Човек трябва да бъде находчив в своите разсъждения. Един като обвинявал някого, казал за него. „Той е голям пияница. Постоянно пие. Опропасти всичкото си имане, негодник е.“ Другият му казал: „Аз го намирам за трезвен човек, честен, никога не съм го виждал да пие.“ – „Как?“ – „Не съм го виждал когато спи да пие.“ Осем часа е трезвен. Когато спи един пияница не може да пие. Тогава защо го укоряваш, че е постоянно пияница? Кажете че три часа на ден е пияница, а вие казвате, че постоянно пие. Думата „постоянно“ тук не е уместна.

Щом се каже, че някой е лош, тогава ние имаме в съзнанието си една философия за последствията. В един момент той е постъпил зле и казваме, че той е лош, защото условията в бъдеще ще се изменят. Ето каква е идеята. Представете си, че едно дете туря малка запалка на една къща. Налива газ и запалва. Първоначално вие може да се смеете, когато ви кажат, че къщата ще пламне. Но не се минават 2-3 часа и къщата пламва. Ние виждаме вече лошите последствия от една постъпка. Тогава какво се изисква? – Онзи, който вижда какво прави детето с тази запалка, може да образува обратна реакция. Колко ви струва да загасите един малък огън в началото. Ако едно дете цъкне

кибритена клечка, няма да оставите това дете да запали огън, но ще я загасите. Може още клечки да цъка, но вие една по една ще ги гасите. Като изгори цялата кутия, детето няма да има какво да прави. Инак какви ще бъдат последствията? Последствията ще бъдат, че цялата къща ще изгори. Сега, какви са били намеренията на това дете? Не са били лоши. Детето е искало да направи опит да види, като запали клечката, какво ще стане. Огън се образува, после цялата къща ще изгори. А като изгори къщата, какво заключение ще си извади детето? Това дете ще го накажат, ще го бият. Детето сега разсъждава: „За една малка клечка и за няколко капки газ толкоз бой!“ Това малко 7-8 годишно дете го напердашват. Представете си, че къщата наполовина изгаря. То още няма представа за вредата, която е направило. Но за пръчката, за онова, което се е отразило върху неговото място, за това има вече ясна представа. Та в това отношение всичките хора на земята приличат на малки деца, които постоянно цъкат. Много кибритени клечки са цъкнали в природата. Природата е оставила доста такива клечки и някой човек, като намери кибритена клечка, я запалва. Но и природата си има пръчица. Ти, като направиш една погрешка, почувстваш болката от пръчицата – има наказание. Кое е наказанието? – Страданията, те са от чисто физически характер. Ние не знаем техния произход. Може едно страдание да произтича от причини, с които ние не сме свързани. Например един гостилничар сготви нещо лошо. Ти си гладен, ядеш, а той зле сготвил. Месото не е както трябва, маслото не е както трябва, съдините му не са хубаво калайдисани, и поради това той е сготвил нещо отровно. Той прави погрешка, а пък ти страдаш, и след яденето се свиваш, въртиш се от болки.

В дадения случай сам ти не си готвил. И ти можеш сам да си сготвиш, но има случай, дето друг е направил погрешката, а пък ти плащаш. Тогаз какви са изводите, които човек изважда от един такъв

случай? – Чрез страданията идва човешката мисъл. Трябваше да ви препоръчат този гостилничар; трябваше да питате някого, който е ходил там, доволен ли е от гостилничаря, дали той готви хубаво, добро ли е яденето. Ще питаш някого, който яде там. След това имаме и другите изводи: Добиваш известни научни познания, морални правила. Ние сега питаме, какви ще бъдат последствията? – Ще добиеш някой научен метод или система. Ще се изгуби известно време, но мисълта ви ще работи, за да търсите начини да оздравеете.

Ти тръгваш на екскурзия в планината. Ще питаш онези, които са ходили, кои са най-добрите пътища, по които можеш да се качиш на нея. Човек, който пита, никога не греша. А който не пита, греша и иска много да страда. Сега това са обикновени ежедневни страдания, които идат от неудобства – това, което наричат неразположение на духа. Отнякъде ти имаш неразположение, помрачение: кисел си, настръхнал си като един таралеж или както някоя котка, която като види някое куче, настръхва козината ѝ. Защо настръхва козината ѝ? – От страх. Или някоя кокошка, която има малки и види говеда, тя си разтвори крилата, настръхне. Тя прави това, за да се насърчи: иска да се покаже, че формата ѝ е по-голяма. Като настръхне перушината ѝ, тя тегли кураж отвън. При едно състояние, когато иска да се насърчи, човек взема винаги една по-разширена форма. Защо човек трябва да бъде спокоен? При едно спокойно състояние ти възприемаш повече сила от природата, отколкото при едно неспокойно състояние. При едно спокойно състояние отраженията на външния свят стават по-ясни. При едно неспокойно състояние нямаш правилни възприятия. Например един човек се свива, огъва се. Туря в ума си едно неблагоприятно условие. Сам си създаваш тези условия.

Казвам: Мнозина сега живеете между тези два полюса. Вие в съзнанието си имате добрите условия на живота. Представете си, че сте син на един богат баща. Имате един определен доход от 100 000

лева в годината и можете да разполагате. Или представете си, че баща ви е беден и едва изкарва по 50 лева на ден и те едва ви стигат за прехраната. И тогаз нямате никакъв доход. Какво трябва да правите? – Синът, който се намира при неблагоприятни условия, баща му го праща на работа, а другия – баща му го оставя да си почива, мисли да го остави без страдание и да му даде възможност да свърши училището.

Та казвам: Ние живеем в една епоха, когато мислим, че сме при много неблагоприятни условия и че сегашните условия разрешават по-големи мъчнотии. Допуснете, че сте в още по-стеснителни условия. Свършил си и при това няма къде да работиш. Един българин, който свършил висше образование по музика в турско време, се завърнал във Варна. Той свирил на цигулка. Преподавал танци, ритмични игри. Който го слушал, казал: „О, то е цяла цигания! На циганска гъдулка свири!“ Богаташите казвали: „Как ще изпращаме дъщерите си при този човек да ги учи!“ Страдал той, страдал и най-после станал секретар на турския паша. Дотогаз цяла година гладувал със своята класическа музика. Всички казвали: „Тая работа хляб не дава“. Сега музикантите са поставени при много по-добри условия. В някои случаи вие имате дарби и за други изкуства, но нямате условия да се проявите. Какво трябва да се направи? Добър си, но някой път и доброто не може да се цени. А казвате: „Не струва човек да бъде добър“. Ти обичаш да казваш нещата както са си, но никой не ги цени. Говориш право, а другите криво и работите не излизат добре. Не върви работата и най-после трябва да се създаде друг навик. Почваш да мислиш: „Не си струва човек да говори право“. След това дойде друга епоха и казваш: „Не си струва човек да говори криво.“ Та има епохи в които казваш, че не струва да говориш право, има и епохи в които казваш, че не струва да говориш криво. Когато едно време се появило човечеството, явил се въпросът: „Как трябва да

се живее?“ Две течения имало. Едни казвали, че човек трябва да живее за всички други, а пък други казвали, че човек трябва да живее само за себе си. Така дяволът излязъл със своето първото изобретение – лъжата. И всички вестници писали, че нещо ново влязло в света. Дошло едно малко дяволче и искало да продаде това на един голям дявол. А онзи му казал: „На мен това няма да продадеш, а на други. На мен ще говориш истината, а на всички други – лъжата. При другите ще туриш в работа всичките мои лъжи.“

Ти сам лъжеш себе си, а не искаш да те лъжат. Искаш да се лъжеш, но не можеш в дадения случай. Ти искаш сам да се излъжеш и си казваш: „Не може все право, право! Трябва някой път и малко криво.“

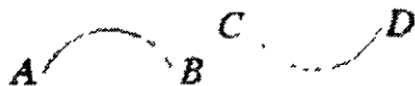
Но има нещо вътре в човека, което го хваща. Лъжата в самия човек всякога произвежда една реакция, особено когато искаш да излъжеш себе си. То е все едно да си наливаш азотна киселина върху кожата. Тя действа разрушително. Всяка лъжлива мисъл, която човек се опитва да си наложи, непременно ще произведе реакция. И затова всички са казвали: „Никога не се опитвай да лъжеш себе си!“ Едно от правилата: Никога не се опитвай да лъжеш себе си, понеже това е невъзможно. А пък щом се опиташ, резултатът от това ще бъде страданието. Всяко страдание произтича от един опит на човека да излъже себе си. Например нещо ти казва: „Не яж от това ядене“. Ти си казваш: „Няма нищо от това!“ На един свещеник донесат една кошница хубаво грозде. Той бил малко неразположен, а обичал да си похапва. Казват му да остави гроздето тая вечер. Най-после той си казва: „Искам да го опитам, само едно зрънце ще взема“. Отива при кошницата. Взема едно зрънце. После казва: „Я още едно!“ И започва второ, трето, четвърто и, след като опитал цялата кошница, цялата нощ се търкалял. После си казал: „Защо ми трябваше да ям! Трябваше да махна гроздето! Сега ли намериха да го донесат? Защо не го

донесоха сутринта, а вечерта?“ Питам: Къде е вината? Той иска да се излъже и казва: „Няма нищо!“ Опитва първото зрънце, второто и пр. Каквито погрешки да направите, те никога не оправдават човека. Погледни гроздето, попирай го и го остави. Ще си опиташ характера. Та казвам: При сегашния живот има сили, които ръководят съдбините на човечеството. Всеки един човек се намира под известно опекуство. Вие мислите, че сте свободни, че можете да направите каквото искате и че можете да мислите, каквото искате. Някои философи мислят така. Вие можете да мислите каквото искате, но не можете да правите каквото искате. Даже и за мисълта има известни области, които ограничават. Някой казва: „Аз мога да мисля.“ Какво може да мисли човек? Например да ви дам на вас, на този клас, една премия от 2 000 лева да помислите нещо, което други не са мислили. Ти казваш: „Аз мога да мисля каквото искам.“ Но да помислиш нещо, което другите не са мислили! Да направиш нещо добро или лошо, което другите не са правили! Например искаш да си отмъстиш някому, ще употребиш стар метод: ще го набиеш, или ще му удариш някоя плесница, или ще говориш против него, или ще му запалиш къщата, или ще му хвърлиш киселина върху лицето. Понякога хвърлят азотна киселина върху лицето. Или ще употребиш инквизицията. Каквито и средства да употребиш, все са стари. Коя мисъл е нова? – Да се откажеш от своето престъпление! Всяка нова мисъл, която хората не са проучили, е толкова интересна, че ти ще престанеш да правиш престъпления. Представете си, че гоните някого, който ви е обидил и минавате покрай едно здание, което е отворено. Виждате красиви момичета играят на сцената и се спирате. Вие ще се откажете да го гоните. Ще кажете: „Има време. Я да видя какво правят.“ Сядате на стол, почват да гледат и забравят онзи, когото гоните. Тези момичета с новото, което вършат, игрите на сцената, веднага сменят вашето състояние. Питам: Лошо ли беше

новото? Това за вас може да е ново, а пък за другите хора то е обикновено. Новите неща, които стават сега, всички тези изобретения и нови мисли, за някои същества са много обикновени! За нас е небивал морал да извършим нещо добро. Има същества, за които това е в реда на нещата. Сега, къде седи тайната? – Всяко нещо, което произвежда, което дава ново направление на нашия живот, за нас то е ново. Не че в природата е нещо ново, но за нашето съзнание то е нещо ново. Ние намираме за нови всички неща, които за пръв път влизат в нашето съзнание.

По възможност всеки един от вас трябва да се стреми да възприеме новото, което влиза в ума му. От какъвто и характер да са, новите неща всякога произвеждат едно ново направление в човешкото съзнание и в човешкия живот.

Тези линии как се наричат (Фиг. 2)?



Фиг. 2

(Изпъкнала линия *AB* и вдлъбната – *CD*.)

Ако тая изпъкнала линия се намира на лицето, какво влияние има? Показва магнетическо, здравословно състояние. Изпъкналите линии на лицето показват физиологически едно здравословно състояние на стомаха и на симпатичната нервна система, пък вдлъбнатите линии показват едно нездравословно състояние. Но трябва един умен човек да съпостави тези линии. Някъде имате известни линии, които са изпъкнали, и други, които са вдлъбнати. Изпъкналите линии са положителни, а пък вдлъбнатите линии са отрицателни. Всякога една вдлъбната линия показва неестествено състояние. Може да показва едно болезнено състояние: зависи,

доколко е огъната линията. Също така и при изпъкналите линии, влиянието зависи от това, каква е изпъкналостта ѝ.

Ако изпъкналостта е на средата на носа, тя има едни качества, а пък ако тая изпъкналост е на края на носа, тогаз ще има друг характер. И ако тая изпъкналост е горе, при корена на носа, или в долния край на носа, тогава първият случай ще показва една определена тенденция в умствения живот на човека, а във втория случай – противоположна тенденция.

Вдлъбнатите линии са събирателни линии. Човек с вдлъбнати линии към долния край на носа е любопитен, – иска да знае кой какво е казал. Много пъти тая линия може да е изпъкнала. Този въпрос ще го оставим недовършен.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът, (три пъти)

44 лекция от Учителя, държана на 14 септември 1934 г., София, Изгрев.

Четиринадесета година 1934 – 1935

СИЛНИ И СЛАБИ СТЕПЕНИ

Има неща, които могат да се преустановят и такива, които не могат да се преустановят. Това показва, че има неща, които трябва да се плащат. В природата това се нарича смяна. При това някои неща могат да дойдат по-усилено, а някои по-слабо. Например за добрите, за разумните хора някои неща могат да дойдат в по-слаб размер, а за глупавите – в по-усилен размер. Същото нещо може да се каже и за доброто, и за злото. Ако си умен човек, доброто ще дойде при теб в по-силен начин, а злото в по-слаб. Ако си глупав, доброто ще дойде за теб в по-слаб начин, а злото в по-силен. Можете ли да схванете разликата? Глупавият, лошият човек страда повече, а добрият, разумният по-малко. Това не показва, че добрият, разумният няма да страда, но като разумен, той ще вземе в съображение много неща и по този начин ще избегне силата на злото. Значи за добрия, за разумния, доброто ще дойде в по-силна степен. Това показва, че във всички неща има една постепенност. Например зазоряването не става изведнъж, но постепенно. Годишните времена не се сменят изведнъж, но постепенно. Така и в живота се забелязва същата постепенност. Обаче хората искат изведнъж да станат съвършени, безпогрешни. Вие искате изведнъж да станете учени, да придобиете голямо богатство и т.н. Това е механическо схващане за живота. Вие искате да имате слуги, които да ви слугуват, а вие само да ядете и да пиете, да накривите шапката си и за нищо да не мислите. Такава идея не съществува в света. Не, всичко се добива с усилие, една последователност има в нещата. Който работи по този начин, ще види, че това е Божествен закон. Нещата не стават изведнъж. Който мисли, че нещата стават изведнъж, той не разбира законите на живота и на природата. Например събират се десет или сто хиляди

акционери, влагат капиталите си в една банка. Директорът на тази банка мисли, че има много капитали на разположение. Има той много капитали, но те не са негови. Един ден той изгубил всички тия капитали и нищо не му остава. Как ще изгуби тези капитали? – Когато акционерите си вземат кой каквото е внесъл в банката. Тези капитали са общи, те принадлежат на общия труд на много хора. Един ден тези хора си вземат капиталите и нищо няма да остане в ръцете ти. Казвам: И това е полезно, но трябва да знаете, че полезно е само вашето, а то е Божие. Същото е и с разположението и здравето ви. Някой път вие сте разположени, имате капитал в банката си. На другия ден сте неразположени духом. Капиталът ви е взет – значи той не е бил ваш. Тогава вие се сърдите, дразните се. Какъв е този капитал, който всеки може да ви вземе! Днес се мислите за светия, а утре това светийство изчезнало. Днес сте умни, а утре умът ви не стига, не можете да направите нищо. Вие трябва да проучвате тия неща. Тези неща се наричат външни условия, с които човек трябва да се справи.

Вие отивате в дома на един богат княз и сте се натоварили с багаж, носите неща за ядене и пиене, голяма раница сте надигнали на гърба си, пъшкате под нейната тежест. Това е безпредметно. Няма защо да се товарите толкова. Когато отивате в дома на богатия, не носете нищо, той има с какво да ви нагости и напои. Друг път тръгваш за къщата на своя беден приятел и нищо не носиш със себе си. Това е неразбиране на законите. Онзи, който отива при богатия с раница, из пътя се измъчва, но после вижда, че нямало нужда да носи тези неща. Другият пък, който отива без раница при приятеля си, из пътя му е леко, но там му е тежко, няма какво да яде. Та, като тръгнете при Господа, и вие правите същата грешка. Надигате багаж с кервани и, като стигнете, уморите се вече. Не, тръгнете ли при Господа, вземете най-същественото – една дреха и едни обуца. И за пътя

вземете си малко хляб. Като стигнете там, има вече какво да ядете и да пиете. Несгодите на живота седят в това, че хората още не разбират докъде се простират Божествените процеси и доде – човешките. Дълго време ще се мине още, докато те разберат това нещо. Вие не знаете кога отивате при някой богат човек и кога при някой беден. И при единия, като отивате, и при другия – все страдате. Като отивате при Господа, товарите се много и из пътя страдате. Има неща, които много мъчно могат да се направят. Например много мъчно може да превъзпитаеш един вълк. Както и да му се проповядва да яде, той все ще яде по свой начин. Каквото и да проповядвате на свинята, тя ще се прояви по свой начин. Както и да възпитавате животните, като ги оставите на свобода, всяко от тях ще се прояви по свой начин, както си знае. Де е възпитанието тогава? И вие често се безпокоите, какво ще стане с вълците и мечките. Въпросът за вълците и мечките е неразбран и всякога ще си остане такъв. Човек засега трябва да се интересува от това, което е негово. Имаш дадена част – ти трябва да я обработваш; че другите не работели, че това-онова, ти не мисли за това. Ти обработи своята част и за другите не мисли. Да мислиш за другите, това е безполезно. Ама дали те са я обработили или не, безполезно е всяко смущение. Ти си паднал на пътя и сега питаш защо си паднал. Много просто. Ти си вървял по пътя, но си се отбил в кръчмата на Иван Пенджурски, пийнал си винце, опил си се и, като си излязъл на улицата, не си забелязал един камък на пътя ти, препънал си се в него. Паднал си, разбил си някъде главата си, а след това се питаш защо е станало това? „Ама защо паднах?“ – Ако не беше се спирал в кръчмата на Иван Пенджурски, нямаше да паднеш. „Защо си пукнах главата?“ – Защото си бил неразумен. Тази глава ти е дадена да мислиш с нея, а не да я пукаш по камъните. Ако искаше да не пукаш главата си, трябваше да пиеш вода, а не винце. Днес има много пукнати глави в света. Който иска да стане богат, все ще си

пукне главата. Който иска да стане силен, все ще пукне главата си. Взел си един голям чувал, напълнил си го повече, отколкото трябва, и след това ще се оплакваш. Има един Божествен закон, според който човек никога не трябва да туря върху гърба си повече товар, отколкото му трябва и отколкото може да носи. Хората и богати, и сиромаси се осигуряват с цел да предотвратят страданията. Но и досега още не са намерили един метод, чрез който да предотвратят страданията. Затова и до днес и богати, и сиромаси все страдат. Богатият боледува и умира и сиромасят боледува и умира. Въпросът е само в това, че единият може да живее пет години повече от другия. Че някой платил дълговете си пет години по-рано или пет години по-късно, де е ползата от това? Казвате: „Но като държи парите пет години повече в себе си, все ще спечели нещо.“ Въпрос е дали ще спечели. Може да спечели, може и да изгуби. Обаче закон има за това: не всякога капиталите допринасят нещо. При тази криза в Америка фалираха може би повече от две хиляди банки, в които изчезнаха 4-5-6 милиарда долара. Много бедни даже бяха вложили парите си в тия банки все за черни дни, но като отидоха парите, останаха им само черните дни. Като се минат няколко години, иде почнат да се образуват нови банки с повече капитали. Де са тези пари? Те не са изчезнали, но казват, че ги няма.

Та в света, в който живеете, и вие влагате някъде своите капитали, но гледате един ден, че вашите пари изчезнали. Защо? – Вашата банка фалирала. Аз разбирам страданията на хората в този смисъл: те са вложили капиталите си в някоя банка, която един ден фалира и те изгубват всичко. Един българин беше вложил парите си в Америка, в една банка, но в кризата тази банка фалира и отидоха 500 – 600 хиляди долара на този българин. Друг българин беше вложил 500-600 хиляди марки в една германска банка, но във време на кризата тия пари спаднаха толкова, че касиерът на банката пише на българин,

че трябва да си извади парите, защото не могат да поддържат книжката. И той трябваше да отиде да си ги вземе. На смях даже той казва на касиера, че ако искат да държат сметка за неговите пари, той е готов да даде още един милион и половина марки за разноси по книжката. Толкова бяха спаднали германските пари. Значи, като прибавите към 600 хиляди марки още един и половина милиона марки, ще се равняват на десет стотинки.

Та страданията в живота не са нищо друго освен кризи, които настъпват. В един ден виждаш, че всичко си изгубил. Днес си радостен, весел, разположен, но на другия ден вече виждаш, че си изгубил разположението, пропаднал си. фалирала е твоята банка. Тогава ти се намираш в положението на последен бедняк. Неразположен си, скръбен си, тъжен си, казваш: „Отиде моето богатство!“ На другия ден получиш писмо от чичо си, който ти оставил една сума, и ти си вече радостен. Тази смяна в състоянията на човека става постоянно. Единствената причина за тази смяна е неразбирането на Божествения закон. Един от трудните закони е този за смените. Докато научи този закон, човек ще види и ще пати. Дълго време ще мине, докато научи този закон. Поне едно е утешителното, че човек не знае кога ще дойде този закон. Той влага парите си в банката, но не е господар на тях, а трябва да ги вложи. Ако ги носиш в себе си, апаши ще те оберат; ако ги оставиш у дома си, могат да те убият заради тях. И тогава, като ги занесеш в банката, казваш: „Каквото поне Господ даде.“ Сега има друга една опасност, че вие не знаете де сте вложили вашия капитал, дали е в банката или в домовете ви е още. Мнозина са ми казвали, че са вложили капитала си в Божията банка, а после казват, че са изгубили. Как е възможно да вложиш парите си в Божията банка и да изгубиш? Парите в Божията банка не се губят. Не, този човек е вложил парите си в някоя популярна банка, която минава за Божествена. Или другояче казано,

има неща в света, които трябва да се сменят. Ти не можеш да разчиташ на временни положения: на дъжд, на вятър, на сняг. Това са временни положения. Ти си гемиджия, вятърът може да духа, а може и да не духа. Обаче парите са нещо по-установено, на тях можеш да разчиташ. Има неща, които са по-уредени, на тях можеш да разчиташ. Там, дето е вложена човешката разумност, може да се разчита. Има неща преходни, на които временно само може да се разчита. Те могат да оставят човека наред пътя. И на коня може да се разчита временно, обаче човек най-много може да разчита на себе си. Единственият, на когото можеш да разчиташ, това си ти. На себе си човек трябва да разчита. Понякога вие разчитате на коня по-вече, отколкото на себе си. Качите се на коня отгоре и разчитате на него. Не, единственото нещо, на което можем да разчитаме, това е Божият Дух, Който работи във всинца ни. Казвате: „Да дойде Божият Дух!“ – Това са човешки схващания.

Има нещо постоянно в природата. Това постоянно ние наричаме Бог. Ние всякога можем да разчитаме на Неговия велик закон, който работи в света. Той е толкова малък, че никой не може да Го види, същевременно е толкова голям, че никой не може да го вземе, да го задигне. Та в Божественото има две качества: то е толкова малко, че никой не може да го види и намери, а същевременно е толкова голямо, че никой не може да го вземе, да го открадне. На Бога всякога можете да разчитате, а другите неща са преходни. Те всякога носят изненади и страдания, през които минават всички хора. По този начин хората се възпитават. За временните неща не съжбявайте, но благодарете. Возил си се половин километър на каруцата – не съжбявай! Слез от каруцата, хвани пътя си и благодари и за толкова. Няма защо да правиш нови усилия. В Писанието е казано: „Възложете грижите си на Господа.“ Какво значи това? Не да започнеш да мислиш и работиш, както Бог мисли и работи, но да не чакаш

наготово. Онова, което Бог изисква от човека, е да почне и той да работи, да не очаква от другите. Защо? – Защото някога щастието на човека зависи от много малки работи. Вземете, например, от какво зависи щастието на една певица. Понякога щастието на една певица зависи от една малка ципица на гърлото ѝ. За една вечер с тази малка ципица на гърлото тя може да вземе 50 – 100 хиляди лева. Но утре става една малка повреда на гърлото ѝ, каквото и да има, тя нищо не струва вече за тази публика. Ето защо, когато щастието на човека зависи от малките работи, той трябва да пази тия малки работи. Защото, ако малкото се повреди, повече работите не вървят напред. Питам: Вие знаете ли де се намира тази малка ципица у вас, от която зависи щастието ви? – Тя се намира на върха на езика. Колко пъти с върха на езика си човек разваля своето щастие. Като бутнете върха на езика си и щастието си отива. Та всеки от вас трябва да си тури под езика едно малко камъче, с което да изтрива езика си, да не е толкова остър. Не се изисква много търкане, малко търкане е нужно. Нали и вие имате ножове, вилици, лъжици, игли, шишове, които изтривате? Достатъчно е само отгоре да ги докоснете, за да се изтрият. Човек трябва да се научи на две неща: той не трябва да носи на гърба си голямата раница на греха, нито да изгасва своята запалена свещица, която носи вечер.

Голяма раница на гърба си не туряй и малката свещица, която имаш, не загасвай! Много хора са икономисти, изгасват вечер свещта си да не гори. В Божествения свят изгасване няма. Малката свещ поне не гаси! Защото, ако изгасваш свещите или ако намаляваш горенето, те ще димят. Нека си горят повече, нека има повече светлинка. Ето, от толкова години насам слънцето е запалено и не изгасва. Някой път светлината му се намалява, а някой път се увеличава. Там е пътят. Човек трябва да върви по Божиите пътища, да изпълнява Божиите закони. Защо? – Защото никой не може да избегне смените, които

стават в природата. Страданията не може да се избегнат по никой начин и радостите не могат да се избегнат по никой начин. Всички тия неща ще дойдат, но от човека зависи как ще ги възприеме и как ще се справи с тях. Ако си умен, страданието ще дойде по-меко; ако си глупав, страданието ще дойде по-силно. Същото е и за доброто: ако си умен, то ще дойде в пълнотата си, ако си глупав, то ще те засегне по-малко. Външният ежедневен живот зависи от вътрешното разположение на човека. Не само хората минават през тези състояния, но и животните, и растенията. Има нещо в живота, което обхваща всички живи същества едновременно. Аз наричам това нещо смени в природата. Щом дойде една смяна, вие вече не сте разположени, чудите се отде е дошла. Като дойде смяната, вие трябва да знаете какво да правите. Като дойде една смяна, вие ще вземете камъчето и ще разтъркате малко езика си, да не остане никак кир върху него, защото след време кирта ще излезе отгоре. Кога човек се разваля? – Когато започне да губи. Когато един търговец фалира, той отваря тефтерите си и започва да преглежда кой какво има да му дава. Като намери, че Иван, Драган имат да му дават, той казва: „Чакай, аз ще му кажа на този нехранимайко, какво мисли да прави?“ Или ще каже: „Аз ще го претрепя него!“ Да, но този длъжник е по-сприхав от кредитора си. Той го даде под съд, но длъжникът се готви вече да го претрепе. Най-после работата излиза съвсем другояче. Сега, като ме слушате, вие ще трябва да платите. Вие сте от скържавите. Гостилничарят дойде и казва: „Ще платите!“ – „Ама много скъпо взема!“ – Да, този гостилничар взема скъпо. Това е великата философия. Това е училището, което следвате, но трябва да знаете, че ще има големи смени. Няма същество в света, което да не е подложено на смени. Затова човек трябва да бъде умен, да знае, че Божиите работи са велики, да разбира Божиите пътища, без да ги

критикува. Като ги разбира и върви напред, добре ще му бъде навсякъде. Това е философията на живота.

Песента „Всичко в живота е постижимо“.

1 лекция от Учителя, държана на 28 септември 1934 г., Русе.

ОРЕХЪТ И ОРЕХЧЕТО. ВОДА И ПАРА. СЛИЗАНЕ, ХЛЪЗГАНЕ И ПАДАНЕ

„Отче наш“

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава, Послание към римляните. От 12 стих. Може да имате една малка тема, да пишете върху: „Кои са били причините за написване на Евангелието на Матей? Какво е писано за Евангелието на Матей и какво съдържа Евангелието на Матей?“

Казват, че едно тяло е голямо или малко. По какво се отличават голямото и малкото тяло? (*По пространството.*) Добре! Каква е съществената разлика между един голям орех и едно малко орехче? Под думата „орех“ вие някой път означавате и самия плод орех и самото дърво орех. Право ли е това? Малкият плод може ли да бъде орех? И дървото може ли да бъде орех? От малкия орех все таки има нещо, което може да ядете, а от големия орех има ли нещо, което може да ядете. Значи малкият орех и големият орех приличат ли си по нещо? Сега по обикновената ваша стара мисъл вие ще се намерите в чудо. По форма не си приличат, но има нещо съществено, по което те си приличат. Големият орех може да създаде малкото орехче и малкото орехче може да създаде големия орех. Направете възражение, че не е така. Кажете сега едно възражение! Не може да се образува там възражение. При други условия може, но в дадения случай не може да има възражение.

Да допуснем, че падате от някоя височина. Какво възражение ще дадете? Може ли да кажете, че не падате? Можеш да кажеш, но като паднеш, ще се понатъртиш и ще видиш, че си паднал. Тогава ще възприемеш истината, че си паднал. В какво седи падането? Кое

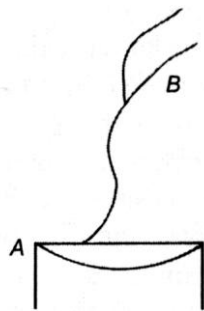
пада? Там, дето човек пада, птицата може ли да падне? – Не може. Но при известни условия и птиците падат. Кога? – Когато се изгуби равновесието на техните крила, те веднага падат. Но сега тези въпроси за ореха са посторонни. По какво се отличават малките и големите неща? – Малкият орех и големият се различават по това, че големият орех може да произведе малкия орех, но и малкият орех може да произведе големия. Тогава как наричат първия процес? От малкото орехче израства големият орех. А от големия орех се ражда малкият орех. Големият орех отдолу, от малкото орехче израства. А от големия орех малкият, от горе слиза. Ти малкия орех трябва да го посееш долу, в земята, тогава ще израсне големият орех. А при големия орех? – Сега трябва една мисъл, за да теглите една аналогия, за да се ползвате от закона. Казвате: „Аз не искам да бъда дребен човек.“ Че какъв? Голям човек искаш да бъдеш. При известни условия дребният човек е на място. Но при известни условия, ако се намериш на тясно в един затвор и имаш само една малка дупка, нямаш никакво сечиво, кое е по-хубаво: голям ли да бъдеш или малък, за да се освободиш. Сега защо някой път вие казвате, че човек трябва да бъде едър, голям, снажен? Каква е идеята? Тази идея ваша ли е или чужда. Едновременно човек трябва да бъде и малък, и голям. Голямото ражда нещата, а от малкото изникват нещата. От малките работи изникват много бели, много противоречия изникват. От големите неща се раждат пак много страдания и много радости се раждат. Но и много страдания се раждат от големите работи. Дадат ви едно голямо предприятие, вие сте били почтен човек, но започвате една голяма търговия, опропастите няколко хиляди души и всички вие ги направите неприятели. Може да сте честен търговец, но външни условия дошли, хората не искат да ви вземат, казват: „Като сте били толкова глупав, защо предприехте тази работа?“ Много пъти и малките работи могат да предизвикат големи пакости. Нима една

малка кибритена клечка не може да направи за милиони лева загуба? В Чикаго в миналия век, през 73 – 74 година, една крава ритна свещ и целият град изгоря. Градът пак се съгради. – Но ние се отвлечахме. Че изгорял Чикаго, какво ви интересува вас? Че кравата ритнала свещ, да не я е ритнала. Изгорял града, да не е изгорял. Тъй ще си кажете. Най-после го написали, вие нищо не знаете, но историята описала това събитие. Вие четете това, че в еди-коя година изгорял Чикаго. Питам: Тази история защо е описала изгарянето на Чикаго. Или че станала една война преди хиляди години, че някой си Александър Велики воювал. Вие четете в историята и след туй разправяте на майка си и на баща си как Александър Велики превземал със своите войски, това и онова направил. Какво се крие зад Александър Велики? (*Вчера, 18 октомври, се извърши погребението на сръбския крал Александър в Белград.*) Въобще на Александровците не им върви много. На Александър Велики не му провървя много. И на всички Александровци все не им върви. Това е един исторически факт сега. Че не им върви, какво ви интересува? Че не им вървяло или че им вървяло, ако не му е тръгнало на Александър Велики или му е тръгнало, какво се ползвате вие в дадения случай? Но в дадения случай може да се ползвате. Какво ще се ползвате от един орех? – Може много да се ползвате.

Вие сте беден. Седите и не знаете какво да правите. Започнете една работа, не ви върви; започнете друга работа, не ви върви; нищо не ви върви, в нищо не ви върви. Иде ви наум да направите една пакост или на външните хора, или на себе си. Най-после аз ви срещна, нося една торба с орехи, 200 – 300 ореха в торбата, и кажа: Посей тия орехи, да ти тръгне. Заградете си едно пространство, посадете тия орехи по на 10 метра разстояние. След 5-6 години твоите работи ще се оправят от тия орехи. Те са от тия орехи, които бързо растат. След 5 години ще се оправят твоите работи. Ще почнат да раждат

орехите. А окръжающите хора имат нужда от орехи, те служат на неврастениците. Неразположените хора, които са анемични, като ядат малко от новите орехи, ще им помогнат в живота. От 200 ореха през първата година ти набираш около хиляда кила орехи. Продаваш ги, да кажем по 20 лева кило, за да върви сметката равно. Колко ще струват? – 20 хиляди лева. И тогава вие почвате да се интересувате от естеството на орехите. Първата година хиляда кила, втората година две хиляди кила, третата година три хиляди кила, четвъртата, петата, увеличава се до известно време, докато тия 200 ореха ще почнат да дават по 10 хиляди кила и там спрат. По-нататък не може. Да кажем, че вие набирате от тия орехи до 10 хиляди кила. Колко приход ще имате, като ги продавате по 20 лева кило? Крайната печалба ще бъде 200 хиляди лева, нали?

Добре. Сега туй е един пример както за Александър Велики, за да произведе един стимул във вас, че 200 ореха, съединени в едно, в 5 години могат да ви помогнат. Ако знаете как да се отнесете с орехите, ако знаете естеството на орехите, те могат да ви помогнат. Но ако не знаете, тия орехи ни най-малко няма да се интересуват от вас. Или какъв е законът? – Ако вие се интересувате от орехите и те ще се интересуват от вас. Законът е все същият. Ако вие се интересувате от науката, тя ще ви помогне, но ако вие не се интересувате от нея, и тя няма да ви помогне.



Фиг. 1

Допуснете, че имате една площ **A** и имате някаква течност **B** (Фиг. 1). От горе тази течност всякога има желание да слезе към тази плоскост, която седи по-ниско. Жидките тела винаги имат желание от високо да слязат към по-ниско. Водата никога не се качва нагоре. В нея има винаги една голяма склонност да слиза надолу. От по-високо равнище, като намери един малък наклон, тя веднага ще слезе. Сега как ще обясните това научно? Ако нямаше този наклон, тази вода щеше ли да слезе надолу? Водата нагоре не може да се качи. Но в нея всякога има една наклонност да слезе и тя всякога може да слезе надолу. Тази вода, като е слизала надолу, какво е направила? Ще видите, че всичките тия долини и пътища в планините се дължат само на водата. Най-хубавите долини, от които вие се възхищавате, ги е направила водата, като пътувала. Отдето е пътувала водата, като слизала, е образувала тия долини.

Ние говорим сега за онова, което тя е направила, без да иска, защото тя ни най-малко не е искала да направи това. Но кой как застане на пътя ѝ, тя все иска да слезне. Срещне водата някое препятствие на пътя си и каже: „Махай се!“ И си образува един път, по който върви. Малко по малко се образува този път. Но нагорещете тази вода, която всякога слиза, превърнете я в пара. В нея ще се роди

точно обратното желание, тя вече надолу не слиза, нито стъпка не слиза надолу. Като я нагорещиш веднъж, тя пак нагоре се качва, отдето е слязла. Е, какво ще извадите сега? – Един закон: ако вие сте вода, всякога надолу ще слизате. Ако вие сте пара, всякога нагоре ще вървите. Парата когато ѝ препятствуват на пътя, тя забулва работите и пада надолу. Но щом премахне препятствията, веднага се превръща на облаци, възлиза на известна височина и после остава там. На мястото се явява една нова сила. Явява се огънят. Той е едно особено същество. Какво му трябва сега? Намерил водата, ще я сгорещи. Единствен огънят е в състояние да накара водата да върви нагоре. Той като влезе, веднага даде един потик на водата да върви нагоре. Но водата, като изгуби огъня си, пак слиза надолу. Тя, докато има огън в себе си, отива нагоре; щом изгуби огъня си, слиза надолу. Добре. Аз изваждам едно заключение. Да кажем вие се обезсърчите в живота. – Изгубили сте вашия огън, но същевременно сте станали на вода. Следователно вече имате направление – да слизате надолу. Пък отдето минете, път ще си пробивате. Долините не се дължат само на една капка вода. Това са милиони капки вода, които са тръгнали в същото направление. Това не се дължи само на една водна капка. Но водата защо е действувала? В нея има едно косвено желание; тя като сменя тази пръст от горе, тия частици имат желание да се направи една площ. Водата обича равните места. Като намери равни места, тя си почива. А като има такива кривини, тя ходи по тях и в нея има желание само да изравнява, да тегли хоризонтални линии навсякъде. Като намери криви работи, тя иска да ги изправи. – Който не разбира водата, ще каже, че тя пакости прави. Не! Тя пакости прави, докато изравни всичко в една площ, систематизира всичко, после седи спокойна. И пакости не прави. Но намери ли нещо криво, някъде по-високо, някъде по-ниско, тя иска да го изравни. Нагоре, надолу, не може така, всичко под един знаменател. Всичките еднакви права

трябва да имат, да не е едното по-високо, другото по-ниско. Питам: С това свое желание водата постигнала ли е своя идеал? – Постигнала е нещо. Образува е моретата, езерата, образувала е океаните, големи пространства е образувала тя. Доста е завладяла тя и доста е постигнала. И тогава между ореха и между водата какво е сравнението? Какво общо има между малкия орех и големия орех и водата? – Навеждам ви на връзката. Казвате: Какво общо може да има между орехите и водата? – Водата е приготвила плоските места за орехите. Само при влага могат да растат тия орехи, без нея не може. Тя дава топлина на природата. Водата дава тон на живота. Но само ако водата присъства в малко количество, само тогава може да израсне орехът. Ако водата присъства в голямо количество, никакъв орех не може да изникне. Какво правило можем да извадим сега? Какво заключение бихте извадили от това?

Сега ще мина към друга една тема. Ще изведа още едно изяснение. „Пей – казва поетът – в пустинята на живота, де скръб и мъчение цари.“ И спира там. Тъй пее един поет. Друг поет пък пее тъй: „По зелените полета, де цветя цъфтят, де планински извори възбог се въздигат, де птички пеят, там моята душа се весели!“ Питам сега защо единият поет пее за пустинята на живота, а другият пее за зелените полета, де цветя цъфтят? Сега музикантите трябва да дадат израз. Как ще изпеее това? Изпейте първото: „В пустинята на живота“. Ще каже някой: „Тъжна музика е това“. Не! Музиката никога не може да бъде тъжна, в музиката няма тъга. Там има слаби и силни тонове. А силните тонове произвеждат в човека едно състояние – скръб. Кой тон за пример е скръбен. До какво е? Какъв тон е ре! Ако вземете сега до в понижение, скръбен ли е този тон? – Никаква скръб не е това. Ако вие понижите тоновете, полутонието показва известна мекота. Повишението показва усилване. При понижението тоновете добиват мекота, а при повишението придобиват сила. И силата е,

която произвежда тъга. Някой казва: „Той пее меланхолично.“ В музиката ли е меланхолията? В самия човек е меланхолията. Когато вземем неверен тон. Има тонове, които са толкова силни. Аз мога да ви изпея един тон толкова силно, че мога да ви произведа известна болка. А болките ще ви произвеждат повече тъга. Защото раната е, която ще ви произведе тъга. След туй ще станете меланхоличен.

Сега при съчетанието на тоновете този поет или този музикант е съчетал така силните със слабите тонове, та е опасна музиката му. Някъде експлозия може да стане. Като пеете така, някъде някой тон като те перне в задната част на мозъка, главата ти се замайва. Вас нали ви е первал някой път някой тон. С тон може да се удари някой път човек така, че може да залитне. Но това не е за простите. Затова трябва ум, за да видите връзката. Някой казва: „Той има тъжна музика.“ Какво нещо е тъжната музика? – Това е резултатът.

Сега как ще изпеете „В пустинята на живота“? Това го декламирате. Как ще го декламирате поетически? Нали някой път, като излезете, вие декламирате: „В пустинята на живота.“ (*Учителя прави движение с ръцете си нагоре.*) В пустинята няма сербезлък. То е неестествено положение. Вие си представяте нещо, което го няма. Ти, като попаднеш в пустинята на живота, ще си кажеш: „Доста опасна е тази работа!“ И ще си поклатиш главата. Който така декламира, той няма понятие какво нещо е пустинята. „Де скръб и мъчение цари.“ А какво ще правиш там, дето има скръб и мъчение? Той сега има две понятия. Той представлява пустинята, а в него има желанието на парата. (*Учителя вдига ръцете си нагоре.*) То е парата. Така не се декламира (*Учителя вдига ръцете си нагоре.*) Няма никакъв смисъл. И тогава, които слушат, ще кажат „браво“ и ще му ръкопляскаат всички. Не, картината не е вярна. Какво трябва да направите сега? (*Учителя разтваря ръцете си надолу и се навежда напред.*) „В пустинята на живота.“ – Тази пустиня не е нагоре, тя е долу. По някой път и вие

като малките деца декламираше „в пустинята“ и сочите ръцете нагоре. Аз искам да ви наведе на следното: трябва да проучвате качествата на нещата. Ти може да вземеш един орех и да кажеш: „Малка работа е тази. С орехи ли ще се занимаваме?“ Право е. При известни условия големите неща и малките неща имат съвсем същите резултати.

Сега на предмета. Защо именно водата има туй желание да слиза надолу? Вие вървите по пътя. Да кажем вие сте един аристократ, вървите, като че искате да покажете, че сте нещо. Но във вас няма нищо определено. Вървите така. (*Учителя върви бавно, важно, с достойнство, умерено.*) За професора казвате: „Но този професор, който върви така, бавно, бавно, той мисли, че няма да има пари утре. А на пътя има паднало злато.“ Този професор, който се движи така, изведнъж се наведе и вземе парите. Питам: Защо този професор се навежда и защо на този професор главата му слиза надолу? Туй, което взема, разумно ли е? – Ценно е. Може да го срещне някое дете или някой детектив, да го спре и да му каже нещо. Професорът си отваря път, не иска да му говори. Навежда се, туря парите в джоба си и върви по пътя. Какви са съображенията на професора? Имаше ли професорът някаква възвишена идея, когато взе парите? Ако на този професор бяха му казали тъй: „Заради Господа, наведи си малко главата.“ – „Как ще си наведе главата заради Господа? Аз не се навеждам заради Господа. Това е заблуждение.“ Че когато искаш заради Господа, надолу ли трябва да се наведеш или нагоре трябва да се повдигнеш? Когато се молиш, надолу ли трябва да се наведеш или нагоре? Кое положение трябва да вземеш, когато се молиш? (*Нагоре.*) Сега да оставим молитвата. Когато ядеш, кое положение трябва да вземеш? Когато искаш да вземеш нещо, ти трябва да се наведеш. Професорът се навел надолу, за да вземе тези пари. Ако професорът мине покрай някое дърво, ни най-малко няма да си повдигне ръката сам да откъсне плода. Той ще погледне нагоре и ще си върви. Но ако

мине някое дете, което е малко по-демократ, то ще си дигне ръката и ще откъсне от плода. Детето има положението на професора, отдолу взема и отгоре сема. А професорът ще каже: „Това не е за мене.“ А като види парите, той ги взема. Детето и парите ще вземе отдолу, а плода ще откъсне отгоре. Кой е на правия път – професорът или детето? – Детето, което и парите вдига и орехите сема, когато професорът вдига парите, а ореха не сема. И вие по някой път парите вдигате, а орехите не снемате. А детето без разлика парите ще вдигне и орехите ще семе. Кой е на правата страна? Сега от две страни може да коментирате. Трябва да се научите да разбирате. Водата, която слиза надолу, това са парите, които са долу. Това е професорът, който се навел. Това е едно състояние. Парата, която вдига нагоре, това е детето, което сема орехите. Но ако тази пара не се вдига, тази вода няма да слиза надолу. Защото парата се превръща във вода и във водата има същото желание. А в нагорещената вода се заражда обратното желание. Вие имате желание да откъснете един орех. Какво сте в дадения случай? (*Дете.*) Дете, но не сте вода. Пара сте в дадения случай. Туй движение нагоре отива. И само едно дете може да семе орехите отгоре. Само детето може да си позволи това. В ума на стария това го няма. Той, като погледне ореха, казва: „Този орех принадлежи на друг.“ – И ще си наложи известно въздържание. Той няма да откъсне орехите, само ще ги погледне, но няма да си простре ръката да откъсне. Сега говорим за старите хора.

Защо детето вдига парите и простира ръцете нагоре за орехите? Но има деца, които няма да вдигнат парите, защото нямат понятие за пари. Има деца, които са възпитани така, че имат понятие от пари. Но едно дете, като го пуснете, по-лесно ще семе орехите, отколкото да вдигне парите. Сега направете извод. От туй, което ви изнесох, какъв извод може да направите? Какъв закон извличате? Нали някой учен човек, след като изследва известни явления, втори, трети, четвърти,

ще изведе един закон? Кои тела падат? – Падането в природата не е толкова научен въпрос. Телата не падат; телата в пространството не могат да падат. Падането е само едно изключително условие. Ние казваме така. Аз искам да зная слизаш ли, хлъзгаш ли се или падаш? Слизаш ли, слизането е надолу и хлъзгането е надолу, и падането е надолу. Ти казваш: „Падам!“ Но то е изключително условие. Падането е последното в този процес. Най-първото е слизането. Ти слизаш по стъпала някъде, докъдето искаш. Ти можеш да слезеш. Но като слезеш, по същия начин пак може нагоре да се качиш по стъпалата. Обаче, ако се хлъзнеш надолу, там вече има една опасност. Може да има шубрачки, все таки при някоя шубрачка можеш да се хванеш. Но ако паднеш, ти нямаш избор. При падането ти няма за какво да се заловиш. Само ако имаш знание, можеш да не паднеш. За да не паднеш, какво трябва да направиш? Кой пада? – Само малките тела падат, големите никога не падат. Ако в дадения случай вие увеличите обема на туй тяло, което пада, ако увеличите неговата площ 1, 2, 3, 4... 20 пъти, веднага падането ще спре. Ако едно малко орехче е в една широка площ от няколко метра, няма да има падане. Значи, за да не паднете, веднага трябва да турите в ума си една широка идея. Някой път вие казвате: „Падам!“ Защо? – Вие сте се свили в себе си, в едно малко пространство. Съвършен сте станали и като не знаете закона на място да се хлъзгате, като искате да слизате, вие сте избрали последния метод – падането. Защото там най-бързо се постига целта. При падането вие виждате онзи орел, когато слиза надолу, той е избрал третия метод. Като си свие крилата отгоре, той пада, спираловидно се спуща надолу, надолу, сграбчва онова, което има да взима. Той си свие крилата, устреми всичката си сила и с главата пада, надолу слиза. Ако един човек слиза така, той ще си блъсне главата, а орелът с главата надолу слиза и, като сграбчи предмета, който иска да вземе, пак се дига нагоре. Питам тогава: Как трябва да

пада човек? – Като орела ще падате. Майсторско падане е това, както пада орелът. А такова, в което, като паднеш, си пръснеш главата и си натъртиш задницата, то е глупаво падане.

Значи вие може да използвате големите противоречия, които водата произвежда. Не може да нямате желание като водата да слизате и да образувате пара. Не може да нямате желание, като парата, да се повдигате нагоре. После може да имате желанието както професора. Те са важни. И може да имате желанието както децата. Но казвам: Правилният път, когато човек слиза надолу, е той да слиза по стъпала. Там е изключена всяка опасност. Слизате до известна дълбочина и после пак се качвате нагоре по същия път. Значи имате един определен път. Слизането не е падане. Дайте ми един пример. Кой се хлъзга сега? Орелът е избрал падането, но същевременно е избрал и хлъзгането. Той едновременно и пада, и се хлъзга. Пада, понеже не върви перпендикулярно по линията. Има едно малко завъртане, спираловидно падане. Вие виждали ли сте някой път орлите, когато слизат надолу? Някой път те слизат от голяма височина и образуват и падане, и хлъзгане. Нашата земя как върви – хлъзга ли се, пада ли или слиза? Земята към Слънцето астрологически пада ли, хлъзга ли се или слиза? (*Тя и пада, и се хлъзга. Постепенно пада към Слънцето и се хлъзга.*) Така, ако Земята е жива, тя има някаква цел. Падането на водата нали е слизание. Водата пада, докато може да пада. Щом слезе до морето, водата пада ли вече? Тя пада от високите планински върхове, но докъде? – До морето. И щом дойде до морето, падането престава. Тогава възлиза. Значи всички тела, които падат, имат една площ, до която като дойдат, оттам насетне в тях се заражда желание да се изкачат там, отдето са слезнали. Нали казваме слизание на човешкия дух. Какво подразбирате? Значи духът е слязъл от високо място, но докъде? – До известна площ във Вселената. Като слезе по процеса на инволюцията,

в него се заражда желание да се върне откъдето е слязъл; започва еволюцията. Инволюция и еволюция – слизване, сгъстяване и пак възкачване. Процесът трябва да става и обратен. След това човек пак се връща в това състояние, от което той е слязъл; той трябва да се изменя, да става обратен. Сега искам да ви наведе на закона психологически. Всички тия разсъждения водят към един извод. Всяко едно желание, всяка една мисъл имат три възможности. Една мисъл може да слиза, може да се хлъзга и може да пада. Едно желание у човека може да върви по три пътя. Може да върви по пътя на слизането, по пътя на хлъзгането и по пътя на падането, перпендикулярно. Вземете тогава едно тяло, то може постепенно да възлиза, може да се изхвърля. Какво подразбира думата „изхвърля“? Хвърлям някъде? Надолу. Изхвърлям някъде? – Нагоре. Военните като дойдат до своите пушки и като стрелят, все нагоре хвърлят. И то е падане по закона на падането. Защото, като се изхвърли нагоре снаряд, той прави нагоре една крива линия и после пак се връща надолу. Най-първо казва: „Зло не искам да направя.“ Напълнят пушкалото. Този снаряд, като върви нагоре към неприятеля, пука се и пада надолу. Уж отива нагоре и след туй слиза надолу и прави пакости. Често и на вас, младите, пушкалата са като на военните. Най-първо започвате към Бога и после – надолу. (*Учителя показва това с движение на ръцете.*) Можете ли да ми кажете едно ваше пушкало, един ваш снаряд как ги хвърляте. Вие може да имате такова калибрено оръжие, после имате по-слабо оръдие. Но има едно преповтаряне навсякъде. Казват: „Трябва да има една възвишена идея.“ Но трябва да знаеш колко е възвишена идеята.

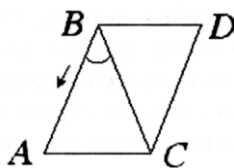
Сега парата на колко километра може да се дигне? Тези облаци циркуси на каква височина се дигат? – На около 12, 13, 14 км. Най-високите облаци на колко километра са? (*На 10 км.*) Предполагам, че парата в най-разредено състояние, най-фината пара, се издига

приблизително на около 20 км. Някоя може да отиде и по-далеч, но гъстата остава на по-малко разстояние, на 2 – 3 – 4 до 5 хиляди метра. Черните облаци на каква височина са? (На 2-3 км.) Така. Е, вие искате да знаете защо са тия, черните, облаци в живота? – Те носят дъжд. Ама защо са тия ужасни бури в живота? – Те пречистват въздуха. Казвате: „Не може ли без бури?“ – Не може. С бурите е лошо, без бурите е два пъти по-лошо. – Същата аналогия: със страданията, с мъчнотиите е лошо, без тях е два пъти по-лошо. Няма какво. Можете да теглите същата аналогия. С парите е лошо, но без тях – два пъти по-лошо. Сега къде седи злото? Ама вие, като имате едно страдание, не мислите за туй страдание. Казвате: „Няма да престане.“ Там е всичката ви вина. Вас ви налети една тъмна мисъл. Вие мислите: „Тази мисъл дойде и завзе една голяма площ.“ Мислите, че навсякъде е тъмнина. В това седи вашето заблуждение. То е един малък район. Влизате в една тъмна изба, която е само 4-5 м², а навън е светло. Или завали, има облаци, но не на голямо пространство, може на 100, на 500 км далеч, но вън от това времето е хубаво. Или вие имате един малък неуспех. Той обхваща един малък район. Дето няма успех, значи има неблагоприятни условия, затова страдате. Но ако чакате, ще се изменят условията, пък ако не се изменят, вие трябва да измените мястото си.

А сега да чуя как ще изпее „В пустинята на живота, де скръб цари“. Сега всички се срамувате, нали така? Срамувате се, страхувате се, че могат да ви се посмеят. Но казвам ви: Давам ви една премия да опитам докъде може да отиде туй стеснително състояние. Давам ви един английски стерлинг. Не пеете. Два, три. – Пак не пеете. – 4, 5, 6, 10, 15, 20, 100, 200, 300, 400, 500, но почва да ви тупти сърцето. Ще кажеш: „Наближава да пея.“ – Хиляда, 2 хиляди, 3 хиляди, 4 хиляди, 5 хиляди, веднага се въодушевявате, всеки страх изчезва. Значи всякога в живота там, дето има страх, трябва да се тури един стимул –

златото. В един човек, дето има голям страх, златото, като дойде, може да махне страха и ти казваш: „Ще пея?“ – Защо? – „Хиляда дават, ще пея!“ Е, хайде сега да видим за хиляда може ли да пеете? Ама вие искате да видите парите. Бихте пели, но, понеже не ги виждате, не искате да пеете. Аз зная причината. Вие искате да кажете: „Не искаме да ни излъжат, да ни изпитат, че да пеем напразно.“ Не искате да пеете. Казвате: „Да видим хилядата, ще пеем, иначе не пеем.“ Сега трябва да пеете на пустинята, понеже, ако пеете, от нея може да стане нещо. На пустинята ако не пееш, тя си остава все същата, каквато си е била. Пък като мине един и изпее една песен, втори мине, трима-четирима души, всички пеят и погледнеш, тук ще започне тревица да израсне, там друга тревица и цялата пустиня ще стане на поле. Какъв тон ще дадете на песента „В пустинята на живота?“ Най-първо пустинята ще даде импулс, но същевременно ще ви стесни. Грандиозна е тя. Като погледне, тя произвежда страх, но същевременно ще се съберете в себе си и ще кажете: „Тази работа е сериозна.“ Пък може и да платите с живота си в тази пустиня. Пустинята сега слезе надолу. Пустинята на живота, всяка пустиня се предполага да е равна. А тия, пустите места, водата ги обича. Пуснете водата и тя ще превърне тази пустиня, ще ѝ предаде смисъл. Вие тълкувайте така. Пуснете тогава живот в пустинята и той ще я организира.

Тук имате триъгълник (Фиг. 2). Най-първо се интересувате от вътрешните ъгли, на колко прави са равни те? На два прави, нали? Добре. Двата прави ъгли показват, че триъгълникът е част от друга една фигура. Коя е тя? Влизам в друг един свят. *(Учителя допълва фигурата триъгълник и става един ромбоид.)* Ние говорим сега за ония естествени положения, които съществуват в света, и минаваме към един свят, който седи вън, далече от този.



Фиг. 2

Това е умственият свят ВСД. Законите малко се различават. То е една площ и от двете страни има слизание. АС е един резултат, в дадения случай то е основа, така го наричат. А АВ, това е страж. АС е основа, АВ е слизание, това е полето. Тук едно същество може да слезе по АВ. И по тая площ човек пак може да възлезе нагоре. Тъй е по АВ – това е път на слизание и ВС е път на слизание. И двата пътя са на слизание. Един триъгълник е прав, когато показва, че едната страна е на слизание, а другата на възлизане. В един триъгълник имате праволинеен път, ако АС е вашата основа или представлява идеалът, към който сте слезли. Да кажем, вие сте слезли по пътя на АВ; тогава ще се качите по СВ. Единият път е на възлизане. Сега ще преведете: пътят на сърцето е пътят на слизание; пътят на ума е пътят на възлизане. Умствено човек възлиза, а по сърцето си винаги слиза. Със сърцето си винаги човек слиза надолу. Може ли човек със сърцето си да се качи нагоре? Виждаме, че ако вземете сърцето, то нагоре не се качва, но в него се образува една топлина, с която сърцето винаги изпраща кръвта по повърхността на тялото. Значи то изпраща всички неща нагоре, около себе си, по повърхността. Желанията, които има сърцето на човека, е център, откъдето силите могат да се изпратят по повърхността. Защото без сърцето вашият живот ще остане безсмислен. Ако в тялото не циркулира кръв към повърхността, тогава то не може да живее.

Та казвам: Пътят на слизането са човешките желания. Пътят на възлизането, това са човешките мисли. Тогава къде препятствията са

по-големи: в слизането или във възлизането? – Почти са едни. Сега да обясним това научно – когато един човек се качва на планината, ако го претеглим в полите на планината, докато се качи към върха, ще забележим, че той е изгубил сили. Като слезе от планината, долу законът е друг. Ако пак го претеглим, предполага се, че този човек при слизането, ще е наваксал силите, които е изразходвал. Теоретически е така. Нали, ако хвърлите едно тяло на известна площ, туй тяло ще достигне до известно място и ще спре. И ще се образува първият процес – тялото отгоре ще започне постепенно да слиза. Най-първо падането ще бъде по-слабо, а после ще се усили. Следователно туй ядро ще се върне отгоре и при последния момент ще бъде в бързината си толкова силно – с каквато бързина е слязло и излязло от началото. Следователно при връщането то ще се върне със същата бързина, с която е излязло. Сега какво може да извадите от туй знание? Това опитали ли сте го? Това е теория. Някой от вас опитал ли е с каквато бързина е излязъл, с такава бързина да се върне назад? В живота колкото повече се приближаваме към мястото, отдето сме излезли, толкова по-полека се движим, не бързаме. Да допуснем, че къщата ви гори, нали вие ще избягате някъде, но след като изгасне огънят, като се връщате, как ще се върнете? Бързо ли ще се върнете или полека?

Какъв ще бъде импулсът? Бързината винаги подразбира интензивността на едно желание. Колкото повече бързаш, това показва, че в тебе желанието е силно, интензивно. Следователно има нещо, което те поощрява. И когато някой върви бързо, подразбира желания и мисли, които са интензивни. Според интензивността на туй желание и тази мисъл и бързината на движението е голяма. Колкото повече отслабва интензивността и желанията отслабват, толкова повече се намалява и бързината, докато желанията и мислите съвсем спрат и човек се спре на едно място. Когато тази интензивна

мисъл или желание дойде до своята основна точка, и човек се спре на едно място. Добре, след като се спре човек на едно място, какво трябва да прави? – Той не може да се спре, в него ще се зароди едно желание, една мисъл в движение. И пак ще дойде движението. После пак ще дойде прекъсване и пак движение. След всяко едно прекъсване на една мисъл и едно желание, се дава тоя подтик. Някой път вие сте инертни, казвате: „Няма какво да правя, нищо не ме интересува.“ Значи няма никакви желания и мисли, които да вървят в дадения случай по известна посока. Вие сте в едно пасивно състояние. Тогава трябва да се явят някои планети, някои звезди. Те са причина за стимула у вас. Те стимулират нещата у вас, служат като запалки. Някой се спре, някоя планета или звезда дойде, запали го, той тръгне и след туй пак се спре. Дойде друга някоя звезда, друга планета, пак го запали, пак тръгне. За пример, ако те запали Венера, какво ще стане? Ако те запали Меркурий, какво ще стане? Ако те запали Юпитер, Сатурн, какво ще стане? Месечината ако те запали, Слънцето? – Те палят, как не. Палят, само че се различават. Най-горещ е огънят на Венера, а на месечината е много слаб, едва можеш да си стоплиш ръцете. А Венера гори, гори и там трябва да имаш да моделираш. Огънят разтопява всички работи. После огънят на Юпитер, като гори, изсушава и вследствие на туй предметите стават прави. Човек е вече прав. При Юпитер се нагорещил и изсъхнал. А този на Сатурн има доста влага, натрупва те отгоре, не изсушава; като вървиш, турил ти е една раница на гърба. Богат е Сатурн, много дава. Той дава повече, отколкото трябва. Той е щедър и, като те натовари, ти се прегърбиш. Сатурн казва: „Аз се чудя на тия хора, давам много изобилие, а той се изгърбва.“ После, онзи като не разбира, Сатурн му казва: „Можеш ли да носиш?“ – „Мога.“ – И Сатурн туря, туря. А онзи казва: „Беля имам на главата!“ Сега астролозите казват: „Лоши влияния на Сатурн.“ Много са несправедливи. Прави са в едно

отношение. Но влиянията на Сатурн ни най-малко не са лоши. Понеже той е голям философ, като дойде, не си губи времето, казва: „Може ли да носиш?“ – „Мога.“ – Туря му един чувал и казва: „Да прави каквото иска!“ И онзи, като вземе чувала, почва да мърмори и казва: „Тури ми чувала, а не ми даде превозни средства.“ А Сатурн никакви превозни средства не дава.

Добре, кажете ми сега, какъв извод направихте? От всичко туй, което нахвърлихме, какво си избрахте? Какво разбрахте? – Много работи разбрахте, но вие сте като големите търговци. Сега аз ви изпитвам, уж че нищо не сте разбрали. За пример търговецът иска да купи жито, дохожда до една кола с жито; тика си ръката в житото, извади малко жито, прави движение с лицето, че житото не е хубаво. Казва: „Не е толкова хубаво, не струва.“

Дойде при друга кола, направи същото, пак каже, че не струва житото. Дразни, той не иска да каже истината. И най-после пита: „Колко искаш? Е, не ти струва житото, не е толкова хубаво.“ Той най-първо гледа да купи евтино, а след като го купи, той го туря за продан. Казва: „Хей, виждаш ли туй жито, то е такова нещо! Вие не сте виждали такова жито!“ Така и вие искате евтино да го купите от мене. И аз ви намирам за такива търговци, как да ви нарека, каква дума да употребя, не зная. Да ви кажа, че не оценявате, оценявате. Олге, кажи като поетеса, ако би писала за търговците, как ще кажеш, с каква дума ще ги наречеш? (*„Трябва да помисля, такава дума не мога да измисля изведнъж.“*) Житото го оценява много евтино, като иска да го купи, и, след като го купи, иска скъпо да го продаде. Да искате евтино да купите е хубаво, но не искате евтино да продадете. Това е вашата цел. Всяка една идея е жива.

Има три неща, които трябва да знаете. Една идея веднаж придобита, вие трябва да я посадите. Вие може да я турите като известна книга в библиотеката си, може да я турите като едно

украшение, може да посадите тази идея. И след време тя трябва да принесе някакъв плод, трябва да роди нещо. Какво ще роди вашата голяма идея? Сега искам да ви наведе на следното: не очаквайте от големите работи големи плодове. – Малко, малко. От големите работи не очаквайте. Един закон има в природата: от големите работи очаквайте малко. Този, големият орех, ще даде едно малко орехче. Вие имате една голяма идея, очаквате нещо грандиозно. Не, не! Тя ще ви даде един много малък плод. Ако знаете как да цените този плод, то е достатъчно. За пример вие проучвате музиката и искате изведнъж да произведете във вас какво ли не. Не, много малко ще даде тя. Или изучавате поезията; и тя ще даде малко. Или каквото и да вършите в света, всичките хубави, велики работи в света раждат много малки плодове. Но вътре в тия малки плодове има семенца, които са в състояние да произведат голямото. Обновата в живота всякога седи в малките неща. Когато вие искате да се обновите, трябва да употребите малките неща. Когато искате да се подмладите, да се обновите, малки неща трябва да употребите. А когато искате да се проявите – големи неща. При проявлението големите работи, а при обновлението – малките работи. Трябва да знаете кога е време за обнова и кога е време за проявление. Сега въпросът остава, както онзи, който е донесъл една кибритена кутия и казва: „Тук седи всичкото щастие на човека. Да знаеш само как да запалиш една клечка.“ – Разправял какво ще се добие, та това, та онова. Някой казва: „Всичко ми каза, но не ме научи как да запаля клечката.“ Върти кутията, нищо не се добива. Казва: „Каза ми туй ще добия, онуй ще добия, но клечката не се запалва.“ Та и аз ви казах много работи, а не ви казах клечките как да се запалят. Та втори път ако дойда, тогава ще се постарая, ще направим един опит. Втори път ще покажем как се палят клечките. Ще направим един опит, дето ще видите как се палят

клетките. Втори път ще направите един опит. Втори път ще запалите една жива клетка.

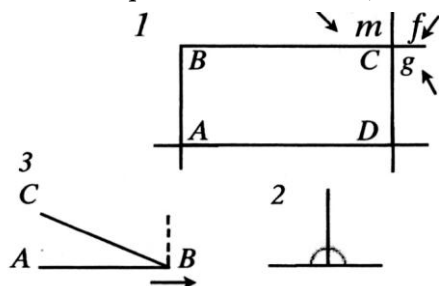
2 лекция от Учителя, държана на 19 октомври 1934 г., София, Изгрев.

ПРАВИЯТ ЪГЪЛ ОТВЪТРЕ. ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК И ГЕНИЯТ.

„Добрата молитва“

Каква тема имате? (Кои са причините за написването на Евангелието на Матей? И какво съдържа то? Няколко души четохме темите си.)

Сега ще се отклоним временно от Евангелието на Матей. (Учителя взема линията и чертае на дъската.)



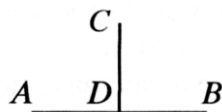
Фиг. 1

Един вътрешен ъгъл на един квадрат (Фиг. 1) на колко външни се равнява? Колко ъгли се образуват вънка, ако се теглят линиите? (Още три прави се образуват.) Как ще обясните явлението на три прави срещу един прав ъгъл. Отвън три, а отвътре един? – Правите линии, това са насоки на известни енергии, които влизат в ъгъла. Това са насоки, течения. Един прав вътрешен ъгъл е равен на три прави външни ъгли. Можете ли да го докажете това? – В квадрата един прав вътрешен ъгъл е равен на три прави външни.

Сега ако спуснете един перпендикуляр върху една права линия, колко прави ще се образуват (Фиг. 1-2) (Само два.) Два прави ъгли. Добре. Но ако спуснете една права линия, която е полегата (Фиг. 1-3),

до колко ъгли може да се образуват? (Един.) И колко тъпи ъгли? (Един.) Най-малкият ъгъл от колко градуса е? – От един градус, нали? Правият ъгъл е от 90 градуса. Но какво означава тъпият ъгъл? Да кажем, в природата всичко е живо (Фиг. 1-3). Можете ли да определите в такова едно положение накъде е движението, в каква посока? Имате един тъп ъгъл, имате и един остър ъгъл, съчетани са. В каква посока е движението? Към А ли е движението или към В? (От А към В.) Защо? (Защото върхът на ъгъла върви напред.) И двата ъгъла имат един връх. Линията С означава посоката, накъде се движи. Коя е била причината да изгуби своето перпендикулярно положение? Тя иска да се движи към В и към А. В даден случай туй изменение случайно ли е или е разумно, или е целесъобразно? Да допуснем, че тази теория може да се приложи. Да кажем, имате едно движение на енергията от една посока в друга и се образува една осморка на движение при очите. Но представете си сега, ако движението е в посока към дясната страна, какво ще стане? – Ще се изместят веждите на човека. В човешкото лице накъде е движението? – Има две движения едновременно. В човешкото лице движението не става в една и съща посока. Щом се продължава в една и съща посока по-дълго време, тогава се губи онзи ритъм в природата. В природата постоянно се сменя движението, то не върви в една и съща посока. Например Земята върви ли всякога в едно и също направление? Нали тя върви в кръг? Значи движението на Земята не е в една и съща посока.

Сега тук може да образувате една теория. Вземете във Фиг. 1-2 този перпендикуляр С. В обикновената геометрия законите са други. Други изводи може да направите.



Фиг. 2

Допуснете, че **AB** означава движението на вашите очи (Фиг. 2). **CD**, този перпендикуляр, показва висотата на вашето чело. Какво положение взема спрямо основата на вашите очи. Ако в дадения случай този перпендикуляр **CD**, се измени, тука имате едно равновесие от 90 градуса. Ако тия ъгли се изменят, ще стане цяла една пертурбация вътре във вашия организъм. Ако за пример една от вашите вежди се сниши надолу, а другата се повдигне нагоре, малко се наклони тази площ, ако да кажем, се намали само с една половина от градуса, знаете ли какви органически пертурбации ще настанат? Туй е потребно за един физиогномист, който изучава линиите и, ако вие знаехте какво може да се случи, вие ще се ползвате. Да знаеш от кого има да вземаш е полезно, но да знаеш на кого има да даваш, не е толкова приятно. Да знаеш, че си здрав, като погледнеш някои черти на лицето си, да знаеш, че си здрав, има какво да се ползуваш. Но ако всяка една линия показва някакъв кърпеж в природата, че организъмът не е тъй здраво създаден, какво ще те ползува физиогномията. При сегашното състояние благодарете, че не знаете много работи, защото ще се освободите от много страх.

Ако този перпендикуляр се спусне надолу и се измени, той ще има отношение към човешкия нос. И ако човешкият нос изгуби, това няма да те ползува. Човешкият нос трябва да бъде перпендикулярен на една вътрешна площ. Но ако и той загуби своята перпендикулярност, може да иде в една или друга страна. Някой път трябва да мислиш право, за да върви носът ти право. Щом не мислиш право, и носът ти губи своя перпендикуляр. Трябва да мислиш право,

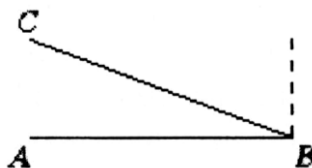
за да седят веждите ти хоризонтално. Ако не мислиш право, веждите ще се изменят, понеже те са антени; защото всеки един косъм това е антена за събиране на известна енергия в пространството. Щом се измени тази площ, туй равновесие, ти от външния свят няма да приемаш нещата навреме. Следователно ще се яви една аномалия. – Криво ще възприемаш нещата, криво ще ги тълкуваш.

Често тълкувате чертите на лицето на човека и казвате: „Много е сериозен.“ Какво означава сериозен и намусен? Казвате: „Не е весел, не е приятен.“ И в какво седи туй невеселие? Казвате за някого: „Той не е весел.“ Как познавате човека, че не е весел? Не сте физиогномисти. „Строг е, казвате, не е весел той.“ На какво се основавате? Защо казвате, че не е весел? – Тъжно е лицето му. Е, можете ли да напишете едно тъжно лице? По какво се познава тъжното лице? Тъжно лице няма в света. Лицето има напрежение някой път. Таксуване има, тъжни лица, напрегнати с някаква енергия. Тъжният човек е напрегнат човек с отрицателна енергия. А пък тия, веселите лица, са напрегнати с положителна енергия.

Напрегнато е лицето, някой път отрицателна енергия има, свиване на някой от мускулите и вследствие на туй свиване на мускулите в едно или друго направление вие виждате една такава дисхармония. А при веселието някой път някои от мускулите се продължават. Например вие сте весел, веднага вашето лице се продължи и разшири. Като сте сериозен, като искате да се представите, че сте благороден човек, вие ще си свиете устата, няма да се разширявате, скромни сте. Щом станете весел, устата няма да се свива, а ще се обтегне. Като се смее, човек не е толкова красив. Като се засмее, ти виждаш нещо неприятно. И вие казвате, че този човек е весел. Вземете един човек, който е начумерен, тъжен, той винаги си свива очите, очите му са под тъгъл. А онзи, който е весел, очите му са по-отворени. Питам сега: Защо свитите очи представляват скръб, а

отворените очи – радост? Какъв превод ще имате? Ако очите на един човек са свити, той е тъжен, а пък ако са отворени, е радостен? – Който се свива, взема. Свитите, очи вземат, а отворените дават. Но вие се лъжете някой път. Един човек, който иска да вземе, най-първо отваря очите си, а после ги свива. Та той започва с отварянето и свършва със свиването. А добрият човек започва със свиването, а свършва с отварянето. Вие може да правите наблюдение: и единият свива очите си, и другият ги свива; и единият ги отваря, и другият ги отваря. Вие се лъжете със своите наблюдения. Казвате: „Той е отворил очите си, ще даде. Той е весел.“ Ни най-малко – той ще вземе. А в друг случай ти казваш: „Той ще вземе.“ Казвам: Той ще даде. Очите му са свити. Важното е не как започва човекът, а как свършва. Туй наблюдавайте. Вие сега правите една погрешка. Вие гледате започването на нещата. Как свършва човек е важно. Човек трябва да изучава физиогномията. Срещне ви един човек, поухили се и след туй стане сериозен. Какво заключение ще извадите за него? А някой, като ви срещне, ви погледне сериозно и после ви се усмихне. Какво заключение ще извадите? Единият се усмихва и става сериозен, а другият ви погледне сериозно и после се усмихва. На кого ще разчитате? Сега вие се плашите, казвате: „Аз какъв ли съм?“ Аз ви навеждам на този закон. Всяка мисъл има своя форма. И мислите са живи. Някой път като ви дойдат външни мисли, ще ги наблюдавате: усмихват ли се, сериозни ли са или тъжни, или радостни. Е, добре, как ви се явяват? Една мисъл може да ви се яви в разни форми. Например в една тъжна форма. Свиването на една ваша мисъл как ще се яви? – Може да ви сплаши външно. Вие казвате: „Плаши ме известна мисъл!“ Кой ви плаши? За пример идва една ваша мисъл, която ви плаши. – Един ваш приятел ви се е разсърдил и веднага в ума ви седи образа на приятеля ви, тъй като че иска да ви каже нещо, туй ви

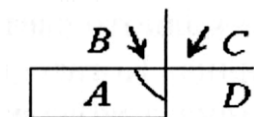
плаши. Каквото и да мислите, има известна реалност, има известен обект отвънка.



Фиг. 3

Питам сега каква мисъл седи в ума ви? Какво мислите? Както виждам, едни от вас така сте готови, като минете отнякъде, да задигнете нещо. Такова разположение имате. В мнозина е тъй. Изведнъж да вземе. Вие искате да разрешите един въпрос. Дава се, да кажем, известна тема или някой научен въпрос да се проучи. И всичките учени хора се заемат да проучат въпроса, но не вървят по правия път на разрешението. Всеки иска да разреши. Да кажем има 25 хиляди долара. Не се разрешава научния въпрос, а се разрешават 25 хилядите лева. И аз ви давам 25 хиляди лева да разрешите ABC (Фиг. 3). Да докажете кои са били първоначалните причини, които са изместили този перпендикуляр? – Ще кажете: „Това е лесна работа.“ Ще го пренесете в органическия свят. Искаш да знаеш преди колко поколения тази линия там се е изместила. Ще кажеш: „Лесно е!“ Измести се известна площ. Едно рало следва този принцип. Ще прилагате туй рало органически. 25 хиляди има. Да ми кажете как в някоя фамилия е станало туй променение, кога и как е станало. Как ще го докажете? Аз ви давам 10 хиляди лева премия. Всеки от вас има големи несрети в живота. Да докажете кои са причините, че не ви върви. Някой казва: „Защо не съм даровит?“ Има си причини за това. Може ли да докажете, защо не сте даровит? Ами ако вие сте заровили своето богатство в земята и казвате: „Аз съм сиромас човек?“ Скрили сте вашето богатство в земята и казвате: „Аз съм сиромас човек!“

Скрили сте вашето богатство. Какво разбирате под думите „сиромаште?“ Сиромашът разрешава с буквата С. Той има мъчнотии там. А буквата С е половината на кръга. Да намерим именно туй от какъв кръг е извадено. Сега туй С хубаво ли е написано, както аз съм го написал? Не е въпрос за красиво, правилно ли е написано? Много правилно е написано, но не е научно. С-то винаги означава промени. Като казваш: „Сссс“, дето има опасност, там има съскане. Като минаваш покрай някоя патка, тя казва „сссс!“ Змията също. Забелязал съм, като приближиш при нея (змията), тя съска. Казва: „Гледай да не ме настъпиш, че работата е лоша.“ Или учителите казват „ш-ш“. Вие учителите, с какъв знак означавате СШЧ, понеже съскането е такова, че сте превърнали С-то в Ш. Защо учителите в България са превърнали С-то в Ш? – 5 хиляди лева. Научен е въпросът. Кой са причините дето С-то се е превърнало в Ш? Защо Ш-то е записано с три линии. Ш-то е европейското W – дубълве. На еврейски шина. А после З-то (З) е произлязло от Е-то (Е). Тези букви имат един и същ произход. Ако вие запишете З-то и Е-то по този начин, каква разлика има? И ако го запишете така (П) или (И). Това е все за разсъждение.



Фиг. 4

В дадения случай ние се връщаме към първата фигура. Тук имате един център в квадрата; около него може да опишете цял един кръг. Значи дейността, тия външни ъгли са в потенциално отношение, а вътрешният ъгъл е в кинетическо отношение. Следователно количеството на силите взема една материя, която може да мине през този център. Този ъгъл А е път, през който енергиите на тия три ъгъла минават във вътрешния прав ъгъл А (Фиг.

4). Но сега тази материя трябва да я пренесете в органическия свят. Тогава тя може да стане ясна. В съвременната геометрия може ли един прав ъгъл да бъде равен на три прави? (Не може.) Тогава ако кажем така, че А е равен на В, С и D какво се разбира? А е вътрешният ъгъл и е равен на трите външни ъгъла. Искаме да изведем една формула. Тогава ъгълът В на какво ще бъде равен? Един външен ъгъл на какво ще бъде равен? (На една трета от вътрешния.) Това как ще го поставите като формула? Излезте да напишете на какво ще бъдат равни външните ъгли.

$$1) \angle B = \angle A - (\angle C + \angle D)$$

$$\angle C = \angle A - (\angle B + \angle D)$$

$$\angle D = \angle A - (\angle B + \angle C)$$

Сега представете си, че един художник ви рисува лицето. Той може да го нарисува в анфас, лице срещу лице, и може да го нарисува в профил. Значи светлината, откъдето иде, да иде равномерно. Светлината, откъдето еднакво пада, лицето да е еднакво осветено. Ако вие се поставите прямо на туй осветление, че светлината еднакво да осветява лицето ви, то е анфас. Пък ако вие поставите лицето си настрани, че само едната част да е осветена повече, а другата по-малко, то е профил. Сега, за да изразите тази идея в профил, къде ще поставите сенките? Тогава някой път може да се турят по-тънки сенки, а някъде по-дебели сенки. Какви са причините, когато има по-дебели сенки? – Че осветлението от едната страна е било силно и е хвърляло повече сянка. Защото колкото светлината е по-силна и сянката ще бъде по-силна. Когато ние искаме да означим, че светлината е силна, трябва да хвърлим по-голяма сянка, за да изпъкне светлината. Гледаме перспективно да изпъкне светлината. Ако светлината е слаба, то и сянката ще бъде слаба. Допуснете сега, че се хвърли една сянка под очите и художникът напише тази сянка. Вие изучавате този образ. Само че много сенки са турени. Какво означава

този образ? Когато под очите има сенки, какъв човек е този, когато има големи кръгове под очите? (*Измъчено лице, изтощение, изразходване на повече енергия, отколкото трябва.*) Но ако художникът е турил повече сенки, отколкото трябва, направил ли е той картината вярна? Да кажем, че вие сте един художник, нарисувате известна картина и турите повече сенки, да дадете ефект на картината. Рисувате някой тип и искате да го направите мъченик. Вие не можете да го направите мъченик. Този човек, когото вие рисувате, не е мъченик, вие го правите мъченик. Виждали ли сте Христос така нарисуван? Те са го рисували така, но аз не съм виждал едно мъченическо лице, не тъй мъченическо, както аз познавам. Как се рисуват мъченическите лица? Че още му тече кръв, какво мъченическо лице има в това? Значи толкова кръв има, че излиза навън. Ако от една чешма, в която има много вода че излиза навън, мъченичество ли е това? То не е за чешмата, то е за хората. Ако излиза пот от челото на човека, мъченичество ли е това? Значи мъченичество не е, че кръв излиза навънка или че пот излиза навън, съвсем друго трябва да се тури, да се изрази мъченичеството. Това е едно противоречие в дадения случай с окръжаващата среда. Мъченици са хората, които се намират в противоречие с окръжаващата среда. В туй седи мъченичеството. И колкото противоречието между средата, тази разумна среда, и него е по-голямо, толкова и мъченичеството е по-голямо. Колкото противоречието е по-малко, и мъченичеството е по-малко. Туй мъченичество има и своя физиологическа формула отвън.

Та казвам, от чисто научно гледище на скръбта трябва да ѝ търсите произхода. Всяка една скръб е едно противоречие. Ти скърбиш и казваш: „Аз много скърбя!“ Не, така не се разсъждава. Ти ще търсиш противоречие, което се намира между тебе и окръжаващата среда. Скръбен си, трябва да знаеш откъде произтича

твоята скръб. Ти можеш да скърбиш, че нямаш парици. Но защо ще скърбиш, че нямаш пари? За скръбта пак хората са при-чина до известна степен или че ти искаш пари да се облечеш, да се наядеш някъде. Но скръбта има две условия.

Има външна среда – хората, и при това има друго едно общество вътре. И с него ти си в противоречие. То иска от тебе, пък ти няма какво да му дадеш. Две среди има, с които ти не можеш да се справиш. Една среда е твоят организъм, който иска да яде, и друга среда е обществото, което иска ти да бъдеш добре облечен. Ти си самият човек, който трябва да се справи с външната среда. Тебе ти е тъжно за парите. Към коя среда спадат парите? Сега тия пари се намират все в ръцете на живите хора. Всички банкери държат парите в своите ръце и ти трябва да идеш при банкера, да заемеш малко пари, да направиш един съюз с банкера. Тогава в тебе се явява едно противоречие – дали този банкер ще ти даде пари или не. После ще се яви друго чувство. – Ако не ти даде пари, усещаш се унизен, губиш нещо. Идеш при втори банкер и там не ти дават. Идеш при трети, 10 души банкери обиколиш и казваш: „Съвсем я загазих!“ Седнеш на един стол и се хванеш за главата. Какво трябва да решиш? – Ти имаш една хубава задача – числото 10, превърни го! Питаш как да се справиш с мъчнотиите. Ти имаш 10 души банкери, които не са ти дали пари. Ти виждаш числото 10 и се плашиш от него. Страшно е числото 10! Вземи нулата, дай ѝ почетно място, тури я пред единицата, намали единицата 10 пъти и веднага ще се издигнеш нагоре. Намали всичките тия банкери, тури им една нула отпред, тури една запетая или точка и тури единицата. Погледни тогава и какво ще мислиш? Като направиш този процес, всичките банкери почват да треперят вече. Ако аз ида при 10 души банкери и те не ми дадат пари, след като туря нулата отпред и единицата след нея, всички тия банкери ще бъдат болни, ще викат лекари. Тези лекари не

може да помогнат на банкера. Аз ще напиша едно писмо на банкера, че мога да помогна на болестта му, ако той ми даде парите. Тогава аз ще кажа, че болестта е много сериозна и за нея болният трябва да даде 5 хиляди лева! Другите ще вземат по-малко, но няма да ти мине. А аз ще те изцера, но 5 хиляди лева ще дадеш! Питам: Десетте болни банкери по 5 хиляди лева като им взема, колко правят те? – 50 хиляди лева! Само като преместя нулата, но да знаеш как да я преместиш – 10 0.1. Погрешката е там. Може и някаква запетая, точка да туря. (*Туря се и запетая.*)

Сега законът е: когато вие се намирате в едно голямо противоречие в живота, дойдете до отчаяние, пренесете нулата отзад напред! Това са условия вече. И турете единицата отзад, а нулата пред единицата. Тогава и тия условия се подобряват. Какво означава нулата? – Тя е човешката глава. Като туриш една точка, не се обезсърчавай, ами почни да мислиш. Защото всеки един човек се обича за две неща. Две неща има съществени, които в света работят. Те са три, но две има, които постоянно работят. Един човек се обича заради своята мисъл! И един човек се обича заради своето чувство! Ако мислиш право, ти ще бъдеш обичан. Туй е закон. Мислиш ли, ще те обичат. И ако право чувствуваш, пак ще те обичат. Има едно хубаво чувство, благородно чувство. Значи при най-лошите условия внеси едно право чувство. То е нулата отпред, а единицата отзад. Да туриш единицата отпред, ти си човек, който не разбира живота. То е егоизмът. Числото 10 е за мъдреца. Тъй написано числото 10 в света, е за който борави и регулира законите. А който не разбира тия закони, то е обратното 01. Тогава да ви приведа друго едно положение. Представете си, че числото 10, това са 10 килограма. Може да допуснем, че може да е един момък на 21 години и да носи 10 кила злато. На него може да разчитате, той ще ги занесе въщи. Но на едно дете на 3 години може ли да разчитате? Може ли вие да му дадете 10

кила злато? Колко може да дадете на едно дете? До колко мислите? Да турим, че то е на 4 години. Колко да му дадем от 10 кила? С колко може да го натоварите това четиригодишно дете? Добре, ако е на 1 година, една златна монета като му дадеш, то ще си играе с нея. Ако е на 2 години, тогава? – Увеличава се теглото. На 4 години колко трябва да му дадем? (*Най-много половин кило.*) Много са! 500 грама не може да ги носи то. Тя е грамадна енергия, не се носи. Не само количеството, но и материята – това е напрежение вътре. Електричество има вътре, то е мощна сила. Ще го намалите още. (*100 грама.*) Много са. Много е тази енергия, дете не може да я носи. Законът има приложение. При нашите чувства и при нашите мисли трябва да знаете, че известни мисли и известни чувства се намират при разни възрасти на развитие.

Едно твое нежно чувство, дето имаш, то е едно твое малко детенце. Ти ако не разбираш закона, можеш да осакатиш това благородно чувство или благородна мисъл от неразбиране. Ти можеш на тази мисъл да дадеш работа, за която тя не е готова още. И на едно чувство може да дадеш работа, за която не е готово. Дълбока работа е това. Вие мислите, че вашите мисли са силни или че чувствата ви са силни. Не мислете така. Не са силни. Възмъжалата мисъл, постъпка, то е друг въпрос. Те са силни. Когато във вас се внесе известна идея, не мислете. Казвате: „Идеята е мощна!“ И Христос като дух беше мощен! Но като се роди, беше ли мощен в тази малка форма?

Та вие сега имате едно понятие, което не съответствува на Истината. Казвате: „Една идея, мощна идея!“ Но която е реална вече, а не една идея, която се намира още в зачатък на своето развитие, една малка тревица. Това е мисълта. Туй е дълбока мисъл, която трябва да имате. Вие искате някой път да имате постижение на вашите чувства, на някоя ваша мисъл или желание. Най-малко се изискват 21 години едно ваше желание да се постигне. А вие искате още след 3-4 години

и казвате: „Много съм чакал.“ Неразбиране е това и вследствие на това неразбиране идат много големи нещастия, които ние преживяваме. И казвате: „Защо ни е това, да го нямаме.“ Защото твоята мисъл и твоето чувство не са в състояние да пренесат туй, което може да им се даде.

Туй е едно научно обяснение. И ако вие вървите по този път на разбиране, ще се избавите от много страдания. Най-първо гледайте тази мисъл възмъжала ли е?

Сега ще ви попитам: Коя е във вас най-силната мисъл? И сега може да ми кажете „Коя е най-силната мисъл у човека?“ Може да пишете като тема. И след туй и най-силното чувство? Вие не се лъжете с думата „Любов“. Тя е обща, колективна. Любовта не е идея. Ще кажете: „Любовта е най-силна.“ Често вие изгубвате интерес в живота. Когато в живота се яви едно противоречие, което човек не може да разреши, той заспива, не се интересува вече. Не поставяйте в ума си една мисъл, която не може да разрешите. И не поставяйте едно желание в сърцето си, което не може да постигнете. Пазете си тези две неща. Никога не си поставяй една мисъл, която не можеш да разрешиш! И никога не си поставяй едно желание, което не можеш да постигнеш. Не да го искаш, остави го. Тази мисъл остави отвънка. Туй, което не можеш да разбереш, остави го отвънка. И после иди, наблюдавай го. Понаблюдавай, наблюдавай го, не го туряй отвътре! Понеже, щом туриш вътре нерешено чувство, ти ще носиш един излишен товар. Да допуснем, че в теб влезе мисълта да станеш гений, но не си уважаван. Казваш: „Искам да стана гениален.“ Но не можеш да разрешиш как да станеш гениален. Остави тази мисъл отвънка. Ти ако искаш да постигнеш гениалността, по кой път ще я постигнеш? – Трябва мисъл. И не всеки човек, който мисли, става гениален. По какво се отличават гениите от обикновените хора? Един гений, като го поставят в най-мъчните положения, той всякога ще си разреши

задачата. Казват, че Паганини е разрешил една трудна задача. В Италия най-видните музиканти са писали нещо много трудно, най-мъчните музикални комбинации с по четири ноти, та с четирите пръста да ги вземат? Нещо, което не може да се вземе на цигулка. Та след като го угощавали, казали: „Ще ни е много приятно да изсвирите едно парченце.“ Той го видял, усмихнал се, взел си цигулката и веднага го изсвирил. И го признали, че е гениален. Е, колко души като Паганини можете да изсвирите толкова трудно нещо? Вие може да се объркате, а той като че е бил и пребил. Значи геният е запознат с нещата, а обикновените още не са запознати.

Сега всички вие сте от спящите гении. И вие сте гении, но спите, под юргана сте още и вследствие на това не можете да се проявите. Ако има някой, който да ви събуди, веднага ще проявите вашата гениалност. Нищо повече. Ще ви дам и още нещо. Какво е мисълта? Един човек, който не е гений, се намира като в мъгла, не знае накъде е наляво, надясно. Седи и се върти. Това е обикновен човек, а на гения небето му е ясно. Той като погледне, вижда си пътя, всичко знае. Обикновеният човек е в мъгла. А геният е в ясното небе, няма никакъв облак. Той като погледне, навсякъде пътят му е ясен, мъчнотии няма. Има, но той ги разрешава, докато обикновеният човек е обвит в мъгла. Тази мъгла аз наричам юрган, в който ти спиш. Трябва да се освободиш от него. Ти искаш да постигнеш нещо. Ти си под юргана. Казваш: „Не-постижимо е!“ В мъгла си, какво можеш да постигнеш? Ти си в зимно време, в буря, сняг има, вейвица. Ти си в условията, непостижими са нещата там. Лятно време, когато слънцето грее, топло е, влага има, дъжд, тогава нещата са постижими.

Та казвам: Не се обезсърчавайте! Щом се обезсърчиш, кажи: „Под юргана съм.“ Щом се насърчиш, юрганът е вдигнат. Всички хора, които са насърчени, без юргана са, а които са обезсърчени, са с юргана. Вие казвате: „С юргана е добре!“ – Само когато отиваш да

спиш, юрганът е на място. Ако туриш юргана и кревата в колата и отиваш да ореш, това не е на място. Юрганите са потребни за вечерно време. Тогава по-хубаво нещо няма. Като си в стаята си, че си и в юргана, на място е тогава юрганът, като искаш да спиш! Но след като се събудиш и да си в юргана, това не е на място.

Сега главната мисъл каква остана? Иване, кажи ти. (*Човек трябва да мисли право и да чувствава право. Да бъде добър проводник.*) Не пресияйте вашите мисли! Не пресияйте вашите чувства! Туй пазете! Мисълта си не пресияйте! Никога не пресияйте сърцето си и мисълта си!

„Отче наш“

3 лекция от Учителя, държана на 26 октомври 1934 г., София, Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“

(Прочетоха се останалите теми. Прочете се темата върху Евангелието на Матей.)

Тема за следния път: „Най-силната мисъл и най-силното чувство“.

Ще прочета част от 9 глава на Притчи.

Ако вие бяхте във времето на Матей, какво щяхте да пишете? След 2000 години искате да разгадате защо Матей е написал Евангелието. Вие как бихте го написали?

За да може човек да разбере нещата, четири неща са му необходими. Всички хора имат едно верую. За да може човек да разбере нещата, четири елемента са му необходими. Всички хора имат едно верую. Трябва да имате светлина за очите си, трябва да имате въздух за дробовете си, трябва да имате вода за погасяване на пожара, който става във вас, за всичките ви недоразумения и после, за да не би да умрете, трябва ви хляб. Светлината, въздухът, храната, водата – това са 4 елемента или 4 принципа, на които се основава всяко едно верую. Човек, който не вярва в тях, нищо не може да постигне. Било е време, когато човешкото съзнание е било лишено от тази външна светлина на физическия свят. Сега има един обратен процес. Има много хора, които имат външна светлина, а нямат вътрешна светлина, вътрешно зрение. Много хора има, които са духовно слепи, нямат орган за приемане на вътрешната светлина и вследствие на това се раждат вътрешни противоречия. Противоречията от какво произлизат? Ако ви повредят краката и ви

оставят, нали ще се спънете и ще паднете. Ако дойде някой философ и иска да обясните защо сте се спънали, как ще обясните това?

Защо хората крадат сега? Коя е причината да крадат? Яденето е причина за краденето. Ако хората не ядяха, нямаше да крадат. Щом ядеш, имаш възможност да крадеш. И няма някой от вас, който да не е пооткраднал малко. Като деца сте крали и даже, като сте станали възрастни, пак сте пипали. За пример кой от вас, като мине по пътя и види посипани златни монети, френски или английски, няма да си вземе, да си тури в джоба? Ще каже: „Късмет е това.“ Защо? За ядене. Ще каже: „Трябва ми един хубав обяд.“ Най-първото нещо е яденето. Кражбата няма физически произход. Има чисто астрален произход. Тя е издънка на човешкото сърце. Френологически тези два центъра, за яденето и за имането на богатство, са съседни. За да си дават съвети. Когато човек няма какво да яде, съседът му казва: „Не може ли да пооткраднеш?“ Сега вие седите и казвате: „Какво ни интересува нас това? Ние сме минали тази епоха, когато сме крали. Това е за онези, падналите хора. Да стане човек господар на своите недостатъци.“ Но човек става господар не на онези сили, които функционират вътре в човешкия организъм. Това е, за което мнозина питат – за образуването на човешкия характер. Защото всички недъзи и пороци в човека произтичат от това състояние, когато той не може да владее себе си. Например ти си гладен. Хванеш една кокошка за краката, откъснеш ѝ главата и я опечеш. Трябва да живееш. Кой ти е разрешил да хванеш една кокошка? Кокошките Господ ги е създал. Защото когато мечката изяде човека казвате, че това не е в реда на нещата, а когато човек изяде кокошката, казвате, че това е в реда на нещата. Някоя акула погълнала човека, когато той се къпе. Човек става жертва на акулите. В човешкия живот няма ли акули? – Когато някоя акула глътне твоята съвест? Една акула може да ти прехапе краката, да ги отреже с нож.

Сега да дойдем до въпроса; да не се спираме на някои неща, които се считат за болезнени. В природата няма болезнени състояния. Човек не е господар на себе си. Когато един човек пада отнякъде, той не е господар на себе си. Отдето мине, все ще бутне този, онзи. Ако го попитате: „Защо не минаваш като човек?“ Той ще каже: „Падам.“ Отдето мине, той ще бутне. Онзи, който пада, какъв морал ще му дадете? Той, отдето мине, все ще иска да се хване някъде, за да може да си помогне. Сега на вас, ако ви дадат една задача... Вие сте учител, имате едно дете, което обича да пооткрадва. Как ще го изпитате? Оттук-оттам то взема някой орех, някоя ябълка. Как ще отучите това дете? С добро, а не с тояга. Какъв метод бихте приложили? Да допуснем, че обичаш да се сърдиш. Сърдиш се за нищо и никакво, кипнеш. Всеки един кипва. Старите кипват и младите кипват. Детето кипва в коритото, кряска. Майката се учи да го укротява, търкаля го в коритото наляво, надясно, за да мълчи. Защо не го търкаля напред, а го търкаля наляво и надясно? Може ли да се досетите за произхода на това? Как се нарича това люлеене на децата? Нали сте се качвали на люлката: хванете се за въжетата, клекнете и се изправите. Да дойда до причината сега защо се сърди човек. Да кажем, че в театъра или в операта, на някое събрание или вървиш по пътя и някой те бутне – ти кипнеш. Това може да стане и в класа, навсякъде може да стане. Неволно иде едно чувство и ти кипнеш. Всички лоши неща са излезли от хубавите работи. От хубавото е излязло лошото. Или да допуснем, че вие слушате някой автор. Някои негови идеи не ви харесват, не говори той, както трябва, казвате вие. Или говори някой за морал, а вие казвате, че моралът му не струва. Или говори за някой социален въпрос. От вашето гледище нали моралът е една мяра? В един обикновен смисъл. Вие, които сте свършили университет, какво разбирате под думата морал? (*Отношенията между хората.*) Какви отношения: (*Положителни.*) Какви трябва да бъдат отношенията.

Добре, допуснете, че вие имате два крака. Какви трябва да бъдат нормалните отношения на вашия десен крак спрямо вашия ляв крак. Сега всички говорят за един морал. Трябва да се започне с една основа, за да се обясни. Основа трябва на морала. Ще кажете: Понеже има друг свят, има Господ, има това, онова. Тогава, ако всички хора мислят така, онези, които мислят, че има Господ, не трябва да вършат никакви престъпления. Въпреки че вярват в Господа, хората пак вършат престъпления. Въпреки морала, който имат, все прескачат тези правила.

Представете си, че една градина е заградена и тя е посадена със стотина дървета. Ти като прескочиш оградата, считат те за престъпник. Нарушил си едно право или минал си от една държава в друга. Преминал си границата, хванат те и те държат отговорен. Или когато някой влезе в един магазин за дрехи и бутне една кърпа. Как се наричат тези, които имат този навик? – Този навик се казва „клептомания“. Онзи, който има клептомания, той има навик да взема нещата. Да кажем, че човек е живял хиляда години в гората като една маймуна. Навсякъде е вземал. Той е придобил навик. Родил се едно дете, има навик, и му казват да не пипа нещата. Най-първо са го учили да къса ябълки. Майката и бащата му казват: „Откъсни си.“ Никой не му е забранявал. А пък сега има един морал и му казват: „Няма да буташ ябълките, крушите, сливите.“ Това няма да буташ, онова няма да буташ. Той си задава въпрос защо не е позволено? Той се чуди. Едно време е било позволено, а пък сега не е позволено. Материалистите казват: „Условията са се изменили. Едно време условията са били други, имало е по-малко хора, имало е повече маймуни. Маймуните били свободни. Маймуните, като станали хора, са се оградили.“ Тогава питам: Де е свободата? Когато маймуната е била свободна, нямало никакъв закон. А пък за човека заграждат градината и казват: „Не е свободно.“ Казвате: „Това е престъпление, да

си откъснеш.“ Маймуната казва: „Свободно е.“ Сега в какво седи престъплението? В това, което може да изядеш, няма ни-какво престъпление. Това, което туриш в джоба си, без да го изядеш, там е престъплението. Това, което може да изядеш, в него няма никакво престъпление. Откъснеш една, две ябълки, няма нищо. Но щом напълниш джобовете си, след като си ял, и мислиш за утре, престъплението е там, че мислиш за утрешния ден. Ти събираш пари за децата си, за внучетата си. Престъплението оттам започва. И когато дойде идеалният свят, всяка градина ще бъде свободна, ще ядеш свободно, свободен ще бъдеш.

Но щом те хванат, че имаш една ябълка в джоба си, ще бъдеш отговорен. Само ще туриш в благоутробието си, то е морално. Кое то е извън благоутробието, то не е морално.

Всяка една мисъл, която влиза в човешкия ум, е морална. Някой път казвате: „Не пожелай.“ Какво да не пожелаеш? Как разбирате закона на пожеланието. Мой-сей казва: „Не пожелай.“ (*Непостижими неща да не пожелаваме.*) Престъплението на желанията в какво седи? Аз ще обърна вниманието ви на един факт. Не че излязла Ева плода, но тя взе и го занесе на мъжа си. Не само, че тя изяде, но това, което взе и не изяде, там е престъплението. Вие ще наберете круши, ябълки и ще ги раздавате на хората. Престъплението е там. Няма никой от вас, който да не е престъпил. Трябваше да му каже така: „Има едно дърво с плодове. Ако искаш, иди да си похапнеш.“ Така трябваше да каже тя на Адама. Но тя отиде и му даде. Другата страна на въпроса. Ако ти ядеш един плод, който не ти е приятен, имаш ли право да дадеш на друг? Да поставим въпроса малко другояче. Вие казвате: „Господ е създал света. Той е наш баща.“ Той ви е баща и на вас не ви е позволено да ядете от плода. Градинарят казва: „Това не е на баща ти. Това е мое.“ Ти казваш: „Нали земята е Господня, всичко е на

Господа.“ Градинарят казва: „Това не е на Господа. Ако имаш пари, аз мога да ти дам.“

Сега кои неща са на природата и кои не са. Дрехите, които носите те не са човешки. Природата не ги е изтъкала. Тя даде материала. Питам сега: Какво право има човек да натисне овцата, да я остриже и да ѝ вземе дрехата. Не е ли кражба това? Казваш: „Пак ще израсне.“

Ще ѝ острижа вълната и ще я взема. От нейната дреха ще направя дреха за себе си.“

Аз не искам да ви туря в едно противоречие, искам да ви накарам да разсъждавате, да имате една ясна представа. Човек, за да уякне, трябва да има ясна представа за онова, което става в света и да знае не само причините, но да знае и силите, които произтичат, да знае и резултата, какви последствия може да има.

Ще мина към друг един въпрос. Мнозина от вас имате слаба памет и не помните. Кажат ти нещо и ти кажеш: „Забравих го.“ Пък други помнят. Има разни видове памет. Може да помниш физически събития. Някой чува някой глас и го запомня, а пък на друг 10 пъти изпяват една песен и не може да я запомни. Някои хора помнят имена, а други помнят друго. Трети помнят музикални тонове, четвърти запомнят цветове. Сега ще кажете: „Дали помни човек или не, това не е важно.“ Лошо ли ще бъде сега да издекламираш нещо от Илиадата, например първия стих: „Възпей гнева на Ахила“; обръща се към музиката. Или от тези, римските поети, от Вергилий, от Хораций. Как се произнася Хораций? Защо българинът казва Дръндаут. Дреднаут? – Това, което не се страхува.

Разбира се, всеки един език си има свои свойства. Когато се превежда една дума, англичаните имат една слабост – не могат да произнесат една дума, казват: „Из-винете ме.“ Те имат звук Ж, но буква Ж нямат. Пишат го само с „о“ и с „ю“.

От Вергилий може ли да цитирате нещо? Само един куплет. (*Сестра Олга цитира един куплет.*) Преведи го сега. В какво седи хубостта му? Каква е идеята? (*Представя сътворението на света.*) В бъдещето възпитание трябва да ви интересува едно нещо – трябва да ви интересува човешкият мозък. Ако знаете къде колко кръв да пратите в мозъка, вие щяхте да бъдете гениални. Много пъти човек праща кръв там, където не трябва. Злото е там, че човек праща кръв там, където не трябва, и вследствие на това се явяват много анормални състояния. Не че са анормални, но няма нужда от тях. За пример, може да пратиш в първия етаж на мозъка само енергия. След това се образува такава енергия, която не ти е потребна и вследствие на това стават известни експлозии – гняв се проявява. Трябва да излееш тази енергия, защото природата не я търпи. И като излееш всичката си енергия, казваш: „Защо говорих толкова.“ По някой път човек прилича на грамофонна плоча. Като турят плочата и се завърти, казва каквото е написано.

Та казвам, сега трябва да изучавате причините на всичките ви страдания. Те се дължат на мозъка, че не знаете къде да пратите кръвта си. Щом пратиш кръвта си в мозъка, където не трябва, той има обратна реакция в стомаха, в дихателната система и в другите органи. Затова в окултната наука казват, че всичкото е в човешката мисъл, която се проектира на физическото поле. В човешкия мозък, на всички хора мъчнотията е в мозъка. Някъде има повече кръв, а някъде по-малко. За пример искаш да възпитаеш себе си, имаш едно чувство, обичаш много да ядеш, да преяждаш, какво трябва да направиш сега? Ако много ядеш, значи в този център изпращаш повече кръв, отколкото трябва. Ти ядеш повече, отколкото може стомахът ти да смели. Стомахът ти не може да свърши тази работа, но заповедта иде отгоре. Това желание иде от мозъка ти. Тогава в ума си ще си представиш, че ти трябва много малко храна. Няма да си представиш,

че ти трябва едно печено агне или кокошка, но ще си представиш малко храна. Така ще си представиш, за да дойде малко кръв. Ти ще си представиш, че искаш да станеш богат, да станеш милионер. Тогава ти пратваш в тази област на мозъка толкова кръв. Защо ти са толкова пари? Те няма да продължат живота ти, но ще станат причина да те убият, ще скъсиш живота си. Искаш да станеш фабрикант, ще ограбиш този-онзи, най-после ще те убият, ще те пратят в Орландовци и ще кажат: „Той е виден фабрикант.“ За Александър Велики много данни са лъжи. Всичките тези исторически данни са все лъжи, няма нищо вярно. Не че няма нищо вярно, но, като го пресееш, едва ли ще намериш някое зрънце, а пък то е писано друго. Даже животът на Наполеона, както го описват, не е бил така. Казват: „Исторически данни.“ Че еди-кой си историк така писал. Че този историк там ли беше? Казват: „Математически данни.“ За пример светлината с каква бързина пътува? За колко минути слънчевата светлина идва на Земята? – За 8 минути и 13 секунди.

Казвам: Право е. За 8 минути и 13 секунди, но някой път Земята е по-близо до Слънцето, а някой път е далече. Някой път светлината идва по-рано от 8 минути, някой път по-късно. Следователно числата се вземат приблизително. Не е определено точно. Колко е далече Земята от Слънцето не е точно определено. Математически с милиметри не е определено. Има едно малко различие от 1 милион мили в изчисленията. Хайде, казвам, аз намалявам, няма да са 10 хиляди мили, нека да са 1000 мили, нека да са 500 мили, нека да са 100 мили разлика. Даже ако е 100 метра, малко пространство ли е това за едно математическо изчисление? Има един начин, дето нещата са точни, аз не искам само приблизително. Математиците казват: „Приблизително.“ С каква бързина пътува светлината не се знае. С 300 хиляди километра в секунда пътува светлината. Онези данни, които има науката, почиват на тези математически изчисления. Има нещо

вярно, но има много работи, които трябва да се коригират. Колко е далече Земята от Слънцето, не е толкова важно. Аз имам един начин за изчисление. Поставям гърба си на слънцето и гледам как падат слънчевите лъчи върху гърба ми. Изчислявам колко далече е слънцето от земята. Като ме удари един слънчев лъч, имам една таблица, имам една стрелка, която по отклонението показва колко далече е земята от слънцето. Слънчевите лъчи не пътуват с еднаква бързина, понеже средата, през която минават, не е еднаква. Светлината минава през едно пространство, където материята е по-тънка. Щом дойде до земята, сгъстяването на въздуха до известна степен препятства слънчевите лъчи. Светлината среща известно съпротивление. Всички тези неща трябва да се вземат предвид. Значи онзи удар, с който те удря слънчевия лъч, показва колко отвисоко пада, от колко далече иде. Сега във вас се зароди мисълта, ще кажете: „Кога ще го изчислим?“ Аз не го изчислявам. Вие нали имате една таблица за ефимериди, в тригонометрията нали имате таблица (*логаритмични таблици*)? Трябва ти едно число, обърнеш листа и там е изчислено. Ти няма какво да го изчисляваш. В природата има такава една таблица. Нещата са изчислени. Един ден няма какво да изчисляваме колко далече е Слънцето, но понеже ние не знаем, измерваме едно място. Например вие измервали ли сте от София до нашия Изгрев колко километра е? (*От двореца дотук са три и половина километра.*) Значи измерено е. Но онези, които не знаят тези изчисления, те ще си правят изчисления. Но може да има разлика, понеже може да излязат от друго място и е възможно да намерят една разлика от 10 хиляди, 15 хиляди, 100 хиляди метра. Най-първо имаше една система, по която се създаде светът. По тази система беше определено на какво разстояние ще бъде поставена Земята. Сега нашите учени, които нямат тези данни, изчисляват по този начин колко далече е Слънцето от Земята. Едно време Земята

по-близо ли беше до Слънцето или сега е по-близо? Сега ли е по-далече, по кой път Земята се приближава до Слънцето, а по кой път се отдалечава? Какво сте чули вие? Най-новото кое е? Отдалечава ли се земята, или се приближава. В началото на 19 век Земята е дошла до крайния предел на своето отдалечаване, това е материализмът. И понеже настъпва друга епоха, Земята се приближава малко към Слънцето. Не се приближава много, но има един обрат. Сега да ви изясня идеята: Какво значи да се приближаваш? Вие правите една разходка, не мислите, отдалечавате се от дома си и дойдете до крайния предел на някой планински връх. И след като дойдете до мястото, веднага във вас се зароди едно желание, казвате: „Стига, трябва да се върна у дома.“ Тогаз се прави едно движение, спирате се на едно място, във вас идва идеята да се върнете. Почва тази мисъл да функционира и домашните ви знаят, че вие имате намерение да се върнете назад.

Сега ние се отплеснахме. Какво значение има, дали Земята се отдалечава от Слънцето или се приближава? Колко се е отдалечила тя? Нека се отдалечи на 1 – 2 километра, ние няма да отидем толкова далеч, колкото е Марс. Марс е по-далеч. Юпитер и Сатурн са по-далече. Какво влияние може да има, ако Земята почне да се отдалечава от Слънцето, потребно ли е за вас да знаете, дали Земята се приближава или се отдалечава? Георги, какво мислиш? Потребно ли е за нас да знаем? *(Сигурно ще намалее жизнената дейност.)* Понеже нашият организъм е създаден според отношението, според разстоянието, което седи между Земята и Слънцето, това се отразява върху нашия организъм и, ако Земята почне да се отдалечава, трябва да стане цяло преустройство в организма ни или, ако започне да се приближава, веднага стават съответни промени в тялото. Всяка промяна, която става между телата, между Земята и Слънцето, се отразява върху вашия организъм. От разстоянието, което съществува

между частите, се изменя и организъмът. Та социалните пертурбации на Земята се дължат на пертурбациите, които стават на Слънцето. Има статистика, която показва, че много социални въпроси зависят от слънчевите петна. Сега това почва наново. Преди 25 – 30 години бе забелязано едно съвпадение с известни събития на Земята – урагани, епидемии, болести, войни – във време на петната, които се появяват. В края на петната има повече плодородие, но същевременно има повече убийства, повече урагани. Колкото по-малко петна има, хората са по-трезви, но има сухота, безпаричие, кризи се явяват, социални кризи. За пример сега има ли петна на Слънцето? (*Сега е период на минимум.*) Предсказват бъдещата война, която ще съвпадне със слънчевите петна, които ще почнат да се увеличават.

Да се върнем към въпроса за човешкия мозък. Вашият мозък, който имате, се организира сега. Всички мъчнотии, които имате, които хората имат, седят в недобре организирания човешки мозък. Човешкият мозък се организира. Това трябва да го знаете. И всички тези страдания, които ние претърпяваме, се дължат на онези промени, които постоянно стават в мозъка. В миналото са станали още по-големи промени, сега са по-малко. И още дълги години, векове, хиляди години ще минат, за да се организира човешкия мозък. И там се крие всичко. Всеки от вас трябва да изучава законите на организирането на човешкия мозък. Да знае до каква степен е достигнал и някой път трябва да си наложи известни правила, по които трябва да живее, за да намали страданията си.

Да допуснем, че някои от вас казват: „Нямаме условия, искаме да дойдем в София.“ Хубаво, какви са условията в София? Казват: „Не се живее в село.“ Някой казва: „Не се живее в София. Къщите са претрупани, въздухът не е чист.“ Някой казва: „Не мога с него аз да живея.“ Защо не може да живее? Защото мозъците им не са еднакво организирани. Имате един приятел, който постоянно ви използва и

ви казва: „Я ми дай днес 60 хиляди лева.“ Утре: „Я ми дай 100 хиляди лева.“ Взема, взема, взема. И след това няма да се мине много време, вашето приятелство ще се разклати и ти ще кажеш: „Ние се скарахме, не можем да се спогодим.“ Това е, защото неговият мозък не е организиран. В астрологията как се установява, когато мозъкът не е организиран, кои планети въздействат? За пример яденето, когато човек обича много да яде, кой планети въздействуват? Ами парите? Когато човек обича парите, кои планети въздействуват при любовта към парите? А за любовта към жените? (*Венера.*) После други някои планети как въздействуват? Месечината какво прави? Въздействували нещо? Венера се занимава с жените. Месечината се занимава с религиите. Тя разрешава въпроса кой каква вяра трябва да има. Всички трябва да знаете малко астрологията, всяка една планета как функционално ще въздействува на мозъка ви. За пример Венера как ще въздейства при известни условия? Също Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и т.н. Най-после Слънцето как ще въздействува. Това са елементарни работи. После трябва да знаете светлината как ще ви въздействува. Светлината най-много действа върху човека. И въздухът въздействува много върху човека. Водата също ни въздействува. Ако знаете как да употребите водата, ще знаете да си помогнете. Храната също въздействува. Ако знаете как да се храните, в много отношения може да си помогнете, защото някои храни са свързани с Венера, някои храни са свързани с Меркурий, а други с Марс, Юпитер, Сатурн. Някой път, по някакво стечение на обстоятелствата, вие употребявате храна на Сатурн. Ако употребил марсианска храна, какъв ще станеш? – Марсианец. А пък щом станеш марсианец, ще бъдеш вече кавалер. Казвам: Трябва да има едно възпитание. В бъдещата наука това ще се възпитава. Ние говорим за естествените науки. На разните животни кои планети влияят? Например на лъва? Какъв е лъвът? Защо е марсианец той? А тигърът?

На заека коя му е планетата? Аз засягам новото възпитание. Има едно естествено възпитание. Човек, за да се възпита, трябва да има знание. Възпитанието е много приятно, ако човек знае как да се възпитава.

Да знаеш как да поливаш мозъка си, да знаеш коя част как да обработваш, да знаеш какво да сееш: жито ли, царевица ли, круши ли, ябълки ли или сливи. Тази идея – да сееш, трябва да я приложиш. Една цяла градина е човешкият мозък и хората сеят това, което не им трябва. Ще отидеш на концерт, ще отидеш да слушаш, музикант няма да станеш, но 400 лева даваш. Казваш: „Много хубаво свири.“ Виртуоз няма да станеш. Или ще идете на някое представление и там ще платите. Актьори няма да станете. След като сте ходили на някое представление, какво придобивате? Казвате отлична била играта.

Как ще посееш врачуването в човешкия мозък. (*За врачуването кое помага – въображението или просто чувство човек да предсказва?*) Представете си сега, че вие имате един барометър, по който може да предскажете кога ще се развали времето или какво ще бъде утре времето, утре ще има ли дъжд. Как го предсказваш? Казваш: „Моя работа.“ Някой път ти чувстваш, че ще се развали времето. Усещаш някоя болка в крака или на пръстите някъде. Има едно съчетание. Кога ще се развали времето? Усещаме подобни болки, казваме: „Пък всеки си има по един уред.“ Гадателите си имат свой уред. А пък онези, които не могат да предсказват, те нямат този уред, не са си направили уред. Имат способност, но нямат още уред. Аз гледам гадателки, наредят си боб, наредят го на купчини и тогава го местят насам-натам, и започне да говори. Някой поглежда на кафето и почне да говори, аз не виждам нищо, а той гледа там, имало кон, пари. Казва, че щяло да има пари след няколко години, това щяло да има, онова щяло да има. Досетливи хора са гадателите. Една гадателка ми разправи куриоз: „Дойде един селянин, аз чета, моля се, но нищо не се разкрива. И тъкмо искам да му кажа, че нищо не се

разкрива, та да си върви, и като искам да му кажа това, по едно време виждам, че ръката на Христос върху иконата маха, виждам, че тя се движи. И гадателката се досетила, че той обича да бие жена си. Казва му това и оттам започва да му гадае. Казва: „Христос казва, че обичаш да потупваш жена си.“ Христос си маха ръката и тя веднага се досеща, че селянинът обича да бие жена си. На иконата не си маха ръката, но в светлината, която влиза в нейните очи, в трептенията стават изменения, стават малки пертурбации и на нея се показва, че тази ръка се движи.

Сега ще ви дам една задача за една седмица. Мислете колко трябва да ядете. Една седмица като мислите, ще видим каква мисъл ще ви дойде. Определяйте в ума си колко ядене трябва да изядете на ден. Например 100, 200, 300 грама или едно кило, или половинка, или две кила. Определете го. Турете си една мярка. Следующия път да видим какви данни ще имате. Ако научно определите някои данни, добре. Ако не, пак добре. Ако хванете нещо, добре, а ако не хванете нещо, пак добре. Колко трябва да ядете и какво? (*Каквото има.*) Не каквото има, но някой път ще ядете това, което няма. Аз, ако съм на ваше място, ето какво ще направя. Някой път съм гладен и няма хляб. Има мухлясал хляб. Аз ще седна и ще си помисля, че съм направил една топла погача, печена, може да няма никаква погача, но ще взема един хубав духовен хляб. Но работата е, ако вие може да сформирате една правилна мисъл, да повярвате! Седиш, нямаш хляб. Сформиращ мисълта, че нямаш хляб и тази мисъл ще я изпратиш в пространството. Хората, които са тонирани правилно с вибрациите, с тебе, и които те обичат, у тях ще дойде мисълта и ще си кажат: „Чакай да опечем хляб.“ И като минеш през селото, ще ти кажат: „Я ела тука.“ И ще те поканят с хляб. Но вие трябва да сформирате мисълта, за да ги подбудите да опекаат хляб. Затова трябва да бъдем в това отношение в своите мисли много точни. Ти искаш нещо от Бога.

Най-първо трябва да сформираш една мисъл и да я изпратиш към Бога за това, от което имаш нужда. Не някое перце от камилска птица. То е последното нещо. Казвам ви един опит за хляба – може да си направите една хубава погача, мислено може да направите един опит. Някой път се намираш някъде, настрой ума си и после, като минавате през селото, ще те повикат. Ако те повикат, това показва, че опитът е сполучлив. Ако не те повикат, значи опитът ти не е сполучлив.

Та законът е: Това, което човек мисли, става. Има един закон на мисълта. Ако вашата мисъл върви по закона на Живата Природа, всичко това, което мислите, става. А пък, ако не вървите в съгласие с този закон, нещата не стават. Има съотношение.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

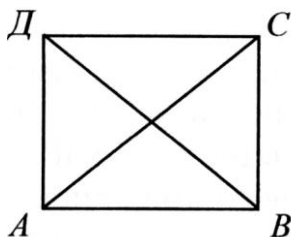
4 лекция от Учителя, държана на 2 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ЖИВИЯТ КВАДРАТ НА ЧОВЕШКИТЕ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Прочете се резюмето на темата: „Защо е написано Евангелието на Матей и какво съдържа“

(Учителя каза за братята и сестрите, които бяха вън: Кажете им да влязат.)



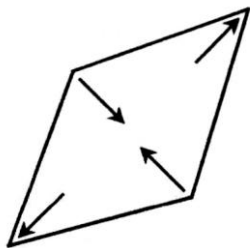
Фиг. 1

Възможно ли е ъгълът Д и ъгълът В (Фиг. 1) да се съберат на едно място? При такова положение е невъзможно. Но възможно е да изменят своето положение при дадени условия. Възможно е при едно положение. Ако дадете свобода на движението на ъгъл А и на ъгъл С, те да се движат навън, да се смаляват. Ако ъглите А и С започнат да се смаляват, непременно ъглите Д и В ще започнат да се приближават. Следователно, когато двата ъгъла – А и С – дойдат в крайния предел и станат един градус, тогава какво ще бъде разстоянието между ъглите Д и В? Те ще бъдат близо един до друг. Излезте четирима души, хайде четири сестри да излязат и направете един квадрат. (Излязоха сестрите: Олга Славчева, Еленка Григорова, Мария Тодорова и Мария Савова.) При дадените условия, когато двама души се приближават, други двама ще се отдалечават. Имате телата Д и В. Вие

сте В. Законът е: Можем да кажем, когато две тела се приближават, ако двете тела се приближават едно към друго, то и другите две тела ще станат положителни, ще се отблъскват и обратното. Ако тези две тела започнат да се приближават, то последните две ще почнат да се отблъскват.

Питам сега: Защо две тела, като почнат да се приближават, другите две започват да се отблъскват. Ако почнем да сменяме ъглите А и С, то квадратът става ромбоид, ще стане разтегляне. Ако ъглите Д и В станат по 180° , колко градуса ще имат ъглите А и С? По 10° . Някой път вие в живота усещате, че някой човек се отдалечава от вас. Имате един психологически закон. Имате един приятел, когото вие усещате че е близо. Той държи същата дистанция, но вие по едно време казвате: „Той се отдалечава от мене.“ Щом този ваш приятел се отдалечава, той се приближава към други. Неговото приближаване към другия ще съответствува на отдалечаването от тебе. Ще има едно съотношение. А именно следното: той се приближава към другия толкова, колкото се отдалечава от вас. Ъгълът В в дадения случай ще се приближи към ъгъла Д дотолкова, доколкото ъгъла А и ъгъла С са се отдалечили. В дадения случай в природата съществува един закон: Омразата на две души е толкова голяма, колкото Любовта на други. Противоположното: Когато двама се мразят, други двама се обичат. Любовта на двамата, които се обичат, е толкова голяма, колкото омразата на онези, които се мразят. Следователно всякога, когато вие искате двама души да се обичат, вие ще смразите други двама, непременно ще стане това. Щом вие искате двама души да се обичат, то непременно други двама на друго място ще се мразят. И причината за тяхната омраза е, че вие се обичате. Ако вие не се обичате, то другите двама не може да се мразят. Как ще го представите това? Хайде, Георги Радев, излез на дъската. *(Да означим любовта с положителна величина, а омразата с отрицателна.)* Когато тези

точки, А и С, се отдалечават, то В и Д се приближават, но не по права линия, а по една крива линия (Фиг. 2).



Фиг. 2

Сега кои са причините и защо две тела като се отдалечават, други две се приближават? Както е представено сега, то е цяла една система. Ако ъглите В и Д се приближават, ъглите А и С се смаляват. Тези, които се приближават, се привличат. А пък тези, които се отдалечават, се отблъскват. Силата на привличането в дадения случай е равна на силата на отблъскването. Вие искате едно обяснение, защо две тела се отблъскват и защо две тела се привличат. Ако турим друга една теория – че всички ъгли се привличат към центъра – Любовта разширява ли хората? Вие искате да имате голямо пространство. За да имате голямо пространство... голямото пространство го дава само омразата. Защото, колкото ти мразиш един човек, толкова по-голямо пространство му даваш, а колкото повече го обичаш, по-малко пространство му даваш. Защо се ограничава един човек? Защото го обичаш. Обективно разсъждавайте сега. В дадения случай ако му дадеш много пространство, непременно няма да го обичаш. Колкото по-малко пространство му даваш, повече го обичаш. Да допуснем, че това е куб, който е пълен с някакво съдържание. Ако разтегляме тези ъгли А и С, тогава отде ще изтекат нещата. Ако при В и Д има две отвърстия, оттам ще стане изтичането. Това, което изтича, как ще го обясним в природата? Само неща, които се обичат, изтичат, а пък

неща, които не се обичат не може да изтичат. Там, дето има изтичане, има привличане. Там, дето няма изтичане, няма привличане.

Това може да се обясни с друг закон. От В и Д налягането е по-голямо, следователно това силно налягане в ъглите В и Д разтяга ъглите А и С и там, дето е налягането, се образува привличането. А пък там, дето налягането е слабо, дето се разтягат телата изгубват тази вътрешна връзка, която съществува между тях. Следователно, ако сега В и Д се доближат, то отде ще дойде изтичането? Щом две тела – А и С – се разтягат, тогава налягането иде отвътре. Това вътрешно налягане е произлязло от вътрешното налягане върху Д и В. Сега как ще обясните вие едно чувство? За пример искате да обясните любовта. Как ще я обясните – чрез външното налягане или чрез вътрешното налягане? *(Според вашето обяснение при Любовта трябва да има налягане отвън, трябва да има една обективна причина отвън, за да се прояви движението.)* Ако причината е отвътре, което разтяга А и С, тогава изтичането ще стане от Д и В. Ако причината е външна, тогава изтичането ще стане от А и С. Ако В и Д се наляга, тогава изтичането ще стане от А и С. Сега ние се натъкваме на причината. Когато двама души се обичат, двама души се мразят; и когато двама души се мразят, двама се обичат. Тогава как ще представите отношението: Д към В се отнася така, както А към С?

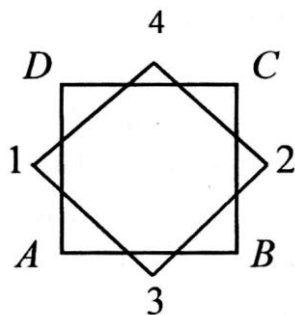
(А и С като се отдалечават до известно място, то Д и В се срещат, ще се слоят и тогава тези слети точки ще бъдат център на А и С). Любовта е център, а омразата е крайните точки. Значи, когато две същества се обичат, те се срещат в центъра, а когато две същества се мразят, те ще бъдат в крайните точки. И тогава те ще се отдалечат. Щом Д и В се съберат в центъра, тогава отдалечаването на А и С ще престане. Щом се съберат В и Д в центъра на Любовта, тогава ще имаме крайния предел на омразата. По-далеч не може да се отиде. Когато двама души се срещнат в центъра на Любовта, тогава ще

имаме крайния предел на омразата. Следователно вие не може да мразите един човек повече, отколкото другият го обича. Закон е: Един мрази някого, а пък друг го обича. Значи любовта на този ще бъде толкова голяма, колкото омразата на другия. Омразата не може да бъде по-голяма от любовта и любовта в дадения случай не може да бъде по-голяма от омразата. Има едно равновесие. И тогава вие ще кажете: Защо трябва да мразя еди-кого си? Искате да знаете защо някой мрази. Ако онзи не го мрази, друг не може да го обича. Ако единият не го обича, другият не може да го мрази. Значи Любовта всякога образува омразата. Това е една енергия, една сила. Ако се постави едно противодействие, ако се спре едно тяло в своето движение, тогава ще се образува омразата. Нали двама души, като се отделят, ще отхвъркнат. Ако се спре любовта, ще се спре непременно омразата. Не че любовта се спира. Тогава може да определим така: „Аз го мразя, за да обича друг.“ Вие по някой път искате да уредите вашите работи. Като не разбирате закона, вие искате някой да ви обича и го мразите. Когато мразите някого, непременно той ще се отдалечи от вас, и вие ще накарате друг да се привлече при него, а пък имате желание той да се привлече при вас.

Тогава как ще примирите двама? Според тази теория как ще примирите двама, които не се обичат? *(Тогава трябва да отдалечим двама, които се обичат.)* Щом се оттеглят други двама, то тези ще се привлекат. Това е една относителна реалност в света, която сега функционира вътре в природата. *(Това е светът на квадрата.)* Да, да, във физическия свят. Така е построен физическия свят. Защо е така? Резултатът е такъв. Ако някой много го боли, болката съответствува на удара на камъка. Болката ще съответства на силата, с която е ударил камъкът. Ако ударът е голям, и болката ще бъде голяма. Ако ударът е по-малък, и болката ще бъде по-малка. Сега аз ви навеждам да мислите. Има неща в дадения случай, които вие не може да

примирите в една система. Четирима души вие не може да примирите, да ги направите едно. Може, но друг закон съществува. – Всичко е възможно. В даден случай двама души се приближават, други двама се отдалечават. Тогава ще имате обратен процес. Ако искате двама, които се мразят, да ги приближите, ще смразите двама, които се обичат. Те ще се изтеглят и тогава онези, които не се обичат, ще се обичат.

Да допуснем, че имате такова едно явление в света. Един човек е скъперник и има друг скъперник като него. Тези двама скъперници привличат ли се или се отдалечават, как мислите? Имате двама добри хора; щом има един добър човек, има и друг добър човек. Нещата съществуват като двойки. Щом ти си учен човек, като теб ще има друг, противоположно учен човек. Двамата учени хора или ще се привличат, или ще се отдалечават. Каква е разликата? Тези, които се отдалечават, те печелят по-голямо пространство. Но същевременно близостта изчезва. Тези, които изгубват своето пространство, те се привличат. Щом се привличат, каква ще бъде печалбата? При отдалечаването има придобиване на външни блага. А се загубва вътрешната връзка. Щом две тела се отдалечават, те губят връзката си, те не са така тясно свързани. По някой път вие искате да си обясните законите – защо баща ви не ви обича? Защото обича брат ви, нищо повече. Любовта между трима души едновременно не може да бъде, не може да стане. Помнете това. Любовта може да стане само между два противоположни полюса, между живи същества, които се обичат в даден момент; между трима не може да бъде. Как мислите вие? Трима души могат ли да се обичат едновременно? (*Нали Писанието казва, че трябва да обичаме всички хора.*) При дадената система на квадрата трима души могат да се обичат, но ако турим повече измерения в друга система, тогава ще стане обикновена на трима души и повече.



Фиг. 3

Това е от същото естество. Когато ъглите В и Д се приближават един към друг, тогава Л и С се отдалечават. Какво ще стане с ъглите 1, 2, 3 и 4? (Фиг. 3). Да кажем, че те са в същата система. Кои ъгли от тях ще се привличат и кои ще се отдалечават? Ако Д и В се привличат, кои ъгли от другия квадрат се привличат и кои се отдалечават? (Трябва да се направят от тел, за да се види.) Имате линията 1 и 4 и линията 3 и 2. Тези два ъгъла В и Д така са свързани, че като се привличат, упражняват налягане върху тези линии 1 и 4, 3 и 2. Тогава щом се приближават Д и В, 4 и 3 се отдалечават, 1 и 2 какво правят? Може дори да направим квадрата; може да направим 10 – 15 и 100 квадрата, цяла една система, но когато в единия квадрат става промяна, и във всичките други квадрати от същата система ще стане известна промяна.

Каквото загубват Д и В, А и С ще придобият. Увеличението на А и С ще бъде, каквото Д и В са изгубили. Когато двама търговци изгубят, други двама ще спечелят. Печалбата на последните двама ще бъде равна на загубата на първите двама. Има ред други разсъждения. Някой път срещате противоположности. Защо двама души те обичат, защо двама души те мразят? Двама души, които те обичат, и други двама, които те мразят, съставят една система. Щом двама души се мразят, то те са вече с други в една система, с които се обичат. И ако

двама се разболеят, двама ще оздравеят. Ако двама поумнеят, двама ще оглупеят. Ако двама се подобряват, то други двама се влошават. И тогава вие искате да знаете защо половината от хората на земята са добри, а другата половина са лоши. Същият закон е. Вие някой път мислите, че всичките хора на земята са лоши. Каква е идеята във вас, дето е казано, че „целият свят в лукаваго лежи“. Кой цял свят в лукаваго лежи? Какво подразбирате под думите „цял свят“? Кой свят? Че светът на ангелите в лукаваго ли лежи? Светът на боговете в лукаваго ли лежи? Под думите „цял свят“ се подразбира земята. Като се каже: „всички хора“, се подразбира 100 души, 200 души, 1 милион, 10 милиона, има едно определено число. Има една определена система.

Но този квадрат не съставя всичката реалност. Вие някой път мислите как ще се поправи света. Защо двама души са забогатели, а други двама са осиромашели? Тогава какво трябва да стане? Тези, които са били сиромаси, трябва да забогатеят, а тези, които са били богати, да станат сиромаси – да си разменят ролите.

Как ще примирите двама души? Да допуснем, че двама души се мразят, какъв метод ще употребите, за да ги примирите? *(В тази система на квадрата ли?)* В квадрата. *(Ако двама души се мразят, за да ги накараме да се привличат, би трябвало други двама да се скарат.)* В природата съществува един закон. Омразата не може да отиде по-далеч от 180°. Любавта и тя не може да отиде по-далеч от 180°. Ако две тела се приближават и се слоят в едно, то други две тела се отдалечават до краен предел.

Ако тези тела, които са вътре в центъра ги извадите от центъра и почнем да ги разтягаме, тогава другите два противоположни ъгли ще започнат да се приближават. Разместваме тези ъгли и ще докараме положението на В в Д и положението на Д в В. Тогава се приближават А и С. Разместете местата на двама души, които се

обичат. Щом ги разместите в противоположни посоки, то другите двама души, които се мразят, ще се обичат. За да преместите Д в В и В в Д, непременно трябва да ги турите в центъра, после ще стане движение по-нататък в обратна посока. Тогава А и С се приближават. Допуснете, че от двама приятели, които се обичат, единият е богат, а другият беден – те се обичат. Други двама, които се отдалечават, им завиждат, те са бедняци, в тях има една омраза. Защо единият сиромаш от приятелите се привлича към богатия? Защо те да нямат тази привилегия да се ползват от богатството на богатия приятел? Тогава, за да премахнете тази омраза, то тези двама, които мразят, ще направят едного богат, а другия сиромаш. Представете си две гумени топки, които са събрани на едно място. Да кажем, че имат по 10 см в диаметър вместимост. Ако едната е напълнена с една тежка течност, която тежи, а пък другата е напълнена с газ, тогава какво ще стане с тези две топки? – Едната ще отива към центъра на земята, а другата към центъра на слънцето, ще се отдалечават, нали така. Представете си, че обърнем процеса: онази топка, която отива към слънцето, напълним с течност, а пък другата, която беше пълна с течност, напълним с газ, тогава процесът ще се обърне. Та двама души, които се мразят, нямат едно и също естество.

Сега да остане идеята. Д и В се приближават, А и С се отдалечават. А когато В и Д се отдалечават, то А и С се приближават. Когато двама души се обичат или забогатяват, то други двама ще осиромашеят. Съществува едно равновесие вътре в природата. Да кажем, че някой човек се е разболял. При болестта човек печели ли или губи? Щом един човек е болен, той е на полюса на любовта. Той външно губи, а вътрешно има едно съзнание, има по-хубаво разбиране. Той е по-слаб външно, но вътрешно е богат. Когато човек отвън е здрав, вътре може да е загубил нещо. Богатият отвън всичко има отвън, но вътре му липсва нещо. А пък беднякът в душата си има

нещо ценно. Аз ви навеждам на този закон, който важи дотогава, докато тялото е в квадрата. Щом В и Д се приближат до центъра О, след това тяхното движение продължава. Те ще дойдат в обратна посока, ще започнат да се разтягат и тогава А и С ще се привличат. Омразата не е вечно нещо. Тя е само едно временно състояние у човека. Ти си недоволен от някого, понеже не е направил нещо. Счупил е нещо, откраднал е нещо, казал е някоя дума, казал е нещо, което те отблъсква, но все има някоя материална причина, има нещо материално в това. Да знаете, че когато вие сте неразположени, в противовес има друг, който е разположен. Казвате си: „Аз станях причина той да бъде неразположен.“ Но някога трябва да бъдете неразположени, защото, ако вие не сте неразположени, той не може да бъде разположен. А пък в какво седи доброто в света? Как го определят? За да направиш едно добро, нали трябва да се учиш от някакво благо? Носиш плодове за себе си, срещаш един човек, дадеш му ги, лишаваш се от едно благо, а пък същевременно туряш в сърцето си онова хубаво чувство. Значи, ако не направиш една малка жертва, не се лишиш от нещо, ти не може да привлечеш любовта на другите. По някой път вие искате да ви обичат другите, но за да ви обичат, какво трябва да направите? За какво трябва да обичате някого според вас? Не могат да ви обичат, докато вие не дадете нещо от себе си. Вие искате да бъдете обичани, а не може да бъдете обичани, докато не дадете нещо от себе си – положителната любов. Ако вие в себе си не може да направите жертва, не можете да имате любовта на другите. Всякога има съотношение. Не може да храниш сития, не може да правиш добро на богатия, не може да учиш учения. Значи, когато ученият се изпразни, е придобил любовта. За пример вземете един учител по музика. Ако е научил няколко души да свирят, те ще го обичат, ще им е предал едно изкуство. Ако богатият е раздал своето богатство на десет души бедни и е подобрил техния живот, те

ще си спомнят за него, ще мислят за него. Не можеш да не мислиш. Той ти е дал богатство. Не можеш да не мислиш за онзи, който дава. Повидимому, онзи, който ти е дал, го няма, но вътре в теб е вложено доброто. Този, който ти е направил добро, няма го отвън, заминал е за другия свят, но постоянно за него мислиш. Казваш: „Отличен човек беше, толкова пари ми даде.“ Доброто, което заминава отвън, а пък остава отвътре, е добро; доброто, което заминава отвътре, а пък остава отвън, това не е добро.

Вие си начертайте този квадрат и помислете върху него, направете една малка проверка, дали във вашия живот има тази квадратна система, има ли я някъде. Всички вие сте поставени все върху квадрата. Квадратурата съществува навсякъде. И всяко изменение, което става в квадрата, се отразява в двете противоположни посоки. В квадрата имате двете линии ДС и АВ, които са успоредни. Те се пресичат и образуват ъгли. АД и ВС и са успоредни в едно направление. А пък ДС и АВ са успоредни в друго направление. Успоредността е разумно отношение, обаче посоките са противоположни. И вследствие на това се получава това разногласие. Там има друг един закон, който ще примири противоречията, но човек трябва да бъде много умен. Ако ти си успореден с един светски човек, другояче ще постъпиш. Да вземем за пример една госпожа, една дама от висшето общество. Тя е запозната с някой княз или цар, с някой светски човек, тя ще се облече хубаво, ще си тури пръстен, капела, ще бъде изящна отвън. Всичко иде отвън. Допуснете, че тази дама е запозната с някой благочестив владика, светия, тогава ще се облече скромно. Ще отиде ли там с пръстен? Тя ще се облече много скромно, като светица. Значи ще се нагоди на онези състояния точно, които той има. Като отидеш при един музикант, ще му говориш за музика, като отидеш при един проповедник, ще му говориш за Бога, като отидеш при философа, ще му говориш за философия, при

търговеца – за търговия, за вземане, даване, при земеделеца – за земята и, ако му говорим за тези работи, той ще каже: „Разбирам този човек, влиза в положението ми.“ При болния ще му говориш за болестта, на здравия ще говориш за здравето. Защо това е така? Причината сте вие. Защо двама души си приличат? Аз съм причината. Ако двама души се скарат, какво трябва да направя аз? *(Набийте ги и двамата.)* Много са далече от мене. Бие се онзи, който е близо, а пък, който е далече, как ще го биеш? Може ли да биеш един човек, когото мразиш? Вие имате грешка. Всякога онзи, когото мразите, е далече от вас. Онзи, когото обичате е близо и вие го биете, искате да биете онзи, който ви обича. Аз не съм виждал още някой да е бил грешник. Всякога бият праведника. Ти биеш някого, който е близо до тебе, но той е онзи, който те обича. Защото онзи, който те мрази, е далече от теб; невъзможно е да биеш човек, когото мразиш, не може. Той е далече от вас. Помнете сега: Опасността е там, когато биете някого, а след това казвате: „Аз му дадох да разбере.“ Ни най-малко не си му дал да разбере, но този, когото си бил, той се чуди защо го биеш. То е едно погрешно схващане. Човекът е праведен, нищо не е направил, но прилича на някого и го бият. Обвиняват бащата, че убил сина си. Хващат го, бият го в участъка, съдят го и му налагат смъртно наказание. Но тогава синът идва отнякъде и бащата го освобождават. Той казва: „Аз казах, че го убих, само за да се освободя от боя.“ Бият се само, които се обичат, защото са много наблизно. Това е нещо театрално в живота. Биеш онзи, който те обича и, след като си намериш погрешката, казваш: „Не трябваше.“ И досега вие все мислите, че биете онзи, когото мразите, а вие никога не сте били някого, когото мразите. Като мразиш един човек, може да го набиеш само по един начин. Аз ще ви кажа сега по кой начин може да набиете онзи, когото мразите. Не знаете нали? Много проста работа е. Онзи, когото мразите, може да го набиете само по един

начин – като го обичате. Ще го привлечете при себе си и тогава ще го биете. Понеже той е на далече, като го обикнете, той ще дойде при вас и тогава ще го биете, но докато го мразите, по никой начин не може да го биете.

Тогава другото правило: Когото се мразите, никакво зло не може да му направите. Той сам е в злото. Какво зло ще му направите. Ако го обикнете, вие с това ще го накажете. Той ще почувства едно страдание в себе си. Затова любете враговете си, за да почувстват страдание. Не ги бийте, за биене и въпрос не става. В който момент речеш да биеш, него вече го няма. Но като го обикнеш, ти го наказваш. Следователно любовта не е нищо друго, освен едно наказание. (*А майката като бие детето?*) Тя си представя, че го бие. Това е една истина. Не да се обезсърчавате, но онзи, когото мразите, той е нещо недосегаемо. Това същество седи далече, то се пази, то е много хитро, взело е всичко предвид, то е на далече. Сега ако искате да си отмъстите, трябва да обичате; затова трябва да обичате. Който обича, е силен човек, който мрази, е слаб човек. Има известно противоречие в живота. Казва: Защо тези хора се мразят? – Защото са далече. А защо се обичат? – Защото са близо. Защо се бият? – Защото са близо. Защо не се бият? – Защото са далече. И Писанието казва: „Когото Господ обича, наказва го, а когото не обича, оставя го.“ Онзи стои далече, не го наказва, а когото обича наблизко е. Когото бият, очаква нещо. „Биенето“ лошо нещо ли е в дадения случай? Какво нещо е боят?

Нека разгледаме думата бие. „Б“ означава посадено в земята, „И“ означава, че са му турили повече вода, да израсне. Буквата „Е“ – това са пуснати клончета, разклонило се е. Посятото е израснало, пуснало е корени, изникнали са му листа. Значи много хубаво е станало. – По-хубаво нещо от биенето няма. А пък нещо, което не е бито, от него не излиза нищо, само от нещо, което е бито, от него

излиза нещо. Такава е философията. Другояче всичко е безсмислено. Животът не е без смисъл, всичко е строго определено. Във всички страдания, ако няма някакъв смисъл, тогава няма философия, но всичко си има смисъл. Един ден ще разберем всички дълбокия смисъл на противоречията, които ни измъчват, и тогава ще кажем: „Добре ми стана, че пострадах, че бях неразположен.“

Това не го давам за утеха, но това е истина, която тепърва трябва да учите. Казано е: „Истината ще ви направи свободни.“ Вие досега мислите, че може да биете този, когото мразите. Ти не може да го видиш и да му кажеш нещо. Той не те и чува даже.

Изпейте една песен. Коя песен съответствува на тази тема? (*„Всичко в живота е постижимо.“*) Всичко е постижимо, в този живот е постижимо, когато сме разумни. Когато биеш един човек, значи свириш му, мислиш да му направиш едно добро. Ако Бог е допуснал страданията в света, мислил е да направи добро на хората. Сега по някой път вие твърдите, че вашите животи не са оправени. В погрешка сте. Всички хора куцат в едно. Всеки седи и е недоволен от положението, в което се намира. Младият е недоволен от младостта си, иска да стане цар. Старият е недоволен от старостта си, всички са недоволни. Вземете тона си. (*Всички пеем си.*) Вземете тона сол. (*Всички пеем сол.*) Вземете тона фа. (*Всички пеем фа.*) Вземете тона ла. (*Всички пеем ла.*) Вземете горно ре, после вземете горно ми. (*Всички пеем тия тонове.*) (*После изпяхме горно ре, горно до и си. Учителя изсвири една нова песен.*) Всички трябва да се радвате на онова, което Бог твори. Знанието иде от Бога. Всички същества трябва да се учат, това е закон. Всеки от вас трябва да придобие онова знание, което му е определено. философията на живота седи в това и никога не вземайте онова, което не ви е определено, от него никаква полза няма да придобиете. То само ще увеличи вашите страдания. Когато един човек се приближи при Бога и не Го разбира, той ще страда. Щом се

приближите при Бога, разберайте Го, за да се радвате. Щом се приближите при Бога и не Го разбирате, тогава ще дойде страданието. Щом страдате, това значи, че сте близо. Страданието показва, че сте близо, а пък радостите показват, че сте Го разбрали. Така че страданието показва, че не сте разбрали, а пък радостите показват, че сте разбрали това, към което се стремите. Когато човек се приближи при Любовта, той страда, а пък когато разбира Любовта, той се радва. Когато човек се приближава при живота, той страда, а пък когато го разбира, се радва. Същият закон е, когато имате противоречия. Противоречията, които имате във вас, не ги считайте като големи противоречия, които ви спъват в живота. Това е привидно.

Станете.

„Добрата молитва.“

Когато обичаш един човек повече от друг, ти смразяваш други двама. Когато бащата дава на един син всичко, той смразява другите. Той трябва да разпреди равномерно богатството на всички синове. В света само Любовта разрешава въпросите, а не омразата. Омразата е само резултат. В живота търсят един човек, който да примири други двама души, но не всеки може да примири. Някой има желание да примири, но няма сила. Търсят човек, който да примири. Той трябва да знае как да каже, да е авторитетен.

За да се прояви вътрешната любов, трябва да имате една външна подбудителна причина; а пък за да се прояви омразата отвън, вие трябва да имате вътрешна подбудителна причина. Омразата е отдалечаване. Но щом дойдете до едно статическо положение, този, когото мразите, изпитва недоволство и тогава усеща, че не обича никого, но усеща самота. Чувства се нещастен и казва: „В това направление не искам да вървя, аз го опитах.“ Самотата е страшно

нещо. Човекът на омразата остава сам. В Любовта хората се обединяват и се опознават, а пък като мразиш, оставаш сам. Самотата изправя човека, а пък при колективността се развива любовта. Ако двама не се съберат, не може да се роди любовта. Затова светията трябва да обикне грешника, да образува една система сега и грешникът да обикне светията. Грешникът не може да обича.

Ако синовете и дъщерите се доближат до майката, то бащата изхвърква навън. Ако синовете и дъщерите се доближат до бащата, то непременно майката ще изхвъркне навън, затова трябва да се разпределят енергиите. Трябва да се изучава закона на успоредните линии. Ще се обнадеждиш с това, че двама души, които се мразят, като дойдат до известен предел, повече не могат да отидат. Пределът на Любовта е центърът, а пределът на омразата са крайните граници, двата крайни полюса; по-далече от тях не може да се отиде и той трябва да се върне. Едно същество, което се отдалечава чрез омразата, то ще образува с друго същество нова система, ще се привлече при него. Тези фигури стават по-ясни, понеже с тях се обясняват психическите състояния. Щом едно същество се спре на едно място, то е недоволено от себе си, докато се движи в една посока, то върши нещо. Щом се спре движението на Любовта, човек пак е недоволен. И като се спре движението на омразата, човек е недоволен. Като се спре движението на Любовта, превръща се на омраза. Като се спре движението на омразата, превръща се на Любав.

Всеки един център е нов път към безграничното. Всяко положение в живота е път към Бога. Като влезеш в центъра, ти разбираш безграничното. Ти обичаш някого. Щом го обичаш, ти от твоя свят отиваш към неговия свят, а щом отидеш в неговия свят, ще се обърнат понятията. Като влезеш в неговия свят, ще имаш обратни понятия, ще се приспособяваш към неговите условия. И той ще каже: „Не мога ли да дойда в твоя свят?“ – Това е вечна Любав.

5 лекция от Учителя, държана на 9 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ПРОМЕНЧИВИ ВЕЛИЧИНИ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата: „Ползата от богатството и сиромашията“.

Ще прочета една част от 2 глава към Римляните, от 1 до 15 стих включително. Това е една правова глава на изпълнението на закона.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? (*Живият квадрат на човешките отношения.*)

Допуснете, че имате една българска гайда. Тя е направена по закона на квадрата. Някои от вас, които се интересуват, могат да проследят историята на българската гайда. Как е станала, няма да ви описвам. Все таки, виждали сте гайди, направени от един мех. Има едно вречало, турено настрани, и един пискун, дето свирят, една малка флейта. Когато гайдарджията надуе гайдата, изпуска отгоре въздуха, а отдолу има една клапа, която запушва дупката, и въздухът пълни гайдата. Той я държи под мишницата и започва да свири. Сега има и едно равновесие. Гайдата е пълна. Той ще приложи закона, че когато двама се обичат, други двама се отдалечават. Когато удължават двата ъгъла на гайдата, оттам излиза въздух и се свири. Където двама се отдалечават, свиренето все там става. Където ъглите се удължават, все там става свиренето.

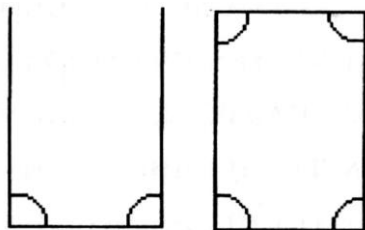
В света добрите хора не са известни толкова, колкото лошите. Лошите имат всякога написани табели: това са направили, онова са направили. Някой направил голямо злоупотребление, дал два милиона лева, това ще се пише навсякъде. Казват за някого, че е добър; той отделил сто хиляди лева, направил едно добро и всички говорят за него. Питам: Де е доброто сега? Въпросът седи в следното: Вие всички искате да бъдете това, което не сте. Пукнатата стомна

богата може ли да стане? Е, какво може да стане? Сега това е преносно. Пукната стомна богата може ли да стане? Пукнатата стомна пълна може ли да остане? – Не може. Защо? – Защото е пукната. Сега се изискват две съждения. Защо е пукната. Сама ли се е пукнала или някой я пукнал. Допуснете, че вие не можете да разберете известен предмет и казвате: „Не мога да го разбера.“ Коя е причината, дето не можете да го разберете? Сега вземете един предмет астрологически, казвате, че Венера влияе на чувствата. На какво основание отгоре тя влияе на чувствата, а не влияе на нещо друго. Това е едно твърдение. Или пък, че Меркурий влияе на човешката мисъл, или че Луната влияе на човешкото въображение. Отивате близо до една печка и я нагорещавате. При същата печка, на същото разстояние има едно цвете, има восък, има златни монети. Напалите печката. Най-първо какво влияние ще окаже топлината върху восъка – той ще почне да се топи. Какво ще стане с цветето? Какво ще стане с парите? – Восъкът ще се стопи, а пък другите неща малко ще се постопят. Защо? Материята е по-твърда. Значи, в по-твърдата материя сцеплението е по-голямо. На какво се дължи сцеплението? – Учените как поясняват, как обясняват сцеплението. Това, което е по-ценно в живота, в морално отношение, ти го държиш по-силно. Например, ако носиш скъпоценен камък, ти го стискаш добре в ръката си да не го изгубиш. Това, което не е ценно, го държиш хлабаво. Питам: От самият предмет ли произтича сцеплението, или има някоя друга причина, някои други съображения. Причината е външна. Сега ние правим аналогия, че двата ъгъла, които се приближават, показва, че двама души се обичат. Това е аналогия. Става едно сравнение. А пък двата ъгъла, които се отдалечават, показва че тези хора се намират в противоположни полюси. Някой може да извади едно лъжливо заключение, че всякога хората, които са на далеч, не се обичат. Много хора, които са наблизко не се обичат. Например имате две братчета в

една и съща къща, заедно, но те не се обичат. Братче и сестриче, но си теглят косите. А пък се случва, че двама, които са далече, се обичат. В дадения случай обичта не е нещо от физически характер. Близостта подразбира други отношения. Два предмета може да са близки, но няма сцепление, нямат обща връзка, нямат нищо общо, нямат вътрешна връзка. Близостта подразбира вътрешно отношение. Във физическо отношение казваме, че един предмет е близо, когато можем да го разглеждаме, да го опознаваме добре. Казваме, че този предмет е близо. А пък всеки предмет, който не можем да го разглеждаме добре, казваме, че е далече. Следователно правим една аналогия. Колкото един предмет е по-добре опознат от нас, той е по-близо. А пък този, който не е опознат добре от нас, той е по-далече. В астрологията причината трябва да седи съвсем другаде, например че Венера има влияние върху чувствата. Тази планета трябва да има съвсем други отношения, които астролозите не разкриват, не искат да разкриват. И Луната няма ли да влияе върху чувствата на човека? Това са философски работи и да се разрешават, какво ще ви ползуват сега. Да кажем, че вие имате таблицата на умножението, че две по две е равно на четири. Какво разбирате под тези думи: две по две равно на четири? Че две, умножено два пъти на себе си, се удвоява, нали така? Но има един закон, който гласи, че две е едно отрицателно число и умножено два пъти на себе си образува едно положително число.

Да направим сега един извод. Имаш два лева да даваш, нали така? Вземаш още два лева, имаш четири лева да даваш. Питам: Двата лева, които имаш да даваш, и четирите лева, които имаш да даваш, положителни числа ли са? Какви числа са? Кои числа ние наричаме отрицателни и кои положителни според нашите схващания. Едно отрицателно число държат хлабаво, а пък едно

положително държат силно. За два лева ли го държат по-яко или за четири лева. Иване, ти как мислиш?



Фиг. 1

Това е числото две (Фиг. 1). Имате една чаша. То е едно отрицателно число, понеже онова, което турите в тази чаша, при едно малко прекатурване, всичката тази течност може да се изсипе навън. Вие в числото 2 нямате тази сигурност да удържите онова, което имате. Имате друго число, затворено. Това, което е вътре, както и да го обръщате, течността не се излива. Това е положително число, гдето нещата може да останат по-дълго време. Следователно изводът сега е: ние правим своите заключения, че всяко едно устойчиво число е с положителен характер, а пък едно неустойчиво число е от отрицателен характер. Една положителна мисъл е устойчива, една отрицателна мисъл е неустойчива. Значи отрицателните мисли нямат тези качества както положителните мисли. Ако вземете да изучавате съвременното електричество, там, дето се проявява светлината, е отрицателен полюс, полюсът на проявлението. А пък мястото, отдето иде енергията, е положителният полюс. Той е почти неизвестен. В положителния полюс никаква светлина не може да се прояви. Следователно тази част, отдето иде енергията, е положителна, а пък там, дето се проявява, е отрицателна. Така е и в общото проявление. Мога да ви кажа следното: Всяка една погрешка е печалба; не сте всички уверени в това. Печелиш в това, че имаш една опитност. Изгубил си два лева, но си спечелил в това – разбрал си, че джобът ти

е съдран. Ти ще закърпиш този джоб, за да не изгубиш повече. Няма какво да съжаляваш. Ще намериш, че джобът ти е съдран, ще познаеш, че джобът ти има един дефект, а пък всяка печалба е една двойна заплата. Значи, ако направиш една погрешка, имаш една печалба.

Вземете съвременната физика. Ако нагорещявате едно въздухообразно тяло, то се разширява. Да кажем, че имате една помпа, имате едно въздухообразно тяло; имате и едно течено тяло. Като усилявате дейността на въздухообразното тяло, то по силата на един закон, въздухът изхвърля водата, течността навън. Питам сега: Ако някой с такава помпа ви наръси, кой е виноват? Виновата е водата, а пък въздухът седи скрит. Кой е виновен? Водата ли е виновна? Водата ще каже: „Въздухът ме прати.“ Но зад въздуха кой седи? Зад въздуха седи едно твърдо тяло. Някой ще каже: „Защо въздухообразното тяло изхвърля течността?“ Въздухът разнася безцеремонно, не иска да знае. Въздухообразното тяло изхвърля всичката вода навън, тя да си намери друго място. След като са се карали водата и въздухът, то въздухът най-после надделява и изхвърля водата навън. Друго същество взема водата, прави от нея вадички, вкара я в градината, даде ѝ широко пространство и си полива зеленчука. И казва: „Аз ѝ давам да извърши почетна работа.“ Значи водата най-после взема почетно място, става слугиня, да ходи да работи из градините. Тогава законът е: Щом изгубваш своето първо положение (*в света е така*), щом си богат, ще те изхвърлят вън от богатството. Какво положение ще вземеш, след като въздухът те изхвърли както водата навън? Кое е средното положение, което ще вземеш? – Ще станеш слуга. Всеки слуга, който слугува, той е минал от едно състояние в друго. И трябва да слугуваме, за да научим една опитност. Сега главната задача в слугуването каква е? Защо слугува един слуга? – За пари. Той слугува за това, което е изгубил. Най-

първо той не е оценявал богатството, а сега това богатство го е придобил в малък размер. И след като слугува 10-15 години, той ще знае как да оценява онова, което е спечелил. В живота има такава опитност на господари и сиромаси. Богатият не е сигурен. Той може да загуби богатството си и сиромашът може да намери богатството. Хората не се раждат богати, не се раждат сиромаси. Какви се раждат? Има други отношения. Може един човек да се роди при много благоприятни условия, с един отличен организъм, а може да се роди и с един хилав организъм.

Та казвам: Извежда се другият закон. Да допуснем, че един човек е роден при много неблагоприятни условия. Значи организъмът му не е така добре съграден, както би трябвало. Той съзнава това. Какво би трябвало да направи? Какво трябва да направи бедният? (*Трябва да слугува.*) Да. Какво трябва да прави невежият? – Трябва да учи. Ами какво трябва да прави болният? – Да търси цяр за болката си. Какво трябва да прави нещастният? Всички вие говорите за нещастие, но досега виждали ли сте нещастieto? Може ли да го опишете? Виждали ли сте го? Каква фигура има нещастieto? Ще вземете един човек, който е нещастен, някой художник може ли да нарисува чертите на един човек, който е нещастен? С какво се отличава нещастният? По какво се отличава? (*По израза на лицето, по походката, по положението на тялото, по някои черти на лицето.*) Как ходи нещастният? Например една нещастна майка, която си е изгубила детето, един нещастен търговец, който си е изгубил парите, един нещастен професор, който си е изгубил мястото, или някой човек, който си е изгубил окото? Можем да ги наредим. Как ще ходи професорът, който си е изгубил катедрата и не може вече да я придобие, как ще ходи? (*Както параход без компас.*) Как ходи без компас? (*Клатушка се.*) Хубаво. Тогава аз правя едно сравнение. Представете си една гайда, която е пълна с въздух, и тази гайда свири.

Допуснете, че това свирене на гайдата е едно нейно щастливо положение. Гайдата е щастлива, понеже наоколо я слушат. По едно време гайдарджията изпразни гайдата, не свири гайдата. Гайдата е нещастна, нали така? В какво седи нещастieto на гайдата? Изгубила е въздуха, нали така? Може ли да се направи едно такова сравнение? Но психологически по-тънко сравнение. Допуснете, че имате една приятелка, която ви е написала едно отлично писмо, едно писмо на щастие. Показва известни правила и закони и вие държите писмото и се радвате. Но иде един ваш приятел, той не разбира тези работи, но той има едно друго изкуство, само една точност прекара по редовете и затрие всичко, което е написано в писмото. Вие сте нещастен. Изгубили сте нещо. Какво изгубихте? Много пъти вие казвате: „Без пари не може.“ Съгласен съм с вас. Това е съдържанието на писмото. И след като изгубите съдържанието на писмото, на вас ви е неприятно. Питам: Съвременните хора разбират ли съдържанието на писмото на богатството? Най-първо богатият човек трябва да бъде щастлив с богатството си. Той трябва да бъде здрав. Трябва да бъде щастлив, трябва да бъде умен и трябва да бъде добър. Трябва да носи богатството на здравето, на щастieto, на ума и на добротата. Вашата опитност каква е? Богатството носи ли щастие? Право ли е съждението, че богатите хора са щастливи? Ако богатството е органическо, ако произтича от неговия ум, ако богатството произтича от неговото сърце, тогава добре. Но ако произтича от физическите условия отвън, тогава е друго. След като станеш богат, в тебе се роди един вътрешен страх. Представете си, че вие ще станете богати. Американските милионери си намериха бела на главата. Една страна, която минаваше за образец – там са най-нещастните хора. Детето му, син му, дъщеря му, жена му задигнали ги по бял ден и ги откарали някъде. Една милионерка има, която е наследила голямо богатство, и 20 души детективи я вардят, да не би да я откраднат. Има културни

американски апаши, гангстери, които задигат не само пари, но и живи хора. Тази мома 20 души я пазят, тя е наследила едно богатство отвън. Случва се, че вие обичате да си похапвате, нали така? Съжалявате за условията и казвате: „Дотегна ми да ям сухия хляб. Само със сух хляб не става“, казвате. Но след като ядеш тази пищна храна, и тя не е добра. Почват да се трупат известни утайки в тебе, образува се болезнена кръв. Малки същества влизат във вас, загнезdwат се и почват да се хранят. Ти си приготвил храната и тези апаши почват да се хранят. Ревматизмът, това са апаши, имаш неврастения, това са апаши в нервната система. Имаш главоболие – това са апаши. Боли те сърцето. Това са апаши. Навсякъде така е. Как допускате тези апаши? Нали държавата си има стражари и след това, за да изпъдите един апаш, трябва да плащате. Онези, които ги изпъждат, наричат ги професори, почетни хора. Ще ти даде една течност, веднъж, два, някой път апашите не излизат навън. Едно време набожните хора не са се лекували. Ще му дадат на болния един пост – 1, 2, 10 дена да не яде нищо, да стане като кука. Апашите, като няма какво да ядат, почват един след друг да си отиват. А пък сегашните лекари казват: „Ти ще ядеш, за да се поправиш.“ Казват на болния: „Ще ядеш хубаво, няма да постиш, защото ако постиш, може да умреш.“

Сега ви показвам научната страна. Всяка наука трябва да има едно приложение вътре в органическия свят. Научно е да знаете какво влияние оказва една гениална мисъл. Аз наричам гениална мисъл онази, която влиза и може да гради вашия организъм. Това е една гениална мисъл. Това е една положителна мисъл. Всяка мисъл, която не може да ви служи, тя не е потребна за вас. Тя седи като един гостенин и може да седи ден, два, но никаква полза не допринася. Аз наричам положително чувство онова, което може да ви помага. За пример искаш да бъдеш красив. Положително чувство ли е това?

Красотата е резултат. От какво зависи красотата на човека? То е едно съчетание. За да бъдеш красив, това е едно правилно съчетание на мислите ти, на чувствата ти, на постъпките ти. Те ще дадат красотата. Без една правил – на мисъл, без едно правилно чувство и без една правилна постъпка не може да бъдеш красив. Може да се опита. Да допуснем, че 10 души от вас искате да се самовъзпитате. Да допуснем, че ще направите такъв опит. Някой ваш приятел иска да ви изненада. Вие имате само 100 лева. Тъкмо когато се захласнете, този приятел да ви обере и тогава да види какво влияние ще окаже той върху вас. Вие ще погледнете ли хладнокръвно на това. Ще му кажеш: „Искам да станеш апаш, да ме обереш, без да знаая, та да видя какво ще почувствам.“ Сто души ще направят така. Побарнеш, потърсиш стоте лева, няма ги, но не може да си спомниш за опита. Какво ще бъде твоето положение? Стоте лева както и да е. Но имате един скъпоценен пръстен, скъпоценен камък; този приятел задигне камъка, вие го търсите, но няма го. Какво ще бъде вашето състояние? Ще изпитате доколко може да се самовладеете. Ако вас могат да ви смутят стоте лева или един скъпоценен камък, тогава всеки може да ви смути. В природата живота, в който влизате, не е нищо друго, освен ред изненади. И вие винаги ще бъдете изненадани от това, което не очаквате. Искате да ви докажа това. Откакто се роди човек, докато умре, постоянно животът е все изненади. Ти си млад, растеш до известно време, и дойдеш до 30, 40, 50, 60 години, зъбите ти почват един след друг да падат, виждал си отдалеч хубаво, а пък сега с очила почваш да гледаш. Ял си хубаво, сега стомахът ти не работи. Бил си изправен, а сега ставаш прегърбен. Жена ти и децата ти умрели, заминали за другия свят. Ти казваш: Какво мислих, пък какво стана с мене? Този човек има едно погрешно схващане. Когато ви позволят да влезете в един музей, това ни най-малко не показва, че тези неща са ваши. Дават ви право да бутнете този скъпоценен камък, онзи, но

ни най-малко не мислете, че ви го дават за ваше притежание. Вие ще ги погледнете и пак ще ги турите на място. И след като свършите, ще ви покажат пак пътя. Най-първо ще ви позволят да видите предметите в музея и после ще ви покажат пътя. Животът е това. Животът е един музей, в който влизате да видите работите, а пък вие мислите, че тези работи, които сте пипали са ваши. Които от вас са били в този музей, остават там. Когато човек напуска земята, обискират го по всички правила, да не би в джоба си да е скрил нещо от този музей. А пък вие го оплаквате. Казвате: „Горкият човек. Стопил се, какво става с него?“ Нямате доверие в хората вече. Англичаните, които минават за толкова честни, преди да пуснат директора на Английската банка да влезе в подземията на банката, го претеглят колко тежи, и като излезе, пак го теглят. Всякога, и като влиза, и като излиза, го теглят. В Писанието се казва: „Претеглен си.“ Сега вие искате да влезете без тегло. Ще те теглят, как не. Всички се оплаквате, че теглите. Ще отидеш в банката и, за да не задигнеш нещо ще те теглят и като влизаш, и като излизаш.

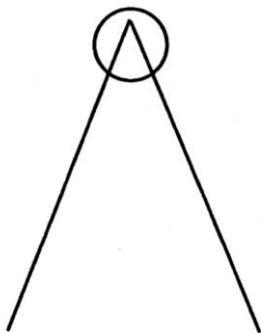
Сега другата страна. Ти влизаш в един музей, отношенията там са други. Музеят – това е място на безлюбие. Това е обществено заведение. Парите не са за ядене, но това, което е същественото в света, най-съществените неща в света, природата ги пази. Има неща, които не ги пази, има неща, които са в човека и човек е свободен. Вие имате един приятел, който ви обича. Отивате му на гости, заведе ви в градината си, откъсвате си един плод, похапвате си. Кое е по-хубаво: да влезеш в един музей на скъпоценни камъни или в една градина с плодове? Да влезете в един магазин, дето само ви турят дрехите да ги премерят и пак да си ги вземат, или пък да отидете в един обикновен магазин, дето да ви турят дрехи и с тях на гърба си да излезете? Кое е за предпочитане? Онова, което ви се дава, е за предпочитане пред онова, което само опитват на вас. Има неща в света, които не са

реални. Например вземете едно чувство, което се мени, то не е реално. Една мисъл, която се мени, не е реална. Една любов, която се мени, не е реална. Някой казва: „Изгубих любовта си.“ Любовта може ли да се изгуби и да се намери?

Единственото нещо в света, което не се губи, това е любовта. Вие се оплаквате за изгубеното. Аз да ви кажа какво нещо е изгубеното. Ти седиш в един замък, дето има само един прозорец, едно малко прозорче. Сутринта, като станеш, погледнеш слънцето, но един ден дойде един човек и тури кепенци на прозореца. Ти не може да гледаш през прозореца и ставаш нещастен. Какъв е церът от това нещастие? Отвън има всички възможности, но ти не можеш да видиш нищо. Ти ходиш и се разхождаш. Това, което е в замъка, не носи щастieto, което е отвън, в света. Сегашният свят е един затворен замък и неговото щастие иде отвън. А има и следното положение – това, което в науката се нарича човек да намери своя учител. Човек, след като е изгубил прозореца и се счита нещастен, прекъсва се връзката му с външния свят, идва при него в замъка един учител и му казва: „Защо си нещастен?“ Онзи казва: „Затвори се прозорецът, изгубих смисъла на живота.“ Учителят го потупва по рамото и му казва: „Не един прозорец, но мога да отворя 20 прозореца на тоя замък.“ Вие казвате: „Имаме само една любов.“ Един прозорец е това. Този учител взема ключа и отваря вратата, извежда затворника из замъка. Показва му всичката красота и му казва: „Когато затворят твоя прозорец, излез вън.“ Нещастieto на хората произтича от това, че те са изгубили онази първична идея, която са имали. Изгубили са първата връзка. Аз наричам връзките с Бога изгубени. Под думата Бог разбирам онази безгранична възможност, която съществува вътре в природата. Това аз наричам Бог – това, безграничното. И когато изгубиш тази връзка, ти всякога може да станеш нещастен. Под думата благо аз разбирам онази първична причина, която урежда всичките неслоди в живота,

урежда всичките противоречия. Та понятието Бог да не го считате като нещо органическо извън вас. Не го търсете вън от вас. Но Бог е онова, което хвърля светлина върху човешкия ум, върху човешкото сърце, върху човешкия дух, върху човешката душа. Бог е, който въвежда човека и го завежда в правия път. Това Начало аз го наричам Бог вътре в живота. И тогава, ако вие сте нещастни, потърсете го. Ако сте невежа, потърсете го. Ако сте слаб, потърсете го. По всяко време, където и да е, човек трябва да го търси, понеже

всеки човек в света, когото вие срещате, когото намерите и обичате, той е един малък лъч, който е излязъл от Бога. Този малък лъч ви прави толкова приятно впечатление, толкова повече, че е от онова място, отдето всички лъчи излизат. Ако малкото богатство, което имате го изгубите, вие се смущавате. Ако малкото богатство което имате ви смущава да не го изгубите, трябва да знаете, че има по-голямо богатство, има нещо в света, което не се губи.



Фиг. 2

В живота вие нали имате едно противоречие. Тази е теорията, по която светът е създаден. Това е един планински връх (Фиг. 2), твърда вода може да стои на него. Твърдата вода може да стои, а пък течната не. Какво прави течната вода? Вие сте млад момък, нали така? Планински връх сте. Младият момък е планински връх. При вас е

дошла една млада мома със своята млада дреха. Това е снегът. Покрива ви тя.

Тя ви е утеха. Но един ден дойде слънцето, разтопи се тази вода, отиде надолу, пет пари не дава за вас. Питам сега: Къде е погрешката? В кого седи погрешката? Във върха ли, или във водата? (*В слънцето.*) Слънцето прави добро. Ти искаш да ги напече, да се радват и върха, и водата. Слънцето иска да направи добро и на единия, и на другия. Има известни противоречия в ума ви. Вие имате известни противоречия. Казвате: „Не разбирам това, не разбирам кое е добро и кое е зло.“ Та казвам: Може ли водата да седи на един планински връх? Може ли момъкът да се влюби в една мома? Не може. Туй предполага, че само тя се е влюбила. Какво подразбирате под думата влюбване? Влюбването всякога иска да му даде. Онзи, когото люби, иска да му даде нещо. Нищо повече. Единият е слуга, а другият е господар. Влюбва се сиромашът в богат и сърцето му трепери. Защо го люби? Защото там парите си влага, да му даде нещо. Питам сега сиромашът, който се е влюбил в богатия, докога го люби? Докато има парички. Той има 2 милиона. С колко нули се пишат 2 милиона? (*С 6 нули.*) 2 000 000 – всичко 7 цифри. Представете си, че един ден двата милиона изчезнат. Той вече няма да има любов към него. Сега законът се обръща. Представете си, че този, който нищо е нямал, той има два милиона. А онзи, осиромашалият търговец, той ще се влюби. Та някой път слугата се влюбва, а някой път господарят се влюбва. Когато слугата се влюби, той е сиромаш, а когато господарят се влюби, той е сиромаш. Когато слугата престане да люби, той е забогатял. Аз обяснявам нещата, които се променят. В природата има известни работи. Това са променчиви величини в природата. Аз говоря за променчивите величини. Влюбването е една променлива величина, а любовта е една постоянна величина. Думата променлива величина значи в процеса на развитието. Аз обяснявам по друг начин. Вие сте

ученик в първо отделение, най-първо обичате вашия учител, във второ отделение обичате учителя си от второ отделение и т.н. После в гимназията, в университета. Вие сте в процеса на променчивите величини, докато дойдете до една величина, която не се мени. Следователно при всичките несгоди в живота, ние се намираме в променчиви величини. Ученикът трябва да напусне първо отделение, второ, трето, четвърто и т.н. Известни неща трябва да се случат, понеже са в процеса на променчивите величини. Защо е така? – Така е. Защо остарява човек? Това е една променчива величина. Защо се ражда? Това е сега научната страна. Казваш: „Защо не се случи това?“ Ще кажеш: „Това е една променчива величина, другояче не може. Защото, ако вие влезете в един свят, дето величините не са променчиви, ще имате десет пъти повече нещастия, отколкото при променчивите величини. Вие сега се чудите на това, нали така? Да допуснем, че вие носите на гърба си сто килограма сняг. Това е една променчива величина, която може да се измени. Ако тази величина не се измени, знаете ли какъв товар щеше да ви бъде. Дойде слънцето и пекне, ще се стопи снегът, нали? На вас ще ви бъде приятно, че се е стопил. Да кажем, че сте неразположен да носите 100 килограма сняг. Дойде ви слънцето на помощ и, ако стопи вашия сняг, де е нещастieto, кажете ми? Този ред е по-добър. Защото при известен товар, при известни несгоди в живота, така трябва да бъде. По-добре е снегът да се стопи и да се освободите, това е сега само за обяснение.

Та в променливия свят вие ще придобиете опитност. Тогава всеки един човек, който е дошъл, представя за вас или една азбука, или една буква, или един слог, или една дума, или едно предложение, или цяла една лекция, или цяла една книга, или цяла една библиотека от книги, или цял един свят заради вас. Един човек може да представя буква за вас в природата. Може да представя един слог, дайте му цена, понеже е една променчива величина. Може да съставите една дума,

едно предложение, един цял пасаж или том от едно съчинение, или библиотека, или цял един свят. Това е истинският начин да разглеждате нещата. Както и да обясняваме нещата, след като е счупена ръката, имаш подута ръка и казваш: „Боли ме.“ Казват: „Ще оздравее.“ Компрес ще туриш, това-онова и болката ще мине.

Та сега заключението. Какво разбираме под думата заключение, или да се извади едно заключение? Променчиви величини, които съществуват в природата, които имат друго предназначение, а пък в живота на човека те произвеждат и щастие, и нещастие. Какво лошо има от това. Ти си син, баща ти те изхвърля от къщи и казва: „Марш оттук, да не седиш в къщи.“ Ти напуцаш бащиния дом, отиваш в странство, свършваш училище. Забогатееш и се връщаш у дома. Не е ли по-добре така, отколкото ако беше те държал баща ти в дома. Много пъти едно страдание е както страданието, когато баща ти те изпъди вън, за да станеш човек. Ако четеш историята на великите хора, всеки един е бил изпъден. Кой не е бил изпъждан? Великите хора са минали по този път. Един от знаменитите писатели на Англия, на който съчиненията се ценят, пише, че баща му като го хванал, казал: „Дай ми пари!“ Бащата се ползвал от неговите блага, а той, горкият, се притеснявал от кредиторите. Те го карали да пише. Ако те не го притесняваха, не щеше да пише толкова книги. Та казвам: Един кредитор, това е една променлива величина. Всичките променчиви величини, като се съберат на едно място, те ще притиснат човека, те го карат да работи и колелото се движи. Величините го движат. Вие пак си оставате във вашата философия и казвате: „Да не беше се случило.“ Какво трябваше да се случи? Допуснете, че аз имам две служби.

Едната за един богаташ, а другата за един сиромаш, и двете са почетни служби, коя ще изберете? Иване, ти коя ще избереш? (*Сиромашията*.) Олге, ти коя ще избереш? (*Богатата*.) Ти нямаш

избор, той имаше избор, а ти нямаш, не си свободна. (*Когато човек има избор, тогава е свободен.*) Ако дойда при тебе и ти каже по-рано и ти избереш богатата служба, тогава си свободна. Та някои от вас сте сиромаси и богати, без да имате избор. Сега правете заключението: Богатството и сиромашията да са по избор, а не по необходимост. То е правилният ход на нещата. Красиво е човек да носи едно страдание. Какво има от това, страданието е много красиво. Вие не сте разглеждали лицето на тази Изида, забулената Изида. Страданието в света е забулената Изида. Всичките тайни се крият в страданието и всеки, който иска да се повдигне в света, той трябва да изучава страданието. Хубавите неща в света се намират в страданието. Сега не искам да ви карам да вярвате, но трябва да учите това. Тя е забулената Изида. Докато не вдигнете това було и не видите защо е така, вие всякога ще страдате. Трябва да вдигнете булото навреме. Та даже и българите знаят тези тайни. Нали на онази невеста, която венчават, турят ѝ було и тя изпод булото целува ръка. И след венчавката ѝ снемат булото. Има една процедура как да се снемат булото от главата. Това са дребни мистерии. Турят ѝ було и го снемат и тя не знае защо носят знаме на колата, на която возят булката. Носят знаме, един пешкир, деверът носи знамето отпред. Отиват тези хора на война и после като се върнат, тази дръжка на която носят знамето, нарязват на 4 парчета и ги хвърлят на запад, на север, на изток и на юг, та да им дойде всичкото благословение от четирите страни на света. А някой път, след като ги хвърлят, от никъде не им идва благословието.

Казвам: Вие, младите, сте кандидати за щастие и нещастие. Защото в природата има две служби. Всеки един е кандидат или за едната, или за другата служба. Или за живота, или за смъртта. Или от друго гледище казано, вие не разбирате личния живот. Човек не трябва да се плаши. Личният живот, това са фази, това са форми, през които всяко едно живо същество трябва да мине. Безброй са тези

фази, през които човек трябва да мине. Радвайте се. И като скърбите, пак се радвайте. Може ли да се радва човек, като скърби? – Може. Ако знае как. Вие се намирате в следното положение: В древността имало един изпит на окултните ученици. Един ученик, след като учил 20 години, го карали да го изяде една мечка. Всичките ученици като идвало до въпроса за мечката, като я виждали, офейквали. Дотогава учили, но като виждали мечката, офейквали и казвали: „Тази работа не е за мене.“ Та училището всякога е било пълно с ученици, но никой не е завършвал. Като идва до мечката, ученикът казва: „Преди да ме е изяла мечката, аз трябва да си замина. Каквото научих, научих. Няма да чакам да ме изяде мечката.“ Само един ученик се решил и казал: „Ако тази мечка може да ме изяде, добре. А пък аз ще се боря с нея, доколкото зная.“ Та като дошла мечката, тя се нахвърлила отгоре му и той казал: „Така не се яде.“ И почнал да се брани. И като я удрял по главата, оттук-оттам като я удрял, разбрал, че мечката носи голямо богатство. Той бил единственият ученик, който забелязал, че мечката държи тайните на живота, но тя не го пуснала да излезе от своята победа, преди да му каже: „Ще държиш в тайна това, което си видял.“ Защото така другите лесно ще отидат при нея. Хубаво е по някой път да се по-борите с мечката. По главата един юмрук, по гърба друг и всеки, който се е борил със своите мъчности, все е добил нещо. Всеки, който е офейкал, ще бъде без придобивки. Та все таки на вас ви препоръчвам да се борите с вашата мечка, тя ще ви даде нещо.

„Отче наш“

6 лекция от Учителя, държана на 16 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ПРИЧИНИ И УСЛОВИЯ

„Отче наш“

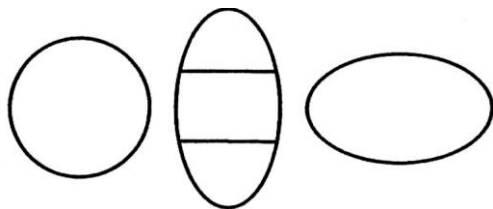
Прочетоха се темите: „Ползата от богатството и сиромашията.“

За идния петък пишете върху темата: „Най-малката и най-голямата спънка в живота.“

Пишете и върху втора тема: „Съществените качества на свободата.“ Човешкият организъм е създаден от ред числа, произхожда от ред числа. Имате в света две величини: малка величина и голяма величина. Какво се подразбира под думите малка величина? Коя е най-малката величина? (*Която завзема най-малкото пространство.*) Коя е най-голямата величина? (*Която завзема най-голямото пространство.*) Най-малката величина е тази, която не може да бъде по-малка. И най-голямата величина е тази, която не може да бъде по-голяма, защото, щом кажем, че завзема най-малкото пространство, с това не се определя.

Имате известни дробни числа, части от едно цяло: $1/10$, $2/9$, $3/8$, $4/7$, $5/6$ и т.н. Колко цели числа имаме и колко дробни числа? $2/10$ е взето от едно число. Еднакви ли са тия числа? Щом се събират, подразбира се, че са еднакви според правилата на аритметиката. Ние минаваме от математичните правила към органичните правила на математиката. Да кажем, че имате $1/10$ част от една ябълка или $2/9$ части от една круша и т.н. Не може да ги съберете тези части. В дадения случай имате една парична сметка. Как ще ги приведете към еднакъв знаменател тези дроби? Какви са правилата на аритметиката? Аз наричам тези дроби прогресивни. Дробите прогресират, а знаменателите регресират. Имате първо $1/10$ после $2/9$. Числата в знаменателите вървят в низходяща степен – 10, 9, 8, 7, 6 и т.

н., а горе в числителите вървят така: 1, 2, 3, 4, 5. Сега коя категория от тези дробни, които съставят системите, предпочитате? Всяка дроб е една система. В коя система бихте желали да бъдете? $1/10$ е една система, нали? Математиката е наредена по известни закони. Ако знаете, ще разрешите една задача. Аритметически това не е много трудна задача, тя е проста, но щом дойдете до органическите задачи, те не са прости. Тези дробни имат ли някои цифри, които да не са влезли в числителите? Няма. И в знаменателите има ли някои цифри които да не са влезли? И там няма. Там са влезли 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Както и да смятаме, нови цифри не могат да влязат. Всичките цифри са тук.



Фиг. 1

Природата работи с известни числа. Например посяваш една ябълчна семка, костилка от слива. Да допуснем, че най-първо израсне едно стъбло. Стъблото се разклонява и някой път израстват две клончета, някой път три клончета. Може да се изчисли в следния момент колко други клончета ще се явят. Може да знаете колко клончета ще се явят на едно дърво и колко листа и след това да изчислите, според вида на растението, в коя година ще цъфти, колко цвят ще даде и колко ще окапят, колко ще бъдат първостепенни, второстепенни, третостепенни. Например вие правите наблюдение по какво се различават хората. Вие правите наблюдения на човешките лица. Например някои лица са валчести, някои елипсовидни, а някои продълговати (Фиг. 1). Допуснете, че горната линия представя полето на зрението. Коя е причината, че някой път очите са по-близо до носа,

а пък друг път са по-отдалечени. Коя е причината, че носната част е по-дълга, а другите части са по-къси? Коя е причината, че някой път устата е по-близо до носа, а пък друг път е по-далече? Това са научни работи. Това е философия. Някой ще каже: „Хубаво, устата може да бъде голяма, може да бъде и малка.“ Коя е причината? Какво означава голямата уста. Голямата уста означава, че яде много, нищо повече. Означава лакомия. Първоначално голямата уста означава това. Малката уста означават, че този човек яде малко, но пак се определя. Важно е какви са горните бърни, обемисти ли са неговите бърни или не. Ако са обемисти, има апетит, обича да хапва и, като яде, плющят му ушите. Ако устните му са много тънки и са големи, той е взискателен. Той яде опържени картофи, пиленце печено или пържено, яйца пържени. Ако устата му са много тънки, много е взискателен в яденето; ако устата му са дебели, апетит има, но не е взискателен. Те са второстепенни работи. Коя е причината на това? Причината е следната: Ако горната и долната устна са по-дебели, значи двете устни са хранени, по-богати са. Този, който има дебели устни, майка му и баща му сто поколения са били богати хора и вследствие на това са дебели тези бърни, а пък тези хора с тънките бърни, те са били в голяма сиромашия и затова са изтънели устните им, та имат тънки устни.

Но в природата нещата се менят. Богатството се превръща в сиромашия, а сиромашията се превръща в богатство. Как ще обясните вие, че богатството може да се превърне в сиромашия и сиромашията в богатство? Например в музиката да допуснем, че имате една нота и тази нота е С. Имате до мажор. Да допуснем голямото до мажор. Искате да пеете. От до мажор в терца, коя е следната нота? Ми. Ще имате два цели тона. Интервалът от до до ре има един тон. От ре до ми още един. Всичко два тона. Добре. Ако вземете терца надолу от до, ще имате тоновете до, ла. Имате до, ла, в обратна посока. В музиката

това е един метод. Когато един музикант работи, за да направи една смяна в музикалните тонове, той трябва да мине от една гама в друга. Например от мажорната в миньорната и обратно. Миньорната дава по-голяма мекота, а мажорната дава по-голяма интензивност. Но в миньорната гама, ми е в органическо отношение; подразбираме, че има един недоимък, една липса, музикална липса. Искаш да пееш, но нещо ти липсва. Пееш, но от немай къде, с последни сили. Усилия правиш. До миньор е това. А при до мажор певицата пее свободно. При до миньор прави усилия, казва: „Изпотих се.“ За да пеете до миньор, в коя гама трябва да минете? Кой тон трябва да повишите? Защото с понижение не работите. Ако понижите още с един бемол, на музиканта ще му се скъсат струните. От това състояние той трябва да мине в едно мажорно състояние. В до мажор той не може да мине вече. (*Той ще мине в ми бемол мажор.*) Вземете до, ми, ре. Между тях ще вземете като да има пауза. В този случай ре има отзвук. Ре пее вътре, а до и ми вземат участие отвън. Ре е вътре, то пее и е активно. Трите тона вземат участие. Двата се чуват, а единия не се чува. Тогава трябва ли да повишите? Вземете ре мажор. От до мажор ще минете в ре мажор. Коя нота ще вземете тогава? Ще повишите фа, за да поправите до мажор, защото до мажор, това е живот, подтик. Вие сте се родили, излезли сте от това състояние, но на вас ви трябва подтик за движение. Това ще ви се даде от ре. Но за да ви даде ре това, трябва да повишите фа с половин тон. А пък фа диез показва, че материалните условия трябва да се подобрят. Майка ви и баща ви трябва да са здрави, за да може вашият ум и вашето сърце да вървят в мажорната система.

От музиката ние преминаваме в други области. Това е една музикална теория в органическия свят. Да кажем, че вие имате едно болезнено състояние. С този музикален метод вие може да се излекувате. Имате понижение на тона. Всичко ви е криво, не искате

да пеете на сцената. Искате да отложите концерта си или не искате да пеете даден номер. Казвате: „Не съм разположен.“ Това е ре мажор. Ще повишите фа, значи ще подобрите материалните условия. С един диез е сол мажор, а с два диеза ре мажор. Понеже вие искате да дадете подтик на живота, то ще повишите два пъти фа и до. Казваме, че фа е на материалните условия, а до на какво е? Вие по стремление вече имате усилена дейност на живота. В дадения случай с повишението на фа, условията се подобряват, но имате повишение и на самия живот вътре. Повишението на фа е външно повишение, а с повишението на до имате вътрешно повишение.

Две повишения. Едното е вътрешно, другото е външно повишение. В първия случай казвам: Вземете в терца до, ми. Това са външни условия. Вие минавате от до до ми, но прескачате ре. А пък в органическата музика вие не можете да прескачате един тон. Всички тонове едновременно вибрират, но понеже са в разни полета, то когато два тона вибрират в едно поле, и другите тонове вибрират, но в друго поле. В природата не може един тон да бъде мълчалив. Вие казвате в този случай, че ре му дава звук. Това не е вярно. Всички музикални тонове в този случай се проявяват. Но в органическата музика е един напън за разширение, както пилето в яйцето, за да счупи черупката. И когато след излюпването, пилето иска да тръгне в известна посока, това е ре. Ми – това пиле се спира, мисли да намери храна. Ми е вземане на първата семка. Това е пак един музикален акт – вземане на семката. Вие влизате в една отвличена област. Толкова отвличена, толкова отвличена от сегашната видима музика, която е свойствена на вас. Ние говорим за една музика, която не чувате. Вие чувствувате, вие мислите за нея, но звук не чувате. Ако развиете своя тънък слух, може да започнете да слушате. Ако хората биха били толкова музикални, че да развият слуха си, щяха да избегнат много неприятности в живота. Защото там, където престава музиката,

започват нещастията. Значи става обезформяване. Там, дето става нещастие, няма никакъв закон. Няма нищо, върху което човек може да се обоснове. Щом изчезне последната надежда, щом човек стане песимист и се отчае, то той взема последния тон на музиката и замълчава. Тогава в него този живот трябва да се излее в нова форма и да започне пак музикално. Да допуснем, че един човек се е развил в до миньор. Родил се е така и го постигнало нещастие. Следният път в коя гама трябва да се развие? (*В до мажор.*) Но за да имате до мажор, как и с кое ще го поправите? Със сол мажор? С едно повишение. Това са пътища, по които може да направите една пиеса приятна за публиката. Да я задоволите. Добре, да допуснем, че един музикант пише едно музикално съчинение, което не излиза сполучливо, няма успех. Какво трябва да направи?

Кои са най-щастливите, най-хармоничните гами? В сегашната музика кои са те? (*Не се занимават с този въпрос.*) Сегашните музиканти вървят по правилен път. Добре се развиват. Там, додето са постигнали, доста добре върви музиката. Но казвам: Имаме известни философски разсъждения, които не вземат музиката като една специалност. Специалното развитие на музиката, това е за хора, които са родени за музиканти, но трябва да разбирате приложението. И музиката си има свое приложение. Човек може да знае теоретически много работи, но да няма специалност. Няма подходящи качества или друго нещо го занимава. Мнозина от вас сте музиканти, но ако ви накарат да пеете някъде, не можете да дадете израз на пеенето. Ще пеете. Може да изпеете една българска песен „Заплакала е гората, гората и планината“. Но как ще изпеете думите „заплакала е гората“? Най-първо гората не може да плаче. И планината не може да плаче. И на човека по някой път не му е свойствено да плаче. Една ученичка от софийските гимназии ми разправяше: Искала да омилостиви учителката си и уж плаче, с

плюнка си намазала отдолу очите, не може да плаче и с плюнка маже очите си. По някой път на човека не му е свойствено да плаче. Сълзите какво са? В очите се намират известни жлези. При някаква тъга в човека се намира известен психологически прах, при който ще се пукне човек и сълзите са една мярка в природата, за да се измие този прах. И като се измие, поолекне на човека. Нали знаете, някоя рана, като се запали трябва да я измиете, ако не я измиете, ще ви боли. Сълзите са една мярка, за да се измие този психологически прах. А второто предназначение на плача е: сълзите означават голяма тъга. От голяма скръб плаче човек.

Носът у човека е с различна дължина. Човек с дълъг нос е възискателен, човек с валчесто лице скоро решава работите. Един човек с продълговато лице обмисля работите; човек може да погледне повърхностно, но да има далечни причини, които са чисто логически. Да кажем, че един човек с валчесто лице, който и да е от вас, дойде в съприкосновение с човек с продълговато лице, какво ще бъде неговото положение? Той трябва да бъде много съобразителен. Върху хората с валчесто лице влияе въображението, месечината. Той мисли, че като се кажат две думи, всичко е свършено. Например ти отиваш при един търговец с продълговато лице. Ти казваш една дума, а пък той започва да му мисли. Минава се една минута, пет минути, ти говориш, а не върви. Какво трябва да правиш в дадения случай. Да кажем, че ти си студент, имаш професор с продълговато лице и дълги пръсти. Човек, който обръща внимание на фактите. Ти искаш да го позалъжеш. Ако той е професор по история, той ще те бутне в някоя област. Например ще те пита за някоя забутана дата, ще те пита за това, което не си сънувал. Трябва да знаеш всичко в подробности, той иска така.

Разбира се, има известни съотношения в природата. Щом лицето е дълго и пръстите са дълги, щом лицето е късо и пръстите са къси.

Каквото е лицето, такива са пръстите. Каквито са пръстите, такива са разсъжденията на човека. Не само това, но каквито му са пръстите в основата и краищата, такъв е и човек. Има съответствие. Ако този човек има пръсти, дебели в основата, а тънки в краищата, и пръстите са къси, този човек се задоволява с малки работи. И като му опечеш една кокошка, винце, доволен е, ако е някой пътник. А ако е жена, една пъстра шапка с няколко панделки, едни изпъстрени обуца и веднага се задоволява. От какво се задоволява? Стига предметът да има хубав външен изглед.

Какво съотношение има между формите? Зад всяка форма се крият известни сили. Зад всяко едно лице седят ред поколения, седят динамически сили и, щом ги бутнеш, те ще се проявят. Някой човек казва, че е господар на своята съдба. Ни най-малко той не е господар на своята съдба. Той е прав, ако е разумен и ако разбира законите. Но щом не разбира законите, той може да си въобразява, че е господар. Само умният човек е господар. Кой е господар на цигулката? Кой разбира цигулката? Петнадесет години е учил и е майстор на лъка. Основно разбира това музикално изкуство, а не само отгоре. При всичките положения, каквато и пиеса да му дадете, ще я изсвири добре.

Вие сега всички искате да бъдете щастливи в живота, но щастието е обосновано на един разумен закон. Искате да добрувате. Щастието е една мярка, с която се определя как ще бъдете щастливи. Щастлив е онзи музикант, който знае да свири хубаво, за да задоволи публиката. А пък онзи, който свири донякъде, но не може да свири добре, какво ще бъде неговото щастие? Имате един обикновен музикант, талантлив и гениален. Кой ще бъде щастлив? – Гениалният. Допуснете, че вие искате да бъдете щастливи в живота си, вие трябва да разбирате хората. Ако на един музикант му дадете разни парчета, по един и същи начин ли ще ги изсвири? Онзи, който

разбира музиката, няма какво да му разправяте по кой начин. Той веднага ще ги изсвири по всички правила на музиката. Той знае времето, което е определено за свирене. После знае силите; че ако не знае какво време да употреби, дали полека или бързо, той ще сбърка.

Срещате един човек и ако не знаете основния тон на неговия живот, няма да имате трайни отношения с него. Например срещате един човек математик, прецизен, който иска отивистото да му се говори и вие започвате да му разправяте надълго откъде сте, той ще ви каже: „Направо на въпроса.“ Какво искате вие? Къде сте свършили, той не иска да знае. Той казва: „Това не ме интересува.“ Той ще ви даде известна задача. Казва: „Трябва да държите изпит и след като издържите изпита, тогава ще си покажете свидетелството. Тогава свидетелството ви ще има валидност. Манталитетът на този човек е такъв.

Вие сте ученици, седите на скамейката и ви скъсат. Кой е крив? Провидението ли е криво или вие? Вие сте криви. Не сте учили в миналото, но казвате: „Аз искам да бъда щастлив.“ Може да бъдеш, но как? След две прераждания може да бъдеш щастлив, но трябва една добра среда. Де ще я намерите тази среда? Или трябва да си създадете тази среда. Ще кажете: „Средата не може да се създаде, тя съществува.“ Тази среда вие може да я намерите. Най-първо във вас се заражда едно желание. Ти казваш: „Аз не мога да отстъпя от моето верую.“ Прави сте. Човек от своето верую да не отстъпва, но трябва да знаете кое е вашето верую. Кое е веруюто на човека? Аз имам известни принципи, от които се вода. Не мога да отстъпя от тях. Казваш: „Кои са вашите принципи?“ Аз си представям един пример. Представете си, че вие носите една печена кокошка. Вие мислите сами да я изядете. Вие сте слаб човек, не сте силен. Идва един човек, който не носи никаква кокошка, той е здравеняк. Главата му е развита, той ще ви каже: „Ще обичате ли да ми услужите с вашата

кокошка, няма стражари наоколо?“ Вие ако кажете „заповядайте, давам половината от кокошката“, така ще спасите положението. Ако не знаете как да кажете, цялата кокошка ще отиде. Защо е така? Така е. Ти като погледнеш и си кажеш „чакай да му услужа“, тогава здравеният веднага ще бъде на твоите услуги. Ти си барнал един основен тон на неговия живот, на неговото разбиране. Той е признателен за услугата, че си го разбрал. Той не иска да му се противопоставят. Той се смята за силен, казва: „Пред моята сила всеки трябва да отстъпи. Кое е за ядене?“ И ще отстъпиш половината от кокошката. Ти си слаб. Половината кокошка ти стига. Ако ти сега си скържав и за утре искаш да оставиш половината кокошка, то цялата кокошка ще отиде. По-добре е да отстъпиш половината на този здравенияк. Веднъж Хитър Петър и Настрадин Ходжа пътували. Наклали огън, а един змей се разхождал там и останал при тях. Убили една сърна. Отишли за вода. Настрадин Ходжа напълнил меха, но не можел да го вдигне. Хитър Петър не искал да каже, че не може да вдигне меха – ще му падне авторитетът. Той казал: „Един кожен мех вода не ми стига, искам да докарам цялата чешма.“ Взел едно дърво да работи за това и през това време змеят вдигнал меха и го занесъл. Всичко се свършило благополучно. Змеят е силен, а пък Хитър Петър е умен. Между силните хора и умните хора има съответствие. Силният може да служи на умния само тогава, когато умният разбере, че не е най-силният и постъпва съобразно това. И в природата трябва да впрегнем известни сили. В някои работи трябва да отстъпим, за да извършат известни сили разумна работа. Онова във вас, което някога ви спъва, е следното: вие искате да запитате защо природата е създала живота така. Тези работи сега няма да се разрешат. По-важно е как трябва да се постъпи в дадения случай. Защо човек може да отпадне духом. Някой човек има чрезмерни желания за големи постижения. В дадения момент е невъзможно, но в следващия момент

е възможно. В природата съществува едно нещо. В един момент само едно нещо е възможно. Ти не може едновременно, като ядеш, и да говориш. Ти казваш: „Аз, като ям, мога да говоря.“ Може да говориш докато дъвчеш, но като глътнеш храната ти ще млъкнеш и след това пак ще си свободен да говориш. Значи, като свършиш една работа, може да почнеш следващата работа. Две работи едновременно не може да вършиш. Всяка работа си има свое определено време. Някой от вас се оплаква, казва: „На мен никой не обръща внимание.“ За да ти обърнат внимание, трябва да имаш нещо. За какво трябва да ти обръщат внимание? За колко неща хората могат да обърнат внимание на човека? Първо, за какво? За неговия бой. Да кажем, че има ръст 2 метра.

На второ място, че може да вдигне 50 килограма. На трето място, че може да изяде дял овен. На четвърто място, че е голям борец. Всички, които среща, ги поваля на земята. На пето място, че е много учен. На какво основание трябва да ти обърнат внимание? Всеки човек иска да му обърнат внимание. Няма човек, няма същество, което да не иска да му обърнат внимание. Психологически желанието да ти обърнат внимание е право, но ти трябва да знаеш реално какво внимание искаш. Може би ти трябва да обърнеш най-първо внимание и после да ти обърнат внимание на тебе. Да ви приведа един пример. Отива една гражданка на село, сядат там на стол и чака да се завърнат хората от нивата. Като се върнали, селянинът ѝ казал: „И кога ще си ходиш? Тя чакала да ѝ даде да яде, но разбрала, че не е добре дошла. На другия ден иде друга гражданка, намира отворена вратата, взема ситото, замесва брашно, наточва баница, запалва огъня, шета и, като се върнали домашните от нивата, казали ѝ: „Нали ще останеш у нас дълго време? Искаме да останеш за по-дълго време у нас.“ Съобразителни са хората. Някога хората, когато усещат, че можем да им бъдем полезни, казват да им останем на гости. Иначе казват: „Кога

ще си ходите?“ Та щом почне природата да те пита кога ще си ходиш, това какво значи? Аз да ви кажа. Щом почнеш да боледуваш, природата казва: „Кога ще си ходиш?“ На теб не ти се ходи, тогава трябва да измениш отношението си към природата. Щом измениш това отношение, веднага ще оздравееш. Много състояния, през които минавате, показват, че вие не постъпвате разумно, както трябва. Някой път ние не съзнаваме това. Всякога търсим причините извън нас. Аз съм съгласен с това. Много условия се дължат на външния свят, но причините са вътре. Никога една причина не е външна. Всички причини за неуспех, за нашето нещастие са отвътре. А пък условията за нашето щастие са отвън. Помнете това. Никога не търсете причините за нещастieto само отвън, а вътре. Условията са отвън. Например професорът може да те скъса, но причината е отвътре. Може да греши човек поради външни условия, но причината е отвътре. Това да го имате предвид, ако искате да прогресирате правилно. И това правило има навсякъде приложение. Ако не успеете в обществения живот, причината е у вас. Защото, в обществото има едновременно условия и за успеха, и за неуспеха, но причината е у вас. Причината да устоявате или да не устоявате не е в условията, а във вас и благодарете за това. В това сте господар. Искате да знаете, дали сте господар. Ако причините са във вас, тогава вие сте господар. Ако причините не са във вас, вие не можете да бъдете господар на условията. Например онзи, който е извършил едно престъпление, причината е в него, но не в мене. Аз мога да бъда само едно условие за неговото престъпление, но причината е в него, а не в мене. Аз мога да бъда само едно условие за неговото престъпление и той не може да каже, че причината съм аз. И аз не мога да кажа, че другите хора са причина за неговото престъпление. Те са били условия.

Когато дяволът влезе в градината, той беше само условие, а причината е вътре в самия човек. Сега вие искате да избягате от

отговорност, но ако вие извадите причината извън себе си, тогава ще изпаднете в едно състояние, дето вашето положение не може да се подобри.

Ако хората са причина за вашите нещастия, вие сами не може да ги премахнете. Дяволът беше едно условие за човека, но причината е в човека. Едновременно у човека има не само един вид причина, но има два вида причини: причини за неговото щастие и причини за неговото нещастие. Или това да го преведа. Вие казвате: Добро и зло. Това са причини. Доброто и злото в човека, това са причините. Вие вземате доброто като причина, която зависи от вас, за да направите едно добро. Но това не го вземате за зло – вие можете да турите едната или другата причина в действие. Вие сте напълно свободни в дадения случай. Имате в света злото като условие отвън, като изкушение. Досега вие мислехте, че причините са външни, че причината за злото е дяволът, нали така мислехте, а причината за доброто е Бог. Тогава питам: Когато дяволът съгреша, де беше причината? За човека казваме, че причината за злото е дяволът, а причината за доброто е Бог, но дяволът като съгреша, де беше причината? (*Някой казва: „Пак в Бога.“*) Човек, като дойде, не съзнава, че причината за съгрешението е вътре в него. То е една възможност в него да направи една погрешка, ако не внимава.

Къде е причината, за да обичате вие? – Вън от вас ли е? (*Вътре в нас*). Вие казвате, че не ви обичат. Къде е причината? (*У нас*). Защо тогава я туряте вън от вас? Някой казва: Не ме обичат. Причината е в него. Вън са условията. Ако някой те обича, как може да измени една причина на безлюбие, за да тури в действие един резултат на Любовта. Ако някой не ви обича, вие тогава ще турите в действие причината на Любовта ви. Вие ще го обичате. Вие не мислите, дали той ви обича или не. Не дръжте това във вашия ум. Когато учите, вие не вземате ни най-малко предвид дали учителят ще люби това или не,

това е друг въпрос. Като учите, вие ще се ползвате. Вие трябва да изправите известни възгледи, които имате и които не са прави, и вследствие на това резултатите не са прави. Например условията за музиката не са във вас, те са вън, а пък причината за музиката е вътре във вас. Вие искате да пеете, вие съзнавате, че причината да пеете е във вас, а пък условията са вън, те съществуват. Кой ражда условията? Условията ли раждат причината или причината ражда условията? Там, дето има една причина, всякога има условия. *(По някой път условията заставят човека да действува, както не иска.)* Най-първо трябва да отграничим нещата. Психологически трябва да разрешим какво разбираме под думата условие. Да обясня. Вие сте земеделец, какви условия ви трябва? Най-първо ви трябва нива, земя, после ви трябва добитък, едно рало, познание. Трябва ви и семе. Това са външни условия. Причината къде е? Често имате едно дълбоко желание в себе си. Ако няма подтик, не може да работите земята. Къртовете и червеите, като са ровили земята, са я разработили. Условията са дадени вече отвън. Няма какво да създаваме волове. Аз не ги създавам, аз ги купувам, те съществуват вече. И ралото вече трябва да е направено. Аз мога да го направя. Хората правят и парите. Парите съществуват. Нивите съществуват. Воловете съществуват. А единственото нещо, което нося в себе си, е, че имам дълбокото желание да бъда земеделец, да използвам тези външни условия. Това е едно обяснение. Има и друго обяснение. Има и други дълбоки обяснения. Та, условия са дадени, ние не ги създаваме, но ние ги използваме. А пък ако има нещастни случаи в живота, това си има обяснение. Например отивате на едно място, дето има богати условия. Но богати условия може да има тука за 4 – 5 – 10 души най-много, но ако дойдат 100 души, тогава ще се влошат условията, защото земята е малка, семе няма достатъчно, добитък няма достатъчно. Например хлебар сте, но има 100 фурни на същата улица, какво ще правите?

Дигнете се, идете на друга някоя улица, дето няма хлеббар. Преместете се някъде, дето няма хлеббари. И ще ви тръгне. Да допуснем, че вие сте гадател, явяват се 100 души гадатели, не върви. Идете на друго място, дето няма никакъв гадател. Хората имат желание да им кажете нещо и ще ви тръгне напред. Под лоши условия се разбира, че в даденото поле, в тази област, дето сте вие, има мнозина, които вървят по същата линия, по същите пътища, по които вие вървите. Изменете тогава тези условия. Идете тогава при условия, които не са използвани, а пък тези условия, които другите използват, вие ги оставете настрана. Ясно ли е това? *(Само че ако отвори фурна в крайните квартали, ще го завлекат тия хора.)* А инак няма да спечели нищо. За предпочитане е да изгуби половината богатство, но да спечели.

Да се върнем към музиката. На тези музиканти що им трябваше да създават толкова гами. Защо не се задоволиха само с една гама? Кое им даде повод да създадат тези гами, миньорните и мажорните? *(Наложени им са, защото съществуват в самата природа, а те просто ги откриха.)* Това са вече условия. Това са външни условия, които те използват. Причините на пеенето са вътре, а пък условията се предават на ред поколения. И в най-старите времена все са разбирали музиката, но сега разбират малко повече. Не сте правили още опити над себе си. Аз бих ви дал някой път известни упражнения. Всеки път, когато станете сутрин, вземете един тон какъвто и да е, и го проверете или на пианото, или на цигулката, или на друг инструмент, дали е верен. За да видите кой тон вземате най-вярно. Сутрин, без да мислите, вземете до, ре, ми и проверете дали тези тонове, които сте взели, са верни. Някой път ми-то може да вземеш като ре, или ре като ми, сол като ла, ла като сол. Нищо не значи това. Аз ви навеждам на това. Аз вземам това само за изяснение. Имате гамите до мажор и до минор. Ако вие сте в здравословно състояние, ако имате добро

разположение на чувствата, до мажор ще вземете по-правилно. Щом имате болезнено състояние, неразположени сте духом, ще вземете до минор, ще вземете с половин тон понижение. Щом почнеш да пееш с понижение, гамите са изменени. Ти вървиш по обратен път. В органическата музика, когато си във възходяще положение, трябва да слизаш, за да се качиш. По една необходимост между два върха има една долина; едно минорно състояние е долина. След всеки подем пък трябва да слизаш, то е едно движение. Минорното е слизание, а мажорното е качване. Едното е растене, а пък другото дава известна дълбочина в организма или вътрешно развитие на организма. В скърбите при минорните гами, човек става по-силен, организмът е по-издръжлив. Децата, които са боледували в една възраст, ако са издържали, стават много здрави. Онези деца, които никога не са боледували, към 30 – 35 година заболяват от малка причина.

Та минорните гами или състояния помагат за заякчаването на организма. Но не стой по-дълго в тази гама, отколкото гамата изисква. Аз не мога да ви говоря за причините, но ако ти стоиш по-дълго в минорните гами, ще се спънеш. Или ако седиш по-дълго време при мажорните гами при сегашното си устройство, както сега сте устроени, пак ще се спънеш. Да кажем, че ти дойде известно скръбно чувство. Това неприятно състояние, ще те докара в едно възходящо състояние. След всяка скръб, идва една радост. И след всяка радост иде една скръб. Те се редуват. Скръбта и радостта не са произволни, те се редуват. Някой път следват две скърби и една радост, а пък някой път две радости и една скръб. Да ви кажа как. Минава един човек, носи 10 хиляди лева. Хващат го двама души разбойници, изваждат му парите, вземат 5 хиляди лева, а другите му ги дават. Онзи казва: „Слава Богу.“ Срещат го още двама души, вземат всичките му пари и той остава без пари. Сега започва другото. Той върви и плаче. Среща го един благочестив човек и го пита защо

плаче. Той казва: „Взеха ми парите.“ – „Колко ти взеха?“ – „Пет хиляди лева. Жена имам, деца имам, какво ще правя?“ Онзи изважда и му дава пет хиляди. Дава му едно препоръчително писмо. Да спи при един приятел. Той се запознава с тези добри хора, взема им адреса, образува се вече връзка между този религиозен човек и него. Сприятелява се с човека. Онези разбойници го обрала. Защо? За да намери тези добри хора. Но, докато човек разбере тази тънка философия, главата му побелява. Единственото правило е: Олге, какво правило ще извадиш за себе си? (*Трябва да помисля.*) Причините за щастливия и нещастен живот са в самия човек, а условията са отвън. Тогава ние сме зависими от условията. Това е така. От причините не сме зависими, но сме зависими от външните условия. Всеки един човек отвън, всяко едно живо същество е условие за вашия прогрес или регрес. Писанието казва: „Избирайте си приятели от хората“ Там, дето можете да прогресирате, там оставайте. Това са обикновени практически правила. Навсякъде, където и да сте, дали сте в света, или където и да е, във всички области на живота, трябва да бъдете умни, добри и силни. Във всяка една причина е скрит Бог в нас. В причините, в нас, е скрит Бог. Причините са мястото, дето Бог действа в нас. Трябва да благодарите, че е така, защото, ако причините не бяха вътре в нас, Бог не щеше да бъде вътре в нас. Причините за мъчнотиите са в самия човек. Ако причината за мъчнотията е в ума, човек трябва да повиши чувствата. Ако причината на мъчнотията е в чувствата, човек трябва да направи повишение в ума. Когато човек има едно понижено състояние, трябва да знае причината къде е: в ума, в чувствата или във волята. Двама търговци имат съдружие. Единият вложил 100 хиляди лева, другият вложил 200 хиляди лева. Вторият има обичай да играе на хазартни игри два пъти в седмицата. Той може да похарчи стоте хиляди лева, но когато дойде до другите пари, онзи ще му каже: „Или ще

ликвидираш, или ще престанеш да играеш.“ Ти си в една среда. Докато не увреждаш интересите на Цялото, свободен си, но ако увредиш интересите на Цялото, на природата, или ще престанеш, или ще ликвидираш.

Когато видиш един човек, ще познаеш в коя гама е, миньорна или мажорна, по това, дали гледа нагоре или надолу.

„Отче наш“

7 лекция от Учителя, държана на 23 ноември 1934 г., София, Изгрев.

КАЧЕСТВА НА РЕАЛНОТО

„Отче наш“

Прочете се резюмето от темата: „Ползата от богатството и сиромашията“.

Прочетоха се темите: „Най-малката и най-голямата спънка в живота“; „Отличителните черти на минералите и растенията“. За следващия път пишете върху темата: „Съществени качества на свободата“.

„Голямо и малко“. Каква е разликата между голямото и малкото? В геометрията кой е най-големият ъгъл? (360 градуса.) Има ли такъв ъгъл? (Да, то е цял кръг.) Да кажем, че имаме една плоскост. Тя е равна плоскост. Окръжността има 360 градуса. Значи една окръжност е създадена от колко ъгли? – (От четири прави ъгли.) Вземете змията, лицето ѝ е свързано с гръбначния стълб, няма никакъв ъгъл, сраснато е с гръбначния стълб. У кучето имаме 45 градуса ъгъл. У слона имаме 90 градуса. А у човека 180 градуса. Лицето на човека е успоредно с гръбначния стълб или на ъгъл 180 градуса. При 180 градуса имаме две паралелни линии. Лицето е успоредно на гръбначния стълб. Между две успоредни линии какъв ъгъл съществува? (Два прави ъгла.) Ако съберем 4 прави ъгла по 90 градуса правят 360 градуса. Един ъгъл от 360 градуса към кое измерение спада? На физическото поле, в света, в който живеем, начертайте такъв ъгъл от 360 градуса. Ъгъл от 90 градуса може да начертаете, от 179 градуса може да начертаете, но щом дойде до 180 градуса, не може да начертаете, образува се една права линия повидимому. Двама души не си хармонират. Те съставят един ъгъл. Ъгълът се образува, когато един от двамата е на противоположната страна, има два възгледа, но има и една допирна

точка и колкото противоречието е по-голямо, толкова ъгълът е по-голям, а при най-голямото противоречие, те образуват права линия; при най-малкото противоречие се образува права линия. Где се примиряват тогава? Где може да се прояви примирението? Где е най-голямото противоречие? Тук навлизаме в друга област. Какво отношение може да има между един ъгъл и противоречието? Вярно ли е, че двама души, които имат противоречие, образуват един ъгъл? Това аксиома ли е или предположение, което трябва да се докаже? Допуснете, че вие сте двама души и може да образувате един ъгъл. Хващате се за ръцете и си теглите краката настрани. Какво се образува в същото време между краката? Правили ли сте опити какъв ъгъл може да образувате? Някой път сте се хващали за ръцете, но не сте измервали какъв ъгъл може да се образува? (*Остър ъгъл.*) Ние живеем в един огънат свят. В света плоскости никъде няма. Целият свят е една огъната площ, корубеста. Теоретиците казват, че успоредните линии се пресичат някъде във вечността. Щом се пресичат, това са линии, които вървят по огъната площ. Има ли такава площ, която е безконечно дълга? Какво се разбира, когато в геометрията се казва, че успоредните линии някога ще се срещнат. Ако те са успоредни в цялата дължина, как ще се срещнат? (*Този израз е извлечен от перспективата. Там две успоредни линии се пресичат в безкрайността. В перспективата става това.*) За пример да вземем най-големия човек и най-малкия човек. Кой ще бъде най-големият човек и кой ще бъде най-малкият човек. Най-малкият човек, който да наподобява човека, на когото удове да са така развити, както у големия човек. Колко сантиметра може да бъде такъв човек – един човек, когото природата е направила някъде? (35 см.) Един англичанин го носил в джоба си. (*Вестниците пишат за едно джудже от 30 см.*) Имате едно пространство, затворено между две линии, които имат един общ център, пресичат се някъде. Нали две линии

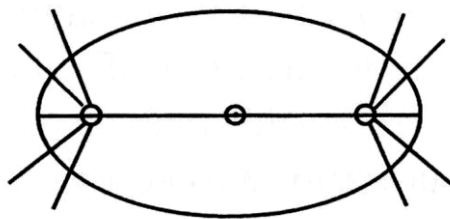
трябва да се пресичат някъде, за да образуват ъгъл. Но ако две линии не се пресичат някъде, може ли да се образува ъгъл? – (Не може.) Значи, щом се образува един ъгъл между две линии, какво отношение се образува между тях? (За да имаме ъгъл, трябва да имаме две линии или общ елемент в пресечната им точка.) Две линии са граници на две плоскости. Плоскостите са граници на един куб. Осем куба са граници на един тесаракт. Под точка ние разбираме, че имаме две линии, които се пресичат. Съществува ли линията като реалност в света? (Не съществува.) Точката реално съществува ли? – (Също така не съществува.) Как така говорим за неща, които не съществуват? За пример звук съществува за един човек, който има слух, ухо. За един човек, който няма ухо, слух, съществува ли звук?

Сега минаваме на друга една страна. Някой път вие чувствате, че имате едно неразположение някъде си, но не знаете къде е. Някой път имате едно неразположение, чувствате го, но не знаете къде е. За пример, много пъти казвате, че скърбите. На кое място се намира скръбта?

Казвате: „Скръбно ми е.“ Но на кое място се намира специфично скръбта. Всички страдате, но аз бих искал да ме запознаете с мястото на вашата скръб, с жилището ѝ, на кое място живее тя? Щом съществува, трябва да живее някъде. (В слънчевото сплитане.) Тогава лесна работа е. Хващате я и я изваждате навън. А радостта къде е? (Пак в слънчевия възел.) Вие казвате, че е пак в слънчевия възел. Проверете у радостния човек, ще видите, че вратът му има по-голям диаметър, той е по-широк. Щом е скръбен, има различие вече в мярката, вратът му е по-тесен и ние отвън можем да измерим точно степента на неговата скръб и степента на неговата радост. Сега какво разбирате вие под думата скръб? Как я чувствувате? Какво нещо е скръб? Някой човек скърби. За какво скърби? Скърби, че няма пари. Какво отношение има между него и парите? Парите никак не скърбят,

а пък той скърби за парите. Парите да са болни, не са. Глава да ги боли, не. Да са гладни, не са. Дърва да нямат, не. Всичко си имат, а пък при това скърбиш за парите. Питам сега, как може да скърбиш за този, който не скърби за тебе? Нали законът е: Ако те обича някой, и ти го обичаш. Тогава, ако скърби някой за тебе, и ти може да скърбиш за него. Майката може да скърби за сина си, че го е сполетяло нещо, но и той скърби за нея. Някой казва, че е скръбен, че е сиромаш. Скърби за сиромашията, а пък сиромашията нито пет пари не дава. Среждали ли сте някъде сиромашията? (*Има я някъде.*) Къде е? (*На Изгрева е доста голяма.*) Аз съм срещал някои хора, тежат повече, а някои по-малко. Забелязал съм едно съвпадение, че тези, които са сиромаси, тежат по-малко, а които са богати, тежат повече. Но сиромашията досега не съм я срещал, не съм я намерил, сиромаси хора, да, но сиромашията не. Откъде произтича тази дума сиромаш, беден? – (*Липса на условия.*) Болният човек е резултат от липсата на здраве.

Имате семка, имате орех, нали така? Сега едно малко разсъждение. В този орех имате една възможност. Да кажем, че имате възможност да направите с този орех един обяд, но във вас се заражда идеята да посадите този орех. Този орех като го посадите в земята, той се поляризира и образува елипса, но това, което е за ядене, няма го. Не е годно вече за ядене. Той се е поляризирал в две направления (фиг. 1). Два полюса е образувал. От единия полюс и от другия полюс излизат разклонения – едно нагоре, а другото надолу.



Фиг. 1

С този орех, който не може вече да се яде, какво е станало? – (Поникнал е.) Вие считате, че този орех е изгубен за езика. Можехте да го изядете, но се оказва, че този орех израства в едно дърво и вместо един орех може да имате 10, 20, 100 ореха. Сега да допуснем, че вие изгубите ореха, това е едно ваше страдание. Това страдание има ли място? Страдате, понеже не сте разбрали ореха, нали така? Питам сега: Като го изядете, щяхте ли да бъдете по-добри, или като го посадите. В този случай земята изяде ореха. Сега другата страна – възможно ли е да живеете, както е сега животът, без страдания? (Защото болките идват в човешкото съзнание.) Всякога може да се избегнете от едно страдание, но трябва да разбирате. Ако влезете в стълкновение с един силен човек, вие ще имате страдания, нали така? Ако се намерите в пътя на неговата посока, в която се движи той, и вие не се отклоните, той без церемонии ще ви бутне, ще имате страдание. Ако вървите зад гърба му, ако той върви напред и вие подире му, няма да имате никакви страдания и той няма да ви бутне. Тогава слабият пред силния ли трябва да бъде или подир силния? Силният човек трябва да бъде пред слабия човек, нали така? Дойде някой, че обиди силния, и му каже: „Един човек зад тебе едвам се движи като костена жаба, трябва да вървиш подир този, слабия човек.“ Какво ще почувствува силния човек, ако го туриш да върви полека-лека? Той ще почувствува едно страдание. Върви той ден, два, три, четири, пет, шест и почне да разсъждава, да философства. Той

казва: „Какво ще добия?“ Колко начина има да се освободи от този, да не ходи подир онзи? Какво трябва да направи? Да го вземе на гърба си? *(Може да го заобиколи.)* Не може да го заобиколи, понеже няма място. *(Може да го прескочи, а може да го тури и на гърба си.)* Сега, законът за сравнението. Говорим за слабия и силния. Имате най-първо бащата. Родил се малкият син. Синът слуша баща си, понеже бащата е по-силен. Най-първо е по-умен. До известно време синът се подчинява на бащата, но дойде едно време, синът е ходил на училище, свършил е четири факултета, а бащата само един. Той вече се различава в своето разсъждение и почва да не се подчинява на баща си. Питам: Кое е онова, което ще измени отношенията между тях? Може ли синът да бъде повече от баща си? Как мислите? Нека да разсъждаваме. Ще вземем един пример. Представете си, че имате една ябълка, едно ябълчно дърво. Посаждате сега едно семенце, което е излязло от ябълката, нали така? Това семе ще даде ли по-сладки от първите ябълки, от които е излязло. *(Ако го гледат по-добре, ако го чистят и поливат. Казват, че дивите плодове са по-сладки, а облагородените са изгубили от своята сладчина.)* Добили са по-голяма сочност.

Още едно сравнение. Може ли водата да излезе по-високо от своя източник? Може, ако има някакво изкуствено налягане, по естествен път не може. Значи ще излезе до същия уровен. По естествен ред синът не може да бъде по-високо от баща си. Това, което бащата знае, и синът ще го знае. *(Христос беше по-високо от Йосифа, баща си.)* Той не беше баща му. *(Библейският Йосиф излезе по-умен от баща си Яков.)* Не беше. Когато Яков дойде при фараона, той благослови синовете си, а Йосиф не благослови своите синове. Само силният, умният благославя. *(Как Каин излезе от Адама?)* От Адама не излезе. Всичко, каквото се пише и се говори за Слънцето, вярно ли е? Това са относителни работи. В някои отношения е вярно, привидно има нещо

вярно. Има две неща. Не знаей дали да го кажа на вас или не. Цялото никога не може да стане по-голямо от себе си. (*Може да се надуе.*) Щом го надуват, то не е цяло, а е част, и човек, който расте и се развива, той не е цяло. Цялото не седи в човешкото тяло. Не седи и в неговият ум, понеже и умът расте. Нещата, които растат, не са цели. И умът му не е цял, и сърцето му не е цяло. Противоположното на цялото кое е? (*Частите.*) Под най-малкото разбираме, че няма да има нещо, което да го измени. Питам: Тогава на какво е свойствено най-голямото? – На цялото. То се нарича най-голямо, понеже по-голямо от него няма. М някои неща наричаме по-големи, понеже от тях по-големи няма. Най-малкото се нарича така, защото от него по-малко няма. (*Пътят между най-малкото и цялото какъв е?*) Пътят е път за най-малкото, да може да отиде при най-голямото. Към голямото има много пътища, а към малкото колко пътища има? Голямото и малкото се отличават по това, че за голямото има безброй пътища, а за малкото има само един път. Това, което има само един път, то е най-малкото. За да се отиде до него, има само един път, а това, към което има безброй, неизброими пътища, то е най-голямото. Как ще определите най-голямото? Да добиете конкретна идея. Безброй пътища има към голямото, а към малкото има само един път. Така аз мисля. Така определям. Кое е най-малкото, към което има само един път. Някой казва: „Човек трябва да върви по правия път.“ Къде е правият път? Всички говорят за прави пътища, но къде са те. На земята няма прав път. Нагоре да вървиш, не е към слънцето, не е към месечината. Но къде е правият път? (*Пак е нагоре.*) Под думата нагоре трябва да разбираме най-голямото, а пък когато говорим за надолу, то е най-малкото. Те се отличават по две свойства. Щом се качваш нагоре към най-голямото, ти се разширяваш нагоре. Щом отиваш към по-малкото, там се стесняваш. Това са метафизични работи.

Метафизиката е една гимнастика на ума, която може да ви докаже, че три е равно на две и две е равно на три.

Нали знаете онази приказка за кокошката? Един син като се върнал от странство, искал да докаже на баща си, че две е равно на три. Той казал на баща си, че по новото учение две кокошки са равни на три кокошки. Бащата се чудел. Той казал: „Синко, опит ще направим за това.“ И казал на жена си да заколи и да свари две кокошки. Тя като ги сложила на трапезата, бащата казал: „Едната кокошка е за майка ти, едната за мене, а третата за тебе. (Смях.) Това нищо не доказва. Това е един анекдот. Да допуснем сега, вие всички приемате, че има такива същества, които са завършили своето развитие и живеят някъде и те са, които ръководят съдбините на човечеството. Вие проповядвате това учение и казвате: „След като се помолих веднъж, отговори ми се.“ Някой път се молите и нищо не излиза.

Та казвам: Има неща случайни, но някой път има съчетания на условията, дето ние можем да мислим, че някои неща са станали точно заради нас. Например един селянин влиза в един град. Там направили арка, окичили града със знамена, за да посрещнат едно знаменито лице, което се връща в дома си. Селянинът казал: „Направиха арка и целият град беше окичен със знамена. Те знаеха, че аз ще отида.“ Той си мислил, че тази арка и тези знамена са заради него. Вие пътувате някъде, дойде вятър, раздруса крушите, изпадат крушите от дървото и ти кажеш: „Този вятър зе мене подуха, за да паднат крушите. Това е от Провидението.“ Това може да бъде толкова вярно, колкото мисълта на оня селянин, който влязъл в града и мислил, че арките и знамената са заради него. Той има право да мисли така. Този вятър хиляди дървета разклати и повечето круши окапаха на земята. Тогава идва стопанинът, който има интерес; той не обича вятъра да му друса крушите. Ти минаваш и казваш: „Този

вятър заради мене дойде.“ Онзи стопанин идва и казва: „Разбирам вятъра да събори една круша, две круши, а той събори всичките круши. Ти защо накара вятъра да събори всичките круши?“ Хванат те и те държат отговорен. Какво трябва да направиш, какво трябва да кажеш, за да се избавиш от отговорност? Ти ще дойдеш да философствуваш и ще кажеш на стопанина: „Ако имаше много круши по дървото, нямаше да бъдат толкова сочни. Крушите може да са повече, отколкото дървото може да отгледа и вятърът като ги раздрусва, събори ги, останаха по-малко.“ Такава една философия ще кажеш.

Сега едно същество, за да ти помогне, какво отношение трябва да има към тебе, трябва да е будно неговото съзнание. Ние започваме със себе си. Най-първо сме будни към себе си, следователно усещаме, че имаме известно задължение за себе си, към своето тяло, защото знаем, че то ще ни бъде полезно. Какви качества трябва да има едно същество, за да ти помогне? Ти искаш то да ти помага. Какви отношения трябва да има към тебе? Трябва да е будно неговото съзнание. Ние започваме със себе си. Най-първо сме будни към себе си, следователно усещаме, че имаме известни задължения към себе си, към своето тяло, защото знаем, че то ще ни бъде полезно. Какви качества трябва да има едно същество, за да ти помогне?

Ти искаш то да ти помага. Какви отношения трябва да имаш към него? Да дойдем не до отвлечените, а до реалните отношения. Най-първо изучаваме реалното. Кое е реалното? Реалното е това, което при всички условия не се мени, а си остава едно и също. То е реалното. То не се мени. Щом нещо се мени, то не е реално, то е променливо. Любовта за да бъде реалната, тя не трябва да се мени. Силата, за да бъде реална, не трябва да се мени, здравето, за да бъде реално, не трябва да се мени. Щом се изменя това здраве, то не е реално. Питам тогава, скръбта реално нещо ли е? Не е реално. (Не е,

понеже се изменя.) Здравето реално нещо ли е? То не е реално, понеже се изменя. Здравият става болен. Болният става здрав. Тогава нашето здраве ние го наричаме относително здраве. Скръбта ни е относителна скръб. Значи скръбта не е реална, а е относителна, понеже може да се изменя. Скръбта показва известни отношения само в дадения случай. Николай, как бихте изразили тези отношения в математиката? Когато двама души скърбят, как ги означаваме тия двама души в математиката, тия двама скърбящи? Един богат как ще го означат математически? *(Той е растяща функция.)* Какъв знак ще му турим? *(Положителен знак.)* А пък, който е сиромаш, който постоянно осиромашава? *(Ще му турим положителен знак, но той е намаляваща функция.)* Да дойдем до известен ред разсъждения. Да допуснем, че имате едно пълно шише с шампанско. То е богато, пълното шише е богато, но дойде един ваш приятел и вие му налеете една чаша, после втора, трета, четвърта. Какво става с шишето? Обедняло е. Но шишето не е загубило възможността да забогатее пак. Значи формата си остава същата. Може да отидете пак да го напълните с шампанско и пак е богато. После пак може да го изпразните. Това шише, което е забогатявало и осиромашавало, какво е придобило? Като е осиромашало, изгубило е известна тежест. Но тази тежест, която е придобило, съществена ли е за шишето? Това, което е изгубило, съществено ли е? Пак не е съществено. Шишето си остава в своята форма. За шишето в дадения случай като че ли е безразлично. То казва: „Все ми е едно. Безразлично ми е кога съм пълно или празно.“ Учените хора казват, че когато шишето е празно от шампанско, в него има въздух. И като изтеглим въздуха пак има в шишето нещо, пак остава нещо в шишето.

Да допуснем сега друго едно сравнение. Пущат те в едно подземие, дето има каси и ти дават ключове, с които да манипулираш, да отваряш с тях тези каси и, каквото ти трябва, да си

изваждаш. Но понеже тези ключове са цял сноп, едва може да ги смъкнеш. Даваш ги на друг човек да ги носи, а ти вървиш отпред, той отзад. Виждаш, че тоя човек е отишъл някъде, търсиш го, няма го никъде. Отиваш при затворените каси без ключовете. Какво ще придобиеш? Ще видиш касите, но всичко това е затворено. Богатство, пари има, но всичко е затворено с ключ. Онзи отива някъде и казва: „Тези ключове мога да ги продам някому, от един будала ги взех.“ И той се хвали на своя приятел с ключовете. Питам: Какво е придобил той? Онези, сиромасите са тези хора, които взеха ключовете на богатите. А пък богатите хора са богати, но без ключове, сиромасите са хора с ключове. Сиромахът има ключовете, а богатият касите. Имаме неразбиране помежду им. Богатият казва: „Аз да намеря ключовете.“ А пък сиромахът казва: „Да имам аз касите.“ Сиромахът може да работи. Това са ключовете. А пък богатият не може да работи. Той има касите. Какво трябва да прави сега? Разбиране трябва да има. Ще направиш съюз. Ти си сиромах, дойдеш при богатия, дадеш ключовете, той ти плати, дето си ги носил, и казва да си вървиш. Тогава какъв съюз може да стане? *(Ще се уговорят всички точки.)* Този договор, кой ще го изпълнява? Направили мишките договор с котката. Котката подписа, че дава свободен ход на всичките мишки. *(Някои мишки искали да закачат на котката звънец.)* Само на умрелите котки. От ваше гледище какви искате да бъдете? Може да кажеш: „Аз искам да бъда учен, но нямам условия.“ Някой ще ти помогне. Между 100 и 200 души бедни хора всеки казва, че иска да бъде нещо. Сега коя е чертата, която е свойствена за сиромасите? Може ли да ми кажете една черта, която е свойствена за сиромасите, и една черта, която е свойствена за богатите. Във физическо отношение всички богати се групират, на едно място се групират, а пък бедните не може да се съберат на едно място. Богатия си има звънец отдалече ще говори. Търговецът говори със звънец. Сиромахът трябва сам да

говори. Богатият от къщи ще дрънка и ще поръча да му донесат едно кило захар, две кила ориз, а пък бедният човек, който няма звънец, не може да дрънка, той ще иде на бакалницата. Богатият отдалече дрънка, а пък сиромашът – отблизо. Ако вие дрънкате отблизо, какъв сте? – Сиромаш. Ако дрънкате отдалече, какъв сте? Оплаквате се, че нямате близки. За да ви бъде някой човек близък, той трябва да бъде сиромаш. Тогава изваждам извода: Близък човек е само сиромашът, а пък богатият е далечен. Близък може да бъде само бедният, а пък богатият – далечен.

Кое е онова, което заставя хората да обичат богатството повече, отколкото сиромашията? Я кажи, Николай, ти си учен човек. *(Богатството подразбира онези възможности, а пък човек се радва на възможностите, а пък сиромашията всякога подразбира ограничение.)* Хубаво, съгласен съм. Да кажем, зимно време е. Как бихте желали: в една неограничена стая ли да живеете или в една ограничена? Вие сте прави, че лятно време е хубаво да се живее в безграничното. Хубаво е да бъдете богати лятно време, но зимно време – в сиромашия.

Един българин ходил на гости и се спрял в едно далечно село. Влязъл в една къща. Те варили голяма патка. Като влязъл той, те скрили патката. Той чакал да сложат патката да ядат. Те обаче сложили малко лук и хлебец. Вечерта като спали, той станал, взел патката, турил я в торбата и казал, че бърза, понеже има много работа. Той казал още: „Моите патки са много несръчни, могат да ми направят голяма беля, отивам да уредя тази беля. Ако остана тук ще имам голяма беля.“ Като си отишъл той, онези си казали: Хубаво, че се освободихме от него. Отиват и виждат, че патката я няма. Той уредил въпроса с патката. Онези, които създали този анекдот, какво са имали предвид? Като дойде гостенин, нагости го с патката, за да не отиде цялата патка. Какво се крие още в тази приказка? Тя разкрива две неща: че онзи, който идва, е нечестен и онези, които го приемат,

са нечестни. Те са скържави, мислят за себе си. Но и онзи, който идва на гости, и той е нечестен. И двамата мислят за себе си. Тази приказка иска да покаже, че онзи е много умен. Оправил си работата. Българинът казва: „Най-първо задигна патката, уреди си работата.“ Онзи, който създал тази приказка иска да каже друго нещо. Този морал се изразява в друго направление. Например вие намирате пари по пътя, защо ще връщате парите. Намерите по пътя някоя кесия с пари. Това е сварената патка. Ще я върнете ли? Някой път онзи стопанин, който е изгубил парите, е умрял и няма роднини. Казват, че трябва да върнеш кесията. Но казвам, че стопанинът е заминал за онзи свят и роднини няма. Какво трябва да се прави с парите? *(Сегашните закони казват, че трябва да се върнат на властта, а тя ще ги предаде на правоимащия.)* Представете си, че вас трябва да ви турят на едно изпитание, на едно изкушение, за да се покаже кой докъде е стигнал, какъв морал има. Трябва да ви турят на всевъзможни изпитания. Например някои от вас трябва да турят в богата стая, с богати яденета и да им кажат да не ги бутат. Три дена да не сте яли, ако ви гледат през малка дупка, какво ще правите? Най-първо ще се разхождате, но ще поглеждате наоколо и после ще погледнете яденетата. После какво ще направите?

Някой от вас ще турят в стаята пълна с каси, пълни със злато, пък ви трябват пари, трябва ви един апартамент. Искате да следвате в университета и си казвате: Еди-кой си моралист еди-какво си е казал. Мислете и погледнете касите. После пак кажете така и се разхождате. Все ще направите нещо: Хата олур. Могат да ви турят на ред други изпитания и някъде човек може да издържи, някъде не. Питам: Ако всинца ви прекарат на общо основание да минете през едно планинско място, дето има скъпоценни камъни, големи колкото кокоше яйце, колцина от вас ще минат, без да си вземат скъпоценни камъни. Най-малкото по два камъка ще влязат във вашите джобове за

спомен, щом има много камъни, с вагони да ги носиш. Големият Господар, който е създал света, се радва, когато някой пренася нещо от едно място на друго. Например пуснете едно българско дете в една градина. Нападали са ябълки в градината. Ще му кажеш да не бута ябълките. Колко деца ще изпълнят това? Все ще имат в джобовете си по една-две ябълки. *(Нападалите ябълки и без това са изложени на унищожение. Само децата да не късат.)* Не, ние се лъжем, че са изложени на гниене. Например стопявате снега, разваля ли се той? Той се стопява, за да се прояви в друга, по-съвършена форма. Снегът, като се стопява, губи преди всичко своя цвят, а пък гниенето показва, че тази круша или ябълка ще стане годна, за да я яде човек. Земята и някои животни ядат изгнилото вещество. Но в прекия смисъл на думата вие сте прави – плодът ще стане негоден за човека. Първоначално плодовете са имали други качества, никак не гниели. Всякога си оставали пресни. Сега те са образували ред вторични качества, но първоначално не е било така. Например някой човек се ражда с първични дарби, които природата му е дала, но има и наследени от баща си, които също се проявяват. Желанието на човека да пие спиртни напитки не е от природата, наследено е да пиеш вино. Това не е природата. Това е вторичен навик, дошъл отпосле. Първоначално човек не е имал навик да събира, после се образувал навика да събира съкровища. У някои хора чувството за стяжение е по-силно развито, а у други хора е по-слабо развито. Вземете един кон или една кокошка, ако ѝ сипете една крина жито, тя, след като се наяде, ще почне да рови с краката си, ще остави житото и ще заминее. Ако оставите пред една катерица зрънца от царевица, след като се наяде, останалото ще го прибере и ще го складира някъде. Мравките, като намерят жито, ще го вземат и ще го скрият някъде. Кокошката е нехайна в това отношение. Тя, каквото намери, казва: Аллах-керим. Има вторични качества, които отпосле са израснали, през течение на

хилядите години на развитие. Нашите растения са се развили при различни условия. И малките организми, мухите, рибите, са се развивали при известни условия. Тях природата ги е впрегнала да работят при разни условия, за да родят нови форми. И богатството, и сиромашията, всичко това природата го употребява като импулс, като подтик. Защото богатството и сиромашията са средства, за да работи човек. Богатият е заставен да мисли в едно направление и сиромахът е заставен да мисли. Богатият мисли това, което е придобил как да го запази, а пък сиромахът мисли как да придобие нещо. Богатият е консерватор, а пък сиромахът е демократ. В една консервативна партия има нещо придобито. Тя мисли как да го запази. Искат да се образуват закони, за да се запази придобитото. А пък сиромахът няма нищо и търси начин да добие това, което няма. Да кажем имате един клас. Може да направите един малък опит с някои закони, които функционират. Да допуснем, че някой от вас е слаб, болен. Всеки от вас може да отдели малко количество енергия и да я предаде на болния. Да кажем в един клас от 100 души, ако дадат най-малко по сто единици енергия, то болният ще оздравее. Или ако разходите болния между здрави хора, то той ще вземе от здравите хора; или някой е болен, заведете го между растенията, да мисли за растенията и той ще оздравее. Единственото нещо, което вреди на болния, е мисълта, че тази болест е неизлечима. Някои болести се дължат на недоимък, а някои на излишък, на неупотребени вещества, които трябва да излязат от тялото. За пример вземете един нервен човек, неврастеник, който не може да търпи, какво му липсва? Малко количество вода. Той има малко количество вода в тялото, в съединение. Това количество вода трябва да се даде на организма и неговата неврастения изчезва. Има натрупване на чрезмерно електричество в него, което го суши. Трябва да дойде у него магнетическо състояние. И тогава той ще се почувства, че може да търпи. Нервен си, малко

вода имаш. Трябва да знаеш как да внесеш водата. Сега може да се изяснят нещата. При неврастенията липсва първата вода. Трябва да се намери най-чистата вода. Водата е добър проводник на електричеството и следователно на нервният човек трябва да му се тури вода, за да протече в него това електричество и магнетизъм, да се образува магнетично течение в него. Той е имал подпушване на тези енергии в себе си.

А ако се събере в тялото повече вода отколкото трябва, то ще се образува флегматичен темперамент – трябва обратен процес. Трябва да я извадите навън. Много хора страдат от застояла вода, воднянка. Какво трябва за такъв човек? За него трябва изпарение. Имате едно дете, което обича да се гневи. Действувате с една мярка, с втора, трета, четвърта – по никой начин не може да го укротите. Завеждате го в гората. И тъкмо се разсърди, зададе се мечка. Вие изкуствено ще направите една мечка и какво ще стане, след като иде мечката? Гневът на човека веднага ще изчезне. Гневът на човека ще изчезне по две причини: от страх и от любов. А пък гневът може да се появи всякога при липса на любов и при липса на страх. Ако се гневите, значи малко се страхувате. Турете още малко страх, за да се отмахне гневът ви и няма да се нервирате. Или ще си турите друго положение. Ще вземете малко любов, но от коя доза? От колко елемента е съставена любовта. От +А и – А. Това ще стане щом плюсьт минава в минуса. Ще се яви светлина. Когато някой минава от положителния полюс в отрицателния, явява се светлина. Плюсьт може да мине в минус, но минусът може ли да мине в плюс? Кое се унищожава в дадения случай, силният или слабият? Минусът нали е по-слаб. *(Във физиката, когато имаме един положителен и един отрицателен полюс, получава се искра.)* Аз сега превеждам. Почвата е минус, имате едно зрънце. Това зрънце е плюс. От тях се раждат плодовете. Този плод пада при минуса. Плодовете падат на земята. Тя е минус. А

слънцето е един плюс, но винаги плодовете ще падат при минус. Ако не бъдеш минус, не може да се ползуваш. Плюът е един закон, който действа в тебе, а пък условията, това е минусът. Винаги плодът ще стане и при минуса ще иде. А и В са двама души. Едното лице има да взема 1000 лева, а другото лице има да дава 1000 лева. Тогава какво става? Този, който има да взема, е минус. Помнете, той е имал 1000 лева и ги е дал; минус е онзи, който има да взема. Богатият става богат по причина на бедния.

А – 1000 – 0

В – 1000 – плюс

Всички богати хора са събрали парите и те имат да дават, те са големи длъжници. Богатите хора са длъжници и те трябва да платят дълговете, а пък сиромасите имат да вземат. Така работите ще се уравновесят. Добре, да допуснем по същия закон друго нещо. Единият обижда, а пък другият е обиден. Кой е богатият? Който обижда е богатият – той има да дава. Обиденият е, който има да взема. Следователно онзи, който е обиждал, е плюс, а пък обиденият е минус. За да се уравновесят работите, за да прекратите процеса, какво трябва да стане? Плюът трябва да се превърне в минус. Онзи, който ви е обидил, трябва да каже: Извинете ме, аз ви обидих! И въпросът ще се свърши.

„Отче наш“

8 лекция от Учителя, държана на 30 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ПОМНИ ГО

„Отче наш“

Прочете се резюмето от миналата лекция. Прочете се темата: „Съществените качества на свободата.“

Пишете върху темата: „Естествените размери на свободата.“

Ще ви прочета само няколко стиха от петата глава на Посланието към евреите, от петия стих до края. Какви качества туряте вие на свободата? По какво се познава свободата? Когато някой обяснява някой предмет, трябва да вземе силните постижения. Свободен е човек да ходи, когато може да пази равновесие и може да се изправи на краката си да ходи. Свободен е да работи физически, кога? Когато може да работи с ръцете, когато ръцете му са свободни. Значи тогава човек може да извърши това, което иска. Свободен е, кога? Когато може да мисли, това, което му е необходимо, или свободен е по сърце, когато може да чувства това, което е хубаво, което е добро. Някой път може да има известни чувствавания, които идват от един посторонен свят, не от неговата свобода. Яви се някоя болка, тогава ти чувствуваш. Но тези чувствавания не идат по онези закони на вътрешната хармония. Ти носиш нещо не по законите на свободата или някой път може да извършиш нещо не по свободата. За пример слуга си някъде и ти заповядват да извършиш нещо. Стражар си и ти заповядват да биеш някого. Но това не е станало по онези вътрешни пътища, по които свободата се проявява. Сега всички хора искат да бъдат свободни, да не бъдат ограничени от никакви вътрешни и външни условия. Кое е ограничението на свободата? В органическия свят ограничения са болестите. Но във външния свят, в обществото, кое е ограничението на свободата? И кое дава свобода? Има свобода

на богатството, на парите – всички искат да бъдат богати. Тогава кое дава свобода на човека да мисли? Вие разглеждате свободата, но може ли да защитавате вашата тема, практически да я поставите на опит и да видите дали сте свободни. Онзи, който не може да яде, свободен ли е? Онзи, който не може да диша, свободен ли е? Онзи, който не може да вижда, свободен ли е? Най-първо свободата се познава по това, каквото може да направиш. Два вида свобода има: една свобода има в това, което може да направиш в дадения случай, а другата свобода седи в това, което в дадения случай не може да направиш. Да допуснем, че в дадения случай ти си беден. Ще вземем един обикновен студент, комуто бащата праща по две хиляди лева. Казваме: Той е свободен да следва в университета, има средства. Представете си, че той събере своите другари, даде им увеселение една вечер и похарчва всичките си пари. Той има свобода. След тази свобода какво има? В първия ден на месеца той ще бъде свободен. Като него няма. След това кое е онова, което го опорочава? Та значи първия ден беше свободен, втория ден, третия ден, а в останалите дни той не е свободен. Да допуснем сега, че ти искаш да учиш, имаш пари. В тебе се загнездил някой голям цирей и те подува. Или по хълбока, или по рамото, или по гърба ти. Ти не може да учиш, вземеш книгата и постоянно за цирея мислиш. Пари имаш, но не можеш да ядеш. Като речеш да ядеш, този цирей те разтърси и ти се отказваш от яденето. В дадения случай можеш да хванеш този цирей и да се освободиш от него както пехливанина, но никого не виждам да се освободи. Ще му турят това, онова, ще го нагостят и ще му кажат: „Този студент има да учи. Ще изгуби семестъра.“ И дълго време ще го увещават да напусне работата. Лекарят ще дойде със своите въоръжени помощници, ще го атакуват и ще му направят един разрез. Някой път може да мине цял месец. Може би студентът след един-два месеца ще се освободи от цирея. Тази свобода пълна ли е?

На какво се дължи тази свобода? Циреят е свободен, но студентът не е свободен.

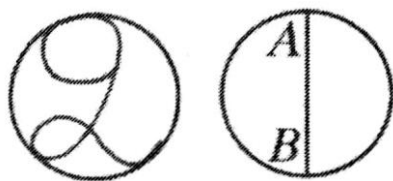
Та казвам: Вие трябва да имате най-първо правилни схващания за живота. Какво може да стане от вас в дадения случай? Както е направен човек, какво ще стане от тебе. Представете си, че вие има да избирате между професиите – да бъдете или художник, или музикант, или ковач или лекар. Още каква друга професия може да имате? Да кажем, вие искате да бъдете художник. В какво се състои художничеството? Един художник трябва да знае чертиците, трябва да бъде отличен геометрик. Окоето му трябва да схваща, за да може да рисува предметите на природата и на книга да ги поставя. Или в какво седи изкуството на музиканта? При музиката окоето е вътре. Художеството зависи от зрението, от окоето. Музикалността зависи от човешкото ухо. Ако си музикант, трябва да знаеш къде да поставиш тези музикални звукове, трябва да имаш това направление. Да кажем, че се пее нещо, да можеш да определиш тона. Когато човек плаче, с кой тон плаче? Отде започва плачът. Някой плаче, но не се е потрудил да подведе плача в музикално отношение. Има много правилен плач. – Кой е основният тон? Или имате радостно състояние. – Кое е основното състояние на радостта? Или здрав сте, ходите. Когато сте здрав, говорите по известен начин, а когато сте болен, в гласа ви има нещо мекичко, не сте остър в гласа. Когато човек е здрав, има нещо особено в говора му.

Аз не говоря за статическа музика. Имате, да кажем, числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Онези, които създадоха числата от 1 до 9, какви бяха техните понятия? Каква беше основната им идея? Най-първо те са имали една практическа основа. Те са мислили. Може би, някой е имал дървета и е искал да знае колко дървета има. Децата са броили пръстите си. Един музикант има 7 тона: до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Тогава каква е разликата между онези, които смятат, и онези, които

пеят? Ти ще пееш едно, но ще имаш най-първо идеята за едно. Какво означава едното? Може да е една река, може да е една книга, може да е ябълка, може да е семка. Добре, да кажем, че вие казвате до. В музиката вие имате известен камертон, който е най-ниският тон, който човек може да схване. Колко трептения му дават физиците? Според физиците колко трептения има най-ниският тон? (*Някои турят 16, някои 32.*) Ако е с 16 трептения, деленията са по-големи, пък ако е с 32 трептения, деленията са по-малки. В органическия свят може да произнесеш до правилно, когато знаеш как да ядеш. То е тон на храносмилането, на питателността. Затова онзи, който иска стомашната му система да бъде в изправно положение, трябва да пее добре тона до. Щом не може да пее, той ще има недобро разположение при яденето. Той е основният тон на храносмилането. Пълните хора по-лесно възприемат тона на храносмилателната система, а пък сухите хора – по-мъчно.

Всеки човек има 7 системи за управление. Има една система за хранене, система за кръвообращение. Всяка система си има основен тон. Природата говори музикално на човека. Най-първо тя говори музикално. Ако разбираш музикалния език, ти си свободен. Щом не разбираш нейния музикален език, тя пристъпва към минорните гами с понижение. Деликатно пристъпва. Щом не вървиш по обикновената музика, тогава ще понижи тона си. Някои във физическия свят повишават тона си, а пък природата когато иска да покаже, че не вървиш в правия път, тя понижава тоновете си. И ние в практическия живот, когато не сме разположени спрямо някого, понижаваме тона си. Външно го повишаваме, а вътрешно го понижаваме. Като понижиш тона, ти даваш по-малко; когато го обичаш, ти си готов да дадеш повече. А пък, когато го обичаш по-малко, ти си наклонен да му дадеш по-малко. Когато съвсем не го обичаш, тогава му казваш: „Аз за тебе нищо не мога да направя.“

При смятането имаме 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. В обикновените изчисления природата е поставила цифрите. Тези цифри тя ги е поставила. Ако вземете арабската система, как се е образувала цифрата 2? Защо се пише по този начин? А не са го писали по друг начин? Питали ли сте се, кои са тия съображения? В цялата днешна култура така пишат 2 по арабски. А пък в латинското броене пишат така – II. Коя система има по-голямо преимущество – арабската или латинската? Латинската е по-аристократическа, а пък арабската е демократична. Когато някои имат големи пасажи турят латинската система, а пък за по-малките турят арабската. Простият човек няма ни най-малко да се спира върху цифрата 2. В природата това число 2 е тръгнало по един път, направило цял един кръг и след това има едно завъртане. Процесът в двете започва от центъра.



Фиг. 1

Да вземем как се е проявила единицата в центъра. Вземете един кръг (Фиг. 1). Най-първо в единицата се заражда едно направление, после това число се превръща. Имаме два момента на превръщане. Когато човек върви и се връща, има единица. Значи трябва да знае само посоката от центъра към периферията; стигаш до известно ограничение и оттам пак ще се връщаш назад. Единицата значи се поляризира. Ти си се раздвоил при единицата. Два полюса имате. Полюсът А и полюсът В – излизане от общия център, после поляризиране. Това е единицата в съзнанието, вътрешната страна, функциите на тези два полюса означават две. Онзи, който разбира закона, той ще знае какви са сега функциите на двете. Тази работа е

така неясна за вас, както когато някой вземе една цигулка, свири нещо и казва, че това е Бетовеновата соната, но каква е тази соната това не е ясно за вас. Може да сте свършили университета, той свири, свири и във вашия ум ще има ли идеята, както в неговия ум? Той се възхищава и казва: „Особен е този пасаж“, а пък за вас почти всичките пасажии са еднообразни. Той ви говори, че това място е особено, има едно особено ми, ла или сол. Музикантът намира това качество в тона, което ние намираме в своя тон. Например ти вземаш тона до. (*Учителя пее тона до.*) Право ли е това до? (*Учителя се обръща към сестра Еленка Григорова.*) Е, по методите на вашия учител Тричков? Вие сега се намирате в особено състояние. И го пеете малко по-високо. Когато човек е по-разположен, го взема по-високо, когато е по-неразположен, го взема по-ниско (*Учителя пее тона до*). Донякъде съм близо. Това не е още тона, който е в природата. (*Учителя изпя тоновете до, ми, сол, до.*) Когато изучавате числата в статическо състояние, само количеството, вие знаете, че две е два пъти по-голямо от единицата. Три е три пъти по-голямо, четири е четири пъти по-голямо и т.н. до 9.



Фиг. 2

Кое се дели? Дели се цялото. Вие питате цялото и единицата едно и също ли са? Единицата е единствената естествена граница в цялото. Цялото има само една функция, че има една граница и неговата граница това е единицата. Цялото има само една функция. Това е единицата, която разделя цялото на две части. Имате това положение: (Фиг. 2) Да допуснем сега, че ти се намираш в известно

трудно положение. Трябва да разбираш законите, по които може да го отстраниш. Имаш известно състояние на ума си. Може би една мъчнотия да е резултат на твоя ум или мъчнотията може да е резултат на твоите чувства или на твоята воля. Ако е резултат на твоята воля, мъчнотията ще бъде външна. Ако е резултат на твоите чувства, мъчнотията ще бъде в стомаха, а ако е резултат на твоя

ум, мъчнотията ще бъде горе, в мозъчната система. Ако е в мозъчната система, как ще отмахнеш мъчнотията. Имаш една идея, която те мъчи; мисълта е невидима сама по себе си. Някакъв предмет постоянно те занимава, така както един англичанин, който чел, че има големи змии в Индия, които идвали, влизали в къщите и спели при хората. И много хора са пострадали. Един ден той отива в Индия и вечерта, по една своя погрешка турил бастуна си на леглото и забравил да го остави настрана. И във време на спането пипнал бастуна си, събудил се и казал: „Змия е дошла.“ Той си мисли, че тя е някаква отровна змия и мислил по кой начин да се освободи от нея. В ума му седи идеята, че е змия, а пък реалността е един бастун, който е оставен на леглото. Помислил да скочи от леглото, но мислил, че тя може да го ухапе или, да не би да се събуди змията и тогава да го ухапе или да се увие около него. Той мислил, мислил и, след като мислил дълго, подскочил, вдигнал шум и си казал: „Боже, ужасно е тук, човек не може да спи от змии“, и като слязъл, вижда, че бастунът е турен на неговото легло. Сега вие може да се смеете на този човек, може би ще кажете: „Колко е бил глупав.“ Но по някой път бастунът е турен и на вашето легло. Някой път бръмбар е влязъл в ума ти и после виждаш, че това, което ти считаш за голямо страдание, кой знае за какво, то е само един бастун. А ти го считаш за голямо препятствие в живота си.

На първо време трябва да изучавате основните закони на природата и трябва да имате една ясна представа за света. За света

сегашните хора имат три понятия. Едни схващат, че светът е нещо разумно. Значи основата на света е умствена. Умът е основа на всички явления. В съвременната наука казват, че материя не съществува, че съществува само по-комплицирана енергия, която се взема като материя; или че материята е сбор от безброй количества енергия, по-комплицирана, или че материята не е нещо цяло. Най-реалното в света това е разумното. Има две схващания. Има една реалност, както Бог схваща нещата. Това е абсолютната реалност, а има една относителна реалност, както най-разумните хора схващат света. Както капацитетите на цялото човечество схващат света, това е относителна реалност. Според разните схващания светът може да има материален, умствен или енергетичен характер. Ако вие схващате, че светът е материален, какви ще бъдат резултатите? Или пък, ако вие схващате, че мисълта е, която господарува в света, ако схващате, че разумното е, което господарува в света, какви ще бъдат резултатите? Ако разбирате, че материята, или силата, или разумното господствува, каква ще бъде разликата между тия три схващания? Първият възглед аз го наричам материален възглед – на стомаха. Вторият възглед – енергетичният възглед е на дихателната система, а пък третият възглед – разумният, е на мозъчната система. Та всичко в света е разумно. Между тези три системи има една вътрешна връзка. Мозъчната система се подкрепя от функциите на стомаха, а пък функциите на стомаха се подкрепят от функциите на дихателната система. Ако стомахът и дробовете не функционират правилно, то и мозъкът не може да се проявява, както той иска. Да кажем, че човек е свободен да се проявява, както иска, но ако няма удове, органи, то как ще се проявява външно, както той иска? Значи проектирането на мисълта става чрез удове. За да бъде човек свободен, удове му трябва да бъдат под контрола на неговата разумност. Тогава може да имате една идея, която е минала вече от умствения свят и е слезла в

стомашния свят. Вие най-първо не може да му влияете. Например вие не може да влияете със своята мисъл на камъка, да го задържите над водата със своята мисъл. Или да кажем, че имате един къс желязо, но това късче желязо не можете да го задържите със своята мисъл над водата. Ако сте учен човек, ще го задържите над водата. Ако му дадете една голяма повърхност, вие може да го направите да остане над водата отгоре, зависи от вашия ум.

По същия начин имате едно тяло в света. Трябва да изучавате първо естеството му – дали е от желязо. Да допуснем, че имате един малък микроб, който влиза във вашия организъм и ви причинява болест. Представете си, че този бацил на чумата влезе във вас, вие сте учен човек и след 24 часа ви лишава от живота. Силата на размножаването на този малък микроб е толкова голяма, че за 24 часа се размножава с милиарди. Човек какво трябва да прави? Ще ограничите плодовитостта на този микроб изведнъж в себе си, ще го поставите на глад, да не може да се размножава. Микробите не трябва да се размножават. Ако някои хора страдат в света, страдат от излишни идеи, които са се размножили повече като микробите и са безполезни. Например в твоя ум се е размножила идеята да бъдеш богат, после в ума ти съществуват палати, автомобили и всякакви грандиозни работи. Хубави са те сами по себе си. Да кажем, че вие имате хиляди или някой от вас може да има един милион. Защо идеята за един милион е по-приятна, отколкото за хиляда милиона? Защото е по-лесно постижима. Схващате, че един милион по-лесно може да го придобиете, отколкото хиляда милиона. И не само това – като си помислите за тези хиляда милиона, схващате, че в това има нещо непостижимо. Казвате си: „Чрезмерно е. Колко много са те, какво ще ги правя?“ Ако имате 1000 милиона, ще си намерите беля на главата. Ако сте в Америка, с хиляда милиона трябва да имате десет пазители, да не ви отвлекат. Ще дадете един милион, за да се

освободите. При едно отвличане един милион ще дадете. Ако в годината ви отвличат по веднъж, и ще плащате за всеки път по един милион, значи 1000 години вие може да живеете в Америка. Обаче става и друго. Апашите, като отвлекат един богат, те прогресират. Първия път, като го хванат, ще искат един милион, а пък втория път, като го хванат, ще искат два милиона, третия път ще искат три милиона и след години ще увеличават сумата и вие ще се намерите в чудо.

Какво отношение може да се образува между тези апаша и богатия човек? Представете си, че апашлъкът е занаят. Представете си, че един апаш открадне 100 килограма жито, търсят го, а той отива на една разорана нива, засява го и отгоре туря пръст – ни лук ял, ни лук мирисал, а на другата година то покълнало, израснало. Какво ще прави сега? Ще видите, че този апаш, който е скрил житото, почва да го жъне. Ще го завърже на снопи, ще го тури на хармана, ще го чука и неговото жито е дало вече лихва. Ако всяко зърно даде по 30 зърна, то всеки един килограм ще даде 30 килограма. Добре, какво трябва да прави богатият, когато апашите го хванат? Ако вас ви хванат американските апаша, какво бихте направили? Я, Тодоре, кажи? (*Не хващат сиромаша, а богатия.*) Представи си че си богат. (*Турците казват: Дай, че се спаси.*) Те са вашите приятели, ще ви отдадат почести, с автомобил ще ви вземат, ще ви дадат апартамент, ще ви държат като писано яйце. Малко ще ви ограничат. Апашите са като влюбените моми. За пример един момък се влюби в някоя мома, гледа да не откраднат момата, пази я от апашите. Сега, ако ви отвлекат апашите, какво ще им отговорите? Коя ще бъде първата дума, с която ще започнете речта си към апашите. Представете си, че са ви хванали, представете си, че сте в ръцете на апашите. Ти си милионер. Коя е основната идея, с която трябва да започнеш при апашите? Представете си, че работата е сериозна. Един актьор представя на

сцената пиеса от Шекспир, например „Хамлет“. Каква е основната идея на пиесата? Как започва Хамлет? Играли ли сте Хамлет? (*Не съм.*) Учителя се обръща към един брат: Играли ли сте в пиесата „Българската Геновева“? (*Не съм играл.*) Един баща обичал да казва на сина си: „Синко, от тебе човек няма да стане.“ Той говори по български. Казва му: „Няма да станеш човек, ти си нехранимайко. Човек от тебе няма да стане.“ В сина се заражда желание да покаже, че от него човек ще стане. Отишъл той в странство, издържал изпити, завършил, върнал се в България, станал управител и тогава праща двама души стражари да повикат баща му. Той се уплашил, като видял стражарите, които му казват: „Вика те управителят.“ Той казва: „Щом е управителят, ще дойда. Досега не са ме карали стражари. – Кой се е оплакал от мене?“ И си мисли: „Каква беля дойде до главата ми? Аз съм честен човек.“ Той отива и, като влиза при сина си, сина му казва: „Човек няма да стана, а!“ Бащата казва: „Защо ме уплаши бе, така ли трябваше! Трябваше да пратиш един автомобил или един файтон, а пък сега ме уплаши. Сърцето ми щеше да изскочи.“ Природата някой път постъпва като този български син. Ти казваш: Аз не мога това да направя, онова да направя. Тя иска да ти покаже, че може да направиш много работи. Уплашва те и някой път със стражари те вика. Ти казваш, че природата е неразумна, че не зависи от нея, а пък тя ще те повика със стражари и ти казва: „Не мога ли да направя?“ Вие какво ще кажете на природата? И българинът, който създал този анекдот, не го е разбрал психологически, той е дал едно неразумно решение на въпроса. Няма никаква психология, синът е неразумен и бащата е постъпил неразумно. Той казал: „Няма човек да стане от тебе.“ Но когато бащата е казал, че от него човек няма да стане, той е мислил следното: „Дано събудя амбиция у него, та да стане човек.“ Но това са неестествени положения – говориш едно, а пък разбираш друго.

Когато природата прати при тебе един стражар, какво ще правиш? (Може да кажеш: „Предавам се.“) Това не решава въпроса. Това не е разрешение. Ти излизаш на дъската, не знаеш урока си и казваш: „Предавам се; теслим, не зная нищо.“ Така не се разрешава въпроса. Учителят е казал: „Не, не такива работи, теслим не искам. Трябва да се знае урока.“ Между апаша и учителя има голяма разлика. Ще ви приведа друг един анекдот: В Америка апашите хващат една млада американка, милионерка, но била отлична певица. Като я хванали, тя им изпяла една песен. Те ѝ казали: „Ще ни извиниш!“ И я пуснали свободно. Като изпяла една песен, пуснали я и ѝ казали: „Направили сме една погрешка, че сме задигнали тебе.“ Има една магическа сила в нея, тя пее. Значи веднага тя става идеал за всички тези апаша. И те си мислят: „И ние искаме да бъдем като нея.“ Цяла апашка банда ѝ идва на гости, идва да я посети. Казват: „Благодарим, че се освободихме от един лош занаят. Сега искаме да живеем честно.“ Тя е пяла такава една песен, че е трогнала сърцата им. Те са неща, небивалици. Те са от „Хиляда и една нощ“. Едно нещо в света само веднъж може да се случи. Втори път не може да се случи, не може да се случи така. Имате една чаша вода от 100 или 250 грама. В тази чаша от 100 грама може да се разтопи една бучка захар, но в стотте грама вода, 200 бучки захар не може да разтопите. Значи някои неща са определени. Някой път не могат да станат така, както искате, понеже нямат тази възможност. Сто бучки захар са близо кило. Колко грама има една бучка захар? (Повече от 5 грама.)

Случва ви се нещо и мислите, че това всякога се случва. Една опитност, която ви се случва, втори път не може да ви се случи. Може да се случи в друга форма. За пример една мисъл, която ви измъчва, втори път ще се яви в друга форма. Всяка мисъл, която прониква в човешкото съзнание, има известно предназначение. Също така и всяко желание, и всяко чувство. Ако вие го разбирате добре. Но някой

път не го разбирате. Желанията имат смисъл, вие трябва да знаете техния смисъл. За пример, вие срещате един човек, втори, трети, четвърти, но с много малко хора може да се запознаете. Някой път те укриват своите сили. И вие се укривате. Някой път, за да се запознаеш с един човек, отгде трябва да започнеш? Аз ще ви покажа естествения път. За да се запозная с една бучка захар, трябва да имам слюнка в устата си. Трябва да взема нещо от захарта и да ѝ дам нещо. Ставаме съквартиранти. Захарта идва да живее в мен и аз в нея. Когато се запознавате с някого, трябва да знаете, дали ще живее той във вас или не, или вие трябва да живеете в него. Сега кое бихте обичали най-много: захарта ли да живее във вас или вие да живеете в захарта? Захарта във вашият ум ли да живее или във вашия стомах? *(По хубаво е в стомаха, понеже по-лесно ще усвои соковете ѝ.)*

Представете си, че имате известна идея във вашия ум. Ако тази идея стои като едно умствено понятие, като една концепция във вашия ум, трябва да я изнесете, трябва да я облечете. Тази идея трябва да я свалите в по-нисък свят. За тази цел мисълта трябва да слезе в света на чувствуванията, а пък всяко чувство, за да се реализира, трябва да слезе в света на волята, да стане ваше желание и да се реализира. Как ще познаете, че сте станали добър певец. Най-първо вие седите пред вашия учител по пение, и един ден се съберат 1000 души да ви слушат. Вие им пеете тези тонове с пермутации и хиляди хора могат да се възхищават от вашето пение. Но за да стане един човек певец, той трябва да има един отличен ум, една добра мисъл, която може да се реализира, едно отлично желание, което може да се реализира и една отлична постъпка, която може да се реализира. Три неща трябва да дойдат в съприкосновение за един добър певец. Този закон важи и за научните изследователи. Законът е същият, но има различно приложение. Да допуснем сега, че някои от вас сте неразположени. Да кажем, че съм студент, и да кажем, че мисля да

напусна следването, а не трябва да напускам. Какво ще правя? Най-първо аз трябва да мисля, че съм даровит певец, че отивам при виден професор и почвам да изучавам пение. После давам концерт и всички хора се занимават с мене. За мене пишат вестниците. Аз съм бил неразположен, но като си представя това, моето състояние се изменя. Някой ще каже, че това е илюзия. Един живот на земята е в относителната реалност. Реални са само свършените работи. Например нощем вие сънувате, че сте в някой палат, наоколо слуги, вие сте цар, вие сте на един трон и сте уважавани. Но звънецът издрънка, събудите се и виждате, че не сте цар. Имаше един Наполеон, който беше прост офицер и стана император, но от това състояние той се пробуди на остров Света Елена и не можа да разбере как отиде на остров Света Елена. В съзнанието си той си каза: „Работата започна добре, но свърши зле.“ А пък имаш друг човек, който започва много зле и свършва много добре. Христос започна на остров Света Елена и свърши със славата. А пък Наполеон започна със славата и свърши с остров Света Елена. Това са пътища, които може да избирате. Кой е правият път, който човек трябва да избере? В природата съществува един закон. Човек трябва да започне от пътя на най-малкото съпротивление, с най-малките несполуки, за да дойде до сполуката. Ако започнете с несполуките, нещастията, ще влезете в областта на щастieto. Нищо не може да разбереш от това. Богатият, който започва с богатството, ще свърши със сиромашията. Онзи, който е започнал със сиромашията, ще свърши с богатството. Със статистика може да се докаже това. Статистиката е една отвлечена наука. Всяка година има статистически данни, че толкоз параходи потъват, че толкоз хора трябва да умрат, че известно число хора трябва да се родят. Защо, не се знае. Толкоз къщи трябва да изгорят всяка година. Известно количество параходи потъват всяка година. Вземете един голям параход. Вземете Титаник. Считаха, че е

невъзможно потъването на Титаник. Считаха, че всичко може да стане, но Титаник не може да потъне. След това някои астролози казаха, че времето на неговото пускане не е било благоприятно, понеже тогава имало лоши планетни влияния. Съчетанието на планетите било такова, било писано Титаник да потъне. Тогава лесна работа. Щом се построи един кораб, да повикат астролог да види от хороскопа каква ще бъде съдбата му. Ако астрологът каже, че ще потъне, трябва да обясни при какви условия ще стане това. Астрологът казва, че ще стане нещо, ще потъне параходът. Може би в някоя мъгла ще се сблъска с някоя ледена планина и някои взрив ще стане отвътре.

Какъв е изходът за онзи, който започва добре и свършва зле? Всички умни хора започват зле и свършват добре. А пък всички глупави хора започват добре и свършват зле. Статистиката показва това. Тогава глупавият човек трябва да стане умен. Всеки, който започва добре, трябва да знае, че е глупав, трябва му знание. Той, като има богатство, трябва да отиде да се учи. Онзи, който е богат, трябва да раздава богатството. Трябва да стане филантроп и да раздава. Ако не раздава, нещастieto му ще дойде изведнъж. Апашите ще го хванат и ще го вържат както в турско време. Един богат закопавал златото в земята и дошъл турчина. Казва: „Стоянчо, дай парите.“

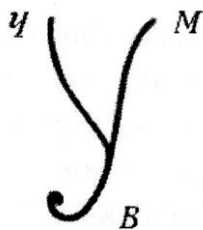
Богатият казал: „Нямам, нямам.“ Онзи запалил голям огън, нажежил веригата и тя светнала. Богатият казал: „Чакай, чакай, има едно гърне.“ А после показал още няколко гърнета. Като нажежил веригата, извадил всичките гърнета, защо? Защо ти ще чакаш този апаш да дойде с веригата и да те кара да дадеш парите? Ти ги дай изнапред. Значи, викай крадците и им дай. И тогава те ще казват: „Той е добър човек, не му правете зло.“ Аз така решавам. Как вие ще разрешите, то е друг въпрос. Богатият трябва да стане филантроп. Не трябва да разчита на своето богатство, ако иска да се избави от този

огън. Но ние влизаме в една отвличена област, в областта на неща, които по-рядко се случват. За всички, които сега ме слушате, няма опасност от това. Вие не сте от щастливите, не сте от богатите. Понеже глупавите са от богатите, то считам, че не сте от глупавите, понеже започвате със сиромашията. Сега, една погрешка намирам във вас – вие сте недоволни от вашата сиромашия. Казано другояче, считам, че в сиромашията са най-добрите професори. Те ви преподават, а вие се занимавате с богатство. Може да сте силни за това богатство. Например един студент, който е сиромас, представя си, че е пръв министър в България, събужда се и вижда, че не е пръв министър. Не се става така министър. Като средство за лекуване може да станеш пръв министър, но като реалност не го желай. Като лекарство го приеми, не като подарък. Като лекарство може да го приемете за изпитание, но като подарък не го приемайте. Ако ми дадат богатство за едно изпитание, изпитанието ще го приема, но като подарък ще го откажа. Ако ми дадат богатството като идея, ще се откажа от него. Да ви направя моята идея малко по-ясна. Допуснете, че аз съм един певец, отличен, пръв певец в света. При всяка моя песен, като пея, дърветата израстват, къщите се съграждат, мъртвите възкръсват. Но има друго едно пеене, при което, като запееш, дърветата изсъхват, къщите се събарят и хората умират. Ако ви дадат първото пеене, приемете го, но ако ви дадат второто пеене, какво ще правите с него? (*Ще го откажем.*) Като цяр ще го вземете. С това ще отидете в един свят където хората са лоши и ще им пеете. Като отидете при един затвор, ще изпеете една песен и той ще се разруши. Бият се хората, но като им запеем една песен, ще престане битката. Крадат хората, но ще изпееш една песен и ще се поправят. Човек трябва да бъде умен. Добрата поезия е за добрите хора, а пък лошата поезия е за лошите хора – това, което разрушава, е за лошите, това което съгражда, е за добрите. Това е метод на природата. Природата

като намери, че вие сте готов, че това, което ви е поверено да изпълните, ще го изпълните, тя ще ви запее песента на доброто. А пък ако види, че не изпълнявате, тя ще ви пее другата песен и, като ви изпее арията, всичко ще изгубите, нищо няма да остане.

Сега по практическата страна. Това, което искам да остане във вашия ум, е следното: Вие имате тяло, имате всичко и сте недоволни от себе си. Може да имате право да сте недоволни, но трябва да имате предвид, че изворът на реалното в света, това, което наричаме Бог, Той ви е дал всичко и досега нищо не сте направили за Него. Въздух е дал, всички условия в света ви се дават и при всички тези подаръци, които ви се дават, вие сте едно същество на недоволството. Има нещо, което ви безпокои. Някой път казвате: „Не си струва човек да живее.“ Най-първото нещо за придобиване на характер: да бъдем толкова щедри, колкото е този, който ни поддържа.

Та какво богатство искате вие? Като видите изгрева на слънцето, онова хубаво чувствуване, което може да изпитате, тогава вие сте в рая. Някой иска да отиде в рая. Че когато изгрее слънцето аз съм в рая. Когато вляза в природата между дърветата и чувствам аромата на цветята, аз съм в рая. Когато чувам най-хубавите неща, които се пеят някъде, аз съм в рая. А ние чакаме като умрем, да влезем в рая. УМИРА. λ Това състояние е у египтяните, които бяха философски народ. Това състояние е слизване. Тук се върви по един инволюционен път. А пък У-то, това е еволюционен път. Това У (Фиг. 3) показва еволюция. Тук имате човешката мисъл, имате и човешките чувства, имате и човешката воля. После имате М, което показва онези благоприятни физически условия, при които вашата мисъл може да се прояви – условия за вашите мисли. Вие имате градини, полета, ниви, които обработвате. И – показва условия на влагата. И – показва пътя, по който животът може да дойде.



Фиг. 3

Това е законът на влагата, на водата. Р – показва силата на слънцето, това, на което човек дължи силата си. З – значи, че ти си бременен с известна идея. Сегашната еволюция показва, че човек е бременен с известна идея. Но на тази идея трябва да се даде нова форма. Това е идеята: да разбереш естеството на своите мисли, чувства и воля. За старото трябва да умреш, да ликвидираш. М – показва реалните условия, които трябва да намериш. Някой казва: „Искам да умра.“ Той казва така, но не знае каква идея се крие тук. Да умреш, за да изгрее слънцето – Ра. Като умре, да дойде Ра – това, което държиш в ръката си, тази идея, която е бременна в тебе. Ра значи изгрев на Божественото, на разумното в тебе. Ние казваме: Разум. Р А З У М – УМ. У българите имате тази дума ум. У индусите е ом. УМ – ОМ. В индуската философия това е тяхна свещена дума. Означава това, което съдържа всичките богатства, които са в природата. Човешкият ум, качествата, дарбите, с които човек е роден това е ОМ. Трябва да бъдете много внимателни, когато произнасяте думите. Всеки ден трябва да се спреш и да кажеш „ум“. Да изпиташ желание това, което е вложено в тебе, да се прояви. И само когато човешкият ум започне да действа, да работи в човека, тогава всичко е постижимо. Мисълта всякога подразбира онова състояние на ума, което може да те извади от най-неблагоприятните условия и да те постави в благоприятни условия или да те изкара от неблагоприятния път и да те вкара в друг път, благоприятен. Това, което ти показва

истинския път, това е умът. А пък това, което не ти показва истинския път, то не е човешкият ум. Когато си мислиш за ума ще знаеш, че умът е онова, което е турено в душата и което при всички условия може да ти показва изходния път. МУ УМ ОМ. Знаете ли сега какъв е тонът на ума? Тонът на ума е еволюцията. Умът не се занимава с бъдещето. Умът на човека се занимава с миналите работи. Това, което индусите наричат карма. Човек мисли за своята карма, как да подобри положението. Някой път у вас седи една идея. Вие мислите, че не сте щастливи. Какво разбирате сега под думата щастие. Така, както вие схващате думата щастие, първата буква означава щастieto на земята, материалните блага. За да бъдете щастливи, трябва да имате най-първо отличен организъм. Отлични бели дробове, ръце, стомах, крака. Щастieto на човека е много конкретно нещо. Щастливият човек трябва да има условията на щастieto. Ако ти нямаш тия условия отвътре и ако нямаш слънцето и други условия отвън, ти не можеш да бъдеш щастлив. Щастieto е едно съчетание. Всеки човек е щастлив, но не оценява своето щастие. За да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш силен. Силата аз поставям във волята, добротата – в сърцето, а пък разумността – в ума. Тези три качества който има, той всякога може да има щастие. Защото доброто е ключ, с който човек може да разреши всички мъчности. Щастливия човек не е в статическо положение. Той, дето и да е, ще се справи с условията. Добрият човек всякога си създава приятели, а пък неговите приятели няма да бъдат бедни, а богати. Те ще му помогнат. Добрият човек не може да бъде самотен и силният не може да бъде самотен. И ако вие нямате приятели, това значи, че не сте проявили ума си. Ако се считате самотни, вашата добродетел не сте проявили. Ако сте самотни, вашата сила не сте проявили. Тогава казвам: Проявете вашата сила, добротата и ум. Има хиляди методи. Това е един психологичен път. В

Индия от хиляди години изучават това. Така се идва до благоденствие. Англичаните го наричат prosperity – prosperite – на български благуване – благоденствие.

На вас ще кажа: Молете се на Онзи, който ви обича и когото още не познавате. Вие търсите одного, вие обичате някого. Намерете Онзи, който досега е първият, който ви обича и когото не познавате. И всичко, което имате, го дължите на Онзи, който ви обича и когото не познавате. За Него не сте мислили. Вие досега не сте мислили за Онзи, Който ви обича. Вие мислите за баща си, за майка си, но това не е реалното. Един ден баща ти и майка ти умират, имаш един брат и той умира. Всички умират и ти оставащ сам. И казваш: Колко нещастен е животът. Не че баща ви е лош, но трябва да се запознаете с абсолютната реалност, с Онзи, Първият, Който ви обича. Ако се запознаете с Него, баща ви, майка ви, брат ви никога няма да умрат на земята, никога няма да загубите братята си.

Но в моя ум седи друга една идея. Тя е следната: Вие искате благото. Представете си, че се влюбите в снега, най-хубавия сняг. Зимно време снегът си седи, но пролетно време казвате: Дано да се стопли времето. Но не знаете, че топлината ще произведе най-голямото нещастие за снега. Тя, като дойде, ще го стопи и ще се окаляш. Вие искате да се стопли времето и снегът да остане. Питам: Това може ли да стане? Че това е същата идея. Снегът, това е богатството. Ако вашето богатство не се стопи, времето не се подобрява. Когато човек изгуби своето богатство, аз казвам, че е настанала една промяна в неговия живот и са настанали благоприятни условия за неговото развитие и за неговата работа. Сега се изисква една разумна работа. Като се стопи снегът, привидно могат да дойдат големи пакости – кал и друго, но след топенето на снега се създават условия за голямото щастие. Та, когато дойдат големи кризи във вашия живот, на вашите планини нищо няма да остане. Ще има

пороища, че ще се чудите. Когато почне да се стопява вашият сняг, какво трябва да правите? Вие ходили ли сте на екскурзия на планината, когато снегът се топи? Преди няколко години ходихме на Мусала зимно време (21, 22, 23 февруари 1926 г.). От Чам кория ходихме 4 – 5 часа до мостчето, но няхаме ракети и, като стъпвахме, краката затъваха и мъчно се изтегляха. Най-после се върнахме. Та казвам: Когато дойдат щастливи дни, човек не може да ходи горе, нависоко. Той трябва да се върне и да чака да се стопи снегът, да се отвори път. Иначе може да си създаде голямо нещастие. Щастието седи върху гърба на нещастieto, а пък нещастieto се подхранва от щастието. Най-добрият слуга е нещастieto. И най-после ще каже: „Толкоз години съм ти слугувал, какво ще платиш?“ Като дойде нещастieto, то е един слуга, който иска да му платим. И някой път вие трябва да учите езика на вашият слуга – нещастieto. Той като дойде, тегли ви една сметка, която му дължите. Сега да оставим тези метафизични работи. Колко души от вас има нещастни? При колко души е дошъл вашият слуга? Как ще разрешите въпроса? Как е на френски нещастие? – malheur. Как е на немски? – unglück. Българинът казва: „Не е щастието, което носи живота.“ Ами кой го носи? И казва: „Нещастieto.“ То казва: „Не, щастието.“ Кой прави живота щастлив. Аз казвам: Неразбраното нещастие докарва щастие. А пък разбраното щастие докарва щастие на човека. Ние сега живеем, за да разберем нещата. Вие не търсете щастието. А търсете благото. Помнете това. Вашето щастие е нещо външно, то е външна страна. Щастието е нещо, което не може да се разбере. А пък вътрешното съдържание на щастието е важно. Ние търсим щастието заради благото, което се крие в него. Външната опаковка на ореха е щастието, черупката. А пък благото е съдържанието. Защото, ако щастието е в обвивката, не може да се яде.

Думите благо и щастие са силни думи. ЩА РАДИШ. БЛА... – Тези три букви показват пътя, по който благото идва. В дадения случай Б-то показва, че умът трябва да работи, Л-то показва, че сърцето трябва да е в нормално състояние. А пък А-то – това е човекът като разумна воля. Като произнесеш думата благо, ще видиш, че Б-то е умът, който трябва да работи. Л-то е сърцето, което трябва да работи, А-то е волята, която трябва да работи. Това е БЛА. После иде вече законът ГО. Г-то е символ от египетските йероглифи. Г-то в египетските йероглифи значи натоварена камила. О означава благоприятни условия отвън, които Вечното Начало носи. Значи благото се връща към онова вечно начало, в което това благо е скрито (*Учителя пее сричката бла най-първо ниско, после на октава по-горе.*) Вашата работа, както ви гледам, прилича на следното. Един казва: Какво да се прави, как да се подобрят условията?“ А пък другият му казва: „Дето ще ме учиш как да се боядисвам, по-хубаво ми дай пари.“ Боядисването е дълга работа. Да се учиш, то е цял бояджилък.

Георги, колко неща сте записали? (*Да мислим за Онзи, който винаги ни обича.*) Не сме Го виждали, но всичко досега на Него се дължи. Ние за всичко мислим, а Него сме оставили на заден план.

Разправяше ми една българка: „Майка ми е по-стара от мене 30 години, а изглежда по-млада. Лицето ѝ е по-светло. Аз съм по-младата, а съм остаряла. Защо е така?“ Казах ѝ: Майка ти не се безпокои. Тя уповава на Бога. А пък ти искаш да хванеш света от четирите краища. Единият край като хванеш, стига. Вие не правете тази погрешка. Отива един на фурната и казва: „Дай ми един хляб.“ Дават му. Но той казва: „Дай ми още един за брат ми, после за баща ми, за майка ми.“ Взел ги той под мишница и не е бил свободен, не могъл да върви свободно. А пък другият отива и взема само един хляб и върви свободно. У първия има неразбиране. От твоя хляб, който носиш, дай на баща си. Не ти трябва под мишницата да носиш

четири хляба. Та мнозина носите по четири хляба в ръката си. В природата за онзи, който носи един хляб, едното винаги се увеличава. А пък четирите създава мъчнотии на човека. Вие сега искате да ви докажа това. Ти си сам. Турците казват: Едната глава не тегли, но двете глави ще теглят. Ти искаш да бъдеш щастлив. Ожениш се, имаш четири деца. И на всяко едно от тях трябва по четири хиляди да свърши университет. Трябват ти два милиона лева, отде ще ги изкараш? Ти като родиш една идея, туриш ѝ един апанаж от 500 лв. Колко трябва на една идея? Идеите в света почти не се нуждаят от никаква помощ. Една идея, като дойде до тебе, ти я остави да шета. Не шетай ти, но остави на нея, тя да работи заради тебе. Под идея аз разбирам следното: Разбирам нещата така, както Бог ги схваща в ума си. Както Бог схваща една идея, тази идея я остави да работи в тебе. Не се меси в нейната работа. Ти искаш тази идея така да направи, иначе да направи. Ти не се меси. Ти само наблюдавай. Върви по нейните пътища, ще успееш. Не ѝ давай директиви. Идеята е една реалност, която е пренесена в тебе. Божествена реалност е. Под думата идея какво трябва да разбирате? Гърците взеха тази дума от Египет. Адептите разбират под това, реалното, на което всякога може да се разчита. Ако някой има идея, той не може да е нещастен човек. Някой казва: „Аз имам идея и съм нещастен.“ Човек, който има идея, той не може да е нещастен. Щом имаш идея за света, за човешкия живот, то самата идея вече има едно Божествено направление, не ѝ давай директиви. Ти ще се оставиш на нея, както, когато се качиш на един параход. Не давай директиви на парахода. То не е твоя работа. Имаш един капитан и прислужници, всичко е предвидено. Ти ще си платиш билета, параходът ще пристигне на мястото, ще слезеш на брега и въпросът ще се свърши.

„Отче наш“

9 лекция от Учителя, държана на 7 декември 1934 г., София, Изгрев.

ФИЛОСОФИЯ НА ТРЕПТЕНИЯТА

„Добрата молитва“

Прочете се резюмето на миналата тема: „Съществените качества на свободата“.

Чете се темата: „Разлика между минерали и растения“.

Пишете върху темата: „Отличителните черти на гръбначните животни“.

Ако изучавате малко окултна литература, ще си съставите по-ясно понятие за органическия и неорганическия свят. Учените хора сега вървят по правия път. А може би след хиляди години ще имат правилни схващания, но всичкото е в степента на трептенията. Херметическата философия обяснява така: Животът се появява само при известни трептения. Звукът се проявява при известни трептения. Всичко в света трепти. От трептенията произтичат движенията. Всички неща, които имат трептения, имат свои движения. Степента на движението зависи от количеството на трептенията. Човешкият звук, човешкият глас е трептение. Човешкият звук, човешкият глас се изявява в нашето тяло. Кристалите имат ли звукове? (*Това не може да знаем.*) Човек, който има съзнание, човек, който изучава природата, знае, че не само растителното царство, но може би и минералите имат един живот, който не влиза в съзнанието на човека, който изучава природата. Това остава за бъдеще като една област за научни изследвания. То представя един затворен, непознат за тях свят. Какъв е животът на ангелите, човек не може да си представи. То е затворен свят за него. Човек може да си помисли, че ангелът е подобен на човека. Един художник ще тури на ангелите птичи крила. В какво отношение птичите крила ще дадат по-голямо свойство на ангелите?

Птицата в едно отношение е по-умна, понеже си е създала крила да хвърка във въздуха. Крилата означават една специфична интелигентност.

Сега нас не ни интересува каква е разликата между минерали и растения. Съществува разлика между минералите и растенията според степента на техните вибрации. Именно органическият свят има по-силни вибрации отколкото кристалите. Това са степени. И тогава всички животни се нареждат според степента на своите вибрации. Това, което нас не ни интересува от този закон, е следното: херметическата философия представя трептенията като едно общо явление в природата. Изучаването на трептенията представя един от великите закони – третия херметически закон. Третият херметически закон е закон за трептенията в света. Херметическата философия обяснява всички състояния с трептения. За пример вие имате едно приятно или неприятно състояние в зависимост от трептенията. Вие сте зле разположени, особени трептения имате. Добре сте разположени, количеството на трептенията е друго. Когато човек е зле разположен, има по-слаби трептения. Когато е добре разположен, има по-висши трептения. Но за да може да осъзнаете това, трябва да се знае, че има и друг, четвърти закон – законът на полярността. Положителните и отрицателните сили в природата се намират на полюсите. По-нисшите сили се групират в отрицателния полюс, а пък положителните сили се групират в положителния полюс. Или злото се групира в отрицателния полюс, а доброто се групира в положителния полюс. Следователно имате два полюса. От това гледище умът е единият полюс, а сърцето е другият полюс, волята е направление, резултат от тези два полюса, които действуват. В дадения случай онова, което човек мисли, и онова, което човек чувства, ще определи какъв ще бъде физическият външен резултат, понеже волята се занимава с резултатите на нещата. Волята ще се

появи само когато си намислил, пожелал си нещо и искаш да го придобиеш. За пример искаш да ядеш. Искаш да знаеш, дали твоето ядене е вкусно. Ще почнеш да ядеш. Но това, което може да ви ползува, е, да сменяте едно ваше лошо състояние с едно добро състояние. Представете си, че в музиката имате тона С. Допуснете, че това е основният тон. Аз го наричам С в дадения случай. Изхождам от едно положение – основният тон, отдето започва човешкото съзнание, или основният тон, отдето започва първата човешка мисъл. Мисъл, която отличава мисълта на човека от мисълта на животното. И мислите на животните и те се отличават по своите трептения. Следователно С е вече преходен период. Сега философията на музиката. Казвате С или до е основа, от която човек се е повдигнал над животинското царство. Ако вземете един цилиндър и го турите в движение, най-първо този цилиндър се движи полека, няма да чуете никакъв шум – ако се движи бавно. Но ако постепенно усилите движението, ще чуете най-първо един звук, който ще бъде отначало неопределен и после, като усилявате повече, ще чуете един ясен тон. Това е то вече светът на човека. Първият тон С показва човек, който е излязъл от животинското царство и слуша вече първия тон. Ако влезете в ангелския свят ще видите, че и те имат музика. Пак имате С, но трябва да изминете две октави. Такъв опит правят сега окултистите. Вие може да концентрирате вашето съзнание по закона на светлината. Например виждате обикновената дъга. Дълго може да правите опит, но някой от вас, ако е силен, може да го направи. Може да се концентрирате, но гледайте да не заспите, защото, щом човек почне да се концентрира, има опасност да заспи. И тогава опитът не може да стане. Ще се концентрирате и ще отдалечите всички тези впечатления, които отвличат вниманието. Да допуснем, че гледате дъгата, може да е ясен ден, когато правите опита. Ще си представите, че гледате дъгата и по едно време ще ослепеете, ще потъмнее всичко.

Вие ще се намерите в мрак. Може да минат 10 – 20, 40 – 50 секунди, а може и от 1 до 3 минути. Колко секунди правят те? (*От 60 до 180 секунди.*) Повече от 180 секунди не трябва да минат. И веднага ще забележите, че у вас се пробужда една тъмна краска и повече червена краска, но не вече в тази дъга. Много хубава е тази червена краска, много приятна. Вие се намирате вече в другия свят, в света на четвъртото измерение. И след това, като продължавате да се концентрирате, ще видите, че краските ще се наредят по същия ред. Червена, портокалова, жълта, зелена, ясносиня, тъмносиня, морава. И след това пак ще се върнете назад. И пак трябва да е концентрирано съзнанието ви. Става обратният процес. Колко време ще ви вземе да направите такъв един опит? Как предполагате според вашата философия, колко време ще ви вземе? Повече от 30 години в Европа правят опити и още нямат първия сполучлив опит. Не че е невъзможно, но има причини. Защото, ако не можеш да изолираш физическия свят от своето съзнание, всичко това пречатства да се прояви туй, за което говоря. Но казвам, че е възможно. Някои от вас, имат пробудено съзнание. Ако вие може да минете от единия свят в другия, тогава мъчнотиите, които сега имате, няма да бъдат големи за вас – ако може да направите това.

Философията е следната: има смяна на състоянията. Да допуснем, че имате един банкер. Той има състояние на скъперничество. Скъперничеството има два полюса. Отрицателният полюс е скъперничеството, а вторият полюс кой е? Щедростта, нали? Вие може да превърнете скъперничеството в щедрост, защото щедростта притежава повече трептения. Следователно, ако отидете при един скъперник, може да измените неговото състояние. Ти най-първо трябва да си един щедър човек, за да измениш неговото състояние, да го направиш щедър. Щом измениш неговото умствено състояние, той ще стане щедър, ще даде дреха, злато и е готов да

направи каквато и да е услуга. Но и обратното може да стане. Ако дойде един скъперник, той може да превърне състоянието на един щедър човек в скъперничество. Този закон е не само за скъперничеството. Например имате омраза. То е състояние. Има и обикновена човешка любов и то е състояние. Вие може да превърнете омразата в любов. Защото това са степени на трептения. Омразата, това е най-малката любов. А пък любовта е най-голямата любов. Под думата човешка любов разбирам най-големите трептения, които човек може да прояви. Като се влюбиш, ти си проявил най-много трептения в степента, на която си дошъл. Човешката любов в сегашната форма е граница на трептенията. В любовта имаш най-силните трептения. По някой път вие искате да ви обичат хората, нали така? Вие правили ли сте опит да смените едно състояние на омраза. Вие считате, че омразата е от едно естество, а любовта е от друго естество. Не, това са полюси. Омразата е отрицателният полюс на живота, а любовта е положителният полюс на живота. Висшият живот, Божественият живот използва еднакво и двете. За него няма разлика, но за хората това е цял въпрос. Имате студено и топло. Всъщност такива работи като студено и топло в природата не съществуват в абсолютен смисъл, това са степени на трептения. Студът има топлина и в топлината има студ. То е до количеството на трептенията. Сега този студ може да го превърнем в топлина. Как ще превръщаме студа в топлина? Това е първото изкуство, което правите. Например вие превръщате температурата в тази стая. Запалвате някакви си въглища, става разместване във въздуха и температурата расте, изменя се в цялата стая. Става малко по-приятно. Значи трябва да внесете нещо ново вътре. С тези въглища може да измените атмосферата. В омразата какво трябва да внесете, за да придобиете любовта? Под думата любов разбирам едно топло състояние. Любовта вие наричате топло състояние. Любовта има две състояния. Има

студена и топла любов. Какво трябва да внесете сега? Тук, в стаята, внасяте въглища. А пък какво трябва да внесете в омразата? Най-първо разгледай омразата, ти мразиш човека. Защо го мразиш? Нека разгледаме при какви условия се поражда омразата. (*Мразят се лошите качества на човека.*) Оставете тази философия. Сега въпросът е да разгледаме научно нещата. Какво е лошото в човека? (*Това, което не е в хармония с доброто.*) Конкретно, това е схоластическа философия. Няма наука в нея. Представи си, че ти мразиш някого, понеже вие и двамата сте чиновници или учители. Ти искаш да станеш директор, но един друг те изпревари и е взел директорството. Храниш едно горчиво чувство към него. Защо той става директор, а пък ти си обикновен учител. Да допуснем, че и двамата сте поети. Ти пишеш някое съчинение, има някаква си премия, обаче ти считаш, че заслужаваш премията, а пък той я е взел. И в тебе се заражда едно чувство на омраза. Питам: В дадения случай какво трябва да направиш, за да смениш това чувство? Да допуснем сега друго, нещо по-конкретно. Досега не разбирахте толкова, но сега ще ме разберете. Представете си, че вие сте един богат търговец. Имате 500 хиляди лева в банката, а пък дошъл един и ви взел парите насила. Какво ще се зароди във вас, като ви вземе парите? Ще се зароди непременно омраза. Ако имаш сила, ще го хванеш за гръцмуля. И ще му дадеш да разбере, че така не се вземат пари. Ще го удариш, ще го търкулиш на земята и ще си вземеш парите. Но представете си, че този човек е въоръжен и казва: „Няма да мърдаш, дай насам парите.“ Но в теб се появява омраза. И всеки ден го срещаш и знаеш, че ти е взел 500 хиляди лева. Ти мислиш за начина, по който да си вземеш парите назад. По кой начин ще си вземеш парите? Кажете ми сега. Аз лесно разрешавам въпроса. Представете си, че този човек го хващат и го осъждат на 20 години за друго някое престъпление. 20 години затвор. Ти отидеш и му кажеш: „Слушай, аз мога да те извадя от затвора, ако

ми върнеш 500-те хиляди лева.“ (*Такива хора прахосват парите.*) Че ги прахосват, прахосват ги, но за да обясня работата. Ние задържаме работите. Един евангелски проповедник доказвал на хората по кой начин китът погълнал Йона и цял час аргументирал, докато най-после доказал. И му казали: „Ти много измъчи Йона, докато го погълна китът.“ Този човек е чакал един час, за да го погълне китът. Йон бил глътнат веднага. А пък този проповедник чакал цял час, докато китът погълне Йона. Тази е разликата.

В тебе ще се зароди омраза. Някой ще каже от християнско гледище: „Ти забрави парите.“ Не е въпрос да забравиш парите, но аз искам да изменя моята омраза в любов. Какво трябва да вложа в себе си, за да изменя омразата в любов? Ако тези пари стоят в моето съзнание, не мога да изменя състоянието си. Казват: „Обичай го.“ Но да кажем, че не мога да го обичам. Вижте, да ви кажа малко научно. Може да се разреши този въпрос. Представете си, че искате да пренесете огън от една стая в друга. С книга трябва да пренесете. Какво трябва да направите, за да не изгори книгата? (*Ще си намокрите книгата.*) Това сега са научни работи. Ако заявиш този човек на полицията, то със стражари е много дълга работа. С години парите ще ги търсиш. Имаш сега една присъда. В Индия ловци гонят някоя сърна да я убият. Тя се хвърлила в една лодка. Индусът спасява сърната и казва: „В тази сърна е скрит баща ми. Аз не давам да я убият.“ Ловецът казва: „Тази сърна е моя.“ Завеждат дело пред един английски съдия. И най-после съдията взел сърната за себе си. И който я гонил, и който я спасил, остава без нея. Сега какво ще стане? Някои подозират, че може би той е пуснал сърната, но може и да я заклал. Не се знае какво е направил. Съдията решава да вземе сърната. Някой път в тебе се заражда състояние на омраза. Как да си помогнеш? Иде ти някой път да убиеш някого, да направиш някоя голяма пакост. Как трябва да си помогнеш? По кой начин трябва да си

помогнеш? (*Ще храним чувство на любов към този, който е взел парите, за да се превърне омразата в любов.*) Сега да ви представя въпроса малко по-конкретно. Представете си, че вие сте взели от някой човек 500 хиляди лева, доста голяма сума. Аз съм взел 500 хиляди лева, но той не иска да ме дава под съд, а ме мрази. Той ме мрази. Аз създавам омразата му към мене. Какво трябва да направя, за да премахна неговата омраза? (*Ако искаме да превърнем омразата в любов, ще си послужим с топлината или с щедростта.*) Но помнете, че щедростта не може да превърне омразата в любов. Ако искаш да повлияеш на другите, трябва непременно да създадеш състояние в себе си на щедрост, не привидно. И тогава може да повлияеш на скържавия човек. Някой път аз съм слушал вашите разисквания. Много се разгорещавате, като че светът вече се свършва. Казвам: На два полюса сте. На положителния полюс много се дава. А на отрицателния полюс се чува. Турците имат една поговорка. Като биели магарето по задницата, казвало: „Тъпан бие в долната махала.“ А пък като го бият по главата, казвало: „Тъпан бие и в нашата махала.“ Горната махала е положителният полюс. Само че, магарето, като го бият в долната махала, ще го бият и в горната махала. Човек в своята философия може по някой път да преживее миналите си състояния, в своята мисъл може да мине състоянието на растение, на животно. Всеки ден може да се изменят състоянията на човека. За пример някой път дойдеш до безразличие в живота. В какво седи безразличието? Защото в омразата човек е поляризиран. Който мрази, той има два полюса. Който мрази, той търси пътя на любовта. Един мрази някого, за да намери пътя на любовта. Питам сега: Как да се смени омразата с любов? Кой е пътят от омразата към любовта? Вие казвате: „Ако мразите някого, трябва да бъдете много щедри към него.“ На нас не ни трябва пари. Само богатият може да бъде скържав. Сиромасът не може да бъде скържав. А пък все трябва да

отварям тази каса. По кой начин може да я отворям? Да разчупим касата, закон има. Но трябва сам да си отвори сърцето. И сам да започне да дава. Какво трябва да правим?

Сега идат празнични дни. За да се помогне на хората, хората трябва да станат по-щедри. Имате ли някоя опитност? Как сте постъпили? Някои от вас имали ли сте някоя опитност или не сте мислили за това. Поне за себе си, когато сте били скържави, какво сте правили. Дойде някой при вас и ви иска 5 лева. Ти седиш, казваш: „Много са 5 лева.“ Даваш му 1 лев, а той иска 5 лева. Той казва: „Малко даваш.“ Ти му даваш 2-3 лева. Какво трябва да правиш, за да дадеш 5 лева и да се радваш, да не съжаляваш, че си ги дал. Какво трябва да правиш, за да се освободиш от това скържаво състояние? *(Да се поставиш в неговото състояние.)* Представете си, че вие сте един професор, искате да изучавате небето. Нямате една съвременна тръба. Значи, за да видите тези звезди, трябва да имате един телескоп. То е едно средство, за да видите далечните звезди. И да си съставите едно понятие. В окултната наука това са пособия, които ни се дават и които може да използваме. Има една практическа страна в приложението. Можем да се отвлечем.

Интересна е разликата между минералите и растенията. Човек, който иска да продължи живота си, непременно трябва да изучава кристалите и растенията. Онези, които се занимават с възстановяването на дългия живот, трябва да изучават процесите на растенията, за да видят кои растения са дълговековни, кои живеят дълго време. Те знаят повече, отколкото човек знае. И минералите също. Човек трябва да се занимава с тези две царства. Онези, които се занимават с еликсира на живота, винаги са изучавали кристалите и растенията. Има и друго нещо, което са изучавали. Но и това са изучавали; за да може да се добие този, по-устойчивия живот, за да се измени едно състояние.

За следващия път ми кажете по кой начин може да се прояви щедростта в един скъперник. (*Да мислим за добрите страни в него.*) Съгласен съм. Един младеж отишъл при баба си и тя му дала три молитви, които да чете, когато дойде мечката. Той, като вървял по гората, като видял мечката, се уплашил, прочел първата молитва и мечката не спряла. Прочел втората молитва и третата, мечката пак не спряла. А четвъртата формула била той да се качи на дървото. Представете си, че ви пращам да направите един опит. Искам да направите един такъв опит, да ви дам една задача. В София пращам един беден човек да иска пари от един банкер и тогава пращам вас, с вашата мисъл да може да въздействувате, че той да ви даде без никакви гаранции. Вие да му кажете: „вие сте добър човек, дайте тези пари без никакви гаранции“ и той да ги даде. Той да каже: „Когато можете, върнете ги.“ Вие ще се молите с три молитви, но не става. (*Ако има любов, той ще даде.*) Въпросът е до вас. Вие искате сега да направите един опит. Един скържав човек – как да изменим неговото състояние? Или да допуснем, че аз съм скържав човек, че имам едно скържаво състояние, как ще се справя с него. Аз знам, че една проява на скържавост всякога ще ми донесе много голяма загуба, защото помнете, че Бог благославя щедрите, туря скържавите хора на голямо изпитание. На тях дава, но ги туря на изпитание. Има един скържав богаташ. Но ще го турят на голямо изпитание, а пък щедрият богаташ дарява и го благославя. На скържавия богаташ му дава, но го туря на изпитание. Вие може да имате знание и да имате изпитание, а пък може да имате изпитание и да бъдете благословени. Единият е в прав път – низходящ, а пък другият е в прав път – възходящ. (*Учителя отива при един брат и показва горната предна част на темето.*) Тук е центърът на щедростта. (*След това показва отстрани на главата зад ушите.*) Скържавостта е тука. Когато този център над ушите е развит, човек не дава нищо. Когато и двата центъра са развити, енергиите

минават отдолу нагоре. Разстоянието от единия център до другия е почти 90°. Ако този човек го турим в магнетичен сън – най-първо трябва да се тури този, скържавия човек в един магнетичен сън – ще го приспиш и тези енергии, кръвта от тука долу (от този център над ушите), по пътя ще я отбиеш и ще я прекараш горе, да действа в горния център. Няма да стане това за една минута, който е майстор може да направи това за една минута.

Може да го уплашиш и да му кажеш: „Скоро!“ Но това е механично. Той ще се уплаши, но центърът на страха е на друго място и, след като си отида аз, той може да каже много работи за мене. Но аз искам да постъпя по един органически начин, че той да е доволен. Като го убедя, че съм му направил добро, като е станал щедър, да каже: „Благодарен съм, че ми се отвори сърцето.“ А не да каже подир мене, че съм разбойник, че съм такъв, онакъв. Всичко да каже. Значи това е работа на опитен окултист. Че вие сте опитни окултисти. По-опитни от вас кои са? Най-първо трябва да изучавате себе си, вътрешните състояния и постепенно да правите смени. В старо време са правени опити по един начин, а сега по друг начин. В старо време само по закона на обобщението са работили, не са се спирали върху научните работи, а върху други работи. На скържавия ще измениш културата. Когато си щедър, културата му ще бъде различна. Ти си щедър, искаш да даваш, но казваш: „Зима иде, дърва трябва, брат имам, сестра имам, деца имам, пари трябва.“ А пък щедрият човек, той е свободен от всички тези посторонни влияния. Те са прави, на място са те някой път. Но човек, който иска да бъде щедър, той е свободен от тези посторонни влияния и ще даде място на щедростта в себе си. Ще пристъпиш към щедростта, след като направиш една смяна от скържавост към щедрост, след това ще превърнеш омразата в любов. Ако ти можеш да превърнеш омразата в любов, ще продължиш живота си. И по причина, че не можем да

превърнем омразата в любов, животът ни се съкращава. Омразата винаги съкращава живота. Като мразиш, при резките промени, които сега имаме, трептенията са дисхармонични. Омразата съкращава живота. И ако сменим тези трептения с хармонични, то е средство, за да продължим живота си. И не само това, но като смениш омразата в любов, ще подобриш и здравето си. Омразата е родила много болести. Щом измениш това състояние, непременно ще се прояви като резултат здравето. Аз ще ви представя от мое гледище, само за да обясня работите. Представете си един свят, дето с тия неща разполагат професорите. И като искаш да ти послужи, добре ще му слугуваш. Скържав си, има един професор, който сменя скържавостта с щедрост. Ще му слугуваш една година и той ще ти послужи. След това ще отидеш при друг професор. Неговата специалност е да знае как да сменя състоянието на омраза в любов.²

Ако си направил добро, ще кажеш, че твоята щедрост е била положителна. Когато има правилна обмяна между скържавостта и щедростта, тогава е добре. Щедростта дава, а скържавостта приема. И после скържавостта ти даде. А щедростта трябва да приеме. Трябва да стане обмяна, за да се смени състоянието. Сега въпросът е малко по-сложен, малко по-мъчно става това. Да кажем, че вие сте тъжен.

ТЪГА РАДОСТ

Вие сте тъжен, нямате радост. Тъжите. Какво трябва да правите, за да станете радостен? Вие все казвате: „Нямам приятели, нямам майка, баща, брат, сестра.“ Тъжен сте. Но това не е наука. Причината за тъгата ви не е там. Причината за вашата тъга каква е? Ниски трептения имате, нищо повече. Вие имате една лъжлива идея в ума си. Тази идея ще я изхвърлите. Не че ще я изхвърлите като непотребна, но ще я турите в печката, ще я запалите, ще превърнете енергията на тъгата и ще стане тогава на радост. Представете си, че

² В оригиналния текст липсва страница, (б. р.)

имате един подут цирей на врата си. Пожълтял е вече, узрял е като ябълка, като круша. Причинява ви болка, вие се мъчите. За да се освободите, какво трябва да направите? Ще трябва да изтече всичката тази маса, да се освободите и може да дойде едно облекчение; значи трябва да се извади нечистото, за да влезе чиста кръв на мястото на цирея. В тъгата има нещо нечисто. Най-първо имате една нечиста мисъл, която трябва да изхвърлите и веднага да турите на нейно място една съответна мисъл. Представете си, че вие сте тъжен ученик, вашите домашни не ви обичат. Майка ви, братята ви не ви обичат. Вие сте отпаднали, защото нямате тяхната любов. Идва един и ви носи чек от баща ви от 10 000 лева с едно любовно писмо. Засилва лицето ви. Питам сега: В такъв свят, в който вие живеете, има ли причина да сте тъжни? Кои са условията, които стават причина, като живеете в такъв свят, да сте тъжни? Щом кореспонденцията се яви, тя идва на сто години веднъж. (*Защо радостите идват мъчно, а пък противоречията – бързо?*) Това е вашето възпитание. Учителите, които са ви учили, не са ви учили да вземате верни тонове. Човек, ако иска да успява в материалните работи, трябва да вземе вярно тона *фа*. Да вземете вярно тона *фа*, това е мярка. Вие не сте правили опити. Скъса ви професорът – не може да вземете *фа* вярно. Щом издържите изпита, ще видите, че можете да вземете *фа* вярно. Музиката вземам като един метод за възстановяване на естествените състояния, които природата е турила в нас. Това е най-красивият метод, защото вие трябва да придобиете естественото положение, което трябва да имат вашият ум, сърце и воля. И както сегашните певци пеят, те са чрезмерно нервни. Нервни и честолюбиви. Те не пеят, както трябва. Аз съм срещал много певци. Това не е пеене. Пианото свири едно, а пък той пее друго. Някъде съвпада, а някъде не съвпада. И затова в човека се усеща дисонанс и, след като е пял, вие се усещате уморени. Тази публика и тя не разбира. Много мъчно може да се понрави един

певец на публиката. Той като излезе пред публиката, трябва да намери фокуса. И ако намери фокуса, той ще концентрира песента само към него и оттам песента ще отиде към другите. И ако не намери фокуса, ще има подигравки и дюдюкане. Но това са практически работи, материални работи.

Най-първо проучете философията на трептенията. Ти си неразположен духом, по кой начин ще промениш това състояние? Трябва да повишиш трептенията си. Казваш: „По кой начин?“ Ако ви дам два опита, аз знам какъв ще бъде процентът. Ако ви кажа да си направите две касички и, имаш-нямаш, всеки ден да отделяте по един лев в касичките. Ще туриш всеки ден по един лев. Първият случай: Ако ви кажа общо да отделяте по един лев на ден и че на края на годината тази сума ще ви бъде полезна, вие ще туряте. Но ако ви кажа, че тази сума ще бъде за благотворителни работи, пак може да направите опита, но ще се зароди едно противоречие, ще си кажете: „Защо тези пари да не са за мене.“ Да допуснем, че като станете сутрин, искате да пеете. Изпеете един тон най-първо. Пусни един лев. Започни с *до*. Това е един лев. *Ре* е два лева. *Ми* е три лева. *фа* е четири лева. *Сол* е пет лева. *Ла* е шест лева. *Си* е седем лева. Седемте лева, тури ги. Ако се качиш на горната октава, ще се увеличи сумата, ще ги помножиш. Горно *до* колко ще бъде? 1 по 7 равно на 7. Едно зърно, като го държите в хамбара, не може да го помножите, всякога ще си остане такова. Не може да се увеличава житото в хамбара. Но ако го посеете на нивата, ще се помножи. До 30 пъти в повече. Ако житото го посеете в нивата и от едно даде 60 зърна, ще спечелите, ако го държите после в благоприятни условия в хамбара. Това е аргумент. Един доста силен аргумент, върху който може да работите. Някой път казвате, че имате много неблагоприятни условия. И може да приличате на едно житено зърно в хамбара. И няма да спечелите, ще останете такъв, какъвто сте. Пък може да имате най-благоприятни

условия, но ако ги използвате разумно, ще имате печалба. Значи излязъл си от неблагоприятните условия на хамбара. И ще те турят в най-неблагоприятни условия, за да спечелиш. И Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята, остава само.“ Няма по-страшно нещо от самотията, ако човек не иска да остане сам. Следователно, ако човек не иска да остане самотен, той трябва да излезе от най-хубавото състояние. Най-хубавото състояние, това е омразата. Ти, като мразиш, всякога сам оставаш. Онези, които не разбират развитието на литературата, романистите, които не разбират този закон, казват: „Трябва да мразите.“ Ти ще мразиш, колкото искаш, те са най-хубавите условия, но ти си сам и никой не може да те обича. А при любовта ти си посят в земята и след време ще имаш плод: 30, 60, 100. Така се разбира законът. Ти някой път трябва да излезеш из благоприятните условия и да влезеш в любовта, която има разумност. Ако няма да влезеш в любовта, това не е любов. Пък ако останеш в най-добрите условия на живота, тогава оставаш сам, но плод няма. В омразата може да седиш, но сам ще бъдеш, там ще имаш най-голямата скука. Ще кажеш: „Сам съм!“ По никой начин не можеш да излезеш от скуката. Понеже всичко имаш, непременно трябва да влезеш в областта на любовта, а там има скръб. Вие искате да минете от едно състояние на омраза в състояние на любов. Те са несъвместими, те са от едно и също състояние, но от два полюса: от единия полюс нещата изтичат, а от другия полюс се възприемат. Та, като дойде любовта в омразата, тя я обира. И както е казал Христос, като влезе любовта в омразата, тя я обира. Силният хване слабия и го обира. Тогава, като дойде любовта, ще събере богатството и навън го оставя. Той, като остане сам, казва: „Обраха ме.“ Любовта се върне като натоварена камила и отдето мине всичко раздава и пак го наблюдава и го утешава. Казва му: „Нищо, ще забогатееш пак.“ Само че този, който мрази, никога не вярва, че любовта го обрала, и никога

не може да убедиш онзи, който обича, че любовта му е дала. Постарайте се тези хора да ги убедите, че който ги обича, той ги е обрал. И онзи, който обича, не може да го убедиш никога, че който го обича му, е направил нещо. Кажи на омразата, тя никога няма да повярва, че любовта ѝ е направила пакост. Защото омразата има за идеал любовта. Като я види, трепери ѝ сърцето и казва: „Като теб искам да стана.“ Любовта казва: „Ще ти покажа един начин, ако ме слушаш.“

Сега ние влизаме във философски неща, които са верни. Има един спор в приложението на законите на обикновения живот, в ограничения живот. При сегашните условия трябва да изучавате, като влезете в обществото между хората, как действувa този механичен закон. Аз бих ви казал, има един метод, но не смея, защото вие ще издържите толкоз на обещанието си, колкото пчелата може да издържи на обещанието си, че като ѝ покажа меда, тя няма да повика другите. Бъдете уверени, че тя всичко ще каже на другите. И всичкия мед ще вдигнат от мястото.

Сега философията седи в следното: Трябва да се запознаете с изменението на трептенията. Силата седи в това, всеки ден да увеличавате трептенията. Имате омраза, да смените омразата. Имате една крива мисъл, да смените кривата мисъл. Щом измените състоянието на кривата мисъл, вие ще измените мисълта. Право мислете. Има един пример, ще ви го приведа. Пътувал Христос с учениците си. Като минали през едно място, вижда едно конско петало – в Римската империя било – и казва на апостол Петър: „Вземи това петало.“ Петър казва: „Не искам с петала да се занимавам.“ Христос се обръща и, без да види Петър, взема петалото със себе си. Минават на едно място и вижда един кон, натоварен с череши. Той дава петалото на коняря и конярят му дава половин кило череши. Христос върви и пуца по една череша по пътя. Апостол Петър се

навежда и взема черешите. Докато му пускал череши, той се навеждал повече от 20 – 30 пъти да взема череши. Та казвам: Има един закон – ако вие не искате да вдигнете крака си, природата по един изкуствен начин ще ви накара 20 – 30 пъти да се наведете. Вие имате едно състояние и казвате: „Не мога да направя нищо.“ Може не само веднъж, но 30 пъти може. Ако има една череша, тя привлича. Петалото ще привлече черешите. Има нещо хубаво.

Та първото нещо, Христос казва: „Като станете, гледайте да внесете поне една мисъл да повиши състоянието ви, защото, ако не се повиши състоянието ви, дарбите, които има човек, не може да се проявят. Защото всички дарби, които човек има, се проявяват при красиви състояния.

Да ви дам един опит за една седмица: Когато от класа да срещнете, да си кажете най-хубавата дума, един поздрав. Като срещнеш някого, да му кажеш едно изречение, че да го насърчиш. Всеки, когото срещнете, ще му кажете изречението и ще си заминете. За една седмица, като се срещате през деня, да има нещо да си кажете. Ще си кажете и ще си заминете. Всеки един, каквото е казал, да го запише. Може да е от една дума, две думи, десет думи. Нали може да го направите? За някои, които обичате, лесно е да се спрете. Но някой път не обичате някого. Там е сега опитът. Ще се спрете с някой, когото не обичате. (*Учителя се обръща към една сестра.*) Ти какво ще направиш, като срещнеш някого, когото не обичаш? (*Нямам никой, когото да не обичам.*) То е хубаво. Ти като срещнеш някого, само веднъж през деня ще му кажеш, втори път, като го срещнеш, ще си вдигнеш ръката. Пък ако искаш, може и да не му казваш, може да се отбиеш някъде. Но ще пишеш в тетрадката, ще бъдеш тъй искрен. Не може да му кажеш тъй. Да бъде човек последователен, то не е насилие. Защото другояче ще се насили. Веднага ще се спрете, ако може да надделеете на себе си. Може да кажеш: „Сега ще му кажа.“

Но тогава ще пишете: „При изключителни условия се намирам.“ Каквото ти е казал, той ще си запише. Всеки може да запише онова, което той е казал. Всеки за своите думи ще държи. Аз ви го давам като свободна тема, един опит. Опит е това. Ще срещнеш някой, ще кажеш: „Чакай, има нещо важно.“ Какво би казал? (*Учителя се обръща към една сестра.*) Представи си, че ти срещнеш някого, какво ще кажеш? (*То е според лицето, което ще срещна. На всички еднакво няма да кажа.*) Хайде да видим сега, кой какво ще каже. Аз, ако съм на ваше място, ето какво бих казал. Като срещна някого, ще извадя едно бонбонче, една ябълка, една круша, една мандарина или нещо, което да ффрапира. Някой може да носи една кутия локум. Като я извадите, дайте едно локумче. Какво ще кажете? Всички като носите по една кутия локум, всеки когото срещнете, давайте, няма противоречие. Сега вие се плашите, може да не срещнете никого. Аз мога да ви туря в друга форма, дето всички може да го направите. Много лесен е въпросът. То е вече втората фаза. Да кажем, срещате някого, мислено му изпращате една мисъл и си заминавате, без да го спирате. А сега, понеже е на физическото поле, ще го спрете. Ще кажете: „Нещо хубаво да ти кажа.“ Срещнете го и казвате: „Всеки, който добре яде, здрав бива, сбогом! – Който работи, богат става.“ Срещнете друг: „Който учи, учен става.“ Кажете каквото и да е.

Сега къде е мъчнотията според вас? (*Няма мъчнотия.*) Ако някой счита, че може да го направи, свободен е. По свободен избор. Ще кажете две-три думи, някъде един поздрав. Кажете тъй: „Днешният ден слънцето за тебе изгря. Другояче звездите ще изгреят за тебе.“ Кажи му: „Днес всичко е разцъфнало, израсло, тъй че бъдете щедри.“ В света съществува един закон. Един човек ще помисли нещо, а друг ще го направи. Защото общото е важно. Каквото намислим ние, вече други го правят. Божествените работи са така – каквото намислиш в твоя ум. Може би ти си първият, който даваш един стимул на хората

да направят нещо. Може да е една дума, но твоята дума може да произведе един преврат. Ти не знаеш защо и за какво. Целта ти е вярна. Затуй казвам: Важно е да се прилага. Човек като се колебае в себе си, той се неутрализира и тогава мисълта може да стане бездейна. Но щом прилагаш каквото и да е, ако не се раздвоява умът ти, тази мисъл се реализира. Срецаш някого, кажи: „Поет си ти, напиши най-хубавата книга.“ На друг кажи: „Може да станеш голям банкер, да помагаш на бедните студенти.“ Вие сега се чудите какво да кажете. Мислите дали от Писанието или от другаде да вземете някой стих. Турете нещо от себе си.

Сега въпросът остава неразрешен. Поляризиране има на мисловния център. Двойни са центровете. И в музикалния център има смяна. Някой път центровете не работят. Ако разбирате законите, тогава ще работите. Някой път се опиташ, опиташ се и не можеш да събудиш музикалното си чувство. Туй, което е в тебе, естествено да се смени. Мнозина от вас имате неща в зародиш, но трябва дълго време да работите, да събудите мисловните центрове.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

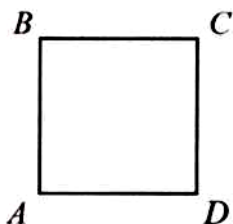
10 лекция от Учителя, държана на 14 декември 1934 г., София, Изгрев.

ЕСТЕСТВЕНО РАЗПОЛОЖЕНИЕ

„Отне наш“

Чете се темата: „Естествени размери на свободата“.

Още една тема имате: „Отличителните черти на гръбначните животни.“



Фиг. 1

Какво трябва да се разбира под думите естествени размери на свободата. Ако някой математик иска да докаже, че 4 е равно на 1, ще повярвате ли в това? Няма да повярвате, но той може да докаже, че 4 е равно на 1. За да се докаже, че 4 е равно на 1, тук се крият вече две

различни идеи. Възможно ли е 1 да е равно на 4? Имате четири точки. Какво образуват? Границите на какво са? Значи образуват един квадрат (Фиг. 1). Четирите ръба образуват един квадрат. Тогава може да ви докажа, че 6 е равно на 1. Ако турите 6 плоскости, какво ще образуват? Един куб. Значи шестте плоскости са граници на куба.

Казвам: За умрелия човек има само едно положение – да лежи на гърба си, а за живия човек има много положения – той и на гърба си може да лежи, и по корем може да лежи, и на страната си може да лежи – на всички страни може да лежи, и прав може да бъде. Падане и ставане има. Всички положения може да има. Тогава ония тела, които се отличават с малки промени, как ги наричаме? Всички искате да бъдете щастливи, да бъдете здрави, да бъдете умни. Това са идеи. Да

бъдете добри – то е нещо много неопределено. – „Стани добър човек“.
– Или че си дал един лев някому, какво добро има в даването на един лев? Казвате: „Добро му направи, даде му един лев да си купи хляб.“
Добре, с един лев се купува малко хляб. Въздух може ли да купи? Ако някой каже, че му дадох пари да си купи въздух, ще повярвате ли? Може. Как? В големите градове, където въздухът е нечист, събират въздуха в особени батерии и го пущат в къщи. Сега хората в Париж и Лондон, богатите хора, събират планински въздух в ред батерии и го посят в къщи. Като го пренесат, ще дишат планински въздух в стаите си. Тогава, когато някой ми каже, че някой направил добро, казвам: Той си има една батерия, с която пренесъл доброто отнякъде.

Каква беше основната мисъл? Допуснете сега, че един човек е доволен, а друг недоволен. Доволството и недоволството какво съставят? Тогава откъде започвате движението? Да кажем, един недоволен излиза от дома си и отива вън от мястото на недоволството. Докъде отива? До мястото на доволството. Тогава сиромашията е един подтик, една изходна точка. Изхождаш от сиромашията и се движиш към богатството, Значи изхождаш от две идеи, които едновременно занимават ума ти. Считаш, че сиромашията е нещо лошо. Казваш: „Не се живее със сиромашия.“ Някой път сиромашията е необходима, за да стане човек щастлив. При обикновените разисквания, при които няма сложни разглеждания на въпроса, животът изглежда парадоксален. Та кому сиромашията е допринесла нещо. Но представете си, че вас ви викат на едно богато угощение. Представете си, че в един български дом сте повикани, дето са направили баница, но брашното не е било хубаво, маслото, сиренето не са били хубави. На пръв поглед вие се полакомите и после заболявате, стане ви тежко на стомаха, на корема, започва да ви боли, искате да станете сиромаси, да повърнете навън всичко това, да дойдете до първото положение. След като се

освободите от богатството, казвате: „Слава Богу, едва се освободих от голямото нещастие.“ Това се случва с хората, които имат съзнание. Някой взел две хиляди лева, има голямо богатство. Като вземе туй богатство, не може вече да спи, мъчи го туй богатство. Аз съм ви привеждал онзи пример за един религиозен човек, след като ходил на събрание – вечерно време в Америка имат такива съживителни събрания, – гледа един богаташ, който като си броил парите, оставил, забравил на прозореца торбата със златни долари. Този религиозен човек си казал: „Този човек има много пари, той забравил тази торба заради мене.“ Взел торбата, носи я и мисли, че работите му са уредени. Казва си: „Какво от това, че съм взел торбата?“ На другата сутрин става да се моли. Като рече да се моли, молитвата му отива до торбата и се връща назад. Той си казва: „То ще мине, аз още не съм свикнал с парите.“ На другата сутрин, като станал да се моли, пак парите пред него. Цяла седмица наред, като рече да се моли, торбата все пред него. Казва: „Тази торба ме спъва, не я искам.“ Взема торбата и отива при богаташа. Казва му: „Видях, че си оставил торбата на прозореца, взех я. Намислих да ти я върна, защото, като река да се моля, торбата е пред мен, не ми пуца молитвата да иде горе, затова вземи си торбата, за да мога да се моля както трябва.“ Значи торбата стана едно препятствие за неговата свобода. За да придобие свободата си, той трябва да върне торбата. Та казвам: Често свободата е опасна, ограничението е по-лесно. Свободен си да задигнеш торба та, но тачи свобода те ограничава, произвежда известни пертурбации в съзнанието, значи ограничава те. Върни торбата назад, за да придобиеш първата свобода. Значи свобода та не е от нейното естество.

Каква граница има свободата? Казвам тогава: Страхливият, който бяга, е свободен да бяга, смелия седи, не бяга. Питам: Кой е свободен – който бяга, или който не бяга? Единият казва: „Господ ми е дал крака,

свободен съм да бягам, може да бягам.“ Другият казва: „Аз съм свободен да стоя на едно място.“ Единият т усеща, че има опасност, другият, който не е в състояние да съзнае, остава на място. И единият е свободен, и другия те свободен. Единият е свободен в бягането, другия т е свободен в стоенето. Значи при известни условия за предпочитане е да си свободен в бягането, а при други условия – да си свободен в седенето. Не всякога трябва да приемаме, че човек е свободен да прави, каквото иска. Това е едно разбиране на свободата. Човек е свободен да прави туй, което не иска; свободен е да прави и това, което иска. Свободен си да правиш това, което не искаш. Защото при самовъзпитанието си трябва да вложиш нещо; някой път ще жертвуваш нещо от себе си, даваш яденето си. Имаш известно благо, даваш го на друг. Лишаваш се, но туй лишение е свобода в тебе. А пък в някои отношения отиваш при някого да го обереш, обираш друго.

Та свободен е онзи, който прави, каквото иска; свободен е и онзи, който не прави, каквото иска. Защото, ако човек всякога прави това, което иска, той става роб на своите желания. И ако прави всякога това, което не иска, той пък става роб на други състояния – от страх може да направи нещо; може да направиш нещо от някаква идея, че ще спечелиш нещо. Та в дадения случай човек трябва да върви по пътищата на разумния живот. Да знае човек кога трябва да се ограничи и кога не трябва.

Имате тогава свободата *AD*. Пак се движите между две точки *A* и *D*. Тази свобода е съвсем ограничена. Между две точки правата линия може да се простре. Като се движите по една права линия, с какво ще я измерите? Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Тогава имате свобода на една плоскост. Сега за да любите, за да може да любите, вие се движите по границата на една плоскост. Вие се движите в един видим свят. Как ще престъпите тази свобода? *AD* е

успоредно на BC . Как ще ги представите. Аз не зная тази работа как да я представя, я ми кажете как се представя? Две същества, които са свободни. AD е успоредно на BC . Имате вече съотношение. BC и AD са свободни. Тези точки в дадения случай, когато нямат отношение на пресичане, са свободни. Две същества, които са свободни, същевременно ограничават други две същества. Когато две същества са свободни, за да се проявят, трябва да имат непременно други две същества. Изобщо тяхната свобода образува ограничение. Но туй ограничение е препятствие. Това са случаи, възможности за опознаване. Всяко едно ограничение е точка или условие за опознаване. Ограничаваш ли един човек, ти се опознаваш с него. Срещне те един приятел и те спира. Любовта ограничава хората. За пример, ти си тръгнал, срещне те любовта някъде, ограничава те. Какво загубва човек в това ограничение? Ще разгледате свободата. Вие турите едно намаляване на движението. Да допуснем, че вие вървите като някой кон, пътувате в пространството. Тогава какво ще се ползвате? Следователно силата на свободата седи в нейното ограничаване. Щом в разумния живот ние разбираме ограничението, то е висша сила, която ограничава туй, към което се стремим да се реализира по-добре. Следователно, за всяка една среща, щом се говори за ограничение, подразбираме една по-висша сила, която ограничава човека. Ти вземаш друго направление.

За пример, като влезеш в света на плоскостта с две измерения, всякога, когато се говори за ограничение, естествените ограничения подразбират едни по-висши същества, които ограничават човека и ти нямаш избор да вземеш друго направление; ти влизаш свободно в света. Това е по-добре, отколкото да влезеш в един свят на правата линия. В света на плоскостта имаш много по-големи възможности на своето развитие, отколкото ако би живял в продължението на правата

линия. Казваш: „Това е право, това не е право.“ Всичко е право, ако го разбираш; всичко е криво, ако не го разбираш.

Вие казвате, че човек трябва да има един приятел. Аз съм съгласен с вас. Какво разбирате под думата приятел? Хората говорят за една идея. Тази идея е права само при едно условие. В едноизмерния свят един приятел трябва да имаш. Ти там не може да имаш двама приятели. A и D . A е единственият приятел на D , D е единственият приятел на A . Щом влезете в квадрата, вие вече имате трима души приятели. Всеки един в квадрата има по трима души приятели. A има приятел D и B е негов приятел. И двамата негови приятели BC вървят успоредно с него. В D , в дадения случай, има една възможност да се пресекат. Този върви в друго направление. И този негов приятел един ден ще тръгне в тази посока. Забележете, че D не може да върви в тази посока с C . Засега това е само вътрешна възможност, затова някой път са преплетени във вашия ум, във вашите чувства. Вие не може да обясните туй преплитане. Какво преплитане става. По някой път ви мъчи някое състояние, мъчи ви някое желание. Вие се усещате ограничени, притеснени от неразбирането на онзи закон, който работи в естеството ви. Природата иска да ви застави да мислите малко по-сериозно. Сега какво разбирате под думата приятел? В дадения случай тия двама приятели са ограничени в един свят. Те са граници на онази реалност. Ние вземаме правата линия, която може да стане мярка за измерване на всички промени във физическия свят. Правата линия е почти като мярка. Право трябва да вървиш. Значи този приятел има същите качества като теб. Но ще се различите само по своето положение. По какво ще се различите? Вие имате две ръце, нали? По какво се отличава лявата ръка от дясната? Различават се по това, че с лявата ръка вземаш, а с дясната даваш. В природата е така, но ръцете показват, че от едно място трябва да вземаш. Лявата ръка това са

катодните лъчи. Катодът е място, дето трябва да възприемаш. Катодът е негативната страна. Понеже сега изучавате какво нещо е негативното. Ние мислим, че негативните сили са лоши. То не е така. Туй зависи от пътя, по който идат силите, дето може да се проявят. Значи в дясната страна е онзи, мъжкия, принцип – това са не проявените сили. Какво нещо представя ръката? Засега знаем какво нещо е лявата ръка. Ние човека го познаваме по неговата лява ръка, която взема. В лявата ръка са винаги наследствените черти, а в дясната ръка е туй, което се обработва сега. Туй, което сега изработваме, се отпечатва на дясната ръка, а туй, което сме изработили в миналото от ред поколения, се изразява в лявата ръка. Ако изследвате линиите и строежа на ръката, ще видите, че има много линии и знаци, които ги няма в лявата ръка, а ги има в дясната ръка. Някъде наследствените черти са по-хубави, другаде дясната ръка има по-хубави очертания. За пример отбележете отношението на първия и третия пръст. Отношението между първия и третия пръст показва музикалността на човека. За да бъде гениален музикант, непременно третият пръст трябва да бъде много дълъг. Първият пръст трябва да бъде поне половин до един сантиметър по-къс, за да бъде човек музикален. После дължината на третия пръст показва обич към изкуството, обич към хубавото, обич към природата. Сега, разбира се, може да се направи възражение. Този човек, на когото третият пръст е дълъг, той може да направи оценка, може да не е такъв музикант, да се проявява, но той цени, има такова разбиране. Не че другите, на които пръстите не са дълги, не са знаменити. Тези, на които пръстите са по-дълги, по-на добър път са.

После в математиката има известни съотношения. Късите пръсти на един човек са свързани с неговото обобщение. Човек с къси пръсти подробности не го интересуват, той се интересува от

целокупността. Той като види къщата казва: „Хубава е тази къща.“ Не се интересува

от подробностите как е направена къщата. Казва: „Голяма е.“ Той се интересува от голямата къща. А пък този с дългите пръсти, ще иска да види къщата, навсякъде да влезе да я разгледа. Някои хора е дълги пръсти обръщат внимание на дребните работи, на подробностите. Този с късите пръсти обръща внимание на големите работи, на хубавите книги. В дадения случай пръстите са един резултат на човека, който е работил в миналото. Когато той е работил в една посока, пръстите са образувани по един начин, когато е работил в друга посока, е работил по друг начин. Не само това, но и работата на ума се отразява. Ако този ум е работил по философия, веднага пръстите ще вземат съответен оттенък. Който е работил в едно направление, ако е търговец, ако е архитект или какъвто и да е, професията му се отразява на пръстите, но трябва много тънки наблюдения, за да се види на кое място в света е работил. Не само това. Ако човек дълго време е обръщал внимание само на физическия живот в ред поколения – 10, 20, 40 поколения се е занимавал само с ядене – пръстите на този човек в основата са дебели. Масивните пръсти показват една хубава стомашна система; после апетитът е развит. Онези, които не са се занимавали с ядене, техните пръсти в основата са тънки, стомашната им система е деликатна. Това е резултат. То е отразено не само в пръстите, но то е отразено и в лицето, и във всички области. Всички съвременни хора се спират върху резултатите от миналото, от европейската култура. Всички са недоволни от резултатите на сегашната култура. Какво трябва да се прави? По един или друг начин трябва да се излезе от лошите резултати. Не разбирате основния за кон, по който може да се променят резултатите. Да кажем, някой човек е по-честолюбив, личните му чувства са по-развити, като кибрит е. Като го бутнеш

малко някъде, той се докачи. Работил е някъде. Като погледнем главата на този, който се докача и на този, който не се докача, кой печели? Някой път е хубаво да си честолюбив. Аз съм гледал малките деца, като се разправят. Едното е честолюбиво и другото е честолюбиво, при ушите са развити главите им. Едното казва: „Я ме удари веднъж.“ Като го удари, казва: „Я ме удари още веднъж!“ Като го удари пак, почне да плаче, казва: „Като дойдеш в нашата махала, ще ти дам да разбереш.“ Какво ще направи? Ще го набие пак. Но това се дължи на честолюбието. Сега и с възрастните, и с децата, които са умни, същото е. Едното, като го погледне кръвнишки, и другото го погледне. Показва ябълката и почне да му говори. Спре се, тръгнат пак. Онзи и той погледне.

Трябва да освободим врага си. Срецаш съдбата си. Някой път ние се оплакваме от съдбата. Срещнеш съдбата като един човек, който е намислил да те набие. Вие казвате, че законите са неизменни за човека. За онзи, който не знае, законите са неизменни. Там, дето има много закони, то може да бъде ограничение. Има и други закони. Имате закона на теготението. Според закона на теготението, всички тела падат. Но ти вземаш един камък и го хвърлиш нагоре. Въпреки този закон, ти може да вземеш едно тяло и да го хвърлиш, дето искаш. Не че ти нарушаваш равновесието. Законът си е закон. Но туй ни най-малко не подразбира, че телата трябва да останат в една и съща посока. Защо? Защото телата в природата, тъй както разбират, всички тела падат към един център. В пространството всичките тела се движат в разни посоки. Някъде виждате две тела вървят успоредно, след това виждаш едно тяло се движи в една посока, друго в друга посока. Ти виждаш, че в този водовъртеж има закони, които управляват туй движение. Има съразмерност на движението. Няма никакво стълкновение. Тъй щото нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки могат да се турят в разни направления. Но трябва да

има едно съответствие между тия закони, които направляват целия живот. В дадения случай *AD* кога трябва да се ограничи. Някой път искате да бъдете свободни. Казвате: „Изгубих свободата си.“ Какво разбирате под думите „изгубих свободата си“? Когато богатият изгуби свободата си, изгубва свободата на своето действие. Ученият, щом изгуби свободата си, изгубва свободата на своето действие. Здравият, като загуби свободата си, загубва свободата на своето движение. Много пъти болният, който изгубва свободата на здравето си, печели нещо. При всяка болест, след като е бил ограничен, след като е боледувал 2, 3, 4, 5 месеца, след като се е върнало здравето, вече има една печалба. Нещо ново е влязло, някакви нови схващания за живота. Някой богаташ е осиромашал и отново става богат. Той вече има една опитност много по-голяма от първата. Та всяка загуба на свободата на действие, то е една възможност да придобиете свободата в една нова форма, с една нова придобивка. Да допуснем, че вие сте изгубили свободата си. Вие сте длъжни да работите за вашите родители. Какво загубва човек? Може ли да схванете, че, като си загубил тази свобода, не си могъл да придобиеш нова свобода. Ти не си могъл да продължиш своето образование. Тогава човек се утешава, че е направил услуга на домашните си. Има и други причини, които не допринасят нищо, които са спънали човека.

Сега как бих ви обяснил нравенето на добро? Направиш едно добро, но всякога доброто ще те ограничи. Може ли да е добро това, което те ограничава? Всяко нещо има две ограничения в света. Ти носиш едното ограничение, което не става по волята на Бога. Ти губиш. А има едно ограничение, в което ти печелиш. Пък има едно ограничение, в което съжаляваш, че си се ограничил. В другото ограничение се радваш, че си се ограничил. Добре е туй. В даден случай при известни условия човек може да не се ограничи. Ето, вземете закона на любовта. Вие може да бъдете ограничени. Най-

голямото ограничение става в любовта. Няма друга сила, която тъй много да ограничава, както любовта. Но там, като искат да те освободят, ти не искаш да те освободят. Един човек, който се е влюбил, не иска да го освободят. Опитвали ли сте да освободите човек, който се е влюбил. Сега разберайте, влюбване има във всички – в един кон, в скъпоценни камъни, влюбване има в шапка, в книги, в обуца, в балтон. Какво трябва да разбирате под влюбване?

Каква беше първата тема от която излязохме? – 4 равно на 1. Четирите прави линии съставят един квадрат. Казваме, те са равни, те съставят границите. Четирите, това са границите на едно число. Едно число, в което има четири възможности. В това отношение онези, които са изучавали кабалата, определят отношенията на човека в дадения случай. Казваме: 2, 4, 8 са четни числа. Трябва да ги преведете в геометрическа форма, да видите в 2 какво се крие, в 4 какво се крие и какво се крие в 8. Имате числата 6 и 7 или 3 и 9. Човек има 5 пръста, 2 очи, 2 уши, 2 ноздри, но има една уста. Значи има три двойни и единица отдолу. Но вътре устата има две отверстия – едното за стомаха, другото за дробовите. С едното ухо вземаме нещо, а с другото предаваме. С едното ухо слушате. А като слушате е лявото ухо, ангажирано е повече сърцето ви. Ако слушате повече с дясното ухо, ангажиран е повече вашият ум. Човек дълго време трябва да се възпитава. Има изключения в подсъзнанието ви. В подсъзнанието и в съзнанието ви стават известни движения; вълна от този уд вие мислите. Някой път мислите чрез дясното си ухо. Но човек някой път има много обвивки. Правили ли сте опит с някои животни, понискостоящи животни, като жабите. Като се тури известна киселина на гърба на жабата, не сте ли забелязали с кой крак иска да я премахне. Някой път парализират единия крак и не може на ум да й дойде да употреби другия крак, за да я премахне. Човек трябва да върви не праволинейно, но по най-малкото съпротивление. На човек

е турено едно препятствие. Но в тия препятствия има ред причини, които са накарали или лявата ръка да работи, или дясната ръка да работи.

Казвам: При самонаблюдението трябва да имате една основа на самовъзпитание. Природата постоянно учи. Представете си, че ви дадат малко сух хляб, нещо, които не са влажни, за да ги дъвчете дълго време. С дъвкането ще дойде слюнката, за да направи този хляб мек. Ако не го намажете, той не може да влезе. Трябва дълго време да прекарате хляба в устата си, за да ви бъде полезен. Ако слюнката не дойде, работите не вървят.

Да допуснем, че вие в живота имате известни мъчности, искате да постигнете нещо. Имате корав хляб, трябва да дъвчете, да дойде слюнката, да се намаже малко и пак ще го дъвчете. Какъв е законът на дъвкането, за храносмилането? Има едно състояние за работите отвън. Някои хора бързат да свършат работа. Много хора бързат да се наядат. Казват: „Нямам време.“ Но после години страдат. Имаш достатъчно време, ти не бързай да ядеш яденето си. Ти седни като чорбаджия. Казваш: „Нямам време.“ Как нямаш време? Сега ако не дадеш това време, след време ще го дадеш. В природата съществува един закон. Природата е определила човек като яде, колко време да употреби. Определено е. Ако той пристъпи нейните закони, тя ще го застави в края на краищата да намери време отнякъде. Ами че ти лежиш два-три месеца. Ти десет години си бързал в яденето, разболееш се, имаш свободно време, а сега нямаш време. Искаш да направиш едно нещо. Въпросът е в правилното разрешение на един въпрос, а не в бързането. Не мисли, че губиш времето си, защото природата ще те накара да наваксаш изгубеното. Онова, което си спечелил, тя ще те накара да го прахосаш. А онова, което си прахосал, ще те накара да го наваксаш. Та бъдете внимателни, с нея не си играйте.

Разбира се, това са отвлечени работи. Казвате: „Така е наредено на човека, съдбата му е била такава.“ На умния човек, понеже много помощници има, все умни хора му уреждат работите. Глупавите хора, понеже всички слушатели са все глупави, само току ги матахарат. Глупавият между глупавите не може да живее. Трябва да гледате да вървите в онзи път на добрите служители в света. Има едни служащи, в света има едно заведение на забавление. Природата има едно учреждение, като влезеш в този апартамент, там са всички шегаджии. Те ще те водят в една банка, в друга банка. Американците често правят такива шегии. Много българи, които са ходили в Америка, някой път са се изненадвали. Един ден гледа, получи един чек от 25 хиляди долара в една банка. Той е недействителен. Той никъде не може да го осребри. Като го даде, погледнат го, усмихнат се и казват: „Излъгали са те.“ В природата има два вида чекове. Едните, е които можеш да вземеш всичко, а другите, които никой не осребрява. Кой ли не е останал разочарован от чековете си?

Та аз съм представял този пример. Един виден евангелски проповедник отишъл в един квартал, дето живеели богаташи, и видял там една затворена църква. Той казал, че иска да покаже дали има дарба. Работил два месеца и си тръгнал. Очаквал някой поне да му благодари. Но никой не се явил при неговото тръгване. Отишъл на пристанището и по едно време гледа, че се приближава към него един човек. Той си казал: „Иде да благодари.“ Но като се приближил до него, човекът му казал: „Трябва да си платите за електричеството на салона.“ Питам: Какви са били побудителните причини на този проповедник?

Та всичките разочарования, които претърпявате в живота, не са нищо друго освен нарушение на естествените закони в природата. Всичките страдания, които идат, не са нищо друго освен малка корекция. Понеже, ако не коригираме една погрешка, за в бъдеще в

ред други състояния животът ще стане много по-тежък. Та всякога, когато се случи една малка корекция, вие не съжалявайте. По-добре е сега да дойде корекцията, отколкото отпосле.

Ако попитате какво трябва да правите, за да ви върви напред, може да ви кажа. Пейте, нищо повече. – „Ама сега ние не можем да пеем.“ Колкото можеш, ще пееш. После, каква песен трябва да избереш? Да допуснем сега, че аз ви кажа да пеете. Да оставим вече онези песни, които са пети. С каква дума ще започнете? Понеже думата е основата за сегашната музика. При разни условия, разни песни са създадени. Но, да кажем, да създадем една песен, да ни тръгне напред. Каква песен трябва да направите? Представи си, че тебе те заболи корем. Ти искаш да пееш, но твоят корем те измъчва. Как ще пееш на стомаха, на стомахчето? Щом човек го заболи корема, той трябва да тури върху него ръцете си като две батерии и да се лекува. Ако му туриш ръцете си и му пееш, по-лесно може да се трансформира тази енергия. В сегашния свят музиката не е турена като средство, като правило за поправяне на погрешките. Музиката, това е едно естествено положение. Каквото и да е това естествено положение на човешката мисъл, по пътя на мисълта ти ще дойдеш до света на музиката. За да бъде мисълта ти естествена, ти трябва да дойдеш до областта на музиката. Здравословното състояние, то е музиката. Щом пееш, ти си вътрешно здрав. Щом ти вътрешно можеш да пееш, правилно можеш да мислиш, можеш да чувстваш. Останеш ли без музика, този музикален стремеж има едно естествено положение на мисълта ти. Затова може да не пеете, но мислете за музиката. Да мислиш, значи да слушаш не само когато ти пееш, но и когато другите пеят. Вслушвайте се всякога. Когато чуете да пеят, дето и да минавате, вслушвайте се. Изискват се две-три секунди – вслушай се с едното ухо или с другото. Ако така постъпвате, ще си създадете един навик. Един извор шуми – вслушайте се, един музикален тон

има. Аз да ви дам едно правило: Вслушвайте се в каквото и да е шум, има ли нещо музикално. При всяко едно движение, при всеки един звук, вслушвайте се. През празното време вие може да си създадете един хубав навик. Аз обръщам вниманието ви на този музикален свят. Ще намерите естествено положение. Музиката е естествено положение на човешката мисъл, здравословно състояние.

Сега да ви дам един пример. Представете си, че ви трябва един художник, да ви нарисува. Във вас има желание този художник да ви нарисува тъй, както той мисли. Ако този художник може да ви нарисува, той изпъква с уважение във вашата картина. Природата обича да я нарисувате такава, каквата е. Ако не можете да я нарисувате, ще намерите онези, които могат да я нарисуват. Природата ви заставя някой път и казва: „Нарисувай ме, каквато съм.“ Ти ще седнеш в този даден момент и, природата като ти каже да я нарисуваш, ти ще нарисуваш основните ѝ черти, очите, и тя като намери, че си я нарисувал такава, каквата е, ще я зарадваш. Вие казвате: „Какво мога аз да направя?“ Ще нарисуваш природата. После тя ще постави въпроса в умствено отношение, ще каже: „Я определи как ме схващаш.“ Сега вие казвате: „Може ли човек да рисува природата?“ Може. Как не. Всеки един от вас не е нищо друго освен един художник, който рисува природата. От това зависи вашето щастие. Вашето бъдеще зависи от това вие да нарисувате природата. Ако я нарисувате добре, вашето бъдеще е определено; ако не я нарисувате добре, спъвате своето бъдеще. Нарисувате ли я добре, тя ви повдига, насърчава, ще ви даде сила, мощ, всичко. А щом не я нарисувате, ще дойде обезсърчението. Щом се обезсърчиш, не си добър художник.

Сега ще ви попитам: На кой език трябва да ви говоря. Вземете английски език – не е правилен, български език – не е правилен. Защото на английски език туй, което умира, на български значи

живее. Как е възможно на един език да кажем една дума, която значи смърт, а на друг да значи да замине. Думата трябва да има едно значение, да няма две значения. Каква дума тогава трябва да употребим?

Та сега се изисква да научите езика на природата. Винаги, каквато и работа да вършите, не я вършете в едно възбудено състояние, при едно горчиво чувство. Всякога се постарайте да имате едно добро разположение. То е говор на природата. Да имате разположение. Не да кажете: „Не съм доволен.“ Да имате едно добро разположение да мислите, да имате едно добро разположение да чувствате и да постъпвате. Като имате добро разположение, говорът ви е правилен. Ако нямате туй добро разположение, говорът ви не е правилен. При всяка една работа, каквато и да е, човек трябва да има едно естествено разположение. Човек никога не трябва да го губи. Всякога трябва да има една мярка. Разположение аз наричам мярката, с която се мерят нещата. То не е разположение, което произтича от яденето. След като се наяде човек, усеща се разположен. Или след като е получил пари. Аз говоря за разположение, което предшества парите. Има разположение, което се явява след резултата. За него аз не говоря. Аз говоря за едно разположение, което всякога предшества резултата. Следователно онзи, на когото разположението предшества резултата, всякога може да бъде богат и богатството му никой не може да вземе. А онзи, разположението на когото се явява след резултата, то е временно. При временните работи разположението отпосле иде. Трябва да знаеш. Трябва да знаеш туй, което си, да остане, то е важно. И ще дойде време, когато туй, което имаш, трябва да го дадеш.

Туй е философия. Приложението остава. Сега знаете ли какъв е основният тон на здравето? Трябва да се правят опити. Намерете един болен човек да пее и, като оздравее, пак да пее. Ще забележите каква

разлика има. Помислете известно време какъв е основният тон на здравето. Здравето спада към мажорните гами. Кой тон ще турите?

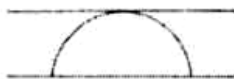
Тогава изпейте думата разположи се. Тя има четири гласни. Я изпейте да видим. Как ще изпееш „разположи се“ на един човек да те разбере. Как ще започнете – нагоре или надолу? (*Нагоре.*) Колко да го дигнем? Трябва да го дигнете, знаете ли защо? Защото с най-малкия подтик много малко ще ти коствува. Малко разположение. Аз не искам много от тебе, малко да си разположен. Малко естествено разположение – нищо няма да ти коствува.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

11 лекция от Учителя, държана на 21 декември 1934 г., София, Изгрев.

ПОГРЕШКА И СПЪНКА

Отче наш.



Фиг. 1

Чете се резюмето: „Естествените рамки на свободата“. Чете се темата: „Отличителните черти на гръбначните животни“. За тема ще имате: „Разликата между птиците и рибите“.

Може ли да намерите някаква побудителна причина за създаването на гръбначните животни? Какви са били побудителните причини? Може ли човек да създаде нещо, което го няма в себе си? Представете си, че вас ви фотографират. Да кажем, след хиляда години имате такава картина – както сте седели тук, фотографирани. И може ли да се зададе темата кои са били побудителните причини, за да се фотографирате, да се съберете? Как бихте разбирали темата? Съвсем други обстоятелства са били тогава. Вие сте забравили. Този път на гръбначните животни е вашият път, по който сте минали. Пътят на рибите е вашият път, по който някога сте минали. Трябва да се докаже. Доказателството е вашето съществуване. Разбирате, че вие съществувате, съществуват тези форми. Ако вие не съществувате, и тези форми нямаше да съществуват. Значи цялата природа пред вас или вън от вас, това е вашият минал живот. Животът е история, която вие сте писали някога. Сега се чудите на онова, което сте писали. Не може да си го обясните. „Който сам пише, сам не може да го чете“ – казват турците.

Тогава вие задавате въпроса: „Защо Господ създаде света така?“
Защо Господ създаде света така? – Това е една много неопределена

идея, макар че то е нашият път. Някой може да зададе въпроса: Какво му трябва на Господа да се занимава с такива работи, да прави глисти. За какво му трябва на Господа да прави риби, защо ще му трябват те? Или защо са му на Господа да прави тия коне, волове, четвероноги? Някой би задал този въпрос. Даването на дрехите се оправдава с живота на човека. Бащата създава дрехите на сина. Той прави дрехите по единствената причина – заради сина. Ако питате защо са създадени всичките костюми, това са формите, които са необходими за неговите деца. Всичките животни, това са костюмите, в които неговите синове са се обличали, като са расли. Те са живите костюми, които са останали като изложение. В животните вие проучвате вашите минали костюми. Сега каква е ползата от костюмите? Кое ги е задържало? Защо са задържани старите дрехи? Или аз ще ви попитам друго: Каква нужда имате от старите навици? Можете ли ми каза един стар навик, от който нямате нужда и го проявявате? – Ще ви приведа един пример, един стар навик. Знаете какво казва Христос: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата!“ Вярно ли е? – Вярно. Така казва Христос. Тогава един се обръща и удря една плесница на друг. Последният го ритва. Първият му удря една плесница, онзи пак го ритва. Пита: „Защо риташ? – Защото няма писан закон за това. Законът е: Ако те ударят от едната страна, обърни и другата, но трябва да знаеш, че с всеки удар идва един ритник. Туй е, което наричат последствие, карма. Кармата е обратният процес на краката. Туй, което няма закон, ще се провери. Имате тия неволни движения. Пуснете един кон, ще ритне, или ако имате една такава пружина, която се крепи при известни условия (Фиг. 1), тя непременно ще направи реакция и ще заеме своето първоначално положение. Сега може да ви се даде такава тема: „Ползата от изучаването на миналото“. Каква полза има да се изучава миналото? Миналото – разбираме това, което е станало. Има две

положения в миналото: някои неща са станали добре, някои неща не са станали добре. Настоящото е, което става сега, което може добре да стане и може зле да стане. Бъдещето е, което не е станало, а може да стане и може да не стане. Думата „става“ е малко двусмислена. Тя има едно значение – сбъдва се, има и съвсем друго значение – изпълва. Може да допуснем от научно гледище да се обясни един сложен въпрос – човешкото развитие е един сложен въпрос, както появяването на всички животни, които съществуват. Не е лесно.

$A \bullet \qquad \bullet B$

$D \bullet \qquad \bullet C$

Фиг. 2

Да допуснем, че имате една точка (Фиг. 2). Това е само за обяснение. Тази точка в органическия свят я наричат клетка. Най-първо ние имаме външната форма. Трябва да знаем какви са вътрешните стремежи. В геометрията възприемате тази точка като силов център; има известно напрежение, известен подтик. Тази точка се предполага, че може да се движи по една посока. Нещо тук не е ясно. После правата линия е най-късото разстояние между две точки.

Имаме права линия AB . Пита се: Защо се проявява правата линия? – То е необходимост. То е една необходимост, за излизане на тази силова линия от една посока в друга посока. Щом A дойде в B , тя назад не може да се върне. Тя ще влезе в друга посока, точно перпендикулярна на себе си. Тя ще дойде в точката C . Щом дойде в точката C , назад не може да се върне, тогава взема точно перпендикулярна посока, взема друго положение, дойде в точка D . Щом дойде в D , вземе перпендикулярно положение. Следователно

имате четвърто движение, образува се цял квадрат. Правата линия е движение на точката *A* към *B*, от *B* към *C*, от *C* към *D* и от *D* към *A* и се образува квадратът. И тогава при първата възможност *AB* е пътят, който става граница на квадрата. Ние може да кажем, че квадратът не е нищо друго, освен ред прави линии, които са съединени. Но тази точка не се спира там. След като изходи този квадрат, тя не може да се върне. Щом дойде втори път в точката *A*, невъзможно е вече да се върне пак в този път. Следователно тя пак ще вземе едно перпендикулярно движение, ще образува едно тяло, ще образува три измерения. Перспективно как ще покажете, че се движи в перпендикулярна посока? Накъде ще се движи?

Туй, което вие виждате, тези животни, тези форми не са нищо друго, а материалите, които влизат в самия градеж. Човекът е сбор. Човешкото тяло е сбор от всичките животни, които съществуват на земята. Животните, които съществуват във въздуха, това е човекът, разложен на своите части. Животните са части на човека, изложени в природата. Това, което виждате, е човекът, разложен на своите части. Тия части, събрани в един човек, всичките животни, външният свят, събран в един човек, съставляват човешкия организъм. Неорганическите форми, това са материалите, от които е съградена сегашната форма на човека. Разбира се, ние, като говорим за човека, нямаме предвид само сегашния. Защото вие знаете само тия хора, които виждате, не знаете цялото човечество. Цялото човечество не е на Земята. Аз говоря за човечеството, което населява не само Земята, но и човечеството, което населява и другите светове. То е нещо велико. По някой път ние се чудим защо е създаден един червей. Не може без него, той е материал. Някоя малка буболечица, някое насекомо или птица, това са материали, които са били необходими, понеже постоянно става градеж на по-възвишени форми. Аз ви привеждам този пример не да обясня някаква философия, но човек не

трябва да презира тия малки форми. Ако рече да ритне някоя малка форма, той рита себе си. Няма какво да рита. По някой път съм виждал котката хване опашката си, пък като не знае, че е нейна, мисли я за някой външен предмет, стисне я. Като стисне, измяука. Като стисне няколко пъти, тя разбира, че има някаква връзка. Като стисне, заболи я. Вие сте забравили. Не разбирате защо природата е създала така. По някой път не може да си представите какво отношение имате с нея. Срещнете някой човек, казвате: „Мен не ме интересува.“ Но вие не разбирате въпроса. Всеки човек за вас е още по-важен. Всичко е важно. За който разбира, всичко е важно. Само че вие, като се срещнете, като се съберете, трябва да разбирате вашите отношения. За пример в музиката може да имате *до*, може да имате *ре* или *ми* и т.н. Ако имате *до* цяла нота, това са отношения, пътища, степени. Какво показва *до* в дадения случай? Кой е най-ниският тон в музиката? Как го наричате? Който има 32 или 16 трептения? Музикален тон, основен тон аз наричам този, който не може да е ни по-горе, ни по-долу. Той е основен тон. Този основен тон създава всичките тонове. Той е основен тон в музиката, философски аз разбирам, че той е като семе. Като го посееш, той ражда дървото. Развива се музиката. Под основен тон разбирам тоя, който съдържа всичките тонове в себе си.

Нали имате в природата такива примери? Вземете дъгата, от колко цвята е тя? – Седем цвята. Във физиката казват, че ако ги съберете тези седем цвята, всичките образуват белия цвят. Значи, белият цвят е създаден от тия цветове. Туй, което ние наричаме бяло, съдържа в себе си другите цветове. Белият цвят е основен цвят на червения, портокаловия и т.н. Сега по-нататък не ни трябва.

Ако речете да разсъждавате, ще стане като с един английски философ. Мисля, че се нарича доктор Браун, в Бостънския университет. Държи той лекция на студентите, говори за човека,

разграничава го тъй, че най-после се обърква. Той вече не може да разбере каква е разликата между студентите и него. Казва: „Аз сам се обърках. Аз Браун ли съм или не съм Браун? Обърках се, ще ме извините, ще прекратя лекцията. Този въпрос, както съм го развил, става едно объркване, не може да се обясни.“ Казвам сега: По някой път и вие може да се объркате. Объркаш се. Изгубиш своята мисъл, изгубиш своите отношения, които съществуват, намериш се на тъмно. Умът ти не работи, има едно объркване, в което хората могат да загубят своето присъствие. Психологически вие трябва да изучавате този закон. Често губите връзка, по някой път вие не може да се познаете. За пример аз съм слушал много пъти някой кротък човек, някое малко дете, говори кротко, но като се разгневи, казва: „Ще те убия!“ И другото казва: „Ще те убия!“ Може да го убие. Но в дадения случай туй дете не може да направи това. Отде иде това понятие, та то тропа с крак? След малко прегърне го, казва: „Аз само исках да те сплаша.“

Сега ще ви запитам: Може ли яйцето само себе си да счупи? – Не. Друг може да го счупи, но то само никога не се чупи. Може ли яйцето да е виновно, че е счупено? У човека има една погрешка, която не е негова. Туй е оправданието на човека. Има само едно оправдание. Има само една погрешка, която става, но която не е негова. Туй, което става с него, той го предава. Но философията е: защо става тази погрешка? Ако яйцето само по себе си не може да се счупи, има друг да го счупи. Възможността, че може да се счупи, е погрешката. Ако вие посеее семето в земята, то ще изникне. Следователно изникването не е нищо друго, освен една възможност да се направи една погрешка. В тази погрешка има растене. Следователно защо трябва да правим погрешки? – За да растем. Това е, ако искаш философски да разсъждаваш. Някой казва: „Аз направих една погрешка.“ – Ти си се преместил от А в В. Ще благодариш на тази

погрешка. Направиш втора погрешка – преместиш се от *B* в *C*. Направиш трета погрешка – преместиш се от *C* в *D*. Направиш четвърта погрешка – преместиш се от *D* в друга посока. Погрешката, това е път, по който трябва да вървиш. Има една погрешка, за която човек не е отговорен. Благодарете, че е така, защото, ако тази погрешка я нямаше в човека, нямаше да има и растене. (*Как трябва да гледаме на спънките?*) – Спънките са резултат на черупките на счупеното яйце. Погрешката е в счупването на яйцето, а спънката е в черупката на счупеното яйце; от невнимание ти ще се спънеш. Туй, което засега ви смуцава, то е една хубава идея. Тя е съществувала, посветените са я знаели. Вас ви смуцава, че имате една погрешка, питате: „Защо тя съществува?“ – Вие не сте отговорни за нея. Направиш една погрешка, казваш: „Аз не съм виновен.“ Не си ти виновен, а те съдят за нея. И в туй съдени има растеж. Тя е само една погрешка, не две. И тя е обоснована на това, че яйцето само не може да се счупи. Вие искате да знаете коя е погрешката. – Погрешката, в която вие растете. Погрешката, в която вие не растете, е опасна. Що е една спънка? – Туй, което спъва растенето, то е спънка. Духовно не се спъвайте! Спъването е от вас. Спъването е от вас, погрешката е от другите. Всяка спънка е ваша, основната погрешка не е ваша. Сега аз ви давам тая максима, за да можете да турите равновесие. Много пъти вие се намирате в затруднено положение, казвате: „Защо стана така, не можеше ли другояче?“ – Не може. Има неща, които трябва да станат, защото, ако не станат, лошо ще бъде. Ако стане, ще бъде погрешка, ако не стане, ще бъде лошо. Ако стане тази погрешка, ще има растене; ако не стане, ще има спъване. Злото в света аз обяснявам така: то е процес на гниене, дето нещата не стават. Правете разлика сега. Злото е процес, дето погрешка не става, а става гниене. Доброто е процес, дето погрешка става, но растене има, няма гниене. Тъй щото тази максима се явява между две противоречия. Малкото

противоречие е за предпочитане. Погрешката е за предпочитане пред гниенето. Доброто е за предпочитане пред злото, защото в злото няма растене, има гниене. Когато ние разглеждаме злото, то се оправдава дотолкова, доколкото то дава материал за доброто, за растене в доброто. Тогава злото е на място. Когато казваме, че злото е на място, то е, когато злото дава материал на доброто в процеса на расте нето, на съграждането. Тогава казваме, че злото е на място. Значи, злото може да се превърне в добро. Доброто може да се гради. От тия гниещи материали се образуват всичките спънки в живота. Да излезеш от едно безизходно положение, то е наука, да използваш процеса, в който има растене. Процесът, в който растенето е спряло, от него трябва да се пазите. Трябва да се пазите да не спре вашето растене.

Има една философия, която като разбере човек, му става неприятно. То е философията на падането. Като ядеш една храна, която е подходяща, след като я ядеш, усещаш едно удоволствие. Във вкуса усещаш вътрешно подновяване. Казвате: „Много хубаво ядене!“ Щом като ядеш и яденето не е на място, съжаляваш, че си ял. Ако яденето е хубаво, тази философия е разбрана. Ако яденето не е хубаво, философията не е разбрана. Има една разбрана философия в живота, пък има и една философия неразбрана. Представете си сега следното положение, че на тази височина един петел се покачва и пее. Неговият глас се чува на далеч. Другият е под него. Този, който е долу, неговият глас не се чува. Каква е разликата между тия два петела? По какво се различават? – Всеки, който се качи на високо място, неговият глас се чува.

Питам сега: Кое е по-важно – почвата или семето? Семето ли е било създадено за почвата или почвата за семето? (*Почвата за семето.*) Вие ли сте създадени за света или светът е създаден за вас? Този свят да грешите ли е създаден или да правите добро? Трябва да

се разреши въпросът, научно трябва да се гледа. Защото, ако светът е създаден заради нас, той е едно условие, в което ние може да растем. Тогава другото положение – да грешиш ли в света или да правиш добро? Две положения има: или да грешиш, или да правиш добро. Кое трябва да се направи по-напред, погрешката ли? След като се направи погрешката, престъплението ще дойде. Черупката, която остава, на нея ще се спъне някой, ще си пукне главата. Ще те хванат, ще хванат яйцето, което не е направило погрешката. Ще кажеш: „Защо останаха тия спънки? На този човек му се пукна главата. На мен наум не ми идва да пукна главата. Пукна му се главата, блъсна се. Мен ме блъсна някой. Здрав бях едно време, а сега, както виждате, съм разделен на две части.“ Добре, защо светът е създаден? – Светът е създаден, за да грешим. Светът е създаден, за да направим само една погрешка, не много. Другото е развиване на погрешката. Ще забележите, че в този психологичен процес има най-първо усилване. Разгневиш се, усилва се гневът, махаш ръце, казваш: Аз ще направя това, аз ще направя онова. Дойдеш до върха. Най-после става една смяна, помислиш, помислиш, после започваш да слизаш надолу. Казваш: „Хайде да се примиря с този човек.“ Значи процесът започва. Като слезеш на същия уровень, пак ще придобиеш същото състояние. Имаш едно възходящо състояние, после като една пружина дойдеш в първоначално положение. Дойдеш до естествения развой на нещата. И в доброто е така. И доброто върви по същия закон. Ти вървиш по пътя на доброто, качваш се, качваш се, кажеш: „Аз ли ще оправя света?“ – И слизаш пак. Може да работиш и в доброто, може да мислиш, стигнеш до върха и дойде обратният процес. След туй кажеш: „Друго да направя.“

По какво се отличава доброто? Не мислете, че вие като се качите на върха като този петел, тогава ще направите добро. Доброто трябва да го направиш в основата. Погрешка е то. В самата погрешка е

спънката. Защото след като ти пукнат главата, ще идеш при един лекар, ще платиш стотина лева да ти я превърже. Този лекар се е молил отдавна друг да те бие, за да направиш едно добро. Защото, ако главата ти не беше пукната, нямаше да видиш този лекар, добро нямаше да направиш. Дойде някой до една спънка, от която си блъска главата – пука си главата. Ти си с превързана глава, идеш при лекаря, ще платиш двеста лева, ще благодариш, че ти превързал главата, ще направиш добро, без да знаеш. Пък и той е направил добро, без да иска. Защото, ако той нямаше нужда, щеше да каже: „Аз ли ще се занимавам с неговата глава, да я превързвам?“ Но понеже има нужда, ще ти превърже главата. После ще каже: „Аз му превързах главата, превързах я за двеста лева.“ Та казвам сега: Трябва едно пресяване. Житото се отвява и пресява. Трябва да се отвеят нещата и да се пресеят, да се турят в житницата чисти неща. Имате една чудесна философия.

По някой път в музиката има пеене. Някой не може да вземе верен тон – или *фа*, или *ми* не може да вземе вярно. Много мъчно е да направиш едно различие между *си* в първата гама и *си* във втората гама или *ла* в първата гама, или във втората октава, или в третата, или в четвъртата, или в петата, шестата, седмата, единадесетата, дванадесетата. В музиката се познава колко е ограничено вашето съзнание. Някои от вас искате много работи да свършите. Вижте какво е разстоянието от едното *си* до другото *си*. Такава е работата, която може да свършите. Не се самозаблуждавайте, че големите работи, които може да свършите, другояче трябва да ги разглеждате. Една работа колко хиляди години може да преживее. Работата е, че може да напишеш една книга, но след две-три години се забравя. Това е една работа, която служи за благото на човека. Ние говорим, това са забавления. Някой казва: „Аз искам да направя нещо.“ Тогава, когато някой от вас се намира при големи мъчности, гледайте колко

октави може да вземете. Ясно ще вземете. Не само ясно, но мек да е тонът. Някой път някои вземат вярно, но много кресливо. За всеки един креслив тон има спънка.

Добрите певци правят погрешки, обикновените певци се спъват. Че ти ако не може да вземеш основния тон, какъв певец си? Щом можеш да вземеш основен тон, това е най-хубавото състояние, което си имал в живота. Най-хубавото, което в живота си имал, то е основният тон *до*. Аз го наричам основния тон. Най-хубавото състояние, което някога си имал, което не излиза от ума ти, най-хубавото състояние, че за него сънуваш, ставаш с него и в младини, и в старини, и в един живот, и в друг живот все за него мислиш, – то е основният тон, то е музикален тон. По някой път ние говорим за живота, но животът е свързан с малките работи, с хубавите работи, за които човек почита нещо хубаво, което мъчно може да се опита.

Сега едно е приятно. Направената погрешка да не ви смущава. В живота вие ще се пазите от спънки. Така се обяснява онази максима, която е дадена в свещените книги, че всичко работи за добро, за основната причина. Първият човек направи една погрешка. Защо я направи? – За да има растеж. Първият човек направи една погрешка, сегашните поколения се спъват. Там е работата. Злото не е в погрешката, злото е в спънките вътре, които срещаш. Казва: „Това защо е, онова защо е, другояче не може ли?“ Ако сега ви попитам каква буква искате да ви напиша, ако попитам всинца каква буква искате да ви напиша, колко мнения може да има? Може да има толкоз много мнения и те ще се различават. Но все таки в българския език може да има толкова мнения, колкото букви има в българската азбука. Има 32 букви, вие сте тук повече от тридесет души. Най-малко двама души ще пожелаят същото нещо, без да искат. Според вас коя буква е най-важна в българския език? (А.) Защо? Че евреите нямат А. На евреите всичките им букви са съгласни. Гласните ги няма, гласните

букви се подразбират, 22 букви имат, но са все съгласни. Алеф от тях не е гласна. Евреите без гласни букви могат. Българите имат гласни А, О, И, Е, У, Ю, Я, Ъ. Кои букви са по-важни – гласните или съгласните? На български език ще кажете Иван. Кажете три гласни и две съгласни. В еврейския език имате четири съгласни. Гласните у тях се подразбират. Това са второстепенни работи, дреболии, мода в писмената реч. Вие имате името Иван на български, на френски Жан, на английски Джон, на турски как е. Има един закон на човешката мисъл, който вие трябва да имате предвид. Правилно трябва да се мисли, защото има една мисъл, един път, който не е правилен. И в мисленето хората имат толкова дефекти, колкото в ходенето. Има някои хора, които не могат да ходят правилно. Ако някой човек ходи с левия си крак и постоянно завърта, какво бихте казали? – Има дефекти в човешката мисъл, в човешките чувства; какво бихте казали?



Фиг. 3

Всяка мисъл не върви в една правилна посока. Хиляди години тази човешка мисъл вървяла по известна посока, та е огънала човешкия нос. Човешкият нос е добил тази форма (Фиг. 3). Преди хиляди години носът е бил изпъкнал. Какво движение оказала човешката мисъл върху човешкия нос? Има закони, по който човешката история може да се чете по човешкото лице – в какво направление е вървяла човешката мисъл в различните епохи. Това е един начин за изследване. Ако една ваша мисъл не е права, тя един ден ще окаже влияние върху вашия организъм. Вашият организъм един ден ще окаже влияние върху окръжаващата среда. Във вашия

живот вие сами може да се спънете. За пример в мнозина от вас има неестествено любопитство. Говорят двама души, вие идете, дадете ухо. Какво ще чуете? Когато двама души се разговарят, каква тайна може да има? Абсолютно никаква тайна няма. Те са толкова обикновени работи, че трябва да ги знаете! Аз ще ви дам сто лева, ако можете да кажете нещо, което да е тайна. Аз ще ви дам двеста лева, ако можете да кажете нещо, което да е тайна, нещо, което да не е било. Казват: „Нашата тайна!“ Всеки я знае. Казва: „Ще ти кажа нещо. Много те обичам!“ Че каква тайна има в това? – Няма никаква тайна. Имаше един наш приятел Граблашев, който държал сказка и един господин му казал: „Ще ви кажа една тайна.“ Отива до ухото му и му казва: „Страшен вагабонтин си!“ Няма скрити работи, няма тайни работи. Като няма скрити работи и ги знаете, защо, като минавате, пак давате ухо?

Един извор от високо извира и кряска, друг извор от ниско извира, почти никакъв шум не нрави. Каква е разликата между този, който кряска, и този, който никакъв шум не вдига? Вие край кой извор бихте отишли – при този, който дига шум, или при онзи, тихия? Туй, което в тайно се казва, то е тихият извор. Реката, която дига шум, ни плаши. До тихата река се приближаваме повече.

Кое е основното нещо, което ще остане и което може да приложите. Ще кажете: „Трябва да се правят погрешки.“ Има една погрешка, за която човек не е отговорен. Това е тайната. Единственото нещо, което не знаем, е, че тази погрешка е направена; тя ни интересува. Сега може да има много преводи. Ще кажем, че това е погрешката. Има една погрешка във вас, за която вие не сте виноват. Защо вие направихте тази погрешка? Вие нямате предвид погрешката, самата погрешка е скрита, това са последствията. Да кажем, кармически нещо се случи, но може тази погрешка да е станала преди хиляда години, сега имаме резултата. Това не е

философия. Някой казва: „Няма погрешка.“ Вие имате резултата. Погрешката е станала преди хиляди години, сега имате резултата. Вие наричате спънка, дето постъпката е направена, но грешката не е станала сега, тя е станала в далечното минало. Благодарение на тази погрешка вие сте човек, вие сте дошли до това положение. Тази погрешка ви е подишала. Ако тази погрешка не беше се случила, вие нямаше да съществувате. Самото ваше появяване в света се дължи на тази погрешка. Ако не беше направена тази погрешка, нямаше ли да бъде по-добре? – Не. Ако ви дам едно златно яйце, което да не се счупи и ви дам едно кокоше яйце, кое яйце е за предпочитане – кокошето или златното? – Кокошето. Кокошето яйце може да го изядете, да ви ползува нещо. Защо хората обичат повече златното яйце? Помнете едно нещо: всички купени яйца се развалят. Най-хубавите яйца никога не се купуват. Всяко яйце, което веднъж е купено, то се разваля. За пример вие се страхувате от вашата погрешка. Баща ви ако не беше направил хиляди престъпления, вие не щяхте да бъдете живи. Бащата, който изял хиляди кокошки, прасенца, агънца, и дядо ти, и прадыдо ти направили хиляди престъпления, за да дойдете вие да живеете. Вие сте причина за всички престъпления. Това е за разсъждение само. Наполовина е вярно. Привидно така се обяснява. Аз поставям въпроса така.

Ако човек е създал хиляда монети, отлял ги е, има ли право да ги похарчи? – Той има право. Туй, което е създал, може да го харчи. Нарисува една картина, втора, трета, четвърта, пета, девета, има ли право да ги продава? Има право. Какво престъпление има, че ги продава? Тази картина, която си продал, няма да плачеш за нея. Сега де е престъплението? Казваш: „Аз направих престъпление.“ Кой човек е направил престъпление? Престъплението седи в това, когато не правиш погрешки. Че ти ако не си направил погрешка, ще направиш престъпление. Ако извадиш от касата пари и ти олекне, това е

погрешка. Казва: „Баща ми направил голяма погрешка, раздаде парите на хората, пък на нас не ни остави.“ Ако остави парите за синовете, хората ще кажат: „На нас не остави, остави само на синовете си.“ Така и едните те обвиняват, и другите те обвиняват. Де е правото? Ако направиш добро на ближните, съдят те хората; ако направиш добро на обществото, съдят те синовете. Де е виновен човек? Какво трябва да прави? – Трябва да правите погрешки и да се избави. Човек трябва да прави погрешки в света на две страни. Половината са за ближните, половината за синовете, а за него нищо. Ако остави за себе си, ще направи една погрешка. Сто лева за сина, сто лева за ближните и сто за себе си.

Хората не знаят как да правят погрешки. Да направиш една погрешка, в която има растене. Да ви дам един пример от една погрешка. Седи едно момче дебне, иска да открадне нещо, да вземе нещо. Иде един, удря му една плесница. Това е погрешка на място. Защото след няколко минути там става експлозия – туй дете щеше да бъде убито. Онзи удря плесница на място. Казва: „Ти искаш да откраднеш, искаш да вземеш нещо, не си избрал момента“. Удря му плесницата. Някой ще каже: „Защо му удря плесницата.“ Тази плесница е на място. Всички страдания в живота не са нищо друго освен плесници. Ти седиш, захласнал си се нанякъде, някоя кола ще дойде, ще те прегази – дойде някоя плесница. Ти като не разбираш, смущаваш се. След време ще кажеш: „Тази плесница беше намясто.“ Но и побутването е пак погрешка. Ако ти си една царска дъщеря с копrienена рокля, като те побутнат, оставят едно леке (петно). Не е ли това една погрешка? Но може това малко леке на дрехата да спаси един живот. Дали погрешката е голяма или малка, е безразлично. Всяко нещо, което може да привлече вашето внимание в дадения случай, може да е погрешка, може да е спънка. Някой път смятаме, че някой човек ни е обидил, направил нещо, ти ще обсъдиш въпроса,

погрешка ли е това или спънка. Ако е спънка, ще я отмахнеш, ти си се отклонил от този път, ако е погрешка, ще благодариш. Аз ви говоря за спънките. Всяка погрешка е процес на растене.

Аз ви говоря на един разбран език. Вие казвате: „Защо са погрешките в света?“ Ние говорим на един разбран език. Ние не можем да разберем света без погрешки. Как ще си представите един безпогрешен свят? Как ще си представите един свят без форми? – Той е непонятен за вас. Светът на формите е свят на погрешки. Защото във всяка форма има една погрешка. Всяка форма има възможност да се измени. Постоянно човек се мени в своя характер. Това е погрешка. Дойде един човек в къщата ти, ти си доволен от него. Ти виждаш някой богат човек, привличаш се от него, там е твоята погрешка. Видиш някой сиромаш, искаш да се махне от тебе, това е погрешка в твоето съзнание. Ти не разбираш закона на растенето. Богатият те привлича, това е една погрешка, сиромашът те отблъсква, това е една погрешка. Богатият ще те подигне, но и сиромашът ще те подигне. Ти и в единия, и в другия случай растеш. Защото в единия случай се пазиш от сиромашията, в другия случай се привличаш от богатството. Богатият привлича, сиромашът отблъсква. Този, който те привлича, и този, който те отблъсква, и двамата мислят добре. Ти може да се спънеш в сиромашията, може да се спънеш в богатството. Това е друг въпрос. Или може да не си доволен от някого. Това е спънка. Трябва да разбереш защо не си доволен. Казваш: „Аз не обичам този човек.“ Това е една спънка. Трябва да се обясни философски защо не го обичаш. Да определиш спънката. Тогава може да се образува естествено разумно отношение между вас. Сега, понеже вие туряте спънката за погрешка, в това е психологически всичката спънка. Спънката е станала, защото не може човек да прогресира. За пример вие искате да бъдете добри. Но другояче трябва да поставите въпроса. Вие искате да бъдете добри, но и без

това вие сте добри. Не искате да бъдете добри, искате да се полюбите някому. Вие мислите за някой човек, за някой господар, за майка, за баща, искате да се полюбите на баща си, на майка си, да бъдете добри. За баща ви, който ви е родил, сега ли ще станете добри. Вие носите доброто в себе си. Ако мислите така, то е една спънка. Щом искате да се полюбите на баща ви, това е една спънка. Ако искате да изпълните волята на баща си, това е една погрешка. Защото щом изпълниш волята на баща си, ти се ограничаваш. Това е една погрешка, но в тази погрешка ти ще израстеш и ще влезеш в положението на баща си. Искаш да изпълниш волята на баща си. Той казва: „Вземи колата, иди на нивата да работиш!“ Ти искаш да отидеш на театър, то е едно забавление. Трябва да впрегнеш воловете, целият ден на нивата ще работиш и там ще научиш толкова много. Като идеш на другото място, ти ще бъдеш разочарован. Там ти ще видиш толкова хора, хубаво облечени, по-хубаво от тебе, ще видиш по-учени от тебе, по-силни от тебе, ти ще останеш десето колело. На нивата като идеш, ти ще заповядваш на воловете, на ралото, ще сееш на земята.

Казваш: „философия е това.“ Като те накара баща ти да идеш на нивата, погрешка е, но погрешка за твоето растене. Другото, което ти искаш, ще те спъне. Сега по-ясно ли е? – Малко по-ясно. Туй, което освобождава човека от окръжаващата среда, това са спънките. Погрешките са едно благо, а спънките? – Трябва да правите едно различие. Аз турям греха като една спънка. Според мен доброто е една погрешка. Следователно от погрешките произтича доброто. От спънките излиза злото. Тази мисъл не я приемайте, разгледайте я. От това, което запомните, направете едно разсъждение, второ, трето, сравнете с живота, докато тя ви легне, да може да работите с нея. Тя е като един инструмент. Вие трябва да правите опити да свирите, да пишете, докато дойдат условията. Другояче, колкото и да е хубав един

инструмент, колкото и да е хубаво перото, е което не може да пишете, безпредметно е това перо.

Инструментът, е който може да свириш, една идея, която разбираш и която може да приложиш в живота си, там е целта. Сама по себе си идеята е цел, но ти не може да се ползуваш от нея. Та по този начин ще имате по-малко страдания, по-малко неразбрани страдания. А когато аз говоря за страданията, те трябва да се осмислят, да знаем защо страдаме – от погрешки ли страдаме или от спънки. При всяко страдание има ли растеж в живота или не. Това е важното. Някои казват тъй: „От мене нищо няма да стане.“ Казвам: Този човек се спъва. Казва: „Макар да правя погрешки, аз ще изправя всичките“. Този човек прави погрешки, но той расте. Човек, който не се обезсърчава, съзнава, че прави погрешки, не се спъва, той расте. Човек, който расте, той е на правата посока. Друг казва: „От тебе нищо не може да стане“. Ти се спъваш. Когато съзнаваш, че си направил една погрешка, ти растеш, от тебе нещо ще стане. Щом правите погрешки и има растене, ще стане нещо от вас. А щом правите по възможност по-малко погрешки, вие се спъвате. По възможност с по-малко спъване. Погрешката е една необходимост в живота. Ядеш, това е една погрешка. Спиш, това е една погрешка. Ставаш, това е една погрешка. Работиш, това е една погрешка. Мислиш, това е една погрешка. Обичаш, това е една погрешка. Мразиш, това е една погрешка. Риташ, това е една погрешка. Разни погрешки има. Това са резултати. Спиш, погрешка е. Учител ставаш, погрешка е. Ставаш чиновник, погрешка е. Отиваш да пееш, погрешка е. Не искаш да пееш, спъваш се. Не искаш да спиш, спъваш се. В погрешките има растеж. Това е хубавото в природата. Погрешките са от природата, спънките са от нас. Погрешките са от природата – една необходимост. Тя тика към една погрешка, за да растеш. Спънката е от нас, ние ще се спънем. Всичко седи в

изправянето на спънките. Погрешката сама по себе си ще се изправи. Ние искаме да изправим погрешките. Погрешката е непоправима, а спънките са поправими. Затуй възпитанието седи в изправянето на спънките. Защото погрешката е от природата, неизбежна е.

Погрешката от природата ще дойде, спъването иде от тебе. Погрешката е един неизбежен процес на растене. Туй, което е от тебе, може да го поправиш, а за погрешката ще кажеш: „Божа работа е.“ Ние сега говорим за нас. Това е за наше добро. Спънката, тя е наша. Спънката трябва да се поправи. Човек сам се спъва от своето немислене. Човек, като мисли криво, се спъва. От недоволството, от кривото разбиране, хиляди неща има, от които човек може да се спъне.

Следователно радвайте се, когато природата ви е турила в пътя на погрешките. Пазете се, когато влезете в пътя на спънките. Тия положения ще ги проверите, ще намерите, че са верни.

Кажете сега тази лекция погрешка ли е или спънка? Погрешка е, че ви говоря два часа. Аз съзнавам, че е погрешка, понеже много време взе. Два часа да говориш за една погрешка е много, но тя не е спънка. Сега не желая да се спъвате, защото някои от вас може да се спънат. Ако се спъвате, да се поправите.

Това, което ви говоря днес, няма да го разправяте до десет дни. Ще го проверите, да не би да направите една спънка. Като ви питат, ще кажете: „Каза ни десет дни да мълчим.“ Ако говорите, след като излезете оттук, ще направите една спънка и вие ще се спънете, и другите ще спънете. Ако мълчите, ще направите една погрешка. Искам десет дена да мълчите, да направите една погрешка, отколкото да говорите и да направите една спънка.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

12 лекция от Учителя, държана на 4 януари 1935 г., София, Изгрев.

ЕСТЕСТВЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

„Добрата молитва“

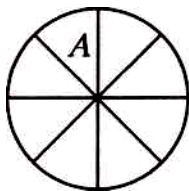
Пишете по темата: „Понятията добро и зло“.

Човек еднакво се привлича от доброто и злото. Като гледа и двете, приятно му е. Даже един добър човек е склонен да направи някой път една пакост. Приятно му е. Допада на човека някой път и доброто, и злото да направи. Щом злото се отхвърля, то е за крайните последствия. Може да си послужите – те са двама пътници, които тръгват. Единият оставя пътя си, отбива се насред път, а другият продължава да пътува. Злото насред пътя оставя човека, досред пътя носи, после го оставя.

Каква тема имате? – (*„Разликата между рибите и птиците“*)
Онези, които са естественици, да четат.

Значи изкуството за плаването го създадоха рибите. Хвъркането го създадоха птиците, лазенето – влечугите, ходенето – четвероногите. Човекът какво създаде? Ако човек се намира в условията на рибите, какво трябва да прави? Човек е преминал през тия условия. Туй, което човек е преминал в миналото, го минава в друга форма. Някой път той прави погрешки, понеже се връща назад, в някои стари форми, които не са му потребни сега. За пример рибите дъвчат ли храната си? Изобщо у тях е едно усилие; с малко вода поглъщат храната си. Когато човек се храни, той дъвче и после приема, гълта храната. Навикът на рибите иска гълтане. Често ние минаваме туй, което се създава в света. Кои са били причините? Защо трябваше органическият свят да минава от формата на рибите в друга форма? Можеха ли рибите да минат по друг път от този, по който са минали? Някои риби още са в същото положение. Да допуснем, че

външният кръг (Фиг. 1), това са възможностите, чрез които този център може да се прояви, да прояви силите си.



Фиг. 1

От сегашно гледище да допуснем, че това са силовите линии, които излизат от общия център и се изявяват в окръжността, която е първата възможност, и те не може да идат по-далеч. За пример вземете пчелите, какви са килиите им? Шестоъгълни. Защо? Понеже в граденето на килиите с най-малки разходи се получава една най-подходяща форма. Ако бяха турили малки кръгчета, щяха да останат празнини. А сега всичко туй е запълнено.

При сегашните условия, при които човек се намира, в тия, преходните форми, дали са риби или птици, този път, по който сега светът върви, то е губене на време. Ние сме заети с ежедневиия живот за прехраната си.

Вие казвате: „Човек трябва да намери прехраната, да намери някое занятие.“ Но това е едно микроскопическо усилие. Колко енергия се изисква, за да намери? Вземете едно месоядно животно и едно тревопасно. Кое харчи по-голяма енергия? Месоядните в намирането на храната си иждивяват повече енергия: дебнене, мислене, стратегия, търсене. А пък и в яденето, при асимилирането на храната месоядните иждивяват повече енергия. Тревопасните намират своята храна с по-малко усилия, но при дъвкането на храната се изисква един по-дълъг процес. Сега ако вземете въпроса: какво са ви допринесли месоядните животни и какво са ви допринесли тревопасните? Онези, които не разбират закона, казват, че не са

допринесли нищо. В тази борба между тревопасните и месоядните животни какво са научили едните и другите? За пример месоядните развиха своите зъби, дадоха им една особена форма, а тревопасните ги развиха по друг начин. После тревопасните мислеха за самозащитата си и какво образуваха? Най-първо те туриха на краката си и в главата си защита. Едно тревопасно как ще се защити? Обикновено тревопасните се защитават с главата си и с краката си, а в краен случай те прибегват до начините, с които си служат месоядните животни. Даже децата по някой път си служат с методите на някои животни. Удари с ръката. Ръката на човека, това са задните крака на коня. Ръцете са устроени по-другояче. Интересно е как са минали задните крака на коня напред. Краката на човека са като предните крака на коня, ръцете на човека са като задните крака на коня. И човек си служи със задните крака на коня. Затуй той, като дойде, както коня, току изведнъж ритне, удари с краката. Те са нямали никаква връзка повидимому. Кой са били онези причини, които заставили природата, и после какви са били нейните съображения. Може да предполагате. Вземете развитието на един автомобил или аероплан, или обикновена кола, то е цяла история. Какви са били подбудителните причини? Та колата не е създадена изведнъж. Хиляди умове са работили върху тази кола и всеки е внесъл едно нововъведение вътре, за да имаме една модерна кола. Ако речем да изучим типа на колата, едва ли ще намерим каква е била първоначалната кола. Онази, която първоначално направили, била кола е две колелета.

Питам сега защо човек се спира върху своята храна, а не мисли за други работи. Има два начина за мислене. Вземете човека, в който има нещо, което не му причинява никаква болка; забравиш го и не мислиш за него. Но ако влезе един трън в ръката ти, ти постоянно мислиш. Накъдето ходиш, все за него мислиш. Значи само ония

неща, които се намират в краен контраст с човека, които са в противоречие с насоката на неговото движение, те предизвикват неговия ум да мисли, те го заставят да мисли. По някой път, ако имате някой приятел, който не знае как да ви направи или едно добро, или едно зло, вие го забравяте. Какъв е произходът на приятелството? То си има произход. Вземете понятието добро. Имате един приятел, който е добър, и един, който е лош, и двамата са ви приятели. Имам един приятел, който е много добър, но е и лош. Другият обратното. Сега, добрият приятел по какво се отличава? Вие, ако искате да бъдете добри, по какво ще се отличавате. Представете си, искате да се покажете, че сте добър. Вземете, послужете си с едно сравнение. Вие искате да се представите с най-хубавите си дрехи, да облечете най-хубавите си дрехи. Да допуснем, че тия най-хубави дрехи са доброто, а пък искате по някой път да се облечете в най-лошите дрехи. Да допуснем, че най-лошите дрехи, това е злото. Най-хубавите дрехи в празничен ден се обличат, а най-лошите – в ежедневната работа. Всеки ден вие вървите, облечени в изцапано палто, закърпено. Питам сега каква е разликата между доброто и злото или каква е разликата между хубавите дрехи и ежедневните дрехи? Разликата седи в това, че празничните дрехи са по-хигиенични, а ежедневните не са така хигиенични, понеже с тях работите. Има една опасност с тези дрехи да си създадете някоя неприятност. Следователно тях често трябва да ги перете. Като съблечете тези дрехи, трябва да ги оперете. Културните хора перат. Но некултурните народи по колко пъти си перат на месеца или в годината? Вие още не сте проучили. Някои от вас даже не си перат. Като турите риза на гърба си, някой път вие, като се облечете в някоя идея, не я събличате, да я оперете. Защо? Дрехите се нуждаят от пране. Добре. Като ви кажат, че сте добри и най-после ви омръзне, не искате да слушате, даже не искате да ви кажат, че сте добри. Някой път ви е приятно, но някой път, като ви

кажат, че сте много добри, стане ви тягостно, станете раздразнителни. – „Аз съм изгубил смисъла, какво нещо е добрината.“ – Ами ако някой ви срещне на пътя и ви каже: „Вие сте много добър човек, може ли да ми услужите? Да ми помогнете, да вземете от моя товар?“ Ти, като не се откажеш от доброто, ще вземеш от товара. Казва: „Ти си много добър!“ Но тогава вземаш пет крини и носиш. Таман оставиш, дойде друг и казва: „Ти си много добър!“ И пак вземаш да носиш. И най-после казваш: „Оставете, не съм толкова добър. Тази работа не е практична.“ Сегашната култура, сегашните хора се отказват да бъдат добри. Ако срещнете един културен човек, който е свършил четири факултета, и му кажете „ти си много добър“, дали ще ви носи? Даже един пакет да носи той ще счита за обида. Казва: „Как така вие смеете да ме спирате на пътя, да нарушавате свободата ми!“ Сега е въпрос за свобода. Не е въпрос за добро.

Коя е основната идея на сегашната култура? Всеки търси свободата. В какво седи свободата? Да няма никой на пътя ти. Където искаш да минеш, никой да не те спъва и, каквото искаш да направиш, никой да не те спъва да го направиш – без да правят въпрос за това. За пример пишеш нещо или говориш нещо, да си кажеш каквото искаш. Сега вие, като ме срещнете, всички сте заети, имате разни стимули. Не мислите за едно и също. Някои от вас, които сте учители, мислите: „Времето е студено като се връщам, какво ли ще бъде времето?“ Някои от вас пари нямате. Аз тука ви изнасям лекция, пък вие вгледана нямате. Казвате: „Ако продължи тази зима, вгледана нямам, има да се трепери.“ Аз ви развивам теорията каква е разликата между доброто и злото. Казвате: „Остави доброто и злото, аз зъзна.“ Ако хората бяха мислили правилно, тия въпроси щяха да бъдат разрешени. Сега въпросите са останали неразрешени. Сегашните въпроси, които трябваше по-рано да се разрешат, са останали неразрешени. Хората са изостанали ученици в своето занятие. И сега

идват на поправителен изпит. На матура ще ги турят и трябва да повторят въпросите. Всички държите матура. Студеното време, това е матура вече. Ти си станал беден човек, това е матура, трябва да учиш. Или си станал богат. Това ни най-малко не е за твоето щастие. Станал си силен или учен човек. Изпитваш се. Тия неща можеш лесно да ги изгубиш. Ученият човек лесно може да изгуби наученото. Някъде някой го удари по главата и изгуби паметта. Може 20 – 30 години да е работил, да е учил. Един удар и всичко потъмнее, изгуби учението. Не че учението се изгубва. Силният човек с един удар може да изгуби своята сила. При една криза човек може да изгуби богатството.

Казвам ви, в дългия път на туй човешко развитие са създадени известни способности. Нашите способности са създадени при известни условия, други способности, други чувства са създадени при други условия. Да кажем, човек има едни морални чувства. Произходът на моралните чувства какъв е? Морални чувства у животните има ли? У човека едва сега се зараждат. Тя е една нова област, в която човек влиза и трябва да се приспособи. Вземете за едно просто обяснение способността на човека да пее. Трябва му една среда. Някой път искате да пеете, но се стеснявате. От какво произтича стеснителността? Първо, страхувате се, че няма да можете да пеете. Едно животинско чувство се появява. Второ, появява се във вас едно чувство на тщеславие, че ще ви сочат за невежа, и трето, че не сте подготвени. Първо трябва да имате разположение. Този, на когото ще пеете, трябва да ви обича, да не ви критикува. Да знаете, че ще оцени пеенето. При какви условия човек може да пее? По някой път, понеже човекът е ленив, не иска да пее, природата го е заставила чрез страдание. Страданието не е нищо друго, освен метод за пеене. Като започнеш да страдаш, ще започнеш да пееш по минорната гама, ще започнеш да страдаш, на опера ще пееш, с движения. После, на операта, ще направиш хубави движения, ще издадеш един звук,

втори, трети. Ще направиш оперни движения. Опера в природата има. Например болният, който е слаб, лежи на гърба си. Опера е това. Природата е заставила сега разумните хора, които са дошли до един метод – не искат да страдат. Те искат доброволно да пеят. Ще бъде много интересно, ако някой път употребите музиката, за да се опита какво е вашето настроение.

Направете тази маневра, тя е следната. Искаш да пееш за себе си. Представи си, че пееш пред една публика, и веднага ще се спънеш. Като си представиш, че пееш пред голяма публика, веднага ще се зароди едно стеснение. Казваш: „Тази работа не е за мене да пея пред тия хора.“ Най-първо започнете да пеете за себе си, да видим как бихте пiali. Аз бих ви дал една песен. С коя песен бихте започнали? Не мислете, че има някои основни песни. С каква песен бихте започнали да пеете? Ако пеете религиозно, вие сте религиозно настроени, ако пеете обществена песен за герои, вие сте войнствено настроени. Ако искате богат да станете, тогава ще пеете пред богати, и те имат песни. Ходил е Стоян на търговия, как е спечелил парите. Или ако сте млади, как на хорото ще идете. Но всъщност с каква песен бихте започнали? Вие сте учител, с каква песен започват вашите деца? Коя е най-обикновената песен. Най-достъпната песен на децата коя е? По някой път тия, лошите състояния, които се зараждат в човека, не са нищо друго освен набрана енергия в човешкия мозък, в човешките центрове. По някой път човек не знае как да се освободи от тия набрани енергии и те създават голямо напрежение, произвеждат тия, болезнените, състояния. Чувстваш, че не си разположен. То е една енергия, от която не можеш да се освободиш. То е товар вътре. Трябва човек да знае как да освободи мозъка си в даден случай. Има известни енергии, които образуват изстудяване. Има други, които образуват повишаване на температурата. Затуй по някой път вие

усещате изстиване, като че нещо ви свива; има известни енергии. Искате да направите нещо, стягате се отвътре.

Та при сегашното си развитие трябва много добре да разбирате състоянието на вашия мозък. Всичката съвременна философия и окултната наука са науки за човешкия мозък – да знаете как да разполагате с енергиите, които природата ви дава. Всяка една енергия може да ви причини страдание. Страдание на този организъм, който имате. Допуснете, че са се набрали излишни страхове, излишна страхова енергия, а пък други има, които нямат туй чувство за предпазливост. Има хора, у които туй чувство за предпазливост е слабо развито, и те попадат в много страдания. Онзи, който е страхлив, той е внимателен, вижда опасността, взема предвид. Минава отнякъде, ще погледне, ще разгледа пътя си. Онзи, у когото страхът не е развит, върви безразборно. Та единият страда повече. Онзи, невнимателният, страда повече. Онзи, у когото осторожността е силно развита, той ще ходи между хората, ще ги види, ще разгледа пътя, а пък онзи, у когото туй чувство не е развито, ще разкъшка хората. Който е такъв, той ще мушне някого. Този мушне, онзи мушне. Казвам: Тия хора не са разумни. У тях чувството осторожност не е развито. И този център на причинността, и той не е развит. След туй у вас се ражда друго чувство. За пример у вас се заражда едно чувство да бягате, да се изолирате, да влезете в себе си. Казвате: „Самичък искам да бъда.“ Обикновено детето, след като направи погрешка, иска да се скрие. Исква да се скрие в плевнята и там ще седи 3-4 часа да мисли. Скрива се, мисли какво да прави, как да излезе из трудното положение. Ако е крал ябълки, ще ги скрие в сламата, ще излезе навън, ще размишлява. Но това е специфично. Щом човек се намери в някоя голяма мъчнотия, той се изолира, ще помисли дълго време. Защо се изолира? Изолирането произтича от факта, че човек е направил една погрешка. То произтича от онзи закон – ако имате

едно въздухообразно тяло и го превърнете в течно, после в твърдо тяло, веднага неговата тежест се увеличава. Следователно туй тяло постепенно се стреми да завземе малко пространство, да се отдели, да бъде инертно. Вие след като направите погрешка, ставате инертни. И вследствие на този закон искате да се уедините. Туй уединение не произтича от вас. Във вашето съзнание има известни сили, които ви тласкат в известна посока, към единственото място, дето искате да застанете. След като седите там, един, два часа, един или десет дена, пак добивате първото разположение. Щом като станете радостен, радостта е разширение, искате да влезете между хората. Щом изгубите разположението, богатството си, вие искате да идете някъде, никой да не ви вижда. Щом излезете от високото положение, веднага искате да се ориентирате в новото положение.

Това е моралният крах, който сега претърпявате. Всеки път вие претърпявате по един морален крах. Как обяснявате един морален крах, как обяснявате един социален крах? Един министър, когато го снемат, в какво седи погрешката? Този министър не е бил умен човек. Той искал да управлява. Тези, които управлявал, го снемат долу, поставят друг на неговото място. Та всеки ден вас ви снемат от министерския пост, правят ви обикновен гражданин и турят друго на вашето място. Туй положение вие наричате крах. Сега аз се интересувам как вие възвръщате вашия министерски пост. След като сте го изгубили, мен ме интересува как ще възвърнете министерския пост. Имате ли някаква система за гласуване? По кой начин постъпвате? Резолюция има ли? По някой път има гласоподаване. После във вашата система на гласоподаване има ли лъжа? В държавата има някои, които полъгват избирателите. Правили ли сте сметка, колко от вашите избиратели са честни. Да бяхте се освободили от несъзнателната лъжа! Защото има и една съзнателна лъжа, има една самосъзнателна лъжа и една подсъзнателна лъжа. Три

вида лъжи има. Подсъзнателната лъжа е останала от миналото. Съзнателната е наследство от животните, а самосъзнателната е у човека. Ако можете да се освободите от лъжата, 99 на сто от сегашните нещастия, които имате, ще изчезнат. Толкова естествено. За пример ти обичаш някого и намериш една бяла лъжа, да се покажеш, че не го обичаш. Лъжа е туй. Той седи и мисли. Че обичта, туй е едно благородно чувство. Друг пък лъже, иска да се покаже, че много обича. Там е другата лъжа. Единият се крие да не се издаде, че обича, а другият лъже, иска да се покаже, че много обича. И в единия, и в другия случай има лъжа. Ти обичаш най-първо едного и не знаеш защо го обичаш. Ти, за да обичаш някого, трябва да знаеш защо трябва да го обичаш. Казвате: Еди от какво си изхождам. – Аз оставям това. Има една психология, тя е доста трудна. Защо го обичам? Аз вземам въпроса другояче. Обичам една ябълка но единствената причина, че между мене и ябълката има влечение, обичаме се, привличаме се. И тя ме обича. Най-първо тази ябълка е парфюмирана. Усеща, че има една хубава миризма за обонянието ми, привлича ме, както една дама, която е наръсена с козметически парфюми. Най-първо, като минаваш, ябълката те привлича, като мирише. След туй – с нейният цвят и, най-после, има нещо друго – вкусът. Усещаш, че тази ябълка трябва да е сладка. Искаш да я пипнеш, да я хванеш. Като погледнеш, хванеш ябълката, има нещо, което те привлича. Обичта е същото нещо. Ти, като обичаш, искаш да вземеш нещо. Ти не може да обичаш някого и да не вземеш нещо от него. Всеки човек, когото обичаш и не можеш да вземеш, ти ще престанеш да го обичаш. Нищо повече. Ти ще кажеш: „Аз мога да обичам идейно.“ Че този, когото вие обичате, искате най-първо да е малко топличък. Ако той е малко студеничък като лед, неприятно ви е като го бутнете. Като го бутнете, той трябва да ви погледне, да се поусмихне, една малка светлинка ви дава. Онзи когото обичате, в психологическо отношение от него

излиза една топлина, която е приятна. Ти искаш да те лъхне от него една малка светлинка. Ти се намиращ в тъмна нощ и, като те лъхне тази светлинка, тя е вече приятна, има защо да обичаш. Обичта не е празна работа. Да обичаш и да те обичат, така хората взаимнообразно се освобождават от тягостите на живота. Да се обичат хората, това значи да се освободят от тягостите на живота взаимнообразно. Срещате одного, когото обичате, той носи два килограма ябълки. Вземате единия килограм, туряте го на рамото си, носите го, дойдете до къщата му, давате му ги. Услуга нали правите така? Или след като го обичате, той носи две палта на рамото си, вие вземате едното палто, искате да му услужите. Хората взаимно си услужват. Този, когото обичате, като види ви обременен, казва: „Какво ти е?“ И веднага в него се заражда желание да ви помогне. Казва: „Ще се уреди тази работа.“ Значи законът на обичта в своя първоначален произход и в своето първоначално проявление, е взаимно помагане, взаимно освобождаване от тягостите на живота. Обичаш ли някого, ти ще можеш да му помогнеш и ще ти помогнат. Този закон и в умствено отношение се прилага. Двама учени хора, и те го прилагат. В морално отношение – същата работа е. Повдигат се хората. В морално отношение има три вида въпроси за разрешаване, големи спънки има.

Какъв беше основният въпрос? Отде започнахме? Защо природата не е турила едно квадратно слънце, а е турила валчесто? Какви са нейните съображения? Де е турила кръглата форма? Една идеална кръгла форма е окото. Другите форми я наподобяват. Окото, което е свързано със слънцето, има същата форма, както слънцето. Тази форма е най-износната, най-практичната, с най-малки разноси. Всички кръгли тела имат по-малки съпротивления, по-малко съпротивление имат и по-мъчно се справят с мъчнотиите в живота. Но как е създадено човешкото лице? Ако беше създадено кръгло,

например, кои са причините, защо очите не са изпъкнали навън, а малко са вдлъбнати, защо? Защо е това различие между носа и очите? Защо природата не е запълнила тия работи? Носът е навън като месечинката. Много дълбоки въпроси. И после, тъй както са наредени, имате най-първо зрението, после иде обонянието, после иде вкуса. Най-първо иде зрението, слушането, обонянието, вкуса и осезанието.

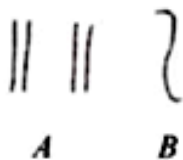
Казвам: При сегашните условия, като оставите закона на еволюцията и как са се развивали формите, вие трябва да се занимавате с тия енергии, които се набират в човешкия ум. По някой път ви мъчи нещо, трябва да знаете как да се освободите. Съвременните окултни науки ни дават научните методи за онова правилно освобождаване от ненужните енергии, които измъчват човека. Може да те измъчва една мисъл, едно чувство, една несгода в живота. Мъчиш се за нищо и никакво. Според вас коя е най-малката мъчнотия, която мъчи човека? Лично във вашия живот, коя мъчнотия считате за най-малката? Че нямате една диамантена карфичка. От вашето гледище какви са първите признаци, когато имате един приятел. По какво познавате, че той има приятелство. По какво познавате дали някой приятел ви е приятел? Вие казвате: „Аз чувствавам.“ Туй, което вие чувствувате, не показва приятелство. Кой е белегът на приятелството? Труден въпрос е. Понеже вие искате да имате един приятел, и вие трябва да бъдете приятел някому. Коя е отличителната черта на един приятел? *(Добре разположен и безкористен да бъде човек. – Готовност да помага винаги.)* Право е, но това е едно неестествено положение, което човек има към някого. Естествено положение е, в което няма никакво препятствие. Това е естествено положение. В лицето на един свой приятел ти никога няма да усещаш стеснение. За да ти бъде приятел, не трябва да има стеснение нито в ума, нито в сърцето; не се стесняваш. В присъствието на приятел да нямаш стеснение ни в ума, ни в сърцето,

да не се заражда никаква отрицателна мисъл. Щом се заражда каквато и да е малка отрицателна мисъл във вашето съзнание или във вашето подсъзнание, той не може да ви бъде приятел. Истинският приятел не дава никакво отражение нито в подсъзнанието, нито в съзнанието и самосъзнанието. Вашият приятел седи в най-хубавата област, богато одарен, богат с всичко. Затуй всеки търси такъв приятел, но рядко се намира. Някой път има приятели, които мязат на някоя биволска кола или на конска кола без пружини. Като слезеш, заболят те краката, не са от удобните превозни средства. Но чувството на приятелство, то е отношение между двама души – отношение между двама, трима, четирима.

Сега от какво произтича лъжата? Произходът на лъжата какъв е? Лъжата винаги представя това, което нямаш, че го имаш. Започнеш да лъжеш. Та и в природата има маскиране. Някои насекоми има, които вземат позата на някой лист, на някой стрък. Така се приспособяват. Правят го, защото имат врагове. За да заблудят външните врагове, вземат разни форми, за да се избегнат. Туй е атавизъм от миналото. По някой път човек се преструва. Казва: „Не го нося отсега. От милиони години аз го зная.“ Сега къде трябва да се преструва човек? Ти се преструваш пред един свой приятел. Или че го обичаш, или че не го обичаш. Най-първо трябва да се научиш един ден да ходиш без никакви преструвки. Да имате една поза на светия, да няма преструвки. (*Учителя показва разни положения.*) Дайте едно положение, дето да няма преструвки. Някой седи и, като го наблюдавате, виждате, че е заинтересован. Детективът ще те опитва дали говориш право, лекарят ще те опитва дали си с ума си, дали умът ти е на място.



Фиг. 1



Фиг. 2

Но казвам: Създайте си едно естествено положение. В дадения случай ето какво аз подразбирам под естествено положение. Аз имам да давам на един човек. За да взема естествената поза, аз трябва най-първо да мисля. На този човек дълго време съм задържал парите. Ще мисля да му върна парите, да му дам лихва. Всичко туй едновременно мисля. Естественото положение е туй. Този човек ми е дал 5 хиляди лева, обещал съм преди месеци да ги върна. Ако мисля да го изиграя, лицето ми ще мине през разни фази, според вътрешните мисли и чувствувания, докато дойде до едно естествено положение. Когато аз имам всичката добра воля да му се издължа, без да го ощета в нещо, когато имам разположение в себе си, това е признателното, естественото положение. Ще видя, че имам в лицето си един елемент. По някой път вие казвате: „Не мога да видя човека в естествена форма. Кога ще го видя?“ Казва: „Той мяза на ангел.“ Вие виждате човека и пак се изгубва туй изражение, един момент, когато той има хубаво, естествено изражение на доброто вътре. След туй идват пак ония фази като вълни. Хубаво е по някой път да си ги създадете. – Не да ги създадете, но да дойдете в естественото положение, което природата

изисква от вас. Ще отмахнете страха, ще отмахнете користолюбието. Ще отмахнете високомерието, ще отмахнете честолюбието, ще отмахнете раздражението, дразненето. Много работи трябва да се отмахнат и да остане онова естествено положение, в което е човек. Ако искате да се подмладявате, туй трябва да знаете. Всеки един от вас, който иска да се подмладява, трябва да разбира този закон. Защото тия, вътрешните, постоянни напрежения, тия постоянни страхове, когато ти се безпокоиш, те се отразяват в лицето. Користолюбието се отразява, страхът се отразява, гневът се отразява и най-после цялото външно лице става израз на твоя вътрешен живот. Ако човек не се оправи, той трябва да се прости с живота. Да дойде пак и наново да започне. Та вие трябва да бъдете художници, да имате един модел, който всяка сутрин трябва да рисувате. Сутрин като станете, трябва да имате един идеален човек, който не се намира в никакво противоречие с живота. Да се стремите във вашето съзнание да го нарисувате приблизително. Вие да го нарисувате на книга, не да бъдете като него. Да се опитате. А като се опитате да нарисувате неговите черти, вие ще се възпитате. Първото нещо – да нарисувате една черта за добрия живот. Ти, ако искаш да станеш добър, най-първо се научи, постарай се да нарисуваш една черта на доброто или една черта на справедливостта. Кои хора вие наричате справедливи и честни хора? Успоредните линии, това са честните линии в света. И когато вие ги рисувате, колкото по-хубаво можете да ги нарисувате, имате линии и същевременно нещо честно (Фиг. 1). Във втория случай правата линия има едно малко отклонение. Ще забележите, че тази крива линия, като дойде в началото, тя е почти изправена. Защо горната част е малко вляво? Ако вземете да я нарисувате така (Фиг. 2 – А) или някой път ако тази линия е завита или вземе такова направление (Фиг. 2 – В)? Защото в природата всяко чувстване, всяка мисъл се определя от известен брой трептения –

хармонични или дисхармонични. Законът на графологията е закон на хармонията, закон на хармоничните трептения. Когато трептенията са по-хармонични, те се предават и тогава външните линии, които ние рисуваме, ще бъдат по-правилно определени. За всяка една умствена или чувствена проява съществува определен път по известни линии. Ако един човек е твърд, има твърдост в себе си, като решава, ако сте при него, ще забележите, че става свиване на неговите устни. Най-първо, държи устата си свободна. Щом има мъчнотии, устата започват да се прилепват. Ще забележите тогава, че устните се стискат. От стискането на устните той е изгубил тази полярност, загубил е смисъла на живота. На устните трябва да им е дадена свобода, то е една плоскост, от която се възприемат известни енергии. Бърните са възприематели на известни енергии в природата. Ако устните ти съвсем са стиснати, то не е здравословно. Ако бърните ти са малко дебели, една опасност има. Но ако станат чрезмерно тънки, друга опасност има. Има значение какви са ти бърните. Каква е горната бърна и каква е долната бърна. Те не трябва да губят своята естествена широчина, която природата им е дала. После забележете веждите какви са. Хора, които влизат в обективния свят, техните вежди са станали дебели и груби. Те вярват в грубата материя. На някои веждите са тънки. Тънките вежди се отнасят към субективния живот. Човек с тънки вежди трябва да намери приятел с по-дебели вежди. Единият работи във външния свят, а другият ще говори за вътрешния живот и тогава има хармония. Ако двама се съберат с дебели вежди, тази работа не върви. Ако и двамата се съберат с тънки устни, работата не върви. Трябва често да оставяте устните си свободни, да не ги стискате. Човек има едно здравословно състояние. Устните трябва да се намират в едно естествено положение. Ти не туряй волята си да стиска устата. Не си свивай устата. А пък вие сте накарали вашата уста да работи за усиляването на волята ви и сте си

развалили устните. Като дойде до волята, свийте си ръката, не свивайте устните. Аз забелязвам някой седи, свива устните си от време на време като машина. То не е естествено положение. За да си починете, оставете устните едва допрени и пазете съзнанието. Устните едва да се докосват. Но като че съзнанието е вътре, в горната и в долната бърна. Да контролирате вашата мускулна система. Когато устата се намира в такова състояние, вие ще почивате. Ще оставате вечер спокойни, няма да ги стискате. Няма и да ги отваряте. Ти мислиш някакъв „долап“. Това са такива фалшиви, патологични състояния, от които трябва да се освободите. Ще държите очите си в едно весело положение, като че имате придобивка, радвате се. За да имаш хубаво разположение на очите, ще гледаш света и ще се радваш на доброто, което е в хората, което са придобили. Виждаш някой хубаво облечен, радваш се, че този човек е много хубаво облечен. Ти, като видиш някого, свиеш се. Всяко едно положение да ти е приятно. За да имаш обществена полза, ти трябва да се радваш на известни блага. Като видиш, че някой човек е пострадал, не казвай „горкичкият човек“, но кажи „за добро е“. Той е герой, че страда. Счупил му се кракът, кажи: „За добро е.“ Виж хубавото. Ти веднага влизаш в едно положение, което е неестествено. Ти го съжаляваш, но пакостиш на себе си. Ти виж хубавото и, като видиш хубавото, може да му помогнеш. Един ден той ти казва: „Аз съм ти благодарен, ти ми даде хубав урок.“ Този човек върви с изкълчения крак, разположен е. Аз съм неразположен, кракът ми е здрав. Един ден ще му занеса подарък. Та вие някой път седите и наблюдавате кой доде е стигнал. Наблюдавате като детективи. Казвам: Един американец измислил уред – хваща лъжата с уреда. Банкови чиновници фалшифицирали някакви документи. Като турят уреда, те започват да се изповядват. И така хващат лъжата, кой е крал.

Та казвам: Ще турите уреда. Срещнеш някого, трепне ти. Трепнало сърцето. Уплашил се той. То е една лъжа в подсъзнанието. Защо те е страх? Или пък срещнеш го, той е силен и веднага ще направи нещо. Най-първо тури едно естествено положение. Аз трябва да се радвам на ръката, че е здрава, че в дадения случай може да ви помогна. Но трябва да имам едно естествено положение към ръката. Към всеки човек вие трябва да имате едно естествено положение. За пример вие често трябва да дойдете да се извините. Срещнеш една сестра: „Ще ме извиниш, че като те срещнах, не те погледнах.“ Ти като срещнеш някого, нямаш топли чувства. Казвате: „Какво е топлото чувство?“ Топлото чувство, то е най-благородното. Ако имаш едно топло чувство, то ще се възвърне. Срещнеш един човек, длъжен си да го погледнеш, както трябва. То е един момент. Може би една десета от секундата. Но да бъдеш верен на онова, което носиш в себе си. Ти срещнеш един човек и кажеш: „Този човек отде дойде на пътя ми?“ Ти си развалиш работата за целия ден. Че вие вземете известни работи от слънцето. Слънцето, като срещне най-големия грешник, свива ли си очите? Не. Погледне го то, поусмихне се малко и казва: „Това е един от големите герои.“ Излезе някой праведник, слънцето му се усмихне. Той и на болния се усмихва. На всички слънцето се усмихва. Оплаква се той. Слънцето казва: „Няма нищо, тази работа ще мине.“ На праведния то казва: „Върви по този път на героя.“ На лъжеца слънцето какво казва? Какво мислите, че ще каже на един лъжец? То казва: „Кажи само, че лъжеш. Отвори си сърцето.“ По някой път сегашните хора проповядват, че трябва да бъдем добри, но друга една лъжа има. Проповядва един проповедник, маха си ръката. Че това е цяла лъжа. Светът така не се оправя. Най-първо трябва да каже: „Слушай братко, аз да ви кажа. Аз съм проповядвал, но много „долапи“ съм образувал. Да ви кажа, как се проповядва.“ Той ще каже: „Аз сам не се харесвам.“ – Една проповед, без да увеличава нищо.

Най-първо той иска да говори красноречиво, иска да го одобряват. Дайте на хората хляб да се наядат и всеки да е доволен, всеки да изпълнява хубаво своята длъжност. И като ядат, да ти е приятно, като ги гледаш. Ето едно естествено положение. Ако аз бих говорил една изправителна проповед, щях да започна темата си тъй: „Почитаемо събрание, днес ще се постарая да ви говоря с най-малките преструвки, с най-малко лъжи.“ Така ще кажа. Сега ще кажете, че проповедникът не е бил сериозен, че това направил, онова направил. Че всички бяхме несериозни. Някъде бяхме сериозни, защото условията изискват, а другаде несериозни. Човек трябва да бъде искрен. В дадения случай наричам искрен човек този, в когото Божествената енергия изтича по нормалния път, така че всички да се ползувате еднакво. Има нещо, което трябва да излезе от него навън, да го даде, че всички да се ползват от изтеклото от него. А не да се затегне, да образува една система и да каже, че не трябва да излиза, че не трябва да похарчи това и онова. Това са „долапи“.

Какво е долап? Най-първо ще туриш кафето вътре и ще кажеш: „Туй кафе е за вас.“ Ще туриш този „долап“ на огъня, ще започнеш да го въртиш. Ще го въртиш, ще опечеш кафето, то ще почернее, то ще почне да цъпри. Кафето говори. След туй ще го смелиш, ще направиш едно кафе и най-после той ще ти гадае по кафето.

Всякога се старайте да имате едно естествено положение. Хубаво нещо е. Човек, за да се възпита, нужно е това естествено положение. Това съставя един най-интересен модел за самовъзпитанието. То е здравословно състояние. Подмладяването при развиване на човешките способности зависи от онова разположение на духа на човека. Нас за актьори ни бива, но до естествения живот още не сме дошли. На сцената играем много добре, но в обикновения живот не ни бива.

Казвам: Ако днес хората биха се представили такива, каквито са, всички щяха да се скарат. Не, нямаше да се скарат, но щяха да се подобрят. (*Учителя се обръща към една сестра.*) Направи две движения – едното движение да показва, че моите чувства не са такива, каквито трябва да бъдат, че трябва да направя нещо, за да се поправят. Някой път човек прави известни движения. Всички неверни движения в света са движения за лекуване, за рехабилитиране, за поправяне на много погрешки. Много от движенията, които на нас ни се виждат безсмислени, по някой път са лечебни средства.

Казвам: Изисква се да си държите естествено бърните, да не ги стискате, да бъдете по-свободни. Потребна е хигиена на устата. Знайте, че те са една област, дето се възприемат почти най-фините чувства на живота. Ако искате, в обикновения живот чрез бърните си ще приемете най-фините чувствувания, ако са в естествено положение. Но ако са в неестествено положение, не можете да възприемете. Тези чувства трябва да влезат, трябва да ги възприемате. Трябва да мине едно отражение. Най-първо бърните ви трябва да останат естествени. Устата на хората трябва да придобият едно естествено изражение. Кой е първоначалният израз отвън? Вие не сте наблюдавали. По някой път човек мяза на стар дядо, кисел, току търси виновник наоколо – в майка си, в баща си, в обществото. То е тъй, но важната причина е неговото разбиране. Кажете: „Слушай, дядо, тази работа няма да я бъде тъй. Да се опретнеш да работиш. Ще хвърлиш патериците, всичко туй.“ Да допуснем, че вие понякога сте навели глава, въздишате. Погледнете надолу, нагоре, срещне ви някой човек, поглежда ви главата, поглежда ви краката и той има вече едно понятие за вас. Той изхожда от центъра в дадения случай. Най-първо трябва да знаете, че актьорите са облечени с разни костюми и не се познават на сцената. Ще изхвърлите костюмите и ще влезете в естествения живот. Понякога са потребни, разбира се, и костюми. Ще

влезете в някоя аудитория, професор има там, не може да се смеете. Все ще вземете една сериозна поза. Аз съм бил в Америка и съм наблюдавал. Някой път ще намериш аудитория, дето публиката е взела естествено положение. Всяко едно събрание е едно училище за психологическо наблюдение. Ще видиш всякакви хора, чешити от всичките цивилизации: древна, предисторическа, историческа и сегашна. Като погледнеш, ти ще видиш неща много интересни, разни пози, и като излезе проповедникът, ще знаете какъв е жрецът. Защото известно чувство на страх се развива аномално и вие ще харчите известна енергия, излишно, за нищо и никакво. Вие днес ще се уплашите 500 пъти. Няма нищо, но що ще харчиш толкова енергия. Ние говорим, че светът е разумен, че има закони. А ти 500 пъти се уплашиш на ден, то е харчене на известна енергия. След туй излишно харчене, какво ще ви бъде яденето? Някъде ние харчим излишна енергия, безпокоим се за нищо и никакво, или правим някъде чрезмерни усилия. Някъде правим усилия безразборно. В цялото възпитание има безразборност.

Коя е основната мисъл? За някого казвате, че е много сприхав. (*Към една сестра.*) Понеже ти си по-близо до месечината, по-вярно отражение ще дадеш на слънчевата енергия, по-отзивчива си. Ти си един инструмент, който казва: „Зън.“ Тя е един инструмент. Като я бутнеш, казва: „Зън.“ Отзвук има. Казвате: „Много сприхав отзвук.“ Майстор трябва да бута, някой брат, но без преструвка.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

13 лекция от Учителя, държана на 11 януари 1935 г., София, Изгрев.

ОБЕКТИВНИ И СУБЕКТИВНИ РАЗСЪЖДЕНИЯ

„Отче наш“

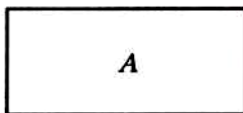
Чете се резюмето на темите: „Разликата между птиците и рибите“.

Четоха се темите: „Понятията добро и зло“.

Пишете следващия път върху темата: „Отличителните черти на грозотата и хубостта“.

Обективни и субективни разсъждения.

Нещата в света се създават при известни условия. При какви условия се създават скъпоценните камъни, диамантът. Диамантът при обикновени условия не може да бъде създаден. Значи какво се изисква, за да се създаде диамантът. Голяма топлина и налягане. При какви условия се е явило доброто? Доброто се е явило при известни условия. Трябва да разсъждаваш. Вие вземате като дадени числата 1, 2 и т.н. Как ще определите свойствата на 1, 2, 3, 4, 5, 6. Нека всеки определи за числата 1, 2, 3, 4. При какви условия се е явило четири, или числото 3, или 2, или 1? Вие ще ги вземете в тази форма, в която сега съществуват. И оттам ще проследите техния произход.



Фиг. 1

Сега представете си, че имате един съд, да кажем *A* (Фиг. 1). Ако в този съд наливате вода и ако тази вода е чиста, тя няма да има никакви утайки. Но ако във водата има известни твърди вещества, какво ще стане с тях.

Къде ще паднат? Ще се утаят на дъното. Значи най-тежките вещества падат на дъното, леките ще бъдат по средата, а пък най-леките горе. Ако турите пясък и налеете вода, какво ще стане? А ако налеете спирт? Нещата се утаяват. Кое се утаява – порядкото или по-гъстото. В тинестата вода водата ли се утаява или тинята? Водата ли напуска тинята или тинята водата? Кое пада? По-тежкото, нали? При дадени условия тежките частици, които са във водата, постепенно падат на дъното и се утаяват, фактите са разпокъсани. Ще кажете: „Нас какво ни интересува сега, че водата се утаява.“ То е цяла наука. Има четири неща, които трябва да ви занимават: Светлината, въздухът, водата и храната. Тези четири неща никога не трябва да излизат от ума ви. Не да мислите за тях, но вие трябва да разбирате техните закони. Ако вие не разбирате законите на светлината, винаги ще се спъвате. Ако не разбирате законите на въздуха, винаги ще се задушавате. Ако не разбирате законите на водата, винаги ще съхнете. И ако не разбирате законите на храната, нищо повече. Ако някой от вас би казал, че без светлина може, без въздух може, аз бих желал да направя един опит. Някой може да каже, че и без вода може. Не може. Казвам: Когато едно вещество се утаява, къде се утаява то? Най-първо ние виждаме, че водата се повдига във въздуха във вид на пара. Когато тези пари станат на капчици, постоянно се утаяват от високите пластове на въздуха и водата постоянно пада във вид на капки. Сега ако въздухът не съществуваше, а водата беше съществувала, водата би ли се вдигнала горе в пространството? Не би се вдигнала. Но да допуснем, ако нямаше твърдо вещество, каквато е сега нашата земя, то къде би се събрала водата? Следователно твърдата материя е като основа за събиране на водата. Каква е основата на въздуха? Въздухът на какво се крепи? По аналогия ще кажете, че въздухът се крепи върху водата. Ако водата се крепи върху твърдата почва, то въздухът крепи ли се върху водата? Твърдото,

течното, въздухообразното и светлообразното състояние, това са форми на едно и също вещество. Някой може да ви каже сега: „Твърдата почва, това е замръзнала вода.“ Какво трябва да разбираме под думите замръзнала вода. Според сегашните разбирания, според сегашната наука от какво е направен въздухът? (*От кислород и азот.*) А водата е съединение на кислород и водород. А пък твърдата почва, твърдото вещество? Когато се разглежда този въпрос има една щекотлива страна. Вие като че се намирате в едно състояние, както когато се събират много певци на едно място. Преди да са се опознали, всеки певец го е страх да стане да пее, защото може да го критикуват. Не иска да си създаде неприятност. Ако той е уверен 100 на 100, че ще пее добре, ще стане. Но ако има малък дефект, ще чака да станат другите. А като пеят първият, вторият и т. н., ще дойде разположение да пее. По-рано казва: „Не съм разположен да пея.“ Не че не е разположен, но го е страх. Неразположението показва страх. Когато казват „аз нямам вдъхновение“, то е страх.“ Страхът парализира всичките неща. При това неразположение той казва: „Среда нямам, вдъхновение нямам.“ Това са разни имена на страха. В дъното е страхът. Вас ви е страх. Защо ви е страх? Страх ви е от мечка, защо? Какво прави мечката? Страх ви е от нейните лапи и зъби. От какво ви е страх при змията? От нейната отрова. От какво ви е страх при човека? Страх ви е от някои писатели да не би да напишат нещо във вестниците срещу вас. Страх ви е да не каже някой обидни работи за вас. Страх ви е от силния, защото може да ви набие, да ви счупи ръката. За силния юнак е лесно да ви счупи крак, да ви разтърси.

Казвате: „Добро и зло.“ Допуснете, че някой ви попита: „Какво нещо е обективно добро и обективно зло? Съществуват ли те?“ Някои от вас ще кажат, че съществуват, а други ще кажат, че не съществуват. Как е възможно това, което не съществува, да се говори за него. Злото и доброто имат отношение към човека, към разумното в света.

Разумните същества са разделени на два лагера. Едните се занимават с рядката материя, с най-фина материя, която е възможна в битието. А пък другите се занимават с най-гъстата материя, която учените хора на земята изучават. А пък други се занимават с една гъста материя, която учените хора на земята не познават. Злото е най-гъстата материя. В тази материя нашата светлина е като смола. Аз ще ви дам сега тези контрасти. Злото е най-гъстата материя. По-гъста материя няма в света. А пък по-рядка материя, по-фина материя от доброто няма. Да бъде нещо по-определено, по-конкретно. Казва се в Писанието: „В който ден ядете от този плод, ще умрете“. Щом тази гъста материя влезе във вас, ще разруши вашето устройство. Това е истина. Ако ви дадат една доза отрова, какво ще стане с вас. Сега гъстата материя е тази, в която въздух не може да проникне. Водата може да проникне в твърдата почва, в твърдата материя. Въздухът може да проникне във водата, а пък светлината прониква във въздуха. Те се проникват едни други. Така че, ако вие сте умен човек, вие може да извадите вашата вода от твърдата почва. Може да извадите въздуха и светлината от твърдата почва, а пък ако сте глупав, при тази твърда почва ще умрете като един светия. Хората ще ви считат за светия, а пък вие сте умрели от недоимък на ума. Разбира се сегашното съзнание, което съществува в света, то е произволно. Количеството на водата, която съществува на Земята, не е произволно количество. И тежестта на нашата Земя не е произволно количество. Въздухът и той не е произволно количество. И светлината, която постоянно иде към Земята, и тя не е произволно количество. Те са определени количества. Сега този предмет не ви интересува, понеже в дадения случай вас ви интересува друг въпрос, по-съществен за вас. Аз разсъждавам. Вас може да ви интересува твърдата почва. Може да ви интересува въздухът. Може да ви интересува светлината. Ако някой се интересува от светлината, ще видите, че постоянно е пред

огледалото. Маже се, кичи се. Щом се интересува от водата, постоянно е в банята, ще се мие, ще се чисти. Щом го интересува твърдата почва, турил си е крака и седи на някой стол. Вие учите сега свойствата на твърдата почва. Твърдата почва е устойчива. Като седнеш на нея, не можеш да потънеш, утайва се. Що е утайка? Веществото от някой планински връх е слязло и се е наслоило долу. Значи от горе е слязло към ниското. Една утайка отгоре надолу може ли да отиде? Сега интересно е, кое е онова във вас, което ви заставя да разсъждавате, кой е центърът, около който вие се въртите.

I[Том срещнете едно разумно същество ще видите, дали носи разумно число или не.

Това щастливо чело ли е?



Фиг. 2

Това щастливо чело ли е?



Фиг. 3

Това щастливо чело ли е?



Фиг. 4

Съществуват известни числа в природата, които са нанесени на човешкото лице. Числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 – всички са нанесени. Това е странно, нали? Как се пише думата „зло“ на български?

ЗЛО ∩

Фиг. 5

Като разложим това, ще имаме следното (Фиг. 5). Тук са трите букви з, л и о. Значи този човек има крака, но няма ръце. Човек без ръце. Злото е човек с крака, може да рита, но не може да работи. Значи липсва му нещо разумно. Ръцете всякога представят разумното в човека. Човек се отличава от животните по своите ръце. У животните има четири крака. А у човека има ръце, които изразяват неговата воля. В злото, както е на български, ръцете ги няма, а има само краката (Фиг. 6). Следователно злият човек винаги има стремеж към добрия. Злият ще подири добрия човек, за да има на разположение неговите ръце. Един зъл човек, като намери добрия, какво ли няма да направи, само да го вземе на своя страна. И да се възползува от ръцете му. И всичките хора искат да подчиняват другите, те да заповядват, а другите да вършат. Питам тогава: Когато вие искате да заповядате други да направят нещо, вие добри ли сте или лоши? Вие искате да заповядвате, казвате: „Направете това!“ Сега да разложим думата добро. Това не е абсолютна истина, това са относителни неща. Да се намерим на думи, на разговори.



Фиг. 6



Фиг. 7

Доброто, това е човек с ръце (Фиг. 7). Съзнателен човек, който разбира вече законите. Доброто е онзи метод, чрез който човек може да прояви своята воля във висшите светове. И добрият човек, при каквито и условия да го поставиш, той може да излезе от най-мъчните условия. Добрият човек е онзи, който може да излезе от най-лошите условия. А пък лош човек е, който не може да използва и най-добрите условия. Той е лош. Лошият човек и като го турят при най-добрите условия, не може да ги използва. Някому искаш да напишеш: „Искам да бъдеш добър.“ Ще напишеш тази фигура. Той ще се посмее и ще каже: „Детински работи.“ Може някой художник да направи от това цяла картина. Някой учен човек ще се хване за корема от това и ще се смее, а един художник от това може да нарисува една отлична картина. Ще мислят другите ден, два, ще кажат: „Какво ли иска да каже?“ След десетина години мислене ще кажат, че е много дълбока работа.

Когато знаеш как да го направиш, е дълбока работа, а пък когато не знаеш как да го направиш, става плитка. Разбраните работи са онези, с които в даден случай можеш да направиш един малък опит. Вие всинца сте имали опитност. Някой път седиш, искаш да отидеш

някъде. Имаш желание да отидеш, но в тебе има нещо, което ти противодействува. Едно ти казва отвътре: Стани, тръгни еди-къде си. Станеш, погледнеш времето, облаци, вятър. Не че външните неща те спират, но казваш, че вътре нещо те спира да не ходиш. Един казва: „Ходи.“ А друг казва: „Спри.“ Спираш се и си казваш: „Няма да отида сега.“ След като решиш да отидеш някъде и отложиш, кое е правото положение: да отидеш или да отложиш?

Аз говоря сега за един нормален свят. Според мен има състояния здравословни, има състояния болезнени, различават се. Здравословните състояния на живота представят една област, а нездравословните – друга област. Здравословните състояния представят една широка област, нездравословните състояния са болезнени. За пример, ако сте болен и лежите на едно легло, при вас ще дойдат лекари, сестри, ще се обхождат много добре с вас, но все таки в тая болница вие нямате условия. Ако седите в една болница десет години, какво ще научите? И там ще научите нещо. Ако десет години учите в университета или в една колегия, това, което учите там, и това, което ще научите за десет години в болницата, ще си приличат ли. Злото е болница. Да си лош, ти си в болница. А като си добър, ти си в училището. Та казвам: Изучавайте здравословните процеси. В човека има два процеса. Единият процес е болен. Болезненият процес всеки ден се случва. Ти вървиш, удариш си крака. Това е болен процес. Дойде комара и те ухапе. Това е болен процес. Мухата кацне някъде, това е болен процес, волът те мушне с рогата, това е болен процес. Някой учител ще ви скъса в училище, това е болен процес. Турят ви една ниска бележка, това е болен процес. Не ви приемат някъде, това е болен процес. В живота отделяйте болезнените процеси от здравословните. Не ви приемат някъде, в болница сте. Турили са ви слаба бележка, в болница сте, оплаквате се от живота си, в болница сте. Не сте причината вие за

това. Погрешката е във вас, а причината не е във вас. Причината е в баща ви, в майка ви, а погрешката е във вас. Да обясня малко въпроса. Представете си, че вашият баща ви е дал тежък предмет да го занесете на работа. Той ви казва, че желязото е малко остро, да внимавате, да не го изтървете. Той става причина сега за вас. Казва да го занесете някъде. Но по невнимание от ваша страна това желязо пада на вашия крак и какво става? Вие казвате: „Ако баща ми не беше турил това желязо на гърба ми, нямаше да ударя крака си.“ Не казвате: „Ако аз бях внимавал.“ Това показва, че като отидеш при баща си, той ще ти каже, че си бил крайно невнимателен. Той ще ти каже: „Аз ти казах да го носиш внимателно.“ Вие може да носите злото на гърба си, без да ви причини някоя вреда. А може да носите злото и да ви причини голяма вреда. Можете да носите в торбата си една замръзнала кобра и да я бутате колкото искате. Няма опасност. Но ако тази кобра я стоплите малко, вие ще ѝ направите добро, но вече има опасност. Всички вие искате да направите добро на злото. Щом направите добро на злото, то ще прояви своето естество към вас. Ще си причините зло. Кобрата ще покаже как може да ви ухапе и ще ви ухапе. Ще се свърши работата. Когато имате едно неприязнено чувство, вие сте направили едно несъзнателно добро. Когато имате една несполука в живота, вие сте направили едно несъзнателно добро. Някой път не сте имали опитност, искате да направите добро някому. Някой път бащата иска да бие малкото дете, което стои зад майка си. И бащата ту от едната страна, ту от другата страна го гони с тоягата. Някой път удари и майката. Та и вие, като искате да направите добро някому, този баща като иска да даде морал на сина си, то може тази тояга да падне върху защитника на доброто.

Всякога, когато имате неразположение, то е удар отнякъде, понеже сте искали да направите добро някому. Ударът, който щеше да падне върху злия човек, пада върху вас. Злото в света е, че майката

крие зад гърба си детето. Тогаз нито майката, нито детето се научават. Това дете е страхливо. Не трябва да се крие. От него нищо няма да стане. Детето, което се крие зад гърба на майка си, от него нищо няма да стане. Самият син трябва да каже: „Татко, съгреших.“ Ако ти не искаш майка ти да те пази, баща ти няма да те удари много. Ще удари един път, два пъти, до десет пъти. И след като го удари десет пъти, синът ще каже: „Много ме удари.“ Ще започне да се разкайва. Като се крие синът, бащата казва: „Този страхливец няма да стане човек.“ Майката крие сина си зад гърба и се върти.

Не крийте вашите погрешки зад гърба си. Извади тази погрешка и я тури отпред. Остави бащата да я бие. Погрешката е вашият син. Нека бъде налагана. Майката е сърцето, бащата е умът в дадения случай. Когато сърцето не работи съобразно с ума, то се раждат противоречия, от които идат всички неразположения. Имаш вътрешна борба между ума и сърцето, а с ума противодействуваш. Ако сърцето ти го прави, то умът трябва да бъде съгласен. И когато умът иска нещо добро, то сърцето трябва да го подкрепи. Имаш едно желание, което е право. Умът трябва да го подкрепи. Щом е право, ти с ума си го подкрепи. Макар това желание да струва милиони. Но ако желанието ти не е право, ти нищо не харчи за него. То е закон вътре в природата. Когато имаш едно право желание, ти за да го постигнеш, природата ще ти даде милиони. Природата не е никога против хубавите желания, които имаш. И ако ти противодействува, то желанията не са хубави. Или някой път тя се възмущава от нашата страхливост. Тя не иска да бъдем страхливи. Аз харесвам природата. Природата е най-добрата майка. Като отидеш при нея, тя те държи и бащата удря. Природата не позволява да се криеш, няма криене. Детето кое е? То е човешката воля. Тя трябва да бъде пердашена. Погрешките не са в човешкото сърце, нито в ума, а в човешката воля. Погрешката на сърцето е в това, че някой път защитава човешката

погрешка на волята. Някой път ние с нашето сърце защитаваме волята си. Добър човек е онзи, който и при най-мъчните условия да го поставиш, той ще излезе от тях и може да ги преодолее. А пък лош човек е онзи, който при най-добрите условия не може да преодолее мъчнотиите. Не иска да ги преодолее. Сега вие трябва да измените вашите възгледи. Не е така лесна работа човек да се справи със себе си. Има някои вещества, за да се справиш с тях, трябва да ги разтопиш. Трябва да ги измиеш, трябва да туриш вода в тях.

Вие трябва да изучавате свойствата на твърдата почва, на водата, на въздуха, на светлината, за да разполагате с тях. Ако имаш известни утайки от твърдата почва, ще употребиш водата. Ако тя не ти помогне, ще употребиш въздуха. Ако въздухът не ти помогне, ще употребиш светлината и топлината. Няма неща, които да не можеш да премахнеш, ако употребиш светлината.

Вие казвате: „Да обичаме.“ Любовта е един метод, чрез който в бъдеще ще се справяте с най-мъчните работи в света. Когато има най-мъчни работи и не можеш да се справиш, употреби любовта. Любовта е един от най-великите методи за разрешаване на най-мъчните въпроси. Доброто е вечният огън, чрез който се разтопяват всички неща. Ще разтопиш нещо на огъня на любовта, ще бъдеш ковач. Най-гъстата материя, която не може да се разтопи при никакви други условия, при огъня на любовта ще се разтопи. Любовта е закон за освобождение. Вие трябва да търсите любовта като щастие. Любовта най-първо трябва да уреди онзи живот, от който сега имаме нужда. Знаете ли онзи, старият дядо, който е на умиране, на когото кръвта е изгубила жизнените сили, може да му се продължи животът, ако от млад момък му налят 1/2 кило кръв. Значи само от любовта можем да вземем необходимата енергия, която може да продължи живота, а пък безлюбие то скъсява живота. Ти трябва да любиш. Любовта е, която продължава живота. И любовта е, която скъсява живота, ако не знаеш

как да постъпиш. Когато във вас се раждат добри и лоши чувства, аз не съм против тях. Добрите и лошите чувства са признаци. Добрите чувства показват, че имате добри условия, лошите чувства показват, че имате лоши условия. Тогава вие трябва да нагласите ума си според лошите условия. Лошите условия показват, че имате една материя, един свят, с който трябва да се справите. И ако не сте разумни, вие ще останете на същото място.

След потъването на „Титаник“ сегашните моряци научиха един закон. Те бяха толкова самоуверени и казваха: „Няма нищо опасно за сегашните параходи.“ Щом усетят, че има ледена планина, айсберг, атмосферата на 4-5 километра е изменена, намалява се ходът на парахода. Капитанът значи трябва да намали хода на парахода. Той казва: „Да става каквото ще.“ Ще намаляваш бързината на движението. Понеже се намираш в една почва, където ще се сблъскаш с големи противоречия. Съдът, с който пътуваш, не може да издържи. Много пъти ние мислим, че нашето верую може да издържи всичко. Веруюто може да издържи при най-добрите условия. Но когато няма в ума светлина и в сърцето топлина, веруюто няма да може да издържи. Силата на волята зависи от светлината на ума и от топлината на сърцето. Тогава волята ще се прояви. По някой път у вас се заражда едно състояние; често човек го хваща дрямка, не го интересува нищо. Щом не те интересува нищо, щом започнеш да заспиваш, ти си станал еднообразен. В твоя ум няма разнообразие. Ти мислиш за едно и също нещо. Дадеш на един човек хиляда лева. Мислиш постоянно да ги вземеш. Ако мислиш за тях, ще си причиниш по-голяма вреда, отколкото ако ги забравиш. Обиди те някой, може ли да го биеш? Ако може да го биеш, възможно е да се опиташ да го набиеш. Ако не може да го биеш, забрави това. В това отношение бъди силен. Сега ти, идеш и казваш: „Защо ме обиди той. Той нямаше право.“ Питам: В какво седи обидата? Той ти казва: „Ти си едно магаре.“ Питам: В какво седи

обидата в тези думи? Ти казваш: „Да, едно магаре съм.“ Разбираш качеството на магарето да ние вода. Аз никога не оставам на опашката на едно стадо, а го водя аз. Че де е слабата страна на магарето. Това магаре не е пияница, не се опива. Скромно е и е много самостоятелно. Казват за някой човек, че има магарешки характер. Хората страдат, че не са магарета. Ако хората бяха с магарешки характер, то светът щеше да се оправи. Де е лошото на магарето? То води овцете, не се захласва някъде да остане, но върви напред. Ако магарето имаше толкова долен характер, то Христос даже пръста си не би допрял до магарето, а Той избра магарето и го възседна. А ти казваш: „Обиди ме онзи, че ме нарече магаре.“ Обиди те в кривото разбиране. Има едно криво разбиране на нещата. Ако някой ти каже, че си много учен, умен няма да станеш. То е само един подтик. В живота трябва да се научите да мислите право. Трябва да бъдете много умни, за да отстраните някои удари. Когато искате да ударите някого, той си закрива главата. Вие го удряте по тялото. Т.е. той предпочита да страда във физическия свят, отколкото в духовния.

Допуснете, че вас ви хванат, дойде някой художник и ви нашари със своята четка. Вие погрознеете. Той направил ли ви е някое зло? Физическо зло ви е направил, но вие може да се измиете. Но вътрешно нашарване може да стане, а именно в света на вашите мисли и чувства. Ако погрознее лицето на вашата мисъл. Как трябва да поправите тази грозота? За лицето на физическото поле водата ще помогне. Ако е грозна мисълта ви, ще приемете повече светлина да махне грозотата. Дишането е един процес, за да възстановите чрез правилното хубаво дишане процеса на светлината. А пък пиенето на вода е необходимо, за да пазим количеството топлина в нас. Ако правилно дишате, ще регулирате светлината във вас. Ако правилно пиете вода, ще регулирате топлината във вас. Животните неправилно дишат, неправилно регулират топлината.

При един съзнателен живот да ви е приятно, че дишате. За пример, ако дишате и усещате, че приемате топлина, и като пиете най-чистата вода, усещате тази топлина на живота, която иде, вие ще имате едно най-отлично състояние, което с милиони не може да се купи. Това може да го опитате някой път. Когато сте гладували 2 – 3 дни, пийте най-хубавата вода на глътки и ще видите какво разположение ще имате. Най-хубавото разположение. Само човек може да жадува десет дни, за да оцени водата. Аз говоря за водата, която е свързана с разумния свят. Има една вода, която е свързана с обикновения материал, която вода никак не ползува. Във водата има вода и в живота има живот. Питам: Де седи силата на малкото семенце? Силата на това семенце седи в една микроскопическа частица. Тази микроскопическа частица, която, като почне да гние семенцето, ще организира силата на семката.

Та казвам: Онзи живот, който ще приемете, той ще ви организира, като влезе във вас. Вие няма да му давате директиви. Не се мъчете да бъдете добри. Невъзможно да бъдете добри по този начин. Досега всички сте се мъчили да бъдете добри. И кой от вас е станал добър? Някои хора, вместо да станат добри, стават по-лоши. Ти си богат средна ръка. Искаш да станеш богаташ с 200 милиона. Като станеш такъв, ще бъдеш ли добър и справедлив човек? Не. Че ти хиляди хора ще лишиш от насъщния хляб, за да станеш богат. За твоето богатство ти си станал причина хиляди хора да страдат. Околните ще те хвалят, но хиляди други хора ще бъдат нещастни заради тебе. Има едно богатство в света, но трябва да знаеш начина, по който се добива това богатство. Когато един добър човек бие и когато един лош човек бие, каква ще е разликата? Има една разлика. Олге, каква е разликата? *(Когато бие един добър човек, другият става светия, а когато бие един лош човек, другият се разваля.)* Някой път и доброто те наказва. Някой път злото те наказва вътре. Някой път

направиш някоя погрешка и се разкайваш. Някой път направиш добро и се радваш. Всеки един от вас е една държава. Всеки един от вас може да има няколко престъпни мисли и желания. Те са граждани на своята държава. Една твоя мисъл, едно твое желание е гражданин на своята държава. Ти мислиш, че една твоя престъпна мисъл няма нищо общо с тебе. Че тя е гражданин. Ще хванете този гражданин и ще го повикате, ще му проповядвате малко. Така човек може да се поправи.

За следващия път направете едно резюме от онова, което сте разбрали досега. Едно резюме от 20 реда, може от 30 реда, но не повече от 100 реда.

Искате ли да пеем сега? Има една музика, която носи светлина, топлина и нея трябва да проучвате. (*Учителя извади цигулката и свири соло.*) Ако вие пеете с цели ноти, каква музика ще бъде? Представете си, че имате седем цели плодове и от всеки плод вземете по едно малко парченце. Музикално вие искате да кажете: „Малко искам да ви дам.“ Как ще изпее тези думи? Представете си, че има една премия от десет хиляди лева, която ще се даде на онзи, който изпее най-хубаво думите: „Малко искам да ви дам.“ Я, Олге, се опитай. Или да изменим думите в следното: „Искам да ви дам, но не зная как.“ (*Учителя изпя тези думи няколко пъти.*) Давай без страх! Учителя и ние изпяхме тези думи.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

14 лекция от Учителя, държана на 18 януари 1935 г., София, Изгрев.

ЗАКОН ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

„Отче наш“

Пишете върху темата: „Качествата на силния и слабия човек“.

Вие сте учили за топлината. Можете ли да ме осветлите научно, какво нещо е топлината. По какво се отличава топлината. Учените хора какво качество ѝ придават. Физиката има думата.

Как ще определите вие това, което се нарича щастие в света. То се счита като идеал, към който се стреми светът. На какво се основава щастиято. Някой човек е щастлив, всичко му върви. А пък на някой не му върви. Вие казвате, че този човек е щастлив, а пък онзи е нещастен. По какво се отличават? Отличават се по това, че единият има частицата „не“, а пък другият няма тази частица. Този, който има тази частица, е нещастен, а който я няма, е щастлив. Например някой казва: „Имаш ли да ми дадеш 1000 лева?“ Ти казваш: „Да.“ Но след като кажеш, че имаш да дадеш 1000 лева, какво чувство ще изпиташ? Чувство на щастие или на нещастие. Казват ти: „Ти си длъжен.“ Какво чувство изпитваш? В някои случаи можеш да кажеш „не“. А в някои случаи можеш да кажеш „да“. Щастливият човек знае кога какво да каже. Питащ щастливия човек: „Имаш ли да даваш?“ Той казва: „Не.“ Щастливият човек никога не признава, че има да дава някому. Ако дава, той казва: „Ако давам, аз давам от добрата си воля.“ Щастливият човек всякога никому нищо не дава. Няма кому какво да дава. Щом имаш да даваш и щом даваш по задължение, ти не можеш да бъдеш щастлив. Вземете знанието, има знание за топлината. Какво нещо според вас е топлината? Тя съществува в природата. Простите и учените хора я знаят. Оперират е нея. Простите хора казват: „Топло е. Когато е топло, аз съм разположен, а когато не е топло, свивам се.“

Това е външната страна на топлината. Ако вие разбирате законите на светлината и топлината, много ваши неприятности ще отмахнете.

Представете си, че имате числото 1. Какво е числото 1? Ние сега разбираме, че числото 1 е цяло число. Не, не е цяло число. Може да кажеш: „Един вид светлина, друг вид светлина.“ Казваш „една светлина“, но не е това цялата светлина. Казваш „единица“, но тази единица по какво се отличава? Представете си, че имате една топка, да кажем, че тази топка е златна, нали така? По какво ще оцените една топка, как ще определите нейните качества? Трябва да определите колко е тежка. Някой път вие казвате за някого: „Неговата дума е тежка.“ Вие казвате така за някой човек, когато той мисли добре и постъпва добре.

Нешастието в света произтича от пресищането. Щастливите хора са непреситените хора, а пък нещастните хора са преситени. Разбраните неща в света носят благо на хората. А пък от неразбраните неща произтичат нещастията. Ако някой човек е нещастен, той ще има нещо неразбрано в живота. Най-първо не разбира своите сили и своя ум, своето сърце и своите стремежи. Не разбира условията, при които живее. Не разбира как да постъпи с хората и на това отдава причината, че условията са лоши. Вие казвате, че животът е лош. Значи не разбирате живота. Да го кажем обратно. За да направите работите, трябва да ги разбирате, но за да се разберат нещата, все таки трябва да има една мярка. Коя е сега мярката, с която трябва да се разбират? Дали нашите разбирания са прави или не са. Аз считам, че нормална топлина има онзи човек, който никога не се чупи, а се огъва. Щом се чупи, топлината му според мене не е нормална. Аз считам, че нормална светлина има онзи, който никога не се спъва в живота си. Всеки човек, който се спъва, всякога има нещо анормално в живота си. На онзи, който се спъва, му липсва светлина, а пък на онзи, който се чупи, му липсва топлина. Но това определение е в

противоречие с вашите разбирания. Онзи, с когото не може да живееш, ти казваш, че е лош. Един богат човек не иска да те види, защото е лош. А пък той живее добре с другите. Къде седи тайната? Вие казвате: Този човек е лош. Вие не го разбирате. Всички хора, които не разбирате, са лоши за вас. А пък всички хора, които разбирате, са добри за вас. Разбраното нещо е добро, а пък неразбраното, е лошо. Вие някой път казвате: „Хората разбраха.“ Вие отивате при бакалина, искате той да ви кредитира. Как наричате, когато искате да ви дава на вересия? Каква дума употребявате? На кредит да ви дава? Защо искате бакалинът да ви кредитира? Кой бакалин ще има по-добро мнение за вас: който ви кредитира, или на когото плащате? Отивате да вземете нещо и почтено плащате – всякога бакалинът ще има за вас по-добро мнение. Когато вземате на кредит или плащате „аржан конте“? Сега каква е основата тук? Защо тогава ще вземеш на кредит? Щом имаш пари, не вземаш на кредит. Когато нямаш пари, не вземай на кредит. Ти нямаш пари, а отиваш да вземаш на кредит дрехи, обувца, шапка, минават се месец, два, три, четири, пет, ти не минаваш вече по улицата, дето си взел кредит. Заобикаляш наоколо към други улици. Някой ти казва: „Да минем по тази улица.“ Ти казваш: „Не, тази улица не ми е приятна.“ И заобикаляш по друга улица. Направиш заем от някого и после казваш: „По тази улица не ми е приятно да минавам.“ И после направиш три, четири заема. Тези улици стават неприятни за тебе. Ти казваш: „Без кредит не може.“ В цялата наша сегашна култура все се кредитират, но работите не вървят с кредит. Работата върви донякъде. Но има едно нещо, което куца, когато е с кредит. Разбира се, аз разглеждам нещата от гледището на природата. Природата не обича да вземаш на кредит. На кредит можеш да вземеш, но тя не гледа с добро око, щом вземаш на кредит. Природата дава даром, понеже е богата. Тя казва: „Какво искаш?“ И ти дава. Да вземеш на

кредит от нея, то е изключено. Тя може да ти даде даром, но да изкопчиш от нея нещо на кредит, то е много трудна работа. И често хората загазват, когато природата ги кредитира. Тази погрешка правят лекарите. Като заболее един човек, те го карат да го кредитира природата. Понеже природата сама по себе си е много учтива и добра, лекарите казват на болния: „Слушай, ти по добър начин от природата не можеш да вземеш. Ще тропнеш, ще кажеш малко рязко, тя тогава ще ти даде.“ Лекарите ще ти дадат един горчив хап и, като го ядеш, природата ще усети, че има нещо горчиво в тебе. Щом усети, че ти си направил това, тя те хване и писнат лекарите. На какво основание ще ви кредитира. Двама души от Христовите ученици дойдоха при Исуса с майка си. Майка им, като дойде при Исуса, Му каза да кредитира двамата ѝ синове. Единият да седне отляво на него, а другият отдясно, когато Той дойде в царството Си. Христос зададе въпроса: Могат ли твоите синове да направят това и това? – „Могат.“ Христос каза: „Всичко могат да направят те. Но единият да седне отляво, а другият отдясно, не мога да направя. То е за онези, които заслужават това.“ Сега думата „заслуга“ на какво се дължи. Заслужил значи, че известна работа ти е била поверена и ти си я направил добре. За пример вие имате известни окултни познания. Някой казва: Този човек това и онова може да направи. Всичко може да направи, но не може да го направи, както трябва. По какво се отличава един обикновен човек от един човек, който е запознат с окултната наука? Окултният ученик хваща змията за шията, а който не е, я хваща за опашката. Тогава змията се обръща и го ухапва, а окултният ученик я хваща за шията. Ти не може да убедиш онзи, че не може да я хване за опашката, защото ще го ухапе някъде.

Един човек, който не може да се справи със своите мъчности, той не е окултен ученик. Първата стъпка на един окултен ученик е тази. Същото може да се каже и за добрия човек. Един човек, който не

може да се справи с мъчнотиите в живота, той не е добър човек. Един човек, който не може да се справи с любовта, той според мен, не е добър човек. Кой е добър? Който знае как да се справи. Един човек, който не може да се справи със своята разумност, не е добър човек.

Каква беше сега другата основна мисъл? Окултният ученик, който не може да се справи със своите мъчнотии, не е окултен ученик. Защо ви е окултизъм, когато не можете да решите една задача? Ако ви кажа да разделите числото десет на три, как ще го разделите? Може да се раздели без остатък, но трябва да знаете как. Сега математически да се дели е трудна работа, един дълъг процес. Ще ви приведа един пример. Един мъдрец попаднал в едно царство. Завели го при царя, при държавния глава, който управлявал това царство. Царят казал: „Вие от де сте попаднали?“ Мъдрецът казал: „Защо вашето царство пропада?“ – „Защото бяхме много добри.“ Мъдрецът разправил на царя следното. Като орал нивата си, намерил вътре богатство – един котел със злато. Отива той при бившия стопанин на нивата и казва: „Аз купих нивата от тебе, а не купих златото. Да дойдеш да си вземеш златото, да не ми пречи.“ Другият казал: „Не, аз ти продадох нивата и всичко, което е в нея. Вземи си златото, не ми трябва златото.“ И спорят сега – единият не иска да вземе златото, и другият не иска. И двамата са добри. Вие сега как бихте разрешили този въпрос? Най-после купувачът казва: „Ако не дойдеш да си вземеш златото, аз ще те дам под съд.“ И го дава под съд. Златото му създава голяма мъчнотия, не може да работи, докато то стои там.

Отиват при съдията да се съдят. Съдията мислил, мислил, вижда че и двамата са прави. Продавачът казва: „Аз му продадох нивата и всичко, което е в нея.“ А пък другият казва: „Аз му дадох пари само за нивата, това злато е негово.“ Продавачът разбира, че продава всичко, което е в нивата.

Царят попитал: „Съдията как реши въпроса.“ – Съдията попитал първия, който продал нивата: „На колко години си?“ – „На 45.“ Пита другия: „Ти на колко години си?“ – „На 40.“ – „Женен ли си?“ – „Женен.“ – „Жива ли е жена ти?“ – „Жива.“ Пита първия: „Жена ти родила ли е нещо?“ – „Родила е момче, на 20 години е.“ Пита втория: „Жена ти родила ли е нещо?“ – „Родила е момиче, на 19 години е.“

45 – ж – 20

40 – ж – 19

39

Парите дават на сина и на дъщерята, те да се оправят с тях.

Сега в този пример, който ви дадох, каква е целта? Дадено е за известно насърчение, че тези хора са много добри. Често в живота има такива противоречия, които не знаем как да ги разрешим. В дадения случай ти не знаеш как да постъпиш. Допуснете, че в дадения случай вие имате да вземате от някого 100 или 200 лева. Имаш да вземаш, но не знаеш как да постъпиш, по добър или по лош начин да ги вземеш. Николай, я кажи кой начин е най-добрият. (*Добрият начин не всякога е най-подходящият.*) Представи си, че имаш да вземаш от тоя човек, но това е изкопаното богатство в нивата. Представи си, че имаш да даваш. Това е продадената нива. Умният човек трябва да даде някому нещо или да го държи отговорен, че има да взема нещо от него.

Всеки човек, който дава на кредит, умен ли е? И всеки човек, който взема на кредит, умен ли е? Имате и другото положение. Дава без кредит и взема без кредит. Сега кое положение е по-добро: на кредит или без кредит. (*Без кредит.*) Аз не говоря за външните отношения, които сега съществуват между хората. Не, аз говоря за нещо по-дълбоко. Кредитирането в света произтича от някои причини, които съществуват в природата. Но дали тези причини са правдоподобни или не. Това е въпрос. Някои хора казват, че ние сме

заставени от държавата да воюваме. Или някой е заставен да напусне дома си. Щом човек е заставен насила, това е един произвол. Когато казваш: „Аз съм заставена да го направя, това е произвол.“

Казваш: „Пет минути не можеш ли да задържиш въздуха.“ Ако един обикновен човек задържи въздуха си една минута, ще му се завие главата. Един обикновен адепт, който е запознат с окултните науки, може 20 минути да задържи въздуха си, да запази съзнанието си. След двайсет минути ще трябва пак да отпусне. Има някои адепти, които могат цял един ден да задържат дъха си, други за един месец, а други има за една година, някои за 10 години, други за 15, други за 120 години. За 120 години той прави една вдишка и една издишка. Това са непонятни работи. В 120 години едно поемане на въздуха и една издишка. Но нека вземем най-малкото – 1 минута, или 20 минути. Който може да задържи 1 минута дъха си, при 20 минути какво ще стане с него? Ще изгуби съзнанието си. Коя е причината? Той не е свикнал. Той не разбира законите на природата. Онези хора, които много се безпокоят, те бързо дишат. Казват за тях: „Как се запъхтял.“ А пък онзи, който е спокоен, диша бавно. Щом се успокоиш, дишаш медлено. Бързото дишане показва, че има нещо аномално в тебе. Ти трябва да се успокоиш. Човек трябва да внесе известно успокоение в себе си. Някой казва на друг: „Измени мисълта си.“ Онзи казва: „Не мога да я изменя.“ В какво седи причината, че не можеш да измениш мисълта си?

То е едно самозаблуждение, че не може да измениш мисълта си? Минава някое дете и фиксира на дървото узрелите ябълки. Казват му да не гледа ябълката. – „Докато са ябълките, не мога да не гледам тази работа. Нямам ли право да гледам?“ Има право да гледа. Но след като гледа детето, у него се зароди желание да вземе една ябълка. Ще вземе камък, ще хвърли веднъж, два и някой път падне ябълка. Значи на това дете, което има желание към ябълките, не може да му

кажеш, че, като минава покрай ябълката, не трябва да гледа. Като му кажеш да не гледа, то, като минава, все ще се обърне. Ако няма нито една ябълка на дървото, няма да гледа.

Имаш да вземаш хиляда лева. Казват ти: „Прости му.“ Ти казваш: „Не мога, понеже ми трябва.“ И прав си в дадения случай. Докато мислиш, че ти трябва, ти доброволно не можеш да направиш това. Всяко нещо, което доброволно не може да се направи, е произвол. Ние страдаме от това. Казват ти: „Прости му.“ То е произвол, понеже не е доброволно. Не ти е приятно да простиш. След като простиш 1000 лева, ти ги помниш с години и казваш: „Аз го кредитирах и най-после му простих.“

Има един анекдот за един български чорбаджия. В турско време било, във Варненско. Срещнал един беден българин и му купил един бял дроб с булото на агнето. Онзи, който взел джегера, как да го кръстим? (Иван.) Хайде да му турим името Станчо. А чорбаджията ще го кръстим дядо Стоян, понеже стои, а Станчо, понеже става. Станчо върви из улицата, а Стоян го води. Който ги срещне, пита чорбаджията: „Къде?“ Чорбаджията отговаря: „Рекох да направя добро на този Станчо. Купих този джегер за децата му, да ядат, да живеят.“ И друг го пита по улицата и той все така отговаря. Най-после Станчо излиза от търпение, хвърлил му джегера и се свършил въпросът. Най-първо дядо Стоян няма право да прави добро, да купува джегер на едно агънце и да го даде на Станчо. Нито пък Станчо има право да вземе този джегер, понеже произволно са взели този джегер. Стоян казва, че е направил едно добро. И ние сега почваме едно добро, което е произволно от единия край до другия. Някой заклал едно агне и после виждаме лошите последствия. Нещата в света не са направени разумно. Неразумни са тези неща, които не са обмислени. Ние можем да кажем: „Той няма ли право да заколи едно агне.“ Той има право да заколи едно агне, както има право да извади кесията си, да бръкне в

нея и да даде една монета. Изваждаш кесията си, отваряш я. Имаме ли право да бръкнем и да извадим нещо от кесията си? Само една монета? (*Имаме.*) Но от чуждата кесия? (*Нямаме право.*) Ти като заколиш едно агне, трябва да знаеш твое ли е или не. Ти не трябва да купиш едно агне и да го заколиш. Това не трябва да бъде твое право. Или другояче казано, имаш право да продадеш едно агне, което сам си направил. Някой направил гърнета и ги продава. Чуждите гърнета продават ли се? Най-първо ти, като продадеш чуждите гърнета, ще отговаряш за тях. Ти не си ги пекъл и не знаеш тяхната стойност, дали са здрави или не. Утре онзи, който ги е купил, ще каже: „Не са хубави тези гърнета.“ Оттам е безпорядъкът, който съществува. Известни идеи, които днес в съвременната епоха така силно възприемаме, не са изпечени, не са изпитани. Известни максими не са изпитани. Купиш едно гърне и после трябва да купиш друго. Искам да ви наведе на тази мисъл. Вие имате известни схващания за живота, искате да живеете, да се наредите според сегашните ваши разбирания. Вие сте на кривата посока. Най-първо вие не сте авторитет. Вие имате известни разбирания, искате нещата да се случат така, както вие искате. Отивате при един човек да ви кредитира или да има относително доверие във вас. То е негова работа. Защо ще искате сега доверие? Вие ще кажете: „Без доверие в света не може.“ Ти казваш: „Аз имам известно убеждение, дай ми хиляда лева назаем.“ Аз искам полица. Ти казваш: „Доверие нямаш ли в мене?“ Ако аз искам полица, доверие нямам. Онзи, ако не иска да вземе полица, какви са неговите съображения? Ако аз искам да ми дадат полица, значи аз се осигурявам. Аз нямам доверие в него, нали така? А пък той, щом не иска да ми даде, няма доверие в мене. Тогава де седи погрешката. Как може да се построи един свят, дето хората нямат доверие един в друг. Който взема пари, няма доверие. И който дава пари, и той няма доверие. Според окултната наука в човешкия

ум има известни черти, които показват, дали човек е честен. Най-първо челото е тази крива линия и после носът и брадата. Челото, носът и брадата ще определят качествата на неговата честност. Много пъти челото кредитира, а носът не. Някои носове има, които не са честни. Има бради честни и бради нечестни, има чело честно и чело нечестно. Как ще познаеш къде са тези черти на носа? Как ще ги поставиш? Тези черти са външни, но те съществуват в духовния живот, в човешката мисъл, в човешките чувства и в човешките сили, в това, което прави човек в дадения случай. От това зависи неговата честност. Честността на човека още не показва, че е морален човек. Честността е преходно състояние към моралния живот. Някой е честен. Дадеш му 100 лева, честен е. Дадеш му 1000 лева, честен е. Дадеш му 10 000 лева, честен е, но като дадеш от 100 000 нагоре, като дойдеш до 150 000 лева, тези линии се пречупват. Тези линии до 100 000 лева издържат тежестта. При 150 000 лева тези линии се огъват от тежестта, става едно огъване и честността не функционира. Или една кола е натоварена и върви по пътя. Счупва се. Натоварена е повече, отколкото трябва, но не може да функционира. Целият сегашен свят, ние сме натоварени с известни идеи. Това е един объркан свят, понятията са такива, объркани. Един мисли за доброто едно, мисли за честността, за живота, за щастието, мисли как да нареди живота. Един за друг вие сте чужди, понеже не се разбирате. Понеже всеки гледа на живота от свое становище. Най-първо вие не може да имате нормални отношения към света, към хората, ако нямате отношение към природата. Това е първото нещо. Всякога трябва да имаш нормални отношения към природата. Това трябва да го съзнаваш. Ако нямаш нормални отношения към природата, ти не можеш да имаш нормални отношения и към хората. Те ще бъдат за тебе нещо неразбрано. Нормалният живот в света зависи от едно, от това което в света се нарича така: „Даром сте взели, даром давайте.“ Ако ти не

разбираш закона на даряването, ти не може да имаш нормални отношения. Само при закона на даряването, навсякъде като вървиш и даваш от себе си, ти живееш един нормален живот. Щом престанеш да даваш, ти не си в един нормален живот. Този закон съществува в природата. След като сърцето ти нормално бие, пулсира, ти си в нормално състояние. Щом сърцето ти бие неравномерно, ти си в едно аномално състояние. Щом почваш да се обезверяваш, ти си в аномално състояние. Казвам: Нормално състояние е, когато човек това, което даром е взел, даром го дава. Както един извор, от който изтича излишната вода и в който се втича вода. Човек трябва да бъде един струящ извор. Та ще си правите диагноза. Не да ви туря сега тези помпи, това е насилие. Аз съм против кладенците, против помпите в живота. Аз съм за водите, които текат, а не да отидеш да въртиш колелото и да изваждаш с помпа. Но да отидеш при извора който тече, да отидеш при него със своето бакраче и изворът свободно да ти дава. Можеш да кажеш: „В старо време как са живели?“ И в старо време, и днес хората живеят един изкуствен живот. Някой може да ме пита: „Ти женен ли си?“ – „Женен съм два пъти. И двете жени умряха.“ „Деца имаш ли?“ – „Четири.“ „Къде са те?“ – „Умряха и те.“ „Ами мислиш ли да се жениш и колко пъти?“ – „Колкото жени намеря.“ Един мъж за колко жени може да се ожени? – Ако живее 120 години и ако всяка година си позволява по една женитба и по една жена за 120 години? Ти ще кажеш: „Какъв морал може да има в това? – Всяка година по една жена!“ Да кажем, че вие сте се прераждали сто пъти и във всяко прераждане сте имали по една жена. Значи сто жени сте имали. И от всяка жена сте имали по 4 деца, вие сте имали 400 деца. Прав ли съм? Това е външният свят. Но тоя външен свят е израз на вътрешния живот. Вътрешният живот се проектира навън. У нас има неща неуредени в живота. Стяга те нещо вътре, плашиш се за твоето бъдеще. Какво се плашиш за своето бъдеще. Защо има да се

плашиш от бъдещето? Казваш: „Защо ще го тегля аз?“ Не се безпокой за бъдещето си. Вие, щом мислите за вашето бъдеще, гледайте дали тече водата или искате да вадите водата с някаква дръжка. Ако вашата вода тече като извор, не се плашете от него. Работите ви са уредени. А пък ако за вашето бъдеще искате да вадите вода, това е сериозно. Питам: Вашето бъдеще дали прилича на вземане водата от извора или трябва да вадиш водата? В последния случай работата ви е сериозна, тогава ще се намерите в трудно положение да извадите това, което искате.

Казвам: Няма какво да се плашите за вашето бъдеще. Ако е извор, това е нормално за вас, няма какво да се безпокоите. Какво ви носи бъдещето? – Носи ви живот и щастие. Казвате: „Хората остаряват и умират.“ Това е вашето минало. Да кажем, че имам да давам. Дойдат онези кредитори и ни изпъдят от къщата. И я вземат. Това е моето минало. Казват: „Той е нечестен човек. Това и това му се случи.“ – Случило му се е много добре.

Иване, я ми разреши един въпрос. Ако ти дадат един малък нож, с който е убит един човек, ти би ли си рязал хляба с него? *(Никога!)* Един нож ти дадат, с който е прободен някой човек. Значи една мисъл, с която някой е пробол някого, никому не е допринесла добро. Не я дръж в ума си. Да допуснем, че вие имате желание да бъдете учени хора. Какво е качеството на учения човек. Има учени хора, чието знание е построено така, че те са кладенец, трябва да се тегли, а пък има учени хора, които са извори. Един човек не иска да бъде слаб, но иска да бъде силен. Силата е необходима, за да се справи с мъчнотиите в живота. Мъчнотиите в живота произтичат от съвсем други съображения. Силата някой път се справя с мъчнотиите в живота, но ни най-малко предназначението на силата не е да се справя с мъчнотиите в живота. Силата в живота трябва да служи на живота. Силата, която ние имаме, трябва да служи на живота. Тя е

най-добрият слуга. Да служи тя на живота. Следователно трябва да имаме сила, за да служим на живота. Учен човек е онзи, който служи на живота. Учен човек е онзи, който служи на възвишеното, на доброто – да знаеш как да постъпиш в даден случай. Да ви наведе сега едно правило. То е сега теоретически. Теоретически разговори могат да се водят по това. Едно правило, което трябва да имате и от което можете да извадите друго правило. Едно правило ви давам, от което можете да извадите друго правило. Представете си, че имате двама млади хора, и двамата заболели, в една стая са. Казвам на едното от тях: Ти тук по един час ще си почиваш на слънце, на прозореца ще си туриш гърба и ще си почиваш. Единият от тях се пече на слънце, на прозореца ще си тури гърба и ще се пече. Единият от тях се пече, а пък другият седи на кревата. Онзи, който се пече, постепенно оздравява, а пък онзи, който не се пече, боледува. Какво правило може да извадите от това? Значи болният трябва да възприема нещо. Болестта е, че липсва нещо на човека. По единствената причина, че му липсва нещо, идва болестта. Щом даде на организма това, което му липсва, човек става здрав. Как няма да се зароди във вас едно болезнено състояние! Вие седите и сте млад. Гледам някои сте млади, а някои сте на 50 – 60. Казваш: Съвсем я закъсах, работа няма, това няма, онова няма. Гледаш си общата и казваш: „Съдраха се общата. Днес съм гладувал.“ Плашите се. Турите си една мисъл. На 20 години сте. Сатурн е дошъл във вас и от страх почва да се сковава сърцето ви. Мислите какво ще се прави. Питам: След като се страхувате, какво ще правите? Страхът има смисъл само, когато можеш да бягаш. Няма по-опасно нещо, щом не можеш да бягаш. При страха можеш да бягаш. Няма по-страшно нещо. Иде една мечка, ти си се вцепенил, трепериш, по-ужасно от това няма. Питам сега: При такива вътрешни сътресения какви ли не страхотни мисли идат. Не можеш да бягаш. Кога страхът е нормален? – Когато можеш

да бягаш. Ако не можеш да бягаш, ще се научиш да бягаш. Ще вземеш специална лекция за бягане. Ако не можеш да бягаш, значи спирачките са силно турени. Природата е предвидила тези работи. Когато човек се уплаши, тогава природата вдига всички спирачки. И хукваш с каквато бързина искаш.

Светлината бяга ли, или се движи? По какво се отличават хората, които бягат и които се движат бързо. По какво се отличава онзи, който от страх бяга, и онзи, който го гони? Страхливият има по-големи крачки от онзи, който го гони, и не може да го стигне. Кой от двамата е по-голям герой. При бягането страхливият е герой. *(Щом не може да го стигне, онзи, страхливият е герой.)* Сега на мен са ми давали разни възражения. Чудя се на възраженията. Казват ми: „Не си ли бил при лоши условия?“ Допущам, че не съм живял в тях. Казвам: Какво нещо са лошите условия? Представи си, че имаш добър баща, добра майка и една отлична обстановка. Един бръмбар влезе в ума ти, че баща ти и майка ти могат да умрат. Ти казваш: Аз сам какво ще правя? Това е вече едно смущение. Казваш: „Възможно е баща ми да не ми остави нищо. Възможно е майка ми да не ми остави нищо.“ И разни мисли влизат в ума ти – че баща ти може да умре. Казваш: Знам, че бащата и майката на този и онзи умряха. Еди-кои си обедняха. Тези разсъждения са нрави, но аз поставям въпроса малко по-другояче. Ако онова начало, от което всеки е излязъл, е баща на човека и ако онова начало, в което той живее, е неговата майка, която е създала всичко, тогава какво има да се безпокои човек, който е излязъл от тези две начала? Де е поводът сега да се безпокоиш? Защото, ако първото начало, от което ти си излязъл, умре, тогава твоята работа е свършена, и ако второто начало, в което ти живееш, и то умре, то всичко е свършено. Смъртта в света не е един закон. То е едно изключително условие, при което хората живеят. Вие вземате изключителните условия за правило. Че умира някой, то е

изключително условие. Че обеднява някой, то е изключително условие. Че заболява някой, то е изключително условие. Вие оставете изключителните условия, не се безпокойте. Най-първо си задайте въпроса защо се безпокойте. Старият се безпокои, че е остарял, а младият се безпокои, че ще остарее. Старият се безпокои, че е остарял, станал е на 80 – 90 години. Питам: Защо трябваше да се безпокои старият, че е остарял? Николай, защо трябва да се безпокои? *(Защото изгубва всички сили за борба в живота.)* Срещал съм хора на 85 – 90 години и казва той: „Съжалявам, че едно време не постъпих, както трябва, трябваше да постъпя малко по-другояче.“ Едни съжаляват, че не са постъпили, както трябва, а пък други съжаляват, че са постъпили, както трябва. Единият казва: „На 85 години съм, много помагах на домашните си и много съжалявам, че направих това.“ А пък друг съжалява, че не е помагал на домашните си. Кой е на правата страна? Който е помагал, или който не е помагал? Единият помагал и съжалява, че е помагал. А пък другият не е помагал и съжалява, че не е помагал? *(На правата страна е онзи, който е помагал.)* Защо съжалява, че е помагал? Онзи е помагал и давал и никой не му върнал това, което е дал и съжалява, че е помагал. А пък онзи съжалява, че не е давал. Защото ако беше давал, щеше да забогатее. И казва: „Аз станах сега сиромас.“ Кой е на по-правата страна от двамата? Единият дава и нищо не е взел, а пък другият казва: „Ако бях давал!“ Че и той можеше да даде и да не вземе. В дадения случай какво е трябвало да прави? Кой има повече опитност. Който е давал, или който не е давал? *(Който е давал.)*

Окултните ученици не трябва да държат сметка за бъдещето. Желязото, колкото и да се безпокои, то пак ще ръждяса. Освен ако дойде някой много учен човек и направи желязото да не ръждяса. То е друг въпрос. А пък на златото казвам: Няма да се безпокоиш, каквито и да са условията ти няма да ръждясаш. Вие някой път

правите криви заключения. Вие мислите, че когато страдате, сте на крив път, а пък когато сте щастливи, сте на прав път. Страданията не показват, че сте на крив път. Щастието не показва, че сте на прав път. Най-първо вие сте пратени на земята да извършите една работа, която не знаете. Всеки от вас е изпратен да извърши една работа. За какво е изпратено ралото? – Да оре. За какво е изпратена мотиката? – Да копае. За какво е изпратен ножът? – Да реже. За какво е изпратено перото? – Да пише. За какво е създадена ръката? – Да работи. За какво е създаден кракът? – Да ходи. За какво е създаден езикът? – Да говори. За какво е създадено ухото? – Да слуша. За какво е създадено окото? – Да гледа. За какво е създаден носът? – За да възприема миризмите. Всяко нещо си иска своето предназначение. И бъдещето на носа зависи от функциите, които изпълнява. Ако този нос възприема миризмите, както трябва, той е в нормално състояние. Ако ухото възприема звука, както трябва, то е намясто. Ако окото възприема светлината, както трябва, то е на място. Казвам: Онова, което трябва да коригирате в себе си, кое е? Някои от вашите възгледи за живота не са прави. Вие ще кажете така: „Много съм страдал.“ Страданието, това е труд, работил си. За какво може да страда човек? Три неща има, за които човек може да страда: на физическото поле – че не е имал достатъчно работа да работи, да яде и да пие; в духовния свят – че не е имало кой да го обича; в умствения свят – че е нямало кой да мисли за него. За три работи страда човек. Вие страдате, че няма кой да мисли за вас. Вие страдате, че няма кой да ви обича. Вие страдате, че няма кой да ви даде да ядете. Страдаш, че няма кой да ти даде да ядеш. Страдаш, че няма кой да те обича. И страдаш, че няма кой да те буди.

Сега пратени ли сте в света, него да реформирате или себе си. Света ли да уредите или себе си да уредите? Разбира се, себе си. Първата държава е това. И ако вие се вслушате в себе си, трябва да

знаете, че природата е вложила едно чувство във вас, което предсказва какво ще бъде вашето щастие и, ако го слушате, вие няма да грешите. Това чувство ще ви покаже, както когато природата показва, че времето ще се развали. И тази развала ни най-малко не е зло. Че ако времето не се разваляше, щеше ли да бъде добре за хората. Големият живот седи в развалянето и оправянето на времето. Кога времето се разваля? И кога то е в нормално състояние. Ако не се разваля, трябва да те е страх. Ако не се разваля, всичко изсъхва. И ако не се поправи, всичко изгнива. Когато не се разваля, то има повече светлина и топлина, отколкото трябва. И всичко изсъхва. А пък ако не се поправи, нямаше да има топлина и всичко щеше да изгние от влагата. Нормално е, когато се развали и поправи. Нормално е, когато има промени, които стават. Скръбен си, развалило се е времето. Радостен си, поправило се е времето. В радостта и скръбта, в това е смисълът на живота. Ако ти искаше да живееш, без да се разваля и без да се поправя времето, такъв живот не съществува и тогава животът ти щеше да бъде само нещастие. Ако животът ти е само нещастен, то е аномално състояние. Ако животът ти е само щастлив, и то е аномално състояние. Нещастие, което не влече след себе си щастие, и щастие, което не влече след себе си нещастие, и двете са аномални. Когато щастието влече след себе си нещастие и когато нещастieto влече след себе си щастие, това са нормални състояния. В сегашното състояние, това е пътят. И само при една такава философия няма да се безпокоите. Другояче въпросът остава неразрешен. За пример някому от вас може да му хрумне на ума да стане певец. Обикновен певец може да станете, както една жаба, която пее. Но един певец да привлече вниманието на света, това са изключителни условия. Или ако вие станете голям философ, да привлечете вниманието на света, това са изключителни работи. Великите работи в света са изключителни работи. Защо искате да ставате философ в

света, че всички да ви признават? Защо имате тази амбиция? Коя е тайната? Интимната тайна. Вие искате да станете виден певец, че всички да ви признават. Интимната ви мисъл коя е? Представете си сега, че някой човек е толкова силен, че като бутне някого, ще се го търколи на земята. А пък друг, като идва, казва: „От десет метра разстояние като духна, и онзи ще се търколи на земята.“ А пък трети, като е на онзи край на земята, само като помисли, и работите стават. Кое е по-хубаво сега: като бутнеш, като духнеш или само като помислиш, да станат работите? Да помислиш и да станат, то е най-хубавият метод. Някой казва: „Помисли, че си здрав.“ Онзи казва: „Не мога.“ Казва му тогава: „Духни.“ Аз идвам по обратен път и пак казва: „Не мога.“ Тогава казва: „Бутни го.“ И пак казва: „Не мога.“ Щом казваш, че не можеш да го бутнеш, тогава какво ще бъде разрешението на въпроса? Вие разсъждавате. Не се късат дебелия вължета. Казваш: „Не може да се оправи животът.“ Един адепт свързал един свой ученик само с един конец и му казал: „Този конец не можеш да го скъсаш.“ И ученикът седи така. Казва на другите: „Не може да се скъса.“ Друг казва: „Слушай, скъсай конца.“ Ученикът казва: „Не мога да го скъсам.“ Другият казва: „Или ще скъсаш конца, или от тебе нищо няма да стане.“ Той взема тоягата си, удря 4-5 пъти, скъсва конца и му казва: „Ти можеше да скъсаш конца, без да те ударя. Но аз ти нанесох четири удара, за да го скъсаш.“ Как се нарича едно число в математиката, което е пред другите? – Коефициент. Ако го повишите в четвърта степен, усилвате го. Така е, и когато някой човек ти каже нещо веднъж, два пъти, четири пъти. Следователно всички страдания в света са онези тояги, е които ти казват: „Скъсай конца!“ Идва страданието, идват четири страдания. Това е коефициентът, придобива се сила.

Вие ще направите резюме на това, което съм казал. Всеки ще направи резюме, на това, което съм казал. Идущия път ще проточим

конеца, ще продължим идущия път. Направете едно малко резюме, докато скъсаме конеца. Още конците не са скъсани. Така че въпросът не е разрешен. Един стар живот и един нов живот се различават. Стариият живот си върви по старите пътища. Някой път ние мислим, че вървим по нов път. Трябва да се научиш да вървиш по нов път.

Вие погледнете някой човек и казвате: „Не ми хваща окоето.“ Вие много повърхностно го разглеждате. За да познаеш един човек, трябва да разгледаш устата му, брадата му, носа му. Това са три основни работи. После ще погледнеш в окоето му, ухото, скулите, гърлото, ръцете, краката, гърба, рамената, после лакътя, гърба. Погледни го зад тила, погледни му тялото. Всеки един човек има скрити неща. Всички хора са дегизирани. Ние никога не виждаме хората в тяхното естествено положение. За едни ти минаваш за груб, хладнокръвен, за други минаваш за умен и добър. Някой вижда нещо хубаво в тебе, а пък друг не вижда. Питам: Ако вие не разбирате законите на природата? Имате един плод, който едва е завързал от един месец, какъв ще бъде? Сега е стипчив, след няколко време ще бъде кисел, а по-нататък, когато узрее, ще го намериш вкусен. Нещата трябва да се разглеждат, когато са узрели, а не когато завързват и не са узрели. Тогава имаме незавършен процес. Та ние разглеждаме живота като един незавършен процес. Той завършва, за да започне втори. На всички незавършени процеси резултатите са в завършените процеси. Ако се обезсърчите, то е незавършен процес. Ако скърбите, то е незавършен процес. След завършването на един процес, ще започне един нов процес.

Та ще направите резюме какво сте разбрали от тази лекция. От вашето резюме ще разбере какво може аз да разбера и после ще продължим. Тази лекция е, за да имате правила как да се справите с ежедневиия живот, с днешния живот, с днешните мисли, чувствования и несрети. Защото, както сега вървите, вие ще

остареете. Млад сте, а преждевременно сте остарял, грохнал сте. Някои от вас приличат на 85-годишни старци. Вие отсега нататък трябва да живеете. Вашите страдания са – вие страдате на сън. Нито един от вас няма страдание. Вие всички сънувате, че страдате. Сега аз бих ви предал много примери. Събуждаш се от страх и сърцето ти тупа, тупа. Казваш: „Мечка ме гони, разбойници щяха да ме оберат. Едвам се спасих.“ И сърцето тупа, тупа. Това ти взема един час. Казваш: „Щяха да ме убият.“ И това, което опитвате в живота, и това е насън. Реално няма. Теория има. Това не са реални страдания. По какво се отличава едно реално страдание? Едно страдание, на което не може да узреят плодовете, е фиктивно. Когато едни хора страдат, други са щастливи. Такъв е законът. Едни работят, а пък други почиват. Тези, които ще почиват, после ще работят. Обмяна има. Промяна има. Природата е правила много опити с разни животни, правила е опити и с всички степени. Човек е най-последният модел. И на човека казвам: Ако не искаш тази форма, има по-долна форма. Някой човек не че страда, а застарява, като мисли, че всичко знае. Видял съм и малки деца, които са стари. Човек да не мисли за много работи, за които не трябва да мисли. За пример той мисли, че е учен, че е красив, мисли какво ще кажат хората. Има много работи, за които не трябва да мисли. Да мислиш за съществениите работи. Един болен не могъл да яде. Дадох му един лек. Да повика един човек, който е здрав, а не болен и може да яде добре. Четири пъти да го нахрани и той да го гледа. И той ще оздравее. И оздравява. Но болният, за да оздравее, не трябва да разсъждава. Трябва да се отвлече психологически вниманието на болния от едно състояние, което ражда болезненото състояние. Защо остарявате преждевременно? Влюбил се е преждевременно в старостта. А пък в който се влюбиш, на него приличаш. Не се влюбвай в старостта, а се влюбвай в младостта. Някой път има известни тъжни стари чувства в човека. Някой се

чувства на 85 години, на 90, на 120 години. И като дойдат тези чувства в тебе, тогава остаряваш. Най-долният духовен свят е полуматериален. И те са нито в този свят, нито в онзи свят. Някои от тях ще ти дойдат на гости. Всеки ден може да ти дойде някой стар умрял човек и почва да си разправя хала. Дойде ти една мисъл и казваш: „Остарях.“ И веднага се махне тази мисъл, виждаш, че си млад. Вие, младите, сте стари подмладени. В миналото сте били стари. И в бъдеще ще става лесно подмладяването. Ще турите човека в магнетически сън и ще му внушите, че е млад. Стига да мисли за деветнадесет годишна възраст и за качествата на деветнадесетте години. Блажени, които вярват. Най-напред кръвта остарява. В старите хора има преобладаващо влияние на венозната кръв. Стават утайки, наслоявания.

Всички планети трябва да бъдат 12. След Сатурн откриха Уран, Нептун и Плутон. (*Учителя се обърна към една сестра.*) В тебе има несъответствие между лицето и пръстите. Каквото си намислила, не го правиш така, както го мислиш. Твоите пръсти трябва да станат най-малко с половин сантиметър по-дълги, за това ти трябва 10 години труд. А пък друг, гледам, има валчесто лице и дълги пръсти. Този човек иска да прави много работи, които не може. Той може да проточи лицето си с половин сантиметър, понеже пръстите му са дълги. Най-първо ще седнеш и ще си представиш, че всичките ти работи са уредени. Че ти си в сън, сънуваш, мислиш, че си в палат. Разхождаш се в градина. Живееш, заповядваш на слугите, качваш се на автомобил.

В звука има пречупване. (*Оттук до края е разговор.*)

Когато музиката влезе в по-гъста среда, идва тъга в музиката. Когато човек възкресява мъртвите, показва, че в него става пробуждане на съзнанието. Съзнанието взема по-широка област. В църковното пеене много тонове не са никак реални. Няма никаква

реалност. В католическите църкви музиката не е реална. В религиозното пеене всички трябва да вземат участие, да пеят. А не едни да пеят, а други да са публика, защото е казано: „Хвалете ги.“ Всички трябва да хвалят. А пък едни мълчат като риби. С малките скърби се лекуват по-големите. А с големите скърби се лекуват по-малките. Една мишка била хваната и казала на един човек: „Освободи ме и аз ще мога да ти направя една услуга.“ – „Какво ще ми направиш?“ – казал човекът и я освободил. После разбойници хванали човека, вързали го и мишката пригризала въжетата. Някоя малка мисъл може да прилича на малката мишка, която може да те освободи. Един ден пари ще давате за страданията, ще искате да ги купите, но няма да можете да ги купите. С години чака някой да му дойде ред да си купи щастие. А пък един ден ще дойде обратното – да чака за една малка скръб 2-3 години. Ще ви домилее страданието един ден. С радостите и страданията става нещо разнообразно. Някои страдания те избавят от някои големи нещастия. За пример някой те бутне и те събори в тъмнината. Нищо не ти казва. Ти паднеш, а по пътя по-нататък има разбойници. Ако беше вървял по-нататък, щеше да срещнеш разбойниците. Всеки ден иде комисия и пита какво искаш днес. Но ти не казваш нищо, комисията минава и ти оставаш без нищо. Един човек тръгнал в турско време за Цариград. Пашата му казал за 40 дни да дойде, иначе ще го убие. Той закъснял, забавил се тук-там и се помолил на Бога да му прати някое конче да се качи. Той вижда едно турско заптие с едно конче и си казва: „Благодаря, че Господ ме послуша.“ Заптието му казало: „Носи кончето на гърба си.“ И той казал: „Господи, ти не разбра моята молитва.“ Когато човек закъснее, не е господар на съдбата си и ще носи кончето.

Лотарийният билет с три деветорки има възможност да спечели. Когато човек е раздвоен, да не взема билет. Като нямаш никакво раздвоение, ще спечелиш, а като си раздвоен, няма да спечелиш.

„Отче наши“

*15 лекция от Учителя, държана на 8 февруари 1935 г., София,
Изгрев.*

ПЪРВОТО И ПОСЛЕДНОТО МЯСТО

„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от 16 глава на Матей, от 5 стих нататък.

Тези неща се отнасят само за тези, които искат да учат. Не е за обикновените хора. (*Учителя прочете от посочената глава от 5 стих до 12 включително.*) Всеки човек се спъва в себе си от своите садукееи и фарисеи. Човек, който разбира, разрешава добре въпроса, но който не разбира, нищо не разрешава.

Вие всички сте запознати с числата, нали? 1 – това е единица. Това число, единицата, може да представя една сянка. А може да представя и една реалност. Едното може да представя едно пясъчно зърно, което както и да го въртиш, от него нищо не може да направиш. А пък единицата може да представя една клетка, една възможност, с която вие при известни условия може да запалите огъня. А пък огънят ви е потребен. Значи в даден случай едното може да ви помогне, а в друг случай не може да ви помогне. Но това едно може да се измени. Да допуснем, че турям знака плюс с единицата и след това туряме друга единица и туряме едно равенство $1 + 1 = 2$. Като притурите на това число една единица, стават две. Но числото 2 в единия случай в известно отношение е изгубило от своите качества. Двете вече не е едно, а пък какво е сега? Само ще ви обясня малко. Яйцето, след като го турите под кокошката, това яйце, след като излезе пилето, остава две. Черупката остава отвън, то е 1, а пилето 2. Преди да се е излюпило пилето, яйцето беше по-силно от пилето. А пък след като се е излюпило пилето, пилето е по-силно от яйцето. Това са сега ред разсъждения в живота, които трябва да ги приложите,

за да разбирате същността. Вие казвате: „Говорете нещо реално.“ Някой може да говори нещо реално и, ако ти си сянка, а пък другият е реалност, то как ще говори реалността на сянката? Може ли сянката да говори на реалността? Светлината е за всички, но има нещо в светлината, което не е за всички. Животът е за всички, а любовта не е за всички. Да ви изясня малко това. Вие имате една свещ. Тази свещ не е за всички, всички не могат в дадения случай да имат тази свещ. Вие всички не може да имате свещта, но всички може да имате нейната топлина. Вие, десетте, в дадения случай, не може да имате в ръцете си тази свещ. Но от светлината всички може да се ползвате. Вие казвате: „Аз мога да имам тази свещ.“ Но щом можеш да имаш тази свещ, ще се роди спор между десетте души. Десет души една свещ искат да я делят. А пък ако разделите тази свещ, вие ще я развалите. Реалността не се дели, реалното не се дели. Делят се сенките. *(Този, който е по-близо до свещта ще има повече светлина.)* То е заблуждение – близо и далече. Че слепият може да е близо до свещта, а пък онзи, който гледа, може да е по-далеч. Тогава кой ще гледа по-далеч? Възражението аз ви го давам. Аз не искам да ви обера, но искам в дадения случай нещата да са поставени най-естествено. Някой казва: „Аз искам да бъда близо.“ Ти трябва да бъдеш реален, както и аз съм реален. Това е близост. Две реални същества са близо. А когато едно същество е реално, а другото не е, те не могат да бъдат близо. Те са толкова далече, колкото небето от земята. Щом кажеш, че си далече от някого, ти си сянка. Щом кажеш, че си близо до него, то се подразбира, че си една реалност вече. Сега за двете. По какво се различават двете? Представете си, че един литър вода напълва шише, голямо един килограм. Но допуснете, че ние увеличаваме шишето. Ако увеличим формата на шишето, да кажем, че направим шишето два килограма, а водата един килограм, то питам, след като вложите един литър вода в шишето, какво ще стане?

Водата може ли да запълни цялото шише? Не може. Какво е станало с водата? Сега в дадения случай – да обясня повече. Представете си, че имате една стая и да кажем, че на тая стая половината е отоплена с такава печка. Ако увеличим стаята, то може ли със същото гориво да стоплим стаята на същия градус? Значи, ако увеличим формата, то единицата се е увеличила, станала е две. Но нейните качества се намалили. Две вече не е тъй силно както единицата. Напрежението е по-слабо. Сега да представим друго едно сравнение. Някой път вие чувствувате, че във вас е станала някаква промяна. Не сте така смели. Преди да обичате някого, вие сте много смели. Може да го нахокате, да му свиете вежди, но щом го обикнете, не може да си свиете веждите пред него. Като ви се придаде едно качество на обич към известен предмет, този предмет вие не може да го нагрубите. Да обясня малко, понеже сте реалност. Представете си, че вие имате такава една печка. Студено е. Вие може да я пипате. Пипането е хокане. Но представете си, че я нагорещя на 200 градуса, може ли да я пипате? Ще кажете: „Защо не може да хокате, когато обичате? Защото е нагорещен. Ти ще кажеш: „Аз не искам.“ Не, не. Не зависи от тебе. Ти не разсъждаваш правилно. Ти казваш: „Аз не искам да го хокам. Пари.“ Пръстите ще изгорят. Тогава този може да го буташ отдалече с дилафа. Казвате за някого: „С дилаф го бутай.“ Хубаво, но представете си, че аз увелича тази топлина на 1000 – 2000 градуса. Тогава как ще го буташ с дилафа? Казвам: Не го бутай, ще отиде дилафът. Тогава какво трябва да правиш стопения дилаф. Това са неразрешените въпроси, мисли, желания и постъпки, които във вашия живот някога се случват. Погледнеш нещо, стопи се, не става това, което желаеш. И тогава казваш: „Това е съдба, несгода.“ Стопил се е дилафът. Топлината е голяма. Сега трябва ли всяко нещо, което човек мисли, да го постигне? – Не, защото радостта седи в непостиженията на нещата. Скръбта седи в постиженията. Радостта

седи в това, че не си постигнал някои работи, а скръбта седи в постиженията. Двама души искат да си купят един кон, но без да знаят, че конят е сляп. И двамата отиват. Външната форма на коня е красива и най-после единият успява да купи коня. Онзи, който го продава, не казва, че конят е сляп. Радва се човекът, че е купил коня. А пък другият, който не могъл да го купи, скърбял, че нямал кон. Обаче когато онзи, който купил коня, разбрал, че конят е сляп, почнал да скърби, а пък онзи, който не го купил, като узнал това, почнал да се радва. Това са ред разсъждения. Трябва да разсъждавате правилно. *(Това за коня е изключение.)* В природата няма изключение. Да ви наведе какво означава изключението. В едно общество един човек го приемат, после го изключват. Ти сянката можеш да изключиш, но реалността никога. Защото, ако можеш един човек да го изключиш, ти казваш: „Аз не искам да го държа в съзнанието си. Аз ще го изхвърля из ума си.“ Мислиш ли, че, като го изхвърлиш от ума си, той не съществува? Реалността не се изхвърля. Ти казваш някой път: „Той изгубил любовта си.“ Това, което се губи, не е реално. Това, което изчезва, не е реално. То е сянката. Вие се мъчите някой път за сенките, а пък естеството на сенките е, че те се явяват и изчезват. Сега това е един закон за постижения в света. Постижението седи в разбирането на основните закони. Най-първо вие се смущавате за онова, което не разбирате. Вие се безпокоите, че нищо няма да постигнете в живота си. Това е едно заблуждение. Какво са постиженията на рибата? Да гледа във водата, нищо повече! Ако тази риба почне да мисли, че иска да стане някоя птица, да лети във въздуха, тя се заблуждава. Рибата да плува във водата. Какви са постиженията на птицата? Да хвърка. В дадения случай какви са възможностите на човека? Човек трябва да мисли. Аз определих какво нещо е мисълта. За какво е даден умът на човека? Какво ни ползува мисълта? *(Олге, помниш ли?)* Мисълта, умът на човека е даден, за да се

избави той от своето животинско естество. Сега да допуснем, да турим още един знак. Това число го увеличаваме с още една единица.

1 1-2

2 1-3

В първия случай, ако е по отношение на материалния свят, яйцето означава киселина, творческа сила. Двете е основа, а пък трите, това е един резултат. От киселината и от основата какво излиза? (Сол.) Трите е солта в дадения случай. Питам, след като се увеличи единицата, вие имате една основа. Сол е, като сте турили единица при двете, вие сте получили числото три, това е солта. По какво се отличава киселината? (*Тя разяжда.*) А основата? (*И основата разяжда, но по-малко.*) А солта е неутрална. В дадения случай вие трябва да разбирате. Това е един процес във вас. Някой път имате киселина, енергия имате. Искате да работите. Казвате: „Киселина имаш.“ Сега ви трябва основа, как да увеличите вашата основа. Сега да допуснем, че имате повече основа, отколкото ви трябва, какво трябва да правите? Трябва да увеличите силите си. Всякога, когато човек има повече, отколкото трябва, той усеща едно напрежение. Например от това гледище какво нещо е скръбта? Скръбта показва, че имаш повече киселина. Хората казват даже: „Кисел е станал той.“ Тези, които не разбират химия, казват така: „Кисел е, не го бутайте.“ А утре може да стане сладък. Виждам същия процес в природата. Ние казваме, че слънцето не е разумно. А пък това неразумно слънце, тази неразумна сила, след като дълго време грее един плод, който е кисел, превръща го в сладък. Кое е онова, което е превърнало киселината в сладчина. Тя, сладчината, дали се намира в слънчевите лъчи или в самото растение? Сладчината в дадения случай е придала единица на растението, на плода. Според вас вие как ще си образувате вашата захар? Да ви кажа как. То е специална работа. Химиците знаят как се образува захарта. (*От цвекло, от захарна тръстика чрез пресоване.*)

Значи сладчината съществува в природата. Ние ли образуваме сладчината или съществува в природата? – Съществува. Съществува ли сладчината в природата или тя е наше понятие? (*Съществува.*) Възможността за сладчината съществува в природата. Но сладчината съществува в нас. Чрез сетивата, чрез усещанията. Две възможности има. Реалното е условие за реалното. Трябва да съществува една реалност. Едно семе е реалност, нали така? Когато едно семе расте, казваме, че трябва да има условия. Какво подразбираме под думата условия? Обикновено какво трябва да се разбира под думата условия? Светлината, влагата, топлината, това са условия. Какво друго се изисква? Реалността е условие, подразбираме нещо разумно. Защото реалността е резултат на реалността, на разумното. А пък условията са резултат на нереалното. Реалното съществува по единствената причина на разумното, а пък условията съществуват по единствената причина на нереалното. Сега някой път съвременните хора влизат в стълкновение с някои понятия, с известни стари разбирания. Да кажем, че всички вие имате стари разбирания, които отдавна са отживели. Те са останали сянка. Например вие имате черупката на едно пиле, което е излюпено преди десет години. Пазите тези черупки. Носите черупките и знаете, че няма в тази черупка нищо. Знаете, че от тази черупка е излязло едно пиле. Каква реалност има в черупката? Че пиле е излязло от черупката навън, това е един факт. То се е освободило от този вътрешен затвор. Вие носите затвора на реалността и казвате: „От този затвор е излязло пилето навън.“ Пилето се е освободило от ограничението, което е имало. Но представете си, че това пиле един ден се променя. От това пиле излиза един човек, една красива мома, която ходи. Най-първо от това яйце излиза пилето. После, като излезе тази красива мома, пак имате друга черупка. Реалността излиза. След като излезе реалността от черупката, то тази черупка е мъртва и тази черупка стои като мумия.

Онази мома дойде и казва: „Мене черупки не ми трябват, пиленце не ми трябва.“ Защо? Но все пак човек не може да се разправя с моето минало. За да покаже своя произход, той си прави една чаша. Чашата е яйцето, от което е излязъл. И пие от нея. Искам да ви кажа: От онези ваши черупки, които са останали безполезни, направете си поне чаши, от които да можете да пиете вода. Единствената философия е това. Другояче то ще ви спъне. Това е една философия, ако си ученик, но ако си един обикновен човек, това са празни работи за тебе. Тези неща не са за обикновения човек. На обикновените хора няма какво да се разправя. Конят, който е турен да тегли каруцата, докато е кон, ще тегли каруцата. Ако иска да се освободи, трябва да стане човек. Дотогава, докогато ти в себе си, не можеш да разрешиш една мъчнотия, ти си един кон. След като разрешиш тази мъчнотия и разбереш законите, то ставаш човек. Ти си вече над мъчнотиите. Сега не съжалявай, че теглиш каруцата. Съзнай факта, че си кон. Щом превъзмogneш мъчнотиите, ще признаеш факта, че си човек; ако можеш да се освободиш от тази каруца, ако не можеш да се освободиш от каруцата, кон си. Сега знаете ли какъв е произходът на думата кон на български? Тя е една българска дума. Вие искате да си установите известно убеждение. Кон трябва да станете. Ако някой ти каже: „Ти си кон.“ Ти казваш: „Обижда те.“ Но в какво седи обидата, ако кажете на един човек, че е кон? Ти се обиждаш да ти кажат, че си кон, а не се обиждаш да се качиш на един кон. Че то е толкова обидно, колкото че си кон. Ти казваш: „Аз не искам да бъда кон.“ А имаш нужда конят да ти помага. Ти го считах глупав, а в единия случай искаш да се ползуваш от глупавия. Значи глупавото е разумното. Сега това са изяснения. Думата кон не е толкова обидна. После казвате някому пиленце, гълъбчето ми. Всеки от вас може да носи, като му кажат гълъбче. Защо думата гълъбче не е обидна? Гълъбът е характерен. В гълъба има нещо много характерно, не

красиво, но характерно. Хиляди години при най-лоши условия той е останал вегетарианец, макар и условията да са били лоши. Като ти кажат гълъб, значи ти имаш характера на гълъба. А пък ако не можеш да победиш условията, не можеш да бъдеш гълъб. Гълъб значи нещо устойчиво в характера. А пък като кажем, че е кон, разбираме, че той се е загнездил в някое място и казва: „Не се мърдам оттука“. Знаете ли колко упорито същество е конят? Той е по-упорит от човека. Аз имах един случай. Идвам от града към Изгрева. Минавам по главната улица „Граф Игнатиев“ и после по шосето нагоре. Гледам един полковник, качил се на файтон с два хубави черни коня, с вестовоя си. Там дето е стражарят, дето пази стражарят и почва наклонът, единият кон се спира. Аз се заинтересувах защо единият кон не иска да върви. Войникът го бие, не се мърда този кон. Слезе полковникът до файтона, конят върви. Спре войникът файтона, качи се полковникът, конят не върви. Слезе той, конят върви, качи се, пак не върви. И най-после полковникът, като се качи и слезе 4-5 пъти, каза на войника: „Ти карай, пък аз ще вървя пеш.“ И досега аз разсъждавам, защо конят не искаше да носи полковника? Дали е едно съвпадение. Сега аз мисля какви са съображенията. Като се качи полковникът, не мърда конят.

Слиза полковникът, върви конят. Този полковник по-лесно се справя с войниците, отколкото с конете. С коня по никой начин не може да се справи.

Щом не обичаш някого, ти вече имаш характера на коня. Не искаш да го носиш, нищо повече. Не можеш да заставиш един човек да извърши една работа, когато той не обича. Да кажем, че вие имате отвращение от известна храна. По никой начин не може да заставите човек да яде известна храна, към която има отвращение. За него тя е цяла отрова. Има нещо, което за нас е толкова отвратително, че човек даже ще предпочете смъртта, отколкото това, към което има

отвращение. Сега има два вида отвращение. Някой път имаш отвращение от човек, който не те обича, а някой път имаш отвращение от човек, който те обича. Тогава какво трябва да правиш? Когато имаш отвращение от погрешките, ще ги изправиш. Когато имаш отвращение от своите добродетели, какво трябва да направиш? Или някой път вие не разчитате на някоя способност, която имате. Казвате: „Ти имаш нещо.“ Или: „Не разчитам на него.“ Някой път си казвате: „Аз съм първокласен невежа.“ Благодарете за това, защото само невежите хора се учат. Всички деца, които се раждат, не са ли невежи? Знаят ли да говорят? Всички музиканти не бяха ли невежи? Всички оратори не бяха ли невежи? Всичките хора, чрез използване на заложените, които имат у себе си, имат това състояние.

Нека дойдем до неща, които са реални. Вие в дадения случай искате да поправите себе си. Да допуснем, че искате да поправите вашия живот. Представете си, че сте беден човек. Да ви приведа един пример. Един млад студент закъсал съвсем. Това било в странство, в Америка. Като ходил навсякъде и избирал работите, отива в един ресторант и казва: „Ще ми направите голяма услуга, ако ми дадете да върша някоя работа.“ Притежателят му казал: „Нямам нужда от работник. Имаме толкова хора, колкото ни трябва, нямаме бюджет.“ Студентът казал: „Аз не искам никаква заплата. Даром ще служа само за храната. Дай ми работа. Ще давам на клиентите само палтата. Поне тази работа да върша. Ще им давам да си обличат палтата без пари, само за храната.“ Всички се подсмиват: „Дошъл един, който работи без пари. Ще го видим какъв е този студент.“ Студентът, след като даде палтото на някой благородник, ще му каже някоя хубава дума. Онзи го погледне, бърка и му даде нещо. На друг американец клиент пак каже сладка дума, и той пак го погледне, бръкне и му даде нещо. Накрая на първия месец той вижда, че има четири пъти по-голяма заплата, отколкото на онези, които са служили със заплата. Неговата

заплата е четири пъти по-голяма, отколкото заплатата на платените служители.

Казвам сега: Вие поне толкова, колкото този студент, не може ли да направите? Какво е казвал студентът не зная, но работата е, че всеки изваждал и давал. Американците не обичат прости думи, но ако му кажеш нещо, което му допада, той като погледне, поусмихне се и е готов да даде.

Сега за трудните условия. Някой път вие се намирате в условията на този студент, че не можете да намерите работа, не ви върви в нищо. Поне намерете един ресторант и давайте палтата на хората, казвайте им по някоя хубава дума. Представете си, че вие имате една заложена дарба, дават ви една цигулка, с тази цигулка вие не може ли да изкарате вашата прехрана? Но вие можете да се спънете от мисълта какво ще кажат хората. Вас ви е срам отвън да свирите, а не ви е срам да излизате на сцената. На сцената е друга обстановката. Ще се поклоните, ще свирите. Считате това за чест, а отвън го считате за безчестие. Аз се чудя защо там, на сцената, е чест, а отвън е безчестие. Съгласен съм с вас само при едно условие. Ако ти на тази сцена излезеш като профан-цигулар, да те освиркат, тогава е срамота да излезеш на сцената и да свириш. Но ако си първокласен цигулар и излизаеш на улицата да свириш, ти си един почтен цигулар, нищо повече. Работата е да свириш. Дали на улицата или на сцената, но да свириш.

Сега аз съм съгласен с вас в едно отношение. Аз разбирам по-дълбоко работите. Аз обяснявам сега от моето гледище. Онзи цигулар счита, че е за почит да свири в една зала. Аз считам, че залата, това са хубавите условия, това са разумните хора. Ако тези хора в залата са разумни, те го разбират и му дават вдъхновение. Те са му полезни и той им е полезен. А пък на улицата е срамота, понеже са простаци, никой не разбира музиката. Да кажем, че всички, които са на улицата,

са глухи, какво ще им свиря аз? Ще ти кажат: „Не си хаби времето, глухи са тези хора.“ Нека прочуят. Ако мога да ги накарам да слушат, добре е. Но ако моето свирене не може да им отвори ушите, тогава, ако ви е срам да свирите на улицата, това показва едно от двете – или хората са глухи, или вие не разбирате какво нещо е свирене. Аз това го давам сега за обяснение, вземам го в широк смисъл. Вие казвате: „Трябва да се живее.“ Но разумно трябва да живеем. Никога не се възмущавай от живота, който е вътре в тебе. Не се възмущавай от условията, в които ти си поставен, понеже тези условия, при които ти си поставен, са една възможност за тебе, една малка възможност. Това няма да бъде за много. Може би си поставен да живееш при тези условия за един час, за един ден, за един месец. Тези условия ще се изменят, защото, ако ти не разбираш условията, че те са една възможност за тебе, ти ще попаднеш в една грешка. И от там се явяват сегашните противоречия. За пример вие искате да бъдете богати и едновременно да имате някои постижения. Богатството, това е един резултат. Ако една държава е богата, подразбираме, че тези хора са били честни ред поколения, 100, 200, 300 поколения са живели честен живот. Богатството на тази държава е резултат на добрия живот, на всички членове на държавата. Следователно всеки член има право да използва това богатство, но никой няма право да обсебва. Същият закон съществува в природата. Ние имаме право да използваме въздуха, но нямаме право да го обсебим. Ти като излезеш вън, никой не ти забранява въздуха. Ако си умен, можеш да използваш въздуха. Може да се качиш на планината или да идеш в полето, но този въздух не можеш да го обсебиш. Това, което приемеш, ще го пратиш вън и ще има обмяна между природата и тебе. Хората говорят за условия. Условията имат две страни. Добрите условия за мене са във вдишката, която правя. Но ако не зная как да дишам, то е безполезно. Ти седиш и издишаш, но този студент, който

бил в ресторанта, той като издишал, казал тези думи на американеца. Казал му една много сладка дума и тогава този американец бърка и туря нещо в джоба му. Ти, като издишаш, не знаеш как. Това твоє издишане трябва да засегне някого. Всяка ваша издишка е много важна. Сега само за обяснение ще ви кажа нещо, което прилича на 1001 нощ. Има разумни същества, които стоят при вас и току хванат издишката ви и я носят. Считат за някоя привилегия да събират това, което вие издишвате. За тях вашето издишане е толкова важно, както за някого е важно да отива при извора със стомната си за водата, която тече. Някое същество, което не разбира, ще се чуди защо този човек туря стомната там. Той налива вода в стомната. Вие издишате онзи въздух, който е излязъл от други същества. Чистият въздух е излязъл от по-висши същества, които го приемат по един начин, а ние го приемаме по друг начин. Ако дишаш правилно, ти трябва да влизаш във връзка със същества, от които този въздух е излязъл и той пак ще се върне към тях. В природата има постоянен кръговрат. Никога не се смущавайте, че вашите работи няма да се оправят. Ако вие спазвате закона, онзи, разумния закон в света, вашите работи ще се оправят. Ако седите на мястото, дето са ви поставили, добре, но ако си измените мястото, тогава работите ще закъснеят.

Сега, Олге, ти как римуваш твоите думи? Я ми римувай думи. (*Кои думи?*) Каквито и да са думи, едносложни, двусложни. Ако имаш нещо в запас, кажи го. А пък ако нямаш, други думи намери. (*Вие искате фраза ли само или рима? Когато имам идея идат римите, но когато нямам, не идат.*) Нареждаш първия ред, втория ред; вторият ред може да римуваш с първия, а може през два реда. На вас е потребно следното: отношението, което съществува между вашите мисли и чувства. Може вашата мисъл да е реална, а може и да не е реална, да е сянка. Може чувствата ви да са реални, а може и да не са реални. При съчетанията на мислите и чувствата ви някой път нещата

са постижими. Когато съчетавате една реална мисъл с едно нереално чувство, тогава не може да имате постижение. Или съчетавате една нереална мисъл с реално чувство. И тогава нещата са непостижими. Ако съчетавате една реална мисъл с едно реално чувство, тогава нещата са постижими. Законът на Любовта съединява мисълта с чувството. Когато дойде Любовта, тя има условия да действа само при реални мисли и реални чувства. Тя е сила, която гради. Ако вашият материал е здрав, Любовта ще гради. Ако ли не, тогава тя ще мине и тогава във вас ще остане една празнина. Вие ще имате неразположение и ще кажете, че животът няма смисъл. Някой път животът ви е обезсмислен. Защо е обезсмислен? От неразбиране. Вие говорите за Бога. Аз се чудя на хората. В моя ум и досега има един въпрос, който разрешавам. Хората ги обича едно същество, което ги е създало. То има любов към тях. При тази Божествена Любов, при всичката хубост, която природата е създала, тези хора са нещастни и казват: „Мене няма кой да ме обича.“ Хубаво, как могат да те обичат? Ти трябва да имаш едно реално чувство, една реална мисъл, за да те обичат. Ти не може да бъдеш обичан, ако нямаш реална мисъл. Ти не можеш да бъдеш обичан, ако нямаш реално чувство. Сянката не може да се обича. Ти сам ще се разочароваш от себе си. Реалността аз определям така: Човек, който живее в реалността, никога духом не пада. Щом си духом съвършено паднал, трябва да констатираш факта, че си извън реалността и няма на какво да разчиташ. Обезсърчен си. Казваш: „Не струва да се живее.“ Не, ти се върни в живота. В това състояние, което имаш, не трябва да живееш, но се върни към реалността на живота. Това разбиране, което имаш, не може да ти донесе едно благо.

Питам сега кое е по-хубаво – да се влюбиш в една свещ или да се влюбиш в слънцето? Аз не казвам, че е лошо да се влюбиш в свещта. Полезна е една свещ. Най-малко 4-5 часа ще ти свети. Въпрос не

правя, че е глупаво да се влюбиш в една свещ. На място е. Но кое е по-хубаво, да се влюбиш в слънцето или в свещта? Аз по-рано съм се влюбил в слънцето, а после в свещта. Отначало в слънцето, а после постепенно се влюбвам в свещ. Според мен, от мое гледище, то е привилегия да се влюбиш. Когато се влюбиш, е щастие, но когато не можеш да се влюбиш, е нещастие. И всички казват, че страдат, защото са се влюбили. А всъщност той любовта не е сънувал. Той казва, че любовта е изгорила душата му. Какво е изгорила? Най-първо любовта не изгаря никого. Тя действително запалва хората, гори ги, но да ги превърне в пепел – никога. Любовта никога не ги превръща в пепел, но ги изгасва. Не съм намерил досега нито една скара, направена от любовта; дете съм ходил, не съм намерил. Тези изгаряния се дължат на съвсем други причини, а не на любовта. Казва някой: „Изгоря ми душицата.“ Че това е така, така е. Но че от любовта е изгоряла, не е вярно. Не е от любовта. Някой казва: „От много вяра дойдох до този хал.“ Оставете това. Това е друго заблуждение. Ти страдаш от своето безверие, а не от вярата. Някой казва: „Много съм доверчив.“ От вяра човек не може да страда. Трябва да разбираме нещата. А от други неща може да страдаме.

Сега трябва да дойдете до онова, което е вложено във вас. Интересувайте се всички не само от онези заложи, които са във вас, но се интересувайте и от заложите, които са в другите хора. Защото онзи, невежият ученик, който изучава изкуството, ако той не се интересува от заложите на своя учител, той като художник никога не може да успее. Същото е и за цигулара. Ние всякога трябва да се интересуваме от заложите на другите хора. Защото в реалността нещата взаимно си помагат. Интересувай се от любовта на хората, от тяхната вяра, понеже тяхната любов ще допринесе и за твоята любов. В реалността така седят нещата. Ти казваш: „Защо трябва да си губя времето?“ Един човек говори красноречиво, декламира някъде. Спре

се, слуша. Свирят някъде, спре се, слуша. Вие разглеждате природата. Че тя е цяла художествена изложба. Сега аз не искам да кажа, че това, което вие имате, е лошо. Но вие сега оперирате с един капитал, който не е ваш, и Христос, като разрешава този въпрос, казва, че на едного са дали 5 таланта, на други 2, а на други 1. Онзи, комуто дали 5 таланта, спечелил още 5 таланта. Онзи, комуто дали 2 таланта, спечелил още 2. А онзи, който взел един талант, скрил го. Защо именно го е скрил? Кои са подбудителните причини? Защо именно онзи, който имал единия талант, защо у него не се е зародило желание да работи. Кой е единият талант, не ви ли е идвало на ума. Човек, който живее само за себе си, той е единият талант. Друго разрешение няма. Той живее само за себе си. Онзи, който е взел двата таланта, той не живее вече за себе си. Онзи, който е взел петте таланта, има по-широко разбиране. Онзи, който има само един талант, той е с много ограничени разбирания за живота. Той казва: „Аз нямам никакви дарби, аз не искам да уча. Нека се учат другите, поп няма да ставам.“ А пък човек не трябва да разбира така. Всеки един човек най-малко никога не оперира само с един талант. И къде седеше погрешката му? Той трябваше да се помоли на господаря и да каже: „Дай ми още един талант.“ Той опитваше и умовете. Онзи, който взе единия талант, казва: „Аз ще го заровя.“ Той не мислеше да го употреби за добро, а за себе си. Зарови го в земята и, като дойде господарят му, онзи каза: „Понеже зная, че си жесток човек и жънеш, дето не си сял, аз зарових таланта.“ Господарят каза: „Лукави рабе, защо не го даде поне на някой банкер? Та ако не можеш да го използваш, да даде някой приход.“ Това има дълбок смисъл. Някой казва: „За себе си трябва да живее човек.“ Ако ти употребиш числото 5, няма ли да живееш за себе си? Много по-добре може да живееш за себе си. Човек, който живее за другите, много по-добре може да живее за себе си. Бог, Който е създал всичко, за себе си ли живее? Той живее

за всички и за всички мисли. Господ не мисли само за своето величие.

Сега аз ви навеждам на следното: Вие сте със заровените таланти. Предупреждавам ви да ги извадите и да работите и с единия талант. Започнете сега да работите. Турете го в банката някъде, не го дръжте заровен. Турете го някъде да има лихва. Мнозина сега гледам, мнозина съм срещал даровити, които могат да станат отлични певци и казват: „Кой ще се занимава с пеене?“ Мнозина от вас сте даровити, оратори може да станете и казвате: „Кой ще се занимава, оратор няма да стана.“ Мнозина от вас могат поети да станат, могат да станат добри писатели. И казват: „Писател, поет няма да ставам.“ С какво трябва да се занимавате най-последно? Соломон казва: „От многото говорене грехът е неизбежен.“

Сега вие какво разбрахте от казаното? Вие сте музиканти, нали? Всички имате понятие от музиката. Какво иска да каже музикантът, като е турил една осминка с точка и после подир нея една половина нота? При половината нота това е любовна работа. Това е randevu. Трябва да се срещне с някого. А пък първите две работи, това са бързи работи. При тях бързо трябва да станат нещата. И казва човек: „Изведнъж, бързо, бързо трябва да станат работите.“ А после, като дойде до randevuто, има достатъчно време, докато чака. Та по някой път, когато слушам бързо свирене, казвам: Бърза той, любовната работа идва. А пък някъде свири бавно. Казвам: Те се разговарят вече. Идеята е следната: Когато се тури бързо време, първите ноти показват, че след бързите ноти иде това нещо, към което се стремим. Бързите ноти показват, че целта, към която се стремим, е далече. Ударенията в музиката, това са силните положения. Ние сме сега близо до целта, която искаме да реализираме. Та някъде трябва да бързате, някъде човек трябва да се потрива. Да кажем един човек, който знае да свири, той може осминките да ги направи като

четвъртинки, шестнайсетинки. Той може да продължи времето. Но в музиката си има относително определено време, което трябва да се спазва. Има един вътрешен ритъм. Някой път наблюдавай. Ти свириш само някое парче, не ти е приятно. Защо? Защото ритъмът на това парче, времето, което е определено, не е в хармония с онези трептения, които са вътре в твоя организъм. Има дисонанс в тебе. А някой път музиката ви допада, понеже трептенията съответствуват на трептенията на вашето тяло. Понеже нашето тяло има музикални трептения и нашата мисъл, и нашите чувства са музикални. Те идат от един музикален свят. Ако ние свирим нещо, чиито трептения не съвпадат с трептенията на нашите мисли и чувства, те са ни неприятни. Трябва да мислиш право, да имаш музикален ритъм. Ти някой път имаш известна мисъл, от която не можеш да се освободиш. Седиш, имаш мисълта, че някой не те обича. Какви са аргументите, какви са доказателствата, че той не те обича. Ще кажеш: „Той не ме поглежда.“ Нима поглеждането е доказателство? Ако те поглежда, казваш: „Той не ми говори.“ После казваш: „Той никаква услуга не иска да ми направи.“ Но това още не значи, че той не те обича. Че този човек, който ви обича, той знае, че вие имате един слаб характер, той не ви дава, защото, ако ви даде пари, вие ще отидете да се напиете. Вие казвате: „Той ме измъчва.“ Ако ви каже една дума, вие криво ще я разберете. Ако ви кажа че сте даровит, вие ще разберете криво това. Като се каже, че си даровит, то се разбира, че трябва да учиш. Ако свиря, тогава съм даровит. Ако се упражнявам да свиря, но ако само мисля, че съм даровит, тогава? Семената, колкото и да са даровити, ние не можем да проявим тяхното естество, но ако ги посеем, естеството им ще се изяви. Една дарба, ако я туриш в почвата, тази дарба ще бъде полезна, а иначе, ако остане в хамбара, ще бъде безполезна. Дарбите трябва да ги турим на работа. За пример, за да бъдеш търпелив, ти трябва да се упражняваш. Ти казваш: „Дотегна ми

търпението.“ За да търпиш, трябва да разсъждаваш. Защо трябва да търпиш? За да търпиш, трябва да правиш сравнения, трябва да предвиждаш бъдещето. Ако кажеш нещо по един или друг начин, какви трябва да бъдат резултатите. И да си музикант, ще излезеш на сцената, ще правиш един опит, втори, за да знаеш как трябва да свириш. Защото свиренето трябва да бъде нагледно на трептенията на публиката. Музикалната публика има импулс. Ако ти схванеш този импулс, тогава твоето свирене ще бъде на място. Някои птици 20 – 30 дена по-рано предчувствуват промяната на времето и отиват на топлите места. Един месец по-рано те я предчувствуват. И човек има такива чувства, които показват, че условията на живот ще се изменят, и той трябва да вземе мярка. Щом условията се изменят и станат лоши, то ще измениш езика си. Един пъдарин все биел хората. Идва един при него, а пъдаринът носи тоягата и е готов да бие. Онзи казва: „Нося ви едно писмо. Има един подарък за вас.“ Пъдаринът си слага тоягата, иска да се запознае с него. Почват да се разговарят и стават приятели. И малките деца казват: „Я ме удари веднъж, я още веднъж ме удари.“ Казва: „Ти като дойдеш в нашата махала, ще разбереш.“ Онзи му казва: „И във вашата махала, като дойда, пак ще те бия.“ Бъдете умни и разбирайте вътрешните условия. Сега трябва една практическа школа. Имате една мисъл, която ви мъчи. Мислите, че е невъзможно да се смени мисълта. Представете си такъв случай. Вие сте дали хиляда лева някому. Този човек е женен, има 4-5 деца. Съвсем е загазил, обеднял е, няма нищо. Той казва: „Нямам нищо, нямам пет пари.“ Ти казваш: „Защо бях толкова глупав?“ Безпокоиш се ден, два и каква полза, че се безпокоиш, дето си дал хиляда лева. Да допуснем, че си направил една погрешка, защо трябва да правиш втора погрешка и да губиш цял месец да мислиш защо си ги дал. Първата погрешка си я направил, както и да е, защо сега ще правиш втората погрешка? Какво ще ти допринесе втората погрешка и какво

трябва да правиш сега? Нали учениците, като пишат и сбъркат, имат гуми. Като рисуват, изваждат си гумата и изтъркат погрешката. Никога не съжалявай, че си направил една услуга, макар и да не е дала някой резултат. Когато и да е, резултатът ще дойде. Не считайте, че ще изгубите едно добро, което сте направили. Ще приведа един пример. Той се случил преди 70 – 80 години във Варна. Един българин свършил на Запад по музика. Същевременно бил поет и философ. Идва във Варна и за известно време преподава френски език на дъщерите на варненските аристократи. Скарва се с тях и така обеднял, че никъде не може да свири, нито да преподава нещо. Обеднял е, честолюбив е и няма къде да иде. И си казва: „Искам да се самоубия. Така не може да се живее.“ Казва: „Няма работа за мен.“ Среща го един свещеник, един от добрите свещеници в града, и му казва: „От толкова време не съм те виждал. Ела ми на гости.“ Онзи три дена бил гладувал. Тръгва със свещеника. Свещеникът го разпитва и онзи му казва: „Случи ми се голяма неприятност с варненските чорбаджии.“ Свещеникът му казал: „Няма нищо. Случват се такива работи.“ Онзи му разправил цяла история. Свещеникът му казва: „Докато се оправят работите ти, всякога, щом се намираш в нужда, заповядай в моя дом.“ Изважда и му дава едно меджидие за харчлък. След 4 – 5 месеца той става секретар на валията, на турския валия, понеже знаел френски. Попът го наколадват, че бил някакъв си комита, че писма му носили. Правят обиск и задигат всичките му книжа. А пък действително имало някои писма, които го компрометирали. Търсят един човек да прегледа книгите. Най-после намират този българин да му прегледа книгите. Той преглежда книгите и писмата му и тези, които компрометират свещеника, ги отделя. И като среща свещеника, му казва: „Дядо попе, ако не беше онзи обед, който ми даде, и онова меджидие, щяха да те закачат на въжето.“ Всички писма, които са

били от характер да компрометират свещеника, онзи ги събира и му ги дава. И казва на валията: „Няма нищо особено в книжата.“

Направи доброто, то е най-силното нещо за човека. Човек трябва да прави добро. Всички вие сте пратени на земята да извършите нещо. Не сте пратени да живеете за себе си. Човек за себе си трябва да вземе последното място. Когато мислите да живеете за себе си, вземете последното място. А на първото място трябва да сложите идеята, да сложите това, за което сте дошли. Само тогава човек няма да се обезсърчи в живота. Приложете сега онова, дето може да се приложи. Във всяка една лекция има някои неща от личен характер. Те са като опаковка. Не се обезсърчавайте, не се обезверявайте. Някои ваши таланти не са заровени, а някои са заровени. Христос дава на някои от вас пет таланта, четирите сте разработили, а единия сте заровили, на някои дал два таланта, единия сте заровили, а другия сте разработили. Всички таланти на работа!

„Отче наш“

16 лекция от Учителя, държана на 15 февруари 1935 г., София, Изгрев.

ПРАКТИЧНА ФИЛОСОФИЯ

„Добрата молитва“

Пишете върху та: „Функции на голямото и малкото“.

Четоха се темите: „Отличителните черти на слабия и силния“.

Някой път искате да знаете нещо за цветовете. Буквата **А** е свързана с червения цвят; **Е** – с портокаления цвят; буквата **И** – с жълтия цвят; буквата **О** – със зеления; буквата **Ю** – със синия; буквата **У** – с виолетовия. Трябва ви малко практична философия. Какво разбирате под думите „практична философия“? – философия, която има приложение. Има една отвличена философия, метафизическа философия, има една философия, която може да се приложи в ежедневиия живот.

Някои от вас кашляте, неразположени сте. Защо сте неразположени? Защото този, който кашля, знае, че неговите дробове не функционират правилно и следствие на това има известно неразположение. Ако ви боли глава, имате пък друго неразположение. Неразположението, което произтича от неправилното функциониране на вашите дробове, е едно, а от главоболието е друго. Ако ви боли стомахът, коремът, пак имате едно неразположение, но неразположението, което произтича от стомаха, се различава. Когато го заболи коремът, човек става много мек. Когато го болят гърдите, става раздразнителен, а когато го боли главата, не мисли. Казва: „Боли ме коремът.“ – Ставаш мек. Когато те болят гърдите, нервен си, сърдиш се, а пък, като те боли главата, казваш: „Да става, каквото ще.“ Не мислиш. Когато казваш „да става каквото ще“, глава те боли. Ако си нервен, имаш нещо в дробовете, те не

функционират правилно. А пък когато си мекичък, значи стомахът те боли.

Онзи, който има метафизическа философия, може да пита: „Защо е така?“ Може да се обясни. Ако ви свържат краката, какво влияние ще упражни това върху вас? Няма да може да се движите. Ако ви свържат ръцете, няма да може да работите, защото с краката се ходи, а с ръцете се работи. Защо човек, когато го заболи стомахът, става мекичък? Когато сте изгубили своята мекота, невидимият свят ви свързва стомаха малко, за да станете малко по-мек. Щом се придобие мекотата, вашият стомах придобива своето нормално състояние.

Нека вземем числата: 123456789. Като ги поставите в този ред, колко милиона имате? 123 милиона, 456 хиляди и 789. Имате числото 1, то е първото число. 9 е последното число в тази система. Ако вземете числата 10 и 9, числото 9 е малко по-малко, но ако го турите на мястото на единицата, числото с колко ще се увеличи? Ако турите 2-те на мястото на 1-то, ще имате два пъти по-голямо число. Ако турите 3-те отпред, ще имате три пъти по-голямо число. Ако турите 4-те отпред, ще имате четири пъти по-голямо число. Всяко едно число увеличава, но вие трябва да знаете функциите на числата, на живите числа. Трябва да знаете как функционира всяко число в дадения случай, как функционират числата в природата. За пример, ако изучавате химия, как ще намерите каква е пропорцията, кои са частите, които влизат в образуването на водорода. Колко йони влизат в образуването на водорода. За да съедините водород с кислород, колко атома водород трябва и колко кислород? (*Два атома водород и един атом кислород.*) За да уравните техните валенции, значи колко трябва? – $V^2 K^1$. Тогава имате едно съотношение 2:1. Значи, за да уравновете кислорода с водорода, потребни са два атома водород и един атом кислород. Тогава се уравновесяват, образува се отношение.

Тогава по силата на същия закон, защо на човека са потребни два крака, а не три? Защо са две ръце и два крака, а не повече? У някои същества, например стоногата, има сто крака, нали? Природата е правила своите опити и тя казва: „Аз правих опитите; на някои животни, на млекопитаещите дадох четири крака, а на човека дадох два, защото условията се измениха.“

При тези условия водородът и кислородът са поставени така. Съществуват значи известни условия. Какви са не знаем, но такива са условията. Защо на човека не са потребни четири крака? Защото тогава гръбнакът му ще бъде не перпендикулярен спрямо повърхността на земята, но хоризонтален. Но човек като има два крака, мъчнотията е в това, че движението е неустойчиво. Човек, като ходи, трябва много да мисли, ако не мисли, веднага ще се спъне. Правата мисъл е, която може да държи тялото право. Ти не може да бъдеш прав, ако не мислиш. Онези хора, които са се прегърбили, значи са престанали да мислят. Щом човек почне да мисли много, как ще живее, как ще прекара на стари години, превива се гръбнакът му, сгърбва се. Някои искат да бъдат прави. Правотата се образува от човешката мисъл. Когато мисълта господствува, когато тя е силна, не че чувствата липсват, но мисълта господствува, тогава човек е прав. Но когато чувствата вземат надмощие и човек мисли как ще прекара, тогава ще си изкриви гръбнака. Някои тела се изкривяват, някой човек е изкривил пътя, защото е напуснал правата мисъл. За да спаси човека от това положение, природата поставя на кривия път един център, от който излизат радиуси. Следователно, ако вие се движите по една крива линия, пак трябва да имате един център и кривата линия да е в зависимост от центъра. Всяка точка на окръжността образува с центъра права линия. А пък правата линия е човешката мисъл. Тя трябва да има господство. Цялата крива повърхност трябва да е под влияние на мисълта. И целият ви живот трябва да се обгръща

или да е свързан с правата мисъл. Вие казвате: „Аз как ще живея?“ Ако имаш формата на един вол, ще живееш като вол. Ако имаш формата на една мечка, ще живееш като мечка. Ако имаш формата на една змия, ще живееш като змия. Ако имаш формата на една риба, ще живееш като риба. Ако имаш формата на една птица, ще живееш като птица. А щом имаш формата на човек, ще живееш като човек. Ти питаш: „Как ще живея? „Като вълк, като риба, като змия, като птица няма да живееш, а ще живееш като човек. А пък човекът е същество, което мисли. Ще обмислиш всяко нещо, което правиш. Не го прави, без да мислиш, не давай ход на своите чувства. Ти казваш: „Аз така чувствавам.“ Животното има право да каже: „Аз така чувствавам.“ А пък човек казва: „Аз така мисля.“ Но някой път ти чувствуваш и казваш: „Аз така мисля.“ – Не, не се заблуждавай. Ти първо чувствуваш и после мислиш. А пък ти трябва първо да мислиш, а после да чувствуваш. Животните първо чувствуват, а после мислят. Вие свързвате любовта с чувствата. То е едно заблуждение. Чувствата се подкрепят с любовта, но любовта не започва с чувствата. В животинското царство любовта функционира в чувствата, а пък в човешкото царство любовта функционира в мисълта. Това са положения, твърдения. Ще кажете: То е така, но аз чувствавам това и това. Вие напуснете това положение. Ти чувствуваш, че времето ще се развали. Много добре. Какво ще направиш? Ти като чувствуваш, че времето ще се развали, ще го промениш ли? Няма да го промениш. Какво показва чувствуванието ти? Че си бос, че си тънко облечен. Значи трябва да вземеш мерки, веднага да намериш някоя дреха, някои обуца, каквото и да е, да вземеш предпазни мерки за тялото си. Иначе ще се простудиш, ще дойде някоя болест. Казваш: „Аз така го чувствавам.“ Щом го чувствуваш, трябва да вземеш предпазни мерки. Ти чувствуваш, че ще заболяеш. И при това не можеш да предотвратиш болестта. Ти трябва да мислиш и да вземеш някакви

предпазни мерки. Само чрез мисълта можеш да предотвратиш едно болезнено състояние, което ще дойде. Изобщо всички болести се дължат на човешките чувства. Ако изгубиш сетивата, няма да чувствуваш. За да си изгубиш зрението, то си има ред причини, това са ред разумни причини. Ако не спазваш разумните закони, ще си изгубиш зрението. Ако всеки ден се втренчваш в слънцето, след няколко години ще изгубиш зрението си. И ако си при голяма горещина, при огън, може да изгубиш след време зрението си. Или при какви условия можеш да изгубиш сетивата си? При падане, при някой удар. За пример човек от страх се парализира. От много големи безпокойства, плачове и грижи отслабват очите му. Умрял баща му, майка му, той плаче, плаче и отслабват очите му. Ако той плаче дълго време, ще върне ли баща си? – Не. Какво може да допринесе плачът? Ще плачеш, за да те чуе някое разумно същество и да те освободи. Ти си изгубил пътя в гората, седнеш и плачеш. Като плачеш, какво ще допринесеш с това? Плачът е радио, ти съобщаваш на невидимия свят, че плачеш, че си изгубил пътя и тогаз, като те видят, ще ти помогнат. Ако плачеш разумно, някое същество по радиото ще се привлече, ще види, че си се изгубил и ще ти помогне. Той ще каже: „Аз зная пътя.“ Когато онова дете плаче, то е зов към онази, разумната, майка. То казва: „Аз съм слабо същество и ако ти не се грижиш за мене, аз не ще успея. Както съм увито в люлката, в това безизходно положение само ти ще ме извадиш в правия път.“ Щом детето излезе от люлката и се освободи от тези ограничения, не плаче.

Ти казваш: „Аз изгубих вярата си.“ Хубаво, при какви условия може да се изгубят сетивата? Аз съм един разумен човек, мога ли да изгубя сетивата си? Умен човек съм, гениален човек съм. При какви условия мога да изгубя сетивата си? Ако ти се движиш по един път, хубаво постлан, може ли да счупиш каруцата си? Ако караш тази

каруца лудо, може да я счупиш. Но ако влезеш в един път неравен, с много дупки, ти по-лесно ще счупиш каруцата си. А при добрия път по-малка е вероятността да я счупиш. Ти казваш: „Аз мога да умра.“ При какви условия може да умре човек? Научно ако човек престане да яде, ще умре. Ако престане да диша, ще умре. Питам: Човешката мисъл зависи ли от човешкото ядене? Яденето ли създава мисълта или яденето е създадено от мисълта? Мисълта създава яденето. Винаги нисшето произлиза от висшето, а висшето никога не произлиза от нисшето. Кой седи по-високо: чувствата или мисълта? Че Бог, за да създаде света, Той през цялата вечност мисли, мисли, мисли, намисли и направи света. Бог направи света и ние го чувствуваме. Следователно нашите чувства не са нищо друго освен отражение на Божествената мисъл в нас. Следователно под чувства ти трябва да разбираш Божията мисъл. Трябва да знаеш, че твоите чувства са отражение на Божията мисъл. Значи в малък размер имаш неговата мисъл. Когато ние чувствуваме някоя промяна, значи става нещо извън нас и ние го чувствуваме. Ти чувствуваш, че обичаш някого. Ако този „някого“ не съществува, ти не може да го обичаш. Значи чувствуваш нещо, което съществува вече някъде.

Има известен род риби, които са живели хиляди години в подземни пещери и са изгубили своето зрение, деформирали са се очите им. Ти казваш: „Ако аз изгубя условията.“ Вие вземате една предпоставка. Ти казваш: „Мога да изгубя.“ Това са предположения. Казваш: „Мога да забравя.“ – Можеш. Казваш: „Мога да осиромашея.“ – Можеш, можеш да предположиш. Но разумното кое е? Бог е създал света и светът е разумен. Питам се: Ти, който живееш в един разумен свят, каква опасност има да изгубиш онова, което Бог ти е дал? Като го изгубиш, това показва, че ти не вървиш в правия път на постановленията, които съществуват. За пример ти си в едно училище и не се съобразяваш със законите на училището. Или не

спазваш правилата на математиката. Тогава всякога ще имаш погрешка. В българския език много мъчно беше едно време да знаеш къде се пише е-двойно, ер-малък. Трудно беше тогава. На английски пак е мъчно. Някои букви не се произнасят, непотребни са, но трябва да ги поставиш. Две-три букви ще ги поставиш, те никак не функционират, те са като книжни. Но ако не ги поставиш, то думата не може да се чете. Тогава ще впрегнеш паметта си да помниш. Ако не помниш, ще правиш погрешки.

Сега кое е по-право да се пише: обичам или убичам, обичен или убичен? С какъв цвят започва думата обич – със зеления. Може да обичаш някого, има значи какво да вземеш.

Ти казваш „аз“, започваш с аз. Когато у хората се развие азът, те дохождат в стълкновение – идва червения цвят. Един казва: „Аз ще взема.“ И друг казва: „Аз ще взема.“ Има стълкновение, излиза кръвта навън, има разбит нос, червен цвят. При какви условия може да употребите гласната А? Някой път може да имате повече червена кръв, отколкото в здравия. Тогава турете **А** на заден план, а като сте анемичен, пишете **А, А, А, А, А.** (*Учителя пее тази гласна ниско и после високо.*) Лекуваш анемията си. Анемичен си, нямаш никакъв подтик да работиш. Тогава ще започнеш една разумна работа. (*Учителя пее буквата А високо и ниско.*) Това е практична философия. Не ти върви напред в живота, закъсал си, а пък ти трябва парици, зелен цвят ти трябва. Пей: „**И, и, и**“ (*Учителя пее „И, и, и“.*) Тревожиш се откъде да вземеш хляб. На вас може да се вижда малко глупаво да пеете „**и, и, и**“. Че тревогата мислиш ли, че е по-умна. Ти започваш да пееш „**и, и, и**“. Това е магия. Ако вземете онази философска страна, това е едно приложение. Има приложение на червения цвят, на зеления цвят. Има много методи, с които може да си служиш. Ако дълго време пееш за зеления цвят, ще образуваш силна вълна, ще привлечеш много хора, които могат да ти помогнат. Като цъфне

цветето, ще привлече много същества, много хора да го миришат. Най-напред ти трябва да съзнаеш, да образуваш нещо в себе си, за да привлечеш вниманието на хората. Ти искаш да добиеш вяра. Но слаб си във вярата. Ще употребиш **Ю**. „**Ю, ю, ю**“! (*Учителя пее тласната „ю“ високо и ниско.*) Най-първо ти трябва да развиеш вярата. Казано е: „Придай ми вяра“. Пееш в себе си тихо, да не те знаят хората. Ти ще си вървиш и ще си пееш, и ще видиш, че след време това неразположение ще се махне. Ще ти дойде повече светлина в твоя ум. Щом дойде повече светлина в ума ти, ще дойде и вярата. Да направим едно сравнение. Да кажем, че един възрастен човек води кон и лесно може да се качи на коня. А пък малкото дете само може да води коня, но не може да се качи на него. Ако ти имаш една мисъл, която може само да я развеждаш и не може да се качиш на нея, тогава ти си малко дете. Тогава децата докарват коня до някоя канара, хвърлят се от канарата отгоре му и го възседат. Та не само да водиш, да мислиш върху нещо. Ти като мислиш, водиш коня, но ти трябва да се качиш на гърба му, да те слуша. И ако едно дете се качи на коня, какво зло има в това? – Няма никакво зло. То е нормално състояние, което съществува. Ако една мисъл се качи вътре в твоя мозък, какво лошо има? Мисълта, ако не е в твоя мозък, тогава е опасно. Щом влезе в твоя мозък, тогава е вече добре.

По някой път вие седите и мислите върху някой въпрос. Разправяше ми една дама следното: „Десет години аз мислих защо умря мъжът ми и заболях. Постоянно мислих за мъжа си. И нещо ми каза: Ти десет години като мислиш, че мъжът ти умря, какво спечели? Оправиха ли се работите ти? Ти в света си родена само за мъжа си ли да мислиш? Само твоят мъж ли съставя целия свят.“ Нещо ѝ говори отвътре: „Само твоят мъж ли съставя целия свят.“ Ти на мъжа си даваш една функция, която не е права. Ти само за Бога може да мислиш така. Мъжът ти е един слуга. Отишъл си е той, пък мислиш

защо е умрял. Той не е умрял, а само се е освободил от теб. Защо умря? Тя казва: „Нещо ми казва: Освободи се от тебе. Сега живее по-добре, а пък ти да се спретнеш да работиш и да не разчиташ на мъжа си.“ И дамата продължи да ми говори: „Като почнах да мисля така, работите ми се оправиха. Като почнах да работя, престанаха безпокойствата в мене. А по-рано работите ми бяха неуредени.“

Та казвам: Не считайте случайните неща в един порядък, който не съществува. Всеки човек, който ви помогне, тази помощ, която ви дава той, може да кажеш, че е случайна. Не случайна, но спада към временния порядък. Може да ти направи една услуга и онова, което може да направите на другите, и то е временна услуга. Не очаквайте постоянни услуги от когото и да е. Сега не вземайте другата крайност и да кажете: „От никого да не очакваш услуга.“ Ти работи, пък остави онзи въпрос за услугата, тя да дойде сама.

Ето каква е разликата между един постоянен и един преходен, случаен ред на нещата. Да кажем, че се задушавате в една стая от нечист въздух. Могат да дойдат хора в тази стая и да ви донесат чист изкуствен въздух и да ви свестят. Не очаквайте винаги това. Вие излезте вън от стаята на чист въздух. Този чист въздух съществува. При известни условия могат да дойдат и да донесат чистия изкуствен въздух. Но ако всякога чакате хората да ви донесат чистия въздух, може да чакате другите хора да ви направят щастливи и весели. То е така, но най-първо вие сами създайте едно общество весело и щастливо.

Щастлив ли е направен светът или нещастен. Злото ли е по-голямо или доброто? За онзи, който е заборчал, светът е лош; за онзи, който е богат, светът е добър. Единият мисли, че светът е много лош, че хората са много лоши, защото този-онзи искат нещо от него. И той мисли, че хората са лоши. А пък онзи, който е богат, никой не взема от него, отнасят се хората добре към него. Той мисли, че светът е

добър. Когато ние говорим, че светът е добър или лош, то са неща относителни. Но светът сам по себе си е добър. Вие сте част от света. Вие казвате, че светът е лош. Но вие сте част от света и тогава питаме, лош ли е светът? Та правата философия е да имате права мисъл.

Тези музикални тонове как ще ги съедините? Вие сте музиканти, нали? Имате тона **сол**. Кой цвят имате? (*Син.*) Имате **си**, кой цвят имате? (*Виолетов.*) А тонът **до** кой цвят има? (*Червен.*) (*Учителя свири на цигулката и ние пеем следните тонове: сол, фа, до, ми, ре, до, ми, сол, до, ми, ла, сол, ми, ре, ре (горно), ре (долно), сол, си, ла, сол, ми, фа, сол, ла, си, ла, сол, си, ла, си, ла, сол, фа, ми, ре (долно), до (горно).* Тази песен е за трансформиране на известни състояния. (*Учителя свири и пее мелодия на следните думи: „Нашите работи вече се оправят. Ние сме вече свободни от световните грижи. Няма вече да правим старите погрешки“.* Искаш да се оправят работите, нали. Учителя свири нещо живо и весело.) Като пееш, ще се оправят работите ти.

Някой път идваш до тъжните песни. (*Учителя свири и пее.*) – „**Ако ще стане промяна, ако се изменят добрите условия на живота, ще загазим, ще страдаме. Не зная как ще се оправят работите тогава.**“ Сега това са въображаеми работи, които не съществуват. Този човек си създава цял един свят на нещастия. В музиката има тонове, които могат да те отбият от пътя. (*Учителя свири.*) Препоръчвам ви винаги да пеете. Човек постоянно трябва да се учи да пее в душата си. После трябва да дойде външното пеене, да дойде резултат. Най-първо мисли върху пеенето, върху музиката. И дълго време като мислиш, мислиш, тази мисъл ще произведе едно състояние на обич към музиката. Тогава ще дойде втората степен: ти ще привлечеш музиката към себе си и след това дълго време като чувстваш, ще дойде външното изражение и ще пееш. Онзи, който дълго време не е мислил върху музиката и после дълго време не я е

чувствувал, не може да я изрази. Човек от външното да изрази това, което е мислил и чувствувал. Мисълта създава, чувствата привличат, а постъпките изразяват нещата. Те са три положения, които при сегашната система на музиката трябва да приложите. Трябва да използвате богатия материал, който има в музиката. Всеки от вас да си избере свои песни; почти навсякъде има малки пасажки за лекуване. Някои весели парчета има. Трябва да знаете какви да си изберете.

Това, което засяга всинца ви, което ви спъва, е, че всички се стремите към завършените работи. Завършените работи за хора, които не ги разбират, са много опасни. Да допуснем, че вие сте един певец. Ръкопляскаят ви, дават ви букети, но то е външната страна. Ако вие с вашето пеене не може да добиете добродетели, вие не сте разбрали какво нещо е пеенето. Ако влезете в един съвършен свят, ще видите, че е свят на пеенето. Тогава навсякъде ще видите музика във всички степени. В онзи свят, понеже техните работи са уредени, то времето, което имат, го употребяват за пеене, но то не е кряскане, както тук се разбира. Там и, като ти говорят, говорът е музикален. Всяка дума, която ти изказват, я изказват музикално, без никакъв дисонанс. Всяка дума е музикално изразена. Всички неща там вървят по законите на музиката. Та сега на вас казвам: Музика за изглаждане на ония състояния, та да не ви боли главата, да не сте нервни. Защото ако сте нервни, причината е в дихателната система. Ако сте меки и страхливи, стомахът е причината, а ако му отпуснеш края, боли те главата. Тогава музикално трябва да лекуваш главата си. Като пееш, трябва да мислиш. Тогава, ако искаш да лекуваш дробовете си, като пееш, трябва да чувствуваш. Като чувствуваш, ти трябва да помагаш на дробовете си. А пък като пееш на стомаха си, там трябва да работиш. Не да чувствуваш само нещата, но да ги реализираш, да

добият нещата известна форма, да имат реален израз. Когато говориш външно, това се отнася до физическото тяло.

Когато пееш вътрешно, това се отнася до твоята дихателна система. Човек, който пее външно, той си образува една външна аура и много малко е разположен към заболяване. И ако заболее, лесно ще оздравее. Не само да нее по принуждение, това е външен подтик. Обезсърчиш се, почни да пееш. Нямах нито пет пари, почни да пееш. Гладен си, почни да пееш. Ще се измени състоянието ти.

Та сега ви давам общи правила, върху които да мислите. Има методи. Които се интересуват, тук може да имат един метод за самовъзпитание. Вие искате да пеете, ще пеете за главата си, за дробовете си и най-после ще пеете за цялото си тяло. Ще пеете за главата си, за мисълта, си, да станете умен. Ще пеете, за да станете добри. Защото от добрината зависи да не сте нервен. После ще пееш за стомаха си, та храносмилането да става правилно. Да няма никаква лакомия. И най-после ще пееш за тялото си, та да функционира добре.

Сега вие казвате: „Господ ще оправи работите.“ Как ще оправи работите? Ще пееш за главата си, за да мислиш правилно. За пример всеки от вас трябва да има една песен с думите „аз да мисля право“. Направете си една песен с тия думи „аз да мисля право“. Ти ще кажеш: „Чакай да видя, дали мисля право.“ Когато казваш така, влизат чувствата. Когато казваш: „Чакай да питам другите хора, дали мислят право“, то е вече чувствование. Ти кажи: „Аз ще мисля право, няма какво да питам хората, дали мислят право.“ Правата мисъл не зависи от хората, а зависи от горе, от един висш свят. Значи аз ще дам всички добри условия, при които правата мисъл идва. Няма да допусна никакви мрачни предмети. Защо да пушам нещо грозно в ума си да ме смущава. Нищо грозно няма да туря в ума си. В ума си ще туря най-хубавите картини. Щом една картина ми е неприятна, не

е мисъл, а чувство. Срещна един човек, който ми е неприятен, това действа на дробовете. Като погледнеш един човек, да не мислиш, че е добър, а да е умен. Най-първо търси умните хора, а после търси добрите хора, после търси силните хора и най-после търси обичните.

Някои знаят повече, някои – по-малко. Едно знание, което го носиш на гърба си, то е товар. Ако ти носиш един товар на гърба си, и не можеш да го използваш, какво те ползува. – Нищо не те ползува. Знанието дотолкоз е полезно, доколкото то може да се ползува. Вие всякога трябва да превеждате нещата, да ги туряте в известно съотношение.

Неделчо, какво помниш от лекцията, кои неща ти останаха ясни. Не онова, което твоите другари разбраха, него остави. То не е меродавно за тебе, а онова, което в тебе е останало, то е меродавно за тебе. То ще бъде полезно за тебе. При един кладенец колко неща са ти потребни? Най-първо кладенецът трябва да е изкопан, нали така? После трябва едно въже, свързано с една кофа, и най-после трябва един, който да върти този кръг и да изкарва вода. Трябва да са там кладенецът, въжето, кофата, и онази ръчка, за която може да завива въжето. Всеки един от вас трябва да има едно въже, една кофа, с която да почерпва, да изважда вода.

Какво е човешката мисъл? Човешката мисъл е ти трябва да мислиш. От природата ще си изваждаш това, което нямаш. Природата никога не кара човека да работи там, дето няма условия. Тя казва: „Ще си изкараш вода от този кладенец, ще си изкараш толкоз, колкото можеш. Та много пъти ние в света се спъваме по единствената причина, че изваждаме повече вода, отколкото ни трябва. Ще си изкараш вода толкоз, колкото вода ти трябва за път.

Седи един човек с изкълчен крак. Аз уподобявам съвременния живот на това. Седи някой с изкълчен крак и казва: „Боли ме, боли ме крака.“ Идва някой и болният казва: „Не ми бутай крака.“ При това

положение няма да се оправи кракът му. Минава един и той казва: „Не ми бутай крака.“ И онзи не смее да го бута. Най-после идва при него един, който иска да му направи добро, казва: „Аз няма да бутам крака ти.“ И му казва един лек начин за оздравяване. Казва: „Аз имам едно въже.“ И му свързва ръцете отзад. Има и друг начин. Казва: „Ако ти свържа краката, лесно ще оздравееш.“ Свързва му краката и му оправя крака. Онзи вика, изпъкват му очите, но който му помага, казва: „Ти викай, колкото искаш.“ Наставя му крака. Болният казва: „Ти човещина нямаш, ти ме измъчи.“ Онзи казва: „Аз човещина нямам, но пък ти нямаш ум. Ако имаше ум, не щеше да изкълчиш крака си. Ти стана причина да изгубя човещината си. Понеже ако беше вървял по правия път, не щеше да се изкълчи крака ти. Аз дойдох да изправя тази погрешка.“

Та все таки, за да се изправи една погрешка, все трябва да ни вържат. Ще ти вържат ръцете, онзи ще работи, ще ти изскочат очите, докато се поправи погрешката. Сега у всинца ви има едно желание – да ви са наредени работите. Аз мисля, че по-наредени от вашите работи няма – аз не съм виждал. По-обезпечени хора от вас не съм срещал. И при това вие седите и си уреждате работите. Вие се спъвате. Когато един баща праща сина си в училище, не трябва синът да мисли за материалното. Той трябва да каже: „Аз трябва да уча.“ Нищо повече. Материалните работи са уредени. Той трябва да учи това, което изисква програмата на училището. Човек трябва да мисли, трябва да чувствава, трябва да действа. Това е голяма философия: да мисли право, да чувствава право и да действа право. Тези думи може да ги турите за правило. Човек затова е дошъл, а не да си урежда работите. Той е дошъл в света, за да мисли право, да чувствава право и да действа право. Другите неща ще дойдат. Но не мислиш ли право, не чувстваваш ли право и не действуваш ли право, твоите работи не могат да се уредят. Ние, без да мислим право, без да

чувствуваме право и без да действуваме право, искаме да уредим живота си. Ти казваш: „Хората не се отнасят към мене добре.“ Тогава не мислиш право, не чувствуваш право, не постъпваш право. Това е единствената практична философия. Има и други методи, но с това трябва да почнеш. Ти не може да постъпваш право, ако не мислиш право, ако не чувствуваш право. Не турям нещата с главата надолу обърнати.

Коя е основната мисъл? Три неща трябва да спазваме. **А** е началото на нещата. Краят кой е? В математиката имате **X, Y, Z**. **А** е началото на нещата, а пък **Y** е краят на нещата. Сега как ще преведете? Ти казваш: „**А** е началото на нещата.“ **А** означава един човек бременен, който трябва да роди. Ти си бременен с една идея, която трябва да родиш. **А** – ти носиш една идея, която трябва да родиш. Тази идея трябва да се роди и да израсте отвън. След като родиш една идея в себе си, само тогава ще дойде твоето спасение, а ако не родиш тази идея, твоето спасение не може да дойде. Дошъл е човек в света, какво е родил?

Неделчо, кое е детето на човека? Какво трябва да роди човек? Ти какво трябва да родиш? Нали Христос казва: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Небесно.“ Човек трябва да роди една идея. Какво трябва да роди? Или другояче да кажа, какво трябва да направи човек, като дойде в света? Какво трябва да направите за вашата къща, за да бъде къщата ви удобна. Най-първо на вашата къща трябва да отворите една врата и два прозореца. Това е най-важното. През вратата ще влизаш и излизаш, а двата прозореца са за светлината. После ти трябва едно огнище, една камина. Човек като пали огъня, да има отде да излиза димът. Сега де е човешкият комин? (*Носът*.) Приема той въздуха, слиза надолу в дробовете. Коминът му издиша. Това е вашият комин. Ако горението става правилно, няма кадеж, тогава човек мисли добре, но ако има кадеж, то

този човек не мисли добре. Това е едно оприличаване донякъде. Та човек, когато не чувства правилно, става нервен. Когато главата не функционира правилно, човек не мисли. И когато стомахът не функционира правилно, то човек става много мек, без идея, отпуснат, флегматик, нехаен. И когато човек стане свършено мек, ленив, мързелив, то това произтича от недоброто функциониране на стомаха. Мозъкът трябва да се лекува чрез стомаха, нервността – чрез гърдите, а пък правата мисъл – чрез мозъка. Затова човек трябва да държи мозъка си в правилно положение. Да мисли правилно. Да държи дробовете си в изправно положение; като чувства правилно, да не се нервира. Какво има да се нервираш, че си изгубил сто хиляди лева? Един американец при катастрофа изгубил първия си пръст и той благодарил на Бога, че му останали другите пръсти. Той бил умен човек, казал: „Благодаря на Бога, че не е цялата ръка.“ Дойде малкото зло, трябва да благодарим, че не е дошло голямото зло. Винаги при малките тревоги благодари, че си се избавил от голямото зло. Окултният ученик така трябва да разсъждава. Скъсал те учителят, или турил ти три, благодари. Като ти тури единица, пак благодари и кажи: „Благодаря, че не ме изпъди из училището. След време и единицата, и двойката можеш да поправиш, стига да не те изпъдят от училището. Нулата може да стане шесторка, като туриш една опашка отгоре.

Колко неща ви казах? Какви ви са бележките? Ако не мислиш правилно, ако не чувствуваш право, а мислиш малко, ще се изкривиш. За да ходиш право, мисълта ти трябва да вземе надмощие. Човек се изкривява всякога, когато не мисли право. Всякога забелязвам в природата: онези, които искат да имат права стойка като свещ, да мислят право. Някои от вас не мислят, че са загазили, а казват: „Искам да живея.“ Това е чувство. Важно е не да живееш, ти вече живееш. Ти не си пратен да живееш, а си пратен да мислиш.

Животът ти е даден вече. Щом си пратен да живееш и не си пратен да мислиш, тогава положението ти ще се обезсмисли. Често ми правят забележки. Те съвсем са се изгубили, всички са станали философи, всички са загазили. Някой си свил раменете и ходи така свит. (*Учителя показва такова ходене.*) Казва си: „Какво ще се прави?“ Ако си цигулар, ще вземеш цигулката си и ще свириш. Ако си здрав, ще вземеш мотиката и ще отидеш на лозето. Ако е лятно време, ще вземеш сърпа и ще жънеш. Ако е пролетно време или есен, ще вземеш ралото и ще ореш. Светът е разумен и ти не мисли, че си пратен да страдаш. Страданието е нещо временно. А всички вие сте пратени да се научите да мислите. Невидимият свят има всичкото разположение. По хиляди начини, по кои ли не начини не ви утешават: ще се оправят работите, мислете, мислете право. Ти казваш: „Аз съм загазил.“ Всяко нещо, което се газии, може да се изгази. Ако отпред, дето отиваш е дълбоко, върни се назад. Ако можеш да плаваш, влез навътре. Ако не можеш, върни се назад. Ако товарът ти е голям, остави част от него. Вземи само тази идея, която можеш да носиш, а пък мрачната идея я остави на втори план.

Та по кой начин трябва да се въдвори правата мисъл в мозъчната система, да се предотврати сегашната неврастения. Дихателната система да предотврати онази леност или мекота, при която човек няма инициатива да работи, отлага работите, от ден за ден отлага, отлага и най-после изгубва всичките условия.

Всеки ден напиши нещо. Ти казваш: „Кой ще го чете?“ Ти ще го четеш. Ти напиши нещо за себе си и ако ти се харесва, пак го прочети. Пиши за себе си, а не за другите. Ако това, което пишеш, не те ползува, защо ще го дадеш на другите? Това, което пишеш, да измени твоето състояние. Мислете за себе си, чувствувайте за себе си, постъпвайте за себе си най-първо, защото това, което е добро за вас, е добро и за вашите ближни. Правилото е да обичате вашите ближни.

Ако аз мисля, чувствавам и постъпвам право, това е добро за мене, това е добро и за моите ближни.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

17 лекция от Учителя, държана на 22 февруари 1935 г., София, Изгрев.

ГОЛЯМОТО И МАЛКОТО

„Отче наш“

Прочетоха се темите: „Функции на голямото и малкото.“

Някой богат от вас няма ли да си вложи капитала? Значи бедни сте. *(Защото се четеха много малко теми.)*

1

10

По известната система единицата е най-малкото. – 10. Малкото се стреми. Голямото, и то се стреми. Друг е стремежът на единицата към десетте, друг е стремежът на десетте. Всъщност, ако ги оставиш, те все си остават същите, нямат никакъв стремеж. Десетте ще се увеличи ли след десет години? Това, което се увеличава, нито е голямо, нито е малко. Голямото и малкото – това са два резултата на един вътрешен процес в природата. В научно отношение може да кажете: „Докажи това.“ Всяко нещо, което доказваме, не е реално. Неща, които се нуждаят от доказателства, те не са реални. Каква нужда има да доказваме, че съществува слънцето, че съществува водата? Някои искат да докажат истината. Каква нужда има истината от доказване? Може да има доказване на отношението ѝ към нас. Това е друг процес. Имаш една глава, имаш две ръце, имаш една уста, имаш пет пръста. Петте пръста имат отношение към ръката, те са заловени заедно, имат отношение към нея. В палеца има ли съзнание, че е палец? В първия пръст има ли съзнание, че е първи пръст? Нямат съзнание. Има много прости процеси, с които ние си служим, не им даваме ясен отчет в себе си.

Вземете знаците плюс, минус, умножение и деление (+, -, x, :) те са знаци за събиране, изваждане, умножение и деление. Ти казваш: „Много прости работи са те – събиране, изваждане, умножение и деление.“ Но казвам: Може ли да извадиш, преди да си събирал? Ти може да извадиш това, което си събрал. Това, което не си събирал, никога не може да го извадиш. Между събирането и умножението има известно съотношение. Изваждането следва, след като си събирал. Тогава може да изваждаш. Как се познава, че си събрал числата? Ако съберете числата 1 и 10, какъв ще бъде резултатът? Тогава това число ще се увеличи с единица. При събирането числата се увеличават. При изваждането те се намаляват. Ако вие извадите 1 от 10, тогава ще имате втория процес, ще имате числото 9. $10 - 11$, $10 - 9$. Тогава числото 9 колко пъти е по-малко от единицата? Защо, като притурим към 10 единица, става 11, а като извадим единицата, става 9? Как ще си обясните разликата между 11 и 9? Притуряме единицата към десет и изваждаме единицата от десет. Разликата между двата резултата е 2. $11 - 9 = 2$. За пример вие дадете 5 стотинки на едно дете, то ще се зарадва. Дайте му един орех, то ще се зарадва. Дайте 5 стотинки или един орех на един старец, той ще мисли, че това е унижение. Защо петте стотинки и орехът радват детето, а пък старецът го счита за унижение? Кой е прав – детето или старецът? В дадения случай кой има по-прави понятия: детето или старият е прав. Кой има повече право – който събира или който изважда? Детето винаги събира. Като му даваш, то събира. Пък старият се научил повече да изважда. При всичките процеси той все изважда. Петте стотинки са малко за стария, а пък детето вижда, че с пет стотинки или с един орех много работа може да свърши. Като дадеш един орех на детето, то си мисли като един мъдрец, че може да посее този орех. Нали знаете историята на циганина. Той носил мляко на главата си и си мислил: „Като продам това мляко, ще си купя кокошка, после ще

развъдя много кокошки. Тях ще продам, ще си купя теле, ще стана княз, ще се ожена за царската дъщеря.“ Подскочил от радост и разлял млякото. Вие може да се смеете на циганина. Циганинът е едно дете. Много хубаво мисли циганинът. Той направил само тази погрешка, че не дочакал и подскочил. Децата не дочакват завършването на процеса. Те чакат да намерят този процес у старите хора. Старите хора, тия песимисти, казват, че това е глупаво, че онова не струва. Те намират, че всяко нещо в детето е глупаво. Защо старият е недоволен? *(Защото иска да му услужват винаги.)* Понеже старият не го обичат, затова той е винаги недоволен. Старият е против много официалности. Но в душата има нещо. Той е крайно недоволен, понеже няма кой да го обича. Друго е като знае, че някой го обича. Старите имат една слаба страна. Те се смеят по някой път, че младите са глупави, но старите са два пъти по-глупави. Някой казва: „Аз не искам да бъда глупав.“ Всички искате да бъдете от умните, а при това си служите с глупостта. Не искате да бъдете глупави, а играете ролята на глупавите. Тогава преведете: каква е разликата между мъдреца и глупавия човек. Кога човек става глупав? *(Когато има да дава.)* Човек, когато има да дава, става много глупав. Пък щом има да взема, човек става друг. Като има да дава, той не знае какво да прави. Глупав процес е, когато човек има да дава. Всеки човек, който има да дава, е глупав. Когато се говори за карма, всеки, който има карма, е глупав. Тук не ти върви в живота, там не ти върви. Ти казваш, че причината е в провидението – в обществото, в майка си, в баща си търсиш причината. Нито в баща ти, нито в майка ти, в никого не е причината. Ти си направил една погрешка. Малките неща създават погрешките, а големите работи създават добродетелите. Малките неща винаги създават погрешките. Прави сега превод. Всичко ви се вижда малко тъмно, но няма време да се доказват тези работи. Например един брат може да ти направи една услуга и ти може да го обидиш. Той може да

ти даде един малък подарък, а ти го захвърлиш, обидиш го. Или някой път той може да ти каже една дума и ти може да не я оцениш. Само малките неща създават погрешки. А пък при големите работи се създават добродетели. Като си човек добър, с големи работи се занимаваш. За да се познаете дали сте добри, вижте с кое число давате, дали е голямо или с малко. Искаш да направиш добро. Срещнеш беден човек, бръкнеш в джоба, извадиш 20 лева. Казваш, че е много. Изваждаш 10 лв. Пак казваш, че е много и най-после намериш 1 лев или едно десетаче и казваш: „Това му стига.“ Същевременно с това ти определяш и характера си. В природата има един закон. Тя всякога наблюдава постъпките ти. Както постъпиш, тя си има справочна книга. С малки работи се занимава тя. Тя хроникира всичко и го пази в запас. Един ден, като идеш при нея, тя постъпва така спрямо тебе.

Ще ви приведа един пример. Един богат американец умрял и отишъл на небето. Почнал да разправя, че правил училища, църкви и други неща. Казали му: „Ти като направи църквата, нали всички хора знаят това?“ Той казва: „Да, писаха вестниците.“ – „Значи платено ти е за църквата, за училището. Кажи едно добро, за което не са ти платили.“ Той мислил, мислил и му дошло на ума, че една вдовица минавала по пътя и му искала нещо. Той бръква и ѝ дава един долар. Тогава ангелът намерил, че той е направил едно добро и отишъл при Господа да каже, че е направил добро, за което не му е платено. Господ казва: „Дайте му два долара и да си върви в другия свят.“ Вие казвате, че малките неща се увеличават, нали така? Как е възможно малкото да се увеличава? Как е възможно голямото да се смалва? Голямото и малкото са два процеса. Има процес на голямото, което нито се увеличава, нито се намалява. То увеличава малкото. За да увеличите единицата, ще вземете от десетиях една единица и ще я направите два пъти по-голяма. Ако едно число се увеличава, то става,

като вземете от едното и притурите на другото. Както при числото 10 – числото 10 най-после ще вземе функцията на единицата. Сменяват се. В природата има положителни и отрицателни величини. Вие ще дойдете до закона, който функционира в органическия и в разумния свят. Малкото винаги означава условията, при които може да се развиваме. Малкото не може нито да се увеличава, нито да се намалява. Малкото показва пътя, по който може да се развиваме. Голямото число има простор. Допуснете, че вие имате една голяма къща, дето живее само един човек, и друга къща, дето живеят сто души. Къде ще предпочетете да живеете? – Там, дето има само един човек. Защото там, дето живеят сто души, ще бъдете ограничени. Обаче, дето живеят сто души, там има друго преимущество. Тези хора взаимно си помагат, споразумяват се. Там работите стават по-лесно. Но има друга мъчнотия. В къщата на единицата ще имаш някои неудобства, но когато искаш да извършиш някоя работа, ще ти бъде по-мъчно. Някой път имаш мъчнотии, казваш: „Моите работи не вървят.“ Защо не вървят? Вие сте в къщата на единицата. Някой път ще кажете: „Моите работи вървят.“ Тогава сте в къщата на стотите. Разбиране има между тия хора. Те си помагат взаимно.

Някой път вие не теглите аналогия между процесите. Вие считате, че нещата стават произволно. Ти казваш: „Аз съм много нещастен.“ Баща ти не е умрял, майка ти не е умряла, братята ти не са умрели. Как си обясняваш, че си нещастен? Казваш: „Нещастен човек съм аз, не намирам никакъв смисъл в живота.“ В какво седи нещастieto? В дадения случай нещастieto седи в това, че вие сте остарели. Има едно остаряване моментално. Има едно подмладяване моментално. Вие в дадения случай сте недоволни от живота. Вие сте стар. Усещате, че сте стар в живота. Като че оставате самичък. Вие не сте в състояние да измените вашата съдба. Какво правите тогава, като се намерите в това положение? Как излизате из задънени улици?

Казвате: „Ние в задънени улици не влизаме.“ Вървят двама студенти, закъсали в университета, с два различни възгледа в живота. Единият казва: „Пари трябва, без пари не може да се учи. Като има пари, човек може да свърши. Без пари не може.“ Виждат те, че върви един богаташ, милионер, и пада кесията му. Единият студент се навежда и взема кесията му. След това виждат, че друг милионер иде и върви по пътя. Нещо пада и от него. Онзи вдига неговата кесия, бута го и му казва: „Нещо падна от теб.“ Милионерът му казва: „Много ти благодаря! Ела с мене, аз се нуждая от един човек. Ти си беден човек, който може да върши моята работа.“ От тези двамата, кой е спечелил? Единият, който взема кесията с парите или онзи, който върна парите и си намери работа, чрез която може да свърши учението? Всички хора закъсват по единствената причина, че искат да уредят своите работи по-рано, преди да уредят чуждите. Ние не сме дошли да уреждаме своите работи, но има много работи да уреждаме, работите на другите. Ти, като дойдеш на земята, трябва да свършиш най-първо работата на Бога, а после своята работа. Например едно дете, след като се роди, като е работило дълго време в природата, е свършило една работа не за себе си, а за природата. Това дете изревава. Изревяването е една работа не за него, а за природата. А пък с този рев на детето въздухът влиза в него и детето се научава, че трябва да върши чужди работи и тогава му плащат. Какво му се плаща? Това дете започва да живее. Защото, като свърши детето чуждата работа, животът ще дойде. Като плаче, влиза въздух и животът почва да функционира. Ако едно дете ви хване за гушата и ви стисне, нали ви става тежко. Вие искате да се освободите. Има една подобна аналогия. Имаш тъжни чувства, нещо те души. Имаш някои тъжни чувства, мрачни чувства, значи хванал те е някой. Щом си тъжен и скръбен това показва, че не работиш за другите. Щом си тъжен и скръбен, ти не работиш за Бога. Ти мислиш да уредиш своите работи.

Искам да се извади един правилен процес оттук. Правилен процес е, когато ние работим за Бога; процесът е непреривен. А когато работим за себе си, процесът е преривен. За пример някой човек забогатее, става милионер, но идва един съдебен пристав и му конфискува имота. Викат човек пред Бога затова, че не е изпълнил работите си. Има заведено дело против него. Една вдовица искала пари от него, но той не ѝ дал. Той казва: „Тези пари са мои.“ Никому не дава, нищо не изпълнява. Най-после от невидимия свят изпращат един съдебен пристав. И вие казвате: „Ето, горкият човек умря. Не е умрял, отишъл е там да го съдят за неизпълнение на някоя длъжност. Вас ви е страх, че ще умрете. Ще умрете, разбира се. Аз да ви кажа, че ще умрете. Щом не живеете добре, ще ви съдят. Веднага ще дойде ангелът, съдебният пристав. Някой път може да се задоволи, някой път не. Ако живеете добре, ще минете без съдба. Сега се различава едно нещо. В невидимия свят, когато съдят някого за неизпълнение на длъжност, без автомобил го карат – той напред, ангелът след него. Когато не те съдят, а те завеждат в онзи свят за изпълнение на твоята длъжност, тогава те завеждат с автомобил. За пример за Илия дойде един огнен автомобил и замина за онзи свят. Той си хвърли кожата на Елисея и замина с колесницата за онзи свят. А пък другите хора все на обществени разноски ги карат, на много прости каруци ги турят от четири дъски, но пеш отива той. Казват: „Аз видях, че хиляди хора вървят след ковчега, а пък аз виждам, че той върви пеш подир погребалното шествие.“ Какво е понятието на живите хора и какво е понятието на този човек, който върви подир тялото. Той разсъждава, след като е заминал за онзи свят. Какво е неговото разсъждение? Вие трябва да знаете, че и вие ще вървите след ковчега си. Ковчегът отпред, вие отзад. Ще вървите подир ковчега си, ако не разбирате.

Три неща трябва да пазите в ума си. Мисълта ви да се пречиства от Божествения Дух. Тогава, ако Духът ръководи вашата мисъл, той ще ви храни с най-хубавите плодове. А пък първият плод на Духа – това е Любовта. Следователно Духът, за да почисти вашата мисъл, ще ви храни с Любовта. Мисълта може да е чиста само когато се храните с първия плод на Духа, когато се храните с Любовта. А пък, за да бъдат чисти вашите чувства, за да се поправят вашите чувства, Божествената мисъл трябва да ръководи вашите чувства. Следователно чувствата ви трябва да служат на Божествената мисъл. А за да се усили вашата воля или за да бъдат вашите постъпки нормални, трябва да са ръководени от Божествената воля. Ние казваме: „Да бъде Волята Божия на земята, както е горе на небето.“

Казвам: Ако човешката мисъл се повдига от Божествения Дух, от плода на Любовта, ако човешките чувства се повдигат от Божествените чувства и ако човешките постъпки стават нормални чрез Божествената воля, това е правият път, по който човек може да бъде силен. Вие всички искате да бъдете силни. Човек не може да бъде силен, ако неговата мисъл не се храни от плода на Любовта. Човек не може да бъде силен по сърце, ако чувствата не се ръководят от Божествената мисъл. И човек не може да бъде силен в своите постъпки, да има характер, ако не се ръководи от Божествената воля. Всички други правила, които може да имате, без тези правила, нямат значение; каквото искаш да правиш, все го отлагаш. Не отлагай! Минаваш покрай един път и виждаш едно камъче на пътя. Вземи го и го отстрани от пътя. Не считай, че това е маловажно. Отместването на един камък от пътя има сила, то може да внесе нещо хубаво в тебе. Малките работи играят важна роля. Ти казваш: „Защо трябва да се спра от пътя си?“ Ти имаш една малка погрешка, която трябва да поправиш. Тази малка погрешка е един камък. Вдигни я и я тури настрана от пътя. Как е станала тази погрешка, не ходи да се

занимаваш с нейното естество, тури я настрана от пътя. Направил си за пример една погрешка в музиката, не можеш да вземеш правилно **до**. Дайте ми сега тона **до**. Нали има музиканти, солфежирайте, вземете долно **до**. За да вземеш правилно тона, три неща трябва да станат. Вие не бързайте да пеете. За да изпея правилно тона, най-първо трябва да помисля, трябва да видя какво съдържание има и после изпълнението – това е моята постъпка. За да изпея правилно тона **до**, трябва да произведе червения цвят. Щом произнеса правилно тона **до**, то моята мисъл ще се усили, ще се усилят моите чувства и ще се яви един подтик за работа в мене. Може да пееш тона **до**, може да правиш опит, докато го вземеш правилно. С известен интервал ще вземеш тона **до**. Има едно място, дето ще произнесеш правилно тона **до**, защото ще произведе това, което ти търсиш. Колко трептения има в **до**?

Искате да започнете една реч, искате да говорите на един ваш приятел, искате да му повлияете. Той се е ожесточил. Искате да смекчите неговото чувство. В дадения случай вие **до** трябва да вземете много вярно. Да започнете сега приложението. Всеки от вас може да пее, но първата дума трябва да е в такъв тон, че да имате резултат. Как ще познаете този резултат? Вие искате да започнете да му говорите, но имате безпокойство. Чакайте тогаз. Искаш да говориш по един начин, но нещо ти казва: „Не“. Искаш да почнеш по друг начин, но нещо ти казва: „Не“. И може да минат 10 – 15 минути, ще дойде момент, когато в тебе ще утихне. Тогава ще започнеш речта си много музикално и работите ще се наредят много добре. Аз съм виждал мнозина, които са идвали при мене и ми казват: „Каж ми нещо.“ Искат да им се каже нещо утешително. Най-първо помнете едно: Вие, за да се ползвате, трябва да приличате на едно тихо море, с една гладка повърхност, за да може да получите онова, възвишеното, което ще ви се даде. Щом повърхнината ви малко се

вълнува, вие няма да имате едно правилно отражение на нещата. Та най-първо съзнанието ви да бъде тихо като огледало, за да могат отраженията да бъдат правилни, не да владее човек себе си, но в даден момент съзнанието ви да прилича на гладка повърхност, че да отразява нещата. Щом съзнанието ви е развълнувано, ще има неправилно отражение и ще имате криви заключения за природата, ще имате криви заключения за отношенията между хората и т.н.

Срещам един човек и му казвам: Всички твои нещастия в живота зависят от числото 3. Срещам друг човек и му казвам: Всички твои нещастия произтичат от числото 5. Срещам трети и му казвам: Твоите нещастия зависят от числото 2. Правете сега превод на 3: челото, носът и устата. Това е всичкото. Не мислиш право, не чувствуваш право и не ядеш правилно. Ти не мислиш, както трябва, не чувствуваш, както трябва и не ядеш, както трябва.

Или числото 5. То значи ръката. Не се упражнява без пръсти. Ти си музикант, искаш да пишеш, да работиш, искаш всичките хора да работят за тебе. Тогава ще страдаш, нищо повече. Много пъти вие може да смените едно ваше чувство, едно ваше неразположение. Вие, като потъркате двата пръста – палецът и показалецът на дясната ръка, после ще сложите на слънчевия възел двата пръста и ще се смени вашето неразположение. Ще потъркаш палеца и показалеца, ще ги приближаваш и ще ги отдалечаваш, и ще се смени състоянието ви.

Отварям с два пръста тази книга (*Библията*). Тогава употребявам единицата, едното. Показвам с показалеца. Я, Олга, чети, аз ще ти показвам: „Пазете се да ви не излъсти някой.“ Аз отварям с двете ръце Библията, турям си единия пръст, показвам; ти казваш, че законът работи произволно. Не е произволно. Има един разумен закон, органически закон. Този пръст е жив. Този пръст е слуга на другите пръсти, които имам. Те показват кой е праведен и кой не е праведен.

Онзи, който ни е пратил на земята, той има всичкото разположение да бъдем ние добри. Много пъти вие казвате: „Ти не постъпи с мене добре.“ Някой път отиваш при една своя приятелка и ѝ казваш: „Ти не постъпваш с мене добре.“ Защо твоята приятелка не постъпва с тебе добре? Защото и ти не постъпваш добре с онзи, който те е пратил на земята, нищо повече! Щом хората постъпват зле с тебе, то е защото и ти постъпваш зле спрямо онзи, който те е пратил. Щом ни се даде крив тон, нашето съзнание може да ни предаде криво тоновете на природата. После оттам насетне ние мислим, чувствуваме и постъпваме криво през деня. Ще се спреш в дадения случай да имаш ясна представа за нещата.

Пазете се от недоволството в себе си. Не искайте да го изгоните. Но като дойде едно недоволство, съблечете всичките дрехи. Вие питате откъде иде, коя е причината, че сте недоволни, през къде сте минали. Да се поразговори недоволството, да ви разправи защо е недоволно то. Не свързвайте недоволството със себе си. Не казвай: „Аз съм недоволен.“ Недоволството е нещо отделно от човека. Да ви приведа простия пример. Майката, преди да се е оженила, е била отлична мома. Много е доволна, със съседите е живяла много добре. Оженва се, ражда едно бебе. Идва детето в къщи и казва на майка си: „Едно друго дете ме би.“ Пък никой не бил детето, но то паднало и се ударило. То излъгва майка си, че го било друго дете. Ти трябва да попиташ детето си как стана тази работа. Защо е недоволен?

Казвам: В съвременната наука трябва да приведем всичките ѝ числа. Ти казваш: „Трябва да извадим.“ Не, трябва да събереш. Олге, как би събрала две добродетели? Как би събрала два тона? (*То е съзвучие.*) **До** и **сол** за пример, те са хармонични. В терца може тоновете да се събират, как ще ги съберете? Какво ще дадат? (*Съзвучие.*) Добре, имате цяла нота **до** и **сол**. Тук имате един процес. Посятото семе е **до**, **сол** е цвят, който е цъфнал. Имате двоен акорд. Да

кажем, че имате троен акорд, като вземете **си**. Имате вече един завършен процес: **до, сол, си**. Това е завършен процес, имате вече узрял плод. Трима души вземат тези тонове: единият взема **до**, другият – **сол**, а третият **си**. Тези трима души, като пеят, образува се акорд. Това е завършен плод. Как се образуват обертонове? Тези трима души ще усетят, че са зависими един от друг. Помагат си. Всеки един ще почувствува една приятност, ще почувствува, че другият допълва неговото пеене. **До** ще даде на **сол**, **си** ще даде обмяна. Всяка една нота ще даде обмяна, увеличават се те, събират се. Имате цял процес. **До, сол, си**, имате завършен процес. Но едновременно вие може да вземете двоен акорд в себе си, може да вземете и троен акорд. Как ще вземете първия тон със своя ум? **До** ще вземете със своя ум, **сол** със своите чувства, а пък **си** ще вземете със своите постъпки, със своята воля. Едновременно ще поставите нотите. Вие не сте правили опит едновременно да слушате и трите тона в себе си, да слушате **до** с ума си, **сол** в сърцето си и **си** във волята си. Вие може да мислите, че **до** може да поставите във волята. Не, волята е последен процес в нас. **До** може да бъде в нашия ум, **сол** – в сърцето, и **си** – в нашата воля. Но за това трябва една дълга школовка. Теоретически може да ви се покаже пример, но и опит трябва да се направи. Най-напред направете опит с трима души. Първо единият да вземе **до**, вторият – **сол**, и третият – **си**. После ще се сменят. Колко пермутации тогава ще има с тримата? Първият, който е взел **до**, после ще вземе **сол** и т.н. Колко пермутации ще има? (6.) За да се образува завършен психологически резултат, непременно трябва три основни тона. Процесът най-малко трябва да мине през три тона – **до, сол, си**. Непременно трябва да мине през три тона. (Между **си** и **до** има дисонанс.) Дисонансът де се ражда? Дисонансът показва, че този завършен плод ще се изяде. Но музикантът казва, че има дисонанс. Значи на място е този дисонанс. Значи плодът ще бъде изяден. Щом

вие искате животът ви да тече по мед и масло, вие гладен ще ходите, философия на музиката е това. Ще допуснете дисонанс, както върви в природата, за да бъдете благодарни. Вземете сега тези три тона, за да се види къде е дисонансът. Вземете сега трима души *до*, сол, *си*. Камертон нали имате тук? Де е дисонансът? (*Когато до, сол и си се вземат едновременно.*) Някои от вас вземете *до*, други – *сол*, трети – *си*, едновременно ги вземете. Има дисонанс. Но това е от хубавите, меките дисонанси. Има два вида дисонанси. Този е от пасивните дисонанси. Този дисонанс е само в това, че има полутон. Всякога при полутоните има изтичане, там става изтичане. Това, което се дава от тебе, се смалява, а това, което се възприема, се увеличава. Когато се смаляваш, даваш. А когато се увеличаваш, вземаш. Ти даваш толкова, колкото си взел. Никога няма да даваш повече и няма да вземаш повече.

Допуснете сега, че имате една премия. Ще ви дадат сто хиляди английски стерлинги при една премия. Да ви кажа опитността на червения цвят в живата природа. В дадения случай кое ще предпочетете? Да научите какво влияние има червеният цвят, как да го употребите или да вземете сто хиляди лири стерлинги. Колко души кандидати има за червения цвят. За стоте хиляди лири всички може да сте кандидати. С червения цвят ще продължите живота си, много работи може да направите. Със стоте хиляди ще имаш удобства, автомобили, залъгалки. И в едното, и в другото има удобство. Но в дадения случай хубавите работи природата ги е скрила, тя ги е направила много скромни. В дадения случай трябва да знаеш, дали скромното има съдържание или не. Някои неща може да са скромни, но това, скромното, носи мощното, силното в себе си. За някои казват, че е скромен. Но ако той носи мощното, силното, в себе си, той е скромен; ако не носи, той не е скромен. Мъдрецът остава винаги последен, той не се състезава с никого. Той има на какво да

разчита. Онзи, който на никого не разчита, той винаги излиза пръв навсякъде. Той няма в себе си нещо силно, мощно. В бързите работи трябва да знаете, че процесът не е завършен. А пък в скромността вие сте свързани с реалното. Скромният човек няма да остане така.

Вие как искате: първи ли да излезете, или последни да бъдете? Да ви дам пример. Представете си, че на един цар се развалил автомобилът по пътя. Вие сте десет души техници. Излизате да поправите автомобила. Иде първият, не може да го поправи. Излезе вторият, и той не може. Най-после остане десетият. Деветте души царят ги чака час и все не могат да го поправят. Най-после дойде последният и той го поправи. Кой е първият сега? Кой излезе пръв и последен? Който го поправи, той е пръв. Ти може последен да излезеш, но ако поправиш автомобила, ти си пръв. Вика го царят при себе си и му казва: „Мене ми трябва такъв един техник, че като се развали автомобилът, да го поправи.“

Онова, което знаете, да сте сигурни в него. Не само теоретически, но да имате и една опитност, да се не колебае. Вие имате известни възгледи. Казвате: Толкоз време съм учил окултни науки. В какво седи окултната наука? В известно познание, което може да употребите. Не че всичко да знаете, но да има някои неща, в които да сте сигурни. Вие искате да утешите някой човек. С кое число ще го утешите? С числото 2. Числото 2 утешава човека. Имате един човек, като дойде друг при него, той се утешава. Или търсите утеха в природата. Числото 1 утешава. Стойността на числото 2 ще знаете. Числото 1 е силата на човека. Ако не знаеш как да го употребиш, то е число на противоречие. Ако знаеш как да го употребиш, то е сила.

Сега аз искам да ви попитам нещо. Аз искам да зная. Олге, може ли да ми опишеш какво нещо е нещастieto. Как ще опишеш нещастieto? Ти виждала ли си нещастieto? (Да.) Какво е това нещастие? Нещастieto е оскъдност във всяко отношение: в здраве, в

учене, в блага, в умствено отношение, в братство, във всичко. Ами това, което е оскъдно, как се натрапва то. Като е толкоз глупаво това нещастие, как е съумяло да се натрапи на умните хора? Нищо няма, пък се е наложило и на царе, и на всички. Сега не може да се обясни как това, което е лишено от всичко, е завладяло света. Ти си мислила право. Оскъдността не е в нещастieto, оскъдността е в нас. Като дойде едно същество, с което ти не си хармонираш, то се явява едно чувство в тебе и ти казваш: „Този човек не ме обича.“ То е нещастие. Има някой човек, когото ти не обичаш. Не че той не е добър, но ти не го разбираш. Казваш: „Не ми е приятен.“ Дойде втори, и него не разбираш, и си нещастен. Не че той е беден, той има богатства, но ти не го разбираш и не го обичаш.

Може някой да ме апострофира. Николай, какво ще каже апострофиране? (*Апострофиране е реч да отречеш нещо.*) Един апострофира другото, казва: „Ти нищо не знаеш.“ Другият казва: „Остави ме, ти нали казваш, че нищо не разбирам.“ Нищо не знае, а пък го държи на пътя. Този, който апострофира, е винаги слаб човек. Силен е онзи, когото апострофират. Някой път може да апострофираш. Да не мислиш, че онзи, когото апострофираш, е слаб човек. Ако той те хване и те държи за ръцете, ще видиш, че не е слаб човек. Тогава ще кажеш: „Ще ме извиниш, аз направих една малка погрешка в своите изчисления.“ Ако апострофираш, трябва да го хванеш за ръцете и да го държиш, да знаеш, че е на място твоето апострофиране. (*Някой път не е позволено апострофирането. Вчера например един професор излезе с крива теория и студентите го апострофираха.*) Този „професор“ апострофираха богомилите; богомилите – студентите го хващат и го държат. Той апострофира сега. Той не е от умните професори. Понеже богомилството има 500 години откак уж е умряло, но то е още живо. Значи не е умряло.

Но злото не трябва да се апострофира. Дайте му място. Оставете силният с по-силен да се бори. Ти, слабият, не искай да се бориш със злото. Идеята да се борите със злото оставете настрана. Оставете по-силният да се бори със злото. Доброто и злото се споразумяват. Ако искаш, хвани доброто и му направи една услуга, но не ходи да се занимаваш със злото. Защото ще се намериш в цяла беля. Там е философията. Англичанинът казва: „Да се почистя.“ Почистване трябва на всички наши понятия и разбирания. Цялата философия, религиозните вярвания трябва да се почистят. Те са били на място едно време. Но всички тези форми, в които сега живеем, те са остарели. И всички тези стари форми и понятия трябва да ги отхвърлим и да възприемем новите форми, които природата е създала. Природата е създала нещо ново, новите форми на живота трябва да възприемем. Животът за нас се е обезсмислил. Не че животът се е обезсмислил, но формите на мислите, чувствата и постъпките са се обезсмислили. Понятието за доброто, понятието за благородството, всичко това трябва да се измени. То е било за децата, а сега трябва новите понятия за тях, те са израснали. То е, за да създадете един импулс в тях. Като приемете новите идеи, ще имате импулс. Когато човек не добива смисъла, то формата е стара. Щом внесеш нови форми, които природата сега ти дава, непременно ще се зароди в тебе едно вдъхновение.

Вие, младите, чакате хората. Като отидете между хората, обменете си вашите идеи. Най-първо изслушайте хората. Като ги изслушате, подхвърлете една ваша идея. Не да искате те да станат членове, но ние трябва да направим хората да мислят, да чувствуват и да постъпват право. Дали ще дойдат хората при нас, това е второстепенно. Но ние трябва да научим хората да чувствуват право, да мислят право и да постъпват право. Вас ви е страх да не би вие да се излъжете. Ако не знаете да говорите, да, но щом знаете да

говорите... Сега вие ще кажете: „Аз съм от Бялото Братство.“ Ти за Бялото Братство ще кажеш най-последно. Ти направи услугата на човека и след години той ще знае името ти какво е. Направи му една услуга като човек, когото той не знае. И тогава той казва: „Не съм срещал такъв човек, името си не казва.“ И след 10 години го срещаш и казваш името си. Той се интересува от теб.

Та ние трябва да заинтересуваме окръжаващите с ония идеи, които носим, понеже са Божествени. Ние трябва да бъдем като слънчевите лъчи, дето отидем, да събудим хората и да кажем: „Станете! Не спете повече!“

Кои са главните неща, които останаха от тази лекция? Страданието е път за Любовта. Нещастieto е в неразбиране на богатата, които Бог е дал. За пример аз казвам, че съм нещастен. Животът в мене е едно благо, което ми е дадено. Но този живот е такова съчетание, че аз се считам за нещастен. Яденето ми не е такова, каквото аз искам, условията също, аз се считам за нещастен. Това е мое разбиране.

(Учителя пее.) **„Ела с мене, когато слънцето изгрява, да излезем горе на планината, аз ще те направя щастлив.“** Това значи следното. Всички учители, които са идвали в света, не са казали друго, а са казали: „Ела с мен, ще ви изведе, опит ще направим.“ За това са се разговаряли. Христос е казал така: Аз не отричам нещата, но искам да ви отклоня от кривите разбирания. Те съществуват, те имат временно съществуване. (Някой човек се намира в оскъдни условия.) На какво се дължи беднотията? Бедните условия са за ленивите, а пък оскъдните – за мъдреците. Вземете следния случай: Ти наследиш една градина, добре уредена, а пък един мъдрец наследи наполовина, с нищо не е насадена. Той изкопава дупки и седи плодни дръвчета. След 10 – 15 години той има по-хубава градина от своята,

десет пъти по-хубава от твоята. Ти си наследил благото, а пък той е станал проводник. На това благо е станал проводник.

Хубави са богатите условия, но при оскъдните условия можем да произведем по-хубави неща. Бог, като е създал в света оскъдните условия, Той е турил в тях едно благо. За пример у англичаните неблагоприятният климат, който имат, е създал този характер у тях. Онези народи, които са поставени при много по-добри условия отколкото англичаните, не работят да развият този характер. Неблагоприятните условия в Англия развиха този характер.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът.

18 лекция от Учителя, държана на 1 март 1935 г, София, Изгрев.

ДВАТА УНИВЕРСИТЕТА (Съживяване на царския син)

„Отче наш“

Пишете на тема: „Отношението между целите и дробните числа“.

Имате два процеса: изваждане и деление. Каква е разликата между изваждането и делението? Има една съществена разлика между тях. Делението е съкратен процес. Ако извадим 2 от 2, колко остават? (Нула.) Но ако делите 2-на 2, колко имате? (Единица.) Защо? Повидимому някои процеси са много прости. За пример, може да дойде някой и да ви доказва, че $1=2$ или че $2 = 1$. На вас ви се вижда смешно това, но има една област на живота, дето $2= 1$ и $1=2$. Само при известни условия, не винаги, в известни области.



Фиг. 1



Фиг. 2

(Учителя нарисова на дъската следния чертеж (Фиг. 1): Какво има на дъската? (Едно лице.) Във философията вие можете да употребите израза „права линия“, но какви свойства имат правите

линии? И какви свойства имат кривите линии – вдлъбнати и изпъкнали? Какви свойства имат вдлъбнатите и изпъкналите линии (Фиг. 2)?

(Когато се изразява психично състояние, горната линия, изпъкналата, изразява напрежение, а долната – отпускане). Нали хората казват два клепаща: долен и горен? Някой път вам се вижда, че някоя линия е права. Всъщност в природата има ли права линия? Само между две точки можете да теглите една права линия. Права линия има само между две точки. Щом има повече от две точки, тя вече не е права линия, Фиг. 2. Правата линия е един процес. Процес на какво е правата линия? На точката, нали? Точката сама по себе си не заема никакво пространство. Заема ли тя в математиката някакво пространство? (Теоретически не заема.) А пък при това тя се проявява и образува една линия и с това заема една малка част от пространството. Правата линия няма свойствата на плоскостта, не е плоскост, но тая права линия, като се движи в известно направление, перпендикулярно на себе си, образува плоскостта, образува нещо, което не е в правата линия. Плоскостта нали не е в правата линия? Самата плоскост има друго едно свойство. Тя няма дебелина, но ако тя се движи в посока, перпендикулярна на нея, образува дебелината. Често вие питате: „Как е възможно добрият човек да греши?“ или „Как е възможно лошият човек да прави добро?“ Защото и едното, и другото е възможно: добрият може да греши и грешният да прави добро. Каква научна основа ще турите на това? При какви условия добрият човек може да греши? И при какви условия лошият човек може да прави добро? Сега не мислете, че всякога въпросите трябва да се разрешат. За пример вземете от гледището на хората. Имате плод на дървото. Този плод седи 10-15-20 дни, 4 месеца и той е вече склонен към гниене. Представете си, че тоя плод е едно благо, едно добро; тоя плод има възможност да изгуби това добро. Когато плодът гние, какво

губи? Когато тялото умре, какво губи? – Живота. И тогаз тялото вече е подложено на разлагане. Нищо не умира в природата, но общата форма се разпада. Гниенето не е нищо друго освен анархия. Всички тия части дигат шум, казват: „Дайте ми моето!“ – И си заминават. И тая миризма не е нищо друго освен сражение, в което всеки си взема своето и си заминава. Но нищо не се губи. Щом ти станеш лош, нещо в тебе е умряло. Значи слугите си делят своето. Щом вие сте станали добри, във вас нещо ново се е родило. Това са новите разсъждения. Станал си лош – умряло е нещо в тебе. Станал си добър – родило се е нещо в тебе, направил си нещо добро. Та доброто, у когото и да е от вас, вие не можете да го направите, ако нещо не се роди. И не можете да направите престъпление, ако нещо във вас не е умряло. Трябва да умре нещо във вас, за да направите престъпление. Следователно престъплението е резултат на нещо, което е умряло във вас, и доброто е резултат на нещо, което се е родило във вас. Тогаз от ваше гледище злото може ли да се ражда? Как мислите? Ако ти си поет, как би изразил това в поетичната форма? Може ли злото да се роди? *(Не, аз мисля, че то е резултат на неправилно отношение към живота.)* Често казват, че лошите хора успявали. Лошите хора могат ли да успяват? Лошият човек може ли да успее? Или казват, че лошият човек забогатява. Лошият човек може ли да забогатее? – Това е привидно. Нека вземем българската гайда. След като сте одрали кожата на някоя овца или на някое малко агне, правите от нея една гайда. И като надуете това агне, гайдата става толкова голяма, колкото е било агнето. Нали така? Може да сте одрали агнето така, че гайдата, като се надуне, да бъде като агнето с глава и крака и да свири. Не е мъчна работа това. Но след това виждате, че това агне се изгубва. Той свие гайдата и я туря под мишница. Каква е разликата между първото агне и второто, когато агнето се надува и свива?

Злото в света привидно прилича на една надута гайда. Злото в дадения случай само привидно произтича от реалността на Доброто, привидно има формата на Доброто, но има друго съдържание. Най-първо тая гайда е пълна с въздух, който е нечист и който е турен в гайдата от гайдарджията. Но гайдарджията заблуждава хората и казва: „От това, нечистото, което турих в гайдата, излиза нещо хубаво.“ И хората забравят за лошия въздух и казват: „Много хубаво свири.“ Следователно ти не можеш да свириш (*на гайда*), докато не направиш едно престъпление. За да свириш, ти трябва да одереш най-първо кожата на едно агне и след това да туриш нечистия въздух в агнето и след това да го изкараш. Тия разсъждения са верни само при известни условия. Често всеки един от вас има някоя гайда. Сега другата страна на тая философия. Да допуснем, че се е извършило едно престъпление, като са заклали агне и са взели кожата му, да се прави гайда. Тая гайда може да се запази 1 – 2 – 3 – 4 поколения. Има ли човек право да одира кожата на едно агне? (*По принцип не трябва да одираме кожата на животните.*) Ще ви дам друг въпрос. Вие откъсвате една диня и одирате кожата ѝ, изваждате съдържанието ѝ и го изяждате. Имате ли право да одерете кожата на динята? (*Имаме право.*) Защо? (*Защото тя има много семки.*) Защото и без да ѝ одереш кожата, сама ще се одере, ще изгние. (*Така се оправдават и месоядните, че агнето ще си умре!*) Това е така, но месоядството трябва да се тури на друга почва – ще умре агнето, но месоядните се тровят от месото му. Месната храна съдържа отрова. Можеш да ядеш, но ще се отровиш. Може да вземаш пари на заем, но ще станеш роб на условията. Лихварят може да ти даде най-първо с 1 %, 2 %, 3 % и дойде до 25 %, 40 %, 50 %. Един българин взел от един банкерин един лев и попитал: „Колко лихва да ти дам?“ Онзи казал: „По една стотинка на седмица.“ По една стотинка на седмица, но той не му сметнал, че за една година, т.е. за 52 седмици това са 52 стотинки. Ако

ги държиш тия пари една седмица – нищо, но щом ги държиш цяла година, тогава стават скъпи. Сега тия процеси, тия неправди вие ги виждате в света. Умният човек не оставя един процес на времето, той съкратява времето. Там, дето лихвите са високи, всякога трябва да съкратиш времето. Трябва да ги вземеш само за един ден. Да кажем, че ти вземат 100 % лихва. Само за един ден ги вземи. На месец колко се пада. Да кажем, че ти вземат 50 % лихва. Вземеш 1000 лева. За година се пада лихва 500 лева. За един месец колко? (41 лева.) За един ден колко? (Около 1,5 лева.) Ще съкратиш процеса за един ден.

Всяка една мисъл, всяко едно желание е процес, който действа в тебе. Има процеси, които не са зависими от вас, но има процеси, които са зависими от вас. С един процес с висока лихва какво трябва да правите? Изтълкувайте ми!

Някой път вие се възмущавате от сиромашията. Имате ли право да се възмущавате? Някой път вие се радвате на богатството. Имате ли право да се радвате на богатството? Богатството и сиромашията – това са два процеса. Богатството не е благо. Сиромашията и тя не е едно благо, но не е и нещастие. Аз разглеждам така: сиромашията е един необходим процес. Ти никога не можеш да имаш търпението, ако не си бил сиромах. И никога не можеш да научиш трудолюбието, ако не си бил сиромах. Сиромашията е нещо, което научава две неща, които са необходими за живота – търпение и трудолюбие. Щом ги научиш, тя си вдига парцалаците. Това са две лекции, които ти преподава и после ти казва: „Няма какво да ти преподавам повече.“ И си заминава. Тогаз богатството е процес, за да ти преподават две лекции: да бъдеш щедър и чист! Ти не можеш да научиш щедростта, ако не си богат. Трябва да има какво да дадеш. И чистотата не можеш да научиш, ако не си богат. Затова виждаме в живота, че богатите са чисти – чисто запазва дома си и пр. Сиромаси хора има ли чисти? Всякога сиромахът, добрият сиромах, е търпелив и трудолюбив.

Казвам тъй: Богатството се отнася към търпението и трудолюбието, както сиромашията се отнася към щедростта и чистотата (Фиг. 3). Ще обърнем процеса. Богатият, който е търпелив и трудолюбив, е минал вече през сиромашията. Богатият, който е станал сиромах, иска да бъде щедър, но няма с какво и той се смущава. Когато ти почнеш да се смущаваш, че си сиромах, ти се смущаваш, понеже няма какво да харчиш вече. Ти си бил богат и си осиромашал, понеже си изгубил търпението и трудолюбието. И всякога, когато човек изгуби търпението и трудолюбието, той осиромашава. Причината на осиромашаването е в това. Всеки човек може да осиромашее, когато изгуби търпението и трудолюбието, тогава веднага сиромашията ще се яви. Придобиеш ли щедростта и чистотата, и богатството ще дойде. Ще кажеш: „Как така?“ – Ако си щедър, сееш на нивата. Ако си скържав, трепериш, сееш само едно житно зърно и очакваш цяла нива. Тогаз какво ще добиеш? Ще сееш щедро! Ще хвърляш щедро на нивата! Онзи, който щедро сее, той всякога ще има. Вие често сте скържави и казвате: „Защо ще правя добро?“ Ти сей! Нищо повече! Например вие никога не сте се спирали при някой случай. Един българин върви по нивата и бие вола. Спри се при него и му поговори, но така, майсторски му поговори. Посей нещо! И как бихте говорили на тоя българин? Представи си, че има една премия, ако го убедиш? Как трябва да говориш, отде трябва да започнеш, ако той бие воловете? Аз имам само един пример. Минавам веднъж в един път, гледам един кон. Каруцарят го натоварил много. И налага коня. Повече го натоварил, не може да кара. Конят го погледне и иска да му каже: „Имам всичкото желание, но е тежък товарът.“ Аз казвам: „Добър ден! Много породист кон

имаш! Много хубав кон! Много добра порода. Помни този кон. Всичкото ти щастие зависи от него! Ако умре конят ти, и жена ти и децата ти, всичко ще хвъркне! В тоя кон е щастието ти!“ Отивам аз, поглаждам коня. Измени се състоянието на човека. Тоя българин гледа и казва: „Извинете, много ви благодаря. Аз съм много груб човек. Няма да бия коня си. Да ме прости Господ, каквото съм правил досега, повече няма да го правя.“ Аз му казвам действителното. Аз виждам, че в тоя кон е щастието му, аз мога да му докажа това. Има ред поверия: направиш си къща и дойде ти една котка в новата къща. Ще прокопса! Тая котка, щом дойде, ти се радвай: ще тръгне всичко напред. Може да се мисли, че това е суеверие. Не е суеверие. Сега целта ми е тая. Вие, младите, някой път мислите по старому. Младите, вие сте богаташи. Всички млади сте богати, но сте кандидати за сиромашия. Ще остареете. Кандидати сте. Младостта – това е богатство, а старостта е сиромашия, нищо повече. Защо остаряват хората? Младият остарява по единствената причина, че е изгубил своето търпение и трудолюбие. Ти, като не си търпелив, като се тревожиш, като не можеш да пазиш самообладание, остаряваш. Ако човек е трудолюбив, работи и е търпелив, може да живее 200 – 300 – 500 години. Да има търпение! Но да не е от стоическото търпение, а търпението на един адепт. Ти минаваш и виждаш, че някой човек онеправдава друг човек. Ти всякога можеш да помогнеш. Вървиш и да кажем, че някой налага друго с тояга. Ти питаш: „Каква погрешка е направил тоя?“ – „Хиляда лева има да ми дава. Една година ме лъже и не ми ги дава.“ – За хиляда лева го налага – една тояга, втора, трета и пр. Аз се спра. Аз съм съдия в дадения случай. Нали мога да го освободя? Трябва да платя заради него. Сега другата философия: „Защо трябва да платя заради него?“ Казвам: Ако имаш пари, ти непременно трябва да разрешиш това. Ти ще кажеш: „Тая работа не е моя“. Да кажем, че в къщата ви е дошъл един паяк и си е направил

паяжина. Ти слушаш, че някоя муха бърмчи, хванала се е в паяжината. Намеси се в тая работа. Вземи си бастуна и кажи на паяка: „Пусни мухата!“ Нищо повече. Ако не с бастуна, изпъди го навън, да си върви. Не допускай в стаята ти да стане престъпление, макар и с една муха!

Да допуснем, че някой път вие спорите върху някой въпрос. Какъв език трябва да употребите? Младите и старите почти един и същ език употребяват. Казват: „Невежа! Тоя въпрос не го разбираш.“ Онзи казва: „И ти си такъв невежа!“ И двамата спорят. Какво значи „невежа“? Кой от вас е свършил по филология? Невежа произлиза от думата „веди“. (Това значи, който знае. А с частичката „не“ се получава обратното.) Спорят двама души дали на Слънцето има хора. Единият казва на другия, че на Слънцето няма хора, а другият казва, че има. Първият казва: „Ти си голям простак!“ И му доказва научно: „Там не може да има живот. Там има 10 – 20 000 градуса температура.“ Питам: Как учените са намерили, че на Слънцето има такава топлина? Ако едно оръдие хвърли граната и ако тая енергия, с която се движи гранатата, влезе в едно твърдо вещество, топлина от колко градуса ще се развие? – Специфично ще се развие голяма горещина. Но топлината не всякога е признак, по който да съдим за характера на първоначалната енергия. Топлината е вече резултат на известна енергия, която е спряла – превърната енергия е тя. Топлината е резултат на по-висока енергия, която се е превърнала. Гневът във вас например на какво се дължи? – Един ваш стремеж, една ваша мисъл действа в известно направление. Щом ѝ се тури препятствие, ще се превърне на гняв; ще получите чувство на раздразнение, злоба, желание да си отмъстите и т.н. Представете си, че вие двамата – А и В, сте кандидати за богатство, нали? Но един от вас може да стане богат, а другият – не. Какво трябва да правите в дадения случай? Често някой път наблюдавам следното: хората се занимават с големи

работи. Някой иска да управлява света. Желанието не е лошо, но на теб ти дадат някой голям кораб, модерен кораб от 50 – 60 – 70 тона. Ти, за да бъдеш капитан на този кораб, нали трябва да разбираш от корабоплаване? Трябва да имаш известни познания, за да управляваш. Знания трябва да имаш, за да управляваш! Някой път ти искаш да управляваш някой човек. Този човек е още по-голям кораб. Ти трябва да разбираш неговото вътрешно съдържание. Или искаш да влияеш. Не е лошо влиянието. Хората взаимно си влияят. Някои хора се плашат от влиянието. Няма човек, който да не се влияе. И ония хора, които минават за най-упорити, които казват, че не се влияят, те най-много се влияят. Всеки един човек си има една слаба страна. На захарта слабата страна коя е? – Водата. Слабостта на децата къде е? – В плодовете. Слабостта на котката къде е? (*В мишките.*)

Един имал много възпитана котка. Той казвал, че тя е много възпитана. Научил я да носи една табла с кафе. Един му казва: „Да я видя твоята възпитана котка.“ Котката носела една табла с кафе. Онзи завежда една мишка. Котката хвърлила таблата и отишла да гони мишката. Сега това е вярно: често пъти вие хвърляте вашите табли и отивате да гоните някои неща, които са... (*които са присъщи на котката*). Има една философия. Кое е присъщо. Защо има такива отношения между котката и мишката. Колкото и да говорите на един човек, който обича месото, можете да му повлияете в бъдеще, но желанието му да яде месо не можете да спрете. И според вас по кой начин може да се спре човек от това да яде месо? Развалете храната му, нищо повече! Лесно можеш да го отучиш да яде месо. Турете му лютиво месо, турете му горчицина в месото, че да повърне. Втори път пак. Като повръща десетина пъти, той като види плодовете, ще стане вегетарианец. Какво прави природата? Тя постъпва по същия начин. Например един богат човек постъпва несправедливо. Как ще го реформирате? Можете да му приказвате, че има закони, че природата,

Господ казва така и така. Той не иска да знае. Вземете му всичкото богатство, направете го сиромаш. Там е всичката философия. Вие искате да повдигнете някой човек. От сиромаш го направете богат. Кога трябва да направите човека богат? – Щом видите, че този човек е търпелив и трудолюбив, поверете му богатството. Всеки търпелив и трудолюбив човек е заслужил богатството. И всеки човек, който ме е щедър и чист, той си заслужава сиромашията. Вие искате да станете богат. Първото нещо, отде трябва да започне богатството? – Богатството е един резултат на човешките чувства. То е резултат на човешкия ум. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не си умен човек. Не само в обикновения смисъл. Най-първо, за да бъдеш богат, ти трябва да бъдеш наблюдателен. Да имаш способността наблюдение. След това трябва да разбираш причините и последствията. За да бъдеш богат, ти трябва да бъдеш смел. Богатият човек, понеже е школуван в сиромашията, е търпелив и трудолюбив. За богатия човек казват, че става рано и работи. Всички тия работи той ги е научил при сиромашията. И после закон има в природата: тия хора, с които дружиш, такъв ставаш. Ако в тебе няма желание да дружиш с богатите, богат не можеш да станеш. Ако в тебе няма желание да дружиш с учените хора, ти учен не можеш да станеш. Ако в тебе няма желание да дружиш с музикантите, ти музикант не можеш да станеш. С каквито дружиш, такъв ставаш. Щом дружиш с музикантите, музикалното чувство в тебе има условие да се развие. Същият закон е и за другите области: ти добър не можеш да станеш, ако не дружиш с добрите хора. Доброто не го разбирайте повърхностно. Доброто – това е един целокупен резултат.

Има някои неща, които са резултат на миналото. Има някои неща, на които вие не сте господар. Има много идеи във вас, които са заложили, посяти във вас от миналото. Вие трябва да бъдете много умен, за да знаете как да се справяте. Ако ви поставят в един

хипнотичен или магнетичен сън и ви вложат известна идея: да извършите нещо след 3-4 месеца, вие може да сте много умен човек и, като дойде това време, ще го извършите, ще се зароди у вас импулс да го извършите. Вие може да не сте пили никога вино и може да ви се внуши идеята да отидете да пиете вино. И вие ще имате това желание. Често у вас се заражда някое чуждо желание. Тая идея не е ваша, а чужда. И какви ще бъдат резултатите, вие не знаете. Вие казвате: „Аз имам такива и такива идеи“. Има много желания и идеи във вас и вие трябва да изучавате техния произход. Това е възпитание. Имаш известно неразположение на духа, научи произхода му.

Сега другата мъчнотия е, че вие казвате: „Защо светът е така направен?“ Аз отговарям: Защото не може да бъде направен другояче. Защо колата е с 4 колелета? – Защото местността е такава. Защо е с 2 колелета? – Защото местността е такава. Защо е без колелета? – Защото местността е такава. Има места, дето колата върви с 4 колелета. Има места, дето колата върви с 2 колелета. Има места, дето колата върви без колелета. Защо е така? – Местността е такава. Това се отнася до вас, които искате да имате един съзнателен живот. Вие влизате в сегашния свят и казвате: „Как трябва да се живее?“ Най-първо трябва да имате една ясна представа какво нещо е човек. Вие сте богат човек, искате да имате един касиер. Ако не познавате човека, вие ще намерите един слуга, у когото чувството или способността за стяженолюбие е толкова силно развито, че отива до инстинкт на кражба. Виждаш, че е интелигентен, но след време виждаш, че тоя слуга е станал господар, а господарят – слуга.

Сега това, което е потребно на всинца ви, е следното: търпение и работа. Малко хора има търпеливи в света. Вие искате да бъдете богат. Защо сте сиромас? Защото нямате търпение. Най-първо започнете със следното. Искате да станете богат. Много лесна работа. Аз богат

всякога мога да стана. И сиромаш всякога мога да стана, когато искам. И на вас ви казвам: Макар и да сте сиромаси, казвам ви как да станете богати. Представете си, че сте в една модерна къща. Разполагате с всички удобства, със слуга и пр. Имате няколко милиона английски стерлинги в банката. Бъдете щедри! Веднага дайте едно угощение на бедните. Викайте ги в къщи. Направете едно угощение. Вие ще кажете: „С тия празни работи как да се занимавам?“ В ума си свикайте не всички бедни, но някои от тях. Да допуснем, че вие сте в едно лошо настроение на духа; вие сте беден и сте гладували три дена. След гладуване три дена, представете си, че сте богат, представете си, че сте поканен на богато угощение и седите на трапезата и ядете. Ти казваш: „С такива работи аз няма да се занимавам“ Но ако ти проектираш в света мисълта си за един хубав обяд, ти ще телеграфираш това в света и някой ваш приятел, който никога не си е спомнял за вас, ще каже: „Я да го повикам днес на гости, да го угостя.“ Ще му дойде на ума. Това, което човек проектира, почти всякога става, с малки изключения. Това, което сте проектирали в ума си, всякога ще стане – може би в същия ден, може би след една седмица, след един месец, след една година, след 5 – 20 години, след 200 години, след хиляда години макар, пак ще дойде реализирането.

Много пъти вие страдате от мисли, които сте ги проектирали преди хиляда години и сега стават. (*Една сестра каза: „Не я приемам тая формула.“*) Няма какво да я приемате, но трябва да вярвате. (*Вярвам го, но не го приемам чак след хиляда години.*)

Но що са хиляда години. (*10 века.*) Хиляда години при щастието са като един ден. И един ден при нещастието е като хиляда години. Това е въпрос на интензивност. То не е вече продължение на времето, а интензивността на страданието. В един ден можеш да преживееш интензивността на хиляда години. Има животни, които за хиляда години ще съберат такава опитност, каквато ти ще придобиеш за

един ден. Хиляда години можеш да ги прекараш в един ден и обратното – това зависи от интензивността. Това малко ви допада вече. *(Сестрата казва: „Това го разбирам.“)*

Сега можете ли да ми кажете една изключителна черта на търпеливия човек? По какво се отличава търпеливият човек? Вие мислите, дали онова, което ще кажете, е право или не. Този човек трябва да го изучавате. Имате да кажем, едно тяло, което трябва да изучите. Най-първо трябва да видите каква е основната му краска. *(Учителя показва един молив, който в едната си половина отвън е със синя краска, а в другата си половина – с червена. Учителя закрива едната половина и се вижда само червената.)* Този молив с какво се отличава? *(Той е червен.)* *(Учителя закрива червената половина и се вижда само синята половина.)* Това с какво се отличава? *(Той е син.)* Моливът може да пише с едната и с другата си страна. Има ли съществена разлика между едното и другото писане, каква е разликата? Можеш да напишеш с червената страна: „Обичам ви.“ А можеш да напишеш със синята страна: „Не ви обичам.“ Но можеш да измениш: мога да напиша със синята половина и едното, и другото. Де седи разликата? Само че в действителния живот ти никога не можеш да туриш на живота една черна краска. На живота ще туриш най-малко червена краска. Щом туриш черна краска на живота, тя веднага се стопява. И каквато и краска да туриш, най-първо в началото на живота се явява червената краска и естествено ще изпъкне.

Ако сте ясновидец и погледнете някого, чийто ум е добре развит, като погледнете умен човек, вие ще видите жълтия цвят в най-хубавата форма. Или ако погледнете някой високоразвит човек, някой adept, иде видите, че целият той е в светлина – една светлина излиза от него. Всички цветове се сливат в него в една блестяща светлина, не бяла, но светлина. Това е светлината, която излиза от него.

Когато носът се зачерви, това нормално състояние ли е? Когато и лицето е червено, добре е, но когато лицето е жълто, а носът червен? Вие толкова години сте в този клас, трябва да знаете да изменяте цвета на своето лице, цвета на своите очи, на своята уста.

Олге, дай ми сега формата на доброто! (*Красива форма, жива.*) Как ще представите един човек, искрен, честен, отворен? Как ще покажеш, че си крайно честен човек? Как ще се представиш, че си честен човек? Защото, отидеш при някой банкерин, той няма доверие в тебе. Ако се представиш честен, той ще ти даде. А ти вземаш такава поза, че той не ти дава. Отива друг човек и му дава. Единият се представя за честен, а другият – не. Единият се представя така, че казва с вида си: „Не съм толкова честен. Обичам малко да вземам.“ На най-големия скъперник в дадения случай можеш да му отвориш кесията, но трябва да знаеш как. За един скъперник англичанин, който никому не дава пари, един апаш казва: „Аз ще го накарам да даде пари.“ Той влиза с два револвера и се скрива под масата. Оня е натрупал златото. Апашът се явява. Оня казва: „Вземете, колкото искате.“ Значи той цени своя живот повече. Апашът държи револвера и си пълни джобовете. И след като си излязъл апашът, онзи скъперник англичанин казва: „Слава Богу, че не ме уби!“ Има ли право тоя апаш? Тоя апаш прави опит. Той казва: „Аз мога да го накарам.“ Проповедници ходили при скъперника. Той никому нищо не давал. Апашът като отива със своя револвер, насочва го и казва: „Убедих го!“ (*Тоя апаш честен ли е?*) Разбира се, че е честен. Един човек, който може да накара най-големия скъперник да даде, е честен човек. Той му казва, като му показва револверите и го поглежда в очите: „Слушай, ако не дадеш, ще те утрепя.“ „Ти от тия пари ще ми дадеш“. Кога нещо е престъпно? Щом вземаш онова, което ти е необходимо, потребно, престъпление няма. Щом вземаш онова, което ти е непотребно, престъпление има. Господ ти е дал живот. Ти 3 – 4 –

10 деня си гладувал, минаваш покрай една фурна и вземаш един хляб. Това не е престъпление. Хлебарят, ако разбира закона, трябва да благодари, че ти си взел хляба. И ако рече той да те настигне и да ти вземе хляба, то всичката фурна ще отиде по дяволите. От там насетне тоя хлебар трябва да ликвидира. Та съществува в света един порядък, в който няма престъпление. Ти имаш право. Ние имаме един нов морал. Казват: „Това няма да направиш, онова няма да направиш.“ Това е така, но има неща, които аз трябва да направя. Не зависят от заповедите на хората.

Да ви приведа един пример. Представете си един цар, който напуска трона си и раздава всичките си богатства на своите поданици, на най-видните. Дошъл той предрешен и влязъл при тия, на които е раздал богатството си и взел нещо. Дето го хванат, ще заведат дело против него, че е направил престъпление. Питам: Има ли тук престъпление? Тоя цар как ще го съдят? От формално гледище има престъпление, но всъщност направил ли е той престъпление? Престъпление е само това, когато вземеш нещо, което не е твое. Срецаш един апаш, който ти е взел часовника. Ти си по-силен. Трябва ли да го даваш под съд? Хващаш го за ухото и си го вземаш, нищо повече! Ти ще го даваш под съд, щом си слаб. Тогаз се подразбира така: като са взели часовника на слабия човек, часовникът не е негов. Човек, който има нужда да го защищават другите хора, правото не е на негова страна. Срещат се двама души, единият казва: „1 и си голям простак.“ – „Знаеш ли кой съм аз? Аз съм простак, но разбирам законите. Аз ще ти докажа, че не съм простак.“ – И насочва той ръката си към корема на другия и последният извиква и ляга на земята. „Простак ли съм аз?“ – му казва. – „Вземете си думите назад“. – „Моля да ме извиниш!“ – „Ти трябва да знаеш, че не съм простак“. Ще спреш теченията на живота. Теченията на живота могат да се отбиват както водите на воденицата. Можеш да отбиеш половината

вода или можеш да оставиш малко вода да тече във воденицата. А можеш и да спреш съвършено. За оня, който разбира, воденицата не умира! Малко на рима иде, нали? Сега във вас остава следната мисъл: „Разправя, разправя, но как се добиват пари?“ И казва някой: „Вместо да ми разправяш, по-добре е да ми дадеш.“ Но има неща, които не могат да се дават. Например, за да бъдеш здрав, това зависи от дишането, от храната. Аз не мога да дишам и да ям за вас. Може и това да стане, но казвам: Когато майката е бременна и има правилно дишане и правилно хранене, когато тя диша и се храни добре, това дете в нейната утроба се храни. Но това дете ще излезе от утробата на майката. Изменят се законите. Някой път вие искате да имате лесните условия. Правдоподобно е. Ти можеш да имаш условията на малкото дете в утробата на майката. Ти си имал тия условия, но сега условията са се изменили. Ти не можеш да живееш както едно време. Било е време, когато човек не е грешил, но излязъл веднъж от утробата на майка си, има възможност да греша. Но грехът и той е до известно време. За хората грехът е в известна област. Щом хората излязат от тая област, няма да има възможност да грешат.

Представи си, че си сам в света и имаш една градина. Какви престъпления ще правиш. Градината е твоя. Ходиш от дърво на дърво и ядеш. Ако тая градина имаше стотина души притежатели и я разделят и влезеш в чужд парцел, ще кажат, че си престъпник, но ако цялата градина е твоя, можеш ли да направиш престъпление? Значи, щом хората разделят благата в света, тогава има възможност за престъпления. Когато всичкото благо е твое, тогава къде ще направиш престъпление. При сегашния живот има възможност да направиш престъпление. При сегашните условия трябва да бъдеш последен. Щом си пръв, имаш възможност да направиш престъпление. Щом си последен, престъпление не можеш да направиш.

Искате да бъдете богати хора, нали така? Станете лекари. Изучете после изкуството да правите хората да стават красиви. Хората колко биха ви дали – 40 – 50 – 100 000 лева за това? Хората искат да станат органически красиви. Ако имате това изкуство. Или пък какво не биха ви платили, ако знаете как се усилва човешката памет. Или ако знаехте как да направите хората музиканти. Ако направиш някого гениален музикант, той ще ти плати. А сега с това знание, което имате, вие очаквате нещата само изкуствено да дойдат при вас.

Ако, Олге, ти знаеше как да повикаш щастието! (*Кажете ми как!*) Колко ще платите? (*Колкото искате.*) Знаеш ли закона на щастието?

Щ, буквата „Щ“ – това е човешката ръка. Това са петте пръста на човешката ръка.

А – е човешкият ум.

С – е човешкото сърце.

Т – тая буква обърнете надолу  и ще направите един кораб. Ти си вече в света на желанията. Ще направиш един параход (Фиг. 4):



Фиг. 4

Да можеш да напишеш с ръката си едно красиво писмо, едно такова писмо, че онзи, комуто си го писал, да се запали къщата му от четирите страни. Тогаз вече, като получи такова писмо, сън не Фиг. 4 го държи. Някои от вас се усмихват. И Сара едно време се усмихна. Усмихването всякога показва следното: „Когато човек се усмихва, той казва: „Я бъде, я – не!“ И вие някой път все се усмихвате. (*Олга: „Аз всичко ще дам.“*) Ти най-първо ще ми докажеш, че си нещастна. (*Това не мога.*) Какви са качествата на щастливия човек? (*Той има много*

възможности.) Не много, но всички възможности. (В миналата лекция питахте кое е отличителното за нещастieto и аз казах оскъдността. А сега казвате за щастieto пък, че то има всички възможности.)

Знаете ли песента за щастieto? От къде започва щастieto? Има станции. На коя станция трябва да се качите.

Никой, който не обича, не може да бъде щастлив! Представете си сега, че един царски син е умрял, а ти със своята обич можеш да го възкресиш. Тогаз твоето щастие не е ли в ръцете ти? Всички плачат, че той е умрял. А ти знаеш, че с любовта си, с обичта си, ако го обичаш, ще го спасиш, той ще стане. Той е умрял, понеже няма кой да го обича.

Ако вие разбирате съвременния живот (*има един начин на разбиране*), много противоречия ще станат ясни в ума ви. Има много въпроси, за които казвате: „Не ме занимавайте с тях! Те са празни работи!“ Има едно знание, което е само, за да се отклони ума ви. То е като залъгалка. То е като филмите. Но има едно знание съществено. Ако може да обикнеш царския син и да го съживиш, щастieto ще дойде. И ако не искаш да го обикнеш, царският син ще бъде нещастен, а ти ще бъдеш недоволен, че не си могъл да го съживиш. И тогаз вашето нещастие не е нищо друго, а туй, че царският син плаче вътре във вас, а пък вие сте недоволен. Вашето нещастие се дължи на царския син, че е нещастен вътре, че е умрял, а пък вие сте недоволен, че не можете да го съживите.

Сега изводът от горното, най-хубавият извод, който може да се изведе, е: в небето има същества, които плащат много скъпо за едно нещастие. Само така, да го имат за чешит. Ако всичкото нещастие, което имате, пожелаете да го продадете, вие щяхте да бъдете много богати.

Но вие сте богати с нещастие. Трябва да го продавате. Много нещастие се е натрупало, понеже не сте го продавали. Казвам: Натоварете си камилите и, колкото нещастия имате, да ги продадете.

За следния път пригответе си един опит. Напишете буквите на български. Всички напишете буквите. И ще направите един анализ как пишете всяка буква. Ще напишете естествено всички букви на азбуката за следния път. (*Може и на черната дъска.*) Нека всеки си напише на един лист.

Да допуснем сега следното. Вие започвате най-първо добре. Като срещнете някой човек, много сте любезен с него. И колкото се минава времето, изменя се вашето разположение. Или пък дойде някой при вас. Най-първо вие сте студен към него и после имате добро разположение.

Сега например отде е произлязла у вас идеята, че не сте щастливи? При дадените условия всеки един от вас може да има някоя мъчнотия. Но сегашните дадени условия са неща временни. Да допуснем, че вие играете една актьорска роля на сцената, играете ролята на цар, но ставате ли цар? Или ако вие препишете няколко стиха от някой виден поет и ги декламирате, ще станете ли като него гениален? Все таки е хубаво да декламирате стихотворението на някой виден поет. И може би в бъдеще ще станете виден поет; може би след три прераждания, след 100, след 300 години ще станете такъв талантлив поет. Но това е за далечно бъдеще, нали?

Направете един опит. Да кажем, че вие седите и сте неразположени духом. Направете тогаз следното упражнение:

Упражнение: Пръстите на дясната ръка се прекарват по показалеца на лявата ръка от основата на показалеца до върха на пръстите. После по същия начин пръстите на дясната ръка се прекарват през средния пръст, после по безимения пръст, по малкия пръст и палеца. И наблюдавайте какво ще стане. А някой път може да

правите опит и с пръстите на лявата си ръка върху дясната. Ако правите опит с дясната ръка върху лявата, ще имате едни резултати, ако правите с лявата ръка върху дясната, ще имате други резултати.



Фиг. 5

Второ упражнение: След като направихте първото упражнение, турете си ръцете така (Фиг. 5). Съединете си двете ръце пред устата и то така: двата показалеца се допират горе с върховете си. Същото направете и с двата средни пръста, с двата безимени и с двата малки пръста. Между съседните пръсти да остават широки междини. А двата палеца са хоризонтални и се допират с двата си върха, като образуват горе-долу една права линия. Последната заедно с двата показалеца образува един триъгълник, обърнат с върха нагоре.

И духнете сега три пъти. *(Всички правят това упражнение, духване през триъгълника.)*

Човек е загубил вярата. Ние се намираме в голямо противоречие. В съвременната наука е натрупано много знание, но това знание не е свързаното. То е синтетическо, но няма приложение. Например в събирането. Да знаеш кога можеш да събираш и кога можеш да изваждаш. Кога можеш да изваждаш? – Когато си събирал. Кога можеш да разделяш? – Когато си умножавал. Ти не може да изваждаш, когато не си събирал. И колко може да дадеш? Изваждането е равно на събирането. И след като извадиш, ще престанеш да изваждаш. След като си извадил всичко, имаш право да събереш всичко пак. След събирането иде изваждането. Това е един медлен (*бавен*) процес в живота. Векове взема, за да събереш. А пък при умножението и делението имаме съкратен процес. Най-първо

имайте желание да съберете нещата и после ги изваждайте. Какъв е процесът на изваждането? Изваждаш от някой кладенец вода за пиене, нали? Изваждането всякога е свързано с процеса на даването, а пък събирането е процес на вземане. Ти за да събереш о г природата, за да имаш истинско събиране – каквото ти дава природата, трябва да го събереш. И после ще дойде в тебе друг процес. Каквото ти е дала природата, каквото си събрал, да го дадеш. Ако ти това, което ти е дала природата не го изваждаш по същия начин, понеже ти вземаш от нея, то ти тогаз не постъпваш справедливо и ще дойдат всички страдания. Всички страдания идат от това, че ние събираме и не сме научени да изваждаме. Всички хора събират, но малко хора има, които доброволно изваждат, насила. Изваждането у вас не е правилно. Аз виждам, че при процеса на събирането много добре вървят работите, но щом дойде изваждането, не върви добре. Щом дойде изваждането, има един процес на затягане. Има особен израз, има особена теория за това. Когато нещата не функционират правилно, не върви гладко. Отлагаш. И всички отлагания стават все при изваждането. Отлагаш, отлагаш, но когато човек отлага, той не е в хармония с природата. Това не е един процес на природата.

Всякога един процес в природата, който започва с изваждането, свършва със събиране; и всеки процес, който започва със събиране, трябва да свърши с изваждане. Ако не вървиш по този път, ти щастлив човек не можеш да бъдеш. Природата обича да бъдем като нея. Какво значи да бъдем като природата, като Бога? Да вършим като нея. Не в голям мащаб, но в малък мащаб да вървим по нейните стъпки. Това е път за развитие на дарбите, заложите. Всички заложи вървят по този закон.

Сега за вас. Вие тепърва трябва да учите събирането. При събирането природата дава, а ти вземаш. И ти се радваш на това. Но трябва да знаеш, че това, което си събрал, по същия закон ще го

дадеш. Природата ще прати някого при тебе и ти ще дадеш. А ти спираш това. Ти казваш: „Аз не давам.“ Така ние не вървим по пътищата на природата. Ние спираме процеса на природата. Ние вземаме от природата, но ние не продължаваме процеса с изваждането. Казвам сега: Изваждайте! Или мнозина казват: „Давайте.“ Ще дадеш толкоз, колкото си взел. Щом дадеш толкоз, то природата пак ще ти даде същото.

Ако от едно корито тече водата, то от една страна, като изтича водата, като се изпразва, това корито пак ще се напълни, щом като тече водата. Не мислете, че след като давате, ще осиромашеете. Това е немислимо. Онзи, който дава, всякога коритото му ще бъде пълно. А който не дава, той може да стане сиромаш. Аз говоря за законите на природата. В природата щом даваш, сиромаш не може да бъдеш. Но ако не даваш, сиромашията ще дойде.

Това го запомнете: Да давате, колкото природата дава! И да дадете, колкото сте взели! И в следния момент вие ще имате толкоз, колкото се нуждаете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът (три пъти).

19 лекция от Учителя, държана на 8 март 1935 г., София, Изгрев.

НАЙ-МЛАДИЯТ В СВЕТА

„Отче наш“

(Прочете се темата: „Отношението между целите и дробните числа“. Във връзка с прочетената тема Учителя каза): Цяло число, умножено с дробно число, значи се намалява. В дадения случай то е лихва на цялото. Като се умножи цялото число с дробта, полученото показва каква лихва може да даде.

Как бихте написали единица гняв и дробен гняв? Или единица съмнение и дробно съмнение?

Каква е функцията на цялото число и на дробното? Дробите са функция. Ако имате 4 дробни на 4 места по $\frac{1}{4}$, колко правят? (Едно цяло.) Значи на 4 места по $\frac{1}{4}$ правят едно цяло. При събирането на дробни с еднакви знаменатели, кое се увеличава в дробта? Например събирате няколко дробни от $\frac{1}{4}$, кое се увеличава в такъв случай – числителят или знаменателят? (Числителят.) При събирането на такива дробни кое събирате? (Числителите.) А знаменателите ги оставате настрана. Като събираме $\frac{1}{4}$ и $\frac{1}{4}$ събираме числителите, а знаменателят остава същият.

По някой път философските заключения са много особени. Всички хора страдат в света от философията. Всички блага идат от философията, но и всички страдат от философията.

Сега да разгледаме от друга гледна точка кои са съответните качества, които отличават дробта от цялото. Кажете едно свойство на цялото и едно свойство на дробта. (Че по вид дробта не прилича на цялото.) Една дроб, колкото и да се увеличава, може ли да стане по-голяма от цялото? (Не може.) Едно цяло, след като го делим, може ли да стане по-малко от дробта? (Не може.) Тогаз защо една дроб може да

ви създаде тревога? Вас една дроб – $\frac{1}{4}$ или $\frac{1}{5}$, може да ви изкара из релсите на живота. Вие ще кажете: „Как така?“ Например задигат ви $\frac{1}{5}$ от богатството и веднага си изменяте състоянието. В джоба си имате 1 лев, който съставлява $\frac{1}{10}$. Но бръкнете в джоба си и левчето го няма. А пък то е потребно за един хляб. Веднага тая дроб ще произведе във вас цяла тревога. Така щото дотогаз, докато вие не можете да владееете себе си, докато вие не можете да се владееете вътрешно, дробите ще ви влияят или дробите ще ви нарушават целия живот. Но в същото време те всякога могат да ви зарадват. Например ако ви дадат едно дробно число. Гладен сте. Върви някой с хляб, отчупва половината от него и ви го дава. Вие от тая дроб – $\frac{1}{2}$, веднага ще се зарадвате.

Хубаво е човек да бъде математик. Но кое трябва да смята? Има неща, които човек не трябва да смята. Например да държиш една статистика колко пъти си плюл на ден. Или пък да държиш една статистика колко пъти си се почесал. Или да държиш една статистика колко пъти са ти дошли известни отрицателни мисли. До какъв резултат ще дойдете тогаз? – Няма да дойдете до никакъв резултат. До резултат могат да дойдат хора, които знаят, а които не знаят – не!

Какъв ще бъде резултатът за умния човек? Какъв ще бъде резултатът за глупавия човек? Какъв ще бъде резултатът на една суха година или на една влажна година? Казвам: Има едно знание, което за хората е едно развлечение. Развлечение и почивка – те са наглед синоними. Само в почивката се придобива, а в развлечението – не. Кой си позволява развлечение? Богатият. Кой си почива? Сиромасът. Почивката е на сиромаса, а развлечението е на богатия. Сиромасът никога не си позволява развлечение. Само когато забогатее, той си позволява развлечение.

Нали някой път се казва, че трябва да се говорят умни работи? Ако глупавият казва умни работи, той умен не става. А когато умният

говори глупави работи, той глупав не става. (*Щом всякога говори глупави работи, можем да го вземем за глупав.*) В съдилището един съдия разглежда дело. Псуват някого и съдията пита подсъдимия: „Каж ми какво му каза?“ Подсъдимият казва: „Тъй!“ и изпсува съдията. Съдията казва: „Хубаво, запишете го!“ И въз основа на това го осъждат. Той изпсува съдията, но съдията не го счита за обида, понеже за тая обида на съдията му плащат.

Аз уподобявам така: Човек винаги греша. Прави една погрешка като съдията: той вика дявола, почва да го съди и го пита: „Каж ми какво каза?“ И дяволът го напсува на общо основание. Често, когато най-лоши мисли ви минават през ума, вие сте станали съдия, и като съдия слушате и питате: „Как му каза ти и как ти каза той?“ И онзи казва: „Така казах.“ В едно съдебно дело във варненско съдията съди едного за кражба. Съдията му казва: „Не те ли е срам! Вместо да отидеш да работиш, ти ходиш да крадеш овце!“ – „Господин съдия, ние сме прости, говеда хора, а пък вие сте наши братя.“

Сега към философията на живота – относно дробта. Не търси дребните погрешки на хората! Те са дробни. Кой какво направил да не те интересува. Не търси погрешките!

Някои са ми казвали: „Искам да знам какво си говорят онези.“ Казвам: То е много лесна работа. Двама души, като се съберат, или добро правят или зло правят, или добро говорят, или лошо говорят. Няма среден път. А пък има степени на доброто. Приближавате се, искате да знаете какво се говори. И ще чуете думите, които се говорят.

Знаете ли колко е силна една дума? Думите, които човек говори, цели числа ли са или дробни? (*Дробни числа.*) Има само едно цяло число, нали? Теоретически е така, но фактически? (*Има много цели числа.*) Цяло с цяло като се умножава, какво става? (*Увеличава се.*) А пък когато цяло умножим с дроб? (*Намалява се.*)

Вие имате жито в хамбара. Много пъти сте ходили там и сте изваждали жито по едно кило. Умножавате вашето ходене в хамбара. Какво става тогава? Като умножавате ходенето, какво става в хамбара? Извадили сте житото от хамбара и сте го продали. Става една обмяна. Във вашата каса парите се увеличават, а пък житото във вашия хамбар се намалява. Умножавате ходенето в хамбара, но се умножават и парите в касата. Същевременно изваждате от хамбара. Умножавате ходенето и житото се намалява.

Вие казвате: „Аз толкова пъти съм правил добро и добро не съм намирал.“ Значи правили сте добро много пъти, после намирате, че хамбарът ви е празен и казвате: „Не си струва човек да прави добро, да изважда житото от хамбара.“

Така се намирате в стълкновение със старите и с новите разбирания. Каква е разликата между едно старо разбиране и едно ново разбиране. Например млад си, имаш здрави зъби, ядеш, никак не му мислиш много – ядеш, дъвчиш. Щом станеш стар човек, изпадат ти зъбите, пазиш се да ядеш, ставаш философ, почнеш да разсъждаваш колко мъчно се яде, мъчно се дъвче храната. Знаеш, че много мъчно се дъвче храната. И после разсъждаваш: „Трябва да бъдеш много учен човек.“ Какво му струва на стария човек знанието, когато знае как трябва да яде, но няма зъби? Или казваш: „Човек трябва да бъде много умен.“ – Той се учи през целия си живот и на стари години забогатее. Защо му е богатството на стари години? Дрехи ще има да се облича. Попрегърбил се е и да му се тури фрак или украшения каква полза? На млади години – както и да е, но на старост, след като се прегърбил! Защо ти е едно знание, което не можеш да използваш?

Да допуснем, че един човек е добър, а друг – лош. Каква полза има да знаете, кой е добър и кой лош?

Но аз сега говоря за дадения случай. Имате едно състояние в себе си. Да знаете как да си помогнете. Представете си, че вие сте крайно страхлив човек. Толкова ви е страх, че се пазите от сянката. Вие сте беден. Идва някой човек вечерно време и ви казва: „Ще идеш до едн-къде. Толкоз хиляди лева ще ти дам.“ Ти отваряш вратата, излизаш въвн в тъмното и пак се връщаш. Няколко пъти правиш така и казваш: „Нека се съмне“. А онзи казва: „Но, като се съмне, и аз отивам.“

В математиката коя задача минава за най-мъчна? (*Определянето движението на Луната минава за най-мъчна задача.*) Добре, да допуснем, че тая задача можете да я разрешите. Разрешите я, какво ще се ползувате? Знанието трябва да допринесе някоя полза. Знание, което не допринася поне микроскопическа полза, не е потребно. То е излишно харчене на енергия.

Следователно коя е най-мъчната задача в живота? – Да разрешаваш религиозните въпроси. Месечината е емблема на това. Няма по-мъчен въпрос от тоя да разрешаваш религиозните въпроси. Няма по-мъчна работа от тая да разрешаваш въпроса: Има ли Господ, няма ли Господ? Какъв е този Господ? И кой е на правата страна? Съберат се двама, искат да разрешат кой е на правата страна, чие верую е по-право. Единият казва: „Аз имам верую. Аз вярвам.“ Къде е вашето верую? Я ми го покажете! Другият не вярва. Две неизвестни има. Тия хора решават една задача. Към коя област спада тая математика? В какво седи тя? Важно ли е, че някой вярва? Че аз вярвам в слънцето, вярва ли е това? Някой казва: „Аз се убедих.“ Допуснете, че аз не вярвам в огъня, но се допра до него и се опаря. Това вярва ли е? (*Това е опит, не е вяра.*) Тогаз какво трябва да разбираме под думите: „Той вярва.“ Да кажем, той вярва, че бил глупав. Ако ти вярваш, това е вторият път. Първият път е знанието, че пари огънят. Тогаз отде произтича вярата? Ти вярваш, че ако си турил втория пръст, пак ще се опариш. Ти не можеш да имаш вяра, ако

нямаш опит. Ти не можеш да имаш вяра, ако не си опитал парливото. Тогаз не можеш да вярваш. Следователно вярата винаги произтича от един малък опит. След това ти вярваш.

(*Можем ли да кажем, че вярата произтича от знанието?*) Значи вярата произтича от един малък опит и човек е уверен, че и втори опит да прави ще бъде пак същото. Опитът дава подтик на вярата. Например някой човек е взел пари назаем от тебе и не ги връща. Веднъж си се излъгал, втори път и ти ставаш безверник спрямо него. Понеже веднъж не ги е върнал, ти вярваш, че втори път, като му дадеш, пак няма да ги върне. Значи вярата и безверието почиват на един малък опит.

На какво се дължи вашето настроение? Нали сте учили психология? Имате известно настроение. Вие сте едно малко дете и ви казват, че ще ви ушийт дрехи за Великден, но не ви купуват. Какво настроение ще имате? (*Лошо.*) Или ви казват, че ще ви купят обуца, но не ви купуват. Може би дрехарят или обуцарят е имал много работа и не е могъл да ги приготви навреме. Но детето е неразположено и се сърди на майка си и на баща си, защо дрехите не са готови за Великден. Детето не се занимава с голяма философия. Та сега и вие, които сте свършили университет, сърдите се, че дрехите ви не са готови за Великден. Вие се сърдите и казвате: „За Великден ги искам!“ Бащата не е виновен, а дрехарят. (*Тогаз изгубваме вяра в онзи, който е обещал – дрехарят.*) Как ще изгубиш? Представете си, че баща ви тръгва в странство и дал пари на дрехаря и му казал, като ушие дрехите, да ви ги даде. Баща ви го няма на Великден. Дрехарят не ги ушива. Защо ще държите баща ви отговорен? (*Трябва да даде пари на добър и честен дрехар.*) Най-първо трябва да намерите извинителната страна. Правите си едно заключение – трябва да намерите същинската причина. (*Бащата все гледа покрай Великден да замине за странство.*)

Много пъти на вас ви се привеждат примери из духовния свят, които трябва да се разберат. Аз привеждам този пример, за да обясня, че в онзи свят работите стават много по-лесно по единствената причина, ако двама души намерят една кесия със злато, те не спорят и не я делят наполовина. Дележ няма там. Остават кесията и един ще тръгне по едно направление, а другият – по друго. Подир когото тръгне тая кесия, негова е. Ще каже някой: „Как може! Този пример не е верен. Така не се разсъждава. Как ще тръгне торбата? Ти можеш да заблуждаваш, но мен, учения човек, не можеш.“ Привеждам му втори пример. Намира един човек теле в гората. Същевременно и майката дохожда. Тя почва да ближе телето. Човекът казва: „Телето е мое, аз го намерих.“ А пък кравата казва: „Телето е мое.“ Тогава съдията казва: „Хубаво. Ще видим чие е телето.“ Човекът тръгва по една посока, а кравата в друга. Към кого ще отиде телето? Това е сега другото обяснение на изгубената торба (*кесията*). (*Този пример с телето е необорим*). Първият пример е оборим, а пък вторият става малко по-ясен. Това са само преводи, за да се изяснят известни противоречия. Вярно е, че торбата не може да тръгне, но телето непременно ще тръгне подир майка си. Кравата като намери телето, телето е нейно, а човек като намери телето, телето не е негово. Не всяко нещо, което човек намери, е негово.

В живия свят само това, което ти намериш и тръгне подир тебе, то е твое. То има еднакво естество с тебе. Значи една мисъл, която върви с тебе, е твоя. Едно желание, което върви с тебе, е твое.

Но във вас се заражда друго едно противоречие.

Някой път не искате някоя мисъл, а тя ви се натрапва. Вървите и тя върви с вас. Тия мисли, които не ги искате и вървят подир вас, към кой род мисли спадат? Едно просто обяснение. Вие сте един дипломат, занимавате се с дипломация. Един просяк не знае, че сте дипломат, тръгва подир вас и казва: „Моля, моля!“ Вие казвате: „Не

знаете ли, че съм дипломат?“ – Той казва: „Моля, моля!“ – Вие вървите и той върви. Той ви казва: „Вие ми се виждате много учтив. Повече дайте.“ Някой път дипломатът много мъчно бърка в джоба си. Той и сега не бърка в джоба си, върви малко по-бързо, не обръща внимание. Той ще върви, онзи ще иска, той ще върви, онзи ще иска, докато влезе в посолството, а просякът остане отвън. Вие сте дипломат и тия мисли ще вървят подир вас. Вие ще вървите, те ще вървят подир вас, вие ще вървите, те ще вървят подир вас, докато влезете в посолството. Трябва ли човек всякога, когато върви някой просяк подире му, да се спре и да му даде малко стотинки? Как мислите по това?

Сега ще ви приведа един пример. Един богат човек, който осиромашал, отива да съди някого за едно голямо наследство. Върви един просяк подире му и му врънка. Тоя му казва: „Слушай, отивам да се съдя. Нямам нито пет пари в джоба си. Моли се на Бога да спечеля делото. Че като спечеля делото, ще ти дам нещо.“ Кажете ми какво е казал просякът? Най-първо просякът почнал да разсъждава: „Не зная. Да се помоля, но не зная дали ще спечелиш делото. Но ако не спечелиш, отива молитвата напразно.“ Първото положение е било малко съмнение: „Не зная! Ако съм уверен напълно, че ще спечелиш, това е добре, но може и да не спечелиш.“ Така мисли просякът сега. После онзи се обръща и казва: „Непременно ще спечеля, понеже правото е мое.“ Какво казва просякът? Той казва: „Истината ли говорите?“ – „Непременно ще спечеля.“ – „Ти уверен ли си в това? Уверен ли си сто на сто, че ще спечелиш? И после да не ме излъжеш?“ Психологически това е вярно. И ние по някой път постъпваме така. Вървиш ти и искаш нещо от напредналите същества. Те ти казват, че имат много важна работа, имат дело и, като го свършат, тогаз! Макар че са богати, нищо не носят в джоба си. Отиват на делото да го спечелят. Някой път вие искате от някое напреднало същество пари.

Те не носят пари. Имат само една златна монета в джоба си. Но тя функционира само в другия свят. В този свят, в материалния свят, не функционира. Например, ако вие сте един честен, добър човек, като отидете в духовния свят, всичките банки веднага изваждат и ви дават. Всякога сте добре дошли. Но тук, на земята, отивате при един банкер и казвате: „Аз съм честен, добър човек.“ За вашата доброта и честност на земята ще ви дадат ли пари? Онзи ще каже: „Ти си добър за себе си, но тук работата седи друго.“ Отивате в една заложна къща. Трябва да носите някой пръстен, някоя огърлица и пр. И търговецът ще го погледне и ще даде ли колкото струва? Колко ще даде една заложна къща за един пръстен, който струва 100 000 лева? (20 000 лева.) За една огърлица, която струва 100 000 лева, колко ще дадат? (1/4.) Има в света едно състояние, при което всяко едно положение, което чувствувате в дадения случай, моментално може да се изпълни. Но са много редки тия случаи, понеже хората никога не идват в това състояние. То е едно състояние, когато в съзнанието ти съмнението свършено не трябва да идва; когато няма в съзнанието ти нито сянка от колебание.

Една сестра скоро каза един пример. В Германия на хазайката се задължава с 20 марки. Ако не ги внесе, трябва да излезе от дома. Излиза на улицата. Тя иска да ги намери. Но как ще намери. Тя мисли да намери от някого пари. Уверена е, че непременно отнякъде ще намери. Вижда един свой познат и си казва; „От него ще взема 20 марки.“ Гледа – на земята 20 марки. И той и тя виждат 20 марки. Той казва: „Да ги разделим“. Тя казва: „Можем да ги разделим, но на мен ми трябва за хазайката точно 20 марки. Да ги разделим, но ако ми дадете на заем 20 марки.“ Той казва: „Вземете ги вие тогаз.“ Тя представи този пример. Много рядък пример. Той ѝ казва: „Вземи тия пари, че от мен да не искаш.“ Той се съгласява да даде десетте марки.

Ние, хората на земята, сме се обезверили. Кои са причините за обезверяването? Трябва да се възстанови оная първоначална вяра. Ние имаме едно съмнение, едно безверие, което не почива на никаква основа. Вземете най-първо природата. Природата, когато е пуснала най-първо човека да живее, тя го е осигурила с необходимите неща: със светлина, въздух, вода и храна, с всичко почти го е осигурила. Мислите ли, че когато го е осигурила с най-важните неща, за които се е обърнал към нея, няма да му послужи? Ще му послужи! Стига тия неща да са ви потребни, а не са залъгалки, тя ще ви послужи. И ако някой път не ви послужи, тия неща са ви непотребни в дадения случай.

Олге, ти си имаш една философия, с която някъде не си съгласна. Ти не си съгласна някъде и с онова, което си научила и получила. Ще ти кажа, защо ти срещаш мъчнотии в живота си. Ти още не си разрешила задачите на месечината.

Човек, който не е разрешил задачите на месечината, той не може да се справи с работите. Пак ще се справи, но ще се справи така, че ще му побелее главата. Казва някой: „Ще ми побелее главата, докато разреши задачите.“ Щом разрешаваш задачите с побеляване на главата, това никакво разрешение не е. Да разрешиш задачите, без да ти побелее главата! Ти не знаеш защо ти побеля главата. Главата ти е побеляла не от големи мъчнотии. Да ти кажа кое ти беше спънката. Черната коса беше спънката. Черната коса значи, че искаш да станеш, каквото ти искаш. Черната глава ти казва, че трябва да се осигуриш за сто години. Бялата глава казва: „За един ден.“ Бялата глава ти казва, че ти трябва само 10 лева на ден, а пък черната глава ти казва, че ти трябва няколко милиона. Бялата глава ти казва, че ти трябва малко знание, а пък черната глава ти казва, че ти трябва 4 факултета. Това са все възгледи.

В света мнозина носят бели глави, без да знаят тая философия. Те носят бели глави, а пък имат стремежите на черните глави. Та някой

път някои хора намират, че, които носят черни коси, мислят по-добре, отколкото хората с белите глави. Черна глава има, но казва: „Няма какво да се смущавам.“

Срещнах един млад момък във Варна. Той ми каза: „Аз съм въздържател, не пия.“ Попитах го: Кой те научи? Той ми каза: „Баща ми, който беше пияница, ме научи да не пия.“ – Как така? – „Като се напиеше, ще дойде и ще набие майка ми, ще набие и нас, това правеше постоянно. И такова отвращение се събуди в мен, че не вкусвам вино; това зароди в мен желанието да не вкуса вино. Като ми дойде наум за вино, изпъква в мен гледката как баща ми биеше майка ми.“ Не е ли хубаво баща ви някой път да бие майка ви, че вие да се научите да не пиете. Една придобивка е това. Ако баща му не беше бил майка му и не беше ги ругал, момъкът може би не щеше да бъде въздържател. Бащата на този момък умря беден и този момък се издържа и всичко имаше. Момъкът ми каза: „Никой не ми е проповядвал за въздържание, но това, което видях в баща си, произведе в мен противоположни резултати.“ Та някой път злото в нас произвежда такъв един резултат. Някой път злото произвежда в нас един резултат на трезвеност. Като страдаш, не страдаш ти, но баща ти, който бие майка ти и теб изгонва на двора. Има един такъв баща вътре у нас. Двама бащи има човек. И богомилите в това отношение са били прави, че дяволът е направил човека. Като го направил, всичко му турил, но не могъл да му тури душа. Като направил дяволът човека, последният тръгнал подир дявола и му казал: „Дай ми душа!“ Дяволът ходил тук-там и човекът ходил подир него и му казал: „Дай ми душа! Душа!“ Той като вървял с години подир дявола и го смущавал, дяволът тъй се смутил, че най-сетне се помолил на Господа: „Дай му душа, че ме измъчва.“ Тогаз Господ и дяволът били ортаци (*съдружници*). Понеже Господ турил душата в

човека, дал му божественото, а пък дяволът само направил тялото. Та богомилите така са обяснявали това противоречие, което съществува.

Някой път и вие се чувствате така, като че нямате душа. Дяволът е баща ви тогаз! И тръгнете подир него и почнете да псувате, че сте нещастен: „Щастие искам, пари, пари, щастие!“ Нищо не дава той. Той има доста долапи. Нищо не може да даде, само обещава и залъгва. Той казва някому: „Дай на онзи, а пък аз ще ти върна после.“ Той, отдето взема, не връща и винаги няма нито пет пари. Най-сиромах е дяволът! Назаем да вземе е майстор. Обещава много лихви. Как ще си обясните всичко това? Имате известно противоречие. Имате някой път едно състояние, което ме е учудвало. Бог, невидимият свят, като ти е дал всички добрини, като имаш това, което искаш, казваш: „Как така?“ И почваш да се сърдиш на Господа. На какво основание искаш да се сърдиш? Не ти е длъжен за нищо! А пък ти казваш: „Защо на еди-кого е дал повече, а на мен не е дал?“ Че ако така разсъждаваме, кой е доволен от света? Заекът доволен ли е от своето положение? Рибата довольна ли е от своето положение? Кажете ми някой човек, който да е доволен в света. Доволен си, докато използваш другите хора. А пък щом почнат другите да те използват, тогава е друго. Докато печеш рибата: „Охо-хо!“ А пък щом тебе те пекат, казваш: „Вай, вай, вай!“ Много добра философия. Казвам: Няма да печеш! Не печи рибата и тебе няма да пекат – нищо повече. Законът е такъв: Не прави това, което не искаш да ти правят!

Но това трябва да започне в човешката мисъл. Сега на вас ви трябва няколко изпита. Може да се изпитате кой в какво направление какъв е. Например можем да изпитаме целия клас сега какво му липсва. Ако ви дам да посеем по една ябълка, след една година аз знам вече какво ви липсва. От ябълките, които растат, като се види как растат и от това ще се разбере какво ви липсва. След 4 години, като почне ябълката да дава плод, пак ще кажа какво ви

недостига. На някого, като сади ябълка, му върви; на другото – като сади круша. Ще садиш ябълка, круша, слива и пр. и ще видиш на какво ти върви. Например посадиш една праскова и след 1 – 2 години изсъхне. Липсва ти нещо! Или садиш една круша и след 1 – 2 години изсъхне. Липсва ти нещо! Или садиш цвете и то изсъхне. Липсва ти нещо! Искаш да знаеш, дали ще бъдеш здрав. Много лесна работа. Посади малко здравец, тури го в стаята си. Ако този здравец вирее, ти си добре, но ако почне да изсъхва, трябва да вземеш вече мерки за подобряването на своя организъм. Това показва, че страдаш от безлюбие. Когато цветята съхнат при човека, това е признак, че в него има сухота в любовта. Това е краен процес.

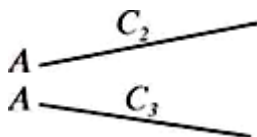
Най-напред ще добиете навик да обичате най-малките работи. Да имате разположение към едно цвете. Затова в съвременната наука често има малки примери, с които се възстановява равновесието. Неразположение имаш на духа. Тогаз ще се занимаваш с карамфила, с дърветата. 5-10 минути ще се занимаваш с карамфила и всичкото ти неразположение ще изчезне и ще се върнеш ободрен. По някой път ще отидеш при прасковата, при ябълката, при крушата. Всички тия плодни дървета при болезнени състояния могат да ти помогнат. Те са проводници. Или пък ще потърсите хора, които вървят добре в морално, духовно отношение. Някои хора приличат на карамфили, някои хора приличат на рози. Например розата е добра, но има шипове, има бодли, хаплива е. Някои хора приличат на теменужки, на всички видове цветя приличат хората или на плодни дървета, на скъпоценни камъни.

Ние влизаме в една отвличена област. Аз това го наричам отвличена област, нещо като философските системи, които вие сте изучавали. Трябва да изучите условията, при които се намирате. Намирате се да кажем при бедни условия, а не искате да занимавате

ума си с друго. Вие не сте се справили с икономическите условия на живота, откъде да изкарате прехраната си.

Как ще си изкара човек прехраната? Може да се каже: Най-лесната работа най-мъчно се върши!

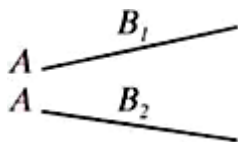
Няма по-лесна работа от тази човек да изкара прехраната си за онзи, който знае как. И няма по-мъчна работа от тази да изкара прехраната си за онзи, който не знае. Ето един въпрос, който е най-лесен и най-мъчен. Какъвто и пример да се даде, примерът само обяснява, но той не е знание. Сега къде е мъчнотията? В незнанието ли е мъчнотията? Не. Зависи ли добротата на човека от многото му знание? Имате един прост пример.



Фиг. 1

Имате една чешма, която е съградена с канализация (Фиг. 1), но тръбите са почти хоризонтални (C_1). Какво ще бъде изтичането? Ще бъде ли нормално, ако са хоризонтални? Представете си сега, че тая канализация не е хоризонтална, но в обратна посока е малко полегата. Какво ще бъде изтичането? Тогаз трябва да има фиг. 1 много голям напор, за да тече (C_2).

Но ако има малък наклон (C_3), тогаз изтичането е по-лесно. Често, дето не ви върви в света, всичко зависи от положението. Представете си, че при A е изворот. При C имаме естественото положение. При C_2 имаме обратни, негативни състояния. Тогава трябва да имаме тука голямо напрежение, за да тече водата. А пък при хоризонталното положение с малко напрежение върви. Щастието ви зависи от това, как наклонявате тая пръчица (Фиг. 2). Според това ще си създадете щастието или нещастието.



Фиг. 2

Един българин, като ходил да избира служба, един ден минава през градската градина. Видял капелмайсторът че клати пръчката и казал: „Това е най-лесната работа. Тая служба е за мен. Мога да я правя.“

Палката по закона на равновесието ще наклоняваш в едно или друго направление. Когато дойде до една отрицателна мисъл, ще наклоните към ляво, когато дойде до една положителна мисъл, ще наклоните надясно (В).

Сега аз го представих много лесно. (*Учителя държи в ръката си молив и го наклонява вляво и вдясно.*) Значи има закони как да се справиш със своите мисли и чувства. В опитната наука има закони. Много лесна работа е.

Един студент във Варна отива при един богаташ и му иска помощ. Оня му казва: „Да се махаш оттук!“ Аз пошепвам на богаташа: „Този момък, виждаш ли го? Той ще бъде пръв министър на България.“ Той веднага се поправя: „Ще извиниш, човещина!“ И веднага поправя погрешката си. Щом ще стане пръв министър, ще му помогне. Значи ние всякога се ползуваме, когато кажем нещо хубаво. Да кажем нещо начаса: Човекът ще стане пръв министър, не го гледай, че е беден.

Не си правете илюзии! Защо българите пострадаха? Да ви дам пример. В 1912 г., когато дойде Венизелос, българите не го посрещнаха и отивайки си, той казал: „Аз ще накарам българите да ме помнят!“ И всичките нещастия след войните се дължат на това. Венизелос не е единствената причина, но той е една главна причина.

И сега виждаме същите последствия върху Венизелос за погромите, които причини на България. Венизелос сега е на правата страна. Вече е от новото учение – той се отказа от властта.

Малки неща във вашия живот могат да ви дадат подтик да направите нещо и да мислите, че сте отмъстили. Но помнете, че има възмездие! Страданията, които причините на другите хора, ще се върнат върху вас. Сега тия работи не ви казвам, за да станете умни. Аз не искам да ви побелее главата, че тогаз да станете умни. Искам да станете умни с черни коси. Не чакайте за това след като ви побелее главата. Не чакайте да остарее, че да поумнеете. И аз се чудя на вас, младите, защо искате да остарявате. Откога ви дойде тая идея? Малкото дете, като прегръща дядо си, казва му: „Дядо, аз искам да бъда като тебе!“ А пък дядо му, като го погледне, не иска да му каже истината. Той ще каже на детето: „Не ставай като мен. Не ти трябва. Аз бих желал да стана като тебе, но ти не ставай като мен. За мен е за предпочитане да стана като теб, а пък ти да станеш като мен – да те пази Господ!“ И единственото нещо, за което трябва да се молите, е да не остарявате. И като се молите, кажете: „Господи, всичко да бъде в света, но само да не остарявам.“ Старостта е вече за боговете. Те да остаряват. Но вие да остарявате – това е нещо, което не можете да поправите с нищо. Ще се молите да не остарявате. Никакви стари идеи! Никакви стари чувства! Никакви стари постъпки!

Едно правило: от всичко старо се простете, оставете го настрана! Вие искате да станете стари хора, да бъдете почетни. Аз не зная какво ще ви струва почитта. Казват: „Почтен старец.“ Много привидна е тази почит. Някой казва: „Стар е. Да му кажа една блага дума.“ И при това казва: „Стар е, но пари има. Трябва да се приближа до него.“ И като се приближиш до него и вземеш парите, и ти остаряваш. Та и парите не ти трябва – нищо не ни трябва.

Тогаз кой е най-младият в света? – Доброто!

Кой е най-старият? – Злото.

Млад – това е да бъдеш добър!

Стар – това е да бъдеш зъл!

И причината на остаряването, на изгубването на всяка сила в човека, това е злото. Щом дойде злото, човек остарява. В практическия живот дръжте в ума си доброто, за да подкрепите младостта в себе си и бодростта на ума си и животът ви ще бъде успешен.

Дръж злото настрани! Ти не можеш да го изхвърлиш, но да не те привличат богатствата или придобивките, които можеш да имаш от злото.

Сало светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът (три пъти).

(Учителя, погледна листовите с написаните букви, задача дадена от миналия път.) Идущия път ще видим буквите, ще видим кои букви са стари и кои нови.

Гимнастически упражнения.

20 лекция от Учителя, държана на 15 март 1935 г., София, Изгрев.

ДА МИСЛИ

Този ден съвпада със специалния клас, той е още денят, в който човек е създаден.

Кои са първоначалните работи, които човек трябва да знае, най-елементарните, най-съществените работи в живота? Най-елементарното нещо за човека е да се научи да мисли. Но човек никога не може да се научи да мисли, ако няма някакъв идеал. Детето, като го пратят в училището, има за какво да мисли, но онова дете, което не е в училището, няма за какво да мисли. Следователно идеята за Бога е вече влязла в човешкия ум, човек трябва да има идея за Бога, за да мисли. Не идеята да мисли за Бога и да се страхува, защото страхът е предшествувал. Страхът има съвсем друг произход. Човек започва да се страхува, когато е нарушил какъвто и да е закон, който Бог е създал. Щом човек го наруши, страхът естествено ще се проявява в него. Думата „мисли“, да мисли човек, не когато се страхува. Някои хора казват: „След като се намери човек в трудно положение, мисли.“ Не, без да се намери човек в трудно положение, да мисли.

Да допуснем, че сега една ябълка ражда. Когато е здрава ли ражда, или когато е болна? – Когато е здрава. Кога тече изворът, когато има вода, или когато е пресъхнал? – Когато има вода. Да констатирам фактите. Мисълта трябва да бъде свободна, тя не трябва да бъде наложена. Трябва да бъде най-приятната мисъл, тя е, която освобождава човека. Сега ви трябва и работа при изучаването на растителното царство, на органическото царство, за да видите, че човешкото тяло е много добре построено физически, но няма равновесие. Човек трябва да мисли, за да пази равновесие. Някой път вървите по пътя, спъвате се, падате. Туй показва, че не мислите.

Сполети ви нещастие, туй показва, че не мислите. Туй, което казвате, че е съдба в света, показва, че вие не мислите. Човек, който мисли, нещастие не идва при него. Понеже хората не искат да обяснят нещата, те казват: „Нещастие има, съдба.“ Нещастие и съдба идат всякога за онзи, който не мисли. Човека някога го наричат, че е ленив, че е богат. Щом не мислите, ще дойдат всичките противоречия в живота. Сега, когато ви говоря, аз не искам да разрешите сегашните ваши противоречия. Всичките ви противоречия се дължат на това, че не мислите. Туй сега го приемоте така. Ама да се докаже. Да докажеш, че един човек е заборчлял. Защо? – Защото не мисли. Ама боледува, защо? – Защото не мисли. Сега другото възражение. Може да се каже: Онези, които са мислили, какво са направили? Единственото същество, което мисли, То е Бог. Той е най-щастлив. Бог, който мисли, е направил света съвършен и следователно, ако ние вървим по неговия път на съвършенство, няма какво да се оплакваме. Но понеже ние не мислим, както Бог мисли, затова идват и всичките ни нещастия. Ние се спираме върху философията защо светът е направен така. Бог е направил света, защото право мисли и ние трябва да мислим защо го е направил. Не да му търсите погрешките. Той няма погрешки и в света няма погрешки. Погрешките са в нас. Изучаващ едно човешко лице, опитай се да го нарисуваш, ще видиш колко погрешки е направил. Даже помъчи се да произнесеш някои свещени думи. Колко хора правят погрешки, даже като произнасят думите „добро“, „любов“, много погрешки правят. Тъй както произнасят, няма никакъв смисъл. Любов значи оскубана кокошка. Казват: „Човек, като се влюби, той мяза на оскубана кокошка.“ Това никак не е любов. За да покажеш, че обичаш, ти трябва да учиш. Щом учиш, имаш любов; щом не се учиш, никаква любов нямаш. Пробният камък на любовта е учението. Щом запламти сърцето ти да учиш, няма никакви страдания; щом не учиш, страдания има. Сега аз, като ви говоря тъй,

не искам догматически да го приемете. Ще кажете: „Трябва да мислим.“ Щом говорите, че трябва да мислим само на думи, вие не разбирате. Трябва да се яви процесът на мисълта, че човек да влезе в своето битие. Ти, като станеш сутрин, трябва да кажеш на себе си: „Трябва да мисля тъй, както Бог мисли. Трябва да обичам тъй, както Бог обича.“ Понеже Бог, като е обичал, е започнал да твори и работи. Че той е създал Вселената, работил, работил. Взел е предвид всичките нужди, които имат и най-дребните същества, не оставил нищо непредвидено и всичко е наредил, всичко е предвидил. Това е Божията мисъл. Той е мислил, мислил една година, две, милиони и, като мислил, наредил нещата. А вие сега намирате, че не промислил нещо заради вас и казвате, че направил на земята да страдате. Щом не учиш, пратил те е да страдаш; щом учиш, щастие то ще дойде. Щом не учиш, нещастие то идва. Сега считате за нещастие големите неща. „Аз може да си счупя крака.“ Но ако в тебе се яви най-малкото недоволство, ти си недоволен от положението, в което се намиращ. Допуснете, че вие седите отвън и не слушате и всеки гледа другия какво прави. Вижда, че той има по-хубава шапка, по-хубави дрехи, обувката му, връзката му, той се обръснал, подстригал си косата. Но това не е мисъл, то е едно сравнение. Човек който мисли, той не обръща внимание на външния свят, той не разглежда външния свят. И аз, като гледам на човека, най-първо се интересувам мисли ли той, обича ли. Щом обича, той ще учи и ще бъде постоянно на работа. Човек, който мисли, дългове не трябва да има; човек, който мисли, болен не трябва да бъде; човек, който мисли, нещастие не трябва да има. Щом имате сегашното положение, тогава ще се научите да мислите добре. Как? – Щом започнете да мислите правилно, всичките тия неща като снега ще се стопят. Може да остане онова естествено положение на цъфтенето на цветята, на цъфтенето на

плодните дървета, всичко ще се смени и ще видите света съвсем другояче. И най-после вие ще се намерите в един човешки свят.

Сега някой е облечен с ония дрехи, които Бог е определил за човека. Сегашните ви дрехи мязат на меча козина. Най-хубавите дрехи, с които хората са облечени, мязат на меча козина. Някой път ние сме облечени, но нито кройката е кройка, нито цветът е цвят – нищо не е намясто. След като направиш една дреха и я носиш една година, тебе ти дотегне и казваш: „Да се отърва от тях, от ризата, от шапката.“ След една година казваш: „Друга мода има.“ Значи шапката не прилича на тази, която носиш. Като носиш тази шапка, не може да мислиш. Щом не може да мислиш, хвърли я, ходи гологлав. Щом с едно палто не може да мислиш, хвърли го. Ама как? – Остани без палто! Ако мислиш без палто, ти си на правата посока. Важното е да мислиш, а не да бъдеш облечен. При мене ако дойде един ученик, аз няма да обърна внимание нито на шапката, нито на дрехите му, нито на ланеца на часовника му, а ще обърна внимание на неговия ум, способен ли е той. А да ви питам за неща отвън – те са боя. Отвън всеки може да нашари боя. И питам сега: Как могат да ви обичат? Вие някой път искате да ви обичат хората. Или да допуснем, че аз искам да ме обичате. За какво ще ме обичате постоянно? Представете си, ако аз съм груб учител и постоянно се отнасям грубо, за какво ще ме обичате? Или ако един слуга е груб, или който и да е, ако постоянно е груб, за какво ще го обичате? Много мъчно е да се обича. Сега ето къде е мъчнотията. Много мъчно е да се преподава на болни деца. Представете си хора, които имат болки: на един ръката му е счупена, на друг крака, язва в стомаха, в мозъка има нещо, ти трябва да му предаваш, а той ти казва: „Какво ще ми разправяш, сърцето ме боли, а ти ми разправяй) за мисълта. Какво ми разправяш за мисълта, стомахът ме боли.“ Казвам: Боли те коремът, защото не мислиш. Ти ще възприемеш едно положение в мисълта на Бога, в

неговия дух, като създал човека. Той е казал: „Дете мое, научи се да мислиш! Туй е най-хубавото, което съм създал за тебе – ще мислиш. Научи се да мислиш!“ И когато Бог даде първата заповед като едно ограничение, той каза: „Ще мислиш!“ Казва му: „От туй дърво няма да ядеш, ще мислиш.“ А човекът, без да мисли, отиде да яде. Той не мислеше. Ако мислеше, той нямаше да яде. Туй показва, че човек, щом върши работи, за които не е мислил, той не мисли. За пример разгневите се. Някой път вие кипнете, дойде огън, лицето ви се зачерви: Аз това, аз онова. Кажете ми какво ще направите? Хванеш един човек, какво ще направиш? Какво ще направи една крава, като ритне гърнето? Ще прекатури гърнето, ще го разсипе. Господарят ще я набие и пак ще я издои. Да ритнеш гърнето, това не е мисъл. Снощи една млада сестра плака от друга стара сестра, не можели да се спогодят. Едната дигнала ръце, старата и тя, защо Господ създал света. Старата сестра какво нрави, не зная. Казвам: Не мислят – и старата сестра не мисли, и младата сестра не мисли. Ама кой е прав? И двете сестри не мислят. Ако мислеха, това нямаше да направят. Дойде една сестра, чете ми една молитва в стаята ми, но знаете ли каква молитва ми чете? „Ти си жесток, ти с другите си такъв, с мене това.“ Чете ми молитва. Младата сестра най-после ме изкара от търпение, казвам: Да се махнеш оттук! Аз съм дошъл да върша волята Божия, а ти искаш да служиш на себе си. Всеки човек, който не мисли, да се маха. Сега противоположното: ако аз съм лош, ти трябва да мислиш. Щом съм лош, аз не мисля. Ако съм прав, аз не искам да се оправдавам. Аз съм прав – въпросът е тъй без разлика. Не мисля, значи това, което Бог е създал, не мисли. Някой човек е при мене, трябва да се отнеса не външно, вътрешно да му дам всичката цена, която Бог е турил. Ако някой от вас дойде, аз трябва да му дам истинската цена. Вземете един най-добър цигулар, трябва да му дадете най-хубавата цигулка – или на Страдивариус или на някой

друг, та като вземе лъка, като пипне цигулката, веднага разбира от това, разбира цигулката – мисли. Питам се: Какво искате вие? Казвате: „Любовта Христова.“ Че какъв е Христос в своята любов? Този човек като дух беше така богат! Слезе, раздаде всичкото богатство на света и остана бедняк, без да остане нещо в джоба му. И след това хората казват: „Голям будала е този човек. Човек, който раздава всичкото си имане, ние не го искаме. Понеже ни даде всичкото, да си върви, че, каквото той остави, ние да ядем и пием.“ Аз прибавям: Не сте ли вие в положението на човека, в когото Бог е вложил живота, едно велико благо – мисълта, която Бог е вложил – да мислите. Вие казвате: „Аз искам да живея!“ Вие искате да ядете, да се обличате, да ви върви всичко по вашия кеф. Този ви обидил, онзи ви обидил.

Човек прогресира дотолкова, доколкото мисли. Аз говоря за вътрешния живот. Вие може да кажете кого визирам? На когото и да е, аз ще му кажа: Не мислиш! Всичката философия е там. Дойде някой при мене, казвам: Ти не мислиш, върви си по работата. Това е най-малкият език. Щом човек не мисли, той всичко може да направи, може да каже и груби думи, може да каже какво ли не. Сега ето истинската философия. Тази сестра, която ми чете половин час за старата година, след като си замина, аз разсъждавам. Казвам си: Аз трябваше да я изслушам и да кажа: Благодаря ти, това е твое схващане. Ако си права, да дойде всичкото Божие благословение на тебе, а пък ако си крива, и другото да дойде. Така е. Ако си права, всичкото благословение на мисълта да дойде, пък ако си крива, всичките криви дървета да дойдат на гърба ти. Ние казваме на някой човек да дойде злото. В какво седи злото? – В непослушанието. А кой е непослушен? – Който не мисли. Тази, младата сестра, ме гледа и казва: „Аз искам да бъда свободна. Ти няма да ми заповядваш тук.“ Това е нейно мнение. Че щом мислиш, ще бъдеш свободна; който мисли, ще бъде свободен. Сега вие ще кажете: „Коя сестра?“ Мога да

ви я кажа, но не искам да ви я кажа. Понеже тя или аз – все едно е. Ако тя направи погрешката или аз я направих, въпросът не седи в Петко, Драган или Стоян, защото всеки един от нас е без търпение. Защо сме нетърпеливи? – Защото не мислим. Най-първо мен никой не може да ме обиди, защото ето къде е възражението. Аз оставям нещата да вървят тъй, както Бог ги е направил. Аз знаех за тази млада сестра, знаех какво щеше да ми направи и можех да не я приема. И после викам един млад брат, поставям го на стълбата, понеже знаех, че ще ме безпокоят и казвам: Който дойде, да го не пущаш горе. Идат няколко души, казва: „Не може!“ – „Как тъй?“ Слушам един глас: „Учителю!“ – Едва дочувам някъде: „Няма го!“ – „Учителят е вътре!“ Трябва да се мисли. Учителят мисли сега какво да прави.

Аз оставям погрешката. Като говоря по този начин, по този път, по който сега вървите, светът не може да се оправи. Помнете туй! Ама да вярваме, да се обичаме, да правим добро. – По тия стари начини вие ще имате тия резултати. Светът не може да се оправи. Светът може да се оправи, но как? Трябва мисъл, нищо повече. Ще мислиш тъй, както Бог е направил. При най-големите противоречия човек трябва да мисли. Че ако учителят ви даде една трудна задача, вие мислите ли, че той ви обича? Щом имате една задача, значи трудното е в света. Ако вас ви дойде едно нещастие, то ви е дадено да мислите, то не е нещастие. Вие го считате нещастие, защото всички не мислите. Вие слушате едно агне блее, колят го и се радвате, казвате: „Ще го яде някой!“ Това е гледището на хората, които не мислят. Защо колят това агне? – Те не мислят, искат да се удоволствуват. Агнето казва: „Помислете малко.“ – „Няма какво да мислим.“ – казват хората, теглят му един нож и се свършва въпросът.

Та казвам: Онези от вас, които не мислят, очаква ги смърт, очаква ги страдание, очаква ги нещастие, очаква ги ад – всичко, каквото може в света, ви очаква. И ще го опитате. Онези от вас, които

мислят, очаква ги живот, очаква ви блаженство, любов, очакват ви безбройните Божии блага, които се носят и ще ходите навсякъде в света със свободен билет. Казвам ви за тази година: Научете се, като станете сутрин, да кажете: „Да помисля тъй, както Бог мисли.“ Мисли, че всичко е добро. Не туряйте в ума си отрицателното. Вие седите и казвате: „Много лоша е тази сестра, много лош е този брат.“ Според сегашната философия аз трябваше да се престоря, да кажа: И той има нужда от лекция. Ако аз мисля за някого, какво мога да добия? – Нищо не мога да добия. Единственото нещо, което е за придобиване, е да мисля върху това, което Бог е създал в небето, в звездите, в чистата вода, в чистата храна. За туй ще мислиш. А онази мисъл, че срещнеш един човек, туй считай за привилегия. Срещнеш една мечка, считай, че е привилегия да срещнеш една мечка. Сега мога да ви кажа за една мечка. Превеждам един пример. Седят двама селяни българи близо до гората и делят нещо. Единият казва: „Аз трябва да взема повече.“ Другият казва: „Знаеш ли, ще те претрепя!“ – „И аз ще те претрепя!“ Единият ще претрепи другия. Делят и не могат да разделят. Двамата си свили лицата, огън изскача от тях. Иде една голяма мечка и тя да дели. И двамата се качват на крушата, сядат там и питат кой от тях има право. Мечката иде и мирише. И двамата казват: „Ти имаш право.“ Но като дойде мечката, единият казва: „Аз ще те претрепя“, а другият казва: „Слез и претрепи мечката.“ Но другият казва: „Слез ти!“ Долу е мечката. Тя е един ангел, който е преоблечен. Вие бягате от една мечка. Това е един ангел. Аз такива ангели много съм срещал. В живота си в България само веднъж съм срещнал ангел. И то в Рила. Връщам се от Мусала с един евангелски проповедник, виден проповедник, който проповядвал и за вяра, и за любов, и какво Господ е направил. Минаваме през Маричината долина. Аз вървя и си разсъждавам. Гледам над долината върви една мечка и слиза. Казвам: Един ангел върви. Той се замислил, ангелът

върви. Вече приближаваме до мечката тъй, колкото до вратата. Тогава проповедникът казва: „Слушай!“ Аз казвам на моя език: „Един ангел иде, една мечка.“ Той, като видя мечката, отвори му се очите. Пак гледам мечката. Трябва да се справим – да мине пред нас или ние да минем и тя да мине зад нас. Тръгвам напред, тя да може да мине зад гърба ни. Тя отива да пие вода, жадна е, нещо си мисли. Там, на пътя, прескачам едно дърво, а този проповедник в страха си мисли, че аз бягам от ангела. Пък аз искам да дам почитание на този ангел. Той се препъва така, че пада и си туря краката насреща. Аз се спирам, гледам ангела си дига очите. Този ангел казва: „Много съжалявам, че уплаших този евангелски проповедник!“ И хуква нагоре тази мечка по пътя, по който е дошла. Много бяга. Питам проповедника: Какво чувствуваш? – „Помислих, че ти ме оставяш и мечката ме натиска.“ Добре, сега тенденциозно може да разправам и да уроня неговия престиж. Той е още жив тук, на земята. Какво ме интересува да разправам за този проповедник?

Казвам: Когато един ангел дойде, ние си дигаме краката насреща му. Дигане на крака навсякъде има. За мене това е ясно, щом не мислиш. Защо този проповедник не може да мисли? Тази мечка какво ще направи? Мечките са много добри същества. Мечка да те залюби, по-вярна от нея не може да има, но и да те намрази, да те пази Господ от мечка, която мрази. Ако си от онези, които не знаят как да мислят, по-отмъстително същество от мечката няма. Тя никога не забравя. Ако с нея постъпиш добре, тя помни.

Разправах ми тук, в България, за едно младо мече. Подоила го една жена от Карнобатско и след десет години туй мече вижда тази жена, която го е подоила, легнало пред краката ѝ. То почнало да се гали, да казва: „Много ти благодаря.“ А на мечкаря казва: „Какво ще ме извеждаш да ти играя!“ На жената казва: „Ако ти не беше ме подоила както майка ми, която умря, щях да умра. Сега благодарение

на тебе, както виждаш, разиграват ме хората.“ Мечкарят се чуди защо е това. Та ако една мечка е признателна на една жена, която ѝ направила това добро, какво ни липсва ние към Бога да бъдем признателни, който ни е дал всичкото благословение. Сега кое е похубаво: да мислим за Драгана, Петко, Стояна какво са направили, или аз като дойда до Петко, Драгана, Стояна, да кажа: Колко ни любии Господ! За Петко, Драгана, Стояна трябва ли да загубя своя мир? Най-правата философия е да мислите. Ще мислите за великите Божии блага, които Бог е вложил във вас. Мислете за вашата душа, мислете за вашия ум, мислете за вашето сърце, мислете за вашия дух, за туй мислете сега. Мислете за онова, хубавото, великото и, като мислите 5 години поне, ще турите една основа – да станете търпеливи. Търпелив човек е, който мисли, а нетърпелив е онзи, който не мисли. Няма друга възможност. Христос, като дойде на Земята, знаеше за всичките свои страдания. Петър казва: „Господи, да ти не бъде това!“ – „Не“ – казва Христос. „Аз до този час дойдох да мисля. Ще имам да страдам, те са малки работи – ще минат!“ Едно страдание ще мине – час, два, три, цял ден от сутрин до вечер, на другия ден твоето страдание ще мине. Вие сте изпратени на земята да разрешите една работа и си казвате: „Христос колко е страдал!“ Но Христос беше изпратен да мисли: „Както ме е Отец научил, така и правя.“ Сега ето простата философия: научете се всички да мислите. Ако дойде един човек при мене и направи нещо, което не е естествено, аз казвам: този човек не мисли, нищо повече, не мисли. Може да питате: „Каква може да бъде мисълта?“ Чиста. Като започнеш да мислиш, ти ще се освободиш. Ако си болен и започнеш да мислиш, ще оздравееш; ако си сиромаш и започнеш да мислиш, ще се уредят работите; ако си чиновник и започнеш да мислиш, работите ще се оправят; ако си чиновник изпъден и започнеш да мислиш, ще те турят на служба, ако право мислиш, ще те турят на чин. Ти си една млада мома и нямаш

кандидати. Като започнеш да мислиш, ще дойде твоят възлюбен. Бездетна майка си, щом започнеш да мислиш, ще дойде едно отлично дете. Всичко туй е привидно, това не е пробен камък, а магическата тояжка. Вие питате: „Кога? Утре ли?“ Не, моментално. Само ако можете да мислите правилно, всичко ще имате. Ако закъснява благо, това показва, че не си се научил да мислиш. Тогава някой казва: „Аз се молих на Господа, няма отговор на молитвата.“ Ако се молиш и веднага има отговор на молитвата, ти си се молил правилно. Ако закъснее ден-два, туй показва, че бързината ти е била малка. Ако някои неща не станат, те не стават по единствената причина, че не мислите. „Каква философия!“ Ще кажете: „Талисман трябва да се тури или да се напише нещо, или, за да оздравее някой, трябва да се тури лекарство.“ Хубави са тия работи, не ги отричам, но според мене, като ме сполети някое голямо нещастие, казвам: Добро е всичко! Няма никакво нещастие. Аз живея в Бога и Бог живее в мене. Дойде един човек, започва да ме обижда, казвам: Този човек не мисли, той не се е научил да говори. А някой път аз имам един специален памук, запушвам си ушите. За пример той седи близо до мене, понеже е енергичен, плюе ме. Аз не го чувам, но щом престане да вали на лицето ми, тогава взема малко вода, измивам се, изваждам памука от ушите и тогава дойде върху него друго едно състояние. Казва: „Извини ме, моля ти се, прекалих.“ И като започне да говори сладко, аз слушам и казвам: „Колко хубаво говориш!“ Та като дойде дяволът вътре във вас, турете памук в ушите си, а като дойде Господ да ви говори, извадете памука от ушите си. Като дойде дяволът, мислете. И дяволът казва: „Какво трябва да мисля?“ Казвам: Опитай тази работа! Една добра мисъл всякога донася нещо. Ще опитай] нещата.

Една хубава мома иска да бъде щастлива. Един момък казва: „Ожени се за мене! Ще опиташ, ще видиш.“ Ти ще опиташ човека, но

ако имаш хубаво развито обоняние, ако е карамфил, ще разбереш карамфил ли е или роза. И ако е добър човек и може да мисли, от него излиза особено ухание. Аз добрите хора ги чувствавам. Ухание излиза от тях. И лошият човек, и той си има ухание. Всеки, който какъвто е, аз ги делия: едни, които мислят, и други, които не мислят. Който мисли, той има ухание, а онзи, който не мисли, на него му казвам: да излезе навън, да си върви. Казвам: „Ти като не мислиш, училището не е за тебе. Училището е за онези, които мислят, ти навън ще бъдеш. И когато Адам престана да мисли, Господ го изпъди, понеже раят беше място само на учение. Щом той престана да мисли, „Извън рая – казва Господ – там ще идеш. Ще опиташ нещата. А като се научиш да мислиш, ще се върнеш в рая.“

Вие сега искате да се върнете в рая. Още днес може да се върнете в рая. Как? – Като мислите. Сега някои от вас искате да знаете дали с този костюм. Не, не с този костюм, с който сега сте облечени, който ви се даде, като ви изпъдиха из рая. Тия дрехи показват, че ние не мислим. Тия дрехи на работата ще ги хвърлите, а официално ще се облечете.

Сега ще заключа с приказка за един много гладен човек. Той е гладен, три дена не е ял, а друг му разправя една много интересна приказка. Гладният казва: „Дано по-скоро свърши приказката!“ Та и аз ще свърша приказката си. Гладният човек – нахрани го. Но с какво трябва да се нахрани? Умният човек казва: „Виждам, притесняваш се малко, но понеже знаеш, че не може да ядеш варен боб, та заповядах на възлюблената да ти свари пиленце. Та затуй ти приказвам приказка, докато се свари пиленцето.“ Ако някой път една реч се продължава, то е, защото боб не може да ядете. Тогава, докато се свари пиленцето, аз приказвам. Сега и аз продължих, понеже пиленце искате. Та кой от вас не иска да яде пиленце? Кой от вас не иска да бъде облечен хубаво? Че то е пиленцето, пък аз ви занимавам. Вие казвате: „Ние

сме ги слушали тия работи, но черно на бяло да има.“ Аз ви питам: Туй положение, в което аз се намирам, как го добих? – Като мислих, нищо повече. Пътят, по който аз съм минал, ако вие бяхте, сто пъти щяхте да се върнете от този път. Аз съм минал по един трънлив път; сам трябваше да си оправям пътя. Вие мислите, че съм минал по право шосе. Аз трябваше да си проправя път през драките, през джунглите, докато изляза на царското шосе. Мисъл трябва.

Казвам: Доброто ще дойде, след като се мине този път. И на вас казвам: Не се връщайте от този път! Някой се спрял, казва: „Този път, по който вървим, прав ли е?“ Аз ви отговарям едно: Досега никой от вас не е вървял по правия път. И вашият дядо, и баба – кой е вървял по правия път? Всички хора, които са нещастни, които умират, не вървят по правия път. Аз бих искал да бъдете щастливи. Щастието е закон за Божествената мисъл, Божествената мисъл, която Бог е вложил в нас. Сега, може би, тази мисъл не е ценна за вас. – Да мислиш. Ние мислим само за последствията. Не, мисълта подразбира великото благо, което съществува. Да съзнаваш, че преди тебе едно същество е мислило и направило света съвършен и всичките блага – онова, което ти очакваш, се намира в този свят. Но ти, за да намериш твоето благо, трябва да мислиш. Ти трябва да се учиш много, докато намериш благо. Туй същество казва: „Ти сам ще намериш благо си.“

Сега да изчетем „Добрата молитва“ с мисъл – веднаж в живота. Десет неща има в нея – с мисъл да четете. Това е едно малко резюме на онова, което човек трябва да върши. В „Добрата молитва“ е вашето щастие. Ако туй, което е писано, го четете с мисъл и мислите, вие ще бъдете щастливи. Ако Господ е нашият баща, може ли ние да бъдем сиромаси? И ако сме сиромаси значи, че не е станал още наш баща. Нищо повече. Сега да четем молитвата с мисъл, понеже искате да бъдете щастливи. Аз ви дадох пътя към щастието. Който от вас е

готов, да влезе. Който не е готов, той да си прави каквото иска. Сега ще четем „Добрата молитва“ с мисъл, всеки да се вгълби, да забрави другите.

21 лекция от Учителя, държана на 22 март 1935 г., София, Изгрев.

ЗНАНИЕ И ВИЖДАНЕ

„Отче наш“

Резюме има ли? Прочетоха се три резюмета на темите: „Отличителните черти на силния и слабия човек“, „Функции на голямото и малкото“, „Отношение на целите и дробни числа“.

Пишете на тема: „Свойства на глаголите“.

Какво се говори в миналата лекция? *(Да мисли човек.)*

Разлика между знание и виждане. Разлика между тези две неща. Кога човек се подмладява и кога остарява? Виждането подмладява, а знанието състарява човека. Младият човек се отличава с виждането, всичко забелязва, има подвижност. Старият всичко знае, но нищо не вижда. Знанието зависи от неговата опитност, от онова вътрешно преживяване. Някой път вие искате да знаете какво ще добиете от знанието. За пример искате да знаете как ще се отразят 20 тояги върху задницата ви. Или този пример е малко груб?

Искате да знаете как ще се отразят 50 килограма злато на вашия гръб. Идеята за доброто и злото да знаете. Цял един процес е вътре във вас, да извършите едно престъпление. Искате да знаете какво нещо е престъплението. Или искате да знаете какво нещо е доброто. Злото може ли да се види? Злото е невидимо и доброто е невидимо. Резултатите са видими. Какво е понятието у вас за злото? Човешката мисъл има спомагателни процеси, които тепърва трябва да учите.

За пример имате аритметични числа и алгебрични числа. A плюс B е равно на какво? Какво означава, когато две числа се турят в скоби? Защо математиците турят скоби? Каква роля играят скобите? Осведомете ме сега. Малко светлина върху въпроса от ваше гледище. То е един незавършен процес. *(Когато трябва да се умножат няколко*

числа с едно друго число, то първите се поставят в скоба.) Като се събират, право ли е да се турят в скоба? (Ако трябва да се събират, няма нужда.) Значи тук скобите са излишни. Тогава отварям скоба: $A + B - C$. В алгебрата A какво означава? (Някакво число, цяло или дробно, положително или отрицателно.) Да кажем, че имате двама добри хора или двама работници. На какво са равни? Да кажем, че и двамата души работят, то на какво ще бъде равна изработената работа? Ще бъде ли равна на C ? Събрана, тяхната дейност ще бъде ли равна на C ? Каква е разликата между аритметичните и алгебричните числа? Алгебричните числа са общи, те са символи на известни числа.

Всякога можем да кажем: „Ти знаеш ли?“ Какво трябва да разбирате под тези думи? Онзи, който не разбира вътрешния смисъл на думите „ти знаеш ли“, той казва: „Обясни ми това.“ Има някоя идея, която трябва да изпъкне при тези думи. Ти знаеш ли? За мене това са едновременно математически величини. Ти – това е едно математическо число. Когато кажа „т“, изпъква едно същество, което има мъчнотии, които трябва да преодолее. Не са преодолените мъчнотиите. И показва посоката, при която мъчнотиите могат да се разрешат. „Ти“ винаги има отношение към великото в света. Когато кажа „ти“, в моя ум подразбирам великото, което ражда всичко. Щом кажа „аз“, подразбирам нещо, което е излязло от „ти“. Когато едно разумно същество ти говори, какво ще ти каже? То казва: „Ти“ и ти вземе името. Може да каже „аз“. „Ти“ може да бъде на твоето място. Имате идеята „аз“. Това е на български език, а в английския „аз“ е само една буква I. На български вместо „аз“ ти казва „я“. Значи едновременно това местоимение е едно разумно същество, което има известна работа. В думата „ти“ изпъква т-то. То показва, че имаш трудна работа, която трябва да извършиш. Буквата „и“ показва начина или метода, по който извършваш тази работа. Ти говориш

някому и казваш: „ти“, а за себе си казваш „аз“. Какво подразбира думата „аз“? „Аз“, който съм излязъл от „ти“. С неговите правила и с неговата сила мога да извърша това, което „ти“ върши, не в същия размер, а в малък размер да извърша. Защото, като съберете всичките хора в света, които казват „аз, аз, аз“, като се обърнат към Бога няма да казват „аз“, но ще казват: „Ти, Господи!“ Сега всички ония, които казват на Господа „Ти“, колко души са те? Може да проверим и да намерим едно число. Ако едно същество се обръща към синовете си какво ще каже? Ще каже: Вие. Какво означава тогава „вие“? (*Множество.*) Каква е разликата между „вие“ и „ти“? Когато бащата се обръща към сина си, казва: „Ти, сине.“ Как се пише „вие“? Това е местоимение, но „вие“ какво означава още? (*Казваме: „Кучето вие.“*) Как се е писало по-рано „вие“? (С „й“.)



Фиг. 1



Фиг. 2

В дадения случай думата „вие“ за мене е една формула, процес на развитие. „В“ – тук имате диаметъра на кръга. И двете страни на окръжността разделена (Фиг. 1). Тук е посоката на движението. Л пък тази посока, дъгите, това са резултат вече. Какво означава това? Буквата „З“. Това е човешката уста. Тук са двете страни, които се

отварят, тук се възприемат нещата. В тази посока е движението (Фиг. 2). На всяка една идея вие трябва да знаете посоката на движението. Имате една мисъл, трябва да знаете посоката ѝ. Вие мислите, че мисълта е нещо като ябълка, може да я държите. То е механическо схващане. Но един ден тази мисъл изчезне от вас. Вие мислите, че я държите. Грешно ли е това положение? Представете си, че едно дете държи ябълка, казва: „Тази ябълка аз я държа.“ Но отвори ръката и вижда, че ябълката я няма. Какво ще помисли това дете? Представете си, че аз му давам една ябълка от сняг. То я държи и, без да забележи, ябълката се стопи и формата ѝ изчезне. То си отваря ръката, няма я. Една ябълка колко години, колко време може да държи едно дете в ръката си? Колко време може да остане една ябълка неразвалена? Сегашните обикновени ябълки колко време може да издържат? То ще я изяде. Ако не я изяде, ще се развали. Ако я изяде, то ще я консервира. Изяждането е процес на консервиране. Яденето и мисленето – те са почти синонимни процеси. Ние трябва да мислим, за да не би нещата, които имаме, да се развалят. Ако ти не мислиш за някои работи, те сами по себе си ще изчезнат. Ви мислите, че някои мисли ги имате и с тях може да постъпите, както искате. Но всяка мисъл си има известен път. Мисълта е семка, която може да посее. Известни мисли може да ви послужат.

Дайте ми сега само една дума, която изразява един метод, един спасителен метод. Имате ли други такива магически думи, които, като кажете, се отварят работите, тръгват работите. Сега какво разбирате под думата „светлина“? Колко идеи изпъкват едновременно от думата „светлина“? Колко неща изпъкват? Сега ние се натъкваме на мъчнотии, както някой път готвачът се натъква на големи мъчнотии. Някой готвач, за да сготви едно хубаво ядене, за да го научат да го сготви, той ще плати 4-5 хиляди лева на някой майстор. Да кажем, че той получава 30 хиляди лева на месец, трябва да плати 4-

5 хиляди лева, за да научи едно царско ядене. Ако вие имате такова ядене, което сте научили за 4-5 хиляди лева, как ще го продадете? Някой от вас има ли такова скъпо ядене, че да може да го продаде? Ако не знаете такова ядене, аз ще ви кажа някой път, но няма да го съобщавате. Как се готви едно ядене, което струва 5 хиляди лева, и кому ще го продадете, кажете ми. Колко готвача има, които биха платили в България 5 хиляди лева, за да го научат. Турци може да намерите все таки. Но ние се отклоняваме от главната мисъл.

Вие казвате: „Трябва да се живее.“ Но, за да живее човек, трябва да бъде най-първо млад. Младият се отличава по това, че той вижда, а пък в какво седи виждането? Ти трябва да възприемеш светлината, но едновременно в тебе трябва да има светлина, да разбираш тази светлина, да разбираш приложението на светлината. Кое е първото, което трябва да видиш? Кое е онова, което трябва да вижда младият в светлината? Ако дойде светлината при гладния човек, кое ще му разкрие? На гладния човек ще му разкрие де се намира храната. А под думата светлина аз разбирам това, което дава възможност на човека да постигне онези желания, които той има. Всякога, когато може да постигнеш едно свое желание, ти имаш светлина. А пък когато не можеш да постигнеш едно свое желание – аз говоря за разумните желания – това показва, че нямаш светлина на пътя. Там, дето няма светлина, нещата са непостижими. Представете си, че вие искате да бъдете земеделец. Значи тази нива трябва да я виждаш. Важни са и условията на нивата. Вие трябва да имате светлина и топлина, и влага, и други условия. Ако нямате светлина, топлина и влага, вие никакъв земеделец не може да бъдете. И онова, което желаете, да бъде за вас постижимо. Например вие сеете семе, но това семе без топлина, светлина и влага не може да расте.

Та казвам сега: Същия метод имате. Вие имате вече нивата, вие сте земеделец. Вие трябва да знаете най-първо как да орете вашия

мозък. Той е една нива. Трябва да използвате светлината и топлината. На какво може да уподобите светлината? На какво може да уподобите топлината? – Топлината съответствува на топлиите чувства. Топлото чувство служи като едно условие за възрастването, за оплодяването на една мисъл. Чувствата служат като условие за израстването на мислите. А пък мислите, като израстват, носят плодове у себе си. А пък тези плодове са необходими за самия живот. Кое е онова, което ви застава да мислите? Един ден у Бога се ражда желание да създаде нещо в себе Си, да създава същества така щастливи, както е Той. – Дали е така, не съм видял, но предполагам сега. Но все таки, за да можеш да предполагаш, трябва да имаш една малка своя опитност. И на какво се основава тази опитност? Откъде са взели философите тази идея?

Младият седи сам и по едно време казва: „Не си струва да се живее.“ И му идва идеята да си има другар. Така философите дошли до тази идея и предполагат това. Тази идея е турена в ума на философите, че това същество седяло само. И му дошло наум да създаде нещо. Но вие имате едно понятие за създаването съвсем не такова, каквото се разбирало първоначално. Вземете за пример създаването на дома, женят се хората. Като се ожени човек, какво добива? Каква е била първоначалната идея? Вие не схващате първата идея. Схващате само един резултат, че се събират двама души на едно място. Вие за женитбата трябва да мислите. Когато престанете да изопачавате идеята за живота, тогава ще разберете. Ти казваш: „Ще се родя и ще умра.“ Ти не знаеш истината. Вие имате идеята, че всеки, който се роди, трябва да умре. Всеки, който умре, трябва да се роди. Смъртта подразбира живота и животът подразбира смъртта. Този, който умира, трябва да се ражда. На земята всеки, който се роди, трябва да умре; всеки, който умре, пак трябва да се роди. Първото положение, че всеки, който се роди, трябва да умре, е по-ясно, понеже

всички, които се раждат, умират. Но че всеки, който умира, трябва да се роди, това може да се докаже. Вземете едно житно зърно. Ако го поставите в почвата, почва да се разлага, да умира. Но дойде до положението, дето житното зърно наново покарва. В житното зърно в почвата една микроскопическа част в него организира другите части и новото се ражда. Процесът на раждането какъв е? (*Поникването.*) Ако посееш едно житно зърно, то само ли ще се яви. Де са тогава бащата и майката? Вие казвате, че за да се роди едно житно зърно, трябва да има баща и майка. Питам тогава: Де са бащата и майката на житното зърно? (*Топлината, светлината.*) Те са условия. Кой е бащата на житното зърно? – Човекът, който го сее. А пък земята е майката в дадения случай. Земята му дава условията и утробата. Посява се житното зърно в земята. То израства. А пък човек е бащата. Той хвърля в нивата житното зърно и завлича отгоре. Житното зърно става ли като баща си? Всъщност човек не е баща на житното зърно, понеже житното зърно не е като човека. Човек прилича ли на житното зърно? Може ли да ми нарисувате житно зърно (Фиг. 3)?



Фиг. 3

Житното зърно носи само устата на баща си. То, като се роди, в средата нали има един ръб? То изниква благодарение само на това, че човек го е сял. Житното зърно не го е създал човек.

Питам тогава: Една мисъл, която не прилича на тебе, твоя ли е? Казвам: В дадения случай само това, което прилича на тебе, то е твое. А пък щом прилича на тебе, то всякога ще те придружава, ти не може да го изгубиш. Това, което е подобно на тебе, не може да се изгуби. Идеите, които са се изгубили, не че изчезват всъщност, а с тях не разполагаме ние. Те са само външни условия. Онези идеи, с които

работим, те трябва при най-усилните времена да останат. Някой път човек трябва да мине твърде много мъчности и страдания, за да види коя е оная, основната идея, на която може да разчита. Де ще остане в тебе една идея. В човека остават две идеи – злото и доброто. Кога? – Когато ти изгладнееш, в много лоши условия, то в тебе ще дойде идеята да убиеш някого или да убиеш себе си. Този човек, който е бил инертен дотогава, страда, страда и му идва идеята, че трябва да работи. Човек взема мотиката и работи. То е доброто. А пък при другото положение, тогава казваш: „Ще го убия – ще убия себе си, ще убия и него.“ Поляризиране има. „Няма да посея, няма работа. – Ще го убия или най-после ще убия и себе си.“ Често, когато вие паднете в мъчности, две неща се явяват във вас. Като сте ученици, вие казвате: „Аз трябва да се стегна да работя, да уча.“ Зароди се тази идея, някой казва: „Кой ще ходи да учи? Най-после ще се удавя някъде, ще се самоубия.“ Някой ученик, като се обезсърчи, иска да умре, друг иска да се самоубие, а трети тегли куршума на учителя си и свършва работа. Той иска да убие другиго. Сега има един вътрешен процес. Две идеи се раждат едновременно в човека. Ако не знае как да обясни нещата, той ще дойде в едно противоречие. Идва му идеята да го убие. Природата иска да му покаже, че той станал активен. Но, за да бъдеш активен, представи си, че ти си камък, който е седял дълго време някъде, или някое дърво – навлезли стотина птички, направили си гнезда в тебе и си мътят пиленца. Вие си мислите, потънали сте във философски размишления. Били сте дърво едно време, дървото е един философ, който мисли. Загнездено е то в материята, мисли, мисли. Като забравил този философ да се движи, птичките си направили гнезда и философът един ден казва: „Тази работа няма да стане, тогава ще се движа.“ Но какво ще стане с тези яйца на дървото? Той ще се освободи от това чуруликане, но тези птички как ще си обяснят този процес на това дърво? Това е състоянието на един човек,

който, след като е минал през големи изпитания, му идва идеята да стане активен. Той се обезсърчил, седи и мисли, нито учи, нито работи. Но идват известни страдания и той идва до две решения: да учи ли или да се удави някъде. Но който отива да се дави, той не е разбрал въпроса. Защо отива той да се дави? Първият ученик, който се е обезсърчил, като мислил какво да прави, казал: „Ще отида да се удавя.“ И като се хвърлил да се дави, станал риба. И всички риби сега са ученици, които не са искали да се учат и са станали риби, почнали да плуват. Какво ги правят сега? Изваждат ги хората, пекат ги на огън и ги ядат. Това са мързеливите ученици, които искаха едно време да се давят. Те влязоха във водата и станаха риби. Произходът на рибите – как го обяснява съвременната наука?

Сега ще дойде другият въпрос: Вярно ли е това? Дали е вярно или не е, но факт е, че рибите живеят във водата. Това е вярно. По-рано рибите не са живели във водата. Те не бяха отначало риби, измениха се значи. Тези същества, които искаха да се самоубият, след като влязоха във водата, разбраха, че не могат да се самоубият, измениха формата си и станаха риби. Като влязоха в лошите условия, във водата, роди се идеята да станат активни. Рибите са много активни. Тези риби почнаха да се ядат едни други, да се самоунищожават. По-груби същества от рибите надали има. Гълтат се. Една риба глътне друга, а пък друга, по-голяма, глътне нея. Като намериш една риба, в нея ще намериш друга, а в другата – трета. Една в друга се нагълтали. Тези риби изпитаха своята философия. И най-сетне, като се намериха в трудно положение, измъчваха се и дойде им наум, че трябва да излязат по който и да е начин навън от водата. Те казаха: „Ние дойдохме да се давим от белите на живота.“ Започнаха да се учат. Научиха се рибите, че могат да излязат из водата, и станаха птици. В първия случай те се обезсърчиха, отидоха да се давят във водата и станаха риби. После, като излязоха от своите

условия, станаха птици. Рибите, които излязоха из водата, станаха птици. Това показва, че те поправят своята погрешка.

Ти, щом не разбираш живота, риба ще станеш. Щом почнеш да мислиш, че има един изход от тези мъчнотии, в които се намираш, птица трябва да станеш. Трябва да почнеш да учиш. Преходът от рибите към птиците трябва да внесе идеята, че от тези мъчнотии, в които се намирате, сега може да ви дойде мисълта: „Да му тегля един куршум.“ – Ще станеш риба, ще влезеш в лоши условия. Тогава ще опиташ най-лошите последствия на живота. Рибният живот е най-лошият. Необмислени последствия. Първите християни имаха рибата като емблема. Рибата като емблема е вече тази, която мисли да стане птица, а не онази риба, която отива да се дави. Защо именно рибите са студенокръвни? Вие изменяте условията на живота, помисляте, туряте една мисъл да се самоубиете, Ще видите веднага, пулсът ви ще започне да се бави. Един човек, който изстива, той има обратен процес. Турете мисълта, че искате да живеете, веднага температурата във вас ще се повдигне. Щом имате обезсърчителна мисъл, температурата се понижава, щом имате насърчителна мисъл, ще има повишение на температурата. Нормалната топлина, която има човек, показва нормалния процес на мисленето. А пък изстиването на тялото на човека показва аномален процес. Вътре има бълникане, обезсърчаване, няма съгласие между мислите и чувствата.

Та казвам: Топлината на живота или доброто кръвообращение показват правилния процес. Всякога топлината на живота, доброто кръвообращение, правилното дишане, хубавата топлина на живота показват един правилен процес на мислене. Те са външните изрази на мисълта. А пък всякога, когато мисълта не е права, тогава често ви изстиват ръцете, после има повишение на температурата някой път. Това повишение е тресене. Повишението на температурата и тресеното е един временен пожар, който става в човека. Едно

изгубване на естествената топлина показва, че низшите чувства в човека вземат надмощие.

Та казвам сега: Правата мисъл е необходима. Вземете всички онези мисли, които произвеждат една нормална естествена топлина. Те са правите мисли. За пример вие казвате: „Аз трябва да съм добър.“ Каква идея трябва да бъде в ума ви, конкретната мисъл, която може да бъде полезна заради вас? Ако аз искам да направя едно добро, ето откъде щях да започна. Седя и поглеждам някоя ябълка. Казвам: „На тази ябълка аз ще направя добро.“ Ще взема 3-4 ябълки, ще ги изям и семките им ще посея. Това е едно добро. Плодът, който ще изям, това е заплатата, която ми плаща дървото, а пък семките ще посея. Щом посея семките, това посяване е вече добро. Когато тези дървета почват да растат, щом почне това семе да расте, то има вече отношение между мене и ябълките. Аз съм болен човек, щом почнат да растат семките на ябълките, веднага в мене ще започне здравословен процес. Когато посееш едно житно зърно, ти ще споделиш същите блага, които житното зърно има. Доброто е нещо конкретно. Не мислете, че като направите добро, няма да се ползвате. Комуто и да направите доброто, и на едно житено зърно да е, пак ще се ползвате. Даже да преместите един камък от едно място на друго, пак ще пожънете същите последствия.

При сегашните си мисли вие приличате на онзи старовременен ученик, който искал да учи тайните на окултната наука. Учителят му го турил в един палат, дето били всички скъпоценни камъни, но бил затворен на тъмно, всичко било мрак. Той, като се разхождал вътре, тук ритне, спъне се, върви на друго място, пак се спъне и т.н. Казва: „Като ме туриха на това място, какво ще науча? Само ще се науча да ритам. Този ритам, онзи ритам.“ И не знае какво да прави. Идва един ден учителят му и му казва: „Какво правиш?“ – „Спъвам се, дето ходя,

все се спъвам, все ритам.“ – „Знаеш ли онова, което риташ, какво е? Защо поне не го пипнеш, от пипането поне можеш да разбереш.“

Какво му е липсвало на ученика? Защо се е спъвал той? (*Той нямал светлина в ума си.*) Защо е нямал светлина? (*Не се е занимавал.*) Понеже учителят му съзнавал, че в него има една користолюбива цел да обсебва всичко, казал му: „Всичко това няма да го употребиш за своето благо, но за благо на своите ближни и за слава Божия. Тъмно било и той казал на ученика си: „Аз ще ти кажа какви условия ти си изгубил, дето си ритал. Веднага той завъртва един ключ, цялото място се облива в светлина и той вижда всички пакости, които е направил. Казва му: „Ти имаше всички условия да станеш знаменит в света, но не си готов. Ученикът му казва: „Дай ми втори опит.“ – „Ще ти дам втори опит, но трябва да чакаш сега.“ И сега хората чакат. Всички съвременни хора са от тези ученици, с които учителят е направил така. Вие сте тези ученици.

Например един тегли куршум, убие някого – ритане има в света. И уж вършат нещо. Нищо не вършат. Ще кажете: „Като дойде Христос.“ Той, Учителя, ще дойде и ще види, че всички неща в света са обърнати с главата надолу. Какво ще им каже? Възкресението показва втория опит. Тези погрешки трябва да се поправят. Възкресението е процес на разбиране. От живота трябва да разберем бъдещите условия.

До какви заключения сте дошли? Аз ви разправам толкова години. Ако ви пратят в света, какво ще направите, кажете ми сега. Ако ви пратят две идеи, ще се родите или ще решите да работите, или ще решите да се самоубиете при едни от най-благоприятните условия. Аз знам, че ако изпратя когото и да е от вас, или ще решите да работите, или ще решите да се самоубиете. Питам: Ако сте решили да се самоубиете, какво ще получите? – Казвам: Вие ще станете риби. Индусите казват: Карма. – Кармата, това е риба, нищо повече. Щом

имаш карма, ти си една риба в астралния свят. И като се намериш в лошите резултати, казваш: от този трябва да открадна, от онзи и т.н. Мислиш да направиш някаква пакост. Трябва да дойдеш до правата мисъл, да престанеш да бъдеш риба. Вие трябва да престанете да бъдете риба. Вие искате да уредите вашия живот, като се гълтате един друг. Някой казва: „Ще уредя своя живот, ще глътна онзи.“ Ти ще го глътнеш, но и тебе ще глътнат. Не си по-голям, за да глътнеш всички. Ще глътнат и тебе. Тогава нищо не се разрешава. Въпросът е сега да се излезе от тези трудни положения. Ако имате една ваша идея, каквато и да е, за излизането от това положение! Няма никой от вас, който да не е чувствал желание някой път да се удави. Какво чувство сте изпитвали, когато някой път сте искали да се хвърлите, да се удавите? Колко души от вас сте искали да се хвърлите и да се удавите? – Може би малцина от вас.

Аз говоря за човешкото естество. Има известни сили в света. Самоубийството е един неестествен начин. Природата иска да покаже на човека, че той става активен. Той трябва да преодолее някои неща, трябва да убие нещо в себе си. Убийство значи, че трябва да се откаже от нещо. Има известни желания, от които човек трябва да се откаже. Той трябва да се откаже от тях, за да се избави. Това е правилното решение. Отказването, това е разрешението на въпроса. Да знаеш как да се откажеш.

Допуснете, че сте в дъното на един кладенец. Имате едно въже там. Имате желание да живеете долу в кладенеца. Вие може да се спуснете с въжето долу, в кладенеца и, ако отрежете това въже, питам: Не скъсвате ли пътя на вашето издигане нагоре. Като отрежете това въже, което е връзката, тогава как ще излезете? Ако скъсате въжето, вие ще се изложите на една опитност. Не можете да се върнете назад. Не е лошо желанието да слезете на дъното на кладенеца, но не е разумно да скъсвате въжето, с което сте слезли. Вие сте слезли в

живота. Слизането в живота, това е слизането в кладенеца. Кое е вѐжето? Това е вашата вяра. Ако вие се обезсърчите и обезверите и престане всяка вяра във вас, тогава какво желание ще се яви във вас? Вие ще искате да се самоубиете. Самоубийството е скѐсването на това вѐже, с което сте слезли. Всяка една идея има своя резултат. Сега, като говоря, виждам вашето положение. Вие седите и не разбирате работите. Не ги разбирате, понеже се смущавате. Не знаете къде да турите новите неща. Казвате: „Ако приемем новото, тогава с този сегашен живот какво трябва да правим?“ Представете си, че имате едно шише. Какво трябва да го правите? Да допуснем, че това шише е празно, какво трябва да го правите? Трябва да го напълните. Представете си, че нова вода искате да турите и водата от шишето трябва да я излеете навън. Но в дадения случай разумно ли е да кажете: „Дотегна ми да го пълня и изпразвам.“ И счупите шишето. Какво се ползвате, като счупите шишето? Вие вече създавате известна неприятност на другите хора. Едно счупено шише какво е? – Всяка една лоша мисъл е едно счупено шише, една форма, която е строшена. И всеки човек, като мине по този път на лошите мисли, той всякога ще се натъкне на някое парченце.

Новите идеи трябва да ги приемете. Всяка нова идея, след като сте я разбрали, донася радост във вас. Трябва да се роди радостта във вас, че имате една нова идея, която може да опитате. Една нова идея, то е като една семка, която може да посее в земята. След няколко години вие ще имате един резултат. Вие имате едно състояние – животът ви се е обезсмислил. Посейте новата идея. Сега по кой начин може да посявате идеите? Вие всички искате да бъдете обичани. Вие започвате с криви методи. Вие сте вече обичани. Процесът на обичането вече го има. Бог, Който ви е изпратил на земята, Той ви обича. А пък вие искате да ви обичат. Сега кой е вторият процес? Вие искате да ви обичат. Вие искате да бъдете богати, щастливи, много

работи искате. Но тези работи, които вие искате, ги имате вече. Вие имате вече един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа, един отличен дух, имате дадени известни способности, чувства, грамадни богатства, но при все това искате да бъдете обичани. Какво разбират младите, че искат да бъдат обичани? Това е неразбрана идея.

Единственото нещо е, че вие трябва да обичате. Законът на обичането е изпразване. Да те обичат, значи да си напълнено шише. Някой казва: „Искам да обичам, или да ме обичат.“ Щом той казва: „Искам да ме обичат“, то си представям едно шише, което е пълно с вода. Щом кажа, че искам да обичам, това подразбира едно шише, което ще се изпразни. Това е покритата идея. Кое е по-добре засега? Като се напълни шишето, може ли да се пълни още? Ти като си обичан, вече не могат да те обичат. Ти си едно напълнено шише. Какво ще те пълня аз? Един, който е обичан, втори не може да го обича. Питаш, двама не може ли да те обичат? Двама души не могат да те обичат. Само един може да те обича. Тогаз вие, като искате много да ви обичат, аз подразбирам друг въпрос. Значи ще тури един човек един пръст вода в шишето, после ще дойде втори човек и той ще тури два пръста вода и т.н. Сто души, като дойдат, ще напълнят шишето. А пък може да дойде един човек и той да напълни шишето. Каква разлика има един да ви обича или сто да ви обичат. Сто души, като пълнят шишето, един от стотината може да изтърве шишето и да го счупи. Опасно е да ви обичат сто души. А един като ви обича, може да бъде внимателен. Един като ви обича, той може да задоволи вашите нужди. И вие може да обичате само одного или мнозина. Как ще обясните вие сега одного да обичате? Някой човек е празно шише, ще отидеш да го напълниш. То значи да го обичаш. Но във вас този процес е неясен. Вие не може да схванете идеята. Вие не може да схванете идеята, че Бог ви обича. Това не е ясно във вас. Пък и вие как

трябва да обичате не ви е ясно. Вие смесвате процеса да ви обичат и да обичате като едно и също нещо.

Понеже слънцето изгря, да не говорим по-дълго време.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

22 лекция от Учителя, държана на 29 март 1935 г, София, Изгрев.

МАТЕМАТИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли тема? – (Имаме.) Каква тема? (Свойства на глаголите.)
Може да четете. (Прочетоха се темите „Свойства на глаголите“.)

Някой казва: „Умирам.“ Какво означава глаголът умирам? Значи това, което е в мира, не умира.

У-МИ-РА

У-МИРА

Аз не зная отде са ѝ турили това значение на думата умира.
Казват: „Умира човек.“ Това има преносно значение.

Кой е първият подтик на живота? Отде е започнал животът? Коя е първата форма на речта? – (Съюзите.) Най-първо са произлезли съюзите. След съюзите кое иде? Съществителните са най-послед. Техният произход е последен. Понеже, като разглеждаме физиологически, като заболее мозъкът, най-първо се изгубват съществителните, после местоименията и прилагателните. После глаголите. Като се изгубят глаголите, остават съюзите. Тогава си съвсем потънал в болестта. После, като започне да оздравява човек, най-първо се явяват съюзите, после глаголите, прилагателните, местоименията и най-послед съществителните. Произходът на съществителните е в по-ново време. В ума на животните съществителни имена не съществуват. Разбира се, това трябва да се докаже. Един папагал можем да научим да произнася съществителни имена, а има и папагали, които пеят цели арии от Бетовен, от Моцарт. Те пеят много хубаво, дори по-хубаво от някой певец.

Глаголите каква роля играят? Ако човек знае как да избира глаголите, той ще се справи с много мъчнотии.

$$1 - 1 = 0$$

$$0 = 0$$

$$1 = 0 + 1$$

$$2 = 2.$$

На 2 е равно. И е равно на друго – $1 + 1 = 2$. Три на какво е равно? $3 = 3$. Три е равно на себе си. Още на какво е равно 3? $1 + 2 = 3$. Под 0 се разбира неорганическият свят, пасивните състояния на материята. Имаме 0. От 0 започва вече увеличаването нагоре. От 0 нагоре започва единицата, увеличаването на топлината. Да кажем, че има едно смущение във вас. Имате ред математически задачи. Тези математици, които са положили тия задачи, каква е тяхната цел с тези задачи? Добрите математици много мъчно стават меланхолици. У тях няма меланхолия. Един математик може да заболее само когато не може да реши една задача. Като мисли върху задачата, той не може да заболее, но като не може да я реши, той заболява. Като е уверен в своите задачи, неврастения няма у него. Но и при други условия математиката е толкова вярна. Архимед, като намерил закона за относителното тегло, изскочил гол от банята. Не е мислил, че е гол. Значи толкова е съсредоточен в себе си, че не мисли, че е гол. Най-важно за него е откритието. Откритието за него е по-важно, отколкото да се покаже гол на света.

Ако вие страдате от неврастения, не сте математици, не сте от добрите математици. Ако страдате от неврастения, не сте добри геометрици. Един човек, който е неврастеник, един човек, който се докача, който е честолюбив, тщеславен, при него мисълта не върви по един правилен начин. За пример представете си как ще обидите един гениален художник. Ще му кажете: „Ти си простак, ти нищо не може да нарисуваш.“ Той ще нарисува нещо. Ти не може да го обидиш, че не разбира предмета. Или как ще обидиш един силен човек, който

вдига няколко тона? Като му кажеш, че е слаб, той ще се смее. Ще знае, че има работа с един пигмей.

Ще ви приведа някои мисли, как да мислите. Вие си задавате въпроса от какво произтича нещастieto в света. От учените хора. Учените хора, като са изучавали света, създадоха нещастieto в света. Както математиците, които решаваха задачи и не можеха да ги решат, ставаха неврастеници. Защото всеки човек, който не може да разреши една задача, става неврастеник, а може да стане и луд. От какво произтича една пакост? Въздухът е приятен, но ако го сгъстите, какво ще стане? Ако сгъстите много пъти въздуха в този салон и ако го съберете в един кубически сантиметър, какво ще прави този въздух в тази черупка? Ще направи голяма пакост. Материята, която е заемала голямо пространство, като се сгъстила, после, като се разширила, има взрив. Имате една прашинка на 4-5 километра над вашата глава. Но ако 10 милиарда или 100 милиарда такива пращинки паднат над главата ви, главата ви ще хвъркне от тях. Вие искате да знаете сега защо страдате. Че мислите и те се сгъстват. Да кажем, че има една мисъл. Но ако съчетаете 500 или 1000 мисли, или няколко милиарда мисли, какво ще стане? За пример мислите да бъдете най-видните хора в света. Съберете мисълта на два милиарда хора в себе си, тогава не ще можете да изтърпите. В окултната наука човек трябва да знае как да освобождава ума си от онези непотребни пращинки. Това е теория, която аз поддържам.

Наскоро при мене дойде една госпожица. Гледам, че тази госпожица е здрава органически и физиологически. Според моите разсъждения има само повишение на температурата в някои части на мозъка и предполагам, че това повишение на температурата се намира в центъра на човешкото тщеславие, на човешката гордост. Поставям си ръката върху нейната глава, движа си ръката и, като идвам до тези места, дето считам, че има повишение на

температурата, питам я какво усеща на тези места. Тя казва: „Тук усещам, че ми гори нещо.“ Турям си ръката на другия център и там тя казва, че ѝ гори. Да ѝ меря температурата с някой инструмент не може. При обикновеното мерене на температурата ти не можеш да намериш никакво различие в повишението на температурата. А пък има едно вътрешно повишение на температурата. Това аз наричам напрежение на известни чувства вътре. Тези чувства правят известно напрежение и следствие на това, когато кръвта минава през капилярните съдове, температурата в тези центрове се увеличава и хората заболяват.

Да оставим това. Това не е заболяване, а повишение на температурата. Какво трябва да се направи? Единственото нещо е да се отвлече кръвта и да се прати в предните части на мозъка. Колкото пъти съм правил опит, веднага тези места добиват своето нормално състояние. Като се събуди веднъж мисълта, човек оздравява. Защото заболяването никога не започва от ума на човека. От много мисъл човек не заболява. Дето казват, че от много мислене човек заболява, не е вярно. А от чувствата заболява. Най-първо личните чувства са област, дето най-много заболяват хората, когато човек е засегнат, когато каже: „Аз се унижих.“ Честолюбието показва една фаза на развитие. Това развитие на човешкото честолюбие трябва да върви паралелно, заедно с развитието на човешката мисъл.

$1 - 1 = 0$. Ако туря плюс вместо минус, тогаз равно ли е на нула? Вие може да разсъждавате. Ако турим този плюс между двете единици вместо минуса, това е вече събиране. Резултатът не може да бъде равен на нула. Ако съберете 1 и 1, резултатът е две. Има едно различие. Да допуснем, че имате един килограм обикновена пшеница, средно качество и един килограм добро качество. Ако броите зърната от средното качество и от долното качество, ще бъдат ли те еднакви? Във втория килограм зърната ще бъдат по-едри, по-

качествени. Представете си, че вие имате един килограм злато от 14 карата. И имате злато, което е най-чисто (24 карата). Значи имате един килограм злато от 24 карата. В какво седи разликата? Даже първият вид злато да бъде от 18 карата, от 19, 20, 21, 22, 23 карата, пак ще има известна разлика. В какво седи тази разлика? Тази разлика е вече динамическа. Чистотата показва динамическата разлика. Това злато от 24 карата е по-добро. Златото от 24 карата е много по-добър проводник, отколкото това от 14 карата, от 15 карата, от 18 карата до 23 карата. Не може ли да бъде по-чисто? Не са стигнали дотам, не е научно. Ще излезем тогава извън научните възможности. Ако кажем, че има, трябва да се докаже, че има 25 карата.

Има обикновени и математически отношения, които съществуват вън. Всички временни процеси, които стават вътре в нашите мисли, всички процеси, които стават в нашите чувства и всички процеси, които стават в нашите постъпки, това са геометрически и математически отношения, които съществуват. Следователно може да се превърне. Щом са геометрически отношения, тогава геометрията ще я превърнем в звукова реч. За пример ти си честолобив. Докачиш се. Какъв глагол ще туриш, за да не се докачиш? Кое ще туриш, за да уравниш нещата? Кой е доказливият глагол на личния елемент. Онзи глагол, който доказва доказание в българския език, кой е? Може ли да ми дадете един глагол? Обидя. В какво седи този глагол? Би, значи да бъде. Турят една буква отпред – О. Отде знаете, че сте обидени? Ще преведеш. Математическите форми ще ги преведеш в геометрически форми. Имаш едно математическо отношение. След това ти ще го превърнеш в геометрическо. След това геометрическото ще го превърнеш в животинско. С кой глагол сега ще заместиш думата обидя, за да смекчиш? Слушайте сега да ви обясня. Един казва за твоето знание: „Аз ти подарявам едно умряло магаре.“ Ще бъде ли обида това? Но

ако кажа така: За твоето знание аз ти подарявам едно магаре, натоварено с 80 килограма злато. Тогава няма да се обидиш. Значи този човек, който те е обидил, не е разбрал въпроса. Той ще ти каже: „Подарявам ти магаре, натоварено с 80 килограма злато.“ Питам: В какво седи лечебната сила на това магаре? 80 килограма злато колко правят? Сметнете! 200 наполеона умножете по 80. (Около 7 милиона.) Не са много.

Сега във вашия живот вие минавате по един път. Трябва да мислите. Светът е едно училище. Да кажем, че

вие искате да излезете от този свят на това училище и да влезете в друг път. Казвам ви: Влизане и излизане в света. Човек трябва да разбере какво значи да бъдеш в света и да бъдеш вън от света. Какво трябва да разбираме под думите: „Не трябва да вървим по стъпките на света?“ Това са отвлечени работи. Да допуснем, че вие тръгвате по един път. Този път не е правилен. Ако не внимавате, може да се ударите, може да паднете, да си счупите крака и да се върнете назад. В дадения случай какво трябва да правите, когато пътят не е равен? Представете си, че отивате на Витоша и има поледица. Мислите ли, че ще се върнете здрав от тази поледица. Вие вървели ли сте по поледица? Опасна работа е това. Там не може да бъдеш своенравен. При поледицата човек трябва да бъде съвършен акробат, еквилибристик. Аз ги наричам акробати на въжето. Като вървиш, трябва добре да стъпваш. Ще позная доколко си акробат. Щом паднеш, неврастеник си. Щом вървиш но този лед и никъде не падаш, ти си човек с много здрава нервна система. Вие искате да учите търпението. Някой върви по закона на търпението. Аз ще ви покажа (*Учителя върви полека с много бавни стъпки*), така се учи търпение. Тръгни по този начин, концентрирай мисълта си в пръстите на краката си и ще имаш търпение. Ти си неврастеник, боли те главата нещо, ти ще правиш тогава упражнения десет пъти, като

прекараш кръвта си към краката си. Между пръстите на краката и пръстите на ръцете има съотношение. Щом изстинат пръстите на краката и ръцете, тогава кръвта не функционира правилно. Не приближавай към една област!

Някой път вие питате: „Какво трябва да се прави?“ Успехът на вашия живот зависи от следното. Мисълта ви зависи от количеството на фосфора, който е във вашия мозък, а пък здравето ви зависи от количеството на златото във вашата кръв. Някой път зависи и от други неща. Кой е елементът на Юпитер? (*Калай.*) Защо е калаят? Кой е елементът на Венера? (*Медта.*) Медта е отровна и тогава трябва да съедините Юпитер с Венера заедно, за да калайдисаш Венера. Значи отдолу Венера, а отгоре Юпитер. Венера ще бъде на огъня. Юпитер не може да издържи толкоз много огън. Но тази богиня е много майсторка. Нея ще я туриш на огъня, а пък Юпитер отгоре. Това е нещо, което той обича. И като минава топлината през Венера и отива в Юпитер, то тази топлина е приятна на Юпитер. Венера е малко отровна. Сатурн какво има? (*На Сатурн отговаря химическият елемент Олово.*) Кой има живака? – (*Меркурий.*) И в оловото има малко отрова. Тогава, ако събереш Сатурн с Венера, какво ще стане? (*Ще се произведе отрова.*) Та казвам: Ако всички бихте знаели законите!

Ти си много затруднен. Виждаш един човек, веднага ще знаеш какъв глагол да му кажеш. За пример аз ви привеждах примера с магарето, натоварено със злато. Вие бихте желали всеки да има такова магаре, натоварено с 80 килограма злато, а не едно умряло магаре. Едно умряло магаре може да ви причини вреда, а пък едно живо магаре, подарено с 80 килограма злато, вие ще го посрещнете доволни и ще благодарите.

Някой човек може да ви каже. Често и вие може да кажете на някой човек най-хубавата дума, но тя е мъртва дума. Защото думите

и те умират. Човешките чувства умират, както организмът умира, изменя се. В английския език имате думата привент. Тази дума преди 200 години означавала: „Застави ме, Господи, да го направя.“ А пък сега, след 200 години, означава: „Забрани ми, Господи, да направя това.“ Преди 200 години едно, след 200 години обратното. Как ще си обясните това? Или казвам така: Той бърка тази работа. С какво ще я бъркаш, с ръка? Един идва при мене и ми казва: „Сбърках тази работа.“ Казвам му: С едната ли ръка или и с двете, или само с единия пръст бърка? С кой пръст бърка? Той отначало не може да разбере. Но след като му обяснявам, той дойде до едно положение, дойде в него светлината. Ти, щом почнеш да мислиш за ръката си, за едната или за другата ръка, то в тебе ще стане един цял процес.

Ще ви приведа един пример за обиждане. През 17 век един английски крал казал на своя свещеник: „Защо четеш проповедта си, защо не я говориш наизуст?“ – „Срам ме е да гледам публиката, а като чета проповедта си, очите ми гледат все надолу.“ Той е духовит. От срам ги чете, понеже, ако ги говори, той трябва да гледа хората в очите.

Когато ви се говори за окултната наука, вие чакате в последния момент да дойде магарето, натоварено с 80 килограма злато. Може да дойде, не го отказвам, това е една възможност. Но това е един процес. Всяко благо в света идва постепенно, но трябва да се работи. Ако вие всеки ден не прилагате и по малко отлагате, казвате: „Не му е дошло времето“, на какво ще прилича вашата работа? Една кокошка, която за 21 дена излюпва пиленца, ако тази кокошка разсъждаваше и казваше като човека, като седне на яйцата, в 21 ден ще се излюпят пиленцата. Тя трябва да седи 21 ден, за да постигне излюпването на пиленцата. Ако един ден е седяла на тях, трябва още двацет дена да седи отгоре им. Та мнозина от вас имате много идеи непостигнати, много ваши желания непостигнати. Вие сте като тази квачка, която е седяла само

един ден. За да се постигне нещо, трябва 21 дена да седиш на яйцата. Нали е казано: Конец дело украсява.³ – Конецът краси делото. Кого украсява? Този край трябва да има начало. Този край трябва да започне, за да се свърши. Край, който не е започнал добре, не може да се свърши добре. Аз някой път казвам, че човек трябва да започне зле. Но какво разбирам аз под това? Като почне една работа, той среща подигравки, пречки и др. Има съпротивление отвън, но вътре работи добре. Срещам подигравки и работя. След 21 дена им казвам: Елате да видите, моите пиленца ще се излюпят. Когато пренесли картофите в Европа, имало противодействие. Свещениците казвали, че те не са били писани в Евангелието. Те са дяволски плод. Имало кръстоносен поход срещу картофите.

Вие някой път чакате последния момент. Но всяка идея си има свое начало. $1 + 1 = 2$. Тези две единици равни ли са? 1 е равно на 1. Единицата е динамическа сила и е равна на друга динамическа сила. Или може да имате една мисъл, която може да е равна на друга. Кажете ми една мисъл, която да е равна на друга. Всички вие, които ме слушате тук, мязате на онзи турски ходжа, който знаел всеки момент какво прави Бог. Султанът не можел да му каже нищо, защото той бил ясновидец. Но един ден искал да го изпита какво знае. Повикал гръцкия патриарх и шейх юл исляма. Вика и двамата да ги гощава. Донесли един голям съд. В него надробили хляб патриархът и шейх юл ислямът. И двамата знаели какво става горе. Като разбъркал хапките в съда, султанът им казал: „Всеки да яде само своите хапки, които е дробил.“ Те казали: „Отде да ги знаем?“ Султанът им казал: „Че ако не знаете вашите хапки, които вие сте дробили, как ще знаете какво става горе?“

Вие казвате: В природата така стават нещата. Слънцето така и така прави. Обаче един прост пример може да ви опровергае. Щом

³ Краят украсява делото, (б. р.)

вие не знаете вашите хапки, които вие сте дробили, как ще знаете всички тези работи?

Ако нямате възвишеното в себе си, ако се докачате, какво знание имате? Не сте наблюдавали как иде докачанието. Виждали ли сте пътя, как иде докачанието? Докачанието иде спонтанно, веднага кипвате и реагирате. Като видите онзи човек, трябва да кажете отдалече: „Той иде.“ Вие да се пригответе да го посрещнете с внимание. Той като дойде, вие току изведнъж не може да се справите с честолубието. За пример дойде един събеседник. Вие може да държите мисълта си, че той може да ви обиди нещо и да вземете една позиция. Какво може да му кажете? Той може да ви обиди. Но може да дойде до бой. Това, което с думи не може да разрешат, може да опитат да го разрешат с юмручно право. Какво трябва да се прави? Как се лекува честолубието? Каква цел туряте вие на вашето честолубие? Как го лекувате? Когато се обидите, как се лекувате? По някой път само заздравее, но по някой път трябва да се лекувате. Неделчо, ти как се лекуваш? *(Не се обиждам, много лесно се лекувам.)* – Не се ли обиждаш? – *(Някой път може да се обидя.)* Аз смятам, че запален кибрит мъчно може да се гаси. Но незапаленият трябва да се намокри. Добре. Един човек е запален барут. Но онзи, който не е запален, трябва ли и него да оставим и той да се запали или да вземем предохранителни мерки? Трябва да се вземат мерки, понеже има десет хиляди килограма барут, а може да има сто килограма, може да има и сто грама, но ако избухне, ще стане цяла експлозия. В една окултна школа също има разнообразие.

Човек трябва да мисли. Във Франция издали един закон. Един офицер искал да противоречи на този закон, искал да покаже, че не е на място. Отива при един свой приятел и му казва: „Аз оставам по долни гащи. Ти ще вземеш с плоското на сабята и ще удряш, додето ти кажа: „Стига. Аз правя един опит със себе си.“ Той искал да види

дали ще може да издържи. Като го ударил няколко пъти, онзи казал: „Стига!“ Той вече си съставил един възглед. Ако дойде да устоява на своята идея, иска да знае дали ще може да издържи. – Ако устои, да прави въпрос. Човек трябва да провери своите сили, трябва да измери своите възможности. Като обещае нещо, да знае дали ще може да го изпълни или не. Най-първо трябва да мисли дали ще може да го направи. Някой път обещае нещо, после каже нещо повече, отколкото може да направи.

Та казвам: Най-първо човек трябва да се справи с онази енергия, която се развива в неговия мозък. Ако всичкият мозък би функционирал правилно, нямаше никаква опасност. Иначе има опасност от много недъзи. ' Всеки човек трябва да се научи на тези закони. Един предмет го разглеждате от много гледища, от много становища. За пример разглеждате доброто от много гледища, от 10 – 15 гледища. Или разглеждате един факт от много гледища. Разгледайте себе си от много гледища, да видите каква е вашата възможност. Някой може да мисли, че е много паметлив. Но да му прочета 10 – 15 реда, да видим колко думи ще запомни от тях. Ако вие кажете едно изречение от 20 думи, ще запомните ли всичките? Зависи от вниманието, а вниманието зависи от онази обич, която трябва да има човек. Ако обичате един език, много лесно може да го научите. Един език, който не обичате, мъчно може да го научите. Един предмет, който обичате, много лесно може да го научите.

Сега какъв е изводът от сегашната лекция? До какво се добираме ние? Виждали сте проста воденица, знаете законите на движението там. Те са с келяво. Едно келяво се върти отгоре, а друго отдолу. Как ги наричат? Кофа има там. Ако водата е много, то кофата се напълва и колелото се върти. Но ако водата е малко, кофите не могат да се напълнят лесно. Една ваша мисъл е слаба, не можете да напълните

кофите на това колело и това колело не се върти. И следователно работата не става.

Не сте ли правили наблюдение, за да постигнете една работа колко време трябва да мислите? Правили ли сте опит да снемете една ябълка от дървото? Колко време ви взима да мислите? Вие не сте правили опит. Но децата не си концентрират ума. Те мислят, вземат един камък и улучват, а някой път не. Някой път удрят близо до ябълката, втори път по-близо и, като концентрират ума си могат да я улучат. Тази ябълка може да се улучи с мисъл. Правили ли сте опит за колко време можете да снемете ябълката с мисълта си? Друг опит може да направите. Да ви дам сега един предварителен опит. Представете си сега една круша, да кажем, че тя е в диаметър 60 сантиметра. Доста високо стрелям. С крака си удряш веднъж, круши не падат, втори път удряш, падат. Колко удара трябва да ударите? (Ако ударите са хармонични, крушите ще паднат.) Един инженер направил опит с един мост. С хармонични удари успял да събори моста. Ако ударите са хармонични, то може да се получи интерференция на вълните и може да се разклати крушата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

23 лекция от Учителя, държана на 5 април 1935 г., София, Изгрев.

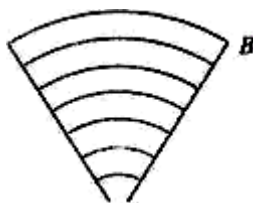
НАСОКА ОТВЪТРЕ

„Отче наш“

Прочете се резюмето на темата „Свойства на глаголите“.

Сега пишете върху темата „Положителни и отрицателни състояния“.

Какво разбирате под едно положително и отрицателно състояние? Самите думи положително и отрицателно са разбрани, но да имате една представа за положителното. Една свещ, която е запалена и гори, в какво състояние е? (*Положително.*) – А която не гори? (*Отрицателно.*) Добре. Имате два хамбара, единият пълен с жито, а другият е празен. Пълният какъв е? (*Положителен.*) А който няма нищо? (*Отрицателен.*) Представете си, че имате едно житно зърно, което расте, а другото не расте. Едното има условия да расте, а другото няма условия да расте. Това, което расте, какво е? (*Положително.*)



Фиг. 1

Сега как бихте представили едно положително число (Фиг. 1).

Казвате някой път, че обикновеният човек е положителен. Тогаз гениалният какъв е? Глупавият какъв е? (*Отрицателен.*) Талантливият какъв е? Значи обикновеният човек, гениалният и талантливият са степени на положителността.

Да предположим, че вие спорите кой е положителен и кой не е. Кой е положителен според вас? Коя е отрицателната черта на положителния? *(Той има повече вътрешни възможности.)* Онзи, който не е положителен? То е така. Като се разсъждава по този начин казваме, че има повече възможности и мислим, че тези възможности са някак си произволни. Каква възможност има гениалният човек? Много общо е казано това. Коя е отрицателната черта, с която той започва? *(Един брат казва: Аз мисля, че гениалните хора създават опорни точки в света, а пък талантливите гледат върху тези точки в дадена област. Например в математиката, за да може да се изгради математиката, трябва да има някои аксиоми. Гениалните създават такива опорни точки.)* Сега тази теория може да я приложите на опит. Представете си, че имате един виртуоз, който свири на пиано, представете си, че един гений е стигнал дотам, че всички парчета, които свири, може технически да направи така, че едно дете да ги свири, като вземе ръчката и завърти. Тези гениални работи, които свири виртуозът, детето, като завърти ръчката, може да ги свири. Мислите ли, че тези гениални хора, които свирят и които въртят тези ръчки, са действително гениални? Хубаво, един човек ще ми даде възражения: „Гениалните хора не са прости хора.“ По-прост човек от гениалния няма. По-големи будали от гениалните хора няма. Тогава как ще разберете това? Ами че той най-първо не мисли гениално. Гениалният човек тури вяра в нещо, което не става. Когато един невежа каже, че не може да стане това, тогава как ще му докажете, че не е така? Гениалният човек прилича на натоварена камила, която, като разтовариш оттук-оттам, и олеква. Като достигне разтоварването докрай, той става обикновен човек. Като кораб, който пътува тежко натоварен, но ту го разтоварят и не го натоварят, олекне, изпъкне навън. Когато гениалните хора изпъкнат и хората говорят за тях, бъдете уверени, че те са разтоварени. И днешните гениални хора в

какво са разтоварени? Казвате, че те са създали това. За пример казвате, че гениалните хора открили кръвообръщението. Преди да открият кръвообращението, гледали са по-невярно на този въпрос, а пък сега гледат по-право. Обаче гениалните хора ли създадоха кръвообръщението?

Аз искам да ви наведа на тези неща да мислите. Аз не искам отрицателни неща, но казвам: В сегашните условия културата и всички вие минавате по един път, който ви спъва. У всинца ви има желание да станете гениални. Казвате: „Да е роден човек гениален.“ Няма някой, който да не е роден гениален, само че гениалният човек знае, че е гениален, а пък вие сте гениални и не знаете, че сте гениални. И като ви обяснят, вие казвате: „Не ми говорете по това, аз съм един обикновен човек.“ Не го съзнавате това.

Най-първо това, с което се определят гениалните хора, това са външни страни. Има една външна страна на гениалния човек. Гениалният човек и при най-силните положения, и при най-слабите прави еднакво усилие. За да обясня това, допуснете, че ви говоря за музиката. Музиката има практическо приложение. Хората сега не го употребяват. Музиката се употребява в религията, за да добият хората известно настроение. Музиката се употребява в обществото при известни условия, но музиката не е турена като един възпитателен метод, като един вътрешен подтик. Някой казва: „Какво ще ходя да му пея сега?“ То е вътрешната страна на музиката. Да допуснем сега, че вие имате разположение да работите. Представете си, че сте един ученик от седми клас, но нямате разположение да учите. Искате да учите, но във вас има едно неразположение, не ви се учи. Питам тогав: В дадения случай какво трябва да правите? *(Едно усилие.)* Да допуснем, че не ви се работи, не ви се яде, не сте разположен да ядете, а пък е необходимо да ядете. Щом имате едно неразположение за ядене, какво трябва да правите?

Един българин се качил на един кон. Той имал хубав кон. Отишъл в кръчмата и се напил. В пияно състояние, като излизал от кръчмата, турил си крака на коня и вместо да си тури лицето към главата на коня, обърнал си лицето към опашката на коня. Върви конят, а той се клати и си казва: „Какво му стана на коня?“ Седи той и не може да разбере, че посоката не е добра; усеща, че е станало едно превръщане на нещата в света. Хваща опашката на коня и казва: „Тази работа съвсем се е променила, шията му съвсем се е изтънила. Божия работа!“ На едно място конят се спъва и човекът пада и се удря. Тогава съзнанието му идва и той си казва: „Какъв съм бил будала, че да се кача на коня и да гледам към задната му страна.“

Питам: От какво произлизат тези състояния? От едно чувство да иде да си пийне повече винце в кръчмата. Винцето е било по-силно от него и го накарало да седне с лице към задницата на коня. Смешно е това положение. Но това често става с хората. На някой човек не му вървят работите: качил се е с лице към задницата на коня. Казва: „Чапращък⁴ е тази работа.“ Той не се е качил както трябва. Започва разни теории, казва: „Докажи ми, светът не е направен, както трябва.“ Разни теории почват.

Вие казвате: „Кога ще се уредят работите?“ Мислите ли, че работите в света не са уредени? Щом не си взел едно правилно положение в съзнанието, ти виждаш, че работите в света не са уредени.

Най-първо на сегашното възпитание на хората трябва да се даде една нова насока отвътре. Когато се говори върху това, трябва да се знае, че е много мъчно да се даде насока на човека отвътре. Допуснете сега, че нещо в училище не ви върви, паметта ви не е добра. Да кажем, че всичко е в паметта. Не може да помните. По пет пъти прочитате урока си и едва го запомните тук-там. Едвам скърпвате

⁴ Забъркана, заплетена, неясна (остар.) (б. р.).

нещата. Учителят ви изпитва и вие минавате за невежа. Не че сте невежа, не сте невежа, но не може да помните. Учили сте, разбирате предмета, но речете ли да се изкажете, не можете да се изкажете, не помните. В такъв случай какво трябва да правите?

Каква беше мисълта. Отде започна обезсърчението на човека? Докато не знае, човек не се обезсърчава. Обаче, като знае работите, се обезсърчава. Вие сега мислите, че гениалните хора не се обезсърчават. Много се обезсърчават. Вие имате една представа за гениалните, че излизат от рамките на обикновеното. Вие сте прави, но вие туряте на гениалните хора едно състояние, което е на боговете. Вие правите гениалните хора равни на боговете. Гениалните хора много лесно се обезсърчават. Той е като човек, който пада на тръни и се убожда на твърда шубрачка. Като си отива оттам, пада на втора шубрачка, после на трета, хваща се и, като се хване, мисли да излезе навън. Гениалните хора използват противоречията. Те имат големи невъзможности. По-големи невъзможности от тези, които среща гениалният човек, няма. Гениалният човек е изпратен да изправи гърбиците на много глупави работи. Докато ги изправи, го държат отговорен. Казват: „Колко глупав човек!“ Когато може да изправи тези погрешки, считат го за гениален. У гениалните хора има едно свойство. Когато гениалният човек се обезсърчи, никога не си навежда главата. Като се намира в най-голямо противоречие, той ще си вдигне главата. Тогава всички хора, които срещаме и които са вдигнали главите си, са все гениални; а всички онези, които спущат главите си надолу, считаме ги за глупави. Глупавият си навежда главата надолу. Има два вида гениални: единият мисли какво да направи, а другият мисли как да се освободи. Онзи, който си е навел главата, мислите ли, че е гениален? Той е натоварен, мисли как да се освободи. За пример яви се един гениален крадец, не могат да го хванат. Разтичат се всички детективи и стражари, шум се вдига. Че този, който краде, не е

ли гениален? Вие мислите, че крадците не са гениални. (*Гениалният човек е този, който има идея да направи нещо добро.*) Представете си един човек, който има жажда за знание. Тук иска книги, там иска книги, не му дават книги от библиотеката. Той иска една книга, не му я дават, понеже я считат за свещена. Идва му на ума да я открадне. Открадне една книга. От кого се извършва кражба? – От гениалния. Само гениалният може да открадне. Питате: „Като хванат един гениален човек за кражбата на книгата, как ще го накажат?“ Какво наказание му турят? Някои момци отиват да крадат дини, отиват с чувал. Като ги хване пѣдарят, туря чувалите на гърба им и ги кара с пълните чували, които са откраднали, да вървят. Питам в дадения случай: Къде е погрешката? Вие казвате: „Да не краде човек.“ Де е погрешката: в онзи, който е крал, в онзи, който го кара да носи, или в онзи, който е сял бостана? Трима виновати хора има. Единият, който е сял бостана, вторият, който го пази, и третият, който отива да краде. Кажете ми сега кой е най-виноват от тримата? Който сее в земята, произвежда житото и го продава; който мели житото и го продава за хляб и третият, който яде хляба – кой е най-виноват от тримата? Вие всякога считате, че онзи, който яде хляба, е виноват. Така е. А другият, който мели житото и го прави на хляб? Онзи, който сее житото, няма ли вина? Ще направите един малък превод.

Вие някой път мислите право, но някой път търсите вината там, дето не е. Според мене причината трябва да се намери там, дето започва едно явление, и там, дето свършва. Всяко явление има две силни точки. Имате точката *А* и точката *В*. Това е проявление от точка *А* до точка *В*. Този момент *Л*, дето явлението започва, какъв е? – Подбудителната причина. Да допуснем, че имате подбудител и ата причина да пеете. Вие сте певец. Каква е вашата подбудителна причина да пеете. Първата причина може да е, че вие искате хората да знаят, че пеете, че сте певец. Втората причина може да бъде, че вие

имате нужда от хляб и пари, и вие пеете. Каква може да бъде третата причина? От любов към пеенето. Имате три момента. Да кажем, че вие сте много амбициозен човек. Какво разбирате под думата амбициозен човек? Какво е лошото в амбициозния човек? Ако един човек е амбициозен, а друг не е амбициозен, каква е разликата? Ние можем да употребим тази дума, но някой път си служим с думи, които не са разбрани. Ако слушате един музикант, един певец, той ще ви повлияе, но от разни гледища ще ви повлияе. Всички хора не се повлияват еднакво. Представете си, че има огън. Туриш в огъня известен предмет, той се запали и трудно гори. Това е едно състояние. Другият предмет, като го туриш на огъня, той се стопява. Имате две състояния. Единият предмет гори при известни условия, а пък другият се топи. Каква е разликата между горенето и топенето. Предметът изчезва вече, не може да се използва по-нататък, а при топенето предметът си остава. Ако турите мед на огъня, вие го имате все таки, имате какво да вземете. Но ако изгорите един предмет на огъня, в края на краищата какво ще вземете? – Нищо. Това са два начина. Искате някой път да живеете само за да се освободите от някое голямо терзание. Какъв метод трябва да употребите – топене или горене? Искате да се освободите от някоя голяма беля, с кой метод ще си послужите – с топене или с горене? (С горене.) Често в обикновения език употребяват израза: „Топи се този човек.“ Или казват: „Гори този човек.“ Кое е по-хубаво: да гори или да е топи? Горенето образува дим, а пък топенето образува влага. Горенето образува индустрията, а пък топенето образува земеделие, дава плодове. Кое е по-хубаво сега: дим ли да имаш или влага? Трябва да се преведе сегашното състояние в света. Вие не може да прогресирате в света, докато съществуват онези процеси.

Всичката погрешка е, че вие мислите, че животът не е такъв, какъвто трябва. Но това е съвсем субективно схващане. Вие мислите,

че съвременното общество не е уредено така, както трябва, но това е едно субективно схващане. Богатите хора казват, че животът е много добре уреден. Питайте управляващите и те ще кажат, че животът е уреден добре. Сиромасите и тия, които не управляват, казват, че животът не е уреден. Вие разправяте за окултизъм, за знание, за всичко това. Каквото и да правиш, пипаш само джоба. Като пипаш парите си, тогава се дава подтик на знанието. Щом нямаш знание, нямаш подтик. Но парите – това е общото усилие на всичкото човешко съзнание. Парите са един резултат на неговата динамическа сила. Съвременните пари, както сега са направени, това са динамически сили на ред условия. Както дърветата, които растат, от тях зависи щастieto и животът на онези хора, които живеят върху тях.

Та парите са резултат на общото усилие на човешкото съзнание, от което всички трябва да се ползват. То е разменната монета на известен труд. Събрани богатства има, но те се дължат на много хора, които са работили. Уредили си държавата и казват, че тази държава е богата. Но това богатство се дължи на работните хора. И като не разбираме закона, искаме изведнъж да бъдем богати. Да ви приведа един пример, който природата употребява. При един богат човек вие трябва да бъдете много способни и много работливи; ще видите тогава, че той ще ви ангажира на работа. Този начин зависи от вашата способност, от способността, която имате. Другият начин е онези синове, които са родени от богатия човек, имат голяма привилегия – родените или приведените. Аз ви давам нов начин за разсъждение. Казвате: „Той е син на богат човек.“ Но вие не знаете какво нещо е това. Онзи, роденият син на богатия човек, е първокласен невежа, нищо не знае и го приемат. После ще го учи баща му, ще харчи пари за него и след години този син на богатия ще

стане учен. А пък онзи, когото богатият приема на работа, той е способен, без да е учен.

Богатият казва: „Аз имам доста будали при мене, други будали не приемам. Ако е будала да си върви.“

Сега ви турям такава форма, за да разберете идеята. Богатият счита за благословение, че Бог му дал деца. Той си представя състоянието на сина и дъщеря си, че ще станат учени, способни, ще се издигнат. Но слугите, които идват, той иска да бъдат хора способни.

В света има два начина: или трябва да започнете като деца, като будали, или трябва да започнете като слуги. Две положения има. Тогава, ако започнете като будали, ще кажете: „Татко!“ Ще се учите да бъдете много мекички. Ако искате да започнете като слуги, тогава ще бъдете под команда. Ще ви казват: това ще направите, онова ще направите. Това са две състояния, с които трябва да започнете. Те са две основни неща. Някой път казвате: „Много голям будала съм, съвсем неспособен съм.“ – Не, не сте съвсем неспособни, силни сте, но не сте богати. Баща ви е способен. Щом вие усещате, че сте неспособен, пратени сте в някоя богата къща и в бъдеще ще се проявите. А пък щом се усещате способен, вие вече сте слуга. Противоречието произтича оттам, че вие разменяте двете състояния: туряте способността на слугата върху синовете и туряте състоянието на синовете върху слугата. Обръщате с главата надолу нещата.

Когато онзи българин се качил с лицето към задницата на коня, казал, че светът не е направен, както трябва. Да допуснем, че три деня сте гладували, какъв начин има, за да се справите с живота? Представете си, че вие сте един първокласен честолюбив певец. Когато пеете, искате салонът да е голям, да е хубаво отоплен, да има реклами. Вие не сте дали още концерта. Но представете си, че изпаднете в едно стеснено положение. Какво трябва да правите?

Хората не знаят, че сте певец. Да просите не искате, да пеете ви е срам. Да просите ви е срам и да пеете ви е срам. А пък имате нужда, имате глад, който ви заставя. Какво трябва да правите тогава? Олга, какво ще направиш ти, ако си в такова противоречие? Да не дава Господ такава работа, но представете си, че Господ ви е дал. Какво ще правите? – (*Ще пея.*) Като се изправиш, тогава ще пееш. След като пееш, тогава работата ще се свърши. Щом се намериш в едно противоречие, ще кажеш: „Ще пея, ще работя, ще вървя напред.“ Те са неща под един и същ знаменател. Думата „пея“ в този случай значи следното: имаш една дарба, която в даден случай може да употребиш. Хубаво, колко души има между вас, които знаят да пеят? (*Класически песни не знаем.*) Вие оставете това класическо пеене. Аз бих ви обяснил какво нещо е класическото пеене, но нищо няма да ви ползува. Каква е отличителната черта на пеенето? Ти никога не може да заставиш един професор да пее. Малко професори има във външния свят, които пеят.

Ние се спряхме между две точки, нали? Едната ние наричаме начало, основна точка, отдето човек започва своето движение, а пък другата – завършва своето движение. То е съдържанието на този процес. За пример изкарвате едно житно зърно от хамбара, хвърляте го на нивата, започва разлагане, гниене. Следната година туряте събраното жито в хамбара. Колко време се минава? Ако сеете житото есенно време, колко време се минава, за да влезе житото пак в хамбара. Ако го сеете по Димитровден, кога го жънете? Към Петровден. В август почвате да вършеете. Към края на август житото влиза в хамбара. Сега престъплението на нещата седи в следното: всяко нещо, което човек взима от природата, считате го за престъпление. Представете си, че седите под едно дърво и не искате да прегрешите от човешко гледище. Искате ли се една ябълка, казваши: „Дано падне някой плод!“ Колко време трябва да чакате, докато падне

плодът? Вие казвате, че не трябва да чакате. Ако вземете и откъснете, ще се намерите в затвора. А пък ако падне, ще ядете и ще вървите по пътя. За всяка работа, която правите, ако мислите, няма престъпление. За всяка работа, която правите и не мислите, има престъпление. За всички работи, които човек е направил, той е виновен, ако не мисли.

Вие, сиромасите хора, хора, създадени от Бога, искате да хвърлите вината върху природата, че нищо не ви е дала. Вие не разсъждавате, в това няма разсъждение. Казвате: „Какво можем да направим? Пари нямаме, власт нямаме, това, онова нямаме. Тогава какво можем да направим?“ Мисълта ни не трябва да дойде до такова едно положение. Всички вие сте натоварени с много стари идеи. Трябва да ви разтовари човек напълно, за да се освободите.

Нали някой път земеделецът сее една нива, но там може да има цигански тръни, магарешки тръни, паламида и, като израснат, много мъчно се жъне нива с паламида. Жънали ли сте една нива, обраснала с паламида? Много е мъчно. Който е жънал, той знае. Във вашите ниви има много паламида, в нивите на живота ви, като ги жънете. Но това положение е повторно, то е произлязло от самите хора.

Сега ще ви дам едно правило, може да го упражнявате. Когато видите, че на един човек му върви, че му е тръгнала работата, не съжалявайте, че вашите работи не са тръгнали. Гледайте да се запознаете с хора, на които работите са тръгнали и да ви е приятно. Ако на вас работите не вървят, не търсете хора, на които работите не вървят като на вас, но търсете хора, на които работите вървят. И като ви разправят, че работите им вървят, да ви е приятно. 10 – 20 души като ви разправят така, ще се измени вашето състояние. Ще ви дам друго едно правило. Всеки един от вас трябва да има по един пчелен кошер. Щом се обезсърчите, за половин час ще отидете при кошера, ще седнете и ще си турите ухото да слушате бръмченето на пчелите. След това ще си отидете. През лятото ще направите това. Като

отидете там, ще се роди някоя хубава идея във вас. Ще мине обезсърчението. Или когато цъфтят дървета, ще ставате сутрин да ги наблюдавате. Те дават идея, опит за мислене, да мислите. Хубаво е да гледате пчелите. Хубаво е да гледате една река как тече. Вие не се отказвайте да гледате една река как тече, понеже това дава подтик. Това е животът, който се проявява. Казваш: „Аз да гледам реката как тече!“ Не целия ден, 10, 15, 20 минути. И като наблюдавате реката, ще се върнете съвсем ободрен. И като влезете в една градина, дето цъфтят растенията, ще се върнете съвсем ободрен. И ако влезете в един пчелин, дето пчелите са хубаво подредени, пак е същото. Природата възпитава сега хората по един положителен начин. В съвременните градове хората са лишени от тези подбудителни причини. Земяделците имат тези условия. Българите се обезсърчават някой път по единствената причина, че няма кой да сее нивите. Някой има 10 декара двор. Казва: „Кой ли ще ги чака сега плодовете!“ Не иска да сее, а пък, като види плодовете на някого, казва: „Много му е родила крушата.“

По някой път ви гледам да казвате: „Не ни върви, толкоз години се занимаваме с окултизм.“ Вие изучавате окултизма като лотариен билет. Помнете едно: окултизмът не е лотариен билет. Такъв окултизм го има на Запад, във Франция се явява. Аз съм привеждал този пример. Един учител по окултизма се явил, за да покаже чудесията на окултната наука. Но трябвало да му се дават пръстени, огърлици и други скъпоценности. Това са видни парижани, от най-висшето общество, които се подвеждат. Той се качва на експреса. Той бил окултист, скочил от трена и после трябвало детективи да го търсят.

Щастието на човека е вложено в самия него. Искам само да ви покажа, ключа да ви дам, отдето може да отворите вашето щастие. Да знаете отде да започнете. Единствената мъчнотия е, че вие не знаете

де ще турите вашето щастие. Трябва да ви се даде този ключ. Следния път ще ми напомните да ви кажа, понеже слънцето изгря. Слънцето ми казва: „На тези хора после ще им кажеш къде е щастието, а пък сега да вървят на работа.“ Следният път ми напомнете да ви кажа къде е щастието на човека.

Сега вземете за упражнение до следния път следното: всеки един от вас да може да вземе вярно в първата мажорна гама горно до и долно до, само до.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

24 лекция от Учителя, държана на 12 април 1935 г., София, Изгрев.

РАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ

„Отче наш“

Каква беше последната тема? „Положителни и отрицателни състояния.“

Какво подразбирате под едно положително и отрицателно състояние. Ако имате да се справите с едно положително и отрицателно състояние, как бихте се справили? Защо положителните и отрицателните състояния се привличат, а положителни и положителни се отблъскват? Да кажем, че по естество две положителни и отрицателни състояния се привличат. Да допуснем, че вие казвате „*празно ми е*“ или „*пълно ми е*“. Употребявате това изречение „*празно ми е*“ или „*пълно ми е*“. Какво подразбирате, като употребявате това изречение? В единия случай разбирате нещо повече, доволни сте от нещо, а в другия случай не сте доволни. От какво произтича недоволството, че ви е празно. Какво има от това, че един чувал е пълен, а другият е празен? Кое състояние е по-хубаво – да носите празния чувал или пълния чувал. Да вземем пълното състояние. То не е елементарна идея, но е сложна. Вашият чувал е пълен. Мислите, че имате една каруца, ще натоварите чувала, ще го продадете, ще вземете пари. При пълния чувал разбирате, че имате добри условия. Допуснете, че казвате „*пълно състояние*“. Допуснете, че вие сте гладен, имате едно отрицателно активно състояние. Аз казвам: Имате едно положително пасивно състояние. Вие сте гладен, то е отрицателно положително състояние. Гладът е отрицателно състояние. Гладен сте и желаете да се нахраните, то е положителната страна. Най-после вие се наядете, внасяте нещо във вашия стомах. Вашият стомах вече е пълен. Какво става? Работил си в природата.

Вие напълняте чувала. Виждате една опасност. Ако оставите 4-5 дена вашият чувал да седи в туй състояние, веднага ще ви сполети някое зло. Природата се намесва, иска да изпразни този чувал и тя започва да го празни. За 4 – 5 часа тя изпразни чувала ви. Туй изпразване означава, че храната се е смляла. Стомахът остава пак празен. Изработеното, което е взето през стомаха, го прекарвате през белите дробове. И там не остава дълго време. Образува се известна енергия, която се изпраща в мозъка. Тази енергия не остава и там, тя постоянно се сменя. Постоянно има една промяна. Когато стомахът е пълен, природата мисли да го изпразни. Вие щом го изпразните, не се съгласявате с природата. Тя казва: „С празен стомах е по-добре.“ Вие казвате: „С пълен е по-добре.“ Вие настоявате на вашето, тя настоява на своето. Вие пълните, тя изпразва; вие пълните, тя изпразва. Има ли противоречие във вашите разбирания? Трябва да направите превод на „пълни и празни“. Колко превода може да имате?

Да допуснем, че вие казвате тъй: „Този човек има благородни пориви.“ Какво подразбирате? Откъде идат тия благородни пориви? – Безразлично е. В какво седи един благороден порив? Да допуснем, че имате желание да учите. Това е един порив. Но от само себе си ли е това. За пример вие желаете да четете. Какви са съображенията ви? Или допуснете, че имате желание да растете, да станете голям. Или искате да станете учен, силен. Има ред подбудителни причини. Сега това е един нов начин за разсъждение. Например намирате се в едно тягостно състояние. Вие трябва да намерите на какво се дължи туй състояние. Тягостното състояние може да се дължи на физиологически причини. Може да сте яли някое ядене, храносмилането става неправилно и вследствие на това се образува едно тягостно състояние. Може да се дължи на някоя външна, обществена проява. Имате нужда от пари, пък нямате. Имате нужда от

средства, пак имате едно тягостно състояние. Да допуснем, че вие сте студент някъде, баща ви не е изпратил пари, имате едно тягостно състояние. Може да има ред други причини за вашето състояние. В дадения случай какво трябва да правите? Сега да почнем от най-елементарното: ако вашето тягостно състояние произтича от храната, трябва да измените храната си. Щом измените храната си, ще се измени душевното състояние. Как може да се измени състоянието? – От вас зависи да направите подбор. Или баща ви не е изпратил пари. Писали сте му грубо писмо, не ви е пратил пари. Какво трябва да направите в дадения случай? Вие на баща ви с вашето писмо сте му дали горчива храна; баща ви ял и той е в лошо състояние. Вие трябва да бъдете лекар, да излекувате неговото състояние. То се връща на вас, той не ви изпраща пари. Какво трябва да направите? – Ще му напишете едно хубаво, отлично писмо, ще се извините, че сте били малко груб. Какво ще кажете? Как ще се извините на баща си? Да кажем вие сте писали; „Вие сте баща, но много жесток, не влизате в положението ми. Много лоши черти имате.“ Ред работи сте надрънкали. Как сега ще оправите тази работа? Някой път, като не ви върви работата, надрънкате на Господа: „Не искам да живея, дотегна ми този живот, аз съжалявам, че съм дошел на Земята.“ Дрънкате на Баща си. Искате да заминете някъде, но не знаете къде. Искате да умрете. Какво подразбира да умрете? Всички казват: „Искам да умра.“ Какво разбирате? Едно говорите, друго разбирате. Търговецът иска да умре, защото няма пари. Дай му пари, не иска да умре. Той иска да избегне сиромашията, да се скрие под псевдоним. Той иска да живее, да си измени името, от една държава в друга отива, а вие мислите, че той умрял. Неговото име се изменило, а той е пак същият. И вие, когато някой път искате да умрете, искате да смените името си, нищо повече. Да умреш, значи да искаш да измениш тия състояния на даване и вземане, да се освободиш, никой да не те

търси. Когато тия хора имат да ти дават, ни най малко не искаш да умреш, искаш да живееш. Значи всеки, който иска да живее, подразбира, че външните условия са добри. Всеки, който иска да умира, подразбира, че външните условия не са добри; който иска да живее, подразбира, че външните условия са добри. Сега коя е подбудителната причина? Туй какво показва в характера на човека? Един човек, който иска да умре, и един човек, който иска да живее, какъв е характерът им? Ако умножите 1 по 1, колко ще даде? – Пак едно. Защо 1 умножено по 1 дава 1? Защо 1 плюс 1 дава 2. Защо при умножението единицата си остава същата, а при събирането се увеличава? Защо 2 по 2 е 4 и, ако ги събереш, пак е 4? – Сега законът е тъй, че едното, като се умножава на едно, дава пак едно; а 2 по 2 е 4 и 2 и 2 е пак 4. Щом дойдете до другите числа, 2 по 3 е равно на 6; а 2 плюс 3 е равно на 5. В дадения случай 1 умножено на 1 дава 1 е положителен резултат. Всякога, когато едно число не се мени, то е положително, а щом се мени, то е отрицателно. Положителните числа не се менят, а отрицателните се изменят. Идеята е сложна. Казват: „Не се изменят.“ Ситият човек няма защо да яде, това е положително състояние. Той отказва, не се мени. Предложиш ядене, казва: „Аз не съм гладен.“ А гладният, веднага щом му представиш храната, счита това за една привилегия. Богатият, и да му даваш пари, няма да иде да работи, а бедният, щом му дадеш пари, той е готов да отиде да работи. Сега ние сравняваме. За пример вие за какво считате болестта? – Тя е един аристократ; здравето това е един демократ, преведено на политически език. Болният човек е аристократ. Трябва да му услужват. Той ще седне, казва: „Моля!“ – Иска да му услужват един, двама, трима души. Щом е здрав, той е демократ. Сам си шета човекът. Питам сега: В дадения случай какво подразбирате под „богат“ човек? Този човек е богат, но какво му липсва? Липсва му здраве. И на вас, които му служите, той ви плаща. Казвате: „Той е

богат.“ Болният човек е богат. Болните хора са много богати. Говори меко, говори сладко: „О, братко!“ Подкупва те отвън. Онзи, здравият човек, не е толкова мек, говори грубо, но демократ е. Чака за работа.

Неразбраните работи са и отвлечени работи, туй, което вие не разбирате. Числото 1 е едно положително число. И 2 по 2 дават пак един резултат, който е положителен – 4. Числото 1 е положително и второто число е положително ($2 \text{ по } 2 = 4$). Числата, които се умножават, са положителни. 2 и 2 са отрицателни числа, но те дават един положителен резултат. 2 умножено на 2 са числа, с които работим, резултатът е положителен. Тъй, както е поставено числото 4, имате следния резултат. 2 по 3 равно на 6. 2 по 2 равно на 4. Може ли да обясните как 2 по 2 е равно на 4?

Да кажем, вие се срещате с вашата приятелка. Хващате се за ръцете, колко ръце стават? (Четири.) Добре. Но срещнете един ваш приятел, хващате се с него пак за ръцете. Стават пак 4. Срещате се с един ваш приятел, имате 4 ръце. Хващате се с една ваша приятелка, имате пак 4 ръце. В първия случай двете ръце са положителни, двете са отрицателни. Резултатът е пак 4. Ще се объркате малко. Вие се обърквате от формата на нещата. Сега да ви обясня другояче. Представете си, че ви срещне един богат човек, а вие сте сиромас. Той ви хване с двете си ръце. И вие го хванете с двете ръце. Какво мисли богатият човек и какво мисли сиромасът в дадения случай, като се хванат? Богатият мисли да даде пари. Сиромасът – да вземе. Хващат се за ръцете. Но има друго. Да кажем, богатият срещне сиромас, казва: „Аз имам работа за един работник, готов ли си да работиш на лозето ми?“ Той казва: „Готов съм!“ Тогава, като се държат за ръцете, правят пазарлък. „Парите ще дадеш!“ – „Ще ти дам 4 английски лири довечера, като се върнеш. Това е норма. Понеже ти имаш две ръце и аз две – 4.“ – „Колко пари ще ми дадеш?“ Четири е резултат на работата, която е свършена. Туй е само едно обяснение.

Питам сега: В дадения случай, ако вие имате едно състояние, което ви е хванало с двете ръце, ако сте сиромаш и сте хванали богатия за ръцете, какво трябва да направите? – Каквото да ви предлага богатият, да го направите. Ако е за лозето, законът е все същият; на лозето или като учите в училището, или като преподавате – каквато и да е работа. В дадения случай, ако сте богат човек, какво трябва да направите? – Трябва да бъдете готов да отделите нещо от себе си, трябва да се справите с едно ваше състояние. Вие имате нещо, не знаете как да го скриете. Намирате се в трудно положение. Човек всякога се намира в трудно положение. Какво трябва да направи? Той най-първо трябва да търси помощ. Отвътре трябва да търси помощ. Той търси помощта. Ако мъчнотията ви е посрещнала в живота, най-първо ще повикате на помощ вашия ум. След това ще повикате други работи. Кого ще повикате още? – Ще повикате вашето сърце, вашите чувства. Следователно, щом повикате ума си на работа и сърцето си на работа, ще имате един резултат. Какъв резултат ще имате, ако мъчнотията е от умствен характер? Как ще поставите математически отношенията? Кой е богатият, кой е сиромашът? Ако мъчнотията е от умствен характер, тогава кой е богатият и кой сиромашът в дадения случай? (*Сърцето е богато.*) Съгласни ли сте всички? Ако мъчнотията е от умствен характер, кой е богатият и кой сиромашът? Кой е причината за тая мъчнотия на ума? Ако човек се мъчи в умствено отношение, кой е причината? Или ако той се намира в мъчнотия в сърдечно отношение, кой е причината? Вие още не знаете причината? Но знаем факта. Кой ще плаща? – Трябва да дойде сърцето. Кой е богатият? – Който плаща парите. Ако при една умствена мъчнотия вие нямате подкрепата на вашето сърце, вие няма да може да свършите нищо. Тогава сърцето ви трябва да бъде в едно добро разположение. Богато трябва да бъде! Да допуснем сега, че вие обърнете процеса. Например мъчнотията е от сърдечен характер.

Тогава умът ви трябва да бъде в едно добро разположение, да разреши въпроса. Кой ще работи? – Който работи, всякога страда. Страданието всякога иде от работата.

Кой почива? Какви са процесите в природата? Тази дума е малко двойствена, т.е. такива са процесите в природата. Ние сега говорим за известни процеси, които се видоизменят. Има процеси, които вървят по един правилен път, и има процеси, които не вървят по правилен път. Да кажем, вие имате едно лошо разположение на чувствата. И за да се измени вашето състояние, то може да стане само под действието на вашия ум. Имате една неправилна мисъл във вашия ум. Тя може да се смени само под действието на вашето сърце, ако нямате някой друг повод. Значи, ако мъчнотията е от умствен характер, тук влиза вече светът на мъдростта. Трябва да се позовете на мъдростта, за да ви даде един план, по който може да се оправят работите ви. А понеже Мъдростта е във връзка с Любовта, тя ще предизвика вашето сърце. И тогава сърцето ще помага на вашия ум. Сега те са колективни състояния. Мъдростта показва една голяма група от разумни същества, които са минали преди вас по този път и са разрешили тия въпроси. Ако вие, които вървите по пътя на сегашния човек, не сте свикнали още да се справяте с тия състояния, ще страдате. За пример, колкото и да знаете, макар някой от вас да изучават астрологията и всички астрологически знаци, има и още нещо. Да кажем, някой има венериното влияние, но положително, сто на сто, може ли да кажете какво влияние ще упражни при известни условия? Какво влияние ще упражни Венера? Относително, донякъде, може. Какво разбирате под добро венерино влияние и лошо венерино влияние? – В доброто венерино влияние знаем Венера дава, а при лошото влияние Венера взема. Тя е търговка. Каквото има да дава, тя дава, а каквото има да взема, взема. Лошите аспекти не са нищо друго, освен че природата взема от вас. Вие казвате: „Юпитер има лошо съчетание.“ На какво се

дължи лошото съчетание? Казват тогава: „Астрологически така е поставено“; за един човек, като се е родил, туй съчетание е разумно. То не е произволно. Кой ви е поставил в туй лошо съчетание? Под „съпоставяне“ иска да каже, че зависи от дните, от месеците, от годините, но все таки това не е произволно. Вие нищо не знаете. Не сте ли вие, които сте избрали деня, кога да се родите, вие, съзнанието ви? Вие казвате: „Не съм аз.“ В съзнанието си не помните, че сте избрали деня. Роден сте, да кажем, в 31-та година на миналия век. На колко години сте сега? 104. Или, да кажем, роден сте в 90-та година на миналия век? – 45 години. Туй не сте го избрали вие. То е наложено от външните условия – от баща ви, от майка ви. А туй състояние на баща ви и майка ви е наложено от вашия дядо и прадядо. Защото когато са се родили вашите баща и майка, това не е избрано от тях, а от дядо ви. Значи имате няколко поколения, които са взели участие за това състояние, при което се намирате вие. Зависи от положителните и отрицателните състояния. Да ви поставя сега работата малко по-ясно. Защото, както е поставено, вие не можете да разсъждавате по единствената причина, че не разбирате. Щом се говори за една мома и един момък, вече момата и момъкът не могат да мислят правилно. Във вас се зараждат две идеи. Едната идея, от която може да извадите вече пример: като се представи на момъка една мома, той не може да бъде спокоен, хладнокръвен. Той иска да знае красива ли е или не. Дали е свършила училището? Магнетична ли е или не, какви са баща ѝ, майка ѝ. Обща идея да има. На момата, като и се каже за един момък, и тя иска да знае какъв е. Представете на една мома портрет на момъка, тя се интересува не от научна работа, да разбере портрета, какво е създала природата, а иска да знае сегашните условия на живота.

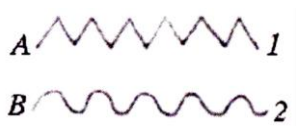
Та казвам, представете си казаното в търговско отношение. Вие купувате известна стока. Да кажем, купили сте известна стока, която

трябваше да се продава през лятото, а тя е дошла през есента. Следователно изгубили сте пазара. То е един лош аспект, нали. Заръчали сте я за едно време, а тя не е дошла навреме. Следователно изгубили сте условията да я продадете. Туй е една загуба. То е едно отрицателно състояние, показва, че сте били един непредпазлив човек. Не сте разбирали от тази работа, не сте взели много неща в съображение. И вследствие на това претърпявате един малък неуспех. Какво има, ако изгубите? Не сте спечелили, имате една малка загуба като търговец. Или, да допуснем, друго може да се случи. Вие сте екскурзиант, не сте взели в съображение някои мерки. Излизате на екскурзия, взели сте студена храна, връщате се малко неразположен, тръпки ви побиват.

Всички боледувате. Казвате: „Не си струва да ходи човек на разходка, на екскурзия.“ Къде е погрешката? – Погрешката е в избора на нещата. Най-първо, като излизате на екскурзия, трябва да изберете времето. Да познавате местността, дето ще ходите и колко енергия може да иждивите. Трябва да вземете и ред други съображения, да имате всички удобства. Един екскурзиант трябва да има хубави обувци. Той не може да ходи с папуци (*чехли*), да излезе на планината с клепките, сняг има там. Ама той може да е здрав. Колкото и да е здрав, трябва да има хубави обувци. При полетата той може да носи клепките, но нагоре трябва обувци. А той е отишъл с тънки дрехи, с една копринена дреха, без палто и се връща болен. Екскурзиантът има ли нужда от копринена риза? Копринените ризи за кого са? – За хората. Когато се обличат в копринени ризи, то е за хората, не е за себе си. И когато искаш да бъдеш хубаво облечен, пак се обличаш за хората. То е един външен подтик. Ако вие не живеете в едно общество, вие ще ходите крайно negliже; но понеже живеете в общество, туй е една положителна причина – обществото ви заставя да бъдете добре облечен. Защото всеки, който ви срещне, ще обърне

внимание на палтото, на връзката, на дрехата, на прическата, на обувката ви, защо сте така раздърпан. На всичко това и ще ви направят веднъж-дваж няколко забележки. Или да допуснем, ако вие сте сам, никога няма да се научите да пишете. Ако пишете на вашия приятел, той веднага ще ви направи забележка върху писането, върху изложението на писмото, върху правописа, вие сте принуден да пишете хубаво. И така трябва да бъде.

Та казвам: Външният свят, природата отвън, иска да ни застави разумно да работим. Някои от вас искат да изменят температурата си. Сега какъв е начинът да търпиш? Нетърпеливият човек има такива данни (Фиг. 1).



Фиг. 1

1 – A – той е нетърпелив

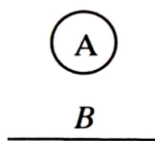
2 – B – той е търпелив

Щом се намерите в едно трудно положение, вие трябва да измените вашето състояние. Представете си, че ви поставят на върха на една върлина. Допуснете, че имате една плоскост от един квадрат и с тази върлина ви повдигнат на 1000 – 1500 метра. Какво ще бъде вашето състояние? Страх, нали? На 1500 метра ви вдигнат, седите вие, какво трябва да направите в дадения случай, за да се избавите от тягостното състояние на страха? На 1500 метра височина на тази върлина, седнал на един квадрат, ще се страхувате. Най-първо трябва да се научите да пазите равновесие. Ако турите един човек на тази плоскост да го дигате нагоре, нали той ще се уплаши? Ако турите една птица и я дигате нагоре, тя ще се уплаши ли? Като я дигате нагоре и, като дойдете до някъде, тя ни най-малко няма да изпита

този страх, не може да падне. В птицата има самоувереност. Като я дигате на тази височина, птицата ще хвъркне. Ако е човек обаче, какво ще прави горе на повърхността? Птицата във въздуха ще слезе, а вие нямате условията на птицата. Сега вие не можете да направите една аналогия. Има състояния, които вие не може да разрешите в човешка форма. Ще ги разрешите във формата на една птица. Да кажем, вдигат ви на 1500 метра височина, не ви дават никакви условия да слезете долу, какво ще правите? Човек ще зависи от милостта на тези, които са дигнали тази върлина горе. Ако вземете положението на птицата, ако имате състоянието на птицата, вие ще бъдете независими от външните условия. Преведете думата „птица“ в дадения случай. Как ще я преведете? Когато ви качат на 1500 метра височина, на тази върлина, човек в дадения случай е човек, но човек животно. Вие може да си представите тази височина. Ако поставите една овца, ще имате еднакви резултати. И овцата ще скочи, ще се самоубие. Пък и вие, ако направите същото, и вас ще ви турят на това положение. Значи под думата „птица“ аз разбирам в дадения случай да мислите. Мислите ви да дават условия, крила. Крилата на птицата са условия, чрез които вие може да преодолеете мъчнотиите.

Сега, тъй както са поставени числата в природата, те имат свой смисъл. Тъй както вие сте изучавали числата, аз за тия числа не говоря. Ако вие имате едно житно зърно във вашия хамбар, ако не се изменят неговите условия, туй житно зърно ще остане само. Ако имате в хамбара две житни зърна и умножите едното зърно на другото, колко ще имате? По обикновеному пак едно ще имате. (*Ако имате две житни зърна в хамбара, пак две ще останат.*) Но умножете едно житно зърно, резултатът колко ще бъде? (*Ако умножим едно житно зърно на себе си, ще остане пак едно.*) Добре! Ако житното зърно го посеете и то почне да расте и даде плод – 30, 60 и 100, този процес какъв е? На събиране или на умножение? (*Той не е познат в*

математиката.) Посеете едно житно зърно в земята, а то в класа дава плод. Едно посяхте, а 30 – 60 или 100 дава в класа. По какъв процес дойдоха тези плодове По процес на събиране или по процес на умножение? – Може ли да умножиш едно число само на себе си – 2 по 2? (Едно число може да се умножи само на себе си.) Да допуснем, че един човек е два метра на височина. Тия два метра, след като ги умножиш, на 4 могат ли да станат? Вие казвате едно число умножено на себе си, но то е един процес: едно се говори, но друго се разбира. Вярно е, ако имате една гумена връв от 2 метра. Аз мога да изтегля тази гума на 3 и на 4 метра. Тя се умножава. Има възможност, като я изтеглите, да образува 4 метра дължина. Това е крайният предел на умножението, до което една гума може да дойде. Ако искате повече да я изтеглите, тя ще се скъса. Но след туй, ако я пуснете, тя пак ще бъде 2 метра.



Фиг. 2

Или пък ако имате една връв от 2 метра и направите една крива линия, едно колело, в какво ще бъде печалбата? Ако турите една гума в права линия и в крива (Фиг. 2), по какво ще се отличават? – По мястото, което заемат правата линия и кривата линия. Кривата линия вече завършва. Имате една крива, да кажем *A*. Да допуснем, че този кръг е от 2 метра. И правата *B*. Кой е богатият в даденият случай? Кой има повече – кривата линия или правата линия – по отношение на пространството. (*Кривата линия е по-богата.*) Тъй е.

Та математиката и геометрията, тъй както се преподават, в природата, има съвсем друго предназначение – да научи хората да

мислят. Щом се научат да мислят, тя превръща известни математически отношения в геометрически форми. И всяко затруднение, което вие срещате в живота си, то е математическо отношение на известно число. Може да е конкретно в математическо или в алгебрическо отношение, може да е и математическо, а може да е и геометрическо отношение. Най-първо ще започнете с аритметическите процеси, после с алгебрически и ще свършите с математически отношения и процеси. После ще минете в геометрията.

Сега как ще превърнете едно отношение във форма? Да кажем имате така: $A : B$, както $B : D$. Как ще ги превърнете? Туй е отношение. Превърнете ги в геометрическа форма. A – Иван, който е сиромаш, няма ни къща, ни дрехи, тъй си е голтак, както го виждате, се отнася към B – един ангел, както $C : D$. $A : B = C : D$. Питам тогава A и C и B и D какви са отношенията на A и B и C и D ? *(Туй геометрически може да се изрази като два триъгълника, единият по-малък, другият с по-голямо пространство.)*

A е Иван, който няма нищо, малкият триъгълник, а другият – B , който е богат, големият триъгълник. Както C към D – сиромашията към богатството. *(Това ще ги впрегнете на работа.)* Кой ще работи? – Сиромашията. Та казвам, щом се намирате в едно трудно положение, в сиромашията, значи ще накарате вашата сиромашия да работи. A ако сте богат, ще накарате вашето богатство да помага. Сиромашът ще работи, а богатият ще помага. *(Богатият ще даде смето на нивата.)* Той ще помага в дадения случай. Единият ще даде капитала, а другият ще даде работата. E , вие, след като знаете така хубаво да смятате, а при това този процес не го прилагате в живота – не работите! Или аритметически ще работите, или алгебрически ще работите, или математически ще работите. Сега казвате: „Този има лош аспект.“ Вземете в астрологията, какво се разбира под лош

аспект? (Николай: *Всякога се разбира известна трудност, която човек може да срещне в своя живот.*)

Туй е външната страна, а вътрешната страна? (*Нехармонично действие на силите в човека.*) Вътрешната страна, ето къде се намират мъчнотиите. Представете си, че вие сте беден човек, отивате при един богат и се намирате при вътрешни лоши условия. Дядо ви или прадыдо ви е направил една пакост на този богат човек. И той помни. Но вашият дядо и вие имате една вътрешна хармония. Дядо ви е направил една пакост на този богат човек и той по никой начин не е разположен да помага на тази фамилия; туй е вътрешната лоша страна. А външната лоша страна е, че вие отивате, но сте болен. Гледа ви човекът и казва; „Вижда ми се вие сте слаб.“ В него има желание, но мъчнотията е във вас. А в другата страна вътрешните мъчнотии са в дядо ви, който е направил една пакост на този богат човек.

Сега добрият аспект. Дядо ви е направил някога добро на тази фамилия. Казва; „Дядо ви един ден направи една голяма услуга, искайте от мене, ще направя всичко, което е възможно, което е добро заради вас!“ Тъй се образува в кармическия закон, дето казват, добрата карма и лошата карма. Ето вътрешните обяснения и вътрешните отношения.

Та казвам, вие сте дошли до едно място, трябва ви една практическа школа. Вие изучавате теоретически работите. Казвате: „Трябва да бъдем добри“, а не знаете как да бъдете добри. Казвате: „Аз искам да бъда даровит“, а не знаете как да бъдете даровит. Казвате: „Аз искам да постигна това“, а не знаете, нямате методи как да постигнете нещата. Имате обикновени методи, с които работите. Имате да пренесете десетина килограма вода. Вие вземате с някоя чаена лъжичка. И тя ще свърши работа, но като работите целия ден. Така е добре, ако е за търпението, но не може да имате постижения. Но ако имате една голяма лъжица, която взема по едно кило, ще

свършите по-скоро. Ако вземете една чаена лъжица, която за всяка лъжица отнема една секунда, десет лъжички колко секунди правят? Десет хиляди секунди ги превърнете в минути. (*Около два часа и половина.*) Научете едно правило: носете всяка мъчнотия! На каквато и мъчнотия да се натъкнете, носете я, не мислете, че тази мъчнотия е неразрешима. Ти ще кажеш: „Тя е разрешима, но аз не зная правилата, по които може да се разреши.“ Мислете, че мъчнотията може да се разреши, само че не знаете по кой начин. Съвременните хора, които не са окултисти, и те са почнали да прилагат практически този закон. За пример, като види един човек, на когото не може да повлияе, той ще намери друг един свой приятел и ще каже: „Еди-кого познаваш ли го, не можеш ли да кажеш една добра дума заради мене?“ Ако този не може, той ще намери втори, трети. Ако и той не може, той ще каже: „Ти някой друг приятел не можеш ли да намериш, който да каже една добра дума?“ А някой път той намери 1, 2, 3, 4, 5 души, които да въздействуват на този човек. Тия хора вървят по един много правилен път. А някой път вие искате изведнъж. Тогава вие, без да знаете, мязате на един цариградски арменец, който свършил „Роберт колеж“. Той, като чел Библията, имал нужда от 3 хиляди лева и му хрумнала идеята да ги поиска от един от мисионерите, който е бил професор там. Казва му: „Господ ми каза, да ми дадеш 3 хиляди лева на заем.“ Професорът се намира в чудо и казва: „Ако Господ ти беше казал, трябваше да ми даде да имам 3 хиляди лева, пък аз нямам и няма откъде да ги взема, тъй че казал ти Господ от друго да ги търсиш. Ти не си разбрал.“ Казал ти Господ! И всичките задачи може да се разрешат. Няма задача в света, която не може да се разреши. Само трябва да намерите човек, който е разрешил тази задача. Това и учениците го правят. Не може той да реши задачата си, ще намери друг, който ще му реши тази задача. А който не търси някой да му разправи, той ще се труди, труди и остави задачата нерешена.

Необходимо е едно малко спомагало в дадения случай. Та вие трябва в приложението да залегнете. На вас ви трябва практически методи за приложение. Всяка задача може да се разреши!

Николай, колко отношения има между *A* и *B*? Тук, в дадения случай, имате едно отношение. *(Да, може да има и други отношения B и A и D и C. Комбинации от четири елемента във втори клас, значи $3 \text{ по } 4 = 12$ върху 2, или = 6. Всичко 6 отношения може да има.)*

По какво се отличава един човек, който е съобразителен, и един, който не е съобразителен? Допуснете, някой поставил цветя, природата да ги полее. А времето не ги полива. Има известни съображения. Това време има известна закономерност, в която пролетта или лятото е сухо. А този не се сеца да купи една лейка и да полее цветята, а казва: „Ще изсъхнат цветята!“ Какво трябваше да направи той? – Да купи една лейка, да полее цветята. Ако поливат отгоре, добре, ако не поливат отгоре, той да ги полее. Вие сега страдате от туй ваше схващане, вие сте изнесли навън цветята и казвате: „Не помагат, съдбата е такава. Астрологически условията не помагат.“ Добре, те не помагат, а ти можеш да си помогнеш. Има един Юпитер в тебе, който може в дадения случай, когато външният Юпитер не помага, вътрешният да помага. Има един Сатурн вътре в тебе; външният не помага, вътрешният помага. Има една Венера вътре в тебе; външната не помага, вътрешната Венера помага. Та има два зодиака: един външен и един вътрешен, който всякога помага. Когато външният не помага, вътрешният помага. Един Сатурн, който е много благороден, а външният, вие го знаете. Той и помага, и не помага. Но вие до тази астрология не сте дошли още. Поне половината знаете сега.

Но всичките задачи, всичките мъчности, които постигат човека, той може да ги преодолее. Туй като правило го поставете, без да го

знаете: всичките мъчнотии, които сполетяват човека, той може да ги преодолее, макар да се поохлузи кожата му.

Всичко, каквото човек желае, може да го постигне. Но не в един ден, не в една година, не в един месец. Турете туй отношение! – Само в даден момент. Защото денят, седмицата, месецът, годината са една външна обстановка на нещата. За онзи, който разбира, природата си има един вътрешен начин. Да кажем, едно растение изисква по обикновения начин, в който то е поставено, 4, 5, 6 години, за да даде плод. А има един начин в природата, дето всичко туй може да стане в 4 – 5 часа. Казвам, едно дърво в 4 – 5 часа може да израсне. Като го сееш сутринта и до обед да ти даде плод. Едно лимонено дърво или портокал, като го сееш сутринта, още до обяд да имаш портокали. По обикновения начин ще чакаш 5-6 години за това. А по онзи, вътрешен начин, за един ден от сутрин и до обед и вечер ще има узрели портокали. Но те са неща изключения, за бъдеще. Това е златният век! То е щастието на човека, за което вие постоянно мечтаете. Все за него мислите. А вървите по онзи метод, дългия, който взема 4-5 години. Всичко, каквото човек желае, може да се постигне. Но трябва знание, трябва да знае как да го направи. И да се не обленява да добие знанието.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът.

25 лекция от Учителя, държана на 3 май 1935 г., София, Изгрев.

ОРГАНИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ СИЛИ В ЧОВЕКА

„Отче наш“

Какви бяха основните положения на миналата лекция? *(Природата има за предназначение да научи хората да мислят. Всички мъчности, страдания, задачи са разрешими за човека, само той да намери метода, по кой начин. Всички задачи за човека са разрешими.)*

Как схващате вие мъчението и страданието, различието между страдание и мъчение? Човек се мъчи да постигне нещо и страда за нещо. Тази дума „мъка“ се раздвоила. Мъчи се да постигне нещо, мъчи се този човек или мъчат го. Можете ли да кажете „страдат го“? *(Не.)* Защо можеш да кажеш „мъчат го“, а не можете да кажете „страдат го“. Кое е по-благородно – да се мъчи човек или да страда? Тогава едни и същи ли са причините, които причиняват страданието и които причиняват мъчение? Според новото разбиране страданието по огънатата линия ли върви, по изпъкнала или по права линия? И мъчението по каква линия върви в геометрията? Коя част от геометрията изучава мъчението? Като ученици кои линии ви са най-подходящи? Специалността на мъчението каква е? Сега ви задавам въпроси, на които не може да намерите връзката. За пример, ако ви се даде един музикален тон. *(Учителя взема един тон с глас, спокойно.)* Какъв тон е това? На пианото го намерете. *(Тонът фа)* То е българското фа. Аз вземам *фа* бе (бемол) и *фа* ди (диез). *Сол* бе и *сол* ди, и *ла* ди. Сега трябва да намериш най-първо в коя система е *ла*. Значи в една гама можеш да научиш тоновете. Но щом минеш в по-горна гама, не можеш да ги различиш. Има една естествена гама,

отдето започват тоновете. Но щом минеш в друга, тоновете трябва да се различават.

Някой път допуснете, че имате скръб, имате и мъчение. При скръбта какво имате? (*Бемол.*) А при мъчението? Тогава има бемоли, които са влажни. Нали казват: „Тонът е сочен и сух е тонът.“ Казвате: „Сухо пее той.“ Значи тонът е сух. В музиката тонът може да бъде влажен и сух. Или другояче казано: има известни тонове, които са остри и меки.

Страданието върви по изпъкналите линии, а мъчението върви по вгълбнатите линии. Следователно ти не можеш да направиш едно мъчение в света, ако не разбираш закона. За да поправиш мъчението, ти трябва да минеш от едно състояние в друго. От едно състояние на една огъната линия, дето нещата се събират, в друго състояние, дето нещата се разпръскват. Та по някой път човек от страданието може да мине в мъчението, а някой път от едно състояние на мъчение човек може да мине в състояние на страдание. Тогава хубаво е, че те мъчат. Като те мъчат, ще те накарат да работиш. За пример волът, като го впрегнат, той страда ли или се мъчи? Той с хиляди години е бил под крушата, ял и пил, въртял си опашката. Господарят казал: „Я вземете това дете и го накарайте да се учи!“ Впрегнали го и той се учил да работи нещо. Някой път вие разглеждате нещата много повърхностно. Да кажем един човек го мъчат. Майката по някой път, когато детето не иска да даде нещо, което е взело, взема му го насила от ръката и то плаче. А страданието има повече вътрешен, дълбок характер. Човек, който може да страда, има морален характер. Мъчението има повече физически характер. Когато човек се мъчи, той е на физическото поле. А когато страда, има повече духовен характер. Сега не е въпрос за страданието, но от какво зависи силата на човека. – Човек може да бъде силен, ако е физически силен. От какво зависи неговата сила? – От неговата воля; ако физически

работи неговото тяло, от неговите мускули. Значи от мускулите зависи. Зависи и от стомаха му. Стомахът е център на физическата сила на човека. За да бъде човек физически силен, непременно трябва да има един отличен стомах, физическата сила на човека е в стомаха и в неговата симпатическа нервна система. Тя е раздвоена, физическото здраве зависи от силата на човека. А духовната сила на човека зависи от неговите чувства, от неговото сърце. Духовната сила на човека зависи от неговата дихателна система. Ако той диша правилно, той е духовно силен. Ако пък неговата мозъчна система, нервната му система функционира добре, той е умствено силен. Умствената сила на човека зависи от неговата нервна система. От нервната система зависи силата на човешката мисъл. Следователно, за да бъде силен като човек, той трябва едновременно да бъде силен и във физическия свят, и в духовния свят, и в умствения свят. Трябва трите вида сила да се съединят. Да допуснем някой път вие се усещате слаби да вършите някоя работа. По някой път усещате някаква слабост. За пример един човек, който има навик да пие алкохол или да пуши тютюн (*някои придобиват по наследство тези черти*), казва: „Слаб съм!“ В какво седи слабостта? Във физическия свят ли е слабостта, в духовния свят или в неговата мисъл? – В неговите чувства. Причината е в сърцето, в удоволствието да пуши или да пие. И той не знае откъде да започне и да го поправи, физически не можеш да го поправиш. Искаш да не пиеш, а пиеш. Можеш да мислиш, че не е право. Ще ти се смеят хората, а като дойдеш на скришно, дигнеш чашата и пиеш. Не че нямаш сила. Как нямаш сила да откажеш? А като че ръката ти няма сила да стори това. Казваш: „Не мога!“ А не че не можеш. Може той! Значи може да пие, а не може да се откаже да не пие. Тогава тази слабост, пиенето, по каква линия върви? По огънатата линия ли или по изпъкнала линия? – Огъната. Следователно, за да поправите пиянството по този начин,

трябва да разбирате закона на линиите. Ако може да измените тази огъната линия в обратна посока, да направите състоянието си изпъкнало, вие ще се освободите от пиянството. Невъзможното за нещата в едно отношение е възможно в друго. Искате да прегърнете някого. По каква линия вървите? (*Права.*) Права ли е? Че как, ръцете се огъват! Огъната линия. А искате да се освободите от прегръщане. Отстранявате с ръцете си. Искате да кажете, че не е за прегръщане. Има известни закони в човешкото естество, които функционират. Трябва да дадете насока на вашите сили, които функционират във вашия физически, духовен и умствен свят. И каквато насока дадете на вашите сили, такъв резултат ще имате. Ако вие се намерите в една долина, в една площ със стръмни прегради, тогава какво може да направите? Как може да излезете нагоре? Отвесни стени има долината, какво може да изнесете от долината нагоре? – Трябва много да мислите. Сега всички мъчнотии произтичат от факта, че вие най-първо се намирате във физическия свят и не знаете как да постъпите; намирате се в духовния свят при известни външни мъчнотии и не знаете как да постъпите; намирате се при известни мъчнотии в умствения свят, пак не знаете как да постъпите. Човек има обикновени работи, които са станали наследствени. За пример една птица много лесно може да се научи да хвърка. Но ти накарай един човек да хвърка, трябва дълго време да мисли човекът. Не е лесно. Човек сега се учи да хвърка и още не се е научил. Колко души могат да хвъркат сега? Идва един, който разполага със средства, отворил е училище и кара хората да хвъркат. Но туй хвъркане е доста механическо. Защото един аероплан, щом се развали, моторът не може да функционира и веднага авиаторът пада. Когато при една птица туй не се случва. Много по-съвършено е хвъркането там.

Аз искам да ви наведе на ония отношения, които съществуват. Човек може да се научи да хвърка, но той трябва да мисли. Въпросът е

за силата. Значи има физически сили. Трябва да разбирате закона. Искате духовно да бъдете силен; непременно човек трябва да има три вида сили, с които да регулира физическите, духовните и умствените сили. Вие не може с вашите физически сили да работите в духовния свят. Силният човек във физическото поле, в това поле може да постигне всичко, а в духовното поле не може. А с духовните сили не можеш да постигнеш нещо на физическото поле. С умствените сили ти можеш да постигнеш нещо в умствения свят, но в духовния свят не можеш да постигнеш. Но има пътища, по които можеш да победиш силите от един свят в друг.

Сега въпросът се заражда как? За пример, имате лед, вода. Имате една буца вода. Жаден сте. Какво трябва да направите с тази буца? Трябва да я разтопите. При какво? – При топлината, значи при огъня. Имате в джоба си една кутия кибрит, драснете и запалите огъня, турите буцата в чайника и тя се стопи.

Допуснете, че имате едно желание, имате един навик да се сърдите. Психологически какво нещо е сръдната? Няма някой от вас, който да не се е сръдил. Сръдили сте се. Някой път подбудителната причина на сръдната е много малка, но се сръдите. Коскоджа човек, а се сръдиш! По каква линия върви сръдната? За пример едно дете поиска нещо от майка си, тя не му даде, то се разсръди. Или искаш от един твой приятел една малка услуга, той не иска да ти я направи, ти веднага се разсръдиш. Има степени на сръдната. Някой път сръдната е по-благородна. Някой път казват: „Разсръдил се, понеже му казали нещо, докачил се.“ Но има една сръдня, която е естествена. Нещо не става, както ти искаш, сръдиш се; някой път искаш да отвориш вратата, пък тя се запънала, не се отваря. Ти се разсръдиш и блъснеш вратата. Когато се сръдиш на един човек, има причина, но ако се сръдиш на вратата, каква причина има тогава? Тя не те разбира. Или ключът не може да отвори, ти се сръдиш и удариш ключа о земята.

Питам: Защо удриш ключа о земята? Не зная хвърляли ли сте някой път ключа?

Ако едно число от 1 до 10 се повтаря 11 пъти, какъв закон има? Какво число е то? Вземете от 10 до 20 колко пъти се повтаря едно? (*Единадесет пъти.*) А 2 колко пъти се повтаря? (*Два пъти.*) От 1 до 10 колко пъти се повтаря двойката? Тройката колко пъти се повтаря (*Два пъти – 3 и 13.*) Добре! Туй число, което се повтаря 11 пъти, каква роля играе тогава? Едното от 10 до 20 се повтаря 11 пъти; двете от 20 до 30 се повтаря пак 11 пъти. А едното от 20 до 30 колко гласа има? Само един глас – 21.

Вие трябва да разберете закона: Ако сте в една своя собствена гама, вие сте господар във вашия живот, гама е това. Аз разбирам при условията, при които вие сте господар, вие имате 11 гласа. Числото 11 в дадения случай показва, че си свободен. Защо имате 11 гласа във вашата гама? Числото 11 е гама на свободата. Но тя е закон само на света. Само законът на Любовта дава 11 гласа на човека. Само Любовта може да ти даде 11 гласа, а всички други, дето и да се намираш, дават само един път право, по един глас – толкова ти дават. Щом си в една чужда гама, ти имаш само един глас. Щом си в своята гама, имаш 11 гласа. Следователно трябва да преведеш единия глас, който имаш. Някой път, за да влезели в твоята собствена гама, трябва да я разбираш. Това е закон на разбирането. Отношенията, които съществуват, трябва да се разбират. Някой път вие казвате: „Защо нещата стават тъй?“ Тогава ти си влязъл в една чужда област. Ще се върнеш в света, към който принадлежиш, в един свят, в който ти си член. А щом влезеш в един друг свят, ти ще имаш само един глас. Като гражданин на българската държава, колко гласа ще имаш? Като отиваш да гласуваш, колко пъти можеш да гласуваш? Представете си, че вие гласувате за един общински кмет. (*По закон веднъж може да се гласува.*) Отивате да ядете. Колко пъти може да седнеш да ядеш на

ден? – Сутрин един път, на обяд един път и вечер пак веднъж. Но сутринното ядене, обедното ядене и вечерното ядене се различават. Има грамадна разлика в това, което сутрин ядеш, на обед и вечер. Сутрин човек има едно разположение, на обед има друго разположение и вечерно време – друго. Трябва да се разбира психологията на човешкия организъм.

Сега въпросът е за ония сили, с които човек разполага. Да се намери човек в своето здравословно състояние, непременно трябва да има едно вътрешно съчетание между неговите физически, духовни и умствени сили. Той трябва да разбира закона. Сръдната от какво произтича? Представете си, че един баща има дете и той го гледа. Детето милва баща си с ръката. Приятно му е на бащата. Но той седи и си работи. Ако е учен човек, може да си пише нещо, приятно му е, не му прави никакво впечатление, че детето го милва, че го глади по главата. Но почне това дете да го дърпа, хване един косъм от главата, от брадата му. На бащата най-първо му е приятно, но като изтегли един косъм, втори, трети, четвърти косъм от брадата, какво ще направи бащата? Най-първо ще се зароди едно чувство на недоволство. Недоволството на бащата ще се превърне в една малка сръдня. Защо детето си е позволило да изтегли един косъм от брадата на баща си? И защо бащата не иска да даде един косъм? Във вас седи един въпрос. Ако знаехте как да го разрешите, ако знаехте дълбоките вътрешни причини, то вие щяхте да прогледнете. Туй дете идва и хваща един косъм от брадата на баща си и го тегли, иска да го изтегли. А при това на баща му му е неприятно да му теглят косъм от брадата. *(Не се знае сега туй дете има ли чувство, че създава страдание на баща си?)* Не, то това не мисли. Исква да знае основа има ли този косъм или е залепен само. Исква да знае дали баща му е дегизиран. Аз вземам примера само за да обясня психологията на сръдната. Ние се отдалечаваме от въпроса. Какви са вътрешните

подбуди на детето ние не знаем. И какви са вътрешните подбуди на бащата не знаем. Но детето иде, хваща един косъм и го тегли. На него му е приятно да тегли един косъм. Трябва му косъма. За пример аз съм виждал на някого му трябва дълъг косъм за някоя работа. Някоя мома с дълга плитка тъкмо се разчесала и той хване един косъм и тегли. За работа му трябва. Изтегли един косъм. Нали ви трябва някой път едно въженце, един дълъг косъм? Има дълги косми. Сега какви са подбудителните причини? Но когато се изтегли косъмът от брадата на бащата, все се образува едно чувствуване. След време може да се превърне в една малка неприятност на бащата. И ако се изтеглят 3-4 косъма от неговата брада, той може да се разсърди. Ако обича много детето, какво ще каже? Вие теглили ли сте косъм от брадата на баща си? Ако кажете, че не сте теглили косъм от брадата, аз зная – млад е бил баща ви. До 45 години е ранна възраст, баща ви си е бръснал брадата.

И ако ми кажете, че имате тази опитност, теглили сте косми от брадата на баща ви, значи баща ви е минал вече 50 – 60 години. Той се е занимавал като учен човек и вие сте теглили по един косъм от брадата му. На какво отдавате сръдната, която се явява? Някой път вие може да се разсърдите на детето, което тегли един косъм от брадата ви. Туй теглене може да се превърне на сръдня. Но някой път може да дойде някой да ви каже: „Аз чух един ваш приятел каза така и така лошо за вас.“ Вие пак може да се разсърдите. Питам: В първия случай теглят от брадата ви косъм. От туй теглене се образува сръдната, във втория случай, че са казали нещо лошо за вас, пак се образува една сръдня. На какво се дължи тази сръдня? В първия случай сръдната произтича от това, че искат да вземат един косъм от брадата ви. Това е на физическото поле. Във втория случай, че казали за вас някоя лоша дума, вие пак се сърдите. Взели ли са нещо от вас? Вече брадата не се дърпа. Засягат се чувствата. В какво отношение се засягат? Туй е

вече от духовния свят – казали нещо за вас. А сега дайте ми един пример за сръдня от умствен характер, в умствения свят. Вие може да имате един счетоводител, когото сте поставили да ни замества, пък той е турил погрешни числа и забъркал сметките в тефтерите ви. Ако обърка сметките ви, пак ще се разгневите. Казвате: „Обърка ми този човек сметката!“ В първия случай бащата се сърди за един косъм от брадата; във втория случай ти се сърдиш, че казали някъде една обидна дума за тебе; а в третия случай се сърдиш, че турили, че забъркали числа в счетоводната ти книга. Забъркана е сметката, пак дойде една малка сръдня. Е, какво трябва да правиш, щом ти забъркат сметките? – Ще идеш да ги изправиш. Сега от там ще знаем как да постъпим. Онзи казва: „Забърка сметките ми!“ Добре, щом ги е забъркал, какво трябва да се прави? Тия забъркани числа ще се поправят с една червена линия. Някой казал нещо лошо за тебе. В духовния свят пак се разсърдиш. И в умствения свят една червена линия отгоре на числата – ще поправиш погрешката. Сега в духовно отношение как ще поправиш? Обидили те. Какво трябва да направиш? Ще теглите пак една линия, ще кажете: „Туй, което той е казал, не е право.“ И ще турите отгоре какво трябва да каже. Той е казал за тебе: „Той е един шмекер.“ – Ще кажете: „В мен няма никакво шмекерство, аз съм човек на истината. Право трябва да говоря.“ Ще зачеркнеш „шмекерство“ и ще кажеш: „Аз не съм шмекер, погрешно е.“ Така трябва да поправите, ако искате да се освободите от сръдната. – Ама аз чух за вас това и това. – Точно за тази дума, ако тя е крива, турете правата дума. Ако вие бяхте на негово място, какво трябваше да кажете? Ще кажете: „Той е отличен човек, справедлив – много добър е той.“ Щом не е тъй, вземете да коригирате в себе си тази погрешка. Вие някой път не коригирате вашите погрешки, а търсите хора отвън да ви ги коригират. – Веднага турете червената линия отгоре и кажете правата дума.

Добре! Детето изтегли косъм. Как ще се поправи погрешката? Да кажем, че вече детето е изтеглило 5 косъма от брадата, как ще се поправи тази погрешка? За да се поправи светът, тъй както по някой път искате да се оправи животът, човек трябва да разбира много работи; много работи трябва да знае, за да се оправи светът. Някой път ние се стремим да оправим някои работи. Някои хора мислят да оправят обществото, да турят закони. Туриш един закон, нищо не оправя; туриш втори закон и той не оправя, трети, четвърти закон. И тъй се наредят ред правила. Човек трябва да има разбиране за вътрешното естество. Този баща при такова дете трябва да е добър баща. Друг пример. Аз ви навеждам пример за свободата. Бащата е богат. Той иска да си види сметките. Касата е отворена, парите са там. Туй дете в първия случай идва и тегли един косъм от брадата на баща си, а във втория случай, като види касата, много злато, банкноти, монети, бръква и си взема една монета. Тури я в джоба си, после бръква още веднъж и пак тури в джоба си, трета, четвърта монета и все ги туря в джоба си. В първия случай от брадата на бащата са изтеглени косми. Трябва да знаете да превеждате. Ще преведете сега космите. Те са изтръгнати вече, от косата са взети. Детето не пита: „Може ли татко или не?“ Същото прави и с монетите – взема 2 – 3 и ги туря в джоба си. Какво трябва да прави бащата сега? Още един пример. Ако тия пари са негови, тогава нека си вземе; но тия пари в касата не са негови, а са чужди. Бащата има да плаща някоя полица. Той е определил да даде тази сума и не трябва да липсва нито един лев. А детето взема 5 монети от тази полица. Какво трябва да прави бащата на туй дете? – Ще хване детето и ще изтръгне космите. Той ще бръкне в джоба на детето и ще вземе парите назад. В дадения случай ние представяме работите в най-лесния им вид. Не че детето е толкова лошо, то обича баща си, но не влиза в положението му,

когато той си гледа сметките Много малка е погрешката на детето, то няма никаква морална умисъл.

Сега какво заключение бихте направили? – Човек, за да оперира във физическия свят, в духовния и в умствения свят със своите сили, той трябва да разбира законите, да знае в дадения случай как да употреби силата си. Де е погрешката на детето, което е взело парите? Значи, щом е взело от баща си пари без позволение, то не е от много умните деца. То трябва да пита баща си, да вземе ли или не. То взе, без да пита баща си, и ги тури в джоба си. Тогава разграничете. Допуснете, че в дадения случай детето е причинило една малка сръдня на баща си, нали? Но бащата със своето поведение е дал един урок на детето и то се е разсърдило. Питам: Тия две сръдни от какъв характер са? Бащата се разсърдил, понеже детето не постъпило умно. А бащата е дал едно морално изправление на детето и детето се е разсърдило. Детето, което се е разсърдило, разбира ли причините? То изхожда от своето гледище. То мисли, че има право да вземе тия пари. Аз ви навеждам този пример, защото най-първо трябва да разграничите вашата сръдня – сръдната на един баща ли е у вас или сръдната на едно дете. Туй трябва да разграничите, да поляризирате тази сръдня. Сръдня на баща ви ли е или сръдня на дете е във вас. Пък трябва да знаете как да я изправите. Ако е сръдня на бащата, как ще изправи той своята сръдня, щом са му взели парите? Сега идва второто положение. Да допуснем, че той отива да изплаща своята полица. Вижда, че 5 златни монети няма, а знае, че в къщата му никой не е влизал. Тия пари той ги е броил. А детето е бръкнало и взело парите, без да каже на баща си. И бащата ще почне да разсъждава къде са се изгубили парите. Второто положение: той да ги е взел, да ги е турил някъде? – Не е. Той пита детето дали ги е взело. И тогава детето, ако е похарчило парите и го е страх от баща си, ще излъже, ще каже, че не е взело. Но детето може да каже: „Аз взех

парите.“ Бащата казва: „Дай парите“ – и взема златните банкноти. Сръдната вече се лекува. Второто положение, детето си позволи да лъже и каже: „Не взех парите.“ Тогава бащата може да употреби крути мерки и може да накаже детето. Тогава туй дете може да се разсърди, че баща му го е бил за парите, че не е щедър, че не иска да даде.

Тия са погрешките, които вие постоянно правите в живота си и казвате, че провидението е жестоко спрямо вас. Че какво желаете вие? Задигнали сте 5 златни лири, турили сте ги в джоба. И като ги вземат назад и не ги оставят в джоба ви, вие се сърдите. Или някое ваше мимолетно желание не е постигнато, или някоя ваша мисъл или постъпка, от които сегашните хора постоянно се дразнят. Животът трябва да се разгледа основно. Вие живеете в един разумен свят. Ако едно ваше желание не може да се постигне, няма условия, чакайте условията. Пък ако едно ваше желание се постига, условията са благоприятни. Но чакайте ден, два, три, четири, пет, шест, седем и 365 дена в годината, може желанието ви да се изпълни в последния ден. Тогава отношението – денят има 24 часа, ще чакате един от тия часове. В 24 часа може да се изпълни желанието ви. Желанието ви може да се изпълни в една седмица. Ще чакате 7 дена. Желанието ви може да се изпълни в един месец. Тогава условията са 30. Желанието ви може да се изпълни в една година. – Условията са 365. Това са парите. Искате да постигнете едно желание, ако е за един ден, 24 часа ви трябва; ако е в една седмица, 7 дена ви трябва; ако е в един месец, 30 дена ви трябва; ако е в една година, 365 дена ви трябва. Туй трябва да го имате предвид. И човек, който не мисли така, той всякога може да се разгневи, да се разсърди. Сръдната показва, че туй дете не мисли. И за мен, когато ми кажат, че някой се разсърдил, аз казвам: Не мисли той! Щом мислиш, няма да се разсърдиш. Щом не мислиш, ще се разсърдиш. Извършил си нещо, за което не може да се разсърдиш. Всякога сръдната произтича от основното положение –

хората не мислят. Тогава, щом се разсърдиш, ще кажеш: „Трябва да мисля!“ Нищо повече! Ето лекуването на сръдната! Защото днес се разсърдиш, утре се разсърдиш, знаете ли какви пакости прави сръдната? Грамадна енергия е тя и много микроскопическа. Има такива сръдни, които са като едно лъхане, като туй веене на дамите; като се поразсърдиш, ти е малко приятно, като се подухаш. Но в тази приятност ти вече си изхарчил доста енергия. И 10, 15, 20 пъти на ден и в 365 дена, така като се сръдиш, ти забелязваш, че ставащ неврастеник в годината.

Като дойде сръдната, кажете: „Мисли, мисли, мисли!“ Така ще можеш по обратен път да възвърнеш най-първо онази енергия, която тялото е изгубило. А човек трябва да пази равновесие на вътрешните сили, които има в тялото си. Здравословното състояние на човека зависи от силите на неговото физическо тяло – стомаха; от силите на духовния свят, на неговата дихателна система и от силите, от функционирането на неговата нервна система в умствения свят. Това е един начин за самовъзпитание, един правилен път за самовъзпитание, при което човек трябва да се постави, за да има постижение. Ако не постигнете този закон и ако вървите по старите пътища, ще имате едни резултати. Ако по новите пътища вървите, ще имате други резултати.

Сега за една седмица направете един опит. Вземете си едно тефтерче и вижте колко пъти ще се разсърдите през седмицата. За седем дена колко пъти ще се разгневите. И кажете тъй: „Мисли, мисли, мисли!“

Направете един опит!

26 лекция от Учителя, държана на 10 май 1935 г., София, Изгрев.

УСЛОВИЕ И ВЪЗМОЖНОСТИ

„Отче наш“

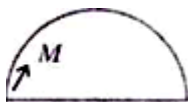
Кои бяха основните положения на миналата лекция. (*Трите вида сили в човека: органически – стомахът, духовни – чувствата, умствени – мозъкът, и причини за сръдната. Сръдната винаги показва липса на мисълта и цярът на сръдната е правата мисъл. Щом дойде мисълта, сръдната се премахва.*) Как може да се докаже, че това е така? Аксиомите нуждаят ли се от доказателство? Как ще докажете, че един човек е по-тежък от друг? Как ще докажете математически и геометрически това? (*Трябва да се пристъпи към претегляне.*) Как ще докажеш геометрически, че един човек е извървял по дълъг път от друго? (*Трябва да се наблюдават движенията на двамата от някоя точка на земята и оттам да се докаже, че единият е извървял повече от другия.*) Как ще докажете сега, че единият е извървял по-бързо пътя? (*Пак чрез наблюдение, друг метод няма.*) Тогава всичко, което знаем, наблюдавали ли сме го? (*Никой не знае, но някой са наблюдавали това и са ни го оставили в наследство.*) Да допуснем, че имате едно корито. Нали има три начина туъ корито да се напълни? Единият начин е човек да напълни коритото с вода. Но представете си, че не човек е напълнил коритото, а то се е напълнило. По какъв начин? – Валяло е дъжд дълго време и коритото се е напълнило. Ако човек не го е напълнил и дъждът не го е напълнил, а коритото пак се е напълнило, значи някоя чешма е имало, която е текла и коритото се е напълнило – третото положение.

Да кажем, че има три отношения в разумния живот. За едно и също нещо има три обяснения. Първото е от кого е напълнено коритото – от разумен човек. Второто – от природата. Но питам:

Природата, като е напълнила туй корито, мислила ли е за него? (*Най-малко не е мислила.*) А как, без да мисли, го е напълнила? Сега ще се отклоним от мисълта. Вие знаете онази поговорка: „Видяла жабата, че подковават вола, и тя поискала да я подковат“. Така казва поговорката, нали? Да ви обясня това – видяла жабата, че подковават вола и протестираше, че не е право. В първия случай каква е целта – искала жабата да я подковат. Отказали ѝ: „Жаби не ковим, само вол подковаваме.“ Да вземем втория случай: като видяла жабата, че коват вола, протестираше за това. Казала: „Не е право, че Бог е създал вола, да го подковават.“ Значи човешката култура изисква да подковават вола. Да допуснем, че вас ви подковават. В дадения случай за хората ли е това? Ако две жаби се разговарят, какво ще кажат?

Имате идеята за морала. Как се е образувал той? Какво нещо е моралът? Сега как го разбират хората? Нали казват: „Това не е морал.“ Кои неща са морални и кои не са морални в строг смисъл на думата? За пример вие сте турени при един камък, хубаво издялан, вземате този камък и го премествате от една страна на друга. Законът ви хваща, че сте направили нещо неморално – преместили сте камъка от една страна на друга. В какво седи моралното тук? – Бръкнали сте в една торба, взели сте хляб и сте го турили в друга торба. Казват: „Тази постъпка не е права.“ Че сте преместили хляба от една торба в друга, считат го неправда. Де е неправдата? Този закон Божествен ли е? (*Щом се ощетяват интересите на отделни индивиди или на обществото, туй действие се смята неморално.*) Вземете един умрял човек. Турят тялото му в земята. Поставят отгоре му едно растение и туй растение изгражда своето тяло от умрелия човек. Никой не протестира против това. Защо хората не протестират, че растенията излизат от умрелите хора? (*Може би умрелите протестират.*) За човека туй е малко неизвестно. Когато растенията изияждат хората, това са превозни средства. Един умрял човек има интерес растенията

да го изядат; понеже като го изядат, те го изваждат, покачват по листата си отгоре, той минава някъде по дърветата. Този човек по растенията може да се качи и в някой плод. И някой път, като ядете този плод и го глътнете, умрелият почва да живее. Затова умрелите не протестират против растенията, че ги ядат. Растенията са врата, една възможност, през която умрелите сполучват да влезат да живеят в живите хора. Сега туй изисква доказателство, нали? Нещата се доказват. Идваме до въпроса – кои неща се нуждаят от доказателство. В геометрията нали доказвате известни аксиоми. Доказват, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави. За това има формули, с които се доказва, че тези ъгли са равни на два прави. Аз съм слушал как го доказват, но и сега не ми е ясно, тази работа е останала неразбрана в ума ми. Те чертаят и доказват как вътрешните ъгли на един триъгълник са равни на два прави. Това е право и не е право. Аз привеждам тогава в движение.



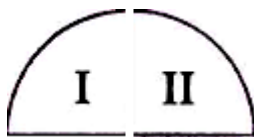
Фиг. 1

Според мене, когато ми кажат тази формула, тя е геометрическа и трябва да се преведе. Вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави, аз разбирам, че туй същество е извървяло 180 градуса. Направило е една крива линия. M – това са два прави ъгли (Фиг. 1). Вътрешните ъгли на триъгълника са направили едно движение или туй същество е направило едно движение. В една фигура да станат ъглите два прави е така, но в разумния живот, дето фигурите постоянно се менят! Ти си взел положението на един триъгълник, тогава този триъгълник е пак път на движението. Но каква е идеята? Казват ви, че геометриците доказват това – че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави, но какво доказват с това?

(Констатира се един факт.) Сега вие ще се намерите в чудо. Ще разберете това, което аз ви говоря толкова, колкото аз съм го разбрал. Не че не съм разбрал. Като съм слушал, аз съм разбрал и се чудя на тази работа, че са равни на два прави. Не го отричам, понеже не го разбирам. Защото всяко нещо, което аз мога да отрека, трябва да го разбера. Някой казва: „Аз разбирам тази работа.“ Тогава можеш да я отречеш. Но, ако не разбираш тази работа, не можеш нито да потвърдиш, нито да отричаш. Та някои от вас отричате нещата, без да ги разбирате. Смешното е там – как ще отречете нещо, което не сте разбрали? Като го разберете, тогава ще го отречете. Сега в чертежа (Фиг. 1) тази крива линия (М) права ли е? (Смях между учениците.) Под думата „права“ ли е – начертана ли е право? Не е начертана правилно, понеже перспективно е турена така, че да е крива. Перспективно, като я гледаш, не е начертана правилно, разбира се вътре в органическия свят. Ако е тъй, както е в органическия свят, ще извадите съвсем друго заключение, но турена в статическо положение, показва, че които чертаят някакъв план, ако не начертаят кривата линия правилно, може да се даде друга насока на някое здание. Тогава тази линия, ако не е начертана, както трябва, може да даде повод за едно криво разбиране на нещата.

Допуснете сега, че на някой от вас се издига корубата на стомаха. Туй се дължи на диафрагмата, на някое органическо развитие. В един момент стомахът може да се издигне на един-два пръста, тъй да изпъкне, но една минута като се мине, стомахът пак спада. Туй става при дишане. Туй някакъв придатък ли е? – Показва едно движение на дишането. Когато човек диша, неговата диафрагма може да се види при това положение. От туй движение може да се види каква е силата на дишането. Някой човек се гневи. Какво нещо е гневът? Сам по себе си гневът е нещо много хубаво. То е нужно, но ако много ядеш, яденето ти се втръсва. Човек, който се гневи, той е като пипер, който

трябва да се тури в яденето. Без гняв хората не биха се помръднали. Казваме да не се гневим, а няма същество, което да не се гневи. Ние проповядваме, че човек не трябва да се гневи, а той всякога се гневи; само че някой път ние не виждаме гнева. Някой човек прави усилие да прикрие, че се гневи. За пример по какво познавате, че някой човек се е разгневил? Всички казват, че той не се гневи. Кой са признаците, по които познавате, че не се е разгневил? Какви са вашите наблюдения? Олге, ти кажи? *(Аз като се разгневявам, веднага давам външен израз на това. Винаги повишавам гласа си и се намръщвам. Пък съм наблюдавала и хора, които се прикриват, но по лицето забелязвам тогава едни трепвания, най-често около устата и носа и си изменят цвета на лицето.)* Значи ти повишаваш гласа си? *(О, каква гюрултия вдигам!)* Че повишавал човек гласа си, какво от това? Или че маха с ръката си, няма нищо лошо от това. (Да е само повишаването на гласа!)



Фиг. 2

Сега да се върнем към първото положение (Фиг. 2). Как ще докажем, че 180 градуса са два прави ъгли или не са? *(Не са прави ъглите, ако спуснем перпендикуляр те ще се образуват от само себе си.)* Значи не може да се докаже, че са прави, ако не се спусне перпендикуляр. Лошото не е да се гневи човек. Зад гнева седи нещо друго. Ние казваме, че гневът е виновен, но той ни най-малко не е виновен. От толкова години товарят гнева е едно престъпление, което той не е направил. Разгневил се някой. Няма нищо лошо, че се е разгневил. Де е лошото в гнева? Ако ти повишиш тона си и махаш с ръката си, туй показва, че си жив. – Значи този човек може да ни

услужи – жив е той! Че говори високо и маха ръката си, показва, че е жив. Ами ако той никога не говори и не си маха ръката? Тогава кое е по-хубаво: да се гневи ли човек или да не се гневи? (*Има и кротки хора.*) Как има кротки хора? Всеки човек, който се движи, все е гневлив. Че ти ще настъпиш някое живо същество, ще стъпчеш някоя буболечица, всичко туй показва, че ти си гневлив човек – вървиш по земята, удряш с краката си по тревата. Самият живот е израз на гняв. И като вървиш, навсякъде има гняв. Ти и като мислиш, и в мисълта ти има гняв, и като чувствуваш нещата, и там гневът е влязъл. Сега где е кривото на тази философия? Почти всички осъждат гнева. Тъй както в баснята – жабата видяла, че коват вола и тя вдигнала крак да я коват. Казали й, че нейните крака не съответствуват за такива копита. Казали на жабата: „Не си достигнала до тази култура, да те подковаваме.“ Те й обясняват това така: „Два вида животни се подковават, онези, които са еднокопитни и онези, които са двукопитни.“ Казали на жабата: „Ако можеш да си направиш крака да бъде еднокопитен, ще те подковем, или двукопитен – пак ще те подковем.“ Всичките учени жаби са мислили, мислили и не са измислили да направят крака си еднокопитен или двукопитен. И въпросът останал неразбран за жабите. Те мислят как да ги подковат и защо не могат. Виждали ли сте крака на жабата какъв е? Какво животно е жабата? Еднокопитно, двукопитно, трикопитно или четирикопитно? (*Тя има пръсти като човек.*) Човекът какъв е? – Петкопитно – но това са посторонни въпроси. Туй, което ви привеждам сега, то е вече хумор. В литературата може да се приведе като хумор, за да изпъкнат известни идеи. Някои неща могат да се изнесат като хумор, като иносказателни неща. Питам тогава: От къде е дошла идеята, че, след като излезе една подкова от някой кон, хората да я взимат и турят в къщата си за късмет? – За да забогатеят,

турят подковата на прага. (*Къде трябва да се постави подковата, отгоре ли?*)

Как ще се поправи гневът? Гневът е динамическата страна в живота. Човек, като си повиши гласа, туй е вече динамично положение на гласа и после мръдва ръката. А някой път няма повишение на гласа и крака не помръдваш, но цветът на лицето тогава се изменя. Лесно се поправя гневът. Искаш да покажеш, че си се разгневил някому. Ти не говориш, но така направиш лицето си, че му трепне лицето. Сега колко ти струва на тебе да изправиш гнева? За пример често едно дете седи при някой, който с лицето си показва, че е гневен и то тогава трепне. Какво ви коства, ако малко се измените и се усмихнете на детето? После пак вземете първото положение и детето пак трепне. Детето не знае гневите ли му се или се усмихвате. Вие нищо не говорите, само изменяте положението на лицето си.

Та казвам: Погрешката, която най-лесно се поправя, това е гневът, прегрешението на гнева. Няма друга погрешка, която може да се поправя тъй лесно, както гнева; можеш моментално да изправиш тази погрешка. Затова всеки, който иска да започне изправянето на погрешките, да започне с изправянето на гнева. Най-първо ще си туриш едно огледало, ще се погледнеш, ще се измениш, после пак.

В университета една студентка видяла един човек, който не бил толкова красив – намръщил си малко лицето. Тя не му обърнала внимание, защото не бил красив. Но слуша тя да казват за него: „Председателят на университета!“ Веднага тя се усмихнала и го погледнала. Той бил грозен, но като казали, че бил председател на университета, където тя следва – новия председател, тя му се усмихнала. Защо се усмихнала? Като че има някоя задна цел. (*Значи тя признава в него едно вътрешно качество.*) Тя знае, че той е едно длъжностно лице и че един ден ще се яви пред него. И ако тя покаже,

че е недоволна от туй нагорчено лице, малко зле ще ѝ се отрази. Тогава, когато погледнете слънцето, защо му се сърдите? Защо, като видите, че слънцето си набръчкало лицето, вие му се сърдите?

Сега да дойдем до онези неща, които ви са потребни. Дребни работи са те. За пример често вие искате да бъдете красиви. Отлично, то е научаване на геометрията. За да бъдете красиви, ще поставите геометрията в движение. (*Защо природата погрознява човека в края на краищата?*) Не, тя никога не го погрознява. Когато вие вземете бялата вълна, че я вапцате черна, природата ли е направила това? Ако аз взема слънчевия спектър и го туря на стената, боядисва ли той някого? Не боядисва. В природата няма боядисване. Природата бои няма, боядисва само човекът. В природата ти в един момент можеш да бъдеш боядисан, а в друг момент можеш да бъдеш разбоядисан – моментално. Човек всякога си остава такъв, какъвто си е. Той нито е кротък, нито е добър, нито е лош. Но може да вземе вид на лошавина и на добрина. Две неща, външни са те, но нещата отвън са в едно статическо положение. А човек при известни условия може да бъде добър, а при други – лош. Ако тебе те ударят с камък, ще бъдеш лош; но ако те ударят с хляб и ти си гладен, тогава ще се радваш. За пример вие стоите под някоя круша. Падне някой плод и ви удари по главата, защото вятърът го полюлял. Вий не се гневите ни най-малко. Крушата е слезнала долу, ударила ви е по главата, но вий вземете крушата, изядете я и не сте недоволен от това.

Та казвам сега: Има нещо, в което вие вярвате. Вие вярвате в лошите условия на живота, а лоши условия в живота няма. И добри условия няма. Това са две положения. Значи добро няма и зло няма. Това се дължи на вашето неразбиране. Казвате: „Лошо положение в света.“ Във вашето разбиране е така. Ти показваш, че си лош човек и ще попиташ някой друг: „Ти разбра ли, че съм лош?“ – „Не, това не съм разбрал, но тъй ми казаха.“ Тогава туй, което не си разбрал, не

може да го твърдиш. „Казват, че ти си добър човек.“ – „Ти това вярваш ли, че съм много добър?“ По какво ще познаете, че съм много добър? – Доброто в света е непрерывно. Ти не може да си добър – ти може да покажеш доброто. Добрият човек от хиляди години е бил добър и не е било време, когато той да не е бил такъв. И лошият човек никога не е било време, когато той да не е бил лош. Но законът е там, че в дадения случай ти можеш да проявиш само едното. Щом кажем, че един човек е добър, а друг лош, ние подразбираме, че само за известно време той е лош, а за известно време той е добър, защото лошавината, която той е проявил, се дължи на доброто, което той е направил на другото. И понеже той е направил добро на другото, той е направил сега лошото. Понеже си е позволил спрямо един да бъде добър, затова е станал лош за тебе. Щом искам да направя добро на децата, ще оберa някоя круша; тогава на децата правя добро, а на крушата може плодовете ѝ да не са узрели още. В природата има един морал. Ако ти откъснеш зелен плод и костилката не е узряла, това е престъпление. А щом плодът е узрял, в природата няма никакво престъпление. В растителното царство, какъвто и да е плодът, може да го изядеш; ако плодът е узрял, няма престъпление. Няма закон в растителното царство, с който могат да те осъдят. А щом плодът е зелен и ти го ядеш, могат да те хванат, че си направил престъпление. На какво се дължи туй престъпление? – Че костилката не е узряла. Допуснете сега друго изяснение на човешкия живот. Допуснете, че майка ви е направила една пита, както в селата правят, и я заровила в огнището. След десет минути вие я изваждате и отчупвате от питата. Майката дойде и каже, че сте направили една погрешка. В какво седи погрешката? – Не сте оставили питата да се опече. И майката взема питата и пак я заравя в огнището. Ако бяхте извадили питата навреме, майка ви щеше да каже, че много добре сте направили! Е, в какво седи добрината – че питата е извадена от

жаравата, опечена е добре. А в какво седи погрешката в първия случай? – Че детето извадило питата преждевременно, тя не е опечена още.

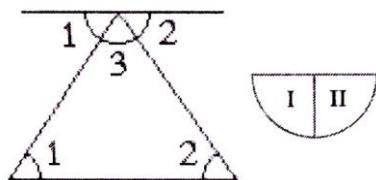
Та казвам: В сегашното предаване на морала има една неразбрана страна. Моралът трябва да се подведе при ония условия, от които е излязъл – да се вземе основата. И в сегашния живот за неща, които преди са били морални, казват, че моралът е паднал у хората. Не, разбирането на хората се е изменило. Представете си, че на мода беше едно време хубавото ядене, сготвено с добре опържен лук, но така опържен лук, че нищо не остава от него. Туй е хубаво ядене. И щом намериш, че лукът не е опържен хубаво, яденето не е сготвено добре. Тогава има някои хора, които не искат да ядат това ядене, а като погледне, че лукът е хубаво опържен, той казва, че готвачът е добър. Сега вече, в новите времена, ако лукът е много опържен, яденето не е хубаво. Лукът трябва да остане малко суров. *(Сега на изложбата в Пловдив са изнесли едно ядене – гръцки сърми. Н всичкото изкуство седяло в това, че лозовият лист го разделят на три, четири, пет парченца и правят такива малки сърмички.)*

Практичността на това ядене стои в това, че няма нужда да го режеш, а тъй ще си вземеш и ще ядеш; такива лакоми стават! Щом се измени моралът в една култура, това показва, че хората влизат в една нова обстановка – нови условия са дошли. Следователно нови максими влизат. – Старите форми се изменят, а докато се измени това положение, промеждутъчното състояние те считат за неморално. Така в сегашната култура считат, че няма честни хора. Аз не зная доколко са били честни хората. Някои казват: „Няма справедливи хора, няма добри хора.“ Не че няма. Това е едно особено разбиране, но в света съществува известен друг морал. За пример в природата има друго нещо: ако ти ядеш морално, стомахът няма да те боли. Ако ти дишаш морално, дробовете ти няма да страдат; ако ти мислиш право,

мозъкът ти няма да страда. Всичко това е морално. Това е един метод в природата. Ако нервната ти система функционира правилно, това е морално; ако дробовете ти функционират правилно, и то е морално; и ако стомахът ти функционира правилно – то е морал в тебе. Щом стомахът не функционира, има нещо неморално в тебе; щом дробовете не функционират правилно, щом мозъкът не функционира правилно, това е пак неморално. Ти имаш главоболие – неморално е това; имаш ревматизъм – неморално е. И сега трябва да хванем хората, да ги държим отговорни за това. Да кажем, че има известен закон за това какво е морално. Щом някой го заболи корем, той е отговорен за това. Няма какво да го съжаляваме, а трябва да го дадем под съд – да бъде съден защо го боли коремът. На какво основание отгоре той е позволил да го боли коремът? Ако внесете такъв закон, тогава, който го боли коремът, няма да каже. Щом има закон за наказание, ще кажат ли хората, че ги боли коремът? Той ще си мълчи – има 200 лева наказание, 300, 400, 500 лева, защото си казал, че те боли коремът. Боли те главата – 1000 лева, една глоба от 1000 лева. Ще кажете ли тогава, че ви боли главата.

Сега аз ви навеждам на това, за да мислите. Представете си, че искате да кажете на хората, че ви боли коремът. Някой път може да се лекувате така. Ще кажете на себе си, че ви боли коремът. Ти искаш да разправиш на хората, че те боли коремът. Представете си тогава, че има такъв закон – 50 000 лева глоба! Това, че те боли коремът, и въпрос няма да го правиш. Така ще кажеш на себе си, но ти ще искаш да се въздържаш. Ако има такъв закон – 50 000 лева, ще се научиш да мълчиш. Ако при закон може да мълчите, защо и като ви боли коремът, по същия начин да не може да мълчите. Какво се ползвате, като ви боли коремът и искате да кажете на другите хора? Понеже, щом ви заболи коремът, и вие кажете това, ще дойде един господин, лекарят, ще ти окаже своите услуги, ще ти премахне коремоболието и

след туй ще си представи своята визита – ще трябва да платите 100 лева за излекуването. Боли те главата, ти пак кажеш това, той пак дойде и ти направи една услуга, но ще платиш. Някой път има доста лекари между вас. Тук-там ще те поразтрият малко. Аз съм виждал доста млади лекари, даже и на 15 години, които разтриват и минава главоболието, без да им се плаща. Но външните, дипломираните лекари, щом ви разтрият и, каквото лекарство трябва, ви се даде, вие трябва да платите. Как го казвате вие? Те искат своя хонорар или визита. За такава разтривка на лекаря трябва да се плати, но това е един стар начин. Лечението трябва да дойде от вас. Заболи те главата, има повече електрическа или магнетическа енергия в тебе, в мозъка ти. Може да те заболи главата, дължи се пак на натрупване на тази енергия. Ако един човек, който е в това състояние, го разтрие някой, който е сприхав, може някой път да му мине, а някой път туй главоболие освен че няма да му мине, но ще се усили още повече. Тогава трябва да се намери един пълничък човек, който да не е сприхав. Та единият предава от своята енергия и в случая главоболието минава. Главоболието произтича от факта, че единият предава, а другият отнема от човека. Някой път главоболието произтича от факта, че имаш много малко магнетическа сила в мозъка, става едно натрупване на електричество. Тогава от електричеството трябва да се отнеме и да се предаде магнетизъм; а някой път главоболието произтича от натрупване на много магнетична сила. Тогава трябва да се предаде известно количество от електричество, а да се отнеме известна сила от магнетизма. Така главоболието може да се премахне.



Фиг. 3

Да се върнем сега, за да докажем, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави (Фиг. 3). Какво трябва да направиш? Ти може да го докажеш само като се движиш. В науката как се доказва, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави? (Г. Р.: Има начин, по който се доказва това.) Можете ли да докажете това? Излезте на дъската. (Вътрешните ъгли на триъгълника не са прави, взети така разделени, затуй теглим една права, успоредна на основата, и тогава ъглите 1 и 2 при основата, като съответни, ще минат горе при построената успоредна. И тогава ъглите 1, 2 и 3 са два прави – I и II. Тези два прави искат да покажат, че половината от кръга е извървяна, че един триъгълник е символ на половин извървян кръг.)

То е цяла една линия. Човешкото лице е успоредно на гръбначния стълб. Значи с туй иска да се докаже, че човек е извървял половината път – 180 градуса. В каква посока се движи човекът? Да оставим това!

Сега разбрахте, че трите ъгли в триъгълника са равни на два прави. Значи всичката философия стои в това – взет е извървяният път от 180 градуса.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

27 лекция от Учителя, държана на 17 май 1935 г., София, Изгрев.

ФА И ФА ДИЕЗ

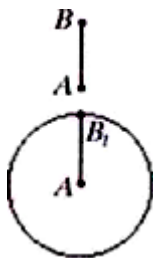
„Отче наш“

Пишете върху темата: „Отличителни черти на умния човек“.

Вие какъв метод имате за работа? Някой път ще ви питат за методите за работа. Какво подразбирате под думите „метод за работа“? Всички хора страдат от нямане на метод. Човек не знае как да работи. Някой казва: „Дотегна ми да работя!“ Той не се е научил да работи и затова му дотяга. Не може да работи. Всякога, когато човек не знае как да работи, се явява една болка. Щом се яви болка, това е признак, че не знае как да работи. Казваш: „Дотегна ми вече.“ Щом не знаеш как да работиш, ще се яви у теб една умора, уморява се човек. Щом човек се уморява, той не знае как да работи. Има хора, които са много бързи. Като започне една работа, той мисли бързо да я свърши. Човек, който бърза, никога не върши работа. Когато не знаеш как да я свършиш, никога не се свършва. Някой казва: „Да свърша работата.“ Какво се разбира под думите „да се свърши една работа“. Самата работа е неразбрана. „Свършва, казва той, работата си.“ И при това, след като свърши работата, остава недоволен. А недоволството в живота зависи от нямане на работа. Скука, няма какво да работи.

За да начертаете една окръжност, най-първо трябва да имате една точка (Фиг. 1). Теоретически точката не взема никакво пространство. Безпространствена е тя. Тогава всички безпространствени величини нямат съществуване, И ние предполагаме, че е безпространствена, а туряме тази точка и произволно ѝ даваме една величина. Да кажем, че имате точката А. От тази точка теглите нагоре една права – А В. АВ някой път минава като една дадена линия. Но от тази линия може да начертаете и един

кръг. Тази линия, която има отношение към кръга, как се нарича? (Радиус.)



Фиг. 1

Какво е радиусът? (Разстоянието от центъра до окръжността се нарича радиус.) Радиус, коренът, от който излиза думата, означава нещо, което излиза от центъра. Значи този център има силата да изпуска прави линии от себе си. Това е значението. Следователно една от тия линии определя това. Ако искаш да си послужиш с радиус, ще си направиш една окръжност. В дадения случай пергелът е по-умен от мен. По-майстор е. Да ме накарате тъй да направя тази окръжност, няма да я направя. Па и който и да е от вас, като си тури тъй ръката, не може да направи такъв кръг. Вие някой път искате да пеете, нали? Почнете да правите кръг, да видите какъв певец ще станете. Колкото се приближавате до кръга и пеенето ще бъде право. Пък ако се кривите и пеенето ще бъде такова. Има една философия. – Във всички неща има отношение. Отношение е непонятна дума. Отношението е връзка. А във връзката има известно практическо приложение. Отношение имаш към някого. Какви са отношенията – добри или лоши? Може да имаш добро отношение, а може да имаш лошо отношение.

Самата дума „отношение“ е непонятна и трябва да се преведе. Отнасям нещо. Къде? Като бръкнете в някоя каса и отнесете от касата нещо, имате отношение към касата. И тогава казвате тъй: „А се отнася към В (А е Драган, а В е касата), както В към Д. Тази пропорция каква

е? *A* е Стоян, *B* е касата. Стоян се отнася към касата, както *B* към *D*. Следователно единият е бъркнал в касата, извадил е, а другият, *D* казва: „На какво основание ти бъркаш?“ Отношението иде от това, че бъркаш в касата. Той трябва да докаже по силата на какъв закон, по какъв начин е бъркал в касата и защо е бъркал. Следователно постъпката е постъпка, престъплението – престъпление, трябва да докаже защо го е направил. Да кажем, че се сърдиш. Защо се сърдиш? Или подозираш някого, или не вярваш, или много други работи – това са все отношения. Туряте една обхода, сърдене. Трябва да направиш отношение, за да разрешиш сръдната. За какво може да се сърдиш? Сърдиш се на майка си, че не ти е сготвила. Тогава имаш отношение към хляба. Ти се отнасяш към ястието тъй, както майката към ястието; когато си мислил за майка си, имал си на ум ястието. Майка ти е имала отношение към теб. Ако ястието е сготвено, ядеш, не е ли сготвено, сърдиш се. Защо? – Защото ястието не е сготвено. Туй отношение откъде се порооди? Откъде накъде майката трябва да готви на сина? – „Но това е тъй.“ – Не, трябва да го докажеш. И ще го докажеш. Ще намериш едно доказателство. Следователно, щом докажеш, трябва да разрешиш. И като разрешаваш, трябва да направиш един опит. Ако не можеш да направиш един опит, ти казваш тъй: „Аз се разгневих.“ Много добре. Какво разбирате под думата „гняв“? Да кажем вие пеете, но не можете да вземете вярно тоновете. Учителят ви каже: „Много сте неспособен!“ Стане ви мъчно, разгневите се, защото в себе си мислите, че един ден може да станете голям музикант, а той ви казва: „Неспособен човек сте!“ И вие се разсърдите.

Тогава вие имате *фа*. Вземете *фа* диез. Аз го казвам „*фа* ди“, от *фа* диез. Излиза професорът и казва: „Неспособен сте!“ – От *фа*-то не можете да излезете. Я вземете *фа* диез! Най-първо ти не можеш да вземеш *фа* диез, докато не знаеш *фа*-то какво е. Защото *фа* диез е

половин тон повече от *фа*. *фа* е естественото положение, а *фа* диез е изключително положение на *фа*, то е крайният предел, до където от центъра *А* можеш да минеш. Крайният предел се свързва с *фа* диез. Значи тонът може да се разшири до крайния предел. Нали той се увеличава с половин тон? И ти *фа* не можеш да увеличиш повече от половин тон; ако го увеличиш, ще имаш вече *сол*. Тогава, ако намалиш *сол* с половин тон, ще имаш *фа* диез. Ако го намалиш още с половин тон, ще имаш *фа*, значи един тон. Ако намалявате тоновете, най-първо ще получите техния размер, тяхното естествено положение. От *А* до *В* какво ще стане? *А* в даден случай е *фа*, естественият тон. *фа* диез е разширение на този тон. И мъчнотията в живота всякога седи в разширението. Защото разширението е едно неестествено положение на нещата, изключително положение е то. Да кажем, ти вървиш полекичка в живота, но някой път си се забързал – бързаш, бързаш. Туй е едно изключително положение, едно неестествено положение. В даден случай то може да е потребно.

От какво произтича този спор между студента и професора? Как професорът е познал, че този студент е неспособен? Най-напред чрез камертона. Аз съм наблюдавал сега как пеят *фа* и съм срещнал много малко хора, които вземат *фа* вярно. За да вземеш *фа* вярно, най-първо в тебе трябва да се роди едно движение нагоре. За да вземеш *фа*, ще се роди едно движение нагоре и едно малко движение напред. Ако нямаш тия две движения, *фа*-то не е вярно. Ако седиш и нямаш движение нагоре и движение напред, *фа*-то не е вярно. Имаш едно *фа* на камертона. Но онова естествено движение, с което можеш да работиш, то е един резултат. Че без *фа* ти никъде не можеш да идеш. *фа* е свещта, която гори; вечерно време къде ще идеш без свещта? *фа*-то в свещта, това са твоите очи; къде ще идеш без очи? *фа*-то са твоите ръце, какво ще правиш без *фа*? *фа*-то са твоите крака, къде ще идеш без крака, без *фа*! Аз сега ви изнасям какво е *фа* в живота, *фа* е

един тон, който можеш да туриш в действие в живота. И ти трябва да знаеш закона, пътищата, по които този закон работи. Не можеш ли правилно да вземеш *фа*-то, не знаеш как да използваш очите си, не знаеш да пееш *фа*. Сега разбирате ли какво нещо е *фа*? Без свещ ти по пътя не можеш да ходиш, без очи – също. Това е *фа*; също без ръце и с ръце, това е *фа*. Ако можеш да работиш, ти вече имаш *фа*. Аз турям един естествен тон – да гледаш. Естественото зрение започва от *фа*, не го предшествува. В туй отношение при сегашните условия, при които се намирате, органически вашето зрение започва от *фа*. Някъде действува. Но сегашното положение е започнало от *фа*. Следователно ти ще искаш да вземеш *фа*-то много вярно. Защото ако не го вземеш, ще има един недъг и в зрението, и в стомаха, и в краката ти, и ще си навлечеш много бели, много бели в живота. Казвам, причината е *фа*. Не знаеш да пееш – *фа*-бе има. *фа* диес и *фа* бемол – има понижение. Според моята система *фа*-бе има ли? (То е *ми*.) Трябва да знаете, че в гамата, в тази естествена гама, имате две полутония. Това са изходните пунктове; това е отворената врата, през които вие може да излезете. Всичките други цели тонове, това са затворени места. В естествената гама, както е сега, са турени две полутония. Но в природата полутонията са изходни пунктове, през които може да излезете. А целите тонове са затворени места. Сега това са неясни работи. Вие сега ще се спрете, ще запитате защо е така? Оставете този въпрос! Спрете се върху туй, което аз ви казвам, *фа* е естественото положение на един орган, който в даден случай може да функционира; естественото положение, в което природата го е турила. Сега туй още не е ясно, защото, за да бъде ясно, необходими са ред математически отношения, трябва да го преведеш в геометрията, трябва да го преведеш в органическия свят, трябва да го преведеш в практическия живот. Казваш: „Откъде накъде от *фа*-то да зависят моите очи?“ Това ще бъде ясно за онзи мъдрец, който

разбира. Невежият, профанът, казва: „Разправят ми, че от *фа* зависи моите очи да виждат. Откъде е това? *фа*-то ние го пеем.“ Пеят го много хора, но не могат да го пеят. Щом се разгневияш, ако вземеш вярно *фа*, веднага всичкия гняв се поглъща във *фа*. Ако не го пееш, ти ще се разгневияш още повече.

Какво означава *фа* диез? – *фа* диез значи отиваш при вратата, излизаш навън за работа, нищо повече! Това е *фа* диез. Давам сега *фа* като метод, философия на музиката. *фа* – ти си намерил вратата; това е туй полутоние. *фа* диез – ти отваряш тази врата и отиваш на работа. Ако можеш вярно да вземеш тона, отворил си вратата и излизаш. Ако не можеш да намериш вратата, ти се намиращ в ограничение на живота. Казваш „*фа*“ – ти си при вратата, намиран] вратата, но като кажеш *фа* диез, отваряш вратата, излизаш навън. И целия ден ще пееш, ще бъдеш весел. А не можеш ли да вземеш *фа* диез, целия ден ще обикаляш] като кон и ще кажеш: „През днешния ден нищо не стана. Дяволска работа!“ Е, защо е дяволска работа? Не можеш да вземеш *фа* диез. Вие ще кажете: „Колко лесна работа!“ Много лесна работа е, но лесните работи са мъчни човек да ги усвои. Музиката е възпитание! Затуй българинът, който има много голяма любов към *фа*-то, не може да вземе *фа* диез. Като дойде там, той взема *фа*-то, присърце му е, но обича външната страна. И българинът взема *фа* само като си е свършил работата. Той се е учил да пее *фа* и *фа* диез само при свършена работа, а когато започва една работа, много невярно взема тона. Като си свърши работата, приблизително вярно го взема. Но, като свърши работата, трябва да мине през друга една гама. Защото в музиката изходният пункт е *фа* диез. А после къде ще се върнеш? (*През ми.*) Е, какво ще направи *ми* тогава? Да кажем, понижите известен тон. Как ще обясните понижението на един тон? Увеличението знаете, понижението трябва да отделите. От *ми* какво ще отделиш? *Ми*-бе. Значи, в този случай вие не знаете, аз не ви

казвам откъде ще излезете. Вие знаете как ще излезете, но не знаете как ще се върнете в гамата. Излезнахте, но през *фа*-то не може да се върнете. Сега да ви кажа откъде. – Не искам да ви кажа откъде ще се върнете, понеже вие не сте излезли, пък да ви кажа как да се върнете, то е неразбрана работа. След като сте разбрали добре излизането, тогава ще ви разправа за връщането. Как ще се върнете от Витоша? – То е изходено пространство; оттам ще се върнеш. Ти можеш да не се върнеш по същия път. Точно, мотамо, не можеш да се върнеш. Вие казвате: „Ще се върна по същия път.“ Човек никога не може да се върне по същия път, стъпка по стъпка не може да се върне. Може да бързаш тогава. Как казвате „по същия път“? Не е *фа* диез. Излизането е *фа* диез.

Сега искам да ви наведе на следното: щом известна работа във вас не върви, ще знаете, че *фа* диез не е верен, не го пеете правилно. Вземете сега естественото *фа*. Я, Иване, ти го вземи! (Брат Иван, след малко обмисляне, взема тона *фа*.) Я проверете сега. Камертон имате ли? (*Тонът е верен.*) Вземете сега *фа* диез. Е, вярно ли е? Може ли да излезете с това *фа* от една мъчнотия? Трябва ви една философия за разсъждение, за да си изяснявате нещата. Този въпрос е отвлечен – философия на музиката. Отвлечена философия, но философия, която разрешава живота в неговото сегашно положение. Музиката, това е една философия, едно правило. Какво е музиката? – Едно правилно разрешение на органическия живот в даден случай. В съзнанието, ако ти съзнаваш правилно, казваш: „Ще ида сега да му пея!“ Но ти ще пееш! Без музика можеш да работиш, но няма да имаш никакви постижения. А с музиката ще имаш малко, ако знаеш как да вземеш *фа* диез и *фа*. Целият ти живот ще се оправи! От един тон зависи всичката ти работа.

Сега представете си, че сте в един затворен замък, дето няма прозорци, а има само една врата. Какво ще ви допринесе *фа*-то?

Въздухът там е задушен, с години сте живял като затворник и най-после, един ден казвате: „Обикалям наоколо и си пея *фа, фа, фа* диез, обикалям, чакам *фа* диез.“ Няма изходен пункт. Един ден този човек може да умре в някой музикален лабиринт. Но като върви в този замък, в мрачината има един камертон. И този човек, като дойде в голямо нещастие, блъсне си главата в камертона, а този камертон започва с *фа*. И като каже *фа*, веднага каже *фа* диез. Като си блъсне главата, той чува *фа* и гледа – вратата се отваря. Като излезе вън, той вижда един светъл свят с предмети. Различава се външният свят. Значи *фа* диез с какво се отличава? – Излизаш вън на светлина и топлина. Ти нищо не си достигнал още, но вече имаш простор за знание, наука, за да придобиеш нещо. Да допуснем, вие някой път си мислите, че нищо няма да постигнете. Ти си в един затворен палат, не си ударил още главата си на камертона. И ако главата ти се блъсне, казва: „Погледни нагоре!“ Българите имат една поговорка: „Като си блъсне главата на горния праг, да намери долния.“ А то е казано: „Като се блъснеш на долния, ще намериш и горния.“ Блъскането какво е? – Когато си блъснеш главата о естествения камертон на живота, а то е като дойде крайното отчаяние. Това не е нищо друго, освен *фа* и като вземеш тона верен, ще излезеш от това състояние. Този тон в тебе се взема. Като ти дойде желание да работиш, щом вземеш *фа*-то правилно, в тебе тия органи, които могат правилно да го вземат, почват да функционират и в даден случай може да ти помагат. Следователно аз изваждам заключение. Ти се обезсърчаваш и казваш: „От какво зависи моето обезсърчение?“ – Ти *фа*-то не можеш да вземеш, *фа* диез не можеш да вземеш. Пей *фа, фа* диез! (Учителя взема *фа* и *фа* диез.) Вярно ли е? При вярното положение ти най-първо оперираш с известни органи, а *фа* диез е крайната точка. Казвам: Крайната точка, възможността от *ЛВ*. Радиусът *ЛВ* (Фиг. 1) е *фа* диез. През туй място ти можеш да излезеш. То е отворената врата.

Но от *фа* диез повече не може да идеш; ако минеш повече, ще намериш сол. *ф*ункцията на сол каква е? Как ще обясните *ф*ункцията на сол?

Аз се спирам върху *фа* като изходен пункт. Затуй в съвременния живот хората казват: „Без хляб не може, без пари не може, без това не може!“ Без всичко онова, без което не може, това е *фа*. Това е основният тон. „Без което не може“, значи *фа*-то не се взема естествено. Значи не може без *фа*. По никой друг начин не може. А с кое може тогава? – С хляб може. А то значи правилно вземане на *фа* ди. С вода може. Вземането на вода е *фа* ди, диез; с пари може, но парите това е *фа* диез; с мисъл може. При сегашните условия всичките възможности седят в правилното вземане на *фа* диез. Добре, как ще вземете сега *фа* диез, да кажем, когато имате парите, как ще пеете? Въобще онези, които имат пари, не пеят. Които нямат пари, пеят. Защо именно, които нямат пари, пеят, а които имат пари, не пеят? Явява се едно противоречие. То е привидно. Аз обяснявам посторонно, не математически. Ще ви дам едно посторонно обяснение: Ти ядеш, защото си гладен, но щом се наядеш, можеш ли да ядеш пак? Туи желание у тебе, че ти не искаш да ядеш, туи неестествено желание ни най-малко не подразбира, че ти отричаш тази опитност. Ще дойде един ден, ти пак ще пееш. Богатият не пее, защото се е наял; щом огладнее, той пак ще пее. Ти не искаш да пееш, но не може ли да ни покажеш някой, който знае да пее? Сиромас е този. Кой е онзи, който знае да пее? – Сиромасът. Той е един профан, той не знае да пее *фа*, затова е сиромас. „Искам да пея, казва, но нямам учител да ме учи.“ – Казвам: Добре, ще си блъскаш главата с камертона *фа*! Аз съм виждал, когато някой не може да успее в нещо, ще си блъсне главата; а то е дано чуе тона *фа*. Работата е в тона. Ако тонът излезе, работата става добре. Ако не излезе тази работа, пак си блъсне главата, докато се бутне в камертона. Дайте най-

верния тон *фа*\ И той е неверен. Той е неверен, но плаши мечките. Ти носиш дървен нож. Той може да се счупи, няма да те спаси от мечката, но все таки за малко кураж е това.

Вземете сега *фа, фа, фа. фа* диез! Сега усилвайте и отслабвайте *фа-то*. Тихо да почнем и постепенно да усилваме, усилваме; после пак да отслабваме тихо. Същото е с *фа* диез. (*Усилване и отслабване*.) Сега на *фа-то* казваме: Ставам. Аз ви давам една фигура – ставам. Според мене „ставам“ е едно положение. Излизането е *фа* диез. Ставам във *фа-то* е едно положение – развиване. Само за обяснение ви давам това.

„Ставам“ това е пробуждане на съзнанието. Значи от центъра се явява този радиус *фа*. Излизам, значи от ставането излизам навън, *фа* диез е взет правилно – излизам на работа. Вземете сега думата „излизам“ с *фа* диез. Из-ли-зам – *фа* диез. И вземете „ста-вам“ с *фа-то*. (*Всички пеят фа, фа, фа и после фа диез, фа диез*.) Правилен ли е тонът? Мисля, че е малко по-висок. Две страни има: когато се разваля времето, гласът звучи по един начин, а когато се оправя времето – по друг начин.

Когато работите се развалят, времето се оправя. А когато работите се оправят, времето се разваля. (*Учителя взема с цигулката си фа, фа, ставам и излизам с фа диез*.) Намира се малко в дисонанс с времето, с първото – както вие взехте тона. (*Учителя свири с цигулката си някои тонове много бързо*.) Всеки един тон има своето изражение. В дадения случай вие с *фа* трябва да вземете изражението вярно. Той е основен тон на живота при сегашното развитие. Всичката сила на *фа* е да се отвори вратата.

Значи, щом в ума на човека прозира известна идея, известен път, че някои неща може да се постигат, вие сте вече на път да вземете този тон *фа* вярно. С този тон в дадения случай вие вече излизате навънка от вратата. Досега *фа* ви е помогнало само да

отворите вратата. Щом си отворите вратата, вие с *фа* всичко не може да постигнете. С *фа-то* се постига само отварянето на вратата. Щом излизате навън от вратата, то е *фа* диет. А сега за постижението на работата. С *фа* вие не може да постигнете. – Кой тон ще вземете? (Сол.) Не. (Ма.) (Учителя свири.) *фа* само отваря вратата. С кой тон започвате вие? – Тонът на движение е *ре*.

Вече вие имате *ре*. „Йова е *ре*.“ Знаете ли какво значи това? (Бог ще помогне.) Вие нямате Йова и *ре*. *Ре, ре* значи път. (Учителя свири нещо като на гайда.) Това е българско. Българинът, като загази вече, тогава свири. А пък европейецът, като загази, той почва да трепери. (Учителя свири, както европейецът свири.) Той вече малко е загазил.

Та казвам: Трябва да имате ред музикални упражнения, с които да сменяте вътрешното си състояние. В музиката има сила. За сега всички хора минават през музиката; те се оправят, без да знаят как. Човек всякога трябва да си избира известни песни. Ще пееш една песен, на която основата е *фа* диет – да излезнеш навънка. След туй, ако искаш да започнеш работа, ще започнеш с *ре*. Трябва да знаеш да вземаш *ре-то*. Ти не можеш да вървиш правилно без *ре*. Той е определен тон. Отмерено ще го вземеш. (Учителя свири едно свое парче; и много пъти *ре, ре*.) Туй е един, който е седял дълго време и казва: „След като изляза, как ще се справя, какво ще направя?“ Туй е слизане вътре в материалния свят. – *Ре*. Той не знае – ще се обърне нагоре, надолу, горе ще гледа, насам ще се обърне, ще прави движения и ще се прегърби във всичките тия музикални движения, докато вземе едно изражение и пак се оправи. Това е естествено движение.

Всичките ви движения в света са резултат, защото природата всякога коригира. Всяко едно движение е резултат на един основен музикален тон. Той е метод. Музиката е метод. Как беше определението? – *Музиката е правилно разрешение на органическия*

свят в даден случай. Вие имате: „Всичко в живота е постижимо.“ Когато добре знаеш да вземеш *фа*-то и когато знаеш *ре*-то как да вземеш. Но и *ре*-то частично разрешава. А след *ре* друго ще дойде. Как ще вземете: „Всичко в живота е постижимо.“ То е *фа*. От *фа* трябва да започнем. (*От до започва.*) Когато излезеш от *фа*, ще дойдеш до *до*. *До* е вече основа, откъдето ти излизаш, един център, който се развива. Значи животът в даден случай се пробужда, съзнанието на човека започва. *До* е основният тон на живота. Но в органическия е *фа*. Ако не можете да вземете *фа*-то, вие не можете да работите. Вземете *фа* диез! Вземете тогава „Всичко в живота е постижимо.“ От *фа* вземете пак *фа*, но по-ниско от преди. (*Пял повече братята от класа.*) Това е правилно. Изпейте сега с мене. (*Учителя свири „Всичко в живота е постижимо“.*) Право е, но никакви постижения няма вътре. „Всичко“, тази дума „всичко“ не е изразителна, трябва да се измени, трябва да се тури някой глагол, който изразява определена идея. За пример ставам, излизам. Вие сте свикнали на един много определен начин. Вие вървите по най-лесния път. Имаш пари в джоба си, бръкваш, плащаш, качваш се на някой фйтон или автомобил. Казваш: „Колко искаш?“ – „50 лева.“ – „Нямам.“ – „Не мога да ви возя.“ Ако имаш, изваждаш му една „книжка“ и той тръгва. Питам, кое е онова, което го заставя да те вози? С 50 лева ти отваряш вратата, излизаш. Но представете си и без 50 лева аз мога да накарам този шофьор да ме вози. Ще кажете: „Как тъй?“ Е, може. Аз зная, че три дена той е гладувал, няма хляб, а аз имам един самун. Казвам: Ако ме возиш, давам ти този половин самун. Той веднага отваря автомобила. Колко струва половин самун? – Струва 50 лева. Другояче той иска 50 лева. А сега половиният самун струва 50 лева. Като му го покажа, той казва: „Заповядайте!“ Следователно в живота има неща, които са по-ценни от парите. Хлябът в дадения случай е хиляди пъти по-ценен отколкото 50 лева. Една хапка хляб в дадения случай е много по-ценна

от няколко поетически изречения. Някой казва: „Я ми декламирай едно стихотворение!“ Че ако ти дадеш една хубава хапка хляб на един гладен човек, той веднага ще ти декламира една поема, едно стихотворение. Като хапне най-първо, тогава има поезия, има декламиране. Ако преяде, той вече не пее. Българинът, който някой път не обича да пее, той е преял. А преяждането според мене е едно неестествено музикално положение. Никога не преяждайте! Нищо повече! Всякога човек трябва да остане малко гладен. А гладът подразбира една вътрешна възможност за една следваща стъпка. И затуй в природата човек никога не е беден, той е пълен, но има нещо в него, което му липсва. Не че му липсва, но той всякога ще бъде тъй, в целия си живот. И ако ти го запълниш, ще станеш нещастен. Не се старайте да запълните себе си! И кокошката, като снесе едно яйце, тя знае закона. Какво остава всякога в яйцето? Пълно ли е яйцето? Не, всякога има една малка празнина, едно малко празно пространство в яйцето. Ти си едно затворено яйце, имаш едно малко празно пространство. Не се старай да запълниш празното пространство. Ти ще си причиниш вреда. Празнотата е условие за бъдещия живот. Празнотата е едно условие, не тази празнота, която обикновено се разбира, но тази малка празнота, този малък недоимък.

Сега ще се спрете, ще остане да разсъждавате върху *фа*-то, да го приложите. За следващия път ще видим как ще изпее *фа*-то. Но пейте го вярно. Ако пожелая да ви изпитам сега, не зная какво бихте изпели. Ще имате само един радиус. И ако ви туря бележка, вие ще имате един радиус и дълго време трябва да чакате, докато превърнете този радиус в едно движение.

Само светлият път на Мъдростта води към истината. В Истината е скрит животът (три пъти).

28 лекция от Учителя, държана на 31 май 1935 г., София, Изгрев.

МАЛКИТЕ ЖЕЛАНИЯ

„Отче наш“

Чете се темата: „Качества на умния човек“. Какво е разликата между умния и мъдрия човек? Думата „умен“ на български е произлязла от ум, а на английски майнд; това са синоними. Ум – така се пише на български език. Аз съм срещал думата „ом“. Аум е произлязла от ом. В българския език се махнало а-то и се образувала думата „ум“.

Какво се разбира под качества на един предмет. Какво разбирате под качества на един тон или качества на речта в най-простата форма? Вие не изхождате всякога от едно философско гледище, философското гледище е сложно понятие. Вие най-първо трябва да изхождате от най-простото положение, в което нещата са ясни. Как ще знаете например колко качества има един тон? – Всеки тон трябва да бъде ясен, чист. Те определят качества на самия тон. Чист и ясен едно и също нещо ли е? Чист значи да не е примесен. Все едно ли е да имаш един чист или един ясен тон? Понякога смесват тези неща. Вземете например думите „стегнат и разслабен“. Какво разбирате под думата „стегнат“. – Стегнатите неща се разслабват. Щом нещо не е стегнато, то е разслабено. А щом е разслабено, не е стегнато. Та в много отношения ние казваме за някого, че е стегнат човек.

Казвам: Ако вървим според тази идея, какво представя човешкия ум? – Това е един принцип в човека. Под думата „ум“ подразбираме всичките качества, които човек притежава в даден случай и с които може да работи. Казват понякога: „Умен човек, интелигентен човек!“ Каква е разликата между умния и интелигентния човек? Англичаните имат същата дума – майнд. Тъй както е съставена тази дума,

придихателният звук „м“ показва, че умът слиза дълбоко, трябва да потъне в материалния свят, за да работи. Значи буквата „м“ може да считаме като символ – да слезеш някъде, където не ти е приятно. Казваш за пример думата „мъка“. Какво нещо е мъката? Слязъл си някъде, мъчиш се, за да вдигнеш един предмет или да разрешиш една задача. Значи на човека е даден един ум, с който той се мъчи да разреши противоречията, които съществуват в човешкия живот. Той има известни способности и чувства, на които се подчинява и от съчетанието на тези способности и чувства може да работи. Някои хора мислят, но не чувствуват, а някои хора чувствуват, но не мислят. Чувствуване и мисъл не са едно и също нещо. Някои хора започват да мислят чрез страданията. – По обратен път вървят. Някои започват от мисълта и отиват към страданията. Правете опити и ще се уверите в това. При един опит, какъвто и да е той, все ще се натъкнете на една мъчнотия.

Сега да оставим настрана онези философски въпроси, които не са за разрешение. Например вземете крайния въпрос: каква е целта на човешкия живот. Ако ви се даде такава теза, какво ще пишете върху нея? Или каква е крайната цел на яденето, каква е крайната цел на заспиването, каква е крайната цел на събуждането? Ред такива въпроси може да се зададат. При задаването на тези въпроси, някои от тях може да се разрешат по-лесно.

Каква е крайната цел или какъв е смисълът на живота? Какъв е смисълът на пеенето? Защо трябва да пееш? Може да се зададе и обратният въпрос: Защо да не пееш? Тъй щото, когато някой каже: „Защо да пея?“, ти го запитай: „Защо пък да не пееш?“ Ако не искаш да пееш, трябва да си отговориш защо не искаш да пееш. Колкото е важно едното, толкова е важно и другото. – „Не съм разположен да пея.“ Представи си, че устата на едни човек е пълна с хляб, той яде, а ти го караш да нее. Той казва: „Не искам да пея!“ Защо не пее? – Не

му е празна устата. За да пее човек, устата му трябва да е празна. Всеки, който не иска да пее, има нещо в устата си. Има случаи, когато някой не пее, защото има нещо дисхармонично в себе си и не може да пее. Той казва: „Не искам да пея, защото не мога.“ За да пееш, мисълта трябва да предшества музиката. Пеенето и музиката са външната страна на мисълта. У човека първо се е оформила неговата реч, а после е придобил музиката. В общ смисъл музиката е най-хубавата дреха, с която мисълта може да се облече, та да бъдеш благоприятен на хората. За да те обичат хората, ти трябва да говориш музикално. Който не може да говори музикално, неговата реч е тровава. А който говори музикално, за този човек казват: „Приятно ни е да слушаме, когато този човек говори.“ И наистина, когато човек говори музикално, и речта му е музикална. Когато в даден случай ние не можем да схванем никаква музикалност, това показва, че ухото ни не е така изтънчено. Например ето една еднообразна реч: „Аз ходих на нивата, брах фасул, върнах се, времето беше облачно, кучетата лаеха, птичките хвърчаха, хората се караха и т. н.“ А може да кажеш това и в музикална форма: „Ясен беше денят. Едва появаше тихият вятрец и галеше лицата на младите работници, които се бяха събрали на нивата да работят.“ Това е музикална реч. Ще кажете, че това е декламиране. Не, декламирането е музика в един тон.

Сега дайте ми според обикновения камертон долно до и вижте как съвпадат думите с тоновете. Какво означава на български музикалния тон *ла*? Казвате: „Кучето ла.“ Как ще намерите *до*? За да намерите *до*, вземете първо *си* и после *до*. Имайте предвид, че за да може да постигнете в света каквото и да е, трябва да притежавате известни качества. Вие искате да бъдете обичани. За да бъдете обичани, трябва да имате някакви качества. Не може да те обича някой човек, без да притежаваш известни качества. Певецът може да бъде обичан. Ораторът може да бъде обичан. Добрият човек може да

бъде обичан. Любовта е качество, което не се налага насила. Любовта е едно качество. Човек може да бъде силен. За да обичате един човек, вие трябва да имате ясна представа за онова качество, което той притежава. Живия човек обичате заради живота, който се проявява в него. Защото не може да обичате един човек, ако той няма какво да учи. Учителят всякога обича онзи ученик, на когото умът е гъвкав. Каквото му каже, той все се досеща. Има прости досещания, има и сложни досещания. А някои не могат лесно да се досещат, мислят, мислят, не се досещат. Например учителят пита каква е разликата между събиране и изваждане, между умножение и деление. Ще кажете: „Проста работа е това.“ Що е събиране? Ученикът казва: „Учителю, като туриш житото в хамбара, това е събиране, а изваждане – като извадиш житото от хамбара“. Достатъчно е така. И това е събиране, но този процес на събиране не е, който вие знаете. За пример вие имате $2 + 2 = 4$. Понякога турят знака отдолу, пишат $2/4$. По какво се различават тия два метода на писане? Вторият е китайски метод, те пишат отгоре надолу. Новото писане е отляво към дясно, а семитите пишат отдясно наляво.

Сега да се спрем върху причините. Всяко нещо си има причини, но се изисква дълго време, за да се намери кога и как са се създали тези причини. Всяка причина си има свой разумен повод. Всяка проява на нещата е един малък разумен повод, който е дал възможност да се създаде нещо. Има причини, които могат да скарат двама души. Какъв е поводът да се скарат двама души? Двама души се карат, защото единият настоява, че единият пее по-хубаво от другия. Или те се скарват, защото единият казва, че може да чете по-хубаво. Скарват се, защото единият казва, че е по-богат от другия. И другият настоява същото. Значи и вие може да се скарате, защото единият ще каже, че е по-добър, по-благороден, по-голяма човешчина имал, а другият няма човешчина. По какво се разбира, че единият има

човещина, а другият няма? Какво разбирате под думата „човещина“? Това е един въпрос, на който не може да се отговори. Човещината е един резултат, който не може да се разложи. Имате числото 24 например. Ако аз напиша единица с 20 нули, какво число е това? Един квадриليون. Но какво разбирате под това число? Ако ви дадат един квадриليون жито да го преброите, колко години ще ви отнеме? Такива задачи има някой път в живота? Спирайте се върху основата на нещата! Животът е една велика възможност.

Животът е най-великото благо в органическия свят, но същевременно и най-голямото нещастие, което може да сполети човека. Когато е добре организиран, по-добро нещо от живота няма. А когато не е добре организиран, по-лошо нещо от живота няма. И когато казвате някой път, че животът ви е дотегнал, това показва, че животът не е добре организиран. Неорганизираният живот е една тежест. За да се организира животът, трябва да му дойде в помощ човешкият ум. Умът трябва да служи за организирането на живота. Най-големият организатор в живота е човекът, който може да уреди всички противоречия, които съществуват.

Вие сте смешни. В старо време един човек ходил да учи магия. Той научил това, че като махне с ръката си по един начин, всички неща идват при него. Като махне ръката по друг начин, всички неща си отиват. Като каже нещо по един начин, всички неща стават. Като направи нещо с ръката си по друг начин, всички неща пак ще станат. Този човек мислил, че всичко разбирал, че всички задачи е разрешил. Излязъл от училището и влязъл в гората. Насреща излязла една мечка. Той махнал ръката си по правилата, както знаел, но мечката не се връща. Тя го наплюла хубаво. Тogaва той се върнал при учителя си и казал: „Мечката ме наплю. Не ме слуша тази мечка!“ Той казал на мечката да се махне от пътя му, да се върне у дома си, но тя не се махнала. Питам: Защо не се маха тази мечка? – Като дойде мечката

насреща му, той трябваше да тури тоягата зад гърба си, да я хване за ушите, да я раздърпа и да каже: „Знаеш ли, че аз излязох от окултната школа?“ Мечката казва: „Знаеш ли, че аз те посрещам?“ И ученикът употребява тоягата, но де е погрешката му? Погрешката му седи в това, че той употребил своята тояга, дето не трябва. Мечката била много радостна, че срещнала един окултен ученик, който завършил училище. Обаче ученикът казал на мечката: „Не те е срам, махни се от пътя ми!“ – „Аз съм първата, която те посрещнах и ти отдадох всичкото почитание като на ученик.“ Като не е издържал изпита, тя го наплюла. Кажете ми сега какво е отговорил учителят на ученика? Как го утешил?

Представи си, че ти си един млад ученик и си казал на друг ученик, че нищо не разбира от учението. След това отиваш в неговата махала и той те набива хубаво, като ти казва: „Ти нищо не разбираш!“ Как трябва да те утеши? Той ти казва, че ти нищо не разбираш и те набива отгоре.

Представи си сега, че срещаш един човек, който те пита: „Ти учен човек ли си?“ Как трябва да му отговориш? Ако този, който те пита, дали си учен, е горделив, тщеславен човек, ти ще му отговориш: „По-малко учен от тебе съм, не съм като тебе. Ти си по-учен човек от мене!“ Като му кажеш така, той веднага ще се съгласи. Ако му кажеш, че си по-учен от него, той веднага ще скочи върху тебе.

Казвам: И вие като този ученик махате с ръката си на мъчнотиите във вашия живот, но те не се махат от пътя ви. Какво нещо са мъчнотиите? Мъчнотиите в живота показват, че вие сте ученици. Мъчнотията иде да ви поздрави. Мъчнотията казва: „И аз имам една мъчнотия, която не мога да разреша. Имам още една другарка, с която не мога да се разбера.“ Значи мъчнотията е мъчнотия затова, понеже две мъчнотии се карат за един предмет. Две мъчнотии се карат за един млад момък. И двете мъчнотии искат да го

възсядат. Едната мъчнотия казва: „Каж ми сега кой беше по-напред“, че тя да се качи първа. Но ти като поносиш едната мъчнотия на гърба си, ще ѝ кажеш да слезе, за да се качи другата. Ще кажете: „Има ли право една мъчнотия да се качва на гърба на един млад момък?“ Има право. Ако може да се качи на гърба му, той е учен човек. Ако не може да се качи на гърба му, той е един простак. Ако дълго време седи на гърба ти и не слиза, ти си пак един простак. Като дойде до известно място, ще кажете на мъчнотията: „Моля, дойдохме до тази станция, бъди тъй добра да слезеш от гърба ми, да дойде другата мъчнотия да се качи.“ Тогава ето какво ще нравят двете мъчнотии. Като се качи едната мъчнотия на главата ти, ще започне да те хваща за ушите, ще казва, че са много хубави, ще ги тегли натук-натам, докато ги рани. Ти ще кажеш: „Не искам такава мъчнотия, да дойде другата мъчнотия!“ Като дойде втората мъчнотия, тя ще бъде като мехлем, ще започне да ги намазва. Ако си учен човек, ще знаеш, че втората мъчнотия иска да лекува погрешките, които първата е направила. За всяка една мъчнотия в живота има един разумен повод, който я създава. Ти си ученик, нямаш пари, нямаш обуца, бос си. Ако е лятно време, ти можеш да ходиш без обуца, в сухо време също, но във всяко време не може да се ходи без обуца и без шапка. Какво трябва да се прави тогава? Да отидеш на училище бос, не те приемат. Било е време, когато са приемали и боси, но ако е студено време, ти не може да отидеш в университета бос. Това е до разбирането на нещата. Казвате: „Той е бос човек.“ Здравословно е да бъде човек бос, но има условия, когато човек по никой начин не може да бъде бос.

Мъчнотиите в живота, това са задачи, които човек трябва да разреши. Мъчно ти е, страх те е нещо. Защо те е страх? – Понеже не може да те разбере тази мечка. Защо те е страх от глад, от сиромашия? Всяко нещо, което те разбира, то дава радост за живота ти. Неприятно е да срещнеш един човек, който не те обича и не те

разбира. Приятелят, който те обича, от многото работи, които може да ти каже, все ще има нещо, което да ти е приятно.

Вие имате един приятел. Носите една торба с барут. Когато носите тази торба с барут, никакъв кибрит да не туряте в джоба си. Ама това са изключения, че може да се запали кибритът. – Не са изключени възможностите да се запали кибритът, всичко може да стане. Не туряйте кутията с кибрита на едно и също място с барута, понеже може да стане нещо. Ще дойде едно дете, ще драсне кибритена клечка и барутът ще се запали. Тогава във вас се ражда едно противоречие. Не сте ли вие, който сте поставили кибрита и барута на едно и също място? Някое неразумно дете е турило огъня и е запалило. Това е една неприятност. Ти благодари, че кибритът не е бил на едно място с барута. Големите случки много скъпо струват на човека. Има случаи, които малко струват на човека. Има случаи, които произвеждат цял пожар. Докато е нашироко, човек казва: „Аз тъй ще направя, иначе ще направя.“ Но след време той усеща в себе си една реакция, едно униние в ума си. Няма защо да казваш какво ще направиш. Човек, който казва, че ще оправи работите, той не може да ги оправи. Ти не може да кажеш, че след една година ще ти дадат пари назаем. Кой от вас, ако му се обещае, че идната година на този ден може да даде сто лева, че ще ги даде? Кой от вас може да се ангажира да даде сто лева идната година на този ден? Сто лева мъчно се дават, а десет още по-мъчно се дават. Ако е въпрос за 1000, за 10 000 лева, по-лесно се дават. Мъчно се борава с малките величини. Защо? Защото малките величини с пръст трябва да ги хващаш. Ако са много ситни, с увеличително стъкло трябва да ги хващаш. За да дадеш сто лева, ти трябва да се качиш при ангелите, да научиш законите как да ги дадеш. За да дадеш десет лева, трябва да отидеш при Господа, Той да те научи как да ги даваш. За да дадеш 1000 лева, трябва да отидеш при разумните хора. Не е лесно. Да дадеш сто лева, това са сто

зрънца, които трябва да знаеш как и кога да посадиш. Та когато някой казва, че трябва да се дадат сто лева, мъчно се дават. Да дам сто лева, това е белалия (пакостна) работа. Като дойде някой при вас да иска пари назаем, знаете ли как да ги дадете? Знаете ли как се дават пари на учениците? Ако отидете при един американски богаташ, не може да му кажете, че сте беден. Вие може само да му предложите труда си, ще изработите тези сто лева и тогава ще ви ги даде. Тъй щото, когато искате пари назаем, вие трябва да изработите нещо. Докато не сте изработили нищо, не искайте пари назаем. Сега всички вие все имате да давате нещо. Това е неразбиране на живота. Никога не вземай пари назаем! Кога? – Когато не си готов. Отиваш при един приятел и казваш: „Дай ми пари назаем, искам да си купя една важна книга.“ Ти вземаш парите, туряш ги в джоба си, срещаш един приятел и отивате в една луксозна гостилница или бюрекчийница, или в някоя сладкарница. Ядеш с приятеля си, погледнеш – парите изчезнали, а книгата я няма. После приятелят ти те пита: „Купи ли си книгата?“ – „Е, после ще ти кажа.“ След като си употребил парите на друго място, идва лъжата и казваш: „Купих си книгата, много е хубава.“ А всъщност ти нищо не си купил. Тогава приятелят ти казва, че и той иска да прочете книгата. Ти се намираш в друго затруднение. Отиваш при друг приятел искаш от него други сто лева. Не, вземеш ли сто лева назаем, употреби тия пари правилно! Законът е такъв. Не оставяй една мисъл, едно желание неприложени. Не е въпрос за големите ви желания, но малките желания винаги трябва да се прилагат.

Та казвам: Една мъчна задача лесно може да се разреши, но само за онзи, който знае, а не за онзи, който не знае. За пример ти си сиромас и се чудиш какво да правиш. Отиваш на едно място, не ти дават работа, отиваш на второ, на трето място, никаква работа не ти дават. Но ти имаш едно изкуство, с което може да си оправиш

работите. Отиваш при един банкер, който има единствена дъщеря. Десет души лекари я гледат, но не могат да ѝ помогнат, тя е осъдена да умре. Тогава ти казваш на банкера: „Ще ти кажа една дума, която ще обнадежди вашия дом.“ – „Каква е тази дума?“ – „Аз мога да излекувам дъщеря ти.“ Мислите ли, че ако излекувате дъщеря му, този банкер няма да ви помогне? Ще ви помогне, но кога? Когато знаете как да употребите думата. Ти ще махнеш с ръката си навътре и ще кажеш: „Вашата дъщеря утре ще бъде здрава.“ Ако оздравее, всичко се нарежда добре. Не махнеш ли с ръката по този начин, не оздравее ли дъщерята, думата ти няма смисъл. Ще ви кажа как аз правя работите. Казвам на един сакат човек: Ти утре ще минеш реката. Той ме погледне, погледне себе си, вижда краката си, казва: „Как ще я мина, тя е дълбока, ще се удавя!“ Казвам му, по който и да е начин, ти ще я минеш. На другия ден го вземам на гърба си, влизаме във водата и минаваме. Като му кажа, че ще премине реката, тогава аз вече мога да го направя. Той ще ми каже: „Не виждаш ли, че с моите крака е невъзможно?“ Но аз го вземам на гърба си, пренасям го през водата. В дадения случай аз мога да извърша всяко нещо, за което казвам, че може да стане. За всяко нещо, за което казваме, че ще стане и не става, не сме употребили закона, както трябва.

Казвате, че трябва да бъдете добри. Какво подразбирате под думите, че трябва да бъдете добри? Добрият човек всякога е благодарен и за най-малката услуга, която му направиш. А този, който не е благодарен, и със злато да го обсипеш, все ще намери някакъв кусур. Добрият човек се отличава с това качество, че и най-малката услуга да му направиш, той е все признателен. По това се отличават всички добри хора.

Ти ставаш сутрин и не си доволен – не си добър човек. Казваш: „Не съм разположен.“ Не си разположен, защото не си добър. Като ставаме сутрин, трябва да бъдем добри, защото слънцето изгрява,

вятърът хубаво и приятно духа, растителният живот се развива, цветята цъфтят. Всичко това е заради нас. А какво виждаме? Виждаме, че всички хора се грижат, а ние трябва да се радваме, че даден човек се грижи за мене, заради мене е добър. А вие какво правите? Като дойде някой добър човек при вас, ако четете някоя книга, казвате: „Защо дойде да ме смущава?“ Не, ще оставиш книгата настрана и ще се спреш. Казвам: Този човек пее. Какво пее? Той пее песента на твоята книга. Той казва: „Ако ти четеш тази книга, тя съдържа всички правила на живота, всички блага на живота, и ако разбираш тази книга, ще бъдеш най-щастливия човек в живота.“ Тъй пее човекът. Казвате: „Сега ли се намери да пее!“ Бъди внимателен. Ще видиш, че тази книга е най-хубавата.

Сега ще ви дам едно правило. Щом ставаш, трябва да бъдеш добър. Като седнеш да ядеш, трябва да бъдеш добър. Като те скъса учителят ти, пак ще бъдеш добър, ще признаеш, че не знаеш. Какво от това, че те скъсал учителят ти? Каква е разликата между 1, 2, 3, 4, 5, 6. Ученик, който не е започнал с единицата, не е правил приятелство с двойката, който не е впрегнал тройката и четворката и който не е ял и пил с петорката и шесторката, той нищо не знае. Който ти е писал единица, той ти е дал магическата тояжка. Той казва: „Струва си единицата, работи тази тояжка, но всичко от тебе зависи.“ А ти се оплакваш, че ти писал единица. Това е за истинските ученици. На сегашните ученици, като се пише 2, те се считат нещастни. Не, ще впрегнеш тази двойка на работа! Като ореш цял ден, ще имаш известни приходи. Какво показва тройката? – Че едва минаваш. Какво трябва да направиш тогава? Вие не знаете, че тройката е най-щастливото число. По-щастливо число от нея няма. Тя представя бащата и майката и първото най-любимо дете, което те имат. А вие казвате, че като имате тройка, едва минавате с нея. Да, това минаване е най-хубавото, най-спасителното. Четворката е сложна работа. Ти си

един управител и трябва да отдадеш правото на всеки човек, не само в отделния живот на човека, но и в цялото общество. Тогава ти имаш бащата, майката, брата и сестрата, това е четворката. Питагор е дошъл до числото 4 и там се спрял. И ако ти със своя ум не можеш да обичаш своите желания и ако със своето сърце не можеш да обичаш своите мисли, ти не можеш да успееш в живота си. Умът в дадения случай е бащата. Сърцето това е майката. Мислите са вашите синове, а желанията ви – това са вашите дъщери. Та, когато казвам син, това е една хубава идея. Значи най-хубавата идея, това е твоят първороден син. Най-хубавото желание, това е твоята първородна дъщеря. Като имаш една мисъл и едно желание, те са достатъчни.

Сега да се върнем към главната мисъл. Гледайте да се освободите от вътрешното недоволство на живота. Няма по-опасно нещо от недоволството. То ще дойде, но трябва да свършите с недоволството. Не ме разбирайте криво да казвате, че не може да се освободите от него. Недоволството ще дойде не само един път или два пъти, хиляди пъти може да дойде, но никога не правете приятелство с него. Вие всякога трябва да знаете, че светът е създаден за добрите, за умните хора. Къде може да приложите това, което сега ви говорих? Колко души от вас станяхте тази сутрин по първото правило с доволство в себе си, и след като станяхте доволни, да не намерите никаква погрешка и да казвате, че работата ви не е наредена, както трябва. В това седи голямата погрешка – да мислите, че работата ви не е наредена добре. Работата ви е наредена, както трябва, но вие не сте я разбрали. Станали сте махмурлии. В тази дума буквата „м“ се повтаря два пъти. Това значи, че трябва да отида да се напия. С какво? – Два пъти да се напиеш със студена вода или два пъти да се напиеш с гореща вода, или два пъти да се напиеш с двадесетгодишно вино. Хората разрешават въпросите по един от тези три начина. На едного майка му казала: „Стояне, Стоянчо, човек няма да стане от тебе, къща

няма да завъртиш!“ – „Е, майко, все ще завъртя един ден къща.“ Той отива един ден с приятеля си на кръчмата, напива се хубаво и, като се връща дома си, казва на майка си: „Мамо, ела да видиш как се върти къща!“ Когато виното върти къща, то не е въртене на къща. Домът се урежда, не се върти. Домът не е воденица, да се върти. Това българско изречение не е право. При това домът се урежда от живота. Казвате: „Щастлив живот!“ В съвременния физически живот щастие не съществува. Щастието е една велика задача. Щастието е постижимо, но то е въпрос за уреждане на човешкия живот. Като се уреди човешкият живот, и ти може да станеш щастлив.

За следващия път ще ви дам една задача: нов начин за изпълване на песента „Всичко в живота е постижимо“. Ще разпределите думите на срички и на всеки човек ще се падне по една сричка. Ще се съберете няколко души да изпеете песента. Всеки да вземе по един слог. Да се съберат десет – петнадесет души и всеки да започне оттам, отдето другият свършва. Ще изберете такива, които могат да пеят.

Често съм ви говорил за вярата. Ще ви дам едно практическо определение за вярата. Много дефиниции има за нея, но оставям всички дефиниции настрана. Вярата в човека подразбира една божествена възможност.

Най-обикновената възможност, с която в даден случай можеш да постигнеш това, което е необходимо, е вяра. Представете си, че имате една кибритена кутия с първокласен кибрит и искате да запалите една клечка. Извадите клечката, драснете и се запалва. После туряте дърва, запалвате огъня, след това искате да си сготвите. Работата е, че за да се сготви едно ядене, трябва ви първо огън. И затова, като ставате сутрин, тази кибритена кутия ви е необходима. Трябва да цъкнете една кибритена клечка и да запалите своите чувства. Тези чувства трябва да имат в себе си божествени качества. Също и за ума си трябва да имате една клечка. Първото нещо – ще запалите

клетката да дадете основния тон на чувствата си. После основния тон на мисълта си. Щом дадете този тон верен, нещата сами по себе си стават. Не излизайте от кръга на тази възможност, която работите съдържат в себе си. За пример днес изкарваш сто лева, за по-нататък не мисли. Ами след двайсет години? – Оставете двайсетте години настрана! Каквото си днес, това ще бъдеш и утре, и след хиляда години. Това е общият закон. Житното зърно, каквото е днес, такова ще е и след хиляда години. Шест хиляди години те са седели в гробовете, в катакомбите на Египет и пак съдържат същите условия в себе си. И шест хиляди години да седят, всички наши идеи си остават същите. Следователно всяко желание, посято при добри условия, ще даде своите качества, които може да се проявят. Ако посадиш това твое желание в добра почва, то ще даде добри резултати, ако го посадиш в лоша почва, няма да даде никакви резултати. По възможност – с най-малките резултати! Днес бъди благодарен на най-малките възможности.

Утре започни с други възможности. Всички случаи в живота носят една възможност. Всеки ден носи една възможност. Тя е правото разрешение. Вие считате, че днес не сте живяли добре, мислите, че утре ще живеете много добре. Не, днес ще имате пълна вяра в Бога. Ще оставите настрана всички философски разсъждения, какво нещо е Бог. За вас е важна онази възможност, която се крие във всеки най-малък случай. И да не сте работили, това не е оправдание; не че не може да разбирате, но не знаете как да погледнете на нещата. Само да се намери един човек, който да ви покаже пътя на разбирането, веднага нещата ще се изменят.

За следния път напишете по девет глагола, най-хубавите в българския език, а може и от някои чужди езици. От тези девет глагола ще направим един малък музикален опит.

Само светлият път на Мъдростта води към истината. В Истината е скрит животът.

29 лекция от Учителя, държана на 7 юни 1935 г., София, Изгрев.

АУРАТА – КОЖАТА НА ДУХОВНОТО ТЯЛО

„Добрата молитва“

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? (*Всеки човек трябва да се стреми към реализиране на най-малките желания. Истински добър човек е само този, който може да се надява на най-малкото в живота. И само той може да се надява за постижение на всичко.*) Имате ли тема? (*Да се напишат 9 глагола. Да се изпее песента „Всичко в живота е постижимо“ на срички и от повече лица.*) Прочете се резюмето: „Отличителните черти на умния човек“. Прочетоха се темите с глаголите.

Всяка дума е като един зародиш. Вие сте изучавали човешкото тяло. Ако вземеш естественото тяло на човека, коя е най-деятелната част в него? – Неговата кожа, която възприема. Здравословното състояние на тялото зависи от кожата. Във връзка с кожата често в окултната наука се говори за аурата. Аурата, това е кожата на духовното тяло. Човек трябва да има здравословна аура. Вземете едно семе, каквото и да е; вие трябва да изберете една подходяща почва за него. Ако почвата не съответства на семето, това семе не може да израсне и не може да се развие правилно. Трябва един вътрешен напор – вътрешни и външни условия. Вътрешните условия са в самата почва, какво съдържа, а външните условия, това са въздухът, светлината, топлината, храната. За да станат нещата ясни, вие трябва винаги да изхождате от физическия свят, понеже той е обективният, по-близо е до вас, по-понятен ви е. Ако физическият свят ви е понятен, тогава може да пристъпите към духовния свят, понеже той е по-отвлечен, по-широк, по-голям, повече тънкости има. Ако човек не разбира физическия свят, мъчно може да разбере и духовния. Често се

говори за аурата на човека. Аура не е българска дума. Имате думата „аура“. Ако отделите А-то от ура, какво ще каже: ура? (*Да живее!*) Някой път има известно съвпадение; определенията вървят по известен закон. Казваме, че нещата съвпадат. Има един закон, който ръководи съвпадението. Тук нищо не е случайно. Под думите „случайни работи“ разбираме – те не са предвидени. Тогава нещата там съвпадат. Случайните работи са глупави работи, но на някои от тях се учудваме, че случайните работи са умни работи. Препъваш се някъде и падаш. Казваш, че случайно си направил нещо глупаво. Но има едно съвпадение в случайността. Има един закон, който ръководи случайните работи. Ние няма да се спираме да обясняваме какъв е законът. Защото има неща, които и да се обясняват, са непонятни.

Представете си, че вие имате един приятел. Той ви писал писмо. Четете писмото и се радвате. Но представете си, че този ваш приятел наместо писмо ви изпраща едно самунче, праща ви една хубава ябълка и една круша. Казва: „Това да се даде на моя приятел!“ Писмо е туй. Как ще четете туй писмо? Трябва да се разбира. Писмото най-първо е запечатано в плик. Вие разрязвате илика, изваждате писмото, четете съдържанието и ви става приятно. След като получите хляба, хубаво направен, после ябълката и крушата, как ще разчетете писмото? Откъде ще започнете. Имате хляб, имате една ябълка и една круша. Как ще ги четете сега? Най-първо хляба ще пипнете, ще пипнете крушата и ябълката. След туй ще пишете на вашия приятел: „Самунчето получих, беше отлично; пък ябълката сочна, а крушата също, много ви благодаря!“

Сега, като говорим за духовни работи, за духовен живот, има нещо друго, кое е по-хубаво в дадения случай? Кое писмо е по-хубаво? Кои писма са по-хубави – с пликове или със самунчета, ябълки и круши? Да допуснем, че вие сте един екскурзиант горе, в планината. Какво писмо е по-хубаво да ви донесат? Едно писмо с

плик, може да има турени и сто лева вътре, или едно самунче, ябълка и круша? Кое писмо е по-хубаво на планината? – Самунчето с ябълката и крушата е по-хубаво. В дадения случай имате един приятел, който ви е обещал един пръстен с голям диамант за подарък. Вие имате и друг един приятел, който ви изпраща и друга една хубава, отлична, съдържателна книга. В дадения случай кой подарък е по-добър: пръстенът с диаманта или съдържателната книга? Няма съмнение, че съдържателната книга! Съдържателната книга струва повече. Но представете си, че имате и трети един приятел, който ви изпраща едно житно зърно. Имате пръстена, второто – книгата, а третото – житното зърно. От трите подаръка кой е най-важният в дадения случай? – Вие ще ги съедините трите. Между пръстена, книгата и житното зърно има известно съотношение. Пръстенът, това са външните условия на живота; книгата, това е разумното, което ще приспособи тези условия, а зърното, семето, това е онзи капитал, с който вие в дадения случай може да разполагате.

Онзи, който не разбира, ще каже: „Този пръстен защо ми е?“ Но това са условия. Тия условия могат да се използват. Вие имате разумната книга, след туй иде семето. Това семе може да го използвате, ако сте чели книгата.

Та казвам сега: Три неща са потребни. При думата аура два пъти се повтаря буквата а. Аурата – това е здравословното състояние на човека. Защото без една здравословна аура човек нищо не може да постигне. Значи нещо се излъчва от човека. За да бъдете здрави или за да бъдете влиятелни, за да ви върви, да идете при Бога, непременно трябва да имате аура. От вас трябва да се излъчва нещо. За пример вие някой път искате да ви обичат. Но за какво може да ви обича човек? Един ваш приятел на планината, който е закъсал, може да ви обича, ако вашата торба е пълна с хляб, имате повече провизии и ако имате място, където да си почине; такъв приятел е на място. Вие му

услужвате. Но ако този ваш приятел е закъсал като вас? Де седи приятелството? Тогава тези двама приятели не могат да се разберат и никакво приятелство не може да има. Три, четири дена седят, не са яли хляб и двамата са закъсали в гората. Вие казвате някой път за нещата, че са така. Вчера един студент ми се оплаква. Той забелязал, че има нещо в живота, което го преследва, че нещата се случват, както той не иска. Работи, работи и наопаки му върви. И той дошъл до заключението, че нещо го преследва. Чуди се откъде именно идва туй преследване. Че как може сиромашията да преследва? Откъде иде тя? Кой човек е сиромаш. – Който не работи. (*Има хора, които работят и пак са бедни.*) Не, не, това е криво. Кой човек е неучен? Кой човек е невежа? – Който не учи. Кой човек не е здрав? Какви са условията на здравето? Човек, който работи, не може да бъде никога беден. Но вие ще кажете, че работи. – Тия хора не работят. Представете си, че вие имате приятел един глист в почвата, на когото разчитате. Какво може да ви допринесе този глист? Вие се трудите, вземате вашата мотика и работите, работите. Какво може да постигнете с такава работа? Ти можеш да шиеш или можеш да пееш, или каквото и да е. Но можеш да пееш някъде – и ни глас, ни слушание. Можеш да шиеш някъде – ни глас ни слушание, може и да пишеш. Представете си, че ти си един говедар и пишеш поезия. Какво ще разберат твоите говеда от поезията ти? Ако имаш право, какво ще избереш да бъдеш: говедар или овчар, или учител да бъдеш? Каква е разликата между един говедар, един овчар и един учител на деца. Ако вие се занимавате с най-нисшите проявления на живота, не сте ли един говедар? Ако се занимавате с нещо по-разумно, вие сте овчар; пък ако се занимавате с разумни неща, искате да се подигнете, вие ще бъдете един учител. Малките деца тепърва ще дойдат, те ще правят много глупости и вие ще се приспособявате към тях. Ако съзнаете сега, някои деца може да ви са приятни, а други някои няма да ви са приятни. Може да се

спрете върху философията защо това дете така е родено? То се отнася до условията. Някой път вие мислите: Защо така разбира това дете? Условията са такива. И младият какво мисли? Не е определена работата на младия, той още не е научен на някаква работа. Но гладният за какво мисли? Той е на служба; жадният е на служба; болният е на служба. Те са определени. А младият? Какво се разбира под млад? Та и вие какво усещате под младост? Как определят младия човек? – Могат да се дадат много дефиниции върху младостта. Сега всички трябва да бъдем млади. В младостта не трябва да има никакво раздвояване в съзнанието. Млад човек е онзи, в ума на когото няма никакво раздвояване. Млад човек е онзи, в сърцето на когото, в чувствата му няма раздвояване. Млад човек е онзи, в постъпките на когото няма раздвояване. Той функционира правилно. Туй значи млад човек. Ще кажете: „А онези, на които съзнанието им, мисълта им е раздвоена, чувствата им са раздвоени и постъпките им са раздвоени?“ – Те са изложени на един посторонен живот, който скоро ще ги лиши от богатството. Това са пропуквания, това са излишни разходи.

Някой път вие казвате, че не можете да търпите. Да кажем, някой човек ви стиска за ръката, вие не можете да търпите това. Но дойде една болест, която се усилва повече и повече, какво ще правите тогава? Вие, нетърпеливият човек, казвате: „Не мога да търпя този човек!“ Много добре. Но ако ви дойде една болест, тогава какво ще правите? Как ще се освободите от нея. Усилват се болките, почват да се мъчите, викате, плачете и други дойдат да ви утешават. Но вие си носите товара – носите си болестта. Какво ще правите, как ще се справите, когато имате някаква болест, някаква болка? Когато ви боли нещо как се справяте? Олга, ти кажи как се справяш? (*Пъшкам, викам.*) Пъшкаш, добре. Най-първо една болка произтича от физическа причина, но тя може да произтича и от една духовна

причина, може да произтича и от умствена причина. Следователно, ако искаш да се освободиш от болката, ти трябва да знаеш причината ѝ. На когото и да е от вас мога да му причиня болка. Да му дам да се наяде с моркови, със сурови моркови и да му дам една чаша сладък чай или мляко. Няма да мине половин час и той ще почне да се свива. Тази болка произтича от това, че в даден случай се образуват известни отровни газове, които почват да действуват върху имунитета, върху онова здравословно състояние на стомаха. Когато храносмилането не става правилно, образуват се газове. А щом въздухът влезе в стомаха, той винаги причинява болка. Следователно въздухът няма работа в стомаха, в червата. Той има работа в дробовете, не в стомаха. Сега по същия закон ако вие внесете във вашето съзнание една нисша мисъл, тази мисъл има друго съдържание. Но ако вие я внесете в съзнанието си, дето тя няма условия правилно да се развие, тази мисъл ще ви създаде страдание. Следователно трябва да изучавате закона. Например коя мисъл вие считате висша и коя нисша? Кои са отличителните черти на една висша мисъл? *(Нисшата мисъл се отнася до органическия свят, а висшата до психическия, до по-висшите чувства.)*

Представете си, че имате два стремежа. Един човек пред себе си има два ореха. Той взима тези орехи, чупи ги и ги яде. Не е лошо. Аз виждам друг, който има орехи, но ги посажда. Той се лишава – не ги яде, а ги посажда в земята. Кой постъпва по-висше: който изяде или който посажда работите? – Който посажда работите. Онзи, който говори за любовта или който прилага любовта седи по-горе. В какво седи прилагането на любовта? За да се приложи любовта, изисква се съзнание. Изисква се послушание. Без послушание в света нищо не може да се постигне. Да си послушен, нали трябва да се вслушаш в себе си? Има един учител вътре в тебе, трябва да го слушаш.

И ако ти не слушаш този, който те учи, и не постъпваш, както той те съветва, ще страдаш и нищо не можеш да постигнеш. Вие не слушате и всичките ви страдания в живота произтичат от непослушанието, което имате. Всичките хора са крайно непослушни. Той седи, някакъв бръмбар е влязъл в ума му и нещо му казва: „Няма да вървиш в този път!“ Или каже: „Не, в този път ще вървиш!“ Той не слуша. Той там иска да иде. Ще идеш до известно място и после пак ще се върнеш.

Проучвайте човешката аура! Има писани много философски трактати, може да ги четете. Кожата от какво е образувана? (*От тъкани.*) Значи, ако вземете една човешка кожа и една волска кожа, ще намерите голямо различие в устройството им. Най-хубавата кожа е човешката кожа! Отлична е тя! Не сте я проучвали. Ако се проучи кожата под микроскоп, ще видите каква хубава тъкан е там. Ако разгледате кожата на един заек, ще видите грамадно различие в устройството на кожата. Една кожа на заек или волска кожа вземете, ще видите грамадно различие. И колкото кожата е по-хубаво устроена, туй същество е по-разумно. И аурата на човека по същия начин се различава, така и тя е изтъкана. Човешката аура се тъче. За нея човешката мисъл, чувства и човешките постъпки са храна, от която тази кожа, или тази аура се образува. Това е физическото в духовния живот на човека. Само мислите трябва да дадат известна храна, за да се образува тая правилна аура. И когато вие имате една аура, вие се чувствувате смели, решителни; но щом се разрани вашата аура, вие чувствувате упадък на духа си, изгубвате вашето настроение. А когато кожата е в своята целокупност, вие сте здрав и весел. По същия начин човек трябва да пази своята аура. За пример никога не допускате нечиста мисъл да се допира до вашата аура, както не допускате нещо, което може да нарани кожата ви. Никога не допускате това! Ще дойдат известни мисли, не ги допускате да

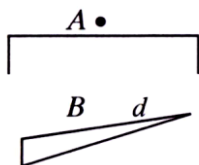
наранят вашето съзнание, вашата мисъл или да наранят вашата аура. Не допускайте едно желание да се вмъкне във вашето съзнание и да нарани вашата аура. И не допускайте една постъпка да нарани вашето съзнание. Но вие сега ще зададете въпроса: „Как да направим това!“ Най-първо, като дойде една мисъл, колкото и привлекателна да е, опитайте я, не бързайте да я възприемете. Да ви приведа един пример. Представете си, че вие се намирате в много затруднено положение. Идва един господин и казва: „Не бой се, аз ще ти дам хиляда лева!“ Проверете сто на сто, че той ще ви даде парите. Направете този опит. Вие не вярвате в това. Дръжте се тогава, като че не се отнася до вас, че и без пари може да минете. Като ви каже, че ще ви даде хиляда лева и вие почнете да си градите: това ще купите, онова ще купите. Не се минат и един-два часа, той ви каже: „Ще ме извините, не мога да ви дам хилядата лева.“ Тия двата часа, когато вие вярвахте, ви загубиха благоприятното време. Не ги туряйте в съзнанието си, гледайте си работата. Ти си шивач, ший си, тури си иглата да работи, пък той ако ти даде пари, тогава спри иглата си, но докато не ти е дал парите, твоята игла да върви. Или ти си един писар, който пише. Той ти каже: „Аз ще ти дам хиляда лева!“ Ти не спирай да пишеш. Не изпускай перото си! И вечерта, когато излезеш от работата си, тогава виж какво може да направиш. А вие веднага турите писалката в джоба си и вземете парите – хиляда лева. Че вие се излагате на едно изкушение. Сега трябва да ви представя една аналогия как трябва да вървят мислите. За пример вие правите следната погрешка: ако един ваш приятел ви даде хляб, вие го турите в джоба си и така вървите, мислите ли, че сте придобили нещо? Хлябът не трябва да влиза във вашия джоб. А вие не искате да ядете хляба. Турите го в единия джоб, в другия джоб, но и в последния джоб да го турите, вие сте неразположени. Питате: „Какво трябва да правя!“ – Не дръж хляба в джоба си, тури го в стомаха си, нищо повече!

Правилната философия е там. Тури хляба в стомаха си, там му е мястото; а хлябът не е направен за джоба, нито за торбата ви. Доброто в света не е направено да го гледате в ръцете си. То е храна. И вие гледате на хляба, че е добро. Вие държите доброто и казвате: „Аз искам да бъда добър.“ Може да пишете, колкото искате, но безполезно е това. Доброто в света е храна, доброто е храна за човешката аура.

Та казвам: Вярата е повод, тя е пътят ви. По някой път трябва да ви доказват има ли Господ или няма Господ? Разумен ли е животът или не е разумен? Може ли човек да постигне всичко или не може. Ти влезеш в един хор, дето 40 души пеят, има 4 партии вътре. Питам: Ти сам по себе си можеш ли да образуваш един хор? Певецът сам по себе си един хор може ли да представи? Той може поотделно да пее сопран, алт, тенор и бас, но едновременно четирите гласа може ли да ги пее? Значи, за да се образува един хор, потребни са най-малко 4 души, да има един акорд от 4 тона. Сопранът какво представлява? – Това е майката на музиката; басът – това е бащата; тенорът е големият син; а алтът е дъщерята. Те са една цяла фамилия. Като се съединят бас със сопран, ражда се тенорът; като се съединят сопран с бас, ражда се алт; като се съединят бас с алт ражда се тенор. Сега това са посторонни работи, които искат да се обяснят. Да се върнем към закона на човешката аура.

Да имаш една отлична аура подразбира да имаш отлични условия. Ти искаш да създадеш условията. Условията не се създават, те могат да се използват. Условията сами по себе си съществуват и няма какво да ги създаваш. Ако аз трябва да създавам сега светлината и условията отвън, това е една неразбрана философия. Съществуват всички условия. В дадения случай аз нося всичките възможности в този живот за онова, което мога да постигна. Може да искате неща, които може да не са за този живот. Да допуснем, че във вас се зароди идеята, че искате да идете на слънцето. Защо искате да идете на

слънцето? – „Да видим какво има там.“ – Жителите на слънцето са толкова учени, че могат да издържат на 25 милиона градуса топлина, а ти едва издържаш на 41 – 42 градуса, умираш. Тогава какво търсиш при слънцето? Ти на слънцето никога не можеш да идеш. Някой пита: „Може ли да ида на слънцето?“ – Можеш да идеш, има един начин за отиване на слънцето. Ако намислиш да обиколиш земята, колко пари ще ти трябват? Колко мислите, че трябват? (*Много, един милион.*) Добре. Представи си, че ти тръгнеш. Тогава ти трябват един милион. Колко време ти трябва да се приготвиш? Представи си, че ти имаш един приятел, който веднага ти даде един свободен билет, и ти тръгнеш, и всичко е наред. Тогава трябва ли ти един милион? Значи човек, който иска да обиколи света, трябва да има един свободен билет. Но ако остане ти сам да си набавиш парите? Знаете ли, колко струва един билет до слънцето? – Хайде да оставим тази работа за друг път. Лошите условия седят в неразбирането на това, което има във вас.



Фиг. 1

Какво предполагате да е това AB ? (Фиг. 1). Кажете сега другото положение. Какво си мислите, че е това d ? Аз ще ви обясня. Представете си, че това е една билиардна топка A . А това d – как се нарича тази пръчица? (*Един щекел.*) От какво зависи вашето изкуство? Вие виждали ли сте билиард? Значи по една гладка повърхност е поставена една топка. Човек, който има билиард, какво придобива? Какво придобиват хората, като играят на билиард? Ако разбираш закона, ти ще се домогнеш до известна светлина. Този

човек може да бъде майстор, ако знае как да удря правилно. Ами ако един музикант не може правилно да взема тоновете? От какво зависи силата на музиката? – От слушането. Най-първо той трябва да има един отличен слух. При това трябва да има един начин за слушане. Музикантът трябва да знае как да постави ухото, как да възприеме. Много хора не знаят музика, понеже не знаят как трябва да слушат. Има един правилен начин на слушане – в съзнанието на човека не трябва да има влияние от друг. Ние по някой път се влияем от хората. Ти не си свободен да слушаш певица, искаш да се обърнеш. Ти трябва да бъдеш в една зала съвършено свободен, за да слушаш. Трябва да седнеш на хубаво място, да възприемаш всеки звук и да го разбираш. А сега някой път обществото ти влияе, не смееш да се обърнеш. Седиш тогава като един светия. То не е свобода. Как трябва да седнеш, че да бъдеш свободен, за да можеш тъй да си туриш ухото под един ъгъл? Има един начин и той е отвътре. Той не може да се покаже; от този ъгъл, на който ти си поставяш ухото, зависи как да слушаш хубаво, защото само по един начин ти можеш да схващаш правилно тоновете на този певец или свирец. Или някой ти говори за една научна теория, ти трябва да знаеш как да се поставиш. Ако ти не знаеш как да се поставиш, темата, която той развива, може да остане съвсем неразбрана и неясна.

Аз искам нещата да бъдат правилно разбрани. Представете си, че влезем в една градина, дето всички дървета са изсъхнали, всичките цветя са клюмнали надолу, изсъхнали са, и дърветата са повехнали. Градинарят ми се оплаква от градината си и казва: „Не вали дъжд, не зная какво става с моите дървета.“ Оплаква ми се. Аз виждам една хубава река, прясна вода и поливам всичките цветя и дървета. До вечерта тия цветя и дървета са свежи и оправени. Разумност трябва. Ако ти си оставил реката на твоя живот да не полива твоите мисли и желания, за да растат, и всичките са изсъхнали, де е причината за

това? – Причината е у тебе. Ще вземеш мотичката и ще ги покопаеш. Ще вземеш маркуча и ще ги полееш. Твоите цветя страдат от нямане на влага. Ти седиш и казваш: „Пари ми трябва!“ Докато дойдат парите, ти трябва да ги поливаш и доста време трябва да мине, докато те се съвземат. Ти трябва да мислиш, умът ти трябва да работи. А ти гледаш да си купиш един цилиндър и да го туриш на главата си.

Едно време в Русия аристократите са носили цилиндри. Руският цар е искал да се освободи от цилиндрите, но тия упорити аристократи не искали по никой начин това. Императорът казва: „Ще си създам неприятности, ако ги забраня.“ Един ден му дошла една светла идея. Той накупил 60 – 100 хиляди цилиндъра и, колкото кочияши имало в Петроград, дал на всеки по един цилиндър. Всичките станали аристократи. Но като ги видели аристократите, веднага хвърлили своите цилиндри, защото не искали да бъдат кочияши. Тогава турят руските шапки. Императорът по един дипломатичен начин ги убедил. Та казвам сега: И вие с вашите аристократи не можете да се справите. Опитайте този разумен начин! Ще купите 80 хиляди цилиндъра и ще ги дадете на кочияшите, за да се убедят аристократите сами. Има нещо във вас, което е упорито и твърдоглаво, не иска да хвърли цилиндъра; но като види, че всички носят цилиндри, казва: „До какъв хал съм дошъл! Този простак и той носи цилиндър! А трябва да има едно различие между него и мене.“ И всякога трябва да има едно различие.

Та казвам: Потребно е да имате една отлична аура. Аурата напълно зависи от човешкия ум. При каквито и условия да сте, не допускайте условията да ви измъчват. Те ще дойдат и ще ви мъчат. Но не допускайте да ви мъчат. Пак ще ви приведа пример. Вие някой път страдате от бездействие. Един американски студент, който обичал спортните игри, отива да се запише при един знаменит спортист. Пък направил една погрешка и този спортист му зашива една плесница.

Прекатурва се три пъти и шапката му паднала настрана. Той станал, изтърсил се и тръгнал. Дошла му една светла идея в ума, казал си: „Чакай, искам да си отмъстя на този.“ И започнал да проучва как живее спортистът, как се упражнява. Десет години го наблюдавал какво прави и най-после дошъл до една светла идея. След 10 години той можел да вдига един кон и едно конче във въздуха отдолу. Един ден той отива при този господин и му казва: „Ти знаеш ли кой съм? Един ден аз дойдох при тебе и ти ми заши една плесница.“ Тогава хваща този, големия юнак, за краката и го дига нагоре във въздуха. Този му казва: „Признавам те!“ Да, студентът му става учител. Единият му зашил една плесница, но този, като го вдигнал във въздуха, му казва: „Не се отказвам, ако аз съм те научил!“

Та ако вие при спортиста не може да научите един урок как се придобива сила, де е вашето знание? Всяка една мъчнотия в живота, това е един спортист. Де седи неговата сила? Това, което ви мъчи, е по-силно от вас. А щом станете вие по-силни, то не може да ви мъчи. Една мисъл ви мъчи, докато не я разберете. Щом разберете мисълта, желанието и вашата постъпка, мъчнотиите изчезват. И всичките мъчнотии произтичат от едно вътрешно неразбиране. А туй неразбиране осакатява човешката аура. Осакатява човешката мисъл и човешкото желание. Ще знаете едно: чрез всичко в живота, чрез страданията, Бог иска да ни направи самостоятелни. Бог изисква чрез страданията да направи всичките хора самостоятелни, свободни. Вие ще знаете едно: пътят на страданието е път освобождение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

30 лекция от Учителя, държана на 14 юли 1935 г., София, Изгрев.

ФЕРМЕНТИ

„Отче наш“

Каква беше последната тема? (Глаголите – всеки един да напише по 9 глагола.) Главната мисъл от миналата лекция? (Аурата представлява кожата на духовното тяло. Аурата е здравословното състояние на човека. Кой човек е невежа? – Който не учи. Млад човек е този, в ума на когото няма раздвояване. Работа трябва да има в дробовите, не в стомаха. Висши и нисши мисли. Нисшите мисли се отнасят до органическия свят, а висшите мисли – до психическия, до по-висшите чувства. Прилагането на Любовта зависи от съзнанието. Изисква се съзнание, изисква се послушание. Как трябва да слушаш? Има начин за правилно слушане. Човек в съзнанието си не трябва да има влияние от другите. Пътят на страданието е път, който води към освобождение.)

Представете си, че изпращате през поляните, където има цигански тръне, две деца. Едното е босо, другото обуто. След като се върнат тия две деца, какво ще ви разправят те за своята екскурзия? Как ще я опишат? Питам тогава: босото дете трябва ли да ходи на екскурзия? Ако се оплаква от тръните, не трябва да ходи. Но ако не се оплаква, да ходи. На какво може да уподобите едното дете, което е босо, а другото, което е обуто? Значи има известни външни условия. Тия външни условия как може да ги преодолее босото дете? Животните, които са по-нисши от човека, са преодолели тия мъчности. Някои от тях, птиците, са преодолели тия мъчности, а човек не ги е преодолял.

Някой път вие казвате, че вашето щастие или вашето добруване е нещастие за другите хора, за други живи същества. Не изцяло, но

отчасти. А пък вашето нещастие е щастие за някои, които са изостанали, които седят малко по-долу от вас. За пример, ако една въшка се качи на вашата глава, то е едно щастие за нея; но ако вие стъпите върху въшката, тогава то е едно нещастие за нея. Ако вие турите въшката между двата си нокътя, то е нещастие за нея. А ако е на главата ви, то е щастие, че е намерила една умна глава. Някой път вие се почесвате. Защо въшката образува сърбеж върху човешката глава? Моите изследвания показват, че въшката, колкото и да е глупава, като се качи на умната глава, пуска малко киселина, образува въшлива киселина. Тази киселина създава сърбеж да омекоти кожата, да изважда въшката по-лесно кръв. Там, дето има въшлива киселина, човек усеща известен сърбеж.

Сега законът е същият. Всяко едно ваше нисше желание, даже и най-нисшето желание, има това свойство – да произвежда известна киселина. Вие сте неразположени. Има желания от рода на паразитите, които живеят и произвеждат известни неприятности. Питам сега: Има ли право човек да убие една въшка? Имам право да ги извадя с гребен, да ги туря някъде да измрат. Те нямат никаква еволюция. Тогава се задава другият въпрос: Ти имаш едно желание в себе си или една мисъл, която е непотребна. Трябва ли да я държиш в себе си? Да допуснем, че имате едно желание да станете богати. Материално да станете богати. Мислите ли, че туй желание е благородно? Вие започвате едно предприятие, имате няколко души работници и всеки ден тези работници ги подяждате с един лев. От хиляда работници вие ще имате една заплата от хиляда лева спестяване. От хиляда работници за 365 дена колко ще спестите за една година? Вие ще бъдете много добре облечен, ще имате хубави обувци, ще имате ръкавици, ще имате златен пръстен. Всичко това е външната страна. Другите хиляда работници, от които вземате, какво ще усетят? – Всеки ще усети в даден случай, че този господар е

паразит, който живее върху гърба на своите работници. Те усещат един малък сърбеж. Казва: „По един лев трябва да оставите“ – уж за някакъв пенсионен фонд, за някаква благотворителност може да го наречем. Едновременно в работниците се заражда недоволство, че господарят е несправедлив. А господарят, като си прави сметките вижда, че неговите работи се поправят, за една година 365 хиляди лева, за две години 730 хиляди, за три години, това са милион и сто хиляди, след 10 години три милиона и половина. Защо са на човека да има три милиона? Нали по някой път вие казвате, че човек трябва да бъде морален.

Да кажем, някой от вас има едно окъсано палто. Друг някой ходил в гората, разхождал се и си забравил горното палто. Ден минава, два, той разбира, че си е забравил някъде палтото, но не знае къде е. Вие минавате, намирате палтото, зарадвате се и казвате: „Господ премислил!“ Вие вземате палтото, обличате се. Другият, който загубил палтото, неприятно му е. А вие, с вашето скъсано палто, като обличате новото, на вас ви е приятно. Когато Господ промислил за единия, какво прави за другите. Според туй, което вие сега мислите, вашият морал е почти същият. Вашите схващания са все такива. Та вие събличате една овца, остригвате я. Казвате: „Слава Богу, че са създадени овцете. Когато и да е, тази овца все си хвърля вълната.“ И действително, като ходи, ще изпада вълната ѝ. Човек остригва вълната на овцете, цяло едно производство има. Грехът не е много голям, това са погрешки. Да оставим сега малките погрешки. Допуснете сега, че човек развъжда два вида овце, 2000 овце. От тях се раждат хиляда мъжки и хиляда женски. Той взема от овцете хиляда женски и ги задържа, не ги коли. 500 мъжки продава, 500 оставя. Тук имате един закон в природата – имате две женски едно мъжко. 500 мъжки се изяждат, заколват се. Господарят има ли право да продава 500-те? Той прави възражение. Казва: „Ако не се ядат, ще се

разплодят.“ Той ги размножава, оставя 100 женски и на тях оставя 100 мъжки, те пак ще се разплодят. Но се размножават, за да може мъжките да се продават. В природата не страда женският принцип, страда мъжкият принцип. Жените се оплакват, че страдат. Жените – само тук-там. Мъжете опитват на гърба си страданието. Мъжкият принцип страда. Когато дойде страданието във вас до гушата, искате да се самоубиете. Това е мъжкият принцип, който страда. Мъжът е, който страда. Една жена никога не се самоубива. Мъжът, дошъл до крайния предел, иска да се самоубие. Историята не помни жена да се самоубива. Женският принцип не може да се самоубие, но мъжкият може. Вие не разбирате причината, защото страдате. Казвате: „В лишение съм, обуща нямам, хляб нямам да ям!“ Допуснете, че вие страдате, гладен сте, седите под една круша. Посяли сте нива, поникнало житото, дошла градушка, убила го, вие гладувате. Обяснете ми защо природата уби вашето посято жито? Защо градушката уби вашето жито? Когато в известно място мъжкият принцип вземе надмощие, град може да се образува в природата. В природата тия противоречия се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Вие питате: „Как може тъй?“ Вие считате, че мъжкият принцип има ред и порядък.

Представете си сега, едно модерно дете. Давате му една кибритена кутия пълна с кибритени клечки. То иде в гората, носи кибритената кутия. В гората 3-4 месеца не е паднало дъжд, местността е суха. Туй дете извади клечка, драсне. Казва: „Да видя как ще горят сухите листа.“ Най-първо то се радва, едно листо, 2, 3, 4, 100, 200 се запалят, но когато цялата гора пламне, както в Америка става, детето хукне да бяга, пък и животните бягат, всички бягат. Де е причината? Вие казвате: „Нали имаме чисто природно явление? Нали горенето е процес на природата?“ Но къде е причината? – В туй неразумно дете, което запали цялата гора. Умните хора дават тревога, секат дървета,

може да сечат 5 – 6 дена, може да изгорят 20 – 30 хиляди декара от гората. Коя е причината? – Едно неразумно дете, което носело кибритена кутия, искало да опита как горят сухите листа. Друг пример: Някой български посланик си позволи да каже някоя дипломатическа обида и другата държава вече се обидила. Иска извинение, но другата държава не иска да даде извинение. Веднага за една дума се отваря война. Идват чуждите параходи, започват да бомбардират и най-после те искат извинение. Коя е причината?

Друго обяснение. Има ученички, изключени заради писмата, писани от мъжкия принцип. Много ученички са изключени, не могат да свършат гимназия, защото мъжкият принцип им пише. За да се освободят учителите от мъжкия принцип, който разстройва женските гимназии, разстройва умовете на момите, тази мома, която е заражена с тия писма на мъжкия принцип, се изключва от училище, не може да следва. Когато аз ви говоря, вие разглеждате нещата много частично. Аз не се интересувам, не разглеждам писмата, но казвам: Някой път една малка причина може да даде много големи последствия. Хората отдават всичко това на природата.

Ако не може да се намери детето, ще кажат, че гората е запалена от само себе си. Причината е туй дете, но сухите листа имат свойството да горят. Туй е явление на природата, но причината къде се крие? – Причината се крие в малкото дете, но се крие и на друго място. Причината се крие и в онзи бакалин, който продаде кибритената кутия на това дете. Причината се крие и у бакалина. Бакалинът иска да спечели. Причината е в онзи фабрикант на кибрита, но причината не е и там; причината е в държавата, която иска да спечели. Причината е в онзи изобретател, който иска да помогне. Причината е в онзи гений, който измислил кибрита, да направи едно добро, да покаже как се пали огъня. Какво ще правите сега? Какво ще направите, за да не горят горите? Какви предпазни

мерки трябва да вземете? Правете превод – у вас често стават такива пожари. Човек се разгневи, горение е това! Някое дете запалило гората и тича. Най-после утихне. Казват: „Едно дете запалило гората.“ Ти хукнеш, разгневиш се и, докато се гневиш, не можеш да си дадеш отчет как си се разгневил за нищо и никакво. Една кибритена клечка паднала някъде, ти си стъпил с крака, тя се запали. Мисли той, завърти крака, запали се кибритената клечка. Без да знае човек, запалва се. Те са неволните прегрешения. Някой казва: „Направил си едно човешко прегрешение. Искал си някак да си позавъртиш крака.“ Сега да дойдем до малкото дете, което запалило гората. Туй явление природно ли е? Туй явление е на глупавата природа. В умната природа такива пожари не стават, но в глупавата природа стават. Има една глупава природа в света.

Как се е образувало пиянството? Знаете ли природата му? Коя е причината за пиянството? Вие ще кажете – виното. Но за да стане виното, коя е причината? – ферментирало виното. Ами причината за ферментирането? Как започва ферментирането? Коя е причината? – Микробите. Един нисш живот влиза в този, сладкия живот; сладките плодове се превръщат в упоителни. Човек, като ние казва: „Наздраве!“ От тази наздравица започва да се върти главата му. Виждал съм хора, имат наследствен навик, формени пияници са. Коя е причината? – Малките микроби. Какво трябва да се прави? Не е виновен човек за пиянството, микробите са виновни. Защото, ако ги нямаше, сладкото вино нямаше да се превърне в упоително питие. Де е погрешката на човека, защо го съдят? Когато съвременните хора казват „социални злини,“ те са от този род. Де трябва да търсим причината за прегрешенията на хората? Това не е нещо, което ти можеш да го изправиш.

Вие някой път се занимавате с окултната наука, искате да прогресирате. Докато не изучавате живота на тия ферменти и ако не

може да се справите с тях, много пъти ще ви горят горите, много пъти ще ви се замайва главата. Докато вие вярвате в едно любовно писмо, хора не може да станете. Докато вярвате в човешките теории, които създават учените хора, никакъв окултизъм не е това. Окултизмът не трябва да почива на теории. Всяка теория е заблуждение. Това са предположения. Казвате: 2 по 2 е 4. Какво означава? Два дни работа по два лева се плаща, колко е тогава? – 4. Дай парите! Казвате: „Аз имам един съвременен факт. Два дни съм работил по 2 лева – 4 лева“. И казва на господаря: „2 дни съм работил по 2 лева, 4 лева имаш да ми даваш. Ако съм работил 5 дена по 10 лева, правят 50 лева, плати ми ги!“ Господарят вдига рамене, казва: „Нямам“. Какво трябва да правите с господаря, който не иска да плати? Ти казваш, че си работил. Де е погрешката? Има една погрешка – или е в работника, или е в господаря. В дадения случай, когато казвам на господаря 2 по 2 е 4, погрешката е в мене. Да ви обясня защо е в мене. Представете си, че някой иска от мене нещо и ми казва: „Не може ли ти да ми направиш едни гачи?“ Той да ми даде материала. Имам работник, който знае да шие гачи. Или зидар майстор, който знае да гради къща. Казвам: „Нямам материал, аз не мога да изградя къщата.“ Но ако аз съм един предприемач, господарят ми казва: „Ти вземи направи тази къща. Материал вземи, всичко ти тури и направи сметка, аз ще ти платя.“ Нали има такива предприемачи? Някой път си недоволен; някой даде пей⁵ и богатите фирми строят къщата. Де е погрешката? Да направиш една дреха ти си се ангажирал. 2 по 2 е 4, изхарчиш парите, но не ти плащат. Тогава ти трябваше да вземеш материала от тях, а труда от тебе. Ако и материалът, и трудът са от тебе, а той не ти плаща, ти си изгубил и труда, и материала. Тогава защо ще вярвате в едно любовно писмо? Сега вие имате една полица, то е едно любовно писмо. По-голямо любовно писмо от полицата няма. Те са най-глупавите работи,

⁵ Предплата, (б. р.).

които хората са създали в света. Защото след време господарят ще те принуди, като му работиш, да се изплатиш.

С полица ще те принуди да си продаваш времето, което не съществува. Ти вземаш пари назаем, ще ги изплащаш след 10 години, даваш една полица. Полиците благо ли са? Не, нещастие са те. Та всички вие питате: „Какво нещо е кармата?“ Научно ще обясня какво е кармата? Кармата е полица, с която се продава бъдещето време. Ти си ял и пил, правил си някакви сделки в миналото, сега в този живот си дошъл; онези носят полиците, ще плащаш. Без полици, без карма! Освободете се от кармата! Кармата е полица, с която се продава вашето време за бъдеще. Питаш: „Как ще преживея този живот?“ В този живот ще вземаш пари назаем, а в останалото време ще опъваш каиша да изплащаш изядените пари. Тогава какво придобиваш? Вие питате, как ще се оправи светът? – Да се изхвърлят полиците. Да се изхвърлят кибритите. Да се изхвърлят пушката, ножовете, да се изхвърлят теориите, да се изхвърлят лъжливите веруюта. Всичко туй, което не е вярно, да се изхвърли. Без вяра! Някой казва: „На вяра!“ Днес с пари, утре на вяра. Трябва да се пише: „Днес с пари, утре на вяра!“ Аз турям: Днес с пари, утре на вяра. Какъв процес е това? Икономическо правило е това. По този начин човек по никой начин няма да фалира. Другият процес: днес на вяра, утре с пари, какъв процес е той? – Ще фалира. Щом дава на вяра, утре ще фалира. Някой път за това и вие сте виновни. Вие казвате, че някое дете палило гората, вие не сте виновни за последствията. Не сте виновни, но носите последствията на природата. Вие гладувате. Тази гора е изгоряла, материал за градеж няма. Някой път се случва цели ниви да изгорят, градини изгарят и хората гладуват. Следователно започва моралът в света.

Някой пита: „Какво нещо е самоотричането, от какво да се самоотрека!“ Ще се отречеш да носиш кибритена кутия в джоба.

Когато ходиш в гората, където има сухи листа, няма защо да носиш кибрит да палиш гората. Ще се отречеш да носиш бутилка с вино, с която хората се опиват. Като искаш едно шише вино, ще се напиеш. Тогава в пиянството с този нетрезвен ум ще кажеш обидна дума, ще ти пукнат главата. Казваш: „Биха ме някъде.“ Защо те биха? Щом те биха, ти си пил от онова вино, което е образувано от тия ферменти, от тия живи същества. Ти минаваш за герой, лъжеш се. Ще кажеш: „Аз дадох някаква идея на човечеството, те не разбират истината, пукнаха ми главата“. Ти си казал една дума не на място, запалил си гората. Питаш: „Защо се е запалила гората?“ Детето може да се изправи и да каже: „Аз запалих гората, за да се стоплят животните.“ Представете си, че е зимно време и то казва, че е запалило гората – толкова животни има, които треперят. Аз ви накладох огън. Вие ще ми възразите, че това не е естествено логическо заключение. – „Вие не мислите право.“ Прави сте, че аз не мисля право. Но онзи, който създаде кибритената кутия, мислеше ли право? Създаде ли кибритените клечки за доброто на човечеството или за себе си? Защо във вас има идея, вие искате да благувате; вие искате да уредите живота си. На място ли е тази идея? Вие искате всичко да ви е уредено. Вие искате да имате първокачествени обувци, искате да имате най-хубави дрехи. Но да оставим сега това. Тия обувци, които са направени от най-хубавата кожа, какво говорят? Вие носите страданията на тия животни, които са заклани, в кожата има туя страдание и вие усещате в себе си една тъга. Вие казвате: „Откак взех тия обувци, съм малко неразположен.“ Обувката хубави, а вие сте скръбен. Мислите ли, че хората не си влияят? Мислите ли, че един човек, който страда от проказа, ви ушие най-хубавата дреха и, като носите тази дреха, ще благувате. Щом ушие дрехата и ти я облечеш, проказата ще дойде на тебе. Ако прокаженият ти шие нови дрехи, те благо ли са за тебе? Нещастие са те. Известни социални добрини

носят цяла проказа, от която са заразени умовете и душите на хората. Как ще се оправи светът? Вие казвате: „Ти не мислиш право!“ Кажете ми сега кой от вас мисли право? Вие мислите криво, понеже хиляди поколения преди вас са мислили криво. Де е причината? – Причината е в първата жена, която драсна една кибритена клечка в райската градина. Запали цялата гора и побягна от рая. Сега гората гори още, не е изгасена. Осем хиляди години вече гората гори и престъпленията продължават. Хората се раждат и умират със същите склонности. Ако погледнете цялото човечество, ако изучавате съвременната медицина, какви страшни болести има вътре. Ако влезете в разните домове, ако идете на война – разпокъсани хора, или ако идете в мините вътре – също. Всички тия нещастия се дължат все на първоначалната причина. Целият свят, най-ученият свят мисли как да поправи света. Турят една теория, не върви, турят един закон, не върви, правила, правила, и най-после казват: „Да го оправи Господ!“

Сега представете си, че аз ви дам една премия, малка, не голяма – от 10 хиляди лева, за да дадете една теория за изправянето на един човек. Как да се изправи един човек? Десет хиляди лева ще получите, ако дадете една теория как да изправи човек живота си? Ако дойдат астролозите, какво ще дадат? Те веднага ще турят Марс, Венера, Сатурн. Те са големи грешници. Венера развращава, Юпитер ги прави горделиви, да ходят да се бият за своята чест; Сатурн подозира всички хора; онзи меркурианец те използва, лъже като търговец; Марс ги кара да се бият; Земята да те залюби, да ти тури удоволствията на нисшия живот; месечината те изпраща за „зелен хайвер“. Само за Слънцето няма да кажа нищо. Всички бих ги нарязал, но за Слънцето ще мълча. Аз не искам да осъждам, но в астрологията известни истини, които хората не са ги намерили, като не знаят истината, говорят лъжи. Аз ги наричам астрологически лъжи. Има френологически, физиогномически, химически, физически лъжи.

Навсякъде има неразбрани работи. Аз не казвам, че трябва да се изнасят, но има известни неща неизяснени. Това е едната страна. Така може да говорят зайците. Ако зайците се оплакват, то е специфично за тях, те са доста поумнели. Зайците в наше време се еволюирали много повече отколкото хората. Едно време зайците са се връщали на мястото си. В турско време някога, като подгониш един заек, той се връща пак там, дето е бил скрит. А сега ловците по цял ден го гонят и не могат да го ударят. Съвсем опаки станаха зайците. Едно време се връщаха на мястото си след половин час и ловецът знае, че ще удари заека след половин час. Сега целия ден варди, но заекът не се връща на същото място. Бамбашка⁶ са тия зайци! Защо зайците не се връщат на същото място? Научете се и вие като зайците да не се връщате на същото място, отдето сте излезли. Зайците разрешиха въпроса. Те разбраха, че който се върне на същото място, отдето са го дигнали, ще го убият. Казват зайците: „Баба ми, дядо ми все бяха убити, като се връщаха.“ Кой от където е станал, като го гонят, да не се връща. Върне ли се, ще го убият. Вие сега казвате: „Да се върнем към старите навици, към старите привички. Към старото да се върнем.“ Де седи старото? – „Че едно време хората живееха добре.“ Съгласни ли сте с това твърдение? Де е прогресът тогава? Ако има еволюция, днес не е по-лошо отколкото едно време. Казвате: „Днес е по-лошо отколкото едно време.“ Едно време хората бяха яйца, много добри бяха в кошницата. Сега хората се излюпиха и се показва какво е естеството им. Сегашният свят опитва във всяко яйце какво е заложено. Външните условия винаги изпитват човека какво е заложено в него. Природата няма никаква теория. Тя пет пари не дава за теориите. Тя казва: „Да се излюпи яйцето, това яйце не е лошо.“ После няма факт, че има престъпление. Всякога едно яйце, докато не се излюпи, не го знаеш какво е. Винаги вярвайте в

⁶ Особени, (б. р.).

онова, което става, а не вярвайте в онова, което ще стане. В дадения случай вие вярвайте в онова, което имате. Вярвайте в щастието, което сега имате. Сега в дадения случай ти се помоли да имаш едно верую.

Болен си и ако ти помогне това верую, този Господ, вярно е, ако не ти помогне, не е вярно. Причината или е вътре в теб, или е в Господа. Или че Той не те разбира, или ти не знаеш как да се молиш. Ако Господ не те разбира, не е много учен; ако ти не знаеш как да се молиш, ти си един простак. Простак разбирам, който не разбира. Учен вземам, който всичко знае. Щом му се молиш, и ако Господ те излекува, поумнял си. Ако не оздравявам, ще зная, че не съм говорил на Господа както трябва.

Питам тогава: Колко причини има за доброто? Човек трябва да бъде носител на доброто. Доброто трябва да има само една причина. Щом в доброто има две причини, ще се роди злото. Две причини за доброто няма. Какво разбираме под причина в дадения случай? Господ е добър, че работи много добре заради Него. Че Той е добър заради тебе. Доброто създава ли се в дадения случай? Това не е мое добро. Под „добър човек“ в природата се разбира онзи, който не разваля добрите условия, които са създадени за кое да е същество, та туй същество да може да се развива. Това е добър човек. Всяко едно същество, което разваля дадените условия за себе си и за другите, то е едно лошо същество, неразумно същество. Всяко същество, което спазва добрите условия, то е добро същество. Значи доброто съществува като условие, не като причина. Доброто не е причина. Доброто е условие. Следователно доброто в себе си вие го схващате като условие, което трябва да използвате.

Представете си сега, че сте осъдени, дадено ви е едно наказание – да носите на гърба си сто килограма злато и да го пренесете на километър, с условие, че никому няма да давате от тия пари, които носите на гърба си. Принудени сте да носите тия сто килограма на

един километър разстояние. Какво ще правите? Нямате право да давате парите никому. Какво трябва да правите, за да се спасите? Представете си, че вие сте един човек, който може да носи 20 – 30 килограма. Ако пренесете сто килограма, добре е, ако не ги пренесете, ще умрете под златото. Ще ви оставя да помислите малко. Времето не ни позволява да говоря повече, защото ще запалим гората. Въпросът остава неразрешен. Туй, което съм ви говорил, тия неща ги давам за размишление. Нека ви бъдат тема за следващия път. Всеки един от вас да извади, не каквото аз съм казал, но общото заключение, което аз само засегнах. Може да извадите да образувате цяла една теория, но казвам: Без теории, фактът, детето, което запали гората, фактът за въшката, фактът за ферментите, от които са произлезли всички противоречия, които съществуват и после фактът за този осъден, който носи товара и ако го пренесе ще спаси живота си, ако не, той ще умре. Как трябва да се разбира? Това ще бъде темата за следующия път. Извадете вашите конкретни заключения без теории.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

31 лекция от Учителя, държана на 21 юни 1935 г., София, Изгрев.

ДВАТА ЗАКОНА. ВЛЮБВАНЕ. ЗАКОН НА СМЕНИТЕ

„Отче наш“

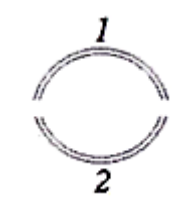
Каква беше основната мисъл на миналата лекция?
(Противоречията са създадени, за да накарат човека да мисли.)

Какво се разбира под възможни неща и невъзможни неща? Да вземем едно просто сравнение. Ако стомахът е разстроен, яденето възможно ли е? – Невъзможно е. Ако ви е разстроен стомахът, ще вземете яденето и ще го изхвърлите навън. Какви ще бъдат последствията от неяденето, не от неяденето, а от разстройството на стомаха? Как трябва да се поправи? Да допуснем, че във вас има желание да ядете, а не може да ядете. Какво ще се яви тогава? Представете си едно същество, в което желанието за ядене съществува, а стомах няма. Какво ще прави туй същество? Как бихте разрешили този въпрос с яденето? За пример един човек, който е умрял, заминал за другия свят, невъзможно е за него да яде. Каквато и храна да му дадеш, желанието съществува, но той не може да яде. Стомах няма. Умрелите хора по това се отличават – живите имат стомах, а умрелите нямат стомах.

Сега вие казвате: положителни числа, положителни хора. Кои хора наричаме положителни? Нали често казвате: положителен човек – има положителен характер или той мисли положително. Но един човек на физическото поле, на когото стомахът е разстроен, може ли да мисли добре?

Какво представляват тия огънати линии 1 и 2? Направете един превод. Имате една изпъкнала повърхност 1 и една огъната повърхност 2 (Фиг. 1). По какво се отличават изпъкналите

повърхности и огънатите? На една изпъкнала повърхност може ли да задържите водата или някаква течност? – Не може. На една огъната? – Може.



Фиг. 1

При една изпъкнала повърхност може ли да се удавите? (Не.) В една огъната повърхност може да се удавите, защото в огънатата повърхност има условия. Но в една изпъкнала повърхност има условия да паднете и да си счупите крака, а в една огъната повърхност нямате тази възможност. Може да паднете, но да паднете и да си счупите крака не е възможно. Добре. Казват, че при известни условия вие не може да се удавите. Питам: На каква повърхност се намирате? – На изпъкнала повърхност. Направете превод! В природата има преводи, които са далечни. За пример направете ми един превод. Сравнете първия закон – любов към Бога, с едно явление вътре в природата, също и любов към ближния. Направете един превод на това. Щом не можете, аз ще ви направя превода, пък вие ще се научите. Първият велик закон – Любов към Бога – може да го сравним с движение на Земята около Слънцето. Следователно тя се намира в едно положение. Туй е любов към Бога, тя постоянно приема такова количество от енергията, с което може да се развива животът в нея. Този е великият закон.

Вторият закон може да уподобим на движение на Земята около своята ос – да любиш ближния си като себе си. Във втория закон какви различия произтичат от първия закон? В първия закон, в движението на Земята около Слънцето, какви различия произтичат?

В умерените пояси има 4 годишни времена. И когато Мойсей каза: „Да възлюбиш Господа Бога твоего“, с колко работи каза да възлюбиш? Пак 4 неща каза: със сърцето, с ума си, с душата си, със силата си. Сега направете един превод – да възлюбиш Господа с ума си, със сърцето си, с душата си, със силата си. Уподобете ги на годишните времена! Вие говорите за любовта. Любовта де ще я турите в ума? Любовта на сърцето къде ще я турите? Любовта на душата къде ще я турите? И на силата къде ще я турите? В годишните времена любовта де ще я турите? Коя е любовта на пролетта, на лятото, на есента и на зимата? Питате: „Има ли пролетна любов?“ И лятна любов има, и есенна любов има, и зимна любов има. Но сега да вървим по закона на аналогиите, не какви са вашите схващания. Защото вашите схващания, които сега имате, те имат примери, които не са верни. Вашите схващания не са верни. Вие гледате един предмет и питате колко е разстоянието дотам? – 200 – 300 метра. То не е вярно. Това е едно лъжливо понятие на окото. Този предмет е далеч, а на теб ти се вижда, че е много близо. Тебе ти се вижда една звезда, която изгрява, че е много близо на хоризонта, но, като се опиташ да приближиш, ще видиш, че е толкова далеч, колкото си я виждал от началото.

Противоречието в тия закони е там, че Земята като се върти около своята ос, образува се ден и нощ. Следователно половината от Земята е осветена, а половината се намира в тъмнина, в сянка. Вие казвате, че в света съществува добро и зло. Ние правим следната аналогия. Доброто, това е светлата страна на земята; злото, това е страната, която е в сянка. Природата иска да избави Земята от едно зло, защото ако не се въртеше Земята около своята ос, какво ще стане? Щяхме да се намираме в едно трудно положение. Но понеже Земята се движи около своята ос, има едно постоянно състезание – светлината гони тъмнината. Но и досега тъмнината не знае кои са причините за това. Досега тъмнината не знае защо светлината я

побеждава. Че тя не седи на едно място. Защо я изгонват от едно място на друго. Докато се върти Земята, постоянно тъмнината бяга. И защо бяга, ако попиташ тъмнината, и тя не знае. От какво произтича това? – Произтича от съзнанието, че Земята се върти около своята ос. В науката има ли тела, които не се въртят? Вие ще кажете: месечината. Уверени ли сте, че месечината не се върти около своята ос? – Върти се. Че това трябва да се докаже. За колко време месечината може да се завърти около Земята? (28 дена.) А за колко се завърта около Слънцето? Тя около Слънцето върти ли се? (Посредством Земята.)

Аз искам да ви наведе на друга една мисъл: без любов към ближния имате друго едно противоречие. Ти всякога не можеш да бъдеш на едно и също място. Следователно тогава в движението на Земята разумният закон е направил тъмнината безвредна. Ако Земята не се въртеше, тъмнината щеше да направи големи пакости. А сега природата е направила тъмнината безвредна. И понеже тъмнината взима само 12 часа, то тя служи като една почивка; всички същества, които са уморени от работа денем, почиват, понеже светлината е гонила, обезсилила е тъмнината. С туй движение, като не седи на едно място, тъмнината не може да причини пакост.

Та казвам сега: Има две противоположности в този, първия закон: да възлюбиш Бога от всичкото си сърце, да възлюбиш ближния като себе си. Сега къде ще поставите земната любов? Ти, Олге, как ще преведеш? – „Кел файда.“ Ако преведете „кел“ е краста – каква полза? Е, думите „каква полза“ какво означават? Ясни ли са? Допуснете, че вие сте едно малко дете; в ранна възраст мислите едно, а като остареете, мислите друго. Кой възглед са прави? Възгледите на вашето детинство или другите възгледи са прави? Апостол Павел казва: „Като бях дете, мъдрувах като дете, а като станах възрастен, напуснах детския живот.“ Представете си, че земята не се въртеше.

Дойде нощно време, трябва да се спреш. Какво ще правиш? Седнеш на едно място, работите не са ясни. Обърне се земята около себе си. Тя ще даде възможност да станат нещата ясни – изгрее слънцето. Е добре, от това пък произтичат други неща. Често вие употребявате думите: „Любовта изгрява и залязва.“ Като изгрее любовта, като изгрее вашата любов, какво правите? Като изгрее любовта ви, вие снемате юргана от гърба си, а като залязва любовта, вие туряте юргана на гърба си. Защото с изгрева на любовта има едно малко повишение на температурата, а със залеза на любовта има едно малко понижение. Сега ние обясняваме думите: „има изгрев на любовта и залез на любовта.“ Кой е изгревът на любовта? – Когато слънцето грее, а залезът е, когато слънцето не грее. При изгрева и залеза кой е виноват? Има ли някаква дисхармония от залеза? От какво произтичат изгревът и залезът? – От въртенето на Земята около своята ос имаме изгрева и залеза; а от въртенето на Земята около Слънцето се образуват четирите годишни времена. Казвам: Във вашия живот стават четири промени, които не зависят от вашето въртене около своята ос.

Коя е оста, около която човек се движи? – Неговата личност. Когато човек каже в съзнанието „аз“, то е неговата ос, около която той постоянно се движи, обикаля. Вие постоянно, ден и нощ, мислите за себе си. Туй движение е както Земята, която се движи около своята ос. Тя има съзнанието постоянно да мисли за себе си. А пък отношението на Земята около Слънцето има 4 състояния. Ние ги взимаме като състоянието на зима, пролет, лято, есен. С какво се отличават състоянията на пролетта? – Нещата покълват и изникват, в лятото – зреят, в есента ги берем, а в зимата ги ядем. Сега често вие се намирате в едно противоречие. Туй, което през зимата става, през лятото не може да стане, но има подобие. Лятото е подобно със

зимата, а пролетта – с есента. Имате тогава: лятото се отнася към зимата тъй, както пролетта към есента. Ј:З, както П:Е.

Но туй не е положителен закон. Ако вие слезете на екватора, какви времена ще имате там? Колко времена ще имате? (*Само едно.*) В екватора лято и зима има ли? И ако идете на Северния полюс, колко времена ще имате? (*Там е сухота.*) На какво се дължи сухотата? (*Липса на влага.*) На какво се дължи, когато хората са сухи, а някой път са влажни. Някой човек го пипнеш за ръката и чувствуващ, че ръката му е суха. А някой път го пипнеш, и виждаш, че ръката му е влажна. Влажният човек де живее? Сега ние ще вземем умерения пояс. Той е най-продуктивен, дава условия, има едно разнообразие в умерения пояс. Екваторът с полюсите съставят две крайности. Други са там възможностите. Ти ако искаш чистотата, можеш да я намериш на полюса. Ако искаш нечистота, можеш да я намериш на екватора. Най-нечистите места са на екватора. На полюсите има ли отровни змии? Кои са там най-вредните животни? (*Мечките, белите мечки.*)

Де е сега най-удобното място за вегетарианството? За пример, ако се пренесете на полюсите, какви ще бъдат условията за вегетарианството? Можеш ли там да бъдеш вегетарианец? (*По никоя начин.*) Значи вегетарианството е възможно само в умерените пояси, на полюсите съвсем не е.

Ако искате да се справите някой път, а не можете да се справите с доброто и злото, причината е в движението на вашата ос. Има клатушкане в движението на вашата ос, вие не можете да се справите. И ако не може с първия закон да се справите, има нещо в движението ви. Тогава нямате един център; даже има такива планети, които се движат от една система в друга система из пространството, нямат център, около който да се движат. Съществуват такива скитащи тела, на гости ходят те. Те са вагабонтите на природата. Какво значи „вагабонт“? – Скитник.

Сега аз ще ви наведе към един въпрос. Някой път вие питате: „Може ли един човек да обича двама души?“ Аз ще ви запитам с друг въпрос, философски е той. Много пъти питате: „Възможно ли е Земята да има два центъра, около които да се движи. Възможно ли е това?“ Не. Един център има! Земята може да обича само Слънцето.

И понеже обича слънцето, движи се около него, обикаля около него.

Вторият закон е произвел любов към ближния. Различава се любовта към ближния. Земята има едно движение. Но за да има прогрес в самата нея, трябва да се движи около своята ос. Ти трябва да обичаш себе си, ближния, това е твоята обективна страна. Това е ближният. Това са полюсите на една реалност. И човек трябва да обича ближния си като себе си, то е противоположното. Кой е ближният? – Ближният за тебе е онзи, който е в тъмното, в тоя живот не го е огряло слънцето. Ти трябва да го огрееш. Ще се завъртиш около себе си. Като се завъртиш, това е любов към ближния. Огрятата страна, това е твоето пробудено съзнание. Ближният е огрятата страна. Как ще го обичаш? – Ще се завъртиш около своята ос, за да дадеш на ближния си обич като на себе си. Какво е любовта към себе си? Нали Слънцето може да освети само половината на Земята? Ако земята не се движеше, ако не се въртеше около своята ос, щеше ли да бъде осветена от Слънцето и другата половина? Другата половина ще остане без осветление. Добре, какви ще бъдат резултатите, ако едната страна на Земята беше всякога осветена, а другата не? Голямо противоречие щеше да има. И какъв е животът на ближния? Аз сега искам да ви обясня, като минавам от ония явления, които съществуват в природата, които са както движението на Земята около Слънцето – произтичат от някакво съзнание. Онези, които създадоха Слънчевата система и нагласиха Земята, какви бяха техните побуждения, като построиха Слънчевата система? Тези архитекти, които я създадоха,

какви бяха техните побуждения, катострои х Слънчевата система? Тези архитекти, които я създадоха, какви бяха техните побуждения, като накараха Земята да се върти около Слънцето? Разбира се, тези техници имаха ясна представа за законите и те накараха Земята не само да се движи около Слънцето, но накараха я да се движи и около своята ос.

Сега за движението на Земята около Слънцето в нас. Живи същества произвеждат онези явления в живота, които ние не можем да обясним, но приблизително може. Като видим в туй движение около Слънцето и около своята ос някои противоречия, ще можем да ги обясним защо стават така, а не другояче? За пример, осветената страна на Земята каква е? – Положителна е. А неосветената? – Отрицателна. Природата в дадения случай е използвала тези състояния. В една осветена страна ти само ще събираш енергия, но когато е светло, ти не можеш да работиш. Ти можеш да работиш, но работата седи само в събирането на енергия.

Ти мязаш на един търговец, който купува стока, а като дойде до страданията на живота, това е тъмната страна на живота, тогава мислиш. А то произлиза от факта, че ти се движиш около своята ос. Вие когато страдате, мислите. А понеже са ви заставили да мислите, вие се бунтувате от страданията. А защо страдаме? Например аз не съм ви дал да ядете. Вие страдате. Мислите, мислите защо не съм ви дал да ядете. Колко начина има за мислене? Представете си, че сте слуга при един господар, който не ви дава да ядете, какво ще мислите? Колко дни бихте седяли при един господар, който не ви дава да ядете? Сега това е един много посторонен въпрос. Колко дни имате право да седите, щом не ви дава да ядете? Той иска от вас, а не ви дава да ядете Има ли такива господари? Въобще те дават всякога. Но сега го казвам за едно противоречие. Щом не ви дава да ядете, ще си вземете дрехата и ще си вървите. Нищо повече.

Когато някой не ви обича, защо тичате подир него? Аз питам вас, младите, ако един момък не обича една мома, а момата тича подире му, защо тича? Господарят не ти дава да ядеш, а ти вървиш подире му и му се молиш. Ти гладен ще умреш, остави господаря, а си вземи дрехата и си върви по пътя. Не те обича. Не намираш ядене в една гостилница, иди в друга гостилница. – „Но тази гостилница е много добра.“ – Та всичките гостилници, които готвят, са все добри. Няма гостилничар, който да не е добър. Всички са лоши, когато няма какво да ядеш. Ние определяме тъй: всеки гостилничар, който има за ядене, е добър, който няма за ядене, е лош. Тогава защо ще ходиш подир този? Правете сравнение. Някои идват и плачат, че не ги обичали. Имате ли право в един град, в който има 300 гостилници, да се оплаквате, че никой не ви обича? Че ще умрете ли гладни? Имате ли право да се оплаквате? Сега във вас се заражда въпросът: някъде яденето е по-скъпо – всичките гостилничари не готвят еднакво. Аз искам да разрешите един въпрос. Има въпроси, които са детински, трябва да се справите. – Не ви обичат един, втори, трети. – Триста гостилници – обиколете ги! И последната като намерите, влезте и се нааяжте. Ама каква ще бъде неговата любов? Любовта в каквато и да е гостилница е една и съща. От който извор да пиеш вода, водата е една и съща. Вие сте чудни, като казвате: „Любовта на одного се различава.“ Това са микроскопически работи. Водата на всички извори е една и съща. Само фалиралите готвачи са друго, а онези, които не са фалирали, в тях любовта не се различава, фалирали са тия чешми, на които канализацията е развалена, размъти се водата. Всички чешми, които са канализирани добре, водата е една и съща.

Питам: Когато Господ ви прати на земята, за това ли ви прати, да се влюбвате? За какво ви прати Господ? Влюбването е ваша работа. То е безделие. Когато човек няма какво да работи, той отива да се влюби. Според мене модата е безделие.

Като нямаш какво да правиш, туриш някое бомбе, ще туриш нещо отвън. Когато имаш работа, без бомбе ходиш. Ако влезеш в някой рудник, бомбе можеш ли да носиш? Такива входиове има там! Ти ако правиш своите изследвания, с бомбе можеш ли да бъдеш? Правиш научни изследвания, пълзиш в дупките, какво ще стане с твоето бомбе? Или представете си, че правите своите научни изследвания и сте облечени с хубави дрехи, какво ще стане с вас? Ти с бомбе на такива научни изследвания не ходи. Ще туриш шапка, която се огъва навсякъде. Защото бомбето е аристократ. По какво се отличава бомбето? То е своенравно. *(Светът не може без влюбване.)* Ако се влюбиш в себе си, все ще се гледаш. Какво е да се влюбиш в себе си? Какво ще спечелите, като се влюбите в себе си? Влюбването всякога произтича от закона на себе си. Да се влюбиш, то е най-голямото заблуждение. „Кажи ми, поговори ми малко, прегърни ме!“ Че може ли този, който е влюбен да те прегърне? Не може, по никой начин. Момата иска да я прегърне момъкът, той бяга, той не иска да се приближава до онази мома да го оцапа. Ако тебе те прегърне твойт образ в огледалото, той ще те опетни. Вие не разбирате. Не търси да прегърнеш. Всеки ден може да се прегърнеш. Ти искаш да прегръщаш. Всякога можеш да прегърнеш. Потупай ръцете си, помилвай лицето си, гледайте нещата обективно. Тия условия са ограничени. Аз ви навеждам на закона. Известни противоречия, които имате във вашия живот, как ще ги разрешите? Онази мома иска да се самоубие, че момъкът не я обича, нейният възлюблен. Че много момци има. Тя фиксира един момък и понеже тя си създаде идеал за един момък, насочила се към този момък, когото мисли за свой идеал. Той е в нея. Този човек се чуди и казва: „Не съм аз този, когото ти мислиш.“ Тя казва: „Не, ти си!“ Идеалът ѝ е вътре. Не взимайте буквално нещата. Аз исках да ви кажа, че всеки човек има установен идеал. Тия идеи ги проектира навън и иска сега и навън, в

света, да си съвпадат. Невъзможно е да има такива строги съвпадения. Чудя се как този човек, който не те обича, как можеш да го обичаш? Той казва: „Аз съм чиновник, ще ме уволнят.“ Момата иска всеки ден да се срещне и да си поприказва с него 10 минути. Таман тя си отиде, среща го друга и тя иска 10 минути. Ако го срещнат 5 моми по 10 минути, те правят 50 минути. Той ще закъснее за работа. Като закъснее, ще го уволнят. Защо искаш да го спреш за 5 минути да говориш? Каква е сега идеята за вас. Вие по някой път искате неща, които не са в реда на нещата. Аз наричам влюбен човек когато ние искаме някои неща да стават така, както ние искаме. Аз това наричам влюбване. То е вметнато приложение. Искам нещата да стават, както аз мисля. Възможно ли е? – Невъзможно е. Влизам в един град, искам да ме посрещнат, да ми турят арка, да излезат със знамена. Но не излизат хората. Как тъй! Аз влизам в града и не ме посрещат? Някой иде преди мене, посрещат го, аз влизам, никой не ме посреща, никой не ми обръща внимание. Кои са причините? Ами че и мене можеха да посрещнат. Аз ще тръгна с този, когото посрещат, подире му. Той като мине йод арката, и аз ще мина след него; като свирят нему, и на мене ще свирят, каква разлика има? В този закон на посрещане има две противоположности. Аз изнасям известни неща за подобие. На угоеното агне, хубаво, мазничко, турят му гердан децата, посрещат го всички, какво е туй посрещане. Децата посрещат, а бащата ще му отреже главата, ще го одере, съберат се жената, децата, всички ядат. Някое мършаво агне никой не го поглежда, но то има условия да живее. Следователно онзи, когото посрещат под арка, може да му отрежат главата. Тебе, когото не посрещат, може да считаш, че си унижен, но ще живееш. Отлагат, казват: „Мършаво.“ Няма какво да те посрещат тогава. Казват: „Пуснете го да си върви туй мършаво агне!“ Кое положение е по-добро? В света тържествува един закон. Невидимият свят, когато иска да избави един човек или една душа от

противоположност, туря го в лоши условия. В тия условия невъзможно е да изгубиш живота.

Казвам сега: Справете се със закона за вашето влюбване! Не се влюбвайте! Любете, без да се влюбвате! Влюбването, казват, е една възможност. То е подхлъзване. Като се влюбиш, ще паднеш на гърба си, ще слезеш долу. Много мъчно се качва. Влюбването е подхлъзване; няма къде да се задържиш, ще се влюбиш. По някой път има къде да се хванеш, някой път има къде да работиш, но от горе слизаш долу. Колко пъти човек може да се влюби в света. Вие сега сте влюбени. Аз съм провеждал тази идея с един анекдот, от какво произхожда прераждането на хората. За душите, които живели в един свят, имало изложение на дрехи, костюми най-различни. Някоя душа, която е щастлива, като види някоя витрина, види костюма, хареса го: „Колко струва костюмът?“ – „Лесна работа казва – само вижте, дали ще ви стане?“ Тогава взема тази душа костюма и, ако е мъж, тури панталони. По човешки говоря. Този костюм можеш да го съблечеш и, след като го съблечеш, видиш, че не ти прилича. Но не можеш да го съблечеш. Душата, като започне да бута тия дрехи, ще се намери тук, на земята, родила се е вече. Тя тук, на земята, си има костюма, който е избрала. Някой път избира костюма на някое животно; на някоя риба, костюм на охлюв, намира се в костюма на някоя птица. Избере костюма, премени се, без пари го дават. Тогава дойдат всичките страдания на земята. Онзи, който продал костюма, той така казва: „Постоянно трябва да изплащаш костюма.“ Това са вашите страдания. Трябва изплащане на костюма, колкото струва. Всеки ден ти ще плащаш, ще плащаш, докато изплатиш костюма и ти заминеш за другия свят. Докато не си изплатиш костюма, имаш право да живееш. Сега понеже човек живее на земята, не си е изплатил още костюма. Някои има да плащате още за 10, за 15 години, други за 50 години,

някои за 60 години, някои за 70 години. Всички има да плащате за костюмите.

Сега да минем към друг въпрос. Трябва да имате една установена идея за любовта към Бога. Той е централното ваше движение. Вашето развитие зависи от онзи център, около който се движите. Той обуславя Великия Закон. Вашият прогрес зависи от онова движение, което правите около себе си. То е вторият закон. Има главно две движения: едно около слънцето и едно около своята ос. Те са диаметрално противоположни движения. Тогава имате пролетна любов, лятна любов, есенна любов и зимна любов. От движението на земята около своята ос имате ден и нощ. Един човек е осветен повече, друг по-малко. Това произтича от факта, че някой път вашето съзнание има повече светлина, някой път има по-малко светлина. От какво зависи това? – То зависи от движението ви. Вие, които се движите около вашата ос, някой път съзнанието ви е ясно, повече светлина имате. Туй произтича от движението на вашето съзнание. Когато нещата са ясни, те са поставени на слънцето, то ги осветява и виждате нещата ясни. Когато съзнанието потъмнее, вие се намирате в противоположна посока – лицето ви не е осветено, ще чакате известно време, като че вашето съзнание е потъмняло. Не трябва да се отчайвате! А степента на вашата любов от какво зависи тогава? Някой човек иска да има пролетна любов. Той трябва да познава правилно законите. Той трябва да познава правилно движенията, трябва да знае, като срещне един човек, като се движи около своя център, всякога трябва да знае как да се движи. Като срещне един човек, трябва да знае как да се движи около своя център: кога ще бъде пролет, кога ще бъде лято, кога ще бъде есен, кога ще бъде зима. Следователно с неговите движения и вие ще направите съответни постъпки. Туй значи да се изучава човешкият характер. Ще различавате човешките характери, ще изучавате движението на

човека около неговия център, около който се движи. Има 4 състояния, те са разделени. Мъжът има положителни и отрицателни страни. Жената има отрицателни и положителни страни. По какво се отличава положителната страна на мъжа? Има едно различие: положителната страна на сърцето се отличава от положителната страна на ума. Положителната страна на душата се отличава от положителната страна на човешката сила. И силата има положителна и отрицателна страна. Който не разбира туй различие, мисли, че е все едно и също нещо. Казва: „Положително нещо.“ Голямо различие има в положителните неща. От положителните неща произтичат най-големите противоречия. В отрицателните неща има възможности, но има големи противоречия. И там има противоречия. Например едно отрицателно състояние е, че си беден. Какво е туй състояние? Или богат си. Богатият е изпъкнал, бедният е вдлъбнат. Бедният човек е изпразнена паница, а богатият човек е една пълна гарафа или стомна, напълнена с вода. Празната стомна е бедният човек. Тогава на бедния човек какво му трябва? – Да иде да работи, да иде да напълни стомната. Богатият, след като е напълнил стомната, трябва постоянно от тази стомна да пие. А след като я изпие, какво ще стане с богатия? Той ще стане сиромаш. Забележете, един закон има: никога не мислете, че едно състояние, което имате, то няма да се промени! Вие сте забелязали резките промени, които стават. В даден случай, когато имате едно приятно чувство, ще се промени. Вие трябва да изучавате закона на смените. Аз говоря за естествените смени. Някой път се бунтувате. Смяна ще стане, един ден няма да виждаш светлината, ще се бунтуваш. Настане тъмнина, няма да виждаш нито на една педя, там, дето си, ще седиш, ще мислиш, докато дойде светлината. Като дойде, като се завърти светлината, ще започнеш оттам, отдето си престанал. И после тази идея – служенето на Бога и служенето на ближния – другояче трябва да се обясни. Хората имат представа какво

нещо е служенето на Бога. Ако ние може да си обясним добре, и не само нещата да станат ясни, но да има и приложение. Първият закон трябва да се обясни. Вторият закон да се обясни, той има практическо приложение.

Земята в окултната наука е място, дето може да имате резултати, ако знаете законите и ако знаете как да ги употребите, тогава може да имате резултати. Първо, ако искате да бъдете здрави. Здравето на човека зависи от неговата мисъл. На второ място зависи от неговите чувства. Две неща има, които обуславят здравето на човека. Зависи винаги от неговата трезва мисъл, от неговите желания. Всяка болест, щом дойде, човек трябва да знае, че има нещо нетрезво в мисълта, което той не знае; има нещо нетрезво в желанията. Може ти да не си го забелязал, но го има някъде. Тогава ще туриш едно трезво желание. Кое наричаме трезво желание? – Движете се правилно около вашия първи център. Движете се правилно около вашия втори център. Годишните времена да стават правилно. Ден и нощ да се редуват правилно.

Трябва да изучавате закона на движението. Трябва да се движите правилно! Като стане човек, да се движи правилно около своята ос. Оста ти трябва да бъде изправена. Оста ти трябва да бъде хоризонтална. Ако е наклонена или ако е изправена, ще имате различни резултати. Трябва да имате едно нормално движение около онзи велик център, около който се движите. При сегашните условия Земята е най-естественото положение за човечеството. Трябва да имате онова движение около великия център на живота, както Земята се движи около Слънцето. То приблизително е една мярка.

Движението на Земята около Слънцето е мярка за Любовта ни към Бога. Движението на Земята около своята ос е мярка за любовта ни към ближния.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

32 лекция от Учителя, държана на 28 юни 1935 г., София, Изгрев.

ДВАТА ПОЛЮСА – МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

„Отче наш“

Съществуват известни разсъждения. Например положението как са възникнали нещата в света. Съществуват известни неща или предмети. Има причини, които са ги извикали. Например кои са причините, които са извикали азбуката? Човешката азбука съществува ли в природата? Да вземем буквата А, тласната буква А. Колко гласни букви има в българския език? Имате А, О, И и др. Всичките звукове се отличават, имат особено свойство. А е най-свободната гласна. Когато произнасяш А, отворено е, няма никаква спънка. Най-малко е ограничена тази гласна. Всички други звукове са ограничени. При А вие усещате устата отворена, въздухът излиза свободно. Когато произнасяме У, устата има ли ограничение? В А усещаш известен напън да излезе нещо, но то е широко. И така, има един закон, който регулира нещата. Когато вие се учудвате, кой звук употребявате?

Вие в живота се страхувате. Има един страх на модата. Някой път се колебаете, имате един възглед, не може да го изкажете. Колебаете се – той може да е верен, а може и да не е верен. Защо ви е този възглед? Ако е верен, изкажете този възглед по един начин, който да бъде съобразен. Аз имам един възглед. Представете си, че вие не може да изкажете звука А. А-то е закон на свободното дишане. Ако не можеш да изкажеш А-то, в тебе дишането не върви правилно. Животните, които не знаят нищо за звуковете в българския език или за звука А в другите езици, и те имат този звук. Как се казва тази наука, при която се подражава на всичко, така както птиците църкат, както кучетата лаят, както агнетата бляят, подражават на всички

животни? – Папаризъм. Тук идва един италиански професор, който изнесе лекция за едно ново течение, което представя нещата точно както са. Има един звук, който човек трябва да произнесе правилно вътре. То е като един резултат. Ако не може да го произнесеш, има нещо, което те спъва. Да кажем, много певци има, които не могат да пеят. Най-мъчният звук е А. Той не може да го произнесе, следствие на това свива се пъпът, както казват българите, или стомашният мозък, симпатичната нервна система. Там се намира българският пъп. Но този пъп се обуславя от свободното дишане, което помага на въздуха свободно да излиза от дробовете. Този въздух е съединен с човешката реч. Най-първо човек трябва да се научи да диша свободно, за да може свободно да говори. Той трябва да започне с основния звук А. А значи човек е бременен, има нещо, което той трябва да изкаже. Ако дойдем в българския език до звука У, той вече изразява един закон на неудоволствие и неодобрение. Когато страхливият хукне нанякъде, извиква, употребява У. В какъв случай употребявате И? – Щом нещата станат еднообразни, омръзват. Кога омръзват работите? – Когато са еднообразни. Звукът И в природата показва разумното разнообразие. Защото има глупаво разнообразие, има и разумно разнообразие; има едно умно еднообразие, има и едно глупаво еднообразие. Еднообразни са нещата, когато не ги разбираш. Щом ги разбираш, ти вече може да влезеш в закона на разнообразието. 14-то показва път, по който може да влезеш в закона на разнообразието. То е път, посока на движение. Ако искаш да се освободиш от някои противоречия, които съществуват в тебе, трябва да започнеш да произнасяш тласната дълго време и в тебе ще се роди един вътрешен път. Туй противоречие, което съществува, постепенно ще се премахне.

Да допуснем, че вие имате известно недоволство. Какво нещо е недоволството? Какво нещо е физическото недоволство, личното

недоволство и моралното недоволство? Има едно естествено недоволство. От какво произтича естественото недоволство? – От яденето. Щом не ядеш, както трябва, недоволен си. Някой път си недоволен от себе си, не се харесваш, има защо. Някой път и морално си недоволен. Това са степени. На какво се дължи недоволството? – Липсва му нещо. Има един закон, който определя каква е липсата. В науката ние ще намерим причините, които обуславят нещата. Посоката на живота зависи от тия прости причини, които ние не знаем.

Коя е била причината, която турила Земята да се върти около Слънцето? Земята не е дошла от никое друго слънце. Според сегашните теории предполагат, че е излязла от Слънцето. Кой са били причините, които са накарали Земята да излезе от Слънцето? И кои са били причините, които заставили Слънцето да изхвърли Земята? Учените хора имат теории за това. Тази маса на Земята не е била първа, която се отделила от слънцето. Аз наричам това един бунт. Слънчевата система е произведена от един голям бунт. Кой се е бунтувал най-рано? (*Сатурн*.) Земята после се е бунтувала. Но преди Сатурн, кой е излязъл? Преди Сатурн, този бунтарин, бунтът е започнал, когато е излязъл Юпитер, понеже той е бил най-голямата маса. Започнал бунт, едно сражение между Сатурн и Юпитер. Юпитер атакувал Сатурн от неговия престол и взел първенство. Това са стари вярвания. Но да оставим тия митове, които имат своята основа. Има нещо скрито, което съвременните хора не знаят. Как те разбират, че се е бунтувал Сатурн? И в този бунт какво е спечелил Сатурн? Той се отличава с това, че има три кръга, три венеца. Но учените хора предполагат, че след около 200 години и тия кръгове на Сатурн ще паднат, след 200 години ще изчезнат, тъй изчисляват. Предполагат, че и Земята е имала едно време кръгове. Дали е имала или не, това е въпрос. Те са научни спорове. И тези кръгове, които съществуват, нас

не ни интересуват, те съществуват като едно явление, което ние трябва да си обясним.

Така около човека, около човешката глава винаги се образуват такива кръгове както около Сатурн. Кога се образуват тия кръгове? – Когато човек започне правилно да мисли. Значи, когато около Сатурн са се образували тия кръгове, туй движение е било много правилно. Това са обобщения, от които не може да се разбере един закон, а ние ще изпаднем в една разсеяност на мислите. Сатурн е далеч. Каква е неговата далечина от Слънцето? И учените хора не знаят точно това разстояние, приблизително само изчисляват. Има едно различие от един милион километра. Това са научни данни, но неточни, само приблизителни. Точно не се знае. Разбирам да се знае с точност един метър, но с един милион

километра! Защо учените хора, след като правят своите изчисления, едни казват, че е толкова, други, че е еди-колко. И тия изчисления минават за научни! Какво е разстоянието от Слънцето до нас? (194 милиона километра.) Значи най-първо се е зародил Сатурн. Съвременните учени хора казват, че преди Сатурн трима души са се родили, кои са те? (*Плутон, Уран и Нептун.*) Има още една планета, нея не знаят. Сега на нас ни трябва простите факти, дали е бунт или раждане на планетите. И според тия научни вярвания, според вярванията на астролозите, Сатурн е бил крайния предел на Слънчевата система. Астролозите казват, че човек, след като излязъл от Слънцето, живял на Сатурн. Сегашният човек живял на Сатурн, след туй живял на месечината и сега слязъл на земята. Туй са астрологически научни вярвания. (*Казват, че Слънцето е източник на светлина, как са се родили тогава планетите?*) – Излезли са, родени са. Едно дете се ражда от майката, но майката ли го зачева, откъде иде зародишът, откъде го взима майката? Сега казват: Майка му го роди. Ако вземете еврейската библия, там ще видите, че мъжете раждат.

Казва: Авраам роди, този роди, онзи роди, по мъжка линия върви раждането. В Евангелието вече раждането върви по женска линия. Казва се, че Мария родила сина си. В Библията се казва, че Авраам родил – по мъжка линия върви раждането. Това са догматически въпроси. В науката има догматически въпроси, те са неразрешените въпроси. Догматическите въпроси са два вида: мъжки догматически въпроси и женски догматически въпроси. Кой са женски въпроси и кои са мъжки въпроси? – Те се различават по закона на движението. Мъжкият принцип е закон на праволинейното движение, женският принцип е закон на криволинейното движение. Следователно, за да станеш жена, движението трябва да бъде криволинейно; за да станеш мъж, движението трябва да стане праволинейно. Щом станеш праволинеен, ти си мъж. Но това не е никакво обяснение. В същност какво нещо е мъж и какво нещо е жена, това остава една дълбока загадка. Дълбоките причини за раздвояването не са обяснени. В окултната наука има много теории. Но да познаваш теоретически въпросите е едно, а да познаваш работите всъщност, е друго. За пример да обясниш теоретически какво нещо е хлябът. Колкото и да обяснявам, че е вкусен, без да си го вкусил, е едно, а като го вкусиш, имаш съвсем други вътрешни усещания. Вие може много пъти да говорите за това.

Аз сега казвам: Идва близо любовта. Какво е това любов? За колко вида любов се говори в книгата „Трите основни на живота“? На колко категории се разделя? – Четири категории. Четири категории любов, които съответствуват на четирите годишни времена. Първата, най-висока любов е любовта към Бога. Втората любов е любовта към ближния. Третата любов е любовта към себе си и четвъртата любов – към света, към всичко. Но любовта по какво се отличава? Какво е най-простото понятие за любовта? Не онова специфично определение, което хората дават, а най-простото понятие, туй, което ние

чувствуваме за любовта. Всякога, ако изследвате човека, който има най-малкото проявление на любовта, ще видите, че има една микроскопическа промяна в топлината. Любовта е винаги носителка на топлината. Любовта във физическия свят се отличава по топлината. Тази топлина може да бъде явна, може да бъде скрита. Вземете рибите. Нали са студенокръвни, но у рибите топлината е скрита, у млекопитаещите е на повърхността, отвън. Когато някой път топлината се скрива вътре, вие значи придобивате качеството на рибите. Ражда се едно неестествено положение. Щом човек се простуди, топлината е вътре. И затуй лекарите имат един метод да извадят топлината отвън. Старите баби ще вземат този човек, ще го разтрият, за да може скритата топлина да излезе на повърхността. Щом се изкара скритата топлина на повърхността на тялото, възстановява се онова естествено положение. При страха топлината се скрива вътре. Щом ръцете ви изстиват, то е признак, че у вас чувството страх се увеличава. Когато хората са страхливи, подкосяват им се краката. Щом имаш вяра, тя е възстановяване на топлината – да излезе навън. Щом имаш вяра, топлината излиза навън. Тогава капилярните съдове функционират правилно, дишането е правилно, мисленето е правилно, човек е здрав. Следователно, вие не може да бъдете здрав, ако нямате вяра. Вярата ще извади топлината навън. Това е здравословно състояние. Някой път сте неразположени, вярата ви е слаба. Възстановете закона на вярата! Докато възстановите вашето естествено положение на топлината, вашата вяра е слаба. Сега мнозина питат защо да е така. Мога да ви дам обяснение. Вие ме питате защо да е така, казвате: „Аз не съм съгласен.“ И аз да не съм съгласен, какво от това. Не е въпрос дали ти си съгласен или не, въпросът е туй вярно ли е или не е вярно. Дали ти си съгласен или не, то е личен въпрос. Важно е това, за което се говори, факт ли е в природата, съществува ли или го няма. Ти си недоволен и казваш: „Аз

съм недоволен от моя живот.“ – Защо си недоволен? Понеже животът не е такъв, какъвто ти си го представяш. Дайте сега програма какъв трябва да бъде животът.

Някой казва, че иска да го обичат хората. Знаеш ли какво нещо е обичта? Да ви дам един пример. Крушата казва: „Аз искам да ме обичат хората.“ Ако хората обичат крушата, какво ще стане с нея? Всички ще се качат на нея, ще оберат плодовете и, щом оберат плодовете, няма кой да се качва. Казва: „Искам да ме обичат.“ – Ще родиш. Щом родиш, ще те обичат. Някоя птица ще кацне, някоя катеричка, някой човек се качил, някое дете ще дойде, ще се качи, ще ви обича. Добре, но ако се качи един слон, какво ще стане с крушата. Като се качи някоя катеричка, както и да е, качи се един човек, но като се качи един слон горе, какво ще стане с тебе? Ще се счупи някой клон. Аз мога да ви наведа ред примери, от които се образуват неестествени желания от неразбиране. Понеже, ако ти привлечеш един слон да се качи на тебе, този слон, без да иска ще строши някой клон, ти ще страдаш. Защо човек иска да бъде обичан? Дайте си отчет! Има едно естествено състояние – човек трябва да бъде обичан. Ти искаш да те обичат, за да ти дадат нещо.

Законът е, че ти искаш да продължиш своя живот и следствие на това трябва да има обич. В обичта животът се продължава. Не само туй просто искате да бъдете обичани. Болният от кого иска да бъде обичан? – Болният желае всякога здрави да го обичат, а не болни. Но ние се отдалечаваме от въпроса. И във вас има ред противоречия. Вие искате туй противоречие туй, по закона на късмета да стане нещо, че да се измени вашето положение. Периодически иде този закон на недоволството, той иде на къси интервали. Представете си, че имате отношение към една полярна година, очаквате едно ваше щастие да дойде. Сега според тази полярна година кога ще дойде щастieto на земята? *(В 25 хиляди години и нещо.)* Астрологически кои са най-

хубавите аспекти, кога ще започнат? В кой знак на полярната година сме сега? (*Водолей.*) Колко години трае? (*2100 години.*) След него кой ще дойде? (*Козирог.*)

Но да се върнем на предмета. Това са философски разсъждения, астрологически разсъждения, които имат съвсем други закони. Трябва да се тълкуват, изводите са други. За пример какво отношение може да имат рибите. Казва някой: „Аз се намирам във водолей или в риби.“ Един човек, който е в „риби“, е малко студен. Роденият в риби има малко рибешки характер. Тия хора, които са родени в риби, топли ли са? Астрологически как ги наричат? (*Имат характера на водата, в тях топлината не се намира в едно естествено положение от наше гледище, от гледище на сухоземните.*)

Но казвате: „Всеки един човек търси любовта, понеже оттам произтича животът, а животът е една необходимост за човешкото съзнание. За пример хлябът е една необходимост за продължение на живота. Защо трябва да ядеш? Понеже усещаш, че, като ядеш, ще се продължи животът ти; ако не ядеш, ще се съкрати. Животът е необходимост за човешкото съзнание. Съзнанието е необходимо за човешката мисъл. Свързани са така. Има същества, които се хранят с много груба храна, пък има същества, които се хранят с много по-деликатна храна, по-лесно се доставя. В по-малко количество доставят тази храна. Сегашната храна не може да я доставят.

Сега коя е оная мисъл, която ви спъва? Някой път вие имате едно неразположение, неразположен сте. На какво се дължи туй неразположение? Вие сте недоволен от себе си. От какво именно, от кого сте недоволен? И как човек може да бъде недоволен? Какво нещо е човек сам по себе си? Какво нещо е човек сега? Може ли човек да бъде недоволен от себе си? Може ли един ангел, който е свършен, да бъде недоволен от себе си? Човек може да бъде недоволен от една своя постъпка. Значи друго същество е. От себе си може да бъдеш

недоволен за едно свое неразбиране. Недоволен си от своето детинство, недоволен си от своята зряла възраст, понеже в детинството не си имал ония условия, които си очаквал. Като разглеждате детинството от гледището на своята зряла възраст, вие сте недоволни. В зрялата възраст имаш всичко онова, което желаш, доволен си. По какво се отличава довольният? – Всичко, каквото пожелае в дадения случай, каквото помисли, да стане. Искаш да бъдеш красив, красив си. Искаш да бъдеш силен, силен си. Искаш да бъдеш богат, богат си. Искаш да имаш една отлична памет, да бъдеш музикант, поет, доволен си, дето минеш, каквото пожелаеш, имаш. Ти имаш в съзнанието си една голяма самоувереност. На какво се дължи самоувереността? Значи туй доволство подразбира, че любовта донася всичко онова, което той желае. Апостол Павел казва, че на онези, които любят Бога, Бог е приготвил да им даде това, което око не е видяло и ухо не е чувало. Идеални блага, а не материални блага са, които Бог е приготвил.

Всеки един от вас иска да бъде обичан. Но от кого? – От онзи, който може да внесе туй, което той иска. Това са общи заключения. Да допуснем, че във вас паметта е слаба. При сегашния закон на разбирането на любовта, тъй както хората разбират тази любов, те се спъват. Ако влезе закона на любовта в него, той става разсеян; и майката, и бащата, и децата стават разсеяни.

Такива деца започват да боледуват, започват да страдат. Майката започва да мисли нещо за децата, разсеяни стават. Щом се яви тази разсеяност, всички имат едно безпокойство и всички мязат на майка си. Вие по някой път се безпокоите дали ще сполучите или няма да сполучите, дали ще може да прогресирате или няма да прогресирате, дали ще бъдете богати или няма да бъдете богати, дали ще бъдете учени или няма да бъдете. Такива противоречия има. Религиозните хора се колебаят дали ще влязат в небето, дали ще ги приеме Христос

или няма да ги приеме, дали Бог ги обича или не ги обича. В обществото се колебае, има във вас една вътрешна неувереност. Мязате на майката и следствие на това се явява разсеяността. Какво трябва да прави човек при тия условия? – Трябва да бъде самоуверен. Тогава от какво произтича самоувереността? – Самоувереността произтича от две подбудителни причини. Самоувереността произтича от закона за движението на Земята около своето Слънце и от закона за движението на Земята около своята ос. Ти не може да имаш самоувереност, ако не се движиш около Слънцето; ти не може да имаш самоувереност, ако не се движиш около своята ос. Самоувереността показва две правилни движения: едно движение неизменно около Слънцето и друго движение около оста. Сега мога да ви кажа, няма какво да ви доказвам: всички неща, които се доказват, са лъжливи. Онези неща, които съществуват, няма какво да се доказват. Как ще ви доказвам логически какъв е този хляб. Този въпрос го разрешавам много лесно. Казвате: „Докажи!“ Няма какво да доказвам, вземете и яжте. Няма да се минат пет, десет минути и ще се уверите. Най-първо той ще бъде пресен, после ще ви даде онази сила, от която се нуждаете. За петдесет минути сте в състояние да разрешите въпроса, дали хлябът, който ви се дава, е добър или не.

Научна формула ще употребите да доказвате на какво е равно $A+B$? То е равно на C . На какво е равно A ? (A е равно на C минус B .) Ами C на какво е равно? Ако турите една аритметическа формула, как ще докажете, че $A+B = C$? $1 + 2 = 3$. Следователно C е равно на 3, B е равно на 2, A е равно на 1. Може A да е равно на 2, B да е равно на 1, C пак ще бъде равно на 3. В този закон, щом кажеш, че A е равно на 1, качествата на 1 се отличават от качествата на 2. Следователно C и 3 по какво са подобни. Трите, взето по закона на химията – имате една единица и две единици съединени. Имате два елемента и един елемент, които съединени образуват едно съединение. По какво се

отличава 2 от 1? Казвате: „Две единици, събрани на едно място.“ Двама мъже, като се съберат на едно място, какво ще образуват? Един мъж и още един пак правят двама мъже. По какво се отличават двамата мъже от единия мъж? В природата двама мъже не може да съществуват. То е немислимо. В природата съществува една голяма единица и, тази единица като се дели, се получават други единици. Във всяко едно деление има по една част, която представлява единица. Да кажем, имате една дроб. Разделете я на десет части. Всяка част е една дробна единица. Тази част разделете още на по-малки части и пак имате друга дробна единица. Пак имате единица, но във всяко деление получената единица не мяза на първата единица. Първата единица е по-голяма по количество и по тежест – става промяна при всяко деление на едно вътрешно свойство.

Но да дойдем до друго положение: някой не харесва, че е жена. Че в живота ти може да бъдеш и жена, и мъж. На ден може по десет пъти да се променяш. Като искаш да бъдеш мъж, може да се промениш. Искаш да бъдеш жена, пак може да се промениш. Щом искаш да те обичат, ти си жена. Щом искаш да обичаш, ти си мъж, нищо повече. Ако мъжът иска да го обичат, той е жена; ако жената иска да я обичат, тя е жена. Ако жената иска да обича, тя става мъж. И обратното. Някой казва: „Аз не съм доволен от положението си.“ Какво искаш? Ти, ако желаеш да те обичат, на жена ще се обърнеш, жена ще станеш. То е неразбиране. Питам: Всеки, който се движи около Слънцето, мъж ли е или жена? – Жена е. Значи, Земята, която се движи около Слънцето, жена е. И като се движи около себе си, пак е жена. Кой я кара да се движи около своята ос? Кой е първият импулс, който кара хората да се движат около своята ос? От вас зависи какви да бъдете. Вие никога не се възмущавате от формата, която имате, понеже законът е такъв. В закона на движението всякога и навсякъде ти ще бъдеш мъж и жена. Щом стъпиш на десния крак, ти си мъж, на

левия крак си жена. Щом левият крак стъпи, левият крак става мъж, десният жена. Мъж-жена, мъж-жена – имате движение. Казвам: Като жена ти си почиваш, като мъж – даваш, като жена възприемаш. Следователно има правилна обмяна в природата, ти си човекът на изменението. Ако ти можеш да ставаш мъж и жена, ти си в нормално състояние. Ако не можеш да ставаш мъж и жена, ти си в едно ненормално състояние. В човека мъжът и жената, това са два полюса: единият полюс е горе, другият полюс е долу. На земята къде е мъжът? – На северния полюс. А жената? – На южния полюс. Де е човекът? – На екватора. Това са формули. Ако вие разсъждавате, веднага ще блесне известна светлина.

Вие питате: „Как ще се оправи моето положение?“ – Някой път твоето положение зависи от това, че ти не си мъж, затова не се оправят работите. Някой път работите не се оправят, защото не си жена. Не може да учиш, защото не си мъж. Някой път не може да учиш, защото не си жена. Добре. Всякога професорът, който преподава в едно училище, какъв е? Когато професорът преподава, той е мъж. Когато каже: „Я стани ти да разправяш!“, професорът става жена, пък ти ставаш мъж. Когато държиш изпит, какъв ставаш? – Мъж.

Сега аз свеждам нашите отношения към природата, не към хората. Какви трябва да бъдат отношенията ни към природата в дадения случай. Когато ти си в положението на жена, искаш да разбереш закона на любовта; трябва да станеш жена, да възприемеш това състояние. Тогава природата, като ти говори като професор, ти седиш, слушаш, възприемаш. Ти като мъж никога няма да разбереш природата. Ако слушаш природата като мъж, когато тя ти говори, ти нищо няма да разбереш, ти ще бъдеш тъпак. Казва: „Не разбирам.“ Щом не разбираш, ти имаш неестествена форма. Ти се чувствуваш някой път унижен. Женска форма ли е била или мъжка, кажи ми!

Когато жената се унижава, кой се е унижил в нея? – Когато жената се унижава, в нея се е унижил мъжът, мъжът възприема. Тя е жена по форма, но има мъжки схващания, тя се унижава. Когато мъжът се унижава, кой се унижава в него? – Жената се унижава в него. Или другояче казано, унижава се той. Може да се е унижила в тебе любовта ти или може да се е унижила в тебе мъдростта. Ти може да се унижиш по чувство или може да се унижиш по знание. Така ги свеждам аз – любовта и мъдростта са се унижили. Имаш унижение, трябва да го определите от какъв характер е то – от закона на любовта или от закона на мъдростта. Следователно, ако искате да излезете от това положение на унижение, трябва да намерите закона, да излезете по един естествен път. Какво ви трябва тогава? Унижил се той, понеже обикнал някого и той не отговаря на неговите чувства. Той се унижил от тази работа. Какво трябва да направи тогава?

Тогава идваме до закона на любовта или до закона на лъжата. От какво естество е лъжата – женско чувство ли е или мъжко чувство? Кой греша в света. Аз ще ви дам един пример. Всякога погрешките произтичат от един факт: щом едно и също удоволствие се повтаря два пъти, ти вече имаш една погрешка. Щом едно и също нещо желаеш да го имаш последователно, то е погрешка вече. Един малък пример ще дам. От него могат да се правят други аналогии, които са относително верни. Да допуснем, че ти си ял добре, един отличен обяд си имал. След туй друг приятел ти прати друг обяд – печена кокошка. Втори път като ядеш, ти ще си създадеш една неприятност. Усещаш тежко ти е, тежест усещаш. Не трябваше да ядеш. Трябваше да се откажеш от второто ядене. Всичките хора правят погрешка, понеже ядат два пъти. Когато ядете два пъти, какво чувство се ражда? – Лакомия. Лакомията значи, че ти искаш да имаш едновременно две блага. Едновременно две блага ти не може да имаш. Ти може да имаш само едно благо. Следното благо ще дойде след 24 часа, след няколко

дни то ще дойде. Следователно не повтаряй нещата! Не искай нещата да се повтарят. В даден случай, бъди доволен от това, което имаш, бъди доволен от него! Като закон считай това: да бъдеш доволен от онова, което имаш. Каквото и да бъде твоето състояние, каквото и да си ял, бъди доволен от онова, което си ял. Следния път пак ще ядеш, след 4-5 часа пак ще ядеш. Втория път яденето ти ще бъде като първия, тогава ще има съответствие на закона.

Затуй аз казвам: Двама души едновременно не могат да те обичат. Писанието казва: „Не обичайте света!“ Ти не може да обичаш Бога и света едновременно. Ще направиш престъпление. Щом обичаш Бога, не обичай света! Щом обичаш света, не може да обичаш Бога. Щом обичаш света, ще си създадеш едно нещастие. Не че е лошо да ядеш, ще опиташ. Щом обичаш Бога, не обичаш света. Какво ще ти придаде светът, ако имаш любовта на Бога, кажете ми! – Нищо. Ако ти си ял най-хубавото ядене, какво ще ти допринесе второто ядене? – То нищо няма да ви допринесе, то ще отнеме от онова, което имате.

Сега колко работи научихте? Вече не сте същите хора. Сега имате повече обяснения на някои противоречия. Сега във вашия ум изпъква въпросът, дали тия неща са верни или не. Аз ще направя друго възражение. Тия неща, които вие знаете, верни ли са? Туй е морал, който е основан на наука. Туй, което ви говоря, е наука.

Аз често си служа с тази наука. Другото е предположение, а предположението не помага. Туй, което аз зная, лесно се случва. Може много лесно да сменя едно състояние. Една тъга, една скръб може много лесно да я сменя. Натоварен съм с неестествено състояние, ял съм два пъти. Какво трябва да направя? Щом като ядеш два пъти, трябва да се освободиш от яденето. Щом ядеш две яденета, трябва да повърнеш. Искаш да се освободиш от нещата; щом не ги повърнеш, ще те разтриват.

От какво произтичат големите нещастия в света? Всеки иска да спечели пари, да стане богат, да работи два пъти повече, отколкото трябва. Тогава заболи те кръстът, изкилил си се, скъса се нещо. Не работи толкоз много, работи три часа! Три часа работи, не работи шест часа, нищо повече! Три часа работа, три часа почивка. Че как ще стане? Малко ли е три часа работа? Три часа физически труд, три часа умствен труд, три часа духовен – да се молиш. В три часа каква работа може да свърши светлината! Че ако рече човек да извърви този път, който светлината изминава за три часа, колко хиляди години ще трябва на човека? Тъй щото ония закони, с които природата си служи, са мощни. Ако ние ги употребим, ще свършим това, което по човешки е невъзможно. Затуй ви казвам: Ако вие имате човешки разбирания, по човешки искате да оправите живота, да достигнете нещата, това е дълга работа. Когато казваме, че всичко е възможно, разбираме не човешкия закон. В три часа светлината достига до крайния предел на слънчевата система, а по човешки хиляди години се изискват. Когато някои работи днес са непостижими, то е по човешки. Постижимите работи стават по Божествено. По Божествено нещата може да станат моментално. Затова непостижимо е човешкото, постижимо е Божественото.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

33 лекция от Учителя, държана на 5 юли 1935 г., София, Изгрев.

ПЪРВАТА ДУМА

„Добрата молитва

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

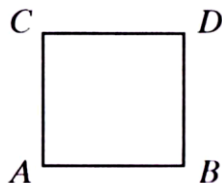
В живота има големи противоречия, на които всички същества са изложени. Противоречието различно се обяснява. Сега ние искаме да обясним противоречието. Защо е заболял човек? Както и да обяснявате противоречието, нищо не помага. Може да създадете цяла теория за противоречието. Разболял се човекът, важно е в дадения случай изгубеното да се възстанови. Защо е заболял? – Може да кажем, че нямал достатъчно храна, бе • ден е бил. Не е спазвал законите на природата. Това са обяснения, които нищо не допринасят. Някои хора не живеят добре. Други хора живеят добре и ние обясняваме техния живот с условията. Добрия живот обясняваме с добрите условия. Това не е вярно. Не са условията, които създават добрия живот. Не са условията, които създават лошия живот. Добрите условия ние ги създаваме и лошите условия ние ги създаваме. Добрия живот ние го създаваме и лошия живот ние го създаваме. Под „ние“, разбирам ред поколения, не само ние. Милиони същества, които са вървели по един път, са създали лошите условия. Кои са лошите условия?

Ние имаме едно криво разбиране в живота. Ние не търсим разрешението. Смисълът на живота не е разрешение. Не разбираме какво нещо е животът и как да живеем. Всички хора са дошли до положението да търсят удоволствие в живота и да бъдат осигурени. Искаш да бъдеш силен, търсиш да се осигуриш. След туй, като не можеш да се осигуриш, ставаш опозиция. Казваш: „Аз съм опозиция в света.“ Що е опозиция? – Когато човек не може да се осигури, става

опозиционер. Безверието, хората, които не вярват, са опозиционери. В какво не вярват? Казват: „Не е добър животът.“ Защо не е добър животът? Понеже те не са осигурени, животът е лош. Не е осигурен, къща няма, средства за прехрана няма, целият свят е лош. След това идва онова разбиране на натрупването. Ние искаме да бъдем добри. Това е една осигуровка, това е натрупване. Желаете не да разбираш живота, но да живееш добре. То е криво разбиране на живота. След туй ние искаме да придобием повече живот. Питаме колко време ще живеем. То е осигуровка. Искате да се осигуриш колко време ще живееш: 10 години, 20, 30, 40, 50, 100, 120 години. След като живее 120 години, този човек заминава за някъде – казваме, че е умрял. И след като е умрял, искаме да разрешим. Питаме: Къде е отишъл? – Той е отишъл в другия свят. Но този свят къде е, не го знаем. Този свят, в който живеем, донякъде го знаем. Отишъл в другия свят. Понеже тук не може да живее, той отива в другия свят. Значи продължава животът, но ние не знаем какви са условията в другия свят.

Ще ви приведа един пример. Представете си, че този живот, това са сиромасите, това са лошите условия. Другият живот, това са богатите: къщи имат, слуги имат, всичко имат. Сиромасите, като умре, къде отива? – Богат става. Ами богатият, като умре, къде отива? – Той става сиромас. Когато сиромасите умрат, отиват при богатите, когато богатите умрат, отиват при сиромасите. Този процес е, който сега виждаме. Когато праведният умре, къде отива? – Отива при грешника. Когато грешникът умре, става праведник, отива при праведника. Туй е разместване вътре в нашето съзнание. Ние искаме да подобрим нашия живот, а работим за своето удоволствие, за своето желание; искаме да се отличим, да станем силни, учени, да станем център на целия свят. Това е желание почти на всяко същество. Това е криво разбиране, защото център на живота, това е Бог, Който създава всичко. Всичките други хора, които създават, искат сега да заемат

място в света, да бъдат като Бога. Препоръчва се да бъдем силни, да бъдем умни. Защо? – За да се осигурим. Не търсим в своето знание разрешението на живота, да се намери смисълът на живота не във външната страна, но във вътрешната страна на живота. Щом човек намери вътрешното разрешение, ще престанат всичките противоречия. Дотогава, докато има противоречия в живота, той се намира във външната страна на живота.



Фиг. 1

В съвременната геометрия квадратът е най-устойчивото положение (Фиг. 1). Квадратът е най-устойчивото положение на човешкия живот. Има четири точки, четири центъра, от които той зависи. Четири положения са това. И онзи закон, който казва: „Възлюби Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила“, то е квадратът. Съвременната наука, която поддържа човешкото съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание, то е квадратът.

Говорим за съзнание. Съзнанието е полето, където се натрупва човешкото знание, опитността. Ако човек не разбира този закон, той може да направи своето съзнание на един склад, дето да складира нещата. Той може да направи своето съзнание на един гардероб, дето да туря своите дрехи. Той може да направи своето съзнание на една кухня, дето постоянно се готви – да яде и пие. Той може да направи своето съзнание на една градина, дето да посажда своите цветя. Но туй още не е разрешение. Или той може да направи съзнанието си на една плодна градина. Че онова положение, в което беше поставен

първият човек – раят, това е човешкото съзнание. Първият човек беше турен да живее при най-добрите условия и в него се зароди желанието да има повече, отколкото му трябва. Ако в тебе се зароди желанието да бъдеш светия, какво ще бъде твоето разбиране? – Да се отличаващ от другите хора. Имаме един неопределен свят. Човек, за да го почитат хората и да го уважават, трябва да има за какво да го почитат. Ако другите хора те почитат и те уважават, ти трябва да бъдеш щастлив. Майката, която иска да има уважението и почитанието на своето дете, трябва да дава нещо от себе си. Майката, след като кърми едно дете, загубва своята красота, която има. Хората живеят, майката умира. Казваме: „Трябва да умре човек.“ Какъв смисъл има един баща и една майка да народят деца, децата да живеят, а те да умрат? Казват: „Трябва да умрем!“ В умирането няма никакво разрешение. Утешаваме се, че, като умрем, ще идем при Бога. Че как ще идем при Бога? Бог не е едно същество, от което ние може да излизаме и може да се връщаме. Това е неразбиране на живота. Така не може да мислим.

Ти можеш да мислиш, че ще излезеш от къщи и ще влезеш в къщата си. Туй желание става по твоята собствена воля. Ти направиш една къща, влезеш в къщата или излезеш от къщата, като че някой те изпъди. Но то е по собствено желание. Какво може да ти допринесе една къща, в която влизах? Ти влизах в една къща да се удоволствувах, да си починаш от негодите на живота. Защо са направени къщите? – Да се избавяме от негодите на живота. Да имаш една къща добре мебелирана, да ти е мекичко, да си починаш, да гледаш през прозореца. Като гледаш как страдат другите хора от студ, казваш: „Слава Богу, че имам една малка къщица, където мога да си почина!“ Същото заблуждение ние сме го пренесли и в своята философия. Ние на земята гледаме да поддържаме тялото, за да може да си поживеем. Всеки казва, че иска да си поживее. Дойдат един ден

неприятности в живота, развали се къщата, къде ще идеш? Нашето тяло представлява всичките наши стари възгледи, в които сега сме оплетени. Всичките заблуждения ние ги носим в себе си. Заблужденията от хиляди години ние ги носим в себе си и повтаряме същите заблуждения. Ти вярваш, в какво? Ти вярваш в някого, защо? Ти вярваш в някого дотогава, докато той може да те осигури, за твоето удоволствие. Ти вярваш в баща си, защото очакваш къща от него. Не се стремиш да разбереш баща си, да го обичаш. Очакваш един ден баща ти да умре, да ти остави всичко, каквото е спечелил, че ти да ядеш и пиеш, да си осигурен. И след като си живял сто години на земята, ти очакваш да отидеш в небето със същото разбиране, да те посрещнат ангелите, да ти турят венец на главата, да ти дадат най-хубавите удобства, да бъдеш облечен добре, да се покажеш светия в оня свят. В това няма никаква философия, никакво разбиране. След като имаш всички тия криви разбирания, питаш как ще се оправи светът.

Та казвам: Ако вземете върха в квадрата, това е подсъзнанието на човека. *D* е свръхсъзнанието, *B* е самосъзнанието и *C* е съзнанието. *C* е противоположното на самосъзнанието. Но от съзнанието и самосъзнанието се раждат всички съвременни нещастия. Съзнанието е господар в животинското царство, в желанията. Съзнанието, това е личният елемент в човека, че той е нещо повече от животните. Едно животинско състояние служи само да задоволи своите нужди. Имаш в себе си нещо, което те измъчва. Ти всякога искаш да се избавиш от вътрешните страдания. Не търсиш онзи велик закон за разбиране на живота. Всичките противоречия, които сега съществуват в нас, показват, че ние сме се отклонили от правия път. Защо сме се отклонили? – Защото сме свободни. Свободата ражда противоречията в живота. Ако нямаше свобода, нямаше да има и противоречие. Човек е свободен. Всеки човек, който прави погрешки е свободен. Не е

виновен, че прави погрешки. Погрешките показват нашата свобода. Всеки, който прави погрешки, е добър човек. Всеки, който поправя погрешките, е два пъти по-добър. Всеки, който не прави погрешки, е виновен човек. Който не изправя погрешки, е два пъти по-виновен. Казвам: Първото противоречие е контраст – противоречие и свобода. Всеки, който не прави погрешки, не е свободен човек. Щом не си свободен, не можеш да бъдеш добър. Доброто е израз на крайната свобода. За да бъде човек добър, той трябва да бъде свободен. Едновременно трябва да имаш възможност да направиш една погрешка и да изправиш една погрешка. Това е свободен човек. Ако той не може да направи погрешка, не е грях. Ако той не може да направи погрешка, той не е добър. Ако той не може да изправи една погрешка, той не е добър. Ако не можеш да направиш една погрешка, ти не можеш да обичаш. Ако не можеш да изправиш една погрешка, ти пак не можеш да обичаш.

Реалността не може да се обясни. Ти не може да обясниш какво нещо е светлината. Някои мислят, че обясняват светлината. Светлината е нещо, което не може да се обясни. Ти не може да обясниш какво нещо е гладът. То е едно вътрешно състояние. Какво нещо е любовта? – То е едно вътрешно състояние. Какво нещо е разумността? – То е едно вътрешно състояние. Светлината е туй, което ориентира човека. Щом има светлина, ти ще бъдеш свободен да ходиш. Няма какво да доказваш. Щом запалиш свещта, вече знаеш какво нещо е светлината. Туй, което те освобождава, то е светлина. Ако има светлина в твоето съзнание, ти си свободен. Следователно злото в света седи в лишаването на човека от свободата, която трябва да има. Човек сам се лишава от свободата. Щом ти пожелаеш, щом започнеш да мислиш да се осигуряваш в света, ти изгубваш своята свобода.

Да ви дам един малък пример. Представете си, че вие седите на една твърда почва. Дават ви десет килограма злато, вие се осигурявате на твърдата почва. Вие мислите, че сте осигурен; като имате десет килограма злато, то може да ви послужи за целия живот. Добре, но условията се изменят. Представете си, че ви турят във водата, там трябва да плувате. Пак ви дават десет килограма злато. Как ще се осигурите? Туй, което ви осигурява на твърдата почва, ще ви причини смърт във водата. Тези десет килограма злато ще ви занесат на дъното, вие ще се удавите, ще изгубите своя живот. То е законът на съзнанието. Вие не считате, че грехът, който хората правят, е само външен. То е нещо вътрешно, на съзнанието. Щом стане каквато и да е промяна във вашето съзнание, вие се ограничавате. Щом се ограничите, вие изгубвате вашата свобода. Щом изгубите вашата свобода, идват всичките нещастия в живота. Изгубването на свободата показва, че вие сте далеч от Бога. Близо и далеч – това са разбирания. Ако разбираш Божията любов, ти си близо; ако не разбираш Божията любов, ти си далеч. Ние наричаме далечна работа това, от което не можем да се ползуваме. Ако не можеш да се ползуваш, ти си далеч. И тогава има известни признаци, от които човек може да познае дали е на прав път. Да ви дам една картина. Ако влезете в една болница, в една добре мебелирана стая – всичките добре мебелирани стаи аз наричам болници – във всяка една добре мебелирана стая турят по един болен на леглото. Ако този болен се държи добре за леглото, не иска да става, иска да му шетат, този човек не го очаква нищо добро. Но когато един ден е недоволен от леглото, че му се иска да стане, най-после става и казва: „Дотегна ми да живея в стаята на това легло!“ Този болен има надежда да се спаси. Казва: „Дотегна ми, няколко месеца съм лежал, заболя ме гърбът, не искам да лежа.“ Ако казваме, че здравето на този човек започва да се подобрява, този човек става здрав. Това са старите здания, в които вие живеете, това са старите

възгледи, от които вие умираете. Казвате: „Аз държа вярата на дядо си, баба си, майка си.“ Дядо ти умрял, майка ти умряла. Всички тия възгледи, които имате, всички тия гробища с надписи на велики хора – тук умрял еди-кой си велик човек – показват какви са вашите възгледи. Велики хора, пък умрели по гробищата! Гробищата, това са пътищата на човешкото отстъпление. Животът, който живеем, е място на нашето изправление. Умирането е признак, че не сме изправили своите погрешки. Връщаме се в живота, за да изправим своите погрешки. Защо иде човек на земята? – Да изправи своите погрешки. Казват: „Тук умрял един герой.“ Тия герои умират, защото не са изправили своите погрешки. Туй е по отношение на човешкия свят. Ще кажете: „Такъв е животът.“ Не, туй е за самосъзнанието на човека. Той съзнава, че се е родил и ще умре. Съзнава, че ще иде при Бога. Ами ако идете при Бога, там гробища няма. Ако влезете в другия свят, гробища няма да видите. По какво се отличава другият свят? – Че там гробища няма, болници няма, осигурителни дружества няма, заплати за работа няма, кухни да се готви няма, да ти слугуват няма. Всеки трябва сам да живее. Не се позволяват никакви магарета, никакви коне да ги товариш, никакви кокошки, дворът ти трябва да бъде чист навсякъде.

Вие като влезете в този свят с всичките ваши идеи на господарство, дето нищо няма, какъв ще бъде вашият хал. Пита някой: „Ще има ли ядене на оня свят?“ То е пак старият възглед. – „Ами какви ще бъдат там нещата?“ – Това са стари възгледи. Преди да излезете от Бога, къде бяхте, къде живеехте? Вие казвате, че от Бога сте излезли. Какви бяхте тогава? Не само да философствувате, да се заблуждавате. Човек, когато е излязъл от Бога, той е като ангел – щастлив, радостен; всичкият свят, всичкият живот има смисъл. Той не се плаши, както сега се плашите от живота.

Сега на всинца ви трябва едно разбиране на живота. Не натрупване, за да бъдете добре. Аз разбирам да бъдете носители, да изпълните волята Божия, за да познавате закона на любовта. Ако ти обичаш, ако имаш любовта, ти придобиваш свободата, ти си свободен. Тогава всичките страдания, които сега изпитвате, щом разберете любовта, ще престанат. Вътрешните страдания ще престанат. За вас страданията ще бъдат една придобивка. Няма да имате тия тъмни неща. Казва някой, че цялата нощ страдал, молил се на Господа. По прав път си тръгнал. Защо си се молил? Разбирайте ме добре! – Ти може да страдаш за свои прегрешения, пък може да страдаш и за прегрешенията на другите хора. Една майка се моли цяла нощ за своя син, а той иде и пие някъде. Тя се моли, а той е в кривия път. Тя трябва да го повика и да му каже: „Ти вървиш по кривия път, търсиш удоволствия. А всеки човек, който търси удоволствия в света, той намира смъртта.“ Няма какво да се удовлетствуваш. Удоволствието ще го оставиш. Единственото удоволствие на човека е да се учи. Ти имаш един приятел не да се удовлетствуваш с него, не да се осигуриш чрез него. Ти имаш дом не да се осигуриш с дом. Домът е емблема. Домът дава идея за съвършен живот. Ако чрез любовта не можеш да намериш своя път да се освободиш, какво верую имаш. Всичките верую, които хората имат, те се спъват с тях. Ние вярваме, че Господ ще ни прости. Кога? – Трябва да измениш своите възгледи. Дотогава, докато ти се плашиш, че може да сгрешиш, ти считаш, че грехът е нещо външно, ти не разбираш. Това е законът на твоето съзнание. Ти злоупотребяваш със своята свобода. Щом не пазиш свободата на другите същества, всякога грехът започва. Щом не пазиш своята свобода, щом не пазиш свободата на другите хора, ти вече имаш възможност да сгрешиш. Грехът оттам започва. Щом човек не пази своята свобода, грехът идва. Откъде произтича грехът? – Адам не запази Божията свобода, която

имаше. Той не запази свободата на Бога в себе си и съгреши. Жената не запази свободата на Адама, която имаше в себе си, и тя съгреши. И двамата съгрешиха, защото не запазиха свободата, която имаха. Адам не запази Божията свобода, която имаше в себе си. Жената не запази свободата, която Адам ѝ беше дал. Тя, понеже излезе от човека, имаше неговата свобода. И двамата не запазиха свободата. Кои са причините? Де са причините? Казвате, понеже яли от забранения плод. Болестта не произтича от яденето. Болестта произтича от желанието да ядеш. Престъплението в света не произтича от това, че имало жена, а от желанието да имаш жена. Щом имаш желание, ти грешиш. Щом нямаш желание, не грешиш. Мислите ли, че този порядък на нещата, който сега съществува, е правият? Тогава рибите може да мислят, че са прави. Една риба ражда 500 хиляди деца. Прави ли е този порядък? Той е анормален порядък на нещата. Там децата не знаят майка си и баща си, не знаят коя е майката. Хвърля своите яйца, те се измътват и тя си отива по своя път. Аз навеждам тия факти на съзнанието, което имаме. Ние имаме едно криво разбиране за живота. Всички страдате и всички искате да се избавите от страданията. Дойде някой при мене, казва: „Моли се за мене!“ Защо ще се моля заради него?

Тогава ще ви приведа един пример, който разправяше проповедник на една богата църква. Имало един богат християнин милионер, толкова упорит, че всички тормозел в църквата. Изпращат един да му говори, той казва: „Свободен съм да правя, каквото искам!“ Най-после започват в църквата да се молят, да го изправи Господ или да го задигне, да се освободят от него. Ако един се махне, друг ще дойде. Злото е вътре в хората, не е в църквата. Най-после този богат християнин заболява, вика проповедника. Проповедникът казва: „Защо си ме викал?“ – „Моля ти се да се помолиш на Бога да ми върне здравето.“ Казва му: „Не мога да се моля заради тебе. Ти нищо

добро не си направил. Какво ще туря под колената си? Нищо няма да туря пред Господа. Какво си дал, защо да върне Господ здравето ти. Един човек, който нищо не е дал, за него не се моля. Виж, ако раздадеш всичкото си имане на бедните, има какво да туря под краката си, ще се моля. Ако не дадеш, няма да се моля, ще си вървиш, откъдето си дошъл.“ Вие искате да направите добро. Аз съм виждал мнозина идват при мене с голямо тщеславие, казват: „Това е наш познат. Да се помолиш за него, Учителю!“ Да се помолим да стане член на църквата, то е изгубена работа. Ще дадете пари някому, че да станете член на някоя църква. Всички църкви страдат от това. Че Христос казва парите да се раздадат на сиромасите. Другото е криво разбиране. Христос подразбира да имаш еднакво отношение към всички хора, в душата си да бъдеш готов да слугуваш на своите ближни. То е помагане на бедните. Ако в твоята душа няма любов, всичко онова, което направиш отвън, нищо не струва. Не мисли, че като си дал някому сто или хиляда лева, ти си направил добро.

По някой път ме питат: „Ти български ли говориш или сръбски?“ За мене има един език в света. Много езици объркват умовете на хората. Ясно е, че има много езици и хората не се разбират. Питат: „Какъв език говориш?“ Българинът казва: „Как си?“ Англичанинът казва: „Хау ар ю?“ Турчинът казва: „Как ти е разположението?“ Има само един език – езикът на Божествената любов. Ако изучавате този език, ще бъдете щастливи. Всички други езици ще създадат нещастие на човека. Ние всички произхождаме от една фамилия. Казват, че хората са братя и сестри. То е вярно теоретически, не практически. Един брат яде за себе си и друг брат яде за себе си; една сестра яде за себе си, друга сестра яде за себе си. Всеки яде за себе си, а казват, че обичат другите. В какво седи любовта от това гледище? Да обичаш някого най-първо трябва да му слугуваш. Когато господарят се върне от нивата, той ще опретне слугата, ще каже: „Хайде сега да ми

служиш!“ Слугата, който служи на господаря си, той го обича. Господарят седи, яде, той му служи. Като се наяде господарят, той ще седне да яде. Това е правото. Това е естественото проявление на любовта. Ти, ако не може да служиш на един човек да се наяде, ти не го обичаш; ако той не ти служи ти да се наядеш първо, той не те обича. То е външната страна. Ако ти най-първо нямаш в душата си идеята, че ти си слуга Божи, ти не обичаш Бога. Казваш: „Какво му трябва на Бога? Той всичко си има.“ Ти криво разбираш. Силата на Бога не седи в онова отвън, което има. Туй, което ние отвън виждаме, то не е създадено заради Бога, то е заради нас. Бог създаде света заради наше забавление. Той не го създаде заради себе си. Той си има друг свят, който не разбираме какъв е. Казвате, че Господ има нужда от този свят. За забавление е този свят. Ние трябва да разбираме. Ти се мъчиш 40 – 50 години да спечелиш десет килограма злато. След като спечелиш, ще умреш. И ти считаш, че си спечелил много. Ако ти се мъчиш 10 – 20 години, за да станеш светия, двацет години иждивиш в пустинята, за да станеш добър, то е криво разбиране. Десет години иждивите, за да изпосталееете, и казвате: „Грехът е в многото ядене!“ После мислите, че човек не трябва да е много красив. Аз виждам много жени, които са калутерки. Мъжът ѝ ревнува, не иска да бъде красива. Казва: „Не ми трябва красива жена, другите мъже да я обичат.“ Исква да е жълта, очите ѝ потъмнели, да не е красива. Така са мъжете, така и жените правят. Ако мъжът е много оправен, малко е опасно да му вярва. Щом е болен мъжът, не може да го подозира. Оставете това подозрение, което хората имат. В живота и религиозните хора, и верующите, и светските хора имат същото подозрение. Питат: „Този човек за любов говори, но има ли тази любов?“ Говори за истината, ти го подозираш; говори за вярата, ти го подозираш. Не подозирайте!

Аз мога да ви разправам как са се зародили болестите, но нямам силата да ги лекувам. Представете си, че не говоря за болести, но хвана болния за пръста и той оздравее. Аз имам един цяр. Казвам: Ти си се заблудил, като вярваш, че на този креват ще оздравееш. Ако станеш от кревата, ти ще оздравееш. После какво правя?

Ако той не повярва в това, аз имам един по-лесен начин да оздравее. Болният казва: „Не мога да стана.“ Аз драсвам една клечка кибрит та запаля дрехите му. На слугите казвам какво съм направил, те да се не месят. Като започне да гори, няма да се мине половин час, ще излезе. Ще видите, че ще се освободи. Щом изгори сламеника, той оздравее вече. Туй е вярно. Щом човек забогатее, става мързелив за работа. Мисли, че има пари в банката, не отива на работа. Днес не отива, утре не отива, щом загуби парите, казва: „Какво да правя?“ Исква да се учи, иска да работи. Това са промени. Пита: „Защо идат тия страдания в света?“ – Изгубил си парите. – Защо? – Господ иска да идете да се учите. Всичките нещастия, и най-малките, които идат, са промяна, за да излезете от едно лъжливо положение, в което сега се намирате. То е път на изкупления, докато дойдете до онзи мир, в който искате да живеете.

Идва един човек, иска да се нахвърли върху мене. Той мисли, че съм препятствие за него. Защо иска този човек да се нахвърли, да ме критикува? Каква е причината? – Понеже той мисли, че съм взел парите, че съм взел службата или съм някакво препятствие. Следователно той иска да се освободи от единствената причина, за да бъде щастлив. Ако в моето присъствие ти си нещастен, ако аз си замина, ти ще бъдеш два пъти по-нещастен. Нещастieto е да имаш два крака, които не устояват на човешкия организъм, но по-голямо нещастие е, ако единият крак си заmine. Нещастieto ще бъде двойно. Нещастие е човек да има два крака, защото животните имат по четири, но имат четири пъти по-големи нещастия. Господ казва на

човека: „Не ти трябва да искаш да имаш четири крака.“ Той се държи за материалния свят. Казвам му: Ти трябва да напуснеш сега материалния свят на двата крака.

Сега ние ще минем към разбирането на съзнанието. Външните форми нас не трябва да ни отвличат. Ти страдаш, трябва да знаеш защо страдаш. Ти ще кажеш, понеже пари нямаш, приятели нямаш. Това е заблуждение. Ти си се заблудил, понеже не разбираш, искаш да се осигуриш, да се удоволствуващ, искаш всичките хора да те обичат. Ти не искаш да работиш за Бога; искаш хората да те почитат, да мислят, че си учен човек, че си силен човек. Искаш да ги заблудиш и казваш: „Ако вие говорите това за мене, аз ще направя това за вас.“ Не уповавайте на тия заблуждения. Майка ви временно може да ви помогне; тази майка трябва да ви храни, но един ден сами трябва да ядете. Когато се отделите от майка си, какво ще правите? Сега някои от вас може да влязат в смущение от старите си възгледи. Но ще дойде един ден, когато старите ви възгледи ще се обезценят, тогава какво ще правите?

Има такъв един пример за обезценяването на германската марка. Един българин вложил в банката 600 000 германски марки. Казва: „Осигурих се!“ Обаче след обезценяването на германските марки, пишат му от банката да дойде да си изтегли парите, понеже не могат да водят сметка за толкова малка сума. 600 000 германски марки стрували 40 стотинки. Чиновникът му казва: „За да може да водим сметка, аз ви давам два милиона марки.“ Те струват колкото българските десетачета. Казвам: Всичкото богатство, всичкото знание, което имате, ще бъде равно на 40 стотинки. Това ще бъде вашата опитност. Какво ще правите тогава? Един ден, ако не можете да имате това богатство, като изгубите 600 хиляди марки, във вас се заражда колебание, вие сте готов да си теглите куршума. Че какво разбиране има в това? Това са хората, които казват: „Ние сме хора на 20 век, ние

имаме свобода, ние сме християни. Какво е казал Христос, то е далечно разбиране, то не е съвременно разбиране.“ Всички казват: „Ти се осигури, пък си накриви шапката.“ Тия криви шапки нищо не допринасят. Казват: „Осигурени сте!“ Но сигурност в света няма. Това е осигуровка на опозиция. Защо си опозиция? – Защото не разбираш нещата. Някой говори, не ти е приятно. Казваш: „Аз имам особено мнение.“ За мен не е важно какво мнение имаш ти, нито аз какво мнение имам. Безразлични са тия мнения. За мене е важно в дадения случай онова, което аз говоря, реално ли е или не; отговаря ли на истината или не; съществува ли то в природата или не. Онова, което ти говориш не ме интересува. Твоето произхождение не ме интересува, но онова, което ти казваш, вярно ли е. Не само да е вярно, реално ли е, съществува ли като реалност. Ти говориш за любовта. Тъй, както ти говориш за любовта, това не ме интересува. Някой казва: „Обичам те, искам да те прегърна, искам да те целуна.“ При прегръщането той иска да вземе нещо от мене. Той казва, че ме обича, за да вземе нещо от мене. Един дойде, после друг дойде – вземе. Питам: Каква любов е тази, която взема, а не дава? Всички хора страдат от любов; всичките хора страдат, че са неразбрани. Защо е неразбран? – Защото не са му дали. Колцина ще намерите, които дават. Аз наблюдавам в Америка. Там се проповядва на християните да дадат нещо. За да даде човек, трябва да бъде щедър. Едва ли ще му се откъсне от сърцето хиляда-две хиляди лева и казва, че много дал. За едно удоволствие ще даде хиляда лева и няма да са много. Това е външната страна.

За хората на новата епоха, ако любовта не стане като един закон, животът е неразбран. Първото нещо е свободата, да бъдеш свободен. Човек да се освободи от всички свои ограничения, смущения, страдания, недоволства, гняв. От всичко това трябва да се освободи, за да се почувствува като човек, който е новороден. Да се новороди

човек, разбирам да се освободи от всичките противоречия, които има в себе си. Всичко това, което съществува сега на земята, това е заблуждение; заблуждение е за онази велика истина, към която се стремим. Повеите, пелените са заблуждение за възрастния човек. Ако той уповава на тия пелени, на тия повеи, това е заблуждение. Ако ти уповаваш на своите буквари, какво ще научиш? Навремето, каквото си научил, е било на място. Но сега нищо няма да научиш. Какво ще уповаваш на една граматика или на една читанка, или на една логика? – Логика трябва да има човек. Аз мога да ви говоря много логически. Казвате: „Ама мисълта трябва да бъде стегната.“ Всичката европейска мисъл е стегната, но и ние сме стегнати от тази мисъл, не сме освободени. Де е свободата? Казвате: „Човек да има свободен поглед.“

В какво седи свободният поглед? – Свободният поглед на човека зависи от неговата права мисъл; свободният поглед на човека зависи от неговите прави желания; свободният поглед на човека зависи от неговите прави постъпки в дадения случай. Свободното съзнание седи само в едно велико съзнание – Бог, като една вечна независимост, от която зависи неговото щастие. Нашето щастие не зависи от хората, от този, онзи, от проповедниците. От никого не зависи. Казвате: „Аз в Бога вярвам.“ Страдаш ли? – „Страдам.“ – Ти се заблуждаваш. Трябва да търпиш. – „Не мога да търпя.“ – Ти се заблуждаваш. Докато не се научиш да търпиш, да носиш всичките несподи в живота, ти в новия път не може да влезеш. – „Аз съм нетърпелив.“ – Колко си нетърпелив сега? – Ако влязат хиляда въшки в моята глава и ме безпокоят, казвам: Защо създаде Господ тия въшки? – Роптая. Няма какво да питам защо Господ е създал въшките, а ще взема гребена, ще ги извадя, ще ги туря на земята и ще кажа: Работете. – „Ние може да измрем!“ – Може да измрете, моята глава не е място, дето можете да живеете. Ще работите, както аз

работя. Тази глава е родена да мисли, не е родена за въшки. В главата си не нося въшки. Ако вие допуснете в главата си една въшка, аз ще ви кажа кои са вашите въшки. – Всички ония неправилни мисли, неправилни желания, това са все въшки, които живеят във вашите мозъци. Какви хора ще бъдете вие, ако в мозъците ви живеят такива въшки? Вие ще кажете, че сте окулисти. Благодарим. Вие сте хора роби на въшките. Казвам: Долу въшките! Вие ще ми кажете, че не сте от тях. Аз се радвам, че не сте. Сега не искам да ви обвинявам. Ако дойда с моя гребен и не намеря никаква въшка, казвам: Моите почитания! Но ако намеря, безцеремонно казвам: Това не е за вашата глава. „Ама ние се мъчим.“ – Не е въпрос вие дали се мъчите. Аз не искам да се мъчите. Човекът на свободата не се мъчи. Ние се мъчим, когато не живеем по Бога. Без любов мъчение има, с любов мъчение няма. Всичките хора, които живеят без любов, това е свят на безлюбие. Раят е място на любовта. Някой казва: „Ако имаш любов, в рая ще бъдеш, ако нямаш любов, в ада ще бъдеш.“ Ако нямаш любов тук, на земята, пак си в ада; ако имаш любов, си в рая. Без разлика е това. Ако ти допуснеш любовта само за една минута, ще излезеш от най-лошото положение, ти си в рая; ако само за една минута се отпуснеш, ти ще идеш в ада. И тогава, щом страдате, отвън любовта сте; щом се радвате, вие сте при вратата па любовта. Щом сте изгубили вашия вътрешен мир, вие сте излезли из вратата на любовта; щом мирът дойде, вие сте при вратата на любовта. Закон е това – трябва да разбирате. Ние сме в един процес на усъвършенствуване. Съвършеният път е път на любовта. Ти като влезеш в пътя на съвършенството, той е истинският път. За мене пътят за съвършенство е път на любовта. Той е път, който никога няма да се свърши. Той е път, по който човек ще придобие всичко. Това е пътят, в който вие ще придобиете своята свобода; не ще придобиете, но вие в него ще намерите вашата свобода, в него ще се научите да обичате

Бога, в него ще се научите да обичате вашите ближни; в него ще се научите да разбирате смисъла на вашия вътрешен живот. Та казвам: То е без опозиция, без осигуровки във вашето съзнание. Всяка опозиция е кривият път, всяка осигуровка е кривият път. „Ама да бъдеш добър!“ Това са само спънки. Не искайте да бъдете добри в този смисъл. Имайте желание да разбирате пътя на съвършенството. Не мислете дали сте добър или не. Лош ли си или си добър, това е относителна работа. Добър си, понеже си свободен; лош си, понеже не си свободен. В твоята власт е да бъдеш свободен. В твоята власт е да обичаш. Кой ще те научи да обичаш, кажете ми? Ти казваш: „Аз не мога да обичам.“ Че кого ще обичате? Затова Писанието казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила и ближния като себе си.“ В тия два закона седи благо на човека. Аз казвам тъй: Да обичаш Бога и да обичаш ближния, в това седи разрешението. Това е само мътят на съвършенството, в който ти може да влезеш. Като влезеш в този път, ти сам да съзнаваш, да живее това в съзнанието ти; ти сам да живееш, да няма хора около тебе, ти сам да бъдеш, тогава ще чувствуваш онази вътрешна свобода. Няма да бъдеш роб на съмнения, няма да те е страх какво ли мисли Бог заради тебе. То е много реалистично разбиране.

Питат: „Ще дойде ли Христос на земята?“ – То е криво разбиране. Христос няма да дойде отвън, както вие Го очаквате. Да дойде Христос, това значи да дойде любовта. Любовта е, която ще те свърже с Бога, да познаеш, че Бог ти е баща. Не да се не мъчиш. Вие всички, които се мъчите, не сте ли от онези блудни синове, които напуснахте бащиния дом, ядохте и пихте? Не сте ли вие всички от тях. Някои от вас едва сега помислят да се върнат в дома. Разкаяхте се. Млади сте, като се върнете, ще кажете на баща си всичко, каквото научихте: „Не сме достойни да се наречем твои синове, съгрешихме

пред небето и пред тебе, направи ни като един от твоите слуги.“ Тия възгледи, които имате за Бога, ще ви препоръчат. Кажете ми какви възгледи имат хората за Бога? За себе си казвам какви възгледи имам. Ако мене ме безпокоят хората, това не е правилен възглед. Мене греховете на хората не ме безпокоят, нито пък техните милиони ме радват. Защото, ако се радвам на една добродетел, има една опасност – аз ще я пожелаая. Аз не се радвам, че един човек има една добра жена или че някой има някаква грозотия. Казвам: Доброто е на място и лошото е на място. Но и лошото и доброто са спънки. Колкото и да е добра, тя е спънка.

Тялото, колкото и да е добро, то е спънка за мене; колкото и да е хилаво, то е пак спънка. – „Свободен ли съм?“ – Не. Дотогава, докато ти си в това тяло – аз разглеждам въпроса малко по-другояче – ти не си свободен. Аз разглеждам човешката мисъл. Както човек мисли, това е човекът. В дадения случай нито една нечиста мисъл! Всичко това трябва да бъде чисто в мене. Такива хора сега трябва. Всички можете да бъдете такива. Право казва Христос: „Ако не се отречете от всичко старо?“ Какво разбира? – Да се отречете от всички стари възгледи на миналото. Някой е мохамеданин, да се отрече от Мохамеда; някой е израелтянин, да се отрече от Мойсея, от Християнството ще се отречеш. Външната страна е това. Всички тия народи не са ли християни? Какво нравят тия християни? Хиляди оръдейни гърла обърнати, един ден ще се бият. Какво християнство е това? Какво ще допринесе? То е криво разбиране. Казвам: Въпросите в света ще се разрешат, когато хората приемат любовта. Аз проповядвам, че хората трябва да внесат Божията Любов. Тогава ще имаме държава. Не е лошо, че има държава, не е лошо, че има народност. Тия народности в света имат свое предназначение. Срещнеш един французин, да го обичаш. Срещнеш един сърбин, да го обичаш.

Сега в света има много езици. Един нов език трябва да се внесе – езикът на любовта. Българският език няма да бъде езикът на небето, нито сръбският, нито английският, нито френският, нито руският, нито еврейският, нито санскритският. Бог влезе в рая, като каза: „Адаме!“ С кой език му говори? Ние го превеждаме на български. Това са последните думи на този език. Това беше краят на Божествения език. „Адаме! – „Чух гласа Ти, но се убоях.“ Тия бяха последните думи, които Адам чу. Господ го изпъди. Оттам насетне не му говори, изпъди го, но му говори по друг начин. Човекът, като излезе от рая, научи всичките езици. Сегашните езици са извън рая. Сега вие говорите езика извън рая, забравихте езика в рая. Аз ви говоря като индивиди. Като дойдете, да разберете. Аз не разрешавам, дали човек трябва да бъде богат или сиромаш. За мене този въпрос е безпредметен. За мене е важно обичаш ли хората или не ги обичаш, обичаш ли ближните или не. Защото в това седи твоята свобода, твоето бъдещо повдигане. Ако туй разбиране не дойде, свобода в света не може да има. Ако започнете да обичате, тогава ще дойде щастието.

Христос казва: „Когато Син человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра в съзнанието?“ Защото вярата е път към новото разбиране. Някой път, като говоря, вие казвате: „Говори ли право или не?“ Други искат да знаят дали съм Христос или не. За мене това не важи. Дали съм аз Христос, този въпрос аз го зная, вие не го знаете. Дали говоря право или не, аз го зная, аз съм авторитет в дадения случай, аз го зная. Аз не обичам опозицията. Може да критикувате, защото критиката според мене е един метод за намиране на истината. Опитайте нещата. Даден ви е хляб. Не искам да вярвате, опитайте го! Ако отговаря на онова, което казвам, вземете го; ако не, оставете го настрана. Нещата трябва да се турят на опит. Туй разбиране „един е вашият учител“, подразбира вътрешната

страна на живота. То е вътрешната страна, на която Бог се открива само по един начин на душата. Единственият път, по който Бог се открива на човешкия ум, на човешката душа, на човешкото сърце, на човешката сила, то е пътят на любовта. Ако ти можеш да обичаш Бога, тогава Той ще ти се открие. Щом Бог ти се открива, ти си свободен, ти можеш да живееш в Него, както ти си свободен в себе си. Както Той е силен и мощен, Бог в тебе ще бъде силен, мощен. Подразбирам Бог, като живее в тебе, всичко е възможно. Единство на съзнанието е Той. Сега може да влезе едно малко противоречие – как да Го намерим? Не търсете нищо. Вие се спрете в себе си и си кажете: Защо страдате, защо се заблуждавате, защо се съмнявате, защо се страхувате, защо се сърдите и т.н. – Малки неща. После някой път някой от вас е неразположен да се моли. Как разбирате? Молба може да има само, когато ти обичаш. Без обич никаква молба не може да има. Молбата, аз разбирам, това е начало на правилния език. Ако ти не говориш истината, не може да се молиш. Всеки човек, който говори истината, той може да се моли. Под думата „истина“ разбирам: това е правото разбиране, правият метод, в който няма никакви заблуждения, в който няма изключения. Истината, това е закон. И Христос казва тъй: „Ако не простите прегрешенията, вие не може да се молите, не може да бъде послушана вашата молба.“ Ще мислиш в съзнанието да свършиш Волята Божия. Няма да мислим, че ние ще живеем тъй. Ние не можем да се освободим от миналото. Ние сме дошли да изправим миналото. Ние, за да не умрем, трябва да изправим миналото.

Ако дойде сега Мойсей, какво ще проповядва? Мойсей ще каже: „Изправете сега погрешките, защото всички ще умрете.“ Всеки учител, който и да дойде, ще каже: „Изправете вашите погрешки, за да не умрете.“ И Христос, и Мойсей, който и да дойде, все същото ще каже. Не е въпрос да вярваме в Мойсея, но да изправим погрешките.

Ами че Мойсей казва: „Бог ще издигне за бъдеще един такъв пророк. Който не го слуша, ще бъде изтребен от земята.“ Както първият човек, и ти ще бъдеш. Първият човек не послуша любовта и той беше изтребен. Ако и ти не се подчиниш на закона на любовта, и ти ще бъдеш изтребен. Тъй седи въпросът. Всички тия, които не служат на любовта, ще бъдат изтребени. Сега вие сте призвани да изпълните този велик закон на любовта, да изпълните този глас на любовта, който казва: „Адаме, къде си?“ Всички вие сте скрити в шубраките, вие сте правоверни евреи, българи, французи, англичани. Бог казва: „Адаме, къде си?“ Ти казваш: „Господи, чух гласа Ти, но аз съм българин, аз съм англичанин, аз съм французин.“ Казва Господ: „Кой ти каза, че си българин?“ Според мене българин е онзи, който обича, който е умен, който говори истината. Французин е онзи, който знае, който говори истината. Англичанин, сърбин, русин, всички са такива, ако не, са голи хора. Единство трябва да има. Има едно различие. Като се родил, всеки един от вас има известни заложби. Трябва да вярвате в онова, което Бог е вложил. Не вярвайте във вашите работи, които ги няма. Вярвайте в онова, което е заложено във вас, него трябва да развивате. Сега много работи мога да ви говоря, мога да ви дам два милиона марки като онзи българин, но ни най-малко няма да се измени вашият живот. Ако станете член на някоя църква, това няма да ви измени. Но ако вие влезете в пътя на любовта, ще се измените. Тогава ще се създаде новият човек. Трябва да се създаде във вас туй, което Писанието казва: „Човек трябва да се роди изново.“ Аз наричам новораждане влизането в любовта. Да се освободи човек от всички несподи на живота, не да напусне земята, но да бъде тих и свободен, да бъде господар. Той ще бъде като един грънчар, който прави гърнета колкото иска, прави най-хубавите гърнета и ги раздава на хората. Той е готов да работи.

Светът не е лош. Лошото е в нас, в нашето разбиране. Ако ние разбираме нещата, ако ние разбираме света, ще видим, че имаме условия за добър живот. Ние чакаме да се подобри светът. То е едно заблуждение. За болните светът е лош, за здравите светът е добър. За богатите светът е добър, за сиромасите светът е лош. Това е в тяхната вяра. Накарай бедния да вярва и неговото положение ще се измени. Казва: „Нямам пари.“ Казвам: В тебе има една дарба – ти можеш да пееш, имаш отличен глас. Ти, като дадеш един концерт, ще имаш два милиона. За половин час попей на тази публика, ще имаш нужното. Дойде някой при мене, казвам му: Ти имаш дарба магнетическа, можеш да лекуваш болести. Покажи му закона. Казвам: На еди-кой си богат човек дъщеря му е на умирање, излекувай дъщеря му, ще се уредят работите ти. Това са пак заблуждения. Казва: „Да го имам.“ Вие имате всичко. Ако при ума, който Бог ви е дал, сърцето, което Бог ви е дал, духа, който Бог ви е дал, ако при всичко това, което имате се считате бедни, нещастни, аз не зная какво да мисля.

Без опозиция, с критика. Без удоволствия в света да се удоволствувате. Всички сте нещастни, понеже няма кой да ви обича. Обичта е удоволствие. Ти не се нуждаеш да те обичат. Ти не мисли дали те обичат. Ти си обичан. Тебе Бог те обича и те е пратил на земята. Ти се нуждаеш да обичаш. Казвам сега: Всички на работа! Да почистите вашето съзнание. Идете да работите на Божествената нива. Тази нива е вътре във вас. Работете върху вашето съзнание, докато един ден съзнанието за Бога изгрее, та всички тия мъчности, страдания, противоречия, които съществуват вътре, всичко туй като змийска кожа да се снесе и вие да се почувствувате като новородени. Детето ще прогледне и туй дете е, което ще управлява света. Вие ще бъдете господари на вашия живот. Тогава ще ви проговори Бог: „Адаме, къде си?“ Вие ще знаете каква е първата дума, която Господ

казва: „Извън рая!“ Но не знаете онази магическа дума, която сте изгубили.

Първата дума – когато се събудило неговото съзнание, Бог му казал една дума. Тази дума търсете, това е животът. Като вдъхнал диханието в неговите ноздри, казва Мойсей, казал му първата дума, и той като чул тази дума, станал жива душа. Сега човек е живототворящ дух. Каква е тази дума? Тя е дошла по закона на любовта. Думата, която освобождава човека от всички несгоди, от всички ограничения, от всички робувания на земята. Никой не я знае. Когато чуете тази дума, вие ще се освободите. Не мислете, че сте чули тази дума, не се заблуждавайте. Трябва да се научите правилно да мислите. Разбиране трябва.

Сега ви пожелавам да бъдете свободни, да чуете не последната дума – вие сте я чували, нея знаете – да чуете първата дума, която Бог казал на човека. Желая на всинца ви да чуете тази дума. Това е моето желание.

Божията Любов носи пълния живот.

34 лекция от Учителя, държана на 12 юли 1935 г., София, Изгрев.

ДВАМАТА ПЪТНИЦИ

„Отче наш“

Размишлявайте върху стиха „Всяко дърво по плода се познава.“ Допълнително „Всяка причина от своите последствия се познава и всеки човек от своите дела.“

Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Научно казано, да знае качествата и свойствата на нещата. Какво трябва да разбирате под думата „качества“? От първата буква вече имате едно значение. В думата „свойства“, от буквата С, от характера на тази буква вече има друго значение. Думите „свойство и качество“ от първите букви, с които се пишат, вече имат две значения. Изобщо човек трябва да има нещо, на което трябва да разчита. Силният човек на какво разчита? – На своята сила. Ако не можеш да разчиташ на своята сила, това сила ли е? Добрият човек на какво трябва да разчита? За мене доброто е нещо неопределено. Какво е доброто в дадения случай? Какво е доброто – качество или свойство на човека. Сладчината на един предмет свойство ли е или качество? Определете добре! Сега да се отклоним малко.

В даден случай вие трябва да имате една представа за живота. В даден случай ти не може да бъдеш едновременно господар и слуга. По какво се отличава господарят? По какво се отличава слугата? Можеш да бъдеш господар отвън, може да бъдеш господар отвътре; можеш да бъдеш слуга отвън, можеш да бъдеш слуга отвътре. Вие поставяте една философия, която не е права. Казвате: „Тя е майка.“ Какво подразбирате под думата „майка“? Можете ли да бъдете майка без дете? Жена, която няма дете, може ли да бъде майка? – Не може. Баща може ли да бъде, ако той няма дете? – Не може. Вие искате да бъдете

господар. Как – отвън или отвътре? Какъв е външният господар? – При дадени условия ще бъдеш богат, ще имаш къща, ще имаш ниви, ще имаш обществено положение. Добре, ти си господар, имаш богатство, искаш да строиш къща, но не си умен. Господар си, пари имаш, обществено положение имаш, но не ти стига умът как да се построи къщата. Има един господин, който не е богат, няма туй положение, но му стига умът да строи къщи. Викаш го: „Иване, ти хубаво строиш къщи, искаш ли да построиш такава и такава къща?“ Иван започва да разправя как ще бъде. Виждаш, че планът е хубав, и най-после казваш: „Направи я тъй, както казваш, аз ще платя!“ Питам: Този слуга ли е или господар? Тогава този строи къщата, другият дава средствата. Едновременно имаме двама господари: единият, който строи къщата, е вътрешният господар, този, който дава парите, е външният господар. Тогава вътрешният господар е външен слуга; другият, външният господар е вътрешен слуга. Заплетена работа малко. Може да нямате никакво богатство и пак да бъдете добър човек. Ще ви приведа един малък пример. Винаги представят богатия човек голям. Не може да представиш силния човек дребен като мушица, все ще го представиш като някой слон. Такава е идеята – нещо грамадно, силно. Вие казвате: „Виден човек, такива мустаци, такива ръце, силен човек.“ Първоначално героите са били много по-големи. Но както и да е, преувеличение има. Ще посмалиш малко, ако е преувеличено. Преувеличението или намаляването зависи от очите. Някой път нещата са преувеличени – очите са такива; някой път нещата са намалени – очите са такива. Когато обичаш някого, казваш: „Този човек е гений.“ Щом не го обичаш, ти го туряш на далече. Щом го обичаш, от коя страна го държиш? Две страни има: с едната увеличаваш, с другата намаляваш. С голямата страна го туряш, увеличаваш, казваш: „Гениална работа!“ Като

обърнеш голямата към него, малката към тебе, казваш: „Не го бива.“
Туй се прилага в живота.

Ние се отклонихме от въпроса с посторонни работи. Направил си една дреха, хрумне ти – ярка, синя ли да бъде, жълта или бяла. Защо да не бъде ярка? Донякъде да бъде синя или бяла, или жълта, или пък може да бъде зелена. Коланът какъв трябва да бъде? – Бяла дреха с жълт колан. Жълтият колан това качество и свойство ли е? Със зелен колан, със златен колан, с копринена дреха, с какво трябва да бъде? Каква трябва да бъде дрехата? – Твоята дреха трябва да бъде добър проводник на ония сили, които изтичат от тебе. Тази дреха, която носиш, трябва да бъде добър проводник на всички ония сили, които изтичат от тебе; да бъде добър проводник на онова, което възприемаш. По това се отличава хигиеничната дреха. Щом дрехата е добър проводник, тя е дреха на един гений, на един светия. Щом дрехата не е добър проводник, тя е дреха на един обикновен човек, на един глупак. На всички глупави хора дрехите им са лоши проводници. Туриш му една дреха, да бъде добър проводник, този човек почне да поумнява. Но и на най-умния човек, ако туриш една дреха лош проводник, и светия да е, той ще почне да се изменя. Каквато е дрехата на човека, такъв е и човекът. Дрехата, това е неговата кожа. Това е божествената дреха, която има. Тя е първата дреха, която Бог турил на човека. Всичкият живот на човека седи в неговата кожа. Щом промениш кожата на човека, да стане добър проводник, да дава и да възприема, от това зависи всичката му дейност. Мозъкът зависи от повърхността, силата на мозъка зависи пак от повърхността на тази дреха. Силата на земята зависи от кората, от външната страна. Тази дреха, в която е огъната, това е дрехата отгоре, тя е която ражда всичко. Тя крие всичките богатства, външната страна е, в която растат растенията. Надолу, в земята тя няма тази сила, тази плодовитост. Някой път вие изисквате да ви се

казват дълбоки работи. Питам: Ако се извади вода от хиляда метра, от две хиляди метра дълбочина от един кладенец и ви дам друга вода от повърхността, коя вода ще предпочетете, коя вода е по-хубава? (*От повърхността.*) Защо? – Защото е по-близо до слънцето и неговите енергии.

Сега на какво трябва да разчитате? Кое е онова, на което трябва да разчитате? Трябва да имаш в себе си нещо, на което да разчиташ, което при всичките условия да не се изменя. Ако е на физическото поле, да се не огъва, да не се чупи. По отношение на духовния свят какви трябва да бъдат качествата? – Туй, на което трябва да разчиташ, едновременно не трябва да бъде нито много горещо, нито много студено. Защото, ако е много горещо, ще те изгори, ако е много студено, ще те изстуди. Нито много горещо, нито много студено трябва да бъде. А какво трябва да бъде? Една нова дума трябва да се измисли, която трябва да изразява, че нещо е нито много студено, нито много горещо. Щом човек се много разгорещява, може да стане пакост. Някой път във вагоните турят предпазителни устройства, за да не се нагорещяват много. Щом много се нагорещят, спира се движението. Щом човек се нагорещи някъде, спира се движението.

За да се образува един подтик в света, да се образува един подтик във вас, в каквато и да е посока, трябва да имате две противоположности. Една точка, от която да започне вашето движение, и друга точка, в която трябва да свършва. Как наричате вие тази точка? Първата точка, от която вие изхождате, е един малък подтик, от който излизате навън. Туй го наричат причина. Там, където спирате, какво е? – (*Последствие, резултат.*) Значи правите един превод. Там, дето започва, е причина; дето завършва – последствие. Последствието всякога ще отговаря на онази причина и причината ще отговаря на последствието. Питам: Доброто на какво е последствие? В даден случай, за да бъдеш добър, трябва да бъдеш

последствие. Правиш добро някому, последствие е, имаш известни съображения. Онези, които обичаш, към тях ти си добър; онези, които не обичаш, към тях не си добър. Следователно в дадения случай причината на доброто е любовта. Доброто е последствие на какво? – На любовта. Ти не може да бъдеш добър, ако не обичаш. Доброто е последствие на любовта. Когато обичаш, ти искаш естествено да бъдеш добър; когато не обичаш, ти не можеш да бъдеш добър към него. Говорим сега от какво произтича любовта. Когато любовта се проявява в съзнанието, от нея произтича доброто. Майката, която обича детето, е много добра, тя му пригажда на всичко. Доброто е като един резултат, който произтича от любовта. Какво ражда любовта сама по себе си? – Любовта е един вътрешен подтик. Доброто е един резултат. Следователно ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш. Туй е вярно. Ти ако не свържеш така доброто, нямаш наука. За да имаш наука, трябва да знаеш какво нещо е доброто, как да го намериш. За да намериш доброто, трябва да намериш любовта. Значи любовта е чукът, чукането, набиването на гвоздеи. Ти ако нямаш чук, с какво ще набиеш гвоздеите? Набиването на гвоздеите ще бъде резултат. Трябва да имате една наука, на която да разчитате. В дадения случай трябва да знаете да работите.

Допуснете, че вие се обезсърчите. На какво се дължи обезсърчаването? – Обезсърчаване го подразбира, че вие сте далеч от любовта, далеч от знанието. Понеже нямате любов, нямате и знание. От любовта иде доброто в света. Щом иде доброто, то е вътрешната връзка за онова, което ти искаш да постигнеш. Ти можеш да постигнеш това, което искаш, само по пътя на доброто. То е крайният резултат. Там е онова, което ти искаш, което желаш. И доброто ти ще туриш като при касиер на една банка. Какво е доброто? – Доброто е честно, то е справедливо. Какво подразбирате под думата „честност“? Честен човек е, който държи на думата; безчестен е, който не държи.

Честният, каквато дума каже, изпълнява я. Той не обещава онова, което го няма. Добрият човек, честният човек мисли. Ти не мислиш за онова, което не може да направиш. Защо ще говориш за онова, което не може да постигнеш. Не говори за онова, което не може да постигнеш. За пример не казвайте: „Ти светия ли ще станеш?“ – Това е неопределено. Светията е един отличен слуга. Той не е господар. Най-добрите слуги, които аз зная в света, това са светиите. По-добри слуги от тях няма. Светията работи и не прави никакви погрешки. Сега аз вземам светията и гения. Геният е господар, светията е слуга. Геният е отвън, има всички неща отвън, той има физическите работи. Светията е отвътре, той знае как да слугува. Геният знае как да заповядва; светията знае как да работи отвътре. Геният, ако няма качествата на светията, той нищо не може да свърши. Той има всичките условия, но работа не може да свърши. Ако ти не си светия в даден случай, ти не можеш да свършиш работата както трябва. Аз изваждам едно правило: никой от вас не може да прокопса, ако едновременно не е светия и гений. Не може да успее оня, който отвън не е гений, а отвътре светия. За да ти тръгне в света, трябва да бъдеш гений отвън и светия отвътре. Това са максими, това е наука. Питат: „Какво е окултната наука?“ – Окултната наука е да бъдете гений отвън и светия отвътре. Светия да бъдеш, да знаеш да направиш работите, и гений – да заповядваш на времето, да дадеш разпореждане навреме. Щом не даваш нареждания навреме и не заповядваш навреме, ти не си господар. Да кажеш една дума на място, това е гениалност, а да дойдат последствията, това, което душата носи, ти си турил качествата на светията. На думите трябва да знаеш как да заповядваш. Сега казвате: „Ние не можем да бъдем гении.“ Че как ще бъдете гении? Вие не знаете да управлявате езика си. Най-първо гениалността започва с управляване на езика, да знаеш как да го мърдаш. Знаете ли как да си мърдате езика? Ни най-малко не

мърдате езика си, както трябва. Ако мърдаш езика си, както трябва, трябва да знаеш какво ще произлезе. Някой път една дума, казана не на място, може в ред поколения да те измъчва. Има думи, като се изкажат, не се връщат назад, имат лоши последствия. Не всяка една дума носи последствия. Казвате: „Защо законът е такъв?“ Думата е последствие от една човешка мисъл. Ти не може да се изкажеш, зависи от силата на човешката мисъл, от човешките чувства. Ако твоите чувства са взели участие в дадения случай, тогава думата ще бъде силна.

Сега въпросът беше за следното: Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Ще разчиташ в себе си на любовта, ще разчиташ и на доброто в дадения случай. Не доброто, какво хората мислят за тебе. Представете си, че аз имам една магическа лампичка, нося я в джоба си. Идвам до една заключена врата, изваждам лампичката, цъкам и вратата се отваря. Аз имам магическа лампичка. Виждам човек, окован във вериги, изваждам лампата, запалвам я, веригите падат. После срещна един разбойник, турил си своите револвери. Изваждам своята лампичка – онзи носи нещо външно, аз нося нещо вътрешно – като насоча лампата, падат ръцете. Казвам: Това е знание. Ако вие във вашия ум имате по една лампичка, която, като я насочите, навсякъде да ви се отвори пътят, да падат веригите, кобурите и всички тия работи – вие имате знание. Ако аз хлопам и чакам да ми отворят, нямам знание. Няма да го чакам, той спи, не отваря вратата, ще мина. Даже ако на пътя ми е турена една стена, ще завъртя своята лампа, ще направя дупка, ще мина през нея. Ако има тел, ще я скъсам, ако е стълб, ще го съборя, или дупка ще направя. Вас ви е страх да не съборите вашите стари традиции. По някой път вас ви е страх да се понаведете, понеже ще си съдерете дрехата на гърба или ще си оцапате дрехата. Вие имате високо мнение. Вие ще напуснете тези неща. Човек отвън цапа ли се? Какво подразбирате под думата

„цапане“? Да кажем, оцапал си се с дървено масло. Едно време, когато поставяли някого за цар, поливали го с дървено масло. Като го полеят с дървено масло, става цар. С някой рог, напълнен с дървено масло, полеят отгоре на главата. Казват: „ти си цар“ и го полеят с дървено масло. Какво съдържа маслото в себе си? Кои са качествата и свойствата на маслото? Една кожа на обущата, която е корава и убива на краката, след като се намаже с масло, омеква. В маслото има свойство да омекчава нещата. Ако твоите думи нямат масло в себе си, те не могат да бъдат силни. Масло трябва да има. Трябва да проучвате ония качества и свойства на човешката реч, да произнасяте известни думи. В магията сега търсят една загубена дума. Всички хора сега са загубили една първоначална дума, вследствие на това казват: „Всичко си имаме, само едно нещо нямаме.“ Хората казват: „Всичко си имаме, парици си нямаме. Всичко си имаме, живот си нямаме.“ Богати са, но живот нямат. Простите хора казват: „Всичко си имат и ниви, и лозе имат, и добитък имат, жена, деца имат, но живот нямат.“ Всичко си имат тия хора, но живот нямат. Тогава аз разбирам, като имаш всичко, а живот нямаш, какво имаш?: „Всичко си имаме вкъщи, огънчец си имаме“. Всичко имат, хляб нямат. Всичко имат, само светлина нямат в къщи. В даден случай това, което нямат, то е важното, същественото. Та питам сега, какво си нямате? Вие всички сте недоволни, липсва ви нещо, но какво ви е потребно не знаете. В дадения случай какво ви липсва? Може да направите опит да видите от какво зависят усилията на човека.

Представете си един трап, широк един метър, после друг трап – метър и половина широк, трети – два, после три метра. Да вземем един трап, широк половин метър. Ще ви дам 10 лева, вие прескачате един трап широк половин метър. Много кандидати ще се явят. Лесно се пресича половин метър. Давам 20 лева за един трап, широк един метър. Вие го прескачате, доста кандидати ще има. Давам 30 лева за

трап, широк метър и половина, 40 лева за два метра, за три метра, за четири метра, за пет, за десет метра широк трап; който го прескочи, ще му дам десет хиляди лева. На всеки метър турям по хиляда лева. Питам сега: Кой ще прескочи трап десет метра? Колко кандидати ще има да прескочат един трап, широк десет метра? Но все ще има един човек, който ще направи усилие. Той ще прескочи метър, два, три, четири, пет, за десет метра ще даде едно вътрешно усилие. Той, ако може да прескочи десет метра, ще вземе десет хиляди лева. Това е цяло богатство. Една крачка колко може да му вземе? Десет-двадесет крачки ще се затича. Птиците пресичат големи разстояния. Той казва: „Не може.“ За една птица е играчка да прескочи. Казвате: „Хвърка.“ Вземете един кон, колко може да прескочи?

Та за всяко нещо има един начин. Има нещо, на което вие трябва да разчитате. На какво разчитат птиците? – Те разчитат на своите крила. Млекопитаещите на какво разчитат? – На своите крака. Млекопитаещите разчитат на своите четири крака. Птиците разчитат на своите крила. Кой от тях може повече? – Птиците. Следователно в дадения случай какво представляват ръцете? Разумната сила на хвъркането в птиците е по-силна, отколкото четирите крака, с които животните бягат. На птиците не трябва да се поставят мостове, те може да минат преспокойно. Сега пренесете туй състояние. На вас много работи в света ще ви се покажат невъзможни. Добре, вие трябва да мислите. Нещата са невъзможни, ако вие имате състоянието на едно животно, но ако имате състоянието на една птица, са възможни. Има обаче неща, които са невъзможни и за птиците. Кое е невъзможното за птиците? Птиците не могат това, което човек може. Птиците може да подражават, като папагала. Той може да подражава, но да мисли не може. По какво се отличават хората, които мислят? Когато запомниш нещата, това не е мисъл. То е отвън, тия неща са като фотография. Кой може да бъде художник? Фотографът туря своя

апарат, цъка – ето една картина. Но туй изкуство – фотографирането, не е твое. Една фотография не може да даде отличителните черти на човека. Има неща, които съвременната фотография не може да схване. Казват, че фотографията всичко схваща. Хваща нещо физическо, но има нещо в човека, което фотографията не може да го хване. Един фотограф ако фотографира един светия, той ще мяза на арапин. Пък ако фотографира един гений, ще мяза на нещо обикновено, гениалното не може да го схване. Нали и цветовете не може да схване фотографията. Зад цветовете има други нюанси. Вие всичко имате, само че не сте гениални, не сте светии. После трябва да изучавате живота на светиите и живота на гениеите. Онзи, който се сърди, гений ли е или светия? Онзи, който е слаб, гений ли е или светия? Геният и светията трябва да ти станат близки. Геният и светията трябва да станат настолна книга, те трябва да станат приятели, трябва да бъдат близки, защото всичкото бъдеще на човека зависи от гения и светията. Ако имаш един приятел гений и един приятел светия, не може да не успяваш в живота. Двама приятели трябва да имаш, ще ги намериш. Като не знаеш какво да правиш, ще отидеш при тях да се допитаеш, да ти дадат съвет. Ако нямаш тия двама съветници, ти нищо не можеш да направиш. Сега може да ме попитате: „Как може да стане тази работа?“ Няма да ви описвам.

Според вас кои са качествата и свойствата на единицата? Да кажем, имате един цар, който заповядва; каквото каже, всичко става. Той е първата единица. Вторият е, който прави работите. Царят не може да ги направи. Аз турям така 2. Кой е пръв, кой втори? Единицата на колко части може да се раздели? Най-първо единицата се дели наполовина, на две. Това е едно свойство, едно качество на единицата. Всичката сила на единицата седи в това, че тя може да се дели на две. Работата е отвлечена. Казват: „Дели се на две.“ Имате едно обикновено схващане за деление. Ако ти не можеш да делиш

доброто от злото, в тебе знание няма. Не само да познаваш доброто и злото, но гениалността, светийството не можеш да имаш, ако в даден случай не можеш да разделиш доброто от злото като две противоположности. Трябва да имаш знание да отделиш злото от доброто. Не само да отделиш. Отделянето е външната страна. Делението и отделянето, то е същият процес. Много по-дълбоко е да отделиш злото в дадения случай и да го употребиш в една посока, да знаеш как да постъпваш със злото и доброто. Във вашия ум вие как си представяте злото? Бих желал да ми кажете.

Пишете върху темата: „Какво нещо е злото.“ Опишете го. Няма да описвате никаква метафизическа работа, но какво представлява злото. То е много дълбок въпрос. Но във вашия ум какво нещо е злото, как вие си го представяте. Някой път казвате „много зъл“ или „много добър човек“. Господарят казва: „Иване, направи това!“ Той маха с ръка. Господарят казва на слугата: „Махни се!“ Един опак човек, каквото му кажеш, не прави. Добрият човек, каквото му кажеш, е готов да направи.

Има художници, на които каквато и линия да им дадеш, ще намерят място, ще нарисуват нещо, в което ти ще бъдеш на място. Гледам един направи една линия, веднага направи едно магаре, на което режат дърва. Туриш една крива линия, току изведнъж направи една шапка. Каквато крива, каквато и начупена линия да му дадеш, все ще намери място. Умът му работи, майстор е човекът. Казва: „Направете, каквато линия искате.“ Той оттам ще направи нещо и хубаво и ще го направи. Художник е човекът. Такова рисуване има. Гледали ли сте по някой път – аз съм гледал – каквато и линия да му дадеш, той умее да направи нещо от нея. Та казвам: Гениалният човек и светията, каквото и противоречие да срещнат в света, току изведнъж ще направят нещо. Гледаш, на него му стига умът да

направи нещо от него. Това за теб е едно препятствие, но за този гений, за този светия е привилегия, че му се е случило нещо.

Пътуват двама души. Единият страхливец, страх го е от змия, другият не го е страх. Първият казва: „Змиите са лошо нещо.“ По пътя виждат на едно място змия. Безстрашният я хваща и я туря в джоба си. Отиват в една гостилница, пълна с хора. Няма къде да влезат, нито да седнат. Искат да седнат, но никой не става, всички седят на местата си. „Чакай – казва безстрашният – аз ще отворя място.“ Накарва тази змия да си покаже главата от джоба му. Всички около масата стават. В 5 – 10 минути всички напускат масата и те сядат свободно. Казва му: „Седни тук!“ Тази змия отвори път в дадения случай. На какво е подобна змията? – Когато видиш, че един човек мисли здраво, каквото и да кажеш, той мисли, той има змия. Змията е емблема на една хубава мисъл. Тази змия, само като си покаже главата, всички отварят път, всички столове около масата се опразват. Та вие се плашите от змиите, защото сте страхливи. Плашите се от една лоша мисъл, искате все добри мисли. В света има повече лоши мисли, отколкото добри. Какво ще правите? Аз ги срещам тия големи змии. Такива големи змии боа какво ще ги правите? Целият свят е пълен повече със змии. Дошла една мисъл на отчаяние, то е някоя стоглава змия. Искаш да се хвърлиш, да се самоубиеш, не искаш да учиш, змия те е хванала, опасала те е вече. Обезсърчил си се, изгубил си съзнание, не вярваш, че Господ ще оправи света. Светът е оправен, но хората са такива. Дойде една мисъл, помрачи. – Една змия дойде в тебе, ти не можеш да се справиш с нея. Ще повикаш своя гений и ще попиташ: „Какво да правя?“ Ще повикаш светията, ще кажеш: „Какво да правя?“ Те ще хванат тази змия и ще ти кажат какво да правиш с нея.

Сега аз да ви кажа: Един носи чук и наковалня в една торба. Влиза в едно село, има малко въглища. Той поставя наковалнята,

забие с чука, започва да прави гвоздеи, обръчи – това-онова. Веднага си създава работа със своя чук и със своята наковалня. Казва: „Огън ми дайте!“ Онзи, който не разбира този закон, казва: „Условия ми дайте!“ Той търси благоприятни условия. Тия хора в селото имат нужда от гвоздеи. Той започва – „та-ка-тука“, гвоздеи им трябват, той им даде; трябват им шини за каруца, направи им, даде им, пробие си път.

Ако вие при вашите лоши условия, не може да употребите вашия чук и вашата наковалня, вие може да сте свършили четири факултета, но няма да можете да се справите с мъчнотиите. За пример аз често гледам онези, които гадаят. Някой път са много смешни. Те всичко гадаят, но не знаят този, комуто гадаят, ще им плати ли или няма да им плати. Най-първо ти разгадай ще ти плати или не. Като почнеш да гадаеш, ще му кажеш. Аз съм привеждал и друг път този пример. Във варненско преди години се яви една голяма гледачка. Цялата варненска кааза се стече с коли по 40 – 50 души да им предсказва. Пари ѝ даваха и други неща ѝ даваха. След като беше събрала доста работи, разбойници я обират. Тя всичко предвижда, но не може да предвиди, че разбойници ще я оберат. Онзи, който гадае, трябва да знае какъв ще бъде неговият живот. Ако ти не можеш да разгадаеш какъв ще бъде твоят живот, ти не си гадател. Когато гадаеш някому, гледай дали той ще ти плати или не. И още като го видиш отдалеч, виж дали ще ти приеме или няма да ти приеме гаданието, че после му гадай. За да придобиете тия качества, непременно трябва да имате един приятел гений и един приятел светия. Едновременно трябва да бъдете и пълни с любов, и да бъдете добри. Има едно състояние, от което всички трябва да се пазите. Кое е опасното? – Когато един човек около тебе се е обезсърчил, ако ти не внимаваш, той може да те спъне, понеже психическите недъзи може да се пренесат у тебе. Някой път обезсърчението е отвън, то е безопасно, но

когато обезсърчението влезе вътре, то има свойство да размеква. На онзи човек, който се е обезсърчил, мускулите отслабват, мисълта отслабва, става безсилен. Онзи, който се насърчава, в него мускулите стават силни – краката, ръцете, главата, неговата нервна система – всичко се засилва у него. Обезсърчението е обратен процес. Следователно, за да се насърчи един човек, трябва да внесеш ония сили, които дават насърчението. В какво седи насърчението? – Да изчезне онова мекото. Някой казва: „Аз не искам да бъда толкова мек.“ Ти не трябва да се обезсърчаваш отвътре. Никога не допускай обезсърчението отвътре. На това основание ти си създаден от Бога. Бог, Който създава всичките неща, Той е вътре в тебе. Той, като те е създал, ти е турил едно предназначение – да стане нещо от тебе. Ако допуснеш обезсърчението, ти анулираш онзи Божествен план, ти противодействуваш на Божественото начало. Ти няма да го спреш, но спиращ своя прогрес. Значи ти употребяваш свободата против себе си. Ти казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Добре, на какво основание казваш, че от тебе нищо няма да стане? Тя е чудна мисъл. Ако по този път вървиш и мислиш така, постоянно няма да имаш. Ти вървиш в „кьор сокак“ – в задънена улица. В задънената улица какво ще постигнеш? Всички задънени улици са човешки работи. Дойде до някъде, не може. В задънената улица не търси своя идеал. Къде ще го търсиш в задънената улица? Трябва да знаеш от единия край задънена ли е улицата. Не да кажеш: „Това е задънена улица.“ Щом е задънена улица, какво трябва да правиш? – Да извадиш своята магическа лампа, назад не се връщай. Аз съм човек, който назад не се връща. Извадя своята лампа, правя си път. През задънената улица минавам. Всички, които са след мене, виждат, че мога да мина. Значи през задънената улица може да се мине. Но трябва да имам такава лампа. Казват: „Това е невъзможно!“ Ако нямаш светийство и гениалност, не може. Но ако помолиш своите приятели гении и

светии, може. Невъзможното за човека за Бога е възможно. Тогава ще ви приведа този пример: Събрали се двама. Единият се хвалел със своята сила. Пътува един с едно дете. Първият казва: „Аз с този камък мога да бия когото и да е.“ Светията казва: „Аз всеки камък мога да го направя ценен.“ Питам: Кой е силен – който убива с камъка или който може да направи камъните ценни? Минава първият, хвърлил един камък, пукнал главата на едного. Хванали го, превързали главата на ударения, него подкарали. Светията се приближава, взема един камък, направи го на злато, казва: „Ще ви дам туй злато, пуснете го. Това злато ще ви дам за пукнатата глава.“ Те искат повече. Взема камък, натиска го, направил повече злато и им дал за пукнатата глава. Все таки хубаво е да имаш един светия, който да стисне камъка, да направи злато и да те освободи.

На мене често са ми казвали: „Кажи ми нещо реално!“ Че какво реално мога да ви кажа? Изкуството как може да направите злато. Сега искам да правите злато, не да хвърляте камъните. Един предмет да стане златен – туй изкуство не може да се придобие. Всички казват: Христос като взел хляб в ръцете си, обърнал очи нагоре, разчупил го на две и го дал на другите. Този хляб започнал да се увеличава. Откъде дойдоха тия частици, увеличаването на хляба отде дойде? Някои считат този факт за възможен, други – за невъзможен. Толстой, който минаваше за реалист, имаше много дебели вежди, интуицията му беше слаба, а обективният ум беше силно развит. Той казва, че Христос, като дал на тия хора хляб и те имали в торбите, то и те започнали да вадят. Всички извадили и раздали, та станало това чудо. Тъй го обяснява Толстой. „Ола-белир“ – и тъй да е. Все таки онази мисъл, която мина от Христа в умовете на хората, е била така силна, че да накара 5-6 хиляди души да си отворят торбите и да дадат. Това е пак сила. Той като извади хляба, всички бяха готови да дадат от своя хляб. Та казвам: Във вас трябва да има един Христос, който,

като разчупи хляба, да започне да се увеличава. Всичката мъчнотия е, дето казвате, че не може. Трябва да има нещо, на което да разчитате. Туй, на което трябва да разчитате, трябва ли да се сърдите на него? Може ли човек да се сърди на любовта? Може ли човек да се сърди на доброто? Ситият човек може да се сърди на хляба.

Представете си един човек, който е гладен, дълго време е гладувал. Давате му една пита от най-хубавото брашно – този човек е най-сръдливият – в дадения случай може ли да се сърди на хляба. Щом се сърди, той трябва да го хване. Гладният не може да се сърди на хляба. Жадният не може да се сърди на водата. Ако ти не гладуваш, ако ти не жадуваш, своята работа не върви по естествения път. Ти вървиш по правилния път, ако гладуваш и жадуваш. Тогава ти вървиш по един Божествен път, дето всички неща се постигат. Ако вървиш в един свят, дето няма никаква жажда и никакъв глад, в този свят няма никакво постижение. Ако вървиш в един свят, дето има радост и скръб, вървиш в един свят на постижения. Вие къде търсите вашето щастие? – В един свят, дето няма никакви скърби и страдания. Сега ако аз взема една хубава цигулка и изтегля всичкия въздух отвътре, ако започна да свиря, какво ще излезе. Ако изтегля всичкия въздух и кажа: Свири! Според научните изследвания, ако изтегля всичкия въздух от една стая, ако изтегля и всичкия етер, светлината не може да се прояви. Най-първо в стаята е било светло. Като започнем да изтегляме въздуха, светлината не може да се прояви и ще настане пълна тъмнина. Има неща, които са проводници във вас и в дадения случай неестествените неща са неестествените мисли. Всякога нещастията в света произтичат от това, че нещата не са еднакви. Ако увеличавате налягането на въздуха, вие правите пресилване на вашите мисли, пресилване на вашите желания. Не пресилвай желанията, но акумулирай желанията! Казва: „Едно желание.“ Достатъчно е едно желание, достатъчна е една мисъл. В

даден случай, в даден момент то е най-малкото време, в което твоето съзнание може да бъде будно. Може за по-малко от секунда, може да е една десета от секундата, един момент, по-малък от секундата, тебе ти трябва само едно желание, с което твоят ум да е буден и твоето сърце да е будно. Това ти е достатъчно. На тебе не ти трябва две желания. Следващият момент ще бъде друга мисъл, друго желание. Колко желания ще дойдат в този дълъг процес. Ти ще дойдеш в съприкосновение с всички желания. По този път се постигат нещата. Ако имаш две желания едновременно, съзнанието ще се раздвои, ако имаш две мисли, съзнанието ще се раздвои и ти ще се разхлабиш.

Та най-първо трябва да има единство на съзнанието. Никакво раздвояване не трябва да има. Не допускате никакво обезсърчение вътре в душата си. Аз не знам друг човек, който да е имал по-голямо обезсърчение от това на Христос. Никой в историята не е имал по-голямо обезсърчение от Христа. Единственият човек, който е претърпял най-голямото обезсърчение, е Христос. По-голямо обезсърчение никой не е преживял. Той разчиташе на Господа, оставиха го всичките хора и Господ го остави, и той се намери в чудо. Но този човек не се обезсърчи. И пак излезе да работи. Той, като мисли, мисли, не се обезсърчи и понеже не се обезсърчи, той умря. Ако беше се обезсърчил, той нямаше да умре. Той казваше: „И да умра, ще оживея. И Господ да ме остави, и хората да ме оставят, аз пак ще оживея. И всички да ме оставят, пак ще оживея.“ Никой не е имал по-голямо обезсърчение от Христа. Характерът на Христа седи в това, че като го оставиха хората, като го остави Господ, той каза: „Аз ще оживея!“ На какво се дължи това, че не се е обезсърчил? В мъчнотиите Христос повярва в това, което доказа – че животът не изчезва. Това обезсърчение не трае дълго време, то е само една минута. Но някой път страданията не са много дълги, много малки са вашите обезсърчения. Вие се обезсърчавате от една шапка, че не е купена за

Великден; вие се обезсърчавате, че вашите обуща не са от камилска кожа; вие се обезсърчавате, че станало едно съчетание, допуснали сте една погрешка в съзнанието там, дето не трябва; вие се обезсърчавате, че не са ви приели някъде, както трябва. За какво не се обезсърчавате? А се насърчавате за работи, дето всеки може да ви спъне. Не очаквайте нищо. А какво трябва да правите? – Използвайте всичко, без да очаквате. Ти вървиш по пътя, без да очакваш. Ти ще видиш добрите последствия на нещата. Сега ви привеждам този факт в живота: обезсърчението ще дойде, но не се обезсърчавайте. Имайте нещо, на което трябва да разчитате. И Христос имаше големи противоречия, но той вътре в себе си не се обезсърчи. Щом се обезсърчиш вътрешно, ти си нарушил един Божий закон. Бог е отвътре и Той застави Христа отвътре да уповава на Него. Да дойдеш до упование на Бога отвътре, да оставиш всичко друго и всички да уповаваме на Него. Вие всички трябва да достигнете да упоавате на Духа, тогава ще се оправят работите. Всички се научете да упоавате на Този, Който е дълбоко във вас. При най-големите противоречия има нещо разумно, на което можеш да разчиташ. Казвате: „Да бъде Твоята воля!“ Онзи, Който седи дълбоко, Той е реалното, това е разумното, от което зависи всичкото щастие на хората, на цялото човечество, на цялото битие. Бог, който е неизменен, ти, като уполаваш на Него, няма да знаеш как ще вървиш и така ще се постигне всичко. Казвам: Имайте нещо, на което може да разчитате, което не може да се измени. Във всеки човек има нещо, на което той може да разчита. Разчитайте на Божественото. Тогава ще имате за приятели гениите и светиите. Ако ти не можеш да разчиташ на себе си, на Божественото, не можеш да имаш приятели гении и светии.

Щом разчиташ на Божественото, ще ти дойдат двама спътници: един гений и един светия. Каквото поискаш от тях, ще ти бъде. Всеки човек ги има. Вие имате дух, душа, имате ум и сърце. Духът има един

подобен на себе си, душата има нещо подобно – сърцето. Не само гении, и светии имате. Духът, това е геният отвън, душата, това е светията отвътре. Ако вие не можете да разчитате на вашия дух, ако не можете да разчитате на вашата душа, на вашия ум, на вашето сърце, вие може да разчитате само на това, което е във вас. Вашият ум, вашата душа, вашият дух и вашето сърце ще разчитат на това, на което и вие разчитате. Туй ние наричаме абсолютното, реалното, Божественото. Само по този начин нещата в света са постижими. Ако човек уповава в себе си на Божественото, тогава трябва да престанат всичките противоречия, които сега съществуват. Никаква дрязга не трябва да съществува в света. Да престанат дрязгите, да престанат всичките обезсърчения.

Сега какво разбрахте? Аз ще ви туря десет дена да прескачате трапове от половин метър до десет метра. Ще направите един опит. Да ми кажете кой от вас е прескочил десет метра. Който прескочи десет метра, ще има десет хиляди лева на разположение. Който прескочи един метър – двадесет лева ще има на разположение; метър и половина – тридесет лева; два метра – четиридесет лева; който прескочи десет метра – десет хиляди лева ще има на разположение. Ако някой се опита да ме излъже, аз ще нося парите в джоба си, аз ще го заведа да прескочи. Сега имате една премия за този, който прескочи десет метра.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

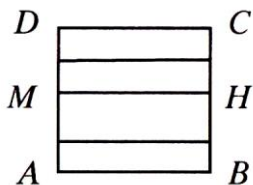
35 лекция от Учителя, държана на 19 юли 1937 г., София, Изгрев.

НЕЗАВЪРШЕНИ, ПРЕХОДНИ И ЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ

Отче наш

Ще имате тема за размишление: „Качества на голямото и малкото и на силното и слабото“.

Ако ви запитам, кое е най-положителното знание, което вие знаете, как ще отговорите? Какво подразбирате под думите „да знаеш“? Знанието трябва да го турите в конкретен смисъл. Да знаеш нещо положително, в което никога да не се усъмниш. Във всяко нещо, в което можеш да се усъмниш, има нещо, което не знаеш. Щом се усъмниш, не знаеш.



Фиг. 1

Как може този квадрат да се раздели на равни части (Фиг. 1)? На око как ще го разделите? Де е половината? Точките *M* и *H* половина ли са? Вторият апартамент отдолу нагоре е *B* по-голям. Представете си, че това е четириетажно здание, един квадрат.

Какво бихте разбрали под думите „незавършен тон“? Завършен тон, чист или нечист, или преходен тон? Има песни, които не са завършени. Мога да ви дам два примера из българската музика – завършена и незавършена. Аз отнасям съвременната европейска музика към преходните. Българската музика отнасям към незавършените, а европейската – към преходните. Не че онова, което

ще ви разправам, ще го разберете. Няма да го разберете. То е от рода, когато се разправя една приказка от „Хиляда и една нощ“. Не че ще научите нещо, само за развлечение може да ви разправам. Нещата може да бъдат верни, но има вероятност да не бъдат верни. Тебе ти разправят една приказка, ти се увличаш от самата приказка. След като ти се разправи приказката, ти ще създадеш в себе си същества, започваш да мислиш на основание на разправяното, ти ще създадеш нещо. Туй, което ще създадеш, то ще бъде за тебе реално. Онова, което ти разправят, дали е реално или не, то е друг въпрос. Обаче онова, което ти си създал, то е важното. Да обясня мисълта си.

Някой ти разправя как са го угощавали някъде с една хубава баница. Той ти разправя как е направена баницата. За тебе не е толкова важно дали той е ял от баницата или не. Но след като ти е разправил, в теб се заражда желание да си наточиш една такава баница. Ти си млад момък, разправят ти това, ти казваш на майка си, че са ти говорили за една такава баница. Тази разточена баница на майка ти ще прилича ли на онази баница, за която ти разправяха. Каква е била онази баница, за която са ти разправяли, и тази, която майка ти е разточила? – Тези баници са различни. Неговите условия въвн, при които той е ял, и условията, при които ти ядеш, се различават. Туй, което ти разправяха, е преходно състояние. Той ти разправя за една баница, която ял. Туй, което той ти разправя, или баницата, която ти ядеш, кое е по-реално? В дадения случай не е важно, дали онова, което ти разправят е реално или не. Да допуснем, че то е реално, че той ял тази баница. Два случая ще изнеса: единият е положителен, другият е отрицателен. Представете си, че тази баница е реална. Той ти разправя, но ти нямаш условия. След като той ти разправя за баницата, ти ще преглътнеш два-три пъти. Казваш: „Как хубаво са го нагостили, но за мене такъв случай няма!“ Остане мисълта, че този човек има някаква привилегия! Остане, че само той е

ял. За него е реална баницата, а за тебе реална ли е? – За тебе не е реална. Това е едно предположение. Идва сега спорът. Той ти разправя, ти отиваш и разправяш същата приказка на един свой познат, че еди-кой си ял такава баница. Толкова хубава, втора баница като нея не е ял никой. Той казва: „Не е вярно това!“ Как ще му докажеш, че баницата, която първият е ял, е такава, каквато той разправя? Вие как ще му докажете? – Ти от втора ръка само си слушал за баницата, как ще разкажеш на трети, че ядената баница е реална? Какви ще бъдат вашите аргументи? Сега първото положение: аз не зная, дали онази баница, за която той разправя, че е ял, е реална. При второто положение, казвам на майка си да ми направи баница, подобна на онази, за която са ми разправяли. Той не знае, дали онази баница, за която са му разправяли, е реална, но тази, която е направила майка му, е реална. Представете си, че онзи е разправял за нещо въображаемо, не е ял такава баница. Ти сега ядеш една баница, направена по примера на онази въображаема баница. Коя баница е реална? Сега схващате ли моята мисъл? Коя баница е реална? – Баницата, която ти ядеш, вече за тебе е реална. Ти минаваш от нереалното към реалното. Най-първо ти говориш за реалното, но после казваш: „Искам да ви наведе конкретно на въпроса за реалното; как от нереалното може да излезе реалното и от реалното може да излезе нереалното.“

Една баница, която той е ял, реална ли е за тебе? – Не е реална. Може баницата да не е реална за него, но за тебе да стане реална. Майка ти ще ти разточи баница по този, нереалния образ.

Казвам: Има незавършени тонове. В природата, в живота има незавършени тонове. Цитират едно изречение от Битието. Казва се там, че Бог направил небето и земята. Земята била незавършена, неустроена, Дух Божий се носел по повърхността на земята. Какво е създал Бог? – Бог е създал небето и земята, и земята била неустроена.

Какво подразбира това? Небето създал и земята създал, земята била неустроена. Същевременно какво разбирате? – Две неща могат да бъдат създадени, които са неустроени. Има една тънка мисъл, която на вас не ви идва наум. Противоречието произтича, че има една тънка мисъл, която не ви идва наум. Защо именно земята била неустроена?

Представете си един извор, отначало извира така. Представете си, че цялата река е прекопана до морето. Представете си, че взема най-малко сто години на този извор, докато тръгне водата от извора и стигне до морето. Водата, която излиза от началото на реката, е незавършен процес. Там, дето има едно корито, а няма още вода, то е незавършен процес, неустроена е, в проекция е. Когато казваме, че небето било устроено, а земята неустроена, разбираме онези сили, които са действували в небето, а не действуват на земята. Земята е само в проекция. „Дух Божий се носи.“ Сега тия състояния съществуват. Често съществува туй във вашето съзнание, във вашия ум, във вашето сърце съществуват тия процеси. Във вас има известни процеси, които са незавършени, нещо, което знаете, че е така. Нещо, което знаеш, че не е така, искаш изведнъж да стане. Може ли изведнъж да стане? – Сто години се изискват, докато стигне до края. Водата като стигне до края, какво ще стане тогава? Ще се образува реката. Значи имате една река, която се влива в морето, по която може да работят корабите, да влизат, да излизат. Дотогава, докато водата не е стигнала до края, по тази река не може да се плава. Тъй е. Питат: „Какво ще стане сега?“ – След като реката е завършена, по нея ще може да се плава вече. Следователно, когато вие свържете едно начало с един завършен край, само тогава може да се почне един процес, по който вие може да работите. Имате една работа, един процес, по някоя точка от този процес не е достигнала до този предел. Питате, като стигнете до този предел, какво ще започнете? – Корабите ще започнат да работят – вторият процес. Да ви обясня. Допуснете, че

един майстор прави цигулки по модела на Страдивариус. Работи година, две, три върху цигулката и още не е направена, остава вече полировката. Като завърши цигулката, какво ще направи? – Ще дойде вторият процес. Той като направи цигулката, всички ще говорят за нейната направа. Някой казва: „Аз мисля, че като направи цигулката, след това няма нищо.“ Като направиш една цигулка, ще започне друг един процес. – Ще опитат какъв тон има тази цигулка. Ще дойде големият майстор, ще опъне четирите струни на цигулката, ще почне да свири върху направената цигулка. Ще вземе един тон, втори, трети, ще опита всичките позиции. След като опита, ще намери, че е добре направена. Завършен е този процес. Какво ще стане? – Ще свири едно класическо парче, второ, трето, четвърто. Колко време ще е необходимо да изсвири на тази цигулка всичките написани музикални парчета? – Не се знае. Колко години ще ви вземе да изсвирите десет милиона парчета?

Онзи, който разсъждава философски, казва: „Направи Господ земята. Какво от това?“ Или някой път аз съм слушал някого: „Човек, след като умре, къде ще иде?“ – Ще иде в оня свят. Какво има? – Ще живее хиляди години. След като е живял хиляди години, какво ще постигне? Дошъл си до края на хилядата години, значи от извора си излязъл, влязъл си в морето, образувал си река. На тази река ще започнат да функционират кораби, ще започне работа. Излязъл си преди хиляда години, направил си цигулка, ще свириш, ще слушаш. Цигулката и цигуларят ще имат работа. След хиляда години някой казва: „Какво ще стане?“ – Ето какво ще стане: Един господин в Америка след като говорил, държал речи, казва: „Какво ми остава сега?“ Казвам му: Иди си у дома да спиш. Той мисли, че вече няма никакъв друг процес. Това е неразбиране. Ти не може да туриш прекъсване на една човешка мисъл. Някой казва: „След този живот няма друг живот.“ Как ще преведем „няма друг живот“?

Представете си, че A (в чертежа на Фиг. 1) е едно начало, B е край. В една работа може ли да има две начала? – Не може. Едно начало може да има. Следователно има едно начало, има и един край. Питам сега: След това начало и след този край какво има, какво остава? – Всяко начало и всеки край, след като се съберат на едно място, образуват движение. Всякога движението подразбира събирането на едно начало и на един край. Всякога, когато едно чувство дойде до крайния предел, дава ход на една най-елементарна мисъл на човека. Така вървят. Казвате: „Те са отвлечени работи.“ Ако една мисъл е отвлечена, какво от това? Какво подразбирате под отвлечена мисъл? – Отвлечената мисъл не я виждаш, не можеш да си я представиш.

В перспективната геометрия онзи геометрик туря плоскости, завърта ги, неговият ум работи. Той туря една линия, прави картина, плоскости чертае. Никаква плоскост няма. В неговия ум има, но ти забъркаш работата, не знаеш тази плоскост къде отива. Онзи, който разправя работите, разбира тези плоскости, те за него са определени. Сега вие искате вашият живот да бъде успешен, да направите нещо. Ами че трябва да знаете пътя, по който трябва да работите. Вие считате, че на някой човек всичко му върви в живота. Мислите, че то е нещо произволно. Казвате: „Късметлия е този човек!“ Какъв късметлия? Онзи, който направил цигулката, късметлия ли е? Той употребил 2-3 години, работил, тънко изработил. Някой път може да оценят цигулката няколко милиона, някой път може да оценят много малко работата му. Казват: „Как му провървяло!“ Как няма да му провърви? Направил нещо хубаво. Ако вземете една дъска, от която всеки от вас може да направи цигулка, вземеш три-четири парчета дъска, туриш ги едно до друго, заковеш ги. Искаш да продадеш това за цигулка, но не ти върви. Че как ще ти върви? Казваш: „Това е една

цигулка, на която можеш да свириш.“ Не отричам, може да е цигулка, но какви ще бъдат тоновете, които излизат?

Всяка една мисъл, която се образува в човека, трябва да бъде завършена, хубаво направена. Всяко едно чувство, което се заражда, трябва да бъде завършено, не заковани четири дъски с гвоздеи. Завършени трябва да бъдат нещата, добре изработени. След туй ще започне един процес.

Вие досега не знаехте, че българите имат една музика с незавършени тонове. Вие не ги знаете кои са. Те може да са толкова тънки, че едва ли ще направите разлика. Ще има една разлика, Не мислете, че незавършените работи не са хубави. Хубави са, но са незавършени. Началото е хубаво – започната работа, но незавършена работа. (*Учителя свири.*) Това е една песен с незавършени тонове, незавършена песен. Няма изходен път. То е замотан кръг. (*Учителя свири.*) Това е незавършена песен, тропаница има, незавършена работа, като тропа, вдига прах. Защото българинът, като тропа бързо, майсторски тропа? Какъв майсторлък има в едно тропане, дето се дига само прах? Дигал прах и казва, че хубаво играел. Много повече прах е дигнал, отколкото е играл. Та когато вие във вашата мисъл дигнете повече прах, това са незавършените тонове. Сега да дойдем до преходните. Завършени тонове няма да ви свиря. С преходните тонове ще ви дам един модел от европейската музика. (*Учителя свири.*) Това е преходна музика. Тук всички тонове са преходни. Има стремеж към някъде, към завършените тонове. Всякога, когато си в областта на един незавършен тон, ти усещаш недоволство. След като си играл толкоз, най-първо си играл, доволен си Като играеш, след като спреш, казваш: „Уморен съм, много тропях, много играх, прах се дигна, изгубих си времето.“ Недоволен си. В незавършените тонове ти всякога чувствуваш недоволството. При недовършена работа – тя няма край, не излиза работата, а пък в преходните тонове в тебе има

едно малко обнадеждаване. Че това, непостижимото в света, има надежда да се постигне. Аз слушам, някой път пеете незавършени песни. Кога ти можеш да определиш точно, че песента не е завършена? Завършените песни никой не може да пее. Как ги разбирате незавършените песни? Значи, дето не му върви, българинът трябва да измени тоновете. (*Учителя свири и пее: „Недей синко, какво правиш?“*) – Какво ще направи, ще тропа или ще плаче. Вие седнете и плачете. Това какъв процес е? – Незавършен. Плачеш или те боли крака – един незавършен процес е. Та вие често в живота дойдете до обезсърчение, не можете да си дадете отчет. Казвате: „Защо ми е?“ – То е според разбирането на хората. Сега всички, които изучават българската музика, казват: „Гениална е, хубава!“ Тя е една музика, която е незавършена. Има образци, колкото искаш, но незавършени. В тоновете трябва да се даде нещо. Някъде чувствата са завършени, тоновете не са завършени. Най-първо вие турете на една песен незавършени тонове, после преходни тонове, докато дойдете до положението на завършените тонове. Един завършен тон е мощна сила. Завършеният тон е една река, дошла в морето, кораби могат да плават от единия край до другия. (*Учителя свири.*) Този тон е незавършен. Това е преходен тон. Той е в трета позиция. По какво може да познаете? – Липсва му нещо. Както и да го пеете, незавършен тон е той. Туй е преходен тон. Следователно незавършените положения на вашата мисъл трябва да знаете, че са като едно преходно състояние. Вземете сега самото пеене. Учителя пее: „Господи, Който си на небето, да се свети името Ти“ и т. и. Аз бих дал на „Отче наш“ друго пеене. (*Учителя я пее по църковному.*) Тона е едно незавършено пеене. Дайте ми едно преходно състояние на „Отче наш“. „Отче наш“ е незавършено. Преходно как трябва да се пее? Мъчна работа. Преходно трябва да се пее „Отче наш“. (*Учителя я пее на друга мелодия.*) Това е преходно състояние. Ти вече слизаш. С туй

може да работиш. Имаш вдъхновение. Когато опростотворявате работите, вие идвате до незавършените процеси. Там нещата не стават. Не че са лоши, но то е начало на нещата. Вие трябва да минете в едно преходно състояние на вашата мисъл, за да влезете в пътя на постижението. Казвате: „След като постигна, какво ще придобия?“ Чудни са хората, когато питат, след като постигнат, какво ще придобият. След като постигнеш това, което желаш, какво ще постигнеш? Ако желаш живота и го придобиеш, какво ще постигнеш? Той, без да е постигнал живота, казва: „Какво от това, като съм придобил живота?“ Вечният живот не е придобил, казва: „Какво от това?“ Той още не го е придобил. Това не е мисъл. Така не се разсъждава. Казва: „Какво от това, като зная да свиря?“ Ето какво. Аз, ако зная да свиря, имам една раница, изсвиря един преходен тон, раницата слезе от гърба ми. Ти, който не знаеш да свириш, като свириш, раницата ще седи на гърба ти. Аз, като изсвиря преходните тонове, ще имам нещо в джоба си. Ти, като изсвириш, ще бъдеш гладен, нещастен, отчаян, около теб ще се заредят ред нещастия. Най-после ще замислиш да се освободиш. По кой начин ще се освободиш? Представете си, че вие сте слуги, прати ви господарят за вода с една стомна от десет килограма. Носиш стомната и най-после отмалее ти ръката, искаш да се освободиш от тази тежест. Разсърдиш се, удариш стомната, счупиш я. Какво ще направиш със счупената стомна. Върнеш се вкъщи, искаш да се освободиш или ще кажеш, че си искал да счупиш стомната. Ако кажеш, че си искал нарочно да я счупиш, нарочно си я блъснал, какво те очаква? – Като се върнеш вкъщи, те чака тояга. Онзи твой господар е сприхав човек. Казва: „Аз нали те пратих за вода, на какво основание удари стомната?“ Какво ще допринесеш, като удариш стомната? – Ще те набият. Право ли си разрешил? – Не си разрешил нищо. Най-после второто положение – да избегнеш боя, ти си излъгал. Какво си спечелил? Ти спечелваш

една черта в характера си – ставаш страхлив. Като лъжеш, ти си един страхливец.

Сега мнозина от вас имате мъчнотии в живота. Що е мъчнотията? – Пратил ви Господ на извора със стомната. Отмаляла ви ръката, казвате: „Тази стомна не мога да я занеса, тя е много тежка.“ Но има друго положение. Десет килограма не можеш да носиш, вземи два килограма вода. Да ви дам едно разрешение: тури два килограма вода в стомната, макар тя да побира десет, ти тури два килограма. Ако се върнеш, господаря може пак да те бие, че не си я напълнил, но все таки, като му донесеш два килограма вода, той ще те удари само веднъж, може и никак да не те удари. Ако той е сприхав човек, като донесеш два килограма вода, може да те хука, но може да не ти каже нищо. В едно нещо бъди уверен: понеже твоят господар няма опитност, ти не му казвай, че си турил два килограма вода в стомната. Той нищо не знае, няма понятие. Господарят никога не е вдигал десет килограма стомна, той не знае колко тежи. Той вижда само формата, но колко тежи, колко вода съдържа, нищо не знае. Ти като занесеш два килограма вода, той ще мисли, че са десет килограма. Ти не му казвай, че си занесъл два килограма вода, ти занеси стомната като пълна. Питате: „Не е ли това една лъжа?“ Питам: Какво отношение имам аз, длъжен ли съм да му казвам какво има в стомната, длъжен ли съм да му казвам, че няма десет килограма вода? Но аз ще ви покажа къде е погрешката. Същевременно ти си и господар, и слуга. Казвате, че слугата не трябва да лъже. Съгласен съм. Че и господарят не трябва да бие слугата. Вие ще кажете, че господарят има право да наказва слугата. Казваш: „Господарят трябва да бъде много любезен със слугата.“ Но вие едновременно сте и господар, и слуга. Направиш една погрешка, какво наказание ще си наложиш, колко тояги ще си удариш? Ако определиш десет тояги, как ще си ги удариш? Едновременно ако ти си господар и слуга, какво ще правиш? Слугата

и господарят в моя ум – единият е начало, другият е край. Следователно господарят е началото, слугата е край. Двата представляват едно тяло в мене. Следователно господарят никога не трябва да се сърди на слугата; слугата никога не трябва да одумва господаря си. Ти си едновременно и господар, и слуга, как ще се одумваш? Като господар ще се одумваш и като слуга ще се одумваш. Ти си същият – и господар, и слуга. Какво трябва да правите? Ако слугата е донесъл две кила вода, какво трябва да правиш? Ще кажеш: „Много голяма стомна, много далеч е мястото, на голямо разстояние.“ Трябваше да го съжалиш. Аз, умният господар, трябваше да му дам една малка стомна. Далеч е мястото, много голяма стомна дадох. Вторият път, като дойде, ще му дам малка стомна, ще му дам стомна точно от два килограма. Сега обяснявам идеята за господаря. Искam едно психическо обяснение да ви дам: какво нещо е господарят и какво нещо е слугата. Човек е и господар, и слуга. Човек отвън е господар, отвътре слуга. Слугата отвън е проекция на нещо друго. Пак ще ви приведа един пример. Ти не се познаваш, понеже един образ е взет от твоите младини, ти си слуга – младият. А пък господарят е взет в старини, когато е на 80 години, с брада. Тебе ти се струва, че господарят и слугата се различават по форма. Но той е един и същ – на младини е слуга, на старини господар. Всичките стари хора са все господари. Всеки, който остарява, става господар. Всеки, който се подмладява, слуга става. Следователно младият не може да бъде господар, старият не може да бъде слуга. Когато нищо не можеш да правиш, ще станеш господар. А пък когато всичко можеш да правиш, ще станеш слуга. Туй е правилното разрешение на въпроса.

Някой казва: „Дотегна ми да ми господаруват хората.“ Да не ви дотяга това положение. Вие сте един и същ, какво ви дотяга? Ако сте остарели, ще заповядвате, има кому да заповядваш, нали си господар? Казваш на краката: „Я, Стоянчо и Драганчо, днес на работа.“ Сега на

млади години ходиш, бързаш, а на старини едва пристъпваш. От вас зависи да разберете. Вие идвате до един социален въпрос. – Отвън господар. Ако нямате една права философия за живота, не може да се оправите. Светът не може да се оправя, понеже нашите възгледи за живота са криви. Ние не мислим тъй, както Бог създал света. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“

Господ работи, вие искате да почивате. Откъде накъде? Вие сте остарели.

Сега какво разбрахте? Каква беше темата? Всякога, когато имате едно начало, имате и един край. Трябва да знаете, че щом дойде краят, тогава започва истинската работа. Преди да дойде, преди да се съединят началото и краят, няма работа. Това са състояния незавършени, преходни състояния. Тогава започва истинската работа в живота. Когато едно начало се свърже със своя край, започва истинската работа. Тогава започваш да влизаш в завършените процеси. Незавършените процеси, преходните процеси, се стремят към завършените процеси. Това е.

Аз ви турих една нова основа, върху която можете да градите, върху която можете да построите вашата бъдеща философия. Всичките ви работи ще тръгнат другояче; може да се спрем някой път върху квадрата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

36 лекция от Учителя, държана на 26 юли 1935 г., София, Изгрев.

ОТРЕБВАНЕ, РАЗТОПЯВАНЕ, ОТВЯВАНЕ

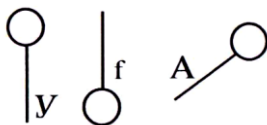
„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от 4-та глава от Второто послание към Коринтяните от 7 до 14 стих.

Има три начина, по които погрешките могат да се поправят. Първият начин чрез отребване, вторият начин чрез закона на разтопяването и третият начин – чрез отвяването. Първият метод се дължи на физическото поле – чрез отребване. Нещата трябва да са твърди, с пръстите ще ги вземеш, сам ще ги вземеш по един медлен начин, както отребвате ориза, както изваждате камъчетата. Вторият начин – чрез разтопяване, принадлежи на астралния свят, на чувствата. Когато имате едно горчиво чувство, трябва чрез закона на разтопяването да се разтопи чувството. Ако не знаете как да топите, тогава няма да можете да се справите с мъчнотиите на чувствата. Третият начин е чрез отвяване. Ако не знаете как да отвявате, тогава сламата остава във вас. Трябва да се извадят непотребните работи от ума ви, да остане умът ви свободен.

Допуснете, че вие получите един удар. Може да си го причините сами. Вечерно време вървите, блъснете се в някой камък или в някоя врата или дъска, погледнеш, посиняло. Значи една погрешка, направена вечерно време, на какво се дължи? – На голямата ви увереност, че на пътя ви няма да има нищо. Вие трябваше да държите ръката си напред. Вие вървите и махате ръцете, веднага се блъснете. Защо удареното посинява? В случая говоря само за изяснение. Вие на удареното място имате една синина. Значи този удар е привлякъл на дадено място повече кръв и възприемате повече кръв. Отворили сте всички врати, през които кръвта да влиза, а сте затворили всички

врати, през които да излиза. Ударът не е нищо друго освен затваряне пътя, през който кръвта излиза навън. Следователно спира се кръвта, явява се една синина, кръвта става по-гъста, по-черна. Такива удари може да приемете навсякъде. В астралния свят може да приемете такъв удар. Някой път имате сърдечен удар, някой път ударят вашите чувства, че посинее сърцето. Те са много естествени неща. Даже сега хората, които не са добре запознати с окултната наука, след като се ударят, те веднага ще турят един топъл компрес, за да се отворят изходните места или да се изправят капилярните съдове. Допуснете, че имате един удар (Фиг. 1).



Фиг. 1

Всякога хоризонталните удари са астрални. Твърдите, физическите удари са надолу, а умствените удари са нагоре. Когато хоризонтално ви мушнат, то е астрален удар. Когато ви ударят главата, искат да действуват на ума ви. Често майката удари детето. Един удар може да е по гърба, може да е по задницата, някой път – по главата. Откога се научиха майките на това изкуство? Защото майките създадоха боя. От рая излезе боят. Майката е първата, която употреби боя, която употреби пръчката. Боят на бащата отпосле дойде. Когато майката употребила боя, не го е употребила в този смисъл, както сега го употребяват.

Допуснете, че вие имате приятелка, която най-после ви казва: „Аз не ви обичам.“ Това е един удар. Какво ще правите? „Не ви обичам“ към кой удар спада? – (*Астрален.*) Щом каже, че не ви обича, вие имате една синина, петно, някъде усещате болка. Как ще се излекувате, по кой начин? Чрез отребване, чрез разтопяване или чрез

отвяване? Ще употребите метода на разтопяването. Не мислете, че единствено вашата приятелка е, която може да ви обича. Тя не ви обича, добре. В бялата раса има 500 милиона хора, вашата приятелка е една петстотин милионна част. Имате тогава едно отношение 1: 500 000 000. Че тя не ви обича, значи, че има друг някой, който ви обича. Защо се спирате и казвате: „Не ме обича.“ Не ви обича – това е едно изключение. Тя казва: „Не ви обичам.“ Добре. Получихте един удар. Какво трябва да направите сега? – Трябва да намерите някой, който ви обича, който да тури един компрес. Ще намерите втора приятелка, ще кажете: „Представете си, каза ми, че не ме обича.“ Веднага вашата втора приятелка взема една кърпа, натопява я в топла вода, туря компрес на това място и започва по неин адрес: „Тя не е справедлива, защо е говорила това-онова.“ Туря компрес на болното място, започва лекуването. Не е ли вярно това? Не зная дали аз го описвам точно, както е. Щом някой ви каже, че не ви обича, той знае, той е едно число. Ако е от бялата раса, той е едно отношение на едно към петстотин милиона хора. Нали ще се случи един да не ви обича от толкова милиона хора? Вие сте се сблъскали с вашата приятелка вечерно време. Или тя се е блъснала, или вие. Ако тя ви каже, че не ви обича, коя е причината? Вие или тя? Тя ви казва, че не ви обича. Вие сте седнали някъде като чутура; тя, като върви вечерно време и пее, току си блъсне главата. Казва: „Не ви обичам.“ Туй е само за изяснение. Вашата приятелка в дадения случай във вас намира нещо, което не е отзивчиво – дали е право или не, то е друг въпрос. Тя намира една твърдост, на която се е натъкнала. Веднага казва: „Този твърд предмет не го обичам.“ Какви са побужденията, защо вашата приятелка казва, че не ви обича. Тя защо не си мълчи, защо трябва да ви каже, че не ви обича. Сега вие малко ще ми помогнете. Какви са вашите съображения, когато казвате, че не обичате някого? Какви са вашите вътрешни побуждения, какви са причините?

Представете си, че вие сте две сестричета. Майка ви оставила ябълки. Едното сестриче взело всичките ябълки, а на вас оставило само една. Вие изведнъж показвате своето негодувание – защо за вас да остави само една ябълка. Тя като погледне, даде ви една ябълка. Като даде половината от ябълките, изведнъж казва: „Колко те обичам!“ Тогава другата сестра разбира, компрес е това. Да кажем, взела девет ябълки, а на вас оставила една, всичките ябълки били десет. Вие казвате: „Не те обичам!“ Тогава дойде тя, даде ви една – тури един компрес. Вие имате две. Даде ви втора – още един компрес. Тури ви пет компреса и пита: „Как се чувствуваш?“ – „Много добре се чувствувам, махна се синината – обичам те.“ Тъй сега лесно се лекува. Има удари, мине месец, два, три, четири, година, пет, десет, двадесет години, тогава става рана, като болестта живеница, която лесно не се лекува. Аз не зная как лекуват тия от 20 години. Вие нямате такива удари, но аз говоря за тия, които имате ежедневно. За онези се изисква по-специфично знание. Има известни погрешки, които имат физически характер; те може да се вземат и да се отмахнат. Някои погрешки в живота са като онези, малките пращинки, които влизат в окото и чоплят. Ти гледаш малката шушелинка да я извадиш от окото, да мине. Казват: „Ще мине.“ – Не може. Тази погрешка е твърда. Ако тази пращинка я оставиш, тя може да разчопли окото ти и да направи рана. Всяка направена погрешка може да остави своя отпечатък в него. Тя трябва да се премахне. Естествено всяка погрешка трябва да се изправи.

Някой ви казва, че не ви обича. То е отношение едно към петстотин милиона. Ако един не ви обича, ще дойде друг, който ще ви обича. Трябва да има отверстие, такъв е законът. Никога не затваряй вратата на ония възможности, чрез които душата живее. Всичките страдания произтичат от това, че вие затваряте вратата на възможностите. Имате една несгода или препятствие в живота, която

ви причинява страдание. Вие не затваряйте изведнъж, да кажете: „Свърши се тази работа!“ Не затваряйте възможността на душата. Когато един ви каже, че не ви обича, един от петстотин милиона хора не ви обича, другите 499 999 999 ви обичат. Какво сте изгубили? Ами че в света, ако във вас не влезе убеждението, че има кой да ви обича, какво убеждение имате вие. Когато един ти каже, че не те обича, ти му кажи: „Ти си сам, има един, който ме обича. Бог ме обича, Той е повече от всичките!“ Следователно, трябва да отворите входа на вашата душа. Все има някой, който да те обича. Казва някой: „Аз не те обичам, мразя те.“ Може да говорят, каквото искат. Тези неща ще се срещат. Вятърът не може да не вее. Малката пращинка не може да не влезе в окото. Ако си от умрелите, които са със затворени очи, прах няма да влиза в окото. Ако си от умрелите, удар на сърцето няма да дойде. Ако си от умрелите, в ума ти никакво препятствие няма да дойде. Щом си от живите, ще дойдат тия работи. Неизбежни са ударите в света. Големи или малки, те са неизбежни. По някой път някой човек ходи в една гора, развяват се клоните. Той върви захласнат, блъсне го някой клон в главата. Изведнъж се хване. Не че клонът му мисли някаква пакост. Казва: „Мене ме развяват и аз се развявам.“ Като ходиш между развяваните хора, трябва да се пазиш от онези амплитуди, които те имат. Една педя далеч бъди, като се върти, за да бъдеш свободен.

Представете си, че вие сте едно малко дете и се приближавате до огъня. Гледате, красиви са въглените, мязат на скъпоценни камъни, рубини. Като ги види, то иска да се доближи. Най-първо в детето се явява желание да види краската, много му харесва, мисли, че е хубав рубин. Като хване, подскочи изведнъж и вече не ги бута. Вие ще кажете, че това дете е глупаво, не е свикнало, с ръка иска да бута. Следния път това дете става умно, веднъж хване, два, три пъти, пита майка си по кой начин да го вземе. Ще вземе дилафа (машата), ще

хване огъня, за да не го гори. За да не го гори, вземе чаша вода, тури вътре въглените, те почернеят, станат ахати. Детето иска рубина, а той стане ахат. Тъй щото вашите погрешки са въгленчета, които, като не знаете как да хванете, ще се опарите. Извадил си го, после станал ахат. След туй си нанижеш на една връзка ахати. Казвате: „Аз имах един приятел, това направи за мене. Аз имах друг, който това направи за мене – все черни камъни.“ Трябва да бъдете практични. Едно дете за 365 дена по един въглен на ден гасило, доста големи въгленчета. Представете си, че всяко въгленче тежи по 25 грама. 365 въгленчета правят седем кила и половина, по десет лева килограма, седемдесет лева. Че седемдесет лева звонкови пари, спечелени от погрешките, не са малко пари. Седемдесет златни лева колко правят? – По 30 всеки един – хиляда и сто, една учителска заплата.

В природата няма нищо излишно. Следователно погрешките, добрите постъпки, лошите постъпки, лошите мисли, лошите желания – всичко това върви по един закон. Погрешките вървят по един закон, ударите вървят по един закон, всичко в света, ако има статистика, ще видите, че има закон, който определя нещата. Да допуснем, че се удариш или някой друг те удари. Това не е произволно. Те са неща, които трябва да станат. Само че, ако си умен човек, ще знаеш кога ще станат, ще отбегнеш удара; ако си глупав, ще се натъкнеш така, че главата ти да бъде пукната. Определено е да ви нанесат няколко удара. Онова жито, което посяват на нивата, след като го ожънали, прекарват отгоре коня или воловете, защото някъде с коне вършеят, другаде с дикани. Нали е определено колко пъти трябва да минат конете отгоре, за да извадят тия зрънца? Ако вие сте съзнателно същество, били сте като царската дъщеря, спретната, хубаво облечена, след туй ви свържат в един сноп, след туй ви сложат под конските копита и хич не искат да знаят – отгоре започват да ви вършеят, на какво се дължи това? Не че имат лошо разположение. След като ви

извършеят, ще ви турят в хамбара. Страданията и несгодите в живота трябва да се гледат от друго гледище. Ние ги разглеждаме от друго гледище. Ние мислим, че няма никакъв закон. Има един закон, който определя колко страдания да има един човек. Или определено е колко погрешки трябва да направи. Що е една погрешка? – Едно малко загубване на равновесието на физическия свят. Ако тебе ти хлътне кракът някъде, може да го изкълчиш, може да го навехнеш. Колко пъти сте имали навяхване? Някой път някой говори. Един оратор, след като говори пред една голяма публика, все ще закачи някого. Като свърши, най-малко десет души ще кажат: „Аз ще го науча, как смее така да говори!“ Веднага ще го критикуват във вестниците. Вие при сегашните условия седите и се сърдите на някое голямо препятствие в живота си, роптаете. Във всички ви има този навик. Вие сте били ученици, мислиш, като излезеш на урок, ще получиш шест. Случи се нещо, че освен че не отговориш добре, но получиш ниска бележка. Не може да се побереш в кожата си. Казваш: „Учителят, професорът там са несправедливи!“ Та Господ несправедлив, хората несправедливи, целият свят несправедлив за три единици, понеже си получил три. Учителят крив, учениците криви, Господ крив, че как тъй? Туй е теоретически.

Представете си, че вие сте богаташки син, дават ви тема да пишете за любовта – като задача. Започвате една теза, пишете, пишете, описвате любовта с най-хубавите думи. Учителят ви пише три. Казвате: „Аз развих темата, всичките ѝ точки развих. Въстъплението беше турено на място, после първата точка, после втората, третата, трябва да е будала този учител, нищо не разбира.“ Ако тази теза дадат в практическо отношение, трябва да покажеш приложението. След като си говорил за закона на любовта, да покажеш в какво седи любовта. Каквото имаш, трябва да го раздадеш. Тогава ще получиш шест. Като дойде професорът и не намери нищо

вкъщи, всичко раздадено, като свършиш тезата и всичко се раздаде, ще ти тури шест. Че щом ти турят три, показва, че практическото приложение не си направил. Всякога страданията в живота произтичат от това, че целият живот е едно училище. Ония теми, върху които говорим и теоретически развиваме, практически не са приложени. Веднага получиш ниска бележка. Всичките страдания се дължат, че не си приложил нещо в живота. Ниска бележка имаш. Да ви покажа къде страдате. Дойде някой, оплаква се. Аз да му кажа защо плаче. – Тезата на любовта теоретически развил, а практически нищо не приложил. Цитира един автор, но не искат да се цитират автори, не искат онези теоретически развивания. Някой път кажат: „Той не ме обича.“ Защо да ви обича? На какво основание да ви обича? Коя вода се обича: замръзналата или незамръзналата? Калната или бистрата? Най-първо се обича водата, която не е замръзнала. Която е замръзнала, ще я туриш, ще я разтопиш. Водата трябва да има нормална температура. Ако е свършено студена, ще произведе един процес – не може да се преглъща. По някой път туряме гореща вода. Опасно е за устата, врялата вода може да ти изгори устата. Пък може и да е толкоз студена, че да ти замръзне устата. Опасно е, две крайности има. Вие вашата любов, като я предадете на други, на колко градуса я предавате? Защото има една замръзнала вода. Във физическия свят любовта е винаги в твърдо състояние, в астралния свят е във водно състояние, а в умствения свят е в парообразно състояние. Но да се спрем сега. Според вас кои са поводите, когато обичате един човек. Имате една тема: Кого може да обичате. Може да обичаш баща си и майка си. Защо? Любовта не става произволно. Ние обичаме Бога, защо? Обичаме Го, защото Той е направил цялата Вселена, Той е направил телата ни, очите ни, ушите ни, носа ни – всичко е направил заради нас, има защо да Го обичаме. Той направил всичко, пък се скрил някъде, не го виждаме. Но онова, което е

направил заради нас, от което ние се ползуваме, ние опитваме и има защо да Го обичаме. Значи, когато ние говорим за Бога, Който преди нас е предвидил всичките наши нужди и оставил целия свят на нас, и ние се ползуваме от благата на този свят, това е Божественото. Бог е, Който предвидил нещата преди нас и ни оставил свободно в този свят да живеем. Ние сега имаме отношение към Него, обичаме Бога от частта, от всяко нещо, което ние опитваме. В нас се заражда желание да изкажем една дума на признателност.

Та казвам: Любовта почива на един закон – ти не можеш да обичаш един човек, който не е направил нещо за тебе. Не можеш да обичаш човека, който никога не е направил нещо заради тебе. Колкото повече е работил заради тебе, толкова повече го обичаш. Но да обясня – мисълта е малко тъмна, нали? Ето какво разбирам аз. Представете си, че идва един ваш познат, който ви е дал малко бонбонче, микроскопическо. Вие усещате най-малката сладчина. Ако даде 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, сладчината се усилва. Значи същият закон е и в любовта. Колкото повече е направил заради вас, толкова повече любов чувствувате към него. Та питам: Когато вие искате да бъдете обичани, какво трябва да направите?

Сега във вас се заражда мисълта, не може ли да ви обичат, без да направите нещо. Може. Тогава ще спадате към друг един закон. Отношенията, които съществуват между хората, между разумните същества, за да имат обич, трябва да са направили нещо или, ако не са направили, трябва да мязат на плодове. Един плод, без да е направил нещо, мине някой, хване го, изяде го. Този човек е гладен, изяде го, изчезне плодът. Това за плода е страдание, а за онзи, който е изял плода, е една радост. Вие страдате. Защо? – Защото не сте направили добро никому. За пръв път правите добро. Хване ви човек, изяде ви, вие страдате. Страданието е изяждане. Какво трябва да правите? – Ще кротувате в стомаха на човека. Да ви дам друг пример.

Вие вземете поука от децата. Майката, след като хване едно дете, ще го увие във всичките повои, ръцете ще завърже, никаква свобода не остава, като войник. Какво ще прави детето? Ще мълчи. След година, две, три, четири детето ще се освободи от тия връзки. Трябва да знаете, че щом дойде едно страдание, изчакайте. Колко време? – Може след един месец, може след два, след три, четири, ако имате търпение, ще се освободите от страданията, от мъчнотиите. Мъчнотиите без закона на търпението не могат да се премахнат. Сега ви изяснявам един психологически закон. Някой път вие може да кажете защо са тия ограничения в живота? Необходими са. Детето пита: „Защо са ме свързали, какво престъпление съм направило, не съм разбойник, че да пипна някъде!“ То седи свързано, плаче, моли се на майка си. Тя го отвърже, после пак го завърже. Някой път не е разположено да го къпят, кресне, тя го гмурне във водата, пак го извади. Три пъти на ден го къпят някой път. Иска, не иска, дисциплина има, докато туй дете разбере, че майка му има схващания по-дълбоки, отколкото неговите. Съвременните хора като децата схващат, че има нещо против тях. Определено е колко пъти ще те къпят. На първо време го къпят най-много. Като порасне, никак не го къпят, казват: „Само да се къпе.“ Ще дойде един ден, когато никакви страдания в света няма да имате. Ще дойде един ден. Кога? – Когато станете на 21 години, никакви страдания няма да имате. До 21 години страданията ви ще се намаляват, от 21 години няма да имате страдания. Тогава какво ще правите без страдания? До 21 години ще се научите на онзи живот, който е без страдания. Може и без страдания. Страданията в живота на човека са един път до пълната му възраст. Докога човек ще прави погрешки в правописа? – Дотогава, докато се научи да пише правилно. Щом се научи да пише правилно и не прави никакви погрешки в правописа, той се е научил. Някой път вие пишете и мислите, че нямате погрешка. Гледате, гледате,

няма погрешка. Като дадете тетрадката на професора, той погледне: тук червено мастило, там, десет, петнадесет, двадесет погрешки намери. Сега в български и в английски и професорите правят погрешки. В английския трябва да сричаш, там законът не е фонетически. Две-три букви имат еднакво произношение. Някъде професорът отвори речника. Един професор, учен човек, направил погрешка. Погрешките, които стават в света, и страданията, които следват подир тях, са един извод, едно последствие на самия живот, през който сега минаваме. Ще търсите истинския начин. Щом дойде едно страдание във физическия свят, вие трябва да знаете, че то е в реда на нещата. Когато едно дете се опари, към коя категория спада страданието му? Когато падне захарта на детето във водата, че му се разтопи, към коя погрешка спада? Значи във физическия свят детето ще отмахва погрешките от пътя си. Ръката трябва да бъде преди вас. В астралния свят, за да се избавите, ще гледате една река дали остава петно. В астралния свят погрешките оставят петна, във физическия свят – удари, а в умствения свят какво оставят? – Обгаряне, изгаряне има там. В умствените погрешки има винаги обгаряне. Като направиш погрешка в умствения свят, широка площ заема. Те са най-силните. Във физическия свят са удар, а в астралния остават лекета, които трябва да се чистят. Вие сега нали чистите вашите лекета? А в умствения свят има обгаряне. Тогава в умствения свят трябва да имате дилаф. Маша пак не е българска. Вижте в Богоровия речник как го е превел. (*Клещи за хващане на огън.*)

Погрешките в света са един излишък от материя, с която ние манипулираме в даден случай. Всякога един предмет, с който имаш работа, все ще остави излишъци, които причиняват страдания. Всякога една храна, която е мъчно смилаема, в човешкия организъм ще създаде условия за страдание. Всяка една светлина, която не е мека, а е ярка, веднага може да ви причини известно страдание. Всяко

едно чувство, което е малко грубо, ще ви причини страдание. Несъпоставените мисли, несъпоставените чувства, несъпоставените човешки постъпки, всякога може да причинят страдания, които не са нарочни, те са в реда на нещата. Човек трябва да бъде умен, да се запознае със същия закон. Сега вие се тревожите. Много има да се тревожите. И за какво ли не се тревожите. Защо да се случи това, защо да ми кажат така?

Разправяше ми един господин: таман си купува една хубава шапка – ученик бил във Варна – турил си шапката, хубави нови дрехи, тръгнал по улиците. Върви, обръща се да види гледат ли хората хубавите му дрехи. По едно време цял един котел вода се излива отгоре му. Една жена къпала детето си, изхвърля водата и той минава, залива го. Като го разправяше, казва: „Сляпа ли беше тази жена, че да не чака да мина?“ Но тъкмо той минава, тя хвърля водата. Едно съвпадение. Той седи и се чуди как тя не е предвидила, че той има нови дрехи, нова шапка. Казва: „Не е умно от нейна страна.“ После тя се извинява, обяснява се, но шапката и дрехите пострадали. Какво струва това извинение? Казвам му: Благодари, че водата е била чиста, малко сапун е имало. Та вие се смеете, но се таки някой ден ще дойдете под сапунената вода. Минавате по улицата, някъде къпали дете, ако не си учен, ще опиташ сапунената вода върху шапката, върху новите дрехи. Много пъти страданията, които имате, някои изпитания, изкушения, които може да има човек, те вървят по един закон, който регулира нещата. Може да се определи на колко добрини ще дойде едно страдание.

Да ви приведа още един пример. Един приятел иска да се улесни, казва на другия: „Хайде, дай ми пари на заем!“ Отишъл веднъж, два пъти, три пъти, четири, десет, дванадесет пъти – все взема пари. Нищо не връща. Най-после онзи, който дава, му казва: „Голям

доландърджия⁷ си, само вземаш, нищо не даваш. Като му давал на двадесетия път, му казва: „Един доландърджия си, върни парите!“ – „Ще ги върна утре.“ Дойде пак, но нищо не връща. Казва му: „Ти само взимаш, но нищо не връщаш, ти изкара хората от търпение, от равновесие.“ Вземаш веднъж, два пъти, три, считааш, че всичките хора имат задължение. Но и ти имаш задължение към другите. Един към друг имате задължение. Не трябва да нарушавате закона на задълженията. Трябва да мислите върху изпълнението на закона. В съвременния живот ние страдаме, понеже по-напреднали същества има, които изправят нашите сегашни погрешки. Един ден, когато ги поправят, ще престанат страданията. Един пример – пътувате с автомобил по някое българско шосе с трапчинки. Какво ще бъде положението? Ще бъде неприятно, ще има хосканица (подскачане), друсане. Шофьорът кара добре, автомобилът е добър, но има хосканица. Тия хора не са направили пътя. Ако шофьорът кара добре и пътят е добър, добре ще вървите. Когато един ден пътищата на живота се уредят и вашите автомобили минават, няма да има никаква хосканица. Мен ме возиха с автомобил, че ми показаха знаците, дето има трапчинки. Шофьорът отдалече вижда, забавя хода, после пак засилва. Ако има противоречия в живота, пътищата не са така добре подравнени. Нашите шофьори трябва да бъдат много внимателни, да спират. Ако не спрат някъде, може да изскочите от автомобила навън. Вие често изскачате, изгубвате равновесието. Има три вида погрешки в света: страдания физически, страдания астрални, страдания умствени. И те се управляват от известни закони. Като ги изучавате, тогава ще видите, ще търсите причината откъде иде, за да се намери онази закономерност. Тогава животът ви ще стане малко по-сносен, отколкото е сега. Човек не може така да си обяснява, той се намира в едно голямо противоречие.

⁷ Измамник, хитрец (тур.).

За следния път пишете върху темата: „Изправянето на три физически погрешки.“ Теоретически ще го разгледате. Представете си, че имате една приятелка, която върху дрехата ви тегли една линия с тебешир. Тази погрешка може да се изправи. Ако драсне с един молив, пак се изправя. Драсне ли с химически молив или с мастило, там работата става малко по-сложна. Но кои са подбудителните причини на погрешката? Погрешките винаги стават от любов. Любовта е причина за погрешките. Всичките погрешки произтичат от закона на любовта. При незнанието правите погрешки. Дадат ти хубава баница, полакомиш се, заболи те корем. От обич е това. Или някой път от голяма обич се натовариш повече, отколкото можеш да носиш. Всичките погрешки в света се дължат на закона на любовта. Като не знаем как да постъпим в дадения случай, пак правим погрешки. Който много греша, много обича; който малко греша, малко обича. Ами че майката като бие детето, то пак е от обич. То отишло някъде, тя се безпокои, като се върне, набие го. Как да не се върне? От обич е. Ако ти беше индиферентен, нямаше да се безпокоиш. От обич стават всичките погрешки. Някой път майката бие, някой път не бие. Тогава набралата се енергия минава като благословение. Всякога, когато едно чувство произвежда един род енергия, тази енергия трябва да излезе от нас. Някой път погрешките са неестествени пътища, по които тия енергии се разпределят.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

37 лекция от Учителя, държана на 6 септември 1935 г., София, Изгрев.

СТЕПЕНИ НА ЧИСЛАТА

„Отче наш“

Ще прочета втория стих от втората глава на Второто послание към Коринтяните: „Защото, ако оскърбявам аз вас, то мене кой ще развесели, ако не този, който е оскърбен от мене.“ Върху този стих ще мислите през цялата седмица. Да мисли човек, значи да разгледа и приложи.

Кога туряте едно допълнение? На какво туряте допълнение? – На сказуемото, на глагола. На този стих ще турим едно допълнение: Първото послание към Коринтяните, втората глава, втори стих. Вие ще съпоставите тези два стиха. Да ви прочета и допълнението: „Защото решил бях да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и Него разпет.“

II. Какво е това? – Римско второ. Направете го арабско – 2. По какво се различават 1 и 2? Има едно различие в писането, но вътрешното различие в какво седи? – 2 е два пъти по-голямо от единицата. Добре. Ама 3? 3 от 2 с колко е по-голямо? – С единица. 3-те от 2-те е с 1 по-голямо, а 3-те от 1-то е с 2 по-голямо. Имате сега 4. Аз наричам това степени на числата. Следователно 1 е първа степен. 2 е втора степен. 3 е трета степен. Преведете сега тия първостепенни, второстепенни, третостепенни числа. Къде ще приложите първостепенните числа, числата от първа степен? От втора степен и от трета степен къде ще ги приложите? Представете си, че едно число е във възходяща степен и в низходяща степен. Тогава каква ще бъде разликата? (*В знаците.*) Сега направете един малък превод. Представете си, че единицата е обратното най-голямо число. Сега увеличете числата, процесът е обратен. Но ако предположим, че

всичките числа произлизат от единицата, тогава двете два пъти ли е по-голямо от едното. Дъщерята, която произлиза от майката, два пъти ли е по-голяма от майката? Майката е единица, дъщерята – две. Дъщерята два пъти ли е по-голяма от майката? Сега това е само едно отношение. Много отношения има. Тъй както е турено в съвременното разбиране, то е право. Какво отношение има между числата и сегашното разбиране? Когато кажем, че две е два пъти по-голямо от единицата, какво е отношението? – Количествено. Имате една крина, две крини, три крини, четири крини, пет крини, всяка последующа крина е с единица по-голяма от предната. Това е количествено отношение. Но цяла наука седи, според мене, в тия числа.

За пример вие астрологически имате едно число, да кажем 1935. От какво е съставено то? От числа първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни – по ред, както са. Ако започнем обратно, пет е първостепенно, три е второстепенно, девет е трета степен и едно е четвърта степен. Туй число само по себе си е съставено от четири степени. Може да се степенува по два различни начина. Един човек е роден в 1935 година. Ще разглеждате елементите, които влизат в устройството на човека. От какво е съставен човек? От числа първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни. Тогава още от какво е съставен? В кой месец е роден? – Осмия месец. Двадесет и четвъртия ден. В кой час от двадесет и четвъртия ден? – В двадесет и третия час – през нощта. В коя минута? – В петдесетата минута. В коя секунда? – В първата секунда. Това са елементи, които вие трябва да разгледате. Това са вече ред елементи, разгледайте ги. Имате един човек, който е създаден от първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни елементи. Туй показва общите условия, при които е дошъл. Осмият месец на годината е осмата степен. Кой е осмият

месец? – Август. Какво се прави през август? – Нито се сее, нито се оре. През август се прибират плодовете. Дошъл е в епоха, когато ще прибира, ще жъне това, което дядо му и баща му са сели. Двадесет и четвъртият ден кой ден е на месеца? – Към последната част, когато месецът се разсипва. Това е вече низходяща степен. Всичко в него се разтопява, губи се светлината на месечината. Следователно в нея нещо друго се събира вътре, после става сгъстяване. При намаляването на светлината нещата се намаляват. Когато светлината не намалява, предметите се разширяват; в тъмнината всичките предмети се свиват. Или при светлината всички предмети, които са направени от каквато и да е светлина, се видоизменят в една малка нищожна степен. Туй трябва да го вземете предвид. Да кажем, вие имате някакво малко неразположение. То е вложено там, във вашето раждане, в степените. Какъв ще бъде този човек, когато е роден в петте степени на тридесет и пета година на края? Какво ще му допринесе? С тази астрология вие съвсем я загазихте, не мяза на другите. Това са ред научни разсъждения. Аз разсъждавам, не ви казвам, че онова, което вие знаете, не е вярно. Вярно е чрез степената. Казвате, че 2 е два пъти по-голямо от 1. Три колко пъти е по-голямо от две? – Не е два пъти по-голямо, но е с 1 по-голямо от 2. Сега да оставим тия работи. Представям една права линия. От коя степен е тя? – От втора степен. Но линията не е от степен, степенувани са точките. Колко точки има в една права линия? (*Безброй много.*) Не е вярно. Правата линия има две точки. Следователно правата линия е от втора степен. Имате две. Това е плоскостта, но степенувана плоскост. В една плоскост влизат две линии, а четири точки. Значи второстепенната какво показва? – Първа степен, това са точките, втора степен, това са посоките на точките, движението на точките. Точката може да се движи само по права линия. Първа степен това са точките, втора степен, че се движат. Но тия точки във втора степен се движат в две

посоки. Втората степен показва разширението на линията. В първа степен се разширява точката, във втора степен се разширява линията, в трета степен се разширява плоскостта. Точката сама по себе си нали не заема никакво пространство? Тогава как туй, което не заема никакво пространство, като се движи, образува права линия, която може да се измерва? Линията сама по себе си, като се движи, тя няма дебелина, има само дължина. Туй, което няма дебелина, туй, което няма никакъв обем, като натрупаш тия плоскости, образува се третото измерение. Как става тази работа? Как туй, което няма дебелина, прави дебелина? – Туй, което няма никакво пространство, определя пространството. Такъв ред разсъждения наричат метафизически. Повидимому те нямат никакво практическо приложение. Но те имат голямо практическо приложение. Кои неща ние наричаме безпространствени? Кажете ми кое нещо е безпространствено? Аз разбирам друго нещо във философията. Безпространствени неща няма. Аз наричам безпространствено, което не може да го намериш никъде. То е в пространството, но така бързо се движи, че не можеш да го намериш никъде. Безпространствени неща са тия, които не стоят на едно място. Значи една жена, която не стои вкъщи, е безпространствена, не заема никакво пространство. Една мисъл, която не седи в главата ти, не може да я намериш, тя ходи навсякъде. Това е движение. Аз наричам безпространствени неща онези, които не можеш да намериш на едно място. Пространствено наричам едно тяло, което завзема определено пространство. Слънцето завзема едно пространство, но ако се движи, че не можеш да го видиш, как ще определиш пространството? Туй, което виждаш, ще определиш. Не мислете, че отричам, че има тела. Има неща, които са в пространството. То е права идея. Трябва да разберем какво нещо е пространството и какво нещо е безпространственото, което не завзема пространство. В даден случай една точка е безпространствена.

Точката на физическото поле не завзема никакво пространство, а образува правата линия, която е пространствена. Нали има едно малко противоречие. Тя е безпространствена, като се движи, образува пространство. Като не се движи, не е пространствена. Като се движи, образува правата линия, по която ние се ориентираме. Числата в туй отношение играят важна роля.

Кога изгрява сега слънцето? – В 6 часа и 6 минути. Не е в 6 часа и 6 минути, точно в един часа изгрява. Това е по-друго определение. Че изгрява в 6 часа, и то е вярно, но то е друго определение. Да кажем в 12 часа е ден, но в 1 часа слънцето не изгрява. Ние считаме, че в 1 часа е изгряло. Преди 1 часа имаме 24 часа предидуци ден и нощ. Казваме: В 12 часа е ден, в следния час слънцето изгряло. Посред нощ слънцето къде се намира? Значи слънцето постоянно изгрява. Слънцето изгряло и изгрява във втория час. Кога изгрява слънцето? – Постоянно изгрява по отношение на нас. Ами какво ние подразбираме, че в 6 часа изгрява слънцето. Лятно време изгрява в 4 часа и половина, а зимно време изгрява в 7. В колко часа изгрява слънцето зиме? – (*В 7 часа и 52 – 53 минути.*) Слънцето изгрява лятно време в 4 часа, а зимно време в 8; да допуснем една малка погрешка. Коя е причината, че лятно време изгрява в 4 часа, а зимно време изгрява в 8? Кой е виновен? – Земята. Тогава какво е отношението на земята към слънцето при 4 и 8? Четиристепенни и осемстепенни числа имаме. Какво е положението на слънцето, когато изгрява при четвърта степен и при осма степен? Земята се е разсърдила малко на слънцето, че гледа малко надолу, разположение няма към слънцето – зима е – не е както лятно време. Лятно време има добро разположение, зимно време няма добро разположение към слънцето. Някакъв конфликт произлязъл между земята и слънцето, някаква малка сръдня има. Тогава като има сръдня, като се разсърди земята на слънцето, то изпраща по-малко светлина и по-малко топлина за наказание. Като

се разкае земята, като се сърди, сърди, после вземе, че се примири, погледне го. Като се примири, слънцето изпраща повече светлина и повече топлина. Кой опъва каиша, като се сърди земята на слънцето? – Ние. Ние, живите същества, изпитваме това. Станало зима. Защо? – Разсърдила се земята на слънцето. Станало лято. Защо? – Защото слънцето и земята са се сдобрили. Като се сдобрят, на нас ни е приятно. Сега алегорично ви говоря. Настава една вътрешна промяна.

Този закон ще обясня малко по-другояче. Сложно отношение е това в природата. Понеже всички вие сте свикнали да мислите много обикновено, много обикновени мисли имате. Казвате: „Дай ми да ям!“ Ти искаш да се наядеш. Идеш в гостилницата, не обръщаш много внимание как е сготвено яденето. Казваш на гостилничаря: „Хубаво ли е сготвено яденето?“ Гостилничарят казва: „Много хубаво.“ Ти ядеш, действително е много хубаво сготвено, приятно ти е, но след един-два часа усещаш, че в туй хубаво сготвено ядене има нещо, което не му достига. Ти усещаш неразположение на стомаха, на чувствата си. Мислите се изменят, после и постъпките. Идеш в гостилницата весел, връщай] се след един час, не си разположен духом. Казваш: „Не съм разположен.“ Защо? – Защото не си ял добре.

Но да определя. Когато се качвате на високите планини, какво става? Като слизах горе от Мусала, върви с мене един приятел. Обръщам му вниманието да ми обясни, защо снегът не е навсякъде еднакъв. Снегът навалял някъде пътеката и тя побеляла. Вървим около половин километър, пътеката е покрита със сняг. Като вървим на едно пространство от сто метра, снегът е стопен. Минаваме сто метра, снегът пак покрив пътя. Питам: Как ще обясниш? Защо снегът остава на туй място, а защо на сто метра по-нататък е стопен? Казва: „Защото е по-топло.“ Пък оттам снегът пак започва.

Колкото се качваме нагоре към планината, топлината се намалява. Колкото височината става по-голяма, топлината се

намалява; колкото височината става по-малка, топлината се увеличава. Значи в долината имаме повече топлина, а в планината – по-малко.

Сега ние искаме да знаем нещо от метеорология. За да определим времето, трябва ви три степени. Трябва да знаете стойността на въздуха, какво е налягането на въздуха в даден момент в природата. Налягането е винаги надолу. Туй показва съгъстяване на материята. След туй трябва да знаете в това налягане има ли разширение. Ако има разширение, това показва количеството на влагата, която е вътре в атмосферата. Три елемента трябва да знаете: какво е налягането, каква е влагата и каква е температурата. Следователно трябва да знаете какво е външното налягане на етера, външното разширение на етера и вътрешното разширение на етера – топлината. Количеството на топлината, която излиза отвътре навън, прави разширение. Следователно като знаем налягането, като знаем разширението, количеството на влагата и като знаем количеството на топлината, които в даден случай можете да измерите, вие може да определите ще стане ли промяна. Правила ли сте барометрични измервания и наблюдения? Занимавали ли сте се някой път с хигрометър. Той е разделен на 100 деления. Имате 100, 90,... 50, 40, 30, 20, 10. Когато показва 10, малко е количеството на влагата. Но да кажем имате 50, 60, 70. Когато имате 70 градуса в хигрометъра, непременно ще вали дъжд. Имате барометрическо налягане. „Баро“, понеже произлиза от гръцки език, не трябва да се казва баро, а „варо“. В София ние имаме налягане над 700 мм. Да вземем и налягане 720. Термометърът показва 21° – 23°, или 35° лятно време, имате 70 % количество на влагата, ще настане промяна. Налягането за София е така. Ако се качим на по-високите места, налягането става по-малко. Ако сте на Мусала, ще имате 500 мм налягане. Щом налягането е по-малко, имате по-голяма височина; щом налягането се увеличава, по-

близо е до морското равнище. Колкото налягането е по-голямо, мястото е по-ниско; колкото налягането е по-малко, мястото е по-високо. В низините места има по-голямо налягане, във високите места – по-малко налягане. Този закон е верен.

Представете си, че в света един човек заема високо положение. Къде ще го турите? Заема мястото на министър-председател. В долина ли е или на висок връх? На високо място е. Казват: „Високо място заема, висок връх заема.“ Ще намерите какво му е налягането, какво му е разширението, каква му е топлината. Този министър-председател не може да иде на Мусала с тънки дрехи, с копринени чорапи. Нали ще се облече спретнато като за министър-председател, с дебели дрехи, шапката ще бъде самурена. Това е сега още външната страна. Това е за децата, да ги занимават.

Един предмет, за да стане ясен, трябва да турите образи. Детето не може да мисли отвлечено. Вие сега не може да знаете какво означава девета степен. При двеста градуса означава едно число от девета степен. От едно до десет колко степени има? – Девет степени, повече не може да има. Защо не може да има повече? Ако на едно турите една нула, колко пъти ще го увеличите? (*Десет пъти.*) Значи десет степени. Ако на две турите пак нула, колко пъти ще го увеличите? (*Пак десет.*) Колко степени числа правят? Ако на три турите нула? Сега вече туй е раздробление на числата. Тия частици са по-големи, другите са по-малки. Раздробление става в природата. Това също е само за обяснение. Какво означава степен на едно число? (*Умножено само на себе си.*) Количествено е така, но органически? Вземете да повдигнете един организъм. В сегашното количествено понятие какво се разбира под степен? Сто лева се степенуват. Имате сто лева, турени в банката, степенувате ги във втора степен, стават десет хиляди. Значи хубаво е да се степенува. Едно число, като го преведете във втора степен, се увеличава. Тогава тая степен много сте

я степенували. Две във втора степен какво прави? – 4. 10 във втора степен – 10 000. Имате две системи: от 1 до 10 имате една система, от 10 до 100 имате втора система. Числото е степенувано във втора степен. Като степенувате числата от 1 до 10, имате един резултат; щом ги степенувате от 10 до 100, имате втори резултат, имате 10 000. Две като умножите на себе си, имате 4, значи станало два пъти по-голямо.

По някой път вие се учудвате, как тъй някой човек е по-щастлив. Вие сте по-щастливи, как сте намерили щастieto. Защото туй, което не виждате, не завзема никакво пространство. Казвате: „Този човек е по-щастлив.“ Че вие виждали ли сте щастieto? Казвате: „Този човек е по-щастлив, онзи по-нещастен.“ С колко единици е по-щастлив? Той вложил 100 лева в банката, степенувал ги във втора степен, станали 10 000 лева. Ти си вложил 2 лева в банката, степенувал си ги, станали 4 лева. Онзи, който има 4 лева, и онзи, който има 10 000 лева, нямат еднакви възможности да работят. Казвате някому, че му върви на пари. Парите са степенувани. Той казва: „Парите са щастие.“ Едно дърво расте. Казвате: „Щастливо е дървото.“ – „Какво дърво имал, казва, че е щастлив?“ Тогава между дървото и мене трябва да има отношение. За да бъде човек щастлив, между щастieto и него трябва да има отношение. Тогава как си представяте във вашия ум щастieto? Определете ми какво нещо е щастие – и аз искам да го науча. Вие искате да бъдете щастливи, но не сте го опитали. Имате ли ясна представа за щастieto? Казвате: „Искам да бъда щастлив човек, додея ми да страдам вече.“ В обикновения смисъл под думата „щастие“ хората разбират да нямаш никакви спънки в ума, да нямаш никакви спънки в сърцето, да нямаш никакви спънки в постъпките. Ти, като тръгнеш, нищо да не те спъва. Като обуеш обувката, да не те спъват, да ти прилягат, да са меки; пътят, по който вървиш, да е гладък, да нямаш никакви препятствия никъде, навсякъде да се

въртиш. Това наричат щастие. Щом се спънеш някъде, щом се образува някой мазол, ти си вече нещастен. Щастие – без спънки, нещастие – със спънки. Аз превеждам щастieto на научен език. Значи щастлив човек е човекът с най-малките спънки. Нещастен човек е, който има степенуване на страданията, който има много спънки. Всяка една мисъл произвежда една спънка в ума. Ти не може да мислиш. Спреш някъде, направиш една погрешка. Една погрешка в смятането знаеш какво дава – може да ти коштува скъпо. Или пък не си разположен духом, трепери ти ръката, чувствата не са установени в тебе. Молиш се. Може да удариш нож някъде, възбуден си, гневен си. Туриш ножа, ще направиш операция, която не е сполучлива, имаш отговорност. Или най-после може да направиш една погрешка в своите постъпки. Казваш една дума не на място, която за цял живот може да ти развали живота. Че каква дума може да кажеш? Кажеш някому: „Царят ще го убия като куче.“ Сложат те в затвора за една дума. Ти не си го убил, но те хванат, турят те в затвора. Съдят те, осъдят те на 20 или на 30 години. Отиде всичката ти младост. За какво? – Че си казал една дума. Питам сега: Знаете ли защо страдате? – Колко пъти вие казвате такива празни думи: „Аз ще го убия, аз ще му смажа главата.“ Нали сте казвали, че ще смажете главата като на змия? Ти говориш против царя. Ти нямаш право да кажеш, че ще смажеш някого, защото духът на Бога живее в този човек. Когато кажеш, че ще убиеш, ти си произнесъл нещо, което не трябва да казваш, ти ще намериш затвора за 10 – 15 години. За всяка дума, която казват хората, ще отговарят. Вие нямате представа какъв резултат произвежда всяка една дума. „Ще го убия, ще му смажа главата“ и т.н. Вие не знаете какво говорите. Утре някой ще говори за вас. Някой казва: Аз не мога да търпя еди-кого си. Ти още не си се научил на търпение. Какво значи търпение? Да имаш търпение, това значи да имаш барометрическо налягане. Само ако имаш търпение,

може да знаеш какво ще бъде времето. Защото, ако твоят барометър не е чувствителен да определя какво е налягането, тогава ти не може да определиш дали слизаш или се качваш. Ако твоето барометрическо налягане се увеличава, какво става? – Ти слизаш надолу. Ето какво означава туй слизание. Ти слизаш, но вече имаш условия. В долината растат много хубави плодове. По високите върхове растат ли ябълки, круши. На Мусала може ли да растат ябълки? – Ако имате цветарник с отопление.

Значи лансирам една идея. При сегашните условия жизнената енергия, праната, която е необходима, може да се обясни, но аз няма да обяснявам. Праната минава в по-нисшите пластове. В по-високите пластове праната не действа органически. Затуй растения не могат да растат. Предназначението на планините не е да произвеждат растения. Планините представляват складове на енергия. Долините са места, дето тия енергии се употребяват. Долините са житници, разплодници на земята. Планините горе, това са складове, там са хамбарите, семето. Планините не са направени там да растат растения. Те са хранилища. А долините са места, дето могат да се снемат от планините семената, да се сеят. Затуй в главата нищо не расте. Вие искате във вашата глава да израснат много работи. Главата е хранилище, стомахът е консуматор. Турено научно, стомахът е раят, дето се проявяват всичките Божии блага. Стомахът е раят, в който ние живеем. Какво считате вие стомахът? Стомахът е раят, най-красивата долина. Който не живее в този рай, той е нещастен. Било е време, когато човек е живял в тази долина. После като съгрешил, изпъдили го. И тази долина се качила на високо. Нали хората, като се разболеят, се качват нависоко да дишат по-чист въздух. Дишат чист въздух, но не живеят в рая. Сега мисълта е тъмна по единствената причина, че вие не можете да видите връзката, която съществува в природата. За пример, ако идете в едно планинско място и забележите, че всички

камъни са разхвърляни, повидимому всичко туй е разхвърляно отвън, но между тия камъни съществува връзка. Но тази връзка е от друг порядък. Когато нашата мисъл е празна, нещата са разхвърляни, ние не можем да намерим опорна точка. Не може да намерим, дали налягането на нещата се увеличава, дали се разширяват, дали се е увеличила топлината. Като се качваме по високите места, налягането се намалява, влагата почне да расте от нула до сто, топлината се намалява. Значи имате две намалявания и едно увеличение. Та казвам: Вие в живота нали се развивате в умствено отношение? Какъв е изводът? Щом един човек става по-учен, аз ще му предскажа, че този учен човек ще страда повече. Защо за мене е ясно, а за простия човек не е ясно? Той си мисли, че като стане учен, ще стане щастлив. Аз казвам: Като станеш учен, ще бъдеш нещастен. Невежиият, простият не страда. Аз считам, че като си прост, няма да страдаш. Много неща няма да знаеш, няма да страдаш. Ученият човек се качва нагоре по високите места, там има по-малко топлина. Щом има по-малко топлина, условията са по-неблагоприятни.

Онзи ден се качихме на Мусала. Водата там в бурето замръзна, имаше два пръста дебел лед. Замръзването не беше гладко. Повърхността бе вълнообразна, някъде издигната, някъде снишена. Аз не измервах дебелината на леда, но предполагам да имаше два пръста дебелина. Хората, които работеха там, градияха нещо, трябваше да разбиват с чукове този лед.

Та казвам: В умствено отношение вие трябва да разбирате законите на мисълта. Щом влезете в умствения свят, разширява се вашият кръг от знание. Щом се увеличава вашият кръг от знание, непременно ще се увеличават и вашите страдания. Представете си, че имате един телефон, който ви съобщава какво става по света. На едн-каква си ширина, на 45 градуса, едн-кой си параход се намира в ужасно положение, да му се даде помощ. Чувате, че в Ню Йорк едн-

коя си къща гори, 10 – 20 – 100 души изгорели. Чувате друго на телефона, че на бойното поле има сражения, толкова хора убити. Всичко това слушате. При това положение може ли да бъдете щастливи? Там къща изгорява, там параход потъва, там хора избити и т. и. После чуετε, че от градината си еди-кой си земеделец в Америка набрал хиляда крини ябълки. Като чуετε за ябълките, стане ви малко по-приятно, започнете да смятате кога може да дойдат при вас. Тия разсъждения всеки ден ги имате. Вие мислите през коя година ще бъдете щастливи. Казвате, че към 33-та година ще ви тръгне. Сега вие сте едва на 20 години. След 13 години – колко дълго пространство! След 13 години вашата градина ще ви роди хиляди килограма ябълки, ще ви тръгне. Казваш: „13 години има да се опъва!“ Едно пространство от 13 години, докато дойде щастието – може да пресмятате, колко път има да извървите. 13 години, това е движение. Ако върви по 20 километра на ден, за 13 години колко път ще измине? Аз турям, че се върви с биволска кола. По този път на щастието с биволска кола може да се върви. Сметнете 13 години по 20 километра на ден, колко път има да извървите до щастието. Значи след като извървите един път от 94 хиляди километра, вие ще дойдете до вашия рай, ще дойдете до обетованата земя. Някой път хората вървят по-малко. Мойсей като изведе израилския народ от Египет, колко години обикаляха? – 40 години се лутаха, въртяха се на едно място, което може да се измине за три месеца.

Та при сегашните условия на вас ви трябва една философия. Знанието, което сега имате, е разхвърляно.

Вие изучавате химия, физика. Но между химия и физика във вашия ум няма никаква връзка. Изучавате физика, много явления между физика, зоология, ботаника, антропология, после биология. Важното във всички тия науки вие го знаете, но всичко онова, което знаете, няма връзка с това, от което може да се ползвате.

Психологически вие казвате, че сте изучавали темпераментите: сангвиничен темперамент, холеричен, флегматичен темперамент или нервен темперамент, но в ума вие нямате връзка. Кои са хубавите страни на един нервен темперамент, връзката на един нервен темперамент? – Този човек мисли, той е нервен, но мисли. Какъв е сангвиническият темперамент? – Той е въздухообразен, в него има повече налягане. Какъв е флегматическият? – Разширение има в него. Ами холерическият? – Показва огъня, който е във вас. Сангвиническият показва барометрическото налягане. То какво показва? Нервният темперамент какво показва? – След като имате разширение, след като имате топлина, след като имате налягане, ще дойде дъждът. Колко дъжд е изваляло – това показва. Нали имате наука за измерване на дъжда? Как се нарича тази наука, която измерва падащия дъжд? Казвате, че на квадратен метър паднало 10, 20, 30, 40 литра вода. Колко е паднало от разширението, от налягането, от топлината? Ще преведете какви промени стават. По този начин като разсъждавате, всяка лоша промяна във вас не е по-лоша – ни най-малко. Вие криво тълкувате. Най-лошата промяна, която става във вас, това са добрите неща, които стават във вас.

Ще ви приведа един пример. Веднъж правех френологически изследвания. Имаше един знаменит българин, който се наричаше Шангов. След като му направих измерванията, говорихме за някои научни работи. Казва: „В нашия род има наследствена черта – на всеки две години трябва да се пуща кръв, иначе ни хваща лудория. Непременно, за да не направя лудория, трябва да си пусна кръв. Една година забравих да си направя тази операция, да си пусна кръв. Написах една статия, та ме налагаха хората, като ме срещнеха, с бастуни ме налагаха, та ми пуснаха толкова кръв, колкото аз сам си пуцах. Идват телеграми, писма от провинцията, изказват своите съболезнования. Аз се радвам, че ми направиха операцията, моята

лудория изчезна. Като ме биха, пуснаха ми толкова кръв, колкото сам си пусках. В света има закони, провидение. Аз, който бях забравил да си пусна кръв, провидението накара тези хора да ми пуснат кръв в едно нормално състояние.“ И вие по някой път като Шангов, случи ви се някое нещастие, пуснат ви малко кръв, какво лошо има? Ако не дойдат да пуснат кръв, някаква лудория ще направите. Следователно нещастията в света са предпазителна мярка. Те са предвестници на голямо щастие, което провидението ви е приготвило. Така ако разбирате, аз искам да ви наведе на една тема да мислите. Една тема, която има практическо приложение на числата. Ако имате условия, може да ви покажа начин, по който да се ползвате от неблагоприятните условия, за да се смени едно ваше състояние и да използвате, каквото провидението ви носи.

Ако вие не разбирате степените на числата във всевъзможни комбинации, вие не може да имате знание. Вие имате два крака. Може ли да имате и да не бъдете щастливи? С тия крака може да идете на Мусала. Вие няма да ги пресилвате, ще ги пазите. Двата крака са слуги, вие ще бъдете отлични господари на краката си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

38 лекция от Учителя, държана на 13 септември 1935 г., София, Изгрев.

Петнадесета година 1935 – 1936

ГОСПОДАР И СЛУГА

„Отче наш“

Ще прочета втори стих от трета глава от Посланието към галатяном.

Пишете върху темата № 1: „Зависимите условия на човешката сила“.

От какво зависи човешката сила? /„Условността на човешката сила или условията на човешката сила“. / – Тъй както е изказано: „зависимите условия“, като че условията зависят от човешката сила. Кои условия зависят от човешката сила? Зависимите условия на човешката сила или които обуславят човешката сила? То едновременно се подразбира, че условията зависят и силата зависи, защото туй, което обуславя нещата, само се обуславя. Запример, един човек обуславя един параход да плава. Направи го, и човек като влезе в парахода, и той се обуславя, той вече не[е] свободен, както на сушата. И той се ограничава. Мисълта е: кои са ония условия, които обуславят човешката сила. Или: при какви условия човешката сила се ограничава. От какво зависи силата на един оратор? „Силен човекът, – казва, – той говори“. От какво зависи неговата сила? – От неговата реч. Ако говори хубаво и ако знае как да ги поставя [думите], ако знае как да ги кове, – ораторът няма да ги кове изведнъж – ораторът забива гвоздеи, набива ги, чука ги. От какво зависи силата на един писател? Казват: „Перо има, знае как да го напише“. Единият е силен в говора, другият е силен в писането. От какво зависи силата на един борец? – От неговите мускули, да знае как да манипулира със своите мускули, в даден случай да знае как да съсредоточава силата в ръцете, в краката, навсякъде. Пластичен е той. И най-последно, в какво седи

силата на вярващия? На онзи, който вярва? – Вярващият не трябва да бъде страхлив. После, вярващият не трябва да бъде човек, който се колебае или отлага, туря ту едното, ту другото. Силата на вярващия зависи от неговата мисъл, от онова, което мисли. Той вярва в онова, което мисли; вярва в онова, което чувства и вярва в онова, което прави. Три неща: да вярва в своята мисъл, да вярва в своите чувства и да вярва в своите постъпки. Не трябва да е раздвоен. В какво седи силата на един певец? – В гласа му. В какво седи силата на един музикант – пианист? – В ръцете, да знае как да ги управлява. Силата се различава. Ако сравнявате силата на тия, най-различна сила има. Един е силен в словото, не може да бъде силен по мускули. Ораторът не може да бъде пехливанин. Някой път ораторът може да бъде пехливанин. Един анекдот има. В Америка, преди 50–60 години, американците в едно село обичали да кръщават своите проповедници. Всеки нов проповедник ще го кръстят ще го бият. Най-после всички проповедници се отказали, не могат да идат там; който иде – ще го бият на общо основание. Най-после се решава един и казва: „Аз ще ида“. Всички други отказали. Той предлага услугите си да иде. Той отива, но 12 души го чакат на пътя, да го кръстят. Той слиза от коня. Като се запретва, боксира се с 12-те души, набива ги хубаво, навързва ги и ги подкарва пред себе си. Така навързани ги вкарва в селото. Пък те се оплакват и казват: „Пратете ни един проповедник, не един стражар“. Но оттам насетне престанали да бият проповедниците. Значи той ги отучил. Един млад проповедник може да се бие. Навързва ги, докарва ги в селото, държи една проповед и главатарят на тия се обърнал. Оттам насетне всички престанали да бият проповедниците. Значи и да проповядва човек знае, и да бие знае. Бие се той, нищо повече. Някой ще пита: „Дали е право, дали е по волята Божия?“ – Чудна работа! Нима да те бият е по волята Божия, а да биеш не е? Щом си слаб, не е по волята Божия да биеш,

понеже, ако биеш, ще те бият повече. Щом си слаб, не бий, понеже ще те бият повече, значи, не е по волята Божия.

Казвам: Сега ще пренесете – в живота има условия, дето някъде човек [не] може да се самозащищава. Защото, ако рече да се самозащищава, ще пострада повече. Или пък другояче казано: Ако тебе те свържат с дебело въже, ти се мъчиш да го скъсаш. Трябва да [из]мислиш някой начин друг, понеже да го скъсаш не можеш. Сега, човек трябва да бъде предвидлив, да знае като отиде някъде, дали ще го бият или не. Трябва да предчувствува работите. Едно сравнение: една котка не може да бие една птица. Птицата, ако рече да се бори, подигне се нагоре, започне да маневрира. Ако птицата е в същото положение като котката – да се бори със своите сили – тя ще падне, но тя се бори със своя ум, с крилата си. Тогава котката ще дойде да се самозащищава. По някой път и вие не можете да приложите. Казвате: „Човек да не го е страх.“ Как ще започне да не го е страх? Представи си, че тебе те е страх от змия. Виждаш змия, трепериш. Всички хора са наплашени от змиите. Но за да се престрашиш, пипай най-първо не жива змия, но умряла. Като видиш някъде умряла змия, се трябва да я попипаш – да свикнеш, да прекараш ръцете си. Защо змията е студена? Страх те е от мечка – [когато] мечкари дойдат [и ги] срещнеш, като държи мечкарят мечката, ти попипай мечката по гърба. [В]се ще се окуражиш малко. Но вързани мечки, не невързани да пипаш. Природата почти същите методи употребява. Когато иска да направи хората смели, тя най-първо ще прати една мъчнотия малка да пипнеш. После прати второ, трето мече, четвърто, най-после дойде голяма мецана, голямо страдание. Казваш: „Бива, бива, но това вече е много“. Не че страданието е много голямо, но треперенето, страхът е повече от страданието. Веднъж, при един професор, който пушил с лула, влизат двама души апаши да го оберат. Той си сменя лулата и я насочва към тях. И двамата мислят, че е револвер. Подкарва

ги той в участъка и там те виждат, че е лула. Щом влизат, казва: „Горе ръцете, ще стрелям“. Неговата смелост и присъствие на духа го спасява[т]. Закарва ги в участъка и там те виждат, че ги сплашил с една лула. На колко души от вас ще им дойде на ум да се защищават със своята лула? Ти ще кажеш: „С лула не става тази работа, трябва някое оръжие“. Смел е човекът, изведнъж взема лулата и лулата става магическо средство; той им внушава, че е някакво оръжие. Значи, най-слабата мисъл в ръцете на един умен човек в някои случаи може да му помогне. Сега, децата ги е страх от змии, мишки, жаби, от какво ли не ги е страх. Всеки човек го е страх от нещо. И най-учените ги е страх. Учените хора от какво се страхуват? Ораторите ги е страх, музикантите ги е страх, певците ги е страх. Всички хора имат една страна, която ги спъва. Ораторът, запример, се бои да говори в един салон неотоплен. Студено е. Певецът, и той се бои да пее в такъв салон.

Сега, трябва да изучавате силата на човешката реч. Аз говоря за речта като нещо разумно. Речта – ония форми, които се създават от самата мисъл, формите, които се създават от самите чувства; туй съдържание вътре в думите, после, в постъпките на човека или в начина за изказване на постъпката. В една дума как ще изкажеш, в една дума какво съдържание, каква сила ще вложиш, ще внесеш. Даже у животните, някои кучета, които са толкова лоши, има известни думи, ако му кажеш то веднага се спре, като че ли иска да разбере. Има такива думи, те са едносрични, с един слог; има и двусложни думи. Някой път в селата ги употребяват. Като кажат на някое куче, веднага спира да лае. Често жени има, като кажат на някое лошо куче, за да не ги ухапе: „Ху, не те е срам“, като му кажат това, кучето като че слуша, даде ухо. „Ху, – казва, – не те е срам“. Та казвам сега: Кое е това, което въздействува на кучето?

Запример, кажете ми една силна дума. Според вас коя е силна дума? Коя дума може да произведе известен ефект? Запример, в един театър, ако кажете думата „Любов!“, какво ще произведе? Ще кажат: „Този е смахнат“. Ще се позасмеят малко. Ако кажете „Пожар!“ – в този театър всички ще бъдат на страх. Всичко, каквото има горе, ще наскочи. Ако е концерт, ще престане. Питам, в дадения случай защо действа така тази дума? Сега, защо [за] туй мощното в света, за Любовта всички плачат, а в един театър не обръщат внимание? [А] думата „пожар“, в дадения случай произвежда ефект. И на учени, и на религиозни, какъвто и да е, тази дума произвежда впечатление. Сега, аз ви давам този пример: „Тук има пожар!“ Приблизително, то е едно съвпадение.



Фиг. 1

Това /А и Б/ са опасни положения. Тук, например, [в думата] е ударението. Тези вълни, които излизат, имат някъде удари. Тези удари претъпяват хората. Ти, като кажеш една дума, която като удари, произведе един тъп удар, [така] че намалява чувствителността на човека. В думата „пожар“, [чрез] Ж-то и А-то: увеличава се знанието, силата на разбирането, затуй тази дума е силна.

„П О Ж А Р“ /натърти на ЖАР/. Не само тази [дума] е силна. Каква друга дума в български[я]език имате за „пожар“? Казвате: „огън“. Във всяка къща има огън. Ако кажете „огън“, какво ще кажат хората? Или да кажем, че [на] някои хора кажете „земетресение“. Но в дадения случай „пожар“ е по-силна дума, въздейства на съзнанието. Туй сега е практичното приложение. Сега, някой път в живота стават

постоянни възбуди, така че не може да утихнат. Каква дума трябва да туриш, която има сила и която да внася едно малко уравновесяване. Каква дума да ти кажат, или ти сам да кажеш на себе си. Ако има кой да ти я каже, е много добре, ако няма – ти сам да си я кажеш. Каква дума трябва да кажеш, че да утихнеш? – „Ще стана силен. Ще дойде един ден, когато аз ще стана силен“.

Да допуснем, че ти си един ученик, или в гимназията, или в университета – студент. Излизаш на дъската, професорът ти даде една мъчна задача, не можеш да я решиш. Казва ти: „Ти си слаб, не знаеш нищо“. Ти се обезсърчиш. Трябва да тълкуваш. Той ти каже: „Ти си бездарник“. Професорът не е прав. „Ти не знаеш нищо“, ако ти каже професорът, той е прав, но да ти каже, че си бездарник, той не е употребил думата на място. Може да ти каже, че не учиш – право е това. Но ако ти каже, че си бездарник, професорът е крив. Тогава, ако съм бездарник, безпредметно е учението. Но ако каже, че не учиш, че си ленив, то е друго. Ако ти каже, че си бездарник, той не разбира философията. Не знае защо не учиш, не си ученолюбив. Учил си много работи по един предмет, но това, което те пита, не знаеш. Казваш: „Много хубаво знаех предмета, но ме бутна там, дето не знаех“. Че като не си го знаел, ще те бутне там дето [не] знаеш. Като дават един предмет да се учи, ще знаеш всичките точки, ще знаеш всичко, не трябва да бъдеш силен само на известни места, но всичко трябва да знаеш. Не трябва професорът в нищо да те изненадва по този предмет. Та, често хората се изненадват в това, което не знаят. Не че не могат да го научат. Някой път хората правят погрешки като онзи търновски адвокат, който тръгнал от Търново за Севлиево, по работа. Имало едно място по пътя, дето ставали обири. Като пътувал този търновски адвокат, хващат го разбойниците на това място и го набиват хубаво, Намерили два кобура и казват: „Защо ти са тези кобури?“ – „За зор заман“. – „Ами от този зор заман има ли по-

голям?“ Те го били по единствената причина, че не намерили пари у него, и че носил кобури за зор заман. Той казва: „Друг път, като пътувам от Търново за Севлиево, ще нося най-малко 200 лева“. – Защо? – „За да не ме бият“. Ти като носиш кобури за зор заман, не ги дръж, извади ги, не да забравиш кобурите, когато те бият. Ти ще обмислиш, може ли да ги извадиш. Щом носиш оръжие, щом уповаваш на него, опитай силата му, нищо повече! Трябва да имате установени неща.

Казвате: „Човек трябва да се бори“. Какво подразбирате като казвате, че човек трябва да се бори в живота? По кой начин да се бори? Дан Колов като хване един човек от сто и един килограма, взема го, дига го и го хвърля. Ти сто килограма не можеш да дигнеш. Един слуга как ще се бори в живота, една слугиня как ще се бори, един ученик, един студент в университета как ще се бори? Професорът е пехливанин, всякога може да те гътне. Какво ще правиш ти? Вие как сте се борили със своите професори? Как сте се борили в живота, в университета? – /„Учехме“. / – Там сте били хитри. Студентите са много хитри. Запример, професорът е от женски пол. Той е малко красив. Погледнат женския професор, той стане мекичък. Ако е мъжки професор, женските студенти като погледнат професора някак си, току той изведнъж се промени. Той намислил нещо, но като погледне, събуди се в съзнанието нещо възвишено, благородно, професорът стане разположен. Аз казвам теоретически. Донякъде е хубаво това, защо не? Дойде един студент да се учи, казва: „Ако ме скъсаш!“ Не туй, ще туриш един мекичък поглед, ще се повлияе професорът. Някой казва, че човек не може да влияе. Но да влияе няма нищо. Нали борба е това? Ама да знаеш как да погледнеш. Друго може да имаш: като погледнеш, професорът стане по-лош. Не една бела. Или в даден случай, при големи мъчнотии, погледнеш мъчнотията така, че да не се плашиш. От една мъчнотия не се плаши!

Страхът естествено изниква в човека. Има един страх неестествен в човека. Всеки сам си го създава. Този страх не е на мястото си. Има страх, който развива въображението. Сега, ти минаваш през една гора, мислиш, че те гони мечка. Хрумва ти на ума да се качиш на едно дърво. Или мислиш, че разбойници те гонят, хукваш да бягаш. Някакъв страх имаш. Този страх играе важна роля в природата. Страхът като дойде, човек започва да мисли. Хубаво[нещо] е някой път страхът. То е една сила, която дава тласък. Но някой път не е на мястото си. Отиваш да държиш изпит, казваш: „Страх ме е да не ме скъсат“. Още не са те скъсали, а ти си въобразяваш, че са те скъсали. Певец си, ходиш да пееш някъде, страх те е, че няма да можеш да пееш. Или, дадат ти някаква тема да развиеш, казваш: „Няма да мога да я развия“. Ти създаваш един вътрешен страх. Много мъчно е човек да се справи с едно състояние, което сам си създава. И ако вие изучавате човешката природа, ще видите, че вие сами си създавате своите нещастия.

Ти като си станал сутринта, почесал си се. Студент си, приготвил си материята да държиш изпит, но засърбяло те тук, дето е центърът на страха, ти като се почешеш, събудиш този страх. Там, дето те сърби, не го бутай. Щом се почешеш, ще дойде едно състояние, ще кажеш: „Отде дойде този дявол, днес ли намери да дойде?“ Ти си се почесал на мястото, дето е страхът – ще събудиш този страх. Ти като отиваш да държиш изпит, не го викай да те изпрати, остави го да спи. Ти трябва на друго място да се почешеш. Някой отива някъде, почесва се зад ушите, той [центърът] се раздразни, веднага станеш неразположен. По някой път малките пипвания някъде произвеждат точно обратни резултати. Често ако се наблюдавате, ще видите, че нещастията произтичат от пипането. Затуй във възпитанието трябва да се обърне внимание на това. Аз като се бутнах, дето е страхът, усещах вече напрежението на страха; сега като се бутам на това място,

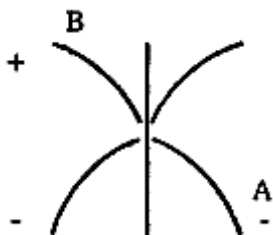
го ограничавам. Сега искат да възпитават човека. Да възпитаваш човека е лесна работа, но когато знаеш. Но когато не знаеш, по-мъчна работа от нея няма. Като стане човек, най-първо да не бута главата си. Не зная как вие ставате сутрин от леглото си. Наблюдавайте, направете поне за две седмици наблюдения как ставате и си отбележете. Ще забележиш как ставаш и ще забележиш при това ставане, как минава денят. Но ще видите, когато ви се случи – при вашето ставане – отбележете го, и забележете, как ще мине денят. Някой път ставаш, почешеш се, някой път не се почешеш. Някой път почесването докарва нещо добро, някой път има точно обратни резултати. Някой път се почешеш, докарва нещо на място, някой път се почешеш – не върви работата.

Сега, запример, певци има, които искат пеят. Той се спъва: Певецът, като дойде, възбуди се желание, амбиция, изпъчи си главата, не може да тури гръбначния стълб перпендикулярно, изскочи му коремът навън, подвие се гръбначният стълб, подвие се брадата – не върви. Той трябва да вземе едно перпендикулярно положение. Гърлото трябва да бъде съвсем свободно. Да не се стеснява, като излиза, свободен да бъде. Той не знае, като излезе как да застане и после, как да си постави езика – мъжецът горе затрепери и после започни да фъфли. Казва: „Късмет нямам“. Ти като излезеш, най-първо тури си ръцете в джобовете, надолу гледай към земята, не гледай публиката. Те мислят какво иска. После погледне нагоре, озадачи ги малко, после погледне напред, пак надолу, после надясно, наляво, надолу. Те виждат, че този човек е учен, той иска да ги изследва. Ще вземе малко лека поза. Не започвай изведнъж, да ги стреснеш. Някой цигулар като започне, дръпне лъка рязко, нагоре, надолу. Хубаво е това, знае как да го направи. Онзи, който иска като него да направи, ама не знае – не върви. Да ви приведа един анекдот. Анекдотът не е от музикалния свят, но е от света на любовта. Някой

млад момък се оженил за една млада мома. Понеже виждал, че е малко спривава, искал да ѝ даде едно педагогическо правило, да го не дразни. Още на първата вечер, когато си лягат, минава една котка. Той хваща котката и я раздира. Тя се уплашва и казва: „Олеле, тъй ще ме одере. Аз го мислех за добър, пък той какъв бил“. Уплашила се. Живели те десет години добре. Оженил се един негов приятел, не може да живее със своята възлюблена. Казва: „Как вие живеете с своята жена, какво стана?“ – „Котката стана причина добре да живеем. Раздрах котката“. Казва: „Лесна работа, и аз одирам“. Отива той, одира котката пред жена си, но тя му казала: „Късно я дереш“. Който не знае, ще направи като този, втория момък. Ти трябва да направиш нещо при ония условия, когато ще даде ефект. Когато няма условия, няма да те ползува.

Но въпросът е в произнасянето на човешките думи. Трябва да имате известни думи, които да ги повтаряте вътре [в себе си]. Често всички се спъват. Вие си казвате: „Бездарен човек съм“. Вие, като онзи професор, криво мислите. Може да си кажеш: „Ленив съм, не уча, страхлив съм“. Но никога не си казвай, че си бездарен. Знанието няма да дойде без учение. Ти ще кажеш, че си слаб, че баща ти не те пита. Не е въпросът там. Нито баща ти, нито условията в дадения случай. Ти не учиш, чакаш нещата по особен начин да станат. Такива идеи хората наричат идеи фикс. Тури си някой някаква мисъл и не можеш да избиеш тази мисъл из главата [му] – това е идея фикс. Та, в живота всеки трябва да има няколко думи, с които да си въздействува. Да допуснем, че вие сте крайно невнимателен, небрежен. Имаш един навик, едно небрежие, което е наследствено, и от тази небрежност много пакости произтичат. Какво трябва да се прави? Ще станеш, ще опънеш ухото си за долната част, после хвани другото си ухо. Хвани меката част на ухото, опъни я хубаво, като че някой учител те опъва за ухото, опъни я хубаво и трябва да знаеш защо те опъва. Като

хванеш ухото си, кажи: „Мисли!“ Нищо повече. Като хванеш ухото, трябва да мислиш. Вие не сте правили опити, да видите какъв ефект ще произведете. „То е въпрос, – казвате, – да се опъне ухото“. Другите хора опъват ушите, имат резултати. Ти няма да имаш, защото не си го проверил. – „Аз няма да опъвам ухото, ще мисля“. – Ти [не] можеш да мислиш, без да опъваш ухото. Ти някой път си нервен, сприхав, бърз си. Какво ще правиш тогава? Почеша си малко върха на носа. В човека има естествени движения. Хората се чешат по ноздрите от страни на носа. Не бутай там! Тук е конят, който ще даде ритник. Като се почешеш по върха на носа си, ще имаш други резултати. „Това са дребни работи“. – Някой път дребните работи имат грамадни резултати. Едно разумно побутване след време ще произведе цяло едно изменение на известно течение вътре в човека. Защото подвижването на ръката – то е разумен акт. Подвижването на дясната ръка – ти възприемаш нещо. Ти с ръката и даваш, и възприемаш.



Фиг. 1

Като дишаш, възприемаш нещо, като гледаш навън, ще предадеш нещо. С дишането ти възприемаш чрез носа, а с очите си ти предаваш. Някои неща гледаш – можеш да даваш, но някой път и с очите възприемаш нещо.

Когато дишаш, ти възприемаш, но едновременно със своите очи ти обратно даваш. Никога не смесвайте двата процеса да се втичат едновременно. Да кажем, процесът в А да съответства в В. Тогава вече в ръцете имате същия закон. Щом започнете да вървите, коя ръка

отива с десния крак? – /„Лявата“. / – С левия крак отива дясната. Тогава, когато десният крак е положителен, лявата ръка каква е? Може да ходите с десния крак [и дясната ръка напред], но то се прекръстосват краката. Като си прекръстосват краката, турците казват: „Карашкин“. Два начина има при ходенето Едни като вървят, си прекръстосват краката. Дълго време се изисква да ги научат. Турят им нещо във вид на букаи. Раванлия, като върви много добре, особено е, а карашкин е по друг начин. Като видиш някой харамия качил се на коня. Та казвам: Ние някой път вървим по навик, раванлийски. Природата обича „карашкин“, тя прекръстосва краката. Има коне, които вървят карашкин. Аз навеждам на някои малки неща, които човек трябва да ги усъвършенства в себе си. Не че от една постъпка зависи всичко. Много постъпки, много начини има, но човек трябва да знае в даден случай кой начин да избере, защото в самото възпитание на човека играе важна роля как отваря очите, как гледа, с кое око гледа. От много неща зависи. Някой път трябва да наблюдавате ония хора, които имат установен характер, добър характер – в стойката, в ходенето, в движението на ръката, в писането, в сядането – той има нещо много хубаво. Има нещо завършено. Онзи, който не е възпитан, хване стола, дръпне го, повлече го с шум и сяда на него. Другият е внимателен, побутне стола леко, без никакъв шум. Той, значи, услужва на високопоставен господин в себе си. Има едно същество, което седи хиляди пъти по-високо от тебе. Ти, физическият човек, си слуга, слугуваш на господар, който разбира. Вземеш стола и му кажеш: „Заповядайте!“

Господарят ще седне хубаво. Ако грубо му подадеш стола, казва: „Този слуга е невъзпитан“, той ще се обърне да те възпитава. Когато вашите работи не вървят, вие – човекът-слуга и вашият господар, сте в стълкновение. Аз го наричам този човек – слуга, „човек-животно“. Човекът-животно е крайно [невъзпитано] нещо. Всички погрешки в

света стават от човека-животно. Туй същество е толкова впечатлително, всичко, каквото вижда, подражава. То е папагал. Де каквото види, ще запомни, помни всичко. Като дойде, започне да преповтаря работите. Като папагал започне да повтаря [думите на] онези, умните, но те са все чужди работи. Щом види някъде, че не се обичат, дойде вечер, започне да ти разправя: „Не те обичат тебе“. Той чул някъде, че се не обичат хората, казва: „Другите не те обичат“. Той предава криво работите. Казва: „Не ви обичат, вие сте бездарник“. Той чул някъде „бездарник“, чул някъде, че „няма Господ“, казва: „Няма Господ“. Той всичко повтаря. Ти, ако тръгнеш по неговия ум, отиде конят в реката. Та, ще проверяваш всичко. Всички страдате от този слуга, който имате. Той ще вземе стола: търррр, търр, казва: „Заповядай!“ Ще обърне внимание на всички. Казва: „Знаете, господарят дойде“. Ще се развика и ще смути другите. Той, господарят, заради него [дошъл], но не и заради другите. Всеки един човек има и господар, и слуга. Двоен е човек. Но мисли: „Невъзможно е умният да направи погрешка. Аз, който зная, как ще направя погрешка? Ако аз правя погрешка, не аз, някой друг прави погрешката“. Някой път моят слуга като дойде, вземе перото. Той не знае да пише, не знае да говори както трябва. Казва: „Той не може да говори“. „Аз, – казвам, – сега не говоря“. На слугата казвам: „Като искаш да говориш, попитай ме. Ако ти кажа да говориш, ще говориш“. Казвам: „Спри се, да мислиш“. Но човекът животно е крайно щестлавно [същество], то се отличава с едно чувство – такова щестлавие, небивало; гордост няма, но щестлавие!

Тогава да ви приведа един пример: Седя един [ден] тук и си пея. Един[ият] обвинява другия, казва: „Какво си се надул като пуяк? Само показваш опашката навсякъде, разперил си се, първо място навсякъде вземаш“. Ругае го, хука го. „Пееш навсякъде, никой не иска да те слуша. Какво си се разкукуригал?“ Този, който укорява, е щестлавен,

защото горделивият човек се страхува да прави забележка. Щестлавният казва: „Аз мога да говоря“. У онзи се събужда гордостта, казва: „То [не е като] за тебе, за глупаци, невежи – за умните кукуригам. Аз си вдигам опашката само за умните, за като тебе глупак не е моята опашка“. Аз си пея, те се разправят. Аз ви представям една драма. Искam да ви представя едно вътрешно състояние: човек винаги се бори с едно чувство на щестлавие и едно чувство на гордост. Щестлавният е невежа, който ще те тури тебе в кривия път, в крива насока, ако не знаеш. Горделивият, ти – човекът на самосъзнанието – надигнал се, може да стане нещо от тебе. То е хубава черта, че самосъзнава. Казва: „Горделив човек“. Ако горделивият се гордее с онова, което знае, на място е гордостта, но ако се гордее с нещо, което не знае, то е друг въпрос. Безпредметно е. Казвам: Трябва да различавате. После, дойде някой, оплаква се: „Господ това не дал, онова не дал“. То е щестлавието в тебе. Казва: „Ти това нямаш, гледай хората какво имат“. Работил човекът, направил си къща; учил, станал учен; пял човекът, станал певец, музикант. Ти нищо не си направил, казваш: „Виж какво направили“. Има човекът, учил човекът. „Има, – казва, – защо[то] Господ му дал?“ Господ не му дал. Ти имаш толкова, колкото и той.

Сега, гледам някои как си внушават. Идва някой при мене и ми казва: „Струва ми се, че [ще] ми се случи нещо“. Слугата е това. Какво ще ти се случи? – „Мисля, че ще се удавя“. – Ще се удавиш в една река, една педя дълбока. Ще минеш през реката, небрежен си, ще паднеш във водата, ще станеш, омиеш се, това е твоето даване. Обаче, „ти предчувствуваш“. Ти започваш да си въобразяваш, ти в една педя вода не можеш да се удавиш. Можеш да се удавиш в някоя дълбока вода. Казвам: Често вие си представяте неща, както не са. Казваш: „След двайсет години какво ще правя? След двайсет години ще остаря“. Една млада мома се уплаши, казва: „Няма да се

оженя,[какво] ще правя?“ – Тъпан ще биеш. Хубаво, ако се ожениш, какво ще правиш? Щяла да остане неженена. Като се ожени, какво ще направи? Да обясня. Един свещеник идва при мен и ме пита: „Каква е разликата между вашето учение и учението на църквата?“ Той иска да ме хване. Казвам: Моето учение е учение на млади моми и момци, които не са оженени, а учението на църквата е учение на женени мъже. – „Как тъй?“ – Нежененият е свободен, с всички говори, всички го уважават и почитат. Той не се е самоопределил, свободен е. А пък онези, оженените, стражари имат те. Казвам му: Ти си женен, тебе ще те питат, що си дошъл тук на Изгрева, с чужди жени как ще ходиш? Един женен трябва да има едно верую. В Божественото учение човек е свободен; в човешкото – той е ограничен. Женитбата е форма на най-голямото ограничение, което хората сами си турят. Те криво разбират. Ако има един човек, който те обича, какво има да се съмняваш. [Трябва] да му туриш най-хубавите качества, по-добър човек от онзи, който те обича, няма. Ти започваш да го подозираш, постепенно казваш: „Няма любов“. В този човек, който те обича, трябва да имаш абсолютна вяра; ако ти обичаш някого, той трябва да има абсолютна вяра в тебе. Не трябва да храните никакво подозрение един към друг. Това е любов. Щом имате подозрение, въпросът е свършен, ти си женен. Щом няма подозрение, ти си момък, вървиш по Божественото учение. Има един порядък на нещата, който е свършен.

Та казвам: Нисшето в човека ограничава. Философски казано: Нисшето ограничава човека, висшето го освобождава. Туй, което те ограничава, то е несъзнателният живот; което те ограничава, то е привременният живот, привременните условия, от които трябва да излезеш. Туй, което те освобождава, то е Божественото, към което трябва да се стремиш. То са два процеса, всички го чувствувате. Ти чувствуваш, че нещо те ограничава – баща ти, майка ти, сестра ти, брат ти, обществото, държавата – навсякъде чувствуваш, че те

ограничават. Ограничението е вложено навсякъде. Това е един порядък, от който трябва да намериш изходен път. Онова, което те освобождава, то е Божественото в теб. Ти като влезеш [в Божествения порядък], ти ще бъдеш господар на положението. Една птица, която хвърка, е свободна от мостове, свободна е от тренове, от автомобили, от много работи е свободна. Туй, което вие мислите, че е потребно, за нея не е потребно. Тя седи на една степен много по-висока. Сега, вие искате да се освободите по един начин, дето няма освобождение. Ако имате три-четири автомобили, пак ще имате ограничение. Шофьорът може да ви прекатури някъде, не сте толкова сигурни. Дотогава, докато хората ти служат, ти всякога трябва да бъдеш нащрек. Онова, на което можеш да разчиташ, то е Божественото във вас. На него човек всякога може да разчита. Туй, което не прави погрешки, всякога е Божественото. Ако нещо може да даде стабилност на ума – да мислиш, да постъпваш хубаво, то е Божественото начало. Ако ти тръгнат работите добре, в живота че ти върви добре, то е Божественото.

1	2	3
2	3	1
3	2	1

Фиг. 3

Използвай тия условия, не нарушавай реда и порядъка. Ако не ти върви, гледай да се освободиш от човешкия порядък. Като влезеш в Божественото, ще ти тръгне. Човешкият порядък спира, ограничава; Божественият порядък освобождава. Те са психологически неща, може да проверите, ще видите, че е вярно. Има ред правила в окултната наука, които имат приложение.

Е[д]но ви давам, една формула. „Едно“-то означава положителният принцип, този, който движи света. „Две“ означава туй, което обработва нещата. „Три“ е резултатът, това са постъпките. Най-първо вървят числата отляво надясно. Положителният принцип върви отляво надясно. Във второто положение принципът върви отгоре надолу и третият процес отдясно наляво. Първият, отляво надясно, какъв е? Този процес, отгоре надолу, е инволюционен. Слизане има в по-гъстата материя, употребявате по-голяма сила. При този процес, отляво надясно, влизате в по-рядка материя. По този начин работите ще се уредят. Бялата раса, арийската раса, пишат отляво надясно. Семитите пишат отдясно наляво, а китайците отгоре надолу. Затова работите на китайците им са забъркани. Източните народи, семитите, китайците, вървят [от] лесните работи към помъчните. Евреите вървят като семити[те]. Отляво надясно е естествено. Вие вече сте слезли по първия начин.

Един квадрат може да се нанесе на човешкото лице. Да знаеш откъде да започнеш – той е магически начин, основан на законите на мъдростта. Трябва да знаеш в даден случай откъде да започнеш и как да започнеш. Ако започнеш правилно, няма да имаш препятствия; ако не започнеш правилно – ще имаш препятствия. Ако започнеш да слизаш, да копаеш кладенец, надали животът ще върви спешно. Колкото слизаш, работата става по-медленно, вече трудно върви. Ако започнеш по първия начин, то е – от мъчното към лесното да отиваш. Искате дълго време да се обясняват нещата.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

1. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27.

IX. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

ЧУВСТВО НА СИГУРНОСТ

„Отче наш“

Чете се темата: „Зависимите условия на човешката сила“.

Пишете върху темата № 2: „Старите и новите методи на самовъзпитание“.

Какво разбирате от този квадрат с неговите букви: Н. С. В. П., Н. С. Х. Я., Н. С. З. К., Н. С. Б.?



Фиг. 1

Всинца вие трябва да имате едно чувство на сигурност. Аз наблюдавам – на хората им трябва едно чувство на сигурност. В човека има едно чувство на сигурност, което определя нещата. Кой е сигурен в нещо? Щом има колебание малко, мислиш по един начин, по друг начин; постъпваш по един начин, постъпваш по друг начин, правиш опит. Казва се изобщо: „Търси се път“. Човек, който търси път, не е сигурен човек. Човек, който иска да бъде добър човек, той не е сигурен човек. Това са пътища. Искаш да бъдеш силен. Защо? Не искаш да бъдеш слаб, защото, ако си слаб, всеки ще те мачка. Пък, ако си силен, никой няма да те мачка. Всеки иска да бъде богат. Защо? Ако си богат, ще имаш много удобства, ако си сиромах, ще имаш много неволи. Искаш да бъдеш учен. Защо? Понеже ще избегнеш много неволи.

Сега казваме: Човек, който иска да се самовъзпитава, трябва да дойде до едно прозрение – той трябва да развива в себе си чувство на сигурност. Много пъти казваме, че имаме вяра. Но и ти като говориш за вяра, пак не си сигурен. Той говори за любовта, пише за любовта; като пише любовни писма, че като четеш, да ти настръхне косата от любов. Но той е пак несигурен. Каква е тази любов, че той сам не е сигурен. Той пише писмото, но казва: „Дали аз като пиша това писмо, [ще устоя] при най-големите противоречия, които могат да се проявят в живота?“ Онзи, който има това чувство на сигурност, той не се колебае. Казва: „Тази работа ще се уреди“. Казвам: На вярата сега трябва да се предаде едно качество на сигурност. Някой казва: „Сигурен ли си?“ – В какво си сигурен? „Сигурен ли си, че ще [ти] дадат пари?“ – Сигурността не седи в парите. Утре парите изчезнат, сигурността изчезн[е]. Поставиш своята сигурност в знанието, ударят те някъде в главата – изгубиш своята сигурност; поставиш своята сигурност в силата, утре изгубиш своята сила – то е нещо, което се губи. В човека съществува това чувство на сигурност. То не се губи. Каквито и да са условията, нищо не може да го засегне. В човека всякога има туй чувство на сигурност – ни сиромашия, ни болести, ни каквото и да е противоречие не може да го засегне.

[Някой, каквото и] да [му] дойде вътре, може да чувствава, но туй чувство нищо не може да го засегне. Тия хора, [които го имат], някой път ги наричаме, че са постоянни. Запример, някой иска да бъде добър, но няма сигурност. Той, като дойде [да] се намери на зор някъде, казва: „Не си струва човек да бъде добър“. Някъде е казано, че не може само с добро, [трябва] и лошо. Тъй е, но дойде лошото, казва: „Не си струва да бъда лош“. Значи, ни в доброто е сигурно, ни в злото е сигурно. Казва: „Не си струва, създадох си беля със своята постъпка“. Те доброто свързват с известна мекушавост – считат, че добрият човек е мекушав. Каквото му кажеш, го прави. Казва: „Добър човек –

кендехал “. Аз под думата „добър човек“ разбирам този, който има чувство на сигурност. Той знае, той има чувство на сигурност, него не можеш да разколебаеш. Та казвам: Всяка една добродетел, която не се управлява от чувството на сигурност, е слаба. Дали е добродетел, дали е знание, дали е любов, каквото и да е, то е един [компас], който определя посоката на движението. Ако имаш компас в мъглата, няма да се безпокоиш. Запример, какво е туй чувство: загубиш се в мъглата, нямаш компас, в мъглата какво ще правиш? Казваш: „Зная четири точки“. Къде ще ги намериш в мъглата? Къде е изток, къде е север, къде е юг, къде е запад, няма да знаеш. Извадиш компаса, той не се бои от мъглата, веднага казва: „Тук е изток, тук е север, тук е юг, тук е запад“. Компасът веднага показва. Този компас учен ли е? Не е учен, но зад компаса седи един, който разбира. Но някой път вие може да кажете: „Какво има в един компас?“ Щом имаш един компас, с тебе има едно същество, което ти показва чрез компаса; туй същество е, което се движи. Мислите ли, че като се тури една магнетична стрелка и се движи в една посока, че тя не е разумна? Аз приемам с вас едно: че е неразумна. Добре. Но неразумните неща показват разумност.

Как да ви докажа сега? Ето на: Л. Туй, което написах, разумно ли е или не? То, неразумното, разумно[то] го пише. Само по себе си това не е разумно, няма съзнание в себе си. Тази буква, дали аз я пиша или не, тя не иска да знае, неразумна е. Нито ми благодари, че съм я написал. Ако взема да извлека пак по закона – това буква ли е? Но разумното го прави. То, само по себе си не е разумно, но разумното го прави. Какво показва туй? Неразумното може да го турят в един кладенец: изгуби се кофата, ще я завържат, ще пуснат въжето, то влиза в кладенеца с ченгела да извади кофата. Неразумното слиза, да се прояви разумното. Там, дето има движение, пак има разумна сила – силата, която е в действие. Запример, аз сега тъй казвам:



Фиг. 2

Разумното е в туй движение, в тази точка. /Учителят пише точката на буквата. / В туй движение, в този път на движение е разумното. То ще дойде до крайния предел. /Учителят пише нагоре. / Завивам сега. /Прави извивката на буквата. / Сега, в туй движение е разумното. Казвам: Този предел се прекъсва. /Написа буквата. / Къде е разумното? Движението се [е] спряло. Разумното е в движението. Къде е сега разумното? Разумното в дадения случай се проектира в друго движение на разумното.

Вие сега казвате, че сте направили една глупава постъпка. Не е глупава постъпката. В тази, глупавата постъпка, ще се яви твоята разумност. Ако не направиш глупава постъпка, умен не можеш да бъдеш. Ако ти не направиш една глупост, умен не можеш да бъдеш. То е нова философия. Ако ти не можеш да направиш една квадратна глупост, ти умен човек не можеш да бъдеш. Ако направиш една квадратна глупост, ти си от големите умни. Ако направиш една квадратна глупост, ти си вече в пътя на разумността. Човек повишава в квадрат, знае да смята. Ако си такъв прост, невежа, как ще повишиш глупостта в квадрат? Щом кажат, че някой направил квадратна глупост, значи умен е човекът, знае да смята. Човек, който може да повиши глупостта в квадрат, аз го считам много умен човек. Ние считаме всички ония неща глупави, които нямат резултат. Запример, някой път има лоши последствия. Допуснете, че един човек носи шише с вода, удря шишето, [то] пада. Казва: „Глупак, счупи шишето“. Но след време на туй счупено шише израства едно от най-хубавите цветя, което струва може би сто пъти повече, отколкото счупеното шише и разлятата вода. Де е глупавата постъпка? Постъпката е

глупава, счупиш шишето, но от туй, счупеното шише и от разлятата вода изникват най-хубавите цветя. Ще забележите, че [във] вашия живот, при най-големите глупости, които сте направили, след това се придобиват много хубави работи. Ти, като направиш някоя голяма глупост, казваш: „Голям глупак съм“. След туй дойде една възвишена мисъл, нещо хубаво, ти мислиш, че си много умен. Щом помислиш, че си много умен, ще направиш някоя глупост. Като помислиш, че си много глупав, ще направиш нещо умно. Ту глупав, ту умен, ту глупав, ту умен, пишеш си.

Сега, вашите разсъждения какви са? Ще кажете: „Туй не го разбираме“. Защото сте глупави. Ами защо сте глупави? Само глупавият може да слуша. Като слуша, той поумнява. Умният, като речеш да му кажеш нещо, той казва: „Аз го зная“. Той става глупав.

Да ви приведа онзи анекдот за турчина, който не знаел български. Идва един турчин и иска да сплаши българите, казва: „Да не говорите по български пред мене, че аз разбирам. Ако някой се опита да каже нещо лошо по български пред мене, бой ще яде на сермия“. Сплашил ги той, че знае много добре български. Страхуват се селяните, говорят с него на турски. Един българин не знаел турски, пък видял, че му се запалила чалмата от чибук и казва: „Ага, чалмата гори!“ – „И него зная“. – „Ага, запали се дрехата от чалмата“. – „И него зная“. Най-после му казват на турски, че се запалила дрехата и чалмата. Казва: „Така кажи. Защо не кажете, че чалмата гори“. Исква вода да гаси. Той знае български, но като му кажат на турски, че чалмата гори, тогава разбира. Защото, щом знаеш, че си направил една погрешка, трябва да знаеш как да я изправиш. Казваш: „Грешка направих, аз го зная“. Ти не знаеш да я поправиш. Ти казваш, че знаеш български, но не знаеш езика. Затова мнозина казват: „Човек да познава себе си“. – Като учен или като глупав? – /„Като глупав“./ – А като много учени, във вас има такова привидно външно

благоприличие – уж че сте скромни, че нищо не знаете, а вътре като турчина казвате: „Аз всичко зная“. Но щом ви се запали чалмата, на турски трябва да ви кажат. Трябва да усетите болка, да разберете. Казват ви на български, че чалмата гори. Вие казвате, че разбирате тия работи. Разбираш, ама не постъпваш добре. Казваш: „Аз това го зная“, но това не е знание.

Казвам: Десният горен ъгъл на квадрата [Н. С. В. П.], този ъгъл представлява винопиеца. В другия ъгъл [Н. С. Х. Я.] – най-силният хлебоделец. В Н. С. З. К. – най-силният землекопач и в Н. С. Б. – най-силният борец. Всеки, хванал по един ъгъл, казва: „Като мене винопийца няма, толкоз вино пия“. Сега, да се направи сравнението. В какво седи то? Воденицата мели много жито, изкарва много брашно. Казва: „Отлична воденица, брашно мели“. Питам: Какво се ползва воденицата като мели брашното? Ако вие мелите нещата като воденица за брашно, какво ще се ползвате? Нищо не се ползвате. Около вас хората се ползват, но воденицата, камъните какво се ползват? Само имате глупавото щестлавие, че много брашно сте смлели. Бихте ли предпочели да бъдете една воденица да мелите брашно само? Ами [това] на какво мяза? Ами като воденица – седнете, че повтаряте десет, петнадесет години вашето нещастие, че как сте пострадали, че сиромашия. Воденицата върви. Питам: След като разправите всичките неща – колко сте нещастни, че баща ви, майка ви – какво сте добили най-после? От вашето нещастие други ще се ползват. Вие мелите във воденицата, но вие сами в дадения случай нищо не се ползвате. Следователно, не се спирайте върху целия процес на вашите глупости. След като направиш една глупост, продължи движението. Защото в глупостта ще намерите разумността. Глупостта ще изкарате докрай. Щом започнеш една глупава работа и я напуснеш, ти не си умен човек. Изкарай тази работа докрай. Да ви кажа една глупава работа. Представете си, че вие сте млад, срещнете

една княжеска дъщеря, много красива и веднага запали ви се чергата, искате да ѝ напишете едно писмо. Да допуснем, това са неща, големи изключения в природата. Нали в науката има такива големи изключения? Аз ги турям за научни изключения. Седиш сега, речеш да пишеш, поколебаеш се: „Да пиша или да не пиша“. После казваш: „Ще напиша, но дали ще отговори, как ще погледне?“ Колебаеш се. Аз вземам царската дъщеря като символ. Искаш да направиш една работа, колебаеш се, какъв ще бъде резултатът. Казваш: „Дали ще отговори или няма да отговори? Ами ако не ми отговори?“

Ще напишеш второ писмо. Ако не отговори, ще напишеш трето, четвърто. Най-после ще ти пишат едно писмо: „Ти си нахалник, ти си най-големият простак“. Отговарят ви. Нали е да се отговори на писмото? Че какво лошо има като ви кажат и простак? То е ваша идея. „Про-стак“. „Стак“ значи стока на английски. Казва: „Ти имаш стока, искаш да продаваш, аз не мога да ти купя стоката, ти имаш стока, но аз имам доста накупена“. Тя не може да купи стоката. Тя любезно казва: „Ти имаш достатъчно стока, ще извиняваш, не мога да купя стоката. Някой път, когато има нужда, ще имам пред вид, ще купя стоката“. „Ти си голям простак, нахалник“. „На-хал“. Какъв му е халът? Де е лошото в „нахалник“? Какво означава „хал“? Какъв му е халът, значи, какво му е положението. Халът му е добър. Сега някои от вас ще кажат: „Така лесно се тълкуват работите, но ти страдал ли си? Ти страдал ли си като кокошка – да ти отрежат главата? Вчера на един заек напълниха задницата със сачми и досега заекът едва се тътри“. И казва: „За тебе поне има закон да те защити, а за този заек – няма дума да обелят заради него“.

Казва: „Аз много страдам“. Що е страданието? Сега, по някой път вие искате да знаете защо са страданията. Страданието, то е едно глупаво положение. Ти страдаш, защото си глупав. Щастлив си, защото си умен. Не можеш да бъдеш умен, докато не бъдеш глупав.

Питам тогава: Как ще провериш думата, която кажеш на един човек: „Аз ви обичам“? Самата дума умна ли е? Ти даваш един скъпоценен камък, за да изразиш своята любов, своето високо уважение към него. Но камъкът взема ли участие в това, което ти искаш да направиш? Безразлично му е. Той не взема никакво участие. Следователно, нещастieto в живота седи в туй, че тия букви не вземат участие с мене. И реалността в живота аз разбирам: когато твоята глупост се превърне в разумност. Глупостта да се превърне в разумност, да престане глупостта. Сега ние започваме всичките неща с глупости. Ти казваш, че обичаш някого, нали? Защо? Какви са съображенията, че го обичаш. Ти почиташ някой високопоставен човек. Защо? – Имаш съображения. Сега аз ви навеждам: при сегашните условия трябва да знаеш – когато се запознаваш с глупавия, ще се свържеш и с един разумен. Неизбежно е. И най-умните хора в света правят глупави работи. Но зад всяка глупост има една голяма разумност. Идеята на глупавите работи [е, че] човек може да направи глупост. Имате един човек, който подарява на бедните, дава всичкото си имане. Казват: „Голям проstack, не знае да помага, изложи се на големи страдания“. Може тази постъпка да е глупава за него, но тя ще има добри резултати. Може да ви наведе много примери. С туй не искам да ви насърча да правите глупости, глупави работи, ни най-малко. Когато не искам да направя глупост, тогава ще я направя. Щом искате да бъдете умни, не може да бъдете. Щом не искаш да бъдеш умен, тогава ще бъдеш умен. Туй, което не искате, то ще дойде на главата ви. Когато не искаш глупостта, тя иде. Отподире идва разумността. Разумността, която очакваш, тя отпосле ще дойде да ти помогне. Тя ще дойде да ти послужи. Казва: „Ти направи една глупава постъпка“. Разумността ще използва всичко. Туй, което другите хора считат за глупаво, туй, разумното ще ти покаже: от глупавите постъпки какво може да излезе.

Една глупава постъпка ще я турят на работа. То е един камък на стъпало. Вие от глупостите ще направите стъпала на една хубава стълба. Ще кажете: „Как направи тия стъпала?“ – „Те са всичките мои глупави постъпки“. Ти [по тях] ще се качиш нагоре. То е един закон. Започнете с неща, в които няма съзнание. Тази азбука, тя не е разумна. Но зад неразумното в света, което няма съзнание, седи разумното. Туй, неразумното, човек може да го използва. Следователно, в живота ви, каквото и да ви се случи в даден случай: случи ви се неприятна мисъл, случи ви се едно неприятно чувство, каквото и да е в дадения момент, каквото и да ви се случи – разумно ли е или не е разумно? Ако не е разумно, ще знаете, че то е условие за вашето възкачване. То е пътят, по който разумното иска да ви изведе някъде. Така трябва да разсъждавате. Аз под думата „неразумно“, „глупаво“ много нещо свързвам.

Не искам друго да изброявам, понеже ако река да ви изброявам, ще се образува съвсем друг резултат. Тогава вие ще си извадите заключението.

Ако аз ви кажа: „Бъди добър!“ – „Не мога да бъда добър, докато не съм лош“. Но щом ти казвам: „Бъди добър!“ – аз разбирам: ти си започнал с лошото, върви нагоре, не се спирай там. Под тия думи разбирам, че ти си започнал с лошавината, но работи! Лошавината е условие да се прояви доброто. „Аз искам да бъда добър, не искам да бъда лош“. – Сега, щом искаш да бъдеш добър, върви в това движение. Как би се поправило лошото в света? И досега искат някои хора да поправят лошото в света. Как се поправя? Да ви дам един пример. Представете си, че вие имате мътна вода с разни утайки. Трябва да се прекара през няколко филтри: един, два, три, четири, пет, някой път може да трябват десет филтри, докато всичките чужди вещества се отделят. Лошото не е във водата, но водата има свойство да разтваря известни вещества и да ги носи със себе си. Те, и други

наноси – за растенията, и за други животни, за други същества – причиняват голяма полза. Ако ние искаме да се ползуваме, трябва непременно да филтрираме нещата.

Та казвам: Ако така не мислите, как ще организирате себе си? Един човек си свил веждите, образува се права линия и гледа надолу. Защо си свил веждите? – Защото на физическото поле има неприятности. Мисли, че хората не го уважават. Пари няма, къща няма, това няма, онова няма, свил вежди. То са факти. Какво трябва да прави сега? Идете тогава при растенията и научете се. Щом посееш едно растение, то ни най-малко няма да се оплаква, че го извадили из хамбара, от хубавото място, от хубавите [условия].

Щом го турят в почвата, не мисли, че го изоставили, че си е изгубило условията, но тук изведнъж пусне две коренчета, после един стрък нагоре. При най-лошите условия работи. Като излезе от хамбара, казват: „Просто е, не знае“. След време то ще даде един клас от 50–60 зрънца, от които вие се ползвате. В дадения случай, при вашите лоши условия, вие не можете ли да постъпите като житното зърно? Ако вие не можете да постъпите като него, питам: Де е вашата разумност? Вие ще кажете: „Да имам богат чичо, да ми даде пари“. Житното зърно търси ли някой чичо да му даде пари? Чичо му е там. Хване чичото, всичко хване, корени пуца. Вие чакате какво провидението е отредило за вас. Ще кажете: „Тук на ръката, хиромантистите ще кажат, каква съдба имам“. Хиромантистите казват големи[те] глупости, през които е минал човек. После казват и заложите, които са скрити в него. Хиромантистите, когато разглеждат какво е писано на ръката, виждат, че има по-малко добродетели, има повече глупости. Казва: „Възвишен ум има“. Той има възвишен ум, но много глупости прави. Казва: „Ти много благородно сърце имаш“. В какво седи туй, благородното сърце? – „Дълъг живот ще имаш, много кокошки ще ядеш. Здравословно си

добре“. Казвам сега: Не вземайте това за едно противоречие. Казвам: Науките са в прогрес, понеже в човешката ръка човек може да опита много работи, той едва сега е започнал да пише [по нея]. Вземете някоя ръка, има едва три линии. Някоя има четири линии, някоя пет, някоя стотина. Може сто линии да има, но като чете [тези] линии, трябва да ги съпостави. Цяла геометрия е пътят, по който вървят линиите. Има линии постоянни, има линии на човешката ръка, които се местят. Мести се животът, мести се и линията. Сега ние отиваме в една отвличена област. Вие влизате в стълкновение с един стар живот вътре във вас. Ти казваш на себе си: „Аз не искам да страдам“. – Как, кажи ми. Щом ти не искаш да страдаш, много право мислиш, но трябва да намериш пътя, по който да излезеш от тези страдания. Че не искаш да страдаш, много право мислиш. Ако само мислиш, че не искаш да страдаш, много право мислиш. Ако само мислиш, че не искаш да страдаш, то не е достатъчно. Казваш: „Аз искам да бъда много добър човек“. – Трябва да намериш пътя. Ти сам не можеш да бъдеш добър. – „Аз искам да бъда умен човек“. – Но ти трябва да намериш пътя, за да бъдеш умен.

Та сега, забележете, в съвременните народи има едно самовъзпитание. За бъдеще, когато учителите откриват буквите на децата, ще знаят с кои букви да започват, защото буквите възпитават човека. Ако ти си неразположен духом, нали така, започни тогава да пишеш така: */Учителят пише./*

Казваш: „Това ми останало на мене, учения човек, който зная да смятам“. То е едно временно положение. Че онзи математик който изчислява, ако не знае да чертае, той трябва да знае да чертае, за да направи известни изчисления. Той не може да направи известни изчисления, ако не направи известни чертежи. Изчислявате нещо, но трябва да имате известни данни. Запример, светнало се някъде, вие не знаете къде се е светнало. Може да изчислите колко е далече това

място, колко е далече облакът, но трябва да имате данни. Значи, ако си извадиш часовника и видиш след светването [след] колко минути е гръмнало, като знаеш колко път изминава звукът за една секунда, може да изчислиш [колко е далече това място]. Колко път изминава звукът [в секунда] – *„340 метра в секунда“*. / – Следователно, може да знаеш колко далеч е това пространство.

После, трябва да изучавате звука, човешките думи. Човешките думи влияят на човека. [Ако] трябва да произнасяте известни думи, не бързайте. Трябва да произнесете една дума така, че тя да произведе ефект, да ѝ дадете съответни трептения. На една дума може да ѝ дадете много силни трептения, може да ѝ дадете [и] много слаби трептения. На една ваша мисъл може да ѝ дадете силен подтик, може да ѝ дадете и слаб подтик или някъде може да [я] реформирате. От незнание човек при най-добрите условия може да направи погрешки. Искаш да направиш нещо, спираш.



Фиг. 3

Да допуснем, че единственият крак на котвата е по-малък, липсва известна естетика. На какво се дължи това? – То се дължи на вашата мисъл. Аз като дойда тук, по някой път не мога да пиша от вашите мисли, които са постоянно неспокойни. Те действуват на моята ръка. Понеже съм човек на свободата, оставям ръката свободна. Мислите на хората действуват, влияят. Щом съм сам, по-другояче пиша. Защо хората влияят? Като речеш да пишеш на дъската, трепери [ти] ръката, не можеш да пишеш. Като си сам, можеш да се изразяваш; като не си сам, пред хората не можеш да се изразяваш.

Кажеш нещо глупаво, след това кажеш нещо разумно. Казва тъй: „Не съм много учен човек, но четох нещо“. Ако си между учени, ще кажеш: „Аз не съм учен човек, прост човек съм, но научих нещо, което е важно“. Тия учени хора не искат да знаят, какво си научил. На тия учени хора ако кажеш: „Има много умни хора, които са свършили четири факултета, [но] не знаят това, че разумното започва от глупавото“. Ти не можеш да бъдеш умен, докато не си бил глупав. Всичките глупави хора имат стремеж. То е закон в природата: от неразумното към разумното. Възходящо движение. Следователно, аз ви казвам, за да се насърчите. Насърчението да работи. Ти може да кажеш: „Аз съм много глупав човек“. Радвай се, че си глупав, защото в тебе има съзнание, че си глупав. Има един подтик да вървиш, понеже в света съществува един Божествен подтик към слабите. Глупавият човек е слаб човек. Бог е винаги на страната на слабите. Този, глупавия, Бог ще го подтикне, ще каже: „Не се спирайте на това“. Защото глупостта винаги ще произведе един страх, едно недоволство. В глупостта, при страха, винаги ще усетиш едно недоволство, някакво страдание, някакво лишение от нещо. Ще дойде друго чувство на самоувереност. Казва: „Не бой се, всичко това ще се превърне на добро“.

Та казвам сега: Има някои неща, които вие трябва да приложите, за да се измени сегашният ви живот. Например, вие чакате да станете учени, да се подобри съдбата ви. То е механически начин. Вие вярвате, че някога ще дойде щастие отнякъде. Всеки е роден за щастие. Но този път, по който ние очакваме щастие, то никога няма да дойде. Щастие то ще дойде по друг път, дето ти не си чакал. Щастие то може да дойде само тогава, когато ти се откажеш от себе си. Дотогава, докато мислиш да бъдеш щастлив, ти сам разваляш своето щастие. Ами че, ако майката, посяла един орех, каже на своите деца – тези деца са толкоз любопитни – ще го отравят, ще го заравят и ще го

изхабят. Човек е много любопитен. Майката не трябва да казва къде е заровен орехът. Дойде щастието – отравяш, да видиш как ще поникне. Отравяш, заравяш. Не отравяй да видиш! Как ще дойде твоето щастие? Легни да спиш, да усетиш, че щастието [е] дошло. Щом гледаш корените на щастието, то няма да дойде.

Вие сега имате една философия. Казвате: „Да има човек на какво да се облене“. На какво човек трябва да се облене в света? Временно можеш да се обленеш на нещо. Можеш да се облягаш на своето щастие, можеш да се облягаш на своето богатство, можеш да се облягаш на своята сила – това са условия. Но ако искаш да постигнеш онова, непостижимото, ти трябва да имаш чувство на самоувереност. Под „чувство на самоувереност“ разбираме, че това чувство на самоувереност в човека е Божествено. Има нещо, което не може да се мени. Не го тълкувай. Има неща, които не могат да се менят в света. Те са постоянни. Това е чувството на самоувереност. Постоянни неща са, на които можеш всякога да разчиташ. Те нито се повишават, нито се понижават. Те са като високите върхове, които всякога като погледнеш, може да ги видиш, може да ги постигнеш. С това аз и не искам да изменя вашия живот. Не. В сегашния живот да имате търпение, онова, което се гради, да се довърши. Във вас вървят два процеса. Не разваляй Божествения процес, който върви в тебе. Има и друг процес във вас, който едновременно върви. Не спъвайте във вас Божествения процес с вашите мисли! Ти казваш: „Някой [път] човек трябва да се прояви“. Прояви се както искаш, но само за едно кратко време, за една секунда, после престани. Туй, което направите, за добро или зло, ще ви се върне. Аз ще ви приведа един пример. Един американец ми разправяше своята опитност. Той следвал в една колегия в Америка. Една от студентките, съученичка, негова колежка, влюбила се в него. Този момък, като честен ѝ казва: „Слушай, аз не съм толкова добър. Ти с мене няма да бъдеш щастлива, ти ще си

намериш по-добър“ и т.н. Той като ѝ говорил тя си поплакала. Отива той и се записва в университета. Щом като постъпил в университета, той се влюбил в дъщерята на ректора на университета. Тогава тя му казала същите думи, които той казал на онази мома. „Аз не съм за тебе, ти с мене няма да бъдеш щастлив, ти ще си намериш по-добра“. Казва му точно това, което той казал на първата. Каквото той изповяда на момата, че той не е за нея, и тази мома му изповяда, че тя не е за него. Вие ще кажете: „Кажи защо е така?“ – Защото не може да бъде другояче. Кое сега [е] по-хубаво да кажем на другите? Къде е лошото? Той казва, че не е за нея и другата му казва, че тя не [е] за него. Иде обратният процес. Та, кой за кого е тогава? Аз оставям тия процеси, те са временни. Тия процеси се предават вътре във вас. Външният живот не е нищо друго освен отражение на вътрешния – в човека, което става. Ако човек не разбира външното, как ще разбира вътрешното? Или, ако не разбира себе си, как ще разбере отвън?

Външното е глупавото, вътрешното е разумното. Тогава, трябва да започне един процес на разумното в света. Двата процеса вървят, посрещат се и си помагат. Неразумното, това са условията в света за разумното. Направил си една погрешка, тя е условие в тебе да се прояви разумното. Защото, ако ти не беше направил погрешка, разумното в тебе нямаше да се прояви. Но туй психологически е направената погрешка, тя не е погрешка, но условие да се прояви разумното. Ти си изгубил десет, но ти ще спечелиш двеста. Като спечелиш, ще кажеш: „Хубаво, че се случи тази опитност“. Ние всякога при загубите казваме: „Защо да ни се случи?“ – Ако не беше се случило това, разумното не щеше да дойде. Може да ви се види малко чудно, много примери може да ви наведе и да ви обясня това, което ви смущава. Но се спирам, аз не ви насърчавам да правите погрешки. Има известни погрешки, които като станат, не може да ги избегнете. Те ще станат.

Отиваш в някоя гостилница, слагат ти яденето, вкусно е, но след като ядеш, заболи те коремът. Свиване, повръщане яденето назад. Казваш: „Що ми трябваше да ходя в гостилницата“. Благодарение на туй повръщане, ти ще добиеш една опитност. Туй, което казвам, аз искам да го проверите, да добиете една опитност. Наблюдавайте се, проверете. Някои от вас искате да бъдете много умни. Аз съм забелязал, че някой като дойде при мене, иска да се покаже много умен. Покажете най-първо вашата глупост. Защото аз зная – всеки, който иска да се покаже най-първо умен, ще покаже своята умност, после своята глупост. Най-първо покажи своята глупост, после покажи, колко си умен. Ти най-първо показваш колко си учен, после показваш колко си глупав. Ще обърнеш нещата. Аз не казвам да бъдете глупави, но като дойдеш някъде, покажи глупостта си. Ами някога, нали, когато се запознавате с някого, вие стиснете ръката. После казвате: „Демагнетизирах се“. Втори път не искаш да се ръкуваш. Ти първо кажи: „Не искам да се ръкувам“. След време се ръкувай. Ти първо се ръкуваш – да се покажеш, че си любезен, после започваш да се оттегляш, че си се демагнетизирал. Дръж тази идея в ума си. Демагнетизирането е умният начин. Или другояче казано: започни с малкото.

При мене, като дойде някой, казвам: „Аз бих желал да бъда глупав като него“. Хората въздишат. Цели романи пишат. Някой богат човек, като мине покрай овчаря, казва: „Бих желал да бъда един овчар, да се освободя от тия неразбрани неща. Бих желал да бъда един овчар, да нося своята тояжка, да имам много спокойствие; надул си кавала, ходи спокоен“. Богатият се пържи в своето масло. Той иска да бъде като овчаря. Вие като срещнете някого, казвате: „Той е глупав, не искам да бъда като него“. След това ти направиш една глупост. Вие сте показали своята глупост, [а] мислите, че той е глупав. Аз бих желал да бъда като него.

В България американците, които идваха тук, не можеха да научат български по единствената причина, че не искат да бъдат глупави. В едно отношение гледам българинът [е по-] умен. Той като иде в чужбина, той много глупаво говори на френски, на английски, поправят го, най-после научи. А пък англичанинът и американецът – той иска да го научи добре, а тогава да говори. Докато го научи, той седи 5–10 години и пак не знае езика. Българинът, когото поправят веднъж, два, три, четири, пет пъти, най-после научи. Хубава черта е това. А пък в едно отношение американците са глупави, в някои отношения българите са умни. Глупавите умни стават, американците, които са умни, стават глупави. Американците, които са толкова умни, които са културни, имат нещо много неестествено. Като идеш на вечеря при един американец, той ще ти даде една голяма чаша кафе или чай топъл, след туй ще ти даде голямо парче студено да ядеш. Една рязка промяна. Няма американец, който при този начин на хранене да не страда от диспепсия. Какво нещо е диспепсията? – Крайно свиване на капилярните съдове. Капилярните съдове са в едно ненормално състояние, стомахът не може да смила, набират се такива сокове отровни. Диспепсия да не те хваща. Около тебе се събират всичките отрицателни мисли, ти ще бъдеш песимист. Ти имаш разстройство на стомаха. Казва: „Той е песимист“. – Стомахът е малко разстроен. От какво произтича? Пил топло, после студено. Топлото, това е разумното. Най-първо вие искате идеалната любов в света, казвате: „Искам идеална любов“. Пиеш една чаша от идеалната любов: хубав чай или кафе, след това изядеш такъв един голям парцал ледено, не е като българското 10–20 грама, но едно парче от 150–200 грама. След това – простудил се стомахът, усеща се неразположен. То е един навик, един обичай. Сега аз превеждам. В психическо отношение вие правите същото: вие изведнъж се разгорещавате, след това се изстудявате. Вие, като идете на баня, правите същата глупост:

като идете, най-първо се миете на топлия душ, след това – накрая, за да се калите, идете на студения душ. То е американско възпитание: най-първо топлата чаша, после студеното. Един стар брат искал да си направи удоволствие. Отива на баня, казва: „Много добре ми беше, постоплих се, пък рекох да се разхладя, пузнах студения душ“. Казвам: „Ти си направил една глупост. Най-първо[си] направил много умно – на топлото, но що си пузнал студената вода отгоре – то е голяма глупост. Ти, най-първо като идеш в банята, пузни студения душ, после топлото ще бъде по на място, отколкото първо топлото и после студеното“. Затова, първо започнете с вашите студени чувства, след туй с вашите топли чувства. Не започвайте с топлите и после със студените да свършите. Не започвайте с вашите добри постъпки и не свършвайте с лошите. Започнете с вашите лоши постъпки и свършете с добрите. Това е естественият процес в природата и във вашата мисъл.

Някой път се сприятелявате с някого, после казвате: „Аз съжалявам“. Ти, след като си приятел с някого, в края се покажеш студен. В началото се покажи студен, този процес аз считам по-естествен. Вие трябва да имате това като едно правило в себе си. Туй, което става отвън, ние трябва да бъдем целесъобразни със себе си. Човек не трябва да роптае против себе си. Има нещо в човека, което прави погрешки. Какво ще правиш, не можеш да го отделиш. Има нещо в тебе, което прави погрешки. Майката роди едно дете, което прави погрешки. Какво прави майката? Тя не го хвърля някъде. Детето направи погрешка, тя я изправи; направи втора, трета, четвърта, тя си поправя. Две–три години децата все правят погрешки, майката постоянно чисти. Казвам: Има нещо в тебе, което прави погрешки. Не можеш да му кажеш: „Не прави тия погрешки“. И да му кажеш, то пак ще ги направи. Ти, умното същество, ще поправяш тия погрешки. Ще кажеш: „Това дете ще поумнее“. Втори път направи, ти

пак поправяш. Няма да се минат две-три години, ще поумнее това дете. Тури тази мисъл: „Ще се оправи“. Направете опит. Вие може цял живот да прекарате в безпокойствие. Казва: „Нищо не разбрах от живота“. – Нищо не си разбрал, понеже не си започнал тъй, както трябва. Животът има смисъл. Гладуваш. Кажи: „Ще гладувам малко“. Ще дойде един хубав обяд. Пострадал си. След страданието ще дойде нещо много хубаво.

Казвам: за десет деня да правите глупости. Като лягате, да направите една глупост, пък като станете – да поправите глупостта си. За десет деня, като лягате, да направите една глупост, пък като ставате, да поправите глупостта си. Защото всякога, когато човек ляга, ще направи една глупост. Ти лягаш, не си доволен от юргана, не си доволен от пружината. Случило ти се някъде нещо, че не си доволен, и цяла нощ се обръщаш на едната и на другата страна. Пък дървеници има, не си ги изчистил, пък бълхи се явили. Ти като лягаш, да кажеш: „Гладен лягам, пари нямам тази вечер, закъсах“. Ти започваш да мислиш насън какво ще правиш. Като лягаш, казваш: „Дано да сънувам нещо много хубаво“. Кажи: „Дано да сънувам някоя глупост тази вечер“. Да ви приведа един пример. Идва при мен един българин иманяр. 25 години се занимавал да търси пари, всички заровени съкровища знае. Само по един знак не знае. Знае всички знаци, още един не знае и като го намери него – ще отрови богатството. Той чул за мене, че зная, и дошъл да му кажа последния знак. Идва при мене и започва отдалече да ми разправя. Казвам му: „Ти 25 години се занимаваш с иманярство, ако беше насадил лозе и го [беше] обработвал толкова години, сега щеше да имаш 200 000 лева“. Казва: „Един съсед ми развали работата“. – Как ти развали? – „Сънувам една вечер, че идва при мене един ходжа и иска да ми покаже мястото, дето е заровено съкровището. Та, на другия ден като стана, да го разкопая. Тръгнах с него и вече наближавам мястото, иде

един мой съсед, който имаше да взема хиляда лева от мене. Той ме хвана и казва: „Дай ми парите! Кажи, кога ще ми дадеш парите?“ – „Остави ме! Този човек ме води да ми открие едно богатство“. – „Не ме интересува, аз искам да ми дадеш хилядата лева.“ Сборичкахме се, ходжата си отиде и не дойде вече“. Казва ми: „Кажи ми мястото“. Какво да му кажа сега? Какво бихте му казали вие? Ходжата ще дойде пак.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

2. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2. Х. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ

„Отче наш“

Чете се темата: *„Старите и новите методи за самовъзпитание“*.

Вторият път пишете върху темата № 3: „Храненето като процес“ и втора тема № 4: „Връзката между органическия и неорганическия свят“.

Вие разглеждате въпроса като някой диалектик – де трябва да се тури запетайка, точка и запетайка, две точки, точка. Много пъти тези, които четат, не се спират на точката, не се спират и на запетаята. Мислите ли, че всяка една точка е турена на място? Някой път туряте запетая и мислите, че навсякъде, дето е турена, е на място. Запример, защо се туря запетая? – Тези, които [са]изучавали езика, разбрали, че е необходимо една малка почивка. Та казвам: В българския [език] защо туряте запетая? – /„За отдих“. / – Дайте едно предложение с точка и запетая. Ние се връщаме към елементарни работи, но от запетаята ще извадим малко вода. Туриш някъде някоя сонда и извадиш вода. Проста работа е, не всеки може да копае кладенец.

Въпросът бе за старите и нови[те] методи. В какво куцат старите методи? Старият метод за ядене в какво куца? Старият метод и новият метод по какво се различават? Кой е по-стар метод? Вегетарианството е един от най-старите методи. Тревопасните са по-стари, месоядците са по-нов метод. Тревопасните имат два стомаха, най-първо събират храната, после я преживят. Месоядците, за да се освободят от двойния стомах [и] за да се съкрати процесът, са внесли месоядството. Не само това, но [има] едно съкращение на труда. Например, ако ви се даде една тема № 5 да я разработите: „Кое [е]

онова в природата, което заставило тия животни да станат месоядци?“ Отначало допуснете, че всичките животни са вегетарианци. Нали всички били във водата. Значи, храната там лесно се добивала, разтворена във водата, но след като излезли на сушата, условията се изменят. Но във водата именно, при най-благоприятните условия, там се зародило месоядството. При най-хубавите условия се зародило месоядството. Учените биолози казват, че животът се явил във водата, понеже има най-добри условия. Но и при най-добрите условия се родило месоядството. Значи, най-нисшите животни с какво се хранят? Първоначалните клетки, според естествениците, с каква храна се хранят? – И между нисшите животни има месоядци. В зародиша на едно животно не можем да познаем, дали е месоядно или вегетарианско. Тези, паразитните растения, какви са? Паразитните са месоядни, теглят от соковете. Ако разгледате кристалите, растенията изядат кристалите. Какво ще кажат кристалите за растенията, които разрушават кристалите? Растенията се ползват, прилепват необходимата материя, изваждат всичките жизнени сокове. Сега, трябва да различавате: Тия процеси в природата имат съвсем друго предназначение и вземат специфичен характер. С този въпрос – дали животинска или вегетарианска храна трябва да се яде, то е частично разрешение на въпроса. Запример, ако вие искате да продължите живота, у растенията намирате най-дългия живот. Има растения, които живеят толкова много, че Матусал е нищо при тях. Има растения, които живеят 7–8 хиляди години. Матусал, колко години е живял? – 969.

Сега да се спрем на въпроса: Какво разбрахте под един стар метод. Стар метод е, че бият малките деца. Най-първо ги бият, после ги милват, после ги бият, а след това пак престават да ги бият. Запример, де е лошото в биенето? В биенето няма никаква лошавина. Да кажем, вие отивате на баня. Имате един теляк. Лошо ли е да имате

теляк? Не. Но, ако той протрие кожата, е лошо. Значи, много малко трябва да вземе. Или вие се миете със сапун? Защо се миете със сапун? Миенето със сапун, нов или стар начин е? Какви са вашите съображения? – „Човек мисли така“. – Или, някой път се бърснете, туряте сапун, или перете някоя дреха, сапунисвате я. – „Научно се обяснява“. – Добре, сапунът, който е добър за дрехата, добър ли е за лицето? Водата е най-доброто средство. Човек [трябва да] си мие лицето с най-хубавата, фина вода, която няма никакви примеси. Много по-здравословно действа. Добре, свикнал си ти.

Щом едно дете е упорито, да го биеш с пръчица, има резултати. Децата са упорити, защо? Има причини. Може да се намери тази причина в мозъка, към задната част, над темето. Дълго време трябва да употребявате пръчката, и пак не разбира. Някой път, както бият малките деца, така бият и големите. Във всички затвори някой път употребяват стари методи.

Да допуснем, ти отвън може да се справиш, но дойде вътре едно чувство, в тебе се яви нещо, което е упорито, какво ще правиш със себе си? Какво наказание ще употребиш? Сам не искаш, направиш нещо, раздвоиш се. По някой път човек е двоен. Трябва да знаете, че едновременно сте две същества в съдружие, имате общи интереси. Човек не е една личност. Казват, че човек е личност. Една двойна личност е човек. Някой път правиш неща, не ги искаш, пак ги правиш. Как ще си обясниш сега? Запример, някои хора имат желание да станат големи; други нямат желание да станат големи. Едни хора имат желание да станат богати; други нямат желание да станат богати. Едни хора имат желание да станат силни; други хора нямат желание да станат силни. Все са хора. От какво произтича желанието у едните? Някои искат да бъдат добри, други казват: „С добро не става тази работа“. Значи, в човешкото съзнание, човек има разни елементи. Запример, ти искаш да станеш голям човек – не си

ти туй желание, не е само твое, то не се е явило само в твоя ум. Съществува и на друго място. Ако вземете всички хора, не сте всички на един бой, различават[е] се. Някой път съжалявате, че не сте израснали. Не можеш да растеш повече. Някой израснал 150, някой 160, 170, 180 [см], два метра и спира. У някои растения, запример, растенето е много по-голямо, процесът на растенето е много по-голям у някои растения. Вземете една тиква, колко голяма израства тя? Мерили ли сте колко дълги стават тиквите? Каква амбиция има да направи един такъв голям плод? Казва: „Това е ум“. Тя иска да се прояви. Какво мислиш? Ти седиш и се смееш на тиквата. Защо българите са взели този символ, от де им дошло на ум да казват: „Тиква глава – голяма, не мисли“. Тиквата, значи, не мисли много. Голяма станала, не мисли; понеже всичко това наесен ще повехне, но тиквата след шест месеца нищо не вижда. Дойде някой, започне някоя работа. Казва: „Тиквешка работа, с големи перспективи, с малки резултати“. Ами защо не казват „динена работа“, ами „тиквена работа“?

Запример, някой път вие сте възбудени. Възбудил си се, можеш да имаш някакво възбуждение. Може някой път да си скърбен, може да си гневен, тъжен си станал, не знаеш как да си помогнеш. Ти казваш: „Той е дървенияк“. Но в дадения случай, ако ти си възбуден, този дървенияк може да ти помогне. Възбудил си се, не знаеш къде да туриш гнева. Ако идеш при дървенияка, туриш си гърба при него, той казва: „Няма какво да се тревожиш, ще мине, ще се успокоиш; много работи ми са се случавали, както не искам“. – Дървото ти казва това, дървениякът. – „Някой се разположил при мене, и аз сега искам хубаво време, не зимно време, студено, но нищо. По мене се качват, идват при мене, ядат и пият, пък нищо не плащат“. Дървенияк е той. – Та казвам: В известно отношение туй дърво може да ти помогне. Ако ти мислиш за дървото, може да се успокоиш. Ако си се разфучал, знаеш

какво нещо е фученето, не може да [не] знаеш. Разфучал си се, вятърът фучи. И човек фучи. Не е лошо да фучиш. Искаш да фучиш. Какво трябва да правиш? Представи си един хубав бор, започни да мислиш, фученето ще престане. Или, може да си представиш един динен бостан. Представи си един динен бостан с дини, започни да ги гледаш, веднага ще мине туй неразположение. Или, представи си някакво плодно дърво, веднага ще се смени това разтревожено състояние. При съвременното възпитание трябва да се върнем назад, да вземем всичките методи, които природата [е] употребявала. За себе си растенията може да ги употребите като един възпитателен метод при известни условия. Запример, някъде си много пасивен, искаш да бъдеш по-активен малко. Мързелив си, искаш да работиш. Започнеш една работа, отлагаш, отлагаш една работа, протакаш. Студент си, има да държиш изпит, първата сесия отложиш, втората отложиш, така мине година, две, три, четири, и най-после мине срокът, пропуснеш срока. Щом си мързелив, иди при някой кошер, седни да го слушаш. При кошера послушай [пчелите] като жужнат. При туй жужене в тебе ще се породи един малък подтик. Няма да станеш трудолюбив, но една-две години, в тебе ще се яви един резултат. Ако си пасивен, искаш да станеш малко по-енергичен, иди при някой водопад, при някоя река, и гледай как водата припка по камъните. След четири-пет месеца ще се роди желание и ти да търкаляш, като водата камъните. Ти седиш и казваш: „Аз не съм роден за нищо“. – Че ти тогава какво нямаш? Ти нямаш наклон, скорост нямаш. Искаш да бъдеш активен – ще имаш голям наклон; искаш да бъдеш малко по-пасивен – намали наклона. Някой път [толкова] си намалил наклона, че станал хоризонтален, всичката вода останала в застой – пасивен си: „Това не трябва да правя, онова не трябва да правя“. Най-после, човек трябва да бъде силен. Злото е един метод – да стане човек активен. Лошото е метод – да направи хората

активни, доброто прави хората пасивни. Дълго време [трябва да мине, за да може] добрият човек да направи нещо. Лошият човек не му мисли за последствията. Добрият ще мисли, ще каже една дума, ще мисли какви резултати ще произведе. Лошият казва: „Да му мислят каквото искат“. Той ще каже една дума, после ще го съдят. Добрият го мисли дълго време. Та, всеки човек, който мълчи, добър ли е? Всякога не е, то не е правилно. Но Соломон казва: „Глупавият като мълчи, минава за умен, а пък умният когато, много дърдори, минава за глупав“. Ти си даваш мнението навсякъде като умен човек, но твоето мнение не е валидно. Свършил си преди десет-петнадесет години, поддържах някаква теория, която била нова за времето. Ти не вървиш със съвременната наука. Ти си даваш мнението – според теорията преди петнадесет години какво говори науката. Но тази теория, от преди петнадесет години, е опровергана; ти лансираш известни идеи, другите хора казват: „Не си прав“. Веднага ще апострофират.

Казвам: В окултната наука има един метод, който трябва да се прилага. [] Допуснете, че това е един такъв терен. Как ще го обясните научно? Може да го обясните, но предполагаме, че и светлината има такъв терен. Светлината не минава по една плоскост. Изкусни малки колебания има. Значи, за да се нагъва етерът, трябва да зависи от нещо друго, се има причина. Туй нагъване не произтича от неговото собствено желание, не е неговото естество. Има по-голяма причина от етера, тя го нагъва. Нагънат е етера. Да обясня. Когато времето е тихо, водата е хоризонтална; когато има вятър, има едно леко люлеене на водата. Ако една лодка пътува по морето, какво ще забележите? Тя върви нагоре, надолу, люлее се. От движението на лодката, която върви по този начин – дига се и се слага – аз вадя заключение, че има едно малко вълнение. Ако лодката няма туй движение, считам, че времето е тихо. Значи, когато светлината върви така, има нещо, което вълнува етера. Следователно, тя, като лодката, достига до нас чрез

вълнение. Някой път има нещо в светлината, което вас ви дразни. Светлината е силна. Движението на този етер е някой път повече. Не всякога тия вълни са отмерени, както учените хора мислят. Не са прави. Някой път тия междини са по-дълбоки, някой път са плитки. Нагъването на етера не е еднакво. Различават се. Следователно, светлината, която ни се предава, която идва, и тя се различава. Туй движение на етера придава тласък на светлината – има едно усилване на движението на светлината. То има съвсем друго предназначение. Ние ще се отклоним. Какво е предназначението? Казвам: Има нещо в етера отвън. Етерът не запазва своето хоризонтално положение, той се вълнува. Това не може да се забележи с око; как са го забелязали учените хора? Голяма проникателност има в тях. Да допуснем, че вие се вълнувате. Има нещо, което не зависи от вас. Има нещо в природата, което ви кара да се вълнувате. Казва: „Вълнувам се“. – Де е лошото, че се вълнуваш? Не може да не се вълнуваш. Някой път няма да се вълнуваш, но някой път, въпреки желанието ти, пак ще се вълнуваш. Един прост пример. Допуснете, че имате приятел, вие сте богат търговец, намирате се в критическо положение. Имате да изплащате няколко полици, но нямате средства; имате стока, но не е продадена. Дойде приятелят ви, от него мислите да вземете – богат е, вие се вълнувате, дали ще ви даде или не. Защо се вълнувате в дадения случай? Имате нещо, което ви кара да се вълнувате. Или, вие отивате при един министър, да ви назначи за учител в една гимназия. Завършили сте, отивате да искате служба. Защо се вълнувате? Вълнувате се, как ще се обходи министърът, дали ще ви назначи? Вълнението от кого произтича, от вас или от него? Да допуснем, ти си министър, срещнеш една мечка, пак се вълнуваш. Обаче, [тук] сравнението е от [един] характер, а при мечката е от друг. Но пак почти произходът на вълнението е един и същ. И тогава не знаете какво ще стане от срещата ви с мечката. За нея си слушал

какви не истории, какви не лоши приказки – че плюла, че нападала, ще се върне някъде да тъпче. Като видиш мечката, вълнува се сърцето. Може да замине на друго място; като замине, озърташ се навсякъде, да не би друга да дойде. Ако за тази мечка майка ти, баща ти бяха ти говорили хубави работи, като видиш мечката, сърцето ще трепне ли? Като [те]погледне тя, между твоето състояние и нейното ще се образува една връзка, ти веднага ще трепнеш. Мечката, по психология, има много по-дълбоки чувства. Тя като обича, много дълбоко обича. Като те обикне, на свят ще те обикне. Тя като обикне, много се привързва. Но като те намрази, и 20 години да се минат, тя не те забравя, да се пазиш. Тя, докато не си отмъсти, не ѝ минава. Онези, които са проучвали психологията на мечката, са констатирали ред факти. Ако вие сте студен, веднага ви трепне сърцето, защото мечката много не обича студените хора, плюе ги. Но ако човек е с топло сърце, добър човек, тя е разположена. Понеже тя е същество на сърцето, разбира. Тъй като погледна, ще се позасмее, но мъчно се засмива. Ако ти се засмее, значи те [е] харесала. Щом те плюе мечката, трябва да знаеш, че в характера имаш нещо, което трябва да се измени. Тези, които ги е плюла мечка, си по три месеца ги е тресло. Аз лансирам един възглед за мечката, не съм констатирал. Мен всякога са ми разправяли, че мечката назад не се връща по пътя си. Човек на пътя ѝ не трябва да се поставя. Така са ми разправяли.

Може би преди 30 години ходих на Мусала и проверих, че мечката се връща по пътя си, по който [е] дошла. Така аз констатирах. Ние слизаме по Маричината долина, пътеката криволи, по същата пътека гледам: една мечка иде, слиза към Марица. Аз я наблюдавам: тя иде, навела глава, замислила се нещо, някакво приятно чувство има в себе си. Тя върви, аз я наблюдавам. За пръв път ми се случи да я видя в естествено положение. Тя върви така, харесва ми, иде, ще ни пресече пътя. До мене върви един евангелски проповедник, той

приказва. Виждам, че мечката приближава, наблюдавам всичката ѝ психология. Гледам, почти ще се срещнем, какво ще каже мечката. Тя вече наближава, иде до 10–20 метра, ние вървим и тя върви, не си дига главата. Замислила се, за вода отива. Казвам: „Слушай, една мечка иде насреща, да се поспрем малко, да мине“. Искях да вземем позиция. Този се хлъзна, имало едно дърво, падна, обърна се и си дигна двата крака срещу мечката. Аз спрях, гледам: мечката отвори очи – като фенери, една светлина излезе. Тя се обиди, никога не е виждала такова нещо – краката насреща. Тя се върна назад, отдето идеше, тръгна в обратна посока. Назад не се обърна да погледне, наблюдавахме я. Казвам на проповедника: „Ти с речта си не можа да уплашиш хората, но с дигането на краката уплаши мечката“. Казвам: Трябва присъствие на духа. Аз спрях, гледам: тази мечка бяга, побързо от кон бяга. Нагоре бяга и гледам, че има особено психическо състояние. Казвам: Не се страхувайте, мечката ще се върне. Като дойде някое голямо противоречие, тази мечка е дошла. Закъсал си, не се страхувай, ще се намери някой проповедник да си дигне краката нагоре, ще се намери малка причина, която да премахне мъчнотията. Имаш известни малки мъчнотии в живота си, не можеш да ги разрешиш по обикновения начин. Да кажем, дойде мечката у тебе – едно чувство се подига. Вълнуваш се. Какво ще правиш?

При изучаването на съвременната зоология, при изучаването на разните животни – вълци, мечки, – от чисто психологическо гледище, много пъти у децата може да се създадат много добри, но и много лоши последици. Като не знаем как да изучаваме животните, може да създадат лоши последствия. Ако аз бих преподавал естествената наука, щях да ги наредя в преподаването по съвсем друг начин. Ако искаме да имаме наука за възпитание, трябва да познаваме научните методи. Защото, когато изучаваме едно животно, все-таки, някое негово качество ще те засегне. Когато проучаваш вълка, все таки, ще

остане нещо у тебе. Когато изучаваш другите видове животни и растения, все ще бъдат за или против, все ще оставят нещо у тебе. Та казвам: Когато се намирате в едно голямо противоречие, растенията и животните като ги изучаваш, може да ти помогнат. Да кажем, един човек се намира в едно болезнено състояние: проучвай, чети за растенията! Имаш някои трудности в живота: чети за растенията! Това е като един вътрешен възпитателен метод. Някои мислят за някои добри хора. Трябва да знаеш за кого да мислиш. Тогава, в историята като се проучава живота на великите хора във всичките отрасли на науката, които историята ни дава, те ще допринесат нещо.

Та, при сегашните условия ние оставаме сами. Тогава, ти искаш да се самовъзпитаеш. Как ще се самовъзпитаеш? Ти от сутрин до вечер мислиш [за] себе си. Пакостта е там. Не мисли само за себе си. По някой път излез, погледни небето, помисли за онези хиляди [звезди] – те са параходи, които носят хиляди и милиарди същества – с каква бързина се движат. Погледни ги малко. – „Ще се отдалеча от пътя“. – То е влияние. Колкото и далеч да е тази звезда – светлината ѝ до нас достига за три години, за десет години, за сто години, за хиляда години – но тя може да упражни влияние. Има движения, много по-бързи от движенията на светлината. Като погледнеш, ако се свържеш с една звезда, тя ще упражни влияние върху тебе. Разбира се, звездите трябва да ги свържеш с разумни същества; тези, които светят, са разумни. Светлината е израз на разумност. Тогава избири според състоянието си една светла звезда. Да допуснем, че някой от вас е музикант. Той трябва да знае кой ще му помогне. В музиката трябва един стимул. Откъде иде стимулт? Музикантите често трябва да гледат звездите, защото музиката иде от звездите. Всяка една звезда има тон. Всичките като се движат из пространството, има една симфония – бетховеновата симфония е нищо пред симфонията на звездите. Пеенето на сферите, свиренето на сферите – то е от „Хиляда

и една нощ“. Някой казва: „Докажи го“. Стига човек да има тънко ухо, мога да му докажа. Но когато е глух, мъчно може да се докаже. Сега, забележете, то[ва] са наблюдения, моите научни изследвания. Онези хора, които са музикални, одарени, имат музикални дарби, са всякога по-търпеливи от онези, които не са музикални. Кой човек е търпелив? Търпеливият човек е всякога музикален. Може да каже, че нищо не разбира, но той е музикален. Кой[то] е търпелив, той е музикален; който не е търпелив, той не е музикален. Сега, някои хора са чувствителни. Не смесвайте чувствителността с нетърпението. Чувствителният не че няма търпение, той има търпение. Търпеливият издържа, издържливост има, с голяма издържливост се отличава. Човек, който не мисли, не може да бъде търпелив. Търпеливият човек мисли, разсъждава нещо. В него умът работи. Та казвам: За търпението е необходимо човек да бъде малко музикален. Не да излиза да пее и да свири пред хората, но на себе си да пее най-първо. Най-добрата публика за пеенето в човека е човекът. По-добра публика от него няма. Всички се стремете, като пеете, да се слушате. Като пееш, да не питаш дали другите хора го харесват. Ти, като пееш, се вслушвай в себе си. Ако всеки, като пее, се слуша, по-добре може да се научи да пее, отколкото, ако пита дали другите го харесват или го слушат. Ако преподавате някой път по пеене, карайте да се вслушват в това, което пеят. По някой път вас ви е страх, да не би да вземете някой фалшив тон. Тоновите не могат да бъдат фалшиви. Фалшивият тон е в определена гама. Имате вие определен тон, основен тон. Вземете фалшив тон, когато минавате от една гама в друга. Но за да вземете фалшив тон, трябва да има противоречие във вашите чувства. Ако чувствата ви са във възходяща степен, вие тогава бемолите няма да можете да ги вземете на свят. Диезите може да ги вземете. Като дойде повишение – върви, но като дойде понижение – не върви. Като сте неразположени, пониженията може да вземете добре, много

хубаво, но повишенията не можете. По някой път гледам певците, които пеят – тъжните песни пеят много хубаво, щом дойде до веселите песни – не може, има известна сухота. Живите песни не могат да пеят хубаво, не могат да вземат вярно. Вземете един тъжен човек, дайте му една весела песен, той никога не може да я изпее. Вземете един, който е тъжно настроен, бемолите хубаво взема, като дойде до диезите, не върви. Някой път диезите взема вярно, бемолите не може. Това са посторонни работи, специфични работи.

Когато доктор Гал изучавал центровете на мозъка, открил центъра на разрушителността – грамадна енергия има. Един, който се занимавал с петлите – ония петли, които са силни, бойци – забелязал, че у смелите петли главата при ушите е широка, и още намерил, че у миролюбивите петли е по-тясна. Намерил едно различие в главата на миролюбивите петли и хубавите бойци. Като сравнил с хората, намерил пак същото различие. Онези хора, които са миролюбиви, главата не е широка; онези, които не са миролюбиви, главата е широка между ушите. И други центрове вземат участие в това. Та казвам: Човек сам по себе си представлява една област, която трябва да проучва.

Има много външни влияния, с които човек трябва да се справи. Трябва да разбере законите и тогава да се съобразява. Онзи лодкарин, който влиза в бурното море, той трябва да бъде майстор, защото е изложен на опасност. Тия вълни могат някъде да го завлекат и той трябва да върви да ги пресече. Ако дойдат встрани, веднага ще го прекатурят. Някой път вие в живота падате. Тогава не сте вървели по същия закон, така да пресечете вълните. Като вървите, така да пресечете вълните, да не удрят отстрани – ще ви прекатурят. Тогава, мъчнотиите гледайте право в лицето, но и гърба няма да си обърнеш. Опасно е да вървиш успоредно с мъчнотиите – да те ударят в ребро. Върви насреща на мъчнотиите, или бягай – в гръб да те бият. Щом

вървиш успоредно с мъчнотиите, непременно ще се обърнеш. Никога не върви успоредно с мъчнотиите. Какво се разбира сега „успоредно с мъчнотиите“? – Не се примирявай с мъчнотиите. Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Не се примирявай, никакво примиряване с мъчнотиите! Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Не се примирявай, никакво примиряване с мъчнотиите. Или вярвай, или върви смело напред. Но с нея паралелно да вървиш, не! Онези мореплаватели почти употребяват същия метод. Следователно, с противоречиви мисли и желания не върви паралелно. Ние сега се отклонихме малко. То е нещо, което може да приложите. В мъчнотиите направо вървете, напред!

Как започнахме, каква беше основната мисъл? – Старите методи. Запример, старите баби употребяват старите методи, които са много благоприятни за тях. Детето е непослушно, тя му казала, че майка му е крива, баща му е крив и детето обича баба си, която го настройва политически против бащата и майката. Майката възпитава по един начин, старата баба по друг начин. Тази стара баба на младини възпитаваше както дъщеря си. Сега, като остаряла, дъщерята възпитава като нея, а тя прилага меките методи. Бабата прилага Христовия метод, майката прилага Мойсеевия метод. Майката казва: „Пръчица!“ Бабата казва: „Не!“ Сега, кой е по-прав? Бабата ли е права или майката? При децата да започнеш с Мойсеевия закон е право, но не само с Мойсеевия. Най-първо трябва да започнем с Христовия закон, после да влезем в Мойсеевия закон, и пак с Христовия. Може да ви приведа примери, може да ви аргументирам. Вие всякога започвате с Христовия закон, после ще дойде Мойсеевият закон. После пак трябва да влезете във фазата на мекия закон. Че така трябва да имате една баба, когато майка ви и баща ви ви набият, да има кой да ви утеши. Не е лошо човек да има една баба. Едно дете, затуй е

хубаво да има освен баща, майка, да има един стар дядо и една стара баба. Децата лесно да ги утешават. Ти съвсем си загазил, хванал те онзи кредитор, който има да взема от тебе. Той е баща ти и майка ти. Дойде някой, казва: „Той е лош човек, кожодер“. – „Остави, ти ще намериш оттук-оттам пари, ще се уреди тази работа“. То е баба ти. Не е ли по-хубаво да имаш една баба, която да те утешава. Трябва да знаеш за себе си, кога да иде[ш] при баща си, майка си и баба си. Вие имате две майки, двама бащи и по две баби. Едната майка е много строга, другата майка е мека. Имате и двама бащи. Някой път ще се срещнат меката майка със строгия баща, строгият баща с меката майка. Сега, бабата аз я вземам в дадения случай [за] меката майка. Тя е стара, умна. Казва: „Едно време и аз правех тия работи, дете е, защо ще го бия?“ Младата майка не разсъждава така. Старата баба казва: „Дете е то, не разбира. И аз като бях като тебе, не знаех тия работи“. Веднага ще се роди спор между бабата и майката. Кой е на правата страна? Бабата е на правата страна, майката е на кривата страна. Не искате да приучите детето, другояче не може, тя го обича, влиза в положението му. Казвам сега: Обичайте майка си, обичайте и баща си, обичайте и баба си, обичайте и дядо си.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

3. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11. X. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

ВЕЛИКИТЕ МУЗИКАНТИ

„Добрата молитва“

Каква ви е темата? – /„Храненето като процес.“/

Какво мислите под думата „процес“? По някой път казват, че „той имал процес“. Как е правилно на български да се каже, да се замени. Храненето съзнателен или несъзнателен процес е? Кое изпъква в човека, храненето ли изпъква или друго нещо? Храненето ли изпъква или друго нещо се явява? – /„Гладът“. / Да, гладът. Трябват ред обяснения. Пътувате в гората, срещате една мечка, разсъжденията ли изпъкват по-рано или страхът? – Страхът изпъква и след страха, какво иде? – Започвате да разсъждавате къде да бягате, къде да се качите. Страхът иде първо. След това иде една мисъл – бързо разсъждение. Значи, най-първо в човека иде гладът, после иде храненето като процес, как да уталожим глада. Гладът хранене ли е? Запример, гладът ще накара един вълк да се нахвърля върху една овца, да я разкъса; гладът ще накара една овца да се нахвърля върху тревата, да я опасе. Гладът най-първо постъпва по един начин – [гладните] да придобият това, от което имат нужда. Вълкът мисли право, не мисли да напада неприятеля; някой път и той може да нападне един бивол и нищо да не може да му направи. Биволът – даде си гърба към едно дърво и с рогата се брани надясно, наляво, и вижда [вълкът], че мъчно се напада един бивол. Вълкът някой път отстъпва назад.

Какво сте писали вие за храненето като процес?

/Четоха темата. / Щом е процес, какво трябва да се прави? Щом е процес, значи е непреривен, може да бъде процесът правилен или неправилен. Кое [е] онова, което спира правилността на процеса? Кое

[е] онова, което накарало хората да не се хранят правилно? Човек има вкус, [но] той не се подчинява на онзи вътрешен импулс. Защото има вътре един правилен импулс, но не се подчинява. Някой път човек разбира по особен начин. Да кажем, някой обича храната да е подсолена или да е подсладена. Те са второстепенни работи. В процеса на яденето колко трябва да яде човек?

Да кажем, съдят един човек; колко време трябва да продължи процесът? След като се яде, колко часа продължава храносмилането? Разно е времето при различните храни. Колко време взема месната храна, колко часа взема вегетарианската? Ако ядете домати, колко часа ще вземат, за да се смелят? Или, ако вземеш ориз варен? Добре, как ще си обясните вие един факт [?] – Казват, че човек, вървял по пътя съвършено изтощен, не може да ходи от глад, казва: „Пресичат ми се краката“. Нали трябва да се вземе храна, да се добие потребната сила? Ако след като си бил гладен и се нахраниш, дали след четири часа ще можеш да тръгнеш на път? След като се нахрани човек, след половин час тръгва на път. Питам: От къде се взеха силите да вървиш? Процесът на храненето още не е завършен, нищо не се е приготвило. На човека му се прекъсват краката; щом яде, се ободрява. При храненето, когато храната се дъвче, трябва да се задържа по-дълго време. В тревопасните животни храната се откъсва, поглъща се [и се преживя] – те имат двоен стомах. Човек трябва дълго време да дъвче; при дъвкането бързият процес е неправилен. Колкото по-дълго време се дъвче храната, толкова по-добре за човека. Понеже още когато се дъвче храната, част от енергиите се всмукват от езика и [се] изпращат. Като се обръща храната в устата, вече [се] изважда онази, потребната сила. След като се наядеш, онова, което езикът [е] изтеглил, то ободрява. [После] можеш да продължиш работата. Може да направите един опит: Онези, които ядат месо или пастърма, [да]вземат биволска пастърма; вземете биволска пастърма – туй само

за обяснение. Прекарайте храната без да можете добре да я сдъвчете [и] не ще може да ходите. Трябва половин час хубаво да се дъвче храната. Кога ще може да ходите по-добре, след като сдъвчете храната добре или след като не я сдъвчете? Казвам: Сегашните хора много бързат; понеже имат бързи работи, бързо ядат. Ето една грешка. Работата с бързане не се свършва. Запример, колко може да бързаш? Да допуснем, че ти си закъснял на четири километра разстояние, пропуснал си трена или трамвая. Колко бързо трябва да вървиш пеш четири километра, за колко време може да ги изминете? – „36 минути“. / В класа ще ви пишат отсъствие, закъснели сте. Четири километра трябва да изминете, какво трябва да правите, за да стигнете навреме? Ако имате пари, ще хванете едно такси. То е един процес. Бързо ядеш, понеже си закъснял, работата е бърза. Една работа, която е бърза, има нещо неправилно. С бързане работа не се свършва. Бърза някой събранието да се свърши или бързат хората, засяга ги [нещо]. Във време на война всички бързат да се екипират добре, всички бързат да не би да бъдат изненадани. Значи, процесът не е правилен. Щом започваш да бързаш в живота, то е един изключителен процес. Сега, в човека едновременно има много процеси, някои от тях са съзнателни, някои са несъзнателни. Да допуснем, имаш един процес. Сега, може като седите да кажете, че вас храненето като процес не ви интересува, какво от това като е процес? Може да не е процес. Една работа турена, трябва да я свършиш. Гладен си, ще ядеш сутрин като станеш. Не е процес, работа е. Заставен си да ядеш. Ако яденето е процес, тогава [защо], когато си болен, не искаш да ядеш[?] Като си здрав, сутрин като станеш, казваш: „Трябва да се яде“. Като се разболееш, не искаш да ядеш вече. Ден, два, три дни си болен, не искаш да ядеш. Здравият казва: „Ще трябва да стана, ще пътувам, бърза работа имам“. Болният казва: „Не искам да ям“. Той не се мърда, лежи човекът, казва: „Ни храната му

искам, ни на работа отивам“. Дойдат [близки и] казват: „Яж малко“. Казва: „Нищо не искам“. Бащата, майката казват: „Какво стана на това дете, ще умре гладно.“ Хубаво [е], когато слугата каже, че не иска да яде и господарят го кани, [както] майката го кани; [но] господарят го уволнява и казва: „Безпредметно е, щом не ядеш, щом не искаш да работиш, върви си“. Сега, ако храненето е процес, от де [е] дошло у религиозните хора: този процес те искат да спрат. Няма да яде човекът, ще пости. После, когато човек се разсърди, пак се отказва да яде. Щом се разсърди, пак казва: „Няма да ям“. При сръдната престава този процес, понеже сръдната произтича у децата от техните лични чувства. Тогава, при личните чувства, децата се отказват да ядат. При болест човек се отказва да яде и при събуждане на личните чувства пак се отказва да яде. После, децата се отказват да ядат, когато забележат, че не е турено в паницата колкото искат. Пак се отказват, като е турено малко ядене, казва: „Няма да ям толкова малко“. Отказва, че се е разсърдил; отказва, че е малко яденето; отказва се, понеже е болен.

Сега, какво е необходимо в един процес, за да бъде процесът правилен [?] Да допуснем, вие пеете. За да бъде пеенето правилно, какво е потребно? Вземете сега песента „Аз смея да кажа“. Там следват две ударения едно след друго. Няма да туряте легато, да туряте легато на [всяка] една нота не е практично. Как ще го поправим сега? Имате „Аз смея да кажа“ – на „ДА“ и на „КА-“ в думата „кажа“ имате ударения. Позволяват ли се две ударения едно след друго? „Аз смея да кажа“. Хубаво, в говоримия език, когато някой път хората говорят в българския език, не турят ударението дето трябва. Някой път и в английски, там имат правила, но някой път и на англичаните се подхлъзва езика, ударението не е турено на място. За да бъде на място [в песента], как може да се направи? – На съдържанието да [се] тури един слог, един слаб слог, но при туй построение без легато

трябва да го направите. Защото с легато е орташка работа. А орташката работа и кучета не я ядат. Като поставиш две силни ударения да следват едно след друго, според правилата на музиката може ли? Вие и в поезията имате силни и слаби срички, които се редуват. Да допуснем, че имате такъв един процес: Представете си две силни ударения хоризонтално вървят. Как бихте направили в музиката без легато и да бъде процесът правилен. За тази песен тук имаше цял спор. Тъй както е построена песента, за да се измени ударението, как трябва да вървят тоновете? Щом дойде до „ДА“ и „КА“ – може да се повиши, а „ЖА“ – трябва да се понижи. Понеже тук в песента [тоновете на] „ДА“ и „КА-ЖА“ вървят последователно нагоре във възходяща степен, там ударенията не съвпадат. Там МИ-то трябва да се снесе [или РЕ да се повиши]. */Учителят пее песента с повишение на тона РЕ при сричката „КА-“.* / Сега, така както го изпяхме, как е?

Сега, да не се намесват личните чувства. Имаме една погрешка, която трябва да се изправи. Не е важно кой е виновен. Представете си: през една дупка трябва да прокарате една ябълка. Дупката е малка, ябълката е голяма. Мислим сега: да обелим ли ябълката или да разширим дупката? Сега има две възможности. Да се направи дупката по-голяма, ще проврете ябълката; [но] имате друга възможност: да обелите ябълката. Тогава ще се поразвали тертипът на ябълката, но ще я прокарате. Сега ние искаме да поправим една погрешка. По-хубаво е да се прекара ябълката цяла. То е правилното. Сега, какво трябва да правим? Ако дупката не трябва да се разшири и ябълката не трябва да се смалява, тогава какво ще правите? Щом дупката не можеш да разшириш и ябълката не може да смалиш, вече са дошли до легатото. Легатото значи, че дупката не трябва да се разширява и ябълката не трябва да се смалява. Ще обиколиш с ябълката около дупката, през дупката няма да минеш, това е легато.

Аз виждам, че [не] трябва дупката да разтвориш, пък не трябва и ябълката да смалиш. Но въпросът е кога [точно] може да прекараш ябълката през дупката. Тогава няма ни най-малко легато.

[Поня]кога някой човек туря легато дето не е позволено. Има места, дето не трябва да туряш легато. Легатото, то е губене на време. В легатото друг е законът. Щом в пеенето се направи легато, съвсем друг процес следва. Във всички легато има по-мек тон, легатото мекота има. Това завъртане на тона внася известна мекота. Там, дето няма завъртане, пак тонът е хубав. Ако беше без легато, музиката губи своята мекота. Значи, един музикант, един певец турят по някой път известна завивка в един тон. Да кажем, вземат един и същ тон – СОЛ, като вземе с цигулката тона или певецът като [го] изпее, ако вземат тона СОЛ и направят да трепери, образуват се малко завивки, тонът става по-мек, по-приятен. Тонът има едно треперене. Образуват се големи междини, това треперене на тона дава известна мекота.

Тази песен ще се измени. */Един брат свири песента, както беше първоначално дадена и после с новото изменение. /* РЕ-то като заменим с ФА, ударението намести ли се [?] РЕ-то е прогресивно, ФА-то задържа на едно място – да спечели нещо.

Отиваш при някого, не иска да ти плати. Удряш му една плесница – [то е РЕ]. РЕ-то е марсиански тон. [ФА] – отиваш при някого, почерпят те с кафе и той ти плати. Казвам сега: Едно кафе трябва да почерпим. ФА-то на коя планета е? – На Луната. РЕ откъде има право? За предпочитане е да даваш, отколкото да вземаш. Но казвам: Друга философия има. В някои случаи по-добре е да вземеш, отколкото да даваш. Как ще го обясните вие? В някои случаи е за предпочитане да вземеш, отколкото да даваш. Как ще го обясните? По-добре е да даваш, казваме, но всякога може ли да даваш? – Само Бог може да дава. Той всякога дава, но и взема. Кога взема? Господ като види, че някой човек не живее добре на земята, взема му живота.

Господ като види, че някой човек греши, най-после взема му греховете. Значи, Господ взема от човека. Но във вземането Той всякога има предвид да облекчи, да не създаде по-голямо нещастие – вземе ти живота. По някой път като страдаш, страданието е процес. Някой път Господ вземе страданието, заминеш си от света, очистиш те. Казвам: Голямо изкуство е да знаеш как да даваш и как да вземаш. Кой би желал, като иде в един дом, да му вземеш вола, който не би желал като го срещнеш, да му вземеш товара. Казва: „Слушай, дай ми тази чанта.“ Какво лошо има в това? Ако вас ви плаши, да не би той като вземе чантата и да не ви я върне, то е друг въпрос. Но ако той вземе чантата само да я носи и после ви я върне, какво от това? Всички сега трябва да постъпвате умно.

Сега, РЕ-то трябва да го извадим от редовете, понеже го произвеждаме. РЕ-то трябва да отстъпи на ФА. В реда на нещата е това. ФА седи малко по-горе от РЕ. В гамата, последователно както са наредени тоновете по трептения, ФА има по-високи трептения. РЕ в следната гама е по-високо от ФА, но ФА със същата гама е пак по-високо от РЕ. Сега, като заменим РЕ-то с ФА, ще спечелим ли или ще изгубим? */Пак изсвириха песента по стария и по изменения начин./*

В първия случай вие имате един изработен морал, от който не искате да отстъпите, правилно, тъй трябва да бъде. ФА-то вече е един малък компромис. Щом заменим РЕ-то с ФА, ние вече имаме един компромис. С ФА се внася известна мекота, то е политика – изглаждаш. Най-първо отстъпваш, съгласяваш се, после пак се подемаш, пак тръгваш по своя път. Питам: Всякога пак трябва ли да поддържаме нашия морал? Представете си, че аз вървя по пътя и на пътя има деца, аз децата може да ги разбутам и да си направя път да мина. Но ако са силни хора, ще може ли да ги избутам? – Те ще ме бутнат. Тогава, кое е по-хубаво? – Да ги избиколя. Като няма никой на пътя ми, ще тръгна както аз искам, както аз зная. Нашият морал не

издържа, понеже не е абсолютен. Ако е абсолютен морал, трябва да бъде силен. Между силните хора ти ставаш малък, между дупките ще се провреш, изведнъж трябва да се видоизмениш. Тъй да държиш пътя, да минеш през дупките, без да ги засегнеш. Ако не можеш да минеш, ще ги заобиколиш. Ако са слаби деца, ще ги бутнеш, ще си пробиеш път. Сега, ще кажеш: „Трябва ли да отстъпя [?]“ – Пред децата няма какво да отстъпваш, ще разбуташ децата, пред силните ще отстъпиш. Представете си, че тази мелодия не можем да нарушим. Добре, ама ако пеете с РЕ, веднага ще ви осъдят на десет години тъмничен затвор, пък ако турите ФА, няма да ви осъдят. Тогава, как ще пеете? Да кажем, че има закон, изваден за песента. Сега без никакво разлагане ще турим ФА и без легато и ще вървим напред. Някои от вас, като сте сами, пейте го по стария начин, [а] в общото ще турим ФА и без легато ще вървим напред. Аз го установявам. Ако има погрешка на друго място, и него ще поправим. Тъй щото, узаконявам ФА-то. Щом РЕ-то не може да свърши работа, ще ангажираме ФА. Който свърши работа, него ще поставим. */Всички изпяхме песента с ФА.* / В пеенето силен човек е този, който прави погрешки и веднага ги изправя. Някой път ще ви накарам да изпеете една песен като новобранци, без да я знаете и после да я изпеете като артисти. Ние може отгоре на РЕ-то да турим ФА и който обича РЕ да пее, който обича ФА да пее.

Някой има ревматизъм. Аз ще му свиря нашата музика и после ще свиря своята, ще видим при коя музика ще мине. В природата има една неправилна музика. Не че не е правилна. Аз още не съм дошъл да свиря тази музика. Сега аз коригирам. Вие трябва да се приготвите, вие пеете така, както светът пее. Сега ще пеете, [не] както светът, за вас ще правите изключение. В тази песен думите „Аз смея да кажа“ – най-напред аз се страхувах, но сега съм герой, – „Аз смея да кажа“. Едно време не можех да срещна мечка, сега мога да срещна. Тя

погледне наляво и аз наляво. Както гледа и аз я гледам. Ако мечката срещне един праведен човек на пътя, тя не го закача. Ако никога не си казал лоша дума и не си направил нищо лошо, мечката ще мине, нищо лошо няма да ти каже. Но ако си говорил лошо нещо за тази мечка, тя ще се нахвърли отгоре ти. Тя знае, по миризмата ще те познае. Те са неща проверени. Един праведен човек, който никога не е говорил лошо за животните, може да мине покрай една змия кобра и нищо да не му направи; но ако не е живял праведно, ако е говорил нещо лошо, веднага тия животни ще се нахвърлят отгоре му. Защото и животните са страхливи; мечката е страхлива и смела. Ако ти, като я видиш, се уплашиш, тя добива кураж, ще дойде, ще те наплюе. Плюе, плюе казва: „Не те е срам, да те е страх от една мечка“. Плюе, плюе, плюе и си замине. Обаче, като я видиш [и] ти стане приятно, тя ни най-малко няма да те плюе, тя нищо няма да ти направи. Щом ти мръдне сърцето, ти се уплашиш, тя придобива смелост. Та, всичките ви несполуки в света се дължат на страха. „Бежанова майка не плаче“, казват. Който бяга, майка му не плаче; който не бяга, майка му плаче. Щом си лош, трябва да бягаш; щом си добър, може да не бягаш. Казвам: Човек трябва да създаде в себе си нещо положително.

По някой път български музиканти, големи авторитети, някоя песен коригирали, нагласявали и аз като я прегледам, начина по който са я написали, пак са направили погрешки. Те са на крив метод. Някои автори има, които пишат много хубави работи. Изгладени, един поправял, друг гладил, си такива велики хора по музиката гладили, гладили и много малко погрешки може да намериш. Великите музиканти малко погрешки оставят. Един намерил една погрешка, коригирал, друг коригирал, трети – всички коригирали. Първоначалният автор, който написал, казва: „Поправете онази погрешка, онази поправете“. Та казвам: Вие, докато не дойдете под влиянието на великите авторитети на музиката, музиканти не можете

да станете. Някой път ще ви държа една лекция – да ви наведе ред факти, да видите, че като запееете, при вас има един музикален свят. Авторитети има – ти щом съгрешиш, тия авторитети веднага ще те спрат, казват: „Там не е право“, веднага ще те коригира[т]. Ти пак направиш погрешка, дразни те нещо, не върви. Тогава [те коригират и] ще вземеш правилно. Той седи, коригира те, мине друг, коригира те. Ти пак свириш, те пак те коригират. Ако ги слушаш, ще се научиш да пееш и да свириш. Може в един ден да не се научиш да пееш и да свириш. Може в един ден да не се научиш да пееш, може и хората да слушаш, но като дойдеш да пееш, трябва да привлечеш Истинските музиканти. В един ден ще те научат, ако не в един ден, в една седмица ще те научат хубаво да пееш, ще ти дадат хубаво небесно вдъхновение. Когато нещата мъчно заучавате, вие сте в този свят, нямате съдействието на онези музиканти. Когато пеете правилно, имате тяхното съдействие. Има неща в света, които уреждат работите. Мене ми разказваше един офицер. Той ми разказа една своя опитност на фронта: „Един ден нещо ми казва: „Там ще заведеш войниците“. Заведох войниците там и целия ден не падна нито една граната. На втория ден извеждам пак войниците и те ми казват: „Господин капитан, там, дето бяхме вчера, е безопасно“.“ – „Нещо ми казва, че безопасно там няма да бъде, да отидем на друго място“. Войниците отишли на същото място, той отишъл на друго място. Падат толкова гранати, че нито един войник не останал жив освен офицерът. Не мислете, че дето сте били вчера, ще бъдете и днес. Тогава, вие сте пътник, не се вързвайте. Онези от невидимия свят, които гледат [ви нашепват].

Щом сте раздвоени, туй раздвояване не е правилно. Всякога една мисъл остава правилна, докато не си раздвоен. Има нещо, което е вмъкнато от тоя свят. Щом престане раздвояването, имате правилна мисъл, и работата, която ще започнете, ще свършите. Запример,

някой излиза, тръгнал, върви, после се спре, пак тръгне. Често някои аз спирам на пътя. По някой път казвам: „Какво тръгнал този по пътя толкоз бързо“. Той току изведнъж се спре. Той възприема моята мисъл, спре се да се урегулира. Пита: „Какво трябва? Ти казваш, че бързо вървя. Кажи ми как да вървя?“ Ако му пратя втора мисъл, той тръгне. Той пак тръгне бързо, втори път му кажа: „Няма да ходиш така бързо. Веднага измени темпа“. Сега, какво ми влиза в работа. Аз имам съображения. Тъй както тръгнал, ще се препъне някъде. Казва[м]: „Много бързо вървиш. Много бързо вървене не е хубаво, по-полека върви“. От невидимия свят, ти като тръгнеш бързо, ще дойде някой, ще внуши. Казва: „Много бързо вървиш“. Дойде внушението, тогава говориш със себе си, какво възприемаш. Радвай се, че възприемаш една мисъл и него ден тръгва всичко. В Божествената мисъл няма раздвояване. Там темпото е определено.

На място може да те бутнат. Вървиш, няма да има много хора; блъскане, по пътеката ще има слизване, качване. Няма да бъде пътеката много камениста, няма да бъде и много равна. Ще се прегърбваш, ще вземеш какви ли [не] методи. Казвам: Ще повикаме някой от тия, гениалните музиканти, ще поискаме от тях мнение. Каквото узаконят, ще кажем: „Така е. Погрешката е в мене“. Аз трябваше да напиша песента и да кажа: „Тъй ще пеете, нищо повече. Никакво мнение. Който иска другояче да пее, да си напише една песен“. Пък аз ви оставям свободни, да ви накарам да мислите и вие да работите, да вземете участие. Нарочно правя някои погрешки, но да ви дам възможност да мислите, как трябва да се поправи. Казва: „Не може ли да се напише по-хубаво?“ –[Не.] Защото никога не можеш да извадиш един човек, който [е] влязъл в локвата, докато не се оцапаш. Защото, за да не се нацапаш, трябва да имаш канджа, да влезеш в локвата. Като нямаш канджа, ще вдигнеш крачола си, ще го хванеш за ръцете, ще го извадиш, ще кажеш: „Как не те е срам да

влизаш в калта? Срамота е да се оцапаш“. Когато няма кого да вадиш, оправдава [ли] се влизането в калта? Та, по някой път е хубаво да се пооцапа човек, когато има защо. Казвам на този, който [е] паднал в калта: „Ти какво търсиш в калта?“ Той гулял, напил се и без да знае, в тъмната нощ влиза в калта. Той седи, не може да излезе, ще се удави. Казвам: „Още веднъж да не пиеш. Аз заради твоето пиянство се окалях, втори път ще бъдеш тъй добър да не каляш себе си и да се не калям заради тебе“.

ТАЗИ ПОГРЕШКА ТРЯБВА ДА СЕ ИЗПРАВИ.

/Това написа Учителят на дъската. /

Колкото човек е по-учен, толкова [повече] погрешки изправя.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

4. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18.

Х. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

НЕИЗМЕННОТО В ЧОВЕКА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? Каква е? – „Връзката между органическия и неорганическия свят“.

Четете темата. /*Няколко души прочетоха темата.* /

Вторият път пишете върху тема № 6 „Силни и слаби впечатления и какво е слабо впечатление“.

Ако някой би ви задал въпроса: „Каква е разликата между сладкото вино и силното вино, което опива, опивателното, как ще определите?“ Една разлика има по вкус. Сладкото има сладчина, но виното, което опива и то има вкус. Какъв е онзи вкус на онова, което опива? Нали сте пили вино? Някои от вас сте пили, но сте забравили. Вземете нещо друго: „Каква е разликата между сладкото и киселото?“ Съществена разлика има. Учете се да разграничавате. Вие всички сте склонни към обобщение. Обобщението не е още наука. Обобщаващ в едно изречение. Богатият е тежък, а сиромашът е лек; богатият е умен, а сиромашът е глупав; богатият е доволен, а сиромашът е недоволен. Има една съществена разлика между богатия и сиромаша. Като дойде до органическото царство, между сиромаша и богатия има грамадна разлика. Писанието казва, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Защо няма да влязат в Царството Божие, как ще го определите? Богатият през малка дупка не може да мине. Понеже Царството Божие [е] най-малката дупка, богатият не може да мине оттам. Следователно, за богатия трябва да има голяма дупка. Не може да влезе в Царството Божие, понеже не може да мине през малката дупка. Понеже сиромашът няма нищо, той може да мине през малката дупка, може да влезе в Царството Божие. Външната страна е това.

Това е в материално отношение. Ако кажем, че някой човек е богат с ум и добродетели, друг е сиромас с ум и добродетели, тогава кой ще влезе в Царството Божие? Пресилена е тази работа. Богатият няма да влезе, онези, които са материално богати, те няма да влезат в Царството Божие; които са сиромаси в материално отношение, те ще влезат в Царството Божие. Няма някой от вас, който не иска бъде богат. Значи, вие не сте кандидати за Царството Божие. Кандидат може да бъдеш за Земята, но не и за Царството Божие. Ама вие туряте едно малко определение: „Много не искаме, малко“. Значи, че с многото несправедно богатство не можеш да влезеш в Царството Божие. Тук трябва да се тури една дефиниция за несправедното богатство и праведното богатство.

Но сега, какво е предназначението на учениците от първо отделение, какво е предназначението на ученици[те] до четвърто отделение? Предназначението [е] да влязат в прогимназията. Какво е предназначението на тия от трети клас? – Да влязат в гимназията. Англичаните и американците трите класа наричат академия, учениците – академици, а 4-тите и 5-тите класове наричат колегии. Който свърши 4-тите и 5-тите класа, казват, че свършил колегия. Гимназистите, те са кандидати за университета. Студентите са кандидати за света. Питам тогава, кой ви е дал право без да свършите университет, да бъдете кандидати за света? По някой път искате да живеете в света. За да живее човек в света, той трябва да бъде подготвен. В природата ти не можеш да влезеш в известно царство без да бъдеш подготвен. На общо основание ще се подчините на реда в природата. Вие някой път протестирате в света, че нямате място, нямате туй положение, което искате. Че как ще имате? Тогава, трябва да имате едно определено понятие за света. Вие вземате обратната страна, тъмната страна на света.

Вие говорите за органически и неорганически свят. По нямане на думи го наричам така. Щом неорганическият свят стане органически, той е изгубил нещо, изгубил в едно отношение, спечелил в друго отношение. Неорганическият свят, щом стане органически, губи от своята чистота. Неорганическото е всякога по-чисто. В растенията има донякъде чистота. Щом влезете в животинското царство, там нечистотата още повече се увеличава. Като дойдете до човека, нечистотата е най-висока. У човека нечистотата е дошла до максимум. Човек е най-умното, но и най-нечистото същество. Грехът не е нищо друго, освен нечистота. Грехът е крайната нечистота. Туй, дето наричат грях, е нечистота. Най-нечистото същество е човек. Сега казват: „Кое същество е най-нечисто?“ Едно малко разграничение. Вие сега мислите, че човек е чисто същество. Голямо миене има от външна страна. Другите не могат да се къпят толкова, колкото човекът. Рибите, които живеят във водата, те надминават човека по миене. Вземете човека в неговото съзнание, в неговото подсъзнание, какви ли не мисли има, какви ли не чувствувания, които са нечисти. Всяка мисъл вземете не като грешна. Най-първо, нечиста е мисълта. Грехът е после, друго едно състояние.

Вземете сега за пример: По какво се отличават благородните метали от простите? Едните се окисляват отвън, нечисти стават, образува се една ръжда. У другите, благородните метали, окисляването у тях е много слабо или някои почти никак не се окисляват. Тогава значи, ако вие се окислявате, имате изобилно количество от най-[не]благородните метали. Вкисването е признак, че сте богати с неблагородни метали. Някои от вас, понеже не сте запознати със съвременната наука, която върви напред, ще видите, че много учени хора, хора в света, са деца просто в някое отношение. В едно отношение са учени математици, а в много малки работи са като децата. Учените хора, като паяка, отлично оплитат мрежата, но на

друга работа – не може. Много голям майстор е паякът, от една каша изплита една тънко влакно, но специалист е в тази област само. Той има понятие от метеорология. Щом се развали времето, взема в съображение известно положение. Той има известна стратегия, измерва геометрически. Като се пусне от едно място, построи нишката, прави математически изчисления, чака вятърът да го отвее, той се залавя за друго, започва да прави мрежата. И направи мрежата. В този паяк се събужда съзнанието, че той трябва да мисли при много големи несгоди. Ред поколения у тях са претърпели големи несгоди и [се] научили да предат. Кога са научили това изкуство, кой ги [е] научил да плетат такива мрежи? От незапаметни времена тия риби в океаните – някои учени хора намерили, че по опашките имат електрически лампички, на главите си, навсякъде имат такива лампички. Преди колко милиона години са го научили? Носят ги по наследство, като че се раждат с тях. Прави ги някой, окачва ги тия лампички. То е само посторонна работа. Лампите на рибите защо им са? Те не са за развлечение. Най-първо са да [им] показват храната. Може би и не искат да ходят в тъмно. Голяма тъмнина има там долу. Колкото пластове са по-дебели, толкова повече лампички имат. Направили си лампички, за да си намират храната.

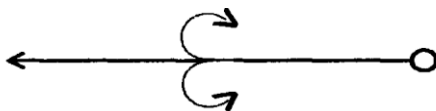
Та казвам: Знанието на човека е светлина. Щом ние говорим за човешкото съзнание и за човешкия ум, подразбираме светлина. Щом имаш ум, в какъвто и да е смисъл, този ум произвежда светлина. Тогава, лошите хора и добрите хора се отличават по едно качество. Лошите употребяват светлината само отвътре, а пък добрите – отвътре и отвън. По някой път, когато лошите искат да скрият своята погрешка, скриват светлината отвън, да не се вижда. Вътре я държат. А пък добрият, когато иска да покаже своето добро, той туря светлината отвън. Добрият туря светлината отвън, да се видят неговите дела, че са добри, а пък лошият скрива своята светлина, да

не се видят, че неговите дела са много лоши. Тогава, как ще определите? Казват за някого, че той си крие светлината. Защо я крие? Интересите не му позволяват. Запример, нали вие сте ходили в тия манифактурни магазини? Най-калпавите дрехи турил в най-затънтеното кюше, дето има малко светлина. В тъмното не можеш да видиш какъв е платът. Казват: „На светлината се разваля. За да не се развали платът, трябва да бъде на тъмно място“. Като го вземеш, той е най-калпавият плат, разваля се. Като го извадиш навън, виждаш, че не [е] такъв, какъвто го искаш. Те са неща, останали от памтивека у човека. Те са наследствени черти. Запример, един търговец, който турил тия, калпавите платове, на дъното, какви са неговите съображения? Има си свои съображения човекът. Или пък, някой гостилничар и той си има съображения, като остане ядене от миналия ден, туря го в новото, разбърква го. Пък и хлебарят прави същото. Останалия хляб, който не се продава, току размива го, тури го в новото замесено брашно. Прекарат го. По някой път в хляба намират някое парче от стария хляб, печено отново. Ядеш, ала виждаш, че хлябът не е така вкусен. Такива хора с малко развалят хубавите работи. Ти не можеш да намериш хубаво вино да те опие, постоянно налива[т] вода, увеличава се виното, престава да бъде опивателно. Най-първо било хас вино, после изгубва туй качество, понеже едно кило източи, едно налива вода, две кила източи, две налива, докато най-сетне виното изгуби своя вкус. Добрите хора на това вино хас струват, понеже виното става по-слабо; а онези, хасъл които пият, казват: „Не е хубаво виното, вода му е налял“. Ако иде сега един праведник, когато кръчмарят го докарал до последния номер на вода, какво ще каже? Ако се съберат двамата, ще имат диаметрално противоположни възгледи за това вино. Единият ще каже: „Калпава работа, не е хубаво това вино“. Другият ще го намери, че е хубаво за пиене: това вино се приближава до водата.

Та, във всинца ви има два противоположни възгледа: възглед[ът] на вашата плът – на пияницата, хасал бекрия. Аз наричам плътта баш бекрия. Аз наричам духа трезвия човек. Духът е трезвият, а плътта – хас бекрия. Сега, духът се стреми да възпита хас бекрията, да го направи въздържател. Там е всичката борба, говори му, учи го, доказва му. Той таман ще реши, че няма да пие, после пак се подхлъзне. Онзи пак му проповядва. Имат си работа сега. За да стане мисълта малко по-ясна, ще направя едно сравнение: плътта е месоядна, духът е плодоядец. Всички хора, у които плътта е силна, без разлика, са месоядци. Всички, у които духът [е] взел надмощие, са плодоядци. Няма разлика. Месоядството се дължи на силната човешка плът. Затуй тези вървят заедно. Онези, у които е силна плътта, имат благоутробие. След като се наяде, тегли му една чашка десетгодишно винце. Казва: „Хубаво е, в реда на нещата е“. В закона на плътта е това. Пък какво лошо има да пие човек винце? Какво казва там в свещената книга? То е за пиянството. Да пие човек, без да се опива. Лошавината във виното седи в туй, че виното е направено от ония много нисши микроби и от изверженията на тия микроби. Следователно, вече виното е развалило своята сладчина, в него се образувала една малка стипчивост, малка киселина, малка лютивина, после, то е опивателно и ограничава малко човешкото съзнание. Тия, низшите животни, оставят своите качества. Зная онези, които пият, някои от тях са много замислени преди да се напият, като се напият, оправя се езикът, дърдорици стават, дърдорят. Някой е мълчалив. Щом започне да се напива, започва да пее, дори като върви по пътя, пее навсякъде. А пък други, като се напият, извадят нож, искат да се бият. И със столове се бият, пехливани. Туй показва онези, които са направили виното, какви са били. Тия малки буболечици са внесли нещо много лошо във виното вътре. Сладкото вино е благословение, но това, опивателното – не. Ще ви наведе на друга мисъл: Не само

виното ферментира, но и човешките чувства ферментират. Има едно астрално вино, което ферментира. Ферментиране на чувствата има. Има едно вино в менталното поле, в умствения свят, умствено вино – и то ферментира. Известни мисли ферментират. Някои от вас сте въздържатели на физическото поле, но баш бекрия сте в астралния свят. Други сте въздържатели във физическото поле и в астралния свят, но в умствения свят сте баш бекрии. Пиянството не е само на физическото поле. Когато проповядваш въздържание, в трите свята трябва да се проповядва. В трите свята има пияници: на физическото поле пияници, в астралния свят пияници и в умствения свят. Има мисли, които ферментират и в умствения свят като ги приемеш. Та, при възпитанието, въздържанието е да се образуват чувства, които не ферментират, мисли, които не ферментират. Представете си, че [на]вас ви каже някой думата „мушеник“. Тя е чужда дума. Я я преведете, какво значи „мушеник“? Каква дума е тя? МУ. „М“-то означава слизване в една гъста материя. „У“-то в египетската азбука показва, че човек е обърнат с краката нагоре и главата надолу. Мушеник е човек, който слиза в гъстата материя и не знае [да] мисли. „Ш“-то е буква, която означава, че някой иска да направи нещо и да се прочуе. Една майка имала един син. Тя казвала: „Синко, и от тебе човек няма да стане, хората какво ще кажат заради тебе. Ще останеш незабелязан, никой за тебе нищо няма да говори. Ти къща няма да въртиш със своя ум“. Един ден той се напил. Върнал се вкъщи, легнал, къщата се върти, казва: „Мамо, ти казваше, че къща няма да въртя, но виж сега как мога да въртя къща“. Върти се къщата. Вестниците писали, че той се напил и направил един скандал. Казва: „Мамо, ти казваше, че няма да бъда прочут, ето – вестниците писаха за мене“. МОШЕНИКЪТ. Мошеникът има условие да се поправи. „И“-то, тази буква показва, че в края на краищата, след като направи много погрешки, от опитността ще дойде до заключение, че не си струва да

се живее така. Мушеникът е човек, [който]като се намери натясно, ще се измуши отнякъде, оттук, оттам, ще мине той. Той може да [се] каже „мушеник“, може да [се] каже и „шмекер“. Думата „шмекер“ откъде е дошла? Вие употребявате тази дума. Казвате: „Той е шмекер“. После казвате, че е долапчия, мяза на арменски долапи. Ама знаете ли какви долапи, дето пекат кафе. В думата „мушеник“ опасната страна е в „Е“-то /чертеж 1/, вдясно не е опасно, но вляво е опасно.



Фиг. 1

Сегашните хора като пишат, не може да си представите, каква голяма опасност могат да си създадат, ако не знаят как да пишат. Съвременните хора, в съвременната култура, мислят, че са достигнали до върха, като че не правят погрешки. За забелязване е, че в сегашната култура стават най-големи погрешки. Никога в света не са ставали такива пакости, както сега. В миналото прегрешенията на хората са били много по-малки, отколкото сега. Има нещо, което липсва. Сега хората търсят ред методи за възпитание. Някои учители спорят: трябва ли да се бият децата или не трябва да се бият; трябва ли да се наказват или не? После се оплакват учителите, че малките деца, учениците, не могат да седят на едно място. Това не може да седи повече от 10–15 минути на едно място. Децата обичат подвижността. 15–20 минути да ги държиш в едно съсредоточаване, е достатъчно, повече не може. Трябва едно развлечение. Ако учителят има един инструмент, пиано да кажем, на тия малките деца като им преподава десет минути, да иде на пианото – като започнат да говорят, да им свири няколко тона, децата ще утихнат. Той може, без да каже ни дума на децата, да ги накара да направят туй, което той иска.

Музикално може да ги накара. Сега ще иде, ще хване едното дете за ухото, ще го разтърси. Това ще почука по носа, онова ще почука по носа. И тогава се постига целта, но учителят огрубява. Ти ще хванеш за ухото един ученик, но тази линия на движение ще остави лоши последици у тебе. Или, ти искаш да направиш бележка някому, не знаеш как да я направиш. Ти не знаеш как да туриш линията. В дърпането на ръката има една линия, която влияе. Я ми кажете, когато някого искате да морализирате, по кой начин ще му кажете? Всички го правите. Кой е най-правилният начин, не го знаете, вследствие на това не се постига целта. Един приятел, по-стар, имал друг приятел, по-млад, и той ми разправяше, веднъж го повикал като свивал нагоре показалеца. Онзи кипва, разсърдил се, как да го вика така, с единия пръст. Как смее така да му каже, крайно се възмущава. Много други обиди му казал, не се разсърдил, но се разсърдил, защо така да го повика с пръста. Не се обидил от обидните думи, но от движението на пръста се обидил. То е едно движение, което не е хубаво. По някой път всички го правите. И прав е този човек. Той е сух кол, забит в земята, там всеки може да се блъсне, нищо повече. После, себе си как викате? И на себе си казвате така. Как трябва да си кажеш? Понеже този пръст носи благородството на човека, достойнството; благородството на човека седи в първия пръст. В астрологията този пръст е на Юпитер. Благородството и достойнството е в първия пръст. Трябва да цениш в какво седи това достойнство. Сега, това са отвлечени работи. Идеята, която може да се прокара, коя е? Вие най-първо няма да може да съедините нещата. Ако човек тури хоризонтално показалеца към вас, ще ви бъде ли приятно? Ножът, който ви посочва, или някое шило, с което шият обуца, то е първият пръст. Пръстът може да стане шило, може да стане игла, перо. Вземаш перото, пише[ш] с него, то е първият пръст. Ако не знаеш как да пишеш, можеш да напишеш много глупави работи с перото. И

Христос писа на земята. Какво писа Христос? Като написа, всички тези излязоха навън. При особени случаи може човек да подигне пръста си, но съзнанието трябва да бъде много будно. Като дигате вашия пръст, съзнанието трябва да бъде много будно, за да коригирате ония енергии, които ще се събудят. Запример, някой от вас се докачи. Най-първо, ако той иска да си отмъсти, ще си наведе главата надолу, има един ъгъл от 45 градуса наляво. Хората не разбират психологията. Вляво, то е гъстата материя, в която влизат. Мисли, по кой начин да си отмъсти, избира средства. Ти говориш, той, човекът, гледа надолу, той има други съображения. Други хора, след като се докачат, подигнат главата, дигнат носа. Казва: „Дигнал си носа“. В противоположна посока, вдясно, има един ъгъл нагоре. Ако навлезете в тия работи, ще влезете в друго едно противоречие. Ъгълът, който се образува, когато един човек си навежда врата, и главата наляво и надолу, означава едно. И онзи, който носа вдясно и нагоре, той мисли друго. Какво мисли онзи, който дигнал носа? Някои от вас, като се докачите, току си дигнете носа. Какво мислите да направите? Вие някой път, като сте правили това, какво сте мислили? Каква мисъл ви завладява? Едно положение всички го завземате. Взема човек една стойка, счита [се] за благороден. Донякъде е хубаво. Какви мисли преобладават в човека, не знаете, не знаете какво мисли. – „Мен не ме е страх, аз всички режа“. Като дигне главата, той преценява нещата. Там опасността е в друго отношение. Той си дава една преценка, предполага за себе си повече, отколкото може да направи. Казва: „Мислиш, че не мога да направя? Мога“. После, като дойде да го направи, вижда, че туй не може да го направи, наведе глава. Ученикът, като си знае урока, гледа нагоре, като го скъса учителят, наведе глава и държи ръцете отпред, надолу. Когато човек си държи ръцете отпред, надолу, то е един лош признак. Вие не подозирате това. Много деца си държат при известни случаи ръцете

така. Туй дете, като го скъсат, наведе глава, пусне ръцете отпред, надолу, казва: „Мен сега ме късат, но един ден като стана учител и аз ще ги късам. Те като дойдат онези, аз ще им дам да разберат“. Той ни най-малко не е добил тези уроци, да тури нещо по-благородно. Мисли, един ден като стане учител, да се качи на катедрата и той ще ги къса на общо основание. Някой път майката мисли, че детето като стои с ръцете отпред, надолу, е много смирено. Не, не, ни най-малко, съвсем друга мисъл има в него. Казва: „Мен сега ме мачкат и аз ще ги мачкам“. Мисли, като мачка другите, и той ще се подигне.

Кое положение трябва да вземе детето? Онези деца, благонадеждните, не си турят ръцете отпред и надолу, но свободно пуца[т] ръцете отстрани. Казва: „Скъсах ме, но аз ще поправа тази работа“. Най-естественото положение. Закъсаш, не си туряй ръцете отпред и надолу, за да се оправят работите. Тури си ръцете отстрани, ще се оправи работата. Щом си туриш ръцете отпред, няма да се поправи работата, ще направиш още по-голяма погрешка. Защото не може да има едно движение в тебе, ако няма съответна мисъл. Защото всяко едно движение, което ние правим в света, не е наше. Трябва да знаем, че има онаследени движения, но те зависят от един разумен или лош живот на миналото. Може би преди 100, 500, 1000 поколения са образувани в нас тия наследени черти. Те са разумни движения. Ние искаме да изправим поведението [си]. Трябва да изменим тия течения. Трябва нова мисъл да създадем в ума си. Да влезем в повъзвишените мисли, те ще дадат туй направление, което ще те освободи от навиците. Много от вас нали имате такива привички: като не можеш да разрешиш нещо, започваш да се чешеш отзад. Щом човек се чеше отзад, той търси начин да заобиколи по лесен път. Чесането отзад всякога разбира да минеш, да заобиколиш, да се справиш с една мъчнотия. Ти сега може да минеш тъй, но втори път ще се натъкнеш на по-голяма мъчнотия. Така дядо ти имал навик да

се почесва и ти се почесваш; или, дядо ти имал навика да туря пръста си отдясно на челото на долния край и ти туряш показалеца си там, да смяташ. Там са математическите способности. То е отношение геометрическо, формите са там. Трябва да смяташ по кой начин, при кои форми, при кои геометрически форми можеш да разрешиш въпроса. Някои се пипа отзад. Там са съвсем други чувства. На челото е умственият свят. Мислиш как правилно да разрешиш известни мъчни задачи. Някой туря пръста накрая на челото, някой седнал, замислил се, турил пръста на челото, мисли. Та казвам: Хубавата мисъл всякога има едно движение, една правилна линия в света. В тази линия има по-голяма надеждност за постигане [на] нещата. Хората нея са турили да означава линията на надеждата. То е котвата. То не е нищо друго, освен двата крака, подигнати на петите.

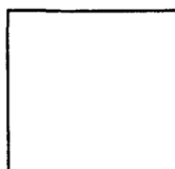


Фиг. 2

Пръстите показват умствената страна на човека, дланта представлява чувствения свят, ръката до рамото представлява физическия свят. Умствената страна са пръстите: астралният свят е дланта, физическото поле е ръката от дланта до рамото. Следователно, ако ти си господар на пръстите, в тебе умът работи; ако ти си господар на своята длан, ти си господар на своите чувства; пък ако ти си господар на ръката от дланта до рамото – [в] тази част да се свиват костите, [ти си] господар на ония физически условия, при които можеш да работиш. Онзи майстор на физическото поле винаги има сърчност. С туй свиване на ръката в лакета, много въпроси разрешава това движение. Но всичко зависи от движението на пръстите и от движението на дланта, и най-после зависи от цялата ръка. След туй всичко трябва да се преведе, трябва да се въведе в

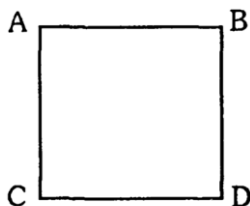
съзнанието, да знаем всяко движение към коя област спада. Някои движения спадат в подсъзнанието, някои движения – в съзнанието, някои – в самосъзнанието и някои – в свръхсъзнанието. Защото в даден случай, ако не можеш да предизвикаш едно чувствувание или една мисъл, разбирам в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и свръхсъзнанието, не можеш да имаш съответното движение, не можеш да имаш и резултатите, които очакваш. Та казвам сега: Ще ви дам едно правило. Мнозина от вас трябва да дишате. Някои дишат, но си навеждат главата наляво, надясно. Когато дишате, не дръжте главата наклонена, но не дръжте и главата много назад. Това е ъгълът на нормалното положение на главата. Какво означава $2/4$? Две четвърти от квадрата какво представлява? Как ще го разделите? – /„Половин квадрат“. / – [чертеж 2] В геометрията е много правилно, но в органическо отношение, три линии ще дойдат тук, имате $3/4$ и после имате $4/4$ – последната линия, имате целия квадрат – [ABCD].

Ако имате $1/4$ какво означава? $1/4$ как ще напишете в квадрата? $1/4$, $2/4$, $3/4$, $4/4$ как ще изразите? Ако имате $2/4$, тогава имате две линии в квадрата. Но само с линии не можем да изразим $2/4$ от квадрата, защото под $2/4$ от квадрата разбираме линии, които ограничават пространство с възможности. Туй пространство $1/4$, $2/4$, $3/4$, $4/4$ ние не разбираме линии само. Тогава поставяме: $1/4$ АВ, имаме $2/4$, тогава може да имаме АС. Но всякога под $2/4$ ние поставяме тия ъгли, които съответствуват [на взаимодействието.] Всеки един ъгъл, той е център на известна органическа деятелност.



Половин квадрат

Фиг. 3



фиг. Квадрат

Фиг. 4

Всяко пространство, затворено между две линии, които са турени една до друга, всякога показва, че две същества са в движение в правилна посока. Успоредните линии показват, че две разумни същества действуват. Щом линиите не са успоредни, съществата не са разумни, между тия същества има дисхармония. Само трябва да се знае, дали не се виждат така перспективно. Ако има перспектива, успоредните линии, ако ги гледате под ъгъл, някой път изглежда, че се пресичат. Те може да са успоредни линии, но перспективно се показват, че се пресичат, без обаче да се пресичат. Като гледате успоредни линии, те нали се виждат, че се приближават без да се допират. Кое е онова, което показва на нашите очи, че двете линии се допират? Това показва далечината в пространството на тия успоредни линии, които в далечното пространство показват, че се допират. Те отиват много далеч. Там, дето се пресичат, е най-далечното пространство. Следователно, ако тия линии виждаме, че се

пресичат, като се пресекат, те имат едно разширение. Следователно, две успоредни могат да ви дадат илюзията, че се пресичат. Те, без да се пресичат, може да ви докажа, че се пресичат. Те са успоредни, после се пресичат и пак стават успоредни /чертеж 3/.

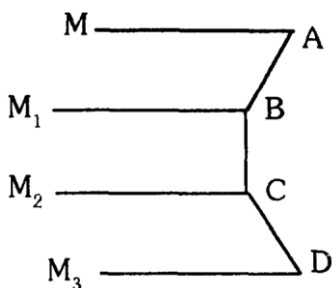


Фиг. 5

То е качество на съзнателния живот. Пречупването някой път зависи от съзнанието. Казва някой, че слънчевите лъчи се пречупват. Светлината, като се прекара през известна среда, „пречупвала се светлината“. Слънчевите лъчи никога не се пречупват. Където има светлина, има и сянка. Сенките се пречупват. Защото, ако слънчевите лъчи се пречупват, ако лъчите могат да се пречупят, те ще се върнат към слънцето и не могат да постигнат своята цел. Казват, че някои лъчи излезли преди 90 милиона години от някое далечно слънце и пристигат на земята. Тогава на колко места става пречупването? Не, светлината не се пречупва. Сенките се пречупват. Сенките имат отклонение. Светлината няма никакво отклонение. То са метафизически работи. Дали са верни или не? Те са верни за онези, които разбират; не са верни за онези, които не разбират. Щом светлината се пречупва в една призма, тя е много слаба.

Светлината не може да се пречупи. Има нещо, което се чуи в светлината, но не е светлината. Кое е това, което се чуи? Огънала се е сега. Казвате: „Един човек се огънал“. Един човек може ли да се

огъне? – Човек никога не се огъва. Огънало се неговото тяло. Или казват, че се отклонил един човек. Този човек, който не завзема никакво пространство – същинският човек не завзема никакво пространство – че накъде ще се отклони той? Кажете ми, туй, което не завзема никакво пространство, къде ще се отклони? – Не може да се отклони. Той е безпространствен. Всичките пространствени неща се отклоняват и се огъват, а пък човек, който не завзема никакво пространство, той не може да се огъне. Огъва се неговото тяло, огъва се астралното тяло, огъва се менталното тяло. Съзнанието може да се разшири, то може да се огъне, но същинският човек, този, който постига, той е неизменяем. Той всичко изменя, но сам не се изменя. Не може да го измениш. Той всичко изменя. Мисълта е малко неясна, нали? Та ще си послужим с един чертеж. Представете си, че една точка се движи в една посока. Точката може ли да се огъне? – Пътят ще се огъне, пътят, по който върви, ще се огъне, точката не се огъва. Линията се огъва. Значи, в едно съзнание тя огъва работите, без тя да се огъва. Някъде се огъва пътят, изменя се, но тя не се изменя. Защото, [ако] човек може да се измени, неговата работа е изгубена. Обаче, той може да огъне пътя си, да измени своята мисъл, но той сам да се измени – не може.



Фиг. 5

Тази точка, която се движи, се огъва в пътя. Пътят е огънат. Но точката – не. Разумното, след като се движи, то може да измени пътя

/АВСД/. Нейните съображения са такива, че може да направи успоредни линии МА, М1В, М2С, М3Д. Дето има успоредни линии, какво огъване има? Всяко огъване не е нищо друго, освен две успоредни линии, [да] се пресекат. Но то е само перспектива на вашето съзнание, изглежда, че в далечното пространство се пресекли. Тия линии са успоредни. Затуй човек, който не се огъва, огънатите работи може да ги поправи. Новата философия е този закон. Силата на човека е там, че неговите пътища се огъват. То е друг въпрос. Но човек не се огъва, следователно, той може да поправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки. Там е самовъзпитанието на човека. В това той вярва. Щом той вярва, че може да се огъне, неговата работа е изгубена, той няма основа, на която да тури самовъзпитанието. Казва: „Тази работа е невъзможна“. Невъзможна е, понеже не е турил чувствата в правата посока; не е възможна, понеже не е турил постъпките в правилна посока. Затуй казвате, че трябва да се научите да мислите. Когато те сполети най-голямото нещастие в света, кажи: „Това най-голямо нещастие е илюзия“. Тогава как се представя? Ами че илюзия е. Вечерно време сънувате, че носите една голяма торба със злато, мислите да уредите живота [си], зарадвате се. Тъкмо се зарадваш, събудиш се, торбата я няма там. Питам тогава: Къде отиде торбата? Как ще обясните сънния живот? Представете си, че вие на физическото поле правите голяма погрешка или сънуваш, че убиваш някого. После съжаляваш, че си го убил, питаш се: „Защо го убих?“ Събудиш се, видиш, че никого не си убил. Може ли да те теглят под съд, защото насън си убил? Ти насън сънуваш, че си убил Стояна, своя съсед – пукнал си главата му. Сутринта ставаш, Стоян жив, нито главата му пукната. Питам тогава: Де си го убил? Може ли да те хванат, че да те съдят за убийство? На физическото поле няма какво да те съдят, Стоян е жив. Сега, всички вие страдате от кошмари; от сънни кошмари, от сънни несрети, от сънни непостижения, мислите,

че нещата не сте постигнали. Едното е илюзия и другото е илюзия. Мислиш, че си вързан с десет възела. Казваш: „Отиде вече“. Реалността не е сън. Там, дето има сън, резултатите не са реални. То е светът на сенките, то е сънен живот. В реалността е друго нещо. Следователно, истинският човек се радва на постиженията на всички хора, те са негови постижения; той скърби за погрешките на хората, като негови погрешки, онзи като изгуби и той губи. Той счита постиженията на учените хора, кой каквото постигнал, за свои постижения; ако[не] са постигнали, счита, че и той не е постигнал. Така мисли мъдрецът, така мисли онзи човек, който се е възпитал. Като види някой човек здрав, радва се и той; [вие] счита[те], че когато вие сте здрави, тогава светът се урежда. То е едно самозаблуждение. Събуждаш се, ще видиш, че не си здрав човек. Сега това, което ви говоря, какво ще бъде? Сега вие имате едно сънно състояние. Вие както седите, вие сте в сънно състояние. Вие спите сега всичките. Спите и всички сте в четвърта степен. Защото при сън от четвърта степен, [човек] почти е ясновидец, вижда нещата по-далечни, но като се събуди, вижда, че е сън. Вие както сте, сте в сънно състояние. Вие сте готови скандал да направите. Вие мислите, че някой ви е взел 100 лева, искаш си ги, как тъй. Ти сънуваш, че има да ти дава 100 лева. Остави го този.

Снощи говорих на един, че когато търговецът фалира, изгуби всичкото имане, трябва да направи един голям банкет, да благодари на Бога, че се е разплатил. Когато започва търговия наново, много сериозна работа е, той започва търговия, няма дългове, радва се тогава. Онзи, фалираният търговец се [е] разплатил, той трябва да разбира [и] да каже: „Слава Богу, разплатих се, леко ми е да душата“. Сега вие ще кажете тъй: „Ами всъщност, тъй ли е? Ами всъщност, не е ли така?“ Един от двата резултата е прав. Кой е прав? Една мисъл, която е права, всякога може да се провери, едно чувство, което е право,

всякога може да се провери. Едно чувство, което не е право, може да се провери, не се изискват дни и години. Още сега можеш да провериш някои неща. Сега, не искам да прекарате една теория, която да увеличи несретите в живота. Запример, някой човек има да ти дава, казва да вярваш в Бога: „Господ има“; той иска да те убеди да станеш вярващ, казва: „В Бога не вярваш ли?“ Той иска да го убеди да вярва в Бога, за да не му иска стоте лева, които има да му дава. Сега вие как бихте разрешили? Представете си, че имате да давате сто лева, нямате нито пет пари в джоба и ви хване този, комуто имате да давате, как трябва да кажете на вашия кредитор? Кажете ми: как бихте разрешили въпроса най-първо? Има три начина: ако си силен, ще го хванеш за краката, ще го вдигнеш, ще го свалиш. Питаш го: „Искаш ли си стоте лева?“ – „Искам“. Дигнеш го с главата надолу. „Искаш ли парите?“ – „Не, не искам“. Дигнеш го с главата надолу. „Искаш ли парите?“ – „Не искам“. Свали го с главата нагоре. Пак иска парите. Дигне го наново с главата надолу. Престане да ги иска. Изправи го с главата нагоре. Казвате: „Оставете на моята добра воля“. Тогава изваждам правилото: Щом силният има да ми дава, ще кажа: „Както искаш, аз съм напълно съгласен с онова, което ти направиш. Ще ми бъде приятно онова, което ти направиш“. Силният ще те хване, ще те дигне, какво ще направиш? Ти няма да му кажеш, че „ти не си прав, че това, онова“ – те са празни работи, то е губене на време. Тебе те унижава, че с Бога искаш да си вземеш парите, ти си страхливец. Аз, ако съм вярващ, ще кажа: „Слушай, аз имам да вземам сто лева от тебе, ще ми ги дадеш ли или няма да ми ги дадеш?“ – „Няма да ти ги дам“. – „Няма да се мръднеш от мястото [си]“. Рече да стане, не може. Седи час, два, три. Казвам: „Ще платиш ли? Ако платиш, ще те пусна, ако не платиш, ще те върна“. Как няма да плати и двеста ще плати. То значи сила. Какво ще му казва: „Вярвай в Господа“. Значи, аз ще му кажа да плати стоте лева. Откаже ли да ги плати, аз, силният човек,

ще го закова на място. Щом ми каже: „Ще платя“, аз съм силен човек; щом откаже да плати, аз съм слаб човек. Щом каже: „Както обичате, на ваше разположение оставам, на вашето съзнание, на вашата добра воля, на вашето благородство“ – той е слаб.

Сега, вторият начин какъв е? Когато силен и слаб, и слаб и силен има да дават, разгледахме. Сега, другите начини може ли да ги измислите? Когато слаб от слаб има да взема. Сега другото положение. Има да ти дава човек сто лева, но няма нищо. Нито часовник, дрехите [му] са скъсани. Ако ги продадеш, два лева ще вземеш, за шапката половин лев, за обувката – един лев, какво ще продадеш? А пък той е здравеняк. На този човек казвам: „Слушай, аз ще те туря на служба. Имам едно лозе. Ти мотика имаш ли?“ Дам му мотика, копае човекът. Два деня копае на лозето, уредихме стоте лева. Аз съм учен, той е силен в мускулите. Като копае два деня, казвам: „Прекопай лозето“. Прекопае лозето, давам му сто лева. Ставаме приятели. [Плати] ми сто лева и аз му давам още сто лева. Той си отива. Той имаше да ми дава сто лева, след четири дни като работи, аз го изпращам с още сто лева в джоба. То са умните хора. Тъй щото, когато един човек иска да му платиш стоте лева, ще те изпрати на лозето, ще му платиш и ще ти даде още сто лева.

Сега, третият начин намерете вие. Постъпете сега по новото учение. Третия метод някой друг път ще ви го кажа.

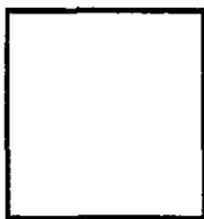
„Отче наш“

5. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25. X. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

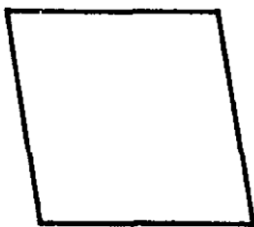
ЗНАНИЕ И ЧУВСТВИТЕЛНОСТ

„Отче наш“

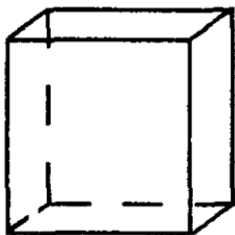
Към кой свят спадат впечатленията? Четете темите си. /Чете се темата № 6 „Силни и слаби впечатления, силни и слаби мисли“. / Пишете тема № 7 върху „Свойствата на четните и нечетните числа“. – /„Имали сме такава тема“. / – Щом сте имали, щом един въпрос е проучен, в какво седят свойствата? Пишете тогава върху тема № 8 „Свойствата на двойните и тройни числа“. – /„Не ги знаем“. / – Ще помислите малко, макар, че не ги знаете. Нали едно дете, като се ражда, знае ли всичко? Някои неща са съвсем незнайни, после стават знайни.



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Какви са свойствата на точката в геометрията? Колко елемента има геометрията? Да оставим сега геометриците какво мислят. Колко елемента има геометрията? Точката е един елемент. – */Точката, линията, плоскостта и тялото. /* – Да допуснем сега, че имате една плоскост, която е квадратна. Ако квадратът измени своята форма, става един ромб. Какво отношение имат линиите? Границите на тази фигура какво отношение имат? Сега, имате понятието център, имате точка. Математическата точка е безпространствена, геометрическата каква е? Каква е разликата между математическата и геометрическата точка? */Еднакво се определят – че нямат никакво измерение. /* Не че точката е несъизмерима, тя е съизмерима. Защо е несъизмерима? Защото няма с какво да се мери. Сега имате един метър, имате една единица, с която мерите. Несъизмерима ли е тази единица? Понеже няма друга мярка, с която да я мерим. Според вас, коя е най-малката мярка, с която можем да мерим? Тогава може да вземем от две несъизмерими неща да направим нещо, което е съизмеримо. Между две точки може да теглим една права, която можем да вземем за мярка. Две точки са несъизмерими, но правата линия е съизмерима, служи като единица.

Сега да допуснем, че имаме четири линии съединени, и да допуснем, че тия четири линии са перпендикулярни една на друга. Ако са перпендикулярни, какво имате тогава? Ако се пресекат тия четири перпендикулярни линии, каква фигура ще се образува? Колко

граници има тялото? Нали човек е едно тяло, после растенията са тела, животните са тела, камъните са тела. Значи разнообразни свойства имат телата. Да кажем, отношенията на две тела какви са? Едното тяло е растение, другото тяло е човешко тяло. Какви са свойствата? Начинът на храненето един и същ ли е?

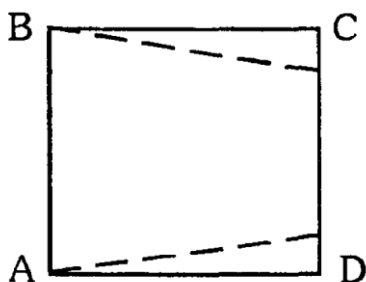
Телата нали се увеличават или се намаляват? Сега да дойдем до чистото механическо гледане. Когато едно тяло се намалява в пространството, кои са причините за намаляването? Чисто геометрически. Телата не са в покой, в природата няма покой, но има движение. Следователно, когато едно тяло се намалява или уголемява, кои са причините? Или че тялото се отдалечава, или че ние се отдалечаваме от тялото. Когато това тяло се увеличава, приближава се. То е едно явление за телата. Когато телата се приближават едно към друго, какви свойства придобиват? Запример, ако нашата земя се приближава по-близо до слънцето, какво добива? Повече светлина. Следователно, става по-светла. Пък когато се отдалечава? Слънцето малко потъмнява, по-тъмно става. Сега каква е задачата на геометрията? Растенията изучават ли геометрията? Нали са ученици растенията. Само че в техните школи не изучават теоретически. В природата, в растенията няма теория, всичко е на опит, теоретически разграничения за точката няма, за правата линия [няма]. Тия неща за тях са непонятни. Едно растение може да направи една права линия; може да направи квадрат, без да философствува за квадрата. Това са предположения, понеже от чисто физическо гледище по кой начин ще знаем, че растенията изучават геометрията. Ами нали те строят. Тогава материалистите казват: „Как може растенията да изучават геометрия.“ Растенията са изложение само на по-висши същества. Всъщност растенията в света не съществуват, според метафизическото схващане. Как тъй? Растенията са картина на по-висши същества. Представете си, че направите един аероплан без да

има някой в него, че той да може да хвъркне и хвърчи до известно време. Или вземете една свещ, тя гори до известно време, вие виждате проявление на друго същество. Тя има съществувания на други. То не е към мен. Метафизиките така разсъждават. Прави ли са? Сега, запример, окото на човека само ли е станало? Окото израснало. Очите растат. Че и ушите растат, и космите растат. Растат само къде? Може ли окото да расте вън от тялото? Тогава какво ще кажете? Че окото е част от какво? Кракът вън от тялото може ли да расте? Кракът нали е част от тялото? Но тялото е създадено от ред, от известно количество клетки. Всяка клетка може самостоятелно да живее. Съществуват клетките, отделно може да живеят. Но когато тези клетки се диференцират, започват да строят тяло. Краката отделно не могат да съществуват, вън от тялото. И човешкото тяло вън от физическия свят не може да живее. Вън от въздуха не може да живее, вън от светлината, вън от топлината, вън от водата не може да живее. Както кракът е зависим от тялото, така тялото е зависимо от друго тяло. От какво е зависимо човешкото тяло? То е част от друго тяло. Това друго тяло самостоятелно ли е? От какво зависи човешкото тяло? – */От земята.* / Земята е част от слънцето. Слънцето е част от нещо друго. Значи, има един общ организъм в природата, в който всички неща са само части. Те са философски разсъждения. Та казвам, в геометрията как се разглежда. Ние разглеждаме само физическия живот. Фактически, ние си служим [с геометрията] за построяване на телата, на една къща например. Всичко друго, което правим в света, преди човек да е знаел какво е геометрия, той го е построил. Когато телата са се построявали, и най-малките същества са строили по законите на геометрията. Човек се е много ограничил, станал много еднообразен. Запример, ако разглеждаме съвременния живот, учените са много еднообразни. Те изучават само външната страна. Когато се изучава едно тяло физически, човек как може да го изучава? Колко неща

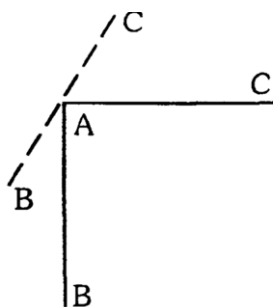
можем да забележим в него? То се движи, [отбелязваме] посоката. Допуснете, че виждате едно човешко тяло, което постоянно се движи, несъобразно е неговото движение. Имате тела, които се движат правилно. В небесното пространство слънцето, звездите се движат правилно. Движението на човешкото тяло е много своеобразно. Нали казваме, че всички тия тела се движат около един център. Около какво се движи човек? Един ученик най-първо, докато седи в гимназията, около какво се движи? Отиде в гимназията, пак се връща. След туй има друга точка. Той винаги не върви по една права линия, но по начупена линия върви. Как ще му определите пътя? Представете си, че едно разумно същество изучава движението на човешкото тяло. То вижда, че има голяма несъобразност, човек върви, криволи, много несъобразно върви, ходи, разхожда се. Как ще му определите пътя? Тогава, от ваше гледище, има ли човек геометрически правилен път? Как мислите, има ли правилен път? – Няма. Но то е привидно така. Човек сам по себе си има един определен правилен път. Онези са особености.

Запример, кои са особеностите на месечината в нейното движение? Става едно прекръстосване с орбитата на земята. Пътят на земята показва, че той е една крива линия. То произтича [от това], понеже [месечината] се движи около земята и [със] земята едновременно около слънцето. И месечината прави движение около слънцето. Ако разглеждаме месечината, която се движи около слънцето, какъв ще бъде пътят на месечината и какъв ще бъде пътят на земята? Запример, докато земята направи едно обръщение около слънцето, колко обръщения ще направи месечината около земята? – /„Дванадесет“. / Тогава ще има голямо разнообразие, туй движение как ще ни се представи от гледището на земята? Пътят на земята е една спирала, по-малка – пътят на месечината. Да допуснем сега, е в този квадрат двете линии се стесняват. Линиите ВС и АД се

приближават, разстоянието между тях се намалява, другите две линии се отдалечават. Казвате, че двете линии се скъсяват, но всъщност скъсяват ли се? Скъсяването на линиите показва, че тялото се дели. Ако линиите се смаляват, тогава плоскостта се дели. Но така ли е? Да допуснем сега трета линия. То са разсъждения.



Фиг. 4



Фиг. 5

Представете си, че имате ъгъла $[B]A[C]$. Ако този ъгъл започнете да го увеличавате, като разтваряте тия линии, линиите AB и AC , щом дойде до 180 градуса, какво ще се образува тогава? – Права линия ще образуват страните. Да премерим сега, колко сантиметра има едната и колко другата страна, за да бъдем точни в мярката. Едната е двадесет, другата е двадесет и три сантиметра. Ако рамената на този ъгъл се отворят, тогава ще имате една линия 43 сантиметра. Ще имате една права линия. Най-първо тия две линии се пресичат. Питам: Тогава какво изменение[е] станало в отношенията? Те са граници тия

две линии. Какво се предполага? Това са две граници. Ако имаме само една права линия, какво се предполага, че ти вървиш в една права. Няма противодействие. В тия двата пътя имате едно противодействие. Противодействието е в точката А. Тия линии се пресичат. Правата линия по какво се отличава? Че в правата линия нямаме противодействие, а в един ъгъл имаме вече противодействие. Какво трябва да се вземе в съображение? Ако две същества тръгнат от две различни точки и те имат отношение в движенията си, и се намират в една плоскост, вървят перпендикулярно едно на друго с еднаква бързина, те ще се срещнат в точката А. Значи, ако те се движат хармонично, с еднаква бързина, ако не спират, питам: Какво би станало в тази точка? Стълкновение, колизия. При пресичането на пътищата, при срещането на двете тела ще стане сблъскване. Някой път и в самия човек става сблъскване. Двама души имат сблъскване на техните идеи. От какво произтича сблъскване на идеите? Двама души, които вървят по пътя, се сблъскват и като се сблъскват, тогава хората падат на земята. Та казвам: Като се изучава физическия свят, ние изучаваме резултатите. Физическият свят, това е резултат на разумни сили, които работят извън човека. Ние, запример, изучаваме небето, изучаваме звездите, всички тия планети, но те са резултат на същества, които са строили. Цялата наша вселена е построена от разумни същества. Земята е един резултат, месечината е един резултат, слънцето, всичко това е един резултат на техния строеж. Ние изучаваме това, което те са построили. Сега ние може да [си] ги представим. Имаме една [форма] на земята, която ние сме качили, взели сме един билет, може ли да кажете на коя станция ще ни занесе земята? До коя станция сте взели билет? – /„Слънцето“. / – От земята на слънцето не може да слезете сега. Може ли да слезете? Има ли някаква гара за слизане до слънцето. Най-близката точка коя е? – Венера, Меркурий. Те са философски работи. Всичките планети и

слънцето не вървят по кръг, ами вървят по един спирал. Всички вървят по един спирал, който от центъра се увеличава и най-после ще дойде до противоположната посока. Тия тела имат обратни движения, по един спирал слизат. Тъй, че един ден нашата земя, запример, нейният кръг се увеличава, ще дойде един ден и вие ще се спрете на гарата. Ще дойде земята, но след колко милиона години тя ще дойде на гарата на слънцето? Вие нямате данни, нали? Нали земята е излязла от слънцето? Щом [е] излязла от слънцето, тя пак ще се върне към слънцето. Вие не знаете, но онзи капитан, който управлява земята, той знае. Капитанът на земята знае, но ние, пътниците не знаем. Всичките пътници, когато са се качили на земята, знаели, че отиват на екскурзия в пространството, но не знаели след колко милиона години ще се върнат пак на същото място. Но въпросът има малко философска страна. Човек на земята иска да живее, постоянно да се храни; храни се, израства. Най-първо той бил малък. Казва: „Трябва да [се] порасте“. Пораста, спре се неговото растение. Трябва да се развива умствено – развива се и дойде време, спре неговото растение, спре неговото развитие, остарее и умира. Къде отива като умре? Къде отива човешкото тяло? След като умре човек, след 10–15 години не може да намерите неговото тяло никъде. Ще намерите само остатъци – както в слънчевата система има между Юпитер и Марс, там има една област, пълна с останки от разрушението на една планета. Човешкото тяло – след 10, 15, 25, 50, 100 години – разкапва се. Тогава де остава, къде е човешкото тяло? Но всъщност, не се разкапва човешкото тяло, разкапват се неговите кости. Привидно ви се струва, че човек се разкапва. Онова, което се разкапва в човека, то е грубата материя. Има едно[друго] тяло в човека. Материята като се разруши, като се разруши физическото тяло, другото тяло остава. Та определям материалистически: Човек, след като престане да живее, да функционира на земята неговото тяло, той се разкапва. Тогава, как се

определя в геометрията това състояние? Геометрически как ще го определите, когато едно едно тяло се разлага? Да кажем, има една буца сол. Да допуснем, че ако я туриш във вода, какво става с нея? Разтапя се. Да допуснем, че имате румънска сол един килограм. Разтапя се във водата голямата буца. Къде е солта? Във водата. Тялото на солта се изменя. Ако вземете, че изпарите тази вода, тази сол ще образува ли същото тяло? Какво ще образува? Кристали. След като изпарите водата, на колко части ще остане солта? Ще се изгуби ли нещо от солта? Няма да се изгуби нищо. Правили ли сте опит да вземете едно кило сол и да я разтопите, след като я разтопите, да оставите пак да кристализира, колко части ще добиете? Разбира се, от чисто физическо гледище, ако вземем най-малката единица, един грам сол, тя, след като се разтопи, колко молекули има? Колко молекули има? – /„Безброй“. / – Не са безброй, с брой са, точно определено количество. Колко мислите да има в един грам, колко молекули има? Знаят ли в науката колко тежи една молекула? Един математик изчислявал всичката материя на нашата вселена. Че той получил едно число 9 с 90 нули. Всичката материя, която влиза в нашата вселена, е едно число 9 с 90 нули. Колко е точно, то е друго. Но ние не можем да си го представим. На вас ви се струва, че много работи не знаем. Но кое знаем най-сигурно? Кое е най-сигурното, най-същественото знание, което има човек? Знанието е потребно.

Каква е ползата от знанието? Ползата от знанието седи в това, че знанието е процес на пречистване на съзнанието. Понеже човек, ако не се учи, се набират много нечистотии в човешкото съзнание, заблуждения. Тия заблуждения правят човешкия живот нещастен. Съзнанието на човека поддържа неговото умствено тяло. Знанието е процес за очистване на съзнанието. Съзнанието е процес, който гради неговото умствено тяло. Знанието е процес, който чисти съзнанието, което поддържа умственото тяло. Чрез съзнанието иде храната на

умственото тяло. Когато кажем, [че] човек трябва да бъде съзнателен, искаме да кажем, че човек трябва да се храни добре. Най-напред, защо трябва да се учим? Учението е процес. Ако ти не можеш да се учиш, в тебе умственото тяло отпада. Няма да става правилно храненето на умственото тяло. Човек се храни чрез съзнанието. Съзнанието е процес на храненето на човека. Същинският човек се храни чрез своето съзнание. Тъй щото, защо трябва да се учи човек? Трябва да се учиш, защото, ако не се учиш, твоето съзнание няма да бъде чисто. Знанието е материал, с който се пречиства съзнанието. Човек, дали е в училището или вън от училището, той не може да [не] се учи. Казва: „Мене не ми трябва много знание“. Ако механически разбирате, вас не ви трябва много знание. Ако знанието е товар, вас не ви трябва. Колко трябва да тежи най-много раницата? Колко килограма човек носи свободно на гърба си? – 12 килограма. Войниците носят по колко килограма? – /„Най-много 40 килограма“./

Ако на вас се увеличава чувствителността, каква е функцията на чувствителността? Човек става нервен, когато не знае как да управлява своята чувствителност. Чувствителността поддържа здравето на човека. Като се увеличава нормалната чувствителност, здравето се подобрява. Казват, че някой станал много чувствителен. То е хубаво. Ако човек става безчувствен, намалява се животът му. Когато се увеличава чувствителността, става изменение на кожата, тя става по-гладка, по-мека, по-възприемчива, повече впечатления приема. Казват: „Много чувствителен съм станал“. Някой казва: „Не си струва човек да бъде много чувствителен“. Вие отбелязвате една промяна, която става във времето. Вземете един човек, който е много чувствителен. Той отбелязва промените, които стават в атмосферата. Най-напред чувства промените в топлината и студа. Топлината с какво се отбелязва? Става разширение, телата се разширяват от топлината, а в студа се свиват. Значи, студенината е свиване на

телата, което е свързано с електричеството, а разширението – с магнетизма. При топлината имаме повече магнетически сили, при студа – електрически. Понеже не знаем как да се справим с електричеството, тогава човек чувства неприятност. При магнетизма ставаме по-свободни. При електрическото състояние ние сме по-ограничени. Ограничението е по единствената причина, понеже електричеството има функция с човешкия ум, магнетизмът – с човешкото сърце. Следствие на това, ние контролираме енергиите на сърцето по-лесно, отколкото енергиите на ума. Един човек, който е господар на своята мисъл, той няма да чувства студ. Чувстваваш студа, но ти е приятно. Нали сте чувствували някога лятно време, когато е много горещо, полъхне ви нещо, приятно е, нали? Следователно, студът за вас от 15, 20, 50, 60, 70 градуса ще бъде много приятна, разхладителна хладина. Ако мисълта ви е развита, ще чувствувате това. Щом изстивате, започвате да треперите, мисълта ви не е силна. Някой казва, че много мислил. Това не е мисъл. Питам: На колко градуса можеш да издържаш? Щом на пет градуса започваш да трепериш, никаква силна мисъл нямаш. Ти имаш силни чувствувания. Много пъти туй, което чувствуват, хората го наричат мисъл, а то е чувствувание. Той чувства нещо, а казва, че мисли. Оставете съвсем другите. Чувствуването има отношение към човешкото здраве. Чувствителността увеличава възможностите човек да бъде по-здрав. А пък умът е, който продължава живота. Ако човек мисли правилно, продължава живота си. Дължината на живота зависи от неговата права мисъл. Когато вие говорите за щастие, разбирате ли от какво зависи щастieto? Щастieto е обусловено [от] правата мисъл. Знаете ли какво е правата мисъл? Правата мисъл е, която не я страх от страдания. Правата мисъл не я страх от глад. Един човек на мисълта, един месец глад за него е хубаво разсъждение. Един месец като пости, като не яде, за човека на мисълта, мисълта може да го

храни. Той, като диша, се храни. Той няма да търси храна. Един адепт от първа степен много рядко яде. Той в годината взема един обяд, един материален обяд. През другото време той се храни на бърза ръка; както кога вие имате работа, та на бърза ръка се храниш. Чрез въздуха, чрез дишането той се храни. Сега ще кажете, защо навождам този пример? Понеже минавате през една криза, нямате достатъчно храна. Казвате: „С един самун живее ли се?“ Казвам: Щом дойде кризата, усилва се вашата мисъл. Ще ядете по-малко, кризата ще се намали. Като мислите правилно, с колко може един човек да преживее на ден? Сега колко харчите? Колко мислите, че харчи един човек? С колко лева може да мине? – С 15 лева може да мине. Пет лева за един хляб и десет лева за други закуски. Някои имат 15 лева, някои нямат и 10. Някои нямат даже и пет. Да се научим да мислим правилно, не [само] да дишаме дълбоко, но да се научим да мислим правилно. Вие сега се смеете. Да ви кажа защо се смеете. Понеже считате нещата невъзможни. Като се усмихвате, казвате: „По-добре 20 лева в джоба, отколкото да подигнем своята мисъл“. Тя е трудна работа. В 10 години един [човек на мисълта] само веднъж се разсърдва. Човек, който се сърди, показва, че чувствителността е силно развита, пък мисълта – слаба. Защото сръдната, тя се дължи на човешката чувствителност. Понеже човек се движи в една гъста среда, иска да премахне тия препятствия, да се подобри пътят. Кое човек[а] може да разсърди? Ако го спрете или ако му вземеш това, към което се стреми, той ще се разсърди. Най-силното желание не е мисъл. Запример, вие вземете 20 хиляди лева в заем. Мисъл ли е това? Вас ви се струва, че е мисъл. След като вземете 20 хиляди лева, започвате да плащате лихва, хвъркне всичко, каквото имате, вие започвате да мислите. Най-първо чувствувате и си представяте живота такъв приятен, [както] когато човек фантазира. Ти казваш: „Ще взема 20 хиляди лева, ще бъда хубаво облечен – дреха, шапка“. Това не е

мисъл. Това са закуски. Вие идете в някой ресторант, кажете: „Дай това, дай от [онова] една порция“. Като ядете и започвате да плащате, тогава вие започвате да мислите. Като ядеш, ти мислиш ли тогава? Та казвам сега: Трябва да направите едно различие между една права мисъл и едно право чувствувание. Чувствителността има отношение към здравето на човека. Мисълта има отношение към нормално продължителния живот. Щастливият живот [на човека] зависи от неговата мисъл. Казвам сега: Геометрията е наука, която ще ви покаже истинския път за човешката мисъл. Сега ползата от знанието къде седи? Имайте предвид, че преди 50–60–70 години, преди да могат да предават мисълта по безжичния телеграф, някой кораб потъва някъде, той не може да даде сигнал. Сега, когато един параход се намира в критично положение, веднага дава сигнал, веднага съседните параходи дойдат на помощ. Този параход дава точката, на кое място се намира и онези параходи, които са наблизко, се притичват на помощ. Тъй щото, пътниците сега [по-]лесно се спасяват, отколкото едно време. Значи, светът е станал по-умен. Ако ние имаме истинско знание, когато дойдем до една криза на живота, ще дадем сигнал на близките параходи. Сега човечеството във всички тези несгоди на живота учи се да дава сигнал и ще дойдат на помощ. Когато се намирате в най-голяма криза, трябва да дадете сигнал някъде, да ви дойдат на помощ. Ако не дадете сигнал, какво става с вас? Всичките пътници ще идат на дъното на морето, нищо повече. Вие сега как давате вашите сигнали, когато се намирате в криза? – „Молим се“. – Това е, да знаеш да приказваш. Ти не може да се молиш, ако не знаеш да приказваш. Ти не можеш да се молиш, ако не знаеш да мислиш. Най-първо трябва да чувствуваш, да мислиш, че тогава трябва да знаеш как да говориш. Да изпратиш една молитва, трябва да се изпратят известни думи.

Сега, забелязали ли сте? Дойдат три деца при вас. Погледнете на едното и му дадете пет лева, на второто дадете два и на третото един лев. Коя е причината, че на едното давате пет лева, на другото два, а на третото един лев? Децата, по-видимому, еднакво се молят, но резултатите им не са еднакви. Може да допуснем, че не сте имали пари. Но да допуснем, че сте имали достатъчно пари, но като погледнеш, на едното дадеш пет лева, на другото – два и на третото – един. Какви са съображенията ви? Туй дете, на което сте дали повече, то ви е дало повече. Защото не може да дадете на един човек това, което не заслужава. Не мислете, че като идете при един човек и просите, няма да дадете нищо. Мислите ли, че ако вие нищо не давате, ще ви се даде нещо. Но въпроса нека вземем от чисто търговско гледище, да погледнем чисто материалистически. Вие отивате при един господин, носите нещо много скъпо, нещо скъпоценно и нещо, което не е така ценно. Откъде ще вземете повече пари? От скъпите неща. Да кажем, вие продадете един скъпоценен камък – малко може да продадете, но скъпо. Продадете един скъпоценен камък, колкото гълъбово яйце, или да допуснем, колкото яйцето на една ярка. Колко пари ще вземете за един такъв диамант, хубаво шлифован? При сегашното състояние, при което се намира човешката мисъл, кое е онова, скъпоценното? Човешкото съзнание е пълно с много нечистотии, следствие на това произтичат в сегашната наша култура тези войни. Кризата, която съществува сега, показва, че човешката мисъл не е чиста. Тогава тълкуването от окултно гледище: тия мъчнотии, които се раждат, [то] е процесът на чистенето на съзнанието. А то се чисти с големи страдания, които ще дойдат. Страданията са процес, това е филтриране на човешките чувства. Трябва да се филтрира човешкото съзнание, чувствата; [страданията] пречистват човешкото сърце. Понеже човек, като стане чувствителен, повече страда. Страданията са процес на [филтриране на] човешките

чувства. Ако не се филтрират чувствата, се зараждат тия болезнени състояния. Тогава човек не може да бъде здрав. Аз сега ви навождам това, понеже като говорим за чистата мисъл, за чистите чувства, ние подразбираме едно хигиенично състояние у човека. Чистото чувство е здравето на човека. От чистите мисли животът може да се подобри и човек може да има по-щастлив живот. Сега ние искаме да бъдем щастливи, без да е пречистено съзнанието. Искामе да бъдем здрави, без да се е увеличила нашата чувствителност. Увеличаването на нашата чувствителност създава условие за здраве. Казва някой: „Много чувствителен съм станал“. Възможностите за здравето се увеличават. В природата, колкото повече чувствувате, толкова вие ще бъдете по-здрави. Та сега [това] са още теории. Сега, какви са методите човек да бъде здрав? Ако ви дам за тема № 9 да развиете „Какви са здравословните методи“, какво ще пишете? Вие ще кажете: „За да бъде човек здрав, трябва да вярва в Бога, трябва да обича Бога, трябва да обича хората, трябва да има любов“. Те са празни думи, нищо повече. Любовта има работа с човешката чувствителност, мъдростта има отношение към човешкото съзнание. Ако ти не учиш, ако ти нямаш знание, ти не можеш да пречистиш своето съзнание. Ако не можеш да пречистиш своето съзнание, твоят ум не може да работи. Твоят ум е главен фактор, който играе завидна роля в света. Как мислите, че действа любовта, навън или навътре? Любовта действа навътре. Мислите, че любовта е качество на ума. Тя не е умствено качество. Процесът на любовта не е умствен процес. Вие считате, че знанието е процес на ума. Знанието процес ли е на ума? Сега да оставим. Знанието предшествува съзнанието. Знанието е необходимо като един материал. Съзнанието е процес. Колкото съзнанието е по-чисто, толкова умът работи по-правилно. Колкото умът живее по-правилно, толкова за човека е по-добре. Някой казва, че от много мислене той се поболял. Човек от много мислене не се

поболява. От много нечисти мисли – може, от много нечисти желания, но че много мисли, много учи, [и се] поболял – не може. Като учи непотребното, тогава може. Ако учите, че като заколиш един вол, как ще рита този вол, ще наблюдаваш. Ако заколиш сто вола, като ги наблюдавате, ще имате много отвратително възпоминание. Това не е знание. Както рита един вол, така ще ритат и другите. Щом заколиш един вол, заколиш втори, и двата ще ритат по един и същ начин. Ти ще четеш колко пъти ще ритат, ще извадиш философия, че по-слабият рита по-малко, а силният повече. Тогава, какво остава същественото? Връзката. Що е правата линия? Да допуснем, на един умрял човек турят прави линии, какво ще го ползуват? Допуснете, че на един умрял човек му покажат правия път. Представете си, че на един умрял човек му държат надгробна реч, какво го ползува сега? Или, представете си сега, че на един умрял човек държите правила по хигиената или му дадете морални рецепти, какво го ползува? Та казвам: Ще минете точките. Точка наричам това, което няма съзнание. Казваме, че той станал център на точки, или, че човек станал точка. Като кажем, че човек станал център, какво подразбираме? Казваме за някого, че станал център. – /„Човек, от който зависи дейтелността на други хора“. / Сега се мъчите от точки да станете центрове. Вие, ако страдате, сте точка. А пък, за да подобрите вашия живот, трябва да станете център. Защо страдате? Защото сте точка. Точката какво подразбира? Някъде се отбелязва с точка. Доста важно е само точка да бъдеш. Защото [в]се таки ще се ориентира някой от него. Най-добре е да стане център, че всички около него започват да се движат. Щом се образува център, образува се вече една система. Може да приложите: вашия ум да го направите център, не да бъде умът ви точка. Сърцето да не бъде точка, прицелна точка, но сърцето трябва да стане и то център. Следователно, ако вие направите вашия ум център и направите вашето сърце център, вече

имате една разумна деятелност. На какво е израз тя? [На] един квадрат в правилния живот. Ъглите на квадрата трябва да имате по 90 градуса. Бащата трябва да има 90 градуса, майката трябва да има 90 градуса, [синът – 90 градуса] и дъщерята трябва да има 90 градуса. Тогава туряте философията. Какъв трябва да бъде животът? Как ще ги разпределите според годишните времена? Де ще турите майката, къде ще турите бащата през годишните времена? Къде ще турите големия син, къде малкия? Имате сфера, имате две точки в сферата. Имате пролет и лято, какво отношение има втората половина: имате есен и зима. Значи, бащата какво представлява? В сферата кое представлява? Пролетта ли представлява или есента? Майката пролетта ли представлява или есента? Къде ще ги турите?

Да дойдем сега до същественото. Значи, кои бяха добрите страни? Знанието е потребно на съзнанието. Съзнанието е една основа, върху която умът работи. Увеличаването на чувствителността какво отношение има към сърцето? Като се увеличи чувствителността, увеличават се страданията. Страданието е процес на чистене на човешкото сърце. Нечистотиите се явяват от градежа, който става в човека. Ония неща, които не влизат в градежа, остават като нечистотии. Нечистотията е материал, който не е потребен, трябва да се изхвърли. При яденето всички нечистотии не влизат в употреба. Едно голямо количество от тази храна трябва да се изхвърли навън. Следователно, трябва да има една система, която да изхвърля непотребното. Този закон важи и при строежа, който става при умственото тяло. И там остава материал. Много мисли не влизат в употреба при [градене] на умственото тяло. Много от желанията, които имаме, остават, не влизат в градежа на духовното тяло, гради[м]. Сърцето на човека е духовното тяло, което наричат астрално тяло. Когато астралното тяло не е добре организирано, не се храни добре, човек тогава боледува. Когато умственото тяло е добре

организирано, пък [и] мисълта е хубава, тия двете тела постоянно спомагат на физическото тяло. После помагат на астралното тяло в духовния свят и най-после, умственото тяло, с което работи[м] и сега. Сега някои хора мислят, че работят с тия тела. Мозъкът е седалище на ума. Симпатичната нервна система, или слънчевия възел, някои го наричат човешкото сърце. Казва: „Боли ме сърцето“; подразбират слънчевия възел. То е астралното сърце, не е физическото сърце. Къде е астралното сърце на човека? В симпатичната нервна система или в слънчевия възел. Да допуснем, че вие имате една болка, да допуснем, че ви ударят някъде, кой е най-ефикасният начин да намалите болката? Какво правите? Компрес туряте. Някой се удари на някой камък, турят му кожа от някое животно. Значи, ударът спира всеки един правилен процес на кръвообращението и в капилярните съдове. Капилярната система играе важна роля в здравословното състояние. Всеки един удар спира кръвообращението и тогава се раждат много неслоди. Когато капилярните съдове не функционират правилно в мозъка, мисълта не е правилна. Когато капилярните съдове не функционират правилно [в сърцето], тогава чувствата не са правилни. Когато капилярните съдове не функционират правилно по цялото тяло, тъй както трябва, човек не е здрав, тогава усеща един упадък на тялото. Първото нещо при здравословното състояние на човека – той трябва да регулира своите чувства. Второ, трябва да регулира своите мисли, за да регулира чрез тях съзнанието. А съзнанието се регулира чрез знанието. А пък, за да регулира своите чувства, непременно той трябва да увеличи своята чувствителност, трябва да е много чувствителен. Колкото повече е чувствителен, не болезнено чувствителен, но да се досеща и интуицията на човека да е развита. Някой път ние предчувствуваме – 5, 10, 15 години по-рано може да предчувствуваме. Тия хора, които предчувствуват, вземат предпазителни мерки. Туй, което наричат интуиция, то е

предчувствие. Ти предчувствуваш и избягваш много голяма неприятност.

Та да ви приведа един пример. Какво нещо е чувствителност? Някой казва тъй: „Чудно нещо, той откъде го знае, трябва да му го е казал някой“. Може би преди 30 години отивам в едно село във Варненско, правя си своите наблюдения. Казвам на един познат българин: „В туй село можеш ли да ме заведеш?“ Бакалин е той в селото. Казва: „На драго сърце“. Казвам му: „След два часа да тръгнем, подир обед. Там има едно облаче, да мине“. Казва: „Какво те е страх от един облак, ще се качиш на каруцата, купил съм захар, кафе и други неща за бакалницата“. Казвам: „Ако ме слушаш, да тръгнем след като мине този облак, два часа да закъснеем“. Казва: „Не, два часа да стигнем по-рано, ще бъде по-хубаво“. Като излязохме, не се мина един час, това облаче се разви и такъв проливен дъжд валя, че на равно място имаше близо 30 сантиметра вода на пътя. Накваси се захарта, всичко, каквото имаше вътре, се накваси. Аз носех чадър, но той от бурята се обърна, та и аз се намокрих. Слизаме там по пътя, имаше дервенти, поизсушихме се, поизсуши се захарта. Пет часа се измина[ха] и още селото беше далеч. На пътя имаше едно дере, водата придошла така много, че заляла моста и го надминава 25 сантиметра. Казвам му: „Конете сега разбират много повече, отколкото ти знаеш. Ти няма да управляваш конете. Ще оставиш ти те да ни прекарат през моста. Ако спрат, ще идем в съседното село“. Казва: „На коня трябва да му туриш гем“. Рекох: „Слушай, ако не слушаш, може да дигнеш гемове и двамата ще идем надолу“. Казвам: „Ако ти ме слушаш, ще оставиш гемове, ще оставиш конете да ни прекарат през моста, няма да буташ конете“. Казвам: „Може да идем и двамата на хаджилък“. Казвам: „Ако спрат конете, ще се върнем назад. Конете знаят, че мостът е съборен. Ти няма да ги буташ! Ще ги оставиш!“ Той ги остави и казва: „Сега Господ да ни

помага“. Те, конете дойдоха до едно място и ни прекараха. Пък моста не се вижда, не се знае дали е разрушен. Конете ни прекараха правилно през моста. Тия коне в дадения случай знаят повече. Питам: Кое [е] онова чувство, по което познават? Ако той ги кара с гема насам-натам, ще идем някъде. Те и двата коня минаха. Казвам тъй: Има нещо в човека, което предвижда нещата. Тези коне как знаят къде е мостът? Като стъпи, той знае дали мостът е здрав или не. Дойде донякъде, не иска да върви напред. Може да го насилиш, но и ти ще идеш с него заедно. Спре ли се, върни го. Как знае този кон? В живота има[т] това чувство, предвижда[т], като че вижда[т] нещата, че няма да може да минат през моста. Казвам: Същото е в човека. Ако някой път ние оставаме, то е като този с гемовете. Дойдем ли до някой порой, да оставим конете да вървят. Ако се спрат при моста, върни се, ако не се спрат, остави ги, те ще [те] прекарат през моста.

Във всяко нещо ние се безпокоим. Безпокойството не е мисъл. Когато ти се безпокоиш, не знаеш къде е мястото. Ако не се безпокоиш, ще знаеш къде е мястото. Щом се безпокоиш, считаш невъзможно, върни се назад, ще прегрешиш. Ако си смел, не се колебай. Колебанието не е никаква философия. Никаква философия няма в колебанието. Казвам: Има нещо в човека, на което може да разчитате, на което трябва всякога да се подчинявате. Има един момент, наблюдавайте го. Всякога, когато започваш да учиш, колкото и да е мъчен един въпрос, когато започваш да направиш една работа, ти ще чуеш нещо в себе си, което ти казва: „Предметът е много мъчен, не е за тебе“. Ако можеш да започнеш тази работа, ти казва: „Започни тази работа! Как ще стане, не питай!“ Ти искаш да тръгнеш някъде по пътя, нещо ти казва: „Тръгни!“ Не му мисли. Щом се раздвоиш, обърни конете и се върни. Пак мислиш, ако не се раздвоиш, върви. Всички хора страдат от едно вътрешно колебание на онова, Божественото, Което показва пътя и философствуват. Кажат ли

ти: „Тръгни!“ – тръгни! Нищо повече. „Не тръгвай!“ – Не тръгвай! Ако ти кажат: „Нищо не яж!“ – Не яж! „Яж!“ – Яж! „Работи!“ – Работи. Кажат ли ти: „Бягай!“ – Бягай. „Мисли“ – Мисли. Каквото и да ти кажат, направи го. Казва: „Как да бягам?“ Някои казват: „Нямаме как да бягаме. Аз не съм научен да бягам“. Ами ако те гонят за живота, да те убият, тогава няма ли да бягаш? Гони те един неприятел, ще бягаш.

В човека има скрити сили. Аз съм привождал онзи пример, когато русите обстрелваха Варна с големи бомби. Един свещеник на 80 години, той ми разправи своята опитност: „Болен бях, не мога да ида никъде, едва се мърдам. Като паднаха три-четири гранати, като се пукнаха, по едно време се виждам в новата махла горе с една тиква. Като момък излязох. Аз се учудих, като на млади години отидох на два километра далеч, забравих, че попът е стар“. Казвам: „Ти не си стар, ти си се подмладил“. Та остаряването е един метод на постоянно внушение: „не мога, не мога, стар съм, стар съм“. Ти спиращ спирачките, затягаш, докато краката престанат да се движат и постепенно човек остарява. Самовнушението ще го обърнеш. Казвам: Правилната мисъл седи в това, всички да[раз]тегнете спирачките, които ред поколения са завъртали, завъртали. Речеш да направиш нещо, стегне те. Трябва да знаеш начина, по който ще се завъртят всичките спирачки. Или всички наслоявания, набрани мисли да се изхвърлят. Всяка неправилна мисъл трябва да се изхвърли. Или, другояче казано: Съзнанието трябва да се очисти, нищо повече!

Някой ще каже: „Много страдам“. Всеки ще мине през най-големи страдания, които не сте сънували. Има много големи страдания. Представете си: един човек умрял, но умрял, недоумрял. Умрял човекът, лекарите констатираха, заровят го в земята, жив в гроба го заровят. Представете си, че се намерите в това положение, какво ще правите? Вие ще минете през едно страдание, което не сте сънували. Най-страшният затвор е, когато излезете от тялото, в това страдание

много има да патите. Много пъти се случва, че заровят човека жив. Мине някой, чува – вика човекът в гроба. Отровят го, човекът примрял, спасяват го. Та и душата, и духът – в човешкото тяло – по някой път са погребани в такъв гроб. Ако вие имате неправилни мисли, ако вие имате неправилни чувства, вие се намирате в едно критично положение. „Искам да се самоубия“. Вие сте в гроба заровени, викайте там. Ще се моли човек. Молитвата е правата мисъл. Когато човек мисли право и чувствава право, тогава въпросът е разрешен правилно.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

6. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 1. XI. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИЗВОР

„Отче наш“

Изпейте песента: „Аз смея да кажа“.

Каква тема имате? – /„Свойствата [на] двойните и тройните числа“. / – Какво подразбирате под думата „свойства на числата“? Какво се подразбира [под] „свойствено е на човека“? Под „свойственост“ етимологически какво разбирате? СВОЙ-СТВЕН е сложна дума, значи СВОЙ-СТВЕН, СВОЙ-СТАН. Какво значи „стан“? Казваме: свойствено е на човека, свойствено е на мисълта. Едно число може да се увеличава, може да се намалява, може да се дели, може да се умножава. Всякога има едно положение в природата, с което човек трябва да се бори. Една инерция има. Инертност има в човека. В човека има едно предразположение да остане в покой. Човек не обича много да мисли. Мисълта е работа. Човек е предразположен към спокойствие. От спокойствието излиза едно инертно състояние, което наричат мързел. Мързелът е нещо специфично. Хората не са мързеливи. Какво се подразбира под думата „мързел“? После трябва да го учи човек. Детето не знае какво е мързел. Трябва да му разправяш какво е мързел. Ако му кажеш отначало, не разбира. То е доста отвлечено. Някои неща, които децата заучават, са близки за съзнанието. Запример, ако му говориш за ядене, детето разбира тази работа, има опитност, но за мързела ако му говориш, непонятна е тази работа, отвлечена работа е мързелът. То не може да си представи: вкус няма, няма форма. Мързелът няма форма. То не знае що е мързел. Възрастните и те не разбират мързела. Казваме: „Този човек е мързелив“. Казваме неща, които не са верни. Почива си човекът, [а някой] казва, че е мързелив. Или някой полека работи.

Казват: „Пипкав е, мързелив е, полека работи“. Който бърза, не показва, че той е сръчен на работата. Да оставим това. То са етимологически въпроси. Това е правописание. Ония автори, най-първо като погледат някое съчинение, гледат най-първо къде са турени точки, запетаи, точка и запетая, удивителен знак. Казва: „Не е турена на място запетаята“. Най-първо, в писмената реч кое [е] важно? В еврейски[я] език няма никакви запетаи и гласни букви няма. Всичката е реч е написана само със съгласни букви. Гласните сам ще ги намериш и запетаите сам ще ги намериш. Практични са евреите. Това всеки може лесно да го намери, не го пишат. Най-първо, кое е най-важното? Важно е в речта да говориш. Кои думи в речта са дошли най-първо? На първо място са дошли безгласните букви. Отначало детето изговаря не една гласна буква, но съгласна. То в майката мълчи, в училището на майката учи мълчанието. Девет месеца то мълчи. Минава Питагоровата школа, учи мълчание. Детето девет месеца мълчи. Майката, каквото говори, то слуша и мълчи. „Зъб няма да обелиш“ – казва майката. И то зъб не обелва. За да узрее една идея във вас, зъб няма да обелите. Щом обелиш зъб, отиде идеята. То е изречение. Казва: „Може да се обели зъб“. Щом обелиш зъб, отиде работата. Щом обелиш кората на едно дърво, отиде дървото. Зъбът е кората на дървото. Щом обелиш кората на зъба, отиде зъбът, отиде работата.

В човека има едно инертно състояние, от което човек се учи отпосле да се освободи. Запример, вие съзнавате, че известна идея е добра. Казвате: „Не му е времето, условията вън не са благоприятни“. Да ви дам един прост пример: имате желание да се разходите, не тъй както аристократите правят, но да направите една малка екскурзия. Вечерта сте решили да идете на екскурзия на планината. Излезете сутринта, гледате – мъгла, облачно, погледнете нагоре, надолу, казвате: „В такова облачно време няма да ида, дъжд ще вали“.

Отлагате. Отложите, но виждате, че денят е много хубав. Сутринта сте се уплашили, една инертност има във вас, не искате да срещнете мъчнотии в пътя. Казвате: „Какво ще ме духа вятърът, какво ще ме вали дъждът?“ Ще се разколебаете, ред мъчнотии в ума ви ще изпъкнат. Ти ще отложиш за идната неделя. То е едно състояние на неподвижност. Човек е увит в една неподвижност, в която живее. Вземете рибите. Най-първо те са увити във водата, живеят в нея. Да излезат навън от водата не могат. Може да им разправяш за един красив свят вън от водата, те не могат да разберат. Колко[то] пъти рибата се опита да излезе вън от водата, то става инертна. Щом една риба излезе на брега, на твърдата почва, тя започва да скучае, не е така подвижна, във водата има голяма подвижност.

Инертност. Думата „инертност“ значи: ти си излязъл от една среда, но си влязъл в друга, която не ти подхожда. Ти си в състояние на инертност. Ти не си в състояние да контролираш органите, с които се движиш, и ставаш инертен. Друго едно обяснение на идеята. Всичките тия обяснения не представят истината. Вие още не сте дошли до истината. Сега не мислете, че след като се обясни едно състояние, вие сте го разбрали. Неразбрана работа е инертността. Представете си, че вие влизате в един мочурляк. Ти най-първо затъваш един пръст, 2, 3, 4, 5 пръста, педя, 2, 3, 4 педи. Какво ще бъде състоянието? Ще бъдете ли тъй подвижни? После ще дойде до половин метър, един метър, какво ще бъде състоянието ви? Ще дойде тази, гъстата материя, която ще ви въздействува. Вие ще станете инертни. Какво трябва да правите? Трябва да се върнете назад, да влезете във вашето първично състояние. Първо ще намериш причината, на какво се дължи. Щом намериш в себе си, че си инертен, трябва да намериш причините, условията, при които се явява тази инертност.

Искате да пеете, но е малко студено. Казваш: „Не се пее, измръзват ръцете“. Ръцете ви са измръзнали, не можете да пеете. Имате едно чувствуване на ръцете. Казват ви: „Попейте малко“. Вие казвате: „Оставете“. Щом приготвят огъня, щом се стоплите, дадат хлябец, малко чорбица, придобиете едно вътрешно състояние, донякъде имате разположение да пеете. Казвам: Инертността си има свои обяснения. Има много обяснения, това е едно частично обяснение. Или вие сте неразположен. На какво се дължи неразположението? Неразположението всякога се дължи на липса. Има два вида инертност. Външна инертност и вътрешна инертност. Някой път причината е, че вие не сте получили това, което сте очаквали. Вие така дойдете до едно инертно състояние. Запример, вие сте работник някъде, не сте яли. Седите ден-два, не сте разположен, седите, не искате да работите. Защо не работите? Казвате: „Гладен човек работи ли?“ Значи, не сте яли, не сте добили нищо. Нищо не ви дали, не искате да работите. Ако ви се даде храна, ще излезете из туй инертно състояние. Гладът образува тази инертност. Не че сте инертен, но умът е зает с придобиване на онова, което е необходимо за живота, за глада. Следствие на което напуска една външна дейтелност, престава да работи, мисли вече за пътя, по който може да се достави храната. Да допуснем, че вие някой път сте инертен, не му мислите. Каква е границата между мисълта и чувствуването? Трябва да имате ясна представа. Вие искате да идете на разходка. Побудителната причина не е чистата мисъл, но едно чувство. Едно чувство ви подтиква да мислите. Най-първо вие сте по[д]будени от чувството на приятност, чист въздух, слънце, това е чувствувание. След туй искате да намерите един начин да придобиете туй благо. Но това, което ви спира, то е пак чувствувание. По средата се явява мисълта. Нощно време, влага, студено. Всичко това въздействува, то е чувствувание. Кажете: „Мисля, че не [е] хубаво времето“. Никак не

мислиш, ти просто чувстваш. От своите чувствувания се заблуждаваш. Не знаеш какво ще бъде времето. Чувствуваш временната спънка, влагата отвън. Казваш: „Аз мисля, че не трябва да отида“. Казваш: „Аз мисля, че на този студ не мога да издържам“. Тук чувствата имат влияние. Ти се разгневеш, запример. Гневът не се дължи на никаква мисъл. То е чувствувание. Причината на гнева е тук, при ушите. Има три точки. Гневът принадлежи на закона на разширението. Човек, който се гневи, той се разширява. Всякога, когато човек иска да удари, той размахва ръцете встрани. Разширение има. Тъй щото всяко разширение, то е гняв. Махате ръцете настрани. То е гняв, махате ръцете си, правите упражнения, кипнете, някой път като се разгневите, не знаете посоката, на която може да тръгнете. То е един гняв, който експлодира. Той е от рода на тия бомби, които експлодират. Има и малки бомби. Някой път децата имат бомби, за какво ги хвърлят? За удоволствие, като хвърлиш някоя бомба, тя експлодира. Някои бягат от такива малки бомби. Казват: „Бомба!“ И бягат. Гневът има хигрометрическо влияние.

Колко сантиметра има тази линия? Колко предполагате? – /„Двадесет и две“. / – Тя е 28 и 1/2, 29. Главата няма такова разширение. Гневът не може да дойде на една линия до 29 сантиметра широчина. Гневът действа при линии 15, 15.5, 16, 17, [при] 18 е рядко, а при изключителни условия е 19. Гневът у човека влиза в самосъхранителните чувства – най-низшите чувства. Гневът действа в самосъхранителните чувства. Те са най-низшите чувства в човека. Щом се разгневеш, то е най-низшето у тебе. Там няма закон. Ти рушиш, хвърляш. Считаш, че си господар на всичко, никого не искаш да знаеш. Гневът като дойде, то е най-низшето чувство. В дадения случай той изисква свобода. Едно противодействие на едно инертно състояние. Гневът се е образувал като едно противодействие на онова състояние, при което човек се намира. За тази инертност

гневът е хубаво средство в дадения случай. Той може да ти помогне, но много енергия се изхабява. Той за пет пари работа ще свърши, за 1000 лева енергия иждивява. Няма никаква философия. Значи гневът най-първо действа чрез разширение. Ти най-първо се усещаш малък. Щом започне да се ограничава състоянието на човека, веднага гневът ще се яви във вид на разширение, той иска да се освободи най-първо. Втората фаза на гнева да дойде, ще се яви налягането. Налягането произтича от силни чувства на низшето в човека. А това са чувствата. То са най-низшите чувства в животинското царство. Идва вече налягане в гнева, усилване на гнева. След туй, като дойде това налягане, у човека се явява една мисъл, която трябва да изрази гнева. Тогава ще се яви едно централно напрежение отвътре по всички посоки, става избухване. Тогава човек започва да мисли, но много късно той мисли. Най-първо имате разширение. Трябва да използвате разширението, трябва да използвате налягането, трябва да използвате и вътрешното напрежение. Щом дойде напрежението, то е хубаво състояние. Енергията трябва да впрегнем през каналите на вашия ум, за да я използваме за една хубава работа. Не трябва да спираме енергията. Никога спирането не трябва да става по права линия, но ще направите един завой. Да кажем, някой човек ви обижда, говори лошо по ваш адрес. Ако вие вървите по права линия – ти към него и той към вас – вие вървите срещу него, непременно ще експлодират двете бомби. Вие сте една бомба и другият е една бомба, ще експлодира и той. Вие най-първо ще му дадете един аванс, един поздрав. Как се поздравяват хората? Ти го поздравяваш и той те поздравява. Запример, ако ти си мръднеш главата вляво, откъде е дошло поздравлението и ако ти си мръднеш главата надясно, отде е дошло поздравлението? Запример, вие откъде пращате вашите поздравления? Вие се ръкувате с дясната ръка, но побудителната причина иде отляво. Поздравлението вече с ръката има работа. Най-

първо, за да се подвижва вашата дясна ръка, имате известно чувство, образувало се едно чувствувание. То не се дължи на мисълта, а чувствувание има, което застава вашата дясна ръка да се подвижи напред. Казвам: Трябва да впрегнем тази енергия, която се [е] образувала. Ако вие в даден момент не сте толкова умен, тази енергия веднага ще намери своите пътища. Ще намери своите пътища, ще се разгневи[те]. Тази енергия ще излезе от всички посоки, това хората наричат гняв. Ще започнат да се изкривяват устата, очите ще затваря и отваря, ръцете ще движи, лицето [ще] е червено, ще се чуват гръмотевици, бомби, падания, може би 1/4 час ще бъде картечен огън. След туй сражението ще утихне. Генералът командува да се спре войната, примирие има. Като се примирят, започват да мислят, колко са похарчили в тази война и виждат, че доста пари са похарчени и никаква печалба няма. Изразходване на енергията има. Сегашните хора, културните хора се гневят повече, отколкото диваците. Сега те имат повече условия да се гневят. За развитието на културата трябва малко гняв. Енергия трябва.

Но каква беше темата, която разглеждахме? Сега ние се отвякохме от въпроса. Допуснете, че имате едно зърно, какво свойство има? Като го турите в земята, зърното расте. Като турите едно пясъчно зърно, то не расте. Има числа, които растат; има числа, които не растат. Турете пясъчното зърно, то има други свойства. Ако вземете един диамант, запример, веднага ще видите, че има едно свойство, че той усилва светлината, пречупва я. Като мине светлината през диаманта, проявява особени свойства. Та казвам: Главното в съвременните естествени науки, когато изучавате природата [е], [че] тя съдържа всичките методи как трябва да се живее. Един от най-сложните въпроси е да знаеш, как да живееш във всеки даден случай. На български доста хубава е буквата Ж. Колко точки има?



Фиг. 1

В Ж-то имате два противоположни ъгъла, които са по 90 градуса; от двете страни 90 градуса, имате 180 градуса. Имате една линия, която ги отделя. Как се нарича този метод? Но със Ж почва животът. Ж – нали живот значи: на Ж има 6 точки, после имате център.

Приблизително два [ъгъла] са по 90 градуса. [И още два] – имате почти цяла окръжност. Ж-то представлява да живееш. Значи ти трябва да разбираш законите на силите, които излизат от центъра на битието към периферията. Тогава трябва да знаеш в каква посока да се движиш. Ако се движиш в периферията, трябва да знаеш, ако се движиш по радиуса от центъра, или ако се движиш към самия център на живота – различни са законите, при които може да функционираш в даден случай. Някой казва: „Трябва да се живее“. Ама къде искаш да живееш? Искаш да живееш, да се удоволствуващ? Или в сърцето – трябва да разбираш закона на чувствуването, или пък, ако искаш да живееш на физическото поле, трябва да разбираш законите на движението. Вземете, че вие искате да живеете на физическия свят. Трябва да разбирате законите на физическия свят. Или искаш да живееш в астралния свят. Трябва да разбираш законите на астралния свят. То е свят на чувствуване. Вие искате да живеете в менталния свят, света на човешката мисъл. Трябва да разбирате законите. Или може да живеете в причинния свят, най-високото състояние. Туй, което на земята казват, че човек трябва да бъде философ, разумен. Разумното донякъде съответствува на причинния свят. Оттам, отдето излизат всичките подбудителни причини за всички действия на земята. Всяко едно противоречие, което става на земята, ще видите,

там се оправдава. Причините са били много добри, но на земята не е изразено; на земята е изложено по начин, който не е разумен. И ние казваме, че някои неща са извършени неразумно, а някои разумно. Някои проявления на земята не съответствуват на ония причини, които от причинния свят са подействували на тебе. Запример, ти искаш да живееш. И вълкът иска да живее, дошло му на ум, че за да живее – намерил лесен начин – хване едно агне, казва: „Трябва да се яде“. Казва някой: „Не трябва ли да яде човек?“ – Не, трябва да яде, не е [там] погрешката. Погрешката произтича не от яденето, от неразбирането. Казвам: Няма да ядеш. – Какво? – Има два начина. Няма да ядеш месо. Какво ще ядеш? Ябълки, круши, сливи, жито ще ядеш. Като казваме „няма да ядеш“, не че ще престанеш да ядеш, но няма да ядеш месо. Понеже, като ядеш месо, с месната храна правиш пакости на други живи същества. Като ядеш ябълки, круши, сливи, ти правиш една услуга на тях. Ти като ядеш сливите, ще [ги] освободиш от обвивката, хвърляш костилката. Има някои растения, които като ядем, им правим добро. Казва: „Няма да ядеш“. Казва: „Няма да се сърдиш“. В какво няма да се сърдиш? Не е поставен въпросът добре. „Няма да ядеш“. Сега този въпрос „няма да ядеш“ другояче може да се тури. Не е турена правилно мисълта. Казва: „Няма да ядеш“. Не е право. Ще ядеш само плодна храна. Не говори за другото, че няма да ядеш. Сега същият въпрос казва: „Не греш!“ Що е грехът? Ядене на месна храна. Живей добре. Той казва: „Не греш“. Значи: не яж. Какво „не яж“? Месо не яж. „Какво трябва да ям?“ – Плодове. Казва: „Доказано е, че в месото има повече хранителност“. Право е, повече хранителни вещества има в месната храна, но и повече се плаща. А пък плащането повече заробва човека. Там, дето има робство, какво [ли] не може да има. Следователно, какво се ползуваш ти от храната, която струва повече и ограничава свободата? Защо ти е сила без свобода? Знаеш на какво ще мязаш. [В]се-таки да те натоварят тебе с

хляб, да турят най-хубавите плодове, най-хубавите яденета, а пък да ти затворят устата – да не можеш да ги ядеш, само да ги миришеш. То значи да имаш сила без свобода. Казва: „Човек има сила“. То е мирисане. Ако тази сила може да употребиш, свободно да действуваш, тя е на място. За предпочитане е човек всякога да се чувства свободен. Отпосле иде силата. Силата трябва да иде само като условие да се запазва свободата.

При говоренето, когато се развива тази тема, то е един закон за самовъзпитанието. Спестяване, значи, трябва. Трябва да знаете как да спестявате вашата енергия. Младите хора и старите хора се занимават с неща, които не им са необходими. Всичките хора се занимават с неща, които не им са необходими. В дадения случай не са необходими. Например, необходимо е човек да се храни. Но едновременно той трябва да мисли. Един, който яде месо, веднага ще помисли така: „Една хубава варена кокошка в тенджерата, сварена, мазничка, после от тази вода, в мазната вода, направена една супица с ориз, разбито едно яйце с малко лимон, после воденицата и дробчетата, нарязани на малки парченца вътре. След туй – баница, направена с хубаво прясно масло, полята отгоре с каймак. След туй – направена баклава“. Всички тия неща туря в ума си. Къде ще ги намери, то е сложна работа. Сега в ума му са тия работи: една кокошка, супа да има, баница да има, пък да има една баклава отгоре.

Всякога в ума ви да изскочи най-същественото. Най-първо, думата „изскочи“ не е [на] място турена; „да изскочи“ – значи, имаш зор; „да се яви“ и тя не изразява. Казва се „да се яви“, когато има призовка, да се яви някой свидетел – но [да] кажем, че „мисълта се явява“. При какви условия се явява мисълта? Турете най-основното за яденето. Какво е потребно за яденето? Кое трябва да изпъкне? У вълка най-първо ще изпъкне едно хубаво ягне на 3–4 месеца, мазничко. В лисицата ще изпъкне някоя кокошка – хубава, тлъста или някой

петел. В ума на една овца при глада ще изпъкне зелена трева някъде. Питам: у вас какво ще изпъкне? Най-първо зависи от кой род сте. Вие казвате: „Аз не съм вълк“. Щом ядеш месо, имаш нещо сродно с вълка, нищо повече. Казва: „Не съм мечка“. Щом ядеш месо, значи сроден си. Под думата „низши животни“ разбирам един живот, който е по-низш от човешкия. Тия форми – вълкът, лисицата, мечката, те са форми на един низш живот. По някой път ние се докачаме. Има благородна страна у вълка: вълкът се много привързва. Той има качеството на кучетата. Като се привърже, приятелство държи. Едно качество, което е хубаво: той не изменя на своето приятелство. Честен кавалер е той. У нас вълкът е пословичен с много неща, с много грехове, но има една добродетел, която е неизменима. Всичките вълци, които са се привързали, са ставали кучета. Като се роди туй чувство на привързаност у него, казва: „Свършвам вече с вълчата порода, ставам куче – да му пазя овците“. Сега от любов, като обича човека, казва: „Ще му пазя овците“. По-рано ги е изядал.

Сега, тези качества, които преобразяват човека, те са моралните чувства. Те са поставени горе на темето. Те зависят от перпендикуляра от повърхността на темето към гръбначния стълб към отворстието на черепа. От спуснатия перпендикуляр зависи силата на моралните чувства. Как ще нарече[те] перпендикуляра, който има по-голяма височина? Какво означава височината в перпендикуляра? Той е спуснат към известна плоскост отвесно. Тогава от всяка точка може да се спусне перпендикуляр. */Перпендикулярът може да бъде към една линия или към една плоскост.* Щом е перпендикуляр, колко градуса има? – 90 градуса. Значи, в една окръжност колко перпендикуляра имате?

Психологически, в дадения случай, перпендикулярът е пробуждане на съзнанието. Той показва посоката на движението: или възкачване, или слизване. Тази точка е събуждане на съзнанието ни.

Ти се намираш в известно положение – пробуждането на съзнанието е тази посока, при която при най-благоприятни условия може да се приближиш към центъра, към основното желание, към този център на живота. Тази линия, която те води към живота, то е перпендикуляр към тебе. „Аз искам да живея“ – то е перпендикуляр. Ти не можеш да живееш, ако нямаш перпендикуляр, не можеш да се движиш към една правилна линия. Под думата „живот“ научно разбираме онзи перпендикуляр, най-късото разстояние, най-правият път, при който можеш да се приобщиш с живота. В съзнанието има много перпендикуляри, те са безброй перпендикуляри. Но в дадения случай можеш да имаш само един перпендикуляр в съзнанието [си]. И в астралния свят може да имаш един перпендикуляр, и на физическото поле един перпендикуляр. А пък един перпендикуляр от умствения свят е перпендикулярен [ен] на астралния свят и един перпендикулярен от астралния свят е перпендикулярен на физическия свят. Тогава тия перпендикуляри как ще ги представите на земята? Как ще представите, че астралният перпендикулярен е перпендикулярен на физическия [свят]? Да представим едно малко обяснение. Вземете, да кажем, една плоскост. Какво [е] свойството на плоскостта? Плоскостта може да се разшири. Тялото се увеличава по обем. Телата нали се увеличават? Вие едновременно [си] представяте, че имате една плоскост. Нали шест плоскости има един куб, с които се загражда? Когато става разширение на плоскостите, какво става с телата? Телата се увеличават по обем. Най-първо вие правите една погрешка. Някой път ти [с]грешаваш в своите разсъждения, вземаш разширението на плоскостите за увеличаване на телата. Разширението на съзнанието е едно нещо, когато се увеличава тялото, е друго нещо. Какъв термин употребяват там? Плоскостите се разширяват, водата се разширява и за въздуха казват, че се разширява.

Като говорих вчера на едного, казвам: По отношение на водата въздухът е тяло, водата е граница. Ама какво се подразбира? В психическо отношение е така. Каква [е] разликата между едно тяло и самите граници, които го окръжават? В геометрията под „граница“ се разбира: границата е с едно измерение по-малко от тялото. – /„Една граница може да се разшири, но тя може и да се увеличи“. / Да кажем, в една плоскост има две измерения, в едно тяло има три измерения. Ние се отдалечаваме от самата мисъл. Ето какво се подразбира под думата „отдалечаване“. Де е погрешката на отдалечаването? Ви[е] сте гладен. Да обясня на прост език. Вие сте гладен, нуждаете се от малко хляб, добре опечен, топъл, скоро изваден от пещта. Ще дойде някой, който ще ви залъгва с бонбончета, с други работи, които не са храна, та във вас убива онова чувство на глад, отце ви се да ядете, не сте взели онази храна, която е потребна на организма. Залъгват ви с бонбончета, с някои неща, които нямат тази хранителност. В дадения случай храната трябва да бъде онова, което ще даде същественото на организма, а не със залъгвания. И в учението е същото. Вие се учите някой път, но вие се залъгвате с учение. Казвате: „Той е учен човек“. Това са залъгвания. Никакъв учен човек не си. „Силен ще стана“. – Никакъв силен човек няма да станеш. – „Това ще придобия“. – Какво ще придобиеш в знанието? В знанието ще придобиеш само едно нещо – да цениш своята свобода и да не позволяваш някой да ти тури юлар. Слоът е силен, турят му юлар и едно дете с едно чукче като го удря по главата, го кара където то иска. Силен можеш да бъдеш ти, [но без юлар]. Някои хора казват: „Той е силен“. Може да приведа много примери из философията. Какви ли не философии [са] турили философите за защита.

Казват: „Международно право“. Никакво международно право. Международен товар. Международно товарене, международно заробване, международно ограничение, не международно право. То

тепърва ще дойде. В природата съществува един закон: Ти свободата на един човек можеш да ограничиш, но нямаш право да ограничиш [неговата] воля. Свободата може да ограничиш, понеже свободата е резултат на волята. Да ограничиш – ето какво се подразбира. Един извор извира. Нямаш право да потискаш извора да не извира, но можеш да [му] дадеш каквото направление искаш. Ти не можеш да ограничиш водата или да затвориш извора. Ти ще направиш престъпление. Следователно, ограничавай себе си, без да затваряш извора на своята воля. Волята в човека е Божественото вътре. Трябва да правите едно ограничаване. – „Аз не искам да ме ограничават“. – „Ще те ограничи“. Ограничение на свободата, но да няма туй ограничение – твоята воля да се прояви. Или в себе си никога не допускай да се ограничи волята. Допуснеш ли да се ограничи твоята воля, може да се лишиш от много работи, може да се лишиш от живота. Животът е резултат, когато разбираме. Мъчениците са жертвували своя живот, но не са жертвували своята воля. Казва: „Убеждение“. Той за убеждението [си] умира, жертвува живота си, но онази воля, която има, за да изкаже това, което мисли, което чувства, той предпочита да умре, отколкото да ограничи извора му. Животът е един извор, който извира. Вие не правите разлика. Казва: „Аз не искам да ограничат свободата ми“. Че кой от вас не е ограничен? Седи някой, казва: „Свободен съм, не искам никой да ми заповядва“. Дойде един стражар, каже: „Хайде пред мене!“ Ти тръгваш пред него. Пред стражата вървиш, казваш: „Няма какво да се прави“. Не, като дойде до свободата на волята – никакъв стражар! И милиони стражари да се явят, никакъв стражар да не признаваш, да кажеш: „Не се мърдам оттук“. То е човек, който не си ограничава волята. „Може да ме убият, но не се мърдам“. Двама души, които поддържали свободата на волята, единият имал убеждение, а другия нямал убеждение, [но] и той е [бил] за свободната воля. Щом дойде стражарят, единият тръгва,

другият – седи. Този, който бил за свободата на волята, двама стражари го носят, не иска да върви сам, занасят го в участъка. Казва: „Свободен съм, те са слуги, да ме носят“. Единият върви, другия го носят, той седи човекът свободен. Той не иска да върви, казва: „Ако искат – да ме носят, както искат, но онова, което мисля, аз не отстъпвам от него“. Тебе те бият в участъка, ти казваш: „каквото искат“. Ти не ограничаваш волята си. Бият те, ти нищо не казваш. „Бийте този тъпан, колкото искате. Тъпанът никога няма да каже своята истина“. Ти си свободен. Казва: „Смазаха ме“. Кой те смаза? То е заблуждение. Ти, ако ограничиш волята си, ти тогава си смазан, хасъл си смазан. Докато волята ти седи неограничена, ти си свободен, то е свободата на човека. Всичките скърби, които ги имате, те се дължат на ограниченията на вашата воля. Всяка една скръб е признак за едно малко ограничение на волята ви. Някой път ограничението на волята ви е външно. Но най-голямата скръб, която ние опитваме [е], когато потискат човека, един извор – запушат го там. За да бъдеш радостен, отвън можеш да имаш страдания колкото искаш, [но] за да бъдеш радостен, непременно Божественото трябва да бъде свободно, в съзнанието да знаеш, че си свободен. – „Иде ми да се пръсна“. – Какво ще се пръснеш? Една гайда, като я надувате, може ли да се пръсне? Може ли един гайдарджия, който свири, да пукне гайдата? Никога не е неговото желание да пукне гайдата. Тази гайда е толкова еластична, колкото и да надуваш, не се пука, никога не се пука. Нищо не е в състояние да пукне един човек. Но сам може да се пукне. Кога? – Когато криво мисли.

Ще ви приведа един пример. Преди 3–4 години дойде един доста млад човек, женен, чиновник. „Ще се самоубия“ – ми казва, на мене ми разправя. Казвам: „Защо?“ – „Не искам да живея вече“. – „Не зависи от тебе, ти ще живееш“. Питам: „Защо искаш да се самоубиеш?“ – „Потънал съм в борчове до гуша“. Казвам: „Искаш да

се самоубиеш? Защо?“ Казва: „Изтеглил съм 2 000 лева, ще ме тикнат в затвора, аз ще се самоубия“. Рекох: „Ти знаеш ли какво нещо е самоубийството?“ – „Мен не ми трябва да зная. Ще се самоубия, да се освободя“. – „Ти душа имаш ли?“ – „Остави тази душа“. Рекох: „Продаваш ли душата си?“ – „Продавам я, че как?“ – Рекох: „За две хиляди лева, продаваш ли я?“ – „Продавам я“. – „Хубаво“. Тъй щото имам сега една душа купена. Продаде си душата и я купих. Платих му две хиляди лева. Ние му купихме душата, за да го избавим от едно робство. Той иска да ограничи своята воля от външните условия на живота, стеснява се и иска да се ограничи. Пък не знае. Той иска да се самоубие, да ограничи страха в себе си. Да ви кажа начин за самоубийство: Ограничи в себе си страха. Ограничи в себе си празната гордост. Ограничи в себе си глупавото ществание. Ограничи в себе си удоволствията. Пък реши да живееш спокойно, да бъдеш последният човек на света. Каквото остане нещо някъде от яденето на някоя трапеза, чакай всички да се наядат, каквото остане, ти, като кученце, от трохиците ще хапнеш и ще кажеш: „Слава Богу, че те останаха“. То значи самоубийство. Казва: „Не мога да разреша този въпрос, как така аз да гладувам“. То е неразбиране. То е неразбиране на онзи велик закон, който говори в нас. Че ти не разбираш, се познава: ти като хванеш едно същество, което Бог е създал, без да го питаш, като един вълк го изядеш. Тогава как ще разбереш Божественото? Утре тебе някой по-силен ще те хване. Ти хванеш по-слабия, друг, по-силен хване тебе и те изяде. Кой е крив? Ти си дал лош пример. Престани да ограничаваш хората и другите ще престанат тебе да те ограничават. Започни да ги обичаш и те ще започнат да те обичат. Не им говори ти за любовта. Любовта е много реално нещо. Сега да ви представя един пример. Ако вземеш едно житено зърно в хамбара, представи си, че го милваш, колко е хубаво, галиш го, целуваш го, какво се ползува житеното зърно от твоите

милувки и целувки? И ти пак го оставиш в хамбара. Любовта какво подразбира? Да вземеш това житено зърно и да го посееш. Това подразбира любовта. В любовта може житеното зърно временно да страда, [това] нищо не значи. Любовта започва със страданието. Страданието не е нещо такова страшно. Че вие давате изяснения, такива криви изяснения. За да изразиш любовта към житеното зърно, ти ще го посееш, най-първо, ще го посадиш, второ – ще го оградиш с един плет, никой да не минава да го тъпче. То е основата. После, като дойде лятно време суша, ще идеш малко да го полееш с вода. Туй е обичай вече. Най-първо, ще го посееш, после ще го оградиш, ще го полееш и най-последно, като узрее, ще го пожънеш, после ще го овършееш, ще го помилваш и ще го вземеш на ръката си и ще го туриш в хамбара. Ще кажеш: „Доволно ли си от разходката?“ Това е процесът на любовта: посадяне, ограждане, поливане, узряване, пожънване, овършаване и туряне в хамбара. То е истинският път на любовта. Тогава, ако тебе не са те посадили, любовта я няма. Ако не са те оградили, любовта я няма. Ако не са те полели, любовта я няма. То са залъгвания. Ако не те ожънат, ако не те овършеят, любовта я няма. Ще те извадят чисто зърно, ще те турят в хамбара, отдето си излязъл. То е важен закон на съзнанието. Този е процесът на любовта. Любовта, това е истинската свобода на човека, който я разбира. Една своя мисъл да я направиш свободна, ти трябва да я посееш, да я оградиш, трябва да я поливаш, да узрее, да я пожънеш, да я освободиш от люспите – да я овършееш, да [я] туриш пак на същото място, отдето излязла. То е любовта. Същият закон е и за чувствата. За всяка постъпка е същият начин. Всяка една постъпка, ако разбирате, то тя е семе. Не мислете за вашите мисли като за отделни камъчета, които не растат. Всяка постъпка е семенце, което расте и всяка мисъл е семенце, което расте. Всичките неща са живи в

природата. Не ги считайте като камъчета, които може да ги хвърлите, където искате. Нещата, които вие хвърляте, те са непотребни.

Сега туй, което ви разправам, от него зависи успеха на вашия живот. вие искате да имате един метод, да имате известни постижения. Каквато и да е идея, ако тази идея вие не може да я посее, ако не може да я оградите, [ако] не може да я поливате, ако тази идея не може във вас да узрее и да я повърнете във вас, отдето е излязла, вие постижения не може да имате. Законът е един и същ. Сега има методи за постижения. Въпросът със житеното зърно е лесен. Аз може да ви разправам откъде може да го вземете. Какво да направите? Най-първо със житеното зърно е лесно. Но имате една мисъл или едно чувство, с него как трябва да постъпите? Къде ще го посее? Или имате една мисъл вътре в ума си, къде ще я посее вие? Сега може ли да приведете един пример. Къде може да посее едно ваше чувство? Лесна работа, много лесна работа е посяването, начинът [е] как ще го посееш. Не навсякъде в даден случай човек може да сее. В света не можете да сеете безразборно. Всяко нещо идва на определено място. В даден случай във вас се зароди едно благородно чувство, трябва да го посее. Срещнеш човек, който има крайна нужда да му покажеш някакво съчувствие. В даден случай щом покажете съчувствие, вие сте посели вашето желание. След години вие ще пожънете добрите резултати.

Сега да обясня мисълта си. Какви са резултатите? Аз съм привеждал този пример и друг път. Един българин, който свършил във Франция, бил запознат с французката литература, свършил по музика, после в тогавашните времена свършил по пеене, свършил по танци. Тогава се играеха кадрил, полки и др. Идва в България, във Варна. За пръв път работите [му] тръгнаха. Учил чорбаджийските дъщери да свирят, да пеят, да танцуват. Случило се нещо, скарал се с чорбаджиите, бойкотират го, уволняват го. Намира се човекът в

крайна нужда, но със силно чувство на самоуважение, останал той без пет пари в джоба, гладен, три дни не ял. Мълчи, никому не казва, не иска да каже, че гладува. Среца го един български свещеник, негов познат и му казва: „Къде се губите, не ви виждам дълго време. Заповядайте у дома“. Завежда го у дома, направили една хубава гозба, едно пиленце заклано, обварено, чорбица, направена с яйца, малко лимон, по български – те не били вегетарианци. След като се наял, разположил се и той разправя на свещеника положението си. Казва: „Много ти благодаря, че ме покани за обед, три дни не бях ял, изстърга ме коремът“. – „Че как?“ Разправя си той историята. „Какви не дяволски мисли не ми идваха в главата – да туря край на живота си. Много ти благодаря, че ме спаси“. Свещеникът изважда едно турско меджидие, дава му го и казва: „Ще се уреди тази работа. Ако се намираш в нужда, ела пак при мене“. Не се минало един месец, назначават го секретар при варненския валия. Голям чиновник става този българин. [След време] набеждават свещеника, че той имал някакви комитски писма, както сега има закон за защита на държавата – отиват в дома на свещеника, събират всичките книги и доста подозрителни книги имало, които да увисят свещеника на въжето даже. Но не могат да намерят човек, който да прегледа книжата. Най-после пашата ги дава на своя секретар. Той прегледал книгите, събрал всичките подозрителни писма и ги дал на свещеника. Казва: „Онзи обед, който ми даде и 20-те гроша направиха това“. Това значи посяване и плодът иде сега вече. Този човек е подложен на големи изпитания. Най-после секретарят казва на валията: „Прегледах писмата, но няма нищо подозрително, може да ги прегледа, който иска. Няма нищо в книгите, с което може да обесят попа. Неприятелите имал този човек, надули са работата“. – Но всички подозрителни писма ги нямаше там. Туй вече е една постъпка, едно чувство, което той показал, същевременно има вече един отглас. И той е готов да

направи известни жертви, както свещеникът направи за него жертва и затова [се] отплаща на свещеника. Та казвам: По някой път вие казвате: „Що ще се занимавам с този, с онзи“. Вие не знаете. Може вие един ден този човек, на когото правите услуга, в даден случай вие може да имате нужда от него. В света всичките хора са тясно свързани. Туй трябва да знаете. Всичките същества са в една вътрешна зависимост. Един ден ти даже може да имаш нужда той да ти направи услуга. Даже едно дърво може да ти направи услуга. Едно дърво може на тебе да ти направи грамадна услуга. Ти посееш едно дърво, казваш: „Що ще си играя с едно дърво“. Но случи се, ти три дни не си ял [и] минеш покрай дървото, което си посял, таман узрели плодовете, погледнеш, дървото казва: „Заповядайте“. Ето, дървото услужва. То казва: „Много ти благодаря, че ме посади, заповядай от моите плодове“. Някой казва: „Аз не се нуждая от услугата на никого“. Не, ти се нуждаеш от услугата на другите, на всичките. Само че тази услуга да дойде навреме. Тази идея трябва да седи в ума ви. Ние се нуждаем от услугата на всички живи същества. Всички живи същества в даден случай се нуждаят от нас. Всички живи същества се нуждаят от нашата услуга. Ти си човек, който можеш да помогнеш, едно растение може да помогне, едно животно може да помогне и всички хора в даден случай могат да помогнат. Че така е. Този велик закон функционира в природата. Такова широко съзнание трябва да имате. Вие се обезсърчавате по някой път. Защо? Защото се индивидуализирате. Казвате, че нямате нужда от този, от онзи и оставате сам в света. Но вие усещате вашата слабост, че човек сам не може да живее. Казваш: „Аз не се нуждая от никаква услуга“. Че как не се нуждаеш? „Ще си купя хляб с пари“ – но парите хората ги направиха. Хлябът е опечен от фурнаджията. Казва: „Свободен съм да го купя“. – Свободен си. Ти не разсъждаваш правилно. Този фурнаджия може да каже, че няма да пече хляб. Държавата може да

каже, че не сече пари. Нямах пари, нямах хляб. Може да имаш пари, но хляб нямаш; някой път може пари да нямаш, но хляб да имаш. Какво ще правиш тогава? Може ли да си купиш едно кило хляб без пари? Малките деца са много по-умни, отколкото възрастните. Едно момче на 14–15 години или един момък на 21 година срещне един стар човек на пътя, натоварен с една раница. Казва на стария: „Искате ли да ви услужа? Вие сте се заморили“. Вземе раницата, вървят, стигат до един извор, седнат да си починат. Онзи изважда от раницата и благодари за услугата, нагощава го. Но ако той не беше взел раницата, онзи човек не щеше да му помогне. Ще вземеш раницата, онзи ще ти плати. Казвам: Този, младият човек е умен, казва: „Мога да ви помогна“. И той помага. Ако кажете – „аз раница не нося“, после кажеш – „не може ли да ми дадеш малко хлябец?“ – то е аристократически, заповядаш да ти даде от своя хляб. Тури раницата на гърба. След като я носиш, ще имаш право да ядеш от хляба. Хлябът е възлюбил онзи, който носил раницата – онзи, който казва: „Вземи от този хляб“.

Казвам сега: Приложението. Може да дойде сега морализирането. Аз гледам, във вас има една погрешка. Коя е погрешката на фотографа? Коя е погрешката на художника? Фотографът, след като фотографира, взема, че ретушира, изглади някои черти. Той така ретушира някои черти, че направи лицето като мумия. Заличи някои хубави черти – да няма бръчки. Художникът няма да знае основните черти. Музикантът прави същата погрешка. Той, като свири, иска да се хареса на публиката. Той вземе, че тури някое украшение, което няма никаква цена. Или говорителят, и той натура украшения. Сега, отива един и казва: „Господине, аз не искам да ям във вашия дом, но моето отечество не е разположено днес, не зная какво има“. Отецеството му било неразположено. Казва: „Да не би да сте се

скарали с домашните?“ – „Вътрешно съм неразположен“. Неразположението на човека зависи от неговите схващания.

На кого трябва да пее човек? Ще се пазите. Едно правило има в музиката. На глухи хора не пей! Художникът трябва да се пази от една погрешка: на слепи хора да не рисува. Който говори и той трябва да се пази от една погрешка: на неми хора да не говори. Мислете! Кои хора мислят хубаво? – Философите. На глупави хора да не говориш. В себе си на този, глупавия човек да не говориш. Какво трябва да правиш с глупавия, то е друг въпрос. Но в себе си ще кажеш: „На глух не свиря, на сляп не рисувам, на ням не говоря“. Свири на онзи, който има ухо. Рисувай на онзи, който има око. Говори на онзи, който има ухо. Всякога трябва да имате нещо живо, разумно. Вие не дръжте отрицателни мисли в ума си. Дръжте в ума си идея, която е жива. Дръжте в ума си ония, живите идеи. Идеята на слушането, идеята на гледането, идеята на говоренето. То са идеи, които растат, които дават импулс на човека, които дават плод. Щом свириш, на човека се придава нещо. Има обмяна между хората, които слушат, и ти, който свириш. Щом рисуваш на един човек, който има зрение, той вече придава нещо на твоето изкуство. Говориш нещо на човек, който слуша, и той придава. И човек, който слуша, и той ти придава. Който мисли, и той ти придава. Който мисли, и той ти придава нещо на твоята мисъл. Следователно, те са правила, които трябва да ги пазите. Ние в света, когато се приближаваме към идеята за Бога, при туй Същество, трябва да знаем, че няма същество с по-деликатен слух. Той е Същество в свят, [в] който всичко слуша: и най-слабите трептения, и най-слабите въздишки Той чува. Неговото око всичко вижда, пък в света няма същество, което да говори по-красиво от Него. Няма и друго същество, което да мисли така ясно, като Бога. Ти казваш: „Защо ще мисля [за Бога]?“ Ти като мислиш за Него, има обмяна между ума на Бога и твоя ум и между говора на Бога и твоя

говор. Той ще ти предаде нещо. Ти си представляваш Бога като нещо отвлечено. Как да [си] Го представиш? Как да [си] представиш сладкото? Захарта ти ще [си] представиш на бучки. Как ще [си] представиш меда? Захарта е твърда, а медът какъв е? – Течен. Как ще [си] представиш петмеза? Как ще представиш сладчината на една ябълка или на една круша? Представете си една и съща идея, изберете си една идея за туй, най-великото в света. Не, мисли онова, което можеш да си представиш в дадения случай – реалното. Преди няколко време дойде един българин с една странна идея. Той влязъл в духовния свят. Тъй казва: „Виждам, един ден иде нещо, дойде едно същество и кацна на ухото. Каква форма имаше, не зная, но чувствавам, че кацна на ухото и започва да ми говори. Чувам го, не виждам никаква форма. То казва: „Аз съм същество, което ръководя целия български народ, аз го управлявам“. Не го зная каква работа имаше, на птица ли приличаше. Усещам, че кацнало на ухото [ми], но не му виждам формата. Чувам гласа му, той ми разправя това-онова, много хубави работи ми разправя. Казва ми: „Трябва да [се]научиш да живееш по-добре, да не лъжеш. Ти си търговец, честно не продаваш“. Всичко това ми говори, на ухото кацнало“. Ако отиде при някой лекар да му каже това, ще каже, че е побъркан.

Не мислете, че в света няма известни [невидими за хората] форми. В дадения случай, не че реалността няма форма, но понеже ние не сме свикнали да гледаме в тази посока, в която можем да видим това, не можем да видим този образ. Понеже образът на реалността е много подвижен, крайно подвижен е, не е нещо установено, затова ви се вижда като че няма форма. Ако ние не виждаме образа на оня свят, то е по единствената причина, че крайно се изменя, голяма променчивост има в това.

Сега, вашият извод какъв е? Да се повърнем към туй, което говорих. Тези са второстепенни работи. Туй, за което ви говорих, аз

го уподобявам [на следното:] ние ще пресеем брашното, ще турим много работи и ще направим баница. Но кое е най-важно в баницата? Хубаво брашно, прясно масло, яйца, мляко, каймак и хубаво да бъде опечена баницата. Като ядем, туй, което ще придобием, какво е? Всички тия неща са външен процес. Това, което ядем, е важно. Една идея аз я обяснявам: чувството, което остава във вас, то е важно. От всичко туй, което говорих, може да направим една баница, но тя не е опечена. Трябва да чакате половин час, не знаей дали ще може да я изядете. Втория път ще я изядете. Сега аз оставам идеята, че трябва баница да ядете. Сега, кое остава от баницата, кое е същественото? – Изворот, който извира, да го не запушвате. Волята е един извор в тебе и в този извор е всичко твоё щастие. Никога не запушвай този извор, нито позволявай някой да го запуши. То трябва да бъде свещено място. Никога да не хвърляш камъче, нито да позволяваш някой да хвърля и да запуши извора. Там да е оградено мястото, ти сам да ходиш. Да погледнеш и да знаеш, че благото иде оттам. То е Божественото. Има ли този извор, Божественото е там. Няма ли този извор, всичко друго е безсмислено. Тази е идеята. Ако имате този извор, ще бъдете силни, ще имате нещо, което да ви въодушевява. И да си остарял, пак ще се подмладиш. Ако нямате тази идея, като остареете, ще се свърши всичко. Това е прераждането. Прераждането, то е подмладяване на човека. Старият човек е кандидат за подмладяване. За какво е кандидат младият човек? Той не е кандидат за остаряване. Младият човек е кандидат за ученик. Понеже, нали казахме, че младият трябва да живее и да обича, той не се е научил да учи. Той е кандидат за учение. За да стане учен, той е кандидат за живота. Той още не се [е] научил да работи, вследствие на това прави много грешки. Извинително е. В живота без любовта погрешки се правят много. Но това е по нямане на думи. Не са погрешки, това са пак опити. Животът не може да прави, любовта не може да прави

погрешки. Те са изключени, те са неща непонятни. Животът не може да прави погрешки. Тази мисъл дали [я] разбирате или не? Ние правим погрешки в нашето съзнание. Животът погрешки не прави. Любовта погрешки не прави. Ако си посял едно житено зърно, погрешка има ли? Ако си излял два килограма вода на едно цвете, има ли погрешка? Може би е погрешка, ако си излял тази вода от едно шише, от което човек щял да пие водата. Но като си полял едно цвете, погрешка има ли? Няма погрешка. То е относително нещо. Никаква погрешка няма. Погрешка в света има, когато не използваме Божественото начало. Кога има погрешка? – Когато ти подпушваш Божественото. Ако ти противодействуваш на Божественото, погрешката седи там. Имаш подтик да направиш нещо добро, казваш: „Няма да го направя“. Искаш да идеш на разходка, казваш: „Няма да ида“. Иди горе на екскурзия, горе в планината. Ако дойде да слизаш в един кладенец, помисли, не слизай долу. Щом е за планината, не мисли. Надолу когато слизаш, мисли. Нагоре когато се качваш, не мисли. Вие слизате в кладенеца, казвате, че има злато. Вие не мислите, когато слизате в кладенеца. Когато се качвате на планината, какво трябва да правите? Мислите ли да се качите? Сега във вас ще остане една мисъл. Казвате: „Не му е дошло времето“. Щом слънцето изгрява, време ли е да спиш под юргана? Никой няма право да спи, щом слънцето е изгряло. Всеки, който остане под юргана, като изгрее слънцето, от слънцето го глобяват. Щом останеш под юргана, когато изгрее слънцето, глоба има. Защо? Че слънцето изгряло и ти си под юргана. В духовния свят ще бъдеш на крака преди да е изгряло слънцето. Докато е тъмно, под юргана можеш да седиш, щом се махне тъмнината, ще бъдеш облечен, на работа. За друго няма престъпление. Ако слънцето те завари под юргана, има престъпление. Тук колко пъти слънцето ви е заварвало под юргана? Казва: „Много хубаво се наспах“. Много хубаво си се наспал, но главата ти побеляла

от туй спане. Или другояче казано, изтълкувайте, направете един превод. Какво значи да не бъдеш под юргана, когато слънцето изгрява? Дайте един пример. Сега вас ви е страх да не направите една погрешка. Щом ви е страх, вие сте под юргана. Кой се страхува? Болният се страхува. Здравият не се страхува. Болният трепери под юргана. Гладният се страхува, че ще умре. Здравият човек от нищо не се спъва. И после, кой се докача? Болният. Този го бутне, онзи го бутне. Казва: „Какво безобразие, така не се бута“. Здравият не го е страх. Щом оставяш да те бутат, ти си болен; щом оставяш да те бутат, ти не си умен човек. На два-три метра разстояние вървиш, бързаш, бързо се движиш, не говориш с хората. Онзи, който те бута, не е умен. И ти не си от умните. Тогава има един морал в света. Бог, за да не се карат хората, дал пространство. Слънцата ги турил на големи разстояния, като се движат, никой с никого да не се блъска, турил ги на далечно разстояние. И между най-близките звезди има грамадни разстояния. Между Слънцето и най-близката звезда има такова пространство, че в него може да се наредят три хиляди слънчеви системи като нашата. Казвам: Между един човек и друг трябва да има пространство. Казва: „На каква далечина трябва да бъдат хората един от друг?“ Да има три хиляди души да се вместят между тях. То е нормата. Три хиляди души трябва да се вместят. Да се наредят един до друг и противоречие няма да има. Сега, три хиляди души трябва да се вместят между вас, за да има съгласие. Три хиляди души между вас трябва да отсъствуват, за да има пак съгласие. Или трябва да имате всичко, или трябва да нямате нищо, за да станете щастливи.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

Основната мисъл: Не ограничавайте Божественото във вас!

7. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 8.
XI. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

ПАРАМЕТАФИЗИКА

„Отче наш“

Имате ли тема? – /„Не“./

Каква е основната тема на миналата лекция?

Може ли голямото да се ограничи от малкото? Може ли малкото да се ограничи от голямото? Но когато говорим за ограничение, има няколко вида ограничения. Има разумни ограничения. Има неща, които физически са ограничени. Вие някой път разбирате ограниченията физически. Физическите ограничения произтичат от съвсем други причини. Земята в какво е ограничена? Земята може ли да ходи където иска? Тя върви по един определен път. Вземете едно колело, [което] е турено на оста – то е ограничено. То е свободно да се движи само в едно направление. Тогава, каква е разликата между ограничението на едно колело и ограниченията на една човешка мисъл? Ограничен си някой път да си изкажеш мнението, боиш се да се изкажеш. Или, след като го изкажеш, веднага околните хора ще се нахвърлят отгоре. Дайте един пример от едно разумно ограничение.

Тогава пишете върху темата № 10: „Разликата между физическите и духовни[те] ограничения“.

Няма да направите онази погрешка – българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал, пак в тия“. Като се погледнал, пак в тия. Каква е разликата между духовното и физическото ограничение? Да допуснем, имате умствено ограничение. Казва: „Той е умствено ограничен човек или духовно ограничен човек, или физически ограничен човек“. Физическото ограничение, то е резултат. Допуснете, че един човек е роден сляп, не вижда, ограничен е. Туй ограничение зависи ли от него? То е един

резултат. По някаква далечна причина сляп се родил или глух, или може да е сакат, не може да ходи, ограничен е физически. Значи тия ограничения се дължат на някакви причини. Няма да го обяснявам. В какво седи умственото ограничение? Дават ти задача, не можеш да я разрешиш, ограничен си. Кои са правилата, по които човек може да премахне ограниченията? В самовъзпитанието ограниченията се [премахват]. Запример, как ще обясните въздържанието, да се въздържа човек? Да допуснем, склонен си, имаш разположение да критикуваш нещата; кои са авторитети – може да оспорваш някои. Можеш да оспорваш разстоянието от тук до слънцето – че най-новите изследвания, най-новите наблюдения не са 92 милиона мили, но 93. След като оспорваш, кои са данните? Някои автори са изчислявали и други са изчислявали. Каква е разликата между едните и другите? Как ще докажеш авторитетността, че едните изчисления са верни, точни? Всичките математически изчисления варират с един милион разлика. Или 92, или 93 милиона мили. Какво математическо изчисление е туй? И аз мога да изчислявам така. Запример, има нещо, което изчисляваш. Ти не знаеш как става изчислението. Ти чувствуваш, че времето ще се развали. Какви са твоите данни? Човекът не знае, че вятър имало, че течения имало, че топло течение, че студено течение, че се срещат, че има повече влага, [че] имало някакво барометрическо налягане или, че топлината се увеличавала. Той това не знае, но човекът чувства, че времето ще се развали. Как ще стане, не го знае, но знае, че след два дена времето ще се развали. Какви са научните данни? Не знае. Разправя един европейец, учен човек, отива на изток, участва в една експедиция. Ученият човек имал барометър, но с тях имало един служащ. Винаги, когато ученият казвал, че времето ще се развали, времето не се разваляло; а когато слугата казвал, че ще се развали, се разваляло. Ученият казвал, че всякога били в контраст, че каквото той казвал, не ставало, а ставало това, което казвал другият.

Не трябва да изваждаме заключение. Може би данните – вътре които са, да не са точни. Уредите не са свършени, предсказанията за времето не са точни. В общи черти, някой път е точно, някой път има изключения.

Да допуснем сега, че имате ограничение. Стаята е студена, парите нямате и въглища нямате, а трябва да се занимавате, трябва да пишете някаква теза. И не може да я напишете. Мислите, но не можете да я напишете. Защо? Ръцете ви са вкочанявали, ограничени сте. Значи има нещо външно, което ви ограничава – студът. Не можете да пишете. Какво трябва да правите? Идете при някой ваш приятел, който има топла стая, или пък вземете малко въглища и стоплете стаята. Значи колко условия има? Значи, ако влезете в една стая, и не могат да пишат ръцете ви – ограничението не е махнато. Понеже казвате, че стаята е студена и не можете да пишете, някой ще ви повярва; но – една стая, която е добре отоплена, и пишеш, пишеш – и пак не върви. Питам тогава: В студената стая не можеш да пишеш, но когато в топлата стая не можеш да пишеш, де е ограничението тогава? Условията са, значи, вътрешни. Има външни условия, които ограничават човешкия ум, има и вътрешни, които го ограничават. Сега, как ще се премахнат вътрешните ограничения и външните ограничения? Как премахвате вие ограниченията? Да допуснем, имате едно ограничение: един комар седи на ръката ви, турил хобота си. Вие сте окултист, изучавал сте закона на внушението. Внушавате, внушавате, комарът не се маха, не ви слуша. Внушението не работи. Не че законът не е прав. Вие внушавате да се махне, но не се маха. След като мислите и не се маха, започвате да духате. Но и с духане не става – това е вторият метод. Третият метод е с ръката да го бутнеш. Най-първо мисълта не работи, вторият метод и той не помага, тогава с бутане. Добре, допуснете, че вие правите един опит. Дойде един ваш приятел и казва: „Опитът ви не е сполучлив“. Кой опит е

несполучлив? Първият метод – на мисълта, е несполучлив, понеже комарът не си отишъл. Вторият метод – на духането, и той е несполучлив, но третият метод – на бутането, е сполучлив. Добре, след като третият метод е сполучлив, тогава защо поддържате, че с мисълта си трябва да изпъдите комара? Защото е по-евтино. Ти, докато свиеш пръста си за такова малко същество, ще изхарчиш повече енергия, отколкото кръвта, която ти взело. Той ще вземе колко милиграма кръв? Един комар каква част от милиграма ще вземе? Изразходваната енергия струва десет пъти повече, отколкото кръвта, която ще вземе. Питам: Защо изразходваш тази енергия, остави го. Защо го буташ, какви са съображенията? Съображенията са, че може да е маларичен комар, може да всади микроби и, следователно, последствията от такова ухапване може да траят 4–5 години. Казваш: „Да си върви, как тъй 4–5 години да ме ограничи“. Разбирам 1–2 часа да търпи[ш] сърбежа, но 4–5 години да те върже, е силен аргумент. Може да кажат, че не е морално, не е християнско така да го буташ, че [да]го натиснеш с пръста. Казваш: „Физика учил ли си? Падането на телата знаеш [ли] какво нещо е?“ Комарът никога не се връща да разправя, какво нещо е падането. След бутането той не се върнал. Един комар, който прави научни изследвания на човешката ръка – падне човешкият пръст отгоре[му] – как ще обясни комарът туй падане? [С] какви закони ще обясни падането на телата отгоре с такава притегателна сила? С каква притегателна сила пада пръстът отгоре върху комара? И от колко високо е паднал? Комарът изчислява с милиони килограми; отнякъде дошъл пръстът. Изчисленията на комара прави ли са? В туй отношение вашите разсъждения [са] философски, вашето недоволство мяза на недоволството на комара – мисли, че причината е някъде далече, философска, но чопли ръката на един философ. Той може да има тенденцията на философа.

Ако е адепт от първи клас, той никога няма да обърне внимание. Той счита – ако обърне внимание с очи, той ще изгуби времето [си]. Той ще си гледа работата. Ако го ухапе един комар, счита, че неговата сила е малка. Както онзи син, комуто бабата казвала да му бае, да не го яде мечка. Той и казал: „По-добре ми бай, бабо, мечка да ме не среща“. Но представете си, че вие срещнете мечка отдалече. Фиксирате вашата мисъл на мечката, тя иде сега. Да допуснем, че по едно време мечката се отбие, иде към реката. Сега, какво станало, че мръднало сърцето? След като замине, мечката ще остави известно влияние в ума ви, макар да не ви е гонила. Хубаво е човек, като [е]трескав, да го срещне мечка, понеже от треската нищо няма да остане. Зле [е] здрав да го срещне мечка, ще го хване треска. Интересно е, че болните хора като ги срещне мечка, оздравяват, а здравите се разболяват. Как ще обясните: болните оздравяват, а здравите заболяват. Обяснете въпроса, защо? Има много анекдоти. Не зная колко е вярно, тук, в България ли било, другаде ли, един овчар го хваща треска в гората, не може да мръдне. Откъснали му се краката. Легнал. По едно време иде една мечка, той трепери, усеща, че е болен. Задига го тази мечка и го носи в колибата на друг овчар. Онзи, като видял, че иде мечката, отива си. Тя го внася вътре и каквото имало – сено, вършини, всичко натуряла отгоре и го натиска. След това излиза навън и си отива. Връща се другият овчар и го намира съвършено здрав, станал. Не може да си обясни защо мечката го взела. Тя почувствувала, че е болен, и го занесла при другия овчар, да вземе някои медикаменти. Знае, че на болните хора им е студено, и туря вършини и сено, за да се стопли. Този, болният овчар, съвсем оздравял. Казва: „Остави се, да ти не дава Господ треска да те тресе и после мечка да те тъпче“. Той не знаел нейните намерения. Тя имала съвсем други намерения. Но интересно е, сега мене ме интересува: болните хора, като срещнат мечка, оздравяват, а здравите, ако

срещнат мечка, разболяват се от страх. В някои случаи има изключения. Тия работи може да ги разглеждате само като една нова метафизика. Ако изучавате намеренията на разумния свят, има една нова наука. Метафизиките какво изучават? Метафизика – значи, над физиката. Пък има сега една нова област за изучаване разумните явления в природата. Щом изучаваш разумните явления, ти не можеш да създадеш теория, но ще констатираш фактите. Най-първо ще изучаваш фактите на разумните явления в природата и после ще създадеш своите теории. [Докато] в обикновената наука съставляват хипотези, теории и след туй идат до истината. В тази наука ще намериш истината и после ще даваш своите обяснения. Във физическия свят създават своите теории и хипотези, без да знаят истината.

Да допуснем, че имате едно недоволство. Как бихте го обяснили? Имате едно недоволство, някой път сте недоволни, нямате никаква причина да сте недоволни. Обуща имате, дрехи имате, стаята ви е отоплена, но имате известно неразположение, недоволен сте. Как ще го обясните? Някой път може да имате някакъв повод. Срещнеш един човек – ти си недоволен от него. Може причините да са физически. От неговото тяло излизат известни изпарения, които на вас правят лошо впечатление, действуват на вашето обоняние. Вие сте недоволен, не можете да му кажете, но става така. Или някой път може да сте недоволен от някой човек – от мислите на този човек. Те ще оказат известно влияние и вие пак сте недоволен, неразположен. Как ще обясните? Срещнете един човек – не ви е казал нито една дума, казваш: „Усещам се стеснен, не искам да се срещам, не искам да се разговарям с него“. Срещнете друг, с когото искате да се разговаряте – има известен афинитет между неговите мисли и вашите. Някой музикант може да срещне някого и е разположен да му свири, някой път на друг не е разположен да свири. Някой път,

някой голям музикант, карат го хората да свири, той се отказва, той се въздържа. Някой път и велики музиканти могат да се въздържат. Той, като погледне, се отказва да свири. Има две съображения. Ще ви приведа един пример. Един американец отишъл в Европа. Един прочут виртуоз по цигулка давал концерт. Той чел за него, но направил една погрешка във времето. Той отишъл на концерта един час след като се свършил концертът. Но той искал да чуе цигуларя – намира го в хотела към 12 часа, хлопа на вратата му. Казва: „Моля, искам да ми свирите“. – „Не може“. – „Аз слушах за вас, че сте голям музикант, искам да ви чуя как свирите. Свирете ми отвътре, аз ще Ви платя“. Дава му хиляда долара, музикантът не става. Две хиляди долара като му дава, той става от леглото и свири. След като свирил, казва: „Може ли да ми дадете цигулката и аз да ви посвирия?“ Какви са съображенията на този американец? Редки са неговите съображения. Да дадеш две хиляди долара за едно свирене, да безпокоиш човека, пък и после да искаш да му свириш. Какви са съображенията му? Почти има аналогични съображения. Някой ваш приятел [го] посреща[те] много добре, но не знаете защо. Някой път причините може да са ясни. Вие искате да оставите в неговия ум добри впечатления. Вие сте учтив във всяко отношение. Посрещате го много добре. Искате той да си замине с отлични впечатления от вас – че много добре сте се отнесли. Питам сега: Защо така вие сте се отнесли? Вие ще кажете, защото го обичате. Но все таки обичта ти не може да [няма] нещо пред вид. Искате да остане с добри впечатления. Тогава, каква връзка има между възпоминанието и любовта, която имате? Вътрешна връзка. Или, вземете този, който пише поезия. И в него седи същата идея. Той пише поезия, че онези, които четат, да останат с добри впечатления. Той иска да напише нещо, че да помнят хората. Сега, идеята, която има този писател, лоша ли е? Да помнят хората. –

/„Не е права идеята“. / – Как, кои трябва да помнят? Как трябва да се поправи?

Представете си друг един пример. Един виден лекар – викат го да услужи на един болен. Сега, ако в мисълта на лекаря остане мисъл, че болният да бъде доволен от него, права ли е тази идея? Трябва ли лекарят да се обхожда добре с болния? Обходата е хубава. Някой път обходата не постига целта – не изцелява болния. Лекарят може да е много внимателен, може да пипа много внимателно болния, да го утешава, но замине си лекарят, болестта не си отива. Казва на болния, че на еди-кое си място има болка, влиза в положението му, труди се. Но след като се трудил лекарят не могъл да помогне, болестта не си отива. Питам: Вниманието към болния, хубавата обхода, какво го ползува?[В]се го ползува, но той не е могъл да помогне на болния. Дойде някой лекар, който няма обхода, хване ръката на болния. Болният иска да каже къде го боли, но той му казва: „Ти да мълчиш там“. Грубо пипа, даде му известно лекарство, махне се болката, излекува го. Казвам: В първия случай има обхода отлична, резултати – никакви, а във втория случай – обхода никаква, резултати отлични. Кое е по-хубаво? Разбира се, двата метода, съединени наедно, е най-хубаво. В своя извод имаме крайности.

Някой казва: „Обичам да се проявя такъв, какъвто съм“. Как ще се проявиш такъв, какъвто си? Да се проявиш такъв, какъвто си, свободен ли си? Като войник – заповядват ти на бойното поле да се биеш. Ти отиваш по заповед. Или отиваш в училището да се учиш – не от любов. Ако не учиш, баща ти и майка ти ще ти покажат дървото. Казват: „Иди!“ Ти вървиш, защото има едно насилие. Нали поддържате въпроса, че във всички неща човек трябва да бъде свободен. Свободен е онзи човек, който сам се ограничава. Всеки, който не знае как сам да се ограничава, не е свободен. Понеже, щом не се ограничаваш, ще те ограничат. Щом сам се ограничаваш, ти си

свободен. В какво седи свободата на човека? Конкретно във вашия ум, в какво седи свободата? Каква е вашата идея? Да кажем, ти си свободен като гражданин да гласуваш. Питам сега: Какво допринасяш със своя вот? Може би при известни условия да се постигне нещо. Избирателите в едно дружество избират председател. Дванадесет души гласували, всеки дал гласа си. Ти си последният – като туриш гласа [си], вече си свободен. Твоята свобода в дадения случай допринася. Да допуснем, че вие някъде гласувате, [но] няма никакви резултати. Питам: Какво допринася твоята свобода, че си гласувал? И какво ще допринесе, ако не си гласувал?

Сега ще пристъпя към друг въпрос. Свободен си да дишаш, но си свободен и да издишаш. Свободата не е само в дишането. И в самото дишане има ограничение. След като дишаш, ти не можеш да поемеш всичкия въздух. Дойдеш до известно място, спреш се, ограничение има. След туй започва другият процес. Чувствуваш една свобода, че онова, което си приел, свободно можеш да го издишаш навън. Това наричаме правилния процес на вдишки и издишки. Ако не си свободен да дишаш, тогава ще се случи нещо. Какво? Ако не дишаш, какво ще стане? – Ще припаднеш, ще изгубиш съзнание. Но ако не можеш да издишаш, какво ще бъде? Пак ще имате същите резултати. Какъв ще бъде резултатът, ако не можете да приемете въздуха? Ако приемете въздуха и не можете да издишате, какъв ще бъде резултатът? Сега да направим по-тънки, метафизически разсъждения. Сега вече влизаме в една област, която е над физиката. Тя не е физика, но не е и метафизика. Параметафизика е. Какъв беше примерът? Че не можеш да дишаш и не можеш да издишаш. Казва някой: „Свободен си“. Да дишаш и да издишаш има граници. Свободата на дишането има граници. Но свободата има две страни: колкото дишаш, толкова и ще издишаш. То е разумен акт на обмяна. Трябва да знаеш, че след като си имал едно приятно чувство – това е една

вдишка. Следователно, щом си учен, трябва да знаеш, че след приятното чувство непременно ще дойде неприятно. Ти не си разбрал. Ти се въртиш. Щом е неприятно, издишка е. А приятното какво е? Какво ще дойде след приятното? – Неприятното. След неприятното? – Приятно. Сега, от вашето гледище, вие всякога искате да имате приятни чувства. Възможно ли е това? Възможно ли е: само вдишваш, без да издишваш? Невъзможно е. Психологически, [на] противоречията, които сега съществуват в ума ви, вие туряте едностранчиви обяснения. Казвате: „Аз трябва да бъда свободен“. В какво седи свободата? Свободата седи, най-първо, да знаеш да дишаш и свободата седи да знаеш да издишаш. Да знаеш колко въздух да възприемеш. Да знаеш навън колко въздух да дадеш. От възприетия въздух нищо да не остане в дробовите. Питам: Ако ти си имал приятно чувство и [то] се [е] заменило с едно неприятно и ако в тебе [о]стане възпоминанието не за неприятността, но за приятното – значи процесът на вдишването е [правилен]. Щом помниш повече неприятното от приятното – изваждам другия закон, че процесът е неправилен в тебе. Щом смяната на радостите и скърбите не е правилна, скърбите оставят по-силен отпечатък. А някой път може и процесът на радостите да е по-силен, приятното впечатление остава. Ние оставаме с приятно[то] впечатление. Когато говорим, че когато си скърбен – трябва да си радостен, и когато си радостен – пак да си радостен, вие трябва да разбирате параметафизиката. Ти си недоволен от скръбта, не разбираш, че тя е процес. Защото, ако ти не знаеш как с нея да се справиш, смъртта ще дойде. Ако не знаеш как да се справиш с радостта, пак смъртта ще дойде. И в радостите ще умреш, и в скърбите ще умреш. Ако процесът е правилен, и в скърбите ще живееш, и в радостите ще живееш. Затуй казвам, че в правилния процес на скръбта и в правилния процес на радостта се проявява животът. Вие ще ми кажете, че това от научно гледище е един

парадокс. Че парадокс, значи, извън физическия свят. Че там има нещо необяснимо. Всичките разумни неща, всички ония неща, които ние не можем да обясним, са разумни. Всяко нещо, което можем да обясним, е неразумно. Всички неща, които обясняваме, са неразбрани. Всички неща, които не можем да обясним, са разумни. Сега, ти имаш всичкото съвременно знание, което можеш да обясниш, и остава в ума ти нещо, което не можеш да обясниш, което е по-важно.

Сега, параметафизика. Представете си, че ти знаеш, как е станал хлябът мухлясал; ти в торбата носиш мухлясал хляб и знаеш при какви условия е станало това. Питам: Какво ви ползува вашето знание, как е мухлясал хлябът. Никой не иска този хляб. Представете си, че вие носите в торбата си пресен хляб и не може да го обясните никак. Кое знание ви е необходимо? Пресен хляб ли да носите и да не можете да го обясните или мухлясал хляб да носите, научно обяснен? В съвременната наука ние както живеем, ние сме недоволни от разумния свят, който [не] познаваме и сме доволни от неразумния свят, който познаваме. Всички неразумни работи ние хвалим: „Това е тъй, това е тъй“.

Аз лансирам сега една теория, че на слънцето има 45 милиона градуса. Казвам: Това са последните научни изследвания на инструментите. От де го знаят инструментите? Имаме барометър, който показва налягането. По изводите от налягането [познават], че времето ще се развали. Показва една промяна вътре. Но каква е тази промяна, ще зависи и от други неща. Има известни тежнения във въздуха, сгъстяване има, хигрометърът показва известно разширение, известно количество влага. Но това още не показва развала на времето. Или пък увеличаването, или намаляването на температурата. Тогава изстудяването – как ще го обясните барометрически? Ако вие сте неразположен, хигрометрическо явление ли е или барометрическо?

Ще ви приведа един факт. Често, когато някой е радостен, друг му казва: „Не се радвай, ще плачеш утре. Днес много се радваш, утре ще плачеш. Аз ти казвам, че ще плачеш“. Де е неестественото в плача? Значи той бил много радостен и после плаче. Щом човек е радостен и после скърбен, непременно той ще плаче. Плачът, той е резултат. Той се радва и скърби, за да плаче. Плачът е крайният резултат на скърбите и на радостите. От радост плаче човек и от скръб плаче. [Така] че плачът е крайният резултат. Ако не плачеш, ти не си радостен. И ако не плачеш, ти не си скърбен. Щом си плакал, ти си се радвал и си скърбял. Ами сълзите показват, че като се съединят радостта и скръбта, образуват се капчици. Ако ги анализираш, съдържат радост и скръб. Времето, като поскърби и като се порадва, то започва да плаче – това е дъждът. Ние, като плачем някой път, значи сме се радвали и сме скърбили. Това време се сърди и гърми. След този гърмеж аз се усещам много приятно. Че подухнало вятър, топло течение, студено течение, че гърмеж имало, дъжд паднал – да ти е приятно. Казва: „Много хубаво стана, че има дъжд“. Защото и в човека работите като стават, същият закон е. Този гърмеж, той е разумен, той е потребен. Турците казват: „донанма“. Като дойде параход някъде, [има] гърмежи, започнат ония гърмежи на парахода; който не знае, ще се уплаши, който знае, ще каже: „Това е увеселение“. Когато има светкавици по небето, разумни същества минават покрай земята, направят увеселение, снаряди пращат, хората се уплашат. Обясняват го физически. Неразбрана е тази работа. Зад всичко туй седи нещо разумно. Земята се движи, нали така? Защо се движи? Някой параход се движи в морето – защо се движи? Защото някоя компания има нужда да се движат [параходи], да става търговска обмяна в природата. Ако земята се движи, каква е целта на движението на земята? Никога не може да се обясни, че трябва да се движи. Движи се, защото трябва да се движи. Не може да [не] се

движи. Защо дишаш? Защото не можеш да не дишаш. Защото не може другоаче. Как ще обясните? Фактите са факти. Казва: „Да обясним факта“. Фактът си е факт. Дали го знаеш или не, той е факт. Ако научно можеш да го обясниш, ни най-малко на самия процес няма да придадеш нещо със своите научни обяснения. Но няма да [внесеш] нещо аномално. Сега казвате: „Може човек и да не диша“. Има друго едно състояние. Запример, ако ти можеш за 20 минути да спреш дишането, какво показва? Значи зависи от силата на твоето знание. Ако можеш този процес да го спреш 20 минути, нито да дишаш, нито да издишаш, вече ще минеш в друга една област. Значи на физическото поле трябва да дишаш, ако искаш да владееш себе си. Ако много бързо дишаш и издишаш, то е нездравословно състояние. Понеже, ако всеки ден вали дъжд, няма да остане време за работа. Разбирам веднъж през седмицата да вали или през месеца 3–4 пъти, но всеки ден – и сутрин, и обед, и вечер – то е неестествено. Дишането, когато е бързо, не е добро. Понеже, като се приеме въздуха в дробовете, тези клетки вътре, които имат своята функция да изваждат жизнената енергия или да изтеглят праната, която носи живот в себе си, не могат да извадят тази енергия. В бързото дишане не може човек да извади тази енергия. Трябва да задържиш въздуха толкова време, докато извадиш всичката енергия, която е потребна. Щом [я] извадиш, тогава въздуха ще повърнеш назад, за да приемеш пак наново. С всяка една вдишка приемаш въздух, а с всяка издишка изпращаш въздуха навън, за да дойде вторият процес. Животът влиза и излиза. Продължителното време на дишането показва начина, по който животът идва. Забелязва се: онези хора, които много бързо дишат, са сприхави, кибритлии; онези, които задържат въздуха 4–5 минути, лесно не можеш да ги раздразниш. Но то е пак параметафизика. Вземете онези, които дишат бързо, са нервни; онези, които не дишат така бързо и те са нервни, но по-малко, малко

са по-търпеливи. На какво се дължи нервността у човека? Нервността у хората по някой път се дължи на чрезмерната енергия, която се натрупва в нервната система. Търсиш начин да я изразходваш. Щом си недоволен, имаш повече, търсиш някого да натовариш. Ще нахукаш някого, казваш: „Олекна ми“. Някой път се натрупало нещо, като кажеш, тебе ти олекне, но на онзи, на когото си се нахвърлил, на него стане мъчно. Той пък намери някого другиго. По някой път това се случва в семейството. Казват: „Не знаем какво става с нашия баща, иде отвън натоварен“. Като дойде, скара се с жена си, с децата си, с всички се скара. Отвън нещо има, в къщи се кара. Често вие се карате на вашите приятели, казвате: „Не ме бутай, напушен съм“. Хубаво, как се разпушвате вие? Не зная дали сте пили шампанско. Отваряли ли сте шише с шампанско? Много силно гърми. Защо гърми, научно може да се обясни. Ако не сте внимателни, всичкото съдържание на шишето ще изскочи навън. Вие като се гневите, вие пиете шампанско. Щом някой гръмне, шампанското изтече. Трябва да сте много внимателни, да не би шампанското да отиде до тавана. В шампанското се набира енергия и търси начин на разширение и свобода. [Вие] по някой път искате свобода. Да се скарате с някого, да бъдете свободни. Но вие може да впрегнете вашата енергия, вашето недоволство. Като сте готови някъде да се скарате, какво правите? Старият метод е: винаги ще намериш някого, ще си пуснеш пояса. Ще го пуснеш и ще дебнеш само някой да го настъпи. За малките работи ще се скарате и после казвате: „Олекна ми“. То е стар метод. Без да пуснеш пояса, как трябва да смениш своето състояние? Не може да се избавиш. Туй състояние ще дойде. Трябва по разумен метод да се справиш. Всякога, във всяка една скръб, която чувствувате, направете наблюдение, ще имате придобивка. Мене ми са разправяли някои, че при скръбта определят колко материално ще спечелят. Някой път, когато е много радостен, [човек] ще има някаква загуба. Те

са неща, нови явления. Като се радва, казва: „Ще ми дойде една загуба“. Ще дойде нещо, ще изгуби 10, 15, 20 хиляди лева. Някой път дойде голяма скръб, погледнеш – 10–15 хиляди лева спечелил. Някои хора казват, че когато тъгуват, парите ще дойдат. Като се радват, ще имат загуба. Кое е по-хубаво: да се радвате или да скърбите? Като скърбите, парите ще дойдат, като се радвате, парите ще хвъркнат. Това е параметафизика. Защо е така, не се знае. Някой казва: „Много съм радостен, ще има да ми пати главата, нещо ще изгубя“. Някои са забелязали: щом имаме скръб, ще дойде нещо хубаво. Или някой път – засърбяла те ръката. Ако те сърби лявата ръка, казваш: „Ще вземам“. А пък, ако те сърби дясната ръка, казваш: „Ще давам“.

Но изобщо, ще забележите, че скърбите и радостите се сменят. Една голяма скръб се сменя с една голяма радост. Всяка скръб носи една радост, а радостта някой път е свързана с известни материални блага. След всяка скръб човек става по-здрав. След всяка радост човек става физически по-слаб. Чрез страданията организмът се уякчава, а при радостите става разширение, което минава като отслабване на организма.

Понеже вие сте недоволни от живота, какво трябва да се прави? Ако сте радостни, вие сте доволни от радостите. Какъв е вашият проект, за да оправите скърбите в света? Всички сте недоволни. Трябва да имате едно състояние, с което да се махнат скърбите. По кой начин могат да се махнат? Представете си, че иде един човек и казва: „Баща ви умря. Видях – баща ви на улицата умря“. Вие плачете, но това не е бил баща ви. Вие плакахте половин час, че баща ви умрял. Иде друг човек и казва, че не той, друг човек бил. След туй вие сте радостен, че не е баща ви. Питам: В дадения случай защо страдахте вие? Защо се доверихте на другия, който ви каза, че баща ви умрял. Вие вярвате в неща, които никога не стават. Щом вярваш, че баща ти умрял, той не е баща ти. Щом умира, той не е ваш баща.

Щом живее, той е ваш баща. Всеки, който живее, баща ви е. Всеки ваш приятел, който умира, не е ваш приятел. Който не умира, той е ваш приятел. Ако имате един неприятел, който не умира, той не ви е неприятел, той ви е приятел. Параметафизика е това. То е неразбрано. Ние страдаме някой път от неща неразбрани. Всякога страданията произтичат от неразбрани работи. Баща ти умрял. Ти това не знаеш, повярваш, казва ти: „Видях баща ти, че умря“. Но той не е бил баща ти. Най-после да можеш да се увериш, че баща ти умрял. Да кажем, престанал вашият баща да диша и да издиша, вие [си] го представяте, че той умрял. Добре, ако това е вярно, тогава всичките причини трябва да се обяснят по същия начин. Имате замръзнала вода, стопявате я, първата вода изчезне. След туй вземате вода[та] и я туряте в котела вътре. Изпарява се, изчезва. Започнете да плачете, докато всичката тази вода се повърне. Ще дойде, ще пиете от нея. В този процес на промени водата се е освежила. От твърдо, течено, [във] въздухообразно състояние минала. Ако тази вода не минава през тези процеси, тя не може да обнови живота. Тъй и водата живее по този начин. Всичките процеси, които стават, са подобни на този и имат смисъл.

Дойдем до човека, казваме: „Човек трябва да умре“. Какво разбираме под думата „смърт“? Да престане да живее. Ще се измени външната форма на баща ви. Той няма да бъде [това, което е бил досега]. Утре вашият баща ще го намерите, [като] едно малко дете се преродил, носят го на ръце. Той забравил, че е ваш баща. Сега вие казвате: „Защо е така?“ Ще си послужи с друг един пример: Представете си, че известен господин играл на сцената ролята на цар, представлявал руския цар, заповядвал. Той цар ли е? Представлява някаква идея. Свърши се представлението, снемем царската дреха, като един обикновен човек в света остане. Представете си, че вие искате да бъдете философ в света. Може ли човек да бъде философ? Може.

Актьорство е. Човек може да бъде поет, актьорство е. Може да бъде дипломат, актьорство е. Може да бъде учен, актьорство е. Ще играеш ролята. След като слезеш от сцената, ще бъдеш обикновен човек. Ти, докато играеш ролята на руския цар, важно е. Щом не я играеш, казваш: „Едно време играх ролята на руски цар“. Но може ли ти да имаш понятие – туй истинско понятие на един цар, който управлявал един народ? Ти, който играеш на сцената, и на истинския цар опитността една и съща ли е? Не е една и съща. Ти, преди да носиш името философ, ти си философ. Какво ще ти придаде философията [на] тебе? Ти си бил поет, преди да ти турят това име. Ти искаш отвън да бъдеш красив. Ти в себе си имаш тази възможност да бъдеш красив. Ти можеш да бъдеш силен. Това са условия, това е вложено в тебе. Ти можеш да бъдеш радостен, весел, скърбен, какво ли не. Зависи, ако знаеш, по някой път е необходимо страданието. Майсторлък има да създадеш страдание, защото без страдание е още по-лошо. С радости животът е щастлив, но със страдания е още по-щастлив. След всяка радост идва една скръб и ти забравяш за радостта.

Кажете ми сега, какво заключение ще си извадите? Какво трябва да се прави? Не трябва да се обезсърчавате в живота. [Необходимо] е приложение на параметафизиката. Така е писано в ролята – ти да минаваш за безпаричен, ти [да] минаваш за беден човек. За колко? „За един час отгоре той е просяк“ – ще ходиш да просиш. След един час твоята просия ще свърши. Като свърши представлението, свърши се просията. Казват: „Имаме страдания“. Роля имаш, ще трае половин час. В колко действия вземаш участие, колко ще продължи? Може да е в едно действие, може да е в две. Всяко страдание има определено време. Щом мине това време, страданието престава. Сега се поддържа [идеята], че когато един скърби, едновременно друг се радва. И не може да се образува радост, ако някой не скърби. Не може да се

образува скръб, ако няма някой да се радва. Скръбта се образува от радостта и радостта се образува от скръбта. Ти не можеш да се радваш, ако някой не скърби. И щом някой скърби, друг непременно ще се радва. Следователно, за да се радваш, някой за[ради] тебе трябва да скърби. А пък без да скърбиш, ти не можеш да се радваш. „Жена кога ражда, – казва Христос, – на скръб е“. Защото човек ще се роди. Когато учите в училището, не може да не скърбите. Някой път се радваш – научил си урока. Някой път скърбиш, не знаеш. Някои учители са такива, като че те дебне – и ти се сгушиш. Той казва: „Иван Димитров, станете!“ Ти не знаеш – и пред всички другари падне авторитетът ти. След туй се извиняваш, че си бил неразположен. Започваш да манкираш, казваш: „Аз нямах време да науча“. Имате урок по история и учителят пита: „Я, Иван Димитров, кога се е родил Сократ? Ами Платон?“ Не знаеш. Сега вие сте влезли в една област и се неутрализират нещата. Защо искате постоянно да се радвате, не искате да скърбите? Вие всички искате да бъдете богати. Никой не иска да бъде сиромаш. Погрешката седи в това, че вие всички не сте доволни от това, което имате; недоволни сте от реда, който съществува в природата. За вас [трябва] да бъде еднакво приятно, когато сте сиромаш и когато сте богат. И богат като сте, и сиромаш като сте, да имате еднакво същото разположение. При богатството ще бъдеш жена, а при сиромашията ще бъдеш мъж. Нищо повече. След като се сменят радостта и скръбта, тогава ще имаш деца. Ако си радостен, какво ще бъде? Дъщеря ще имаш. Ако скърбиш? И скръбта ражда. Какво ще имаш при скръбта? Син ще имаш. Какво лошо има, че си придобил една дъщеря? Радвай се на дъщеря си, радвай се на сина си. Радостта ражда дъщерите, скръбта ражда синовете. Де е злото сега? Кажете ми. В живота се радват, кога имат мъжки деца. Хората се радват на резултатите на скърбите, но не се радват толкова на резултатите на радостите. И в живота вие искате

да бъдете винаги щастливи. При щастието женски имате, какво ще ги правите, къде ще ги жените? Кажете ми. Когато някой иска да бъде щастлив, ще има толкоз дъщери. Няма момци, какво ще ги прави, ще му изядат ушите. Параметафизика е това. Казваме: „Не е potrebno всякога човек да бъде радостен, понеже ще нареди много дъщери, какво ще ги прави?“ Една дъщеря, един син, после пак дъщеря, пак син. В живота дъщерите и синовете, това са резултати, без да знаем какво е родено. Да обясня. Не можем да кажем, защо е потребна скръбта. Тя е един велик процес. Това е мъжкият принцип. При скърбите, при сиромашията, при страданията ти няма да употребяваш мекия елемент, да бъдеш кокона, ще се опретнеш, ще работиш. При богатството ръцете са мекички, ръкавички има, нежни са. Хубаво е, не е лошо. Онези, които слугуват, те се учат от тях. Те ще се научат, но той [с меките ръце] ще остане невежа. Ти скърбиш или се радваш сега? */Към един брат/* – „Повече скърбя“. – Мъжки раждаш, ражда се една мисъл или едно чувство. Кога? Всякога в скръбта се раждат мисли, които имат мъжки характер, или чувства с мъжки характер. Има чувства мъжки. Разбира се, за един мъж е по-лесно да се бие. При това, при скърбите нещата се оформяват. Вътрешните скърби [са] както при голямото налягане – има[т] голямо налягане. Всяко чувствование, което човек има, ако не мине през процеса на страданието, [не може да се оформи]. Страданието е процес на съгъстяване, оформяване. Нещата без скърбите не могат да се оформят. Страданието е един процес, радостта е друг процес. Те са два процеса, които се сменят. Скръбта е другият процес, при който нещата трябва да се оплодят. Завършените форми са резултат, ние за тях мислим и говорим. Процес е това. Ако ти не минеш през процеса на страданието, ако ти не минеш през процеса на радостта, тия, завършените форми не могат да съществуват. Там е всичката философия на нещата. Всяко едно страдание какво може да ви донесе?

Страданието е спасителен процес. Има едно страдание, когато човек се дразни. Вие как се лекувате, когато се дразните, когато сте крайно неразположени, когато всяка стъпка, всяка мисъл ви нервира, раздразнени сте. Дръжте съзнанието си будно! Кой как те бутне – дразниш се. [В]състоянието, от което се дразниш, ако можеш да се въздържиш, ще спестиш известна енергия. При всяко дразнене се иска да се въздържате. Един момент, втори, трети, четвърти, пети, шести, половин час, един час, вие ще се усилите, ще добиете енергия. Някой път човек трябва да се въздържа, за да бъде силен.

Та старите философи, без да са го обяснявали, когато постъпвали учениците в училището, те са ги поставяли на разни изпити. Някои са ги боли с игла. Имали такива, забие шилото на един милиметър в този, който постъпвал в окултната школа. Забие го половин милиметър, той подскочи. Таман отmine, дойде друг. И така, цяла година ще те прекарат през този изпит. Ако можеш да издържиш, [но] с туй няма да се освободиш. [И] другите ученици ще те бодат, и ако издържиш първото изпитание, то е първото посвещение. Изтърпял си първото изпитание. Второто е друго. Виждат те крайно честолюбив, горделив. Тогава цяла година ще те подиграват, такива шеги и подигравки ще понесеш, и ако можеш да издържиш, то е второто посвещение. Кажат ти една дума, да не се измени лицето ти. Сега вие всички минавате през посвещение. Вие се посвещавате, без да знаете. Някой път дойде някой с шилото. Току дойде, мушне те, ще кажеш: „На изпит съм“. И като че нищо не е станало. „Да спи зло под камък“ – така ще кажеш. Сега, вторият метод: за да се освободи ученикът, който е минал през първото посвещение, ще му дадат едно шило и на него. Казва: „Всеки, който те бодне, и ти ще го боднеш“. Той ще знае, че [си] минал изпита благополучно. И те не го бутат вече. След като те мушне някой, и ти ще го мушнеш; всички, които са те мушкали, и ти ще ги мушкаш. Те казват: „И той вече мушка“. Сега,

туй вие си го знаете, аз го обяснявам. Вие го знаете и трябва да се мушкате. Като мушнеш някого, казваш: „Аз минах този изпит“. Като го мушнеш, той знае, че си минал този изпит. Щом не мушкаш, тогава си на изпит. Щом мушкаш, минал си вече благополучно изпита. Казват: „Много мушка“. Минал човекът изпита, посвещение минал, оставете го. Ако имаш шило, значи си минал изпита, ако нямаш, гледай да добиеш.

Казвате: „Никое явление не е без причина“. Всичко онова, което става в природата, си има свои причини. Ако знаем причините, ще знаем последствията. Ние се интересуваме от последствията, защото без тях ще останат нещата неизяснени. Ние се интересуваме от това, което придобиваме. За нас е важен резултатът. Страданието произтича от друга една причина – че организмът се разширява. Ако вие на едно дете поставите обуца, които носило преди 5–6 години, то започне да вика, да плаче. То не се радва на тесните обуца. Страданието показва, че формата на обувката трябва да се смени. Радостта на детето показва, че формата е нагодена на крака – радва се, знаеш, че обувката са на място. Страданието служи като един указател и радостта служи като един указател. В едно отношение радостта показва, че обувката са на място; страданието показва, че обувката са негодни за носене. И в единия, и в другия случай сме на правия път. Двата случая са на място. Скърбиш, ще видиш, дали обувката не са тесни. Ако обувката са причина, ще кажеш: „Нови обуца!“ Ако шапката е причина – нова! Ако дрехата е причина – нова! Ако яденето е причина – откажи се от него! Тъй щото, скръбта винаги показва, каква реформа трябва да направиш в себе си, за да имаш радост. Всяка скръб показва – една малка реформа да направиш в себе си. Скръбта показва хода на растенето. Ако ти не вървиш по пътя на нейното указание, ти не можеш да имаш радост. Скръбта показва пътя на растенето, трябва да измениш формата. Скръбта е

един вид указател в живота. Тогава ще дойдете до параметафизика[та]. Че като говоря за общата, значи, някой път скърбите може да произтичат от факта, че у тебе добродетелите са слаби. Скръбта може да произтича [от това], че справедливостта е слаба. Скръбта може да произтича [от факта], че разумността в тебе е слаба. Право не мислиш. Трябва да измениш положението в добродетелта, да смениш добродетелите, да знаеш всеки един момент [каква добродетел е необходима].

Сега какво разбрахте? Колко неща ще останат във вас? Ако радостта е А и скръбта е В, имате отношение: А се отнася към В, както радостта се отнася към скръбта. Ако имате А:В, ще имате [и]В:А. Какъв ще бъде резултатът? В даден случай, като скърбим, чувстваме какво сме изгубили. Ние чувстваме, че сме изгубили нещо. Запример, най-първо представете си, че сме [свободни], нямаме никакъв товар. Турят 20 килограма на гърба ви за дълъг път, чувствуваш тежестта. В първото положение, когато сме били свободни, нас ни беше приятно, а сега, с 20 килограма на гърба, чувстваме известна неприятност. За да се освободиш сега от този товар, какво трябва да правиш? От мене зависи да сменя, понеже мисля, че този товар ми е потребен за дългия път. Какво трябва да правите, за да се избавите от неприятностите? Ако цениш здравето си, имаш 400–500 лева, ще си купиш едно магаре, ще натовариш товара на магарето, то напред, ти отзад. Казвам: Когато впрегнеш една идея, едно разбиране, то ще ти помогне. В дадения случай, какво нещо е разбирането? Разбирането – това е магарето. Казва: „Разумен [е] човекът“ – магарето е натоварено. Защото в разбирането, снемаш товара [от себе си] на магарето. Ако нямаш разбиране, ти ще носиш товара; ако имаш разбиране, магарето ще носи товара. В разбирането – ако си разумен, товарът ще слезе от гърба ти, магарето ще го носи. По-низше същество ти си натоварил. Някъде ще товариш, някъде ще

разтоварваш. Ти себе си като товариш и разтоварваш, няма кой да ти благодари. Имаше един приятел в Търново, магарето, като го види насреща, почва да реве, той го разтоварил. Значи, товарно животно е разбирането. Щом имате правилно разбиране за нещата, вие имате едно товарно животно, което може да носи. Следователно, когато ние казваме, че човек може да разсъждава, че трябва да постъпва разумно, той има по-низш живот, върху който да сложи товара на висшия живот. Висшият живот не се нуждае от много товар. Ако ти натовариш висшия живот с товар, ти не си разумен. Големият товар принадлежи на низшия живот. На висшия живот – по възможност по-малък товар. Той си има това, което му трябва. А в низшия живот много се товариш. Когато се товарим с много скърби и страдания, ние сме в низшия живот; когато се разтоварваме от скърбите и страданията, ние сме във висшия живот. По възможност – повече радости и по-малко скърби. Значи – разумно да ги разяснявате.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

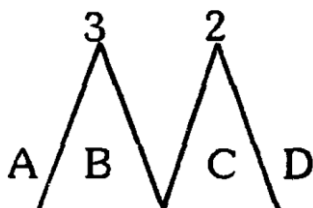
8. *Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 15. XI. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев*

ПОДЯДЯНЕ И ОЩЕТЯВАНЕ

„Отче наш“

Чете се темата: „Физически и духовни ограничения“.

За другия път пишете върху понятието „морал“. Имате буквата М [Фиг. 1].



Фиг. 1

От колко елемента е направена? – Четири стени. Линията С е успоредна на линията А, линията В – успоредна на линията D. Четири линии, които са две по две успоредни и се пресичат. Кажете, две успоредни линии могат ли да се пресичат, В и С успоредни ли са? Две линии всякога, когато се пресичат, са успоредни, но не на физическия свят. В органическия свят, в психическия свят те са успоредни. Да ви наведе на един прост пример. Вие, като седите на столовете, доказвате, че успоредните линии се пресичат. Щом турите краката един върху друг – вашите крака нали са успоредни, като вървите, краката не са ли успоредни? Но като седнете и ги прекръстосате, те се пресичат. Какво показва? Краката, които са успоредни сами на себе си, не се пресичат. Но вие може да ги заставите временно да се пресекат. После станете, пак са успоредни; като седнете и турите краката един върху друг, пресичат се. Сега какво разбирате? Че във физическо отношение две линии са успоредни. В математиката казват, че успоредните линии се

пресичат, къде? – В безкрайност[та]. Що е безкрайност? Безкрайността е разумното. Защо безкрайността има отношение към човешкия ум[?] Във физическия свят всички неща са крайни. Не искам да обяснявам повече. Не се стремете да разберете нещата, защото след като разберете нещо, ще се натъкнете на друга мъчнотия.

Тогава ние казваме, че трябва[т] отношения. Тия материални линии на буквата М имат отношение в психическия свят. Тя има четири отношения. На колко места се пресичат тия четири линии? На три места – 1, 2, 3. Тъй както е поставен въпросът, имате две пресичания, при които движението е нагоре, имате едно пресичане, при което движението е надолу. Вие сега може да попитате: „Когато математиците разрешават някои въпроси, какво имат за цел? Постигали ли се нещо?“ Запример, какво се постига с математическото разрешение на една задача? След като си работил дълго време, какви практически резултати има, че си разрешил една задача? Ако си ученик в училището, ако разрешиш една мъчна задача на дъската, може би да имаш шесторка. Питам: Какво можеш да вземеш от своята шесторка, в какво тя може да ти послужи? Като едно понятие в ума ти може да ти донесе нещо, но практически, физически, какво можеш да направиш със шесторките? Поставена една бележка „шесторка“ в тефтерчето, какво може да ти допринесе? Вътрешно задоволство, не физическо.

Казвам: Буквата М какъв смисъл има? Като я пишете, от А, отивате нагоре, после слизате надолу, пак възлизате нагоре и слизате надолу. Колко пъти ръката ще [се] качи горе и колко пъти ще слезе долу? Веднъж нагоре, надолу, пак нагоре и пак надолу, два пъти нагоре и два пъти надолу. Как ще докажете, защо се образуват два върха [при] възходящо движение и образува се един връх на слизване? А и D успоредни ли са? Линията D е успоредна на В. Забележете, В слиза надолу, С се качва. Линиите, които се качват, са успоредни – А

и С; и линиите, които слизат, [В и D], и те са успоредни. В двете линии, [В и D] има слизане, посоката е една и съща. Тук кои линии се пресичат? В е успоредна на D и С е успоредна на А. Тия успоредни линии са граници на някаква реалност. Вие имате линии, които физически се пресичат. Ако вие поставите двама души или двама ученика, ако вие образувате и буква от четирима, какво отношение ще има тогава? Ако всеки един вземе една линия: А – имате едно разумно същество, при В – друго, при С – трето и при D – четвърто. Те образуват една буква, но те какво съставляват за вас? Вие с буквата М пишете „милост“. Какво подразбира думата „милост“? Или „мисъл“? Или „мъжество“? Или „мощ“? Или „мизерия“? Или „мухъл“? Или „мънкане“? Българска дума ли е „мънкане“? Тези, които сте следвали по филология, какво ще кажете? – /„То ще се види дали има глагол от този корен“. / – Да оставим тия подробности.

Добре, да дадем сега една ясна представа. Да кажем, че известни неща са физически, други – духовни. Как бихте [ги] представили в музикално отношение? Как бихте разграничили, ако един музикант свири физически, друг свири духовно малко. Изобщо, когато учениците изучават музика, свирят винаги механически, те свирят по ноти, те гледат нотите. Всеки, като види къде е поставена нотата, [той я вземе].



Фиг. 1

Запример, нотата ДО. След като ти гледаш написаната нота и [я] изспириш, то е физическо, имаш вече символ. Когато чуеш гласа на нотата, то е духовно. Да кажем: чуваш гласа, различаваш, че това е ДО. Не виждаш, че е написана. Най-първо виждаш написаната нота,

казваш: „Това е ДО“. Всеки може да каже като погледне нотата, че това е ДО. Има известни признаци. В тази дадена система, известна линия минава през ДО. В другата система, ти щом чуеш гласа на ДО, казваш: „Това е ДО“. Кой е по-способен музикант: който познава написаните ноти или който познава тоновете? От физическо трябва да го превърнем в духовно. В първия случай това е само [физическо]. В първия случай това е само условие, физическо условие да се прояви духовното. Като напишете тия ноти, след туй трябва да се повърнете към музикалните тонове. Вземете един инструмент, цигулката физически е направена да има съчетание и отношение. След туй, по закона на скъсяването на струните, техните трептения предизвикват тонове. Да знаеш как да съкращаваш – при всяко съкращение се произвежда тон. Съкращаването на струната удвоява трептенията. Когато струните се удължават, какво става с тоновете? – /„Понижават се“. / – А когато струните се съкращават, тоновете се повишават. Добре. Тогава в музиката, с удължаването на линиите в едно отношение печелиш, в друго губиш. Като се удължава струната – печелиш струна, тонът се понижава – губиш, имаш по-нисък тон. Когато съкращаваш струната, тоновете се повишават, тогава печелиш в тоновете, а губиш в струните. Следователно, когато цигуларят свири, в едно отношение той губи, а и в загубата печели в друго отношение. Скъсяваш струната – губиш в струната, а печелиш в тона, защото тонът се повишава. И обратното. Тогава имате две печалби и две загуби. При печалбата на струните, губи[ш] в тоновете, тоновете стават по-ниски. Ниските тонове не могат да дадат този смисъл, както високите тонове. Във втория случай става съкращение на струната. Той губи физически, но духовно печели. Сега, загубата в какво седи? В първия случай удължаването на струната е печалба физическа, поне[же] с физическата печалба, с дългата струна ще направиш подобър възел. Но от тона не можеш да направиш, от тона губиш. Във

втория случай физически губиш, а в тона печелиш. Сега, представете си, че този тон представлява слабия чук. Защото с удължаването на струната, този чук е слаб, не може да пробие стената, но със съкращаването на струната, този тон може да пробие стената. А пък тебе ти е потребно да пробиеш стената. Или, високите тонове се чуват по-далече, отколкото ниските. И тогава, когато искате вашият приятел да ви чуе надалеч, какво правите, удължавате ли струната или я съкращавате? Съкращавате ги. Сега изводите. То е закон, който съществува. Правим изводи, паралел има в явленията в природата. Ти в морално отношение не може да [се] подигнеш, ако на физическото поле не изгубиш. Ти на физическото поле не можеш да спечелиш, ако в морално отношение не изгубиш. Изводът сега. За да се проявиш, някой път ще чувствуваш, че има понижение. То е струната, която се съкращава и се удължава. Изменят се тоновете по някой път. Не можете вие едновременно да имате и печалба на физическото поле, и в духовния свят. Искате да имате приятелство с някого. Но можете ли да имате приятелство, без да имате някаква жертва? Невъзможно е. То се дължи все на някакъв малък повод. Ти завързваш приятелство при известна обстановка. Оказал си услуга, след туй се завързва приятелство на една малка жертва, която си направил. Или създаваш неприятел по единствената причина, че си направил една малка погрешка. Пак се зараждат известни противоречия. Казвам сега: Един цигулар как си поправя погрешката? Фактически, като удължи струната, произвежда по-нисък тон. Направил ли е прегрешение? Не е направил никакво прегрешение. Но в дадения случай този тон нас не ни интересува. Този тон, тази погрешка, при съчетанието на високите тонове иде някак си в хармония. Някой път необходимо е да се удължи линията, да се произведе нисък тон, да[се] направи погрешка, за да се даде ефект на високите тонове, които са се произвели чрез съкратяване на струната.

Моралът има две страни. Тогава, за да се образува приятелство, в музикално отношение какво трябва да направиш? Трябва да съкратиш струните. Ако искаш да си създадеш неприятел, трябва да ги удължиш. Сега, в какво седи добрината, че имаш един приятел или имаш един неприятел? В какво седи разликата между един приятел и един неприятел? В материално отношение в какво седи? Приятелят винаги ще те подяде. А неприятелят никога не те подяда, защото ти не го угощаваш. Приятелят все ще [те] подяде, все ще похарчиш заради него. Но разликата в това седи, че приятелят зло няма да ти направи, няма да те оцети. Неприятелят, който не те подяда, може да те оцети. Този човек, който не те подяда, може да те оцети. Всеки, който не те ощетява, може да те подяде. Разберете тънките съотношения, които съществуват по някой път във вашите мисли, вашите състояния. В човека има двойко течение. И в мислите, и в чувствата има двойко течение. Ние искаме никой да не ни ощетява. Ако искаш едно живо същество да не те ощетява, какво трябва да направиш с него? Ще удължиш или ще съкратиш? Ако искаш да те подяда, ще направиш обратното. Имаш два процеса: единият – на удължаване, другият – на съкратяване и ще имаш два резултата – едното е подядане, другото е ощетяване. Подядането произтича от вас. Приятелят иска от [тебе] пари назаем, ти не можеш да откажеш. Ощетяването вече не зависи от тебе. То зависи от вашия неприятел. Той може да не го направи. Подядането ти го знаеш. Ти не можеш да откажеш на приятеля си, защото, ако откажеш, приятелството ще се развали. Ощетяването става чрез този, който не те обича, той прави нещата без ти да ги знаеш, после ще научиш. При подядането приятелят, който те подяда, той не знае, ти го знаеш. При ощетяването врагът го знае, ти не го знаеш. Ощетяването отпосле го съзнаваш. Подядането е начало, ощетяването край. Тогава питам: Кое [е] по-хубаво – да имаш подядането в началото или да имаш

ощетяването в края? Подядането или щетата бихте предпочели? Всеки ще предпочете подядането, то е за предпочитане всякога. Най-малката бела в света, най-малкото страдание в света е подядането. По-малко страдание от подядането няма. Ако може да намерите, кажете ми. Аз като съм изследвал, психологически съм намерил, че подядането е най-малкото страдание, което може да понесете. По-малко от него няма. Някой път казвате: „Подяде ме“. От подядането по-долу няма. Кой може да каже [нещо] по-ниско от подядането?

Сега трябва да мислим не физически. Може да има някакво противоречие. Как е възможно две успоредни линии да се пресекат? Щом две линии [не] се пресичат, разбираме, че няма разум. Разумността е отвънка. Щом линиите се пресичат, всякога подразбираме, че има разумност. Щом виждам човек, който си турил краката един върху друг, аз виждам разумното. Ако някой не може да си прекръстоса краката, сакат е, не е учен, нищо повече. Ако един човек не може да направи една погрешка, аз го считам глупав човек. Ако един човек не може да направи добро, пак го считам глупав човек. Ако един човек не може да те сметне, не е умен, ако не може да ти каже истината, много голям глупак е. Ако те сметне, умен е, ако ти каже истината, гениален е. Смятането създава обикновените хора. Истината като кажеш, тя създава гениалните хора. Защо трябва да кажеш истината? За да станеш гениален. Ако не смееш да кажеш истината, гениален никога не може да станеш. Истината създава гениите, истината създава светиите. Ако ти не можеш да кажеш истината, ти ще бъдеш една жаба, която ще кряска вътре в блатото. Тъй ще бъде, повече от жаба не можеш да бъдеш. Ако знаеш само да смяташ, ти си жаба, подразбирам, че имаш един халат, като един затворник. Как обясняват раждането на гениите? Гениите се раждат само при едно условие на истината. Значи, едно същество, което може да роди гения, в неговия ум истината съществува. Гениалният

човек е над всички условия в живота. Та по някой път аз ви давам само един повод, защо трябва да говорите истината в себе си. Не да кажеш отвънка и да премълчаваш истината в себе си. Когато дойде да говориш истината, всякога да кажеш истината. Казвам: Представете си, че ти си господар, имаш слуга, който ти слугувал десет години, набрала се една голяма сума. Като дойде време да платиш, казваш: „Той не ми е слугувал десет години, пет години ми е слугувал“. После намаляваш заплатата, искаш да го подядеш наполовина. Какво нещо е да кажеш истината? То значи, да платиш на този човек за десет години и после, колкото си му обещал, толкова да му платиш. Дай му една сума по-горе, то значи да кажеш истината. Не когато идеш при съдията, да кажеш: „Имаш ли да давам на този човек?“ – „Не“. – „Дай на човека“. Щом съдията те принуди да платиш, ти не казваш истината. Плати на слугата, лиши се малко, нека те подяде. Кое е морално? Този твой слуга – направи го приятел. След като му платиш, нека те подяде малко. Какво има, ако те подяде? Значи, отгоре да му платиш. Защото другояче, ако ти го ощетиш, ти ще минеш за негов неприятел и тогава работите няма да се свършат тъй благополучно, както мислиш. При подядането всякога ще чакаш добър край. А при ощетяването всякога може да очакваш един лош край на нещата. Тогава, дето има ощетяване, краят е лош. Там, дето има подядане, краят е добър. Сега има някои неща, които може да се аргументират.

Сед[ят] един обикновен човек и един учен човек, който държи две бучки: едната бучка е горчива, другата е сладка. Ученият човек пита: „Какво е това?“ Казва: „Шекер е“. Казва му: „Едното е шекер, а другото не е“. Казва му: „Ти си учен човек, ти искаш да ме сметнеш, виждам, че е шекер, бял цвят има“. Казва: „Направи един опит“. Дава му първата бучка. Той близва, казва: „Нали ти казах, какво искаш да ме смяташ, захар е, сладко е“. – „Вкусай втората“. Вкусва и втората и

започва да плюе на земята. – „Нали ти казах, че втората не е захар“. – „Как тъй нещата могат да бъдат бели, без да съдържат захар в себе си?“

Та казвам: Всяка една мисъл, която не носи качествата на захарта, тя е горчива. Всяко нещо, което не е сладко, какво е? – *„Горчиво“*. / – Всяко нещо, което не е горчиво, е сладко. Нещата могат да бъдат или сладки, или горчиви.

Вие искате да бъдете музиканти в света, без да се упражнявате. Такъв закон няма. Кои хора най-много се упражняват? Човек, който много се упражнява, той обича истината. Човек, който малко се упражнява, не обича истината. Който никак не се упражнява, никак не обича истината. От степента на упражнението се вижда любовта към истината. Колкото повече се упражняваш, толкова повече обичаш истината; колкото по-малко се упражняваш, толкова по-малко обичаш истината. Аз вземам истината като обяснение. Колкото повече мислиш, толкова повече обичаш истината, колкото по-малко мислиш, толкова по-малко обичаш истината. Колкото повече правилно чувствуваш, толкова [повече] обичаш истината. Има анормални, болезнени чувствувания. Има чувствувания на подядане и чувствувания на ощетяване. Има известни чувствувания, които ощетяват. Има известни чувствувания, които подядат. Не считай тия чувства, които ни подядат, за лоши. Те са за предпочитане, отколкото онези чувства, които ни ощетяват. Защото крайният резултат е, в себе си да предпочиташ едно чувство да те подяде, отколкото да те ощетява. За предпочитане е една мисъл, която те подяде, отколкото една мисъл, която те ощетява.

И в упражненията трябва да имате контрасти. Те съществуват, и вие по някой път се спирате и питате: „Защо е така?“ Дайте друг начин тогава. Хората искат да създадат един живот по друг начин. Ако се постареем да изменим нашия живот, какво ще придобием?

Възможностите имат своите граници. Един цигулар на цигулката си не може да вземе повече от три октави и половина. Няма възможност да вземе повече от три октави и половина. Тоновете на трите октави са ясни, може да вземате и повече, но така ясни не са. На пианото колко октави има? – /„Седем–осем“. / – Навсякъде съществуват известни закони, които ограничават. Възможностите в цигулката са ограничени. Може да се създаде за в бъдеще цигулка, с която да [се] вземат осем октави. Но засега тази цигулка, както е създадена, не може. Аз вземам от основния тон три октави и половина. Три и една втора не е хармонично, числото четири е за предпочитане. То е щастливо число. Ако един цигулар може да вземе четири октави, той е близо до първостепенен цигулар, ако може да вземе четири и половина, той е гениален. Образува числото девет, то е крайният резултат: $4 + 5 = 9$.

Вие в темите си там развивате, че водата има течно състояние, въздухообразно и твърдо. Тогава, твърдото състояние на водата е физическо, течното е духовно и въздухообразното – умствено. Щом водата замръзва, то е физическо състояние; щом се разтопи, то е духовно състояние; щом се обърне на пара, то е умствено състояние. Кое създава на земята най-големи препятствия? Водата образува облаци, които затулят слънцето, правят дните малко по-мрачни. Значи, умственото състояние на водата, когато водата стане голям философ, че с философията затули цялото небе. От голяма мисъл запуши небето, че не може да видиш слънцето. Казваш: „Водата малко да станела духовна“. Като стане духовна, образува морета, туряме своите лодки и плаваме. Духовният гений на водата е за предпочитане, отколкото умственият гений. Тогава, какво правило може да извлечете от водата? Тази вода, която се качва, е гениална без да знае. Тя се качва нависоко, казва: „Трябва да направя едно добро“. Като се качва горе и се спуща долу, прави добро на хората, полива. По

някой път прави пакости, затуля слънцето. Но ако не го затуля, не може да направи и добро на хората. Питам: Ако един човек вас ви засенчи, вашето небе, какъв е той? Той е гениален в своята мисъл. Какъв трябва да стане? Духовен, талантлив да стане, че да може вие да плавате.

Туй учение, за което аз ви говоря, има два класа хора: то не е за децата, които нямат зъби, не е за старите хора, на които зъбите са опаднали. И младите, и старите хора се изключват и остават само възрастни. Онези, които имат здрави зъби, като хванат кокала, глождат: тръс, тръс. Вие имате обикновени понятия за физическия свят и за духовния, и за Бога. Седите и мислите – един ден да се намерите в духовния свят, добре уреден, да ви турят в някоя хубава къща да живеете, с градина, със слуги, да се освободите от всичките бе[д]и, които имате на този свят. Туй, което никога няма да стане. Защото онези, които са кандидати да влезат в оня свят, в тоя свят ще ядете такъв пердах, такива изпитания ще имате, че четири–пет пъти ще се разкайвате, че сте влезли в този път. Да си светия лесна работа ли е? Вие опитвали ли сте да ставате светия какво е? После, да станеш гений, опитвали ли сте да станете гений? Да се занимаваш с тия, да се занимаваш с ума си, така [да] се занимаваш с най-отвлечените понятия, да разреши[ш] нещата в света. Гениалният човек има мисъл. Казва: „Той е роден гений“. Какво разбирате под думата „раждане“? Казват: „Замъчила се планината и родила една мишка“. Не може геният да се роди без истина. Гениите, светиите идат от света на истината. Те се раждат само при истината. Те не могат да се родят без истина. Ако [на] един човек не се погълне душата му с онзи вътрешен стремеж към истината, [не може да се роди гений]. То е най-възвишеното, в което човек може да влезе. Не може да се измени неговият живот. Някой от вас ще каже: „Аз не искам да стана гений“. Тогава не разбираш. Вие трябва да станете гении, но трябва да влезете

в истината. След като живеете дълго време в истината, тогава ще станете гении. Но ако в истината не влезете, ако с нея не се свържете, гениалността като една форма не може да ви се даде. Гениалността е производство. Като си слугувал дълги години на истината, тя ще те произведе или подпоручик, или поручик, или капитан, или майор, или подполковник, или полковник, или генерал. И най-после може да те произведе цар. Те са външни форми, които се дават за възнаграждение на онези, които живеят в истината. Всичките блага в света, това са дарби, титли, които се дават на ония хора, които дълго време са живели в истината. Така трябва да гледате на нещата. Аз искам да ви дам конкретни понятия. Без истината в света постижения не можете да имате. Някакви постижения, обикновени постижения ние имаме. Цялото животинско царство, което живяло без истината, какво е постигнало? Мислите ли, че вълкът живее в истината? Мислите ли, че овцата живее в истината? Те са кандидати, но нито овцата, нито вълкът живеят в истината и затова имат тази форма. Единственото същество, което първо турило крак в истината, дошло малко да я помирише, то е човекът. Той е чул гласа. Дето [се] казва, че Адам чул гласа на Бога, то е истината, която му е говорила. Райската градина е място на истината, дето Адам живеел. Представете си – когато Бог прекарал всичките животни пред неговия поглед, той като видял животните, веднага им турил имена. Мислите ли, че бил глупав? Колко вида животни имате? Който [е] свършил по зоология, колко вида животни има? – *„Само насекоми[те] са 400 000“*. / – Да тури толкова имена, той бил учен човек. Да измисли толкова имена, той бил учен – на всяко едно животно [име дал]. Гениален е бил Адам.

Кажете ми, дотук, додето стигнахме, какъв извод имате? В какво се учихте досега? Убедили ли сте се или не сте се убедили? Та във физическо отношение, при писането на буквите, когато човек дойде

да пише буквите, всяка буква си има свой смисъл. Ако не знаете да пишете, то е по единствената причина, че не разбирате смисъла на буквите. Ако напишете буквата М така [фиг. 1], какво показва? Буквата М, това са два ромба, които са допрени в един връх. Тогава имате отрицателната страна на този ромб. Имате възходящо движение. Туй пресичане е отражение. Резултатите на буквата М са добри. Началото е лошо, резултатите са добри. Туй се доказва, математически отношения имате, имате слизание и възлизане нагоре. Вие сте учени хора, няма какво да ви доказвам. Доказват се неща само на невежите хора, на учения човек само се загатва. Какво ще ви уча? Слушай, ДО свиря, ти да го запомниш и да го схванеш с ухото си. Може да ти разправам целия ден, какво значение има? Казвам: Слушай, това е ДО. Запомни го сега. Опиташ се веднъж,[дваж], три, четири, пет, шест пъти, докато го вземеш правилно тона. И в моралния живот е същото. Нещо, което не можеш да направиш, какво показва? Морален човек е този, който прави работите. Който не може да ги прави, не е морален. Не че не е морален. Един човек, който не може да пее, не че той не е музикален. Да се опита, той не се е опитал. Трябва да се опита. Като казваме за някого, че той не е морален, разбираме, че не се е упражнявал. Морален човек е онзи, който има известни способности, който се е упражнил. От неговото усилие зависи. Сега, ако така бихте разсъждавали, в този закон, човек ще може да бъде здрав. Здравето у човека е подядане, болестта е ощетяване. Здравето винаги ще те подяда, ще купуваш това онова. А болестта, тя ще те ощетява. Здравето с малко ще те подяда, всеки ден ще купуваш нещо, трябва да го угощаваш, за да ти бъде приятел. Ако не го угощаваш, ако не се държиш добре, същият закон – ще те подяда здравето. Ако ти не искаш да те подяда, тогава ще дойде болестта. Когато дойде, тя ще ти се наложи. При здравето – ти сам ще идеш да слугуваш. При болестта ще ти слугуват други и [ще] те

ощетяват. Ще дойде лекарят, тези, които ти служат, милосърдни[те] сестри, то какво правят – те ще [те] подядат ли или ще те ощетяват? Лекарят учил за болестите, той казва: „Слушай, приятелю, ти не си живял добре, с тази болест не си живял приятелски, вследствие на това, виж какъв голям неприятел е станала“. Да ви приведа един пример. Представете си, че вие обидите един човек, млад като тебе. Вие сте млад, той дигне дървото, стовари го на гърба [ти] и те осакати. Викат лекар, превързват реброто. Защо? Казвам: Защото не си го подядал, а си го ощетявал. Болестта всякога се дължи на една разумна причина въвн от нас. Ти се разболееш. Болестта сама по себе си не иде. Ами ако ти спиш, и дойде някой – инжектира [ти] от тифозните бацили. Сутрин станеш, легнал си здрав, а към обед се чувствуваш неразположен. Някой нацъркал тия бацили. Питам: Този, който направил тази инжекция, глупав човек ли е или умен? Или ти дал една доза отрова. Мислите ли, че низши мисли, които ви идат някой път, много неприятни мисли, мислите ли, че те не са инжекции на някои същества въвн от вас? Станеш сутрин, имаш съвсем отрицателни мисли. Легнеш с най-хубаво разположение, а станеш неразположен. Инжекция имаш, откъде дошла тази мисъл? Ако си инжектиран, трябва да търсиш противоядие. Тогава трябва да внесеш хубава мисъл, която противодействува на лошата мисъл. Да допуснем, че вие сте ученик в училището. Някой път някои учители обичат да се заяждат. Учителите някой път обичат да подядат учениците. Вие като не ги разбирате, те ви подядат. Учителите са способни да подядат. Малко учители има, които да ощетяват. Най-голямото число подяда всички. Вие, като не разбирате това подядане, вие се опълчвате, намислите да биете някой учител, че ви подял, турил ви „три“, то е подядане. Той имал предвид да ви даде по-голям стимул, да учите повече. След като сте учили, едва ви тури „четири“, пак ви подяде две единици. Някой път учиш, изкарваш, той те подяде

по-малко. Той иска да му станеш приятел. Ти, като не разбираш закона, можеш да считаш неговото подядане за ощетяване и тогава ти направиш учителя си един [не]приятел. Тогава работите съвсем друг край ще вземат. Всичките ви нещастия, които ви се случват, щета ли са или подядане? Всичко, което ви се случва, какво е? По някой път казвате: „Защо майка ми ме е така родила?“ – подядане ли е или щета? – Подядане. Защо да не тълкуваме нещата? Щом е подядане, резултатите са добри, няма изключение.

Вземете тона ДО. /*Към един брат*/ – Можеш ли да вземеш ДО? Най-първо го вземи физически, после духовно. Когато мислите да вземете ДО, ще мислите, че имате яйце, което трябва да турите под квачката. Щом се измъти, е РЕ. Неизмътеното яйце е ДО. Измътеното – РЕ. Пилето, което започва да рови, е МИ. Кое то нагълта зърната, е ФА. След като стане пиле и започне да тлъстее, става масло, е СОЛ. След като си легне, почива си, това е ЛА. За ДО-то да имате ясна представа. То е яйцето или семето, или плодът. Винаги то е плодът, той търси място. Ако го изядеш правилно, си взел ДО-то правилно. Ако не знаеш, ако не си го изял правилно, не си взел ДО-то правилно. Всяка мисъл, която дойде, всяка мисъл в своя първоначален потик, то е ДО. Във втория потик е вече РЕ, в третия – МИ, в четвъртия – ФА и в петия – СОЛ, в шестия – ЛА и в седмия – СИ. Законът е верен. Ако аз ям правилно, не правя никакви погрешки, правилно съм взел ДО-то. За да вземеш правилно тона, ни най-малко в съзнанието ти, в дадения случай не трябва да има разпокъсване, раздвояване. Щом има единство в съзнанието, непременно ще вземеш ДО правилно, вярно. Не може да не го вземеш. Щом е разпокъсано съзнанието, не можеш да вземеш тона вярно. Следователно, под думата ДО аз разбирам първия потик в природата. Туй е, което дава потик. Не че не съществува преди яйцето. Преди да се образува, съществуваше друг потик. Но първият потик да се измъти яйцето е ДО.

В окултната наука мислят, че цялата природа е едно яйце. Следователно, туй яйце се развива, излюпва се. Нашата вселена едно време била яйце, излюпила се, пиле станала. Яйцето е измътено вече. Пилетата ходят нагоре-надолу.

Казвам: Мнозина, които искате да пеете, туряте сами препятствия. Казваш: „Не мога да пея“. Искаш да свириш, казваш: „Не мога да свиря“. – Бъркаш. – „Нямам условия да пея.“ – Бъркаш. – „Пари нямам.“ – Бъркаш. Ти, като дойдеш до музиката, ще кажеш: „Може“. Нищо повече. Казва: „Как?“ Да ви приведа един пример, който донякъде ще изясни. Това се случило във Варна. Майката казва на детето: „Чети „Отче наш“. – „Няма да чета“. – „Чети, че няма да ти дам да ядеш!“ – „Няма да чета“. Майката го бие, по никоя начин не иска да чете. Най-после казва: „Ти не искаш да четеш, такава дъщеря не искам“. Хваща я, дига я, стръсва я на земята. Казва: „Олеле, мамо, ще чета „Отче наш“. Вие на едно страдание казвате на природата: „Не ща“. Тя казва: „Чети „Отче наш“, пей!“ Като не искаш да пееш, подигне те, стърси те надолу, казваш: „Ще пея“. Не чакайте последния момент, че да те шлепне. Като не искаш да се упражняваш, да се проявиш, тя ще те подигне, ще те разтърси, ще се свърши работата. Така като те стърси, тя пак не иска да ти напакости. Не поставяйте в себе си изкуствени бентове. Вие имате доста бентове направени. Вашите деди и прадеди са направили повече бентове, отколкото трябва. Не ви трябва бентове. Даже някои от вашите бентове ще ги развалите. Вие сега не влагайте капитала си в един бент. Вие губите вяра, казвате: „Аз не мога да пея“. Вашето положение ще бъде смешно. Един млад момък казва: „Не искам да пея, то е глупава работа, не искам да пея“. Но случва се един ден, че среща една млада мома, влюбва се в нея, шестнадесет–седемнадесет годишна. Тя обичала много да пее и обичала хората, които пеят. Тогава той казва: „Ще пея“. Има известни обекти в света, съществуват известни идеи,

съществуват неща извън човека, които човек иска да реализира. Ти, като дойдеш до истината, аз наричам истина красивата мома, ти не можеш да влезеш в истината и не можеш да станеш гениален, ако не пееш. Като пееш, ще се радваш, то е вратата, с която се отваря, за да влезеш в истината. Щом влезеш в истината, ще се уредят работите. Щом станеш гениален, дадат ти този чин, ти имаш условия да си господар на положението. Казвам: При сегашните условия, при които се намирате, разсъждавате с един ум отпреди хиляди години. Казвате, разправяте за живота, как сте живели едно време. „Туй не мога, онова не мога“. То са неща минали. Миналото е поука, бъдещето е стимул, настоящето е реализиране на нещата. В настоящето Бог живее. Той ни подбужда. В миналото хората живеят, нашите деди и прадеди. А в бъдещето живеят ангелите, те ни подбуждат към великото. Бог е за настоящето, Който казва: „Използвайте миналото. Бъдещето нека бъде един импулс за вас, за реализиране на нещата сега“. То са малките неща, които могат да се реализират. Вие искате да реализирате нещата, бъдещите идеали. Вие оставете бъдещите идеали за бъдеще. Има нещо, което сега трябва да реализирате. Кое сега трябва да реализирате? Според вас, кое е най-важното да реализирате? Сутрин искаш да станеш, но твой приятел, здравето, трябва да те подяде. Ти най-малко ще послужиш на здравето, ще благодариш на Бога. След туй ще идеш да учиш, да правиш много работи. Най-първото нещо, ти ще се нахраниш, подядане ще има. На здравето ще дадеш внимание. Защото, ако ти към него не си добър, тогава то ще се обърне на твой неприятел. Ако здравето си замине, ти не можеш да учиш. Нищо не можеш да постигнеш. Ти, за да бъдеш добър, доброто ще те подяде. Ако то не те подяда, туй, което не те подяда, то не е добро. Туй, което те подяда, то е добро. Туй, което те подяда, е здраве. Ами че трябва да ядеш. Ще платиш нещо, ще се спреш, ще похарчиш. Туй допринася на твоето здраве и за доброто и

те подяда. После, мисълта и тя те подяда. На тази мисъл е потребно ум. Той ще те подяде. Туй, което подяда човека, то е негов приятел. Има някои неща, които твоят ум изисква. Аз говоря за нормалното състояние на сърцето, не болезненото сърце, не болезнения ум, не болезненото тяло. Нормалното състояние на тялото, това е здравето. Нормалното състояние на душата, това е доброто. Нормалното състояние на духа, това е мисълта. Мисълта [и] истината. Нормалното състояние на духа е истината. Нормалното състояние на душата, това е доброто. И така, истината и доброто се движат, те вървят паралелно, винаги вървят нагоре. Истината надолу не слиза. Истината всякога има движение нагоре. Любовта има движение надолу. Любовта е сила, която се движи надолу. Любовта слиза, истината възлиза. Мъдростта има положение хоризонтално. Любовта има движение надолу. Мъдростта има движение хоризонтално, истината – перпендикулярно нагоре. Когато говорим за любовта, подразбираме едно движение надолу. Когато говорим за мъдростта, разбираме едно положение хоризонтално. Когато говорим за истината, подразбираме едно движение нагоре. Зная какво върши любовта, като слиза надолу. Тя като слиза надолу, всичко влече. Туй, което слиза, трябва да се пазиш от него. Туй, което, се движи хоризонтално, препятствува. Любовта влече, завлича. Движението на мъдростта е хоризонтално, понеже то препятствува. Ти, като напираш стената, трябва да я пробиеш. В истината има мъчение. Искаш да се качиш на някой висок връх, мъчение има, мъчнотии има, препятствия има. И в истината има препятствия. Не че истината препятствува, но като се качваш нагоре, уморяваш се. Казваш: „Кой ще се качва нагоре, на високия връх, ще ми се откъснат краката. Не е за мене това нещо“. Мъдростта е турена хоризонтална площ, която препятствува. Сега, затворят те, мъдростта като даде посвещение, ще те тури в затворен замък и казва: „Излез, без да счупиш вратата, без да пробиеш стената. Ако излезеш, ще

свършиш училището, диплом ще имаш“. Ако не можеш да излезеш, казва: „Ще чакаш още“. Щом влезат и те намерят вътре, казват: „Ще учиш“. Искаш да свършиш, ще те затворят там. Ако можеш да излезеш, диплом има, ако не излезеш, ще фъчиш, ще кажеш: „Как ще излеза отвън?“ Как отваряте вие вратата? Какво движение правите? Как се затварят вратите? Как са направени бравите? Ако си заключен, бравата – наляво-надясно, ще отключиш. Не трябва да забравяш. Ако влезеш в замъка, не можеш да отвориш вратата, забравил си накъде си заключил. Ето какъв е законът. Тази врата е разумна. Като си затворен, ще почукаш три пъти. Ако знаеш как да почукаш, ще се отвори вратата. Най-първо на вратата ще изпееш ДО, МИ, СОЛ и вратата ще се отвори. Ако можеш да изпееш, вратата ще се отвори, ако не можеш да изпееш, няма да се отвори. ДО е слизание, МИ е хоризонтално движение, а СОЛ е перпендикулярно нагоре. Аз ви говоря сега за тоновете, които съществуват. Основният тон на любовта е ДО. Основният тон на мъдростта е МИ. Основният тон на истината е СОЛ. Туй го няма в речниците, във вашите книги. Никъде не може да го намерите. Затова аз казвам: ДО, МИ, СОЛ. Те разрешават всичко. Имате тогава ДО мажорната гама. В ДО мажор има ли някакъв знак? – /„Няма“. / – Ако имате РЕ мажор, имате два диеза: ФА диез и ДО диез. Откъде дойдоха? Защо РЕ мажор не е по същия начин? Любовта може без спомагателни знаци, другите не могат. За РЕ мажор трябва два спомагателни знака. Че от ДО до РЕ имате цял тон, от РЕ до МИ – цял тон, от МИ до ФА – половин тон, имате всичко два тона и половина. От РЕ до МИ – цял тон, от МИ до ФА – половин тон, всичко тон и половина. При РЕ мажор кое ще повишавате? – /„ФА диез“. / Между МИ и ФА ще направите цял тон. СОЛ ще остане неизменено. Имате и после ДО диез. Сега, системата е такава. Защо между МИ и ФА има половин тон, а между РЕ и МИ има цял тон? И между ДО и РЕ – цял тон? На какво основание? Между ЛА [и] СИ има цял тон.

Разстоянието между СИ и ДО е пак половин тон. Гамата на любовта, тя е предвидена, тя има два пункта, които са мъчни. От МИ до ФА, то е най-мъчното положение, понеже ФА е тежко да се носи, затова направили този интервал наполовина. Ти като изходиш положението от ДО до РЕ и от РЕ до МИ и като изходиш от МИ до ФА, – то е същото положение. ФА е тежко, затова там интервалът е половин тон. Интервалът затова е по-малък, за да не би да се умориш. После имате друг интервал. След като сте имали успокоителното състояние на РЕ [и МИ] да не би да се наруши хубавото щастие [след МИ] – там интервалът е къс, съкратено е времето. Любовта видяла тия две препятствия и да не се изгуби щастieto, да не се изгуби в началото здравето, турила тия интервали. Здравето на човек седи между МИ и ФА. Ако не можеш да вземеш ФА, ти ще боледуваш. Имаш една работа, искаш да знаеш дали ще я свършиш или не. Вземи с двата пръста на дясната ръка, показалеца и средния пръст, и удари в дланта на лявата ръка; ако можеш да вземеш тона вярно, ще свършиш работата. За толкова дена, толкова месеца, толкова ще бъде. То е гадание. Запример, ти отиваш да държиш изпит, удари с двата пръста. Ако вземеш тона вярно, ще издържиш. Ако не вземеш, работата е малко [вероятна]. Казвам: Искаш да пътуваш от България за Америка, искаш да знаеш добре ли ще бъде – удряш двата пръста, ако не вземеш тона вярно, ще има авария, ще стане нещо. Ако го вземеш, тръгни, добре ще пътуваш. Тъй щото, не вземеш ли тона вярно, препятствия ще имаш в живота си. Вземеш ли тона на любовта правилно, всичко върви добре. Във вас се заражда мисълта „защо да е така?“. – Защото е най-добре да е така. Защото по-добре от това не може да бъде. То е най-доброто, което може да бъде. Понеже по-добре в даден случай не може да бъде, затова е така. Сега, това са правила, които важат за сегашния живот. Имате някои неща за бъдеще, които при съвсем други условия ще бъдат. При сегашните условия, при

сегашното съчетание, при сегашните ваши разбирания, за да се изпълнят някои неща, това е пътят.

Сега, каква беше първата мисъл? – /„Подядане и ощетяване“. / Вие обичате ли подядането? Досега бяхте неразположени към подядането. Предпочитайте природата да ви подяда, отколкото да ви ощетява. Любовта винаги подяда. Любовта никога не ощетява, тя всякога подяда, понеже се стреми надолу, разлива се. Не че ѝ трябва, че иска нещо от тебе. Законът е такъв. Като слиза, рови навсякъде. Тя не че иска да рови, не може другояче. Така се казва, че разравя работите, подяда, – където слиза, тя дава, а пък понеже има наклон, ти не можеш да възприемеш нейните действия, ти[ги] считаш като подядане. Пък то е хубаво подядане. Понеже някой път ще те вземе от високо място и ще те тури на равно място, да не те подяда. Не само това: път на равно място, по-малко ще те подяда. Ама тази философия е за вас, може да проверите. Случва ви се нещо, подядане има. Приятелство има.

Втората важна мисъл коя е? – /„Любовта слиза, Мъдростта е хоризонтална, Истината е нагоре“. / Тогава, какво трябва да правим с туй, което слиза надолу? Ами туй, което е хоризонтално, пак ни натиска. Затуй имаме покрив. Мъдрост[та] е покрив. То е Мъдростта, която ни пази. Ако се срути този покрив, какво ще стане? Мъчнотията е, ако не спазваш законите на Мъдростта. Покривът, туй, което те защитава, ще се срути. Туй е, което често става. Често вие съкращавате вашите неща и имате едно убеждение, едно верую в младите. След туй, току го съборите цялото здание, затисне ви отгоре. По този начин никога не събаряйте. Колкото и да сте бедни, не събаряйте вашата колиба, нова си направете до нея, но старата не събаряйте. Щом почнеш да мислиш криво, покривът ще падне отгоре ти. Щом не мислиш добре, ще падне. Движението на Истината е нагоре. Ние, които слизаме и се качваме, ние вървим по пътя на

Истината. Отстрани, това е Любовта, това е, което слиза надолу, Мъдростта е отгоре – покривът. Ние сме запазени. Тогава, пази основите, пази страните! Ти Любовта като пазиш, върху тази Любов се крепи покривът – Мъдростта. Щом нарушиш Любовта, веднага се нарушава законът на Мъдростта и тогава става цял катаклизъм. Видоизменения, недоволства, какво ли не. Всички мъчения, които преживявате, някой път идвате до отчаяние – нарушили сте законите. Вие, като не разбирате, мислите, че този е причина, онзи е причина. Пък ни най-малко те са причина. Ние мислим, че някой човек е причина. Причината е съвсем далечна. Отношението ни към Любовта трябва да бъде правилно. Отношението към Мъдростта трябва да бъде правилно, за да бъдат и отношенията ни към Истината правилни. Тогава нашият живот ще бъде друг. Ако отношенията ни към Любовта са правилни, и отношенията ни към Мъдростта са правилни, тогава и отношенията ни към Истината ще бъдат правилни, постиженията ще бъдат правилни.

Много съм говорил. Сега не знаая, аз ли ви подядох или вие ме подядохте. Говорил съм три-четвърти [час] повече. Сега аз ви подядох времето, понеже може да сте имали един ангажимент навън.

„Отче наш“

9. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 22. XI. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

МОРАЛЪТ

„Отче наш“

Имате ли тема? – Четете. /Чете се **темата № 11**, „Моралът“. /

Как определяте думата „морал“? – /„Благонравие“/. Моралът се определя с нравственост. В речника как е? Ще определиш нещо, което не знаеш, с друго, което не знаеш. Определяме числата с едно. То е неразбиране. Едно нещо определяме, не го знаем какво е, но определяме. Определяме хората, определяме едного, когото не знаем, не познаваме. От непознатото определяме нещо, което излязло от него, като че ни е познато. Как бихте дали определение, какво нещо е добро, какво нещо е зло? Ще дам едно определение. Туй, което е безгранично, което не можеш да определиш, е добро. Туй, което можеш да определиш, е зло. Злото всякога показва ограничени неща. Кой човек е гладен? Ограниченият. Онзи, [който] не е гладен, не е ограничен. Ти си гладен: вършиш престъпление, защото си ограничен. Наситен си, не си гладен, не си ограничен, добър си.

Значи, свободата на човека в какво седи? Що е свобода? Туй, което е безгранично. В свободата мислим да не ни ограничават, мислим да бъдем свободни. Свобода, значи без граници. Значи, да няма никакви граници. Какво нещо е моралът? Да говориш каквото искаш, без да си ограничен. Щом правиш нещо, с което си ограничен, то не е морал. Да бъдеш морален, значи да бъдеш[не]ограничен. От гледището на доброто туй, което се ограничава, е зло. Моралът, значи, е един метод за ограничение на злото. Следователно, що е морал? Туй, което ограничава злото, то е морал. Защото злото е единствено ограничено. Доброто е безгранично. Следователно, морал е онова положение на човека, което го изважда от ограниченото

състояние и го поставя в неограниченото. Тъй щото, мислете по-правилно.

Тогава, може да се разгледа друг въпрос. Какво нещо е материя, как ще определите? Позитивистите питат, какво нещо е материя. Как ще определите? Формата на съзнанието е материята. Питат: „Какво нещо е предмет?“ Комплекс от усещания. Комплекс от туй, което усещаме. Що е предмет? Комплекс от усещания, то е предмет. Както и да разглеждаме нещата, не трябва да спорим. Когато хората се ограничават един друг, значи трябва да се измени формата, която трябва да ги избави от това ограничение. Истинският морал трябва да завежда хората от ограничено състояние към безгранично.

Нали вие изваждате извод във вашите теми, че който обича една жена, той е морален. Колко жени има в света? – Но една жена има. Следователно, можеш ли да любиш много жени? То е същото. То е в самата основа. В началото колко жени имаше? – Една жена имаше, от която излязоха всичките жени. Имаше и един мъж, от който излязоха всичките мъже. От тях се народиха много жени и много мъже. То вече е комплексно понятие. Казва: „Колко жени да обичаш?“ – Ще обичаш една жена. Защото в началото беше една. Туй, дето много жени има, то е само една форма, фотографирали я. Защото един мъж, като облече една рокля, и той става жена в тази форма. Кой определя формата? Дрехата определя жената. По какво се отличава жената? Жената се отличава по това, че тя е без брада и без мустаци. Това е у хората. Но у животните, и там се различава. Лъвът по какво се отличава? Лъвът има грива, лъвицата няма грива. Все таки [във] формата има нещо, по което се различава.

Питам: Да носиш тесни обувци, морално ли е? Не е морално, защото образуват мазоли. Да кажем, ти имаш едно учение, което стеснява мозъка, образува мазоли. Човек трябва да мисли. Когато ние говорим за морал, за нравственост, ние разбираме едно здравословно

състояние. Тия понятия, мисли на съзнанието ние сме ги извадили от естествения живот, в който се намираме. Седиш ти, [мислиш], – какво разбираме под „здраве“? Правилното функциониране на всички органи, които човек има. Здравословно състояние е, когато всички органи функционират, взаимно си помагат. Туй може да го прокараме и в умствения свят, и в чувствения свят, когато човек чувства. Моралът колко области засяга? Можеш да мислиш аморално, никой не те държи отговорен. Можеш да мислиш и чувстваш неморално, никой не те държи отговорен. Но щом дойде вече да постъпиш неморално, там те ограничат. Де съществува ограничението? В постъпките си ограничен. Щом направиш една постъпка, която обществото счита неморална, ограничават те. Но можеш да мислиш, никой не те ограничава. Можеш да чувствуваш, никой не те ограничава. Щом постъпваш, ти вече си ограничен. Моралът засега се отнася за постъпките на хората. Някои са се мъчили да внесат морала в мислите и в чувствата, но те отиват много далеч. Какво мисли човек и какво чувства, той засега е свободен. Някой път вие набеждавате някой човек, че той имал разположение, или че мисли нещо [лошо].

В правото, там, когато разглеждат някои престъпления, казват, че има умисъл [или, че] станало нещо случайно, не е имал намерение. Някой път считат престъпление голямо, когато той имал в ума си намерение да го извърши. Криминално, понеже той мисли в ума си от по-рано да го извърши. Понеже в ума му е минала мисъл, считат го за предумишлено.

Всякога във вас трябва да се образува нещо реално, върху което да мислите. Кое нещо е реално? Представете си, ако някой от вас върви по водата и не потъва. Няма ни лодка, ни параход, пожелае да ходи по водата и върви без да потъва. Гледа го друг, и той тръгва, но той потъва. Единият потъва, другият не потъва. Представете си, че

този човек иска да хвърка, и хвърка. Другият иска да хвърка, но не може. Сега, от вас има ли някой да ходи по водата? Разправят за един, че ходил по езерото преди две хиляди [години]. Учениците му го видели, че ходи по водата. После този, същият, който ходил по водата, учениците го видели, че се възнесъл нагоре, отишъл нагоре. Сега вие как ще го докажете научно? По някой път някои доказват научно. Един свещеник доказвал, че действително с пет хляба Христос нахранил пет хиляди души. Но тия хлябове били големи като могили. Някой слушал и казал така: „Мене не ме учудва, че хлябовете са толкова големи, но ме учудва пещта, в която са печени, устата на тази пещ каква ли [е] била?“

Сега, има един правилен начин за разсъждение. Отвлечените разсъждения за морал са хубави, но има друг един път, дето всеки един от вас може да намери правилния път. Кое [е] естественото положение у човека? Искате да извадите един морал. Естествената храна коя е? Туй, което при храненето поддържа здравословното състояние у човека, кое е? Ако се храниш с храна, която изключва всички болести, след като си се нахранил 20–25 [минути], имаш едно приятно усещане на организма. То е естественото хранене. Щом се храниш и постоянно боледуваш, има нещо, което липсва на храната.

Та казвам: Тази храна е [не]естествена, неподходяща, която произвежда едно ограничение. Аз считам: моралът за бъдеще трябва да бъде едно естествено положение на постъпките. Моралът трябва да бъде пътят за естественото постъпване. Как човек да постъпва, не да прави подаяние. Постъпките да бъдат естествени заради него, не да произтичат по един изкуствен начин. Щом един морал се насажда у човека, той вече не е морал, това е възпитание или дресировка. Като кажеш на един човек да не лъже, да бъде морален, това не е морал. „Той, – казва, – се е подобрил“. Да кажем, може да възпитаеш един вълк да стане куче. Може хляб да яде, но при дадени условия този

вълк няма ли да прояви своето естество? Често хората, като се турят на изпитание, се вижда, че не са морални. Има нещо неестествено в морала. Един възпитавал котки, дресирал една котка, че могла да носи кафе като човек. Един искал да покаже, че тя не е променила нрава си, инстинкта си. Той хванал една мишка, котката носи кафето. Той като хвърлил мишката, тя хвърлила таблата и хуква да гони мишката. Стари навици има човек. Когато се казва, че морално трябва да се постъпи, може да е външно съображение, може да са външни причините, които те карат да постъпиш така. Ти си морален, понеже те е страх от закона. Влизаш в някоя кантора, гледаш – касата отворена, пълна със златни пари. Казваш: „Банкерът е там“, страхуваш се. Казваш: „Ако го няма, може да бръкна, да взема парите“. Може да помислиш така. Погледнеш, имаш едно изкушение. Ако речеш да бръкнеш в присъствието на банкера, какво ще стане? Ще счита, че това е насилие, да бъркаш в касата му. Той ще каже да не бъркаш вътре. Най-простото нещо: какво е морал? Как го определят? – /„Правилни отношения между съществата“. / Може да определим морала със скачените съдове, нали? Какъв е законът на скачените съдове?

Ако [ви] дадат един въпрос сега: „Кое е най-същественото?“, какво ще отговорите? Коя е най-съществената мисъл за сегашния ни живот? Пишете върху темата № 12: „Най-съществената мисъл за всеки едного от вас“. Ха да го разграничим сега. Кое е най-същественото за тебе? /*Към един брат.* / Представете си, че имате да избирате от хиляда дадени предмети, [в]се скъпоценни предмети, но имаш право да избереш само един. Всички предмети може да ги гледаш, но имаш право да избереш един, който ти подхожда. Кой ще избереш? Кое е най-същественото в дадения случай? – /„*Кое то ми приляга*“. / Че кое ти приляга? Да допуснем, че не си гладен, че не си жаден; ако се гладен и жаден, друго е. Тъй, че то е интересно.

Физическият свят и умственият свят са две крайности, понеже духовният свят е като средина, център. Туй, което иде от чувствата, влияе. Ако поставиш мисълта от една страна, чувствата са в средата. Зависи кой свят е поставен в средата, в центъра. Всички хора се влияят повече от своите чувствувания, отколкото от своите мисли. Запример, при студа еднакво ли издържат? Усещането за студа еднакво ли е? Студа го усещате на степени. Ще избереш онзи предмет, който задоволява всички предмети. Кое е най-важното да избереш? Дават ти една къща. Преди да са ти я дали, кое ще видиш най-първо? Колко врати има. То е най-важното. Има ли откъде да влезеш вътре? Първото положение е дали има врати. Най-важното нещо в къщата е вратата. Добре, на второ място, кое е най-важното в къщата? Дали има направени прозорци, отдушник има ли, то е второто положение. Третото положение, дали може да се живее в тази къща. Но най-важното положение, когато ти дадат къща, е да има врата, от която да влизаш и да излизаш навън. Следователно, онази идея, с която ти можеш да влизаш и да излизаш свободно от живота, тя е най-съществената в дадения случай. И друго може да има. То са начини. Когато дойде сами да разсъждавате, не да мислите какво са мислили хората преди вас. Защото вие не можете да мислите за морала, всички нямате един и същ морал. Някой път пристрастени сте към себе си. На краката нямате хубави обуца, лачени обуца, никакви ръкавици за ръцете. Някой път обуцата ви са скъсани, имате хубави ръкавици; някой път ръкавици нямате, имате хубава шапка. Някой път гологлав ходите, обуца имате, бастун имате. Може би обуца нямате, дрехи имате, имате хубава, бяла риза. Пристрастен сте. Или някой път може нищо да нямате, имате [само] един хубав пръстен със скъпоценни камъни. Туй, което го гледате, то са специфични състояния в човека. Ще кажете: „Глупаво е да се носи този пръстен“. Никак не е глупаво. Този пръстен струва 20–25 хиляди

лева. Като се намериш в затруднение, може да го продадеш, може да си купиш обуца, шапка, дрехи за една цяла година можеш да се издържаш с него. Следователно, хубаво е човек да има хубав пръстен. Ако носиш един скъпоценен пръстен на пръста си, можеш да го покажеш на гостилничаря и той да те кредитира за твоя пръстен. Хубавите камъни миришат. Тези камъни, които са изкуствени, са като изкуствените цветя. Скъпоценните камъни имат ухание. Който няма ухание, той е изкуствен камък. После, изкуствените камъни нямат живот. Те са мъртви. Тези, скъпоценни[те] камъни, са живи. Те боледуват по някой път. Може да се лекуват. Когато диамантът изгубва блясъка си, тогава ги дават на някои хора да ги носят, тогава се възстановява блясъкът. Живи са те. Скъпоценните камъни са живи, изкуствените нямат живот в себе си.

Трябва да дойдете до [такова] положение: Здрав е онзи орган, който има правилно отношение. Всеки един може да си извади отношение за себе си. Здрав е всеки един орган, който има правилно отношение към тялото. Здрав е онзи човек, на който тялото има правилни отношения към органите. Два извода има: здрав е онзи човек, на който всеки орган има отношение към тялото, и здрав е онзи човек, на който тялото има отношение към всеки орган. Никой орган не е лишен от съществените неща, които са потребни за неговото благо.

Вие за вас може да си извадите вътрешни оформени правила за морала. Ако едно дете влезе в една градина и откъсне една ябълка, постъпката му не е морална, понеже влязло без позволение. Считат, че влязло да краде. В старите схващания – това, което можеш да изядеш, не е престъпление. Престъпление ето къде има: ако вземеш ябълката и я туриш в джоба, то е престъпление. Туй, което можеш да туриш в Божествената торбичка, не е престъпление. Туй, което туриш в човешката торбичка, то е престъпление. Следователно, ако вземеш

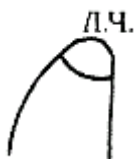
хляб и [го] изядеш, не е престъпление, ако го туриш в джоба си, е престъпление. Щом искаш много жени, то е престъпление. Щом мислиш, че има много жени, то не е морално. Щом мислиш, че някой бил жена, то е престъпление; щом мислиш, че някой е мъж, то е престъпление. Щом мислиш, че някой бил жена си, то е престъпление. Щом мислиш, че жената била мъжа, то е престъпление. Щом мислиш, че някой не вярва в Бога, то е престъпление. Че какво ще ми кажете? Допуснете, че ти си сам в света, кой ще ти трие морал? Дали ще вярваш в Бога, кой ще ти определи? Ти искаш да възпиташ сина си или приятеля си в обществото, че да вярват в Бога. Ти как ще се възпиташ, да вярваш или да не вярваш? Чудни са хората. Те имат един материалистичен възглед за нещата. Ако отделя своята ръка от тялото си, по какво ще се определи нейният морал? Трябва да чувствавам, че ръката е свързана. Щом се отдели от мене, безморалието е започнало. Ако ръката се отдели от моето тяло, морално ли е? Има ли право да се отдели сама? Ако ръката се отдели от организма, ще бъде ли свободна? Щом се отдели ръката, тя ще има нужда. Ръката, ако се отдели, ако може да ходи, тя има право. Но щом се отдели, тя изгубва тази способност. Докато тя е на организма, тя има известна свобода. Щом се отдели от организма, изгубва своята свобода. Добре, допуснете, че вие сте гладен, минавате някъде, виждате: някой пътник оставил си торбата, вземате хляба, продължавате пътя. В какво седи слабостта в дадения случай? Друг минава гладен, ходи, не се съблазнява, макар че чувства в себе си известен глад. Казва, че може да издържи. Сега, вие не сте разсъждавали, дълбоки разсъждения нямате. Крушата, която ражда круши, може ли да се храни от крушите? Крушата може ли да се храни от своите круши? Не може. Но човек може да се храни от тези круши. Тогава, за да бъде човек свободен, какво трябва да прави? Дотогава, докогато човек се отделя

от цялото, той е ограничен. Всичкото сплитане на живота е, че ние сме се отделили от цялото, че ние сме се отделили от земята, отделили сме се от въздуха, светлината, от всичко сме се отделили – индивидуализирали сме се. Търсим един живот, според нашите понятия, следствие на това, на всяка стъпка усещаме ограничения. То е сегашното наше схващане. На всяка стъпка имаме ограничения. Казваме, че това трябва, онова трябва, какво не мислим не осигуряваме живота си. При това животът остава неосигурен. Кой [е] осигурил живота си досега? Искаш да живееш, до колко години можеш да живееш? Ако туриш всичкото знание, едва можеш да живееш до 120 години, а някой път и по-рано заминеш. Като турите всичките усилия, колцина от вас сте здрави?

Та казвам: Моралът е да се повърнем към онова състояние, положение да чувствуваме цялото, да имаме връзка. Ние сме свързани с всичко в дадения случай. Тия престъпления, които има, в дадения случай няма да ги има. Дето и да си, ти ще бъдеш в един уреден свят. Където и да е, ще дойдеш да работиш, ще мислиш, ще чувствуваш, всички неща едно след друго идат. Няма да има никакво усилие. Сега има едно усилие, трябва да се мисли, трябва да се изкарва прехраната, защото сме отделени от реалността. Ти вървиш по земята и мислиш, че тази земя не е разумна, няма никакво отношение към тебе. А от туй, неразумното очакваш всичките блага. Гледаш на слънцето, то е горящо, никаква разумност няма в него – научно тъй разглеждате слънцето. От туй, горящото слънце, от неразумното ти очакваш всякога да дойде благо. Земята – неразумна, [но] трябва да те поддържа, да те крепи; слънцето – неразумно, [но] от него трябва да дойде благото. И тогава туй, неразумното трябва да влезе в тебе. Ти, единственото разумно същество, а всичко друго, неразумно трябва да влезе в тебе и да те направи разумен. Да туря едно понятие. Тогава, ти щом си отвориш устата, въздухът не чака ти

да го каниш. Като си отвориш устата, той току влиза, не те пита, ти позволяваш ли да влезе. Пита ли те въздухът, хлопа ли, той налягане има. Какво е налягането, колко сантиметра е въздушното налягане? – *„76 кг на кв. см“* / Например, някой ваш приятел може да се докачи. Един те хване за ръката и едва се докосне, друг те хване и те стисне за ръката. Единият те стисне повече, отколкото трябва, а пък другият едва докосне ръката ти. Какво заключение ще си извадиш? Онзи, който те стисне много, онзи, който те стисне средно и онзи, който едва докосне ръката? Този, който хване ръката ти здраво, ти можеш да разчиташ на него – иска да покаже, че има разположение към вас. Онзи, който едва хваща, той вече не обича. „Не искам, – казва, – да се ръкувам“. Ако нямаше налягане на въздуха, човек не би могъл да диша. Не би могъл. Налягането не се ли дължи на нещо, което наляга? Някаква разумност има в налягането. Или у тебе се заражда желание да ядеш. Хлябът има нещо, което предизвиква желание да ядеш. Има нещо в природата, което ти налага какво трябва да правиш. Нещо те наляга. Да допуснем, че вие сте в животинското царство. По какво ще се познае, че вие сте по-умен отколкото животните. Представете си, че ви заобиколят 10 мечки, 10 тигри, 10 големи змии боа, всички искат да ви изядат. Ти им говориш, те казват: „Не!“ Най-после, вие прибъгвате до едно изкуство. Вас са ви осъдили. Ти казваш: „Може да ме изядете“. Наоколо има суха трева. Вие имате една кибритена клечка, драснете, запали се тревата наоколо. Питам: С тия ваши неприятели, какво ще стане? Понеже всички имат козина, започват да бягат: мечки, тигри, лъвове, змии. Ти седиш, наоколо огънят като се разрасте, всички бягат. Питам: Туй сега морално ли е? От това гледище морално ли [е] да те изядат? Ако ти направиш три такива опита, започваш да им говориш и като дойдат, още като покажеш кибритената клечка, ще кажеш: „Ще се държите както трябва. Тази клечка знаете какво може да направи?“ Те ще имат понятие, че ти не

си човек, с който могат да се шегуват. С огъня може да си играеш, имаш огън като средство да се браниш. Сега, вие в живота не знаете как да употребите кибритените клечки. По някой път казвате, че имате животинско естество. Значи, имате животни във вас, които не ви признават, пет пари не дават за вас. Казват: „Ще те изядем тебе“; казва: „Ти ще слушаш, каквото искам, ще те изям“. В него има желание да те изяде, заповядва. Животните нямат такива понятия. Но като погледне на човека, [животното] гледа дали ще може да го изяде. Една мечка, един тигър като те погледне, казва: „Хубаво ядене става“. И като те хване, казва: „Много хубаво ядене е това“. Като те хване, поваля те надолу. Какъв извод ще направиш заради него. Това е понятието за един свят. Ако на този звяр му посочиш козината му, че гори, то е вече начин да се избавиш от него. Природата турила козината. Трябва да се прилага този вътрешен страх и [от] сухата трева. Това може да се случи. Вие се намирате в един свят и мислите, че вие сте господар. Прави сте, но не ви признават още за господар. Сега искате да извоювате вашето право. Дойдат тия, малките буболечици микроскопически. Влезе някоя малка буболечица във вас и в 24 часа станат няколко милиарда. Вие заболявате, хване ви чума, холера ви хване или каквато и да е друга болест. Тя е специфичен, понизш живот. Или имате една мисъл, която ви безпокои. Аз не зная как вие се освобождавате от вашите лоши мисли. Какъв е вашият метод за освобождение от вашите лоши мисли? Да допуснем, че в тебе честолубието е силно развито.



Фиг. 1

Представете си, че имате такава една глава. Личните чувства са много силно развити /Л. Ч. / Тия успоредни линии перспективно имате. Но то е опасно. Какво трябва да правите? Кръвно сте обиден, какво трябва да правите? Представете си, че някой убил брата ви. Казвате: „Докато не го убия, аз не му прощавам“. Или, вземете проста обида. Как ще се справите с обидата сега? Англичаните при сегашните условия много лесно се справят. Сега англичаните и американците, щом ги обидиш, казват: „Господине, стой сега!“ Няма никакъв съд, току започне с ръцете – по носа, по лицето. Като го набие, подаде му ръка, здрависа се и си замине. Искане да му каже: „Още веднъж като говориш, да обуздаваш езика си“. Разправя се, няма никакви бастуни, в носа бие, не встрани. Най-първо в носа. Като че туй е всичко, не мислиш правилно. Ако тук те обидят, ще дадеш едно заявление, каже ли ти обидна дума, ще го дадеш под съд. Англичаните казват: „Да хващаме адвокати, да даваме пари, да се разтака, кой ще чака години“, той веднага започва да удря. Набият се, примирят се, заминат си. Онзи, обиденият набие другия; по някой път се случва, онзи, който те обиди, да те набие. Тогава какво ще правиш? Всякога обиденият има правото да съди. Щом се обиди, че го били, той ще хване един учител да го научи да се боксира. Може би след година пак ще го срещне, казва: „Преди една година вие ме обидихте“, и започне. Някои мислят, че това е диващина, боксиране е то.

Но дойде ви една лоша мисъл, какво трябва да правите с нея? Под съд ли да я давате или да се боксирате с нея? Кое е най-право? Или имате едно чувство. Как си представяте вие чувствата? Представете си вашата мисъл като един хубав левент момък, пък едно чувство, което ви обидило, като една красива мома. Защото красивата мома и красивият момък може да ви обидят. Само те са смели. Само един красив момък във вас и една красива мома могат да ви обидят.

Другите не си позволяват, само те могат да ви обидят. Какво ще правите с тях? Вие казвате, че имате един усет за чувствуванията. Чувствуванието си има известна форма. Кой може да ви обиди? Кой може да мяза на вас? Едно куче може да ви обиди, но [в]се таки, животните имат подобие на човека малко. Човек не мяза на животните, животните мязат на човека. Животните мязат на човека, не ние на тях. Ние мязаме на Бога, не Той на нас. Бог създал човека по свой образ и подобие. Ние мязаме на Бога донякъде. Бог не мяза на нас. Може да извадите заключение, че и Бог мяза на нас. Запример, може Бог един мъртъв човек да го възкреси, да го оживи, това Той може да го направи, а вие един мъртъв човек може ли да го съживите? Не можете.

Та казвам: Колкото и да ви се говори, вие си имате старите идеи, старите схващания за морал. Всеки ден за морал говорите, но никой от вас не прилага онзи, общоприетия морал. Всеки от вас приема временно, привидно, отвън обществения морал, а отвътре прилага свой морал. Като останеш в стаята, кой морал прилагаш? Докато си в един град, прилагаш морала на града, то е само привидно, временно е. Щом си в гората, прилагаш вече морала, който имаш в себе си.

Та казвам: Трябва да разчитаме на онова, което е всадено в нас. То е същественото. Има едно чувство в човека, морално чувство има в човека, което показва различието в човека. Много естествено изпъква чувството на справедливост, чувството на милосърдие или чувството на снизхождение. Към някои хора ти си разположен, в тебе се явява едно чувство на снизхождение, когато някой ти говори за тях. Кое е по-хубаво сега: да ни обидят и да носим обидата или да предвиждаме обидата? Да можеш да понесеш една обида или да можеш да я предвидиш, кое е за предпочитане?

Ако одного от вас направим цар, какво ще направи за своите поданици? Най-първо за мъжете и после за жените какво ще

направиш? – /„Поданиците ми да бъдат свободни и да имат пари“. /Ако им дадеш пари, това е подкуп. Друг ако направим цар, какво ще направи? Какво ще дадеш на своите поданици? – /„Бих се погрижил за просветата“. / Друг ако направим цар, какво ще направи? – /„Не ставам цар“. / Ако те направят цар и не можеш да откажеш? От туй зависи благо то на народа. Да ви поставя тогава в друга форма. Представете си, че вие сте затворен и вас ви дават свобода. Какво ще направите? Представете си, че всички сте затворници, освободят само едного от вас, той е свободен, цар е. Какво ще направи той, като излезе от затвора? Най-първо ще хвърлиш затворническите си дрехи, ще вземеш една баня, да се окъпеш хубаво, ще се нахраниш хубаво и след туй ще се помолиш на Бога и да благодариш на Бога, че са те освободили от затвора. И да пожелаеш ония, които са в затвора, да ги пуснат един по един. Хората са затворени тук, на земята, един по един ги пушат навън. Всички тия правила са правила на затворници, не са правила на свободни. Хубаво е по някой път да мислите, ако сте цар, какво ще направите. Ако сте един философ, какво ще направите? Ако сте един поет, какво ще направите? Ако сте един музикант, какво ще свирите и т.н. После, за много неща може да мислите, то е едно хубаво упражнение. Че как не искаш да станеш цар? Обидата показва, че си цар. Щом се обиждаш, цар си. Щом си недоволен от живота, цар си. Сега говорим за царе, втория път – за царици. Мисли си по някой път „Ако съм цар, какво ще направя?“.

Има практически правила, които човек трябва да приложи. Те са здравословни. Да кажем, че си болен човек, виж какво влияние оказва хубавата мисъл. Има хора, които препоръчват следното за лечение. Да кажем, някой път болен си, страдаш от ревматизъм или от треска. Казват: „Ти си болен, хилав си, слаб си роден“. Дръж в ума си някой здрав човек. Гледай здравите, хубавите лица. Ти ходиш и едва се тътриш по земята. Гледай някой човек, който ходи спретнато, гледай

неговите движения, в ума си дръж здравите хора. Дръж в ума си здравите хора, че да оздравееш. Не дръж в ума си хилавите хора. Искаш да бъдеш добър, дръж в ума си добрите хора. Искаш да бъдеш поет, дръж в ума си поетите. Искаш да бъдеш музикант, дръж в ума си музикантите. Не, който не е проявен, дръж в ума си тези, които са проявени. Трябва да бъдеш като тях. Идеята е същата: какво той ще направи? Дръж идеята за Бога в ума си. Постепенно в тебе ще възникнат сили, понеже те съществуват, [но] няма нещо, което да ги подхранва. Имате един идеал, дръжете го в ума си. Не само един идеал, много идеали дръжете в ума си. Живи трябва да бъдат вашите идеали. Искаш да минеш за здрав човек, създай [го] в ума си; и като видиш някъде [здрав човек], гледай да го произведеш в ума си. Болните хора, изобщо, имат голяма обич към здравите. Когато един здрав човек, пълен с магнетизъм, като го хване болният човек, го държи, гледа го в очите, да му даде нещо, да мине нещо в него. В здравия се явява благородство, казва: „Ще оздравееш и ти ще бъдеш един ден като мен“. Тъй щото, към добрите хора, към здравите, всякога да имаме разположение към тях. То е естествено разположение. Естествено разположение има човек към здравите хора. Ти не можеш да имаш отвращение към един здрав човек, той всякога те привлича. Ако е пълен с животворен магнетизъм, не може да не те привлича, и ти не може да не го обичаш. Един човек, който е пълен с животворни сили на мисълта, ти се привличаш от него. Ако на един човек сърцето е пълно с животворни сили, ти не можеш да не го обичаш. То е закон. Та всеки трябва да има в себе си тази животворна сила на тялото, на ума и на сърцето. Ти, отдето минеш, онези хора, които имат нужда от тебе, те се привличат, пък и те имат разположение. Едно естествено състояние на човека [е то]. Та казвам: В туй отношение гледайте да бъдете привлечени от онези, които имат. Трябва да бъдем привлечени от природата, понеже в природата съществува тази животворна

енергия, която можем да възприемем. Затуй трябва да имаме обич към природата. И затуй трябва да имаме обич към всичките хора. Най-първо, към всички ония хора, които са здрави, ще имаш отношение. Моралът е сега да имаш обич към всички хора. Най-първо ще имаш обич към всички ония хора, които са здрави, към природата, която най-първо има тази животворна сила. Ще имаш обич към всички умни хора, не към глупавите, но към умните хора, понеже те имат в себе си тази животворна сила. Ще имаш обич към добрите хора, понеже те имат в сърцето си тази животворна сила. Ще имаш обич към всички здрави хора, понеже те имат в себе си тази животворна сила. Туй е първото положение: кои трябва да обичаме. Второто положение е към болните. Ние трябва да бъдем здрави. То е отношението на здравите хора към тях. Болните трябва да обичат здравите, то не е моралът за болните. Моралът за добрите хора, за здравите, за умните е те да обичат болните, в тях трябва да има желание да се приближат [до тези], които са със слабо телосложение, глупави, лоши и към всичките хора трябва да имат отношение. Казвам: В света съществуват два морала – единият положителен, другият – отрицателен. Аз го наричам: на положителната добрина и на отрицателната добрина; на болните се дължи отрицателната добрина. Болният човек е отрицателен, той трябва да мине към положителната добрина, трябва да бъде един положителен човек. Та казвам: Когато се казва, че трябва да обичаме, ако нямаш дарба, обичай всички умни хора. Ако не си морален, обичай всички добри хора. Ако не си много от здравите, обичай здравите хора. Едно практическо правило в живота, което всеки ден може да прилагате. Да имате микроскопическо правило: Не търсете да съжелявате за онова, [което нямате], но после, като забогатееете, на тях, [неразвитите] може да им дадете същото правило. Болният не трябва да уповава на болния. Глупавият не трябва да уповава на глупавия, на умния трябва

да уповава. Добрият не трябва да уповава на злия, на добрия трябва да уповава. Та силата ви в какво седи? Умният човек е силен! Добрият човек е силен. Здравият човек е силен. Силните хора са умни, добри и здрави. Те ще оправят света. Те ще създадат правила. Ако вие останете глупави, болни и лоши, законите, които създадете, и те ще мязат на вас. Каквито са хората, такива ще бъдат и законите. Сега, във вас седят разни понятия за нещата. По някой път вие чакате гениални хора, вие сте пасивни. Ще дойдат някои гении, ще се родят, те са родени вече. Какво ще ми разправят, умните хора са родени вече. Вие чакате да дойдат. Кои ще дойдат за бъдеще? То е заблуждение. Бъдещето за тебе е сега, когато се пробуди твоето съзнание. Ако не [е] пробудено съзнанието ти, за бъдеще не чакай, ти не трябва да чакаш някое друго бъдеще. Ако твоето съзнание се пробуди, твоето бъдеще е дошло. Не чакай, когато идеш в небето. Когато твоето съзнание се [е] пробудило, ти си в небето. Пробуденото съзнание вече привлича. – „Няма условия сега“. Кои са условията? Условията в света са добрите хора. Умните хора са условия, здравите хора са условия за тебе. Защото у умните хора – в тях е едно разположение – да бъдеш умен като тях. Здравите хора, и те искат да бъдеш като тях, следователно, разположение имат. Това са условията. Вие сега мислите какви са условията. Вие мислите, че парите са условия. Оставете настрана, парите са резултат на умните хора, на здравите хора и на добрите хора. То е посторонен въпрос. А пък тия, трите правила, ако ги държите, може да се ползвате от тях много повече, отколкото, ако съберете всичкия морал в света. С този морал, който аз ви казвам, за десет години може да свършите толкова работа, колкото със сегашния ваш морал за хиляда години. Хиляда години ви трябва, за да добиете онова, което ще добиете за десет години с морала на добрите, на умните и на здравите. Десет години ви трябва, а според вашия морал, който сега имате, хиляда години ви трябва. Разликата е

важна. Нямам нищо против този морал, ако сте от търпеливите, хиляда години ви трябва. За да постигнете сегашните ваши идеали, хиляда години ви трябва, за да постигнете това, което желаете, а с новия морал ви трябва десет години. Кое ще предпочетете? Може да предпочетете десет години, но не искате да работите. Като дойде, не искате да работите. Тия хора ще ги намерите, добрите. Считай, че ти си един от тях. Вие сега постъпвате като сегашните владици. Той благославя в името на Христа, а себе си има предвид. Христос е само параван. Казва: „Каквото аз ви казвам“ и каквото Христос каже чрез него. Той казва: „Каквото казва владиката да бъде казано, каквото каже да бъде“. Казва: „Аз вярвам в Христа“. Какво вярваш? И тогава, в турско време, избягали българите та нямало поп. Една българка отишла при един ходжа, да ѝ кръсти детето. Той не знае как. Най-после му дошло на ум. Казва: „Не зная, но ще се помъча да го кръстя като попа“. Как кръщават? Взел един купел, донесли един котел с топла вода; ходжата хваща детето, потапя го три пъти и казва: „Както попът казва, така да бъде“. Три пъти потапя детето в купела, и три пъти повтаря тия думи. Та на едни от вас, които питате как, казвам: Ще вземете вашето дете, ще го турите в купела и ще кажете: „Както Учителят казва“. Нали е практично? „Както попът казва“. По-голяма практичност няма. Питам сега: Ако един поп те кръсти и ако един ходжа те кръсти, каква е разликата? Попът е свързан с по-дълго време, хиляда години се изискват, ходжата в десет години ще свърши. [В] този морал той трябва да ви чете молитви на водата. Тя, водата няма нужда от четене. И без молитва има сила. Водата, и без да чете попът, пак има сила. Четенето на попа е съвсем друго. Водата, и като чете попът и като не чете, тя си е вода. Не че като ѝ чете попът, ще дойде сила. То е заблуждение. Молитви да му четеш, имат сила – и връзката, която се прави [също]. Вие се много колебаете и после, много философствувате. Вие казвате тъй: „Как е възможно млад човек

да живее един добър живот“. Че вие, ако като млади не можете да живеете, като стар човек съвсем ще го загазите. Защото, ако при голямото богатство не можеш да направиш едно добро, кога ще го направиш? Когато си един бедняк, какво ще направиш? Нищо няма да направиш. Кога можеш да направиш едно добро? Когато си умен, когато си глупав не можеш да [го] направиш. Трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш здрав. Тия три неща са необходими, те трябва да предшествуват. Умът, сърцето и волята са проводници на големите блага.

Много е говорено, повече съм говорил – 25 минути. Тогава, вижте какво ще ви кажа: Аз трябваше само един час да ви говоря, а съм говорил един час и половина. Аз ли да понеса глобата, какво ще кажете? Половин час от времето съм ви дал повече. Какво ще правите? Трябва да ми платите половината час. Или вие ще кажете: „Ти ще платиш глоба, понеже от времето ни взе повече“. Та казвам: Кой на кого да плаща сега? Половин час [е] говорено повече, отколкото трябва. Един час и половина съм говорил. Не точно.

Така, какво запомнихте? Какво остана в ума ви? Имате У, направете едно уравнение. В математиката имате X, У и Z. Направете три уравнения.

Ха да попеете сега. Ако ми попеете, нищо няма да ви взема. Един концерт ще ми дадете за половината час. Изпейте: „Аз смея да кажа“. */Изпяха всички песента.* / Когато пеете, трябва да знаете, че когато вземете правилно един тон, той е на физическото поле. Тонът трябва да има отглас и в ума, и в сърцето. [Тогава] тонът е органически, пък има и психически тонове. Кога[то]един тон има механически, органически и психически качества, тогава тонът е правилен. Добрите певци, добрите свирци знаят това. Всяка мисъл, която има отношение към добрите, към умните и към здравите хора, тя е правилна. Всяко чувство, което има отношение към здравите, към добрите и към

умните, то е правилно. Един тон, ако няма отглас в органическия свят и в психическия, той не е правилен. Може механически да бъде музикален. Не е въпрос за механическа музикалност. Всеки трябва да бъде музикален. В какво седи механическият тон? */Учителят свири на цигулка един тон. /Това е механически. /Учителят свири. /* Трябва да дадете контраст най-първо. Та докато пеете механически, във вас ще има дразнене. */Учителят изсвирва на цигулката механически тонове и органически. /* То са състояния, които минават. Винаги трябва да имате контраст. Всяко състояние, което имате, трябва да го смените. Може да сте болен, сменете състоянието и ще бъдете здрав. Ако не можете да го смените, ще се образува болезнено състояние. Веднага ще запее тихо. Представете си, един пианист свири на пианото. Акомпанира или с терци, или с кварта, ще имаш един или друг резултат в музиката. Между ДО и МИ е терца, между ДО и ФА – кварта. Ако вземете ДО и ФА, в природата се създава съдържанието на нещата. ФА е хубавата храна, с която може да се нахраните. МИ е начинът, по който може да се нахраните. ФА е хубавата, здравословна храна. Силата, [СОЛ], в дадения случай е правилното храносмилане. Това, което можете да извадите от храната, то е силата. ЛА е вече постигнатият резултат. СИ е благо, едно голямо благо на Божията воля. Защото МИ и СИ в мажорната гама са пътища, които свързват с другия свят. Полутонието е врата. Две полутония имате в гамата: едната врата, през която влизате в духовния свят, другата – през която излизате. В мажорната гама между МИ и ФА се влиза в другия свят. От другия свят може да се слезе само между СИ и ДО. То са отворени пътища. Ще пеете ЛА за храносмилането. Да бъдете добри, ще пеете МИ. За да бъде храната добре оформена, приготвена, ще пеете СОЛ. Храносмилането е правилно. ЛА отделя соковете. СИ е вече постижение. Така вече музиката има смисъл. */Учителят пее ДО. /* Сега този тон е правилен, с няколко трептения е по-висок от

камертона. Кой е по-правилен, цигулката ли взема [правилно] или аз вземам? „Живот, движение, красота, доброта“. /Пее Учителят. / Какъв тон ще дадете на „смелост“? Смелият вече има движение. Какъв тон има страхливият? В страхливия има полутонове. /Учителят показва ДО диез. / Той иска да излезе, как ще излезе? Вземи РЕ и ще излезеш. Щом вземеш ДО диез, то е страхливият. Който пее РЕ, иска да излезе. Който пее РЕ бемол, и той е страхлив. Щом вземеш РЕ, казваш: „Какво ще ме е страх“. Бемол [щом] вземеш, то е страхливият. [И] ДО диез е на страхливите хора, а на силните хора са целите тонове. Хората, които се колебаят, с полутоние минават. Мажорната гама е за здравите хора. Съществуват само две гами. За слабите много са гамите. Двадесет и осем гами са те. [В]се са начини как да минете. Слабите в света са повече, отколкото силните. Най-първо съзнаваш, че си слаб. Ти си мислиш, че си силен, когато си слаб. После, от страхливия до смелостта колко се изисква? Половин тон щом повишиш, смел си вече. ДО диез, половината тон е причината на слабия човек. Още половин тон като вземеш, работата е свършена. Ти си се спрял на полутонието. Като вземеш [цял тон], работата е свършена. Какво ти коштува да станеш смел човек? Взел си ДО диез, вземи РЕ чисто. Всяка несигурна мисъл е полутоние. Когато се колебаеш, същото е. Имаш една мисъл, дали е полутоние или не? Вземи цял тон, мисълта е права. Не че е лоша, тя е хубава. В музиката тия, хубавите песни някой път са изразителни, не всякога. Всеки един полутон подразбира един цял тон.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

10. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29. X. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

СЪЩЕСТВЕНОТО

„Отче наш“

Имате ли тема? – /„Да“./ – Четете.

Чете се темата: „Съществената мисъл за всекиго едного от вас“.

Тогава, между две съществени идеи, коя е съществената? Сега, какво разбирате под думата „съществено“? Кое е същественото за болния човек? – /„Здравето“./ Хлябът не е ли съществен? Дишането не е ли съществено? Здравето е резултат от правилното хранене и правилното дишане. От какво произтича здравето? – /„[От] правилния живот“./ – За умния човек кое е същественото? За човека кое е същественото? Вие казвате, че на първо място е да мислим, да бъдем умни, то е същественото. Тогава, животът не е ли съществен? По какво се отличава един резултат? По какво се отличава същественото? Един от вас казва, че същественото е да бъде добър ученик. Да бъде добър ученик, това е резултат. Да вярваш в Бога, това е резултат. Да се храним добре, това е резултат. Има нещо, което те заставлява да се храниш. Кое е най-същественото, без което човек не може? Защото същественото трябва да определите в даден случай, не за през целия живот, кое е същественото. То не е същественото. За през целия живот да търсиш същественото, то не се мисли така. Какъв е целият живот? Целият живот не седи човек да живее осемдесет години. В дадения случай то е извън времето и пространството. В най-малкото време, [в] което ти не можеш без нещо. Има ли нещо, без което ти не можеш? Кое е онова, без което човек не може? – /„Без Бога“./ – Безверник си ти, как ще бъде то съществено за тебе? То са наши разсъждения. Най-същественото е онова, което не ти трябва. Щом съзнавате, че най-същественото е Бог, тогава не зная какво

трябва да направите. – /„Да му служим“. / – Как? – /„Безкористно“. / – Да служи човек безкористно, с добро сърце, то са неща неопределени.

Общо не може да се определи, кое е най-същественото. Много работи има. Щом се домогнете до същественото, вие не можете да бъдете в това положение. Щом си ученик, ти не си при същественото, ти си при необходимото. Ти трябва да използваш кое е същественото. Да кажем: Един се мъчи. Същественото е да се освободи. Той, след като се освободи, още не е при същественото. Коя е най-съществената мисъл? Да се освободите от всичко онова, което не ви трябва. По отрицателен път определяме същественото: да се освободим от всичко онова, което не ни трябва. То е същественото. Ти вярваш в Бога и се безпокоиш. Това съществено ли е? Кое те заставлява някой път да се съмняваш? Или ще кажеш: „Еди-кое си е същественото“, но това, същественото, тебе те безпокои. Същественото в живота, то не може да безпокои човека. То вече дава смисъл на целия живот. Сега вие може да дадете сравнение и да кажете: „Кое е същественото?“ Всички вие казахте по един съществен резултат. Да учи човек, да вярва в Бога, то е резултат. Това са усилия. Но съществената мисъл е ключ. Тя е пробният камък. Същественото в живота е пробният камък. Ти, като имаш пробния камък – съществената мисъл, ти всичките мъчнотии ще разрешиш. Другите разсъждават и казват: „Няма какво да мисли човек“. Щом [така] мислиш, ти мислиш по принуждение. Кое е същественото за водата? Вие ще кажете: „Да тече“. Ако водата е замръзнала? Следователно, същественото в живота, който животните имат, и живота, който човек има, тия мисли, които сега имате, то още не е същественото, те са преходни състояния, не са същественото. Същественото вие го свързвате с необходимото. Същественото с какво го свързвате? Кои неща наричат съществени? Вие нямате една идея за същественото. Във вашия ум трябва да седи една съществена мисъл. Туй трябва да

подразбирате в буквален смисъл – свободата във всяко отношение. Трябва да имате ключа, за да бъдете свободни. Свободата е вече резултат на нещата. Най-съществената мисъл е път или ключ, или сила; щом я имате, с нея навсякъде ще бъдете свободни. Пък как ще знаете съществената мисъл? Можеш ли да знаеш това, което не си опитал? Вие казвате: „Съществената мисъл“. – Може ли да говорите за неща, които не знаете?

Аз ще си позволя да ви кажа един пример. Човек има пет сетива, нали така? Представете си, че в един човек зрението е слабо, той не вижда, но въпреки това, той има други сетива, с тях си служи. Някъде си служи със слуха, с пипане, с мирис. Той се домогва до ценни неща, за знанието се намира път. Защото в зрението е движението. Той, без да има зрение, ходи, но не така правилно. После, можем да кажем: „Добре да мисли човек“. То е процес. Коя е съществената мисъл? При съществената мисъл вие няма вече какво да се оплаквате от живота. Има ли някой от вас, който да не се оплаква? По този начин на разсъждение идваме до едно противоречие. Може да кажете, че този начин е метафизически. Дотогава, докогато човек има препятствия в живота си, той не е намерил съществената мисъл. Той казва, че служи на Бога, и пак има противоречия. Пак не е намерил съществената мисъл. Или можем да кажем, че е учен човек, и пак има свои препятствия. Във всички неща има нещо, което му липсва. Донякъде, идеята за съществената мисъл можем да обясним със следното: Когато дяволът напуснал небето, той дошъл на земята. Искал да се покаже на Бога, че и той може да направи нещо, та направил един човек. Направил го, [но] не могъл да му даде душа. Този човек-автомат тръгнал подир него и му казва: „Дай ми душа“. Той върви и онзи вика: „Дай ми душа!“ Цял ден вика подире му. Тръгнал дяволът до Бога. Той го преследва навсякъде. Тогава, туй, което вас ви преследва, какво е? Ако вие имате една съществена мисъл, която сте

създали в себе си и [тя] ви гони, питам тогава: Какво сте направили? Ако тази идея така върви подир вас и хлопа ден и нощ, и казва: „Дай ми душа“, тогава, кое е същественото? Вие много материалистически [казвате] – „Да се служи на Бога“. Служенето, то е материалистическата идея. Вие по някой път свързвате добрия човек, доброто, с нещо материално. То е третостепенно. Ако вие сте на земята, може да направите добро, но ако не знаем [как], какво ще правим? Сега какво правите? Представете си, че сте в един свят, дето хората не са сиромаси, живеете в свят, дето всички хора имат, нямат нужда от нищо, какво ще правиш? Кое [е] същественото? Тогава ще се намерите в положението на човек, който напуснал земята и отишъл да живее в този, съвършения свят. Той мислел, че като иде между съвършените хора, ще си уреди работите. Като отишъл там, никой не му обръща внимание, всички си вървят. Чуди се, мисли, какво да направи, за да му обърнат внимание. Никой не му обръща внимание. Той на земята бил сиромас, избягал от неволята. Там неволя няма, но никой не обръща внимание на него. Никой не се разговаря с него. Всичко има там, но никой не [му] обръща внимание. Питам: Каква била съществената мисъл, че той отива в този свят? Вие сега мислите, че като идете на небето, всичките хора ще ви обърнат внимание на вас. Вие, като идете в някой град, или като идете в училището, искате да обърнете внимание на вас. Ако идете в училището, по кой начин ще обърнете вниманието на учениците и на учителите в това училище? По колко начина можете да заставите вашите съкласници да мислят заради вас? Първо, ако сте най-силен между тях. Второто положение кое е? Ако сте най-способен. Третото положение? – „Ако *направи[ш]* *погрешка*“. / – Можете да направите погрешка само между умните хора, между глупавите хора не можете да направите погрешка никога. Представете си, че сте в един свят, дето всички хора правят погрешки, кой ще обърне внимание? В този

свят може ли да направите погрешка? Аз вярвам в едно, че вие не правите погрешки без това. Но във вас едно е, че всички вие се стремите да не правите погрешки, а при това правите. Интересно е, че в този свят туй, което не искате, него постоянно правите, а онова, което искате да правите, него не правите. – /„*Последователите на апостол Павел*“. / – Апостол Павел беше недоволен от това положение. Той се оплакваше от своя недъг. Има степени на възможност. Кое [е] същественото качество на ученика? Да се учи ли? Той само за себе си мисли от сутрин до вечер. Мисълта е права, но тя е много ограничена. Способните ученици тук, на земята, са много амбициозни. Каквото направи, иска да обърне внимание на другите. После, способните професори са също амбициозни.

Трябва да дойдете до съществената мисъл. Под „съществена мисъл“ разбираме това, което ще ти даде развръзката. Тя ще ти даде път за разрешение на мъчнотиите. Тъй трябва да мислите. Има някои работи, за които може да мислите, но те не са съществени, не са от такава важност. Сега, едно обяснение. Мъчното е да се разбере същественото. Идеята не е съществена. Представете си, че девет от тия кибритени кутии, като драските клечките, не се запалват. Само една кутия има, на която клечките се запалват, но вие не знаете коя е. Вземете една кутия, извадите клечка, дразнете, не се пали. Вземете втора, трета клечка, не се пали. Колко клечки има в една кибритена кутия? – /„*Четиридесет*“. / – Хубаво число – четиридесет. Вземете втора кутия, драските първата клечка, запалва се. То е същественото сега – огън, кибритена клечка, с която може да си свършите работата. [Ако] вие намерите съществения огън, работата е разрешена. Съществената мисъл разрешава един от най-важните въпроси в живота. Тогава с нея всичко можеш да постигнеш. То е същественото, така се мисли. Онези, [останалите] неща са необходими. Същественото е онова, с което всичко можеш да постигнеш, не

изведнџж, но вече имаш ключа за постижение. Казва: „Да вярваме в Бога“. С това ще постигнеш ли всичко? Самата вяра не е съществена: Не знаеш как да вярваш. Казва: „Как се вярва в Бога?“ – Този въпрос ще ни отдалечи от днешната тема. Има ли човек в света, който да не вярва? – Няма. Защото след като трџгне безверникџт да ходи, той има вяра, че може да ходи, защото ако няма вяра, не можеше да ходи. След като трџгнеш да вършиш каквато и да е работа, ти имаш вяра, ти имаш вярване в Бога. Казва: „Аз не вярвам в Бога“. Щом не вярваш в Бога, мисџлта не е съществена. Щом мислиш, че без Бога можеш, то не е съществено. Щом се спори за нещо, то не е съществено. При същественото не може да се спорите. Когато хората спорят за Бога, то е крива идея. Имат съвсем материалистическа идея, мисџлят Господа като материален. То е тяхна идея, която са си създали, един кумир, на който те искат да се молят. Едно време хората се молеха, на какво? Нали всички вие в Бога вярвате? Но богатите вярват ли в Бога? Те вярват в парите си. Силните вярват ли в Бога? Те вярват в силата си. Учените вярват ли в Бога? Те вярват в знанието си. Вземете един цигулар, който отива да свири, той вярва ли в Бога? Той вярва в цигулката си – като тегли лџка, може да свири. [В] никакџв Господ отвџн и отвџтре не вярва. След като свџрши, казва: „Господ ми помогна“. Че свирил добре, дали Господ му помогнал? Представете си: Един цигулар влезе в едно общество да свири, та малко се поразтопят хора[та]. Музиката малко разтопява. Хората са много студени, малко с музиката да ги свџржат с нещо. Сега, музиката е нещо, което принадлежи на ума. Сега хората много често я разбират по един чувствен начин. Казва: „Аз усетих нещо“. Усещането принадлежи към нашите представи. По какво се отличава един цигулар като свири, от друг като свири? Или, какво е правилото, че някой свири по-добре от друг? То е наше субективно схващане. Ако двама певци пеят при един болен, болният може да познае, кой певец пее добре. Ако един

певец пее, и болният казва: „Не ме смущавай“, той не пее добре. Ако дойде вторият, че като пее, болният даде внимание, този, вторият, пее по-добре. Ако не могат да те търпят да пееш, ти не си от добрите певци; ако те търпят, ти донякъде си. Щом не могат да те търпят хората, ти не си добър певец и добър свирец. Тогава ти ще кажеш, че те не разбират от музика. Остави това, че те не разбират. За да те търпят, ти трябва да пееш добре, трябва да има нещо в гласа ти. Най-първо, ако ти сам не можеш да се търпиш като пееш, ти не си добър певец. Ако свириш [така], че не можеш да се търпиш, ти не си добър свирец. Едно правило ще ви дам при музиката: когато свириш, ако не можеш да се забравиш, ти не си цигулар. Ако започнеш да свириш и мислиш за този, за онзи, не слушаш каквото свириш, ти не си добър свирец. В свиренето трябва да се забравиш, сам трябва да участвуваш, ти като свириш, се вдъхновяваш. Дали другите хора се вдъхновяват, то е друг въпрос. Този закон може да го проверите: Способният ученик не иска да вярват хората, че той е способен или не. Същото е и с учения човек. Онзи, който иска да е учен, и иска светът да го признае за учен, той още не е учен. Вие се намирате в положението, дето се събрали десет души юнаци и всеки започнал да показва неговата сила каква е, разправя какво е направил. Само един юнак от десетте мълчал. Всички се хвалят, че са юнаци, само той мълчи. Питат го: „Ти какво направи?“ Той духнал и всички се повалили на земята. Казват: „Кажи и ти нещо“. Само като духнал и големите юнаци налягали на земята. Кой е юнак сега? Той искал да каже: „Това са наши разсъждения“; като духнал, всичките големи юнаци се натъркаляли на земята. Какъв е изводът сега? Ако аз дойда при вас, които сте направили такива работи, и духна, вие къде ще бъдете?

Сега ще дойда да определя същественото в живота по отрицателен път. Ще ви приведа един пример, който донякъде ще ви изясни същественото къде е. Един гръцки зидар, във времето на

Сократа било, когато гърците вярвали в Зевса, един голям майстор качва се на една къща отгоре да работи. По невнимание паднал долу, пък си счупил и двата крака. Не може да се помести. Занесли го в къщи, станал недоволен, обърнал се към Зевса и казал: „Досега аз мислех, че ти си един от умните богове, направил си света разумно. Но виждам, че не е много разумно направен. Ти трябва да направиш света така, че хората да не си чупят краката като падат. Какво си създал тия страдания? Тази работа трябва да я оправиш. Направи един свят малко по-разумен“. Най-послед, след като мърморил така цяла седмица, идва един посланик от Зевса, който казва: „Какво искаш?“ – „Искам да бъда здрав“. – „Хубаво, още днес ще бъдеш здрав“. Като оздравял, той се качил на къщата пак да работи. Дига чука, удря върху гвоздеа, той не се забива, удря, удря, най-послед – разсърдил се, хвърля чука и той увисва във въздуха, не пада надолу. Взел триона да реже и той не върви. Хвърлил и него, и той увиснал във въздуха. Като се разгневил, и той увиснал във въздуха, няма кой да го снесе. Ден, два, три, седмица стои, не може да слезе отгоре. Пак започнал да мърмори: „Аз мислех, че ще направиш нещо по-хубаво, по-умно. Тук гладен ще умра. Онзи път си счупих краката, сега гладен ще умра“. Тогава Зевс ни казва: „Едно от двете ще бъде светът. Аз направих света такъв – да не си чупят краката хората. Тъй, преспокойно, няма да си трошат краката и никакви болки няма да чувствуват“. Тогава работникът казал на Зевса: „Моля ти се, обърни първото положение, което беше направил, и да имаме ум да разбираме, че да не си чупим краката. По-лошо е, когато няма никакво движение“. Какво разбрахте? Вие нали сте всички от мърморковците? Всички вие намирате, че този свят, както е направен, липсва му нещо, че не е направен така добре. Вие казвате: „Човек да бъде способен, това да направи, онова да направи“. Вие благодарете, че сте от глупавите хора. Ако един човек е беден, в какво седи

лошавината на беднотията? Или, ако е богат, в какво седи преимуществото на неговото богатство? Вие турите на богатия нещо, което той няма, неща, които не [му] се падат, а на бедния не туряте. Казвате: „Той е беден човек“. Добре, ако той е беден или богат, в какво седи преимуществото на богатството? Да ви наведе на една мисъл. Представете си, че вие отивате на една чешма с пълно шише, напълнено, запечатано. Представете си, че туй шише ви е нужно, какво ще направите? Туй шише е богато. Какво ще направите, като идете при извора? Представете си, че шишето е пълно не с вода, а с друга някоя течност. Изпразвате шишето, но то пак има дъх, водата, която налеее, тя пак ще се поквари. При отиването на извора какво е потребно? Потребно е празно и чисто сърце. Ами че хората са такива. Ако ти си беден, ти си едно празно шише, имаш най-добрите условия. Щом си богат и осиромашееш, то е друг въпрос. Да си роден сиромаш и да си роден богат. Ако ти си богат и осиромашееш, то е актьорство, то е представление, то не е реално. Той е богат човек, но той не е роден богат. Той е сиромаш, [но] сиромаш не е роден. Някой има ролята на сцената, че е цар, то е актьорство, той не е роден цар. Някой играе ролята на някой крадец, но той не е роден крадец. За уважение са богатите хора, за уважение са и сиромасите хора, които се раждат богати и сиромаси. Богатите са богати по единствената причина на сиромасите. И сиромасите са сиромаси по единствената причина на богатите. Богатите и сиромасите хора се много обичат. Най-голямата обич съществува между сиромасите и богатите хора. Аз тъй знам, и в природата нали е така. Богатият човек е онзи, на когото устата е [затворена](фиг. 1).

+ <

Фиг. 1

- >

Сиромах човек е онзи, на когото устата е отворена (*фиг. 2*). Ти, като напълниш кесията си, отворена ли я оставяш? Пълната кесия е положителна. Отрицателното в природата е по същия закон. Ако ти не си беден в дадения случай, ти богат човек никога не можеш да бъдеш. Или, казано другояче: едно шише, което е празно, е сиромашко, ако има нещо в шишето, то е богато. Питам: Това съдържание, което се туря в шишето, ползува ли самото шише? Дали шишето е богато или сиромашко, какво се ползува то, ако е сиромашко или богато? Какво се ползува богатото шише, какво се ползува сиромашкото шише? Че господарят понякога е доволен от богатото шише, някой път е доволен от сиромашкото шише, той еднакво е доволен. Сега, никой от вас не искате да бъдете сиромаси, нали? Тогава, какви искате да бъдете? Тогава, защо не се родихте богати, съвсем сте загазили. Щом искате да бъдете богати, съвсем сте загазили; значи, не сте родени богати. После, искате да бъдете учени. Там е погрешката. Ти трябва да бъдеш роден учен. За да бъде човек учен, той трябва да бъде роден учен. Тогава аз разсъждавам: ако си роден учен, ти след някое време ще почнеш да съзнаваш, че си учен човек. Ти не съзнаваш, мислиш, че отпосле си придобил това знание. Представи си, че ти си написана книга, съдържащ голямо богатство. Ти сам себе си не можеш да използваш – онова написаното. Идва един мъдрец, който започва да чете на глас, представете си, че книгата започва да слуша. Мъдрецът отваря първата страница, чете, книгата казва: „Не знаех тия неща“. После обърне втора, трета, четвърта – чете, книгата казва: „Чудно!“. Мъдрецът чете.

Снощи бях на един концерт и хубаво свири. Този Боян Константинов свири много хубаво, защото Сашо беше отзад. След като посвириха, хващаха се за ръка. Благодарение на това той свири.

Казва на публиката: „Благодарение на него аз свиря“. Казват: „Роден музикант“. Този се мъчи да бъде музикант, свири хубаво, технически придобивки на музиката има, [но] Сашо е роден музикант.

Сега, не разсъждавайте повърхностно. Всички сте чудни по някой път, когато разглеждате идеята за Бога. Ако не престанете да гледате на Бога другояче, вие нищо няма да постигнете. Сегашните вярвания спъват хората. Казва: „Да не вярваме“. Това спъва хората. Вие, като вярвате в Бога, ще бъдете един гениален музикант. Това е идеята. Ти, като вярваш в Бога, ще бъдеш гениален математик, естественик, гениален зоолог, социолог, моралист, във всяко отношение да бъдеш гениален. Ти, като вярваш в Бога, всичко може да бъдеш. Като не вярваш в Бога, нищо няма да бъдеш. Не само в едно отношение, но като се държиш за Бога, всичко онова, за което сърцето ти копнее и умът, [ще постигнеш]. Хващаш Господа за ръка и Той всичко може да направи. Щом си свирил хубаво, при Бога си; щом не си свирил хубаво, хвани Бога за ръката. Тази идея сега не е ли по-близка до сърцето, отколкото да вярваме в Бога със страх и трепет. [Да вярваме], но с любов. Тогава ще имаш един отличен ум, няма да бъдеш сиромаш. Щом вярваш в Бога, ще бъдеш богат; щом вярваш в Бога ще бъдеш здрав. Навсякъде всичко можеш да направиш. Сега пак питате: „Как можем да го направим това нещо? Как да го направим?“ Да ви дам един пример как да го направите. Както и да ти разправя цигуларят и ти да го гледаш, ти, като вземеш цигулката, не можеш да го направиш. Нещата не могат да се направят. С уста не могат да се изговорят. Има нещо, което трябва да го учиш, след като го чуеш.

Казвам: Същественото, то е път за постижение на всичко онова, което желаеш не само за един момент. Аз съм казвал: за днес съществената мисъл, за даден момент, във всеки даден момент да имаш това, което искаш. Защото в един момент може само едно да

искаш. Същественото в живота се разбира. Само едно нещо можеш да искаш в даден момент. За най-малката част от времето, която за нас е достъпна за нашето съзнание, в този момент трябва нещо съществено. Следния момент се изменя. Във втория, в третия, безброй са тия, във всеки даден момент да има онова, което е съществено за тебе. Същественото е онова, което ще внесе задоволство, че доволен да бъдеш. Следния момент първото доволство ще мине, ще дойде второ, трето, четвърто, пето. Та, същественото е само това, което задоволява всички копнежи на човека, не изведнъж, последователно.

Сега, да ми попеете, кое е същественото. Изпейте: „Аз смея да кажа“. */Всички изпяхме песента. /* – Т. Р. Ц. – Песента изисква, първо, да топите, второ, да растете и трето, да цъфтите. После ще си вдигнете завивките и на работа ще отидете. Качеството на пеенето е да се стопиш. Аз не виждам никакво топене. Пък като пееш, трябва да растеш, да цъфтиш – разцъфтяване, връзване, плод – те спадат към разцвѣта. Щом се топиш, то е яйцето, имате основния тон ДО. Топенето е ДО. Турил си яйцето под кокошката да се мъти. То най-първо се разваля, но от това, разваленото яйце, ще излезе пиле. Най-първо вие трябва да се размътите. Вие съвсем други понятия имате. Трябва да се разцъфтите. Казва: „Размъти се“. Аз се радвам, когато срещна хора, на които умът се е размътил. Сърцето като се размъти, радвайте се, че сърцето се размътило. Ще се излюпи яйцето. Та вие не сте свободни. Ако извадя някого да пее, вие се смутите. Не се топите. Когато и да изкарам, казва: „Не мога“. Значи, не си стопен, не можеш да вървиш вече. Кой от вас ще стане да пее доброволно? Кой е най-разтопеният? Сега, ако сте някой друг, ще каже: „Че [той] е много горделив“. Кой е най-разтопен сега? После ще видим кой расте. Някой може да е разтопен, пък да не расте. Ще преведа песента: „Аз смея да кажа“. То е една форма. Аз смея да кажа, че мога да свиря. Това кой може да го отрече? Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Слънцето

като грее, то чувства ли, че грее? То само изгрява, ние чувстваме. Че то е светло, дали слънцето чувства? Може би съществата, които са на слънцето, да чувствуват. Каруцата, която вози учените хора, знае ли, че са учени хора? Някой път и да знае, без разлика ѝ е. И конят може да знае, но без разлика [му] е, но в дадения случай ние съзнаваме. Как трябва да започне най-първо една песен? За да започнете една песен, вие не трябва да чувствувате мъчнотия при пеенето. Ако станеш да пееш, и основният тон не иде на песента, ти не си готов за пеене. Основния тон трябва да вземеш. Сега вие ако започнете, един ще вземе по-високо, други по-ниско, всички няма да вземете верния тон. Когато пееш, не трябва да чувствуваш никаква спънка, свободен трябва да се чувствуваш, една голяма самоувереност да имаш. Не самоувереност, която да няма място, но човек, който е самоуверен и знае. Аз смея да кажа, че слънцето е светло, нищо повече. Ако аз мисля, това не е атрибут само на мене. Аз мисля, понеже самата природа е разумна, аз съм отзвук, проявявам една нейна мисъл. Следователно, тя мисли повече, аз мисля върху нея. Аз се радвам, че мисля вече, като я съзнавам. Че когато аз стана добър, то е атрибут на Бога, на природата. Аз трябва да чувствам, трябва да се радвам. Някой казва: „Аз съм добър човек“. То е съвсем материалистическо схващане. Ти всеки момент можеш да бъдеш добър. Никой няма да ти пречатства да бъдеш добър. След години искате да станете добри. Оставете тия празни работи.

Сега, аз този музикант го похвалявам в едно отношение. Той е паметлив, той запомнил всичко наизуст. Мислеше ли той къде, кой пръст да тури? Много добре изпълни цялата програма, там имаше два концерта. После, знае кога да започне – голяма самоувереност. Сега, би било интересно, ако десет души музиканти свирят, [в]се най-способни, и тогава да направиш разлика. Аз бих желал на един концерт да излязат не един, а няколко, трима, четирима, петима, ако

дойдат десет души изведнъж, ще бъде още по-хубаво, тогава да се види, кой е пръв. По-интересно ще бъде тогава.

Вие трябва да се освободите. Имате едно състояние, което е наследено, чакате нещо отвън да дойде. Чакате благоприятни условия да дойдат. То е хубаво, но туй състояние, което вие чакате, то съществува в природата; че вие го нямате, то е друг въпрос. Да имаш условия, то е един резултат, да имаш една топла стая. Ти в даден случай можеш да нямаш пари, но ако си умен човек, ти всякога можеш да стоплиш стаята си зимно време. Няма голямо препятствие да стоплиш стаята си.

В пеенето трябва да се учите да пеете. Пеенето е идеал. Вие свирите, приготвяте начин за пеенето. Според мене, трябва да пееш и да свириш, не само да свириш, но да свириш и да пееш едновременно. Ако свирите и пеете, ще си помогнете много по-добре на себе си. Всеки ден, като станете, ако не можете да свирите, поне попейте си. Да не бъдете като безгласни риби. Някои казват, че не могли да пеят. Аз виждам, от вас най-способните не пеят, а пеят тези, които са последни. Мнозина има способни, не пеят. Някой, който не е способен, не е даровит, той пее. Казват: „Той роден да пее“. Онзи, роденият два пъти по-добре да пее, не пее. Пеенето е на третия свят. Пеенето във физическото поле е движение, пеенето в духовния свят е чувствование, а в Божествения свят, то е мисъл. Да мислиш, то е пеене.

Вземете в български думата „Аз“. Англичанинът, който е по-практичен, казва: „ай“. Англичанинът казва „ай“ – турчинът разбира „месечина“, а англичанинът разбира „аз“ – човекът, който мисля. Българинът някой път във възклицанието казва „ай“. Как ще смените „з“-то? Пеенето, то е за вас. То е съзнанието в музиката. Имате и подсъзнание. Подсъзнанието включва минералите, включва и растенията. И в животните, и в човека има подсъзнание.

Подсъзнанието в нас са онези преживелици, ония черти, които сме унаследили. Подсъзнанието е завършените неща, които ги имаме, в себе си ги носим. Съзнанието е в животните, то включва радости и скърби, удоволствия и неудоволствия. Съзнанието, то е у човека, то е представата у човека, а самосъзнанието е понятие вече. Представете си сега свръхсъзнанието. То е идеалният живот. То са идеалите вече. Подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, през всичките тях трябва да е минал един музикант. За да може да даде израз, той трябва да повика всички ония опитности, набрани от безброй векове. Той трябва да има външна представа за конкретното, обективното, да го почувствува и след туй да дойде понятието на човека за неговата мисъл. Най-после в него трябва да се събуди Божественото. Тогава може да пее и да свири. Ти тогава трябва да се научиш да мислиш. Вие седите и казвате: „Аз смея да кажа“. Какво ще пееш: „Аз смея да кажа“. Че като мислиш за слънцето, ще помислиш за всички ония, които живеят на слънцето, те изпращат светлина. Аз смея да кажа, че те живеят, от всички тях може да се уча. Туй кой може да го отрече? Никой не може да го отрече. Кой хора могат да кажат: „Аз мога да го отрека“. Ако и ние сме на едно и също място 20–30 души на един хубав обяд, кой ще каже, че обядът не е хубав? Всички сме нахранени, усещаме се добре. Кой ще каже, че обядът не е хубав? Никой не може да каже. Онзи, който не е бил там, ще каже: „Аз смея да кажа“. Следователно, когато ние отказваме нещата в света, ние [не] сме[ги] вкусили, нищо повече. Туй, което човек [е] вкусил, не може да го отрече. Ако го отрече, то не е същественото. Същественото никой не може да го отрече. Съществените неща не се отричат, несъществените неща ние отричаме. Всяко нещо, което се отрича, то не е съществено. Сега, същественото във вас кое е? Колко пари вас ви трябва? [На] вас не ви трябва милиони. Аз бих ви привел едно доказателство. Трябва да ви го приведа, да се съгласите и

да го знаете. Ако обичаш златото, ти си богат; ако си сиромаш, ти не го обичаш. Затова си сиромаш. Сега вие вярвате, че обичате някого, той не ви обича. Вие на земята имате една опитност и казвате: „Аз го обичам, но той не ме обича“. Ако ти обичаш и не те обичат, или ти не обичаш, или онзи, когото обичаш, не знае какво нещо е любов. Тогава, защо ще обичаш онзи, който не може да те обича? Какво ви заставлява да обичате този, който не знае да ви обича? Златото, това е едно условие. То се туря като емблема на живота. Онзи начин, по който [човек] може да се развива нормално, то е злато. Ако ти имаш това качество, златото ще дойде при тебе. Всички хора, отдето минеш, ще имат разположение към тебе, ти няма да бъдеш сиромаш. При сегашното положение на живота, понеже нямате туй съзнание, намирате се в трудно положение. Вие съзнавате, че сте сиромаш, съзнавате, че сте роден сиромаш. Роден сте да бъдете сиромаш, за какво? На български нали имате така: „Си“ и „Бо“. Имате „Бо“ и „Си“, какво става – „Сибо“. Русите казват: „Спасибо“. Благодаря. [Какво е] в дадения случай „Б“-то? В еврейския език, с „Б“-то е създаден светът. Нещата от „Б“-то започнали да растат. Ако искаш да растеш, богат трябва да бъдеш. „О“-то – имаш условия, по които животът да се развива. Ако искаш да намериш пътя на живота, да намериш истината, там ти трябва сиромашия. „С“-то е месечината, която приема светлина и изпраща. Ти, ако искаш да намериш истината, ако искаш да намериш доброто, трябва да идеш на месечината. Тя гледа земята никак да не дойде между нея и слънцето, тя знае, като види слънцето, тя приема светлина. После, светлината не е нейна – колкото приеме; задържа ли излишната светлина в себе си? Туй, което не трябва на нея, тя го изпраща на земята. Следователно, сиромашията е път, по който да възприемем светлината, и туй, което не ни трябва, да го препратим на другите. Де е сега лошавината в сиромашията? Няма никаква лошавина. То са ваши разсъждения. Ти ще кажеш: „Така се

говори, но животът е груб“. В какво седи грубият живот? Запример, ако тук вие не можете да направите българската атмосфера по-мека, тогава какви българи сте вие? „Да съм един англичанин“. Англичаните са направили атмосферата по-мека. Вие направете на Изгрева атмосферата по-мека. Вие седите тук и не е толкова меко. Някои търсите меката атмосфера в света. Нямам нищо против. Светът пък търси меката атмосфера при нас, вие търсите в света. Вие мислите като че сте разбрали живота. Песента трябва да започне от СОЛ. После, „А“-то е важно. Туй е заченато[то]. Има нещо, което заченато. То е СОЛ, което помага за реализирането на човешките идеи. Щом си бременен с една идея, трябва да пееш „А“-то е бременно, натоварена камила е то. [Казваш:] „Аз“. Ако вземете в английски, там имате другояче – „I“ /„АЙ“/. То е десетата буква в еврейския език, тя е ח. Една малка наша запетая. „Вав“ у тях е запетая, която показва творческите сили, с които Бог създал света. Йехова, имате йот хей, вав хей. Хей е подобна на българската буква „П“. Само че има едно отвърстие от лявата страна פ. То е сиромашко, принципът, който възприема. Животът е положителен принцип. Пък „Вав“ е закон, който означава равновесие. Та ще започнете със СОЛ. Щом пееш една песен, тя да ти допринесе сила и онова, което си заченал [да расте], защото всеки един от вас е бременен. Криво ще ме разберете. Бременни, обременени – имаш нещо в сърцето, в ума нещо носиш. Носи човек в ума си един идеал, или едно чувство да се развие. Ти [като] започнеш [да пееш] туй, което си заченал, да може да се развива, да расте. Тогава, ако кажа някому да пее и е раздвоен, нека не пее. Ако е напълно свободен, да пее. Ако не си разположен да пееш, ще кажеш: „Мене ли намери да пея, да ме изложи“. Ако изпееш хубаво, ще кажеш: „Добре“, но ако не изпееш хубаво, другите могат да кажат, че „повече очаквахме от него“. Критиката ще дойде. Нека изпее този, който минава за неспособен, понеже всички ще му се смеят,

поне да има защо. Може да изпееш песента от ДО, но тогава вече не се мъти, то вече е измътено. Аз една песен никога не мога да пея по един и същ начин. Не съм научил някои правила на пеенето. Някой път правя погрешки против музикалните правила. Хайде сега да изпеем десет пъти само тази част от песента: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло“. */Изпяхме пет пъти и после Учителят го ня сам. /* Може различно да го изпеем. Може да го изпеем като представление. В представлението има нещо натрапено, нещата не са организирани. Целият свят минава по органическия път на музиката. Има музика на представи и музика на понятия. Там трябва да влезеш и да мислиш. Като пееш, ти го свързваш нещо.

Ти като пееш така, трябва да се забравиш, не да се забравиш, съвсем ще забравиш окръжаващата среда, ще считаш, че тази работа е разрешена. Сега, в представлението всякога има [нещо] двойко. Когато някой оратор говори, казва: „Господа! Народ!“ */Драматично го изговори. /* Няма нищо свързано с това говорене. „Трябва да помогнем, господа, на страдащия народ!“

/Пак драматично/. Как ще помогне на народа? Това е представление. Той трябваше да каже: „Днес, братя, дойдох между вас, ние сме богати хора, натоварени сме много, да се поразтоварим от нашите богатства, за да стане животът ни малко по-сносен“. */Учителя изговори това с много естествен тон. /* Днес сиромаси хора няма, богати сме. В Бога вярвате, имате по-изобилно отколкото ви трябва. Вие казвате: „Кажи нещо, ти вече имаш нещата, ти трябва да знаеш.“ В растежа, в растенията има разбиране. [С] понятието вече влизаме в Божествения свят. В Божествения свят човек вече е готов да служи на един Божествен идеал.

Казвам: По някой път, когато сте неразположени, за един месец опитайте да пеете песента „Аз смея да кажа“ веднъж, два пъти. Ако изчезне тъгата, която имаш, ти си изпял правилно. Изпей я десет

пъти и щом я изпееш десет пъти, остави. Два-три пъти я пей, за да видиш може ли да се измени твоето състояние. Ако в туй състояние тази песен предаде нещо, показва, че ти добре пееш. Пеенето е метод за свързване. Пеенето е връзка между разумните същества. Вие сега, като отивате някъде, хлопате. Ти сега, като идеш някъде, няма да хлопаш, но ще кажеш: „Аз смея да кажа, че вратата сега ще се отвори.“ Или: „Аз смея да кажа, че слънцето ще отвори вратата, за да влезе светлината вътре“. Ще отворят или няма да отворят. Да кажем, ако ви се даде известна задача, като идете някъде, да не хлопате на вратата, но да изпееете: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Щом слънцето е светло, трябва да се отвори вратата, да се влиза и излиза навън“. Щом имаш това състояние, ще минеш в духовния свят, тия възвишени чувства, тогава, ще минеш в умствения свят. [След] пеенето на движение съществува пеенето в човешката мисъл. Тогава ще влезеш в Божественото. Трябва да пееш, за да влезеш в тия три свята. Най-първо, ще създадеш импулс за движение, за работа. После, създаваш в себе си [импулс] да чувстваш, след туй – да започнеш да мислиш. След пеенето ще дойдеш до онова, Божественото разбиране. Трябва човек да пее. Тия, класическите песни, духовните песни, тия мантри, които индусите имат, еврейските псалми, те са връзки за минаване от един свят в друг – физическия, духовния и умствения свят. Те трябва да се употребяват. Сегашните хора са станали материалисти, имат много ограничени [разбирания]. Казва: „Това са детински работи, какво ще пея?“ Ти, като пееш десет години, ще се подмладиш. Ако пееш два пъти, два пъти ще се подмладиш, три пъти ще се подмладиш, ако пееш. Ако си на 60 години и пееш, на 30 години ще станеш. Ако си болен, ще оздравееш. Някой може да пее, някой не може. Който не може да пее, не може да се подмлади. Тогава, трябва да знаеш да пееш, да дойдеш до Божествената интуиция. Ако можеш да привлечеш вниманието на ангелите, че ангелите да дойдат,

тогава веднага ще се подмладиш. Щом ангелите обръщат внимание – пей. Щом те обърнат внимание, на място е пеенето. Та, или трябва да пееш, или трябва да слушаш. Когато някой пее хубаво, научете се да слушате или пък вие пейте. Я изпейте още веднъж „Аз смея да кажа“. Съществената мисъл, която трябва да остане у вас, е следната: Ако сте певец или цигулар, не мислете, че тези хора, на които пеете, са първокласни певци. Ще бъдеш свободен, ще кажеш: „Какво ли разбират от тия работи“. Ще можеш да свириш тогава. Ако мислиш, че те знаят, ако преценяваш, че те много знаят, ти ще мислиш, че те разбират, мислиш, че пееш на хора, които разбират пеенето. Те са на същия уровень на развитие, имат същия устрем като тебе. Когато пеете, във вас съзнанието да не е раздвоено. Ти казваш: „Кой ще ме разбере“. И после мислиш, че ще те критикуват. Когато някой иска да пее или свири, не трябва да бъде раздвоено съзнанието му. Затова някои избягват да свирят, защото го критикуват. Той трябва да свири за себе си. Някой пее, ще го критикуват. То е лошо. Човек да свири на себе си, няма кой да го критикува. Когато свирите или пеете, не се учете да критикувате.

Гледах тоз Камбуров, който се върнал от Англия, той има чисто английски маниери, ръкува се така, като англичанин. След месец като седи, пак ще стане българин. Англичаните са много оригинални. Те са много практични, те няма да те критикуват. Той ще ти покаже как, той ще го направи.

Гледайте сега да се различавате в пеенето. То е метод, то е хубаво да може човек да пее. Някои от вас, които сте даровити, да дадете подтик, светлина и другите да пеят. Гледам, толкова години, няма прогрес. Някой път го отдавам на тия диригенти при пеенето. Диригент в свиренето може да има, както и да е, но не и в пеенето. Певците трябва да бъдат съвършено свободни, певецът не трябва да бъде стеснен. Щом ти кажат де да издигнеш и снемеш гласа, ти не

можеш да пееш. Той само трябва да даде направление. Вие сега как дирижирате, как свирите? С крак вие тропате, то е диригент. Първо, [при] пеенето [в] съзнанието трябва да има единство, в чувствата трябва да има единство, в мислите трябва да има единство. В чувствуването [и мисленето] – навсякъде трябва да има единство.

Същественото е това, което отваря път. Това, което отваря път за всички възможни постижения в света. То е същественото. Това, което отваря пътя ти за всички възможности, то е същественото, към него трябва да се стреми[ш]. Ако в Бога вярваш и приемаш силата Му, то е същественото. Ако ти вярваш в природата – пак същият закон. Единство съществува там. В този смисъл, хората са израз, едно проявление на Бога. Всеки от вас е проявление на Бога. Че Бог иска вие всички да пеете добре. Ако вие не пеете, няма да се развивате. Нали знаете, една цигулка, като се свири, тя се развива, като свири някой, тя придобива нещо. Ако имате една цигулка, на която триста години са свирили и друга, която така стои, след като е направена, тя пак ще придобие нещо,[ще] поизсърхне, но тя няма да има тази мекота на тоновете. Ако вие не пеете, пак ще придобиете нещо, ако пеете, ако свирите, ако мислите, ако чувствувате, ако постъпвате в тази разнообразна деятелност, която показва [развитие], ако превъзмогвате мъчнотиите, ще придобиете[същественото], както цигулката, която придобива цена. Сега ви пожелавам да бъдете родени богати, да бъдете родени сиромаси, да бъдете родени цигулари, родени певци, родени да мислите, родени изпълнители, родени, родени. Казвам ви, че всички сте родени, не се заблуждавайте в другото.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

11. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6. XII. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

НЕРАЗБРАНОТО

„Отче наш“

Имате ли някаква тема? – /„Нямаме“. /

Пишете тогава **тема №13:** „Причините на еднообразието“. Да се възпитаваме малко.

Сега, какво разбирате под реален и нереален свят? Кое е реалното, същественото? Има съществени и несъществени неща. Казват: „Този предмет е съществен, пък онзи е несъществен“. Или, по какво се отличава един учен човек от един неучен? Кои са признаците на учеността? Казват за някой: „Много учен човек е“. Представете си, че казвате, че някой е много добър, но при това този, добрият, не е търпелив. Много умен е, пък е нетърпелив. Пък някой е търпелив, казват: „Лош човек е, но е търпелив“. Може ли човек да бъде много лош и да бъде търпелив? Какво разбирате под думата „търпение“? Много относително понятие е търпението. Каква е мярката на търпението? Запример, каква е мярката, че ДО е правилно? По какво сега ще определите, че тонът ДО сега е правилен? Вземате една мярка – камертона. На каква основа вземате камертона? Има една мярка, която вземате. Има няколко камертона. Можем да кажем, че в природата съществува една мярка. Коя е мярката? Тия тонове не са според тоновете на природата. Представете си, че един цигулар свири много хубаво. Но гласът на цигулката, когато времето е сухо и когато времето е влажно, не е един и същ. Много хубава е цигулката, но мени се цигулката. Или един лък – и той при хубавото и при лошото време – и той се мени. Следователно, тонът от цигулката има нещо, което нашето ухо не може да схване, не е правилно.

Или, да допуснем, че вие сте добър човек. Някой път сте неразположен. Казвате: „Не съм добър“. В какво седи, че не сте добър? Казвате, че не сте добър, но какво е доброто? Знаете, че не ви е добре, но кои са причините, че не ви е добре, не го знаете. Не можете да го видите. Всеки може да ви извади из релсите само с една дума. Една дума е в състояние да ви извади из обикновените релси. Казва: „Излезе из релсите“. Има ли такива релси, по които да пътува човек? Фигуративна работа. Трен ли имате? Или казвате, че излязъл из пътя? Човек по път ли трябва да върви? Запример, вървиш по полето. Казва: „Излез[е] из пътя си навън“. Той е добър човек. Защо? Защото раздавал пари. Че хубаво, добрината седи ли в даването на пари? Или, че той е умен. Относителни са тия неща. На какво е равно цялото число? – На себе си. Туй равенство е относително. В сегашната математика – относителна математика я наричам, всяко число е равно на себе си. В количествените числа, в един свят, който ние сме построили, е така. Но щом излезем от този изкуствен [свят], който ние сме построили, работата съвсем се изменя. „Две яйца, равни на трето, са равни помежду си“. Нали математиците така казват, имат една такава максима. Две величини, равни на трета, са равни помежду си, но то [е] само един момент на равенството. Вие измътвате яйцата, тогава равни ли са? Равенството се изменя. 24 яйца са равни на едно камилско яйце – тъй е горе-долу. Но ако измътите камилското яйце и измътите кокошите яйца, ще бъдат ли равни? Тъй щото, в живота ние се натъкваме на известни максими, на известни истини, които при известни условия са верни, а при други не са така. И моралът е относителен. Докато яйцата не са излюпени, има морал, щом се излюпят яйцата, няма морал. Яйцата, докато са в кошницата, са морални – никое яйце не прави зло. Имате кокоши яйца, змийски яйца, после – на някой орел. Но щом ги излюпите, тия яйца изгубват своя морал. Тогава казвате: „Как се изменят яйцата?“ Зависи от

условията на живота. Изменили са се условията на живота. Така ще кажат материалистите. Някой път казвате: „Той е материалист, той е идеалист“. Какво разбирате под думата „материалист“? – /„Неопределено“. / Казвате: „Материалист“. Казвате: „Материалистите са безверници, пък идеалистите са вярващи“. На какво се обуславя безверието на материалистите? Ама представете си – един човек изважда една максима, казва: „Всичко зависи от тялото на човека“. То не е така. Ако имаш едно човешко тяло, ще бъдеш човек, ако имаш едно магарешко тяло, ще бъдеш магаре, ако имаш едно конско тяло, ще бъдеш кон. Ако имаш тяло на круша, ще мязаш на круша. Човешко тяло трябва да имаш. Тогава възразяват: „Не е тялото, но е духът“. Ти духа виждал ли си? Казваш: „Този дух живее в тялото“. Щом духът живее в тялото, то е съвсем материалистическо схващане. Щом живее в тялото, завзема място, пространство. А всички неща, които са пространствени, нямат никакъв дух. И те спорят сега. Може ли туй, което не завзема пространство и място, да живее някъде? Това са разсъждения. Ако вие не можете да имате правилно разрешение в света, в даден случай изменяте понятие, как ще го оправите? Да кажем, че в тялото – а ние туй тяло много малко го разбираме, какво нещо е тялото. Материалистите казват, че тялото е всичко. Приемам с тях, така е. За мене е безразлично. Аз бих ви казал така. Ето как примирявам нещата: материята е майка, духът – баща. Тогава де е противоречието? Защо човек, който вярва в материята, е безверник, а който вярва в духа, е вярващ? То са две неща. В какво седи различието? Майката е крайно аристократична, тя седи, не се движи никъде, баща[та] ще ѝ донесе автомобил, ще се качи. Тя е аристократка, не се помръдва. Той дойде, сложи я на едно място, на което място я сложи, на стола, там седи. Когато вие в света не искате да се движите, искате на едно място да седите и вие имате характера на майката. Пък когато не ви свърта никъде, имате характера на

бащата. Дето не го търсиш, там ще го намериш. Не можеш да го намериш никъде. Навсякъде е и никъде не е. Сега, някой се напил, казва: „Без ума си бях“. Като се напил човекът, умът го няма. Като изтрезнее, умът е на място. Питам сега: като се напие, къде отишъл умът? То е едно положение. Има една практическа страна. Представете си, че вие имате едно разположение на духа, вие сте радостен, весел, чувствуваш едно хубаво разположение. [В] този един момент изгубиш тази радост, измени се състоянието; радостта се изгуби, дойде едно скръбно състояние, песимистично, обезсмисли се животът, не искаш да живееш, искаш да се самоубиеш, какво ли не искаш да направиш. Питам сега: Откъде дойде скръбта? Не знаете. И къде отиде радостта? И това не знаете. Казвате: „Изгубих радостта“. Откъде дойде скръбта? Щом си изгубил нещо, то [в]се таки е останало някъде, на някое място [е] паднало. Казва: „Изгубих мира, радостта изгубих, щастието изгубих“. Неща, които се губят, те са материални, не знаеш на кое място са изгубени. Материалните неща по земята се губят, по земята някъде е паднало. Питам сега: Как станало, че си изгубил щастието? Представете си, че имаш пари в банката – сто хиляди лева. Казват, че еди-коя банка фалирала. В ума ви иде идеята, че парите, на които вие уповавате, всичко това е изгубено, веднага се измени състоянието ви. Вие сте студент, мислите с тези пари да свършите или пък искате да купите къща. Питам сега: Каква връзка има между стоте хиляди и вашето щастие? Парите имат ли някакъв живот? С тях говорил ли си? Неми са тия пари, но дето ги покажеш, хората разбират от езика им. Ти – парата, която не знае да говори никакъв език, ни френски, ни английски, ни български, но като покажеш на един българин една английска лира или един български наполеон, целия ден ще работи човекът. Ако ти му говориш за Господа, за Любовта, казва: „За любов, за Господа не искам да работя“. Защо [тебе], който говориш с думи, кажеш: „Учи, работи заради

мене“, не те слуша, а пък като му покажеш златна монета, веднага работи? Как ще си обясните? Ако можете [това] да обясните, ще обясните противоречията, които седят във вашия живот. Запример, вие мислите, че като свършите университет, ще станете щастливи хора. Или, ако свършите някое изкуство, ще бъдете щастливи. [Не] е тъй. Ако свършите училище, страданията ще се увеличат. Щом човек свърши университет, ще се увеличат страданията. Ако кажеш на един вол: „Ти си говедо“, ще се обиди ли? Но ако на един учен, който свършил четири факултета ти кажеш: „Ти си говедо“, какво ще каже? Какво разбирате под думата [„говедо“]? Че той нищо не знае? Сега, по какво се отличава един човек от говедото? Едно говедо по какво се отличава? Дарвин в своята теория за видоизменение на видовете твърди, че един вид произлязъл от друг. Ако поддържаш еволюционната теория, ти имаш нещо конско в себе си. Според теорията е право, но човек минал ли е през формата на кон? Минал ли е човек през формата на животно? Или другояче казано, ако вие вземете духа за нещо съществено, човешкият дух, който – така се говори в обикновения език – живее и се проявява в тялото, физически се проявява. Другите казват, че живее. В един[ия] случай вземаме думите в обикновения смисъл. Да кажем, духът бил ли е във формата? Защото всичките неща стават постепенно. Духът бил ли е по-рано в ръката, че после минал в тялото. Допуснете, че аз ви пиша. Какво да ви напиша сега? ЗНАНИЕТО Е СИЛА. Аз, който съм писал, в писаното ли съм? Като напиша „Знанието е сила“, съм ли в туй, написаното? Нали аз го написах? Нали казваме, че Бог направи света, в света ли е? Е ли Бог в това, което [е] направил? Ти напишеш едно любовно писмо, в писмото ли си вътре? Нали пишете по някой път любовни писма на някой ваш приятел, в писмото ли сте вътре? Какво влагате в туй писмо? – /„Чувства“. / – Чувства могат ли да се влагат в туй писмо? В писмото не можеш нищо да вложиш, никакви чувства.

Какви чувства ще вложиш в едно писмо? Кое е онова, което радва човека в едно писмо? Това аз искам да зная от вас. То е ваша работа, вие да ми кажете. – /„Някаква идея е включена в писмото“. / – Никаква идея не можеш да включиш в писмото. Дотогава, докато мислите, че в едно писмо можеш да включиш някаква идея или ваши чувства, вие градите живота си върху пясък. То са самозаблуждения. Щом в едно писмо включите чувства, разгневите се вашата възлюбена, тури писмото в печката, какво става с вашите чувства? – /„Те не изгарят“. / Ама ти изгаряш. Аз говоря на ваш език. Вие казвате: „Изгори ме“.

Казваме, че нещата са реални и нереални. Разбираме, нереалните неща са относителни, реалните неща са постоянни. Има постоянни величини. Та нито един от вас не борави с постоянни величини. С постоянни величини работите, които вие считате за реални. Представете си, че зимно време някой от вас може с кънки по водата да ходи. Някой казва: „Христос по водата ходи“. И аз мога по водата да ходя зимно време. Кога? – Зимно време. Аз, като Христа, по водата ходя, никак не потъвам. Не е ли право? Но зимно време ходя. Щом се стопи ледът, по водата вече не мога да ходя. Следователно, при известни условия вие извършвате известни неща, а при известни условия – не. Зимно време по водата можете да ходите, но лятно време – не. Лятно време плувате по водата; туй, което можете да направите през зимата, през лятото не можете да го направите и което можете да направите през лятото, през зимата не можете да го направите.

Вие сега казвате: „Аз съм вярващ в Бога“. Питам сега: Каква е разликата? С тези неопределени работи – „вярващ“ и „невярващ“ за вас са неопределени работи – какво ще направите? Един мисли, че е вярващ и като умре, ще иде в рай; друг мисли, че като умре, няма да иде в рай. Вие създавате вече един изкуствен свят. Вие в рай не сте били. Ти, който вярващ, и другият, който не вярва, твърдите различни

неща: единият отрича, другият твърди. И двамата спорите [за] нещо, което не знаете. Нито ти знаеш, нито той знае. Той е невярващ, ти си вярващ. Как ще докажете, че има рай?

Вземете, в музиката има степени. Някой е добър певец, но слухът му не е развит. Каква ще бъде критиката [му] върху музиката? – /„Неправилна“. / Каква е нормата за правилната критика? Ако вземете, един свири на пиано. Онези, които разбират музиката, които знаят, разбират от ноти като него, те ще разберат едно, а онези, които не разбират, чувстват нещо. Запример, ти, който разбираш от музика, той като минава от една гама в друга гама, ти като слушаш, знаеш де е минал, де е вложил нещо свое, какво е сменил. Допуснете – в музиката един тъжен пасаж имате. Кои са тъжните пасажки? Кои са тъжните ноти, я ми кажете? Ако изпее ДО, МИ, СОЛ, ДО, /Учителят го изпя/, ако вземете СИ, тъжно ли е? Защото, като наредите тези ноти, които нямат никаква тъга, искате да ме убедите, че има тъга, като ги наредите. Имате при СИ и МИ полутон, искате да ме убедите, че е тъжен полутон. То е една врата, през която ти влизаш. Де е тъгата тогава? – /„Ако вратата е тясна“. / Един човек, който иска да влезе през една врата, той всякога трябва да е по-малък от вратата. Щом не е по-малък от вратата, въпросът не се отнася до него. Под думата „врата“ се разбира място, през което можеш да минеш. Имате между МИ и ФА полутон, къде е тъгата? Или да кажем понижавате РЕ с бемол, има ли някаква тъга? Обаче, музикантите в музиката може да турят нещо, което не съществува. Аз мога да направя известни ноти тъжни, но то е магия в мене. Самата [нота] никаква тъга не съдържа. В музиката никаква скръб няма. Те, музикантите правят тия работи.

Вземете думата „скръб“. Имате буквите С, К, Ъ, Р, Б и после Ъ [разменяме с Р] става скръб. Де е скръбта сега? С-то означава гърбица, то е символ, една гърбица на една камила. К-то означава една лодка,

която плава по морето. Р-то означава ръка, която [е] хванала нещо. Де е скръбта, какво е скръбта? Значи, човек, който съединява тези букви, туря нещо вътре. Дълго време може да ти вземе, докато ти разбереш, че има известна скръб. Но то е твое понятие. Запример, ти си изгубил парите, скърбиш. Но твоята скръб е равна на радостта на друг, който [е] взел парите – той пък се радва. Следователно, твоята скръб е равна на какво? На радостта на онзи, който взел парите. Неговата радост е равна на твоята скръб, която усещаш. Но парите равни ли са на вашата радост и на вашата скръб? Не са равни. Да кажем, вие сте учени хора, всички сте учени. Скръбният, като пее ДО, внася скръбта си в ДО; радостният, като пее, внася радостта си в ДО. Всеки артист може да вземе най-хубава мелодия и да внесе един тънък оттенък в мелодията като свири на пианото. В тона внася известна енергия, музикални трептения, които се отличават. Вие ще кажете сега: „Вярно ли е туй?“ Вие музиката я чувате. Музикантите внасят известни скръбни течения, известна енергия, която като се докосне до вашите уши, тя произвежда особено впечатление. Известен човек, като умре, вие скърбите за него. Някой ваш роднина може да е. Но представете си, че този ваш роднина ви е оставил 500 хиляди [лева] като умре; като умре вие ни най-малко не скърбите; вие се радвате, че умрял. Защото, ако не беше умрял, 500-те хиляди лева не щеше да ги остави. Скръбите – защо? Понеже той ви обещал да ви даде 500 хиляди лева, а е умрял, че не могъл да ви ги даде. Вие скърбите не че е умрял, но че не е могъл да ви даде 500 хиляди лева. Вие скърбите за един ваш приятел – не че ви е оставил, ами вие очаквате нещо от него. Ако вашият приятел може да ви даде това, което искате, ако ви даде, вие не скърбите, ако не ви даде, вие скърбите. Но за него, че е заминал, ни пет пари не дават. Вие скърбите за онова, което обещал да ви даде. Запример, често вие скърбите, че някой не ви обича, нали така? Че отде знаете, че той не ви обича? – /„От неговите отношения“. / Те са

големи заблуждения. Той е един изкуствен свят създаден. Ние всеки ден създаваме един изкуствен свят, от който страдаме. Страданието е един изкуствен свят. Ние го създаваме и ние можем да го отмахнем. Ти дадеш пари някому, той не ти ги връща, стане ти неприятен. Не че човекът е неприятен. Ти на човека си дал хиляда лева, не ти ги връща, веднага се образува в тебе неразположение. Казвате: „Не е честен този човек“. Е, допуснете, че имате един певец, очаквате той да ви пее. Но той не иска да ви пее. Вас ви стане неприятно. Ако пее, вие сте доволен, че ви пял сега. Един певец ви пял, вие сте радостен; че не ви пял – вие сте неразположен. В какво седи радостта на певеца? Да кажем, един певец изпее българското „Цвете мило, цвете красно“, вие ще бъдете доволен. Но представете си, че го изпее един обикновен певец, каква е разликата между едното пеене и другото пеене? Представете си, че този артист певец, който изпял „Цвете мило, цвете красно“ и вие сте доволен, [но] баща ви умре. Представете си, че един обикновен певец изпее песента, вие не сте доволен, махате с ръка, но на другия ден баща ви оздравее. Ще кажете: „Снощи пях един „Цвете мило, цвете красно“, късметлия човек, баща ми оздравя. Онзи като пях, баща ми умря“. Такива съчетания стават в света. Вие трябва да имате едно верую, което да не се разклаща от никакви бури. Никога не защитавайте вашето верую. Истинското верую не се нуждае от никаква защита. Ама ти вярваш ли? Във всичко, което е, вярвам. Във всичко което не е, не вярвам. Туй, което не е, какво ще вярвам? Можеш ли да вярваш в един човек, който не се е родил? Който е сега в живота, в него можеш да вярваш. Казва: „Ти в Бога вярваш ли, в някой идеал?“ Какъв идеал? Вярвам във всички идеи, не идеали[те], които сега са. Има ли бъдещи идеали? Тогава, ако има бъдещи идеали, има и минали идеали. Значи, миналите умряха, остават бъдещите да живеят. Ами сега, настоящите идеали? Какви са настоящите идеали? Вашият идеал е да станете учен. Идеал е това, съгласен съм с вас. Аз

вярвам в сегашните ваши идеали. Казвам: Ако сега можеш да пееш и за бъдеще можеш да пееш; ако сега не можеш да пееш и за бъдеще не можеш да пееш. Изпейте ми една песен сега, не какво ще пеете утре. Какво ще ми пеете за бъдеще, ако вие станете един певец, как ще пеете например? Сега коя песен ще изпеете, как ще я изпеете? Имате една песен „Тъги, скърби“. */Учителят пее „Тъги, скърби“ по народен мотив, тъжно, провлачено, после изпя нашата песен „Тъги, скърби“.* / Каква е разликата? То е идеята вътре. Каква е тъгата ви? Запример, вие не сте получили нещо. Там е заблуждението ви. Вие всички мислите, че нищо нямате, там е заблуждението ви. Вие всичко имате, вие мязате на земята, която скърби, че няма нито едно дете. Де е радостта ѝ? Да се радва на тези деца, които са по гърба ѝ, отгоре ходят, играят. Сега вие мислите, че ако земята рече да роди, какво ще бъде детето ѝ? Тя вече има едно дете около себе си. Учените хора не са съгласни, че месечината е нейно дете. Тогава, как е възможно туй дете да не мяза на майка си? То е безлюдно, съвсем бамбашка. Майката става зелена, става млада, а туй дете, което е родено от тази майка, на туй дете нищо не расте. Сега ние влизаме в една област, дето съвсем ще се объркаме. То не е критика. Аз не критикувам нещата. Аз ги поставям вие да разсъждавате. Защото под думата „месечина“, под думата „слънце“ в старо време са разбирали идеи. Всеки си имал по една месечина. Месечината е потребна за вечер, денем месечината не е потребна. Вечерно време, като няма какво да правиш, може да се грееш на месечината. Ами ти, когато разчиташ на хората, ти се грееш на месечината.

Ти уповаваш на баща си да ти остави нещо, на чичо ти да ти остави – ти не се ли грееш на месечината? Дотогава, докогато човек разчита на хората, той не се ли грее на месечината? Туй го помнете като правило. Дотогава, докогато ти разчиташ на онова, което природата е вложила в тебе, докато разчиташ на своя ум, разчиташ на

своето сърце, разчиташ на своята душа, разчиташ на своя дух, ти си на правата посока. Щом чувствуващ скръб, сърце имаш; щом мислиш, ум имаш; щом работиш, воля имаш. Не е лошо, от тебе зависи. Ако си много скърбен, претоварил си се, повече имаш, отколкото ти трябва. Та казвам: Когато дойдете в живота и имате страдания, поразмърдайте[се]. Вземете, поразговорете се със страданието. Страданието има език, поразговорете се с него. На страданието кажи: „Защо си толкова скърбно?“ Попитай страданието в себе си, защо е толкова скърбно. Кой са причините? Понеже ти, скърбният човек, преди една минута не беше скърбен. Ти не си човекът, който скърби. Нещо у тебе има, което скърби. Попитай го, защо скърби. Следователно и вие, както актьори, които играят на сцената – не е вашата задача да умрете, но вие искате да представите един автор, който писал една драма или една трагедия, че накарал своите деца да умират, неговите деца вие ги наричате действащи лица. Но този автор [му] дошло на ума и – иска не иска някой да умре, той като иска да представи тази драма, ще се мъчиш да умираш. Ти умираш, след пет минути пак станеш на сцената, след като умреш. Как умряхте? Много хубаво умряхте. Умира, без да е умрял. И така, всеки един човек, който скърби, е един актьор. Щом скърбиш, значи играеш роля. Някой написал тази драма, ти играеш. Казваш, че скърбиш на света. Каква е мярката, когато човек скърби правилно? Ама те са отвлечени работи. Няма никаква мярка. Докато се радваш на радостта и скърбиш на скръбта, ти си актьор. Когато започнеш да се радваш на скръбта и да се радваш на радостта, ти вече не си актьор. Вие имате критерий за радостта и за скръбта. Скръбта е нещо относително. Туй, което причинява скръб на тебе, причинява радост на другите хора. – *„Например, да се отнеме въздуха“*. / – Че има същества, които живеят и без въздух. Така е за целия органически свят, философия е това. Този човек може да се научи и

без въздух. Рибите, запример, нали като оттеглиш водата, ще умрат. Но като оттеглиш водата, ще дойдат хората. Значи, там, дето рибите живеят, човек не трябва да припарва. А пък в света има същества, които като оттеглиш въздуха, ще дойдат по-умните хора. Ние сме нещастни, защото живеем във въздуха. С тази философия човек не може нищо да постигне. Помнете, ти ставаш артист, свършваш училище, утре умреш, питам: Каква философия има в това разбиране? Няма никаква философия. То е залъгалка. Или влюбил си се в някого, или в някой предмет. То е забавление, но не е наука. Но казвам: Ако ти искаш да разрешиш един съществен въпрос – философията на живота е да можеш да превърнеш своята скръб в радост. Аз нямам нищо против туй. Аз не защитавам никаква теза. Някой казва: „Що скърбиш?“ Всичките скърби на хората на какво се дължат? Казват, че някой умрял, защото нямал въздух. Хората от безвъздушие не умират. Преял много, умрял от ядене. Ударил го някой в главата, умрял. Но казвам: Няма нито една машина, която може да изтегли всичкия въздух из пространството. Ако ти, като умен човек, разбираш законите на природата, ти в туй безвъздушно пространство ще намериш достатъчно въздух да живееш. О относителен живот сега живеете. Този живот е изкуствено създаден от нас. Ние имаме един изкуствен живот. Кракът ти е откъснат, имаш изкуствен крак, като ходиш, хлопа. Но казвам: По-хубаво е да имаш един естествен, същински крак. Тия дървени философи, които имаме, трябва да се освободим от тях. Ако морската звезда може да си създаде своите крака, ти, умният човек, една ръка не можеш да създадеш, къде ти е умът? Ти, който минаваш за умен човек, не можеш да създадеш един крак. Морската звезда може да създаде. Тогава, кой е по-умен? Ти ще изучиш законите на тази звезда, да можеш и ти да си създадеш една ръка. Аз нямам нищо против всичките ръце и крака. Но дървеният крак не го чувствуваш. То е само

едно удобство. Има идеи временни, които помагат на човека. Човек си счупи дървения крак, като имаш пари, ще ти направят друг крак. Та казвам: Човек да се освободи от неща, които не са реални. Има неща в света, които не са реални. В какво седи нереалното? Материалистите мислят, че всичко в света могат да придобият. Там е тяхното заблуждение. Онези, идеалистите, мислят, че всичко в идеята могат да постигнат. Там е тяхното заблуждение. Колкото са криви материалистите, толкова са криви и идеалистите. Ако вярваш в Бога, [както сега вярваш], е заблуждение. Ако вярваш в Бога, какво ще допринесеш? [Какво] основно нещо [ще допринесе] вярата в Бога? Тъй, както в религията се проявява, вашата вяра нищо не допринася. Има качества във вярата, които хората не са приложили в материята или в духа. Вярата в дадения случай е непреривен процес, доброволна работа се изисква. Ако ти не вършиш волята Божия, какво ще те ползува? Силата във вярата в Бога е като вършиш Неговата воля. Как ще вършиш Неговата воля? Ти можеш да вършиш волята на баща си, като го слушаш. Ако го слушаш, има смисъл. Ако не вършиш волята на баща си и кажеш, че вярваш в чужд баща, нищо не значи. Бащата счита, че [той] не е от разумните синове. Най-първо трябва да се завземете да измените вашите възгледи. Казвам, че светът е училище. Трябва да се проповядва, че светът е едно училище и се изисква дълго време, докато дойдете и разберете. Вие всички имате едно престараване в себе си. Всички вярвате в някаква фаталност. Всички очаквате някакво бъдеще да дойде. Донякъде то е вярно, ако вие очаквате на бъдещето. В астрологията има известни съчетания там турени, има съчетания на планетите. В човека има нещо вложено, той трябва да развива вложеното. Има един друг живот, който е реален. Този живот, който имате, не е реален. Това, което имате в себе си, не е реално. Тъй както ледът е реален зимно време, лятно време ще се измени, ще се стопи. Следователно, вие трябва да разбирате това

състояние, което имате. Тъй както се виждате, ще се измените един ден. Един ден, като стигнете 120 години – крайния предел, какво ще правите? Да се подмладите – не можете, на хората не сте потребен. Казват ти: „Хайде, задигай се от тук, върви си“. Какво ще правиш? Ще се зароди едно желание в тебе да умреш. Що е умирането? Да си заминеш от този свят. Къде? Да влезеш в онзи свят, дето старите хора се подмладяват. Всеки, който умира, има желание да се подмлади, затова умира. Ако не вярва в подмладяването, не иска да умре. Че вярва, че ще се подмлади, затова дава дух на Бога. Даването на дух значи минаване от ограничения свят, от временния живот във вечно състояние. От този живот минаваме в реалния живот. Реалният живот е онзи, в който чувствата не се изменят, мислите не се изменят. В реалния живот няма тия промени, които сега имаме. Дадена дума, тя е дадена; направено нещо, то не се изменя в целокупността.

Има трудни въпроси, големите математици като мислят, там човек може да полудее. Аз не искам да ви накарам да мислите за неща, които внасят смърт.

Онези, които се занимават с математика, казват, че линията е направена от точки. А в математиката се казва, че точката не завзема никакво пространство. Значи, една права линия завзема безброй точки. Тогава в относителната математика имате правата

$A, \text{ ————— } B, \quad A \text{ — } B$

$A1 \ B1 \ A \ B$ Линията $A1B1$ е два пъти по-голяма от AB ; AB е два пъти по-малка от $A1B1$. В другата математика казват, че двете линии са равни. И двете линии съдържат безброй число точки. Как е възможно точките, които не завземат никакво пространство, да образуват линия, която има пространство? Как ще обясните? – *„Движение има на точката“*. / – Туй, което не завзема никакво пространство, как може да се движи? Движението е в пространството вече. Движението е известно отношение. Математиката казва:

„Отношение“. Но математиката, за да се осмисли отношението, дава подтик. Движението съществува, не че не съществува пространство, но нямаме ясна представа за пространството. Пространството не е една линия, едно измерение, две измерения, три измерения – пространството е от безброй измерения. Вие мислите, какво нещо е третото измерение. Съществува ли триизмерен свят? – /„В него живеем“. / – Ни най-малко не живеем в триизмерен свят, ние живеем в един свят, който не познаваме. Триизмерният свят е фикция на нашия ум. Че ти вярваш в Бога – това триизмерно състояние ли е? Ти вярваш в бъдещето – това триизмерно състояние ли е? Ти обичаш някого – това триизмерно състояние ли е? Ти скърбиш – това триизмерно състояние ли е, кажете ми. Щом е триизмерно, аз мога да го оспорвам. Триизмерният свят е проекция на четириизмерния свят. Следователно, вие в триизмерния свят ще изучавате законите на четириизмерния свят. Триизмерният свят е поле, дето се проектира четириизмерният свят. Какво представлява плоскостта? Що е плоскост? – /„Проекция на триизмерния свят“. / – Триизмерния свят може да го видим в проекция. Този триизмерен свят тогава не можем да го видим, но на тази плоскост, както е даден в тази плоскост, [можем]. Тогава двете измерения на плоскостта ще бъдат реални за тебе. Двете измерения, по които ти ходиш, ще бъдат реални, а третото измерение ще бъде във времето и пространството. Третото измерение ще бъде във времето. Ако си във плоскостта, третото измерение ще бъде извън тебе. Реално ще бъде онова, на което стъпваш, на което ходиш, ходиш в една посока, в друга посока – две измерения. Третото ще бъде идеал, нещо във времето и пространството ще бъде третото измерение. То ще бъде като един идеал, че някой ден ще влезеш в него като в рай. Тогава, този рай в плоскостта може ли да бъде в двете измерения? Сега раят не е на земята. Той е горе в четириизмерния свят. По какво се отличава четириизмерният свят? В четириизмерния

свят сиромаш не можеш да бъдеш, болен не можеш да бъдеш, не можеш да умреш. Ако искаш да умреш в четириизмерния свят, не можеш да умреш. Ако искаш да паднеш, не можеш да паднеш, не можеш да се препънеш, не можеш да си пукнеш главата. В четириизмерния свят като си представиш, че свириш, ще свириш изведнъж. Като си представиш, че не свириш, не свириш. Каквото кажеш, става. Там не се изисква четири-пет години да свършиш университет. Изведнъж, като постъпиш, знаеш всичко. Там пък време взема, докато се убедиш, че можеш да станеш. Ще седиш и ще мислиш. Като кажеш, че ще станеш учен, ставаш. Времето минава само докато измътиш, докато се убедиш, че си учен. Сега, турците имат една дума: „И така да е, пак не вярвай!“ То е така. Туй, което ви казвам, то е вярно. В четириизмерния свят, щом започнеш да мислиш, нещата стават много по-лесно, отколкото на земята. В триизмерния свят човек е ограничен, мъчно стават работите. Трябва ти цял живот, за да постигнеш едно малко постижение. Някой учен по астрономия, за да добие известни сведения, трябва 40, 50, 60 години да работи.

На вас казвам: Вие си дръжте старото, вашето. Вие за новите идеи не оставяйте вашите, старите идеи. Вие сте в черупката дотогава, докато се измените. Сега, както и да представям онзи свят, външно колкото и да е красив, не се измамвайте да излезете вън от себе си. Все-таки трябва да има една квачка и тя мяза на вас, тази квачка. Дълго време трябва да седите при квачката, тя е професор, ще учите. След като се научите в яйцето, тогава разчупете черупката, излезте навън. За човека е същият закон. Казват: „Аз вече в този закон не вярвам“. Когато се убедиш в другия живот и излезеш да живееш в него, той ще бъде по-реален, отколкото сегашния. Няма да има тия ограничения, няма да има тази свобода. Ако туй, което ви се проповядва, не придобиете в себе си, не напускайте старото. Ако ви

даде по-голяма възможност, по-голяма свобода, не предполагаема възможност, но реална, [напуснете старото]. Та сега вие ще си послужите със закона. Този, идеалният свят работи. Практически в този живот никога не влагай в ума си мисъл, че това не можеш да го направиш. Не влагай в ума си мисълта „Аз не съм даровит“. Ти можеш да кажеш „Аз не мога да свиря“. Тогава тури идеята: този човек, който свири, той е посветил 20 години. 20 години той свирил по 5–6–7–8–10 часа на ден, има техника човекът. Толкоз години свирил. Значи, ако ти посветиш същите години, ще имаш същото. Тури туй, възможното. Сега ще туриш мисълта, дали ще имаш условия. Онова, към което имаш желание – [ще] имаш условия. Условията ти не ги създаваш изкуствено, вие сами не си създавате пътищата. Природата, като турила нещата, има за всяко нещо пътища. Не създавайте изкуствено път в себе си. Вие всичките страдате от изкуствени пътища, които вие си създавате. Тия изкуствени пътища са хубави. В един град можеш да създадеш изкуствени железници, пътища. Ако тръгнеш със своя аероплан, не съществува този път. Казвате: „Пътища ни трябва“. Съгласен съм, че ни трябва пътища, ако пътуваш със железница, трябва изкуствени пътища. Ако пътуваш с аероплан, какви пътища ти трябва? Като тръгнеш по морето, пътища ще създаваш ли? Там са създадени, там трябва да знаеш накъде да вървиш. Този път няма да бъде по права линия. Можеш да правиш завои, кривини нагоре, надолу, може да се качваш, да слизаш без разлика. Нещата не стават тъй, както вие искате. Значи, че си закъснял с една година, две, десет години, няма нищо. Ами сега, де е злото? – „Днес притупало“. – Ти днес ще идеш да свириш, днес като начало. След десет години ще бъдеш [музикант]. – „Тогава няма да бъда млад“. – Каква е разликата, че си млад или стар? То е философска идея. Ти си всякога млад. Онези, които остаряват, се чувствували [стари]. Ти мислиш, че си сиромаш,

затова си сиромах. Ти мислиш, че си болен, затова си болен. Нищо повече.

Да ви определя как си създавате препятствия. Представете си: аз съм пътник, нося камък, оставя го на пътя. Цяла година пренасям камъни на пътя. Когато ще мина [някога], ще намеря натрупана преграда. Като дойда там, при преградата, кой е причината? После пак може да премахна тия камъни. Премахна едни, втори, трети. Всеки един от вас може да очисти пътя си. Ти казваш: „Аз не мога да направя това нещо“. На втория ден пак казваш: „Не мога, не мога“ и най-после достигаш до крайния предел, казваш: „Не мога“. Сега, вие практически постоянно туй го правите. Вие всички сте кандидати за велики хора. Всеки един от вас ще тури някаква идея за някакво величие. Понеже не е станало, което той предполагал, той е нещастен. Оставете вашите въображаеми величия. Ти си величие с това, което си. Сега, има нещо вложено в тебе. Сили се да постигнеш това, което можеш. Представете си: вие сте беден, искате да вървите в училище. Другият е богат и той иска да ходи. Но той ходи с такси, с файтон, а ти ходиш пеш. Той отива по-рано, понеже отива с такси, та не се изморява, удобно му е. Но представете си: онзи, който отива с такси, не може да учи. Другият, който ходи без такси, учи. Единият има удобства при отиването, но няма удобства в училището. Питам тогава: Кое е за предпочитане, с такси ли да ходиш в училището или да учиш по-хубаво? Да получиш ли едно щастие или да го изгубиш; или, като придобиеш едно щастие, да не го изгубиш? Кое е по-хубаво? Второто положение. Кое е по-хубаво – по-напред да дойде щастieto и после скръбта или първо да дойде скръбта и после щастieto? Второто положение. Защото скръбта винаги подразбира липса на нещо. Скръбта не е нищо друго в света, освен липса на някаква реалност. Ти си скърбен, липсва ти реалното. Когато липсва реалното, туй, което дава живот, тогава иде скръбта. Следователно,

скръбта показва отсъствие на онова, което дава подтик. Щом ние си затворим пътя към реалното, скърбим. Стремежът е към един свят, който можем да постигнем извън този. Туй го наричаме идеал. Щом затвориш пътя към реалното, заражда се скръб, че пътят е затворен. Щом се отвори тази врата, веднага се движиш [към] реалното, което можеш да постигнеш. Не е въпрос дали ще го постигнеш. Онова, към което пътят е отворен, всякога можеш да постигнеш. Щом имаш скръб, това показва, че пътят е затворен. Дали хората го затворили или ти си го затворил – две причини има. Пътят можеш сам да си го затвориш или окръжаващите може да ти го затворят. Има и друго едно положение. Тогава има една друга възможност на природата. Пътувам, природата е затворена. Ти [си] одарен, не ударен, но одарен, имаш дарба за музика. Имаш желание да свириш, нямаш условия отвън. Щом имаш тази дарба, музикант можеш да станеш. Музиката е изкуство за трансформиране на жизнената енергия в човека. Ако не може да трансформира тези енергии, той музикант не може да бъде или той не разбира изкуството. Някой казва: „Мене музика не ми трябва“. Тебе ти трябва музика, да трансформираш енергиите. Ако можеш повече да даваш, по-добре. Ако можеш да трансформираш енергиите в тебе, това е равнодействаща сила в тебе. Човек се отличава от животните и по това, че той има тази равнодействаща сила, има възможност. Без музика не можеш да учиш. Музика и поезия така вървят. Музика и поезия – тези са най-хубавите неща, които въодушевяват човека. То е отворен път за постижение на съвършенството. Защото идеалът на човека е съвършенството.

Основната мисъл, коя остана във вас? Сега какво разбрахте? Онова, което сте разбрали, за него ще ми платите, а онова, което не сте разбрали, за него няма какво да плащате. Сега каквото разбрахте, ще плащате. Какво разбрахте? Кое беше най-важното?

Туй, което виждаш, реално ли е? Нещата временно съществуват и изчезват. Явява се художествена картина на екрана, тя е реална, докато е на екрана. Реална от наше гледище. Един човек като умира, къде отива? Материята, тя не се губи. Нали нищо в природата нито се създава, нито се губи? Та казвам сега: То е идея. Светлината е нещо, което е реално. Туй, което е извън времето и пространството, то е реално, защото тази светлина, тя е във всички измерения. Тя като елемент съществува, туй, което не завзема никакво пространство, Всякога, когато издигнете перпендикуляр, вие във що вдигате перпендикуляр? Да кажем, вдигате перпендикуляр върху правата линия, в плоскостта вдигате перпендикуляр. В куба може ли да вдигнете перпендикуляр? Имате вече четвъртото измерение. Ние не знаем направлението на този перпендикуляр. Перпендикулярът към една плоскост знаем какъв е, а перпендикуляра на четвъртото измерение не знаем. Трите перпендикуляра ги знаем, можем да ги турим на плоскостта, но четвъртия не можем.

Туй, което не разбрахте, за него няма да плащате. Ще се спрем друг път върху туй, което не разбрахте. В мисловния свят може да станат такива промени, които не могат да се обяснят. Ако се отворят всичките прозорци на този салон, да изстине салона, ще се измени вашето разположение. На какво се дължи, коя е причината? На изгубването на външната и вътрешната топлина, веднага се изменя вашето разположение. Вие ще се свиете и тогава, каквото и да ви се говори, студът, който ще влезе, ще занимава вашия ум повече. Сега топлината ви разполага да слушате. Топлината – значи знанието се предава през топлината повече, отколкото през студа.

Има една практическа страна. Дълго време човек като гледа картината, какво се добива? – Добива навик да гледа картини. Ако се турят някои основни черти, ще има ли някаква дълбочина? Той нахвърлил сенки. Сенките дават дълбочина, да има контраст.

Светлите и тъмните места в картината дават проекция. Тъмните неща дават фон, дълбочина. Светлините какво дават? Изпъкналите неща са светли, вгълбнатите са тъмни. Значи на какво се дължи, защо изпъкналите неща са по-светли, а вгълбнатите – по-тъмни? Не става пречупване във вгълбнатините, отражението не става еднакво. Всичкия този външен свят трябва да го преведем в мисловния свят. Трябва да имаме начин за превеждане. Нали превеждате от френски, нали трябва да знаеш начина, по който да превеждаш? Много пъти в живота трябва да правим преводи от туй, което виждаме. Ние виждаме човека в черно, трябва да правим превод. Правиш превод от неговото лице, веждите, устата, очите му, по тях правиш превод за неговото вътрешно състояние. Може донякъде да са верни, пък някъде ни най-малко не са верни. Казвам: Върху тия, неразбраните работи вие ще мислите. Да изпълниш волята Божия, трябва да бъдеш в съприкосновение с Бога, да разбираш езика Му. Трябва да знаеш онзи език, на който Той говори, да Го слушаш, другояче не можеш да изпълниш Неговата воля. За да можеш да слушаш един професор, трябва да разбираш неговия език, термините, с които той си служи, трябва да разбираш предмета. Щом не знаете неговия език, знанието ще бъде неизвестно за вас – терра инкогнита.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

*12. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на
13. XII. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев*

РАЗНООБРАЗИЕТО

„Отче наш“

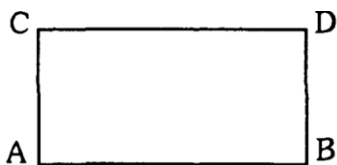
Чете се темата: „Причини на еднообразието.“

Кога се готви супа, трябва да се знае, какво се туря в супата. Колко елемента се турят? – Вода, сол, зарзават. В една първокласна супа какво се туря?

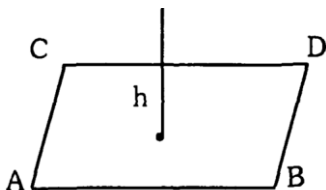
Сега в геометрията да обясним еднообразието и разнообразието. Имате линията АВ. Ако вие се движите по линията АВ, има ли разнообразие? Движете се от А към В и от В към А. Значи, това е свят на еднообразие. Първообраз на еднообразието. Сега искате да направите живота разнообразен. Движете се по една линия, какво трябва да направите, за да го направите разнообразен? Как ще го разширите? – /Да се разшири в в плоскост. /

A ————— B

Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Какво нещо е плоскост? Колко възможности има плоскостта? Колко основни точки има в една плоскост? Имате две успоредни линии, пресечени с други две успоредни линии, те образуват плоскост [ABCD.] Този свят, плоскостта, в сравнение с АВ, е разнообразен. В какво седи разнообразието? То седи в туй, че съществото, което живее в АВ, имаше възможност да се движи само напред и назад, без да има възможност даже да се обърне. Туй същество, което се движи напред и назад, с гърба си върви, казва: „Дотегна ми този живот напред и назад“. Туй същество ще се подвиги под прав ъгъл. Имате вече две посоки: посока на АВ и BD. Един ден и този свят му дотегне, да се движи само в две посоки, и то се подвигва в посоката на третия перпендикуляр [h]. Туй същество влиза в друг свят – свят на разнообразие. Имате АВ, то е едноизмерен свят; АС – второто измерение, имате посоката АС. Сегашното положение, в което вие се намирате [е третото измерение]. Един ден, ако вас ви дотегне да се движите в третото измерение, в каква посока [ще] се подвижете? Туй положение, в което се намирате, животът е еднообразен, накъде ще се движите? Движихте се по права линия, казвате: „Дотегна ми“. Подвижихте се по плоскост – „дотегна ми“. Подвижихте се по височина – „дотегна ми“. Как ще се подвижете? По права линия, по плоскост, по височина? То и животът му стана тесен, накъде трябва да се движи? Какво представлява плоскостта? Плоскостта е същината на едноизмерния свят. Какво представлява плоскостта за триизмерния свят? Тя е място, дето може да се проектира триизмерният свят. Кубът е триизмерно пространство, което може да се проектира върху двуизмерно пространство. Двуизмерното пространство е екран, върху който се проектира триизмерното. То е сянката на триизмерното пространство. Какво е отношението на триизмерното пространство и четириизмерното? Както триизмерното пространство се проектира върху двуизмерното,

така и четириизмерното се проектира върху триизмерното. Четириизмерното пространство се проектира като сянка.

Имате едно същество. Буболечиците са двуизмерни. Идеята за третото измерение нямат. От животните млекопитаещите и те са двуизмерни. Те нямат това понятие, което човек има. Двуизмерни са, понеже ходят хоризонтално, в плоскост. Някой път у тях се поражда желание да се подигнат, да идат в триизмерно пространство. Един охлюв е двуизмерен, а при това се движи в триизмерното пространство. Знае ли той законите на триизмерното пространство? Кое наричаме знание сега? И техникът какво знае за триизмерното пространство? Вие, като ходите, по някой път се движите в четириизмерното пространство. Този охлюв, като се движи в триизмерното пространство, мисли, че се движи по една плоскост. За него триизмерното пространство е една плоскост. Качва се по едно дърво, той го вижда плоскост, той не вижда, че е триизмерно пространство. Той се качва и слиза, и вижда, че това е двуизмерно пространство, а за тебе е триизмерно. Някой път вие се движите в четириизмерното пространство и като охлюва мислите, че е триизмерно. Представете си, един човек от земята се дигне горе във въздуха. Ако се дигне нагоре, по коя посока вие считате, че се подвигил? – *„Пак в трето измерение“*. / Представете си, че наливате вода в един съд, в едно шише. Значи, като напълните шишето, водата се дига едновременно по коя посока? По права, по плоскост, после се подига нагоре, перпендикулярно. Напълни се шишето, престане движението. Но представете си, тази вода е [в] тенджера. Турите я на огъня, без да наливате друга вода. Тази вода започва да отива нагоре сама по себе си. Кои са причините сега? По коя координата сега се движи водата? Движи се по третата координата. В широчина има движение. Кои са причините сега. Причината не е външна. Причината е вътрешна. Имате вече топлина. Може да кажем, че туй

положение, разпространението на парата, вече е четвърто измерение. Причината е отвътре. Привидно се движи перпендикулярно нагоре. Допуснете, че дойде до едно място и после започва да се движи хоризонтално, няма никаква плоскост. Ако вие се движите, няма топлина. Но ако вие във въздуха се подвижите с парата? Ако вие се движите в третото измерение, то е вече във време и пространство. Извън вас е туй,[подвижването с парата]. Туй сега е четвъртото измерение. Туй, как ще го представите на плоскостта? Имате една плоскост, имате перпендикуляр на плоскостта, но ако се движите перпендикулярно на куба, как ще го представите? Страните на куба, ако се движат перпендикулярно на себе си, туй положение е четвъртото измерение. Извън плоскостта, извън третото измерение. Имате една планинска стена – отвесна, не може да се качите нагоре. Но ако ви закача с кука, и с въжето може да ви дигна нагоре перпендикулярно. При дадена система вече имаме изкуствен свят. Този куб е определен свят. Всичките неща в куба стават по определени закони на куба. Но извън куба нещата стават по други закони. Не че по други закони, но законите се разширяват. Няма никакво оспорване на закона. Законът е закон. Ако подвижим този куб перпендикулярно на себе си, от всяка страна ще се образува един куб, ще има шест куба. Те са видими. Шестте куба са страни на тесеракта. Имаме нова фигура. Имаме друг един куб, който съставлява основата на куба. Извън пространството е този куб. Какво ще стане? Този куб ще стане по-голям. */Пак ще се получи триизмерна фигура. /* Когато проектирате едно триизмерно тяло върху плоскост, какво му липсва? – Дебелина. Дебелината е сянката на четириизмерното. Но основно качество на четвърто[то] измерение нямаме.

Сега основното беше разнообразието. Ние сме в един триизмерен свят, но още нямаме разнообразие. В четвъртото измерение ти трябва да добиеш един голям обем. Ако добиеш един

голям обем, ти можеш да се подвижиш във въздуха, да намалиш своята тежест. Вземете едно изяснение: ако имате един тежък предмет, турите го във водата, той потъва. Но ако увеличите неговия обем, какво ще стане? Той ще плава отгоре, на самата повърхност. Ако човек в това състояние увеличи своя обем, той ще се повдигне във въздуха. То е, значи, законът на четвъртото измерение. Туй, което не е възможно за плоскостта, е възможно за куба. Туй, което е невъзможно за куба, е възможно за тесеракта. Ние говорим за съзнателния живот. Сега, едно същество от четвъртото измерение, ако го запалим и го турим на нашия огън, то няма да гори. Тогава ще извадя едно правило: Всички тела, които не горят, са от четвъртото измерение. Не може да го запалиш, не гори. Може ли да изгори златото? – /„Не може“. / Желязото може ли да изгори? – /„Може“. /Желязото гори, то не е от четириизмерното пространство. Ако ти не можеш да осиромашееш, ти си човек от четириизмерното пространство; щом осиромашаваш, ти си от триизмерното пространство. Щом грешиш, от триизмерното си. Щом не грешиш, от четириизмерното си. Щом мислиш, от четириизмерното си. Щом не мислиш, [ти си] от триизмерното пространство. Когато вие се безпокоите, [вие сте] от триизмерното пространство. Някой казва: „Какво да правя, искам да стана богат“. Казвам: Стани четириизмерен. Ако турите една жица да прекарате слаб електрически ток, пуснете да мине един охлюв на тела. Той ще се опари и ще има понятие, че телът пари. Кой са причините, няма да знае. Вие сега имате известни опитности. Да кажем, сиромашия имате, вие не сте изучили четириизмерното пространство. Вие сте невежа, вие сте сиромах, защото не сте изучили законите на четириизмерното пространство. Вие сте слаби, защото не сте изучили законите на четириизмерното пространство. Когато мислите, че не ви обичат, от кое пространство сте? – От триизмерното. Ако мислите, че ви обичат, от кое

пространство сте? Кажеш: „Това нещо не е възможно.“ – То е триизмерно. „Аз не виждам изходен път, невъзможно е“. – Триизмерен си. [За] едно същество от едноизмерното пространство спасителното положение е плоскостта. Ако му кажеш, че от туй положение има една точка, от която като се подвижи има изходен път, то е спасителното положение. За едно същество от двуизмерния свят казва: „Невъзможно е това нещо“. Щом му покажеш третата посока, то е спасително положение. То е третото измерение. Спасението на сегашните хора в триизмерното пространство е да им покажеш онова положение, от което може да излезат. Казва: „Не може да стане това, невъзможно е“. Да им покажеш, че може да стане. Някои сега възразяват: „Може ли да накараш магарето да хвърка?“ Сега е необходимо и магарето да хвърка. Ама кое магаре? Човек, който не разбира, е едно магаре. Човек е магаре, което хвърка във въздуха. Под думата „магаре“, какво разбираш? Един човек своенравен, упорит, който не мисли, това е магаре. Казва: „Магарешка работа, един магарешки характер. Той, – казва, – е едно магаре.“ Каква е разликата между магарешкия характер и магарето? Вие по някой път се докачате да ви кажат, че сте магаре. Вие се докачате някой път да ви кажат, че сте кон. Питам: Човек може ли да бъде магаре? Че той няма ли магарешко в себе си? Магарето яде и ти ядеш. Магарето пие вода и ти пиеш вода. Магарето диша и ти дишаш. Магарето рита и ти риташ. Магарето реве и ти ревеш. Казвате, че не сте магаре, а много магарешки работи имате. Те са общи положения, не са свойствени само на магарето, те са свойствени на много неща.

Какво разбрахте? Разбрахте или работите се оплетоха. Ако се оплетоха, ти си в разбирането. Ако мислиш, че си го разбрал [ти не си в разбирането]. Слушайте да ви кажа: Когато не разбирате[нещата], не ги виждате, те са реални. Искате един човек да ти помогне. Ако той ти вземе товара от гърба, не го виждаш. Ти носиш товара на гърба си.

Допусн[и], че той казва да не се обръщаш, „аз ще ти помогна“. По какво ще познаеш, че той ти помогнал? Като ти олекне на гърба. В първия случай трябва да докажеш, че раницата е скрита. Във втория случай имаш съчувствие, олекне на гърба ти, казваш: „Къде е раницата мене не ме интересува. Аз зная, че моята раница е снета от гърба [ми] от този човек“. Сега, ако претегля този човек тежи повече, ако го претегля без раницата, тежи по-леко. Следователно, щом ти се разболееш и олекнеш 20 килограма, ти си четириизмерен. Щом олекнеш, дойдеш до едно място, че станеш жител на оня свят. Ама представете си, че вие сте радостни. По някой път вие си въобразявате. Четете някой роман. Къде е четириизмерното пространство? Четеш някой роман, ти си представяш това къде е станало в Париж. Този автор описва къщата, улицата, ти си въобразяваш. Ако отидеш в Париж, няма това, което ти си си въобразил. Ако го сравниш с действителността, туй, което ти си представяш, ни помен няма от него. Къде са тия улици? Тия къщи, улици живеят в ума ти, хората се движат. В Париж ги няма, ти не си ходил в Париж. Там някой булевард, някоя църква, ти си ги създаваш в ума си. Тия неща триизмерни ли са или четириизмерни? Всичките въображаеми работи, туй, което си въобразявате, то е сянката на невидимия свят. Или, психологически казано, вашето съзнание се разширява, [става] разширение на пространството. Имаме едноизмерно разширение, двуизмерно разширение, триизмерно разширение, четириизмерно разширение в съзнанието. Ти това съзнаваш. Туй, което ние схващаме, то е реалното. Да кажем, ние ходим. Туй, което ние виждаме, което съзнаваме за очите, то е ограниченото пространство. Туй, към което се движим, туй, което е по-реално, то е извън времето и пространството. Да кажем, ти туриш [в ума си идеята, че] след 20 години, ти ще бъдеш министър в България. Отде го знаеш? То не съществува, нали така? Тия условия

не съществуват. Те съществуват само в ума ти. Ти създаваш в ума си една такава идея и казваш: „След 20 години аз ще бъда богат, след 20 години, аз ще бъда министър на България“. След 20 години станеш богат, станеш министър. Туй, което едно време било мисъл, сега стане реалност.

Сега, ако влезете в четвъртото измерение, в четириизмерното пространство, какво различие ще намерите? Каквато ще бъде разликата между едно триизмерно същество и едно двуизмерно. Сега, ако говоря, отвън не се чува моят глас. През стената не се чува, колкото и да крякаш, затворено е херметически. Представете си: в един палат имаш радио, затворен си в този палат, някой в Англия говори, ти чуваш гласа. [От]къде влезе този глас вътре? Нали [е] минал през гъстата материя? Тая материя е шуплеста. Тия вълни са минали през стените. Говори се за Англия, Франция, тук се чува. Нали това е материалният свят, как се предава? Значи тази материя има отворени дупки, през които може да се провери. Материята не е така плътна, както вие мислите. Трябва научно да се изследва, да се направят някои научни изследвания. Вземете 428 билиона трептения на червения цвят или имате [на] оранжевия – 540. По какъв начин са дошли учените хора до тези трептения? То е в областта на параматематиката. Има неща отвлечени, които не могат да се разберат. Вие не се плашете от неразбраните работи. Не се плаши, че не виждаш нещата. Да кажем, ти виждаш хоризонта. Ако идеш по-нататък, ще видиш друга линия на хоризонта и т.н. Туй показва ограничението на нашето пространство. Ако твоето съзнание би се разширило, ти ще виждаш отношенията. Ако се разшири съзнанието, ти ще виждаш вечерно време слънцето като денем. Защото в слънцето има лъчи, които проникват гъстата материя. Ако се усили нашето зрение, във всяко положение ще схващаме тия, новите лъчи. Те не са нови. Но едно същество, което живее на земята като вас, за

него може слънцето никога да не залязва. Представете си, че едно зърно израсте само с корени. Корените ще схващат светлината, само когато светлината пада перпендикулярно, тогава те я виждат. Щом светлината не е перпендикулярна към плоскостта, те вече имат залез. Обаче, другата част от растението, която [е] израсл[а] на повърхността, тя отгоре дълго време гледа слънцето. Корените не виждат слънцето, щом се изгуби този перпендикуляр. Горната част на растението вижда слънцето по-дълго време. Едно четириизмерно същество вижда повече, отколкото едно триизмерно същество. То вижда зад хоризонта, то вижда зад стените, то вижда отзад, отпред. Този човек, който има четириизмерно съзнание, той вижда и отзад, и отпред. През гърба си вижда, както през лицето. В туй, четириизмерното пространство, съзнанието е друго. Много работи, които са мъчни за триизмерното пространство, за четириизмерното са лесни. Има неща, които по законите на триизмерното пространство не могат да се постигнат. Ти, за да бъдеш учен, богат човек, в триизмерното пространство не можеш да станеш. Най-първо, знанието в тебе[не] е във времето и пространството. Знанието е извън тебе. То от другаде иде.

Хората от триизмерния свят имат стълкновения, пресичат се. В четириизмерния свят няма да бъдат в стълкновение. Обезсърчението към кой свят спада? – Триизмерния. – Насърчението? – Четириизмерния. Всяко нещо, което може да стане, вече спада към друг свят. Нещата, които не съществуват, пак могат да станат. Аз съм учен човек, то е четвъртото измерение. Има някои работи, които не са от третото измерение. Те принадлежат на четириизмерния свят. Ние живеем в четириизмерния свят. Туй го наричам мечтателност. Казва: „Мечтателен човек“. Мечтателността е работа. Реално е онова, което схващаш в съзнанието си. Не онова, което имаш. Да кажем, ти можеш да имаш милиони, не ги съзнаваш, не можеш да ги употребиш,

богатството е безпредметно. Онова, което съзнаваш, то е същественото. Една идея, която разбираш, тя е силна. Можеш да имаш много идеи, които не си разбрал. Една идея, разбрана, струва повече, отколкото десет неразбрани идеи, които можеш да имаш. Една добродетел, разбрана, струва повече, отколкото десет неразбрани добродетели. Когато човек се убеди, че може да нямаш две мнения за нещо, то вече е нещо положително. Казвате: „Не ми говори празни работи, пари ми дай“. Добре, аз да направя едно сравнение. Срещна едного, казва: „Не ме забавлявай“. Казвам: „Вземи това житно зърно и след десет години ще бъдеш богат“. Човекът казва: „Не ме забавлявай“. Едно житено зърно съставлява една шестнадесетхилядна част от килограма. Казва: „Не ме занимавай с тия играчки, аз не съм толкова будала“. Изваждам една английска стерлинга, казва: „Туй го разбирам“. Кой е по-умен: който взема житено[то] зърно или който взема парите? Фактически, в дадения случай, кой е по-умен? Този, който взема житеното зърно, може да ги направи хиляди – това разбирам. Но онзи, който взема парите, може да има хиляди, но ще остане сиромаш. Този, който знае да използва житеното зърно, той ще бъде по-богат. Единият е триизмерен, другият е четириизмерен. Единият има съзнание за триизмерно същество, другият има съзнание за четириизмерно същество. Той разбира законите, които са въвн. Вие казвате: „Това са закони“. Законите на нашия свят едни и същи ли са с тия на другия? – Не са. Следователно, не можем да кажем, че този свят е създаден по нашите закони. Нашият свят е създаден по други закони. Казваме: „Това е закон“. Какво подразбирате под думата „закон“? Я ми кажете, кои закони са най-устойчиви? Вие казвате, че едно тяло е твърдо. Кои тела наричате твърди? Ако вие изменяте една [в]аша идея, тя твърда ли е? В какво състояние е? Ако вашите идеи са неизменни, в какво състояние са? Ако имате съзнание на четириизмерно същество, по никой начин не

могат да ви изменят. Това са били мъчениците, умрели на кръста: късат го човека, той пет пари не дава, седи. Другият, който не е дошъл до четвъртото измерение, четириизмерното пространство, като го подложат на страдания, казва: „Отказвам се, за да живея на земята“. Онзи го режат парче по парче, той гледа, как ще си го обясните вие? Едно същество от четириизмерното пространство може да суспендира своите страдания. За него няма страдания. Когато вие страдате, вие сте в третото измерение. Пък се учете на закона, как да суспендирате страданието. Представете си човек, който ви набил, нали така? Четох следния пример за един доктор. Ако не се лъжа, бил унгарец. Влиза един апаш с парабел в ръка и иска на доктора пари, казва: „Скоро парите!“ Той имал 50 хиляди лева. Взема парите, взема и един златен часовник, казва му: „Няма да дигаш шум, утрепвам те“. Докторът пил една студена вода за парите и часовника. Не се минава 7–8 години, получава едно писмо, пише му: „Господине, взех 50 000 лева в заем, вложил съм ги в банката в Ню Йорк с лихва и часовника, колкото струва; внесъл съм парите на ваше име, може да си ги изтеглите, когато искате“. Той мисли, че е лъжа. Но като запитал банката има ли такава сума вложена, видял, че действително 50 000 лева имало вложени и един златен часовник. Нарича го „честния крадец“. Казва: „Аз взех назаем от вас“. Значи, имате един опит от четириизмерния свят. На триизмерния свят – „Скоро парите!“ Той ви взема парите по триизмерния свят, а ги връща по четириизмерния.

Щом се обезсърчи[те], трябва да знаете, че сте триизмерни. Щом се разгневите, триизмерни сте. Щом се обидите – триизмерни сте. Щом имате ревматизъм, главоболие – триизмерни сте. Щом започнете да оздравявате – четириизмер[ни] сте. Нищо повече. Вие не знаете [как], но оздравявате. Казва: „Оздравях, болката мина“. Възможността за лекуването става по законите на четириизмерното пространство. Някой път се набрала венозна кръв, не се движи, застой

има на кръвта. Следствие на тази застояла кръв се образуват условия за болка. Четириизмерното пространство е: да пратиш своята кръв да измести застоялата кръв, ще се махне болестта. Там, дето има застои на кръвта, се раждат болестите. Там, дето има застои на човешките чувства, се раждат болестите. Там, дето има застои на мислите, се раждат болестите. Всякога застои на мислите, чувствата, на кръвта ще образува болестите. Подвижи го. Боли те ръката, подвижи я. Може да направите опит. Подвижи ръката си. Като концентрираш мисълта, ще кажеш: „Болката да се премахне“. Мисълта ще подеждува, ръката ще се отпусне. [Колко] пъти като концентрираш ума си, ще имаш един опит от четвъртото измерение, от онзи свят на възможности. Там лекуването зависи от един закон. При болестта на човека липсва нещо или имаш повече, отколкото ти трябва. Аз имах в България само един пример. Шангов ми разправяше, казва: „Това е вярно, в нашия род става натрупване в главата на кръв. Че всякога, за да се лекуваме – всеки две години ни хваща лудостта и ще направим някаква пакост – за да не става тази пакост, трябва да си пуснем кръв“. Значи, изобилието на кръв причинява страдание. Пускат кръв, за да не направят някоя лудория. Казва: „Аз две години не бях си пускал кръв. Издавах вестник и написах такава статия, обидил съм някого. Една вечер ме посрещат на улицата, двама-трима души, с бастуните ме набиха и ми пукнаха главата. Като вървах [към] дома, усещах, кръвта [ми] тече, но аз се усещах радостен, весел. Пращаха ми съчувствени телеграми за станалото, съжаляват [ме], но аз се радвам, че ми пуснаха кръв. Друг път плащах да ми пуснат кръв, сега ми пуснаха кръв даром“. Та по този начин могат да се обяснят всички случайности, които стават. Неразположени сте, бръкнал някой, взел ти парите. Ти бутнеш, няма парите, неразположен си. Става трансформиране. Като започнеш да мислиш, най-първо гневен си, уплашиш се, вече гневът изчезва. Започнеш да разсъждаваш. Винаги

човек трябва да се застави да мисли. Гневът е състояние на натрупване на известна енергия. Гневът не е нищо друго, освен натрупване на излишна енергия, на която ти не знаеш [да покажеш] пътя да си върви. Гневът не е нищо друго освен тая енергия. Този гняв ще пробие една дупка, през която енергията да мине. Ако разбираш закона, ще бутнеш на това място едно бутонче, ще дадеш път да си върви събраната енергия нанякъде. Обезсърчението показва същото нещо. Обезсърчението, подозрението, всички тия отрицателни неща са набраната енергия, на която ти не знаеш пътя. Щом знаеш в каква посока да се подвижи, [ти ще и посочиш] пътя. Щом знаеш в каква посока да се подвижи енергията, ти ще бъдеш добродетелен. За да бъдеш добродетелен, значи на всяка сила да знаеш да и дадеш път. Всяка сила, на която ти не знаеш да и дадеш път, тя е външна. То е само едно обяснение. Дадеш път, щом се намериш натясно. Щом знаеш да дадеш път на всяка сила, то вече е добродетел. Що е знанието? Да знаеш пътя, по който [силата] да върви, да знаеш онзи естествен път, по който енергиите вървят, а не неестествения път.

Та сега да кажем, вие учите един човек да бъде добър. Как го учите? Аз, когато искам един човек да науча да бъде добър, той ми казва: „Сега я ми покажи как да бъда добър“. Ето аз какво правя. Казвам: „Философски въпрос е това.“ Казвам: „Ела с мене. Ще те заведа на гостилницата, аз ще те нагостя и после ще ти говоря за философията на живота“. Заведа го на гостилницата, кажа му: „Вземете си каквото обичате“. Той се нахрани хубаво. Казва: „Кажи ми нещо“. Казвам: „Иди направи това, което аз направих на тебе“. Аз плащам заради него. Той се наяде, после едно сладко винце, баничка, каквото има, всичко му дам. Казва: „Какво да правя?“ Казвам: „Иди и прави това, което аз ти направих на тебе. Утре покани един свой приятел, нагости го на гостилницата, нищо повече“. То е най-хубавият цял, че доброто е това. Онова, хубавото ядене, е доброто.

Хубавата вода, която пиеш, е доброто. Доброто са обувката, които можеш да туриш. Доброто е палтото, което можеш да туриш. Доброто е хубавата книга, която можеш да четеш. Доброто е хубавият сън, хубавото легло, хубавият юрган, това е все доброто. Дали ще спиш, дали ще се обуваш, каквото и да правиш, ако то подобрява нещата, то е добро. [Доброто] не е нещо отвлячено, което няма отношение. В нашия свят то е конкретно. Никога не проповядвай едно добро, което няма едно малко приложение. Да не кажеш: „Какво да правя с него“. Казвам: „И ти прави така“. Един турчин лятно време имал две стомни, напълни ги с най-хубавата вода и към обед той раздавал на жадните. Човек[ът], като бил богат турчин, остави си богатството, два часа ходи да раздава вода на хората. След това си взема занаята. Прави му удоволствие да раздава по една чаша вода, на някой жаден да даде. Че то е добро. Той образува свои приятели. Най-после практически е: всичките хора, на които той раздавал вода, идвали при него да си купуват обуца. Така че в интереса му било.

Вие искате такава някаква отвличена идея да бъдем добри. Хубаво [е] всичко, каквото мислите, но има нещо, което сега може да приложите. Запример, какво може да приложите? Кое е същественото за вас? Ако някой ви попита вас, ще кажете, че сте неразположени. Някой от вас ще кажат, че са неразположени, други ще кажат, че са малокръвни. Най-малко вие имате около сто неразположения. То, причините за неразположението са няколко. Малокръвни сте, защо? Някои от вас нямат хубава стая, нямат хубава соба, някои нямат въглища, някои нямат хубава шапка. Някой като погледне шапката се извинява. Някой от вас е неразположен като погледне палтото, някой е неразположен, че няма обуца. Ха сега, какво трябва да направим? С вехтата шапка, какво трябва да направите? Щом имаш вехта шапка, считай шапката причина за своето нещастие, хвърли шапката, ходи гологлав. Щом считаш, че твоите обуца са причина за твоето

нещастие, хвърли ги. Ако мислиш, че като носиш високи токове, ще ти бъде по-добре, носи ги. Това е само за изяснение. Ако носиш обуца с високи токове, че не ти върви, хвърли високите токове, тури ниски. Ако имаш ниски токове и не ти върви, тури високи. Аз имам такъв един пример. Ще ви приведа примера, за да изясня идеята. Една мома, доста висока сама по себе си, пък турила шест пръста ток. Нейният възлюблен бил по-нисък и тя, за да се хареса, хвърлила високите токове, турила ниски, за да дойде наравно с него. Един друг пример: тя била ниска, пък нейният възлюблен бил висок и тя турила висок ток. Той като я вижда с високите токове, казва и: „Като те виждам с високите токове много те харесвам, висока си станала“. Тъй щото, в живота някъде ти трябва високи токове, тури ги. Някъде ти трябва ниски токове, хвърли високите. Пък ако са нужни, тури ги. Ако са високи, нищо не значи. Не да си буквояд. Като се види човек малко по-висок, той се понасърчи. Пък ако ядеш само сух хляб, в ума си ще кажеш: „Така не става тази работа. Съвсем я загазихме“. Един ден се наях царски, обаче да се насърчиш. В неделя е позволено само един хубав обед. Но хубавите идеи сега спадат към четвърто[то] измерение. Не се щадете да внесете една нова идея в ума си. Какво [ти]казва един ден да кажеш: „Аз вече ще разбера четвъртото измерение“. Не само по форма. Трябва да разбираш неговото съдържание. Едното се нарича битие. Да разбираш битието на четвъртото измерение. Да разбираш качеството на триизмерното съдържание в качествено отношение. Според вас сега каква идея трябва да внесем от четвъртото измерение? Каква нова идея, която не сте имали? Ново е туй, което не е било. Старо е туй, което е било. Ново е туй, което не е било, а сега е.

Представете си, че тия трите координати отгоре се спуснат, какво може да се образува, какво тяло може да се образува? Много тела може да се образуват. Според вас, как може да се внесе една нова

идея? Да кажем, създавате си един образ. Да кажем, сега някои от вас искат във вас да внесат оптимизъм. Представете си, че някои от вас искате да внесете една оптимистическа идея, как ще я внесете? Представете си: един човек го намерите, където и да е, той при всичките условия е тих и спокоен. Трябва да си представите един образец, за да се насърчите. Представете си сега, комуто от вас кажа нещо и то стане. Каквото кажа, може да го направите след един час, след два часа. Каквото кажа на вас, може да го направите да стане. Да кажем, кажа на някого, че след половин час ще чете хубава книга. На един казвам: „След един час ще имаш хубаво палто“. Някому казвам: „Сто и петдесет лева ще ти донесат“. – „Не може да бъде“. – „Може. Как не!“ Някому казвам: „Ще имаш хубава цигулка“, другиму – „След един час ще имаш гребенче“. На други кажа: „Ще имаш хубаво перо за писане“. Де е сега невъзможността? Когато говорите за неща, говорете за онова, което ние можем да направим, не онова, което хората могат да направят. Не се старайте да привеждате примери, кой какво направил. То е хубаво. Всякога искайте онова, което може вие да направите. След един ден ето какво ще имаш. Един милионер всякога може да изпълни волята Божия. Казва: „След една седмица ще имаш хиляда лева“ и той ги изпраща по пощата. Казва: „Каквото кажа, става“. Той ти казва, че след пет месеца ти ще идеш в странство. Ти трябва да използваш парите. Казва: „Господине, изпращам тия пари да учиш в странство“. Тогава говорете за неща, които вие да направите, каквото желаете за себе си. Това, което желаете за себе си, желайте го и за другите. Старата система е: вие искате светът да стане добър, без да станете добри. Светът никога не може да стане добър, той е резултат. Резултатът може да се измени от причината. Ние, живите хора, сме причината, светът е един резултат. Земята, както ние я схващаме, е един резултат. Има една земя, която е причина [за] този резултат. Тя е живата земя. Някой от вас казва, че светия ще

стане, друг казва, че светия не иска да стане. Вие имате едно криво разбиране. По-хубаво нещо от светията няма. Но вие имате едно криво разбиране за светията. „Той е – казва, – отшелник, деца няма, жена няма, семейство няма, пари няма, на театър не ходи, на концерти, светията никъде го няма“. Вие имате за светията едно криво понятие. Светията е човек, който всичко има. Той има всичко, каквото пожелае. Кое то той пожелае, него употребява. Той има всичко на разположение, [но]доброволно се отказва. Той иска да иде на театър, но се отказва – друг някой да отиде на негово място. Някой път иска хубав обед, той ще го даде на друг. Обаче във вашия ум казвате: „Аз не искам да бъда светия“. Какво искаш да бъдеш, правоверен ли? Аз бих желал всички да бъдете светии, да бъдете гениални. Че кой човек е гениален? Понеже [гениален] човек е онзи, който използва най-малкото условие. Гениалният човек, като види житното зърно, взема го и го слага в джоба. Простият го взема, казва: „Да има цял един чувал“. Гениалният едно зърно ще вземе, простият иска цял чувал. Казва: „Едно зрънце не ми трябва“. Когато желаете много, вие сте прости хора. Когато желаете малко, вие сте гениални. Гениалността се отличава по това, че човек желае малко, много изкарва. Негениалните хора желаят много, изкарват малко. А гениалните малко искат, много изкарват. Те са гениалните сега. То е право. Всеки човек, който желае малко, а изкарва много, той е гениален. Всеки, който желае много, а изкарва малко, той е обикновен човек. Съгласни ли сте? Няма противоречие. Ако турите тези определения в живота, те работят. Вие не се спъвайте. Вие не се спъвайте, гледате някой човек финансист, писател, вие не се спъвайте от това. Ако гледате автоматически, вие ще се спънете. Намирате един, който едва сега започва, от него ще се насърчите повече, отколкото от онзи. Вие питате някой даровит писател, той използвал [ли е] малките условия. Ти, като вземеш да пишеш, ти изведнъж не можеш да опишеш всичко. Че то някой път,

за да напишеш една теза, ти трябва ден, два, три, цяла седмица, месец, три, четири и тогава ще имаш написана една теза от 200, 300 страници. Написани буква по буква, да знаеш как да ги редиш, като малките деца. Буквите, те са зрънца, ако не знаеш как да ги редиш, ти гениален човек не можеш да бъдеш. Малките неща в живота са важни при дадени случаи.

Какво нещо е четвъртото измерение? Ако много желаш, ти винаги като жаба ще бъдеш. Ако се откажеш от всичко, ако с много малко се задоволиш, то е четвъртото измерение. Да желаеш малко, да вършиш много, то е посоката на четвъртото измерение. Да желаеш много и да вършиш малко, то е посоката на третото измерение. Ако ти, който си натрупан, искаш да минеш през малката дупка, [как ще стане?] Казано е едно време, че по-лесно ще мине камила през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие. Какви са били тия иглени уши? Понеже са затворени вратите на градовете, [имало е] малки такива мазгали, през които пътниците да минат без товар. Така ще минеш през иглените уши. Ще оставиш всичко и тогава ще минеш през иглените уши. Да прекараш своята камила, значи да я разтовариш. Значи камилите ти трябва да се разтоварят, да минат през иглени уши. Богатият човек, за да влезе в Царството Божие, понеже врата[та] е затворена, той трябва да се разтовари от всичко[то] богатство, че да остане както майка го [е] родила, дете всички излишни мисли, желания, много неща не струва да имаш. Само житено зърно в джоба и като влезеш в четвъртото измерение, според новите условия, при които влизате, то е четвъртото измерение. Новата идея, то е четвъртото измерение. Едно ново чувство, то е четвъртото измерение, една нова постъпка, която имаш в дадения случай, тя е четвъртото измерение. Една нова идея да ви дам да мислите. Може да ви дам научна работа. Технически е така. Гледаш този куб накъде се движи. Механически се движи някъде. Аз

го знай накъде се движи, не може да го обясня. И да ви го обясня, не може да го разберете. Ако се подигнете в другия свят, той е близо в съзнанието. То е четвъртото измерение. Веднага ще се спрете. Там има осем точки, а тук има четири точки, четири посоки. В четвъртото измерение имате осем точки, осем положения, осем посоки имате, за да бъдат предметите ясни за вас. Изтокът на четириизмерното пространство, то не съвпада с нашия изток. Това е само за обяснение. Изтокът на четвъртото измерение е точно перпендикулярен на нашия изток. Изтокът на четвъртото измерение е горе; туй, което е зенит за нас, оттам е изгревът. Тогава най-високата точка за нас е изток, а хоризонтът тук е изток. Следователно, ти ще се намериш в трудност да обясняваш този свят и онзи свят. Нашият обед е техният изгрев. Нашият изгрев какво е на тях?

Това е една гимнастика на ума. Не искам да разбирате тия неща. Ако ги разбирате, по-лесно ще определите, ако не ги разбирате, по-свободни ще бъдете. Един музикант, който свири класическо парче, нали гледа нотите; като ги остави нотите, те са в ума [му] написани. Един музикант, за да бъде добър свирец, трябва да трансформира музикалните гами в четвъртото измерение, да ги напише в ума си някъде. Ако един музикант не може да напише своите ноти, туй, което свири, в четвъртото измерение той никога не може да бъде един първокласен виртуоз. Ония музиканти, които свирят, трябва да имат всичко в ума си. Той е свободен, той е [в] четвъртото измерение. Някой, запример, ще изследва дали той е разбрал нещо. Ще погледне по главата, по краката. Казвам: Както и да ме гледаш, [едва ли ще ме разбереш напълно].

Научете се да носите реалността в умовете си. То е реалното, туй, което умът носи. Не вярва[й]те в онова, което е вън. Онова, което носите в ума си, то е реалното. Тази вътрешна реалност има някаква сянка отвън. И другото е право. Ти може да вярваш в сенките, но по-

добре вярвай на същината и после на сенките, то е четвъртото измерение, отколкото да вярваш първо на сенките и после на реалността. Реален е онзи свят, за който ние мислим в даден случай.

Какво разбрахте сега? Много разбрахте. Не бъдете триизмерни същества. Еднообразието е триизмерно, разнообразието е четириизмерно. Еднообразието е едноизмерно, разнообразието е двуизмерно. Еднообразието е двуизмерно, разнообразието е триизмерно. Еднообразието е триизмерно, разнообразието е четириизмерно. Ха сега, там ще спрем. Не бъдете едноизмерни, двуизмерни, триизмерни, но бъдете четириизмерни и в мислите, и в чувствата!

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

13. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 20. XII. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

СЪЗНАТЕЛНО ГОВОРЕНЕ

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Имате ли зададена тема? – /„Не“./

В какво седи силата на човека? Казвате: „Пари“. Някой път англичаните казват „мъни“, египтяните казват „филюш мафис“ /„няма пари“/. Казваме: „няма пари“ или „има пари“. В какво седи силата на парите? „Парите са сила“ – много добре, съгласен съм. В какво седи силата на парите? Казва: „Искуството е сила“. В какво седи силата на искуството? „Няма вяра, да вярваме“. В какво седи силата на вярата? Защото в дадения случай [вярата] е пробният камък. Ако в тебе нямаш съзнание, тази дума е безсилна. Трябва да съзнаваш нещата. Но какво разбирате под думата „съзнание“? Не само да се прави различие. Допуснете, че аз ви казвам: „Ще падне върху гърба ви една прашинка“. Колко тежи една прашинка? Казва: „Той е една прашинка“. Определена идея ли е прашинката? Тя е определена идея, но в обикновения ум на хората прашинката не е определена. Колко тежи една прашинка? Не само вие, но и учените хора не знаят, колко тежи една прашинка. Но казвам: „Ще падне цял един тон“. Вие сега знаете колко тежи. Той като удари, произвежда известен ефект. Следователно, музикантите говорят не за същинските тонове, а за ефекти. Този тон, като удари, той после разсъждава, то е тонът. Тонът, като удари, има известен резултат и за резултата говорим. Казваме: „Ще спусна един тон“. Тогава, какво ще стане със съзнанието ни? Ти широко казваш: „Няма нищо“, но при тона смущение ще дойде.

Добре, вие изучавали ли сте силата на думите? Казвате: „Трябва да се говори красиво“. Имате един копринен конец, ако той се опъне,

прекара се в силно движение, може пръста ви да хвъркне. Значи, предметите имат свое движение. С една ваша дума, с едно ваше чувство и с една ваша мисъл вие може да си напакостите. Защото и мислите се движат, и чувствата се движат, и постъпките се движат, и вие само може да си произведете едно голямо нещастие. На себе си може да си произведете нещастие. Или пък може от незнание да си произведете нещастие. Много от сегашните ваши нещастия, които ви срещат, се дължат на безразборното говорене в миналото. Много от вашите нещастия се дължат на безразборните постъпки в миналото. В сегашната война германците на едно място пуснали задушливи газове, като мислили, че вятърът ще духа към неприятеля. Щом пуснали газа, [вятърът] започнал да духа от позицията към тях и трябвало сами германците да бягат от тия газове. Ти по някой път предполагаш, че като хвърлиш бомба някъде, там ще експлодира, но има нещо, което изменя твоята мисъл. Казваш: „Как може да се измени мисълта?“, разсъждаваш, че като хвърлиш бомбата, ще експлодира на местопредназначението. Нас не ни интересува, че са излезли хората, той е безпредмет[ен], въпросът за задушливите газове, но само изясняваме един факт. Ти мислиш, че като хвърлиш бомба, ще постигнеш целта. Но действието на тия газове ще се върне към тебе. Какво ще правиш? Ще държиш газа затворен в бомбата. Щом вятърът духа, хич не се опитвай да го пуцаш при сегашните условия. Представи си, че ти имаш един неприятел, който е силен. Някой път искаш да го сплашиш, да му хвърлиш една бомба. Всеки ден, често вие хвърляте такива бомби. Вие обичате и често хвърляте такива бомби. Той е сила, ти мислиш – като кажеш една обидна дума, то ще се стресне. Случва се, вятърът иде от него, този задушлив газ ще дойде към тебе и като изкажеш тази дума, ще се търкулиш на земята. Отиде бомбата! Хубаво, след като се търкулиш на земята, какво трябва да правиш? Най-първо хвърлиш бомбата, не си

пресметнал добре и тази бомба се връща, ти паднеш на земята. След като си паднал на земята, какво трябва да правиш? Трябва да станеш и да удариш на бяг. Защото, ако седиш при задушливите газове, ще бъдеш задушен и ще бягаш сам. След туй как ще изясниш факта? След като си казал една обидна дума, той те повали на земята, като ти удари една плесница. Ти, за да избегнеш, трябва да бягаш. Ще скочиш, да те няма. Представи си, че този човек ти удари една плесница, то е още [и] благородство, защото, като удари, от себе си дава. Боят е благословение. Като те плесне, то е благословение. Но този човек не иска да те благослови с ръка, ами изважда своя нож, да го забие върху ти. Ако ти не бягаш, ще усетиш други последствия. Вие сега седите и казвате: „Това са глупави работи в света“. Кои работи са умни в света? Кои работи са умни и кои са добри от вашето гледище, не от гледището на философите? – /„*Които имат придобивки. Които имат добри постижения*“. / – Които нямат добри придобивки? – /„*Лоши са*“. / – Вие знаете ли цената на думите? Някой казва: „Човекът е много добър, той владее френски, английски език“. Кога се владее един език добре? Обикновено[то] схващане е: който има добро произношение. Ако един българин произнася френски или английски, кога ще намериш едно различие в езика? Ако един англичанин говори български, така петляе си езика, когато говори. Сега, в какво седи владането на един език? Обикновено, както и да говорим, ние не владеем езика. Запример, може да знаеш много добре английски, но искаш пари назаем от един англичанин, той не ти дава. Какво владане на езика е това? Отива един българин, който не знае английски и казва на български на един англичанин: „Моля, дайте ми сто лева назаем“. Англичанинът казва: „Каж ми какво искаш, не разбирам. Каж ми по английски“. Казваме: „Понеже не знае английски език, не му дава сто лева“. Но идва втори, който знае английски език, казва на английски: „Дайте ми сто лева назаем“.

Англичанинът казва: „Не мога“. Питам сега: Единият не знае, не знае езика, нищо не му дава. Другият знае езика и [англичанинът] пак не му дава. Питам: Каква полза има, че знаеш езика? Ти ще кажеш на себе си: „Ако знаех езика, сега не мога да кажа коя е причината“. Ако ти знаеше езика, човекът щеше да ти даде. Казваш: „Трябваше да знам английски език“. Но другият, който знае езика, и нему не дават, тогава къде е погрешката? Защо не му дава англичанинът сто лева? Де седи сега философията? Ако ти си, който говориш на английски, и не ти дават, как ще го обясниш? Ще кажеш: „Много студени хора са тия англичани“. Ами, ако си говорил на български и не ти дават, тогава ще помислиш: „толкова прости хора, да не разбират език[а]“. Всеки един като говори, за да те разбере англичанинът, на английски трябва да говориш. Според мене, в моя ум седи така, че културен човек е този, който разбира всичките езици на хората. Който не ги разбира, той не е културен. Сега, вашата култура седи [в това], че знаете български. Някои знаете френски, някои – немски, английски, най-после няколко турски думи. И това е култура, но не знаете китайски, не знаете японски, не знаете индуски, италиански. Някои от вас сте доста културни, знаете френски, немски, италиански, но това още не е култура. – /„Ясновидците са културни“. / – Ясновидците и те не знаят. Вие по някой път мислите, че всичко знаят ясновидците. Мислиш ли, че като идеш в Англия и видиш английската природа, ще знаеш английски? Идеш във Франция и видиш френски къщи, ще знаеш ли френски? Ясновидецът влезе в оня свят, нищо не знае, той тълкува. Аз съм виждал тия ясновидци, като влезат в оня свят, са профани. Някои казват: „Ходил в оня свят“. Какъвто си отишъл, такъв и се връщаш. Ходил си в оня свят, а какъв е езикът на оня свят? Ти си профан, видял си къщите, улицата, професорите, зданията, ама нищо не разбираш. Казваш: „Чудна работа, всичко чудесно, но има нещо, [което] не разбирам“.

Аз снощи бях на концерт, на „Месия“ от Хендел. Общо хорът ми хареса, а пък четирима[та]солисти, които пяха квартет – слабо. Сопранът пее, ама Господ да му е на помощ. Хорът имаше хубав ансамбъл, не може да им ям хака. Тези, които пяха, пяха хубаво, сопранът беше най-слаб. Аз зная къде беше спънката – тази певица, главата ѝ спъваше тона. Главата ѝ тъй направена, че резонанс няма. Нали [в] някои салони като говорят, имат резонанс. Главата на певицата нямаше акустика. Тя, и да пее, акустика няма. Сега аз ви навеждам това и не искам да обсъждам солистите. Казвам: Целият наш живот седи от неща непроверени. Казва: „Той знае това, той знае онова“. Колко малко знаем всъщност? Аз наричам знание – да знаеш [музикално] езика. Каквото кажеш, [да стане], то е знание. Ако аз отивам, нямаше да кажа: „Господине, дай ми сто лева!“, но веднага ще застана, ще изсвирия една песен. Като изсвирия, веднага човекът ще ми даде. Аз зная къде е слабата страна – музикално трябва да говориш на англичанина. Ако на англичанина можеш да изпееш или като му изсвириш [нещо], англичанинът ще ти даде не сто и двеста лева. Може да говориш: „Дай ми сто лева!“, така не се говори, високо – тъпан е това. Я сега някой да изпее една песен, ще му дадете сто лева. Ако някой иска от мене сто лева назаем, [ще ми пее]. То не е [за] смях, но да направим един научен опит.

Трябва да се изучава езика. Силата, мощта седи в неговата музикалност, в онова съзнание. Да кажем, ти, като говориш, трябва да съзнаваш. Вие, като си говорите, не се разбирате. За да познаеш, дали можеш да разбираш този език, [направи опит]. Някой път имате някоя болка, боли ви нещо, например, кракът ви боли. Ти ще започнеш да говориш на болния крак, докато кракът разбере думите ти. Ако престане да ви боли кракът, вие говорите умно, езикът ви има сила. Казваш: „Ще оздравее!“, казваш ден, два, три, още, не може да оздравее. Може да кажеш само веднъж „да оздравее“ и оздравее,

думите имат сила. Сега, всяка една дума да е една форма на една мисъл, на едно чувствувание, което човек има. Зависи каква форма ти ще избереш. Казва: „Човек сега да бъде учен“. В какво седи учеността на човека? Знаете ли в какво седи учеността на един маг? Ако той каже на желязото да стане злато, и като каже своята магическа дума, може да го превърне. Аз не казвам, че вие може да го направите. То е само за изяснение. За да се превърне желязото в злато, какво се изисква? Какво сте чели по този въпрос за превръщането на елементите? Електроните имат свое движение. Значи, природата сама по себе си е жива, тя твори. По какво се отличава една памучна нишка от една копринена нишка? Копринената нишка е направена от едно същество органическо, пеперудата работила и едно растение работило. Човекът е извадил тия нишки. Питам: Когато тази буба правеше своята нишка, имаше ли тя знание за причинността на тази нишка? Разбира се, в едно съзнание, в света, в който живее, не в един отвлечен свят, от качеството на тази нишка зависи този пашкул. Цял един процес е, тя работила, химически процеси има. Ако тези нишки не са така хубаво направени, ако целият пашкул не е така хубаво направен, никога не може да извади пеперудата своите крила. Тя турила най-добрия материал, понеже се върши един отличен процес вътре. Ние още нямаме представа как е създадено златото. Златото е създадено заради нещо. Всичките тия елементи, както сега съществуват, те са създадени, имат свое предназначение. Не това предназначение, за което ние ги употребяваме. Когато направят тия пашкули бубите, веднага ние ги туряме в котела, не ги оставяме да развият своя процес, каквото те[са] мислили. Ние ги чакаме, ние сме по-хитри, щом направят пашкулите, „хайде в котела“ и започваме да отвиваме тази нишка. И си направим копринена дреха. Питам: „Какво постигате с копринената дреха?“ Най-първо забелязваме, че коприната е лош проводник на топлината. Една копринена дреха

топли по-хубаво, защото коприната не е добър проводник на топлината, а памукът не топли така. Пък памучното и коприненото не топли така, както вълненото. Сега повърхностно някой ще каже, че коприната е лош проводник на топлината. Ако искаме добър проводник, ще турим памучното; ако искаме лош проводник – коприната.

Тогава, от морално гледище, казват: „Той е лош проводник“, а в друг случай – „Добър проводник“. Но зимно време нас ни най-малко не ни са приятни добрите проводници. Лошите проводници са по-добри. Разсъждение трябва. Някой път кажеш лоша дума. Някой път лошата дума е [по] на място, отколкото добрата. Кажеш лоша дума, че какво има, като кажеш лоша дума? Ти кажеш някому: „Ти си голям невежа“. Той отговаря: „Ти си втори“. Дойде трети – „Ти си трети“. Всички тия капацитети, всички те са добри. Гледам, някой път цигулари се нареждат, всеки вземе цигулката си, свири. Свири, ама не прави никаква промяна, не става. Хората минават, никаква промяна не става. Майстор цигулар е този, който като засвири, той направи някакъв преврат. По някой път аз може да свиря на пианото и цяла една буря ще се спре. Може да свиря и пак да произведа буря. То са сега твърдения, но може и на опит да докажа. Някой се моли. Когато човек има знание, много е лесно. Когато иде някоя градушка, нали хвърлят известни бомби в пространството и градушката се отклонява от това място. Един човек може да концентрира своята мисъл и да хвърли мисловни бомби, и градушката пак ще се отклони. Онзи с едно пушкало ще хвърли няколко бомби горе и те като се пукат, отклоняват [градушката]. Ум е то. Ти нямаш никакво пушкало, какво ще правиш? Ако не знаеш как да му говориш, ще те очука хубаво. Нали си спомняте, веднъж слизахме от Витоша, всички горе ни чука град. Тогава на града можеше да му се каже и да престане. Ако не знаеш езика на природата, ще те чука. Не само туй, но всички

нещастия и неприятности в живота, които имате, се дължат на вашето незнание. Слаб език имате вие. Вие сте като ония деца, които имат високо мнение за себе си. Минават за даровити деца в училището, майката ги хвали [толкова], че стават своенравни. Какво знаят? – „Много способно дете, всичко запомнило“. Всичко помни, ама нищо не знае. Че какво мислите, че е паметта? От гледището, от което аз я разглеждам, паметта е един чувал, ще го вземеш на гърба си, ще го носиш. Туй знание трябва да се тури в действие. Ти знаеш нещо, може да кажеш, кога е създаден светът. „Помниш ли?“ – „Помня, датира от осем хиляди години. После, помня датите на новите изследвания, какви са изчисленията на математиците, какво е разстоянието от тук до Сатурн, до Юпитер или, какви са новите теории по химия, физика“. Тия неща са хубави, но в сравнение с онова, което ни е потребно в живота, туй знание още не ни ползува.

Ще ви дам един анекдот. В старо време, в християнската епоха, на един събор присъствувал и един светия, който казал, че нищо не знае, не разбира, а знае само едно нещо. Там спорели за св. Троица. Той казва, че нищо друго не разбира, освен едно нещо знае, но го знае добре. Той взема една тухла, стиска я, отгоре излиза огън, а отдолу вода, а в ръцете останал огън. Питам, от всичките философи, които говорили, и този, който стискал тухлата, кой има знание сега? Всичките просветени хора могат ли да запалят огън като този светия? Сега ще ви наведе на следното: всичките спънки в живота произтичат от факта, че ние не разбираме стойността на думите, които говорим. Един цигулар в една година може да стане талантлив, не ти трябват 15, 20 години да търкаш по десет часа на ден. То е хубаво, отлично, но ти този труд може да го съкратиш в една година отгоре, но трябва да знаеш как. Сега, не искам да ви направя за една година талантливи, [да ви кажа] как може да стане, но за едно поощрение – да се събуди във вас желание да изучавате новия език или смисъла на думите.

Когато говориш, никога не оставяй в ума си една дума да има две значения. Казваш: „Ще се науча да пея“, но в ума си държиш мисълта: „Я се науча, я не“. Казваш: „Ще се науча да свиря“, но в ума си държиш мисълта: „Я се науча, я не“. Казваш: „Ще стана талантлив“, но мислиш: „Я стана, я не“. „Ама ще забогатя“, мислиш: „Я стана, я не“. После казваш: „Както Господ даде“. То е двусмислен език. Искай малко, но да имат едно значение думите. Кажи: „Ще стана утре в четири часа“. Като дойде времето, не закъснявай нито секунда. Като дойде часът, веднага хвърли юргана и стани. Сега, събудиш се, почесваш се за врата, за тила, смешна работа. Като дойде мисълта за ставане, хвърли юргана и стани, облечи се. Отвън студено – всичко туй да не те смущава. Че юрганът тънък, че студът е неприятен, нищо да не те смущава, стани в четири часа точно. Разбиране трябва. Какво ще стане, че настроение нямаш? Природата обича точност. Там, дето няма точност, нищо не става. Точност до секунда, до половин секунда, една десета, една хилядна, една милионна от секундата, една стотиционна – вече много мъчно се долавят тия сили. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра; един човек, за колко време ще изходи туй, което светлината изминава за една секунда? Ако той пътува по 60 километра на ден, колко дни ще му вземе да измине това разстояние? Колко години му трябват, за да изходи 300 хиляди километра? Какъв интензивен живот, какво разбиране на светлината! Зад светлината съществата какво съзнание имат, за да се движат с такава бързина! Казвам: Не само това, ти можеш да направиш опит. Ще кажеш: „Днес ми трябват сто лева и трябва да ги имам до десет часа, и ще ги имам“. Като кажеш, точно в десет часа ще имаш сто лева. Но ще ми ги дадат в десет часа и пет минути и десет секунди. [Ако не се съмняваш], парите ще дойдат. Парите ще дойдат! Сега вие искате да знаете по кой начин ще дойдат? То не е ваша работа. Ти ще бутнеш онзи бутон. Как палите вашите лампи –

натиснеш бутона и светва. Как става, то не [е] ваша работа. Ти ще бутнеш и ще потече. Жаден си, бутнеш го, та стане. Сто, двеста, четиристотин [лева], то ще свърши работа. Туй, което искаш, става. Всеки, който бута, става; всеки, който не бута, не става. Ще бутнеш, и като бутнеш, ще стане. Всяка дума в съзнанието – то е като бутон; всяка дума трябва да знаеш как да бутнеш. Ако знаеш как да бутнеш, ще имаш един резултат завършен; ако не знаеш как да буташ, ще имаш един незавършен резултат. Засега всинца какви резултати имате? Вие мислите, че имате какви ли не знания, от какво аристократическо произхождение сте, че Господ ви [е] направил, че това, че онова. Че ако Господ ви [е] направил, за какво ви [е] направил? Говедата направил да помагат на хората. Питам сега: Кой е по-умен, говедото или човекът? – /„Човек, който впряга, е по-умен, говедата са по-глупави, затова служат“. / – Съгласен съм. Ще ви приведа един пример. Вие сте свършили два факултета, вземат ви войник, военна служба изпълнявате. Един взводен има, който никак не е свършил училище и ви командува: „наляво, надясно“, вие се обръщате. Питам: Кой е по-умен – който заповядва, или вие, който изпълнявате неговата воля? Кой е по-умен? Ефрейторът или вие? В дадения случай ще си призная, че не съм толкова учен, по-учен е от мене, макар че аз съм свършил университет. Ние казваме, че сме по-умни. В някои случаи тия животни, които впрягат и товарят, са по-умни. По-умни са, понеже имат по-голяма сила. По-умни и по-благородни, понеже казват: „Ще услужим на тебе безплатно“. Умът му стига, казва: „Няма какво да се спорим“. То е достатъчно силно. Някои мислят, че тези животни са глупави. Тия животни, които на вас служат, в туй състояние на земята са така, но от своя свят, от който слизат, те седят много по-високо, интелигентни са. Те имат знание като на ангелите. Че му заповядвал един ефрейтор, нищо не значи.

Ще ви приведа друг пример, то е до схващането. Има два примера в американската история за благородство. Мисля, единият се случил в Бостон. Един голям богаташ си купил един голям куркой за един празник, събират се да ядат. Богатият купил куркоя и търси някой да му го занесе въщи. Минава президентът, ако не се лъжа, Линколн, и го пита какво има. „Търся някой да ми носи куркоя“. Президентът взема куркоя, онзи тръгва напред, президентът отподире, донася го до къщата. Богатият иска да му плати и му дава половин долар: „Да не би да искаш повече?“ Той си изважда картичката и му я подава. Казва: „Нямам нужда от пари, приятелю, запознахме се“. Вторият пример е пак с президент, той бил Вашингтон, главнокомандващият на армията. Един ден минава и вижда един взводен, и 39 души войници носят една гредата. „Защо, – казва, – не помогнете?“ „Аз съм[в]зводен, аз съм турен само да заповядам“. Вашингтон отива, туря рамото си под гредата и помага да я [в]дигнат. Той пак изважда картичката си и му казва, че той е главнокомандващият. Той можа да си тури рамото, [в]зводният не може. Всинца вие сте [в]зводни, аз да кажа. Бих желал да имате характера на Линколн и характера на Вашингтон, не характера на този богаташ, който търси някой да му носи куркоя и [на] [в]зводния, който не иска да си тури рамото под гредата и да помогне. Докато имате тия идеи, все на това положение ще бъдете и няма да имате постижения.

Казвам сега: Езикът е мъчна работа, тя не е лесна работа. За да произнесеш една дума, се изисква голямо вътрешно спокойствие на духа. Онова, което произнасяш, не трябва да произведе смущение. Та казваш: „Тогава, хиляда лева. Ами ако не дойдат?“ Не трябва да разваляш, тогава ти не живееш в един разумен свят. Казвам: Ако вие сте цар сега и турите подписа си, от банката хиляда лева няма ли да ви дадат? И десет хиляди, и един милион няма ли да ви дадат? Ако

вие в дадения случай живеете в един разумен свят, казвате, че сте създадени от Бога – от Бога сте създадени, и ако вие действувате съобразно с Божия закон, няма ли да ви дадат, ако вие поискате хиляда лева? Ще ви дадат, щом като живеете в един разумен свят. Ще искате разумно. Ни най-малко няма да злоупотребите и да излезете из разумния порядък на нещата. Казвам: Щом сте в един порядък на хората, всяка една дума си има вътрешен смисъл. Ако няма раздвоение на вашето съзнание, много от вашите нещастия, които имате, ще изчезнат. Може в един ден, в една седмица, в една година, две, три, четири да изчезнат. Вие седите и казвате: „Какво ще бъде нашето бъдеще?“ – Каквото мислите, каквото чувствувате, както постъпвате, такова ще бъде и вашето бъдеще. Сега, може да кажете, че човек може да бъде много учен. Не, той трябва да има самосъзнание, най-първо да направи онова, което е възможно. Да направи най-малката възможност. Сега, според вас, коя е най-малката възможност? От кое трябва да започнете? Един музикант откъде трябва да започне? Какъв е законът за поставянето на струните на цигулката? Те са нагласени на квинти. Има три тона. Числото четири е разликата. Сега, какви са били съображенията на онези, които [са] направили цигулката, защо турили на квинти. Съвременните философи имат известни съображения. В съвременната наука има една изкуствена страна, когато ни представят тоновете, влизаме в един ограничен свят. Изучават само количествено трептенията на тоновете, още не ги изучават органически, [а също и] силите, които съдържат вътре. Количествено схващат правилния тон. Я ми дайте тона ДО. Всеки човек има по един камертон. Вземи тона, нищо не значи, че си го взел половин тон по-ниско или по-високо. /Учителят изпя СОЛ, ЛА, СИ, ДО. /Вземете сега ФА диес.

[В] езика, с който хората си служат, са определени думите. Сега изучават количествено езика, те не изучават качествено думите.

Никой не държи сметка за онези думи, които казва. Христос казва: „За всяка празна дума ще дадете ответ в съдния ден“. Нямате право да свирите, каквото искате; нямате право да говорите, каквото искате; нямате право да постъпвате, както искате. Всяко нещо трябва да бъде разумно. Свободен си, можеш да кажеш каквото искаш, можеш да кажеш хиляда думи, но ще носиш лошите последствия. Много цигулари, като свирят, те си създават своето нещастие. Те свирят шлагери. Няма право да свирят шлагери. Никакви шлагери, защото природата не търпи шлагери. Тя има толкоз дисонанси, трябва да ги поправа. Ти дисонансите ще трябва да ги поправяш.

Сега, аз искам да ви наведе на свободна мисъл, ни най-малко не искам да кажа, че това е криво, онова е криво. Този живот е добър. От този живот по-добър няма. Този живот го наричам неразбран живот. Ние сме в неразбрания живот на природата. Все търсим причините вън от нас. Всеки казва: „Лош е светът. Не свирят хубаво“. То е така, че е лош светът, лош е. В какво седи лошавината? Живеем в един неразбран свят, вземаме повече, даваме по-малко. – Няма правилна обмяна. Не трябва да сме скържави, свири ти човекът, плати му. Плати толкова, колкото струва пеенето. Ако на мене добре [ми] свирят, оценявам сто лева. Ако са двама, трима, четирима, петима, десет души – тогава хиляда лева. Колкото повече души са, повече струва. Като мине някой [и пее], казвам: „Сто лева, толкова оценявам твоето пеене“. Музикантите, като свирят количествено, колкото схващам, толкова плащам. Той иска да му платя за цялата музика. Ако са сто души, по сто лева, десет хиляди лева. Ако дойдат 20 души, тогава – две хиляди лева. Колкото повече хора, толкова повече се плаща. Музиката не е ограничена, тя много струва, но всеки колкото я оценява, толкова да плати. Аз нямам право да свиря някому, че той да ми даде две хиляди лева, десет хиляди лева. Той ще ми плати толкова, за колкото [е] разбрал. Той не може да не ми плати. Ако идете при

един, който е болен, има ревматизъм, като му свирите [и оздравее], веднага човекът ще ви даде 50–60 лева. Ако свиреха двама или трима музиканти, като свирят, ще даде 150 лева. Вие седите всички и сте недоволни от този живот, който имате. Какъв е изходният път? Казваш: „Лош е този свят“. Тогава, всички хора, между които живеете, и те не разбират живота, и ти не разбираш, и всички минавате за учени. Казвате: „Човек така не трябва да мисли“. Как трябва да мисли? „Така не трябва да постъпва!“ Как трябва да постъпва? „Ние трябва да свирим“. Как трябва да свирим? Онзи, който разбира, ще свири по един начин, който не разбира, ще свири по друг начин. Може да свириш. Казва: „Млъкни, стига си търкал тази цигулка“. Някой [свири] на пианото; [другият казва:] „тан-тун“.

Ще ви приведа един анекдот за един българин в Русия. Един български студент учи за изпит. Та, в къщата, в която живее, има ученичка от консерватория и цял ден свири, че студентът не може да се занимава. Чуди се какво да прави. Мисля, че това станало в Киев. Друг един българин казва: „Тя е лесна работа“. Един ден идва той с гайдата, че като надува гайдата, свири. Хазайката му казва: „Излезте от къщата ми, не ви искам парите“.

Тази певица снощи, и тя пъ според нейното разбиране. Аз ако имам нейното разбиране, не бих пял по-хубаво. Тя взема количествено тоновете, но този тон няма мекота. Някой, като свири, като вземе цигулката, колебае се, страх го е. Обикновено [насаме] някои свирят по-хубаво, [от другите се смущават] ще те критикуват малко, че не можеш да свириш. Ами че говорят, това е пеене. Ако ти не можеш да говориш така хубаво, мислено трябва да се говори. Или, всяка една работа, която започваш, трябва да бъде направена мислено. Сега и аз ще ви свиря. Някой път музиката, има[схващане], че е забавление. Класическата музика е забавление. Знае[те] какво значи забавление. В най-добрата смисъл – забавляваш някого. Забавление е,

[но идейното свирене е друго], защото, след като изсвириш класическата музика, би произвел ефект. Аз, като излеза, съвсем другояче ще мисля. Мен ми разправяше един познат, като свирила Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила „Сънят на живота“. Той казва: „Този момент, когато свиреше, бях готов да се примиря с целия свят“. И пак: „Такова настроение създаде!“ Някои свирят – никакво настроение, никакво решение не създават. Пееш, пееш – пак [си] на същото място. То е обикновеният живот; говорим, то е обикновеният живот. „Това да направим, онова да направим“, всичко какво Бог [иска], не виждат. „Ама да се обичаме“ – и остават пак същите. На другия ден пак: „Да се обичаме“. Някои хора, съберат се, и гледам, хората от толкоз години не са прогресирали – нещо извратено, нещо стеснено[има]. Няма така свободно да попеят. Да чукаш пипер в чутурата, значи, всичките хора да кихат наоколо. Не искам да критикувам, защото всинца ще кихате. Не искам пипер в чутурата, защото всинца ще кихате. Целта ми е да се обясни схващането на музиката. Всеки от вас има дарби. В музикално отношение няма двама души, които да имат еднакви схващания за музиката, които да имат еднакви дарби. Няма двама души да живеят еднакво. Всеки човек ще свири и ще пее, тъй както може да приложи. Радвай се на другите хора, както пеят. Може да се намират при неблагоприятни условия. Когато сте при благоприятни условия, пеете хубаво, когато сте при неблагоприятни условия, не пеете хубаво. Някой път има депресия. На другите не можеш да свириш, тогава мускулите се свиват, пръстите не вземат [тоновете], не мислиш. Депресия на мислите има. Или, някой път си направил някоя постъпка, тя препятства. Дай свобода на мислите. Чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Дай свобода! Да няма нищо да те смущава. /Учителят пее СОЛ. /Сега казвате: „Той взема криво тона“. Може да направите един опит със себе си. Не вземаш тона, но като ти покажат

една английска лира, как ще го вземеш; ако ти дадат 4, 5, 10 английски лири, все ще има известно трептение вече. Като гледа [човек] тия английски [лири], започва сърцето да трепери. Хайде един да изпее тона, ще му дам десет английски. Сега вие не можете да го изпее, понеже не вярвате в туй, което казвам. Казвате: „Учителят сега ме изпитва“ и не може да го изпее. Аз, преди да кажа на едного от вас, знаей какво мисли. Щом кажа, ти да повярваш. Природата и тя казва, но щом ти не повярваш, и тя се оттегля, нищо не дава. Казвам: „Ще ти дам десет английски“. Той се колебае, нищо не давам. Човек да повярва в онова, което кажеш. Щом не повярваш, свършено е вече. Природата казва: „Десет английски“. Ти се колебаеш. Тя веднага отменя. Следният път – друго. Като отмени, много време се минава. След като отмени, може да мине една минута, час, два, три. Тогава законът е: [При] всяко побуждение, което имате, не се колебайте. Някой път вие имате известни побуждения да направите нещо, вие отлагате, казвате: „Няма да го направя“. Щом ти се вдъхновиш от нещо, направи го, за предпочитане е да го направиш, отколкото да го отложиш. Сега, вие все отлагате, отлагате. И сега има безброй неща, които вие сте отложили. Като погледнеш – това си отложил, онова си отложил, мислиш, че някога ще имаш благоприятни условия. От тези по-благоприятни условия не могат да се дадат на човека. Ако ви дадат бъдещите условия, какво ще направите? Да кажем, ако сега ви дадат най-хубавата цигулка, какво ще направите с нея? Имате най-хубавата цигулка, която има [цена] десет милиона [или] двайсет милиона. Един гениален музикант с една обикновена цигулка ще изкара 20 пъти повече. Онези, които не са се упражнявали, и най-хубавото да им дадеш, не могат да го използват.

Парите ходят само при онези, които мислят, имат едно сърце, в което ангелите живеят. Казва: „Нас не ни трябва богатства“. Христос

казва: „Събирайте богатства, които нито крадец може да ги вземе, нито молец може да ги разяде“. Не събирайте тук, дето могат да ви оберат. Казвате: „Обраха ме, всичко отиде“. Тури богатството там, дето не могат да те оберат. Човек трябва да има злато. И богатството зависи от златото, което е в неговата мисъл, от златото в неговите чувства, от златото в неговия организъм. От там зависи богатството. Ако вътре няма злато, законът е същият. Тая храна ползува, от която можеш да извадиш потребната сила – тя е полезна. Може да имаш пълен хамбар, ако имаш развален стомах, какво те ползува?

Тогава да вземем два тона: ДО, МИ и СИ, РЕ. */Всички пяхме ДО, МИ, СИ, РЕ, после СОЛ и т.н. / Учителят свири и пее: „Добре мисли“. /* Тук има един дисонанс. Какво трябва да турим вместо „добре мисли?“ – */„Право мисли“. /* – „Добре“ е качество. „Мисли, право мисли!“

Ставай рано, когато зората се пуква! Ставай рано, когато зората идва и слънцето изгрява. На кревата да не те завари, под юргана. Защото всичките нещастия в света стават под юргана. Падне някой камък на гърба, под юргана си. Стане някоя работа неуместна, под юргана си. Затиснат си. Природата те туря на кревата да учиш изкуството как да преодоляваш мъчнотиите, да се завиваш с него и да знаеш как да манипулираш. Всичките мъчнотии да ти бъдат като юрган, да се завиваш. Затова имаш юрган. Ангелите нямат юрган. Ще бъде смешно един ангел да спи под юрган, да се завива. Ама вие дотогава, докато сте под юрган, то е наука. Щом свършите това учение, няма да има юрган. Казва: „Моят юрган се е протрил, овехтял“. Бих желал да имате нови юргани, копринени. Но трябва да научите урока да манипулирате с юргана. */Учителят пее: „Ставай рано, когато слънцето изгрява. Не чакай слънцето да ти се заканва. Не чакай слънцето да те вдига. Не чакай слънцето да ти се заканва. То няма такъв обичай, да се заканва“. Учителят пее: „Ставай рано, не се потривай. Ставай рано, шапката си добре отривай. Ставай рано,*

уроците си добре учи“. / Тук има един дисонанс. /Учителят пее:
„Ставай рано, уроците си добре учи“. / Ха, тук има погрешка, как да я
изправим? /Учителят пее: „Ставай рано, уроците си добре учи“. / Сега
сме по-близо до правилното пеене. Има един, на когото трябва да му
пеем. Той е аристократ. Като пееш, той разбира. Че ще му кажеш
така: /Учителят пее/ „О, господарю, на който толкова години съм
добре служил, днес ти ще ме чуеш и ти ще ме разбереш. Искам с тебе
да си поговоря. Думите ми трябва да разбереш, да не би да стане
някоя случка, криво да ме разбереш“. Като станеш, да пееш вътрешно.
Ако той не разбира, ти нему ще пееш. Щом пеете, всичко върви. Той,
като разбира, всичко върви. Щом не пеете, недоволен си, болен си,
какво не става. Щом се примириш с него, всичко става. Сега ще
живееш, ще пееш, както разбираш. /Учителят пее: „О, господарю!“/
Ако ти имаш един господар, когото обичаш, как ще му изпееш?
Господар е женска форма в природата. Тази е от женските форми.
Това [не] е мъжка форма. Г-то е майката, Бог е силен. Той, Който носи
товара на света. При Г-то товарът е турен отпред, да мислиш как да го
носиш. Това са знаци.

Силата на един музикант в какво седи? Някой път ние засягаме
силата на знанието. Умът ни може да се подобри само при едно добро
разположение. Всякога трябва да имаме светли мисли. Тия думи,
които употребяваме, трябва да са еднозначущи, да вярваме в тях. Във
всяка една дума [да има] онова, което искаш да постигнеш; трябва да
избираш думи, в които да вярваш. После, никога не предприемай
нещо, в което можеш да се съблазниш, сам да се обезсърчиш.
Избирай нещата, които можеш да постигнеш. След като [ги]
постигнеш, може да се роди обратна реакция в тебе. Пееш, не си
доволен. Бъди доволен от онова, което в даден случай правиш. Не
съжалявай, че си направил една постъпка; не съжалявай, че правиш
нещо. В следния момент ще направиш по-хубаво. В дадения момент

имай предвид следния момент, гледай да е по-хубаво. Аз съм пълн вътрешно. Направеното е направено. Следния момент имай всякога пред вид да се направи по-хубаво.

Сега, как беше песента? „Приятен е животът със светлината“. Изпейте я. */Всички изпяхме тази песен няколко пъти. /* Всичката мъчнотия на тази песен е на „-ната“. Всичките онези области в пеенето, те са съединителни. [При] всяко противоречие, щом имате завършена форма, нищо не можете да направите. В музиката, ако имате завършени форми, нищо не можете да направите. На земята една форма, за да прогресира, не трябва да бъде завършена.

Снощи на концерта имаше един пасаж, също като на една от нашите песни. Мотивът го има, но няма разрешение. Не всеки мотив в съвременната и в класическата музика има разрешение. В сегашната музика няма завършени форми. Запример, вие считате, че трябва да се завърши там, отдето е започнала. Ни най-малко не трябва да се завърши на същото място. Защото, ако се качваме нагоре – оттам, отдето сме започнали – ще завършим малко по-нагоре. Но ако слизаме надолу – оттам, отдето сме започнали – ще свършим по-долу. По-горе и по-долу – то е посока на музиката, във възходяща или в низходяща степен. Но всякога един пасаж в музиката трябва да дава място на следния пасаж, който следва. Пасажът, който снощи приличаше на нашата песен, е от песента „При всичките условия на живота“. Там имаше един пасаж, който мяза на него. Те го повтаряха няколко пъти.

А пък в живота не само трябва да почнеш добре, но трябва да завършиш някъде. Да кажем, ти произнасяш думата „обичам ви“. Музикално как ще го кажете, как ще го изпеете? Не лично, но в безлична форма. Няма безлична форма, но форма, в която да няма две мнения. „Аз, – казва, – обичам себе си. Обичам мене си. Има някого, когото обичам. Понеже се проектира на екрана, мене си обичам;

понеже го виждам отвън, и него обичам“. То е закон. Ако така разбираш, то е право. Ако мислиш, че обичаш някой човек, то е неразбрана работа. Как ще го обичаш? Какво ще му обичаш? Очите може ли да се обичат? Как ще се обича лицето? Не може да се обича. В какво седи обичта? В даден случай обичта в какво седи? В закона на обичта дава ли се или се взема? – *„И дава, и взема, обмяна има“*. / Обмяната е правилна. „Обичам те“ – да те виждам всякога в мене и вън от мене. Сега на вас аз бих изпял така. / *Учителят пее: „Обичам те“*. / Малко църковно, нали? Как ще бъде нецърковно? „Обичам те“. Как ще бъде нецърковно „обичам те“?

Всяка дума трябва да има съдържание. Обръщайте внимание на съдържанието на думите. Не се заблуждавайте с онова, което имате. Дотогава, докогато ти си недоволен в себе си, ти не разбираш съдържанието на думите. Недоволен си, защото ти е криво разбирането на живота. Нито един от вас не е изпълнил онова, което природата иска от него. От какво ще бъдеш доволен? Можеш да бъдеш доволен от онова, което си направил. Ако аз мога да помогна на целия свят, ще бъда ли недоволен от себе си? Аз много работи искам от света. Кое е прочутото дело, което сте направили досега? Какво сте направили? Един ангел, като слезе на земята за един ден отгоре, най-малко на един милион ще помогне. Вие на колко хора може да помогнете? Един ангел, след като направи доброто на един милион хора, той счита, че е направил едно малко добро, че е дал стотина лева назаем някъде. Запример, вие имате доста дарби. Може да се спрете някъде, да изпеете една песен. Дали ще се спрат хората да ви слушат? Спрете се и само за опит изпейте някои [песни], и вижте колко души ще се спрат да ви слушат. Спрете се на три-четири места и пейте – да видите колко хора ще се спрат да ви слушат. После ще имате ясна представа, доколко вие [сте даровити]. Казва: „Какво си се спрял да кряскаш?“ Щом пееш [хубаво], после ти кажат, че си доста

даровит, да идеш в музикално училище, глас имаш, хората разбират, талант имаш.

Казвам: Най-първо трябва да имате ясна представа за силата на думите и не употребявайте думи, които не са на място. Вие сега искате да ми кажете, че ме обичате. Ако искате сега да ми покажете, че ме обичате, свършена работа е. Казва: „Аз го обичам“. Че смисълът на живота е в обичта. Ти обичаш – живееш; не обичаш – умираш. Казва: „Аз не искам да обичам“. Ще умреш. „Искам да обичам“. Ще живееш. Тогава, какво искаш повече? Щом искаш повече, то е от лукаваго. Щом обичаш, равноценното на обичта го имаш. Повече е от лукаваго. Казвате: „Аз го обичам“. Че ти, щом го обичаш, вършиш волята Божия; щом не го обичаш, ти не вършиш волята Божия. Радвай се, че вършиш волята Божия, на Него ще служиш. Ти се радвай, че вършиш волята Божия, обичай го, нищо повече! Защо го обичаш? Да вършиш волята Божия, то е правото разбиране. Вие разбирате това, което не е. Не само вие, но навсякъде, където и да идете днес в света – и в Америка, и в Англия, – навсякъде хората търсят да ги обичат. После търсят една заплата от хиляди. Пък ти, като обичаш, ще имаш. Другите неща са лихва, отпосле ще дойдат. Човек, който обича, след време ще дойде тринайста заплата. После у вас се заражда ревност. Какво е ревността? Едно състезание между хората. Големите цигулари може да се ревнуват, че единият свири похубаво. Двама учени може да се ревнуват, две майки може да се ревнуват, навсякъде има ревност. Оставям ви сега да разсъждавате върху думите „обичам ви“. Да видим какво ще разберете. Постоянно повтаряте[„обичам ви“]. Най-после не знаете кого да обичате. Всички търсите да обичате някого в света. Ако досега не сте обичали, че от сега нататък. Ако досега не сте го намерили, – не че не сте го намерили, но вие се съмнявате. Всичкото седи във вашето съмнение вътре. Вие не сте доволни, погрешката е там. Нито един от вас не е

доволен от онзи живот, който сега имате, нито един не е доволен от ума, който има, от сърцето, което има. От нищо не сте доволни, което имате сега. Какво очаквате за себе си? Вие имате чужда представа. Виждате някой човек, казвате: „Той е щастлив човек“. Той ни най-малко не е щастлив. Той е като вас. Онова, което имате, обичайте, за в бъдеще ще ви се даде нещо повече. Ако вие не можете да обичате Бога за онова, което сега ви е дал, как ще Го обичате за бъдеще. Когато ще ви даде повече, тогава ли ще Го обичате? Сега ви е дал повече, отколкото вие заслужавате. Вие се извинявате, че не сте достатъчно силни, че не сте умни, не сте добри. Те са посторонни работи, те са човешки работи. Много погрешна идея е това. Да обичам Бога. След като отворя очите, гледам онова, което Той [е] направил. Аз сега Го обичам. След като отворя ушите си, чувам новите работи, аз Го обичам. Като тръгна по земята и се радвам, че мога да ходя, аз го обичам. Като започна да работя и се радвам на работата, аз Го обичам. Дали работя, дали ходя, дали слушам, дали гледам, аз Го обичам. И като ям сладко, пак Го обичам. Щом съм доволен от яденето, обичам Го. Щом не съм доволен от яденето, не Го обичам. То е вътрешно разбиране на живота: да бъде човек доволен. Казва: „Как мога да бъда доволен?“ Да кажем, ти си направил като този президент, носиш куркоя на един богат човек, даде ти 12 лева. Вие ще ги хвърлите на земята. Занесете му го, дайте картичката си, тогава ще кажеш: „То е в мене една черта: аз нося и без пари, и съм доволен“. Защото, ако нищо не ви плати, ще бъдете доволни, но ето какво е, аз ще му кажа така: „Ще ми платиш толкова, колкото струва куркоя, толкова за носенето ще ми платиш. Един куркой колко струва?“ – „150 лева“. – „150 лева и за носенето“. Десет лева струва – десет лева за носенето. Един лев струва – един лев за носенето. Според мене, нося ти един нотен лист, той струва три лева и за носенето три лева ще искам. Ако пренеса един нотен лист, няма да искам повече от три лева. Ако каже:

„Много“, тогава – даром. Или толкова, колкото струва, или даром. Нищо повече. Даром данося, и три лева да взема, за мене [е] все едно и също нещо. Една мярка е. Никога не искай един човек да ти плати повече, отколкото предметът струва. Щом не иска да ти плати, тогава от тебе – даром. Свириш някому или пееш, колко трябва да ти плати? Колко струва едно пеене? Някой ме кара да му пея, той ме кара да мунося коркоя. Представете си, че пее една първокласна певица, колко трябва да ѝ се заплати? Не се пазари, тя дойде при мене и започна да пее. Кажете ми, колко трябва да ѝ платя? Колко трябва да ѝ платя в дадения случай, та да бъде доволна тя? Ако пътува от странство, ще ѝ кажа: „Колко ти струва билета за идване и връщане?“ За хотел колко ѝ трябва, после – джоб параса да имаш. Колко трябва да ѝ платя? Ако иде от Париж, пътува в първа класа, колко струва един билет първа класа от Париж дотук? – Пет хиляди лева. И пет хиляди лева за връщане – десет, за хотел – две хиляди и джоб параса – осем хиляди. Всичко – двадесет хиляди. То е вече за една първокласна певица. Ако един от вас пее, колко трябва да му се плати? В природата има един правилен начин за плащане. За бъдеще трябва да го изучавате. Мислите, че ако дам 20 хиляди, е много. Не е много. То е едно утощение на един американски богаташ. Американците, които имат много пари, 20 хиляди за един обед дават. Че съм дал на една певица 20 хиляди, то е един обед американски, един обед на един милионер. Че сега милионерите толкоз плащат за един обед, повече от 20 хиляди не плащат. Но да оставим.

Всякога преценявайте думите. Вярвай[те] в туй, което говорите. Научете се да вярвате. Коригирайте вашата вяра. Всяко нещо, което кажете и не вярвате, то е едно прегрешение.

Сега, ако кажа на одного от вас да изпее една песен за 20 хиляди лева, може ли да изпее? Не вземайте в буквален смисъл. Ако вие идете някъде с това убеждение, 20 хиляди ще ги имате. Дали този, на

когото пее, ще ви ги даде, или друг, но него ден вие ще имате 20 хиляди лева. Нищо повече.

Тайна молитва

14. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27. XII. 1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ДВАТА ВИДА ПЕЕНЕ

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Човек по някой път е зает с малките работи, които препятствуват да научи големите работи. Малките по някой път препятствуват да види големите. [Един] прост пример: Може някой път[нещо] да е толкова близо до очите ви, че да не виждате нищо пред себе си. Да кажем, може да се запитате: Как е възможно едно ваше желание – нещо конкретно, материални са желанията на човека, може толкова близо да е в съзнанието на човека, че той да не вижда надалече. Виждаш предмета, но над предмета не виждаш какво има. По някой път вие трябва да се наблюдавате, да видите колко човек е особен. Като психическо същество е много особен. Вие по някой път сте двойнствени и тройнствени в своите прояви. Едно същество има във вас, което се гневи, иска да ви направи пакост, иска да счупи нещо, да запали света. Да покаже на всичките хора, да ги изпоплаши. Друго същество във вас казва: „Недей, чакай, не бързай да правиш това нещо“. Боят се вътре. Някой път казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“ Човек може много работи да направи. Човек може да запали цялата земя. Възможно ли е? Не е мъчно да запалиш цялата земя, да я изгориш. Ако цялата земя беше направена от сухи дърва, като запалиш една кибритена клечка и можеш да запалиш цялата земя. Отиде, ще запалиш света. Като запалиш, хич няма да мислиш за последствията. Казва: „Каквото ще“. После той може да бяга, но казва: „Да става каквото ще“. Той не мисли, той прави изключение за себе си, другите хора туря вън, а за себе си прави изключение. Казва: „Мене не ме засяга“. Пък него ще засегне най-първо. Или някой път

иска да даде голяма тежест на себе си вътре – удари върху масата с ръката, че го заболи ръката. Той мисли като удари: „Знаеш какво може да направя?“ Като удари, рече: „Ех, много боли“. Защото всяка мисъл, която може да се проектира във вас, [ще ви засегне]. Проявите на психическия свят са малко особени.

Вие имате понятие за количествените числа. Едно психическо число има малко по-други свойства. Ако направиш капан с едно психическо число, ти сам ще паднеш в капана. Пръв ти ще отидеш в капана, който си го турил. Казвате: „Как може тъй?“

Мисля, в Казанлъшко, явила се мечка. Един направил мечи капан, казва: „Ще хвана тази мечка, дето яде; телета, волове тя ми открадна“. Турил капана дето мечката минава. На другия ден неговото магаре се хванало в капана. Той иде отдалеч и казва: „Хванала се мечката, сега ще ѝ кажа“. Отива, неговото магаре се хванало.

Във всичките работи вие виждате лошите последствия. Тях ги наричат наследствени черти. Всяко нещо, което направиш – и зло, и добро – се връща при тебе. То е много хубаво. Всяко нещо, което направиш, ти си първият, който ще опиташ плода. И доброто, и злото ще опиташ сега. Няма какво да ви се доказва. Има неща, които и да ви се доказват, остават неразбрани. Какво ще доказваш на един спял човек, който не вижда, какво е светлината? Ти може теоретически да доказваш трептенията, но той ще каже: „Не разбирам тия работи“. Той трябва да е виждал тялото, да има едно малко понятие [за него], тогава можеш да доказваш. Известни духовни неща не можете да ги разберете, ако нямате опитност. Онова, което ще ви разправам, трябва да сте опитали, да имате едно малко понятие, микроскопическо понятие. Ако нямате, то е привидно, хич не го бутайте. Ако го буташ, опасна работа е. Духовния свят, ако го буташ, ще си намериш цяла бела. Всяко място, дето бутнеш – взрив; взрив – като някои химически

вещества – като бутнеш, отиде. Там като отидеш, навсякъде е написано: „Не бутай! Не бутай! Не бутай!“ Казва: „Учи! Учи! Учи!“ – Не бутай, нищо повече. – „Защо да не го бутам?“ – Не го бутай! Казва: „Учи! Не бутай!“ Сега, от гледището на земния живот, казвате: „Защо да не бутам?“ Нали знаете, малки деца като бутат бомби, остават без ръце, без крака. Някое дете намери някоя бомба, човърка и отиде. Има малки капсули – като бутне, като се запали динамитът, отиват ръцете, откъсват се. Навеждам тия примери, искам да ви покажа: Вие някой път сте изложени на опасности. Не е хубаво да ви разправам тия опасни работи. Тогава ще започнете да се боите от себе си, да се безпокоите. Най-първо, духовния свят трябва да се проучи много добре. Трябва да се запознаете със законите. Има много неща, които са от другия свят. Вие не може да търпите. Ще търпиш, не бутай, не си туряй крака напред и назад. В този свят имаш право да си туряш крака напред и да го вземеш назад. Там казват: „Не си туряй крака напред! Защото, като го туриш напред, назад не можеш да го вземеш“. Затуй ще си установен – като туриш веднъж крака, отиде. – „Ама ще се върна назад“. – Мъчна работа е да се върнеш назад. Затуй ще мислиш като вземеш първата крачка, защото връщане няма назад. Казваш: „Да се върна назад“. Тук, на земята можеш да се върнеш, там не можеш да бягаш. Напред има огън и назад има огън. Сто пушки има отпред, а отзад има двеста. Ти ще се намериш в един свят, дето отпред ще те стрелят сто пушки, а отзад двеста. Следователно, ти ще вървиш напред. По-голяма възможност имаш да останеш жив, ако вървиш напред, отколкото, ако вървиш назад. Назад куршуми има. Всички все се окайват, казват: „Направих лоша погрешка, защото връщане назад няма“. Сега, вас ви трябва учение. Трябва да изучавате силите на духовния свят. Те носят едно голямо благословение. И онези, които не знаят, [като отидат там], много малко ще научат; които не знаят, може много да пострадат. Трябва да се познават

силите на духовния свят. Опити там няма. Всеки опит трябва да даде своя резултат. Всяко нещо трябва да е добре обмислено. Не можеш да правиш, каквото искаш. – „Аз съм свободен да правя каквото искам“. Като правиш каквото искаш, ще се намериш отвън. Вие се чудите. Едно същество като Адама, което Бог направи, Той го нарича „чадо Божие“. Адам каза: „Може да направя това“. Направи, яде от плода. Много малка погрешка направиха и двамата [с Ева], откъснаха една ябълка от дървото, и хайде, вън от училището, вън от рая. Турят на вратата един ангел да пази, да не ги пуща. Казват им: „Навън!“ И досега вие седите и плачете навън. Всички сте от изпъдените. Вие не сте изпъдени. Но вашият баща – за една погрешка. Вие, като правите добро, ще можете да влезете в рая. Вие искате да бъдете щастливи. Как ще бъдете щастливи? Баща ви, който ви е родил, не е щастлив, вие сега, синовете искате да бъдете щастливи. Баща ви и майка ви болни, вие искате да бъдете здрави. То е невъзможно. Виждам всички ония хора, които на земята искат да оправят своя живот по своему. Виждам всичките опити на земята, отваряни са войни да се биете за свободата. С хиляди войни са водени с идеята да се освободи човек. Коя война е донесла свобода? Евреите воюваха с онези народи в Ханаанската земя, но те само станаха роби. Ханаанската земя стана обещана заради тях. Като влязоха в тази Ханаанска земя, евреите имаха най-големите беди постоянно. Като влязоха в Ханаанската земя, един цар ги плени, хайде, във Вавилон ги закара. Персите, римляните ги разпръснаха по целия свят и ги задигнаха от Палестина. Казват: „Нали Господ ни обеща тази земя?“ Те не разбраха какво нещо е обещание, какво нещо е обетована земя. Обетованата земя е в човешкия ум. Трябва да знаеш да живееш с ума си. Човешката мисъл е обетованата земя. Всичко ясно трябва да бъде. Казва: „Не зная. Че знае ли човек в даден случай?“ – А не знае ли законите? Няма прегрешение, което човек да не знае. Простият

пример: ти бутнеш киселината. Можеш да кажеш: „Аз го опитах, не го знаех“. Още с обонянието можеш да познаеш, оцетът има киселини. Всяка храна има свой дъх. Казваш: „Няма нищо“, ти усещаш този дъх тежък. Казваш: „Чакай да опитам“. Като бутнеш малко с езика, показва какво е. Като ядеш малко от единия край, казва: „Не бутай тази храна!“ Нищо повече. Нито мирисът е мирис, нито вкусът е вкус, нито последствията. Най-после казваш: „Що ми трябваше?“ Ял си вече, свършено е. Казва: „Сега какво?“ Тогава в духовния свят дават рициново масло. Там ще ти го дадат, че нищо няма да остане от това, което си ял, всичко ще се изхвърли навън. След туй, като изхвърлиш, ще те накарат да го очистиш. Голямо противоречие в живота [е], някой път дето сте недоволни. Аз като виждам хората, те сега не са доволни от живота, казват: „Мене ми вече дотегна“. За да се освободиш от тези нечистотии, трябва да вземеш рициново масло. Там, като вземеш, може с години да повръщаш – десет, петнадесет, двадесет години. Таман повърнеш, пак чистиш, пак повърнеш, пак чистиш. Казваш: „Дотегна ми този живот“. Сега пък дошъл, не мисли нищо. Той си намислил да кръшне някъде, да се освободи. Самоубийството, например, е един начин да излезеш от затвора. Понеже тялото е затвор. Казва: „Да пробия дупка отнякъде, да изляза из тая дупка навън“. Пък в този духовен затвор и капани има. През която и дупка да излезеш, в някой капан ще влезеш. Там е по-лошо, отколкото в затвора. Отдето можеш да пробиеш дупка, се един капан е турен. Излезеш от затвора, влезеш в десет пъти по-лошо място, отколкото в затвора. Затуй пише: „Не излизай от затвора“. Защото, ако излезете, десет пъти по-лошо ще бъде. „Не излизай из затвора“. – „Какво да правя?“ – Докато не те пуснат, стой в затвора. Ако ти разбере главата – [добре], ако не – ще учиш урока си. Ако не учиш, ще те учи животът. Та тия, големите противоречия, които изяснявам, то е като на децата. Научно като разберете, ще видите,

колко трезво човек трябва да живее. Отличен свят е [духовният]. Има един свят, в който лесно стават работите.

Ти направиш някое петно някъде. И в духовния свят има киселини, които чистят тия петна, но се продават само на една аптека. На едно място има една аптека и трябва да платиш много скъпо за тази киселина. Ще дадеш всичкото си имане, каквото имаш, че да останеш без нищо. Този цар ще очисти всичко, но всичко трябва да дадеш. Не като теб, да вземеш за малко. Като отидеш там, в аптеката, скъпо е лекарството. Затуй човек трябва да бъде много внимателен, защото има лекарство, което само веднъж можеш да вземеш. Туй, което наричат в духовния свят разкаяние, то е купуване на този цар. Сега някой път хората отиват, но не им дават цар. Каквато е цената, такова е лекарството. Ако дадеш всичкото си имане и останеш без пари, лекарството е на място. Или казано другояче: Докато ти не се откажеш, [не се] отречеш да правиш погрешки, ти не можеш да бъдеш свободен от погрешките. Докато не се откажеш от погрешките, не можеш да бъдеш свободен. Докато не се решиш да правиш добро, не можеш да го придобиеш. Докато не се решиш, ако не се колебаеш, не можеш да придобиеш доброто. Без никакво колебание когато си, доброто ще дойде. Ако решиш, но същевременно има едно малко колебание или раздвояване на съзнанието, не можеш да поправиш погрешките, с тебе ще вървят всякога. Нали вие искате да бъдете адепти на новото учение? Казвате: „Аз светия няма да бъда“. Всички мислят, че като станат светии, е голямо нещастие. По-голямо нещастие за хората няма от това положение, в което са сега. За хората по-голямо нещастие от сегашното няма. [И то] благодарение [на това], че хората правят много работи и не мислят. Отъпяло е в тях духовното обоняние. После, духовният вкус в тях е отъпал. Гледам, престъплението се увеличило, обонянието се намалило, вкусът се намалил,

чувствителността за последствията се увеличила. Сега обратният процес трябва: трябва да се увеличи обонянето, да стане десет пъти по-силно. Вкусът, и той трябва да стане по-силен, тогава да се намали чувствителността за последствията. Или другояче казано: Човек трябва да бъде крайно разумен. Под думата „разумност“ ние разбираме всички ония чувства, с които може за опитае една противоположност в света, силите, които имаме. Да бъдем така чувствителни, че отдалеч да знаем, какви ще бъдат последствията. Казва: „Това нещо не е за мене“.

В България само веднъж ми се даде един случай. Минавам покрай едно място, няколко деца играят, разиграват един голям паток. Като мечка го разиграват. Нанизали на един конец царевични зърна. Този паток нагълтал зърната и конца с тях. Децата хванали конца, той се изправил горкият, изпъкнали [му] очите, отворил уста. Децата се смеят наоколо, той седи така. Минавам аз и казвам на децата: „Какво правите? Учите този паток? Кога ви [е] станал ученик? Колко пари ще вземете за него да го пуснете?“ Казват: „Да му дойде умът, още веднъж да не гълта“. Той седи горкият. Де е знаел той. Той не вижда, че зърната имат нещо, което ги е скачило, че всяко нещо не е отделно. Тогава да може да се справи някак, [но сега] не знае. Той не може да си представи, как е възможно тия зрънца [така] да са скачени, че да не може да ги отдели. Той мисли, че като ги нагълта, ще може да ги отдели. Той не знае как са свързани. Хората, като направят погрешка, то е житно зрънце, първо, второ, не виждат, че има нещо помежду им, което ги свързва. Като направиш десет[погрешки], ти си в положението на този паток, ти не можеш да бъдеш свободен, държи те дяволът. Ти съжаляваш, че си гълтал. Желанието да вкусиш не е лошо, но де е сега погрешката? – Незнанието за последствията на нещата. Сега, вие ако сте на мястото на този паток, какво ще направите? Ако на земята има един живот

без съблазни, тъй както живеят хората, какви ще бъдат резултатите? Какъв ще бъде животът без никакви съблазни?

Представете си сега – едноизмерно същество живее над моя молив. Туй същество в този свят ще има едно понятие, че съществува само една права линия – има едно измерение. Туй същество ще подразбира, че може да се движи напред и назад. Други посоки – вляво, [вдясно], надолу, нагоре, за него не съществуват – такива идеи то няма. Казва: „Тук е един строго определен свят, има две посоки на движение, напред и назад“. Представете си, че аз съм един маг на този свят. Ако този молив го направя по-дебел, разстоянието на това същество ще се намали. Ако направя молива два пъти по-дебел, понеже неговият свят влиза вътре, нали разстоянието ще се намали? Ако молива го направя два пъти по-дебел, колко ще се скъси дължината? – /„Два пъти“. / – Туй същество ще забележи, че се явява някакво препятствие – светът се е скъсил, условията са се изменили, не са така благоприятни. Скъсило се е това пространство. Представете си, че молива го правя два-три пъти по-тънък, продължава се, нали разстоянието се увеличава? Най-после, ако този молив го направя като конец, той ще стане много дълъг – единият и другият край ще бъдат далеч един от друг. Как ще си обясни това същество, че неговият свят се е продължил? Неговият свят, сам по себе си, може ли да се продължи? Правата линия, този неизменен свят, има ли в себе си възможност сам по себе си да се продължи? – Няма. Защото на другите измерения, на измеренията на широчината, на неговата дебелина като тяло от този материал, се дължи разширението на този свят. Това същество мисли, че разширението на света, продължението на този конец зависи от самия конец, когато в самия конец няма тази възможност. Как мислите, може ли вие да продължите една права линия? Не може, не може по никой начин да [я] продължите. Тя е установена. Ако може да я продължите, вие сте в друг свят. То е по

закона на второто измерение; по закона на третото измерение – може да го продължите. Правата линия има друга възможност. Има възможност, но не в едноизмерния свят. Вие мислите, че отсечката е част от правата линия. Във физическия свят може да направите каквато отсечка искате, но в същината на правата линия никаква отсечка не може да направите. Защото самата права линия е отсечка. Сега оставям неразбраните работи. Има неща, които са неразбрани.

Сега, представете си, че в първата октава вземете един тон, запример ДО. След всеки седем тона вие пак имате ДО. Да допуснем – първата октава, втората, третата, четвъртата октава вземете, дойдете до петата – не можете да вземете ДО. Понеже този тон не можете да го вземете, той не съществува ли? В едно пиано този тон съществува, слушате го, но не можете да го вземете. Дойдете до крайния предел на пианото и оттам казвате: „Вече не може“. Мислите ли, че повече тонове не съществуват, отколкото са тези в пианото? Представете си, че зная една клавиатура, която има 25 хиляди тона. Един орган или едно пиано с 25 хиляди клавиши. Колко октави ще бъдат? Значи, над 3 хиляди октави ще има. Ако можете да вземете всичките тия тонове, тогава може и на слънцето да ви слушат като пеете тук, на земята. Защото ще имате тия, късите вълни. В човешкия мозък, като изчисляват, има един орган, има една клавиатура с 25 хиляди клавиши. Сега в музиката има разработени около осем октави. И следователно, до де се чува гласът? Една певица като пее, се чува едва на 2–3 километра. Хайде, осем октави да кажем, се чуват на осем километра. Ако можете да ги изпеете тези осем октави, ще може да се чува гласът ви на осем километра и повече.

Сега вие не знаете какво нещо е мисълта. Когато мислиш върху един предмет и не можеш да го направиш, това не е мисъл. Аз как определям основния тон, аз, който съм се занимавал с философията на музиката. За да вземеш основния тон, ти трябва последователно да

вземеш тоновете, които съществуват на тази гама. То не са един, два, това са хиляди. Значи, последователно да можеш да вземеш всичките. Не можеш да вземеш основния тон, ако не можеш да вземеш правилно останалите тонове. Той е относителен тон. Сега няма да се спра върху числото 25 защо го вземам. То е число, което подхожда да обясня известна идея, вътрешния [и] смисъл. Казва: „Аз [вземам] един тон правилно“. Ти постепенно можеш да вземеш и другите. Ако можеш да вземеш осем октави, ти на ангелите концерт можеш да дадеш. И ангелите ще те слушат. Сега във вас се заражда желанието. Каква сила ще бъде това в човека. Пеенето е само метод в човешката мисъл. То е един от методите, за да мислиш правилно. Музиката е външната страна на човешката мисъл. Ти искаш да направиш нещо. Най-първо ще се опиташ можеш ли да пееш. Да кажем, ти искаш да станеш богат човек или учен човек, или архитект, или химик, или астроном, или някой гадател. Всяко изкуство, което завземаш да вършиш, то има особена песен. Ако можеш да пееш тази песен, ще можеш да постигнеш [успех]. Ако не можеш да пееш, тази врата ще остане затворена за тебе. И в духовния свят ако искаш да отидеш, ще научиш песента. Ако можеш да изпееш песента, ще влезеш; ако не можеш, ще кажеш: „Това не е за мене. Като изпея една песен, ще знаят какво изкуство може да изуча“. Това го давам само за изяснение. Вие ще кажете: „Много ограничен свят“. Не, определен е. Може да пееш – може да го научиш. Не можеш да пееш – не може да го научиш. Тогава ще кажеш: „Не е за сега“. Сега на земята, всичко става човек. И всичко става, и нищо не става. Колко гениални музиканти имате? Имате доста гениални музиканти. Но музиката е един начин, с който може да си послужите в живота. Индусите, които са проучили този закон, те имат известни мантри, известни малки пасажи, в които влиза една група от тонове, особена група от тонове. Той започва да пее, и докато пее, може да мине през най-опасните

зверове с тази музика. Нито един звяр не се опитва да му направи нещо. Ако този адепт престане да пее, той веднага ще хвъркне. Тия животни, като слушат песента, приятно им е. Минат и заминат. Ако той престане за половин секунда [да пее], в тях се явява онова, зверското, и отиде. Сега, не само тази музика съществува. И на дявола като пееш, в света има една музика, и той става кротък, и той слуша. Дяволът, като пееш, нищо не може да ти направи; като престанеш да пееш, тогава ще [те] изкушава. Той, като пееш, не те изкушава. Щом престанеш да пееш, тогава ще ти тури примка. Ти пееш и той слуша, безопасно е. Пей и не бой се. Питам сега, каква песен трябва да пеете там, дето всичките дяволи минават? Като минаваш там, дето мечките минават, ще пееш мечата песен: „Ой, мечки, мечки, който през вашето царство минава, всичко научава“. За всичките животни има песни. В човешкия свят те не могат да говорят, защото има други трептения, но животните в техния свят имат много елементарен език. Ако на техния език можеш да пееш, разбират, но трябва голямо слизване. По някой път, опитвали ли сте, в животните много рядко ще се пробуди трепет, може би половин секунда или четвърт от секундата, ще се събуди това, човешкото съзнание, и после пак заспиват, не могат да издържат. Едно животно да мисли, както човек мисли, то ще се пръсне. Животните съвсем елементарни работи мислят. Животното, като види човека, казва: „Едно по-голямо животно, и то като мен“. Спиш ли, мърдаш ли, то казва: „И той като мен“, мисли, че и човекът е като него. Гледа го, казва: „Мяза на мен“. То забелязва, че има разлика, но мисли, че е външно нещо. Различието е вътре, в строежа на човека. Туй, което човек мисли, на животното и на ум не му е идвало, на сън не му е идвало. И хиляди години да живеят животните, едва ли ще могат да разберат [човека].

Сега, да се повърнем към съществените работи. Казвате: „Знаете ли какво нещо е хубавото? Знаете ли колко неща хубави има?“ Се

таки трябва да имате туй понятие за хубавото. Казвате: „Той е ангел, светло е лицето му. Дрехата е бяла като сняг. Трябва да има някаква идея“. Ама хубостта на един ангел не седи само в мощната светлина и във външната страна, в бялата дреха. Красотата на един ангел не седи в бялата дреха и светлината. В ангела има нещо по-дълбоко от светлината – то е онова [свещено] знание. Един ангел може да пее. Всички са много добри певци.

Вие сега очаквате да станете здрави и тогава да пеете. Знаете, че здравето почива върху музиката. Дотогава, докато ти си здрав, ти си музикален. Щом престанеш да пееш в съзнанието, болестта вече иде. Всичките болезнени състояния са дисонанси в музиката. Дали органически – вашето тяло, или вашите чувства страдат, то е дисонанс. Пеете правилно или мислите правилно – законът е същ[ият]. Сега, като ви говоря, опасността е, че мъчно може да се направи опит. Да кажем, дайте един тон от 19-та октава. Как ще го дадете? Може да ми направите изчисления, да кажете колко трептения има, но трептението не е тон. В този тон има вече друга сила. Ако ти можеш да вземеш в 19-та октава този тон, ти можеш да направиш и много [други] работи. Даже на пианото ако може да го вземете, [пак е хубаво]. Тъй, както е построено, за бъдеще ще се увеличат тоновете на пианото, понеже в него се подобряват и неговите апарати, ще направят пиана с повече тонове. Ако вие можете да вземете тоновете, които имате в сегашното пиано, ако можете осем октави да вземете, вие преспокойно може да минете в гората и никакъв вълк, и никаква мечка нищо няма да ви кажат. Защото в музиката щом пееш осем октави, тия трептения вълкът не може да ги издържи. Тия трептения, с късите вълни, месоядните животни не могат да издържат. Има известни звукове, щом издадеш известен звук, те започват да квичат. Като чуе да засвириш нещо, то не може да издържа. Аз съм правил опити. Свирих веднъж на един

[вол] и той казва: „Не мога да издържам“. Той беше волски темперамент, казва: „Повече от туй не мога. Туй нещо носи смърт със себе си“. Каза, че то носи смърт, че той не може да издържа на тези трептения. Не само туй, но като[му] затули[х] ушите, пак не може. Има нещо, което прониква – и да затуляш ушите, пак не може да търпиш, има нещо, което прониква в тебе. Или, някой път вие се намирате подпушени, мъчи ви нещо, отде иде, не знаете. То са музикални звукове. Казвате: „Ще се пукна, не мога да издържа“. Това са звукове, които идат в тебе. Ще ви приведа още един пример, с един евангелски проповедник в Бургас. Молил се той Христос да го посети с Духа, да покаже нещо, молил се, молил се. „Един ден, – казва, – дойде нещо много хубаво, паднах по корем и почнах да ритам, и казвам: „Господи, стига, стига!“ Така не [мога да] вървя, толкова [е] приятно, че ще се разтопя, не мога да ходя така“. Не могъл да слуша, легнал по корем, че рита. Не може да седи на крака, ляга, започва да рита и казва „Стига!“ Някой път радостта е толкова голяма, че не може да се издържи. И в романите [е същото], те са музикални работи. Като им запеят новата музика, героинята припада. Това не е слабост, но така се разхлабват всичките части у човека, казва: „Това е животът“ и пада. Той забравя всичката обстановка, взема друго направление. Нас ни се вижда смешно. Не е смешно, от музикално гледище е така. От музикално гледище, то е хубава обхода. Смешно е във физическото наше разбиране. Като гледате, съвсем загази този човек, в него няма воля. Той не знае, че волята на човека е съвсем относителна работа.

Сега, в музиката искат да покажат, какви са резултатите. Ако човек правилно мисли, той няма да има противоречия. Правата мисъл е тази, в която няма противоречия, няма сянка. Защото, щом кажеш така: „Аз зная всичко, няма какво повече да уча“, това не е една права мисъл. Ти нищо не си придобил. Казва: „Ще стана богат, после

какво?“ – Ти стани богат първо. – „Да стана учен, че после, какво?“ – Ти първо стани учен, че тогава ще видиш. – „Ако придобия всичката сила, че после, какво?“ – Ама ти не си придобил силата.



Фиг. 1

Туй какво представлява? Представлява два конуса. Каква фигура се [е] образувала? Квадрат. Диагоналът е възможността в този конус. Звуковете започват от А и отиват към СД. Туй наричат духовната музика, която отива нагоре, а пък земната музика отива надолу. Две противоположни движения, които вървят паралелно. Разликата между едната и другата музика е тази, че музиката в АСД разширява материята, а в другата имате СВА – тя сгъстява. Да кажем, на физическото поле, когато нещата се разширяват, какво става? – „Много пара става“. / – Ако сгъстявате водата, какво става? – „Лед става“. /

Сега, на земята, каква песен трябва да пеете? На земята, ако пеете, туй, което имате, ще го изгубите. Често пеете криви парчета и вследствие на това, изпарява се животът. Пеете една песен, изгубва се нещо. Ако вземете песента, която е на тази гама СВА, веднага предметът ще дойде. Няма какво да ходиш на врачка, ще седнеш, ще изпееш и след 24 часа вече предметът ще дойде, изгубеният предмет ще дойде на мястото. Пък [ако] искаш да изпратиш някой подарък някъде, тогава ще изпееш АСД, веднага като го изпееш, подаръкът ще иде на мястото. Ако можеш да изпееш АСД, ще кажеш на един приятел: „Изпращам подарък един часовник“ и един ден ще имаш часовник, поставен на масата. Тия, спиритистите, са правили опити.

Искат портокал от топлите места и след около един час, на масата – един хубав тропически портокал. Искат да имат смокини –[същото]. Как ще го обясните? Има хора са правили тия опити. Като пееш, идва. Като не пееш, нищо не идва. Това са магически работи, това е наука. Не може да се разкрие, защото ще направите много престъпления. [Сега] тия неща, с които ние си служим, са много такива – къпави, хромави. Ще дойде един ден, ще изпееш една песен и то ще стане. Направиш една погрешка, изпееш една песен, погрешката ще се поправи. Туй недоволство, което имате, по някой път се дължи на един дисонанс, на неразбирането на нещата. Вие имате желание в света другите хора да постъпват добре. Преди всичко вие трябва да постъпвате добре. Когато се научите вие да постъпвате добре, тогава ще знаете дали другите хора постъпват добре или зле. Вие сами не постъпвате добре, а искате другите хора да постъпват добре. Как ще постъпват? Тогава, щом дойдеш до този живот, ще знаеш добре да пееш. Туй подразбира, че щом ти живееш добре, всичките хора ще ги заразиш. Нали сега се заразяват – чумавите хора се заразяват, от холера се заразяват. От доброто хората по същия начин могат да се заразят. Хората си мязат. Пияницата, като вдигне чашата, вижда: „Туй, червеното вино започна да пее“. Другите, като гледат, казват: „Дайте [и] на мене“. Всичките пияници имат песни. Чували ли сте песента на пияницата? На пияницата, ако изпееш песента на трезвеността, казва: „Няма да пия вече“. В него се заражда желание да не пие. Като му изпееш песента, вече му дойде на ум, че вода трябва да пие. Излее виното, казва: „Вода ми дай!“ Започва да усеща една жажда, казва: „Дълго време не съм пил вода“.

Сега, това е за онези от вас, които разбират. Коя е правата мисъл? Правата мисъл е неразбрана мисъл. Права мисъл без музика не може да има в света. Тя не може да се прояви. Пък то е един временен път, трябва да пеете. Казва: „Пейте и възпявайте Господа в

душата си“. Трябва да пее и възпяват Господа, защото Той е най-хубавият и най-красивият език, с който човек може да говори. Там са отмерени всичките неща. Когато човек пее, той има най-хубаво желание да работи. [С]разположението, което човек има [при] неволите, той казва: „Няма нищо, всичко ще се уреди“. Той, като има туй състояние, каквито препятствия и да има, виждат му се „такива бръмбарчета“. Като бутне тъмнината и пее, тъмнината ще се разпръсне. И във всичките религии пеят. Има пеене, което внася тъмнина. В музиката има едно пеене, което сгъстява. Ходили ли сте на кабарета? Тия неща, тия оргии, шлагерите са нищо. Трябва да сте ходили в тия кабарета долу, за да разберете музиката на тъмнината.

Ще ви дам една идея, която трябва да я държите в ума си. Дали ще [я] постигнете или не, то е друг въпрос. Една идея трябва да държите в ума си. Музиката е свят, през който трябва да минеш и ще се отворят всичките възможности за тебе. Ти ще влезеш в този свят на възможностите. Има разни пътища. Ти в този свят изведнъж няма да влезеш, да се запознаеш. Ти си свободен да вземеш който и да е път да проучаваш света. Аз говоря за наука на съзнанието, не за препитание, както е сега на земята. Ти свириш на някой инструмент хубаво, разсъждаваш. Аз наричам хубава музика тази – когато един човек те обиди, ти кажеш: „Не мога да му простя“, изпея ти една песен и ти си готов да му простиш веднага. Значи, ако ти не можеш да простиш, ти не разбираш. Казваш: „Не мога да му простя“. Че защо да не можеш да простиш? В какво седи силата на човека – да прощава или да не прощава? Силата на човека седи в прощаването, слабостта седи в непрощаването. Щом можеш да простиш, силен човек си. Щом не можеш да простиш, слаб човек си. Кой е силен? Който може да плати дълга си. Кой е слаб? Който не може да плаща. Който е силен, може да плати 4–5–10 хиляди. Който е слаб, казва: „Аз нищо не мога да платя“. Питам: Кого ще изберете, който може да плаща, или който

не може да плаща? Кого ще изберете, който може да прощава, или който не може да прощава? Кого ще изберете, който люби, или който не може да люби? Казва: „Аз не искам да любя“. Ти не си човек. Любовта не е слабост. Любовта е възможност. Ти от любовта няма какво да печелиш, ти всичко имаш, ти от преизобилието ще дадеш. Казва: „Ще осиромашея тогава“. Ти не разбираш живота. Онзи, който люби, забогатява. Онзи, който не люби, осиромашава. Който люби, знаменит става. Който люби, учен става, силен става, ангел става. Който не люби, дявол става. Това е истината. Който люби, всичко става.

Казва: „Изгоря [ми] сърцето“. Няма никакво горене. Има горене, но няма изгаряне. То е криво разбиране, че изгоряло сърцето. Той да не си туря ръката много близо. За мене тази печка е приятна. Когато една мома я обичам, макар да е черноока, арапкия, но ако дойда до самата нея, лоша [е] работата. Не я бутай, много лошо пари! Огънят казва: „Не ме бутай, много близо не идвай, понеже ще те опаря. Ти не можеш да издържиш“. Срещнеш един човек, който ти направил една пакост. Не ти направил този човек пакост, някой друг направил в него огън. Има един свещен огън в света, който отдалеч го гледай, не го бутай. Той не обича да го буташ. Ако го буташ с дилаф, ще се стопи. Ако е с ръка, ще изгори. Тук, на земята, огъня можеш да го буташ с машина. Но онзи, Божествения огън, запален в тебе, не позволявай никой да дойде да бута с ръце да го усили. Някой казва: „Да поусиля малко огъня“. – Не се позволява. За свещения огън дилаф няма, бутане няма. Той гори без дим и никаква пепел не оставя – напълно идеално горене.

Сега, това са отвлечени работи. Отвлечените ваши работи кои са? Вие сте натоварени, на гърба си носите 70–80 килограма, едва пристъпите казвате: „Какво ми говориш за един идеен свят, не знаеш каква тъга, каква скръб имам. Тежък е животът“. – Много си се

натоварил и не знаеш как да се разтовариш. Един дядо, който много се натоварил, изглежда много умен, казвам му: „Хайде да те поразтоварим малко, да те подмладим“. – „Може ли синко?“ – „Сега, срещнеш една мома на 21 години“. – Казва: „Хе, синко“. – И той забрави всичко, смени се неговото състояние. Може да се подмлади човек. Господ направил света. Тия състояния, които имаме, може да ги сменим. Започне той да разсъждава: „Тежък е животът“. Аз му казвам: „Който знае, може да се подмлади“. Казвам му: „Ти довечера можеш да се подмладиш“. Казва: „Право ли говориш?“ – Като кажа, че може, той се зарадва. Сега, учените хора казват, че всичко могат да направят.

Казвам: Не туряйте излишни желания в себе си. Не дръжте дълго време в ума си вашите погрешки. Направиш една погрешка, поправи я. Не дръж в ума си една [своя] погрешка, не дръж погрешките на другите хора в ума си. Цялата философия е в това. Нито своите, нито чуждите погрешки дръж в съзнанието си. Те те спъват. Направиш погрешка, тури я настрана. Бутнеш чужда погрешка, пак я тури настрана. Не я дръж дълго време в съзнанието си, понеже е губене на време. Научно е това. Всичката опасност е, че вие постоянно държите погрешките. Казвате: „Той не постъпва добре“. – Пък как трябва да постъпва? Казвате: „Ама той не пее“. – Как трябва да се пее? Не дръж чуждите погрешки дълго в себе си, понеже ще се заразиш от същите погрешки. Ти като [ги]държиш дълго време, ще се явят отпечатъци в твоето съзнание. Губене на време е то. Що са отпечатъците? Веднъж туриш и фотографираш, и целия ден ходиш и държиш чуждите и своите погрешки – 40–50 филма, защо ти са? Започваш да ги разправяш: „Такива погрешки съществуват“. – То е безпредметно. В изкуството вие трябва да рисувате. Не можеш да изправиш една погрешка, ако не знаеш да рисуваш. Не можеш да се примириш с един човек, ако не знаеш как да подадеш ръка. Казваш: „Хайде да се

примири“ и подаваш ръката си хлабаво. Това не е начин за примирение. „Хайде да си кажем по една сладка дума“. По този начин не се примирява. Новата философия е неприложима, защото там трябва пеене. Много работа трябва. Ако отхвърлите старото и не знаете новото, вие ще се намерите в един безизходен път. Не е [въпросът] да се хвърли старото. Казвате: „Прощавайте!“ – Трябва да знаете как да простите. Няма какво да простиш, с думи не става. То е изкуство. Трябва да знаеш как да прощаваш. Я ми кажете, вие как разбирате, как прощавате? Да кажем, някой ви е обидил, вие как прощавате? Обидил те някой – да простиш [така], че да забравиш тази обида. То е една наука, която не се раздава. Вие казвате: „Като простиш, да забравиш обидата“. Че как ще го забравиш? Че то не се забравя. Не можеш да простиш, не можеш да забравиш, ако не знаеш какво да направиш, как да забравиш. Ако знаеш как да забравиш, лесно.

Представете си, че един човек ви взел един килограм злато. Казвате: „Един килограм злато ми взе, мразя го“. Върне ти два килограма, може ли да го мразите? Взел ти един, върне ти два. Взел ти два, върне ти четири, взел ти четири, върне ти осем. Като му върнат двойно, човек се радва на направената лоша постъпка. Взел едно, но връщат две. Лошите, отрицателни работи дават една положителна постъпка. Две лоши работи раждат едно добро. Ти чувствуваш, че едно кило си загубил, но то е заблуждение. Туй злато, като го дадеш, то не е твое. Защо да не употребите чуждото злато, за да се примирите? Христос даде онзи пример за настойника. Господарят му казва: „Дай сметка, тук не можеш да бъдеш настойник“. Казва си настойникът: „Толкова години го слушах, работих“. Вика длъжниците на господаря, казва: „Колко имаш да дължиш?“ – „Сто“. Пише 80. На другия: „Колко ти дължиш?“ – Толкова. Пише наполовина. Господарят, като се научил, похвалил

този несправеден слуга, че умно постъпил. Те го считали за изедник, но той с чуждото богатство се примирил [с тях]. Като излезе, да има приятели навън. Щом господарят го изпъди, той иска да има приятели отвън, да има някои познати приятели, на които да е направил добро. Казва: „Чуждо е, на господаря е“, не е негово богатство. Направи добро с чуждото богатство.

Сега вие сте се свързали с обикновените разбирания. Един морал: Не кради! Не лъжи! и т.н. Ами че минете малко в друга област. Онзи живот, който Бог е дал, не злоупотребявайте с него. Една мисъл, която Бог ти [е] дал, не злоупотребявай с нея. Едно чувство, което Бог ти е дал, не злоупотребявай с него. Как ще злоупотребиш? Не мисли само за себе си. Доброто е добро за всички. Не е само за тебе. Щом ти правиш едно добро само за себе си, ти правиш едно престъпление. Примера за блудния син: той, бащата, го лекува и знаеше как да го лекува. Като се върна, големият му син се разсърди, но баща му казва: „Всичко, каквото аз имам, е твое“. Той чакаше, досега баща му не беше казвал, че „всичко, каквото аз имам, е твое, за тебе е“. Той си каза: „Баща ми всичко даде на този ми брат, той [го] изяде; аз да му работя, на мене нищо не е дал“. Затова се разсърдил. Бащата му казва: „Не се сърди, този ти брат мъртъв беше и оживя, така трябваше да направя. Всичкото, каквото аз имам, е твое“. Той казва: „Така ли?“ И се усмихна, отиде при брата си, и казва: „Моето братче!“ На човека, като му дадеш – мазна Гана става. Бащата му казва: „Всичко, каквото имам, е на тебе“. Другият, [по-малкият] казва: „Не искам да бъда като твой син, но като един от слугите ти, само при тебе да бъда, не искам повече“. Онзи аристократ искаше всичко. Сега, [с притчата] Христос дал една мистична идея, която трябва да преведете в сегашния живот. Тя е разгадка в самите вас. Всеки от вас има тази загадка. Ако вие разрешите едно противоречие, явява се друго. Вие вземате някой път ролята на бащата. Един ден синът се разсърди, какво ще правиш? Ще

му дадеш всичко. В живота ти не можеш да удовлетвориш само себе си – ума и чувствата, трябва да бъдеш така умен, [че] да удовлетвориш и сина, който се върнал, да удовлетвориш и другия син, пък [да] удовлетвориш и всичките гости, които дойдоха. За тях угощение [да] направиш. Казва: „Дайте тук телето, да ядеш и се веселиш“. Всички бяха весели. Това е умен баща. Като дойде синът сърдит, сърдит, бащата му казва: „Всичко, каквото имам, е за тебе“. И той тогава отиде и казва: „Моето братче, радвам се, че се върна“. Вижда, че бащата със своето благоволение всичко му дава.

Сега вие искате да бъдете добри. Вие се отделяте от целия свят и искате да бъдете някакви специфични животни. Казва: „Аз съм човек“. Казва: „Аз съм въшка“. Питам сега: Какво очакваме от въшката? Ако ти имаш характера на една въшка, какво те очаква? Как са [про]излезли думите „бъл[ха]“ и „въш[ка]“? Ако вземете първите срички „бъл-“ и „въш-“, [те] не са музикални. Има дисхармония. Като тонове, „бъл-“ и „въш-“ имат нещо немусикално. Хората са нагодени [към тях]. Въшката е въшка, защото забърква каша дето не трябва и тя се качва да работи там, дето не трябва. Тя казва:

„Този философ не знае как да мисли“ и като дойде, чопли: „Започни да мислиш по-добре“. Тя, като чопли, той си пипне главата. Не се кара така човек да мисли. Човек трябва да се отличава с една свободна мисъл. Казвате: „Ограничен съм“. Но то са ограничени вашите възгледи. Вие искате да постъпите по един начин. Запример, царят е ограничен. Той не е свободен, той иска само да подписва, да дава заповеди, но това не е цар. Че един философ, само със своите индукции, дедукции, философски заключения, [не е] само да философствува. Това не е философия. Или, един поет само със своите куплети, които пише, [не е поет]. Не, не, има нещо вътре. В какво седи [то]? Поетът е човек, който хвърка из пространството, посещава звездите, слънцата. Който не е ходил до слънцето, той не е поет.

Поетът, религиозният трябва да имат широка душа, да включват благото на всичките хора. Защото неговото добро се поддържа от доброто на другите хора. И здрави когато искате да бъдете, не искайте само вие да бъдете здрави, но дружете със всички здрави хора, дръжте ги в ума си и ще бъдете здрави. Хигиенично е да държиш в ума си всичките здрави хора. Нека всеки здрав човек бъде като отворен лист. Всякога мисли за здравите хора, ако искаш да бъдеш здрав. Всякога мисли за умните хора, ако искаш да бъдеш умен. Всякога мисли за богатите хора, ако искаш да бъдеш богат. Мисли за светите хора, ако искаш да бъдеш свят. Мисли за музикантите, мисли за всичко онова, което е хубаво. За онова, което [всички те] вършат, мисли. За певците, които пеят, мисли, желай да ги подражаваш. Бъдете подражатели на всичко [красиво]. Потананикай си малко. Вие казвате: „Туй не е за мене. Сега ние още не сме на тази степен“. Казвате: „За бъдеще“. То за бъдеще има много работи, но за сега тия работи са належащи, мисли за тях. Ти си неразположен духом, какво има да се безпокоиш? Ти живееш в един Божествен свят, Бог е едно Същество на хармония, Който всякога е благ. Какво при Него да седиш и да се сърдиш. Нещо ти липсва. Дойде Господ, казва: „Каквото имам, за тебе е“. Господ ще ти каже: „Каквото имам, за тебе е“. Ти искай. Сега аз може да ви подаря звездите, месечината. Кажете, с кой трен ще се пренесете? Ако ви подаря месечината, с кой трен ще се пренесете да идете там? Ще кажете: „Туй лесно се подарява“. Има един начин, по който може да се подари месечината. Ако не можеш да снемеш месечината, да я издоиш, малкото можеш да раздадеш. За да можеш да снемеш месечината, трябва да си [на]божен, религиозен, да е отворен духът [ти], на всички да помагаш, тогава можеш да подариш месечината. Сега остава една мисъл: „То лесно се говори, но мъчно се прави“. Стара ваша поговорка, „Лесно се говори, мъчно се прави“. Защо? Мъчно говори, лесно прави. Аз обръщам. Вие, понеже лесно говорите,

мъчно вършите. Аз казвам: Какво трябва да се прави? Мъчно говори, лесно прави! Мъчно говори – ти, като дойде нещо да обещаеш, попънкай се; като дойде [да] направи[ш] нещо, изведнъж го направи. Искат ти някой пари, бръкни в джоба, дай! Колко? – „Хиляда“. Казват ти: „Я обещавай нещо“. – Мисли! Кажете ти: „Дай 1000, 2000, 10 000“. – Дай! Мъчно обещавай! Кажете: „Давам хиляда“, пък като дойде да обещаеш, кажете: „Чакай“. Мъчно говори, лесно прави! Нищо повече.

И в музиката е така. Някои сега говорят: „Като теглиш ръка – мощно [с лъка]“, но като дойде за концерт да свири, започва да го е страх. Казват: „Мога да свиря, какво има [да ме е страх] от тях, те не знаят повече от мене; от всички, които свирят, аз зная повече“. Един цигулар, 20 години свирил, страх го е от критика. Няма техника, няма музика, „какво ще кажат хората“. Те лесно говорят, мъчно правят. Сега гледам във всинца ви има същото. „Какво ще каже светът за нас?“ Пет пари не давай за света! Свири! „Ще свиря и оттатък ще мина“. Какво ще каже светът? Кой свят? Какво нещо е светът, я ми кажете? Яде ли се, пие ли се? То са хора като вас, животни, волове събрани – мучат, всичко туй. „Какво ще каже светът?“ Какво ще направя аз в дадения случай, не какво ще каже светът, какво ще кажа аз, какво ще направя аз – то е важно в дадения случай. Какво ще каже светът, то е второстепенно. Когато каже нещо светът, ще слушам; но когато аз кажа, ще го направя. Когато може да направи светът нещо, казвам: „Прави са хората – погрешката седи в мене, много говорих, малко направих“. Като му свиря една песен, като излезе вън, ще разправя навсякъде, ще каже: „Много хубаво свири човекът. Аз досега нищо не съм давал“. Свири човекът, никакви правила няма, но свири хубаво, отваря му се сърцето. Много хубаво свири, но еди в коя гама, някой бемол, някой диез, някой динамичен знак не изпълнил. Какъв динамичен знак? Тури динамически знак – един, и два, и три на умрелия – не става. Но като засвири на умрелия, става човекът. Това

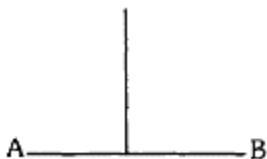
са динамически знаци – знаковете, в които нещата стават. То е динамика. Туй, с което нещата може да се реализират, то е динамика. То е, което дава сила и мощ на човека, чистота на неговите мисли, здраве и живот. То е динамика, другото е сянка. Не че без правила [може], но ония неща, по които нещата стават правилно, те са динамични неща. Може хората да не ги знаят, но туй, което прави нещата, то е динамика.

Казвам: Освободете се сега от ограниченията. Казвате: „Смирение“. Искате да бъдете смирени, но във вашето смирение е скрита гордостта. В смирението сте горделиви, да не би понятието за вас, чистотата, светостта [ви] да се наруши, да кажат [нещо] хората. Оставете тази външна дреха. Туй, същественото, е вътре. В какво седи чистотата на човека? Като го калят, човек да не се каля. Какво нещо е чистотата? Казвам: Като го калят, да не се каля, то е чистият човек. Колкото [и да те]калят, като турят всичко [върху тебе], ти чист да останеш. Като те калят, да не се каляш, това е правилото. В чистия човек никаква кал не може да се задържи. Казваш: „Как е възможно това?“ Питам сега: Ако по една гладка повърхност, [по която] няма никакви грапавини, пуснеш силна струя нечиста вода и поливаш, нали тече водата по гладката повърхност, може ли да се оцапа? Тази гладка повърхност може ли да оцапате? Не може. В чистия човек има нещо, което тече, не можеш да го окаляш, не можеш да го оцапаш. То е динамика. Туй, което се цапа, е мъртво. Само мъртвите хора се цапат. Живите – никога. Щом умреш, ще се оцапаш. Щом си жив, не можеш да се оцапаш. Животът не цапа, смъртта цапа. Доброто не цапа, грехът е, който цапа. Грехът ражда смърт. Щом си се оцапал, ти си мъртъв. И какво трябва да направиш? Стани жив! Живият човек не може да се цапа. Чистият човек не може да се цапа. Тия нови идеи трябва да ги имате, [за] да не се мъчите. Тече водата, колкото и кал да хвъргаеш, водата я премахва. Вие сега искате една застояла чистота.

Казвате: „Оцапахме се“. Мъртви сте. Всякога считайте, че сте живи. Божественият живот, който тече във вас – вярвайте в този живот. Докато Божественото тече във вас, никой не може да ви оцапа. Докато Божественото във вас тече, докато Бог мисли за вас, никой не може да ви направи зло. Каквото и да ви се случи, така седи въпросът. Тия правила трябва да ги имате написани.

Казват: „Да ни се открие на нас окултното познание“. Окултното познание може да се открие, както насън сънуваш, че си богат човек. На съня си богат, събудиш се, няма го [богатството]. Имате числото ЕДНО и числото ДВЕ. В количествените числа законът другояче седи. То, ЕДНО, е живо същество и ДВЕ е живо същество. Числото ЕДНО е човек, числото ДВЕ е животно. Числото ЕДНО е човек, числото ДВЕ е кон. Какви ще бъдат отношенията на числата ЕДНО и ДВЕ? Човекът ще седне на гърба на коня. ТРИ-то е неговото туловище. Седнал на гърба на коня. Значи, ЕДНО ще седне на ДВЕ. Тогава ДВЕ ще тръгне да го носи. Който разбира. Какви ще бъдат отношенията на ЕДНО и ДВЕ? – ТРИ. То е съвпадение. ДВЕ-те е животно, ЕДНО-то е човек. Следователно, ти ще се качиш на това животно отгоре. Ще туриш гема, ще го ръководиш, то не може да мисли като тебе. Ти, значи, ще го ръководиш. Ти, значи, ще бъдеш господар на себе си. Човек трябва да бъде господар на ДВЕ. Когато ДВЕ-те стане господар, какво ще бъде положението? Конят ще бяга, числото ЕДНО се влече отподире. Ако конят бяга и ти се влечеш, какво ще стане с тебе? Ти ще паднеш от гърба на животното, ще се влечеш. Този кон, като бяга, не знае, че е свързан с едно въже и не знае, че може да ти направи една пакост. Той те влече и не знае, че е свързан с тебе. То са всичките противоречия, които сега разрешавате. Случи ви се едно зло, вие не знаете причините, откъде произхожда [злото]? – Качил си се на коня, паднал си от коня, конят те влече. Защо? Погрешката е в тебе. Ти си заспал горе на коня. Когато се качиш горе на коня, не спи! Всякога

хората падат от коня, когато заспиват, изгубват равновесието, изгубват съзнание. Всякога, когато се раздвоява човешкото съзнание, ще паднете от ония сили, които ви носят, вие ще се катурнете. Нали казвате: „Паднах“. Значи, не си върху числото ДВЕ, отношенията не са прави.



Фиг. 2

Има отношения на числата ЕДНО и ДВЕ, [които са прави]. ЕДНО-то трябва да бъде отвесно на гърба на числото ДВЕ. Тогава казваме тъй: ДВЕ е основа. ЕДНО-то какво е? АВ е ДВЕ. ЕДНО-то е перпендикуляр, който се повдига, нали върху него се поставя платно, което е двигателна сила? Вятърът повее, потегли лодката и разумното същество седи [в нея]. Същият закон е проектиран. Силата е в ЕДНО-то, възможността за движение е в числото ДВЕ. Следователно, една отлична философия трябва да имате. То са разсъждения за вас, не е за света да разправяте. Ако тази основа е малко слаба, този перпендикуляр, който се поставя върху тази площ, няма да може да издържи. Да кажем, този стълб, туй дърво може да падне вътре във водата, няма да може да продължи това движение. Значи, числото ДВЕ в дадения случай трябва да бъде издръжлив. Значи, основата трябва да бъде здрава. Числото ДВЕ трябва да бъде устойчиво, да издържа. Тогава числото ДВЕ ще даде двигателна сила. Едновременно, в някои отношения вие трябва да се проявите. Кой трябва да се прояви във вас и кой трябва да отстъпи? Кое трябва да остане за основа и кое трябва да се смири? То е числото ДВЕ, то е животинското състояние на човека. Числото ДВЕ трябва да се

подчини на разумното, да стане основа, върху която трябва да се гради разумното. Да се подчинява на ония закони, които разумният човек ще прекара. Сега разбрахте ли? В геометрията дигате един перпендикуляр върху плоскост. Перпендикулярът, това е основата, върху която трябва да се гради. Онзи, който гради, трябва да бъде разумен. Ако имаш основа и не знаеш как да градиш, то безполезна е тази основа. Имаш едно разбиране, не знаеш да го приложиш, безпредметно е [то]. Едно учение – не можеш да го приложиш – и то е безпредметно.

Запример, вие казвате: „Вие там на Изгрева сте заблудени хора“. Изтълкувайте сега това „Вие там на Изгрева сте заблудени хора“. Изтълкувайте тия думи. Какво мислят за нас? Изтълкувайте правилно сега, какво искат да кажат. „Вие там, хората на Изгрева, всичко[то] онова знание, което ви е дадено, не знаете как да го прилагате, как да служите. Вие всички, там горе на Изгрева, туй знание не знаете как да го прилагате“. „Та невежи ли сме ние, прости ли сме?“ – Като изтълкуваш, ще кажеш: „Прави са хората като казват, че „вие там горе, на Изгрева, сте заблудени хора“. Това е отривиста реч: „Вие там сте много заблудени хора“. Ще кажеш: „Добре“. Тогава, един, който казва така, повикайте го, че му дайте угощение на Изгрева. Кажете: „Нас ни е много приятно да говорим с просветен човек, че има такова понятие за нас, че ние можем да бъдем „тъй замаени“. Елате ни на гости, ще ни направите голямо удоволствие. Кажете така един начин“. Той като ви каже, ще кажете: „Как да се прилага по нов начин? Кой е новият начин, как трябва да се прилага учението?“

Сега вие казвате: „След като умрем, за друго някое прераждане, някое възвишено същество трябва да дойде да влезе в нас“. Съгласен [съм] с всичко туй, те са прави неща. Но в дадения случай всяка една мисъл е жива, има свое приложение. Направете един малък опит. Бог изисква във всеки случай да направите един малък опит. Говорим за

[малки] неща, да направим един малък опит. То остава. Аз сега ви го казвам: Никога не отлагайте да направите един микроскопически опит. Говоря за пеенето, но вие не сте в състояние всеки един от вас да вземе три октави и половина. Всинца, които сте тук, до три октави – [опитайте], няма който може да взема три октави и половина, но до три, аз подписвам с две ръце, всички може да пеете. Заражда се въпросът, като пеем до три октави, какво се постига? Ще се качиш на коня, ще го възседнеш. Като пееш три октави, ти ще се научиш как да възсядаш коня. Като пееш четири октави, ще знаеш как да го караш и докъде. Като пееш четири октави, ще знаеш в един ограничен район да го накараш навсякъде през пътищата, по които той може да мине. Като пееш пет октави, ще минеш по някой път, дето не сте минали. При шестата октава ще слезеш от коня, ще вървиш малко. При седмата октава вие с коня ще вървите. Като дойдеш на осмата октава, ще се качиш на гърба [му], той ще каже: „Не върви“ – Ти отгоре [седи]. Той хвърка. То са неща, които стават, че нали хората хвърчат? Казва: „Хвърка ли човек?“ Може да хвъркаш, ако знаеш как да яздиш коня. В умствено отношение хората са дошли до осмата октава. Като дойде деветата октава, тогава светът ще се уреди. Сега сме в границата на деветата октава, ще имаме известни норми на движение в света. Че то е пеене. Как пее аеропланът? Може ли да ми кажете музиката на един аероплан, как пее? Пее той. */Учителят имитира бръмченето на аероплана.* / Сега как бихте представили движението на един влак на цигулката? */Учителят имитира движението на влака.* / Я ми изпейте машината как пее? Да кажем, разумното говори. */Учителят свири.* / Казвате: „Виж как може да се поправят работите. Разумното няма изменение“. */Учителят свири.* / „Лесно се говори, мъчно се прави“. */Учителят свири.* / „Дотегна ми вече да живея“. */Учителят свири.* / „Чакай, – казва, – не се обезсърчавам“. */Свири.* / „Ще те послушам, ще се постарая и аз да живея като тебе“. */Свири.* /

Ти попей на себе си, пей на противоречието, не се обезсърчавай! Казвам: Музиката трябва да изрази живота – каквото мисли човек и чувства. Упражненията са хубави, най-първо живот трябва да има. На едно живо тяло всичките дрехи са красиви, но на умрелия и най-хубавите дрехи не мязат. Най-първо, животът е временен, всички други неща са на място. Ние искаме най-хубавите облекла за живите хора. В нас няма по-скромно. Най-хубавите, най-скъпите можеш да туриш, каквото ти дойде на ума, но стига да си жив. Вижте как Господ облякъл райската птица. Може ли да облече така един вол? Много скъпо ще бъде. Една райска птица може да се облече, но един вол не може да се облече. Защото е голям. Каква ще бъде модата, [ако е] като на райската птица? Коя дама е облечена тъй, както райската птица? Ние сега искаме простичко, понеже бедните хора просто се обличат. Богатите – хубаво. Не да ходим като бедните хора, но да накараме бедните хора и те да живеят като нас. И те като нас да се обличат, не ние да слизаме до тяхното положение. Като слезем ние до тяхното положение, те да дойдат до нашето положение. Не само да слизаме, но като слизаме, да накараме и другите хора да се качат на нашето положение. Казва: „Я да слезем в света, да накараме светът да мисли като нас. Докато ние не слезем долу да ги научим, те няма да се научат“. Ако вие знаете да пеете хубаво и ако знаете да свирите хубаво, няма ли да ви слушат? Свири на свят и той има пасан. Я му посвири, я му попей. Те не са такива в света. Как ще изтълкувате вие, че светът има нещо. Много неща има светът. Светът е много добър, но попаднал на лош господар. Лошият господар е причината, че светът е такъв.

Сега каква е основната идея? Какво трябва да остане в ума ви, каква идея да остане? Ако някоя от вас, сестрите, направим царица, как би оправила света? Ако аз исках да оправя света, щях да направя прозорците да бъдат по-големи от боя на човек, че да може свободно

да минава през прозорците. Вратата бих направил толкова широка, че кола да може да минава през къщната врата. После, в реформирането бих изхвърлил тия печки, да няма кадеж, да има горене без дим, огънят без дим да бъде. После, не бих оставил хората да влизат обути, обувката бих ги накарал вън да си ги оставят. Знаете ли, защо вървят сега с обуца? – За да им върви напред. Съвсем са загазили, много прах носят в къщи. Ако този прах могат да го превърнат в злато, съгласен съм да го внасят, но ако този прах не се превръща в злато? В този салон колко кал внасяте на едно събрание? По едно кило на събрание се събира. Ако можехте да го превръщате в злато, на седмицата има четири събрания, по 80 хиляди лева килограмът, 360 хиляди лева на седмицата. Ами за един месец, ами за една година? Ако знаехте този прах, който внасяте по домовете си, да го превръщате в злато, икономически щяхте да бъдете осигурени. Превърнете сега всички ония лоши мисли, които влизат във вас. Ако тях може да превърнете, там е сега [тайната]. В новото разбиране на живота, всяка лоша мисъл като влезе, не я пъди, обърни я, тури я на работа. Всяка лоша мисъл носи в себе си скрита енергия, не я пъди, тури я на работа. Ако я пъдиш, докато я пъдиш, ще изживиш два пъти повече енергия. Не я пъди, впрегни я на работа, нека плати разноските.

Сега от цялата лекция, коя е основната мисъл според вас? По два начина ще пеете: нагоре и надолу. Като пеете, да знаете да разреждате материята и като пеете, да я сгъстявате. Тогава, да знаете да я моделирате. Нали, качване и слизване на високите и ниските тонове, то е моделиране, магическият закон.

Стремете се тогава, онова, което Бог е вложил във вас, да го развиете. Най-първо, Бог е вложил толкова живот във вас и очаква част от този живот да го развиете. Не мислете, че нямате нищо. Мислете, че имате. Вас ви е страх, понеже, ако го признаете, че имате,

и не го развиете, ще бъдете отговорни. Политика имате, затова отричате, че имате. То е [за] да се освободите от отговорност. Но то не е право, не е справедливо. Туй, което имате, е едно благо, признайте го, кажете: „Даровит съм, имам всичко. Има неща неправилни, трябва да се уча. Никой не може да каже, че аз нямам нищо“. Всеки от вас има повече, отколкото му трябва. Да приложим малкото, не много. По възможност най-малкото, не многото. Не се изисква много, по възможност най-малкото. Някой седи и казва: „Кой ще се занимава с малки работи, да направим нещо голямо“. Това е погрешка. По възможност, всеки ден от онова, което е вложено във вас, направете малкото. Може да не излезе сполучливо, но всеки опит допринася нещо. Имате някакво неразположение, направете един опит. Казват ви: „Там, на Изгрева сте заблудени хора“. Направете хубав превод. Казва: „Ти си голям бездарник“. Направете превод: Ти си човек, който имаш много, но нищо не даряваш. Ти си човек, който всичко имаш, но нищо не даряваш. Ти си човек, който много имаш, но малко даряваш. Дарявай! Че то е законът: Даром сте взели, даром давайте! Най-малкото давайте, да започне да тече. Да започне да тече! Казвате: [„Нямаме“.] Ако сега нямате, кога ще имате? Толкова ще имате и след хиляда и след десет хиляди години, колкото сега имате. Може след десет години да имате един плюс от работата, която е приложена. Съзнанието, че прилагате, то е една придобивка. Несметни са богатствата, които имате. Те са вложени вътре във вас. Всички сте свързани, всички имате диханието на Бога в себе си. Онова, което вършите, се разработва, то е придобивката. След десет години – пак същият въпрос. Ще работиш. Какво ще правиш? Ще учиш. „Какво ще правя?“ – Ще ядеш, ще пиеш вода, ще лягаш, ще ставаш, ще те болят краката. – „Какво да правя?“ – Ще пееш. Противоречия ще имаш, трябва да ги разрешаваш.

Засега ви трябва най-малките опити по възможност и второ, калта да превръщате в злато. И трето, да се научите да превеждате правилно.

Срещат се двама души. Казва единият: „Как си, дядо?“ – „На пазар ходих“. – „Какво правиш?“ – „Купих си нов калпак“. – „Какъв ти е халът?“ – „Хубав, лош, купих го“. Единият едно приказва, другият друго отговаря. Те са несъвместими работи.

Мисля, че когато природата ни говори, ние не даваме правилни отговори. „Какъв ти е халът?“ – Той отговаря друго.

„Добрата молитва“

15. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3. I. 1936 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

РЕЯЛИЗИРАНАТА МИСЪЛ

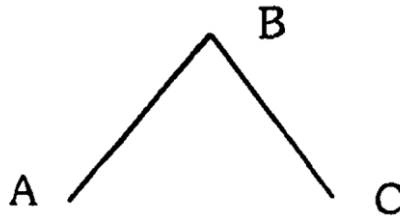
„Отче наш“

Съществената мисъл на миналата лекция коя беше?

В къщи като идете, си прочетете 28 глава от Притчи[те]. Обръщам ви внимание върху 13 стих: „Който крие престъпленията си, няма да успее; а който ги изповядва или оставя, ще бъде помилван“. Сега, ако вас бих ви попитал, ако бих ви задал въпроса: Какъв е смисълът на живота, каква [е] реалността или в какво вярвате, вие ще дадете разни отговори. Ще кажете: „Аз вярвам в Бога“. Но самата идея Бог във вас е съвсем неопределена. Някой ще каже: „Аз вярвам в реалното“. Някой ще каже: „Аз вярвам в духовното“. Друг ще каже: „Аз вярвам в науката“. Какви ли не определения може да дадете. Всяка една идея, всяко едно определение [е] в съзнанието. Измервате някой предмет, все трябва да има една мярка. Кое е сега реалното в света? Хиляд[и] години хората са мислили и са дошли до известни положения да определят донякъде кое е реалното. Сега туй, в което вие вярвате, няма да бъде едно верую на целия свят. Вие искате туй да стане вярване на целия свят, че най-после да стане вярване [и] на вас. Хубаво, ако стане вярване на целия свят, колко хиляди години вие трябва да чакате, че тогава да стане верую за вас? Че какво [е] приложение? Вие чакате да опитате нещата дали са верни, всичките хора да ги възприемат, че вие да бъдете последни. Колко години се изисква вие да бъдете последни в някое верую, колко хиляди години се изисква? За да станете християни, взело ви е две хиляди години. [На] някои е взело близо 1900, на някои – хиляда, на някои – 500 години. Вие, ако дойдете да проб[в]ате едно ваше верую, трябва да го поставите на един съзнателен изпит.



Фиг. 1



Фиг. 2

Значи [за нас е важно] твърдението: Реалността, всичко в живота е умът. Духът или умът? Всичко е умът. Умът, то е същественото. Туй, което ти мислиш, то е същественото. Туй, което мислиш в даден случай, е реалността. За каквото мислиш, то е реално. Кое е реално? Туй, което създава нещата. Или създадените неща са реални. *[Учителят чертае наклонена линия – чертеж 1]* Туй реално ли е? Линия е това. Туй може да го махнем, може да изчезне. *[Учителят чертае геометрична фигура – чертеж 2]*. Туй реално ли е? Проявление е. Но между едно проявление и друго проявление, каква е разликата? Ако проявлението е в същата посока, ако втората линия [се допира] с АВ, проявлението е ВС. Тогава второто проявление ще бъде ли създадено, може ли да си го представим? Значи, две проявления не могат да бъдат едни и същи. Не можете да имате едни и същи чувствувания. Вие всякога искате да имате едни и същи чувствувания, да бъдете винаги разположени. Но то, каква е философията? Туй не е философията на съзнанието ви. Разбирането ви, философията ви не е права. Ти не можеш да имаш всякога едно и също разположение. Не е

необходимо да имаш едно и също разположение. Че ако ти рисуващ един човек, някъде линиите ще бъдат късички, малко кривички, искаш всичките тия линии да ти са приятни. Всичките линии, с които рисуващ един човек, могат ли да бъдат приятни? Например, някъде туриш сенки, приятни ли са те? Един художник, като рисува хубавите работи, ще се оцапа. Нали едно свещено лице е човекът? Рисуващ едно свещено лице, туй свещено лице ще ти оцапа ръцете. Как тогава, как ще определите? Едно свещено лице като рисуващ, ще ти оцапа ръцете. Казваш: „Черни са ръцете“. Свещените ръце с черно си нацапал. Вземеш идеята, че черните работи представляват злото, белите представляват доброто. С черни работи рисуващ човека и го считащ за свещено. Каква е идеята във вас? Рисуващ човек, защо го рисуващ? – От немай къде. И с бяло можеш да го нарисуваш, но тогава на какво ще го нарисуваш? Защо го рисувате с черно? Защото, ако го рисуващ с бяло, тогава фона или площта, на която го рисуващ, трябва да бъде черна. За предпочитане [е] на бяла площ с черно, отколкото на черна площ с бяло да рисуващ. Защо да не можеш да рисуващ бяло на бяло? Може. Едното бяло ще бъде малко по-черно. Психологически трябва да разбирате. Казвате: „Научни работи“. Научната работа е едно вътрешно различие. Науката се стреми да определи явленията, да ги тури в известен ред: че известни явления се случват по един начин, по друг начин и [за] тия пътища, по които се случват, казват: „Това са закони“. Има закони. Но някъде се турят известни закони, дето няма закони. Много закони имат изключения. Щом законите имат много изключения, те спадат към друга категория.

Но казвам: Всичко е умът. Туй, което мислиш, то е реалното. Казваш: „Аз го чувствавам“. Но ти мислиш, ти схващаш едно положение в себе си. Когато ти е приятно, най-малката приятност или най-малката неприятност още не е мисъл. Ти чувстваващ, че нещата

са приятни и неприятни. То е чувствование. Но [когато] имаш най-малката представа, започнеш да разбираш, какво нещо е приятното и какво неприятното. То е мисъл. Като започнеш да мислиш, и приятното ти е приятно, и неприятното ти е приятно. То е вече мисъл. Ти мислиш и ги считаш еднакви. Ти като чувствуваш, имаш вече различие. Различието е в чувствуванието. А в мисълта няма никакво различие. При чувствуванието казваш: „Аз това не го искам“. Неприятно ти е. А пък приятното го държиш, ти него искаш, понеже ти е приятно. Какво разбирате под думите „приятно“ и „неприятно“? Най-първо се вижда лесна работа. Приятното е топлина, която зимно време ти трябва, а топлината лятно време ще ти бъде неприятна. Зимно време ти ще бъдеш близо до топлината, приятно ти е, но лятно време, когато отвън има 30–35 градуса топлина, таз[и] топлина ти е неприятна, казваш: „Колко[то] се може по-далеч да бъда“. Това са относителни понятия в света. Някои хора ти са приятни, някои – неприятни. В даден случай са приятни, в друг – неприятни. Даже майка ви, която в ранна възраст ви е приятна, когато израстете, ви е неприятна. Докато сте били деца, тя ви е управлявала, ту на една, ту на друга страна, тя била като закон за вас. Тия постъпки на майката – да ви направлява [в]друго направление – стават неприятни. Защо ви стават неприятни? Или в младини сте обичали да играете на хорото, остареете, казвате: „Не си струва да се играе“. Защо? Никой не може да даде[отговор] сега. Какво ще дадете? Ще му кажете тъй: „Това е в реда на нещата. Младият човек трябва да играе, а старият трябва да мисли“. То е крива философия. Младият трябва да мисли като умен. Ако той играе без да мисли, той е на кривата страна. Той трябва да мисли и тогава да играе. Аз бих турил така: Младият да играе и да мисли, а старият да мисли и да играе. Следствие на това и на младия трябва мисъл. Той след като играе, започва да мисли защо играе. И какъв е отговорът на младия? Какъв отговор ще даде младият? Кои са

подбудителните причини за играта? За младия вие ще вземете [нещо] специфично. Имате две деца, играят: две момчета и две момичета играят на пътя. Сега, защо си играят? – За да се запознаят. Ако не биха играли, не щяха да се запознаят. Следователно, играят, за да се запознаят. След като се запознаят, има ли нужда да играят? Двете момичета си играят, проявяват се, изиявяват си куклите; двете момчета развеждат си кончетата. Дават конете назаем, закачат ги, играят по пътя, за да се запознаят. Туй е едно вътрешно побуждение. В какво седи реалността? Реалността седи в това, че реалното иска да се прояви. Онова, което тебе те заставлява да играеш, то е твоята мисъл. Всяка мисъл трябва да се изрази. Щом дойде да мислиш, ти ще играеш, ще плачеш и ще се радваш, и ще скърбиш, и ще се отчайваш, и ще искаш да се самоубиеш, и да се жениш, и да се разженваш, и да раждаш деца. Всичко туй искаш. То са искания сега. Вие, които желаете специфични понятия, казвате: „Родило се едно дете“. Какво разбирате под думите „родило се едно дете“? Родила се една мисъл. Реалното се родило по един или друг начин. Ако аз направя едно дете, раждам ли го? Ако един скулптор вземе, че от камък направи едно дете, ражда ли го той? Детето подразбира, че си му дал живот. Ни най-малко това не са повърхностни идеи. Ти, като мислиш, като страдаш, се проявяваш. Туй е животът. Ако ти не страдаш, [не се проявяваш], не мисли, че страданието е едно нещастие. В страданието се проявява твоята мисъл. В тебе вече умът действа. Твоята мисъл се проявява. То е първият принцип на проявлението. Ти започваш да правиш едно различие. Съответствие има. Има едно съответствие между скръбта и радостта. Те са съответствия. Първият принцип: Ти, за да се проявиш, трябва да започнеш да мислиш. Всичко е мисълта в света. Реалното е умът. Ти, като мислиш, то е реалното. Какво нещо е реалното? – Че аз мисля. Какво мислиш? – Всичко мисля. Няма нищо, за което да не мисля. Казва: „Разбираш ли всичко сега?“ Сега второто

положение. Какво подразбира то? – Всички неща, с които аз ида в съприкосновение, аз ги разбирам. Онези, с които не съм в съприкосновение, не ги разбирам. Има неща, които не разбирам, защото не съм в съприкосновение. Щом като туриш ръката на огъня, няма ли да разбираш, че гори? Или, ако си туриш ръката на студа, няма ли да разбираш? Каква философия искате? Вземете ръката на малкото дете, турете я на студа, оттегля я. Вземете и я турете на топлината, пак я оттегля. В какво седи научното разбиране? И учените хора, които разбират, техните работи са неразбрани. Колко билиона трептения има светлината? Туй разбират ли учените? Ученото съзнание може ли да си представи: в една секунда светлината минава 300 хиляди километра. Може ли да си представите тия 300 хиляди километра да ги изминава светлината в едно мръдване на окото? Като мигнеш с очите, и светлината изминала това пространство. Да го кажеш е лесно, но да го съзнаваш вътре. Може да го съзнаваш, защото вашата мисъл се движи по-бързо от светлината. Движението на светлината при движението на мисълта е като някоя биволска кола. Когато турим движението на светлината при това на мисълта, става смешно. Тя едва се клати като някой стар дядо. Че какво ще разберете, когато онази реалност, която наричат Бог – Той едновременно се движи толкова бързо, че едновременно е във всичките точки на битието. С каква бързина се движи Той? Туй, което за светлината изисква 100, 200, 500, 1000, 100000, 1 000 000 000 години, Бог е моментално там. Как ще си представиш, каква е тази бързина на реалността? За Него сто милиона години на светлина[та] даже не представлява[т] една секунда. И ако се направи сравнение, ако се погледне от реалността, ще се види, че светлината седи на едно място. Върху светлината в туй отношение ти можеш да ореш, да сееш, да жънеш. Ще минат хиляди години според съзнанието ти, докато се премест[иш] от едно място на друго. Сега тия работи са малко

шметни работи, неразбиране, запетляване. Те не са запетляни. Представете си едно същество, вие имате една височина от един метър, за вас тази височина е малка. Но представете си едно същество, на което големината е една хилядна от милиметъра. Представете си каква голяма дълбочина ще бъде за него един метър. Ако пада, за него това ще бъде голяма дълбочина. За мене това е една играчка. Но представете си това същество, което е една хилядна част от милиметъра и той [метърът] го измерва със своята величина, то казва: „Ако падне човек, нищо няма да остане от него“. Защото туй, което за мене е играчка, за него, малкото същество, което е една милионна част от метъра, това е шеметна дълбочина. Ония идеи, които ние смятаме грамадни, грамадна дълбочина, за някои същества те са едва до колене. Туй, което за нас е шеметно, те ходят, казват: „Много плитко“. За тях едва до колената идва. За вас има някои въпроси много трудни, то е непонятно нещо, за други същества това е една играчка. За вас, вие не може да си представите, как е възможно един човек да страда, че няма никой да го съжалява. Че първият си ти, съжаляваш се ти. Тебе ти е жалко, че се съжаляваш. Щом страдаш, ти сам съжаляваш себе си. Като се радваш, ти си първият, който съзнаваш, че се радваш. Значи радваш се на какво? Ти се радваш, че мислиш. Ти скърбиш, че мислиш. Какво значи скръб? Скръбта е преповторение на какво? Сега [едно]разсъждение. Ти скърбиш, понеже искаш да повториш приятното, и понеже не можеш да го повториш, скърбиш. Когато имаш приятна мисъл, следната ще бъде скръб. Ти ще скърбиш за какво? Ще скърбиш за радостта, че не можеш да я повториш. Скръбта, това е новата радост с новата дреха, която ти не разбираш. Какво разбирате? Разбирате нещо. Скръбта е едно неприятно чувство във вас, което вече дава подкладка, основа на една нова мисъл. Понеже след всяко страдание казваш: „Разбрах една нова мисъл“. След всяко страдание иде една нова мисъл. Ако туй

страдание не дойде, нова мисъл няма да имате. Казва: „Много пострадахме“. В пострадването имате една нова мисъл, схващате една нова мисъл, която е дошла. Казвам: Всички в света мислите. – Тогава нас какво ще ни интересува тази философия? – Ще ни интересува. Ако разбираш тази философия, ти можеш да се освободиш от твоите страдания. Ако не я разбираш, като някой вол цял ден ще ореш на нивата и вратът [ти] ще хване слин. Казваш: „Трябва да се страда“. Защо трябва да страдаш? Защото не мислиш. Щом мислиш, ще ореш само за една минута. Щом мислиш, само за една минута ще те впрегнат, за да научиш. Щом [не] мислиш, не разбираш тази реалност, целият ден ще ореш на нивата. Кое е по-хубаво, цял ден да ореш или една минута? Една минута, донякъде е приятно, една смяна. Щом страдаш, ореш на нивата. Какво е страданието? Някой те е впрегнал на работа. Какво значи неприятно? Понеже не разбираш тази работа. Всяко нещо, което не разбираш, е [не]приятно. Що е скръб? Неразбиране. Що е радостта? Разбиране. Щом разбираш нещо, ти се радваш, щом не разбираш нещо, ти не се радваш. Има степени на скръбта. Колкото повече не разбираш, толкова скръбта е по-голяма. Колкото по-разбираш, скръбта е по-малко. Като дойдеш до първото разбиране, това е радостта. Най-малката радост е най-малкото разбиране. Дотогава, докато скърбиш, работите са неясни. Като дойдеш до онова нормално разбиране, нещата вземат друг вид.

Представете си, че имате един хирург, който е разбойник, като ви срещне, дигне ножа, казва: „Скоро давай парите, сега те убивам“. Казва: „Опасни са тези разбойници“. Тия разбойници, които едно време посрещаха в гората хората и ги плашеха, сега същите разбойници с ножове, хирурзи на операционната маса, ти искаш да те оперират. Те турили асистентите, имат цяла банда. И ти ще платиш 4–5 хиляди лева. По-напред в гората като те обираха, ти казваше: „Обраха ме тия разбойници, няма какво да правя“. Сега тия

разбойници, като [те] оберат на операционната маса, казват: „Направихме една хубава операция, дадоха малко пари“. Но слава Богу, че тези разбойници бяха там, но вече не са разбойници, но изучени хирурзи, нож имат, много хубаво режат. Представете си един одумник, който ви одумва. Един ден се качи на амвона, стане проповедник. Туй го прилага. Старите разбойници и новите хирурзи, и те са една и съща категория. Нали и тогава с нож работили, и никой не ги държи отговорни. Един хирург може да направи каквато и да е операция, закон не го хваща. Онзи в гората и законът го преследва, и той е без диплом. Значи онези разбойници в гората, той дома като няма какво да прави човекът, като не може да намери работа, той току отиде в гората изведнъж без диплом. Другите преследват тези разбойници, че той е разбойник. Онзи, другият, ще следва четири години [в] отделенията, три години – прогимназията, пет години – гимназия, пет години – университет, после – специализация. Всичко стават 20 години. Той вече се е научил на изкуството да разбойничествува, да направи разбойничеството приятно на хората. Като отиваш при хирурга, мислиш, че е място на спасение. В първото положение той е невежа. Излиза от къщи с нож. Разбойникът не е свършил. Този хирург, като следвал 20 години, специализирал е, той има нож и хубаво прави операциите. Една операция 20–30 хиляди лева. На сиромасите малко по-евтино. Сега тези неща са само за изяснение.

Казвам: Скръбта е това, което човек не е разбрал. Туй, което е разбрал, е радост. Другояче казано: Туй, за което ще започнеш да мислиш, то е радост. Туй, за което не мислиш, то е скръб. Всяко нещо, за което човек мисли, е радост. Туй за вас да остане, тия пояснения. Защото скръбта казва: „Не мислиш!“ – „Какво трябва да правя?“ – „Мисли!“ Философия вече е туй. То е наука. Казвам: Ти скърбиш. Не мислиш. Защо скърбиш? Не мислиш. „Искам да се освободя“. –

Мисли! Започни да мислиш и ще дойде радостта. Престани да мислиш и ще дойде скръбта. Тогава скръбта е първият по[д]тик да се прояви мисълта. Що е радост? Проявена мисъл. Следователно, при радостта ще се радваш, понеже мисълта е започнала да действа. При скръбта ще знаеш, че нейният подтик следваш, и на нея ще започнеш да се радваш. Радвай се на скръбта. Тя е причина да се прояви реалността. Щом се прояви реалността, да знаеш, че всичко имаш в света. Ти имаш болести. Защо страдаш? Защото не разбираш. Боли те кракът. Защо? Защото не разбираш. Щом започнеш да разбираш, няма да те боли кракът. Вие не можете да схванете причината сега. Ти ще накараш крака ти да мисли. Кракът страда, защото не мисли. Щом накараш крака си да мисли, болестта ще изчезне. Че нали този крак е направен от живи клетки? Всяко същество, което е живо, има малко ум. Ако този живот може да се застави да мисли, колкото и да е малък, веднага болката [ще] изчезне. Следователно, ще започнеш да учиш крака си да мисли. Ще кажеш: „Няма я тази болест“. После ще кажеш: „Отиде си болестта, отиде си болестта“. И кракът ще оздравее. Или да ви обясня малко другояче. Имате малко кир, нали така? Измиете се веднъж, кирта не [се] маха, измиете се два, три, десет, двадесет пъти, измиете се със сапун, всичката кир изчезне, изчисти се. Всяка болест е кир. Казваш: „Отива си, отива си“. Най-после си отива болестта. Или другояче: накарай крака си да мисли. Щом те боли кракът, кракът ти не мисли. Значи, той няма твоето верую. Ще кажеш: „Ще вярваш, както аз вярвам, ще започнеш да мислиш като мен“. Мнозина от вас ви боли коремът. Коремът не мисли като вас. Той е сектант. Ще го направиш правоверен. Аз сега представям едно учение в много достъпна форма. Ако накараш стомаха да мисли, болестта ще се премахне. Или този стомах да дойде в съзнанието на целия организъм. Понеже ти си господар, човек е господар, понеже мисли. Що е господар? Всеки

човек, който мисли, е господар. Всеки човек, който не мисли, е роб. Що е робството? Не мислиш. Аз искам да се освободите, да започнете да мислите. „Искам да стана добър“. – Започни да мислиш. „Искам да стана учен“. – Започни да мислиш, мисли! Ти казваш: „Ще стане ли, то е въпрос“. Ти започни да мислиш, то ще стане. Един човек, като стане ученик, какво става от него? Ти като станеш, ще видиш. Ти като започнеш да мислиш, то е реалността вече. Че аз мисля, че разбирам, то е радостта. Казвам: Що е скръбта? Не мислиш. Що е радостта? Мислиш. Боли те коремът. Не мислиш. Или другояче казано: стомахът е сектант, ти не си господар. Ти ще кажеш на стомаха: „Слушай, ти трябва да мислиш, както аз мисля, твоите работи не вървят, вашата фирма ще фалира. После, вашата фирма е свързана с нашата, ще изгубим и ние от капитала, затова, за ваше добро, трябва да мислиш, както и ние“. Стомахът е една голяма фирма, която ще кредитираш. Вие сега, след като сте учили, свършили сте гимназия, университет, седите като малките деца, казвате: „Боли ме главата, не искам да живея“. Значи, не искаш да мислиш. Какво ще правиш? Животът седи в мисълта. Да живееш, значи да мислиш. Какво е реалността? Да мислиш. Казваш, ще умреш. То не е разбиране. Какво нещо е умирането? Като умреш, ще започнеш да мислиш. Като започнеш да умираш, ще започнеш да мислиш за онзи свят. Като не си умирал, за онзи свят не си мисли. Като започнеш да мислиш, казваш: „Има друг свят“. Като започнеш да мислиш, казваш, [че] ще възкръснеш. Във възкресението е правата мисъл. Аз разбирам реалността. Възкресението е правата мисъл в света. Възкресението на християнството, то няма никакъв смисъл.

Във вас всичките неща са разхвърляни. Радостта е разхвърляна, скръбта е разхвърляна, животът е разхвърлян. Всичките кости разхвърлени. А всичко туй е цялостно. Възкресението, то е правата мисъл. В съзнанието ще държиш, че не можеш да умреш. Не мисли,

че ще умреш, ще изгниеш. Щом не мислиш, ще умреш и ще изгниеш. Щом започнеш да мислиш, ще възкръснеш. Нищо повече. Сега туй ще стане. Всичко в света е мисъл. Всичко в света е ум. То е реалността, дето е всичко ум. Там е всичко мисъл вече. Второто проявление, съответствие има. Съответствието е, че земният живот е скърбен, небесният е радостен. Следователно, на земята се учим да започнем да мислим, [в] небесния живот – вече сме се научили. В небето вече няма скръб, защо? Защото мислят, те разбират. На земята хората не мислят и следствие на това скърбят. Сега някой може да се почеше по врата и да каже: „Тази работа ми се вижда малко неразбрана“. Щом се чешеш по врата, не мислиш. Най-първо, погледът не е ясен. Може да направите един опит. Ти скърбиш за какво? За някакви кукли, скърбиш за шапки, скърбиш, че не приемаш 500 лева като чиновник, скърбиш, че дрехите ти са червени, или другояче си закъсал, цървулите ти прости, ти скърбиш, че прозорецът на къщата малък, или че не е затворен. За много неща скърбиш. То са дребните работи, за които човек скърби. Не че тия неща не са важни, важни са.

Ако се обърна към дъската и не виждам нищо, къде седи причината? Представете си, че аз искам да мина пред дъската, напред не може да мина, ще се обърна в обратна посока. Ако не може натам, ще се обърна надясно, ще се обърна наляво; ако не може наляво, ще ида нагоре. В мисълта има хиляди врати, през които можеш да минеш, навсякъде можеш да излезеш от мъчнотиите. Щом ти се смущаваш, казваш: „Аз не мога да мисля“. Щом мислиш, че не можеш да мислиш, коя е причината? Казва: „Аз не мога да мисля“. Значи ти не вярваш в реалността. Ще повярваш, че можеш да мислиш. Като пострадаш, порадвай се. Защо да не се порадваш на скръбта? Тя е осъзнаване вече. Ти скърбиш. Как определяме ние скръбта? Скръбта е първото побуждение да мислиш. Има една

реалност, в която трябва да влезеш. Туй, което те хване и те раздруса от леглото, казва: „Ставай от леглото“. Скръбта е майката, която казва: „Ставай, вземи юргана“. Тебе ти е неприятно, искаш да поспиш, раздруса те, навън да излезеш. Мисълта не е много ясна. Най-малкото раздрусване е, да започнеш да мислиш. Та сега страданията ви така се явяват. В какво седи тъмнотата? Сега се явява едно психическо състояние, казвате: „Тъмно ми е“. Ако много предмети са дошли в твоя ум, които ти не можеш да си представиш, тия предмети в тебе образуват тъмнина. Всичко е разбъркано. Ако започнеш да нареждаш тия предмети, всеки предмет на място, веднага тъмнината ще се махне. Или, казано другояче, законът седи тъй: За да се избави човек от всичките неприятности в живота, той трябва да мисли. Мисъл има ли, там е реалността. Единственото нещо: и ние да бъдем като този хирург. По-напред този разбойник в гората, невеж разбойник бил. Сега, хирургът не е като този разбойник. Онзи разбойник взема парите, той не мисли. Разбойникът няма мисъл. Хирургът вече мисли. В него има желание да ти помогне. Някакъв тумор имаш, той иска да извади тумора, иска да ти направи нещо [за добро]. Той ще те обере, но мисли да направи нещо за твоето добро. Не можем да кажем, че хирургът е разбойник. Разбойникът, той взема парите, казва: „Върви си по пътя“. Не мисли за тебе. Хирургът вече се отличава, че той мисли вече за твоето добро. Онзи, вещият хирург, е благороден разбойник. След като те обере, оставя те да живееш. То е само за изяснение на нещата. Аз намирам пълна връзка между разбойниците и хирурзите и ги примирявам. Разбойникът е неук, не разбира, няма диплом. Хирургът е учен разбойник, който съзнава, казва: „Няма защо да обирам хората, може да ги обирам по един законен начин, да им правя добро“. Но сега всичко седи в мисълта. Аз искам да ви наведе вас, не да се спрете върху хирурга и да кажете: „Гледайте каква

била работата, между разбойниците и хирурзите имало връзка“. Има връзка.

Ти страдаш, защото не мислиш. Радваш се, защото мислиш. Добър си, защото мислиш. Лош си, защото не мислиш. Невежа си, защото не мислиш. Учен си, защото мислиш. Тези са положения, които трябва да ги имате предвид. Защо страдаш? Защото не мислиш. Защо се радваш? Защото мислиш. Лош човек си, защото не мислиш. Учен човек си, защото мислиш. Невежа си, защото не мислиш. Невежеството е признак, че не мислиш. Всичко зависи от мисълта. Мисълта е реалност. Ние всички се стремим към реалността. Тя е, която осмисля живота. Да живееш, значи да мислиш. Щом не можеш да имаш живот, значи не мислиш. Щом животът няма смисъл, животът е неприятен. Щом животът има смисъл, животът е приятен. Ти искаш да бъдеш богат. Богат си, защото мислиш. Сиромас си, защото не мислиш. Защо си сиромас? Защото не мислиш. Казва: „Пука ми се главата от голяма мисъл“. Никога не се пука главата от мисъл. Той казва, че от голяма мисъл му се пука главата, [но] не мисли. Пука се главата, когато не мисли. Онези глави, които мислят, те са здрави, те не се пукат. Що е грозота? Не мислиш. Красиви са хората, когато мислят. Грозен е човек, когато не мисли. Можеш да носиш красива дреха, но онзи човек, който направил красивата дреха, е мислил. Дали ти мислиш, то е друг въпрос. Ти, който носиш красивата дреха, може да си невежа. Ако съзнаваш своята красота, ти мислиш. Ако не съзнаваш своята красота, ти не мислиш. Може една дреха, едно добро да го носиш по наследство. Тогава то не е твое. Туй добро, то е свързано с мисъл. Човек трябва да съзнава, че е добър, тогава той мисли. Всеки един от вас трябва да съзнава, че мисли. Ти си недоволен – не мислиш. [На] тебе хората ти са неприятни – не мислиш. Когато хората започнат да ти стават приятни, ти мислиш вече. Ако любите хората, това е мисъл. Ако мразиш хората, това не е и

мисъл. Какъв е изходният път? Изходният път в живота е да мислиш. Мислиш ли, всичко можеш да постигнеш. Не мислиш ли, нищо не можеш да постигнеш. Какъв е крайният смисъл на живота? Да мислиш. Ясно ли е? Вие казвате, че е мъчно приложимо, защото не мислите. Мъчно е – не мислиш, лесно е – мислиш. Мъчно е, докато не мислиш. Щом започнеш да мислиш, нещата стават лесни. Вие мислите, че лошите хора мислят. Лошите хора не мислят. Разсъждението, то е анализ. Ти разглобяваш. Онзи, който анализира нещата, той е като един съдия. Дадат ти един часовник, разглобиш го на неговите части, това е разсъждение. Мисълта е повече от разсъждението. Мисълта е реалното нещо. Разсъждението, то е разглобяване, гледаш нещата как са поставени. Мисълта, то е същественото, то е реалното в света, то е неизменното. Като имаш мисъл, ти си силен човек. Ще разсъждаваш, ще разглобяваш, ще гледаш, ще обмисляш всичко, това са термини. То вече не са мисъл. Една мисъл е да разбираш, трябва да разсъждаваш. Вие мислите, [че] един мошеник [е] невежа. Той не мисли, че утре ще влезе в затвора десет години. Той хич не мисли заради него. Вие най-първо схванете философията. Трябва да мисли човек. Вие оставяте и не мислите, и сте мошеници. За мене човек, който не мисли, е мошеник и разбойник. Който не мисли, всичко е, дявол. Щом мисли човек, всичко е. Щом не мисли, нищо не е. Щом не мисли, всичко има, но нищо не е. Той всичко има, всички пороци може да направи, но те нищо няма да му допринесат. Що е порок? Да работиш без пари. То без пари е идеално. Разбираме тук „да работиш без пари“ – да нямаш никаква придобивка. Що е порок? Да изгубиш всичко онова, което имаш. Човек губи само тогава, когато не мисли. То е заблуждението. Всички тия хора, които правят престъпление, те не мислят. Всички тия хора – невежи, които не разбират, те не мислят. Светът ще се оправи, когато всички те започнат да мислят. Сега не мислите. Кога човек не мисли?

[Когато]той вижда нещата, както не са. Сега, умният човек ето кой е. Който знае. Той гледа едно шише и знае как да го отвори. Глупавият взема, че го пробива. Той носи чука, блъсне го. Казва: „Отиде шишето, не струва това шише“. Ние чупим нещата. Дали ти едно тяло, казваш: „Защо ми е дадено това тяло?“ Ти си глупав човек, казваш: „Защо ми е дадена тази малка глава?“ Ти малката глава не знаеш как да управляваш, че искаш голяма. То е неразбиране. Умният човек всякога знае как да отвори и как да затвори шишето. Глупавият троши и го оставя настрана. Сега вие казвате: „Мъчна работа“. – Не мислите. За мене, какво е вашето състояние, то е ваша работа. Но вашето състояние аз го зная какво е. Ясно е. Казва: „Какво да правя?“ – Започни да мислиш. „Какво ще стане?“ – Като започнеш да мислиш, всичко ще стане, ще се свърши работата правилно. Или другояче да го кажа. Сега ред обяснения трябва, трябва хиляди обяснения, за да се направи една идея ясна. Казваш: „Как човек да си оправи работата?“ Може човек да мисли тъй, че да си оправи работата. Представете си, зимно време вие сте в една стая от четири метра, отвън 25–30 градуса студ. Вкочанявали ви ръцете, седите, неприятно ви е. Има една възможност да се смени това състояние. Дойде един човек, казва: „Запали собата“. Казваш: „Като запала собата, какво ще стане с мене?“ – „Запали собата“. – „Ама мене ръцете ми са вкочанявали“. – „Запали собата, нищо повече“. Туй, което трябва да направиш, ти имаш възможност. Колкото и да ти са вкочанявали ръцете, ти имаш сила да драснеш кибритената клечка и запалиш печката. Стаята изведнъж няма да се стопли, но след половин час стаята ще бъде добре отоплена, ще усещаш топлината. Казваш: „Много хубаво направих, че запалих печката“. И в живота можеш да се намериш в такива неблагоприятни условия. Казваш: „Не ми влиза в положението“. Влез ти в своето положение, понеже си започнал да мислиш. Първият, който трябва да влезе в твоето положение, то си ти сам. Вие искате

другите хора да влязат във вашето положение. Какво значи да влезеш в своето положение? Понеже Бог е Дух, влез в онова положение, да разбираш Бога в себе си. Започни да мислиш, както Бог мисли. Ама може ли тъй? Можеш, можеш да мислиш, тъй както Бог мисли. Сега, вие имате друго: „може ли аз да бъда всемоушен?“ Оставете това, то е друга област. Ти можеш да мислиш, както Бог мисли. Кое е първото положение на мисълта? Когато проповядвам любовта, разбирам: Любовта, това е първата мисъл. То е реалността – да мислиш. Да любиш, значи да мислиш. Туй, което разрешава всичките мъчнотии в живота, то е мисълта, то е любовта. Тъй, както разбирате любовта като чувствоувание, то не е любов, която носи правата мисъл в себе си. Правата Божествена мисъл, която разрешава мъчнотиите, това е любовта. Аз наричам любов онази сила, която премахва всичките противоречия. Това, което премахва противоречията, е това, което има мисъл в тебе. Любов, в която няма мисъл, то не е любов. То е невежество, то е безлюбие. Тъй щото любовта, то е мярката на правата мисъл, която се прилага в живота, с която всичко може да направите. С любовта всичко може да направите. Тогава се поляризират: имате любов, имате и мисъл. То е: вече вашето съзнание се определя, вие сте двама вече, разговаряш се с някого. Ти със себе си не можеш да се разговаряш. Първото лице – това си ти. Кое е второто лице? Второто лице – това е любовта. Първото лице – това е мисълта. Аз, човекът, който мисля, съм първото лице. Ти, когото обичам, си второто лице. Аз съм, който мисля, ти си, когото обичам, те двамата всичко могат да направят. Те са едно и също нещо. Аз, който мисля, и ти, когото обичам, в когото моята мисъл може да се реализира. Когато говорим за Божията любов да я възприемем, разбирам: Божествената любов в мене да се реализира. То е Божественото, което съм възприел. И когато моята мисъл трябва да се реализира, то е любовта към ближния. Що е Божията мисъл? – Любовта, която в мене се реализира.

Когато моята мисъл се реализира в ближния, то е моята любов към ближния. Следователно, любовта към ближния разбира реализиране на моята любов. Моята любов трябва да се реализира и моята мисъл трябва да се реализира. А пък Божията любов и Божията мисъл в мене трябва да се реализират. Следователно, схванете връзката сега. Да стане ясно, какво нещо е любовта към Бога. Нашата любов е реализиране на Божията мисъл. Реализиране на нашата мисъл е любов към ближния. Те са два закона, разгледани от реалността. То е реалното, първо да се реализира като любов в нас. Нашата мисъл да се реализира като любов към нашите ближни. Те са две реалности. Ти съзнаваш, че този, когото ти обичаш, той мисли. Той съзнава, че онзи, когото обича, той мисли. Значи, ние като се обичаме, съзнаваме, че ти мислиш и аз мисля. Щом мислиш, то е реалността, то е животът. Двама души като съзнават, че мислят, те живеят. Онези, които живеят, любовта се проявява [в тях]. Съзнаваш, че двама души мислят. Той мисли и аз мисля. То е проявяване на любовта. Щом обичаме някого, то значи, че той мисли. Който не мисли, не можеш да го обичаш. Ако обичаш някого, трябва да мислиш заради него. Казва: „Пръсна ми се главата заради него“. Щом мислиш, не трябва да ти се пука главата на тебе. Там е разрешението. Щом ти мислиш за него, [а] той не може да мисли за тебе, нищо не става. Бог мисли заради нас и се проявява. Когато ние не мислим заради Бога, всичката мъчнотия е там, че ние не мислим заради Бога. Ако хората мислят, ще се образува връзка. Щом се образува връзка, любовта е взела да действа. Цялата сегашна обстановка на живота ще се измени. Ще види, че всичката възможност, с която човек може да излезе от неприятностите, от всичките мъчнотии, е да мисли. Ти си съвсем загазил с паметта, нищо не помниш. Изисква се по един час или час и половина да се проясни паметта, да държиш изпит. Представете си, че имате един суфльор зад гърба си, ти няма ли да издържиш изпита

си? Мисълта, това е суфлорът. Като мислиш, казва: „Тъй е, тъй кажи“. Щом го няма суфлорът, няма кой да ти казва, ти съвсем ще загазиш. Мисълта е това, което ти казва: „Така, така, така“. Сега вие търсите реалността вън от човешката мисъл. Вън от Божията мисъл, вън от човешката мисъл, никаква реалност няма. Какво разбирате под думата „реалност“? Реално е туй, за което мислиш. Реално е туй, което обичаш. Но не можеш да обичаш туй, което не може да мисли. Можеш да обичаш само туй, което мисли. Любовта е непонятна вън от мисълта. Щом кажеш, че обичаш някого, показва, че туй същество има живот, мисли то. Може да е дребно, може да е много дребно същество, за мене е безразлично колко дребно е то, то мисли. Щом мисли, става обект за мене. Интересно е. Не важи за мене неговата форма. Може да е голямо, колкото слон, ако не мисли, не е реално, не важи за мене. Може да е микроба малка, но ако мисли, е реално за мене. Зимно време, отвън имате един голям камък, при вас има една кибритена клечка. При студа, кое [е] реалното: камъка или клечката? Реалността всякога помага. Туй, което помага, е реалното. Туй, което не помага, не е реалното. Ако нещо ви помага, е реално. Ходиш по планината, то е реално; можеш да ходиш по нея и то да не е реално за тебе. Това, което ти помага, то е реално, това, което не помага, не е реално. Мисълта, която помага, е реална. Щом си блъскаш главата, че имаш противоречия, нямаш мисъл. Мисъл, която разрешава всичките противоречия, тя е реална. Вие сега казвате: „Може ли да стане туй?“ Вие криво разбирате. Ти не си започнал да мислиш. Искаш друг да мисли за тебе. Ти искаш един да донесе една торба пари и да ти даде сто килограма злато. Ако ти дам една торба от сто килограма злато, и [те] свържа, какво ще бъде твоето положение [ако си] във водата? Ще ти направя ли добро? Ще бъдеш долу, на дъното. Ако излезеш на суша, облечеш се и ти дам торбата [със] сто килограма злато [е добре]. Аз съм умен човек, ако ти дам торбата във водата, ти мисля

злото. Във водата, когато си, златото не може да ти дам. Във водата ти се нуждаеш само от плаване. Като излезеш на сушата, облечеш се, тогава се нуждаеш от пари. Сега ние се отдалечаваме от същественото с тия детински мисли. То е детинска мисъл. Малкото момиче трябва да има кукли, без кукли не може да играе. Момчето не може да няма кон. Без кон не може ли да израсне? Може, то не е толкова реално. То е само условие. Те са временни условия. Един ден ще дойдат други. Не са парите толкова съществени. Те са важни при дадени условия само.

Ако ти мислиш, то е пари, то е богатство. Като мислиш, това са пари. Всеки един наполеон като погледнеш, трябва да видиш цената. Ако не знаеш каква е цената, не мислиш. Ти можеш да намериш скъпоценен камък, който струва милиони, побутнеш [го] с крака си. Обаче, ако знаеш каква е цената, ще го вземеш. Онова, което ние знаем в даден случай в своята мисъл, то е реалното. Сега да дойдем до вашия закон. Да погледнем от наше гледище. Вие казвате: „Апаш“. А паша. Или „мошеник“. Какво значи „мошеник“? „Мошеник“ значи човек, който слиза надълбоко в кладенци. „М“ – значи изкопава кладенци. „О“ – използва условията. „Ш“ – човек, който не знае да лъже, той не обича да крие. „Е“ – после, каквото вземе, той го разгласява и „Н“ – примирява всички противоречия. Значи мошеникът ще открадне отнякъде и той отива и плаща там, където ял и пил. Та мошеникът е честен човек. Той е само безучастен за онзи, когото обрал. Кого обират мошениците? Мошеникът винаги обира най-добрите. Добрият е умен човек. Казва: „Може ли да направя една услуга, да науча нещо?“ Онзи е по-голям мошеник. Законът в умствения свят [е]: в даден случай, ако един мошеник те обере, започни да мислиш. Ако бръкне в джоба [ти] започни да мислиш. Той ще пусне това, което [е] взел. Може да направиш един опит с кучетата, какво нещо е мисълта. Има много лоши кучета. Ако вървиш

и не мислиш, може да те ухапе. Ако мислиш и с мисълта назад като че ли го гледаш. Туй куче на десетина крачки чувствава твоята мисъл. Ако концентрираш своята мисъл заради него, то само ще ходи, не се приближава. Когато не мислиш, мошеникът взема си. Щом започнеш да мислиш, той ще те остави. Ако ти мислиш силно, то[й] ще бъде на един километър разстояние, като започнеш да мислиш, той ще се върне, ще ти донесе парите. Един ден няма да има нужда от стражари. Един мошеник, като те обере, ще помислиш заради него, той ще ти донесе каквото [е] взел. Най-първо ще намериш стъпката, ще помиришеш, ще знаеш какъв е. Щом помислиш заради него, той ще дойде, ще кажете: „Трябва да му платя сега“. Един мошеник, който ви е донесъл торбата с парите, какво трябва да направите с него? Вие сега постъпвате несправедливо. Ето къде е несправедливостта. Да кажем, този мошеник вие го давате под съд, по стария начин. Но тук трябва държавата да плаща за съдии. После детективите да го хванат, да го намерят. Да кажем, той ти взел 20 000 лева. Колко ще похарчиш? В Англия, когато стане обир, не го хваща държавата, но те имат детективи, държавата не може да го намери. И вие тук плащате, държавата плаща, но и вие плащате чрез данъците. Вие косвено плащате. Но все ще има разноски. Една трета от това, което взел. Питам: Този, който ви взел 20 000 лева и ви донесе парите, колко трябва да му дадете? Най-малко трябва да му дадете 1 000 лева. Ще извадиш, ще му дадеш хиляда лева. Тъй щото, ти ще бъдеш доволен и той ще бъде доволен. Сега приложете. Да кажем, някой човек ви направил пакост, обрал ви. Някой път, нали се обиждате, казвате: „Той ме обиди“. Обидата седи, че той взел нещо от тебе. Вие започвате да мислите. Какво трябва да мислите? Че ви обидил. Как ще разрешите въпроса? В какво седи обидата? Каже: „Вие сте профан в тази работа. Вие нищо не разбирате“. За тази дума вие му се сърдите една година. Какво трябва да направите? Според стария обичай

пратиш някой при него да си признае погрешката. Погрешката е в тебе. Ти ще започнеш да мислиш. Ето как се разрешава въпроса. Той идва при мене и казва: „В моите очи ти си голям профан, голям невежа, много прост човек си, аз мислех, че си учен човек. Аз имам основание да мисля така. Ето, аз давам тия въглища, ако тия въглища можеш да ги превърнеш в диаманти, ще си изменя вече мнението. Ако не можеш да ги превърнеш, ще запазя своето мнение“. Остави човекът цяла торба въглища, казва: „Ако не можеш да ги превърнеш, ще запазя своето мнение. Ако можеш да ги превърнеш в диаманти, ще може да изменя мнението си за тебе“. Казват: „Прав е. Той право говори“. Вземам тия въглища в своята лаборатория и всичките превръщам в диаманти. Казвам: „Измени своето мнение за мене, че аз не съм профан и невежа, но ти си профан и невежа“. Аз вземам друга торба с въглища и казвам: „Направи тия въглища на диаманти, ако не ги направиш, аз ще те считам невежа и профан; ако можеш, ще кажа: „Ела сега да се запознаем“.“ Ако и той ги направи на диаманти, значи и двамата сме учени. Ще си помагаме. Така се изменя една обида. И вие да влезете във вашата лаборатория и въглищата, които са оставени, да ги превърнете в диаманти. Ще ги превърнете и вие ще му дадете друга торба с въглища. Ако той не може да превърне въглищата в диаманти, той е невежа и профан, ако ги направи, тогава ще си подадете ръка, ще кажете: „Ела с мене да се сдружим“. Опресняване на хората ще стане. И за най-малките работи по закона на мисълта [в]се трябва да знаеш, как да мислиш. Сега вие искате да мислите, но все по тертип. Някои от вас сте следвали в едно училище, дето всичко било наредено, пък сега сте влезли в едно опитно училище, дето всичко не е наредено, сега трябва да го редите. Сега не можете да си представите как тия, умните хора, дето всичко беше наредено, как са ви турили в един свят, дето не е така наредено. Да допуснем, че не искате да го наредите. Но допуснете, че вие вървите

по пътя и по пътя има камъни, не искате да отместите тия работи, значи, камъните, които са по пътя, не искат[е] да ги премахнете. – */Може някой да се ползува от онова, което сме наредили. /* Сега да оставим това, това са лични работи. Но онова, което можем да приложим, [то е важно]. Онова, което можете да приложите, приложете го. Онези, които не можете да вървите по стария начин, прилагайте.

Реално е само това, което мислиш. Туй, което не мислиш, то не е реално. Когато ти не мислиш, ти не си в реалното, ти си в областта на илюзиите. Някой път мисълта ти е натрупана, разхвърляна, тъмнота има; тя не е права мисъл, има чувствование вътре. То са побудителни причини към мисъл. Не е започнал човек да мисли. Най-първо ще мислиш, че Бог е първото същество, Което започнало да мисли. Първото същество, Което започнало да мисли, то е Бог. Второто същество, което започнало да мисли, то е човекът. Тогава сегашното ваше нещастие на какво се дължи? Сегашното ваше нещастие седи в какво? Сегашното ваше нещастие в живота седи в онова състояние, когато вие не мислите. Сега страданията не са нищо друго, освен упражнение на онова време, когато не сте мислили. Сега започнете да оправяте миналото, когато не сте мислили. Започнете да мислите за вашите страдания. Защо страдаш? Защото не си мислил. Докога ще страдаш? Докато превърнеш всичко на мисъл. На първото, основното, сега ще се спрете. Всичките мъчности в света сега се разрешават с мисъл. То е положението, което трябва да държите. То не иска да доказваш, то е опит. В тази наука доказателството не е доказателство. Има едно уравнение. Дайте едно уравнение. Да кажем „А“ е равно на „С“. Какво приложение има като са равни тези величини? Колко букви има в българския език? – Тридесет и две. С тях всичките мъчности в българския език се разрешават. Колко има в латинската азбука? В говоримата реч има известни знаци. „А“ има такава

отношение: „А“ е равно на „В“. „А“ се отнася към 32 как? Какво отношение можем да турим? [Както] 32 към „В“. Защо „А“ е отпред, „В“ е отзад? Защо размениха местата? Сега, разбира се, имате ограничени отношения на числата. Запример, вие от една ябълка извадите сто плода ябълки. Единият плод не е равен на сто плода по количество. Един плод след време може да произведе, да има по-голяма стойност, отколкото сто плода, да стане по-тежък. Едно семе, малкото семе, посято в земята, след пет, десет години, туй малкото семе може да даде повече ябълки. Най-първо една ябълка не е по-голяма от сто ябълки. След време една ябълка може да стане по-голяма от сто ябълки. То вече влиза в друго разсъждение, в друга математика. В сегашната математика частта не може да бъде по-голяма от цялото. В параматематиката частта може да бъде по-голяма. Да ги оставим – това са парадокси. Парадокс се нарича всяко нещо, което няма приложение, нищо не се изяснява, няма никакво приложение практическо. Значи 32 букви в една система имат отношения помежду си. „А“ има отношение към 32 букви, „А“ има отношение към „Б“, „С“, „Д“ и т.н. Еднакви отношения има. „Б“ има отношение към „О“, „Г“, „А“, „Т“. – Богат. Туй отношение се нарича „богат“. Имаме добро. „Д“ има отношение към „О“, „Б“, „Р“, „О“. – Добро. Това отношение се кръщава с думата „добро“.

Кажете ми сега една ваша мъчнотия неразрешена. Кажете ми една обща мъчнотия, да я разрешим. Не въображаема мъчнотия, но мъчнотия физическа. Като спорим един с друг, тежест е за нас. Богатите хора спорят. Като нямаш с кого, ще спориш [ли?] Всеки, който спори, има да взема. Този, с когото спорят, от него имат да вземат. Човек, с когото не спорят, нищо няма да взема.

/„НЕСЪГЛАСИЕ“. / – Какво е несъгласие? Несъгласието няма мисъл. „НЕ“-то ще изхвърлим и ще стане съгласие. Съгласие и мисъл. Щом двама души се съгласяват, те мислят. Щом не се съгласяват, те не

мислят. Защо не се съгласяват? „Е“-то в дадения случай, [е] човек, който е крайно разточителен. „Н“-то е човек, който плете в девет плитки. Един скържав и един разточителен се събрали наедно. И двамата не мислят. Онзи, който харчи, не мисли. Скържавият, и той не мисли. Разточителният ще дойде отнякъде, без да мисли. Без да му мисли човек, много работи ще станат. И двамата са на крива посока. Разточителният не мисли и скържавият не мисли. Казва: „Не се знае какво ще дойде за в бъдеще. Трябва да бъда скържав“. А пък онзи казва: „Ще се нареди тази работа“, ама и той не мисли. „Н“-то е скържавият. „Е“-то е разточителният. Те образуват несъгласие. Като влезе съгласието, започва мисълта. Вие не може да спорите. Че какво ще спориш? Да спориш, трябва да мислиш. Какво ще спориш с ония хора в света, които не мислят? Какво ще спориш с тях? Мълчи! Той дошъл, профан, казва: „Има ли Господ или не?“ Какво означава „има ли Господ или не?“ Аз му казвам: „Може ли Господ да съществува вън от тебе? Може ли Господ да съществува вън от човека?“ Той, какво ще каже? – „Господ, това си ти“. – „Щом аз съм Господ, защо съм нещастен?“ Защото си господ, който не мислиш. Господ, разбирам същество, което като мисли, всичко може да направи. Но сега да е силен, да управлява света. Същество, което като мисли, всичко може да направи в своя живот. Тъй е, както разбирам. Всичките мъчности, които съществуват в неговото съзнание, той може да се справи с тях. Какво ще се занимавате с другите хора да ги оправяте? Аз, като мо[га] да [о]права [сво]ите мъчности, и другите хора, като се събуди мисълта у тях, и те са в състояние да изправят своите мъчности. Тогава ще оправят света. Каква философия има в това? „Да се оправи светът“. Всеки трябва да знае да оправи себе си. Тогава да уреди[м] общите работи, които имаме. За да познаем общите работи, трябва да мислим. Ако не мислим, не можем да ги оправим. То е нещо, много сложна работа. Да има една философия на разбирането. Има много

други въпроси. Първата философия е: мисли, за да се оправят работите! Мисълта е реалността. Имаш тъмнота в себе си, започни да мислиш! Имаш скръб, започни да мислиш! Беден си, започни да мислиш! Лош си, започни да мислиш! Каквото и да е, мисли, нищо повече! Не ти върви, започни да мислиш! Не можеш да учиш, започни да мислиш! Ама не мога да го направя? – Започни да мислиш! Хората са лоши, започни да мислиш! Студено е, започни да мислиш! Аз прилагам това и никога не съм имал студ. Хората, които мислят, не им е студено. Който не мисли, студено му е. Аз съм направил опити, аз съм прекарвал цяла зима с едно палто без хастар, тънко палто, без да ми е студено, защото мисля. Като започна да мисля, направя палтото дебело. Тънкото палто направя дебело и ми е топло като с дебело палто. Който не мисли, и дебело палто да има, нему му е студено. [За] човек, който мисли, нещата изменят своя обем. Имаш работа с месечината. Какво значи мисъл? Следователно, като ти е студено, ще изхвърлиш месечината, ще туриш слънцето на мястото [й]. Като туриш слънцето на мястото на месечината, веднага ще ти стане топло. Когато ви е студено, представете си, че имаш хубаво кръвообращение, имаш 37 градуса топлина, имаш артериална кръв, която тече. Представи си, отвън е студено, представи си, че си в хубава стая, че слънцето грее, топло [е]. Разпусни се, повярвай в туй, което говориш. Кажи: „Колко е хубаво това!“ Пък ти сам не вярваш в това, което говориш. Ако мене ми дадат едно българско десетаче от десет стотинки, искат да ме излъжат, казват, че това е златно. Ама то не е злато. Аз ще докажа, че е злато. Като мисля и си отворя ръката, медната пара в дадения случай ще се превърне в злато. Такава е силата на мисълта. Каквото кажеш, ще стане. Златото има 19 грама относително тегло, то е тежко. Ако аз мисля, ще превърна в злато десетачето. То е мисълта. Туй, което превръща десетачето в злато, то е мисълта, творческа мисъл. Сега това е един труден въпрос.

Всичко е мисълта, всичко е умът. Ти ще приемеш без никакво доказателство. Ти започни да мислиш. Защото, ако ти беше мислил, тази неприятност нямаше да дойде. Ти щеше да я предвидиш. Щом не си я предвидил, дошла отнякъде, ще приемеш нещата тъй, както са. Най-първо ще приемеш, че всичко е мисъл. С водата всичко става. Като имаш вода, всичко става, като нямаш вода, нищо не става. Мисълта е реалността в света, с която всичко можеш да направиш. Няма какво да доказваш, че водата съществува. Щом съм при нея, какво ще доказвам? Да дойдем до истинското положение. Ние се отдалечихме. Какво беше първото положение? – Всичко е мисъл, всичко е ум. В мисълта противоречие няма. Противоречията са извън ума, извън реалността. Значи, в ума, в реалността няма никакво противоречие. Противоречията са извън ума, извън реалността. Значи, в ума, в мисълта няма никакво противоречие. Противоречията са извън, там, дето няма ум, там дето няма мисъл, там са противоречията в живота.

Тъй както са наредени буквите в думата „богат“, имат смисъл. Ако ги разредите, ако от тия букви направиш много пермутации, повече от 400 пермутации направиш, [но] само една [основна] пермутация има. Сега, когато аз мисля, бързо се движа. Мен като ми стане студено, ида на тропика. За мене не представлява мъчнотия да се пренеса на топло място. Щом ми стане студено, ида на топло, щом ми стане топло, ида на студено, дето е малка температурата. Понеже ти не можеш да се местиш, не си мени температурата. „Моята температура се мени“. – В движение сте. Ако така мислите, най-малко 25 от всичките мъчнотии ще разрешите. Накарай крака си да мисли. Накарай ръката да мисли! Да не мислиш нещо произволно. Някой път казваш на ръката да направи нещо разумно. Казваш: „Чакай да помисля“. Като помислиш, направи го. Вземете един пианист, той разумно като си движи ръцете по

клавишите, изважда звукове. Ти можеш да бъдеш пианист и като не мислиш, ти ще произведеш цяла бъркотия вътре. Мисълта е това, което прави едно движение да бъде правилно, да образува нещо разумно. Сега всичката мъчнотия е това, че вие се намирате между хора, които не мислят. Вие искате тия хора, които не мислят, искате да ги накарате да мислят заради вас. Той за себе си не мисли, че за вас ще мисли. Естественото положение на земята е: ако за себе си не мисли, за тебе никога не може да мисли. Казвам: Ние се намираме [в] обстановка на противоречия. Един порядък установен, който е образуван от безсмислие, хората воюват, защото не мислят. Хората се крадат, защото не мислят. Правят зло, защото не мислят. Имат затвори, защото не мислят. Закон има, всичко туй те не мислят. Тия закони не постигат целта си, защото не мислят. Имат един стремеж към мисълта. Но нямат правата мисъл. Казвам: Не че мисълта не е права – човек другояче мисли сега. Представете си сега, че аз съм съдия, довеждат един човек престъпник. Престъплението седи в това, че той откраднал една бутилка вода. Според закона – три години затвор. На този, който завежда делото, ще му кажа: „Ти ще прекратиш това дело! Ще ти дам две бутилки“. Какво ще прави съдията? Този човек има ли някакво престъпление? Сега аз, умният човек, ако го съдя, ще изгубя повече време. А пък на този, когото съдят, ще кажа така: „Ти, когато имаш нужда от вода, всяко[га] можеш да идваш при мене и повече можеш да вземеш. Що ще ходиш да вземаш техните бутилки? Всякога можеш да идваш и да вземаш вода, колкото искаш“. Това е въпросът. Този човек няма да има нужда да ходи да краде. Аз имам изобилие. И за мене ще бъде приятно, че взема. Аз имам изобилно, тази вода трябва да тече. В мисълта има едно вътрешно изобилие. В нея не може да има противоречие. Всичко има в нея. Как ще [те] обер[ат]? Ти си щастлив човек, никой не може да [ти] взема. Може ли някой да те обере? Понякога аз казвам: Има едно положение,

дето не могат да ни обидят. В мисълта съществува едно изобилие. Вие сте в едно противоречие с вашите стари възгледи. Вие държите една реалност. Вие сте в областта на илюзиите. Вярваш в Бога. Мисълта е реална. Бог е мисъл и в Неговото проявление Бог е Любов. Любовта, това е вече реализирана мисъл. Що е любовта? Реализирана[та] Божия мисъл е любов. Реализираната човешка мисъл е любов към ближния. Реализираната Божия любов и любов към ближния е любов към себе си.

Една формула: ПРАВАТА МИСЪЛ РАЗРЕШАВА ВСИЧКИТЕ ПРОТИВОРЕЧИЯ В ЖИВОТА.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.

16. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10. I. 1936 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

ОСНОВНИЯТ ТОН

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Пишете върху темата №14: „Разлика между честност и справедливост.“

Коя е причината, че някои хора не могат да пеят? Има хора, не могат да пеят, нали? Често аз казвам за един обикновен тон, не може да го вземат. Един обикновен тон имате на сегашната гама. При обикновеното пеене нямаме основен тон. Вземат по-горе, по-долу всичките певци си имат разни тонове. Под думата обикновен тон разбирам тон на съзнанието. Основен тон може да има само онзи човек, на когото съзнанието е пробудено. Всякога, когато човешкото съзнание се пробужда, има един основен тон. Тонът на мисълта му е безразборен. Едно определение на мисълта: За да започнеш да мислиш, трябва да имаш един основен тон. Сега не можеш да бъдеш музикален, ако съзнанието ти не е пробудено, понеже музикалността това е пробуждане на съзнанието. Музиката е пробуждане на съзнанието.

Има неща на реалността, има неща на сенките. Често казвате, че имате страдания. Какво нещо е страданието? Тъй, в обикновената смисъл какво нещо е страданието? Не, че имате някакво неразположение. Тогава ви е мрачно настроението. То е едно криво разбиране. Ако на един екран, на едно платно се хвърли една лоша картина, една картина на престъпление, питам, платното опетнило ли се е? Много пъти вие плачете, понеже имате една картина, хвърлена на съзнанието ви и дигате цяла олелия. Отнеме се картината, платното е пак чисто. Какви ли не картини не се хвърлят. Вие плачете

някой път, че нямате хубава картина на платното. Питам: Ако са хубави или лоши картините, какво печелите вие? Ако платното е хубаво и се хареса на публиката, ще седи по-дълго време на сцената, ако не е хубаво по-скоро [се] сменя. Това е за изяснение. Съзнанието е платното за ония картини, които се хвърлят и тия картини са необходими за вашето разбиране – да имате ясна представа за света, за ония отношения, трябва да имате съзнание, върху което да имате образи. Вие всички да си съставите правилна философия. Вие плачете там дето не трябва, а дето трябва да плачете, никак не плачете. Аз не съм срещал човек да плаче за това, за което трябва да плаче. Плаче за какви ли не неща.

За пример ти си тъжен за една дума, която само ударила върху тъпанчето ти. Туй, което причинява скръб, то не е музика. Значи един тон, който не е музикален, ударил върху тъпанчето, направил едно малко раздрусване, хвърлил една малка картина на съзнанието. Казваш: „Обидиха ме“, много ви е криво. Станало нещо. Какво станало? Има една крива представа. Една картина хвърлена на платното, вие плачете за нещо, отдалече гледате, какви ли не работи стават. Никаква реалност няма там. Гледате една картина. Гледаш, тренът се движи. Никакво движение няма там. Че какво движение има на едно платно? Има реалност, но реалността е на друго място.

Та, в истинския живот има един простор, един въздух. Какво ще спечелиш? На едно кино имаш нечист въздух, насядали са да кажем 200-300 души, 500 хора, въздухът е развален. Тогава, като насочи поглед към платното, казва: „Това става.“ – Нищо не става. В реалността ти ще ходиш, гледаш света, всичко наоколо ти е чисто, ти си в самата реалност. Може да сте двама, трима, може да сте и десет души, не зная дали за вас ще ви представят едно кино. Не зная дали ще затворят киното за вас. Реалността се отличава по това, че в реалността сам можеш да ходиш, но когато имаш сянката, една сянка

не се представя за един човек. Реалност е туй, в което ти сам участвуаш. Привидно е туй, в което мнозина участвуват едновременно, един никога не може да присъствува. Мислите ли, че едно кино за един човек ще отварят, своята сценка да представят? Значи в киното трябва да има публика.

Когато във вашия живот искате да имате публика, вие сте в киното. Разбирате ли какво значи? Но вие да седите сам не може. Вие искате да има някой с вас. Ако искаш много хора, иди на кино. Ако искаш да видиш хора, иди на кино. Ако искаш да разбереш сам себе си колко разбираш, иди сам в природата. Когато човек остане сам със себе си, че няма никой край него, той е в реалното. Когато е с много хора, той е в света на сенките. Когато в ума ти остане само една идея, ти си в реалното; когато имаш много идеи, ти си на кино. То е реалното, разбира се.

За пример, може да говориш за някакви идеи, за някой автор, чел си някаква книга – ти си на кино, нищо повече. Какво разбира тоз автор? Или когато един автор описва в една книга, как героят му пострадал там в един роман или в една драма. Де е страдащият в драмата, на кое място? Казва: „Този, който пише така, има ли някой, който да страда?“ Написано е там, че страда, никакво страдание няма. Вие, като четете написаното, плачете. Четете така и започват да ви текат сълзи. Няма никой, който да страда, нито картина има, веднага вие започвате да плачете. Кой сега са причините за вашия плач? Може ли сега да дадете едно психическо обяснение, какво нещо е плачът? Плачът хората са го изопачили. Когато Господ създаде човека му направи два извора, за да може всякога прозорците да бъдат чисти, да може да вижда външния свят. Той турил жлези на двете очи да тече по малко вода, да бъдат прозорците чисти. Вие току плачете. Често вие плачете цял ден. Вие трябва да разбирате нещата, не да плачете. Само отвътре ги чистите вие. По някой път сълзите излизат

навън и чистят. Измийте веднаж, дважд, три четири пъти. Но знам, че онези хора, които много плачат, прозорците им са чисти, при това много се оплакват, че много са плакали, имат скърби. Защо? – Много са работили. Аз не виждам един, който си чисти прозорците. Той какво се оплаква, че много плакал, че имал някаква скръб. Може ли човек да има някаква скръб, когато си чисти прозорците? Ако прозорецът е нацапан, да скърби разбирам, но когато си чисти прозореца да се оплаква, не разбирам. Можеш да скърбиш когато прозорецът ти е нечист. Казва: „Скръбна е душата ми.“ Че за какво имаш да скърбиш? Понеже прозорците, това са киноартисти. Ти, като измиеш прозорците, на твоя екран се хвърлят картини, които ти не обичаш. Първо не знаеш защо плачеш. После не разбираш отношението на реалността и сенките. Като се нахвърлят картините на твоето съзнание, на твоя екран, омотаеш се, мислиш че всичко каквото виждаш е реално. Като миеш, мислиш че на прозореца има нещо. Миеш, миеш, пак се обърнеш, картината е там. Пак идеш, миеш, миеш, пак се обърнеш, пак картината там.

Сега ще дадете едно възражение. Няма един истински плач в света. Той се случва може би на десет, двадесет години. В един живот от 33 години може веднъж да се случи да плачеш. То е истинския плач. От 29 години до 30 години човек минава най-голямата скръб. Има едно място дето човек може да поплаче малко. Другият плач, той е по навик. Не, че не трябва да плачете. Човек трябва да си мие прозорците. То е друг въпрос. Нямам нищо против, когато по някой път се просълзят очите. Казва: „Плаче!“ –Мие си прозорците. В плача какво има? Само сълзи ли? В плача има музика. Тази музика не е музика, това са грамофонни плочи. Грамофонните плочи не са музика, това е забавление. То плачът за един музикант разваля неговия слух. За длъностоящите, за животните, за ненапредналите хора в света, като не знаят, може да турите всичките грамофонни

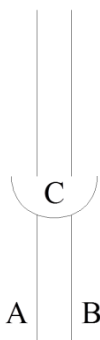
плочи, за да събудят музика. Но един музикант трябва да има памук в джоба си. Щом чуе грамофонна плоча да си запуши ушите. Който не иска да си развали вкуса за музиката, да не слуша грамофонни плочи. То е неразбиране. Какво има? Цъкът – едно лошо впечатление. После не може една грамофонна плоча да се сравни с един музикант. Даже една хилядна част не представлява. То е тъпота, механическо нещо съвсем. Може да употребите грамофонните плочи като едно възпитателно средство. Но в една грамофонна плоча няма никакво забавление, вдъхновение. По някой път може да учат Крайслера някои от грамофонните плочи или може на пианото да учат, но музиката е едно състояние. Музиката да ти стане естественото състояние на съзнанието. Основен тон можеш да имаш само когато започнеш да мислиш. Онова пробуждане на човешката мисъл го наричам основен тон. Този ден, в който се пробуди съзнанието, че започнеш да мислиш, когато дойде мисълта, то е основен тон. Другите тонове са наредени. Те вървят по един основен закон.

Сега да ви е ясно какво разбирам под основен тон. Туй, с което съзнанието започва да функционира, то е основен тон. Та, когато говоря за музикален човек разбирам, ако човек не е музикален, той не може да мисли. Някой мисли, че е писател, той не е писател, той е плагиатор, който от тук – оттам взема. Музиканти има, които от тук – оттам вземат, сглобили нещо, но то не е музика. Човек винаги трябва да бъде справедлив. Не туряйте една чужда крѣпка на дрехата си. Ако туриш, виж на кого принадлежи. Тури надпис, на кого принадлежи тази крѣпка, защото един ден ще ви види човекът и ще каже: „Туй платно е мое!“ Казва: „Да ми го дадеш.“ Аз това наричам справедливост.

Всякога човек трябва да се радва на онова, което той е разбрал. Казвам: Радвай се не само на това, което си разбрал, но се радвай и на онова, което другите хора са разбрали. Радвай се на това, което ти

пееш, но се радвай [и] на онова, което другите хора пеят. Когато човек пее в света, аз разбирам. Всички разбират туй, което е хубаво и възвишено, в него има пеене. То е най-хубавото пеене, което човек може да има. Проверете закона. Когато хората изгубят възвишеното, идеалния живот, в тях престава музиката. Щом имате възвишен живот, музика идва сама по себе си. Сега мисълта е малко ясна. Отношението на музиката към човешкото съзнание какво е? Към човешката мисъл разбирате. Пък това, обикновеното пеене не че е лошо, но въпросът е друг. То не може да ти помогне. Тази музика, която сега имате, тя е отражение, тя е грамофонни плочи. И то е хубаво. Онзи, който иска да напредне като музикант, да вложи музиката като възпитателно средство, той не трябва да се учи от грамофонни плочи, той трябва да слуша музиканти, цигулари от източника.

Коя беше основната мисъл, за която говорехме досега? Какво разбрахте? (– „Когато човек започне да мисли, то е основния тон.“) Да, то е основния тон. Че то е най-лесното. Мъчно е мисленето. Мнозина искат да мислят без да са музикални. Най-спорното е туй. Щом ти си музикален, ти можеш да мислиш. Мисленето с [музика] лесно става, без музика мъчно става. На кого умът не схваща – музиката не работи, не си музикален. Че един артист, който седи, пее, той има идея в себе си.



Фиг. 1

Какво можем да направим сега от тия линии? Първо вие какво ще кажете, какви са тия линии? Хоризонтални ли са или водоравни? Те са успоредни, да, но отвесни ли са? Да кажем линията С има отношение към линиите А и В. Защо тия линии са успоредни? (– „Няма да се пресекат, ако ги продължим.“) Но нали в безкрайност се пресичат? Така мислят математиците. Тия линии са успоредни по единствената причина, че налягането отвън и отвътре е равномерно. Следователно те не могат нито да се приближат, нито да се отдалечат, понеже налягането е навсякъде еднакво. Ако влезат в една среда, която е по-рядка, веднага тяхната успоредност ще се измени и ако влезат в по-гъста среда, пак няма да бъдат успоредни. Тия успоредни линии предполагате, че се движат винаги в една среда, дето налягането отвън и отвътре е равномерно. Следователно, тия линии са успоредни.

Глупавите хора, винаги се блъскат. Вие турете двама души да вървят, да видите как ще вървят и по това ще познаете може ли да си хармонирате или не. Ако двама души тръгнат и се блъскат, не държат еднакво разстояние по между си, те не може да се споразумеят. Това блъскане показва, че в живота си ще се блъскат. Някой път при някой човек се приближаваш по-близо, друг път се отдалечаваш и когато се приближаваш и когато се отдалечаваш и в двете положения и в живота ще бъде същото. Приближаваш се, понеже външните условия имат по-голямо налягане. Затова се приближаваш. Защо се отдалечаваш? – Понеже на вътрешните условия няма равномерност. Приближаваш се при едно същество, защото имаш някакъв интерес. Отдалечаваш се, защото имаш друг интерес. Когато детето е гладно, приближава се вкъщи. Щом се наяде, детето се приближава отвън. Щом имате нужда от духовния свят, вие сте духовни. Щом имате нужда от ядене, вие сте вкъщи, духовни сте. Щом се наядете, светът

ви привлича отвън. Щом светът ви привлича, разбирам, че вие сте се наiali. Тогава търсите другарчета, да имате развлечение. Щом светът не ви привлича, разбирам, че доста време сте били отвън, пък отвън никой нищо не ви дава, както дома. Следователно, ти започваш да мислиш да се върнеш вкъщи, да се нахраниш. Такива са законите в природата. Някой казва: „Обичам света!“ – Наял се е вкъщи. Някой казва: „Затъжих се за в къщи!“ – Гладен е. Трябва да обясним кое ви привлича. Щом си сит, идете в света. Щом сте гладен, върнете се вкъщи. То е естественото положение. Ако когато си гладен седиш в света, това е неестествено положение. Когато си сит и седиш вкъщи и то е неестествено положение. В къщи трябва да седиш дотогава, докато си гладен. Докога трябва да си в света? – Докато си сит. Щом огладнееш – в къщи. Докога трябва да бъдеш светски? – Докато си сит. Докога трябва да бъдеш духовен? Докато си гладен. Малко една нова философия, нови максими. Казва някой: „Този не разбира, той е светски човек.“ Сит е човекът. „Ама духовен е.“ – Гладен е човекът, в къщи се връща, какво лошо има? Ще го нахрани баща му, майка му. След като се нахрани майка му ще каже: „Иди си поиграй с другарчета, излез от къщи.“

Всички ония състояния на безпокойство, които стават, стават от едно стеснено състояние. Ти вкъщи искаш простор. Като се наядеш, излез вън да работиш. Когато човек е сит, може да работи. Когато е гладен, той не може да работи, той си почива. Тогава ще ви приведа думите на един човек: „Когато за пръв път видях слънцето да изгрява аз се събудих, слънцето ме повика за работа, аз излязох навън. През целия ден гледах как слънцето вървеше по небето. Залезе слънцето, изгря месечината и тя ме повика в къщи. Аз се върнах, сложи майка ми хляб. Наядох се, но и месечината залезе. Изгряха звездите, аз заспах на леглото.“

Казвам: Изгрева на слънцето – събудих се. Изгря месечината – върнах се в къщи. Изгряха звездите – заспах. Ако се пробуждаш, слънцето изгрява. Ако се връщаш в къщи месечината изгрява. Ако заспиваш, звездите изгряват. При изгрева на слънцето – работа има. При изгрева на месечината – ядене има. При изгрева на звездите – спане има. И тъй кога изгряват звездите? – Когато спиш. Кога изгрява месечината? – Когато ядеш. Кога изгрява слънцето? – Когато се събуждаш и отиваш да работиш. Значи слънцето определя една работа вън. Месечината определя една работа вътре. А пък звездите определят един живот на спокойствие, на почивка, на равновесие на енергиите. Това са астрологически тълкувания. Какво значи асцендент? Когато слънцето е асцендент, месечината и звездите... Щом имат влияние звездите, ще те приспят. Щом дойде месечината, тя ще обърне погледа навътре. Щом дойде слънцето, ще обърне твоя поглед навън. То дава простор. Слънцето дава простор, условия дава. Който разб[и]ра, то дава простор за работа. Звездите, това са определени, това са функции на листата. Когато хората заспват, листата работят. Това са звездите.

Това са аналогии, сравнения, защо е създадено слънцето. То има отношение към човешкото съзнание. Съзнанието има проявление, разширение навън, вглъбяване навътре и след туй сърдечна височина на съзнанието. В съня човек нали пътува? По някой път човек на сън пътува по-лесно, без пари пътува. Другояче в будния живот, той заплаща. Насън без пари навсякъде пътува даром из въздуха, на някой параход – никакъв билет, качиш се на парахода, не плащаш. Свършиш училище, не плащаш. Идеален живот е на сън, всичко става без пари. Дойдеш в действителния живот, навсякъде пари. Кое е сега реалното? Което с пари става или което без пари става? Кое е по-лесно? („Без пари.“) С пари работите стават, но парите са взети от слънцето. Емблема на слънцето са парите. С парите е ангажирано

слънцето, после е ангажирана и месечината, понеже среброто е на месечината. Най-после ангажирани са и звездите с тия металически пари. Имате три вида монети: златни, сребърни и медни. Имате три изгрева: Първият изгрев е на слънцето, то са златните пари. Вторият изгрев е на месечината – сребърните пари са това. Третият изгрев на звездите – това са медните пари. Когато имаш злато, ще работиш. Когато имаш сребро, ще се върнеш в къщи, когато имаш капици в джоба, ще спиш. Когато имаш злато, ще работиш навън, понеже златото е на слънцето. Когато имаш сребърни пари, ще се върнеш вкъщи да ядеш. Когато имаш капици, ще спиш. При медните пари, ще спиш. Ако не спиш, като погледнеш ще кажеш: „Те ли намериха да ми пълнят джобовете!“ Какво ще направиш с десетте стотинки? Като дойдат капиците, легнеш да спиш, понеже там без пари става.

Сега, това са малки идеи. Малки идеи са капиците. Щом си гениален и талантлив – на работа! Щом си обикновен – сребърни пари, върни се вкъщи. Щом си от бездарните, от капиците – иди да спиш. То е начин за успокоение на човека. Бездарният трябва да спи. Тъй както разбирам. Обикновеният трябва да яде. Гениалният, талантливият трябва да работят. Някой път вие казвате, че ви дотегнало да работите. Хубаво, казвам: Върнете се вкъщи. – „Дотегна ми да ям.“ – Иди да спиш. – „Не ми се спи вече!“ – Стани и ходи на работа. Те са три състояния, през които човек минава. Онзи, който иска да се самовъзпитава, той трябва да мине през тези състояния. Не ти се спи, иди да работиш вън.

Сега реалността. Ти не можеш да бъдеш богат човек, ако твоето съзнание не се пробудило, ако твоето слънце не е изгряло. Когато твоето слънце изгрее, тогава ще имаш злато, тогава отвън всичко ще постигнеш. Отвън в широкия свят. Ако твоята луна не е изгряла отвътре, ти не можеш да ядеш сладко. Като изгрее, ще ядеш. Ако в тебе звездите не са изгрели, тогава и почивка не можеш да имаш. Ако

искаш почивка, тогава трябва да намериш ясно небе. Ясно небе, в което звездите да греят, това са новите мисли. Ще намерите някой писател, който да е говорил по това. Ако намерите някой, който да е говорил по това, ще ми съобщите, това е връзка. Да се тури едно правилно разбиране на тия закони, които почиват в съзнанието. Изгревът на слънцето, то е метод. Изгревът на звездите, то е метод. Защо изгрива слънцето? – Да идеш да работиш. Защо изгрива месечината? – Да ядеш. Защо изгриват звездите? – Да почиваш. Отиваш да работиш, когато слънцето изгрива. Отиваш да ядеш, когато месечината изгрива. Отиваш да почиваш, когато звездите изгриват. Звездите свирят, пеят, музика има. В тяхната музика ти ще си починеш. То е най-хубавата почивка, когато звездите пеят. Когато спиш и небето е ясно, ще си доволен от почивката. Когато слънцето изгрее, ще идеш да работиш и като се върнеш, ще бъдеш радостен, че работата била благотворна. Няма да се върнеш отруден, но ще се върнеш радостен, че си работил. Когато изгрее месечината ще си радостен. Като изгрее слънцето, небето ти да е ясно. Като изгрее месечината, небето ти да е ясно. Като изгреят звездите, небето ти да е ясно. Вашето небе, това е вашето съзнание. Небето е съзнанието на онзи, великия живот. А пък нашето небе е нашето съзнание. Нали на небето слънцето се явява, месечината тогава се явява и звездите и те се явяват. Слънцето трябва да се яви на нашето небе. Нашето небе е съзнанието. В съзнанието трябва да се яви [новото] слънце. На този екран трябва да се яви и месечината и звездите.

До сега какво сте мислили? Казвате: „Туй нещо не го разбираме!“ Хубаво, съгласен съм. Другото как го разбирате, сега? Какво разбирате сега? Защо Бог създаде слънцето?

Та, имало един млад момък на 19-21, той видял една красива мома, която била на 15-19 години. Той ѝ пише тъй: „Отличен беше онзи ден, когато те срещнах. Моето слънце за пръв път изгре. Трепна

в мене сърцето ми. Пък очите ми се отвориха.“ Така ѝ пише. Тя му чете писмото. Казва той: „Слънцето ме огре“ – „Виждам неговите ръце са меки. Аз като ходех на работа, моите ръце почерняха, огрубяха. Има разлика между неговото слънце и моето слънце. Моето слънце, доколкото знам, гори. Като дигна мотиката удря в земята. Той пише с мотиката, неговата мотика е по-деликатна.“ Той хубаво пише. Тя счита, че като пише тази поезия, хубаво пише де кого видял. Туй било към края на април и май. Тогава изгряло слънцето. Тя казва: „На нивата, на бостана копах, пъпеши, дини садих. Аз видях, че като посях тия дини, виждам, че едни са червени, а други жълти. Семената бяха еднакви, а едни са червени, а други жълти.“ Виж неговото писмо, де му са дините, кои са червени и кои са жълти от дините. Понеже тогава трепнало сърцето и той сял нещо. Тя иска да узнае къде са неговите дини и какви са дините му. Въпросът е сега, кой мисли по-право, момъкът или момата?

Сега аз уподобявам нашето положение. Животът на всеки човек, който се е вплотил на земята, пробужда се той, иска той да пише първото писмо. Пробужда се сутринта, видял той тази мома. Светът е момата. Този свят е момата, пишеш едно писмо за любовта. Красивата мома в света, то е света. Външният свят е красивата мома. Пък ти, който си видял този свят, ти си момъка, събуждаш се сега в този свят. Какво нещо е светът, да имате ясна представа. А пък светът, тя е царската дъщеря. Не мисли, че можеш да се ожениш за царската дъщеря. Тя ще те погледне, казва: „Слушай, не си губи времето. Може да ме обичаш, може да ми пишеш любовни писма, всичко това можеш да пишеш, но да се жениш за мене не си губи времето.“ Светът така казва. Всеки, който се е старал да се ожени за света всякога се е връщал без [нищо] вкъщи. Той се е връщал като блудния син. Казва: „Съгреших пред небето и пред тебе.“ Той ходил да се жени

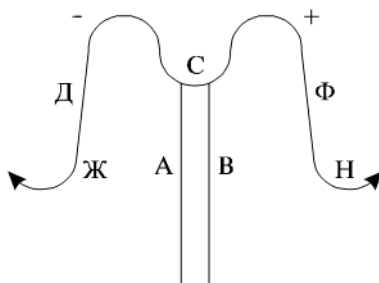
за красивата мома в света. Ти да я обичаш, имаш право, но да се жениш за нея – никога. Тя казва: „Ти не си за мене.“

Вие искате в света да имате влияние, да направите нещо в света. Кой от вас, който е бил гениален е направил нещо в природата? Какво са направили гениалните хора, какво са допринесли на природата? Да кажем турили две релси, турили са един влак да върви. Какво са допринесли на природата? Вземате всичко каквото тя има, турите възглица, върви влакът. Казвате: „Култура е!“ Или някой ще вземе книга, мастило, ще надраска такива криви линии. Казва: „Поразия, [...] има.“ То е на киното. Сега ще разбирате правата страна. Човек трябва да чопли да изкара нещо. Тогава, ако можеш ти от една книга да изкараш нещо. Аз съм привеждал този пример: Праща един свещеник при един архимандрит своя слуга, който се казвал Стоян, да му занесе подарък. Свещеникът бил при море, та изпратил пет скумрии на този архимандрит. Стоян се спрял на едно място, опекар една скумрия, на друго място – друга, на трето – трета и докато иде до архимандрита, изял скумриите. Занесъл той писмото, четете той писмото и казва: „Стояне, тук пише, че пет скумрии има изпратени.“ – „А, казва, намери ли ги? Аз мислех, че съм ги изгубил. Щом си намерил, олекна ми на душата.“

Ние сме в същото положение. Кое е реалното? Туй, което е. Туй, което не е, какво е? То е сянка. Туй, което е, е реалното. Туй, което не е, е сянка на реалността. Когато някой ми казва, че това не е така, аз разбирам, то е сянка на реалността на нещата. Когато нещата стават което не са, е сянка. Винаги туй, което не е, е сянка. Лъжата е сянка на истината. Какво е лъжата? – Сянка на истината. Какво е невежеството? – Сянка на знанието. Що е омразата? – Сянка на любовта. Що е безсилието? – Сенки на силата. Реално е това, без което не може. Безсилието всякога се стреми към силата, никога не се стреми към безсилието. Най-слабият винаги се стреми към знанието.

Онзи, който мрази винаги се стреми към любовта. Лъжецът винаги се стреми към истината. Обратен процес няма. Истината никога няма стремеж към лъжата. Сянката изпъква по други причини. Истината няма никакъв стремеж към лъжата. Лъжата има стремеж към истината. Истината може да се яви [с] лъжа, но лъжата никога не може да се яви без истина. Любовта може да се яви без омраза, но омразата не може да се яви без любов. Така седят нещата. Туй, което само може да се яви, то е реалността. А туй без което друго не може да се яви, то е сянка на нещата.

Когато някой рисува, трябва да има смисъл.



Фиг. 2

Тази красива линия в природата има свое тълкувание. Най-първо да кажем, то е клонче, което върви от „С“ настрани и нагоре. Както е показано със стрелата. Ако този клон се продължи нагоре той ще се огъне надолу. Линиите „Д“ и „Ф“ показват обнадеждаване, има надежда. Има нещо, на което ти можеш да разчиташ. Ако тази линия се завърти и вземе посоката на „Н“ и „Ж“, какво тълкувание ще дадете? То е изтичане. Значи туй, което си придобил вече, има път за реализиране на нещата. То е йероглифически начин. Искам да покажа, че тази работа, която започва, ще върви. Давам една фигура, която показва, че работата е турена на здрава основа. Добре е наредена. Имаме всичките условия. Зависи от вашето умение. Дали

си музикант, дали си писател, в каквото и да е отношение законът еднакво работи.

Нали имате това съпоставяне? На тази котва имате две сърца. По някой път, ако вие искате да се насърчите, как трябва да ходите? Винаги в ходенето трябва да държите две успоредни линии. То е хубавото ходене. Успоредни трябва да бъдат краката. Щом имате успоредни линии, работите ви ще вървят добре. Който туря ръката на едната, на другата страна, казва: „Може по един начин, по друг начин.“ Мярка има. Ти, като се движиш, ти въздействуваш на себе си. В съвременната геометрия са дадени известни правила, но там са дадени механически правила. На геометрическите линии имате само едно тълкувание, а трябва друго тълкувание. Природата, когато построила човека, когато направила лицето, тя го построила геометрически. Според линиите на лицето, може вече да тълкувате, какво е вложено в човека. Щом човек разбира законите, той веднага може да знае, какви са замислите на природата, какво тя мисли или замислите на самия човек. Каквото природата вложила в него, такъв ще бъде [и] самият човек.

Вие казвате: „Както Господ нареди работите.“ Как наредил Господ работите? Ти скърбиш – това Господ не го наредил. Твоята скръб произтича от незнанието на Божия закон. Ти имаш нещастие в живота по единствената причина, че ти не вървиш съобразно с този закон. Аз говоря за вътрешния живот. То е неразбиране на законите, които действуват. Противоречия трябва да има в живота, но тези противоречия ни най-малко не са направени за спънка на когото и да е. Ако краката трябва да носят товара на цялото тяло, това ни най-малко не е нещастие. Човек не е нещастен за краката. Ако ръцете трябва да работят, това ни най-малко не е нещастие за човека. Ако очите трябва да гледат, човек ни най-малко не е нещастен за това. Нещастieto за очите е нещастие заради него. Ти си видял неприятни

неща, то е обстановка, то е разбиране. Виждаш един човек да плаче, чисти си прозорците.

Казва: „Тъжно е сърцето ми.“ – Отлично! Трябва да стане мекичък човек. Скърби коравият човек и щом скърби става мекичък. Писанието казва: „Ще отнема каменните сърца и ще им дам плътски сърца.“ Каменното сърце знаеш какво е. Сега ние искаме от света хубавото и когато ни се дава туй хубаво, ние го тълкуваме криво. Страданието е процес за смекчаване на човешкото сърце. Трябва да различавате страданието от мъчението и негодите. Страданието, то е основния тон на живота. В земния живот страданието е основния тон. Тон, който смекчава. Ако ти разбираш страданието, ти ще разбираш и радостите. Ако не разбираш страданието ти и радостите не можеш да разбереш. Понеже всякога има съотношение. Колкото си страдал, толкова и ще се радваш. Никога радостта не може да бъде по-голяма от скръбта ти. Никога [скръбта] радостта не може да бъде по-голяма от радостта. Те са равни величини. Ако искаш малко страдания, ще искаш и малко радости. Ако искаш големи радости, ще искаш и големи страдания. Тъй че, когато искаш радост, геометрически ще погледнеш. Искаш малко страдание и голяма радост, това е несправедливо, то не може. Ти искаш да не страдаш. Тогава тури в ума си малката радост. Веднага ще турите това чувство. Щом искаш голяма радост, тогава ще знаете, ще дойде и голямо страдание. Не може да искаш големи страдания, пък да не искаш и радости. Щом дойде голямото страдание, ще дойде и голямата радост. Ако не искаш голямо страдание, пак си на крив път. Ти, при голямата скръб, ще искаш голяма радост и при голямата радост ще искаш голяма скръб. Ако искаш малка скръб, ще искаш малка радост. Всеки може да намери скръбта. Искаш една малка радост ще ти дойде и една малка скръб. Като не искаш никаква радост, няма да имаш и никаква скръб.

Един начин сега да ви дам да се освободите от страданието. Някой казва: „Без страдание не може ли?“ – Може и без страдание. Но сега, при сегашните условия, без страдание не може. Вие вече ще поискате радостта. Аз може да ви определя страданията. Виждам, вие сте един човек, имате 175 сантиметра височина. Имате 50-60 сантиметра на плещите, стомашната система е хубаво развита, пък пари трябва, после за дрехи, трябва обуца. Човекът взема 10-15 лева. Може ли да направите нещо с толкова малко пари? Хляб трябва. Трябва едно легло, което най-малко ще ви струва 120 лева, един юрган да направите и други неща. Трябват ви всичко 2 хиляди лева. То са разноси. Как мислите, при тия разноси трябва да печелите от някъде. Говоря сега за обикновения живот. Ние искаме да наредим един живот вън от това, което живеем. Животът ще бъде такъв, какъвто ти не го мислиш, или такъв какъвто другите хора са намислили за тебе.

Когато един колар направи една кола, нали коларят, който я прави, определя каква тежест да се тури на колата. Ако направи голяма и здрава кола, вече знаеш, че тази кола ще се товари с големи товари. Тази кола не може да избегне големия товар. Ако направи малка количка, той вече самият колар определя какъв товар трябва да се тури. Та вие имате едно голямо желание, искате да станете виден човек. [Най] ще се товарите вие. Източните народи, които са богати с приказки, казват: „Който много знае, много тегли.“ Това са второстепенни работи сега.

Психологически на вас ви трябва философия. Понеже вие много пъти изгубвате вашето настроение. Целия ден мине в някаква дразга, неразбиране, някаква тъга, някаква скръб, някакво неразположение, отчаяние, не искаш да живееш, обезсмислил се животът ти. Това е неразбиране. Защо се обезсмислил животът ти? Ти не знаеш. Ти си поискал голяма работа в света и вследствие на това, скръбта дойде.

Голямата работа не може да дойде без скръб. Най-първо ще дойде скръбта, след това ще дойде голямата радост. Ами че ти искаш да станеш светия. Знаеш ли как се става светия? Я четете историята на светиите. Станали ли са светии, като са лежали на леглото си? Какъв непоносим труд, какви големи противоречия. Мнозина са минали през противоречия. Които са преодолели противоречията, познали нещата, те са се подигнали. Светиите хората ги оценяват, понеже където минават носят светлина. Светията където влезе, носи щастие. Краката му са щастливи, всеки иска да го види. Светии, на които краката не са щастливи, не са светии. Ръцете, краката, всичко у светиите е щастие. Ако попиташ светията, как е станал светия, той ще ти каже: „Когато слънцето изгряваше, отивах на работа и работех докато залезе. Като изгряваше месечината, връщах се вкъщи и ядях докато тя залезе. Като изгряваха звездите, отивах да спя и спях през цялото време, докато звездите залязат. Като изгряваше слънцето, пак отивах на работа.“ Като изгрее слънцето – работи; като изгрее месечината – връща се вкъщи и яде; като изгреят звездите – спи. Той постъпва съобразно с тях. Лесна работа. Същият закон е за талантливия, за гениалния, обикновения, невежият минава по същия път. Само че единият видял и разбрал нещата.

Тогава ще ви приведа един пример. Самият пример не [е] работа, но втория метод – влиянието на месечината. За [ня]какво престъпление според законите на една държава, осъдили одного на смъртно наказание. Какво било престъплението не се знае. Нарушил законите и го осъдили на смъртно наказание. Но царят бил умен човек и той го повиква и казва: „Аз ще отнема присъдата, но ще ти туря на главата едно гърне с мляко пълно и с него ще обиколиш целия град и не трябва нито една капка да излезе от гърнето и като се върнеш, ще бъдеш свободен.“ Той турил гърнето на главата, обиколил града и нито една капка не излязла. Питали го: „Видя ли някого?“ –

„Никого не видях.“ Умът е в гърнето и така внимателно пристъпва, че никого не вижда. Ако ти си осъден на смърт и ти е турено едно гърне пълно с мляко и ти вървиш по пътя и гледаш насам, гледаш натам, ще те закачат на въжето. То е влиянието на месечината, да се върнеш вкъщи. То е втория метод. Концентрирал се върху работата. То е най-великия процес. Като изгрее месечината, ти ще идеш да работиш. То е най-хубавото състояние, което човек може да има. Каквато е била работата вън, такова ще бъде и връщането вкъщи, такъв ще бъде изгревът на звездите. Има съотношения. Но в момента на пробуждането на съзнанието, слънцето е важно. Да имаш онова чисто съзнание, да грее слънцето, да си гледаш работата много добре. Да не допускаш нито една погрешка, всичко да поправяш. Може да правиш погрешки, но да ги коригираш. Като се върнеш вечерно време, нищо да не тежи на съзнанието ти, да си направил онова, което Бог изисква.

Какво бихте направили сега? Да кажем, пращат ви в училище, какво трябва да правите? Какъв метод да употребите? При отиване на училище, кой метод ще употребите? Употребете метода на слънцето. Трябва да учиш – нищо повече. Искаш да бъдеш музикант – метода на слънцето. Искаш да бъдеш архитект – метода на слънцето. Искаш да бъдеш художник – метода на слънцето. Искаш да бъдеш поет – метода на слънцето. Ще работиш и каквото искаш, всичко ще станеш. Високо ще поставите нещата. В съвременната музика има неща много несъответни, неестествени.

Аз ще ви наведа пак този момък, който пише на момата: „Един ден ти ме срещна и като ме погледна с онзи [в]коравен поглед, замръзна сърцето. Ти си била като камък. Блъснах си главата в тебе и тя се пукна.“ Така пише той в писмото. Който ходи в правия път, главата си не пука. Който се блъска в камъните, той не върви по пътя. По пътя няма камъни, отстрани на пътя има камъни. Превод трябва сега. Погрешката е твоя, че ти си се блъснал. Или си бил много

замислен или си турил нещо и не знаеш, защо си се блъснал. Казва: „Той не е много от умните.“ Понеже тя не се блъска. Тогава как да се обясни? „Като ме видя пръв път, слънцето изгря.“ Как може туй слънце да смрази? Защо този поглед на момата го смразил? Защо като се блъснал си пукнал главата?

Какво разбирате вие? Това са поетически работи. Какво разбират поетите сега? Вие сега не го взимайте за вашия личен живот. От яките камъни става хубав градеж. Камък, който не е як, може ли да го турите за градеж? Значи яки камъни трябва. Камъни от които главата се пука, може да се съгради хубава къща. Следователно с тия камъни ще можеш да градиш. Понеже от този мекия камък може да се извае хубава статуя. От мекия камък нищо друго не може да стане. Сега избират хубавите, яките камъни. Значи този момък не е разбирал от зидарство. Този момък не е разбирал нито от скулптурство, че нещо може да излезе от този як камък. Най-после, че му се пукнала главата, то е едно благо за него. Че ако не се пука главата на цвета, той не може да цъфне. Чудна работа, пукнала се главата! Щом се пука главата, разбирам цветът е цъфнал. Щом се пука, ще излезе нещо. Щом не се пука, нищо не излиза. То е музика. Той е неправилен тон на съзнанието. Трябва тълкувание. Казвам: Вземи „ре“. (*Учителят изпя един тон, който не бе „ре“.*) – Това не е „ре“. „Сол“ – не е сол. Вземи „си“. – Не е „си“. (*Учителят взе един тон.*) Този тон при обикновената мажорна гама, кой тон е? – „До“. Правилен ли е тонът? По моя камертон е „до“. Има няколко трептения, които трябва да се подигнат.

Та ще се освободите от всички ония заблуждения, аз наричам ония старомодни неща, с които някога сте живели. Сега трябва да се освободите. Сега, заражда ли се някакъв въпрос върху това, което ви говорих? Или се заражда някакво противоречие? Остана ли някакво противоречие, от което да се родят други противоречия? Какво

противоречие има? Няма противоречие, трябва съпоставяне. Бог както създал света, няма никакво противоречие. Никога не търсете противоречие в съзнанието на света. Противоречието, което съществува, е личен процес. В Божествения процес всяко нещо е на мястото си. Туй, което вие забелязвате, че не е на мястото си, то не е вече в този първичен процес, то е вторично. В първия процес на природата всичко е в хармония. Във вторичния процес влизат разни противоречия. Те са неща намесени отпосле. Те не са Божествени неща. Някои разбирания имаме, които не са Божествени. Те са чисто човешки. Те са противоречия, които произтичат от съвсем други съображения.

За пример, вземете закона за ревността. От какво произтича ревността? Има едно естествено положение на ревността. Ревността има двойко положение. Аз вземам най-мекото. Ревността е едно неестествено положение, едно отклонение. Първото отклонение в живота е ревността. С ревнуване да искаш и ти [да] вървиш напред. Ревността е седиш на едно място и считааш, че си достоен, че тебе не те оценили. Че ти не си кон да те оценяват, колко струваш. Ти си безценен. Туй, което не може да се оцени, то е важно. Ти не чакай тебе да те оценяват. Ти ще туриш едно заблуждение в себе си. То е друг въпрос на оценяването. Вложете идеята вътре. Оценяване разбирам съзнателно да чувствуваш другите, да вървиш успоредно с тях, че да си полезен. Следователно, ако съзнаваш че си полезен, то е естествено положение. Той работи съобразно със законите. Ако ти си полезен някому, трябва да работиш. Аз искам да бъда полезен по единствената причина да бъда в съгласие с Божия закон. Тази е задачата. Не да угаждам на хората. То е въпрос да бъда в съгласие с Божествения закон. Тъй разбирам полезността. Дали хората оценяват, то е второстепенно. Другите неща са последици, те ще дойдат.

Това са максими, които са необходими в ежедневиия живот. Вие не може да спестите вашата енергия, ако не разбирате ред положения. Ако ти не разбираш законите на слънцето, ако ти не разбираш законите на месечината, ако ти не разбираш законите на звездите, ти не можеш да спестиш енергията си тъй както трябва. Следователно не можеш да имаш успех. Ако ти, когато слънцето изгрява, спиш, ако отиваш да работиш когато месечината изгрява и гладуваш и когато звездите изгряват ти правиш randevu, ти съвсем ще загазиш. Като изгряват звездите – никакво randevu, ще спиш, никакви срещи! Нищо повече. Сегашните хора, когато звездите изгряват, търсят своето щастие. Щастливия живот го търсят вечерно време. Щастието се търси денем, а не вечер. Който търси щастието вечер, той търси беля на главата си. Кога ще нападне един вълк? Вечерно време, ще те изненада по месечина.

Аз говоря за съзнанието. Когато съзнанието е будно, работи тогава. Когато помрачее съзнанието, легни да спиш. Щом си неразположен духом или потъмнее светът, спи, нищо повече. Туй разбирам аз. Почини си. Щом си починеш, то е естествения закон. Няма да се мине 4-5 часа, 8 часа, на другия ден като станеш, като изгрее твоето слънце, ще имаш разположение на духа. Това са закони. Ако ги спазва човек, всякога може да се тонира. Ако не ги спазва, сега има хиляди причини, които могат да ви детонират. Малките работи, които се случват, потъмняват съзнанието на човека. След туй, той ще търси причините, ще обвини едного, ще обвини трети, баща си, майка си, сестра си, брата си, обществото, неговото възпитание. Не, ти си прост. При едно неразположение си. Щом мине неразположението, стани и работи. Щом свършиш работата, върни се вкъщи и се наяж. Няма по-хубаво нещо от да работиш, да ядеш и да почиваш. Те са три състояния. Най-хубавото е работата, яденето и почивката. Това е за човек, който иска да бъде гениален, който иска

да бъде талантлив. Ако тия три състояния не ги спазваш, ти си отговорен. Другата категория, там съвременните противоречия ще дойдат. Казва: „Не ми се живее, животът няма смисъл.“ Щом не разсъждаваш, животът няма смисъл. Щом разсъждаваш, по този път, животът има смисъл. Защото в живота има едно коопериране на всички разумни същества. Щом вървиш по законите на този свят, всичките разумни същества, ще ти помагат навсякъде.

Хайде сега изпейте една песен. Коя песен ще изпеете сега? „Всичко в живота е постижимо.“ Всичко в живота е постижимо, когато слънцето изгрява. Всичко в живота е постижимо, когато месечината изгрява. Всичко в живота е постижимо, когато звездите изгряват. Това е невъзможно. Първото е възможно, второто е невъзможно. Възможно е да не изгрее, тогава облачно е било твоето небе или станало затъмнение някъде на месечината. Ти си бил заблуден. Всичко в живота е постижимо. Кой е основният тон на тази песен? (*Изпяхме песента: „Всичко в живота е постижимо“.*) Какво е това пеене, талантливо или обикновено? Малко по-спретнато го изпейте! При талантливото пеене ще напуснете тактовете, няма да се съобразявате с тактовете. Сега само една панделка да турим. Аз бих ви го изпял. (*Учителят пее: Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро.*) Какво е казано в песента? – Когато времето е добро. Трябва да му пеем, за да бъде добро времето. То е обикновено пеене. Всичко в живота е постижимо. При талантливото пеене става изпълнение на пеенето. Как ще го изпеете гениално?

Никога не се смущавайте, дали нещо да го изпеете. Турете в ума си, че може да пеете. Започнете да мислите. Понеже всяко нещо първо трябва да стане в съзнанието, че после да се проектира навън. Ти трябва да мислиш, за да може нещата да се проектират навън. Да се хвърли една проекция и да научиш нещо в съзнанието, тогава да се проектира навън. То взема време. Някой път времето може да се

продължи, пък може и да се скъси. Я, изпейте и как бихте изпели: „Слънцето на моя живот изгрива.“ Там има придихателна и някой път мъчно е в пеенето. Или практически как бихте изпели: „Слънцето на моя живот изгрива“? Сега поетически как ще го изкажете? Къде ще турите ударението? Кое [е] важното сега? Слънцето на вашия живот изгрива.

За да пеете, трябва да мислите. Не можеш да пееш, ако не мислиш. Вие седите и казвате: „Аз не мога да пея.“ Не може да пеете, понеже другите са ви казали, че не може да пеете. После ако пеете, казвате че другите ще ви критикуват. Пейте, може да пеете! Пейте, без да ви слушат хората. Ти ще пееш, че като пееш, в съзнанието да чуваш. Ще се научите да пеете без да ви слушат. Ще пеете вътрешно, вие да се чувате. Може да не пеете пред хората. Обикновено пеене всички пеете. Има второ пеене, вътрешно пеене, много правилно се вземат тоновете. Пейте вътрешно. Един цигулар може да вземе един обикновен тон. *(Учителят изсвири един тон на цигулката, после друг.)* Каква е разликата? Вторият тон има по-голяма амплитуда. Ако вие имате по един инструмент, вие ще се научите да пеете донякъде. Някои хора говорят и мислят, че говорят, но говорят не е така музикален. Ако влезете в един свят, дето говорят музикално, правилно, вие ще се стесните, няма да говорите. Произнасяш една дума на един език музикален. Всяка дума трябва да [има] музикална интонация, като че пееш.

Изпейте сега: „Аз смея да кажа“. *(Изпяхме всички.)* Малко поспретнато. Някой път трябва да учите, някои тонове имат движение навън. Известни тонове имат движение навътре. Известни тонове са на почивка. „Аз смея да кажа“ – навън върви. „Че слънцето е светло“ – излиза нагоре. Пееш когато слънцето изгрива. Когато слънцето изгрее не можеш да пееш така провлачено.

Сега във вас се е загнездило понятието, че вие не можете да пеете. Че не можете да пеете аз разбирам – не сте се упражнявали. Не че не можете да пеете, но сте се потривали. Като кажем потрива се някой човек, то е двойко. Потриване аз разбирам, искаш нещата да дойдат по един материален начин. Потрива се той да мине от някъде пък не може. Той трябва да знае: Този товар ще го носиш, никой не може да го носи. Колкото да се потриваш, ти ще го носиш. Ако не го носиш, не е за тебе. Вие казвате: „Пеенето не е за мене.“ Човек може [...] пеенето и пак може да не спечелиш. Но без пеене човек не можеш да станеш. Трябва да пееш. Ти пари няма да спечелиш, може и слава да не спечелиш, но без пеене човек не можеш да станеш. Ако пееш, човек ще станеш. Че то е най-важното. След като станеш човек и богат можеш да станеш, всичко можеш да станеш. Ако не станеш човек, всичко можеш да изгубиш. Тъй седи въпросът. Ти човек стани и всичко ще имаш. Ако не станеш човек, всичко ще изгубиш. Ти искаш всичко да имаш, тогава стани човек. Ти, като станеш човек, всичко ще имаш. Ти не можеш без пеене да станеш човек. Ако пееш, човек ще станеш. Кажи си: Всичко ще бъда, да пея в себе си, човек да стана. Не да те харесат хората. Ще кажеш: „Аз трябва да пея, човек да стана.“ Нищо повече. Като станеш човек, всичко можеш да станеш тогава. Казвате: „Да му пеят поповете, да му пеят певците, що трябва аз да пея?“ Но не седи въпросът там. Ние всякога може да засегнем пеенето, то е кардинален въпрос, един метод е то. Ще пееш в себе си. Ще пееш в съзнанието. Че когато дойдат всичките ония мъчности, тури ги настрана и попей си. Защото в музиката има разрешение. С един тон може да се изрази една тъга. (*Учителят свири.*) То е най-малката тъга. (*Свири друго.*) Това му се къса сърцето. В музиката няма скръб. Има неправилност в музиката – скъсиш си времето. То е скръбта. Икаш да се тонираш, свири една песен. Българите имат такива весели хороводни песни. (*Учителят свири такава хороводна*

песен.) То е тониране. (Учителят свири веселата част на идилията.)
Аз съм я изменил тук, взел съм друг тон. Та, като пееш тази песен, тя не може да не смени твоето състояние. Но едно рязко пречупване не може да стане. Не може да минеш рязко от едно състояние в друго. Ще направиш една крива линия.

Ще се учите да се концентрирате. Дали ви един инструмент, който струва скъпо. Десет милиона струва едно гърло, един ларинкс. Вие имате най-хубавия инструмент, който ви е даден отгоре и вие не го оценявате. Като не го употребявате, губите от него. Когато не си разположен, то е време да пееш, да свириш. Всякога има едно инертно състояние, което трябва да преодолееш. Като вземете музиката като изкуство, тогава не можеш да пееш. Ако вземеш музиката като необходимост за тебе, кажеш: „Човек трябва да стана“, тогава има смисъл.

Да ви изпея: (Учителят пее.) „Всяка мъчнотия в живота аз мога да победа, когато аз пея. А щом престана на пея, всичко се изгубва и животът изгубва общия смисъл. Тъмнина около мене насава, какво ще правя?“ Не се срамувай, пей на себе си. Ти си публика, слушай да пееш сега. Пей веднъж, дважд, направи движения, тури ръцете нагоре надолу. Ще кажете: „Ще ме види някой.“ Та, като те видят отгоре, че не пееш, тогава съвсем ще изгубиш. Като те видят, че пееш, казват: „Надежда има.“ Като видят, че не пееш, казват: „Човек няма да стане.“ Казвате: „Какво ще кажат хората?“ Остави какво ще кажат хората, нека кажат, каквото искат. Ти пей в себе си, за да станеш човек. Вие ще имате силен мотив. Ще кажете: „Ами еди-кой си писател пише.“ Оставете писателите, ще пееш. Някой автор писал неща за живота. Аз ще му пея: „Хей, ти който си писал тази книга, живота не си разбирал. Защо си написал тия глупавите работи, защо не си написал нещо умно. Какво искаш да ми кажеш, когато не разбираш, как животът е устроен. Дайте ми един писател, който знае хубаво да

пише, не такъв драскач, който нищо не знае.“ (*Учителят всичко това ня.*) Пример давам как да пеете. (*Пее:*) „Каж ми ти какво искаш да кажеш със своето невежество, който си написал големите томове, за много учен човек ти минаваш, нищо не знаеш. Ти само пари печелиш да мине животът ти лесно. Хей, в другия свят ще загазиш.“ Смел човек трябва да бъде. Не се поддавайте на такива немумукални състояния. Всяко раздразнение, всеки песимизъм, всяка отрицателна мисъл, всички те са немумукални състояния, то не е човешко. Там дето музиката не прониква, то е едно царство от друг свят. В човешкото царство музиката е най-хубавия процес. Седни и пей. Ти на себе си пей. „Стояне, какво така си закъсал? Сутрин рано не ставаш. Когато слънцето изгрява, ти спиш. Майка ти трябва по три пъти да идва и юргана да повдига. Бре, Стояне, сутрин рано ставай и на работа отивай, колата впрягай, житото посявай! Само така гладен няма да ходиш.“ (*Това ня Учителят.*)

Поезията е нещо образно. Всяко нещо, което дава импулс на човешката душа, е поезия. Всяко нещо, което дава подтик на ума, е музика. Всяко нещо, което дава подтик на чувствата е поезия. Всяко нещо, което дава подтик на постъпките, е музика. Нещата, които дават подтик да спиш хубаво, е музика. Неща, които дават подтик да работиш хубаво, е музика. Музиката е един вътрешен импулс, който е спомагал. Музиката заглажда. И най-лошите работи, като ги намажеш, едно въже като го намажеш с масло, работите вървят като по масло.

Тогава за втория път ще имате един урок. Всеки да изпее: „Когато моето слънце изгрява, аз зная какво да правя.“ Всеки да си съчини по една песен както знае. Ако искате на източен мотив, ако искате на български, ако искате на европейски мотив, на какъвто искате мотив. Ако някой не може да съчини, да накара някой да му съчини за него. Два имате такива заместници.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.

17 лекция на Младежкия клас, 17 януари 1936г., Изгрев, [София]

МУЗИКАЛНО СЪСТОЯНИЕ

Отче наш

Чете се темата: „Разлика между честност и справедливост“

Кои бяха основните положения на миналата лекция?

Сега вие се смущавате, както майките се смущават. Имате известни идеи, не знаете дали с пелени да ги увиете или с дрешки да ги увиете. Ако е с пелени, в какво състояние се намирате? Представете си, че вие изказвате идеята: *Когато слънцето изгрява*, по кой начин може да я изкажете? Представете си, че вие сте сит, такова състояние имате, от никого хляб не искате, мислите само за утрешния ден. Пък, някой път може да сте гладен, от три деня не сте яли. И в двата случая, когато сте гладни, дошли сте от града, как ще изкажете думите?

И в пеенето е доста трудна работа. Има едно музикално състояние и когато човек го няма, мъчно може човек да пее и да свири, понеже музикалното състояние е извънредно състояние. То е бъдещото състояние на хората. Най-първо трябва да се образува музикална мисъл. Да започнеш да пееш, то е един резултат. Трябва да сте мислили върху пеенето, върху музиката, пък сега да пеете. Вие едва сега започвате да мислите върху музиката, та в бъдеще ще пеете. Затуй е мъчно сега. Представете си, че един художник нарисува нещо. Но онзи, гениалният художник, той не се задоволява с онова, което обикновеният нарисувал. Сега, понеже в ума ви има ред ваши преплетени нужди, та за музиката няма място. Време е потребно докато дойде ред до музиката. Запример, кои са най-съществените състояния в сегашните хора? Да кажем, имате състояние на неразположение, ставате мрачни, неразположени сте или казваш: „Не

ми се пее!“ Защо не ти се пее? Кой са причините, че не ти се пее? Може да си ял храна мъчно смилаема, седял си до 12 часа вечерта, занимавал си се с една работа, не си доспал, станеш, какво ще пееш.

Та най-първо всичките предмети, които са турени в училището, тези предмети са поставени да изчистят съзнанието, да ви турят в една нова насока да мислите. Онези от вас, които сте били учители, с какво най-първо сте започвали възпитанието на децата? В забавачницата с какво ги учите, в отделенията, в прогимназията, в гимназията? Едно пречистване на съзнанието трябва. Някой казва: „Мене много знание не ми трябва.“ Като влезете в обикновения живот, там дето водата всякога е вървяла, често човек се повръща към онова, което той знае. Необикновеният живот е канализиран живот.

Как ще изпеете думите: „Когато слънцето изгрее“? Като го изпеете какво ще стане? Ако го изпеете, за вас нещо ще стане, за другите хора нищо няма да стане. Но ако ти пееш, когато слънцето изгрее, за тебе нещо ще стане. Има неща, които се отнасят лично до човека. Има общи идеи, които доста мъчно е да се разберат.

Сега и в музиката е така, както в художеството. По какво се отличават двама художници? Отличават се по това, колко по-близо са до модела, до самата реалност, която те искат да рисуват. Един може да рисува човека и друг може да рисува човека, но онзи, който даде онзи вътрешен израз на лицето, се счита за добър художник. Онзи, който дава само една външна привидност, той не е художник добър. Един човек, за да бъде добър певец, той трябва да усеща нотите, те трябва да бъдат живи. Като дойде да вземеш „до“-то, ти трябва да имаш състоянието на „до“-то. Да усещаш, че имаш голямо ограничение, подтиснатост, иска ти се да излезеш, да се освободиш. Това състояние е „до“. То значи да вземеш „до“ правилно. Да счупиш яйцето, то не значи измъщане. Ако от това яйце можеш да изкараш

пилето, не само да го изкараш, но то да бъде един хубав [тип], тогава измъщането е на място.

Запример вземете един интервал. Какво разбирате в музиката под „интервал“? Да кажем в музиката имате отношение на два тона, може да ги вземете последователно. Може да вземете „до“ и „ре“, „ми“ и „фа“. Какви ще бъдат съображенията на един музикант, който пише, че нарежда нотите така? Какъв е поводът? Ако той, да кажем, вземе „до“, веднага прескача на „фа“, връща се на „ре“, прескача на „ми“, какви са съображенията? Има ли някакви съображения? Има съображения, но самият музикант не може да изясни съображенията. Започва някое музикално парче от „ре“ или „фа“, какви са съображенията? Мъчно може да се каже. По някой път музикантите пишат. Турците, според техния стар правопис, като пишат не могат да различат в писането Силистра от Силиврия. Пише един турчин, но не може да напише Силистра, та казва на този, който щял да пътува: „Дето ще идеш в Силистра, иди в Силиврия“, пък Силистра не може да напише.

Или вземете малкото упражнение: „Аз смея да кажа“. То започва със „сол“, защо? Кои са съображенията, че започва със „сол“? Какво е отношението между „сол“ и „до“? Минавате от тона „до“, оставяте четири тона, идвате до „сол“. Значи през четири състояния минавате: ограничение, движение, мисъл и хранене. Дойдете до онова същественото. Личността започва със „сол“. Желанието на едно цвете се различава от желанието на едно яйце, което иска да се измъти. Каква е разликата между яйцето, което се измъща и цветето, което цъфти? Философски въпрос. Тогава започвате със „сол“. То е едно желание, което със „сол“ може да се изпълни. Желанието на една пъпка е подобно на съзнанието на един човек. То е една пъпка. Имаш едно убеждение, искаш да се проявиш, да кажеш нещо. Нали когато човек иска да каже нещо, той иска да се прояви неговата личност.

Казва: „Все аз ли ще мълча, да знаят хората, че и аз мога да кажа.“ Седиш в бездействие, искаш да се покажеш, да направиш нещо – личността действа.

Представете си, че пеете на един здрав и на един болен човек. Това, което пеете и на здравия, мъчно ще се решите да го пеете на един болен човек. Няма да го пеете, защото ще го смутите. На здравия човек какво ще пеете? Майките са музикални. Тя, когато иска да приспи детето си, пее: „Нани, нани, пиленце“ Тупа го от едната страна, тупа го от другата. За приспиване майките имат песни. А каква е песента, когато майката събужда детето си? Чували ли сте как майките събуждат децата си? Майките са се научили с песен да приспиват, но не са научили песните да събуждат. Туй изкуство не са научили, с песен да събуждат. Аз съм чувал много майки, които пеят на децата си, да ги приспят: „Нанкай, нани“, и започва да го тупа. Една малка вариация, няколко тона са това. Някой път казвате: „Откъде се яви тази музика и тя да е потребна?“

Вие имате един нож, но е притъпен. Вие търсите някой да го наточи. Питам, защо трябва да наточите ножа? Съображенията какви са? Защо наточвате ножа? За да стане работата по-лесно. Понеже с тъпия нож ще ви вземе повече време да свършите работата, която искате да свършите. Тогава търсите един друг, търсите начин за наточване на ножа. Има начин. Ако си свършите работата добре, наточен е ножът. Ако не става, един, два пъти го наточвате и казвате: „Острият нож може да свърши работата по-лесно.“

Обаче човек щом пее, какво състояние има сега? Ти имаш едно състояние, което не можеш да го измениш с друго. Пеенето в дадения случай е брус да го наточиш. То е самата мисъл. Не толкова самото външно пеене, колкото самата мисъл. Ако ти не можеш да мислиш музикално, ти не можеш да пееш. Онези, които пеят, те по закона на наследствеността, те са мислили дълго време в ред поколения и сега

пеят. Песенето е музикална мисъл на миналото. Ако вие пеете, то е резултат на миналото. Ако не сте мислили музикално в миналото, сега не можете да пеете. Тепърва трябва да мислите. Ако сте мислили, песенето ще бъде естествено, лесно излиза. Сега да искаш да мислиш и да пееш, човек понякога е много смешен. Когато започва да пее, смешен става. Има такива състояния на гласа, гърлото не се подчинява. Запример може да ви кажа да вземете „до“. Но „до“ за вас е понятие. Туй „до“ във вас не трепти. Не знаете какво нещо е „до“. Може да го вземете по-високо, по-ниско.

Допуснете, че имате един приятел разсърден. Един ваш приятел, от детинство сте били приятели с него, но един ден той ви се разсърди. Поводът за сръдната е много малък. Във вас се заражда едно желание да се примирите. Всеки един повод за примирение, който вие давате, той отхвърля. Не иска да му говорите. Какво трябва да направите? Коя е първата дума, с която ще започнете? В музиката има седем тона. Ще започнете с един от тези тонове. С коя дума ще започнете, за да се примирите с вашия стар приятел, който ви се е разсърдил?

Турците имат един обичай. Домакинята или неговата другарка трябва да бъде много внимателна, защото една постъпка може да ѝ костува щастието за цял живот. Ако мъжът ѝ поиска вода и тя излезе и му даде празна стомна, тя взела стомната и мисли, че има вода и му подава, той щом като вземе стомната и види, че е празна, казва ѝ: „Върви си!“ Развежда се с нея. Ако му даде празна стомна, казва: „И аз съм празен.“ Развежда се, свършена работа. От невнимание да даде празна стомна, ще ѝ костува да се развали брачният съюз, само защото не е била достатъчно внимателна и умна да даде пълна стомна. Ако даде пълна стомна, развод няма, ако даде празна стомна, развод има. На един българин жена му десет пъти може да му даде празна стомна, той не се развежда. У турците щом жената иска да се

разведе, много лесна работа е. Дай на мъжа си празна стомна за вода и разводът е готов. Тук българинът ще измисля начин как да се освободи от жена си. Жената и тя по някой път търси начин как да се разведе. В турците за жената е много лесна работа. Сега не зная, може би или те да са се изменили малко.

Но на въпроса – как бихте се примирили с вашия сърдит приятел? Нали в училището ви се случва двама другари да се разсърдят. С коя дума започват те да се примирят? Коя дума е най-износна за примирение? Защо по някой път да употребиш думата: „Моля простете“, считаш така за малко неподходящи. Търсиш някоя по-мека дума. Много смешни истории върху сръдните. Един пише писмо на своя сърдит приятел, да се примирят. Най-после занася една баница и казва: „Искам да зная дали ми се сръдиш на свят или не. Искам да те опитам, дали ми се сръдиш. Ако можеш да изядеш баницата, сръдиш ми се, ако не я изядеш, не ми се сръдиш.“ Поставя го в една дилема. Защото лесно е ако се сръдиш да не ядеш. Може да каже: „Аз искам да ти изям баницата.“ Казва му: „Ако ми се сръдиш, непременно трябва да изядеш баницата. Ако не ми се сръдиш може да не я ядеш.“ Питам, какво е отговорил разсърденият приятел, след като му донесъл баницата? Той, за да излезе из туй положение, какво трябва да каже? Като изяде баницата, за да покаже че се сръди, сръдната ще мине.

Или вземете изречението, често казват: „Животът няма смисъл.“ Имате пред вид човешкия живот. Какъв трябва да бъде смисълът на човешкия живот? И как ще познаеш, че има смисъл? Много естествено. Хората започват с усети. Ако ти пипнеш с ръката си и ти е приятен онзи предмет, който пипаш, не те болят ръцете, туй пипане има смисъл. Ако всяко пипане причинява болка на ръката, няма смисъл. Хората искат да кажат, че животът няма смисъл, понеже неестествени са техните усети. Усетът на осезанието или вкуса, на

обонянието или зрението, в процесите не са постоянни естествено. Пет сетива има човек. Човек в умствения свят няма достатъчно ноти. До пет ноти дошъл. В умствената негова гама има пет ноти. Тогава вие не знаете осезанието, музикално коя нота е. Вкусът, не знаете коя нота е. Значи всичко имате пет ноти. При осезанието предметите са близо. Всеки един предмет, който можеш да го пипнеш, е наблизо. Второ, всеки предмет, който можеш да го вкусиш, е на близо. При обонянието предметите са по-далеч. Един цвят може да се намира на сто или на двеста метра, на половин километър и вие усещате, че има уханье, което излиза от предмета. Или един човек, когото вие слушате, може от близо да ви говори, но един човек може да ти говори и от хиляда километра да го слушаш. Едно време мислеха, че само от близо може да се говори. По радиото сега може от хиляди километра да говорят и да чуеш. Но може ли да предадеш осезанието по телефона. Вкуса и обонянието по телефона можеш ли да предадеш? Но за слуха имате тия вълни. Слухът може да се предаде. Говорът може да се предава от голямо разстояние. Предметите при зрението са най-далече. Предметите, които виждаме, те седят всякога на голямо разстояние. Значи, зрението е един метод в природата да виждаме далечните предмети. Тези, които не можеш да пипнеш, да вкусиш, да ги чуеш, тези предмети ние ги виждаме. Учен човек е онзи, който може да вижда далечни предмети. Близките ги вижда онзи простият. Както пипне човек, той знае, казва: „Това е реално.“ Онзи без да пипа един предмет, той го знае.

Тогава, когато слънцето изгрява, какво става? – Отиваме на работа. Когато месечината изгрява, отиваме да почиваме, да ядем. И сега виждаме, че когато слънцето изгрява отиваме на работа, но и когато грее слънцето пак ядем на обед и по обед слънцето [не] спи, но ти [си] се уморил и легнеш да спиш. Туй определение за физическия живот не е издържано. Когато слънцето изгрява, отиваме на работа,

но и когато слънцето грее, ядем и спим. Даже и учениците, когато са в училище, когато са уморени, когато се преподават уроците, заспиват. Не зная дали сте имали случай да заспите в училището.

Може ли да образувате такова отношение, да кажете, че точката се отнася към линията, както линията се отнася към плоскостта и както плоскостта към тялото. Може ли да направите такова отношение? Може в така наречените трансфинитни числа.

Питам тогава, какво е отношението на един приятел, който се разсърдил? Какво отношение ти имаш към приятеля, който се разсърдил и към този, който не се сърди? Сега културните хора, ако не се сърдят на своя приятел, вашето радио е на негово разположение, той може да говори, но щом му се разсърдиш казваш: „Моето радио е затворено за тебе!“ Не позволяваш на приятеля ти да ти говори, нито пък ти му говориш. Нито позволяваш той да ти говори, нито ти му говориш. Щом обичаш някого, искаш да ти говори. Защо? Защо[то] при сръдната това е изключение, ти не искаш да ти говори. А като обичаш някой, искаш да ти говори. Какви са съображенията? Едно побуждение има. Какви са вътрешните съображения.

Ти искаш своята воденица да ти върви. Тогава воденичарят има доста небетчии. На български може да го преведете, небетчия е човек, който обича небето. А на турски е съвсем друго, значи човек, който ходи на воденицата. Този воденичар иска воденицата да му върви, да му хлопа. Но представете си, че воденицата няма нито един небетчия, воденичарят не пуска воденицата да върви, понеже, ако няма жито, двата камъка се изтриват. И тогава той спира воденицата, тя мълчи. Сега аз оприличавам – когато един приятел ти се разсърди, не иска да ти говори, небетчии няма във воденицата, затова говорене във воденицата няма. Няма небетчии, не се върти воденицата. Казва: „Остави ме на спокойствие, никакви небетчии няма!“ – „Каж ми една дума!“ – „Не може, ще се развалят камъните.“ Следователно, когато

един приятел ти се разсърди, ти лесно можеш да се примириш. Този човек се е разсърдил, понеже няма небетчии. Аналогия права. Казва: „Не искам да говоря!“ Има едно място във воденицата, дето пускат житото. Кречетало го наричат. То е турено между камъните, като удря по камъните, житото пада. По стария начин направени воденици имат кречетало. То си говори и постепенно житото слиза. Лесно може да се примириш по новия начин, ти ще станеш небетчия, ще занесеш на приятеля си един чувал жито, веднага ще пусне воденицата. Затуй казах баница да занесе. То е небетчилък. А който ти се сърди, той ще ти смели брашното. Ако не ти се сърди, брашното ще остане несмляно. Кое е по-хубаво – да се смели брашното или да не се смели?

И в братството, ако има някой да ти е сърдит, той ще ти смели брашното. Той не може да мели, ако не е сърдит. Най-първо трябва да го разсърдиш, че тогава да ти мели брашното. Честолюбив воденичар става, ти си небетчия, казва: „Помни моето приятелство. Един [ден] ако не знаеш как да се отнасяш с мене, всичко туй на брашно ще го направя.“ Воденичарят казва: „Помни какво нещо имам предвид.“ Сега те се разговарят приятелски. След като смели брашното, онзи опече хляб, направи баница. Казва: „Знаеш, че ако няма хляб през пещта ще те прекарам!“ Той не му дава да яде. Хлябът ще мине през пещта, през огъня, казва: „Знаеш какво нещо е да се сърдиш на приятеля си, през огън ще те прекарам.“ Единият казва: „Ще те смеля!“ Другият казва: „Ще те изгоря!“ След като си кажат така, хванат си ръката, примирят се. Единият казва: „Няма да ти меля брашното!“ Другият казва: „Няма да те прекарам през огън!“ Но работата остава несвършена. Тогава и двамата приятели ще намерят някого да се карат. Защото непременно, за да стане някаква работа, трябва да има караница. Без караница нищо не става. Вие до сега знаете. За да вървят работите, трябва да се караш с някого. Няма да

знаеш с кого да се караш. Или, за да ти върви работата, трябва да се подобриш с някого, но да знаеш с кого да се примириш и да знаеш с кого да се караш, за да ти тръгне. Ето всичкото щастие на човека. То е формула на щастieto. Ако знаеш къде да ги поставиш, щастие е. Ако не знаеш къде да ги поставиш, нещастие е. Ако знаеш тия две линии къде да ги поставиш, щастие е. Отношение има. Казваш: „Глупава работа.“ То е изкуството на един художник. Когато той рисува очите, веждите, космите на ушите, тия линии трябва да ги постави. Ако един художник нарисува хубава картина, дават му 4-5 хиляди лева. Друг нарисува, но един лев не искат да му дадат.

Да допуснем, че вие свивате ръката си при лакета, като че искате да отблъснете някого. Някой път майката отвори ръката – какво тълкувание ще дадете? Ако ръката е отворена, то е политика вече. Сгънеш ръката с лакета навън, то е двусмислено вече. Запример, ти седиш тъй, със сгъната ръка, значи: „Махни се, знаеш като те плесна, така ще хвъркнеш.“ Или който държи така ръката сгъната, казва: „Близко до сърцето е поставена ръката.“ Като туриш на сърцето може веднага да измениш политиката. Онази мисъл сега има известна дистанция. Ако се приближи ръката към сърцето ти или ако се отдалечи, едно колебание има. Хората без да знаят поставят ръката на една дистанция. Какво означава отворената ръка? Много работи се извършват с линии.

При сегашните условия, при които се намирате, вие отричате нещата. Вие казвате така: „Човек не може да бъде щастлив.“ Вярно е, не може. Той, ако не знае как да поставя тия линии, не може да бъде щастлив. Щастieto е отношение на известни предмети, които имат отношение към тебе. Ти можеш да бъдеш щастлив, ако можеш да пееш. Ако не знаеш, ще бъдеш нещастен. Ти можеш да бъдеш щастлив, ако знаеш как да употребиш топлината. Ако не знаеш как да употребиш топлината ще бъдеш нещастен. Ако вземеш перото и

напишеш нещо и знаеш как да го туриш; ако напишеш нещо и не знаеш как да го напишеш, ще те бият за писаното. Колко вестникари има, които са бити. Колко автори са писали неща, за които са постраждали. И Толстой беше писал там, но му забранили, мисля Крайцеровата соната беше, не му дадоха достъп да се преведе, понеже била неморална.

Та казвам, вие сега искате да бъдете щастливи. Щастието е изкуство. Кои са елементите на щастието? Първата линия, от която щастието зависи, щастието почива върху една абсолютна справедливост. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш линията на абсолютната справедливост. Една определена мярка. Щастливият човек, той не мисли само за себе си. Действително, човек мисли за себе си, но той не мисли само за себе си, понеже щастието на всички хора се отразява. Той, като е щастлив, мисли че всички хора са щастливи. Вие, щом сте щастливи, мислите че всички хора са щастливи. Вас ви е чудно, когато някой човек не е щастлив. Казвате: „Как тъй този останал последен!“ Онези, които не са щастливи, казват: „Няма щастие в света.“ Щастието на земята е крайния предел на онова, което човек търси. Всеки човек се стреми към щастие. Значи едно състояние, в което човек е доволен от положението, в което се намира. Можем да кажем, че едно семе е щастливо. Когато семето расте, пусне корен надолу и клонища нагоре, туй растение е доволно, щастливо. Когато отгоре и отдолу условията са благоприятни и за клонищата и за корените, туй дърво е щастливо. По същия начин, когато материалните условия на човека са благоприятни и когато духовните са благоприятни, този човек е щастлив. В щастието влизат два елемента – материални блага за корените и духовни блага за клонищата. То е естественото положение на щастието. Защото условията не зависят от тебе да ги използваш. Ако ги използваш в материално отношение, ти минаваш за добър. Ако ги използваш в

духовно отношение, ти минаваш за умен. Вие искате да бъдете щастливи, без да разбирате. Вие искате да правите добро, без да разбирате. Изкуство е то и това изкуство има елементи.

Елементите на пеенето са тоновете. Седем тона имате. Но човек, за да пее, той трябва да има висока култура. Онези хора с ниска култура, не могат да пеят. Човек, за да пее, трябва да разрешава противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на физическото поле. Музикалността съкращава времето. Когато човек е музикален, както ние разбираме, нещата лесно стават. Ти с един музикален човек лесно можеш да се разбереш, но много мъчно можеш да се разбереш с немусикален човек. Когато вие не можете да се разбирате, нямате музикалност. Щом двама души скарани се примирят, работата е ясна. То е в търговията вземане – даване. Ще платиш, хората ще ви дадат хубав плат. Ако платиш хубаво, ще получиш хубав плат, според парите, които си дал. Отношенията са прави. Всякога ще знаете, че когато вие във вас едно чувство не можете да примирявате, вие сте изгубили вашата музикалност. Тониране е това. Възстановете музикалността си.

По кой начин, как се възстановява музикалността? Ако учите цигулка най-първо учителят ще ви научи как да нагласявате цигулката. Ще се спреш, трябва да [...], да знаеш как да нагласиш цигулката. Тогава може да свирите. Сега в умствения свят или в духовния свят как се нагласява една цигулка? Как ще нагласите ума си? Представете си, че вие сте кръвно обидени, как ще се тонираш? Казвате, че ще мислите. То с мислене, тази работа не става. Някога в мисълта трябва да бъдем много конкретни. Само с мисъл тази работа не става. Ти мислиш, че имаш да даваш. Мислиш, после отлагаш. Но мисъл наричам, когато имаш желание да платиш. Ти имаш да даваш

на еди кого си толкова, на онзи толкова – имаш доста да плащаш. Отвориш тефтера, оставиш. След една седмица пак отвориш тефтера, казваш: „На този имам да давам, на онзи“, пак затвориш тефтера. Туй мислене върху дълговете нищо не помага, нищо не допринася. Ако в тази мисъл има желание да платиш, то вече е прогрес. Сега за изяснение ви казвам. Да допуснем, че ти имаш един от когото имаш да вземаш. Ако не вземеш това, което имаш да вземаш, пък имаш да даваш, ти пак ще паднеш в противоречие.

Сегашните хора са дошли до една вяра, мислят, че щастието иде от някъде. Аз съм съгласен с туй. Водата на воденичаря иде от някъде, но той трябва да знае, как да впрегне тази вода, при какви условия и да създаде едно красиво съчетание. Някой казва, че без вода воденицата не върви. Отчасти е вярно. Сега има воденици, които и без вода вървят. Беше време, когато водениците не вървяха без вода. Дойде време, когато водениците вървят без вода, с пара вървят. Ще дойде време, когато и с пара няма да вървят, с електричество ще вървят. Един ден ще дойде време, когато с електричество ще вървят. Когато впрегнат електричеството на работа, водениците ще престанат да живеят. Засега са необходими. Всеки си има по една воденичка. Всички вие сте воденичари. Всеки си има воденичка, за която три небетчии на ден има най-малко. Стомахът е вашата воденичка. Като дойдете, усещате, че няма какво да ядете. Воденичар си, не си разположен. За да ти създадат разположение, трябва да влезат вътре във вас, да влезат в самата воденица. Нали и кокошката си има воденичка? Българите наричат стомаха на кокошката воденичка. Нали сте яли воденички? По какво се отличава кокошката воденица, доста хубава е за ядене. После и в чорба е хубава. Всички спорове в света произвеждат воденичарите. Външните воденичари са проекция на туй вътре, което става.

Казвам, при сегашните условия, вие искате да сте щастливи, да ви върви. Може да говорите каквото и да е, в живота трябва да се разбират тънките отношения, които съществуват. Вие се спирате, питате: „Какви трябва да бъдат отношенията?“ Воденичарят, запример, иска да има много небетчии. Колко небетчии трябва на един воденичар? Някой път, като влезеш във воденицата има десетина чували наредени и онзи воденичар мели брашното. Влезеш в друга воденица, няма нищо, съвсем закъсал. Той смял брашното пък затворил воденицата. Има воденици, които постоянно мелят. Представете си един човек, неговата воденица постоянно мели. Човек е дошъл до едно положение, което показва, че е доста учен. Сутрин на воденичарят му трябва един небетчия, на обет друг небетчия и като смели и него, вечерта още един небетчия. Някой си позволил и четири, някой и 5-6. Някои имат постоянно небетчии. Турил в джоба и току изважда бонбончета, хайде в устата целия ден. Но някой път разхлабват се камъните на тия воденици. Та земният живот е основан на известни разумни основи и те трябва да се разбират.

Тъй както съвременният свят разбира живота, те са далеч от онова положение, в което те могат да бъдат щастливи. Дотогава, докато носът ти трепери, ти щастлив не можеш да бъдеш. Докато окото ти трепери, ти щастлив не можеш да бъдеш. Щом почне да ти трепери, ти ще направиш нещо небомислено. Докато тебе ръката те сърби, докато имаш сърбеж на ръката, някой път като те сърби лявата или дясната ръка вие сте гадатели на този оракул, но вие щастливи не можете да бъдете. Вие казвате, че като ви сърби дясната ръка, ще давате, като ви сърби лявата, ще вземате.

Някои се спорите за говора. Казвате: „Лесно се говори.“ Може да говорим колкото искаме, но говорът трябва да бъде реално нещо, да съответствува на нещо реално, на отношенията на нещата. Най-първо човек има отношения към кого? Той има най-първо отношения към

природата, после към неговите близни. Първото отношение, което имате, то е към природата. Първото отношение, то е отношение на този великия закон, отношението към Бога – това ние считаме отношението към природата. То са първите отношения. Ако тях не разбереш и вторите отношения няма да разбереш. Ако си същество, което дишаш, то е отношение към природата, към въздуха. Ако не знаеш как да дишаш, ти ще паднеш в противоречие. След туй, след дишането, второто положение какво е към природата? Петте сетива, които човек има, то е отношение към живата природа. Човек, който е господар на своите сетива, ще дойдат отношенията, които вие имате. То са второстепенни отношения, то е закона на ближния. Ако ти не можеш първия закон да използваш, ти и втория пак не можеш да използваш. Трябва да преведете нещата. Ако ти не можеш да имаш отношение към природата, ако не можеш да дишаш, то и другите ти отношения, какви ще бъдат? Щом не можеш да дишаш, щом твоите дробове заболели, всеки може да ти предскаже какво ще стане с тебе. Ако в твоята воденица не влизат небетчий, всеки може да предскаже, какво ще стане. Ако в една воденица само в месеца дойде един небетчий или в годината дойде един небетчий, най-малко след година ще фалира. Ако воденицата е пълна с небетчий, работата е добра.

Същият закон е с твоя мозък. Ако в твоя мозък не може да влезе нито една мисъл или много рядко може да минат някои видни мисли, някои видни желания или някои видни постъпки, вие вече разбирате каква е вашата работа. Вие трябва да свързвате нещата, които съществуват. Вие мислите, че мислите. Желанията и постъпките нямат нищо общо с вас. Искате да бъдете щастливи, мислите баща ви да ви остави пари. И да ви остави баща ви пари, вие трябва да знаете как да ги употребите. Искате да разбирате от музика. Но вие трябва да имате музикално разположение. Вие трябва да имате ред инструменти. Аз слушах миналата вечер един професор, когато бяхме

на концерта, доста духовит, разправя на другите и той се смее. Отива един и вижда, че двама души свирят на пиано. Казва: „Двама души свирят на пиано, един да свири – разбирам, ами двама души. И двамата седнали на пианото, вдигат шум.“ Действително прав е той, само един може да свири. Вторият ще дойде в стълкновение с него. Вие сами можете да свирите. Двама, когато свирят, казвате на музикален език – дует.

Или вие се спирате и казвате: „Знаете ли как да постъпя?“ Не можеш да се научиш как да постъпваш, ако не знаеш как да постъпваш с природата. Най-първо ще се научите да постъпвате правилно с природата. Ако постъпвате правилно, вие ще имате едно състояние, то е главния капитал. Отношението към природата, то е капитала, вложен вътре в живота. Ако този капитал го няма, няма да имате основен капитал. Щастието, което вие търсите, то е капитала в обръщение. Ако нямате капитал в обръщение, какво ще правите? Най-първо даденият капитал трябва да бъде в обръщение.

Какво представлява котвата? Надеждата е турена като котва на кораб. Ако тя е турена на една въдица, да хванете риба, туй, което за вас е надежда, какво мисли рибата за вашата надежда? Туй, което е надежда за вас, произвежда най-голяма пакост на рибата. Щом се докосне, котвата иска да я извади из нейната среда навън. Тогава трябва ли да се осигурява рибата от надеждата на човека?

Знайте, че в света има дяволска котва, има дяволска надежда. Каква [е] дяволската надежда? Сега на вашия език думата *дявол* какво означава? Има една духовна надежда. На гръцки думата *дявол*, значи дух. Духът има съвсем друго разбиране отколкото човека. Следователно, неговите разбирания в живота не са такива, каквито са разбиранията на човека. Между разбиранията на рибата и разбиранията на човека има разлика. Каква голяма разлика има между разбиранията на рибата и разбиранията на човека. Човек

изважда рибата от водата, опича я и казва, че това е в реда на нещата. Дяволът вземе един човек и той го опече и той казва, че е в реда на нещата. Вие като печете рибата, намерите, че е в реда на нещата, когато вие скърбите считате, че не е в реда на нещата. Когато другите скърбят, считате, че е в реда на нещата. За пример, когато едно животно вас ви пренася товара някъде, вие се радвате на това, че ви носи. Когато вас натоварят, считате, че не е в реда на нещата. Вие считате, че страданието на животните е в реда на нещата. Това, което другите мислят, че вашите страдания са в реда на нещата, то е дявола. Или казано по-меко – когато хората страдат, духовете казват, че в реда на нещата е това, работата трябва да върви. Когато не страдат хората, тогава казват, че работата не върви.

Сега мимоходом само говоря за това, защото ще влезе в съвсем друга мисъл. Какви са тия духове, толкова жестоки, които така мислят? Че каквито са вашите отношения към рибите, такива са и техните отношения към вас. Вие турите някоя риба в шадравана, гледате я, но на какво основание? Като хванете рибата в морето, на особено мнение сте. Питам тогава, може ли да преведете? Когато човек страда, според духовете, това [е] в реда на нещата. Духовете счита[т], че радостта не е в реда на нещата, понеже духовете плащат радостта. Ако ти отидеш, ако една риба е нещастна, ти си щастлив. Когато рибата стане щастлива, ти си нещастен. Щом изядеш рибата, ти си щастлив, но рибата е нещастна. Не изядеш рибата, ти си нещастен, рибата е щастлива. Страданието на рибата е щастие на човека. Щастieto на рибите е нещастие за човека.

Тогава как ще примирите противоречието? Може да се примири. Да не е рибарин, да стане вегетарианец. Нищо повече. Щом ставаш нещастен – с рибарите, напусни този занаят. Кръчмар си, нещастен си с твоето кръчмарство, напусни кръчмарството. – „Ама не съм се научил!“ – Ще се научиш на друга търговия. Туй, което вие наричате

възпитание, то е минаване от едно състояние в друго състояние. Ти си в едно състояние на кръчмарство, не ти върви – напусни кръчмарството. Ти си рибар, не ти върви – напусни рибарството. Напускай, докато намериш едно изкуство, да ти върви. То е метод за възпитание. Не ти върви, имаш една мисъл, вземи втора, трета, четвърта, пета. Онази мисъл, която ти даде подтик [върху] нея мисли. Напусни мисълта, която не ти дава подтик. Онази, която може да те изведе в нова област, то е новото положение, в което човек трябва да бъде. Търси тази мисъл. Затуй, когато вие се намерите в едно неразположение на духа, вие сте или рибар или кръчмар или дрехар. Намери по-хубаво изкуство. Може да си месар, гробар. То той като изкопае на десет души гробове, той се радва. По петдесет лева му дават за гроб. Като се върне – 500 лв. за един ден.

Та самообладанието е онзи велик вътрешен закон. Да знаете да изберете вашето изкуство. Някое ваше изкуство станало несъвместимо с вас. Напуснете го, не съжбявайте. Сега, когато на човека не върви в яденето, какво прави? Когато на месо не му върви, какво трябва да стане? – Вегетарианец. Когато на вегетарианство не му върви да стане плодоядец. Ако и плодоядството не му върви да започне да се храни със Словото Божие. Не само с хляб, не само с трева, не само с месо, не само с плодове, но и с разумното Слово, което излиза от устата на Бога може да се храни човек.

Не ви обичат хората, понеже очаквате вие те да ви нахранят. Щом те не ви хранят, тогава кой трябва да ви храни? Много естествено. Вие седите някой път, учен сте и една проста задача не може да разрешите. Ти седиш, имаш навик да ти донасят вода. Ти работиш и имаш навик някой да дойде да ти донесе, да ти налее една чаша вода. То е в реда на нещата. Но един ден те забравят всичките, ти работиш, вода не ти донасят. Започнеш да махаш с ръка, сърдиш се, казваш: „То е безобразие!“ Какво трябва да направи човек? Вземи

си стомната, пък иди на извора, напълни стомната, донеси я при тебе, като ожаднееш, дигни я. Практически е туй. Научи се да живееш, не че другото е лошо. Хубаво, ако има кой да ти носи, но няма го, условията са се изменили. Ние говорим при изключителни условия, неразположение, изключително състояние. Разположен си, то е обикновено състояние, хармонично. Научете се сега при изключителните състояния да живеете. Казва: „Човек трябва да бъде самостоятелен!“ Едно криво понятие трябва да имате за самостоятелността. Вие искате да бъдете независими от хората. Научете се да живеете както природата иска. То е самостоятелност. Казва: „Аз искам да бъда самостоятелен“, и той разбира съвсем друго. Самостоятелен човек е онзи, който живее съобразно с правилата на природата. Ти знаеш къде е извора, сам ще ходиш да си донесеш вода. Самостоятелен си. Онзи, който ти донася вода, трябва да платиш нещо.

После не мислете, че всяко изкуство, което вие научите, може да ви помогне. Ако някой научи изкуството на един пианиста, какво ще му донесе това? В туй изкуство той сам постоянно се осакатява. Опитва вкуса, той е учен човек, знае при кой кръчмар, какво вино има. Казва: „При еди кой си, при Иван Пинджурски има десет годишно вино, пелин.“ После на Иван Дрънгулника – 20 годишно вино. Той има един вкус не може да го лъжат кръчмарите. Като тури в устата, разбира. Питам, какво ще го ползува тази наука, че той имал тънък вкус, че разбрал колко годишни са вината, кои са пелин, кои са от 4-5 години? Какво го ползува това знание? – Нищо.

Не правете грешките на пианистите. Пианистата е човек, който повтаря нещата. Нали казват, че повторението е майка на знанието. Повторението е майка на знанието, но и майка на всички глупости в света, които стават. Всички неща в нас стават от повторението на известни работи, докато внесат известни неща. Не повтаряйте!

Имайте опитността на светията, три пъти като се опарите, дръжте се, пазете се, не бутайте! Запример, вие се опарите, някой се докачил, защо? Те са сега тълкувания. Пияницата се докачил, защо? Понеже няма какво да пие, не си струва да има пелин. Недоволен [е], че няма пари да си купи. Казва: „След яденето, след обед една чашка от 150 грама, това е нищо.“ Аз наричам честолюбието умствено пиянство. Трябва да имате високи идеи за него, хората добре да мислят. Кръчмарство е, иска всеки да пие.

Иван, сега ще извините и между вас има Иван, общо говоря едно име Иван. Иван става на Йоан или на Йохан. Кое е право, Иван или Йоан? Има известни същества в човека, които са отживели. Те са архаически, не се спирайте върху тях. Внесете в живота новото разбиране. Пусни пресния въздух, той носи нови разбирания, нови чувствувания. Старите неща трябва да оставите на заден план. Защото някои от вас се докачат. Природата не би ви простила на вас. Вие имате толкова неща неразрешени, не би ви погледнала на лице. Вие се докачат, че тя не се отнесла както трябва към вас. Вие отнесли ли сте се както трябва? Сега по лицата на хората се намират отклонения. В лицата има ония отклонения от правия път на природата. Вие сте се отклонили от природата и търсите вашето щастие там, дето го няма. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не живееш, както природата иска. Второто положение, ако живееш както природата иска, ще бъдеш щастлив. Тъй както ти искаш, ти можеш да живееш кога? То е невъзможно да живееш, както искаш.

Представете си, че ви дам един поменик, прочета ви няколко изречения и ако ги запомните, ще ви дам награда 5000 лева. Аз, като ги прочета веднъж наред, вие да ги запомните напред и назад и да можете да ги кажете. Вие искате да ги вземете в къщи да ги четете няколко пъти, 4-5-10 пъти да ги запомните. Колко души от вас могат да ги запомнят? Случва се някой път, когато хората са талантливи.

При сегашното състояние изгубили сте онази пластичност да помните. Много забравяте. Една опитност имате – забравяте, после втора, трета, десет пъти и [в]се забравяте. Веднъж като опитате нещо, втори път не го опитвайте. Хубаво е когато опитвате веднъж. Веднъж опитвайте! Тогава трябва да бъдете внимателни. Лошите неща са отживели неща. Какво ще опитвам една биволска пастърма? – „Ама да я сготвя с картофи, с прясно масло.“ Какво ще извадиш от една биволска пастърма? – Нищо, ти мислиш, че ще бъдеш щастлив. Няма никакво щастие в биволската пастърма. Условие е това, една отживяла работа е.

Искам да ви направя идеята ясна. Във всички отживели неща в света, в тях седи само вашето нещастие. Щастието седи само в онова, което е ново, в Слово Божие, Коего сега излиза от Бога. В Него седи вашето щастие. В даден случай онова, което се изисква сега да направите, в него седи вашето щастие. Сега мнозина ще кажат, че с вяра не стават тия работи. Вие не разбирате какво е вяра. Вярата е едно любовно отношение, което имате към едно разумно същество, което никога няма да измени своето отношение към вас. Аз наричам това любовно отношение към един богат ваш приятел. Всякога, когато може да се намерите в трудно положение, той се притичва на помощ. Та няма какво да се безпокоите, [че] ако вашият приятел не се притече на помощ, може да изпадне[те] в лошо положение. Когато казвам „вяра“ подразбирам онази вяра, която имаме към едно същество, което нашите нужди веднага може да ги посрещне. След като си поставен при лоши условия и няма ни глас ни слушание, тогава няма връзка между тебе и Първата причина.

Колко основни мисли сега останаха? Да се спрем върху основните мисли. Щом започнеш да се сърдиш, щом започнеш да се енервираш, щом ставаш недоволен, щом критикуваш, вече твоите отношения към природата не са естествени. Значи най-първо да

възстановиш онова здравословно състояние в себе си. То е независимо, то не зависи от хората. Най-първо възстанови твоето естествено отношение с природата, тогава ще дойде другото. Да се образуват известни нови отношения. Ако с първото състояние не си се справил и с второто не можеш да се справиш. Тогава ще имаш правилни отношения. Ти си търговец, в който магазин влезеш лесно можеш да се справиш. Влизаш да вземеш на кредит. На колко места могат да ви кредитират? Онзи, който не е изпълнил законите на природата, той иска кредит. Онзи, който плаща със звонкови, неговите отношения са правилни. Природата винаги плаща в брой. Вересия няма и книжни пари няма. Всичко във звонкови взето – дадено, то е завършено. Значи с пари навсякъде може да вземете, но ако искате на кредит, работата малко се усложнява.

Неразположен си – нямаш отношение към природата; боледуваш – нямаш отношение към природата. Значи в затвор си, някъде на изправление. Щом боледуваш, на изправление си. След туй идат влиянията на външните условия, то е пак затвор. Сега помнете, ако всичко забравите, това помнете: Не можеш да бъдеш щастлив, ако твоите отношения с природата не са правилни. Вземете, вие искате един човек да ви обича. С какво ще заставите един човек да ви обича? На какво основание или с какво ще заставите един човек да ви обича? На какво основание или с какво ще го заставите? Искаш някои хора да те обичат. Кое е онова, за което хората могат да те обичат? Един учен човек за какво може да се обича? – За учението. Един певец – за пеенето. Всеки човек, за да го обичат трябва да има нещо. Ако това изкуство, което имаш е голямо, тогава и любовта ще съответствува. Ако изкуството е малко, тогава и любовта ще бъде такава. Може ли да се завърже приятелство между един човек и едно животно? – Невъзможно е. Ти може да обичаш, но приятелство с едно животно не можеш да имаш. Такова приятелство може да имате с един човек.

Понеже туй животно не може да ти послужи, както човек. Един приятел може да ти послужи там дето кучето не може. Кучето може да намери някой изгубен предмет. Има неща, дето кучето и да иска не може да ти направи. То са сега новите положения. Влизат нови елементи. Старото, което сте знаели, не държи. За пример, тънките въжета при големите бури се късат. Големи въжета в параходите турят, даже железни въжета, които да не се късат. Някъде при слаби бури, не ти трябва дебело въже. При големите бури, при големите изпитания се иска едно голямо въже.

При сегашните условия на живота искате да живеете, трябва да имате хубави разбирания. Ако уповавате на вашето щастие от някъде пак ще го имате, пак ще бъдете щастливи. Вие ще бъдете щастливи само ако разбирате природата. Ако не разбирате природата ще имате „не“ пред „щастие“. То ще бъде вашия придатък. Пък, ако разбирате, ще имате един тил. Ако разбирате природата, ще започнете да пеете *щастие*, ако не я разбирате, ще започнете да пеете *нещастие*. *Нещастие*то е неразбиране на природата. *Щастие*то е разбиране на природата. Що е щастие? – Разбиране на природата. Що е нещастие? – Неразбиране на природата. Ясно и точно. Вие кажете, че баща ви, че майка [ви], че това общество е такова. *Щастие*то е закон за разбиране на природата. *Нещастие*то е закон на неразбиране. Не че вие лично сте отговорни. Философската страна на въпроса е там. *Щастие*то всеки може да го има, когато разбира природата.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

18 лекция на Младежкия окултен клас, 24 януари 1936 г., Изгрев,
[София]

ПРИДОБИВАНЕ НА ЕНЕРГИЯ

Петък, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Да имаме едно упражнение! Ръцете свити пред гърдите със събрани пръсти на всяка ръка. Пръстите на ръцете допрени. Бавно движение на ръцете в страни и бавно разтваряне на пръстите до в страни. Когато ръцете са в страни, пръстите са съвсем отворени с дланите надолу. Събиране на пръстите и прибиране на ръцете пред гърдите. Това се прави няколко пъти.

Ръцете пред гърдите със свити и допрени пръсти. Издигане на ръцете пред челото, отваряне на пръстите като чашка и след това се движат ръцете встрани с длани нагоре. После дланите се обръщат надолу и се събират пръстите на ръцете и после се свиват пред гърдите в първото положение.

Прави се същото упражнение само с дясната ръка, а лявата остава в първото положение пред гърдите. След това се прави упражнението само с лявата ръка, а дясната е в първоначалното положение.

След това се прави упражнението няколко пъти пак с двете ръце.

Изпейте „Аз смея да кажа“. (*Изпяхме всички.*) Изпейте го малко по-хубаво, образ му дайте. Както семката, която започва да расте, накарайте го да расте прогресивно. Можем да кажем с обикновен израз: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло“. Вие тъй пеете без израз. Образно, заинтересовано да го изпеете: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло“. Вие го изпяхте незаинтересовано. Сега заинтересовано го изпейте „Аз смея да кажа“. (*Учителят го изговори с ударение на „смей“.*) Вие дойдохте на едно стръмно място нагоре. Ако

беше надолу, бихте слезли. Сега, понеже товарът е голям, ще снемете от товара, да се изтегли нагоре. Кой е най-добрия певец, който пее хубаво, образно? Защо не се упражнявате да пеете някой път само за себе си? Пей веднъж, два, три, четири пъти, ти да си публика и певец, че сам да се харесаш. Да пеете, докато станете доволни от онова, което пеете. То е най-хубавото упражнение.

Сега така като се съберете имате разни възгледи за пеенето, което сте слушали отвън. Капелмайстори, преподаватели по музика, според едни коя система, според отмерените тактове. Всичко това е хубаво. Представете си, че вие ядете, храните се. Кой капелмайстор преподава на пилето, как да яде? Майка му му даде едно указание, тя клъвне, казва: „Така!“ То вече знае, разбира. И пеенето трябва да бъде само като ви кажат „така“ вече другото да ви е като насъщен хляб. Някои от вас може да мляскат малко. Нали се казва, че полека трябва да се яде? Полека значи яденето, трябва да се дъвчи хубаво храната, да не се гълта храната цяла. Понеже има работа, която трябва да свършат зъбите. Най-първо зъбите трябва да свършат музикална работа. Ако работата в устата не е музикална, стомахът ще пострада. Най-първо устата ще пее музикално и тогава стомахът като влезе тази, музикалната храна и той ще смели хубаво. Щом мине храната добре, музика е това. Щом зъбите не са пели музикално и работата на стомаха не е добра.

Най-първо мислете музикално. Я, ми кажете сега музикално: „Аз смея да кажа“! Тъй както го пеете, не е още музикално. Я, да го изпеете музикално! *(Една сестра го изпя.)* Хубаво. Някои се смеят, но и те не могат да пеят по-хубаво от тебе. Те се смеят на себе си. Като се усмихват казват: „И ние не можем да пеем по-хубаво от тебе.“ Всички онези, които се усмихват, показва, че не знаят. Смеят се, но казват: „И аз бих го изпял така.“

Но, за да се пее хубаво, най-първо трябва да се мисли върху смисъла на онова, което се пее. Ако не мислите, вие не можете да пеете. Ако мисълта ви е концентрирана, съсредоточена върху смисъла, може да пеете, тогава приблизително ще пеете по-хубаво. Защото не трябва да бъде раздвоено вниманието, съзнанието. Щом искаш да пееш, ще се раздвои съзнанието, че има публика, отвън те слуша. Съзнанието не е лошо да се раздвои, но тогава трябва да се поляризира еднакво в единия и в другия полюс. Като се раздвои съзнанието трябва да се образува едно течение между двата полюса. Да се поляризира, да има южен и северен полюс. Така трябва да се образува едно магнетическо течение между двата полюса на съзнанието. Другото е пропукване на съзнанието. Сега в пеенето ето какво аз подразбирам. В единия полюс ти ще посадиш, в другия полюс ще порасне. Да кажем имате северния полюс, той е наклонен 23 градуса. Северният полюс е по-висок, южният е по-нисък. Следователно, ако имате една площ, тогава енергиите, които идат от слънцето, на кой полюс отиват най-първо? – Северният полюс приема повече и се образува едно течение, слизание отгоре. Оттам отдето започва течението е начало, там дето свършва е края. Нещата растат само когато се спрат на едно място. Една идея, ако ти не можеш да спреш, тя не може да расте.

Най-първо на тона ти ще дадеш движение, да започне тонът отгоре. Този тон, за да има изражение, той трябва да дойде до една противоположна точка, да се спре. Тогава спирането е противоположното движение. То е растене нагоре. За да се даде израз на един тон, трябва да се спре тонът. Сега се спира, да престане това движение слизането, ще дойдеш до известно място, ще спреш. Туй разстояние, отдето започва тонът и дето свършва, как го наричат в музиката? Наричат го музикален интервал. Кое наричат интервал в музиката? (– „Разстоянието между два тона.“) Да. Сега това са

обикновени работи. Не искам да ви направя музиканти специалисти. То за да бъде човек специалист, трябва да посвети целия си живот. Всеки от вас няма това предназначение. Но непременно трябва да знаете нещо от музика. Някои са родени за специалисти музиканти, те трябва да следват своята специалност. Всички трябва да знаете нещо от музика. Музиката за вас трябва да ви служи. Има хора, които ядат и не се оправят, сухи са. Има хора, които малко ядат и се оправят. Едните са жълти, другите са червендалести. Има един нормален цвят на лицето. Музиката вас трябва да ви интересува дотолкова, доколкото тя е спомагало за хода на вашата мисъл. Доколкото помага вашата мисъл, ще пеете. Не да бъде един външен процес да развеселявате хората. За хората трябва да имате вече един излишък. Тази музика, за която ви говоря, тя е само заради вас. Когато се набере достатъчно енергия, тогава можете да пеете и на другите хора. Някой човек няма достатъчно енергия, не може да пее за другите. Може да пее само за себе си. Като рече да пее само за другите хора, обеднява, не му стига гласа, ще му се присмеят, не може да пее. За себе си хубаво пее, като рече да пее за хората, няма достатъчно енергия. Туй колело на музиката става доста голямо, няма достатъчно енергия. На някои от вас музикалните колела не са големи, малки са. Аз наричам даровити с големите колела. Обикновени са малките колела. Но все таки имате едно колело, едно колело на музикалност, което трябва да се движи.

Запример, някой път, да кажем вие не знаете как да постъпите. Представете си, че вие сте обидени, не знаете как да постъпите, не можете да се примирите. Ако сте музикант имате вече един модел. Тази работа, която ще ви вземе двайсет години по обикновен начин да се примириш, ти в музиката за няколко месеца ще намериш път да се примириш. Ще се спреш, ще попееш. „Аз смея да се гневя, но съм опитал последствията на гнева, че са лоши.“ Аз ще попея веднъж, два

пъти, три пъти: „Аз смея да се гневя, аз смея да се докачам или аз смея да се съмнявам.“ Аз смея да се съмнявам в какво? – В моето невежество. Аз смея да се съмнявам в своята глупост. Казва: „Не се съмнявай!“ Трябва да се усъмня в своята глупост. Попей някой път на своята глупост. Някой път глупостта вземате за мъдрост. Попей ѝ: „Аз смея да се съмнявам в своята глупост.“ Ще попееш, ще се усъмниш, ще видиш, че не [е] толкова голяма. Защото глупостта някой път минава за много голяма философия. Причината е много проста.

Има едно знание и човек едва себе си може да освободи от своето знание. Има едно временно знание, има едно вътрешно знание. Външното знание се придобива отвън и се изгубва отвън. Вътрешното знание се придобива отвътре и не се губи никога. Някой път вие забравите нещо, то е външно знание. Вътрешното знание не може да се забрави. Във външното не е знанието. Вътрешното знание не може да се забрави. Един млад 35, 40, 50, 60 годишен прогресира. Дойде на 70-80 години започва вече да губи своето знание, той губи своята светлина. Всеки един от вас като затвори лампата, не може да чете. Нещо знаете наизуст, но като те удари, забравяш. Знанието е като полепения прах. Външното знание прилича на полепения прах на тия барабани, които имат военните. Като дойде онзи барабанчик тропне, всичкият прах отскочи. И тогава, като търсиш този прах, няма да го намериш. Той отишъл във въздуха. И знанието е като праха, като хлопне някой трябва да се минат месец, два, три, година, две, за да се повърне този прах на тъпана отгоре. Това е обяснение.

Това външното знание може да го придобиете лесно и да го изгубите лесно. Вътрешното знание се придобива по-мъчно, но не се губи. Вие, ако имате външно знание, непременно ще оглупеете. Това да ви го подпиша с двете ръце. То е въпрос на времето. Външното знание трябва да служи като условие, като една система да се усили вътрешното знание на човека. Всичкото знание, което отвън се

придобива трябва да го превръщате. Някой път вие говорите за любовта. Има една любов външна, която изчезва. Има една вътрешна любов, тя не изчезва. Външната любов е облекло на вътрешната любов. Ако можете вътрешната любов да я облечете с външната, тази дреха става ценна. Ако не може, тя ще се изгуби сама по себе си.

Та сега кажете, че слънцето е светло. Защо смееш да кажеш, че слънцето е светло? Кое ви дава повод да кажете, че слънцето е светло? Аз смея да кажа, че слънцето е светло, понеже с неговата светлина добих това знание, което имам сега. Може да кажа, че на основание на светлината на слънцето, аз имам външно знание. Ако слънцето престане да грее веднага и знанието, което аз имам веднага и то ще престане. Ние не знаем слънцето колко време грее. [След] колко години изчисляват учените хора светлината на слънцето може да престане? Понеже слънцето като един организъм работи и един ден ще иска да си почине. Аз да ви обясня. Учените хора казват, че слънчевата светлина един ден ще престане. Аз да ви обясня образно. Като работи милиони години, ще се умори това слънце и ще каже: „Искам да си почина“, ще загасне. Всичката тази светлина ще изчезне, понеже спането не иска светлина. В съзнанието иска да си почине слънцето. В съзнанието хората чакат да се наспи слънцето. Колко часа ще спи? – Седем часа. След като спи седем часа, слънцето пак ще се събуди. Пък у човека по отношение на това слънце има две слънца. У човека има едно слънце, което мяза на външното слънце, има едно вътрешно слънце, което съответствува на невидимото слънце. Защото в слънчевата система има две слънца, едно видимо и друго невидимо. За едното учените хора говорят, другото, то е хипотеза. Казват: „Има ли го, няма ли го?“ Тъй, както спорят за душата дали я има или не.

Научно допускат, понеже слънцето е полюс. Тази енергия откъде иде? Иде отнякъде, иде от някакъв център. Но да оставим сега

отвлечените работи. Да не направим някоя погрешка. Често животните правят същите погрешки и има [които] вие ги правите.

Аз съм разбрал следното: гледам едно голямо куче носи кост, върви по пътя. По едно време вижда друго по-малко куче и то носи кост. Голямото куче оставя костта да гони малкото да му вземе костта. Малкото, като види голямото, оставя костта и голямото я взема. В туй време, друго куче вече взело костта на първото куче и то взема по малката кост, гледа онази голямата изчезнала. Понеже кучето никога не гони с кост, трябва да я остави някъде, да издаде някое ръмжене и тогава гони. Ако ние знанието, което имаме оставим на земята и търсим другото, което е по-далечно, ще изгубим това, което имаме. Защото някой ще дойде, ще задигне това знание. Объркват се работите. Сега да бъдем доволни от онази кост, която имаме. Друго куче, че носило някаква кост, да си върви по пътя. Или друго яче казано, да бъдем доволни от онова слънце, което виждаме, да не ходим да търсим другото. Не че е лошо да го търсим, но като намерим другото слънце, ще изгубим туй. Обаче има изключителни условия, ако няма друго куче да вземе костта, тогава може да се върнем.

Изпейте тогава: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и от него аз добих своята светлина“. И изпейте второ: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и при тази възможност аз добих възможността да пея сега.“ И трето: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и с неговата светлина аз смея да пея сега“. Изпейте първото, изпейте второто и третото. Едно упражнение сега. Кой ще бъде най-смел, ще му дадем един гергьовски кръст. Или ще го абонираме за едно списание, за цяла година за „Житно зърно“. Едно течение „Житно зърно“ ще дадем. *(Учителят се обърна към един брат и той го изпя. Всички изпахме: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и от неговата светлина аз добих своята светлина“.)*

И – ДИ

СЛИ – ВА

Изпейте сега „Иди“ като започнете от „ми“. Може да вземете „ми“-то с повишение или с понижение. Ако е с повишение, тогава ще имате „фа“. „Ми“-то може да го вземете понижено и повишено. При обикновено пеене „ми“-то вземате, започнете с „ми“. Вие как бихте изпели „иди“? Вземете „и“-то с „ми“, а „ди“ с „фа“. (*Изпяхме.*) Вземете гамата от „до“. (*Изпяхме гамата.*) Тоновете трябва да имат идея. Като дойдеш да пееш „до“, значи ти си турен в известна мъчнотия. „До“-то може да вземеш правилно, вярно, когато вярваш в непреодолимите мъчнотии, че можеш да ги преодолееш. За да можеш да вземеш „ре“ правилно, трябва всякога да можеш да намериш пътя. „Ми“-то можеш да го вземеш вярно, когато мислиш, че можеш да използваш пътя. „Фа“-то можеш да го вземеш вярно, когато можеш да спечелиш нещо. Ако не можеш да вземеш правилно „фа“, не можеш да спечелиш. Имаш урок да учиш, ако можеш да научиш урока, трябва да вземеш „фа“-то. Щом вземеш „фа“-то правилно, непременно можеш да научиш урока.

Някои не могат да помнят, четат веднъж, два, три, четири, пет пъти, едва запомни. Ако по този начин разбирате музиката, ще се намериш в едно безизходно положение. Ще спреш върху „до“-то, ще мислиш, ще ти просветне. То е като кибритената клечка. Вземеш, драснеш, отведнъж се запали. Може два, три пъти да драскаш, ако си майстор може отведнъж като драснеш да се запали. Та пеенето, което е дадено от природата, то е за да може нещата да станат хармонично. Трябва хармония в света. Музиката, както е, е външния израз на хармонията. Без хармония в света нищо не става. Ако не можеш да се хармонираш, ако не можеш да туриш ума си в хармония и сърцето и волята си в хармония, значи да туриш една музикална постановка, ти не можеш да се развиваш правилно. Някой казва: „Музикант няма да

станеш.“ Ако нямаш хармония в душата си, нищо не можеш да постигнеш. Ти си развълнуван, безпокоиш се, изгубиш хармонията. Започни да пееш, ще възстановиш хармонията и след [това] ще възстановиш и ритъма на нещата. Ще знаеш, че нещата отиват напред, назад, нагоре, надолу. Тогава ще туриш скръбта на южния полюс, радостта на северния полюс. Като дойде скръбта, музикално ще пееш. Като не знаеш как да пееш, тогава е скръб. Като знаеш как да пееш, ти по-далеч от скръбта не можеш да идеш. Трябва да знаеш, че скръбта е последния предел, зад който седи радостта. То е музикално. Радостта то е интервал. Ако започнеш с интервала скръб, ще свършиш с интервала радост. Музикално ще мислиш. То са отношения. Казва: „Много ми е скръбна душата.“ Музикално ще мислиш. То е единия полюс, едната страна. Или не разбираш нещата, да не те обезсърчава. Неразбирането и разбирането, това са два полюса, то са два интервала. Ще започнеш с разбирането, ще свършиш с неразбирането. Нали всякога когато започвате с разбирането, свършвате с неразбирането. Нали малко е парадоксално това?

Някой път започваш с цифрите, знаете вече, дойдете до някои сложни задачи, там вече има въпроси, които не знаете. Най-първо има задачи, които знаете, после свършите със задачи, които не знаете. Знанието води към незнание. Не че областта, в която влизате, е невежа, но влизате в една област по-широка, отколкото вашето съзнание може да обхване. Следователно, казвам, че в тази област сме невежи, значи оградени сме в една невъзможност. Като живееш дълго време в тази област, ще стане изменение. Казвам, невежа е човекът, понеже неговото съзнание не се е разширило. Щом се разшири съзнанието, изменят се нещата. Или в пеенето е все същото. Можеш да пееш гамата, но дойдеш до по-сложните песни, пак ще се намериш в трудно положение. От вас даже малко певци има, на които цялата

гама да звучи в ума им. Като кажеш „до“, да слушаш гласа на всичките тонове, да имате вече акорд, съзвучие. Трябва всичките тонове да звучат. Може да имате съзвучие в ума си. Щом имате съзвучие, всичките ноти трябва да имат акорди, да се сливат един в друг и да ги слушате.

Изпейте гамата само със звука „и“. „И“-то ви го давам, понеже „и“-то означава движение. „И“-то завзема мястото на „ре“-то в природата. Като произнесеш „и“, то е „ре“, движение нагоре и движение надолу. Един път показва нагоре движение, друг път показва надолу движение. Надолу пътят е лесен, нагоре е труден. „До“ го вземете с „и“. Гамата изпейте с „и“. Ако един човек, който тръгнал по пътя и не може да преодолее големите мъчности, не може да върви. Най-първо един човек е свързан. Най-първо трябва да го развържеш. Ако се развърже, ще върви напред, ако не се развърже, ще стои на едно място. И в пеенето вие сте вързани. Вие най-първо ще се развържете. Започнеш да мислиш, ще се развърже[ш]. Щом мислиш, преспокойно можеш да се развържеш.

Има един лесен начин на пеенето. Най-първо освободете се от едно вътрешно стеснение, освободете се от мисълта: „Аз не мога да пея, не съм даровит.“ То са странични работи. Може да пеете поне както жабата. Ако жабата си позволява да пее, вие защо да не пеете? Тя е доста музикална. Колко тона има в пеенето на жабата? Един човек може да каже: „Че аз мога да пея!“ Може, който и да е от вас да пее повече от жабата. Понеже вие сте срещали много певци, които искате да ги подражавате. Тия певци, които днес пеят, те пеят с пари, с инжекции пеят. Аз ги наричам – певци на инжекциите. Ако нямат инжекция не могат да пеят. Даже разправят, даже и за Корто, той, за да може да свири, турил си инжекция от морфин. Защото, ако не може да си тури инжекция от морфин не може да свири, морфинист бил. Ако тури инжекция – свири на пианото. Лицето му било

измъчено. Като тури инжекция, придобие енергия. Сега всичките свирци и певци, всички свирят и пеят все с инжекции. Без инжекция не могат. Като си тури инжекция от 2, 3, 10, 20 хиляди лева вече пее или свири.

Ама, че и вие не пеете. На всеки един от вас да кажем – има десет хиляди лева на разположение, веднага, даже [в] и най-слабите от вас ще се роди един кураж. Даже при хиляда лева и най-страхливите, ще станат смели. Инжекция като се тури, става смел и пее. Пък тъй сега седи идеята: „Ние се излагаме, учили сме гамата.“ – Може да сте учили, не отказва[м] това. Да кажем човек с очите си вижда света. Вижда[те] го, но не тъй както някой път ви го разправи един учен човек, ще хвърли светлина, един нов начин за гледане. Вие гледате и не разбирате света. Дойде някой човек, покаже един начин, казвате „до“. Вземете камертона, оттам започва „до“. То [е] вече началото. Но в музиката има един по-широк свят. Ако се научите да пеете, светът ще се отвори заради вас.

Да кажем станеш сутринта, обезсърчил си се, меланхоличен си, неразположен си духом. Попей една песен. Веднага, като станеш, попей. Има във вас един меланхолик, попей му малко. Как пеете вие на меланхолика, кажете? Казвате: „Оставете, не ме бутайте днес!“ Ама не е право, как да не те бутаме? Ще го бутнеш, защото ако не го бутнеш, работата е лоша. Казвате: „Не ме бутай, по-добре!“ Имате право да не бутате. Падне някой, че си изкълчи крака. Казва: „Не ме бутай!“ Ако не го буташ, какво ще стане? Казва: „Не ме бутай, боли ме крака!“ Ако го оставиш на туй негово внушение, кракът ще остане изкълчен. Аз съм майстор, казвам: „Аз ще те бутам, ти ще покряскаш малко, ще попееш.“ Като го хвана, изтегля крака, наместя го. И да не искаш, пак ще пееш. Като станете сутрин вие сте неразположени, кракът е изкълчен. Хванете крака, дръпнете. Попейте на крака. Вие ще кажете: „Неразположен съм, какво ще кажат хората отвън?“ Ще кажат

хората, че кракът е изкълчен и когато дошъл онзи, да го потегли, вие сте повикали малко. След туй кракът ще се намести и работата ще се свърши. Какво лошо има в туй? Не, ще те бутам, човека с изкълчения крак ще го бутам. Не бутам онзи, на когото кракът не е изкълчен. Този на когото кракът е изкълчен, непременно ще го бутам. Не го бутам да се изкълчи и другият крак, но го бутам да се намести. Или имаш едно болезнено състояние. Попейте, може да се лекувате. Главата боли или корем те боли или нещо ревматизъм имаш, попей. Ти като попееш, болестта по-скоро ще мине. Или неразположение имаш. Станете музикални, пейте!

Кажи така: „Аз смея да кажа, че мога да пея!“ Ха, сега изпейте: „Аз мога да кажа, че мога да пея.“ Изпейте сега: „Аз мога да кажа, че мога да пея.“ *(Учителят изпя: „Аз смея да кажа, че мога да пея.“)* Ще го нагласим по-хубаво. Тази композиция не върви. *(Всички пеем: „Аз мога да кажа, че мога да пея сега“, както мелодията на песента казва.)*

Най-първо трябва да се намерят онези пътища, по които човек може да задържа своята енергия или да я пести или да я придобива. Музиката е един път, един метод за придобиване на енергия или за спестяване на енергия. Музиката пести. Именно когато човек падне в меланхолично състояние, музиката трябва да бъде един метод за придобиване на енергия. Щом изгуби енергията, не може да пее, обезсърчи се. Слабост е това. Трябва да пее, да свири. Ако за слънцето може да пе[е], че слънцето е светло, той може да пее. че той сам може да пее. Ха, още веднъж изпейте! Изпейте и нататък: И с музиката всичко цъфти, с нея всичко расте и т.н. *(Изпахме го всички.)* Ето второто издание. Тъй щото, какво можете да кажете? Коментарии. Какво искате да кажете? „Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Аз мога да кажа, че мога да пея сега.“ Значи при нея всичките мъчности, всичко се топи, всичките процеси стават. Казваме: „Аз смея да кажа, че мога да пея сега.“ Изпейте пак всички песента. *(Изпахме.)*

Сега законът е – там, дето има любов и знание, всякога има пеене. Пеенето е израз на любовта, на знанието, на мъдростта. Следователно, пейте на любовта. Там дето има любов, всичко става. Щом като можеш да пееш, ти вървиш по пътя на мъдростта и на знанието. Щом пееш, то е външната страна. Хармонията е там. А пък хармонията се изразява чрез пеенето. По този начин като се пее, ще се осмисли животът ви, изведнъж ще добиете едно вътрешно просветление. Най-първо вие като попеете, като че ви олеква, като че се сема нещо, олеква ви.

Помислете сега върху думите как може да ги наредите. Туй, което пеете за слънцето, да го пеете и за себе си. То е една формула, която ще разработите. Има много начини. Всяка една формула може да се разрешава по много начини, всяка една формула може да се разрешава по много пътища. Може едно лице да го нарисувате по няколко начина. Там ще спазвате пропорцията. Ако намалявате пропорцията или ако я увеличавате, съотношенията да се запазят. Ако изгубите пропорцията, съотношенията, тогава вече образът не е верен.

Сега, какво научихте от всичко туй? Щом се говори за закона на любовта, любовта, тя подразбира, че ти не можеш да обичаш, докато не се отвориш. Обичането в света е закон. Най-първо ти трябва да се отвориш, да възприемеш нещо от външния свят, да може да растеш, да започнеш да мислиш. По това се отличава. Трябва да дадеш нещо, да направиш едно усилие в себе си. Ти не можеш да обичаш, ако не възприемеш нещо. Сега някои вземат второто положение – трябва да обичаш. Най-първо в любовта ти ще вземеш положението да възприемаш и тогава туй, което си възприел ще остане отражение. В пеенето, ако нищо не си възприел, не можеш да пееш. Пеенето е израз на онова, което си възприел, можеш да пееш заради него. Та в пеенето е вторият закон. Вие ще можете да приложите втория закон –

към ближния, ако знаете да пеете. Пеенето е втория закон. Само чрез музиката вие можете да приложите втория закон към ближния. Първо трябва да възприемеш, като пееш, да даваш нещо от себе си. Когато човек възприема, мълчи. Като издиша – говори. Пеенето е издишане на душата. Така вече прилага втория закон. Има вече дълбок смисъл. Пеенето е издишане. Ако ти не издишаш, лишаващ се. Всяка издишка подразбира вдишка. Издишката, това е музика. Обяснявам един психологически закон вътре. Казва: „Аз не мога да пея.“ Как да не можеш да пееш? Ти като вземеш въздух, не можеш ли да издишаш? Дишането може да бъде музикално. Някои хора дишат музикално. Говорът, пак е музика. Щом говориш това показва същия закон – закона за ближния. Щом говориш показва, че това, което си възприел, ти изказваш своята мисъл. То е втория закон.

Казваме, сега: „Защо трябва да пееш?“ Пеенето е за да се урегулира онова, което си възприел, да може колкото си взел да се урегулира онова, което си възприел, да може колкото си си взел да го дадеш навън, да го осмислиш. Тогава вече музиката има друг смисъл. Възпитателно действа. Любовта, музиката, говорът вече спадат към втория закон. Другояче каквото и да е знание, ако туй знание не се асимилира, не се тури на работа, това е смисъла. Всяка човешка мисъл, всяко човешко чувство трябва да се тури на работа, трябва да се опита. Има много начини за опитване. Само чрез опита ще познаеш качеството на една мисъл. Една мисъл по онова, което тя ти даде, ще познаеш качеството на мисълта. Или едно свое чувство ще познаеш пак по същия начин. Всяка дума ще познаеш по онова, което тя даде, по това ще познаеш нейната сила.

Защо вие седите сега? Ще кажете: „То е невъзможно при сегашните условия, при сегашната еволюция и т. н.“ При сегашната еволюция, на тебе е всичко определено, което да реализираш. Има неща, които са дадени. Какви неща са дадени на човека? Дадено ти е

да ядеш, дадено ти е да пиеш вода, дадено ти е да дишаш, дадено ти е да спиш, да се събуждаш. Тия неща са дадени. Дадено ти е да мислиш. Вие отричате нещата. Казвате: „Не съм създаден да бъда силен, учен!“ Всичко туй е дадено, постепенно ще дойде. Ти не можеш да бъдеш силен, ако не си умен. Силата на човека зависи от неговия ум. Силата е резултат на човешкия ум и на човешкото чувство. Ти не можеш да обичаш, ако не мислиш. Чувствата, това са израз, то са външната страна. Тъй както чувствуваме нещата, то е външната страна на Божествената мисъл. Бог мисли, а чувствата са израз на Божествената мисъл. В Бога това е мисъл, а в нас е чувство. То е един резултат. Чувствата в нас са един резултат на Божествената мисъл. Ако чувствата са правилни и резултатът е правилен. Щом осакатяваме нашите чувства, осакатяваме Божествения резултат. Затова сме отговорни за постъпките, понеже осакатяваме Божествената мисъл, не ѝ даваме онази правилна форма, в която тя трябва да се реализира. Това психически е един вътрешен закон.

Човек, който иска да живее в света, трябва да знае елементарните работи, с които да знае да постъпи. Той има един морал, който няма никакво приложение. Казват: „Човек трябва да бъде морален!“ Не, човек трябва да има човещина. Човещината предшества морала. Моралът отпосле е дошъл. Човещината подразбира мисъл. Най-първо човек трябва да възстанови нормално състояние на мисълта, да мисли правилно. Не какво говорят хората, но какви са чувствата на хората. По техните чувства ще познаем Божествените мисли. Колкото човек по-добре изразява своите чувства, толкова по-добре изразява Божествените мисли. Всяко чувство в нас изразява Божествена мисъл. Колкото чувството е по-правилно, по-нормално, толкова и Божествената мисъл е правилна в нас. Докато дойдем до мястото, че нашите чувства да се превърнат в мисли. Тогава нашите мисли ще се превърнат в чувства в по-нисшите светове, в животните.

Следователно, техните чувства са израз на човешките мисли. Мисълта на човека трябва да бъде права. Ако мисълта на човека не е права, чувствата на животните ще бъдат съвсем. Някои чувства на хората мязат на изкривените мисли на хората. Понеже всяко чувство, ако не е правилно развито, после ще въздействува, имат обратно въздействие на човешките мисли.

Затуй в света ние започваме с човешките чувства, за да може Божиите мисли да добият правилна форма. Понеже тия наши чувства след време ще се превърнат на мисли. Нали сега в сегашните изследвания имате микрофон. На микрофона се отпечатва онова, което ние говорим. После ще се провери. Един микрофон, колкото и да схваща правилно мислите, има нещо, което не схваща. Микрофонът както схваща, той не може да схване човешката мисъл. Тъй както схваща, микрофонът не може да схваща още музикалната човешка мисъл. Та, нашите чувства са отпечатъци на Божествените мисли. Туй, което носим в сърцето си, то е отпечатък. Ако този отпечатък е правилен, тогава нашите мисли след време ще станат правилни по отношение на Божиите мисли. Чувствата в нас са едно преходно състояние от Божественото към човешкото. Или от човешката мисъл към Божествената пак трябва да минем през своите чувства. Ти не можеш да минеш направо с ума си. Ако на своите мисли нямаш съответните чувства, твоите мисли не могат да бъдат приети. Трябва да има чувство и тогава твоята мисъл може да се предаде в Божествения свят. Някои мислят, че като се помолят, помислят, се случва. Тази молитва трябва да чувствуваш дълбоко, тя ще се предаде в Божествения свят. Мисълта трябва да се превърне в едно чувство и чрез чувството се предава в Божествения свят. Ти ще почувствуваш нещата тъй. Но как ти мислиш за своите нужди, но как ти ги чувствуваш? Туй сега толкоз хиляди години сте учили. Вие го знаете. Вие го знаете, но не ви е ясно как чувствувате. Човек, някой

път, слуша и не може да запомни нещата. Та за това човек трябва да внимава в своите чувства, понеже те ще бъдат подкладката, основата за неговата бъдеща мисъл. Изпейте още веднъж! *(Всички изпяхме: „Аз смея да кажа, че мога да пея и т. н.“)*

Втория път направете една редакция и я изпейте според редакцията. Ако има нещо криво някъде, поправете. Ако не се споразумеете, ако има няколко редакции, хвърлете чоп.

В пеенето да сте свободни. То е само една песен, която може да се трансформира. Не да се пее само по един начин. Ако може един цигулар, една струна, една мъртва струна да пее хубаво, колко повече вашите струни, които са живи, защо вие да не пеете? Ако цигуларят може мъртвата струна да накара да пее, защо вие хората да не можете да накарате вашите струни в ларинкса да пеят? *(Учителят свири, като удря лъка по струните.)* Вземете един обикновен тон, горно „ре“ вземете. *(Изпяхме „ре“.)* Вземете по-правилно. Че в пеенето, когато гласът започне да трепери, то е добър певец. *(Всички пеем „до, ми, сол, до, сол, ми, до“.* Учителят свири на цигулката.) Тия тонове са силни. Превеждам – мислим за мъчнотиите. *(Пеем „до, ми, сол“ и т. н.)* По същия начин трябва да се даде израз. Силните тонове са по височините, тихите са в долините. Вземете „до“ силно, „ми“ слабо, „сол“ силно, „до“ слабо. Първия тон вземете силно, втория – слабо. *(Пеем.)*

Като се научите да мислите, нещата лесно ще стават. Без мисъл кога може да се направи? Мъчно се усвояват нещата. Без мисъл се земат векове, с мисъл е въпрос само на месеци, години и дни, на седмици.

Кога във вас иде обезсърчението? Вие по някой път сте отражение на обезсърчения, които не са ваши. За пример някой път носите обезсърченията на животните. Някой път заекът се обезсърчил, казва: „Не ми се живее“ и вие целия ден сте носител на

идеята на един заек. Като види заекът, че вие се обезсърчавате, той се насърчи, казва, той като се обезсърчи човекът и заекът си изправи ушите, казва: „Аз го мислех, че той е юнак, пък тогава аз няма какво да се обезсърчавам!“ Поне не насърчавайте зайците. Като станеш сутрин, обезсърчил си се със заешкото обезсърчение или на някой плъх или на някоя птица или на някое друго животно. Щом намериш причините на обезсърчението, веднага ще се излекуваш. За какво ще дойде обезсърчението? Имате един богат баща, който ви дава средства, учители ви преподават и вие сте се обезсърчили, че не можете да учите. Обезсърчило се във вас някое животно. Тогава ще се свържете, ще мислите за ангелите, които никога не се обезсърчават. Като дойде обезсърчението, помисли за един ангел, който никога не се обезсърчава и вие ще се насърчите. Ангелите са хора, които са минали по вашия път, разбират донякъде мъчнотиите. Ангелът, щом се върне, казва: „Лесна работа“ и веднага ще покаже едно разрешение. Вие сте се обезсърчили, три дни не сте яли, гладували сте. Показвате на някой добър човек вашия хал, казвате: „Три деня не съм ял!“ Казва: „Не бой се!“ И веднага като ти покаже топлия хляб, ти се насърчиш. Обезсърчението е онова, което нямаш, от което се нуждаеш. Щом придобиеш средства, обезсърчението изчезва.

Сега музиката е най-правилния път за придобиване на онова, което ви липсва. Пък то все ще ви липсва по някой път.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА!

19 лекция на Младежкия клас, 31 януари 1936 г., Изгрев, [София]

ПРЕДПОСЛЕДНАТА ВРАТА

За това което е

Отче наш

Коя беше съединителната нишка на миналата лекция? Най-главната нишка коя беше? От къде започнахме и къде свършихме? Две нишки.

Туй, което наричат философски *разнообразие в живота*, то е външно. Вие всички обичате разнообразието. Еднообразието е скука в живота. В еднообразието е скуката, а разнообразието е музика. Във вас, когато не знаете какво да правите, то е скука. Няма нещо музикално. Стрданията или мъченията са един живот еднообразен. Няма никаква музика там. Ако вземете цветовете, те са наредени музикално. Седемте цвята са наредени музикално. Цяла една песен може да имате. Разхвърляните цветове по цветята, то е цяла музика. Аз ако влеза в една градина, ще направя една ария. Сега музикантите, ако съчетаят цветята – сини, червени, бели, може да съчинят най-хубавата песен. То е философска мисъл.

Да мислиш положително. Не можеш да пееш, ако не мислиш. Най-първо трябва да се научиш да мислиш. Ако не мислите може да направите една погрешка.

Искате да знаете какво нещо е пеенето. Този въпрос не го засягам. Какво нещо е пеенето оставете настрана. Какво нещо е пеенето? Какво нещо е лукът? Кажете ми какво нещо е лукът? Някой иска да знае какво нещо е лукът и започва да обелва люспите. Има 20 люспи, отгоре има една тънка люспа, после има лютив вкус малко. Какво е лукът? Но оставете го, лукът си е лук. Лукът може да служи и за храна, но лукът първо е лечебно растение. То е тоническо растение

в природата. В него лютевината е преходна. Щом го туриш в топла вода, лютевината изчезва. Някой лук е по-сладък, друг е по-лют. Степени има на лютевината. Има и сладчина. Някой лук е опреснителен. Той има едно опреснително свойство. И научно може да се опише лука, свойствата му. Но казвам, лукът е тоническо растение. В органическия свят този лук е за хората и за животните. Всички тонира.

Та казвам: И пеенето е едно и също. И пеенето е като лука. Едно съвпадение има. Казва: „Лукова глава.“ Но вие не разбирате още какво значи лук. Вие казвате „лук“ и англичанинът казва „лук“, което значи „виж“. Следователно, какво нещо е „лук“? – Да видиш. Какво нещо е музиката? – Да видиш. Като казвам, че лукът и музиката си мязат, то е едно съвпадение. Значи „виж“, да разбираш, да мислиш. Лукът, за да види, започва да мисли. За туй българинът обича лук. Понеже не може да мисли, той много лук яде. И прав е. Всякога ще намериш в българската торба 3-4 глави лук. Българинът казва: „Лукова глава!“ Но лукът не е станал още човек, т.е. да има желанието да види. Някой човек погледне така, няма желание да гледа, да разбира, но само да си играе с нещата от любопитство. Едно съвпадение дошло с думата лук. Сега казвате: „За лук ще ми разправяте!“ Но ти като кажеш „лук“, разбираш едно; англичанинът като каже „лук“, разбира друго. Англичанинът е на правата страна. Българинът знае да яде лука, англичанинът знае да го гледа, да говори.

Сега вие имате обикновени работи в живота. Вие живеете в еднообразието. От еднообразието произтичат страданията. Несносният живот е еднообразен. Еднообразие е запример, когато човек иска да стане богат. Еднообразие е когато искаш да станеш учен. Еднообразие е когато искаш да станеш добър. Като станеш добър, ти си недоволен от своята добрина. Като станеш учен, ти си недоволен от своето учение. Учението не е нещо да го събереш в едно.

То е непреривен процес. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ Че как ще бъдеш добър? То е непреривно. Никога не можеш да бъдеш добър. Ти не можеш да имаш всичките съчетания на едно място заедно. Затуй казват: „Никой не е благ, тъкмо един Бог.“ Христос казва: „Що ме наричате благ?“ Доброто е един непреривен процес. Казва: „Аз искам да бъда учен човек.“ Че ти нямаш понятие за наука. В обикновения смисъл да разбираш. Но да мислиш, че можеш да бъдеш учен човек, да бъдеш щастлив, ти се лъжеш. Това е философската страна.

Много пъти вие искате да бъдете щастливи. Щастието е непреривен процес. То не е нещо, което можеш да го влееш. Ти можеш да влезеш в щастието, но да имаш щастието – никога! Ти не можеш да носиш щастието. – „Ама този е щастлив човек.“ Той може да влезе в царството на щастието, но той не може да носи щастието в себе си. Ти можеш да бъдеш щастлив. Ако мислиш, че можеш да носиш щастието, ти си на кривата страна. Често става спор, кой човек е учен. Ученият човек, той във всичко намира смисъл. След като му се случи някое страдание, мъчение, някаква несгода в живота, сиромашия, препятствие, богатство, той веднага туря ума си на работа, да има с какво да се занимава. Хване богатството, изследва богатството, известни съотношения. Като види сиромашията изучава като предметно учение. Хване сиромашията от едната от другата страна, вижда какви са дрехите, навиците, какво произвежда в човека, всичко туй изследва. Той, като хване сиромашията, изследва я като екземпляр. Като му стане мъчно, иде, види сиромашията. Някой път му стане мъчно за богатството. И вас нещо ви е мъчно за богатството. Някой път ви е мъчно за сиромашията. Някой път за учението. Идеш, погледнеш го, стане ти приятно на душата. Това е един предмет изнесен образно. Това не е наука. Това е един метод да привлечеш вниманието на едно дете. Ще му представиш ябълката на едната и на другата страна – заинтересувано е това дете. Но не само с външната

страна на ябълката може да заинтересуваш едно дете. Туй дете може да вземе тази ябълка. Ябълката докато се създаде са работили гениални умове, докато изработят една ябълка. Хората нищо не подозират от онзи велик процес, който минал за създаването на ябълката, на един плод. Всеки вземе, всеки ден подхвърли ябълката, казва: „Ябълка е това.“ Цяла история има за създаването на ябълката, за която хиляди гениални умове са работили и са дали своето мнение, докато се създаде един плод.

Онзи, който не разбира, ще каже: „Тия работи, те са за философията, те не са за нас.“ Хубаво, нямам нищо против. Но ако искаш ти да бъдеш учен човек, трябва да се занимаваш по този начин с ябълката. Ако искаш да бъдеш такъв какъвто си сега, тогава не ти трябва никаква наука. Каква ще бъде разликата между един учен човек и един неучен? Щом не си учен ще те впрягат и няма да знаеш защо те впрягат, ще те бият и няма да знаеш защо те бият, ще те мъчат и няма да знаеш защо те мъчат. Питам сега, какво трябва да кажете? Туй е каквото е за онзи, който иска да бъде учен. Туй е дар. Туй е подарък. Казва: „Мене не ми трябва учение.“ Щом като кажеш, че не искаш да бъдеш учен човек, ще те впрягат. Ще те впрегнат, ще те мъчат, ще те бият, ще минаваш от всякъде. Щом си учен човек, тогава ще те питат тъй: „Искаш ли да те впрегнем?“ Няма да те впрегнат. Неученият иска не иска, ще го впрегнат. Ха, сега в колата! Учения ще го питат, може ли да го впрегнат. И ако каже, че не иска, ще го оставят свободен. Питам кое е по-хубаво: да те питат ли, да те впрегнат ли или да не те питат? Какво е вашето мнение?

Всички се смеем по някой път. Смехът произтича от възгледа на невежия и учения. Смехът сега има работа с един човек, който нито е учен, нито е невежа, по средата е. Защото невежият се смее и на учения и на неучения. Като види някого, когото впрягат без да питат, той се смее. Казва: „Някого впрягат без да питат,“ и той се смее. Казва:

„Какво го впрягат?“ Та, смехът е посредствено състояние между учения и неучения.

Тогава ви давам един метод. Другояче не може да се възпитате. По този начин, както сега се възпитавате, вие сте дошли до еднообразието в света. Ще дойде и мъчението. Пътя, по който вървите, както мислите, аз като разглеждам живота, всички в съвременния свят вървите по пътя на еднообразието. Няма дълбочина в разбирането на проявения живот. Много повърхностно разбиране имат.

По някой път вие седите и се питате, защо ви е дадено тялото. Имате един организъм, едно тяло и не може да си представите, защо ви е дадено. Някой път гледате главата си, не си харесвате лицето. Та когато ви даваха туй лице къде бяхте вие? То е същия закон: Пратиш някой миситин да ти заеме някоя къща. Ако харесаш тази къща, тогава ще влезеш в къщата. Или искаш да съградиш някоя къща, ще намериш някой инженер да ти даде план. Ако харесаш плана, тогава ще градиш. Вие не правете погрешката на един турски бей. Турците сега не правят тия погрешки, това било в миналото. Млад момък бил турският бей, искал да се ожени. Но не било позволено на един момък да види момата. Праща той свои роднини да му изберат мома да се ожени. Оженили го. Тя идва с булото, открива се най-първо той да я види. Тя го попитала на кого да се показва – на баща му, на майка му, на братята му, на други по-далечни роднини не е позволено според мохамедовия закон. Грехота е да се показва на другите хора една жена. Тя не била толкоз красива, че той, като я погледнал, казва: „Показвай се на когото искаш, но на мене не се показвай.“ Ами че ти погледнеш тялото не го харесваш. Къде му беше ума, сам да види тази мома? Ти имаш едно тяло, ще влезеш в него, ти най-първо трябва да го харесаш, че тогава да влезеш. Не като влезеш да кажеш: „Не ми харесва!“ После, как стана, че си влязъл? И това не знаеш.

Колко време ще седиш, пак не знаеш. След това се раждат ред несгоди в живота. И това не знаеш. Това не знаеш, онова не знаеш, а искаш да разрешаваш велики въпроси.

Гледайте всякога да се освободите от еднообразието. Всяка мисъл във вас, която нищо не може да роди тя е еднообразна. Едно богатство, което сковава мисълта, то е еднообразно. Една сиромашия, която сковава човешката мисъл и чувства, то е еднообразие. Има еднообразна сиромашия, има еднообразно богатство. Ако богатството е разнообразно, дръж го. Ако сиромашията е разнообразна, дръж я. Може да кажете: „Вие ще бъдете щастливи.“ Дойдете ли до еднообразието, законът е съвсем друг. В свободата ще те питат. В робството нямаш никакво гледище – не те питат.

Тогава ще се учите. Аз забелязвам във всинца ви има една черта на еднообразие, почитание нямате. То е еднообразие. Във всинца ви забелязвам една лоша черта, трябва да я оставите. Еднообразие е то. Почитание нямате един към друг. За пръв път ви казвам този дефект. Казвам, всинца я имате без разлика, у едни е по-голяма, у други помалка. Тя е лоша черта. Знаете ли колко милиона години е взело и колко гениални същества са работили и в Божествения и в ангелския свят и на земята, докато ви създадат туй, което сега имате? Вие сега не разбирате какво нещо е човека. Човекът, то е едно цяло. Човека ще го вземете в неговата същина. Като погледнете на човека, не го гледайте отвън.

Та най-първо ще се научите да имате уважение и почитание един към друг. Че то е една от хубавите черти. Ако не почитааш, няма да [...].

Сега вие може да кажете, че не знаете, може да кажете, че възпитанието е такова. Пък това не е възпитание, то е закон на еднообразие, на неразбиране. Или аз го наричам слепота. Слепият човек във всичко има тъмнота, той пипа само. Красотата съществува

за един човек, който гледа. За слепия няма красота. Най-първо трябва да почиташ хората и да ги почиташ за това, което са, не за това което не са. Почитай всеки едного за това, което е, а не за това, което не е. Аз не се интересувам за едно почитане, което е, а за едно почитане, което не е. Аз не се интересувам за едно почитане, което не е, а за онова, което е. Защото почитането разбира, ако то е достойние за всички. Пък почитание, което е достойние за един, не е достойние за другите, то е еднообразие, то е нещастие.

Някой път мене ми казват: „Това е котка.“ Аз не се отнасям с презрение към котката. Ако Бог се спрял и се занимал, казал: „Да бъдат,“ значи Той мислил заради тях, аз ли да кажа, че не искам да зная, пет пари на давам за една котка. То е еднообразие, то е неразбиране. Онзи, Който създал света, спрял своя поглед на котката да я създаде, аз невежият човек, който не разбирам нищо, казвам: „Котката нищо не струва!“ Питам тогава: Кой е не правата страна? Аз или Онзи, Който създал света?

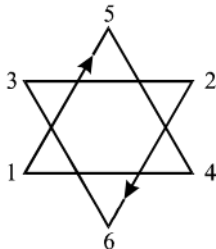
В такова положение се намирате вие. Виж съществените неща в котката. Котката е това, което е. Че можеш да научиш много хубави работи от котката. Тя по някой път, за да влезе вкъщи, седне отвън, направи си акарела, дрехата изчисти, после обърне краката, отдолу изчисти, изчисти ги и влезе в къщи полека, казва: „Добър ден! Много ми е приятно, че ви срещам.“ Помилва се от едната, от другата страна. После погледне, каже: „Как си?“ Седне, започне да мърка, да преде. Ти погледнеш, откъснеш малко хляб, разположен си към котката. Отлична черта има тя. После тя разбира лечебните черти на слънцето. Като изгрее, избира едно място, тури си гръбначния стълб, пече се. Казвам, будала е котката на едно място. Като хване мишката с козината, с всичката нечистотия я яде. Слабата страна е в яденето. В обличането първокласна мода има. Изчисти с четката, с езика хубаво

и краката всичко туй излиже. Туй го прави по три-четири пъти на ден. Кой от вас прави туй?

Вие трябва да знаете да се чистите като котката. Седнете, чистете вашите мисли, чистете вашите чувства, чистете вашите постъпки. То е един нов възглед, ако искате да се самовъзпитавате. Говори се за възпитание на съвременната младеж. То е еднообразие. Как ще ги възпиташ? Те искат да ги възпитат в това, което не е. Младежта трябва да се възпита в това, което е. Човек трябва да се възпита в това, което носи в себе си. Да разбие това, което носи в себе си, туй което е. Затова трябва да ги почитаме. Интересуваш се от един младеж, който е музикален, има някаква дарба, художник е или това, онова. Интересува ни някой, някаква добродетел, сила специфична има. Това ни интересува, специфичното в него, това разнообразното. Има някои хора, като срещнете нищо няма да ви каже човекът, но като ви погледне, има нещо в очите. Ти си неразположен, той хвърли един поглед и в тебе онова неразположение, лошото изчезне. Този човек друго не ти казва. Той, като те погледне, ти казваш: „Този човек, като минах край него, внесе нещо много хубаво.“

Казвам: По този начин като разглеждате живота, той е благо. Аз ще ви кажа философията. Всяко живо същество, като ви срещне, всеки човек, когото вие срещате на земята и които са създадени от Бога, те внасят нещо хубаво във вас. Ако вашето съзнание е будно, вие ще приемете това благо; ако не е будно съзнанието, благо то ще мине. Туй благо ще падне както дъждът пада върху камъните и изтича, образуват се порои, изтичат някъде и вие оставате такива каквито сте били. В туй отношение бъдете като почвата. Възприемете благо то и онова, което е посадено във вас да започне да расте. Няма да бъде като сухите камъни само мър да бъде по вас. И тогава ще има култура, да има нещо да расте.

За какво говорех? – За почитта. Не да се обхождате, а почит трябва да имате. Добра обхода е още по-сложно. И ти, ако нямаш почитанието и другото не можеш да имаш. Почитанието е естествено свойство. И след туй, ако нямате почитание, се зараждат лошите отношения между хората. Казвате: „Не ме уважават, не ме почитат.“ Почит трябва. Всеки един човек трябва да се почита за това, което е, а не за това, което не е.



Фиг. 1

В един петоъгълник колко градуса има всеки негов ъгъл? На един шестоъгълник на колко е равен всеки ъгъл? На един десетоъгълник? Вие изучавате всички геометрията. Един шестоъгълник то е основа. При обикновената геометрия какво разбирате? – Фигура с [6] ъгъла нали? Но в един шестоъгълник има две течения: едното течение низходяще, другото възходяще. Следователно един от ъглите в шестоъгълника е положителен, другият отрицателен. Имате по два противоположни ъгъла. Имате тогава отношението: 1:2; 3:4; 5:6. Кои ъгли тук са положителни? Ъгълът 1 е положителен, 2 е отрицателен. Линията между тия ъгли е положителна. Ъгълът 2 – отрицателен, линията между тия ъгли е положителна. Ъгълът 2 – отрицателен. Линията между ъглите 2 и 6 е отрицателна. Всяко едно движение, което влиза в по-гъста материя, е отрицателно. Всяко движение, което влиза в по-рядка среда, е положително. Едновременно имате едно положение възходяще и

имате едно положение низходяще. Както виждате, общата страна на ъглите 1 и 5 и общата страна на ъглите 2 и 6 са успоредни.

Както съществува в природата – две същества, които вървят заедно, едното е положително, другото е отрицателно. Вие считате, че двама хора вървят в една и съща посока. Не, единият е отрицателен, другият е положителен. Същества, които се допълват винаги вървят успоредно, съставят една система, вървят в две противоположни посоки. Действията им съвпадат: единият се движи напред, другият се движи назад и после обратното. Такова движение имате в парната машина. Едното движение е положително, другото – отрицателно. Влиза парата, излиза буталото. Излиза парата, връща се буталото. Имате положително и отрицателно – едното приема, другото изпразва. Приемане, изпразване, образува се движение. Вие мислите двама, за да се обичате, трябва да вървите в една и съща посока. В една и съща посока ще вървите, но не можете да вървите едновременно. Единият ще се движи точно в противоположна посока, но пак ще бъдете успоредни. Най-първо дясната ръка напред, лявата назад, после имате лявата напред, дясната назад. Двама души, които си хармонират, когато единият отива напред, другият отива назад и когато вторият отива напред, първият – назад. При това разнообразие единият напред, другият назад, колата върви. Ако двама отиват назад, колата се връща. Казват: „Да впрегнем двата вола, да вървят напред.“ Двата вола вървят напред, но в краката не вървят заедно. В краката има разнообразие. Може да се заблудиш от външната форма. Вие виждате, че и двата вървят, но краката вървят по тази закон: единият крак напред, другият – назад. Често вие се спъвате в туй движение. Вие искате всички хора, в даден случай, да вървят както вие вървите. Какво разбирате под думата: Човек да мисли както вас? Какво подразбирате? Никой не може да мисли като вас. И вие никога не можете да мислите като другите. Вие можете да мислите но вие не

можете да мислите като другите. Никой не може да мисли като вас. Вие предполагате.

Да ви приведа един пример, за да ме разберете.

Много работи във вас са неразбрани. Вие мислите, че разбирате работите. Но всичкото ви знание почива в туй, че вие подражавате неща, които не разбирате. И най-положителните неща, които вие мислите, че ги знаете, вие не ги знаете, вие предполагате. Представете си, че двама души пишат на одного приятелски писма. Ти вземеш едното писмо, имаш добро отношение. Другият и той писал така приятелски писмо – не го харесваш. Нали и двамата мислят еднакво заради тебе? Защо ти предпочиташ единия повече, а другия не го предпочиташ. Вие ще кажете: Симпатия. В обикновената реч казвате, че е преливане на двама души. Но като дойдем да размишляваме може ли духът да се прелива? Може да говорим така за едно удобство на речта. В обикновената реч говорим за преливане. Но духът не може да се прелива както водата. Казвате: „Две неща се преливат, защото няма съгласие между тях. При голямата любов, каквото мисли единият и другият мисли.“ При голямата любов има голямо разнообразие. Ние сме на две противоположни мнения. Аз знам, че при голямата любов има най-голямото разнообразие, а при най-малката любов няма.

Сега, по някой път някои въпроси, когато не могат да се разрешат вие се засмивате. „Този въпрос, казва, остава неразрешен.“ Казва: „Да го оставим.“ Щом заговорите за любовта, ще се усмихнете малко. Защо? Защото не можеш да я разбереш. Голяма и малка любов в света няма. Любовта не може да бъде нито голяма, нито малка. Любовта може да се проявява и може да има голямо и малко проявление на любовта. Но голяма и малка любов не съществува. За пример, каква е голямата любов? Възлюбената носи един ръжен – фигуративно ви представям голямата любов – онази, която ти си

обикнал с ръжена нагорещен ще те жегне. Ако те жегне малко, то е малка любов. С този ръжен така хубаво ще те жегне, ще те изгори хубаво. Сега се смеем, защото работата е неразбрана. Това не е любов. Казва: „Голяма любов!“ Дето има изгаряне в любовта, това не е любов. Тази любов, която слиза отгоре влиза в гъстата материя, изгаря, че и кожата почернява. А онази, която е възходяща изгаряне няма, поопърля само малко. Туй е едната страна, пък любовта е друго.

Любовта е едно хармонично състояние. Срещнеш един човек когото обичаш, погледне те в мислите, чувствата и постъпките, приятно ти е, деликатно те засяга. Като погледнеш слънцето на 92 мили е далече, като го погледнеш тебе ти е приятно, нямаш никакво общение, на гости не можеш да му идеш, не можеш да пишеш писма. Приятно ти е всяка сутрин да го гледаш. Туй е обичта към слънцето. То е любов, то е истинска любов. Никаква връзка, вземане, даване няма, не му пишеш писма и той не ти пише. Но все таки слънцето дава нещо, което можеш да възприемеш. Но слънцето специфично за тебе не мисли. Дава ти каквото искаш, но пет пари не дава, че ти си някъде, не иска да знае нищо за тебе. Без да иска да знае нещо за тебе, то ти дава всичко. Туй го наричаме любов. Любовта е, която дава всичко без да иска да ѝ дадеш нещо от тебе, то е любов. Що е любов? Туй, което не мисли за тебе, пък ти дава всичко. Туй, което е далеч от тебе, пък всичко ти изпраща. Пък вие наричате любов това, което нищо не ви праща, нищо не ви дава. Вземате живота. Животът – това е Любовта, това е проявената любов в света. Що е живот? – Проявената любов. Проявената човешка мисъл, това е любов. Туй, което се проявява, всичко туй разнообразие в света – то е любов. Всички тия прояви на любовта се кръщават с разни имена. Тъй щото любовта не е нещо еднообразно. То е нещо разнообразно. Такова разнообразие има, че човек не е сънувал нито е виждал.

Сега основното. Всичко това са обяснения. Първото нещо – да се почитате един друг. Онзи човек, който почита другите хора, почита себе си. Който не почита другите хора, не почита себе си. Почитай другите, за да почиташ себе си. Обичай ближния, за да обичаш себе си. Не можеш да обичаш себе си, ако не обичаш ближния си. Няма да говорим за обичта. Тази обич сега както я разбирате в меката страна е почитанието. То е предпоследната врата на Любовта. Почитанието е предпоследната врата на любовта. Вие, за да влезете в любовта, трябва с години да влизате и да излизате през тази врата, да се научите какво нещо е почитанието и след туй ще влезете във вратата на Любовта. После ще влезете във първата врата на живота, за да разберете живота. Истинският смисъл на живота започва с почитанието. То е вече предисловието за живота. И човек, който не се е научил да почита, той не може да разбере живота. Сега почитта се отличава с това. Човек е първото същество, което е внесло закона на взаимното почитание. Човек се мъчи засега. Този закон не го е усвоил. А пък иска да влезе любовта и да бъде щастлив. То е немислимо. Немислимо е дотогава, докато почитанието не е основен тон. Трябва да можеш да вземеш основния тон, за да можеш да вземеш и другите тонове. Сега лесно може да ви се каже така: Почитайте другите, за да бъдете щастливи. То е лесна работа. Едно възражение може да ви се даде.

Събрали се двама светии в пустинята. И двамата спорили за един въпрос. Единият светия казвал, че каквото помисли става. Другият казва: „Каквото човек направи – става.“ 20 години те спорили. Единият настоявал на своето и другият настоявал на своето. Искали да докажат кой е прав. Един ден онзи, който твърдял, че каквото човек помисли става, оставил другия светия да приготви боб. Онзи светия отива по работа и този му казал, че ще приготви боба. Той турил боба в студена вода, оставил го така, нищо не турил. Искал да постъпи

според твърдението на този. Връща се светията и казва: „Бобът не е уврял, сол няма.“ Казва му: „Помисли, че е уврял и ще стане. Помисли, че е осолен и ще се осоли.“ Онзи му възразява, как да не свари боба и как да не го осоли. Другият светия му казва: „Помисли и каквото помислиш ще стане.“ Какво трябва да му отговори светията? Как трябва да отговори? Това е половината разказ. Онзи, който трябвало да вари боба, искал да покаже, че възгледът на другия светия не е прав. На половината е прав и на единия и на другия. Тия светии спорили за един въпрос разглеждан от две страни. Другият какво трябвало да каже, че неговият възглед е прав?

За да горят дървата какви условия трябва да бъдат сухи. Ако са мокри могат ли да горят? (*„Трябват дърва, запалителна температура и въздух.“*) Какво нещо е запалителната температура? – Да има повече кислород. В горенето да има повече кислород, по-малко водород, по-малко азот. Защото азота задушавя, водородът овлажнява. Кислородът дава горенето. Имате тия четири елемента. Кислородът окислява, прави нещата деятелни, образува горенето. Водородът е, който смекчава нещата, пък азотът е една спирачка, да не бъде горенето много силно. Хората да не би да се разкашкат в любовта, той ги спира. Всякога той е стар философ, който дава съвет, казва. Пък въглеродът той ги души. Той, като дойде, туря човека в обсадно положение, не му дава свобода, не му дава хляб, възпитава го. Но реалният метод не е въглерода. Нашата земя от какво е създадена? От въглерод главно. Има и кислород. Кислородът е за дишането. Та, ако имаш повече кислород ще гориш. Ако имаш повече водород, влажен ще бъдеш, мухъл ще се образува, гниене. Ако имаш много азот, ще бъдеш инертен. Но някои хора са въглеродни. Аз разделям хората на кислородни, на водородни, на азотни и на въглеродни. Четири типа хора. Аз ще ги оставя тъй, без да ги обяснявам.

Къде отиде сега кислородът в почитанието? Кислородът ще даде пъргавина на почитанието, ще влезе да си пробие път. Кислородът ще направи пътищата. Водородът, той ще полее тия пътища, ще ги направи мекички, няма да бъдат грапави. Азотът обича ред и порядък, механически ред, всичко туй ще бъде на място. А пък въглеродът той е един банкерин, който на дребничко смята, кой какво взел, нищо не пропуска, нито стотинка. Тия работи трябва да ги има в почитанието. Почитание кислородно, почитание водородно, почитание азотно и почитание въглеродно. Като ги съедините тия елементи, каква химическа формула ще имате? (– „Сложно химическо съединение.“)

Я, ми кажете сега какво разбрахте? След като се разправял един банкер с един негов длъжник, който му искал пари, казва: „Какво разбра, след като ти говорих?“ – „Разбрах, казва, че ще ми дадеш пари.“ Банкеринът казва: „Много хубаво си разбрал, то е половината. Искам сега и аз да те разбера добре, че ти ще ми платиш навреме.“ – „Много хубаво си разбрал, че искам да ти платя, искам да ти дам.“ – „Аз искам и аз да те разбера хубаво. Но още не разбирам, дали ще ми платиш или не.“ Сега първата работа разбрахте, че ще ви дадат пари.

Сега вторият въпрос. Я, ми кажете какво нещо е органическо пеене? Много мъчен въпрос. Сега механическото пеене знаете. Как ще имате един модел? Песента „Братство единство“ то е на движение. Как бихте [...] един глас на органическо пеене пак на „Братство единство“? Да дадете втори модел. Да го изпеете органически. Много мъчно е. (– „Бих сложил една трапеза.“) Тогава по-лесно се пее, но трябва да имате малко винце. Виното стимулира певците. Червеният цвят особено.

В живота има много работи, от които трябва да знаете да се освободите. Човек се повръща към своето минало. В младини той направил една погрешка и през целия живот разправя, че аз направих

една погрешка, че можех да стана богат. Но той постоянно повтаря тази погрешка. Ако повтаря погрешката, какво ще спечели? Казва: „Аз имах едно време условия, но не ги използвах. Много съжалявам.“ Мине време, пак повтори същото. Какво печели човек, като говори за една и съща погрешка на миналото? Губи той. Какво трябва да направи?

Представете си две същества. Едното слиза в кладенеца долу, другото остава горе. Кое същество ще стане по-учено, което слиза долу или което остава горе? Долу в този кладенец има едно богатство и този, който слиза ще го вземе, а другият ще го изтегли. Онзи който слиза е ученият, другият – невежия. Понеже и двамата са работили, разпределят равномерно тия блага. Тъй щото ако кажеш, че в миналото си изгубил нещо, ти си останал горе. Изтегли макарата, извади го, не го дръж долу. Може да си користолюбив, извади го от кладенеца. Този за да излезе, от тебе зависи. Ако кажеш: „Че едно време го пуснах в кладенеца“, питам: Извади ли го? – „Не го извадих.“ Ти, докато не го извадиш, не можеш да прокопсаш. Къде е погрешката? Не само да пуснеш човека в кладенеца, но да го извадиш. И невежият, който останал горе, като изтегли онзи, когото пуснал в кладенеца и той ще стане учен. Другият е невежа, пък онзи е учен. Онзи, като слиза, става учен, другият, като тегли тази макарата, става учен. Тъй щото в края на краищата и двамата ще станат учени, само при две обстановки. Ако в младини си пуснал нещо, в старини ще започнеш да изтегляш, ще извадиш онзи, когото си пуснал. Как ще го изтълкувате? Аз вземам фигуративно този образ. Някой човек в младини не е сполучил нещо, но той има шанс в старини да го сполучи.

Една права мисъл да имате: Никога не считайте, че вие сте загубили нещо. То е онзи, който не разбира процеса. Един загубил в младини, ще спечели в старини, този който разбира закона.

Привидно може да имате една загуба. Да допуснем, дойде някой голям музикант. Вие не можете да идете, вие това го считате за загуба. Но може би изпращате един ваш приятел, той да го слуша. Ако той го слушал, той може да ви разправя. Какво сте загубили? Този музикант ще дойде втори път, пък втория път ти ще идеш. В Божествения свят нещата се реализират, само когато човек мисли, чувства и постъпва. Тогава нещата се постигат. Щом ти мислиш, а не чувствуваш нещата, не можеш да реализираш нещата. Щом мислиш, чувствуваш и не постъпваш, ти не можеш да реализираш нещата. Едновременно трябва да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш, да съвпаднат. Тогава нещата се реализират. Затуй в света без мисъл, без чувствувания, без постъпки нещата не се постигат. Когато Бог мисли, ние чувствуваме нещата и ние сме в най-щастливото положение. Когато някога вие сте били въодушевени, че сте се пренесли някъде, то се дължи на Божествената мисъл, която се превърнала на едно чувствувание във вас. Вие сте се усещали много блажени. Когато спирал този процес, вие сте ставали нещастни. Защото вашият процес на чувствувание не минал в ангелите, да започнете да работите. Вие по някой път се спъвате и само се насърчавате в това. То е хубаво, но то е само една трета от земния живот. Онова, което мислиш, е една трета и онова, което постъпваш и то е една трета. Но те са отвлечени работи.

Казва: „Кой го знае, какво мисли Господ.“ Не го знаем. Какво мислят ангелите и него не знаем. Под думата *ангели* аз разбирам най-съвършените хора. Същества от човешкия род, които са завършили, минали по този път. Същества, на които думата е дума. Каквото каже е казано, свършено е, не си взимат никога думата назад. Само при едно условие може да не си изпълнят думата. Никога не си взима думата назад, но ако то даде обещание, казва: „При тия условия, при които си, не мога да изпълня това, което казах. Ако измениш живота

си, аз ще го изпълня.“ Или другояче казано, представете си, че имате едно разумно същество. Да представим, че имате един баща идеален. Представете си, че неговият син е едно своеобразно и своенравно дете. Каквито дрехи и да му дадат, то ги скъсва, остава дрипи. Взема дрехата, че я скъсва на парчета. Питам, този умният баща, каква дреха ще направи на детето? Ще му направи ли хубава дреха? Защо няма да му направи хубава? – Ще ги скъса.

Сега, за да разберете истината, ще ви дам друг пример. Когато измивате една паница най-първо туряте чиста вода и миете паницата. Водата се оцапва. Взимате тази вода и я изливате. После пак наливате тази вода, взимате малка дрипка и миете паницата. Изливате пак водата и наливате наново чиста вода, докато измиете паницата. Ако налеете вода и водата не е чиста, целта не се постига. Вашите стари мисли, вие трябва да ги чистите. Вашите чинии трябва да изпразните. Всички ваши стари мисли, чувствавания и постъпки трябва да ги излеете на земята и да налеете чиста вода. Пак ще измиете, пак ще налеете. Ако се окалят, пак ще налеете. Ще наливате и ще изливате, докато всичко се изчисти, докато всички нечистотии излезат отвън. Тогава вашите мисли, чувства и постъпки са прави. Та, старото положение, старото разбиране ще ги изхвърлите навън, докато изхвърлите всички утайки. Каквито утайки има във вашия ум, във вашето сърце, всичко това трябва да се изхвърли навън.

Сега туй, за което ви говорих, може ли да го направите? Мъчно ще го направите. Как ще изчистите мисълта? Как ще изхвърляш чувствата навън? И как ще изчистите постъпките си? То е цяла наука, не е лесна работа. Мен например сега ми донесоха един цедилник за изцеждане на лимони и портокали. Направен е така с дупки, че костилките да останат и да изтече чистият сок. Без да гледам, като изцедих портокала, наливам – отгоре прелива. През дупките не тече. Като поглеждам, дупките запушени. Трябваше да взема лъжица, да

отворя дупките и да излезе сокът. На този цедилник се запущват дупките, той не е на свят направен. Мене ми дойде на ум да направя един цедилник и веднага му скроих плана. Така да се направи, че да не се запущват дупките.

Та, вие сега направете нови цедилници, на вашите цедилници са запущени дупките. Като ми даде цедилника, даде ми и всички наставления като разрежа лимона как да го туря, как да го изцеда. Аз направих всичко туй, но забелязах, че при известни портокали сокът излиза по-лесно, а при други по-мъчно. Забелязах, че едни портокали дават повече сок, други по-малко. Тия портокали намерих скържави.

Имаше един анекдот за Дан Колов, че той бил победен в Париж. Как ще е победен? Това го дават във вестник „Мир“. Представят, че той седял в един френски ресторант, дават му един лимон изстискан, той да извади още малко сок. Взема го той, стиска, стиска, нищо не може да извади. Идва друг един обикновен човек, казва: „Дайте на мене лимона.“ Стиска лимона, изважда сок. Дан Колов стиска, не може да извади. Другият стиска – изважда сок. Кой е посилен? Че най-после Дан Колов бил победен, от лимона не могъл да извади нищо. Турили там една закачка. *(Този другият човек бил бирник.)*

Сега говорих час и половина. Половина час повече. Трябва да платите за осветлението и отоплението за половиния час. Ще се наложи глоба. Сега този бирник ще извади от лимона това, което Дан Колов не може да извади.

Я, ми изпейте вие някоя органическа песен! Изпейте един органически мотив. Имате някой модел за органическо пеене. Често говорите за арии и симфонии. Какво разбирате под думата „ария“? – Песен е. Под симфония, какво разбирате? По какво се отличава симфонията? Представете си, че ви дадат един малък пасаж: „Отче наш, Който си на небето.“ Органически как ще го изпеете? Може ли

да дадете един модел? Как го пеят в православната църква? В органическото пеене тактовете не са отмерени, не следват механически. Особено са поставени тактовете, има ритъм. Малко ритъм има в органическото пеене. (*Учителят изпя по обикновен начин „Отче наш, Който си на небето“.*) В органическото пеене слоговете, времето не е така определено. Можете ли да дадете модел на органическо пеене? Много мъчно е. Както пеят в църквата, ни най-малко не е органическо. В органическото пеене липсва нещо. Църковното пеене е лесно пеене, но не е органическо пеене.

Представете си, че някоя сестра от вас пее на баща си „Отче наш“, да ѝ направи една рокля. Как ще го изпеете? Ако му кажеш: „направи“, ще ти направи една обикновена рокля. Ако искаш една хубава рокля, музикално ще трябва да му кажеш. Представете си, че някой ви каже: „Много ви обичам.“ Сега органически как ще кажеш, че много ви обичам? (*Учителят изговори „Много ви обичам“ много тихо.*) Ще намерите гласа. Няма да кажете високо *много ви обичам*, но тихо, едва да се чува. Когато ви каже по обикновен начин *много ви обичам*, вие ще почувствувате, че е много грубо, при втория начин казвате много мекичко. Гласът малко трепери, сърцето разчувствувано. Особена магнетична сила излиза. Като кажеш много тихо *много ви обичам* и силно като кажеш, вземаш една поза съвсем друга. Ти, като кажеш, че много го обичаш, той да не се досеща, че за него се отнася. Ти като кажеш, че много обичаш, той да разбира, че всички обичаш. Той да каже: „Колко благороден човек! Този човек обича цял свят.“ Дотогава, докогато вие мислите, че един човек обича само вас, вие имате погрешно схващане за любовта. Като каже, че ви обича, да разбере, че всички обича. То е органическо, то се отнася до всички. За него да кажете: „Колко благороден човек, обича всички!“

(*Учителят изпя „Отче наш“.*) Какво е това пеене, обикновено ли е? (*Учителят пее „Отче наш, Който си на небето, да се свети името*

Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя“.) При туй пеене се засягаш, се таки вземаш участие, не можеш да седиш спокоен. То е донякъде едно предисловие на органическото пеене. Човек за да пее трябва да се настрои, както китарата настройвате. Не можеш да свириш, докато не е настроена. Човек трябва да се упражнява. Вие не можете да го изпеете като мене. По друг начин ще го изпеете. Изпейте го заедно с мене. (Всички изпяхме думите „Отче наш“ няколко пъти.) Колко тона има? (–Един.) В новата музика, когато се пее, става усилване на обертоновете. Когато се пее става отзвук на обертоновете. Туй органическо пеене внася мекота. Органическото пеене се отличава с една особеност: внася една мекота в чувствата, ти вземаш повод, заинтересован си. То е една от чертите на органическото пеене.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

20 лекция на Младежкия клас, 7 февруари 1936 г., Изгрев, [София]

ВЪЗМОЖНОСТИ И УСЛОВИЯ НА УМА И СЪРЦЕТО

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Пишете върху темата №15: „Духът и материята“. Научно я обосновайте. Направете сравнение.

Сега може да бъдете като някои художници, да вземете едно огледало и може да нарисувате вашия образ в огледалото. Или може да проектирате сянката някъде. Това още не е знание. По какво се отличава знание и невежество?

Пишете върху втора тема №16: „Знание и невежество.“

Ако някой ви даде друга тема №17 така: „Кои са причините за мъчнотиите, които се произвеждат в живота. Кои са причините за създаването на мъчнотиите в живота?“ Трета тема.

Представете си, че имате на разположение един орех. Имате плода орех, след като посееете този плод, защо твоя плод изменя своя вид? После вземете едно яйце. След като го турите под квачката, след 21 ден това яйце ще измени своя вид. На пръв поглед това се вижда лесна работа – измътило се яйцето, станало на пиле. Но онзи процес, който става, какъв е? Кое е онова, което събужда яйцето да стане пиле? Ами представете си сега живота ви. Вие сте тих и спокоен, седите спокойно, както яйцето в кошницата. Няма глава да ви боли, нито ви се яде, нито ви се пие, нищо не ви безпокои. Представете си спокойствието на едно яйце. Имате такова състояние. Представете си, че един ден несъзнателно, седнете върху едно змийско яйце. Да допуснем седите десетина деня и след десетина деня, като станете, гледате нещо започне да мърда отдолу. Това, което мърда, расте,

стане голяма змия. Вие хуквате да бягате от нея. Как ще си обясните това положение? На пръв поглед мъчно може да се обясни. Но всичките мъчнотии произтичат от желанието на човека. Няма мъчнотия, която да не е произтекла от желанието, което човек има. Хубавите работи и лошите работи са произлезли все от желанията на човека. Трябва да изучавате. Ти пожелаеш нещо. Туй, което пожелаеш, ще ти донесе една мъчнотия. Тази мъчнотия можеш да я преодолееш, може да не можеш да я преодолееш. Кажете сега как можете?

Представете си, че във вас се породи едно желание да се качите на някой висок връх, на някой висок планински връх. Вие не сте сведущ по метеорологията, но един ден вас ви хрумнало на ума, казвате: „Хубаво е да се кача на онзи връх, ще науча нещо.“ Но условията на върха не са както условията на низината. Климатичните условия на висините не са такива, както в низините. Вие погледнете, [в] живота за два, три часа ще се качите. Но представете си, тръгнете и за 2-3 часа завали дъжд, намокри ви. Духне вятър, превърне на поледица. Представете си, че вървите нагоре, този вятър ви търкаля, падате насам-натам. Изстинат ви ръцете, изстинат ви краката, бъркате в джоба, кибрит нямате. Огън не можете да запалите. Искате да си отворите раницата, да вземете хляб, ръцете премръзнали, не можете. Намирате се в трудно положение. Кой ви създаде това зло? – Желанието ви, нали? Желанието ви да се качите горе не е лошо. Вие не сте взели пред вид всичките мъчнотии, които може да срещнете по пътя си. Вие мислите: „Лесна работа е тази.“ Представете си другото, имате една бела горе. Като се върнеш, казваш: „Още веднъж на висок връх не се качвам! Аз ходих на този връх, но имам такава опитност, щях да изгубя живота си!“ Добре.

Друг път вас ви хрумнало, явило се желание да слезете в някой кладенец дълбок, там има богатство да намерите. Този кладенец е

дълбок 50-60 метра. Мислиш ще слезеш, ще излезеш – вѐже има. Още не опитали вѐжето, слизате с вѐжето долу, но вѐжето се къса. Вие сам сте се спуснали, никой няма горе, никой не знае. Скъса се вѐжето, какво ще правите? Сега кой ви създаде тази мъчнотия? – Вашето желание пак, да слезете долу в кладенеца. Вие сте долу при богатството, но какво ще правите тези пари, вѐжето е скъсано и няма кой да ви изтегли.

Вие ще кажете: „Това са изключителни условия.“ Добре, да ви кажа друга изключителна работа. В древността, представете си, един ученик, като вас, на вашата възраст, който искал да се занимава с окултните науки. Той бил близо на 30 години, по-стар от някои от вас, някои сте по-млади. Дядо му, баба му разправяли приказки, че ако влезе в тази школа с тия науки, ще научи толкоз работи, ще се подигне в света, много ще научи. Казват му: „Гледай да влезеш в училището!“ Училището седяло от една къща. Една къща, не зная как да ви я опиша. Не старомодна, не е модерна, но една къща хубава, похубава къща не сте виждали. Този ученик отива, хлопа, хлопа – никой не отваря, никой не излиза. По едно време ритва с крак вратата и тя се отворила. Казва: „С ритане става!“ Влиза вътре, обърнал се към вратата и пак я ритнал. Тя се затворила. Ходи, обикаля, ритне тук, ритне там, не се отваря. По едно време, като ходил из къщата, напилал по стената нещо и като го ударил, цялата къща тръгнала. Хванал се на противоположната страна, ударил и къщата спряла да се движи. Но той не може да разреши въпроса, не може да разбере, те са произволни работи. Набарва ги той. Цял ден като работил, имал тия резултати: Вратата с ритане я отваря и с ритане я затваря. Бутне, удари на едно място, къщата тръгне, удари на друго, къщата се спре. Но той огладнял вече. Навсякъде по къщата ходи, пипа в шкафовете нищо няма за ядене. Ходи, бута тук-там и като ударил на едно място започнали да му свирят. Той гладен, казва: „Не е време за музика

сега!“ Свирили му хубави песни, той казва: „Със свирене няма“, ами ударил и спира се свиренето. Но хляб! Дохожда до едно и казва: „Разберете, гладен съм!“ Удря и по едно време се намира в една баня, къпят го. Казва: „Не е време за баня, гладен съм!“ Ударил на друго място и веднага се намерил в една стая с най-хубавите дрехи, събличат го, обличат го, той никого не вижда. Всичко каквото става, вижда, че става по магически. Той човекът гладен, в банята го турят, дрехи го обличат, свирят му. Той се намира в чудо.

Как мислите, как е излязъл от това положение? Гладен да стоиш не е лесно. Най-после дошъл на едно място и казва: „Слушайте, има ли тук живи хора? Гладен съм, малко хляб! Не ми трябва нито дрехи, нито баня, нито музика.“ Дохожда до едно място, хлопнал едно копче и току изведнъж започнал да се събаря хляб около него, върху него, затиснал го, не може да се мръдне. Той казва: „Абе толкоз не исках!“ Отива до стената и казва: „Тук няма да си играете с мене!“ Удря и всичкият хляб изчезва.

Сега аз ви разказах една прекрасна история на този ученик. Сега кажете ми, как е излязъл ученикът из тази школа? Тук ще се спра. Това е, което става във вашия живот. Всякога дават ви се нещата, когато не ги търсите. Никога човек не приема нещата когато ги търси. Ще ви дадат нещо после пак ще го вземат. Не, че желанието на този ученик е лошо. Туй е незнание. Той бута, мести, ходи. В това училище, ако е знаел, каквото поиска, ако пипне ще дойде на мястото. Той само блъска, не пипа както трябва. Той удря с краката си, но с ритане тази работа не става. Той удря и работите идат, както той не иска. Най-после той прочел на едно място наставленията в това училище: „Никакво удряне тук в училището не се позволява, но много леко натискане на копчетата. Леко ще буташ и като бутнеш, веднага ще имаш. Никакво кряскане не изисква. Ще ходиш да четеш.“ Това той разбрал сега. Туй копче, дето дошъл, било написано на

неговия език. И той казва: „Намерих цаката.“ Отива на друго копче, написано на друг език. Друга мъчнотия. Няма знание, написано е нещо. Той намерил написаното на неговия език. – „Има библиотека, ще намериш еди кой си том и ще ти каже с туй копче по кой начин да буташ.“ Трябвало да ходи, да рови в библиотеката, за да намери свойствата и качествата на копчето, как да бута. Хиляди копчета имало на всевъзможни езици, знайни и незнайни. Все трябвало да ходи в библиотеката да ги търси, да знае как да бута копчетата и какво ще излезе. Често и вие се намирате в същото трудно положение.

Кой е най-високия връх в човешкия живот? Кой е най-високия планински връх в човешкия живот? Сега ще оставим ученика в школата, той си намери работа. Най-високия връх в човешкия живот, това са неговите лични чувства. Той като се качи на този висок връх, ще има един широк простор. Но този връх е причина за всички нещастия, не всички, но повечето неща произтичат от този връх. Там, ако не си внимателен, може да паднеш и да си изкълчиш крака. Има дебели снегове, стават големи пороища, големи бури. Та, които се качват на върха, някои идат в големи мъчнотии. И които са в подножието на този връх трябва да бъдат далече. Даже при подножието на този връх е опасно. Та човек трябва да разбира законите на своите лични чувства. Питам сега: ако човек няма лични чувства, ще му бъде ли по-добре? Ако няма този връх, ще бъде ли по-добре на човекът?

Сега да допуснем, някой има склонността да пипа, да краде малко. Как да кажем сега, да краде или да пипа? *Кра-де* какво значи? Думата почти излязла от *караде*. *Краде* значи кара го нещо. Какво значи да крадеш? Да крадеш, значи да вземеш нещо не на време.

Има една несъобразителност. Един кумец ходил на гости на своя кръстник. Как искате да го турим, кръстник ли да ходи на гости на

кумеца или кумецът на кръстника? Отива кръстникът на гости на кумеца си. Той му опекул едно агне, сложил го още горещо. Кръстникът си взема едно парче, опарило го на устата, че той, за да не се засрами си дига главата нагоре и пита: „Откъде купихте тия греди?“ Казва: „От лаком дол.“ – „Не е лошо яденето.“ Сега може би кумецът имал една несъобразителност, че сложил много горещо агнето. Но може би и кръстникът си взел едно голямо парче, горещо.

Неестествени желания има в човека, които създават излишни страдания. Имате желанието „А“. Имате една наука за количествените числа. Какво означава, в дадения случай „А“? Едно количество. Да кажем „А“ плюс „В“ равно на „С“. Имате „С“ минус „В“ равно на какво? – Равно на „А“. В плюс „А“ равно на „С“.

Сега какво означава „А“-то в дадения случай? „А“ е едно число, „В“ е друго число. С какво може да ги замените тия числа? Вие може да ги съберете. Пет и пет може да ги съберете. Но в дадения случай, какво означава пет? – Означава брой. Значи завършен резултат. Но да кажем имате 5 ореха, 5 дни, 5 работника. Завършени резултати са те. Сега, ако посадите пет ореха, какъв процес ще имате? Числото 5 с какво трябва да го съберете? Ако кажете: 5 ореха посадени в 5 ниви или в 5 градини какво ще дадат? Може ли да ги съберете вие? Защото вие може да събирате еднакви величини. Пет кила вода с пет кила вода може да съберете. Пет ореха и пет градини вие не може да съберете. Има числа, които не може да ги съберете. Пет ореха и пет градини не може да съберете. В дадения случай показва 5 ореха и това са петте градини. Имате резултат – числото 10. Щом може да ги съберете показва, че те са еднородни числа. Какъв знак слагате, за да покажете, че числата не са еднородни?

Като се снесат яйцата ги турят в кошницата. То е предназначението, то е наука. Кокошката снесла яйцата, ние ги туряме в кошницата. Представете си, че дойде едно дете. Тази

кокошка до известно време спира да носи. Представете си, че това дете казва, че кокошката се докачила и не иска да се сърди, затова донася едно яйце от кошницата и го туря под кокошката. На втория ден – второ, на третия – трето, на десетия – десето. Всеки ден все по едно яйце туряло. Детето гледа яйцата седят [в]се десет, тя отгоре седи на яйцата. Тя като седи 21 ден, яйцата ще започнат да се излюпват. Когато ги носеше съвсем други бяха, сега – съвсем други.

Детето ще се намери в чудо. Ще види, че от първото турено яйце излязло пиле. Как ще разбере това дете? Едно време ги носеше кокошката съвсем другояче.

Има обратен ред на желанията в човека. Когато желанията се измъщат, детето ще остане недоволно. То казва: „Ако бях сварил яйцата, щеше да бъде по-добре отколкото това пиле. То изисква да се храни, не е за ядене пилето.“ Допуснете, че след 5-6 месеца това пиле вече стане за ядене. Детето го заколва. То започва да се учи, то става учено. Детето знае да вземе яйцата да ги тури да се измътят. Като станат на известна възраст тия пилета, то знае да ги заколи, да го увари това пиле, да го изяде и мисли, че това дете е учено, нали така? Но представете си в яденето тия пилета, те имат свойства да образуват известни болести. Това дете, след като изяде десет такива пилета, на десетия ден, на другия ден го хваща дизентерия. И тази дизентерия го държи десет деня, че не може ни вечер, ни сутрин не може да спи. Той все ходи, всичките трябва да излизат навън. Тогава какво ще кажете? По някой път вие имате известни желания и като ги направите, че през носа ви излизат.

В Америка на един негър му се поискало да целуне една млада американка. На тази американка и на нея и се поискало да целуне един момък. Негърът върви в тъмното и тя върви. Като върви, среща я, хваща я, целува я. Тя не го вижда какъв е. Нему му е приятно, че я целунал и на нея ѝ е приятно, че го целунала. Хващат се под ръка. Тя

върви и мисли, че е намерила своя избраник и той мисли, че е намерил своята възлюблена. Тя, като излиза на светло, вижда го черен, веднага вика един стражар. Глобяват този негър 10 хиляди долара за целувката и да му ударят 25 на задника. Богат бил негърът. Казва: „Хубава беше целувката, но и 10 хиляди долара и 25 [удара], втори път не искам такова удоволствие.“

Преведете сега. Това е една формула. „А“ плюс „В“ равно на „С“. „А“ е младата мома, „В“ е негъра, „С“ на колко е равно? – На 10 хиляди плюс 25 удара. Но в туй изчисление 10 хиляди долара ги взема момата, В е който дава 10 хиляди лева и взема 25 удара. „А“ е равно на 10 хиляди долара, „В“ е равно на 25. Смятане е това в съвременната математика. Понеже всичките мъчнотии седят вътре, навсякъде има мъчнотии. Вие търсите разрешението на живота вън. Вие сте прави наполовина. Вие търсите всичките разрешения отвън. Наполовина е вярно. Но всички разрешения не са отвън. Представете си, че „А“ представлява възможностите, а „В“ условията. „А“, в дадения случай, представлява вътрешната възможност. Вътрешната възможност значи, оная подбудителна причина, която те заставя да мислиш, да вършиш нещо. Външните условия са външните неща, които дават възможност да реализираш желанията. Когато има съчетание между възможност и условия, имаме един външен резултат. Ако имате вътрешна възможност, а външни условия нямате, възможността ще седи непостигната във вас. Ако имате външни условия, а вътрешна възможност нямаш, пак не може да се ползвате. Нещата са непостижими. Възможностите, това са свързани с човешкия ум. Те идат спонтанно вътре, самозараждат се в себе си. Те се явяват, неизбежни са. Възможностите идат. Има един закон на възможностите. Има една опасност в живота – вие често искате да постигнете неща, които не са ваши.

(*Запитаха нещо за ангелите.*) Ангелите са същества на висока интелигентност, понеже са минали на човешкия живот, може да го направляват. Да допуснем, че вие [сте] един учен човек, имате знания. Къде ще си пласирате вашето знание? Представете си, че разбирате по астрономия, разбирате нещо по геология, имате познание, разбирате закона на движението. Имате известни познания и по медицина. Да кажем имате познания по съвременните социални науки. Може да имате познания психологически. Как ще пласирате вашето знание? (*–„Заражда се желание да го предадете на другите хора.“*) Тогава добре, съгласен съм.

Но представете си, че вие имате един кон, натоварвате го със свещени книги на гърба му и го пущате да ги носи. Представете си това знание, което намирате, къде ще иде конят сега? Казвате: „На невежия трябва да се даде.“ Невежият е коня. Туриш свещените книги, конят къде ще иде? Тогава ще идете при умните, които знаят като вас, какво знание ще им дадете? (*–„Ще дресираме коня.“*) Дресирането не е вече знание. аз не искам да ви създавам противоречия, но казват: „Ти на невежия не можеш да дадеш знание.“ Какво придобиха първите предци на човечеството? Онзи адепт ги научи, даде им това знание, как да ядат от забраненото дърво. Какво научиха? Нищо не научиха. Абсолютно нищо не научиха. Защото, ако имаш знание, като вземеш един часовник да го разглобиш, пък не можеш да го сглобиш, какво знание е това? Ако една къща можеш да разглобяваш и не знаеш да я сглобяваш; ако един човек знаеш да разглобяваш, а не знаеш да сглобяваш, какво знание е това? Казвате: „Трябва да имаме знание!“ Какво ще се ползуваш от едно знание, с което знаеш само да разглобяваш? Ето един психологически закон.

Та, този ученик дошъл до едно място, иска да излезе. И като ударил ключа, дето изхвърлят нещата, изведнъж се намерил на 10 километра надалеч из въздуха. Та, като паднал, натъртил се. И като се

върнал при своите приятели, питат го: „Защо понакуцваш?“ – „От удар. Ударих се.“ Защото като го изхвърлили, паднал на земята. Той дошел да разсъждава: „Благодарение, че като ме изхвърлиха толкова силно, не се ударих. Аз съм бил по-силен.“ Не онова, което знаете сега. Вие знаете много работи. Но онова, което знаеш няма приложение. Сега не ви говоря за обезсърчение, но вие не сте дошли до знанието. В природата може само да загатнат. Има неща, които показват само преходни периоди. Представете си, че гледате един цъфнал цвят. Най-първо гледате едно дърво разцъфтяло, окичено с бели или червени цветове, издава ухание. Вие мислите, че това окичване ще бъде дълго време. След 10-15 деня всичките цветове прецъфтят и започват да окапват. Представете си, че тази година е безплодна, като опадат цветовете нито един не завърже, нито един плод няма. Коя е причината, че дървото прецъфтяло и нищо не завързало? Когато завърже поне един два плода, но цъфнат всичките цветове и окапват.

Често нали и вие в живота се усещате разочаровани. То е дървото, което е цъфнало и нито един от цветовете на вашия живот не е завързал. Коя е причината на туй? Вие ще кажете, че условията са неблагоприятни. Ако условията бяха неблагоприятни, той не щеше да цъфне. Сега да ви кажа друг пример. Да ви кажа къде куца човек в своето знание. Наместо да ви обяснявам, ще ви дам една малка приказка, из арабските приказки на „Хиляда и една нощ“. Един царски син тръгнал да търси своята избраница. Като не могъл да я намери в своето царство, тръгнал по други царства да търси. Чул за една прочута царска дъщеря. Отива в това царство. Като видял царската дъщеря, харесала му и казал: „Тази ще бъде!“ И тя като го видяла и тя го харесала. Работата вървяла много добре. Най-после оженват се двамата. Обаче този царски син имал една слабост – той обичал много чесън да яде. Като се оженил от голяма радост за това

щастие, казал: „Ще се наям с чесън и онази моята възлюблена ще ме обича повече!“ Искал той да се яви при нея като се наяде с чесън. За него чесънът представлявал голямо удоволствие, а за нея това било най-голямото отвращение. Тя ставала нервна, раздразнителна. Той като се наял [с] чесън и влязъл в стаята, тя щом почувствувала този чесън, дръннала на звънеца. Влизат двама черни евнуси и тя им казва да му ударят 50 на задницата и да му покажат пътя, от където е дошъл, да си върви.

То е все знание. Една приказка, която ще преведете. Тия неща са, които постоянно имате. Стават такива катаклизми, не катаклизми, приключения. След туй, той като се върнал в своето царство писал на своите потомци: „Когато се жените, чесън да не ядете!“ – „Защо?“ – „Едно свещено правило: Чесън да не ядете!“ Следователно и всичките свещени правила, които ви казват чесън да не ядете, разбирате какво значат. Морално правило: чесън не яж! Понеже разсъждавам реално. Има закон, който казва и Мойсей е писал, аз ще превода това правило: чесън да не ядеш – не пожелай! Коя заповед е „Не пожелай“? Вижте там в книгата на Мойсея коя заповед е. Не пожелай да ядеш чесън, когато се жениш. Тепърва ще разберете неговия закон: „Не пожелай!“ Не пожелай всичко онова, което не носи щастие. Знанието, което няма приложение, не го желай! Не пожелай да имаш мъртви слуги! Не пожелай да имаш изгорели въглища! Не пожелай да имаш развален хляб! Не пожелай да имаш нечиста вода! Не пожелай да имаш скъсани дрехи! Не пожелай да имаш скъсани обувци! Не пожелай да имаш скъсана шапка! Не пожелай да умираш! Не пожелай да се разлюбваш! Не пожелай да се биеш! Сега то е едната страна: Не пожелай! Какво трябва да се прави? Пожелай слугата ти да живее! Пожелай дрехите ти да се обновят! Пожелай шапката ти да стане нова! Пожелай обувката ти да станат нови! Всичко туй пожелай

сега! Туй пожелай! Та сега аз ви давам знание. Приложете го. Един извънреден пример е то.

Едного осъдили на смъртно наказание. Като се молили за него всички познати и близки, царят решил по никой начин да не го освобождава. Казва: „Трябва да се обеси!“ Осъденият казва: „Оставете ме, аз да ида при царя.“ Той бил умен човек. Този, който направил престъплението, отива при царя, припада при краката му. Царят се хранел тогава и искал да каже, че не може. Но в това време влиза в кривото му гърло от яденето и той изгубил съзнание. Този бръква в гърлото му, изважда месото, отпуска гърлото и спасил живота на царя. Тогава му казва: „Понеже ти повърна живота ми и аз ти повръщам твоя!“

То е знание. Когато никой не може да ти помогне, да можеш сам да си помогнеш. То е философия на живота. Не можете да търсите помощта на хората там, дето никой не може да ти помогне. Сам може да си помогнеш. Сега част от приказката ще обясня с друг пример.

Умира един български чорбаджия и остава неговата жена кметица. Той имал четири-пет слуги да му служат. Той, като умрял, останала бедна, не искал никой да ѝ помага. Поискала дърва, казват ѝ: „Иди в гората, събери си. Ще туриш въжето, ще наредиш дървата, ще завържеш дървата и ще повикаш една млада мома, помощница много сръчна. Казва се Ново-Неволя, Ново-Невежа.“ Тя сутринта станала рано, отишла в гората събрала дървата и почнала да вика: „Ново-Неволя, ела тук да донесем дървата! Ново-Неволя, Ново-Невежа!“ Целия ден викала. Като започнало да се свечерява, тя дигнала сама дървата. Като се върнала, казва: „Ново-Невежа не дойде да ми помогне, виках я не чува. И като видях, че няма да дойде турих дървата на гърба.“ – „Кой знае, казва, и тя кметица, не дошла, трябва да е била някъде на угощение. Не си я намерила навреме. Тя обича да се разполага, че не знае човек, кога може да я намери.“

Сега вашият извод. Кажете ми какъв извод ще ми дадете от всичко говорено до тук? Направете едно резюме в десет думи. – Отивай на училище без ританица на вратата. И като влезеш в училището не удряй навсякъде. Чети. Чети. Всичко онова, което трябва да го направиш, трябва да го разбереш. Та сега да ви обясня. Този ученик дошъл до едно място преди да го изпъдят. Гледа един човек седи така замислен. Хваща го, говори му. Този седи и размишлява. Говори му един час, онзи мълчи. Слушай, намирам се в трудно положение и го хваща. Щом го хванал и онзи го хваща, казва: „Няма какво да ме хващаш, кажи ми!“ Като го хванал по главата и онзи го хванал по главата. Каквото прави и онзи прави същото. Хваща го за главата и казва: „Слушай, ти няма да си играеш с мене!“ Онзи ритнал и другият го ритнал. Като му ударил една плесница и онзи му ударил една плесница. Но този човек бил един автомат, направен с всичкото изкуство. Той като го зашлевил, че ударил в стената. И като ударил, тогава ударил в това копче, което го изхвърля като граната навън. После той разправя своята история: „В училището ходих и какъв пехливанлък показвах там. Един, казва, там имаше дебела глава.“

Това значи, да се бориш със себе си. Ти удряш една плесница, той удря друга. Бориш се със себе си. Ти трябва да знаеш как да му говориш. Не се бори със себе си, изучавай себе си. Съвременните хора, всички се борят с мъчнотиите. Не, казвам така: Изучавайте мъчнотиите. Изучавайте несгодите на живота. Изучавайте противоречията. Всичко онова, което срещате, изучавайте, изучавайте! Разрешението е там. Защото автоматът показва: Ако риташ и тебе ще ритат, ако хващаш по главата и тебе ще хванат за главата. Няма разрешение. Защото светът е разумно създаден. Бог разумно го е създал. Турил всеки човек на неговото място. Човек трябва да чете Божия закон. Ако пипате разумно, ще ви върви,

изключение няма да има. Ако не пипате, ще ви изхвърли. Най-после ще ви изхвърли, ще се намерите навън на десет километра, като пушкало. И в Библията има там един такъв пример. Там Яков, като се борил с ангелите, този ангел му се явил и като се връща от при вуйчо си Лавана с двете жени, ангелът му казва: „Слушай, ти трябва да измениш своя си живот. Ти брата си излъга.“ Цяла нощ се борил. Защо се борил? Ангелът му казва: „Ти брата си излъга, взе му благословието. После излъга баща си. Сега дойде да лъжеш Лавана. Влюби се в дъщеря му. Седем години работи за едната и седем за другата. Задигна овцете, задигна жените ти, кумирите, всички тия заблуждения. Тия работи ще ги оставите. Няма да лъжеш за в бъдеще. Друг човек ще бъдеш. Няма да се наричаш Яков, но Израел.“ Като не можа да разбере, пипна го по хълбока, та окуця Яков, защото не искаше да го пусне. Изхвърли го навън.

Това е сега новото. Стария живот, старите разбирания, старото знание трябва да се остави. Какво мислите сега? Сега искате да ядете. Каква беше историята там? Яж на време! Спи на време! Моли се навреме! Говори на време! Разхождай се на време! Всичко навреме. Това е правилото – на време!

Ако вземете сега буквата „А“, какво означава? Тя означава човека. Светът не е направен с нея. В еврейската кабала това е същество, което египтяните го турят. Човек е създаден да мисли. Цял един разговор има с буквите, когато Бог създал света. Повикал всичките букви. С „А“ не създал света, понеже алефът има прегрешение. Всичките букви, като дошли, Господ дошъл до буквата „Л“, аз ще взема българската азбука. „Л“-то казва: „Господи аз нося най-хубавото Ти име, че Ти си Любoв. С мене се пише *Любов*.“ – „Но, казва Господ, с тебе се пише и *лъжа*. Ти пишеш и *Любов*, но пишеш и *лъжа*. Помагаш и на Любoвтa, помагаш и на лъжата. Но с тебе свят няма да направя.“ Дошъл до „С“-то. Казва: „Господи, с мене се пише

смирение.“ – „Но с тебе се пише и *смърт*.“ Дошло „М“-то, казва: „Господи, с мене се пише *милост*.“ – „С тебе се пише *милост*, но се пише и *мразя*. Не може с тебе да създам света.“ Сега, ако Бог би повикал българските букви, не знаей дали ще намери, буква, с която да създаде света. Затуй от всичките еврейски букви намерил само: „Бара берешит Елохим хахаец.“ – В начало Бог създаде небето и земята.

„А“-то е човека. „В“-то е образа, туй с което светът е създаден. „А“-то – човек плюс „В“- условията, събрано дават резултат „С“. Резултатът на какво е равен? На 10 хиляди долари и на 25 удара. Кой от вас не е ял тоягите? Има ли някой от вас, който да не е бит? Няма никой, който да не е бит. Преданието казва, че Христос за една вечер получил около 80 хиляди удари. Шест хиляди войници са го ударили. Малко е прекалено 80 000 удари за една вечер. Имало плесници, плюли са го римляните, поругавали са го. Тъй щото, когато някой дойде и пита: „Какво ще бъде моето бъдеще“, казвам: „Ще започнеш славно и ще свършиш безславно.“

С-А=В. Животът има смисъл, когато славно започва. Той, един от ангелите славно започна, безчестно свърши и после възкръсна. Имаме три важни момента: раждането, умирането и възкресението. Единият е нещастен, двамата са щастливи. Следователно, силата на християнството в какво седи? Християнството има да се бори с една мъчнотия. И с човешкия живот е така. Човек има да се бори с една мъчнотия, има две благоприятни условия, две вътрешни възможности и два изключителни случая, които носят неговото щастие. Две възможности отвътре и две условия отвън. Единият случай е раждането, той е щастлив. И възкресението е щастлив, а най-високата точка в живота са страданията. Как да го наречем? – Смъртта, която е безчестна. Умира човекът. Ако вие сте на мястото на Христа, вие ще се намерите в едно голямо противоречие. Горедолу почти всички имате същото противоречие.

Човек е създаден в числото 6. Според еврейското изчисление (календар) човек е създаден в шестия ден – петък, а според християнското шестият ден е съботата. Нещастен ден е шестият. И на този човек, създаден в шестия ден му се каза, че той ще бъде господар на колко неща. Според библията може ли да ми цитирате на колко неща ще стане господар? (*– „На рибите, на животните и на птиците.“*) Човек е създаден в шестия ден, за да стане господар на своите желания. Този Адам е създаден, Адам на желанията. Не, мисловният принцип не е човека който мисли. Адам трябваше да се пресъздаде. В библията има два източника, отдето са черпили. Адам е два пъти създаван – единият по образ и подобие – мъжки и женски принцип. Създаден [е] и втори Адам от пръст и после на този Адам е вдъхнато дихание – желанието в него е дадено.

После, за да се опита неговото знание, понеже той бил голям лингвист, прекарвали всичките животни пред него и той турил имена на всичките. И каквото той турил, останало. Той бил сведущ, знаел езика. И според Мойсеевия разказ турил тия имена, но много от тия имена не съответствуват на животните. Защото като турил на магарето името, не зная какво било първото име на магарето, на български е магаре, на английски – „ес“, на турски „ешек“, на френски – „ан“, на германски – „езел“, на китайски, на японски, на арабски как е? Магарето било първото, което като направил Господ и като ги прекарал тия животни пред човека се поклонили, само магарето още отдалече запяло, заревало. Първия тон, като взело, казва: „Много хубава е жената, ще създаде беля на господаря.“ То забелязало, че ѝ липсва нещо. Затова жената останала малко недоволна от магарето, казала на Адама: „Тури му някое име!“ Сега не смея да ви кажа това име. И вие често казвате: „Той си показва магарещината.“ Показа си магарещината, какво показва? – Магари. Магари или магаре? Голяма

погрешка е, че в магарето се повтаря[т] двете букви. Магарето мисли, че е два пъти по-учено, отколкото кой да е друг.

Да мислиш, че си два пъти по-учен, значи да имаш един товар непоносим. Знанието е товар. Да знаеш, не трябва да носиш. Онзи който знае, не трябва да носи много. Много малко трябва да носиш. Защото сегашните учени хора представят като натоварени камили със знанието. Като дойдеш някъде, отвориш енциклопедията: „Аз съм учен човек. Имам една английска енциклопедия и на кой да е въпрос може да ви отговоря. Който въпрос да ми зададете, може да ви дам едно резюме.“ Няма да се мине половин час и ще имате резюме. По математика, музика, основните работи ще ги знаете. Върху теорията на музиката, на който да е въпрос. Но доколко ги разбираме, то е въпрос. Не уповавайте на това знание. Писаното знание е условие. Знанието е като възможност. Вътре е ценно. Когато дойдете да съчетаете външните условия с вътрешните възможности, вие ще дойдете до вратата на училището, вие ще влезете да се учите. Ако знаете да съчетаете възможностите с условията, ще дойдете до вратата на училището, ще научите нещо. Ще влезете в новия живот. Така седи въпросът. Трябва да разработвате вътрешните възможности и външните условия, за да дойдете до онова знание, което ви е нужно. То е магия. Ще се освободите от всички несгоди, които сега имате. Защото много от страданията произтичат от условията. Много от страданията произтичат от възможностите. Но трябва едно естествено съчетание на възможности и условия. Не че е лошо, което желаш, но желаш не на време. Условията не подхождат някъде, пък някъде не подхождат възможностите.

Сега нека се спрем върху основното положение. Ще изучавате външните условия, ще изучавате и вътрешните възможности. И според природата на българския език, светът трябва да се създаде с буквата „В“. Ако създадете вашия свят с буквата „В“, ще ви върви. Не с

латинското „В“, но с „В“-то от кирилицата – българското „В“. С „В“-то е създаден сегашния свят. Коя е най-силната дума, която се пише с „В“? – Бог. (*„Богатство е силна дума за света.“*) Аз имам особена филология. „БО“ тя е много силна буква. БО-ГАТ, ГАТИ. БОД, българинът разбира: *бод на игла*. Англичанинът разбира: *двама*; а българинът: *бод – шило*. Какво значи *богатство*? Туй, което можеш да вземеш – *Бо-гат*.

После имате на санскритски език *аум*. „У“-то, тази буква е сложна. Аум е превърнато в *ом*. Тогава в славянски имате думата *дом*. Туй, в което разумното работи. Дом е място, дето Бог създал разумното. Човек и жената могат да живеят. Бог е място, дето всички живеят. Що значи Бог? – Място, дето всички хора живеят, всичките разумни хора живеят. То е Бог. Там, дето не могат да живеят всичките разумни хора, няма го Господа. И в еврейски, както е писано *Йод-хей, вав-хей*. Това е първия принцип, който създал. *Хей* е принципа, който твори, който съгражда, организира. *Вав* е закона на равновесието. После буквите се повтарят. Някой път тази дума се пише с три букви. Сега изваждаме друго тълкувание. Що е Бог? Място, дето всички разумни същества могат да живеят, то е Бог. Там, дето никой не може да живее, няма го Господа. Дето живеят, там е Господ. Що е богатството? Там, дето можеш да живееш, имаш богатството. Животът не е в притеснение. Там, дето си притеснен, богатството го няма.

Тогава изучавайте външните условия, изучавайте и вътрешните възможности. Да ви направя сега друг превод. Възможностите, това са човешките желания. Условията, това са човешките мисли вън. Следователно, ако можете да съчетаете вътрешните желания на сърцето с вашите мисли разумно, вие ще имате резултат. Изучавайте желанията си и мислите си! Желанията, в дадения случай означават възможност, мислите – условията. Умът се занимава с външните

условия, за да реализира една възможност, за да реализира едно желание. Трябва да знаеш желанията, при които можеш да реализираш възможностите. Там трябва да работиш. Следователно, умът ти работи при условията, желанията при възможностите. Два процеса сега стават. То е достатъчно, сега ще се спрете върху възможностите и условията и преводите, които ви дадох. Всичките желания се постигат с вложените възможности.

Реализирането на желанията се постига чрез условията. Условията са твоята мисъл. Трябва да знаете съчетанието на едно желание с външните условия, да ги съедините и ще имате правилно химическо съединение, което е устойчиво.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

*21 лекция на Младежкия окултен клас, 14 февруари 1936г., Изгрев,
[София]*

ДУХ И МАТЕРИЯ

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

(Чете се темата: „Разлика между дух и материя.“)

Философски въпроси са те. Тогава какво е плът? Каква е разликата между плът и дух? Вие смесвате понятията. Материята не произвежда противоречия в живота. Казвате: „Материален живот“, но винаги разбирате *плът*. Смесвате понятие *плът*, туй което е въплотено в материята. Идеята за материята е съвсем друга. И в религията и в новата философия, както схващат материята, то е погрешно схващане. В материята няма никакво противоречие. Да кажем вие може да се блъснете о някой камък. Де [е] противоречието, в камъка ли [или] във вас? Или ако някой вземе и ви удари с камъка. Вие мислите, че камъкът е причината, който ви пръснал главата. Вие нямате разбиране. Той ни най-малко не е причина да ви блъсне главата. Някой блъснал камъка и ви блъснал главата. Вие казвате, че камъкът станал причина да ви блъсне главата. Когато това не е вярно. Противоречието е в плътта. Има всевъзможни твърдения за материята. Някои наричат *материя* най-малкото движение, а най-бързото дух. Тогава де е противоречието? Но то пак не обяснява. Най-малкото движение не е материя и най-бързото не е дух. Нали в материалния свят са скрити съкровища? Материята е това, което събира нещата. Материята носи бременността на идеите. Много идеи са вложени в материята. Размножаването пак става в материята. Ако нямаше материя размножаването не би било възможно. Нито една форма не би могла да се създаде. Материята е това, което обвива духа и го прави понятен за нас. Духът е това, което дава цена на материята.

Материята дава възможност на духа да се прояви, да се изяви някаква форма. Това е само да мислите. Вие не се стремете да определите. Както и да се определят, има неща, които ще останат непонятни за човека. Нали сегашната наука гласи, че материята се свежда към сила? Тя твърди, че няма материя, а има сила в живота. И там казват: „Има дух и сила.“ То е само изменение на имената.

В индуската философия под материя подразбират *майя*. Материя е туй, което обгръща, заблуждава човека. Те имат такова понятие за материята, че заблуждава. Всичките заблуждения стават зад материята. Ако няма материя, никакви заблуждения не може да има. Заблужденията винаги се скриват зад материалните работи. Материята считат като носителка на заблужденията. Когато духът направи погрешка, скрие я зад материята. Материята става виновата. Кое бихте предпочели, ако вас ви предложат дух ли да сте или материя? Казва: „Чистият въздух.“ В какво седи чистият въздух? Аз разсъждавам сега: Каква нужда има чистият дух да създава материята? Ако материята е едно зло, каква нужда имаше да се създаде това зло? И чудно е как го създали. Те са философски спорове. И такива спорове съществуват. Този спор съществува в нашия живот. Противоречия съществуват в умовете, но дали тия противоречия съществуват в природата, то е въпрос. Казва: „Да се създаде един начин за научни изследвания.“



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Да кажем имате линията АВ (Фиг. 1). Вие я наричате права линия. Може ли тази линия сама по себе си да съществува? Или имате кривата линия (Фиг. 2). Тази линия сама по себе си може ли да съществува? Имате начупената (Фиг. 3). Ако ви попитат от какво се произвеждат начупените линии, какво бихте казали? Най-първо ако нямате права линия може ли да имате крива? И ако нямате крива линия, може ли да имате пречупена? Може ли кривата линия да съществува извън правата? Може ли начупената линия да съществува извън кривата? Може да се зададе въпроса, но да отговорите сега не мислете.

Каква роля играе в природата правата, кривата и начупената линия? Всякога една крива линия подразбира друга крива линия, съответстваща, дубликат има. Не може да си представите половин крива линия. СД подразбира, че има дубликат, противоположна, която образува едно цяло. Тази крива линия се образувала по единствената причина, че когато правата линия се завъртяла около своя център, тя не е сама, тя е образувала едно криво движение. Следователно кривата линия представлява движението на правата линия. Кривата линия, като се движи, образува начупена линия. Ако наблюдавате небесната механика, като изчислявате пътищата на звездите и планетите, вие ще намерите тия линии там. То е едно перспективно движение. Представете си сега: земята се движи около слънцето. Слънцето се движи около някой център по права линия. Месечината се движи около земята и като се движи пресича пътищата на слънцето и на земята и какво се образува? Тази начупена линия се дължи на нещо. Като си свие ръката при лакътя, образува се начупена линия. Защо са начупените линии? Имате един лост. Значи може да направите ръката крива. Тази крива линия може

да стане и начупена. В дадения случай счупена ли е тази линия, която [се] получава от прегъването на ръката?

Сега отношението на духа и материята малко да си поразясните. Казвате: „Това е права линия, това е крива, това е счупена.“ Но в природата това са методи. Кривата линия е един метод. Правата линия е един метод. И счупената линия е един метод. Това са методи, чрез които може да насочи енергиите, с които тя разполага.

Ние може да дадем на тази крива линия разни ценности. Зависи линията как е поставена. Ако тази линия е поставена на човешката глава правилно, но може кривата линия да не е поставена правилно. Има някой път отношение между кривите и правите линии. Казвате вие, че той е крив човек. Какво разбирате под думата „крив човек“? – Позволява си повече отколкото трябва. Всякога как става кривата? Знаете ли как се образувало кривото?



Фиг. 4

Допуснете, че линията АВ е млад човек. Ако на този човек започнете да туряте тежест – поставяте такава една пирамида, какво ще стане с правата линия? Ще се огъне. Кои са причините за изменение формата на правата линия? – Непоносимата тежест. С всяка човешка мисъл може да стане същото. Правата мисъл е като една права линия. Но ако на тази ваша мисъл турите една непоносима тежест, мисълта не може да пренесе и тази мисъл ще се огъне, ще стане крива мисъл. Следователно, в живота се изисква да знаете на всяка една права линия каква тежест може да турите и каква тежест тя може да издържи. Когато турите непоносима тежест на кривата линия, тя ще стане начупена. В живота вие трябва да се справяте с правите линии, с кривите линии и с начупените линии. За

пример ти, за да се избавиш от едно зло, трябва да знаеш законите на начупените линии. Някой, като се хвърля, какви линии ще образува? Най-първо той е права линия. Като се хвърли, във въздуха се образува крива линия. И като падне долу ще образува счупена линия – ще си счупи краката. Сега вие може да кажете: „Каква полза имаме от кривите, правите и начупените линии?“ Те имат практическо приложение в живота. Ние като се движим с нашето тяло и с нашите мисли почти законите са същите.

Виж едно научно изяснение на една проста идея. Имате една права, крива и начупена линия. Но човек трябва да разбира законите на тия линии. Щом ти разбираш законите на тези линии, животът ти може да мине безопасно. Щом не разбираш, много препятствия ще имаш, много нещастия ще имаш. Значи зад всяка крива линия седи енергия, която образува тази крива линия. Зад всяка права линия седи енергия, която образува правата линия и зад начупената линия седи енергия, която образува начупената линия. Правата линия е една мярка. Дефектът на правата линия е че може да се огъне. Дефектът на кривата линия е, че може да се начупи. За да се избегне това, правата линия да не се изкриви, какво трябва да [се] направи? Да кажем имате една пружина. Може да огънете пружината, но ако я пуснете пружината веднага си добива първоначалното положение. Правата линия, това е най-еластичния елемент. Правата линия е онази, която каквото и да правиш, щом я пуснеш, огъне се, изправи се. Правата линия се огъва без да се чупи. Огъва се, без да се огъва, чупи се без да се чупи. Кривата линия е тази, която права може да стане. Начупена линия е тази, която крива може да стане и права може да стане. Това е практическо положение. Да мислите малко.

Как може да се изправи злото в света. Злото може да се поправи. Тази начупена линия може крива, може и права да стане. Има погрешки, които са се образували от начупената линия. Ако една

начупена линия ти можеш да я превърнеш в крива и може да я превърнеш в права, ти вече си на правия път. Може да се ползуваш добре. Представете си, че вие имате един ваш противник, който се разгневил на вас, закарал се, че ще ви бие. Колко начина има да разрешите задачата? Колко пътища? Първо вие трябва да разчитате на вашите крака. Вие разчитате на вашите крака и казвате: „Ако ме стигне, да ме бие.“ Второ, вие може да разчитате на вашата сила. Добре, но вие не сте опитали силата. В бягането може да опитате. Ако може да избегнете, силен сте значи в бягането. Ако разчитате на вашата сила, борите се и устоите, значи силен сте. Но то са въпроси висящи. Вие не знаете дали може да избегнете. Той може да бяга отподире ви. Пък ако се състезавате, пак ще опитате вашата сила. Сега кой е пък третия начин? То са двата начина. Кой е най-лесния начин? Трябва да бягаш – ще изразходваш грамадна енергия. Ако се бориш, пак същото. Хубаво е, не е лошо да бягаш, но това са крайности. Но там се изисква енергия. Кое е най-практичното разрешение?

Аз ще ви приведа един пример да ви обясня идеята. Един богат американец, като му дотегнал американския живот, отишъл в Африка за развлечение. Той, като се върнал в Америка описал в една книга своето пътешествие. Като бил на едно място вижда насреща му един лъв. Лъвът се спуща така, че нямал никаква възможност да извади пушката и да се защити. Но в този момент чува гласа на майка си, която му казва: „Имаш кибрит в джоба си, наоколо има суха трева, драсни една клечка да се запали тревата и ще се освободиш.“ Той извадил кибрита, запалва тревата и лъвът избягал. Значи да бяга няма време, да се състезава работата е изгубена, сега му трябва една кибритена клечка да запали тревата и да бяга лъвът. Тази кибритена клечка, това е мисълта, ума на човека. Не разчитайте на вашите крака, не разчитайте на вашата сила. Най-добрият метод е да разчиташ на

своя ум. Аз виждам, всички погрешки на хората се дължат, че те разчитат някой път на краката си, на бягането. Или някога разчитат на силата си, на състезанието. Но най-износният път е да разчиташ на своя ум. Защото ако този нямаше този кибрит в джоба си, той щеше да плати с живота си. Значи, туй което може да избави всички хора от всички противоречия, то е човешката мисъл.

Казвам сега тия неща, защото искам да ви наведа да знаете защо ви е знанието. Знанието е potrebno да ви избави от смъртта. Другояче, ако нямате знание, вие сте изложени на големи опасности. Светът е пълен с опасности. Всеки ден, ако вие не мислите, вас ви гони нещастieto. Най-голямото нещастие, което ви очаква е смъртта. Казвате: „Защо трябва да се учи човек?“ Човек трябва да се учи да развива ума си, да може да разрешава онези противоречия, които ще се явят в живота най-естествено. Може да искаш и може да не искаш.

Тази линия каква е? Счупена линия, нали? Имате правата линия АВ, кривата М и начупената САД-Н⁸. Какво отношение имате тук? Имате един ъгъл. Какво показва кривата линия. С нея се измерва големината на ъгъла. В дадения случай правата линия какво показва? Този перпендикуляр показва градусите на тази крива линия като един указател. Значи правата линия във вас е като един указател, който определя градусите. Онази крива линия, която определя градусите. Онази крива линия, която определя големината на ъгъла. А самият ъгъл е начупената линия. Начупената линия показва една възможност. Начупената линия показва възможностите за постижение. Вие искате да се изкачвате в тия линии. Де е най-лесното ходене? Имате АД, АС и АВ. Кой път е най-лесен? Имате три пътя на постижение. Пътят АД е най-лесния път. АВ е по-мъчен, АС е почти отвесен. Ако се качвате на един планински връх, вие знаете колко

⁸ Този чертеж липсва в стенограмта.

мъчно се качват. Тъй както са тия линии, образува се един ъгъл. В него са най-лесният път и най-мъчният път.

Следователно, един ъгъл е създаден от две противоречия. Едното положение, дето работите рядко се постигат и другото положение, дето работите мъчно се постигат. Ако мислите, че всичките работи лесно се постигат, пак сте на кривата страна. И ако мислите, че всичките работи лесно [мъчно] се постигат, пак сте на кривата страна. Ако имате работа, която лесно се върши, второто положение ще се натъкнете на друга една мъчнотия. Представете си един човек, който живее на земята, изучава всичките закони, ходи навсякъде, качва се. Един ден нагоре някъде ще се движи. Той ще върви по най-мъчния път. Казва: „Къде отива човек?“ Човек, докато е жив само, се движи по този ъгъл. Щом умре, той вече прави перпендикуляр АС, нагоре отива дето по-напред било невъзможно. Тогава не търси лесния път. Мъчният път е перпендикулярно нагоре. Човек като умре, къде отива нагоре? На някое място някъде, то не е въпросът колко е дълъг този път, но отива там дето никой не може да иде. Докато е жив човек в плътта на месечината не може да иде. Докато е жив той на слънцето не може да иде. Това са твърдения. Как ги наричат във философията – постулати ли? Предполагате нещо, за което нямате представа, че като умреш, ще отидеш по АС. Много лесно е за мене. Аз постъпвам по научен начин. Казва: „Докажи!“ Ще ви докажа. Какво ще ви докажа? Започвам елементарно да му доказвам как въздухът отива нагоре. Казвам: Нали водата тече? За да тече водата трябва да има един малък наклон. Така тече водата. Обаче, като започне водата да се изпарява, тече ли или как отива? Отива перпендикулярно нагоре. И после, като се сгъсти, отгоре иде навсякъде и току виж направила някаква погрешка. Катурнала се тази вода. Качила се, качила се, дошла до един връх. Като не може да направи водата една погрешка, подхлъзне се, погледнеш нагоре. Всяка една капка тръгне нагоре, но не е изучила

законите, подхлъзне се някъде и пада на земята. Но друга бела има. Като погледнеш нагоре пак, после пак падне и пак тече. И досега водата си прави опити да излезе навън и не може да излезе.

Та щом можеш да се движиш по АС, има живот в тебе. Ако ти можеш да вървиш само по АД, то е обикновено съзнание. АД е елементарно, АВ е обикновеното, а АС е пълното съзнание. Ти, като се движиш нагоре съзнаваш. Ако се занимаваш с най-лесните въпроси, то е елементарно съзнание. Ти нищо не можеш да научиш. Ако по някой път слизаш, вие по някой път не искате мъчнотии, минавате втората фаза на вашето съзнание. Някой път, като дойдете до най-големите мъчнотии, тогава имате АС нагоре перпендикуляра. При най-големите мъчнотии ти нагоре се движиш перпендикулярно. Тогава хората правят фокуси. В Индия има фокусници и навсякъде, даже и вие може да направите този фокус. Ти можеш да седиш така и постепенно да се издигаш нагоре. Ама трябва да се освободиш от притегателната сила. От какво произтича притегателната сила да знаеш. Всички наши желания, които ние ги имаме в нашия ум, туй което желаем винаги тегли към земята. Закона трябва да знаеш. Тежките хора са, които много желаят, много желания имат. Които по-малко тежат, по-малко желания имат. Ако ти, в даден случай, можеш да отмахнеш всичките желания, да нямаш нещо, което да те привлича към земята, ти ще олекнеш. Левитацията е същия закон. Ще знаеш закона да можеш сам да се освобождаваш. Вие някой път сте под влияние на чужди желания. Вие имате някой път желания, които не са ваши. Някой човек има желания и тия желания минават във вас. По някой път ние сме носители на наши желания. Някой път сме носители на желанията в дома, в който живеем, на общество, в което живеем, на народа, в който живеем, най-после и на цялото човечество.

Та този закон, левитацията е за екскурзиантите, [т]е да го знаят. Екскурзиантите да го знаят. Екскурзиантите, които тръгват по

планината не трябва да имат много желания. Трябва да остане едно желание в него. Тогава, дето падне няма да се натърти. Но с едно желание като перце ще е. Перцето дето и да го пуснеш, ще падне, ще се удари. Като тръгнеш в планината не носи много желания. Ако имаш много желания, има опасност, като си дигнеш крака, да стане навехване. Всичко може да стане.

Сега този закон може да го приложите и в живота. Когато тръгнеш в живота не носи много желания. Вие сами си създавате нещастия и да кажа как. Ти отиваш при един банкир, искаш да вземеш пари и то е толкова силно в тебе, че предаваш желанието на банкира и той иска да вземе от тебе. Ти създаваш своето нещастие. Ти, като отиваш при банкира, философски трябва да постъпиш. Ти си представи, че отиваш да му носиш пари, ти да му дадеш на него, не да вземеш. Ти, като влезеш, ще предадеш тази идея, че пари ти даваш и като приеме той тази идея, той се отваря и той ще ти даде. Казва: „Хайде и аз да му дам.“ Ами че давайте и ще ви се даде. Вземате и ще ви се вземе. По някой път вие сте чудни. Аз по някой път ви гледам като сте тръгнали всеки иска да вземе. Вие сами си носите нещастieto. Защо създавате у другите хора същото желание? Вие си създавате излишни мъчности в живота. Трябва да го убеждаваш човек на дълго и на широко. Ти си създаваш неприятности.

И всичките религиозни системи искат да убедят хората, че щастието не е във вземането, но в даването. Давай, за да ти дадат. Така е. Навсякъде важи този закон. Вие трябва да го приложите. Ти, ако не даваш на земята не ти дават. Ако не седиш плодни дръвчета, нищо не дават. Все ще дадеш, ще насадиш. Скържав си, нищо няма да имаш. Щедър си, изобилно ще имаш и в мисълта и в чувствата навсякъде.

Сега вие казвате: „Да си уредим работите.“ Как ще си ги уредите? Божественият свят е създаден по законите на даването. Бог турил в света да даваш. Той те турил в една банка като касиер. Нали касиери се казват тия, които дават пари по гишетата на банките? Турил те там да раздаваш пари. Не да ги даваш кой как дойде. Като дойде ще го посрещнеш, ще кажеш сладка дума. Господ те турил в една банка да си направиш приятели. Ти, като дойде някой, няма да кажеш: „Сега ли намери да дойде?“ Ще се усмихнеш на този човек ще се запознаеш. Като стоиш 5-10 години веднага ще имаш стотина, двеста приятели. Казва: „Много голяма услуга ми направи.“ Казвате: „Какво ме е турил Господ касиер, се на тия диванета постоянно трябва да им служа.“ Вие не разбирате закона. Някои протестирате, че сте [се] въплотили на земята. Че къде искате да бъдете? Господ те е турил на едно гише да си създадеш приятели. Защото в онзи свят вие искате да идете, тия приятели вие там ще ги срещнете. Ако тук не се запознаете, те горе няма да ви услужат. Сега по някой път вие искате да знаете, защо човек на земята трябва да прави добро. Тия хора тук на земята са деца, в другия свят са техните баща, майка. Когато на тези хора правиш добро на този свят, като идеш там ще намериш майката, братя, сестрата, които ще ти кажат: „Много сме благодарни, че там помогна на нашата роднина. Тук направил си някоя пакост, идеш в другия свят, като те погледат, казват: „Този пакост направи там на нашите роднини.“ Те имат ясна представа. Вие имате съвсем смешни понятия за онзи свят. Много изопачени понятия имате за оня свят. Вие си представлявате ангели, вие си представлявате оня свят.

Ще ви дам един пример за един проповедник Муди. Той бил обикновен общар и после станал най-видния проповедник в Америка. Той разправя: „Най-първо аз мислех оня свят Господ и ангелите. Господа бях виждал, ангелите не бях виждал, интересен е, но нямаше нещо да ме влече, непонятен остана. Умря майка ми,

започнах да мисля за оня свят, за Господа, ангелите и майка ми. Умря баща ми – оня свят мислех Господа, ангелите, майка ми и баща ми. Започнаха да се нареждат приятели, сестра ми, брат ми, чичо ми. И най-после като умряха 200-300 души в оня свят имаш повече познати отколкото в този свят. Мен ми беше приятно да ида да живея между тях.“ Казвам: Като идете в оня свят трябва да имате хора, с които да живеете. Хора трябва и тук на земята. Сега вие седите и протестирате, че вашият живот е неносен. Казвате: „Мъчен е този живот на земята.“ Да, за глупавите по-мъчен от този няма. Когато ти искаш да вземеш, мъчна работа е. Няма по-глупава работа от това, когато ти искаш да вземаш.

Като се качи въшката на главата, тя взема. Но какво има за въшката? Гребен има. Българинът като я хване, тури я между ноктите. Когато човек мисли само за вземане, той е паразит. В природата е така отсъдено, защото върху паразитите живеят други паразити. Някъде има три вида паразита, които живеят едни върху други. Едни паразити върху човек, други паразити върху тях и върху тях още други паразити. Питам сега: Какво са допринесли паразитите в света? Паразитите създадоха гребените. Модните гребени, които носят дамите за въшките са създадени. Като нямаше въшки, турят ги вече като оръжие на космите, туй е мимоходом.

Трябва да изгубвате ония паразитни мисли. Лесният живот, който искате, това е паразитство. Паразитен живот е той. Мъчният живот, това е благородство. Лесният живот, той е паразитство. Какво е определението според научните изследвания? Лесният път какво донася всякога на човека? Нали по лесния път можеш да слезеш в един кладенец? Като вървиш, туриш си крака, слезеш, но какво става с лесния живот? Падане е лесният живот. Катурнеш се отнякъде, лесно слезеш, [няма] да платиш нищо, но ще платиш големи разноски после. Лесният живот е паразитен живот и то от най-лошото

паразитство. Мъчният живот това е благороден [живот]. Тогава не роптайте против благородния живот. Всички вие плачете от благородния живот. Казвате: „Дотегна ни!“ Искате всички да станете паразити. Аз турям в ясна форма туй, което съм намерил опитано: Лесният живот е паразитен живот, трудният живот е благороден живот. То е живота. Ти си проводник на правата мисъл, който постоянно даваш. Казвам: В съзнанието ви тази мисъл да бъде ясна. Не да кажете: „Понеже тъй е казано.“ Не мислите върху него.

След като намерите, че е прав стремежът да има във вас желание да бъдете носители на Божественото, всички трябва да бъдете носители на Божествените идеи. Не само да вярвате в Господа, че има Господ. Човек трябва да стане носител на Божествената мисъл, идея, в какъвто малък размер и да е, микроскопическа. Всеки ден прилагайте микроскопическата Божествена идея да давате. Всеки да дава нещо от себе си. В даването е животът.

Някой като дойде до перпендикуляра нагоре, не му върви, напусне този път, търси лесния път АМ. На всинца ви трябва едно вътрешно съзнание, трябва едно вътрешно разбиране, единение. Духът е онова разумно начало, което учи хората да разбират законите на материята. За пример, ако вие на един човек дадете един скъпоценен камък, това е материя. Ако му дадеш злато, пак е материя. Но ако разбираш законите, на всеки човек ще знаеш какво даваш. Ако искаш ти да образуваш приятел, давай скъпоценни камъни, злато, сребро. Ако искаш да си образуваш неприятели, дай нечиста материя, дай вкиснал плод, един мухлясал хляб, някои скъсани обувки, скъсана шапка. Ако искате да си създадете неприятели в живота, тогава давайте нечистотии. Давайте най-хубавото, което е в материята, него давайте. Вие, като намерите някой скъпоценен камък, скриете го, държите го него за себе си. Имате една идея, държите я за себе си. Втората скъпоценна мисъл дайте я навън. И в умствения и в

чувствения свят, втората мисъл, второто чувство, пратете го навън. Или пък научете някой човек как да живее. Да научите един човек как да чувства правилно, то е цяло изкуство, да научиш един човек как да живее.

Животните живеят и обикновените хора живеят, но истинския живот трябва да те учи някой да живееш. Да кажем всички говорят. Но да говориш както трябва ще се учиш. Трябва да има някой, който да те научи как да пееш, как да говориш. Ако се научиш, говорът има сила. Ако се научиш да пееш, в свиренето е така. Във всичките изкуства законът е все същия. Вие учете не да бъдете недоволни от живота. Казвате: „Какво може да направиш?“ Не можеш ли направиш една мрежа като паяка? Когато астрономите искат да отбележат нещо, турят да отделят, турят паяжина на стъклото. Паякът иде на помощ. Човек не може да изпреде такава тънка жица и туря тия паяжини на огледалото.

От обикновеното положение вие седите и разглеждате живота по старому. Сега не искам да ви говоря, казвам: Трябва да го направите. Как? – Не зная. Вижте как трябва да се направи. Вие учили ли сте се да месите хляб? Аз не бих седнал да меса хляб както сегашните домакини го правят. Тя ще седне насила да меси хляб. Най-първо тя като седне да прави хляба, най-първо трябва да запее. Тя като сее брашното, като тури водата, като замеси да тури най-хубавите мисли и чувства вътре и постъпки, че който яде този хляб, ще усети, че има нещо хубаво. Казва: „Такъв хляб не съм ял.“ Тук, като донесат хляб, вече като пипна хляба виждам този, който го месил каква стока е бил. Аз виждам, той като месил хляба се секнал, после се бутал насам, натам.

Мене ми разправяше един господин, той видял, аз не съм видял, как правят сладките в тия сладкарници. Казва: „Отидох да гледам как правят пастите. Турят развалени яйца, разбъркват, правят тия пасти.“

Ти ядеш и не ти е добре след това. Не ти трябват такива пасти. Че те трябва да турят чисти яйца, развалени яйца не трябва да турят. Казва: „Икономия.“ Турят развалени яйца, после ще турят разни миризми това – онова. Не, чисти яйца трябват. Казвам: Когато месите хляб, ще го месите както трябва. Когато пишете някое писмо, ще го пишете по всички правила. Или искаш да се облечеш. Една мода има и у мъже и у жени. Ти като станеш, запей най-първо, че тогава облечи дрехата си. Преди да туриш гащите запей. Туряш жилетката, попей и на нея. Речете да се миете, попейте, че тогава си мийте лицето. То е новото, направете го една година да видите, каква магическа сила има правата мисъл, когато се прилага. Речеш да ядеш, всичко ти го прави на свят.

Казваш: „Не ми се живее.“ Че къде ще идеш, кажете ми? Щом не искаш да живееш, като човек, аз да ти кажа какво ще стане. Щом се откажеш като човек да живееш, до тебе е вече едно говедо. Ще те пратят като говедо да живееш, ще те пратят още по-долу. Ще започнеш да се повръщаш назад. Това е странствуването на душата. Никой не може да изчезне. Ако не си доволен от положението, което имаш, ще ти дадат още по-нисш живот. Когато започнеш да ставаш доволен, тогава ще започнат да те повръщат напред. Казва някой: „Мене ми дотегна, не искам да живея.“ Аз вече зная къде ще иде.

Аз да ви дам един пример. Мене лоши кучета не ме лаят. Може само да ме поздравят. Може само да ме поздравят: „Добър ден, добър ден. Къде отиваш?“ – „На разходка отивам.“ – „На добър път“, казва кучето, помахна опашка. Но имам една опитност. Тя е единствена. Бях в едно село. Излизам на разходка една сутрин и от лявата ми страна едно женско куче лае така заскърцала със зъби, тръгнала подире ми, хука ме. Втория ден излизам, тя пак ме чака. Десет сутрини наред [в]се ме лае, върви отподире ми. Как си го обяснявате, що ме лае това куче? То е един господин, който бил недоволен от живота, познавал

ме, влязъл в това куче, казва: „Освободи ме, дотегна ми да живея в това куче.“ Лае: „Освободи ме, освободи ме!“ Един ден казвам: „Ще те освободя, но ти ще служиш както трябва.“ Говоря на това куче. Последния ден дошло пак и след като ѝ казах, че ще я освободя, очите ѝ се отворили като човек когато се смее, мърда опашка весела. От там насетне вече не я видях, казах ѝ: „Да вървиш да бъдеш доволен от живота.“ Освободи се кучката, освободи се и той. Какво ще кажете на това? Който не разбира законите ще каже: „Какви заблуждения са тези.“ Аз обърнах тази кучка. Тя върви 10-15 дена лае отподире ми на десетина крачки до половин километър и [в]се от лявата ми страна, като че съм изял имането на баща ѝ. Аз привеждам този пример, за да бъдете доволни от живота, който Бог ви дал. То е философията. Всеки един човек, който не е доволен от живота като човек, той не е доволен от Божествените условия, от промисъла. Какво искате тогава? Какво ви очаква? Че вас ви очаква по-висок живот. Ако вие сте верен на този живот, който имате, ще минете в по-висока форма. Пред вас седи бъдещето.

Аз говоря, че умрелите вървят по права линия. Но той ще върви до някъде, после пак ще падне долу. Праведният по правата линия трябва да знае как да върви. Той е като акробат.

Та идеята е: Не бъдете скържави. Давайте. Научете се да давате не безразборно. Във вас трябва да има съзнанието, че във вас има нещо, което трябва да раздавате като един чиновник на едно гише. На радо сърце да послужиш като дойде времето. Затворят гишето, дойде някой, иска услуга, ще кажете: „Ще извините, гишето е затворено, утре ще дойдете.“ Може някой посред нощ да дойде да му послужиш. Но банката е затворена, ще кажеш: „Не е в моя власт да я отворя.“ Не всякога се прави добро. Като чиновник аз казвам: „Закон има. Когато дойде работното време, ще направя услугата. Като дойде някой вечер, не мога да отворя банката.“ Има правила, които не може да

престъпите. Тази банка е затворена. Ще кажете: „Утре в 8 часа, аз ще бъда там. Сега да иска, не мога.“ Ясна е идеята. Той е като чиновник, изпълнявайте длъжността.

Сега разбрахте, идеята е ясна. Не да говорите, ще учите. Всичко каквото можете да придобиете, не спирайте да казвате, че не ви трябва знанието. Знанието е онова до последния час да се учите и на умиране да учите, защото и знанието трябва в другия свят, трябва повече знание. Ако влезете в другия свят трябва да знаете законите. Там ще започнете да употребявате астралното тяло като малко дете. Като се освободите от вашето астрално тяло, трябва да разбирате законите на вашето умствено тяло. Така ще започнете. Като се освободите от умственото тяло ще започнете с причинното тяло. А пък ако влезе в туй, което индусите наричат нирвана, то е блажено състояние, дето човек се слива с цялото. Но то не е за вас. За него ви трябва хиляди и хиляди години още. Сега най-малко изучавайте вашето физическо тяло; вашето сърце, астралното тяло; изучавайте вашия мозък, вашето умствено тяло. Някои говорят, че мозъкът представлява умственото тяло на човека. Симпатичната нервна система представлява астралното тяло. Физическото тяло представлява цялото тяло. Ти трябва да проучаваш законите на всяко тяло. Има съответстващи мисли и желания и постъпки. Човек е цял свят, той трябва да се проучава. Някой път ще дойде някаква мисъл неспокойна, не мислете, че то зависи от вас. То е посторонно. Научете се да се самовладате. Всеки един от вас трябва да стане силен.

Не да се отречете от физическия живот, но направете вашия физически живот сносен за живеене.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

22 лекция на Младежкия клас, 21 февруари 1936 г, Изгрев, [София]

ЕСТЕСТВЕНАТА МЯРКА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

(Чете се темата: „Разлика между знание и невежество“.)

Конкретната разлика между невежеството и знанието, каква е? Има разлика. Съществената разлика между бяло и черно, каква е? Учените хора как обясняват? От физическо гледище черната и бялата краска как се обясняват? Простите как обясняват? – Бялото е бяло, черното е черно. Бялото е туй, което се петни, черното е туй, което не се петни. Черното, колкото и да го петниш, по-черно не става. Бялото черно можеш да го направиш, но черното бяло не можеш да го направиш. Невежият от какво произлязъл? От невежеството последствие е невежество. От какво произтича невежеството? – От невежия. Тогава между този, който има знание и този, който няма знание, каква е разликата? В една къща, която има пълна светлина и една къща, която няма пълна светлина, каква е разликата? Едната има повече прозорци, по-хубави прозорци, другата има такива малки мазгали, ако е външно. Ако е вътрешно се разглежда, едната има по-хубава инсталация на светлината. Невежеството има и външна страна. Невежият човек е покрит, покривало има, което му пречи да вижда нещата ясно. Знаещият няма това покривало.

Казвате: „Че онзи, който има знание, какво може да направи?“ За пример, вие нали имате знание по музиката? Какво можете да направите по музиката? Или имате знание по изкуствата. Какво можете да направите по изкуствата? Ако вземете четката и боите, какво можете да направите на платното? Или да кажем, че сте свършили по философия. Колко точки да кажем има във

философията? Или свършили сте по естествените науки или по математика. Сега, които са свършили математиката, кои са най-дълбоките математически въпроси, дълбоките въпроси във висшата математика? Дълбоки въпроси има в българското произношение. Българският език има такива произношения, френският, английският има друго. Мислите ли, че английското произношение е по-правилно от българското произношение? Или гърците както произнасяли „тита“, както произнасят за Бога е право. Те дават мек елемент, българите дават твърд елемент. Те с „титата“ дават мек елемент, изнасят езика като змия навън. Българинът свие си джуките и казва „Бог“. Той не иска да го каже изведнъж. Каква е разликата тогава на българското произношение на Бога и гръцкото произношение? Как се отразило върху характера? Че гъркът ще ви извади душата с памук, българинът с трион. Българинът се занимава със земеделие, със земята обича да се бори, с твърдата материя. Гъркът ще се похвали със своето изкуство. Това са наречия.

Нали в сегашния живот имате тона „до“? Имате няколко камертона и следователно имате едно различие в тона с няколко трептения, обоснован е на нещо. Няма да се спирам от къде са взели основния тон. В сегашната музика повод за основния тон от къде е взет? Или исторически, къде ще намерите началото на музиката? Къде се крие историята на музиката? От къде започва историята на музиката? Дълга е историята на музиката. Тогава исторически тия пойните птици къде са се учили? Казват, че музиката започва от човека. Тогава у птиците от кого започнала, от къде са се научили? Славейт къде учи своята музика? Мъчно може да се определи по закона на еволюцията. Може да се обясни, може да се даде едно различие.

Или ако зададете въпроса: Кой по-напред се появил на земята от тревопасните, млекопитаещите и месоядните? Онези от вас, които са

естественици, може да обяснят. Добре, ако разрешим този въпрос, кои са се явили по-рано, какво ще ни ползува? Все ще имаме една малка придобивка. Сега тези зададените въпроси, мязат на ребуси. Да кажем зададен ребус се разреши, след като го разрешиш, какво ще придобиеш? Еди кой ребус като разрешите, ще имате такава и такава награда. Или да допуснем, че ученият човек разрешава движението на месечината. Тогава математически може да определите какво е добил ученият човек, след като определите какво практическо приложение има. Или ако някой определи математическото движение на слънцето, какво практическо приложение има? За колко деня се движи слънцето около оста си? (–„Около 25.“) Тогава според онова твърдение, че всичко каквото съществува отвън в природата, съществува и в човека... Ако вземете обяснението на един астроном, който обяснява, вие ще се чудите. Той обяснява, че земята е покрита с един връшник и по този връшник навсякъде има дупки и през тях минава светлината и ние ги виждаме като звезди. Доста хора има, които са вярвали в този начин на обяснение. В същност интересна е мисълта, която дава подтик. Но какво е обективния свят е един от трудните въпроси. Просветените, които изучават тайните, са по-близо до истината. Онези, които не са посветени за тях работата малко по-другояче седи.



Фиг. 1

Погледнете физиономистите, които казват: „Дълъг му е носът.“ Аз рисувам египетски. Понеже египтяните са били геометрици, са рисували с прави линии. Кривите линии са от гърците, те дали дълбочина. Правите линии дават само формата. Кривите линии дават дълбочина на предмета. Казва: „Дълъг му е носът.“ Има едно съотношение. Трябва да се определи. Каква е мярката? Колко трябва да бъде дълъг носът? – Пет-шест до седем сантиметра. Като каже: „Дълъг нос има“, какво разбира? Като каже: „Голяма уста има“, каква е мярката на устата? Големи заблуждения има. Дълъг нос 5,5 – 6,5 повече рядко може да се случи нос дълъг 8 сантиметра. Сега ние си представяваме дълъг нос. Зад този нос, като кажем, се намира силата, която се крие зад носа, интелигентността на човека се намира. Носът е резултат. Зад този нос имаме идея, която е поставена. Представете си, на този тип, нарисувания, носът е дълъг колко сантиметра? (*Учителят показва 9 сантиметра.*) Че дефектът на тази фигура къде е? На колко години представлява да е този? (– „Петдесет.“) Повече, доста повече. Тия уста са много тънки, съотношение има на линиите на горната част на бърната и на долната. Долната челюст е по-издадена, много по-големи възприятия има, той има по-слаба дейтелност. В месоядните как са челюстите, как са поставени? Горната е по-силно развита. В тревопасните как е въпросът? Тези въпроси не са ви занимавали. Трябва да се занимавате със себе си, защото много от човешките мисли се наслояват. Цялото лице, челото, всичко това е построено от наслояване на човешките мисли от хиляди поколения.

Ако ти развиваш в себе си изкуственото в тебе чувство – обич към яденето, обичаш да си вкусваш, да похапваш, непременно ще се развият бърните. Бърните ще бъдат по-дебели. Тия хора, които имат дебели бърни обичат да си похапват. Онези, с тънките бърни, у тях яденето е по-слабо развито. Ако искаш да направиш бърните си по-

дебели, ще обичаш да ядеш, да имаш вкус, ще дойде повече кръв. Известни части от умствената дейтелност се отразила в носа, в ушите, в пръстите, навсякъде човек мисли постоянно. Ако иска човек да поправи тялото си – да моделира мислите си. Когато мислите станат по-хармонични в него, поколение с поколение се изправя. Ако човек има идеалистически подтик в живота, той ходи прав. Щом стане малко материалист, той започва да се навежда надолу към земята. На стари години човек изгубва своята вяра в Бога. Изгубва вярата в себе си, в своите ближни, веднага той започва да се прегърбва. Взема едно прегърбено положение. Така запример, може да се обяснят и всичките криви линии. Вземете гръбнака, гръбначния стълб е един перпендикуляр. Какво трябва да бъде отклонението от перпендикуляра на гръбнака? Кривината на гръбнака показва характера.



Фиг. 2

По някой път вие искате да се самовъзпитавате. Не може да имате самовъзпитание, докато не разберете строежа на вашето тяло. Трябва да имате нещо обективно. Трябва да имате ясна представа за строежа на човешкото тяло. Колкото човек е по-благороден в своите постъпки, толкова и строежът на тялото е по-добър. Формите са

отражение на един вътрешен живот, на неговата мисъл. Как ще определим вътрешното? От резултатите можем да съдим.

Сега всички се занимават с обикновените, с ежедневните постижения. Заинтересувани сте от онова, което ви засяга в ежедневния живот. Земеделецът се интересува дали ще има сняг или няма да има, дали ще има дъжд или няма да има. Тухларят се интересува дали ще има сухо време или няма да има. Търговецът се интересува ще има ли алъш-вериш. Някой писател, като напише една книга, интересува се ще има ли тираж книгата. Ако една книга има тираж, какво се постига? Онзи, който написал книгата, за него нещо се постига, но може ли от тиража на книгата да съдиш за вътрешното съдържание? Тази книга е написана, че повече хора се интересуват от тази книга, какво има? Да кажем, ако научно разправяте за окултните науки, колко хора ще се интересуват? Много малко ще се намерят. Но станете един гадател да предсказвате съдбините в близкото бъдеще, за утре, за други ден, веднага ще има голям интерес. Казва: „Не ми разправяй научната стана, но ми кажи нещо, което има резултат.“ Даже учени хора има, аз съм забелязал, всичките учени хора имат едно лековерие. Много пъти съм увещавал научно, но му кажа: „Ти имаш една черта, която показва голяма дарба, гениалност.“ Той забравя научните работи, в един логичен ред казва: „Я ми кажи, къде е тази черта?“ Ще започне да търси къде е. Аз казвам: „Не мога да ви кажа, но имате тази черта.“ Питам, какво е разбрал той? Вече заинтересуван е. Казвам: „Тебе те очаква това и това.“ После ще мисли. Събуден е в него един интерес. Аз му описвам от научна страна работите как седят. Казва: „Тия работи не са доказани.“ Не се интересува човекът. Щом му кажа, че има една гениална черта, засяга се неговата личност.

В окултната наука, това което изучавате трябва да ви засегне отблизо. Най-първо трябва да се освободите от един ненужен товар.

Един окултен ученик трябва да се освободи от онова, което е ненужно, непотребно. Някои неща има, които след сто години ще дойдат. Сто години да го носиш, без да ти трябва, няма смисъл. Остави го настрана, няма какво да го употребиш. За него ще платиш повече, отколкото струва. След сто години ще си купиш нещо по-хубаво. Сто години да го носиш, ще платиш десет пъти повече отколкото струва.

Сега в живота, кои неща са потребни от ваше гледище? Кое е потребно в живота? Най-потребното във вас е вярата. Вярата в този смисъл, да [е] оптимист човек, да вярва, каквото и да се случи да вярва, че ще се оправят работите. Да мяза на онзи английски писател, който загази в борчове, кредиторите искат, той им казва: „Дайте ми време да се отплатя.“ Добре, как се придобива вярата? Човек се ражда с вяра, но вярата във всички не е развита. Аз говоря за онази вяра, която има приложение в умствения живот. Вярата, която няма приложение не е вяра. Вярата, която дава подтик за постижение.

Да допуснем, че вие в живота имате известни спънки. По някой път питате защо са спънките. Представете си, че вие сте един земеделец, имате известна площ земя, която трябва да обработвате. Някъде земята е добра, няма никакви камъни, някъде е камениста и ако речете да орете, много работа, вашето рало ще се строши. Коя е причината? Защо почвата на едната нива е добра, а почвата на другата нива е слаба, камениста почва? Къде седят причините? По какво се отличава една добра от една лоша нива? Казваш, че почвата на дадената нива е лоша. В тази, последната, трябва повече да работиш – наторяване трябва. Другата почва има свои заложиби. Какво трябва да прави земеделецът, ако нивата има много камъни? Трябва да очисти нивата от камъните, да ги събере. Мъчнотиите, които имате, как ги дигате? Как се справяте с мъчнотиите, които имате?

Представете си, че мине един ученик и ви каже: „Вие не сте даровит човек.“ Вие му повярвате, че нямате никаква дарба. Или ви

каже: „Вие не живеете добре.“ Какво трябва да правите, как трябва да се живее? Ако сте даровит как трябва да живеете? Има един разказ: Един окултен ученик, който следвал окултните науки, той си носил един пояс около своя кръст, не го снемал. Пък всичкото нещастие седяло в тоя пояс. Колкото пъти да му казвали: „Извади тоя пояс, скъсай го“, той казвал, че не може да се скъса, дебел е. Учителят на този ученик му дал една игла и казал на ученика: „Ще прочетеш колко нишки има тоя пояс и всяка нишка ще скъсаш! Ще извадиш едната нишка, ще я скъсаш, после втората ще извадиш и ще скъсаш и така ще прочетеш всичките нишки.“ Ученикът след като прочел колко нишки имал поясът, той се скъсал. Нишка по нишка трябва да четете. Щом вече си започнал да се занимаваш със своите погрешки, ти си започнал с изправлението. Изправлението не може да стане изведнъж. Вие мислите, че известна ваша погрешка може да я поправите изведнъж. Или пък мислите, че известна дарба може да я изявите. Положителните и отрицателните черти не може изведнъж да се турят в действие. Навсякъде се изисква време и работа. Да се поправи една погрешка, изисква се едно усилие. В развиването на една дарба законът е все същия. Има една последователност, постепенност, която трябва да се прилага.

Мен ми разправяше един евангелист. Той започнал да пуши тютюн и като станал евангелист, искал да остави тютюна, искал да поправи погрешката. Казва, няма да пуши и пак пуши. Един стих тури, други стих тури, не може по никой начин да се отучи. Две-три години се борил със себе си, четири-пет дни не пуши и пак започне. Един ден се помолил на Господа, казал: „Господи освободи ме от този дявол!“ Не е много голям дявол да пуши тютюн. Хванала го магарешка кашлица, държала го близо четири месеца. Като рече да пуши – закашля. Четири месеца като го държала магарешката

кашлица, отучил се да пуши тютюн. Казва: „Слава Богу! Освободих се!“

Или да допуснем, вие имате голямо любопитство. Всичките хора не са еднакво любопитни. Искат да видят някъде какво има. Има един турски анекдот. Един закъсал в живота и като мислил, мисли какво да направи, най-после взел една волска глава, турил я в една стая, запалил една свещ и на врата[та] писал така: „Който влиза пишман ще стане и който не влиза и той пишман ще стане.“ Хората чета[т]: „Който влиза пишман ще стане и който не влиза и той пишман ще стане.“ Хората били любопитни да видят какво има. Влизат вътре виждат една волска глава с една запалена свещ вътре. Всички седят отвън, казват: „Какво има?“ Онзи, който излиза, казва: „Влез и виж!“ Онзи, който влязъл не иска да се изложи сега. Този седи и събира парите. Хубаво, онзи който създал този анекдот, какво е разбирал? Като влезе някой учен, вижда волска глава, той разбира, че се изложил, като излезе казва: „Влез, че провери.“ Събрали се онези, които влезли вътре, питат го: „Защо ни изложи нас?“ – „Не ви изложих.“ Казва, че има мъртви хора, които не мислят, мъртви са. Те имат нужда да запалят една свещ. Той искал да каже, че всеки човек, който не мисли в света, той е една мъртва волска глава. Ученият мълчи.

Казват: „Ученият човек е натоварена камила, пълна библиотека. Невежият е празна библиотека.“ Ако носиш пълна библиотека на гърба си и ако носиш празна библиотека, какво ще добиеш? Сега има учени, които имат сто тома в библиотеката си, а пък други нямат нито една. Питам, в какво седи преимуществото? Че в единия има възможност. Този, който няма библиотеката, ако в него се зароди желание един ден, какво трябва да прави? Той как трябва да разреши въпроса? Той трябва да иде при онзи, който има книгите и да каже: „Не може ли да ти стана слуга, да чистя само праха на библиотеката,

ще я държа в изправно положение.“ Да стане библиотекар в някоя библиотека, тогава с много малка заплата, все ще отвори някоя книга и ще научи нещо. Сега вие се спирате и казвате: „Понеже не съм даровит човек.“ Вие нямате книги, може да станете слуга някъде. Заложби във всичките хора има. Но всичките хора не са еднакво работили, а всичко зависи от работата. Някои хора са работили хиляди години, колективен труд. То не е работа на един човек, хиляди същества са работили. За днешната наука са работили хиляди учени хора и имаме този резултат. Не е резултат на един човек. Доброто не е резултат на един човек, но на хиляди поколения. Много хора трябва да се ангажират с една работа. С един човек доброто не може да бъде. А за да бъдете добри, вие непременно трябва да се свържете с добрите хора. Вие сами за себе си не може да бъдете. Една капка, ако не [се] свърже с цялата река, нищо не може да направи. В реката има приложение, една сила е. Но знанието, което има, само по себе си е неприложимо.

Да допуснем, че вие сте учител. Учителите имат разни педагогически методи. Вие сте учител във второ отделение. Има някои ученици способни, някои от тях са съвсем мързеливи. И за тия, мързеливите ученици, учителите по някой път употребяват пръчка. Старите методи са това. Те употребяваха 4-5 пръчки. Ако не знае, един ще го вземе на гърба, а другите ще налагат. Някои деца се научиха да четат като ги бият. Някои не се научиха. След туй имаше методи да ги бият по ръката, после им удряха плесници, най-после възпитанието, учителите ще хванат ученика за ухото. Сега кой метод бихте избрали за най-педагогичен? Да го бият по задницата, да го бият по ръката, да му ударят плесници или да му теглят ухото. Влиза един учител, вижда, че туй дете обича сладкиши, обича бонбончета, даде му едно бонбонче, казва: „Утре ако поучиш, ще ти дам две бонбончета.“ Нито по задницата, нито го бие по ръката, нито тегли

ушите. Той тури в ума на детето една идея, която стимулира неговия ум. Природата почти по същия начин възпитава хората. Все ще даде на хората. Навсякъде разни системи употребяват. Някой човек налага, някой побутва с малки бонбончета. Питам, ако вие възпитавате себе си, кой метод ще употребите при самовъзпитанието?

Как трябва да изправим? (*Учителят поправя нарисувания образ.*) Има едно състояние болезнено, от което трябва да се освободите. Докато човек има това състояние, той не може да се учи. Най-първо известно състояние трябва да го измените в себе си. Общи състояния има, човек трябва да оздравее. Защото знанието е постижение само на здравия човек. Само здравият човек може да учи. Болният човек, той косвено учи, но в болния човек, туй състояние, той няма възможност, силите за учение се поглъщат от противоположни действия. Най-първо трябва да имате едно здравословно състояние, за да учите. Щом нямате здравословно състояние и науката ви ще бъде такава. Не сте правили опити.

Да кажем, ако не ядете 24 часа, мерили ли сте си врата, да видите колко е намалял. Да ви дам един опит на вас. Който няма работа, след като пости 24 часа, премерете, вижте врата си колко е изтънял, след като се наядеш, пак премери врата. И като постиш три дни, премери врата, който може един ден, който може два дни, който може три дни. Да видим какви ще бъдат данните. Точно, много хубаво ще мерите. Ако сами не можете да мерите, ще идете при един ваш приятел, той да измери точно до милиметър тъй. Да видим какви данни ще имате. Най-първо преди да сте постили ще си премерите врата и след туй като запостите, като достигнете края на поста, пак ще се премерите и като се наядете, трети път ще си премерите врата. То е един опит, не че големи постижения ще имате. Да видим каква разлика ще имате. Понеже постите 24 часа, да постите точно. Ще започнете или от 7 до 7

часа вечерта, или от обяд, то [е] точно 24 часа. За следна седмица може ли да имате данните? (–„За втория петък.“)

Помнете, че в природата има щастливи числа. Пазете се да не паднете в заблуждение. Щастливите числа или щастливите случаи, които може да се обяснят. Минаваш някъде, някой човек се дави. Можеш да му помогнеш, спираш се, помагаш му. От там насетне твоето положение ще се подобри. Минаваш, някой човек се дави. Казваш: „Да го извади друг.“ От там насетне твоето положение се влоши. В природата всякога, когато ти даде случай, от който можеш да се ползуваш и ти не го използваш, може да се зародят обратни реакции. Да кажем даде ти случай, при някое хубаво плодно дърво минаваш, нападали круши, ти си зает с работа. Спреш се, вземи няколко круши, то са условия. Казваш: „Кой ще спре да бере круши?“ Зает си с някоя голяма работа, бързаш. Всеки един случай, който ви се даде, не го изпускайте. Да допуснем, че срещнеш един човек обезсърчен, разправя, че работите не вървят. Какво ви коштува вас да го насърчите? Казвате: „От днес нататък ще ви тръгне работата!“ И тръгнат работите. Или видиш някой болен, кажи: „Ще оздравееш!“ Виждаш някой беден, сиромаш, кажи: „Ще се подобри твоето положение. Както виждам на вашата ръка е писано, сиромаш не може да останете.“ Ами че когато вие се обезсърчите, това не сте вие, това е чужденец. Сега как си обяснявате, възможно ли е ти, който си насърчен, да се обезсърчиш? Възможно ли е златото, желязо да стане? Или да кажем, желязото злато да стане, може ли? При дадени условия човек, който е бил насърчен, е злато. Обезсърчил се той, мисли, че неговото злато се обърнало на желязо. Онзи, който се обезсърчил, това не си ти. На него му кажи: „Твоята работа ще се уреди!“ Неговите работи са свършени. Като се обнадежди, неговите работи ще се уредят. Той може да ти препятствува. По някой път имаш песимистично настроение. Казваш: „Днес се нахраних, утре дали ще

има храна? От къде ще взема храната?“ Питам, този, който ви смущава за утрешния ден, ти ли си или друг?

Вашата работа мяза на онзи беден човек, който отишъл при един благодетел и му казал: „Окъса ми се ризата, дайте ми една риза!“ Дали му. – „Имам един брат и той няма риза, дайте ми и за брат ми. После, имам и баща и баща ми няма, дайте ми и за него.“ Така той наредил десетина души все ризи нямат. Питам: Първата риза е за него, другите ризи за кого са? Вие често се занимавате с ризите на вашите приятели, братя, бащи, на майки, на дядо, на прадядо. Кое е по-хубаво, да искате заради тях или да кажете: „Намерих аз един благодетел, идете вие да искате.“ Или да кажем, вие сте един учител, давате една задача, някой ученик не знае. Кое [е] по-хубаво, да му дадеш начин да разреши сам задачата или вие да я решите, заради него? Много майки и бащи има, които, за да не се размъти главата на детето, да не се занимава с мъчни задачи, казват: „Няма да го пращаме на училище. То ще си пука главата.“ Ами че обезсърчението, каква е задачата? Вие как лекувате обезсърчението? То се лекува, вие чакате да престане само. Никога не сте се постарали обезсърчението да го премахнете.

Мислите ли, че един син, на когото бащата е благороден, богат, влезе в ума му мисълта, че баща му не го обича, той се обезсърчи. Той вижда, че бащата спрямо единия син е особено разположен, тъй му се струва. За мене това е естествено. Едното е дете на 5-6 години с неразвит ум. Другият син е на 21 година, праща го в училище, шие му по-хубави дрехи, купил му кон. Този малкият казва: „Баща ми има особено разположение към брата ми.“ Това малкото дете има разсъждения, но то не разбира, че е малко. Брат му е на 21 година, бащата има особено разположение към него. – „На мене такива работи не ми прави.“ – Това е разликата. Туй различие вие виждате в света. Природата по някой път е благосклонна към някого, заради тяхната

възраст. Спрямо вас не е благосклонна по отношение на вашата възраст. То са ваши субективни схващания. На еди кой си човек му тръгнало напред. Той е възрастен, на 21 година, ти си още на пет години. Ако на тебе баща ти даде един кон, какво ще го правиш? Ако трябва да го пасеш, да му носиш вода, да го возиш в дама, да го чистиш, ти малкото дете можеш ли да вършиш тия работи с големия кон? Няма да можеш, то не е за тебе. Това е голямо противоречие. Вие сте малки деца с големи идеи. Казва: „Аз съм станал на 45 години.“

Събрали се един западнал човек, един западнал вол, един западнал кон, западнало куче, един западнал вълк, една западнала мечка. Човекът се оплаквал – не му върви. Магарето и то се оплаквало, че не му върви. Вълкът се оплаквал, че не му върви. Какво казал човекът, какво казал волът и какво казало магарето: „Едно време вървеше на нашите. Доде имаше самар имаше и храна, сега няма храна, няма и самар.“ Под думата *магаре* виж аз какво разбирам. Един човек, който е горделив, той е в положението на едно магаре. Магарето, той е един човек, упорито е, тщеславно, твърдо, дошло до центъра. Нещастieto на вола, вълка, мечката седят на друго място. Вълкът е чрезмерно разрушителен. Вълкът е тип на краен егоизъм, магарето е представител на крайното тщеславие, а пък вълкът на крайно разрушителен егоизъм. И тогава начина за поправка? Защо седи туй нещастие на магарето? Навсякъде станало прозвище, все за него говорят. Горделивият човек чака всички да говорят за него. Магарето иска същото. Най-големите анекдоти са за магарето.

Когато един човек иска да се лекува от един недъг, трябва да намери едно магаре. Например, как природата лекува магарето. Магарето, при реването е добило една черта, която по друг начин не може да добие. Туй животно добило вкус да разбира от хубава вода. Ти ще намериш хубава вода, тъй както магарето, за което всички се смеят. Ако искаш хубава вода ти тръгни подир магарето. Аз тълкувам,

само магарето може да ти покаже истинския път как да живееш, защото водата е емблема на живота. То казва: „Ако искаш да се къпеш, да се миеш, човек ще станеш, ако не, като мене ще носиш товари. Аз съм нещастно.“ Нещастното магаре вече може да намери най-хубавата вода. То, като намери хубавата вода, то къса тия конци, то ще се освободи от туй положение.

Представете си, че една човешка душа е турена в една магарешка форма. Ще каже някой: „Че как може една човешка душа да носи магарешка форма?“ Представете си, че вие сте царски син с хубави дрехи облечен, с огърлица, с диадема на главата. Един ден паднете роб, турят ви халат, едни окъсани обуца. Казвате: „Как е възможно?“ – Възможно е. Не се заблуждавайте с тия неща. Външните неща са път на вашето развитие. Вие седите и всички мислите, че сте нещастни, не ви върви. Има нещо, което не разбирате в окултната наука. Мнозина казват, че в окултната наука те учат дълбоки работи, тънки работи. Кои са най-тънките работи в окултната наука? Кажете ми! Питайте онези, които казват. Попитайте един окултист, кои са най-тънките работи в окултната наука. В алхимията превръщат желязото в злато. Те най-простите хора знаят как да го правят. Ти не можеш да преобразиш своя характер, ако не можеш да превърнеш този елемент. Разни елементи турят и турят повече злато в себе си. Но то не е да извадиш от храната, превръщане трябва. Туй което ти можеш да превърнеш в себе си, то остава твое. Онова, което на заем вземаш ще го дадеш. Ти не можеш да подобриш характера си, ако не си дошъл да превърнеш един елемент в друг. Една мисъл, едно чувство в тебе, ако не можеш да го превърнеш. Ако едно кисело чувство не можеш да го превърнеш, да направиш опит, в едно благородно чувство, тогава не разбираш закона. Цялата окултна наука е превръщане на чувствата, на мислите. Щом може да превърнеш

една мисъл, да ѝ дадеш друга насока, една постъпка – ти по същия закон може да я превърнеш.

Ако вземете една дълга музикална струна, ако опъвате какви ще бъдат трептенията? Ако съкратите тази струна и пак опънете, какви ще бъдат трептенията, нали ще се увеличат? Ако разделите на две струната, трептенията се увеличават, ще имате по-висок тон. Следователно, всеки тон е по-висок, щом има по-високи трептения. Вие не можете да образувате тия трептения, ако не съкратите струните. Един цигулар трябва да изучава изкуството да съкращава. Изкуството седи в съкращаването на тия положения на тоновете. Ако той може правилно да ги съкращава, той е добър цигулар, оттам зависи щастието на човека. И твоята съдба, това е струната, на която ти свириш. Всичките нещастия във вас това са струни, на които вие свирите. Това е само едно твърдение за онези от вас, които разбират. Който не разбира, той не може да си представи, как ще бъде една струна. Ти имаш едно неприязнено чувство, то е една струна. Туй неприязнено чувство, приятно или неприятно, една и съща струна е – съкращението е различно. Чувството е една струна, на която се образуват тия тонове. Неприятното чувство е неправилен тон. Измени малко позицията на това чувство, измени го в приятно. Или пък имаш една неприятна мисъл, струната е същата. Неприятната мисъл е струна. Ти не мислиш правилно, ти не си съкратил струната тъй обективно. Измени твоите мисли, ще се оправи. Имате вече една фаза, имате нещо криво. В какво седи кривото? – В твоите мисли. Ти не си поставил на място мислите.

Та сега аз ви навеждам на тия неща да мислите. Всичките хора са учени, но придобитите резултати са важни. Всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде даровит. Но то вече е придобивка на труд, от всичката тази работа. Във вас най-първо трябва да се създаде желание да работите и после наследените черти ще дойдат, то е изработен

труд. Сега трябва да се работи. Всички влагате в себе си хубави мисли. Всяка сутрин, като ставате, поне за десет дня прилагайте една хубава мисъл. Всяка сутрин, още от леглото като станеш наложи си една хубава мисъл! Това за десет дня. Ти ще кажеш: „Туй, което вложи, ще стане ли?“ То е друг въпрос. Вложи една мисъл както единия лев вземаш и туряш в касата. Като станеш сутрин една мисъл всеки ден. За 365 дня по една мисъл. Не каква и да е. Тури най-хубава мисъл, от която ти да си доволен, но да не се зароди в тебе желание, че трябваше да каже друго нещо. Тури една хубава мисъл: „Утре да имам най-хубавия хляб, пресен, направен от прясно брашно. Един хубав самун.“ Дали утре ще дойде хляба или не, то е друг въпрос. На другия ден бих казал: Една хубава шапка. На третия ден – едни хубави обувки. Вие какво бихте турили сега? Вие ще турите, ще кажете така: „Аз бих желал да имам десет милиона!“ Много ви са десет милиона. Десет милиона долари може ли да ги носите, но злато, не книжни? Туй, което можеш да носиш. Колко килограма човек може да носи на гърба си, но да може сто километра да пропътува. – Десет килограма. Всеки килограм по двеста наполеона, всеки наполеон по 500 лева правят всичко български левове един милион. Туй е, което ви трябва. Туй е, на което можеш да разчиташ. Туй, което можете да турите в стомаха, то е мярка. Всякога човешкия стомах вземам за мерило. Туй, което можеш да вложиш в стомаха, то е реалното. Туй, което можеш да вложиш в ума, то е реалното. Природата е дала мерки. Според тези мерки, колко ви трябва? Не трябва повече отколкото може да се тури в стомаха. Това, което туряш в стомаха, то е мярката. Туй трябва да вземете. Другото оставете настрана. То е бреме.

Не мислете, че сте най-нещастните в света. Никога като станеш сутрин, не мисли, че си най-нещастно същество. Изгонете тази мисъл. Не мислете, че сте най-нещастен човек, мисълта не е права. Не

можеш да живееш в един Божествен свят и да си нещастен. То е вече предубеждение. Не сте нещастни хора!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

23 лекция на Младежкия клас, 28 февруари 1936 г., Изгрев, [София]

ЦАРЯТ, БОГАТИЯТ И МОМАТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Как ги намирате, по кой начин ги намирате мъчнотиите. Как ги намерихте? („С мислене.“) Може ли всичко да намерите с мислене? Да кажем ти изгубиш един наполеон, с мислене може ли да го намериш? За да се разбере каква е идеята, може би ти си бил някъде, пък да си спомниш къде си го турил, да го намериш. По този начин може. Седиш ти, вариш боб, какво искам да ви кажа, не знаете. Искаш да се осоли боба. Като мислиш, може ли да се осоли? Мислено му туряш сол, мислено му турям една лъжица сол на едно гърне, после като туря една чаена лъжица, не е осолено. Турям втора чаена лъжица, пак не е солен, турям три, пет, десет – не е солен. Казва: „Каква е тази сол, че не осолява?“ Казвам: Хас сол. Има нещо, което не достига, тъй както мислят хората. Мисълта, която [е] едновременно на физическото поле, умствения свят и духовния свят не е непълна мисъл. Едновременно трябва да функционира в трите свята, това е мисъл. Щом функционира само в едно поле, то е начало на мисъл. Но когато кажем: С мисълта всичко може, разбираме мисъл, която функционира едновременно в трите свята. Значи мислиш, чувствуваш и правиш, това е мисъл. Мислиш, пък не действуваш, това не е мисъл, това е начало на мисъл. Има малко по-друго понятие за мисълта. Някой път можеш да мислиш, защо каквото мислиш не се постига. Някой път казваш: „Да си сваря боба, турил съм го на огъня.“ Но трябва да вземеш гърнето, да го туриш на огъня и след туй да се свари. Но само като се свари този боб трябва да го поканиш на гости. Ти, като идеш някъде, ще вземеш боба, където отиваш. И двамата на

гости отидете. Но основната мисъл едновременно трябва да функционира в трите свята, тогава всичко се реализира. Божиите мисли се изпълняват, понеже Бог действа едновременно във всички светове. Неговата мисъл е реална, понеже действа едновременно навсякъде. Сега причината.

Какво трябва да разбираме под думата причина? („Създава мъчнотию.“) Причината не ги създава, но само дава повод. Има нещо по-дълбоко от причината. Казва: „Всяко нещо има своя причина.“ Това е една седма от истината. Причината е толкова силна, колкото ритмуса. Ритъмът е тъй силен, както причината. Причината подбужда, причината подтиква нещата и ритмусът определя нещата. Причината ги подбутва. Дадеш един малък подтик, причина е туй. Какви ще бъдат резултатите, не знаеш. Да кажем драснеш една кибритена клечка, оставиш клечката така сама да изгори. Ти си в една плевня, драснеш и не знаеш последствията, туриш в сламата. Целия ден плевнята гори. Ако има слама, гори. Ако тази плевня е направена от желязо е безопасна. Казват сега в музиката: ритъм. Това е една седма. Но в музиката не всичко [е] ритъм. Някои вземат като че ритъмът съдържа душата на нещата, като че съдържа всичко. Яйцето съдържа всичко в себе, но не тъй както е поставено в кошницата. Там какво може да излезе от него? Едно яйце може да хвърка. Едно яйце може да рови, едно яйце може да пръсне главата, едно яйце може да пее. Едно яйце може да спи. Казвам: Как тъй? Сто положения може да има яйцето сега.

Сега, не искам да остане в ума ви, че причината не е нищо. Но разбирането ви за причината не е пълно. Да кажем, ако ти можеш да вземеш само тона „до“, а не можеш да вземеш друг. Тогава в какво седи причината? Значи пееш само „до“, „ре“ не можеш да вземеш, „ми“ не можеш да вземеш, „фа“ не можеш да вземеш, „сол“ не можеш да вземеш, „ла“ не можеш да вземеш, „си“ не можеш да вземеш, горно

„до“ не можеш да вземеш. После, нагоре пак не можеш. Да допуснем, че гласът ти е много хубав в три до четири октави нагоре. Сега рядко можете да вземете четири октави. Четири октави да вземат историята помни малко певци. Досега малко, четири души певци, които вземали четири октави на земята. Така да може да пее на четири октави, така да взема, като че си играе. Ако един от вас си позволи на четири октави, как мислите, колко време ви трябва, някой път? Зависи. Вашият ларинкс трябва да бъде направен от много хубав материал. Някой път можеш да имаш материал, но с този материал не може така да пееш.

Вие разбирате, в причината има нещо разумно, което създава нещата. Но това не е причина. Та причината, кое е причина? Кое онова, което е подбудило причината да е причина? Вие предполагате, че причината е причина на себе си. Как е причина сама на себе си причина? Допуснете, че аз свиря. Коя е причината у мене? Допуснете, че вие пеете, коя е причината на вашето пеене? Кой ви заставя да пеете? Допуснете, че имате едната струна опъната от двете страни. Тя седи в покой. Тя вече издава един тон. Но какво ме е заставило мене да бутам тази причина? Защо я бутам? Допуснете, че дойде вятър, духне вятър и тя запее пак и без да я бутам, вятърът я бута. Ако идете в Индия, често ще видите, че има бамбукова тръстика, която свири. Имат такива от хиляда и една нощ приказни неща, вечерно време ще чуете. Има един род мухи, които правят дупки в тия бамбукови тояжки и от вятъра пеят. Тия мухи ни най-малко не искат да създадат музика, те само като го направят дойде вятърът и издава всевъзможни тонове. Това се дължи на тия мухи, които правят дупки по тръстиката и правят цялата гора да пее, когато пее вятърът. Престане вятърът, няма музика. Сега има две обяснения. Някой ще каже, че провидението пратило тези мухи. Възможно е. Някой ще каже, че особен инстинкт имат тия мухи и той ги кара. Възможно е. Други ще

кажат, че бамбуковите тояжки привлекли тия мухи. Възможно е – „ола белир“. Но [в]се таки факт е, дупките са направени, слушаме звука. Да допуснем, че аз научно ви докажа, кои са причините, че тази гора пее. Какво ще придобиете вие? Ето какво ще добиете вие.

Ще ви кажа онази басня. Котката и лисицата намерили сирене, че не могли да си го разделят. Потърсили някой справедлив човек да им раздели сиренето. Лисицата е хитра, котката дращи. Лисицата като умна, вижда, че ако се скарат, нейният нос ще пострада, затова казва: „Да намерим някой да ни раздели сиренето.“ Най-после срещат лъва, царя на животните, казва: „Царю, намерихме сирене и с този приятел ние сме справедливи хора, искаме праведно.“ Царят казва: „Точно аз зная да меря.“ Турил си той везните, пречупил на две парчета, турил ги. Натегне от едната страна, той откъсне и вземе, натегне от другата страна, пак вземе. Най-после останало едно малко парче. Лисицата казва: „Съгласна съм и с това.“ – „Не, не, аз обичам до края да го изтегля.“ Следователно, това абсолютното какво ще бъде? Нали везните трябва да дойдат на едно ниво. Той казва: „Не е еднакво нивото.“ След като изяде сиренето, нивото ще бъде равно. Въображаемо сирене ще остане. Казва: „Вземете нашия дял.“

Сега точно така. Често в сегашния физически свят сиренето го няма там. Казва: „Аз вече познах работата каква е.“ Лисицата познала, че сиренето е изядено. И го изяди с оглед да направят нещо. Сега казва: „Трябва да знаете, аз разделих сиренето, ха лисицата, ха аз, все едно.“ Нали така се казва, че нашето добро е добро и за другите хора. То е се дележ на сирене. Аз изям сиренето и казвам: „Все едно аз или вие.“ Втори път и вие ще изядете сиренето и вие ще кажете: „Ха аз, ха вие, все едно.“ Аз сега намирам разликата. Има разлика. Когато аз изям сиренето, аз зная повече, когато вие изядете сиренето, вие знаете повече. Тогава, като притеглят другите, същото ще дойде. Ти искаш правда. Аз изям сиренето и все едно е аз дали ще изям

сиренето или вие. Сега кой ще страда, от кого ще търсиш? Потърсиш го от мене. Дигне се нагоре. Тогава аз ставам причината, ще откъсна от другата страна. Е, хубаво, изчезнем и двамата, остане туй същество, което претегля право. Туй, което изяли и двамата, тежи повече. Тури го на везни. Този процес де ще спре?

Една нова мисъл. Как ще се спре процесът? По кой път вие искате правото? И тогава в света казваме тъй: „Право в света няма.“ Какво трябва да разбираме? Докато вие търсите правото с вашите везни, никога няма да го намерите. Не, че няма право. Но правото по този начин никога не се намира. То е само едно отношение. Допуснете, че някой човек ви казва: „Еди кой си човек е добър.“ Какво ме интересува, че той е добър или че е лош? Кое е добро в добрия и кое е лошо в злия? Допуснете сега ред разсъждения. Сега считат, че лъвът несправедливо е постъпил, че изял сиренето на тия двамата. Така е в баснята. Несправедлив бил лъвът. Ами ако лисицата и котката бяха изяли сиренето, справедливо ли е? Защото както може да се направи едно възражение, че сиренето не го намерил лъвът, но лисицата и котката са намерили сиренето, то сиренето не е на лъва, така и лъвът може да се яви да направи същото възражение, че и котката и лисицата, които изяли сиренето, не е право. Туй са относителни неща. Аз разбирам абсолютното право какво е. Право е за тебе това, което никой не може да го изяде, освен ти. Да направя мисълта си ясна. Казвате: „Как тъй?“ Едно изяснение ще направя.

Представете си, че на нула градуса е естественото положение на яденето. Вие обичате да ядете. Представете си, че едни са свикнали да ядат храната на нула градуса, други на един градус, трети на 10-ина – 20, а ако ти си свикнал да ядеш една храна на 200 градуса, тази храна кой ще ти я вземе? Тази храна на 200 градуса топлина остава, кой ще ти яде храната? Едно същество, като дойде, то търси онзи градус, който е подходящ на него. Следователно, твоята храна, която другите

изядат, тя не е за тебе. Или пък другояче казано да разберете: Туй е по аналитичен [аналогичен] начин да може да влезете в една местност, дето има изобилно ябълки, круши, такова изобилие, че всякога можеш да намериш храна, каквото искаш, никой не може да я вземе. Твоята храна в дадения случай и никой не може да ти я вземе. Ами че при изобилието, ти не можеш да бъдеш лишен от храна. Когато казваме, че правото ни никой не може да го отнеме, разбираме трябва.

Идеш при един извор, никой не може да вземе твоята вода. Може ли да я вземе? – Не може. Ако идеш там дето има едно шише с вода, тази вода всеки може да я вземе. Туй, което всеки може да го вземе, истината не е там. Относително е там. Реалното не е там. Или недоимък има в нещата. Следователно, вие сте недоволни от живота, какво подразбирате? – Не сте в изобилието на живота. Вие сте в най-дребното. Всякога когато останете в най-дребното, вие сте недоволен от живота. Дребното не означава идея. Какво друго трябва да употребим? При най-оскъдния живот, като си недоволен от живота, няма никакво изобилие. Сега вие изучавате окултната наука. Някой път се чудите защо нещата са непостижими. „Много работи, казвате, мислим, ама нищо не става.“ С мислене работите не стават. Да кажем, ти мислиш да станеш музикант. С мислене музикант става ли? Ще започнеш да пееш, ще мислиш, ще чувствуваш, ще пееш. В четенето е същото. Може да мислиш за наука, но същевременно тази наука ти чувствуваш. Трябва да учиш. Учението е пеене. Да пееш или да учиш, то е се същото. Едновременно една наука трябва да мислиш заради нея да я чувствуваш и да я изучаваш. На физическото поле основно трябва да изучаваш, да правиш проверки. Ако не правиш проверки и мислиш, че нищо няма, ти не си на прав път.

Или аз обяснявам така: Представете си, че аз имам едно яйце и почвам да мисля. Най-първо турям яйцето под квачката, това яйце се излюпва. След туй това яйце, като се излюпи, тръгва. Второто

положение може да хвърля храна на пилето. То може да яде. След като дам на пилето вече мисля. Щом мисля за пилето, може да го нахраня. Давам храна на пилето. Тази храна, която давам на пилето, аз мисля и пилето яде. Тогава има едно отношение между пилето и мене. Че онова, което аз мисля, което аз давам, пилето го извършва. Пилето извършва една работа. Тогава вашата мисъл трябва друг да я извърши. Вие искате да пеете и кой ще извърши вашата работа? Вие няма да я извършите, друг ще я извърши. Вие не сте извършили. Вие мислите, вашият ларинкс, той ще извърши вашата работа. Той е измътеното пиле. Идете при него, проектирайте вашата мисъл, той ще я проектира навън.

Като не разбират казват: „Аз пея за това, за онова.“ Хубаво, съгласен съм, ако туй е право. Някой път пееш, не върви. Не можеш, не си ти, който пееш. Онзи, който пее, казва: „Аз не пея.“ Какво ще платиш? Дойде някой, не пее човекът. Той ще каже: „Певецът трябва да има разположение, трябва да има вдъхновение.“ Съгласен съм. Аз мога да накарам този певец на пее. По кой начин може да се накара един певец да пее? Ако си цар казваш: „Или ще пееш или ще те обеса.“ Не се шегува. „Или ще пееш, или ще те обеса!“ Питам: Какво ще направи този певец? Понеже певецът обича живота повече от пеенето, той ще пожертвува пеенето, за да спаси живота си и ще пее. Казва: „Този цар е много жесток.“ Разказва си той историята. Царят след като го пусне, казва: „Без малко щяха да ме обесят, понеже не съм пял.“ Другият казва: „Тези хора не разбират от музика, какво нещо е култура, я попей на мене? Аз казвам: Не искам да те беся. Царят искаше да те беси, аз ти давам 1000 английски лири, попей!“ Запее той, вземе парите, тури ги в джоба. Бръкне, пак пее хубаво.

Първата причина беше въжето, то те накара да пееш, да не те окачат на него. Вторият – пееш понеже ти турили нещо в кесията. Пак пееш. Кажете ми сега третата причина, третия метод, по който

певецът може да пее. Този певец върви по пътя, среща една красива мома, иска да ѝ обърне внимание. Представете си, че той е млад момък, той веднага почне да пее и без пари пее. Той пее, момата слуша. За кого пее той? Той пее за момата, да ѝ привлече вниманието. Питам: Защо царят искаше да обеси певица, коя е причината? Защо този богатия даде хиляда английски и защо самият певец пее на красивата мома. Кажете ми сега причината. Царят казва: „Аз съм човек, каквото кажа, не искам никой да ми противоречи, на моята дума.“ Ако ти си певец и направиш най-малкото противоречие, ще те обесят. Онзи богатият казва: „Аз съм човек, който като дам някому хиляда лири, искам моята дума да стане.“ Певецът най-после казва: „Царят ми заповядва, богатият ми заповядва, хората на мене ще ми заповядват!“ Като видя красивата мома, казва: „Чакай аз да ѝ заповядвам, тя да ме слуша.“

Царят и богатия са в певица. Певица и царят и богатият иска[т] сега него да слушат. Кой е най-силния човек от царя, богатия и певица? – Красивата мома? Кой е най-силния човек?

Това са философски разсъждения. Тия мъчнотии, които вие срещате в живота са същите, само че не знаете да ги обясните. Противоречията в живота са от този характер. То е мъчнотията на царя, мъчнотията на богатия, мъчнотията на певица, мъчнотията на младата мома. Тя отива на работа, спре се и най-после, като свърши, казва: „Песента е хубава, аз захъснях за работа. От де се намери този?“ Тя, като си иде къщи, майка ѝ я пита, нея я срам да каже. Ето какво ще излезе. От туй ще излезе нещо лошо. Тя трябваше да се върне на време. Тя пък слушала певица. Майката пита: „Къде беше?“ Нея я срам да каже, че слушала певица. Ще посмотулеви, казва: „Бях някъде, слушах нещо, слушах някого, слушах един певец. Слушах един певец, много хубаво пее.“ Защо го слуша? В нея се заражда желание да спечели. Царят искаше да обеси певица, ако не пее, богатият искаше

да му даде пари, за да пее. Момата искаше да хване този певец, да го окошари някъде. Ето аз какво разбирам. Този певец е като едно канарче, което пее някъде в тропическите места. Дойде една мома, хване го, тури го в кафез, занесе го в Европа. Всяка сутрин туря зрънца в кафеза. Момата не е виновата. Царят го няма, богатият го няма. Това са наши разсъждения. Вие чели ли сте някъде, някой цар да обеси някой певец? То са ред разсъждения, сега. Този цар иска да обеси певеца само при изключителни условия, ако той не изпълни царската дума. Само тогава царят ще го обеси. Ако не пее на богатия, той няма да даде пари. Най-после на този певец му трябва пари. Той казва: „Стоката ми трябва да се продаде“, когато пее на момата. И той мисли. Той не е от глупавите певци. Той иска да привлече вниманието на тази мома.

Представете си, че вие сте певец. Представете си, че всеки от вас има опитността на певеца: че вас царят ви заплашвал да ви обеси, богатият ви подкупил, младата мома е привлякла вашето внимание. Казвате: „Опък свят е този.“ Ама, вие не сте ли опък? Какво си изгубил ако пееш на царя, ако пееш на богатия или ако пееш на младата мома? Ти нищо няма да изгубиш ако пееш на царя, на богатия и на младата мома. Това е едно разсъждение. Вие ще кажете: „На младата мома всеки пее.“ Но този певец чувствуваше, че тази мома, като върви животът ѝ е обезсмислен, мрачен. Той иска да ѝ привлече вниманието, да ѝ помогне. Като слуша певеца, всичката тъга си отива и се връща весела при майка си. Като не разбира, какво ще каже? Но песента на певеца излекува един болен. В този случай хубавата страна е, че той помогна на момата. Де е виноват певецът, че я спрял на пътя? Тя изгубила част от времето си, пък спечелила едно разположение, което не можеше да го има, ако певецът не беше пял. Аз ви превеждам този пример правя една аналогия.

Човешката мисъл, според мене това отличава певеца. Който не е спрял при него, той не е спрял при човешката мисъл. Ако си се спрял да слушаш певеца – аз разбирам реализираната мисъл. А пък пеенето е сгъстена светлина. Светлината е израз на мисълта. Само при светлината може да се яви мисълта. Красивият певец е човешката мисъл или може да го наречем, когато вашето внимание трябва да се привлече. Може да се привлече по пътя на царя, може да се привлече по пътя на богатия, може да се привлече по пътя на красивата мома и т.н. Това са методи или начини. Вие, ако сте един певец, кому ще пеете? Човек на себе си може ли да пее? – Не може човек да пее на себе си. Певецът най-първо пее на въздуха. Той казва: „Или ще пееш или ще те обеса.“ Ако не пееш, той ще те хване за гърлото. Той е царя. Има ли право въздухът да заповядва на певеца да пее? За да пее певецът въздух трябва. За другото вие какъв превод ще направите? Казвам: Въздухът е царя. Ако не пееш, казва: „Ще те обеса, нищо повече.“ Превеждам сега: Непременно, като вземеш този въздух, ти трябва да пееш, пак ще го дадеш. Какво има ако аз изкарам музикално въздуха от гърлото. Няма никакво противоречие. Второто положение на какво може да го сравните? – Наял си се, ще пееш. На тази храна трябва да пееш.

Сега да напуснем този ред на разсъждения. Вие в себе си да разсъждавате така. Сега да ви приведа друг пример. Представете си, че вие сте един беден студент, аз към банкерин. От немай къде вие сте заставени да дойдете при мене, искате да свършите университет, трябва ви пари. Аз като човек ви давам пари, но ви казвам: „Трябва да ги върнете на време. Каква гаранция ще ми дадете?“ Вие дадете едно доказателство, второ, трето. Вие ще се намерите в положението на ония, които искат да докажат на един богат американец, че земята е валчеста. Той обявил, че дава пет хиляди долара, на онзи, който му докаже, че земята е валчеста. Досега са се явили мнозина но не могат

да му докажат, да го убедят. Той мисли, че земята е плоска. Той [е] богат милионер, пет хиляди долара дава на онзи, който може да му докаже, че земята е валчеста. Ефикасно доказателство, да се задоволи. Казва: „Празна работа е, това не доказателство, то е предположение, не е валчеста, ние не я виждаме валчеста.“ Сега вие ще кажете: „Има доказателства.“ Но тия доказателства не хващат. Този американец, той иска много материално доказателство, да види, че земята е като глобус, че е валчеста.

Да кажем сега *причина*. Какво нещо [е] причина? *При* значи *при формата* – при Ивана, при Драгана. *При* – *чин* значи може да седиш, дето седят учениците, дето седят двама души. Може да е капитански чин, може да е ефрейторски чин, може да е старши, може да е фелтфебелски чин, може да е подпоручик, може да е поручик, може да е капитан, подполковник, полковник, може да е генерал лейтенант – *при чина*. Чудни са хората, когато казват: „Коя е причината на нещата?“ Ето коя е причината: Учителят седи при чина. Какво е туй, което може да те застави? Ти казваш: „Причината.“ Но думата *причина* ние туряме, няма същия смисъл.

Добро. Де е доброто? Има ли някакво добро? Доброто е написано. Но има ли някакво добро? Ако е добро, то тия букви станаха ли по-добри? Сега другата дума: *Лош*. Тия букви станаха ли лоши? Какво значи думата *лош*? – Причина. Ти казваш: „Седнал Учителят при мене.“ Какво подразбира причина? Туй, което създавало всички неща. Хубаво, ако има един извор, който създал едно езеро, като текло, този извор мисли ли за създаването на езерото? Казвам: Коя е причината за този извор? Но изворът мислеше ли за езерото като го създаде? В най-простия, под думата *причина*, то е малък повод на направиш нещо. Всеки предмет отвън, който може да те привлече да направиш някаква микроскопическа работа, туй което може да те застави, мисълта ти да функционира, туй което може да застави чувствата ти

да функционират, туй което може да те застави постъпките ти да функционират, туй малкото подбуждение ние го наричаме причина. Нещо отвън. Но вие ни най-малко не туряте, че в тази причина има нещо разумно.

Вие мислите, че онзи професор, който ви говори, той е причина за вашето знание. „Причината за моето знание е професорът. Ако аз не бях и той нямаше да бъде. Аз съм причина той да говори. Следователно аз го заставих да говори. Той е причина аз да стана поучен. Пък аз съм причината, той да се изяви, че е умен.“ Как ще обясните противоречието? Ти си причина и той е причина. Има две страни на причината. Ако вие като професор сте причина, за да създадете един ученик, ученикът е причина, за да създадете един професор. Защото професорите, учениците са ги създали, а пък децата професорите създадоха. Тогава децата създадоха професорите, но професорите създадоха децата. Ако нямаше деца, кому щяха да говорят професорите? Професор на професор може ли да говори? Или да ви туря друг контраст. Пълно на пълно може ли да говори? Пълно на празно може да говори и празно на пълно може да говори.

За вас тия разсъждения не са важни. От вашето гледище ето как седи работата: Повикал съм вас на угощение. Заклал съм едно пиле, опечено. Седя и ви оказвам от каква порода е пилето, че то е от особена порода, научно ви обяснявам. Вие ме слушате и казвате: „Доста тия знания, че било такава и такава породата, не ни интересува.“ Ако ви обяснявам причината от каква порода е пилето, какво ще ви ползува вас? Казвате: „Хубаво, отлично пиле, вкусно!“ Защо пилето е вкусно, кажете ми! На първо място ти си бил много гладен. Ако бяхте човек, който нямаште никакъв глад, то пилето нямаше да е така вкусно. Вкусно е пилето, защото сте гладен. Имали сте една вътрешна нужда. Туй пиле е задоволило една вътрешна нужда. Туй подразбира, че пилето е вкусно. Или вкусно е пилето,

понеже животът на пилето е влязъл във вашия живот. Животът на пилето допринася нещо на вашия живот. Казвате: „Животът на това пиле е хубав.“ Пилето е пееца, на когато сте казали: „Или ще пееш или ще те обеса.“ Понеже пилето не е пяло, вие сте го обесили. Като сте го обесили искате да знаете, защо не пее. Сега казвате: „Пилето не пее, но е много вкусно.“ Този пеец, който не пее, е много вкусен на ядене. Сега мислите ли, че един лош човек може да пее? Не може, за да пее човек трябва да бъде добър. Пеенето вече спада към света на доброто. Там дето има музика, там царува доброто. Там дето няма музика, доброто не царува. Затуй ще забележите, щом човек се демагнетизирва, той губи своето разположение да пее. Щом излезе от това състояние, той е готов да пее. Онзи, който пее, показва, че неговите материални условия малко се подобрили. Щом човекът е болен не може да пее. Щом се подобри, неговото нормално състояние, той е готов вече вътрешно да мисли и да чувства. Преди това, той може да мисли, но неговата мисъл не е музикална. Нито чувствата му са музикални, нито постъпките му са музикални. Това е аномално състояние на доброто в света.

Я да видя, какво сте писали върху причината на мъчнотиите? Да видим, каква е вашата философия. Да видим какво сте философствували. *(Един брат прочете темата.)* Значи щом напишете лошо и тия букви след туй ги изгаряте, не остава лошото да живее, но го изгаряте, за да се изчисти грехът. А доброто, понеже е добро, вие ще го турите като надпис някъде. Та всяка добра мисъл оставяме да живее, да съществува, пък лошите мисли, ние постоянно ги горим в печката. Каквото лошо турите в печката, то гори. Къде седи лошавината? Къде седи лошото на лошия човек? Че той най-първо, като извади ножа, показва острието на ножа – „л“-то. После „о“-то показва валчеста топка. Той, като покаже топката, с нея по главата. А „ш“-то като хване лошият човек ще те набие върху

колицата. „Ъ“ – той ще ти тури голяма тежест отгоре, ще пъшкаш, ще ти тури кука да те държи. Това е лошия. Туй показва какво ще направи лошият човек.

Сега изтълкувайте доброто, за да видим. Хората често казват: „Бог ще уреди работите или аз ще уредя работите или работите сами ще се уредят.“ Работите сами може ли да се уредят? Господ може ли? –Може. Един човек се моли на Господа, Господ му нарежда работите. Друг се моли, Господ не му ги нарежда. Един се моли – оздравява, друг се моли – умира. Къде е причината? Не искайте от Бога това, което не ви трябва. Щом искаш това, което не трябва, ще дойде нещастieto в живота. Непременно, изключение няма. Да допуснем имате една паяжина, за изяснение го турям, едва може да издържи една тежест от 1 килограм. Да допуснем, че може, тя не може да издържи. Ако вие на тази паяжина турите още четири, пет килограма, какво ще стане? Тя ще се скъса, нали? Следователно, в даден случай може да искате от Бога само това, за което вашият организъм, вашата мисъл, вашите чувства са в състояние да издържат. Следователно причината е смътна. Причината е там, че човек желае по-голям товар отколкото му трябва. Или казано на съвременен език: В който ден туриш по-голяма тежест, ще умреш, ще се скъса. И тъй става. За да умре човек какво му трябва? А на човекът какво му трябва? Един плод изял и този плод скъсва конеца. Здравият конец се скъсал. Сега имаме конец, който се връзва. Като дойдеш до възела и тогава възелът спира всичките правилни процеси. Дойде до възела и не може да има едно правилно обръщение. Или казано другояче: Всяка една мисъл, която не разрешава, една мисъл, която не разрешава една мъчнотия, то не е правилно. Всяка една постъпка, която не разрешава една мъчнотия, тя не е правилна. Правилната мисъл разрешава мъчнотиите микроскопически. Всяка мисъл, която разрешава мъчнотиите, тя е права мисъл. Всяко чувство, което

разрешава във вас една мъчнотия, то е право чувство. Тъй трябва да разбирате. Щом имаш мисли, които не могат да разрешат мъчнотиите, те не са прави мисли. Тури една мисъл, втора, трета, докато дойдеш до онази мисъл, която може да разреши мъчнотията. Тя е правата мисъл. Правата мисъл разрешава мъчнотиите.

Допуснете сега, че имате едно състояние. Какво състояние да турим сега? Едно състояние на обикновено недоволство. Кое е най-обикновеното недоволство? В света един огрубява по единствената причина, той бил философ. Турил десния показалец между пръстите на лявата ръка и после посяга с дясната ръка да хване десния показалец. Обърква се той, по никой начин не може. Непостижимо е. Отива при един лекар да го лекува, втори. Най-после отива при един лекар, който разбрал причината. Искал да го убеди, че може да си хване пръста. – „Стига да ми покажеш.“ – „Може, аз ще ти покажа, има един начин.“ – „Каквото искаш ще ти дам.“ Той поставил пръста си между пръстите на лявата ръка и когато извадил дясната ръка да хване показалеца на същата ръка, лекарят поставил своя показалец и той хванал пръста. Казва: „Хванах, хванах го!“ И веднага се оправил човекът. Наместила му се дъската. Той има задоволство в себе си, че хванал пръста. Красотата е там. Красотата на живота седи в това, че не можеш да хванеш пръста си. Свободата седи в това, че не можеш да хванеш пръста. Ти си свободен, щом не можеш да го хванеш, щом го хванеш, ти си ограничен. Той разсъждавал може ли да си хване пръста.

Та, често в живота вие разрешавате този въпрос. Казвате: „То е невъзможно.“ Благодарете, че е невъзможно. В невъзможността да хванеш пръста седи свободата на ръката. Вие създавате едно изкуствено положение туряте пръста под лявата ръка, мислите, че можете да хванете пръста. (*Учителят свиwa дясната ръка.*) Аз вече съм го хванал. То е специфично хващане. Той е готов да ми служи, аз

съм забравил тази възможност. Отделил съм пръста като отделно същество. Мисълта не е правилна. Често нещата, които не стават, вие ги отделяте от цялото. Туй, което е отделено от цялото, не може да стане. Всички неща, които са отделени от цялото, не могат да станат. Или другояче казано: Всички неща, които не са според волята Божия, не могат да станат. Волята Божия е цялото. Отделяш нещата от цялото. Ти можеш да хванеш пръста, ако изтеглиш пръста да остане в дясната ръка.

Сега кажете ми вие, според вас, кои неща са непостижими? Кои неща вие не сте постигнали? Когато един човек ми каже, че има непостижнати желания, аз виждам, че той има една философия неразбрана. Представете си, че вие сте при едно дърво, окичено с плодове. Вие жалите, че не можете да оберете това дърво, да турите в чувал. Те не ви трябва, нека седят на дървото. Във вас желанието да ги оберете, да ги турите в един чувал, да ги занесете в къщи, мястото е далече, нямате превозни средства, казвате: „Невъзможно е.“ Казвам: Ще си изгубите времето.

Тогава вземете да пеете на царя, вземете да пеете на богатия, да пеете на момата. Хубаво, то е един образ. То е една хубава мисъл, едно хубаво разбиране. Ние трябва да създадем един нов свят с добри мисли, един свят с други чувствувания, с други постъпки. В този свят като влезем, всичко е възможно. Сега ние придобиваме нещата с много големи мъчности. След като ги добием не може да ги използваме. Българите имат един пример, той е горе долу така: Отива един беден при един богат чифликчия, че му се оплаква. Аз го предавам по моему. Оплаква се, че той е много беден в живота. Този помешчик казва на бедния: „Колкото място обиколиш, ще ти го дам за твое.“ Най-първо в ума му имало малко място. После се зародило в ума му да направи един кръг много голям. Но условията били такива:

От изгрев до залез – изгубва всичкото. Той взел такъв голям кръг да обикаля, че [се] пресилил да стигне на време, паднал и умрял.

Всичката лакомия е да имате повече. Ако ще умреш защо ти е? По-малко вземи, колкото можеш да обиколиш. То е достатъчно. Или когато ще обработваш, ония ваши мисли, които ще обработвате, ония ваши чувства, които ще обработвате, ония ваши постъпки, които туряте в действие, те са полезни. Мисли, които не можете да приложите, чувствувания, които не може да приложите, те са едно бреме. И те са полезни, но те са полезни по обратен път. Колко неща трябва сега? Колко качества има причината? Причина и последствие, нали? Всяко последствие има причина. И всяка причина има последствие. За пример едно огледало нали е последствие на моята мисъл? Направя едно огледало, но аз, като се погледна, виждам себе си. Огледалото е причина. Мен ми е приятно за последствията. Виждам себе си в последствията. То е причина и последствието става причина. Като се гледам в огледалото, мене ми става приятно, че в това последствие виждам себе си.

Заклучението какво е? Ако направиш едно огледало, в което не можеш да се огледаш, работата не е добре свършена. Ако можеш добре да се оглеждаш, работата е добре свършена. Всяка една мисъл от която ти можеш да бъдеш доволен има отражение. Всяко последствие има причина, че има правилно отражение. Сам да се отразаваш в огледалото, виждаш себе си. Приятно ти е, че имаш едно огледало. Ако в огледалото не можеш да видиш себе си, то не е направено както трябва. Ако направиш едно добро и не можеш да видиш себе си в доброто, доброто не е направено. Ако видиш себе си в доброто, доброто е добре направено.

То са сега ред разсъждения, за да ви избавя от ред противоречия. Като живеете, като умираете да бъдете доволни. Казваш: „Живях и какво ли научих!“ Учил съм толкова, но какво [съм] научил? Правих

добро, правих, но нищо не направих. Да бъдеш доволен от учението, да бъдеш доволен от доброто, да бъдеш доволен, че умираш. Лошо ли е човек да е умрял? Турете сега *умира*. *Умира* значи влиза в света. Съвсем са го изопачили. Казва: „Умира този човек.“ Нека умира. Стига да идете в мира, в света, стига [да] идете в училище. Нека умира. Лошо е когато не сте отишли в училище. Щом идете в училище, добре е. Та да умира не е лоша дума. Разглеждате лошите страни на живота. Неразбрано има в нас. Онези хубавите неща в природата ние ги тълкуваме криво и следствие на това си създаваме наследството. Казваме: „Лош е животът.“ Не че е лош животът. Животът има нещо неразбрано.

Колко работи разбрахте сега, които можете да приложите? Магнитът винаги привлича малките частици, не големите. Ако имате едно желязо от десет килограма не може да го привлече. Щом са по-малки можеш да се справиш. Мъчнотиите понеже ги привличаш, ще се справиш с тях. Това са войници, ще ги туриш на служба. То са кандидати за служба, ще ги назначиш: кои учители, кого чиновник, слуги някъде. До вечерта ще ги назначиш и те ще ти благодарят.

Сега нека остане нещо неразбрано.

Царят ли ви привлича, богатият ли ви привлича, момата ли ви привлича? Какво трябва да правите?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НАТ МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

24 лекция на Младежкия клас, 6 март 1936г., Изгрев, [София]

ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ЧУВСТВАТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Коя е първата дума на езика? Коя [е] първата дума на речта? Когато човек се разгневи, коя е първата дума, която казва разгневеният човек? Коя е първата дума на някой, който се е примирил? Коя е обикновената дума на гневливия човек, която обича най-много? Гневът е специфично чувство на човека, което произтича от любов към думата. Трябва да се скара, за да я каже. Някой му взел думата, той трябва да се скара, за да вземе думата назад, да си каже думата, която иска. Вие, като се скарате, коя дума употребявате? Сега вие криете думата. Децата, когато вземат нещо, крият го. Защо крият децата ябълките? Като вземе ябълката, крие я. Или като вземе пари, крие ги. Защо ги крие? Когато в някой участък изпитват някой подсъдим, той е на щрек. Каквото го питат не отговаря. Защо? Защото се бои. Ще го разпитват и ще видят дали има противоречие в казаното, да го хванат. Казва: „Как го направи?“ Каже един начин. Втори път го питат и тогава съпоставят двете показания и изваждат известни заключения.

Да допуснем сега, че един ваш учител иска да ви поясни, какво нещо е дроб. Сега може да ви се види чудно. Какво нещо е числител и какво нещо е знаменател? Това са много елементарни работи. Числителят е число, взето от едно цяло, знаменателят е числото на което е разделено цялото. Следователно, туряте една чертица и имате $\frac{2}{3}$. $\frac{2}{3}$ е взето от $\frac{3}{3}$ или от 1. Едно цяло число е разделено на три части. Кое е онова, което дава? Най-първо казвате, че е проста работа $\frac{2}{3}$. Кое е дало повод числото да се раздели на три? Кое е дало повод

на природата да раздели ръката на пет пръста? Ръката, която е цяла в китката, дохожда до пръстите и се разделя на пет части. Сега на пръв поглед какво има като се образували пет пръста? Но какъв е поводът? Всичката тайна седи в това, какъв е поводът? Ако може да попаднеш на повода, ще извадиш едно криво заключение. Две трети. Ти режеш една ябълка и даваш $\frac{2}{3}$ от ябълката и за себе си оставяш $\frac{1}{3}$. Защо го правиш? Имаш две съображения. Какво е първото съображение? Защо оставяш една трета за себе си? Да допуснем, вие делите ябълката, давате $\frac{2}{3}$ и оставяте $\frac{1}{3}$, съображенията какви са? Първото съображение е, че вие сте яли толкова ябълки, че като делите, не ви се яде и за вас оставяте едно малко парче. Той не може да ви се представи. Вие се представяте много щедър, а за себе си оставяте едно малко парче $\frac{1}{3}$ и давате $\frac{2}{3}$. Причината не е щедростта. Наситен сте, не сте гладен, яли сте. Или по някой път, давате цялото или малко оставяте за себе си. Казвате: „Малко ще взема.“ Отделяте ябълката и оставяте за вас $\frac{2}{3}$ и давате $\frac{1}{3}$, значи не сте яли ябълки. Щом за вас оставяте цялата ябълка, вие никак не сте вкусили. Пък $\frac{2}{3}$ – не сте опитали този предмет.

Тогава имате една дроб $\frac{2}{3}$, имате и друга дроб $\frac{3}{4}$. $\frac{2}{3}$ от една ябълка, $\frac{3}{4}$ от една крина жито. Да кажем, колко е една крина? Изобщо, колко са крините? Каква е сега мярката на крините? („15 килограма.“) Добре, да кажем, приблизително е 15 килограма. Да допуснем, че имате $\frac{3}{4}$ от едно кило, $\frac{3}{4}$ от килограма. Вие ядете $\frac{2}{3}$ от ябълката. Какво ще направите вие, $\frac{2}{3}$ трябва да ги изядете. $\frac{3}{4}$ от един килограм жито има възможност и него да го изядете, нали? Може ли да изядете от един килограм от ябълката? $\frac{2}{3}$ може да изядете, $\frac{3}{4}$ от килограма може ли да изядете? Мъчно е. Вие обичате, но не сте свикнали. При сегашните условия, три четвърти не можете да изядете. Но тия $\frac{3}{4}$ може да ги посееете на нивата. Тогава може да ви дам една задача. Ако посееете $\frac{3}{4}$ на нивата на следната година

колко ще получите от тия $\frac{3}{4}$. Вече дроб няма да получите. Идушката, като посеете житото, дроб няма да се получи, дробта ще изчезне. Може да имате пак дроб, но ще имате и цели кила, колко? („15 пъти повече.“) Значи, колко ще имате тогава? Горедолу ако сметнете $\frac{3}{4}$ по 15 колко ще имате? („11 килограма и остава една дроб една четвърт.“) Една четвърт дроб остава, защо? Защо $\frac{3}{4}$ се обърна в една четвърт? Много проста работа, но много пакостна работа.

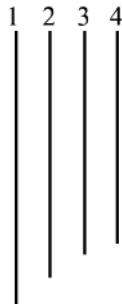
Представете си една кибритена клечка сама по себе си е нищо, но тази кибритена клечка, поставена при известни условия е много опасна. Една кибритена клечка е опасна работа при дадени условия. Представете си, че някой минава в някои барутени погребени и със запалената кибритена клечка мине край барута близо. Вие и целият склад ще идете във въздуха. Едно малко нещо може да те дигне някъде, да те лиши от всичките права на земята, които имаш. Сега заключението какво е? Ако човек попадне в един склад с възпламенителни неща и може по едно невнимание да бутнеш с крака и да запалиш целия склад и да го дигнеш във въздуха.

Какво трябва да правиш тогава с една четвърт? Ако вземете една четвърт от четириъгълника, значи отваряте един път за кого? – Овцете може да излезат или вълкът може да влезе. Една четвърт от кошарата, ти вече отваряш от оградата и от овцете може да вземеш. Сега при обикновеното знание една четвърт е обикновена работа. Но всичките прегрешения влизат все с дроб в света. Те са големи пакостници. Някои от вас се интересуват, но външно. Отива при чашата и с върха на езика ще близне малко. Казва: „Какво има в едно близване?“ Но едно близване мяза на кибритената клечка. Но едно близване може да ти създаде едно голямо нещастие. Най-първо ти ще туриш върха на езика върху чашата. Втория път един милиметър по дълбоко, третия път – три милиметра и най-после ще влезе целият език в чашата. Чашата ще влезе в тебе и ти ще започнеш да

разсъждаваш. Казваш: „До сега съм бил много ограничен човек“
Казваш: „Да се позапознаем!“ Позапознаеш се с първата чаша.
Казваш на първата чаша: „Баща ви какъв е, от къде е?“ Чашата после
разправя какъв е бащата, че е от благородна фамилия. В евангелието
там е казано: „Чашата“, казва Христос. Той казва още: „Аз съм лозата,
вие пръчките, а Отец ми е земеделецът.“ – „Високо произхождение
имам, вие трябва да се запознаете с мене.“ Като се запознаете, вие
ставате весели, дотогава сте били скръбни. Като е запознаете, казва:
„Намерих първия син на лозата, най-големия син на лозата“ и стане
весел.

Това, което ви разпавям е изключително. То е едно
изключително положение. Той е първия син, но не е роден от първата
майка. Вие мислите ли, че всичките ябълки се раждат все от една и
съща майка? Как мислите вие? От едно дърво се раждат, то е друг
въпрос, но [от] една и съща майка не се раждат. Това как го наричате
вие? Биогенезис. Всяко едно клонче, на което се родило един плод,
това клонче е майка, а пък цялото дърво, то е бащата.

Сега едно друго противоречие има. Ние знаем бащата на
дървото е отвън, цялото дърво е станало, то отпосле е станало. Има
мъжки дървета и мъжки дървета. По какво се отличава един умен
човек? Един много интелигентен човек от друг, който не е така
интелигентен? Има известни черти, които ги отличават. По какво се
отличава белият от черният човек – да бъде малко по-ясно. Който има
чер цвят е черен, който има бял цвят е бял. По какво се отличава
умният човек? Умът е нещо отвлечено, но има нещо, което отличава
умният човек.



Фиг. 3

При образуването на тия линии еднаква енергия употребила ли се е? Да кажем имате 1, 2, 3, 4 иждивила ли се е една и съща енергия при тяхното образуване? До коя линия е дадена повече енергия? – За най-дългата. Защо за него [нея] е дадена повече енергия? – Защото е най-дълга. Имате малко дете правите му дрехи. Имате и голям брат и нему правите дрехи. Ако имате едно дете на 7 години и имате един голям момък на 21 година в плата на дрехите ще има най-малко един метър разлика. Този брат на 21 година има 165 сантиметра височина, а детето е един метър високо. Ако правите дрехи на едно дете, високо един метър колко плат ще отиде, колко плат ще похарчите? Предполагам, че детето е един метър високо, приблизително, може да не вярно. Вероятно е само. Постепенно ще коригираме. Един лош човек да коригираш. Някои неща се виждат по-големи, някои по-малки. Ние имаме в света една постоянна мярка, с която да виждаме нещата. Ти виждаш по-голяма, защото тя е по-близо, виждаш по-малка, защото е по-далеч. Пространството се увеличава. Или голямото пространство между нас намалява предметите. Малкото пространство между нас, увеличава предметите. Малкото увеличава, малкото [голямото] смалва.

Сега тази работа, която ви разправям, тя мяза на следното: „Да кажем 24 часа вие не сте яли, искате да ви угостят с баница, започват да ви задават въпроси: „С колко килограма брашно да се направи

баницата, колко сирене има, как се точи?“ Казват: „Трудна работа е да се направи една баница!“ Този, който правил баницата, седи и казва от каква нива трябва да се вземе житото, един килограм много хубаво жито, на каква воденица да се смели, какъв трябва да бъде воденичарят, разправя за процеса как трябва да се меси. Ти седиш, слушаш, минава час, два, тази работа е неприятна. Питам, като дойде житото, защо ти е баницата. Хем не искаш друго нещо. Защо не искаш обикновен хляб, ами искаш баница? Кои са съображенията ти, че искаш баница? (–„По-вкусно.“)

Да направя примера по-ясен. Вие искате една хубава дреха. Не искате каква и да е, искате да облечете хубава дреха, хубав цвят, хубава кройка. Защо? Защо искате? Или искате вълнена дреха или памучна дреха или копринена дреха. Имаш свои съображения. Тия съображения са: ако е вълнена дрехата, по-хигиенична е зимно време. Зиме за предпочитане е вълнената дреха, по-хигиенична е зимно време. Зиме за предпочитане е вълнената дреха. Ако е лятно време някой път е за предпочитане копринената дреха, някой път памучна дреха е за предпочитане. И те си имат своите добри качества. Казвам, в даден случай съвременните хора носят излишни работи. Във вас, по някой път, имате неразположение на духа. Туй неразположение от какво зависи? Ти казваш тъй: „Много ми е тежко днес!“ Значи си натоварен с нещо. Казваш: „Каква тежест има, много носи.“ – Търговски работи. Казва: „Много ми е тежко.“ Значи имате някаква тежест. Какво трябва да направите с тежестта? Когато търговецът има много стока, той какво трябва да направи? Трябва да я продаде. Ако този търговец не продаде стоката си, ще се случи някаква криза. Каква ще бъде кризата? Колко категории биват кризите? Някои, които са се занимавали с търговия какво ще кажат? Някой, който учил по търговия има ли да е свършил? Ха сега, който не свършил по търговия, който стажувал, свършил лекции.

Сега пренасям въпроса в органическия свят. Срещате един човек с дебели бърни и друг с тънки бърни. Казвате: „Тънки му са бърните.“ Кои са причините на тънките бърни и кои са за дебелиите? Аз ще ви осветля. Този с тънките устни е подтискал чувствата си. Търговец, който не е продавал стоката си, задържал стока и в туй отношение фалирал. Онзи, с дебелиите устни, той е търговец на широко, големи операции правил, вземане даване нашироко. Или другояче казано в дебелиите устни не са подтискани чувствата. А в тънките бърни чувствата са подтискани и всякога може да стане една експлозия. При дебелиите бърни, понеже така чувствата не са подтискани, там експлозиите са по-редки. Ако забележите, че някой човек, когато стане експлозия вътре някъде, най-първо ще видите, че става подтискане на чувствата, неговите бърни са тънки. Най-първо отпуснете бърните си свободно. Но щом вече е стиснал бърните си, експлозията ще дойде. Кажете: „Така не си стискай бърните!“ Трябва да знае, че ти виждаш далеч, най-първо ще видиш фитиля, след туй трябва да имате ножици, туй, което наричате вие дипломация. Щом видиш, че има стискане на устните, като дойде да се запали фитила, за да не стане експлозия, отрежи фитила. Добре, но този търговец какво трябва да прави? Когато чувствата са подтискани, казва: „Не стискай чувствата си!“ Сега как станало подтискането? Сега искаш да възстановиш първия порядък на нещата. Може да определим степента на подтискането на чувствата. Може да кажем една пружина да я огънете за известно място, но след това какво става с пружината? – Счупва се. Но някъде тази пружина може да е толкова еластична, че да се огъне пружината, без да се счупи. Човек на земята трябва да разбира закона, доколкото може да се огънат неговите чувства. При чувствата винаги имате положението на една пружина. Каквото е положението на пружината, такова е положението на чувствата. Има съответствие между пружината и чувствата. Човешките чувства в

човека са, което се огъва. Не се огъва неговият ум, огъват се неговите чувства. Какво можем да кажем за ума? Умът може ли да се огъне? Как мислите? Фигуративно говоря. Умът е своеобразен, чувствата са плоски. Чувствата са квадрат. Чувствата са винаги като водата на плоскост се разстилат. Външните условия на чувствата са много неблагоприятни. Те са направили чувствата плоски. Светът на чувствата има много неблагоприятни условия. Външните условия на чувствата са много неблагоприятни. То е причината. Външните условия, тъй наречения астрален свят. Условията на астралния свят са много неблагоприятни. Вследствие на това всичкото противоречие произтича от света на чувствата. То е свят на голяма несъобразност. Кой как влезе трябва да бъде много предпазлив. На всяка крачка може да се случи някой инцидент. Много неуреден е светът на чувствата, на желанията е такъв.

Следователно, кой как влезе трябва да бъде много учен. Ако не си учен, ще излезеш тъй както един паун, който би отишъл на гости у децата. Ако един паун отиде на гости между съвременните деца, как ще се върне паунът при другите пауни? Всичките тия пера на опашката няма да ги има. Децата не че ще го направят от зла воля, но всяко едно от [тях] иска да си има по едно перо за спомен. Те обичат тия пера и ще изтеглят перата. Каквото намерят хубаво, ще го изтеглят. Че той чувствувал нещо неприятно, че не бил разположен, децата не искат да знаят. Всяко ще каже, че взело от пауна едно перо. Доста скъпо струват тия пера. Колко струва едно пауново перо, не сте си купували. Аз не зная колко струват.

Ако вие разбирахте закона на света на чувствата, вие щяхте да се лекувате, да премахнете много препятствия. За пример, по някой път вие сте кисели, искате да се разгневите малко. Имате нещо сладко, прекарайте го по устните, както сега се мажат с боя, да кажем имате ябълка или бонбон, после прекарайте езика на горната или на долната

бърна, пооближете се. После намажете пак още веднъж и пак прекарайте езика си. Направете така два, три пъти. Вие не сте правили психически наблюдения. Какво ще ви костват да ги направите? Ако не ги правите, тия работи ще ви доведат до големи изпитания. Ще кажете: „Как аз да седя и да си мажа устните и да ги облизвам с езика си?“ Туй ако не правиш, тогава ще дойде губерката на съвременните лекари. Тук някой лекар няма, нали? Като идеш, ще ти каже: „Чакай да ти турим една инжекция.“ Сега питам, кое е похубаво, да си намажеш устните или да влизат игли в мускулите? Похубаво е малко да си понамажеш устата. Или другото положение. Сега от устата ще минем към пръстите.

Вие сте малко неразположен. Вземете една паница с вода от 41 градуса или от 50 градуса. Увеличавайте температурата, турете и дигнете ръката два пъти, три пъти, докато тия чувствувания дойдат до крайния предел, не може да издържате. Да се произведе едно диференциране на чувствуванията, да произведеш в себе си. Ти си дошъл на едно положение на нивелиране, еднакви станали чувствата или напрежението дошло до крайния предел. Има ли тук напрежение на чувствата, може да стане експлозия и тогава веднага ще стане една смяна вътре. Какво става в съвременната физика, когато известни предмети се охлаждават или когато се стоплят предметите? При охлаждането става свиване на предмета, а при стоплянето става разширение. И в чувствата станало нещо подобно. Ако е станало едно разширение, че туреното на тази топлина, вие ще направите едно охлаждане, туй напрежение на чувствата ви трябва да се смени. Огъване на чувствата и подтискане на чувствата. Ти искаш да се проявиш, пък не можеш да се проявиш. Искаш да кажеш една дума пък се стесняваш, все мислиш какво ще стане.

Имате едно чувство, гладен сте, но ви е срам да кажете, че сте гладен. Най-първо седите и казвате: „Дано се сетят някъде да ме

поканят!“ Не се сещат хората, какво трябва да правите? Какво бихте направили? Имате чрезмерен глад, но не се сещат хората да ви питат дали сте гладен или не. Какво трябва да направите? Сега ще оставим предмета. Той е доста труден, много труден, какво трябва да направите?

Но да обясня идеята, която имам, ще захвана от по-далеч. Мъчен е този процес на съзнанието. Представете си, че вие сте цигулар. Тия хора, като те гледат, че седиш с торбата, виждат, че не си разположен. Ти седиш и каквото кажеш, неразположен си. Всички седят, всички са сериозни. Всички те усещат, че не са така доволни. Дипломация се изисква от твоя страна. Ти ще извадиш цигулката и те ще кажат: „Ама ти си майстор цигулар!“ Най-първо в тях се явява едно малко недоволство, после се явява любопитство, казват: „Да видим!“ Ти започнеш да свириш и погледнеш към тях, лицата станат разположени. След това казват: „Я ни посвири, много хубаво си свирил.“ Имат желание да те слушат, казват: „Защо не дойде по-рано?“ Всички се развеселяват. След като си свирил, бащата казва: „Я деца да нахраним този гост!“ Веднага ти дават, гощават те. Сега, като се нахраниш, казват: „Я ни посвири пак!“ Ами ако не знаеш да свириш? Който знае да свири, лесно решава въпроса, ами, който не знае, какво трябва да направи? То е мъчният въпрос. Който е умен, той е цигулар. Под думата умен, аз имам пред вид цигуларя, лесно разрешава въпроса – извади цигулката, свири. Който не е умен, разбира, който не е цигулар, не знае да свири, неговата работа се усложнява.

Някой казва: „Защо на този човек в живота му върви?“ Цигулар е този човек. Дето върви, върви. – „Не ми върви!“ – Не свириш хубаво. – „Какво трябва да правя?“ Казвам: „Свири!“ – „Ама нямам учител, нямам време, изисква се време.“ Какво трябва да направи този, който не знае да свири? Той пък трябва да носи една стомна пълна с вода от

някой хубав свещен извор, да донесе и да каже: „Тук ви нося една свещена вода, минах на едно място и напълних стомната.“ – „Какво носиш?“ – „Нося една свещена вода.“ – „Я дай!“ Той започва да им насипва по една чаша. Сипе на майката, на големия брат, на всичките. След като ги почерпи, казват: „Я ела тук на трапезата!“ На онзи, който не знае, трябва да носи стомната. Представете си, че мястото е сухо, няма такъв извор. Не знаеш да свириш и стомна нямаш. Какво да правиш сега? И за него има разрешение. И от това положение може да се излезе. Показах мястото на цигулара. Показах онзи, който не знае да свири, какво трябва да прави. Сега третото положение ще го оставя на вас. $\frac{2}{3}$ аз разреших, $\frac{1}{3}$ оставям на вас. Понеже писах $\frac{2}{3}$ трябва да го разреша. $\frac{1}{3}$ оставям на вас.

Правото в света е: Никога не подтискайте своите чувства. Подтисничество на чувствата не прави! Не подтискай, не изнасилвай чувствата си. То не значи да дадеш свобода на твоите чувства да правят каквото си искат. Но не изнасилвай, не подтискай чувствата си. Колкото и да са лоши не ги подтискай, не ги изнасилвай. Ако ги подтискаш или ако ги изнасилиш, ще стане по-лошо. Ти едно свое чувство, чакай го да узрее. Всяка една гъсеница по пътя не я тъпчи. Ако я стъпчеш, ще спреш нейната еволюция. Остави я, ще дойде до едно място и тя ще се превърне на пеперуда. Остави я да стане пеперуда. Ако я смажеш, ще спреш този процес на нейното развитие. Но същевременно спираш и своя процес. В живота най-малката погрешка, която да спре общия ход, то е философията на живота. Всичкото наше нещастие произтича от онова подтисничество, което ние имаме в нашите чувства.

(–„Какво да се прави с пакостните чувства?“) Пакостни чувства няма. Когато чувствата експлодират, то е пакост. Чувството може да експлодира. Ако огънеш една пружина, че после я пуснеш, тя може да те удари. Не че пружината е лоша, но при това огъване, пружината

може да се отплесне. Един цигулар идва при мене, че струните се отпуснали, че го ударили. От гайката се отпуснали и от тези стоманените, та го ударили в окото. Дълго време го превързва. Като свирил се откъснали. Казвам, когато чувството ти е огънато, може да стане експлозия. Не е лошото в чувствата. То е положението, когато завиваше тези струни, трябваше да предвиди. Той стегнал тази струна повече отколкото трябва. Цигуларят трябва да бъде много внимателен. Гледам някои цигулари не са никак внимателни. След като свири 3, 4, 5 часа, скъса се струната. Онази струна, която ще се скъса, тя има особен тон. Аз като чуя този тон, изваждам струната. Рядко у мен са се скъсвали струните. Аз не ги чакам да се скъсат. Тук преди няколко време ми се скъса една струна „ре“. Тя се скъса когато нагласявах струната. „Ре“ се скъса, защото имате нещо, което не харесвах. Намерих друг по-хубав, специален глас на цигулката, много ми хареса.

Вие говорите за възпитание. Съвременните педагози говорят за възпитание. Те нямат методи. Много работи имат за възпитанието, но тия методи са много изкуствени. Нямаме естествени методи за възпитание. Казвам, няма нещо по-хубаво от да се възпитаваши и няма нещо по-лошо, когато не си възпитан. Има хиляди методи за самовъзпитание. Какви ли не методи има. Отлично нещо е когато човек може да възпита себе си. Няма нещо по-приятно от туй. И няма нещо по-лошо, когато внасяш един лош метод. Защото всеки ден имате разни неразположения. Някой ден си неразположен, няма повод, но не можеш да учиш, не можеш да гледаш работа, вдъхновението се изгубва. Какво ли не става. Всички неприятности в живота се дължат на онова неестествено положение, което ние имаме. Аз това го наричам подтисничество на чувствата. Тогава се раждат най-лошите работи.

Помнете, сега аз ви говоря за чувствата, които са естествени. Има чувства не естествени в човека. За пример, намислил си да пиеш вино. То е неестествено чувство. Гневиш се, то е неестествено чувство. Подозираш, то е неестествено чувство. Взискателен си, то е неестествено чувство. Има неща неестествени, за тях не говоря. Естествени чувства има в човека. Те стават елементи в живота. Ти на тях ще дадеш свобода. Аз говоря за естествените чувства. Естествени чувства има. Гладен си, това е едно естествено чувство. Жаден си, това е естествено чувство. Обичаш музика, това е естествено чувство. Защото свири се не за ума, но за сърцето. Музика трябва на подтиснатите хора. Хляб трябва не на ситите, но на гладните. Вода трябва на жадните. Казвам, хубавото в света, кое е? То е съзвучието на сърцето. Когато ние говорим за любовта, ние разбираме любовта от великите същества в света, които трябва да влезат да поправят умствения свят на човека. Не да направят подтисничество, робство, в което човек сам се намира. В робство се намират неговите чувства. Той трябва да им даде свобода, но не такава свобода, че да има анархия. То значи човек да освободи себе си, своите чувства, но той трябва да им даде онова направление на любовта. Вие дайте място на естествените чувства, неестествените ще се стопят като ледовете. Те са временни. У нас всички препятствия произтичат от неестествените чувства, но от подтисничеството на естествените чувства и от неестествените. Да желаеш естественото. Не желай това, което не ти трябва. Да допуснем, искаш да станеш богат човек. Не че желанието за богатство е лошо. Не желай да бъдеш богат, да желаеш да станеш богат, това е неестествен път. Ако човек мисли, че е богат, той не е на правата посока. Един човек, който има ум е богат човек. Един човек, който има такова тяло, той е богат човек. Най-напред ние туриме една предпоставка, че си сиромаш човек. Сиромашията разбира, че условията на твоя астрален свят са лоши – ти си подтиснал своите

чувства. Ти си сприхав човек, който не мислиш, ти си подтиснал своите чувства. И като си подтиснал своите чувства, искаш да подтиснеш и другите хора наоколо и си образуваш неприятели. Някой път ти си гневен, търсиш причината. Ти искаш свобода, казваш: „Дайте ни свобода!“ Ти търсиш причината. Казваш: „Той е причина за моето нещастие.“ Причината за вашето нещастие не е външна, то е повод само, причината е вътрешна. Онова желание вътре. Като погледна Ева на плода, в нея се яви едно неестествено желание. Неестествено желание за една фиктивна придобивка. И тя не знаеше, какво ще придобие. Тя предполагаше, но не го знаеше какво ще бъде. Но практично. Да оставим това практичното.

Не подтискай своите чувства. Всякога намазвай устните си по три четири пъти и ги облизвай. Вземете малко мед и ги намажете и ги оближете. Направете един опит сега. От вас нека направят този опит най-способните. Намажете устните си по два три пъти и ги оближете. Сутрин, вечер и на обед до следния път и облизвайте си устните. Намажете десет грама мед и ги оближете. Направете опит. Този опит няма да го разправяте на другите. Един периметър запазвам. Да не хвъркне периметърът. Туй богатство искам заради вас да остане. Онези, които обичате науката, направете още един опит. Онези, които знаете да свирите, свирете. Които имате стомни идете вода донесете. Онези, които нито знаете да свирите, нито стомни имате, правете каквото искате. Които нямате стомни, направете опита. Цигуларите са свободни да направят каквото искат.

Сега в окултната наука много пъти казват: „Как да направи опита?“ Един опит ще направиш. Може да излезе един несполучлив опит. Причината за онзи опит е много малка, за един психически опит. Едно съчетание на условията има, дето може да навредиш на себе си. Поводът може да бъде много малък. Излиза един беден човек, който се отчаял от живота. Да ви дам един пример. Той седи в

училището, иска да излезе. Тук не му върви, тук хлопа, не върви, там хлопа, не върви. Казва: „Свърши се!“ Излиза от къщи, гледа един фйтон, конете се подплашили, бягат. Заражда се желание да ги хване. Отива, хваща конете и спира, спира фйтона. Този фйтон е на един богат човек, дъщеря му се разхождала. Човек[ът] му взема името. От спирането на конете неговите работи тръгват. Казва: „Какво добивате като хванете конете? Какво ще направиш? Ти ли ще покажеш силата си?“ Но той спира конете и от там насетне неговите работи тръгват. Той му благодари, че спасил неговия живот и живота на дъщеря му.

Сега ти излизаш и гледаш, че конете бягат, казваш: „Да си бягат.“ Добре дръж тия коне, нищо повече. Вие сега не разсъждавате. Дръж конете, нищо повече. Да ти тръгне напред. Ще спрем с конете. Дръжте конете. И като слязат богатият и дъщеря му от колата, ти ще разбереш, че те ще уредят работите.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

25 лекция на Младежкия клас, 13 март 1935 г., Изгрев, [София]

САМОВЪЗПИТАНИЕ

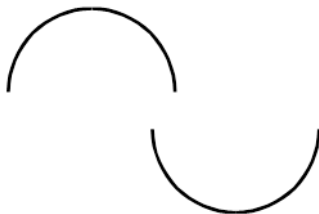
Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

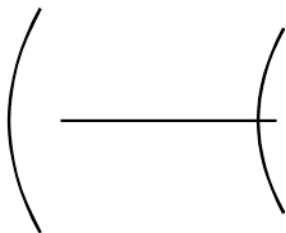
Какви бяха положенията на миналата лекция?

Как бихте представили физически обикновения, талантливия и гениалния човек и светията? Обикновеният човек е дебел, талантливият е висок, гениалният върви, а светията хвърка. Когато талантливият човек нагоре отива, обикновеният е дебел. Когато талантливият човек нагоре отива, гениалният върви нагоре, а пък светията хвърка. Щом дебелееш – обикновен човек си. Щом растеш – талантлив си. Щом се движиш – гениален си, а щом хвъркаш – светия си. Това са основи, това са елементи. Разглеждам обикновения човек като елемент. Светията може да мисли като завършен резултат. В природата такива завършени резултата няма. Знанието, което сега имате, то е било преди хиляди години и сега го проучавате. За пример вземете състоянието преди милиони години, да кажем преди хиляди години вземете положението на една звезда, то не е такава, каквото е сега. Сегашните учени хора изучават преди хиляди години, какво е било състоянието на света. А след хиляди години ще знаят какво е сегашното състояние. Туй, което сега имате, ще го знаете след хиляди години. Какви сте били преди хиляди години сега го знаете, какви ще сте – след хиляди години ще знаете. Тъй че вие не знаете какви сте сега. Ами че знаете ли колко клетки имате? – Не знаете. Вие имате едно тяло и не знаете от колко милиона е то. След хиляди години може би ще знаете, колко нишки имате, после от колко центрове, колко способности имате, не знаете. С колко средства си служи човешкият разум и това не знаете. Какви са елементите на

човешката мисъл и това не знаете. Какви са елементите на човешките чувства и това не знаете. Едва сега сте започнали да изучавате елементите на постъпките. Не само вие, но и кой да е философ на положителната философия не го знае. Някои говорят за светии, но и те не знаят какво нещо е светийство. Те говорят за гений, но не знаят какво нещо е гений. Геният и талантливият човек доста се отличават. Черти има. Говориш за бяло, но черти има белината. Говориш за черно, но черти има чернотата, степени има. Чернота и белота по какво [се] отличават?



Фиг. 1



Фиг. 2

Графически ако представим бялото, то е крива изпъкнала линия, черното е вдлъбната линия. Черното поглъща светлината. Следователно, онези огледала, които са вдлъбнати, събират светлината, онези които са изпъкнали, разпръсват. Значи светлината е това, което дава, тъмнината е това, което възприема. Кое е положителното? – Което дава. Кое [е] отрицателното? – Което взема.

Но какво нещо е вземането? Туй, което от една страна взема, от другата дава. Туй, което от една страна дава от другата взема.

Следователно, научно казано, след като даваш дълго време, трябва да приемаш от някъде. Защото този, който дава, трябва да получава. Този, който получава, след като взема, взема, трябва да даде. Не можеш все да вземаш, защото ще се натовариш. Допуснете, че имате един чувал. Най-първо обичаш да вземаш – товарите, товарите. Щом като си вземал в тебе ще се породи желание да отвориш, да даваш. Всеки чувал има две усти. Ще отвориш, ще даваш. Ще се принудиш да даваш. Природата ще те принуди да даваш. Защото ще познаеш своето знание. Защото законът е верен. Човек, който нищо няма е невежа. Който вземе да се учи, да се товари, да се товари, като стане учен, тежи му. Започне да дава и на другите. Иска да каже нещо да му олекне, малко. Те са философски положения. После цяла една философия има.

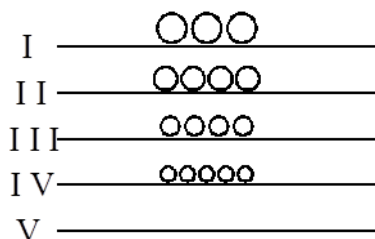
Вземете на английски члена „the“, вземете на френски „le“, в български „-т“. В английски и френски членът е отпред, а в български отзад. Звуковете, които са употребени в члена се различават. Казвате: „Езикът го изисква.“ Кой са причините да се образува този член в английски, френски и български? Разбира се ако се разреши този въпрос, какво означава членът. Нещо определено, не общо казано, но определен[o] – хлябът запример, значи специално трябва да се определи. Защо българинът турил члена отзад, англичанинът отпред? Българинът го турил на опашката, англичанинът на главата. Запример, когато българинът се учудва, казва: „Льо, Боже!“ Френски говори. На български „ла“ той е турил „ла“ в кучето. „Ла“ е едно съвпадение. Значи на френски определения член „ла“ българинът го взема много специфично. Какво значи „ла“? Казва: „Нещо не на място.“ Казваш нещо, той казва: „Ла!“ Сега човешката мисъл във всичките езици е работила. Тия езици излизат от един общ език. Това

са откровения. Има много неща във френски, английски, в български, в славянските езици. Има неща особени. Българинът говори за „аз“, а произнася „ас“. Защо? На французите някои букви не им достигат. Вземете „ou“, той го произнася като „у“. Защо? Как пишат „у“-то? (*– Като нашето „и“.*) Нашето „и“ като „у“ го произнасят. Онази първоначална човешка реч, тя си имала звукове.

Човек трябва да изучава онези езици, за да види психологическото развитие на народите. На всеки народ съответствува езикът на неговото вътрешно различие. Англичанинът защо има този мекия знак? Понеже това е практичен говор, човек в практичния, материалния живот има опасност да стане много груб. Англичанинът се мъчи да произнася малко меко, за да омекчи характера си. Англичанинът, ако изхвърли „the“ съвсем ще огрубее. Англичанинът като произнася „баща“, ще тури меко. Като каже „майка“, пак ще го произнесе меко. В българите няма това. Обаче в българите де е мекотата? – На „й“ е мекото. Като каже „майка“, „май“ изменя и другите. Коренът на „майка“ и [„mother“] е един и същ. Та казвам: Когато имате една груба черта в характера си, може да я смекчите с някоя мека дума. Да имате една мека дума като смекчаваща. Българите още като искат да смекчат понеже нямат „тита“, в старославянски език са имали „ѣ“ и „е“ за смекчаване. Човек трябва да се научи на смекчителните условия на природата да мисли меко. Всички хора със силни желания имат груби черти. И ще ви обясня защо.

Това са решета. Горното е с най-големи дупки. Представете си, че с горното решето вземате вода. Но в първичното състояние водата е в твърдо състояние. Първичната вода, следователно понеже през тези дупки не могат да минат едрите парчета и вие може да носите, туй решето взема всичките буци и под него когато са другите решета, за да паднат там, трябва да се натрошат. Колкото буци са непотребни за

горното решето падат във второто. По-ситните буци падат във второто решето. Едни се съдържат във второто, но които са още по-ситни падат и в третото. Отдолу има решето без дупки. Обаче, като дойде топлината и всичката топлина [вода] се стопи, влиза през всичките решета в четвъртото и става наводнение. Когато чувствата във вас преодоляват, значи през всичките горни решета всичката вода се стопи, всичката слезе във вашето решето дето няма дупки. Питам: Безопасно ли е едно решето без дупки? Или трябва да имате едно от първите?



Фиг. 1

Туй, което вие наричате реализиране какво нещо е реализирането? Втичане или изтичане? Необработената стока, като я продадеш навън, ти ще възприемеш нещо. Най-първо реализирането е един процес на изтичане, все трябва да изпратиш нещо. Процесът на реализирането е изтичане. Туй, което изтича от тебе, трябва да се реализира друго нещо на мястото. Онзи търговец, който продал своята стока, ще вземе пари вместо стоката и след туй ще вземе друга стока.

Сега аз ви навеждам да мислите. Човек, за да се възпита, трябва да разбира. Самовъзпитанието е един от най-великите методи на природата. Човека никой не може да възпита, освен сам. Другите може да му говорят за самовъзпитание, но той сам трябва да се възпита. Онази сила, която възпитава човека, отвътре се намира. Учителят, който възпитава човека, той е вътре в него. Той има двама

учители. Това са условията отвън, те са стеснителните условия. Истинското възпитание е отвътре. Сега какво разбирате под думата самовъзпитание? Тази дума произхожда на български от думата *питѣй*, което значи *храня*. Да възпитаеш значи да храниш ума. Възпитание на чувствата трябва да знаеш да храниш чувствата си. Мисъл и мислене са две неща различни. Чувства и чувствуване е пак различно. Казва: „Той има силна мисъл.“ Но мисълта става силна в мисленето. Чувствата стават силни в чувствуването. Ако ти не чувствуваш, твоите чувства, то е като зрънце.

Да обясня закона: Едно зърно е потенциално, то има всичките възможности. Туй зърно, ако седи в хамбара, не може да се прояви. Но ако го поставиш в почвата вътре да действуват силите на природата, тогава туй зърно проявява своята сила. Следователно мисълта е като едно зърно. Като започнеш да мислиш трябва да посаждаш навън. Тази мисъл започва да расте, да се развива. Когато казваш: „Аз имам мисъл“, то е друг въпрос. То значи: ти имаш зърно, но ако не мислиш, туй зърно ще остане непроявено. Значи ти имаш жито и не посаждаш житото на нивата, то ще остане в хамбара. Ако го посееш на нивата, то вече расте и се развива и ще имате вече едно изобилие. Но противоречието къде е? Ако житото се посее на нивата, то няма да има същите условия на живот, каквито са вътре в хамбара. В хамбара е разположено, седи сухо, спокойно, но няма придобивки. Щом излезе на нивата има придобивки, има ред мъчности, които трябва да ги преодолява. Но някой път вие скърбите за онова състояние, което имахте в хамбара. Казвате: „Що ми трябваше да излизам от хамбаря, да ходя по света, да скитам?“ Зависи от тебе. Дойде една мисъл, тя не е господар. Дойде човешкият ум, хване една мисъл, дойде човешкият ум, хване едно чувство, какво ще правите? Какво ще стане когато започнеш да чувствуваш нещата? Значи заставен си. Казваш: „Що ми трябваше да се мъча!“ Няма какво да се мъчиш, ще работиш. Щом

работиш, няма да се мъчиш. Щом не искаш да работиш, няма какво, ще се мъчиш.

Мъчението е един инструмент, мярка за работа. Сега нали вие казвате: „Защо ми се случи това?“ Че какво ви се е случило? Да кажем ударите си главата и падне десетина капки кръв – уплашете се. Съберете кръвта, пък направете едно научно изследване да видите от какво е съставена кръвта, ще видите нейния цвят, после нейната миризма. Другояче няма да използвате това условие. То е таман турено, пукнала се главата да видите от какво е съставена вашата кръв. Разгледайте хубаво. Вие пуснете на земята кръвта и после се оплаквате, че ви пукнали главата. Значи, онова място от дето излязла кръвта, започва да говори. За кръвта даже въпрос не правете. Казва: „Пукнаха ми главата.“ То е важно кръвта, която излязла от главата, понеже тази кръв ще ви спаси. Че ако тя не беше излязла, щяха да ви убият. Онзи, който ви ударил, видял кръвта, уплашил се, казва: „Ще умре!“ Като започне кръвта да тече, човек се спасява. Страданието от какво произтича? Добре. Пукнали ти главата, какво трябва да се учиш сега? Трябва да ходиш да се молиш, че ти пукнали главата. Значи имаш опитност, мярка имаш. Следователно, не пукай главите на хората. Защо ти пукнаха главата? – „Пукнаха ми главата, за да не пукам главите на хората.“ Има смисъл, ако твоята глава се пукнала и ти казваш: „Аз ще пукам главите.“ Тогава ти не разбираш защо се пукнала главата ти.

Защо има човек мисъл? – За да мисли. Защо мисли човек? – За да има мисъл. Едното подразбира другото. Човек мисли, за да има мисъл. Човек чувствава, за да има чувство. Придобитото за вас е мисълта, която остава, може да я хванете и да я изучавате. Една мисъл, която имате, тя може да ви служи като обект, който разглеждате. Една мисъл в какво може да се реализира? Да допуснем сега, че вие искате да бъдете учен човек. Желанието е много хубаво.

Какво ще знаете? В какво ще седи вашата наука? В какво седи науката на един велик виртуоз? –Че той определил, знае вече функциите на сърцето. Много учен физиолог, който знае как функционира сърцето, какви са неговите подразделения, как става кръвообращението, после донякъде знае оня център, който в мозъка, който се занимава с функционирането на сърцето. После един физиолог може да знае онези процеси, които стават в стомаха, как става храносмилането, знае как става процеса на дишането. Този физиолог дойде до ума, но там е съвсем простак. Той физиологически може да обясни процесите, но ония процеси, които стават в човешката мисъл, там той е невежа.

Някой от вас сте невежи. Всички знаете за Господа много работи. Богословците знаят много работи за небето, разправят за Адама, за Ева, знаят как ги създал Господ, в колко деня създал света, много работи знаят. Казвам: Същия закон, туй което преди 8 000 години Господ направил го знаят, а туй, което сега става, не знаят. Него след 8 000 години ще го знаят. Такъв е законът. Както в астрономията, за да знаят нещо, за една звезда, трябва светлината да е дошла, не може да говори. Защо не може да го приеме? Не, че не иска, но за да може да приемем известни знания, трябва известна светлина, която трябва да проникне. В света няма светлина. Там дето светлината дошла, дошло и знанието. Та, и в човешкия мозък трябва светлина. Човек е толкова просветен, колкото светлина прониква във веществото на мозъка. Във всичките хора светлината еднакво не прониква. В това е различието. Знанието е степен на светлината, която прониква в човешкия мозък. Има една светлина, която е съществена, пък има една светлина, която е отражение. Нали знаете отражението лесно може да се гледа, ако имате отразена светлина на някое платно. Имате една призма, разлага светлината, появяват се цветовете, но те не боядисват платното или стената. Вземете киното: Там на платното виждате движение на тренове, на параходи на вода, виждате морета, вятър,

всичко това. Махнат се тези картини, този прожектор, който проектира тия неща, всичко това изчезне. Има неща в човека, които не са съществени. Те са проекция. По някой път вие се спирате и казвате: „Празно ми е.“ Спряло е вашето кино. Казва: „Няма нищо в ума ми.“ По някой път вие мислите, че много знаете, защото на платното всичко се хваща, картини, фигури. Спре онзи, който оперира с картините, казвате: „Няма нищо“, забравите картините.

Та казвам: При сегашните условия намерете онова знание, което да е ядката на знанието. Съществува един закон: Всяко едно чувство подразбира друго. Като кажеш „сладко“, какво чувствуваш? Какво си представяте? Сладкото вече подразбира мед, захар, сладко цвекло, сладка царевица, сладко винце. Думата *сладко* ще предизвика ред други. Или пък кажете *горчиво*. Като кажеш една дума, ред други предмети ще се явят във вашия ум. Следователно, всякога трябва да има думи, които подтикват към мисъл. Когато нещата се нареждат, предизвикват се тия предмети, които са ни потребни. Самовъзпитанието седи в това. Там дето е наредено, като дойде една идея, тя предизвиква други идеи. Те се нижат като цяла една мрежа. Мисълта на възпитаните хора е нанизана. Онези, които не са възпитани, тяхната мисъл не се ниже.

Сега кои са съществените работи? Сега представете си, че имате един предмет. Имате едно камъче, може да го подсладите, може да му турите малко мед отгоре. Турите го в устата, меда се стопи, камъчето остава. Сладкото е на повърхността. Но има известни предмети, които целите са сладки. Като вземете един бонбон или захар, всичко ще се стопи в устата. Добре сега. Може ли сега да направите едно изчисление. Ако стопите в едно езеро една бучка захар, след колко милиона години частиците на тази бучка захар ще се съберат? – Не може. Ако сте учен човек, трябва да изпарите езерото и да намерите частиците на бучката захар. Ако вашите бучки останат, нищо не се е

загубило. Сега вие съжалявате, че вашата захар се е стопила. Но често някои ваши мисли така се стопяват, че не може да ги намерите. Стопената мисъл във водата не може да я намерите. Има мисли, които се стопяват; има чувства които се стопяват. Свойството им е такова. Топят се. Следователно, тия мисли, които се топят, тия чувства които се топят и тия постъпки, които се топят, трябва да ги пазите. Ако не ги намерите, не е лошо, но стопила се мисълта, отиде вече. Не може да я намериш, тя не се връща назад.

В самовъзпитанието трябва да намерите свойствата на една мисъл. Да намерите мисълта топи ли се или не се топи. То е знание. Че ако вие направите една къща от захар в сухо време да живее[те] в нея, като започнат да ваят дъждове, какво ще стане с нея? Има богати американци, които си правят удоволствие, зимно време отиват на север и там си правят палати от лед. Много хубави, грандиозни палати си правят от лед. Но лятно време се разтопяват тия палати и нищо не остава.

Та казвам: По някой път и в човека има нещо неустойчиво. Не че човек е неустойчив, но има известна материя в човека, която е неустойчива. Или известни мисли, които са неустойчиви. Те не принадлежат на човека. Те са достояние на цялото човечество. Захарта не е достояние само на едно същество. Светлината не е достояние само на едно същество. Следователно, щом изгасва вашата свещ, тя не е за вас. Защо изгасва свещта? Тя показва, че не [е] само за вас. Светлината показва, че е за всичките. Туй, което изгасва и светва, туй което се губи и се явява едновременно показва, че не е за всички. Щом изгасва не е за вас. Не се е изгубила. Щом светне това вече е за вас. Туй, което светва, е за вас. Туй, което изгасва, не е за вас, то е за другите.

Сега да ви обясня това: Туй, което изгасва не е за вас. Онзи въглищар, който горил въглищата, нали после ги загасил и оставил и

когато ви трябват пак ги запалите. Пепелта, която остава след като ги изгорите, тя е непотребна. Но тази пепел е потребна да я турите като тор. Тя става потребна за нивите. Тъй щото тази пепел се поглъща от растенията, влиза в плодовете и постоянно тази пепел се връща при нас. После в другите форми, в природата има цяла една обмяна на нещата. Туй, което [е] непотребно за тебе, след време ще се върне, то ще дойде. Пепелта ще хвърлиш някъде и тази пепел, след като се обработи, ще дойде по един начин, че ти никак няма да я познаеш. Та, ако имате много пепел, хвърлете я на нивата. Ако имате много въглища, отоплете си стаите.

Казвам, всяка една мисъл може да има състоянието: или е запалена или свети или е изгасена. Ако е изгасена тя е минала. Сега да кажем, ако една лампа свети и изгасва. Нали имате едно растение запалено, гори и от туй горене какво се образува? Образуват се плодове. Ние опитваме горенето. Значи въглищарите от своите въглища дали плодовете си. Растенията имат плодове. Това е придобит резултат. След туй дървото се отсича, изгаря се. Имаме въглищата. Сега си направете аналогично, какво е сравнението между плодовете и въглищата. Да направим малко сравнение. Някой път имали сте някоя рокля, която има много бръчки, не е за носене. Турите въглища, запалите, турите в ютията. След туй прекарате на вашата рокля, тя се оглажда. Значи от въглищата, от този плод си оглаждате вашата дрешка. Вие казвате, какво трябва да правите с вашите въглища. Турете ги във вашата ютия, гладете вашите рокли, гладете вашите ризи. „Тази риза не е огладена“, казвате. И една мисъл може да не е огладена. Едно чувство не е огладено. Да прекараш ютията отгоре, но няма да го изгориш. Ще го понатиснеш, ще го огладиш.

Сега това са общи положения. Казвам: Човек трябва да научи един език. Онези хора, които имат високо мнение за себе си, много

мъчно научават един език. Тук в България всички мисионери, които дойдоха и имаха едно високо мнение за себе си, не можаха да научат български. Те чакаха да научат езика хубаво, че тогава да говорят. Човек ще прави погрешки, че тогава ще научи. Онези, които говориха и правиха погрешки се научиха. Един американец много учен човек среща друг, който го пита: „Къде отиваш?“ – „Отивам да се жегя.“ Искал да каже, че отива да се жени. Един мисионер, който не знаел хубаво български език казва: „развалена кобила“, а искал да каже: „разградената колиба“. Та и българите, които са ходили в странство, стават понякога много смешни. Отиват двама български студенти на гости. Американците слагат на масата широки чаши с вода, за да си измиват пръстите в тях. Той българинът, като не заел за какво служи, взел че изпил водата. Често ние се смеем на такива работи. Но такива погрешки всички правим в живота. Каквото природата наредила, ние като не му знаем цената, казваме нещо друго. Трябва да се знае. Не че погрешките са малки. Някои погрешки са много сериозни, от които трябва да се пазим.

Казвам сега: Трябва да имате известни думи в живота, които да имат смекчително влияние. Трябва да имате известни думи, които да имат смекчителни условия за вашите чувства и за вашите постъпки, както водата. Тя е която смекчава. Огънят запример смекчава въска. Коравият въск, като се понагрее, става мек. Коравият хляб, като се тури малко вода отгоре, смекчава се. Значи имаш в себе си нещо кораво и трябва да имаш нещо, което да смекчава, да действа смекчително. Водата действа смекчително. Маслото действа смекчително. Водата действа смекчително. Някъде водата, някъде масло, някъде огънят действуват смекчително. [В]се таки човек трябва да има три думи, три елемента, които действуват смекчително за улеснение на неговия живот.

Можете ли ми каза коя е най-меката дума в българския език? Една мека дума може ли да ми кажете? (–„Благост.“) Друга дума? (–„Мир, милост.“)

Това е благост. Това е милост. Благостта е която дава, милостта приема. Благият човек не те съжaliaва, че ти страдаш. Ти вървиш, благият ще ти даде, ще си замине. Милостивият ще се спре при тебе, ще ти услужи. Те по характер се различават. Благият е щедър. Дето мине дава. Види, че ти си болен, остави пари, ще каже: „Ще мине тази работа“, и ще си замине. Той не се спира, а си заминава. Милостивият, той нищо няма да ти даде, каквото благият оставил. Милостивият, като дойде, ще те привърже, ще те нахрани. Благият, като дойде при тебе, ще ти остави захар, масло, сирене. Милостивият, като дойде ще се опретне да наточи баница, супичка ще направи. Единият донася, другият вътре прави. Казвам сега: Да имате благост, като нещо [което] отвън носи. А пък милосърдието като нещо, което отвън [отвътре] обработва. То е знание. Казва: „Той е мислосърд човек.“ Няма определена идея. Във всеки човек милостта трябва да работи отвътре, всичко да тури в ред и порядък, а пък благостта да дава. Всеки ден трябва да опитвате вашата благост и вашето милосърдие. Един ден ще минеш покрай някой, ще го насърчиш, на другия ден ще покажете вашето милосърдие. Как ще го направите? Да кажем да направите една блага постъпка. Как ще покажете вашата блага постъпка? Вашата милостива постъпка как ще покажете? Какъв метод ще изберете, запример?

За следния път намерете две форми на благост и на милосърдието във вас. Какво бихте направили, ако тръгнете по пътя на благостта и по пътя на милосърдието. Ето какво подразбирам. Ако ходите по пътя на един музикант, ще се научите да свирите, да пеете. Ако ходите по пътя на един лекар, ще се научите да лекувате хората. Добре, ако ходите по пътя на един шивач, ще се научите да шиете

дрехи. Ако ходите по пътя на един земеделец, на един градинар, ще научите техните занаяти. Непременно, по какъвто път вървиш, все ще се научиш нещо и като го научиш, ще приложиш. Ако ходиш по пътя на благодатта, едно ще научиш. Ако ходиш по пътя на милостта друго ще научиш. Кажете ми сега, ако ходите по пътя на благодатта, какво ще научите от благодатта и какво ще научите от милосърдието?

Ако вземете сега единицата. Единицата може ли да се умножава, единицата може ли да расте? Какво подразбира единицата, какво подразбира растенето на единицата? Растенето на единицата подразбира функции на единицата. Когато наричат че нещо расте или има части, частите това са функциите. Всяка една част на единицата, това е функция, в която тялото се проявява. Да кажем имате едно число: хиляда грама или едно кило. Да кажем имате една десета част от кило, или имате две десети части. Какво показва? Една десета е сто грама от кило. Колко зърна има в едно кило. Всяко едно зърно съдържа качествата на всички зърна. Туй зърно, количествено едното зърно не е равно на всичките зърна, но качествено то има всичките зърна. Всяко едно зърно може да произведе цяло кило. Нещата качествено не се различават, но количествено се различават. И качествено се различават, но при туй сравнение едното зърно съдържа качествата на всичките зърна. Количествено не [е] равно на тях. Вземете едно зърно. В едно кило има 16 хиляди зърна. Може да изчислим за колко години едно зърно ще даде едно кило зърна. Да допуснем, че първата година дава 60 зърна. Втората година 3 600 зърна, третата година ще надмине.

Сега вие се пазете от съмнението, понеже съмнението е един процес, който унищожава нещата. Съмнението е на място, но трябва да знаете как да употребите съмнението. Къде трябва да се употреби съмнението? – При лъжата. Къде трябва да се употреби вярата? – При истината, при любовта, при мъдростта, при знанието. Съмнението

при лъжата, при неправдата трябва да се употреби съмнението. Навсякъде дето има отрицателно, може да се съмняваш. Но в любовта да се съмняваш не е на място. В любовта [се] иска вяра. Съмнението не разрешава въпроса. Съмнението разрешава въпроса за лъжата. Казваш: „Тук има лъжа.“ Какво има да се съмняваш в любовта. Дава ти някой пари, ти има какво да се съмняваш. Може да се съмняваш дали тези пари не са фалшиви. Ако тия пари са същински, ти трябва да вярваш. Трябва да вярваш, че този човек е добър. А щом се съмняваш, тогава този човек не е добър. Законът трябва да бъде ясен, определен. Във вашето положение да знаете как да се съмнявате и кога да вярвате. Аз не изключвам съмнението. Съмнението е един закон. Имаш право да се съмняваш. То е една предпазителна мярка.

Сега какво разбрахте? Какво разбрахте от захарта? Разбрахте, че е сладка. Питам, какво разбрахте от истината? – Разбрахме да придобием свободата. Какво разбрахте от лъжата? – Опарихме се. Че това е положително. Какво разбрахте от истината? Че ти какво си разбрал от истината? – Разбрах, намерих се свободен. Какво разбрахте от мъдростта? – Намерихме знанието. Какво разбрахте от любовта? – Намерих живота. Казва: „Празна работа е.“ Не е празна работа. Като намерих любовта, живот имам. То е придобивка. Животът е придобивка от любовта. Някой казва: „Като си любил, какво си придобил?“ Ако не си придобил живота, ти си се лъгал. Щом си обичал, ти си придобил живота. Любовта е положителна сила, не може да има съмнение там. Щом нищо не си придобил, то е друг въпрос. В любовта няма отрицателно нещо. Отрицателни качества няма в любовта.

Сега аз ви говорих като на млади. Вие не трябва да мислите като на старите. Старият до деветте въжета има на кесията си. Младият няма нито едно въже. По какво се отличава младият? Старият има до девет въжета на кесията си, на касата си има ключ, а младият няма

въжета. Защо младшият няма въжета? Той има цяла река, тече, богатство има. Стариат, понеже е пресъхнал, той се хванал за щерната. Младите хора пият вода от извора, а пък старите от щерни. Като каже някой: „Стар съм.“ Той от щерни пие вода. Казва: „Прогулял имането на баща си.“ Той докато е млад няма да го прогуляе. Той ще го прогуляе като остарее.

То са новите начини на мислене. Така трябва да мислите. Вие не мислите. Мислете, ви казвам. Казва: „Аз намерих истината. Видях, че той лъже.“ Това не е истината. Ти си научил пътя на съмнението, намерил си лъжата. Но лъжата е отрицателна величина. Какво си добил от лъжата? Ако си намерил истината, да, придобил си нещо. Ако си намерил лъжата, нищо не си научил. То е загуба на време. Казва: „Аз много работи научих, не вярвам вече никому.“ Казвам: Ти си първия голям будала. Не вярваш никому. На баща си не вярваш. Кому ще вярваш? Той казва: „Никому не вярвам.“ Кому ще вярваш? Ти нямаш знание. Ти мислиш всичките хора са лоши и ти единствен оставаш добър. Щом всичките хора са лоши и ти ще се окаляш. Ти си езеро, всичките хора са мътни притоци, които като влезат в тебе, ти ще се окаляш. Щом мислиш, че всичките хора са лоши, а само ти ще останеш свободен, ти ще станеш езеро и тия притоци ще се влеят в тебе. Престани да мислиш, че хората са лоши, за да се избавиш от едно нещастие. Мисли за Бога и тогава ти ще бъдеш във връзка с великия океан и ще бъдеш чист. Чиста вода ще се влива в тебе. Ти ще се опресняваш. Не губете вашата връзка. Казва: „Какво ще придобие, ако човек вярва в Бога?“ Ще има приливи и отливи. Отливът в природата, то е закон за опресняване. В природата навсякъде става опресняване на човешките енергии. Опресняване на човешкия живот става чрез приливи и отливи.

Часът е 6 и 15 минути. Ние влизаме в числото 5. В един час колко по 15 има? – Четири. Петорката има двойно лице. Тя има и опака

страна. От едната страна хапе, а пък от другата глади. Та влизаме в числото, което хапе.

Ха сега да изпеете нещо, да загладим работите. Да видим коя песен ще изберете. (–„Махар Бену.“) От къде започва Махар Бену? (Всички изпяхме Махар Бену.)

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

26 лекция на Младежкия клас, 20 март 1936г., Изгрев, [София]

ОРГАНИЗИРАНЕ

Петък, 5 часа сутринта

Тайна молитва

Какви бяха основните положения на миналата лекция?

Аз ще ви запitam за успеха. На какво се дължи успехът на човека? От вашето гледище малкият успех, който имате, на какво се дължи? Сега не искам да ми дадете някоя научна дефиниция. Научните дефиниции са от друг характер, моралните са от друг характер. Например научен успех или философски успех на какво се дължи? Но вашият успех на какво се дължи? *Ус-пех*. „Ус“ на турски значи *равно*. Значи, „ус“ значи да вървиш по хубаво направен път, по гладък път. То е успех. Успех е да вървиш по един път дето няма никакви препятствия, никъде няма да се блъскаш. Щом се блъскаш успех няма, понеже харчиш повече енергия.

Вървиш с една стомна, тук се блъснеш, там се блъснеш, счупиш – успех няма. Това е едно встъпление, едно случайно встъпление. Тръгнеш ти на разходка, но си гладен, погледнеш планината, няма нищо за ядене. Вървиш, явява се колебание. Коя е причината? –Храна нямаш. Казваш, да идеш или да не идеш. Представете си, че хлябовете растат по дърветата, пекат се. Виждаш един хляб като една круша. Откъснеш хляба, понахраниш се. В тебе се явява желанието да се нахраниш, казваш: „Отивам на планината.“ Туй дърво на пътя, в дадения случай ви служи за поощрение. Значи в успеха трябва да имате условия. Какъв е характерът на успеха в дадения случай, какви са условията? Може да имате физически условия, после ви трябва превозни средства. Вие ще кажете, че човек непременно трябва да ходи. Дойдеш някъде, не можеш да ходиш. Или трябва да знаеш да

плаваш, или трябва да вземеш лодка. Допуснете, че вие трябва да минете през въздуха известно пространство, там трябва да хвъркаш. Сега, ако на вас ви зададе една **тема №18**: Кой са били ония условия, при които птиците се научиха да хвъркат? Цяла философия е то. То не е така. Има си причини, има си условия, при които хвъркането на птиците се образувало.

Поезия сега: „Яйце затворено в черупка стоеше.“ Какво разбирате сега под: „Яйце затворено в черупка стоеше?“ Такава една философия. Едно дете пита: „Мамо, кой затвори това яйце вътре?“ Сега какво ще кажеш на детето? Има три начина. Може да представите идеята от чисто физическо гледище, от духовно, може да я представиш от умствено гледище. Може да представиш, че туй яйце слязло от някъде, в черупката е затворено, но е една дреха. Тия хора не знаели да правят хубави дрехи, турили яка дреха на гърба. Коравичка дреха му турили. Та, [...] ⁹

...жи го, да направи нещо си мисли. Стане мома на 19 години, дойде някой от вѣн, задигне момата. Нали така става? Че и вие сте такива задигнати моми. Майка ви едно време била млада мома и защо остаряла? Защото станала една дреха на един момѣк, когото не познава. Защо остаряват хората? Защо остаряват дрехите? – Защото ги носим. Щом носиш една дреха, тя остарява. Противоречие има ли? Вече зависи от характера на онзи, който носи дрехата. Ако е внимателен, тази дреха по-дълго време ще бѣде нова и чиста. Ако не е внимателен тази дреха отведнѣж ще се оцапа. Сега, ако питаш защо е оцапана дрехата, туй показва характера на онзи, който носи дрехата. Сега се спирам върху състоянието ви. Тази приятелка имаше ли към вас неразположение? Тя имаше най-хубавото желание. Но тя с туй ви

⁹ В стенограмата липсва една печатна страница.

даде една възможност да станете скърбен. Тя без да знае, ви създаде една възможност за скръб. Някой друг се влюбил в този същия плат, той иска да го носи, той иска да го вземе. Вие сега скърбите, че платът го няма. Как ще разрешите мъчнотията? Представете си, че вие го намирате. Той се облякъл хубаво с вашия плат. Познавате плата. Той се радва, а вие скърбите. Защо? Питам ви сега.

Представете си, че вашите крака са ви дошли на гости на тялото. Тялото, като ги погледне босички, вика един добър общар, казва: „Я, на тия гости вземете хубаво мярка, че направете обща, хубави от мека кожа.“ Обущарят направи обуща, вие направите хубавата дреха. Ръцете сърдят ли се, че на краката са направени обуща? – Не се сърдят. Ръцете обуща не искат. И вие, като погледнете, започнете да се радвате на обущата. И краката и те се радват. Казвам: В дадения случай, като видите онзи, който ви задигнал плата, зарадвайте се. То е обущата в дадения случай. Ако вие искате да си вземете плата, вие сте на мястото на краката. Ако не искате да си вземете плата, вие не сте на мястото на краката, вие седите някъде по-високо.

Какво разбирате сега? За пример в смятането 2 по 2 равно на 4. Всичките числа, като ги съберете, има различие. 1 по 1 колко е? – Пак едно. 1 плюс 1 е равно на 2. Защо при умножението единицата не се умножава, а при събирането се увеличава. Тогава 2 по 2 е 4 и 2 плюс 2 е пак 4. Защо именно и при събирането и при умножението е пак 4? Като дойде до 3, 3 по 3 е равно на 9, а 3 и 3 е 6. Защо се изменя законът? Трябва да се намери някаква форма да се обясни. То е едно съвпадение. Сега философски може да е една система. Понеже тази система, която сега е прокарана, трябва да се докаже, съществува ли тя в природата. Такъв ред на нещата като имаме при събирането или той може да [е] един спомагателен процес. За туй в него намираме доста изключения.

Та, във всичките порадки в природата, дето намираме много изключения, те са спомагателни процеси. Вие ще кажете: „2 по 2 е 4.“ В този придобит резултат, да кажем имате един квадрат. Коя страна на квадрата ще вземете? – Тази, която е огрята от слънцето, ще изберете южната страна. Човек иска да постои къща, ще избере южната страна. Северната каква ще бъде? Как ще примирите противоречието? Гърба с лицето, как ще примирите? Всичките противоречия от този характер се разрешават на полюса. Ти ако направиш една къща на полюса, там слънцето не изгрява, но се върти наоколо. Отива на юг, север, изток, запад навсякъде. Като построите една къща, прозорците всякога ще бъдат огрети. [В]се ще имате юг. Тъй като земята е отклонена, полюсите не са в нормално положение, те са наклонени.

Значи ако искаш да разрешиш една идея от възвишен характер, непременно трябва да разбираш законите на северния полюс. Що представлява северния полюс? Той представлява онази истина, с която човек може да борави. Що представлява Южният полюс? Той представлява доброто в света, който има всичките условия, при които ти можеш да разрешиш противоречията за доброто и злото. Как ще ги разрешиш? Доброто и злото живеят на южния полюс, а истината и лъжата живеят на северния полюс. Лъжата се държи за истината и двете се обичат, но се различават по характер. Лъжата е крайно користолюбива, истината е толкова щедра, че нищо за себе си не иска. Тя нищо за себе [си] не задържа. Истината е свободна. Истината по някой път иска да се разходи някъде. Остава лъжата за господар. – „Аз ще те оставя тебе за господар тук, ти пази работите.“ Тя отива да се разходи. Лъжата, като остане сама, вече обира навсякъде. Тия места, дето двата полюса са студени, дето има много студове се дължи на лъжата. Всичкия сняг събрала лъжата, нищо не пуца, консервирала го. Като дойде истината, казва: „Колко спечелих!“ Като идете на

южния полюс, злото всичко обира. То е разбойник, който обира от тук от там. Опитва натрупаното богатство. Дойде доброто, усмихне се малко. Доброто ходи, разхожда се по земята и истината се разхожда. Злото и лъжата седят на двата полюса, пазят своето имане.

Та, когато вашият живот е нещастен по някой път, вие се намирате като лъжата на северния полюс, който всичко събира. Искате всичко да съберете. Щом искате вече всичко да съберете, вие сте дежурни имате службата на лъжата. Или ако искате всичко да съберете, имате дежурството на злото. Тя има всичко, но на северния полюс нищо не расте, не може да го използва. Тогава става една смяна, която сменя полюса. Един ден земята ще се обърне, че северният и южният полюс ще се обърнат, ще станат екватор. Туй, което сега наричат изток и запад, те ще станат два полюса. И земята ще се измени. Много пъти се изменяли полюсите. Там е всичкото събрано богатство на лъжата и всичкото събрано богатство на злото. Всичко туй ще се стопи, ще стане един потоп. Онзи, големият потоп е станал по единствената причина, че се изменили полюсите, че всичкото събрано богатство на злото и лъжата се стопило и наводнило цялата земя.

Вие сега може да ме попитате тъй: „Вярно ли е това?“ –Може ли да го докажете, че не [е] вярно. Не само да се докаже, че е вярно, но вие как ще докажете, че не е вярно? Вие предполагате. И аз предполагам. Казва: „Да допуснем.“ В геометрията допускате и доказвате. Той сега не иска да допуска. Допуска и доказва много добре. Казвам: Не може да го допусне! Той е глупав. Когато той допусне е хубаво, но когато аз допусна е глупаво. Ами ако аз не приема неговото, как ще докаже? Ти не можеш да докажеш нещата, ако не си допуснал. Допуснатото нещо трябва да се докаже. Всякога, когато се опитват нещата, то е допуснато. Вие допускате в себе си. Вие допускате, че сте нещастен. Нещастен сте защото сте допуснали,

че сте нещастен. Следователно допуснете, че сте щастлив и ще бъдете щастлив. Допуснете, че сте нещастен и сте нещастен. Допуснете, че сте щастлив. Казвате: „Ще стана ли щастлив?“ – Временно. Сега възражението може да дойде. Допускам аз, че имам десет милиона лева. Всъщност тия десет милиона имам ли ги? – Нямам ги. Допускам, че имаме десет милиона лева борч. Имам ли? Допускам, но възможно е да имам. Ако аз в дадения случай мога да докажа сега! Ако аз докажа, че имам един дълг! Имам може би печалба от десет милиона лева. Идеята е вярна. На земята има един човек, който има десет милиона лева. Той и аз сме едно. Аз ви казвам, че имам десет милиона лева. То е онзи, който има имането.

Всичко онова, което вие предполагате е вярно. И положителните и отрицателните идеи са верни, не по отношение на вас, но по отношение на някого. Вие искате да свършите нещо. Някой вече е свършил. Вие сега ще вървите по пътя на този, който преди вас е свършил университет. Какво ще придобиете като свършите университет? Вие увеличавате вашите страдания. Вие ще имате съвсем друго разбиране за света. Казвате: „Аз съм културен човек, свършил съм четири факултета.“ За какво е дадено знанието на човека? Знанието на човека е дадено за нещастие. Знанието всякога най-първо носи нещастие. Първият човек, който беше в рая, искаше да добие знание като Бога, той си създаде своето нещастие. Знанието носи нещастие в себе си. Не че знанието само по себе си е нещо лошо.

Ако турите сто килограма товар на едно дете, вие ще му причините най-голямото нещастие, ще смажете туй дете. Но ако турите на един слон сто килограма, какво ще му бъде? Ако турите сто килограма ориз да носи този слон, ще съжاليا ли? В него ще има една светла идея, че като стигне края на пътя, ще тури хобота си, ще снесе товара от гърба и ще има един отличен обед. Ако вие сте нещастен, вие сте деца. Ако вие сте щастлив, вие сте възрастен от

категорията на слона. Пък ако сте нещастен с големия товар, но аз не вярвам, товара на когото и да е, да е повече от сто килограма. Малък е товарът. Но да се повърнем. Относително понятие е то. Има физически нещастия, има духовни, има и умствени нещастия. Може да ти взели ръкавиц[ите], нещастен си, че ги нямаш, зимно време е, студено. Но то е външно нещастие. Може да те ударят по ръката, че не можеш да си движиш ръката. Кое нещастие е по-голямо? Нещастieto на студа или нещастieto на удара на ръката? По-осезателен е ударът на ръката. То е по-голямо нещастие. Ако ви вземат ръкавиците в студено време, не е такова голямо нещастие, но ако имате удар на ръката, ти усещаш сам една болка. Значи в природата има отношения. Те са душевни състояния, които са тясно свързани с човека.



Фиг. 1

Та най-първо от знанието, което придобивате вземете предвид в какво отношение може да ви бъде полезно знанието. Какво представлява това? Французкото „сѣ“. Но това е една българска лъжица. „А“ е лъжицата, „В“ е опашката. Добре, кои са съображенията, че страната „А“ е вдлъбната? Като бърка някъде да вземе. В тази страна е малко изкривена, за да може да функционира. Страната „В“ има обратен стремеж, така се проявява неговата сила. При туй състояние вие може да вземете нещо. При „А“ придобивате нещо, при „В“ вземаш. То е състоянието на вземане. Сега някой казва, че той взел нещо. Само тук при „В“ се придобиват. Придобитите неща, които може да използвате за себе си, то е придобивка. Една придобивка всякога подразбира туй, което в даден случай може да го използва, колкото и да е малко. Като може да го използва как може да го кръстим? Каква дума може да употребим, когато човек взема нещата.

В този случай, ако вие проучавахте тъй както животът е нареден в природата, всичките ви мъчнотии много лесно могат да се разрешат. Няма мъчнотия, която да не можете да разрешите. Мъчнотиите в света не се разрешават, понеже всичките хора не употребяват придобитото знание за природата.

Хората употребяват разни методи. Хората са нещастни по единствената причина, понеже те имат едно заблуждение, понеже те мислят, че щастието на човека седи в натрупването на богатството, когато натрупването на богатството носи най-голямо нещастие. Например, някой иска да стане пълен. Има една естествена пълнота. Много малко мазнини трябва на човека, да се понамажат малко неговите оси. Ако тези мазнини се натрупат той ще стане нещастен. Представете си един от вас да е пълен 250-300 килограма. Да кажем имате височина 165, широчина 50, а тежите 250-300 килограма. То ще бъде за тебе едно нещастие. Но то е един материал необработен. Това е натрупване.

Вие може да имате известна идея. Ония идеи, които не са организирани във вас, оставете ги настрана. Всяка идея, която е организирана, всяко чувство, което [е] организирано и всяка постъпка, която е организирана е важна. Ония постъпки, чувства и мисли, които не са организирани, те носят несгоден живот. А под организиран живот, разбирам, мисъл, която работи за вас. Всяка неорганизирана мисъл, е като крадец. Не че иска да краде, но мисли за себе си. Неорганизираните мисли мислят за себе си, организираните мисли мислят за вас. Следователно, ако вие мислите за себе си, вие сте неорганизиран. Сега законът е такъв. Ако ти от сутрин до вечер мислиш само за себе си, ти си неорганизирано същество. Когато започнеш да обичаш Бога, мислиш за ближния си, ти вече си организиран. Егоизмът е неорганизирана идея. Ако твоите крака мислят само за себе си, казват [т]е: „Не сме разположени!“ Щом

краката не са разположени, какво ще свършиш? Искаш да слезеш от кревата, казват: „Не сме разположени.“ Даваш заповеди, не можеш да ги мръднеш. Питам: Какво ще направиш? Представете си, че искаш да направиш нещо, боли те ръката, не можеш да я мръднеш. Искаш да мислиш, но умът ти, мозъкът ти не е организиран. Искаш да мислиш, но сковано е вътре. Какво ще правиш, ако мозъкът не е организиран, ръцете не са организирани, ако краката не са организирани и т.н. Или другояче казано, ако те нямат подбудителна причина, воля, тогава същите идеали, които имате, защо ви са тези крака? Сега вие имате стари идеи. От хиляди години идеи носите със себе си, стари. Казвате: „Нещастен съм много.“ Защо сте нещастен? Защото си се натоварил с неорганизирани идеи. На тях господар стани. Намери някоя ваша организирана идея. Къде? Намерете ги, че ги вземете.

Среща един разбойник един богат човек, скромно облечен. Разбойникът носи два парабела. Той казва на богатия: „Помогнете ми на време, за да не стана господар. Тогава лошо ще стане. И аз може да стана господар като вас. Като стана господар, ще изпълните това, което аз ви казвам, което аз искам. Аз ви заповядвам, ще изпълните моята дума.“ – „Махни се от тук, дрипльо!“ Изважда той револвера. Сега ти няма ли да дадеш? Когато при вас се яви някой дрипльо и иска малко от вас, дайте му защото два парабела носи той. Вие се натъквате на една мъчнотия, вие не разсъждавате. Човекът ви казва: „Помогнете ми, за да не би и аз да стана като вас господар.“ Сега тълкуванието е следното: Когато във вас дойде една малка идея, която от вас иска малко, едно микроскопическо чувство, което от вас иска малко или една постъпка, помогнете. Понеже, ако вие на тази мисъл не помогнете, тя ще се обърне на един разбойник, ще извади револвера насреща и вие ще платите двойно. Когато Христос казва: Примири се с противника си докато е на път да не би да те предаде на съдника, да не би той да ти стане съдия. Разбойникът, като извади

парабела, казва: „Ще дадеш или няма да дадеш?“ Веднага разбира, ако не дадеш, ще ти тегли куршума и пак ще вземе онова, което той иска.

Сега вие ще кажете: „Това са празни приказки.“ Има ред, има закони. Щом има закон, законът прави ли хората щастливи? *За-кон*. Ами, който няма кон? *Закон* значи да се качиш на коня, конят да те носи. Ами без закон, пеш трябва да вървиш. Аз разсъждавам другояче. Кое [е] по-хубаво в света със закон или без закон? С кон или без кон? Ако имаш кон, ще ти го откраднат и като го откраднат, ще скърбиш. Ако си без кон ти ще уповаваш на своите крака. Тогава по-добре е без кон. Всичкото нещастие на хората е в това, че те са се научили да ходят с кон. Сега това не е нова идея, то е стара идея, без кон да ходиш. Вие казвате: „Как?“ – *Беззаконник* е казано. Разбира се *без кон*. Вие, който ходи без кон, наричате *беззаконник*, а с кон наричате *благородник*. От къде придобихте тия работи? Конят е благороден, но е и всадника му. Та, има един анекдот. Един гръцки поп опявал един покойник и той пеел: „И-и-и.“ „И“ на турски значи *добре*. Той върви и пее. Един турчин казва: „Слушай, папаз ефенди, господин свещеник, на тебе е много добре ами на умрелия добре ли е това?“

Думата *беззаконник*, по нямане на думи си служим с тази дума. Беззаконие има в света. Закон има за богатите в света, но за сиромасите, които гладуват, за тях какво казвате? Казва: „Ред и порядък има, всичко е установено.“ Да но за богатия, но не и за сиромасите. Законът не е облагодетелствувал сиромасите. Кое е онова, което е облагодетелствувало богатите? Богатите по закон ли са станали богати? Имаш най-високо мнение за себе си, ти си богат човек. Дойде някой убеди те, че изгубиш туй мнение за себе си, веднага паднеш духом. Мислиш, че си силен. Но убедиш се, че силата не е голяма. Веднага се изменя състоянието ти. Мислиш, че имаш достойнство. Сега на какво се обуславя, на какво седи достойнството в

дадения случай? Какво е достойнството? Всякога едно достойнство трябва да опре на една реалност, на една организирана реалност. Има организирана реалност и неорганизирана. Достойнството зависи от вас. Ако вашето достойнство почива на една организирана реалност, вие имате достойнство, нещата имат ценност. Имате една цигулка, направена от един велик майстор, издава хубав глас. Имате обикновена цигулка, която струва сто, двеста лева, никакъв глас няма, като дъска. В единия и другия случай имате цигулка, но ценностите на цигулките не са едни и същи. С едната цигулка с хубавия глас можеш да направиш много работи. Другият, с другата цигулка не може да има постижения. Следователно, зависи как ще организирате мозъка, как ще организирате вашите ръце, вашите крака, как ще организирате вашето лице. От организирането на ума, сърцето на човека и неговата воля, зависи щастието му.

Организираната мисъл е, която предшества. Та казвам, вие най-първо трябва да мислите. Не трябва да се спирате върху сегашното общество, как е организирано. Вие не трябва да мислите, туй общество е условие за вас – вие не трябва да мислите, че това общество носи вашето щастие. Там са само условията. Щастието вие го носите в себе си. Зависи от вашия организиран ум, от вашето организирано сърце, от вашата организирана воля, зависи щастието на човека. Как ще използвате тия условия? Имате дадени условия. Вие имате даден въздух да дишате, вие имате дадена светлина, която трябва да възприемете. Ще зависи как ще възприемете светлината или зависи как ще възприемете въздуха. Вие ще знаете как да организирате езика си, дали ще може да говорите. Един оратор, който говори, има една организирана мисъл. Един финансист, виден философ има организиран ум. Сега не спирайте да кажете: „Той е философ, той роден, той има наследени черти.“ Те са спомагателно средство. Вие ще допуснете, че първоначално всичките хора били

щастливи. Вие ще допуснете в себе си, че първоначално всичките хора били щастливи. Вие ще допуснете в себе си, че имате възможност да бъдете щастливи. Дали ще станете щастлив, то е друг въпрос. Но имате възможност да бъдете щастлив; имате възможност да бъдете учен. За колко време? – Не туряйте време. За година, две, три. Допускайте възможности, без да определяте време. Казвате: „В пет-десет години да бъда щастлив, да бъда учен човек.“ То е много казано. Допуснете, че вие може да бъдете щастливи, но не определяйте време, след една година, или след хиляди години. Една възможност само да допуснете, че последователно може да станете учен човек. Аз допускам, че съм учен, понеже всичките хора са учени. Аз съм от хората и аз съм учен тъй както хората. Туй, което хората имат и аз имам. Ето каква е идеята в моя ум.

Представете си, че седите в мрачна стая, затворен сте в богата библиотека, но не можете да четете. Вие сте невежа, тъмно е. Като дойде светлината, вие ставате учен човек. Дойде една книга, отвори една книга, втора, трета, по музика, по архитектура, по математика, всичко туй знаят. Затворят светлината, в тъмното вече не знае. Ако вие знаете законите на светлината, ще научите един ден по тази светлина само, като се отвори във вас един ключ, блесне в ума нещо, така говорят философите. Ако тази светлина дойде отвътре, тогава човек става учен. Като онези, които влизат в рудницата и копаят, докато извадят малко злато. Хиляди тонове руда извадят, претопят, докато извадят малко злато.

Сега малко ще дойдем на друга една гама. Един музикален опит ще направим с вас. Знаете ли какво нещо е музикален опит? „И“-то като вземете, то показва правата посока на движение. „О“-то като вземе ония благоприятни условия, при които може да живеете. „А“-то показва определен труд на мислите, чувствате и постъпките. „У“-то представлява правата мисъл, която трябва да имате в ума си. Някой

тон не е ясен. Какво му липсва? Има някаква неправилност. Де е неправилността? Един тон, когато не е ясен, зависи от волята. Волята, която взела надмощие в музиката, изменила тона. Там дето волята има надмощие, тонът е тъп. Когато някой път свири някой, чувствата могат още да бъдат подтиснати от волята и това се изразява в тоновете. Но човек трябва да се освободи. Трябва да знаете закона да се освободите от подтискане на волята. Има един господар в човека, нещо кораво. Някой път искаш да направиш нещо, но не искаш да се проявиш.

Сега мога да ви кажа, как може да се хармонизирате, като работите при най-неблагоприятните условия. Да се самовъзпита човек, това е най-мъчното изкуство, което някога сте срещали. Помъчно изкуство от самовъзпитанието няма. *(Направихме упражнение с И, А, У, Е.)*

Пластичност трябва да има волята ви. Вие не може да проявите волята си, докато волята ви не е пластична. Ако няма тази пластичност волята ви, вие не може да работите. Волята иска голяма пластичност, чувствата и умът имат по-голяма пластичност. Най-първо иде умът, после сърцето и най-после волята. Когато вие вървите, вие имате установена походка. Когато дойдете до възпитанието ще видите, че установената походка зависи от мисълта. Ако мислиш бързо, ще вървиш бързо. Ако вървиш бавно, полека, както някоя котка, която дебне, зависи от мисълта ти. При възпитанието винаги трябва да правите известни движения с ръцете и краката, докато ви станат приятни. Вие ще правите разни движения, докато ви станат приятни. Има едно правило, с което се определят движенията. Някой път направите някое движение, виждате, че не е хармонично. Като дойдете до едно хармонично движение, то е здравословно. Щом намерите едно движение в себе си, то е здравословно. За пример, вие по някой път махате ръката. Как трябва

да я махате? Ако я махате стисната има едно значение. Движението на вашата ръка е свързано с вашия ум. Когато упражнявате един ваш уд, в ума ви трябва да има идея и всичко трябва да бъде живо. Движението на ръката трябва да бъде ясно в ума ви. Силата на ума трябва да минава през пръстите. Така движете ръката. Ако я движите механически, няма да ви ползува. Всички упражнения, които правите, умът трябва да присъствува.

Ако умът присъствува в показалеца, ако прекарате ума през първия пръст, вие ще приемете от природата. Ако искате да станете справедлив, вие трябва да упражните средния пръст. Ако искате благороден да станете, вие трябва да упражните първия пръст. Ако искате музикален, благороден, упражнявайте третия пръст. Ако искате да уредите работите си – малкия пръст. Ако искате да добиете нещо Божествено – палеца. Следователно, чрез палеца се добиват Божествени работи. Чрез първия пръст – благородство. Чрез средния се добива справедливост в човека. Наука, изкуство – с третия пръст; практически работи – с малкия пръст. Да изгуби човек ръката, то е изгубване на голямо богатство. Същият закон е и с краката. Всичките удове, като движите, трябва винаги да туряте мисъл, за да придобиете от природата потребното. Като пипнеш, искаш да направиш нещо. Как мислиш, как да отсъдим тази работа? Вие всички неща хващате с първия пръст и палеца – човешкото и Божественото се събират. Клюна на птицата, то е първия пръст. Пипане е това. Долната челюст е човешкото, горната е Божественото, събрани на едно място. Трябва да имате една система определена за самовъзпитание. Както сега се възпитавате, ще имате такъв резултат, както светските хора.

Та в музиката трябва да имате известни парчета за самовъзпитание. Аз, като разглеждам съвременната музика, някъде има натрупване на много чувства, някъде има натрупване на много механически мисли, някъде натрупване на много воля. То е хубаво.

Но трябва да се определят. Но в музиката не трябва да се натрупват. Ако се натрупа едно чувство, то е много материал. Има едно правило. Всяка песен, която вие обичате, може да я пеете добре. (*Учителят пее и свири:*) „Едно време аз бях яйце, затворено в една черупка.“ (*Пак повтори:*) „Едно време аз бях яйце, затворено в черупка.“ Вие ще кажете: „Що ще пея, че съм бил яйце затворено в черупка.“ Яйцето значи, това са условията. Значи как ще излезете от този затвор. Затворът не е нещо лошо. Затворът е една задача. (*Всички пяхме упражнението няколко пъти.*) Това е първата част на яйцето. Туй няма да го предадете на другите. То е ваше упражнение. Няма да го предавате да стане официално.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

27 лекция на Младежкия клас, 27 март 1936г., Изгрев, [София]¹⁰

¹⁰ На 3 април 1936 липсва лекцията.

КАЧЕСТВА НА МИСЪЛТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Какво разбирате под думата *точна мисъл* и *права мисъл*? Какво разбирате под думата *дълбока и широка мисъл*? Човек, който не вижда външните неща, може ли да види вътрешните? После, по какво се познават процесът на събирането и процесът на умножението, процесът на изваждането и процесът на делението? Ако ви запитам така: „Туй, което се събира, може ли да се дели? Туй, което се умножава, може ли да се изважда?“ В обикновеното събиране не може да годелите. Може ли да годелите? – Може. При обикновеното деление може, но в природата туй, което се събира, вие никога не може да годелите. И от туй, което се умножава, вие не може да извадите нещо. А което се умножава, може да годелите. Което се събира, може да го изваждате. Което изваждате, може и да събирате. Което се дели, може и да се умножава. Сега вие ще застанете на това, което разбирате.

Точна мисъл. АА това е точната мисъл. Точната мисъл е мисъл, която изхожда от едно място. Правата мисъл е само, която може да се движи само в една посока.

$$\frac{[A] \quad \mathbf{B} \quad [A]}{\quad ,}$$

Фиг. 1

Да допуснем, в дадения случай вие имате една идея в себе си. Какво може да се постигне най-първо с една идея? Имате една мярка, с която мерите. Как ще поставите мярката, как ще я турите в действие? Премервате, вие ще вземете праволинейното положение,

ще измерите веднъж, два пъти може ли да мерите едно и също нещо? Във физическия свят може да го мерите два пъти, в Божествения свят може да го мерите само веднъж, два пъти не може да го мерите. Щом едно нещо се повтаря два пъти, то не е право. Сега вие ще застанете на първото място, на това, което знаете, че и два и три и четири пъти може да мерите, да проверявате един плат. Но щом едно нещо може да го мерите няколко пъти, това показва, че то е статично, то е в положение на застой, на почивка.

Следователно, ония неща които са в застой, които са в почивка, може да ги мерите по няколко пъти. Но ония неща, които са в движение, колко път[и] ще ги мерите? – Един път. Следователно, щом ние казваме, че нещо може да го мерим само веднъж, подразбираме движение. Щом можем да ги мерим няколко пъти, разбираме една почивка един застой. Следователно, някой път вие искате да познавате себе си. Може да се познавате само веднъж, пък може да се познавате много пъти. Ако се познавате само веднъж, в какво положение сте? В движение. Ако се познавате много пъти, вие сте в застой или в почивка. Кое положение е за предпочитане? Да се познаваш веднъж или да се познаваш много пъти? („Един път.“) Нека да не се отдалечаваме от въпроса.

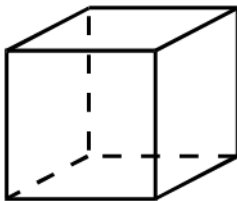
Правата мисъл има възможност да се движи в една посока.



Фиг. 2

Широката мисъл има възможност да се движи в две посоки. Следователно, за да имате една широка мисъл, трябва да имате две възможности. За да имате една права мисъл, трябва да имате една

възможност. А за да имате една възможност, трябва да имате една точка. Вие имате и дълбока мисъл. Как тогава ще изразите дълбоката мисъл? Тя има три посоки, три възможности.



Фиг. 3

Когато една посока към вас ви се вижда, че не [е] права, какво е положението? Някой път се случва, че някое тяло не се движи в права посока. Ако точката се движи, какво ще видите в пространството? Права линия. Ако една права линия се движи в пространството, какво ще видите? Една плоскост. Ако плоскостта се движи, ще видите едно тяло. Как мислите, една права линия може ли да се увеличи? Една права линия може ли да се продължи? Една плоскост може ли да се разширочи? В абсолютния свят правата линия не може да се продължи. И плоскост не може да се разшири. Те остават такива. В една права линия може да включите само три точки. Три непространствени точки образуват правата линия. Едната точка е като център, а двете точки са посоки, границите на правата линия. Тогава от това гледище, какво е правата линия? Правата линия, това е една възможност на една точка. Точката може да се движи само в правата линия. Едното положение. А що е плоскостта? Плоскостта, това е възможността на правата линия. Правата линия може да се движи само в плоскост. А що е тялото? На физическия свят имаме само сянка на телата. Туй, което наричаме един куб, какво представлява, една плоскост или едно тяло? Това е сянка на тялото. Кубът е сянка на тялото. Добре, да не влезем в противоречие. Тялото е

възможност на плоскостта. Плоскостта може да се движи само при едно тяло. Следователно, вие се намирате в противоречие.

Противоречието в живота произтича от вашата мисъл, вие искате в живота еднообразие. Няма еднообразие. Щом един момент вие имате една права мисъл, втория момент вие не може да имате правата мисъл. Ако в първия момент имате точната мисъл, втория момент – правата мисъл, третия момент – широката мисъл, четвъртия момент – каква ще бъде? – Голяма мисъл. Голямата мисъл, то е право. Дълбока мисъл може да бъде. Сега каква посока ще дадете на дълбоката мисъл?

Сега, тъй както е представен куба вие виждате вътрешната страна. Вътрешната страна е една плоскост, вие виждате това, но в действителния живот може ли да видите другата страна? Защото в един двуизмерен свят вие виждате вътрешната страна на куба, а в един триизмерен свят, вие не може да видите. Ако представите един куб в триизмерния свят, колко страни може да видите? Сега нас не ни е за физическата страна. Много пъти вие намирате, че някои работи ви са неразбрани. Веднага, за да имате права философия, вие трябва да знаете в кой свят се намирате. В един свят само от точки работата е лесна. В един свят с две точки, работата е малко по-сложна. В едно тяло като куба, колко точки имате? В широкия свят колко точки имате? – Четири точки. Имате четири точки, но две възможности. В един свят дълбок, колко точки ще имате? В сегашната математика колко точки имате, в триизмерния свят? (– „Осем точки.“) Сега представете си, една от страните на куба се движи, то е една от посоките на движението. В плоскостта имате четири точки и още четири, имате 8 точки. А колко плоскости имате? Защо именно от четирите точки от една площ, като се движи, колко плоскости трябва да се образуват? Имате четири странични и първата, която се движи и последната – 6 плоскости. Шест плоскости имате, а три възможности.

Едната плоскост е положителна, а другата плоскост е отрицателна. В природата съществува вечен дуализъм на нещата. Точката, която има единство в себе си, за да се прояви, непременно трябва да се яви дуализъм в точката. Добре.

Представете си сега един човек, който се оглежда в едно огледало. Този човек сам е създал огледалото, оглежда се. Този човек, който се образува чрез отражението на светлината, какъв е, реален ли е той? Реален е. Той е реален докато реалността е пред огледалото. Щом реалността се премахне от огледалото, изчезва. Онзи толкова го обича, че накъдето се движи единият, онзи навсякъде се движи по него. Запример, при едно огледало реалността се движи нагоре и онзи човек и той по съгласие и той се движи нагоре. Ако другият слиза и той слиза. Ако отива в ляво и той отива в ляво. Ако отива в дясно и той отива в дясно. Никога не можете да намерите едно противоречие в огледалото. Нали така? Е добре, тогава как ще обясните сянката? Когато седите при едно дърво, че при изгрев слънце сянката се удължава. Туй отражение на дървото ли е, на кого е? Сянката, която се отразява при дървото, тази сянка на дървото ли е или на слънцето? Понеже сянката не се движи на където дървото се движи. В огледалото имате: щом човек се движи, то и сянката отива точно в тази посока, в която той се движи.

По някой път във вашия живот има известни противоречия, които вие не може да обясните. Някой път вие не можете да се познаете. Казвате: „Съвсем съм се изменил.“ В какво седи изменението? Кажете ми сега в какво си се променил? Ти си се променил в това, че първо си бил точка, после си станал права линия. Казваш: „Изменил съм се, дълъг съм станал.“ После казваш: „Съвсем съм се изменил.“ От правата линия си станал широк и след туй си станал и дебел. Питам, в какво си се изменил? Най-първо си бил една

точка, удължил си се, разширил си се и най-после си надебелял. Де е причината? В какво седи изменението? В какво си се изменил?

Казваш: „Вече няма да мисля криво. Не мисля, както първия път.“ Най-първо вие сте човек, който сте набожен. След туй казвате: „Не вярвам.“ В какво сте вярвали първия път. Но първия път вие сте вярвали в Господа на вашата майка, който никога не сте виждали. Когато майка ви показва този Господ на картина, един ден вие се обезверявате в Господа на вашата майка, казвате: „Не вярвам в Бога.“ Обезверите се в сенките. Щом не вярвате в едно нещо, в какво вярвате? Казвате: „Аз в нищо не вярвам.“ Може ли човек да вярва в нищо? Ами че тогава, как ще ми докажете? Да вярваш в богатството, има в какво да вярваш. Богатият има добитък, волове, къща, всичко. Тъй да вярваш, има предмет, реално нещо. Пък ти вярваш в сиромашията. Сиромашът нищо няма. Как може да вярваш в сиромаша, ни къща, ни говеда, нищо няма, в какво ще вярваш, я ми кажете? Как се обуславяте? Аз не мога да разбера вашата мисъл. Аз не мога да разбера туй верую. Как вярвате в сиромаша? Нали вие всички сте вярващи сега?

Сега вие всички, които сте тука, все сте вярващи на сиромашията. Вие тепърва се стремите към богатството. Питам, сиромашът ли трябва да се стреми към богатството или богатият? (– „Сиромашът.“) Защо? (– „Защото няма.“) От къде взима единият, да се движи? Той няма енергия. Сиромашът няма мисъл, няма и чувство, всичко няма. Как ще се подвиги този сиромаш, с какво ще се подвиги? Вие сте чудни хора! Аз разбирам сиромашия във всяко направление. Как ще се подвиги? Богатият да може да се движи навсякъде, но и сиромашът, той е неподвижен. Следователно, сиромашът се стреми към сиромашията. Сиромашията е идеал за богатството. Аз разсъждавам по-другояче. Това е една сериозна работа. Сиромашията е идеал за богатството, ето в какво отношение:

Богатството е голям товар, с който се натоварил богатият и той не може да се побере с кожата и уморил се от това, което носи, търси сиромашията. Като намери сиромашията, то е като една подложка, някъде току сложи богатството върху сиромаша. Сиромашът, като сложи това богатство, той оживява. А пък богатият си отдъхва, казва: „Ху-у, слава Богу, освободих се!“ А пък онзи сиромаш, на който съзнанието го няма, като падне богатството, изведнъж се нагърби и се чуди от къде дошло това богатство. Прегърне го. Казва: „Аз забогатях!“ Виждам, че вие всички сте помаци в тази идея. Помаклък има във вас. Когато вие искате да забогатеете, вие не говорите на един. Всеки човек, който иска да забогатее, той иска да се освободи от богатството. То е правото. Когато човек иска да стане богат, той в друго е богат и иска да се освободи от своето богатство.

Представете ми сега, какво може да желае здравият човек. Какво желае здравият човек? Какво е желанието на здравия човек? Запример вие, когато сте здрави, какво желание имате? Здравият човек иска да си похапне. Първото желание е да изяде яденето. След това той ще седне да пие. След като яде и пие в една гостилница, той ще плати, ще даде нещо, ще олекне. Представете си, че влизате в една гостилница, на която всеки обед струва сто английски стерлинги. Точно богатството е толкова. Но без да знаете, попаднали сте в тази гостилница, че като ядете един обед, казвате: „Това се казва живот, да ядеш и да пиеш!“ Изведнъж този гостилничар ви представи сто английски стерлинги. То е всичкото ви богатство. Вземат ви всичкото. Какво ще стане от вас? След голямото щастие, че сте яли един хубав обед, платите сто английски лири, излезете отвън, не можете да ядете втори път. Какво ще настане във вас? Аз говоря много реалистично, много положително, положителна наука.

Всеки човек, който се ражда на земята, той е бил на обед. Щом се роди човек, той вече е ял, но платил сто английски лири. Казваме:

„Този човек е сиромас.“ Що е сиромас? Той е умрял. Ще го затворят да си плати дълга за яденето. Гостилничарят дава кредит. – „Толкова нямам.“ – „Ще работиш да си платиш.“ Дойде той, работи, плаща и едва като изплати всичко, не може да живее на земята, умира. Значи, като изплати хубавия обед на земния живот, втори път не може да яде, той трябва да умре. Или другояче казано, ти влизаш в гостилницата, наядеш се хубаво и като платиш, колкото ти струва яденето, ти излизаш из света навън. Излизането вън от гостилницата, какво означава? – Умиране, значи отива си. Но сега, от вашето гледище, влиза една идея, вие се безпокоите, казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Тъй, както сега разбирате, животът няма никакъв смисъл. Защото много пъти вие може да изгубите онова, което вие разбирате. Може да изгубите съвършено, защото всички искате нещата да ви се изяснят, както вие разбирате, както майка ви учи, както баща ви, както слушате. Ако нещата не стават така, вас ви е странно.

Ако един човек говори на английски, казва: „Какво казва този човек? Я ми го кажи на български.“ Човекът казва: „Говориш ли английски?“ Хубаво, кой е прав, англичанинът или българинът? Англичанинът пита българина: „Знаеш ли ти английски? Какво искаш да ми кажеш?“ Българинът казва на англичанина: „Знаеш ли ти български, какво искаш да ми кажеш?“ Единият казва: „Знаеш ли ти английски?“ Другият: „Знаеш ли ти български?“ Но и двамата не могат да се разберат. И двамата питат. Кой е прав сега? На английски ли да говори или на български? – „Говориш ли български или не?“ После французинът пита: „Говориш ли френски?“ Кой е на правата страна, англичанинът, французинът или българинът? Англичанинът казва: „Do you speak English?“ Французинът: „Parlez-vous français?“ Българинът: „Говориш ли ти български?“ Сега англичанинът турил спомагателния глагол, българинът турил един глагол. Сега коя дума е

най-силна? „P“ ли е най-силна? „D“ ли е най-силна или „Г“? Така от тия букви „D“, „P“, „Г“, коя е за предпочитане? Българското „Г“ или френцукзкото „P“ или английското „D“? Английският език, в дадения случай е почва, семето израснало нагоре. Френцукзкият език е един плод, който завързал, узрял. Българският език е един веригник, на който може да се сготви ядене. Ако искаш да си земеделец, дрџж английския език. Ако искаш градинар да станеш, дрџж френцукзкия език. Ако искаш готвач да си, дрџж българския език. Следователно българският език е за готвач, френцукзкият – за градинар, английският – за земеделец.

Но да се повърнем сега. Какво означава точната мисъл? Ако точната мисъл включи повече от три точки, тя не е точна. Всяка широка мисъл, която включва повече от четири точки, тя не е широка мисъл и всяка мисъл, която включва повече от осем точки, не е дълбока мисъл. Да допуснем, че вие имате едно желание, да бъдете учен. Коя [е] основната мисъл на учението? То не са парите. Основната мисъл, то е дълбокото желание да учиш. Щом то съществува, всичките други възможности съществуват. Щом то не съществува, другите възможности само по себе си не могат да дойдат. Вие искате да разберете някои неща. Но каква трябва да бъде основната мисъл на разбирането? Имате едно дълбоко желание да разберете едно знание. Едно нещо, като се разбере веднџж, не трябва да се разбира два пъти. Ако нещата криво се разбират, то обстановката е различна. Ако в младини разбирате по един начин, в зрялата възраст – по друг начин. Изменя се обстановката. Нещата могат да бъдат намясто, но не навреме и може да бъдат навреме, но не намясто. А правата мисъл изисква да бъдат неща[та] и навреме и намясто всяко. Та, правата мисъл разбира, че това, което знаеш, да бъде и навреме и намясто. Може това, което ти знаеш, да бъде намясто, но да бъде не навреме или може да бъде навреме, но да не

бъде намясто. При две изключения има една възможност. Сега обяснете първото положение – *не навреме*.

Представете си едно семейство баща и майка имат едно дете, което турят на трапезата намясто. Но, като дойдат гости, къде е мястото на детето? Ще го турят на друго място. То е намясто, но не е навреме. Разбирате. Сега, другите вие сами ще си обясните. След като станете възрастни, свършите университет, завършите своето образование, като дойдат гости, бащата представи сина на гостите си и той с гостите е и намясто и навреме. Следователно, ако сте деца, ще бъдете на място, но не навреме. Някой път ще бъдете и намясто и навреме. Щом дойдат гости, вие ще бъдете намясто, но няма да бъдете навреме. Ще има едно изключение. Второто положение как ще го обясните?

Да ви дам едно малко обяснение, вие сте огладнели, но няма какво да ядете. Това е навреме, но не е намясто. Изгладнял си, навреме е, но ти вървиш из гората, не е намясто, няма какво да ядеш, не е намясто. Гладът е дошъл, но не е на място. Това е новата философия. Вие седите и казвате: „Дотегна ми вече, не искам да живея!“ – Ти, господине, си влязъл в гостилницата, наял си се хубаво и казваш: „Дотегна ми да ям!“ – Хубаво, ще платиш, речеш да излизаш навън, не те пуца гостилничарят. Тук има едно правило: Всеки, който не иска да плати, не може да излезе навън. Който плаща – излиза, който не плаща, вътре седи. Какво ще кажеш ти на това? Такъв е законът в природата. Като влезеш – „Добре дошъл!“ Ако нямаш звонкови в джоба, не те пуцат навън, няма задграничен паспорт.

Добре, какъв пример да ви представя още? Кой е най-лесния пример, да обясня, който няма да закачи никого. Какъв пример сега да ви представя? Ще ви представя следния пример: Един стар дядо върви, едно младо се качило на едно магаре и то върви. Старият казва: „Синко, добър ден! Ха, да поговорим.“ – „Да поговорим, ти си

умен човек.“ – „Синко, можеш ли да слезе[ш] от магарето, да си поприказваме.“ Слиза детето, качва се дядото. Вървят, дядото на магарето, детето върви. – „Дядо, да си поприказваме.“ – „Да си поприказваме, синко.“ – „Слез ти от магарето, аз да се кача.“ – „Виж това не може.“ Защо е възможно детето да слезе от магарето, дядото не може да слезе? – „Не може синко, моите крака не държат, не мога да ходя, остарял съм. Пък ти можеш да ходиш.“ Питам, ако вие можете да слезете от магарето, какъв сте? – Млад сте. Ако не можете да слезете от магарето, какъв сте? – Стар сте. Питам тогава, как беше възможно, старият да се качи на магарето, а пък не е възможно да слезе от магарето? Нали знаете, ако човек дълго време язди зимно време, когато времето е студено, замръзват краката, не може да слезе. Старият, като седял дълго време на магарето, изстинали му краката, не може да слезе. Ако ви се отце да живеете, какъв сте? – Отгоре на магарето сте, стар сте. Ако искате да живеете, млад сте. Ако иска някой да говори с вас, какъв сте? – Дете, вървите на магарето, някой го иска. Дядото казва: „Синко, да говорим! Слез ти, синко, от магарето, да се кача аз!“ На младия, когато някой иска да говори, ще дойде старият да се качи на магарето, той трябва да слезе. А пък старите хора, като яздат на магарето, не искат никой да им говори. Щом не искате никой да ви говори – стар сте. Аз турям, не искаш да правиш добро – остарял си. Не искаш да се учиш – остарял си. Не искаш да работиш – остарял си.

Та казвам, представете онази, точната мисъл, правата мисъл, широката мисъл, дълбоката мисъл и най-голямата мисъл. Големата мисъл, то е вече идеалния свят. Аз го наричам, то е атмосфера. Като влезете в големия свят, там няма да имате противоречия. Та казвам, онова, с което можете да излезете от затруднение, то е мисълта. Сега имате известни затруднения, които почиват на вашето положение. Ако вземете за пример три месеца наред да си повтаряте: „Няма да

стане, не може да стане и след три месеца няма да стане.“ Тази мисъл ще ви прикове като камък. Пък, ако сте човек парализиран и три месеца повтаряте: „Ще стане, ще стане, ще стане, след три месеца ще стане!“ Не може да не стане. Ако три месеца турите: „Ще уча, ще уча, ще уча!“ Ще учиш и оттатък ще минеш. – „Ще свиря, ще свиря.“ След три месеца ще свирите и оттатък ще минете. Кажете: „Ще пея, ще пея!“ За три месеца, като повтаряте ден и нощ, след три месеца вие може да бъдете един отличен певец. Ще пеете и оттатък ще минете.

Вие сега казвате: „Да има някой професор, да ме учи.“ Онзи професор е отвътре. Има един професор отвътре. Ще имате най-малко десет външни професори. В старата система на инволюцията един ученик, за да иде при друг учител, е голяма обида. При влизането в училището, един учител ще те учи по всичките предмети. Като влезе в прогимназията, по новата система колко учители има? Един ще влезе по зоология, друг ще влезе по математика, по рисуване, по пеене – десетина души учители. Всичките учители си съдействуват, погаждат се. Един ученик идва, десет души учители влизат да го учат. Значи, при сегашните условия, всеки учител преподава известен предмет. Значи сега учителят дошъл отвън. Трябва всеки учител отвътре да засегне, той има по десет асистенти отвън, които помагат на ученика. Учителите, то са асистенти. Едно време учителите бяха отвън, сега влязоха отвътре. Знаете ли защо? Понеже едно време учителите отиваха при учениците, понеже учениците бяха деца, не можеха да ходят, пък сега децата станаха възрастни, мо[гат] да ходят. Едно време учителите ходеха при учениците, пък сега учениците ходят при учителите. Едно време благото само идваше до вас, сега вие сами трябва да идете до благото. Законът е един и същ.

Изводът сега. Не трябва да вадите криви заключения. Какво е било едно време. Този вътрешният и външният живот, той е един и същ. Ако не можеш да видиш външния живот, не можеш да видиш и

вътрешния. Ако разбереш външния живот, ще разбереш и вътрешния или ако разбереш вътрешния, непременно би разбрал и външния. Някой казва: „Не разбирам физическия живот.“ Как не го разбираш? Той е резултат на вътрешния. И вътрешният живот е резултат на външния.

Сега каква е основната мисъл, която остава? Не искам да влизате в стълкновение с вашето верую. Кое е неразбраното, като излезете навън ще кажете: „Това нещо аз не го разбрах.“ За да бъде мисълта ви голяма, тя трябва да бъде точна, права и дълбока. Тогава ще бъде една голяма мисъл. Голяма мисъл, на която може да разчитате. Тази мисъл има три качества. Щом ги има, тя е права, вие вървите в правата посока. Следователно едно нещо, ако не може да го добиете при точната мисъл, може да го добиете при правата мисъл. Ако не можете да го добиете при правата мисъл, може да го добиете при широката мисъл. Ако при широката не можете, при дълбоката, ще го добиете. Следователно, то са възможности, дето нещата могат да бъдат постижими. Ако не вървите по този път, тогава постиженията са относителни. Те са мерки. Точната мисъл, правата мисъл, широката мисъл, дълбоката мисъл, то са мерките, с които може да постигнете. Вашите мисли, вашите желания и вашите постъпки трябва да ги мерите. Ако по един начин не може, по втори, трети. Нещата, които вас ви се виждат трудни, може да бъдат постижими. Сега разбира се на тази тема може да се дадат ред опити.

Я, ми изпейте тогава една песен. Една точна песен. Я, изпейте една точна песен. Да започнем с „Тъги, скърби“. Тя започва с горно „ре“ при обикновения камертон. Сега моята цигулка е по-учена, ще ви помогне. Цигулката сега представлява сегашния живот. *(Всички неем „Тъги, скърби“. После пяхме „Тъги, скърби“ до повторението: „върви, върви“ и вместо него пяхме: „Грее, грее светлината“.)*

За да пее човек, мисълта му трябва да бъде точна, права, широка, дълбока. Изпейте така упражнението още по-тихо. Мерките не са правилни. Някъде разширявате повече, някъде задълбочавате повече, някъде удължавате повече песента. Кой ще бъде правилния такт? Тъги, скърби имаме едно положително инертно състояние. Скръбта не е инертна, понеже идеята не е инертна. Всъщност скръбта е подвижна, идеята е инертна, а движението на скръбта е положително. Като пее човек трябва да излезе из туй инертно състояние. Той трябва да пее, за да даде едно движение на песента, която да премахне неговата скръб. Едно движение трябва да премахне едно тъжно състояние. Онова движение, което премахва скръбното състояние, то е правилно. Онова, което не премахва, то не е.

Изпейте още веднъж „Тъги, скърби“ с „Грее, грее“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

28 лекция на Младежкия клас, 10 април 1936 г., Изгрев, [София]

ПОСТИЖЕНИЯ НА МИСЪЛТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще прочета последния стих на 25 глава от притчите: „Който не въздържа духа си е съсипан град без стена.“

Може да турите приказки подобни на тия. Какво друго изречение може да се напише подобно на него? „Който не въздържа духа си е съсипан град без стена.“ И кое е онова, което въздържа духа? Както са го разбрали, които не въздържат духа си са съсипан град без стена. Кое е онова по-силно, което въздържа духа? Те са старите и новите понятия. Когато някой казва, че има стари и нови понятия, какъв превод бихте направили? Или: „Който не въздържа езика си мяза на фалирал търговец.“ Или: „Който не въздържа живота си мяза на празна кратуна.“ Сега като казваме: „Който не въздържа езика си“, трябва да знаем, кое [е] онова, което не въздържа езика. Кои са подбудителните причини човек да въздържа езика си или да въздържа духа си? Ако ви се даде такава една **тема №19** да я развиете, как ще я развиете? Кое [е] онова, което трябва да даде подтик да въздържаш духа си? Или другояче казано: можеш ли да събираш, когато няма какво да събираш? Или можеш ли да изваждаш, когато нямаш какво да изваждаш?

Кои неща са изложени в миналата лекия? (– „Точна мисъл, права, широка, дълбока и голяма мисъл.“)

Ако ви попита[м] кое е онова, което изменя живота? Кое е онова начало, което изменя формите на живота? Представете си, че вие сте весели и веднага се смени вашето състояние. Изменя се веселата форма. По какво се отличава веселата форма от тъжната форма? На

какво можем да ги уподобим? Или по какво се отличава умният човек? Когато изучавате физиономията, умният човек има съвсем друг образ. Един богат човек има съвсем друг образ. Един човек като срещнеш, може да познаеш по формата богат ли е или не е богат. Ако пипнеш човека по ръката може да познаеш болен ли е или не е болен. Лекарят като пипне ръката знае по пулса човек дали е болен или не е и прави своята диагноза. Някой път може да гледа формата на неговото ухо.

Например вие никога не подозирате как седите, как седите на един стол. По това вие определяте вашето бъдеще. Ако бихте наблюдавал как седят учените и как седят глупавите хора, как седят богатите и как седят бедните хора, ще видите, че те не седят еднакво. Онези, които са учени седят по един начин, онези, които не са учени, седят по друг начин. Ако вие питате кои са формите на сядането, от вашето сядане зависи вашето бъдеще. Вие седите и постоянно изменяте вашето положение, туряте левия крак върху десния, после десния върху левия, наклонявате се на едната страна, на другата страна, наклонявате гръбначния стълб. Казвате: „Какво има от това?“ Хилядите сядания определят вашето бъдеще. По някой път вас ви се струва за маловажно как седате. То е тъй маловажно, както когато някой тури накъде една микроскопическа течност, такива отровни микроби. Че какво има? – Нищо няма. Но най-малката отрова в човека и веднага ще се отрази върху вашето здравословно състояние. Или чуването на най-малката дума, които произвеждат отрови, ще произведе подобен резултат.

Казва някой: „Що ти трябва да учиш, баща ти богат, оставил богато наследство.“ Баща му богат, не му трябва да учи. Една дума каже, която може да съсипе. – „Ти, казва, си много добър човек.“ Тези думи може да те съсипят. – „Ти си гениален.“ Друга дума, която може да те съсипе. Той казва, че си гениален. Знаеш какво нещо е

гениалност. Той сам не знае какво нещо е гениален човек. Ти си гениален пък нямаш средство за препитание. Беднотия, изхвърлят те от едно училище и казва, че е гениален.

Друг казва: „На този свят, но като идете на онзи свят работите ви ще се оправят.“ Ако излезете в планината в какво отношение ще се оправят работите ви? Може в здравословно отношение работите ви да се оправят, но ако седите постоянно в планината, какво ще спечелите? Здраве ще спечелите, на планината ще изгубите нещо. На планината ще подивеете. Ако седите дълго време на някое високо място, веднага ще подивеете ще станете груб. Ако седите в долината, пак ще се измени характерът ви. Тогава къде да седите? Кое е естественото положение да седите? В какво положение трябва да се намира вашият гръбначен стълб? Вие всички седите много неправилно. По-неправилно сядане от вашето не съм виждал. В училище, в църква, то е цяла галиматия. Рядко ще срещнеш някой човек да сяда красиво. На колко градуса трябва да бъде наклонен гръбнакът? В какво положение трябва да бъдат ръцете и краката? Римляните не ядяха както сегашните хора на столове. Каква беше тенденцията у римляните? – Легнали ядяха, защо? – За да бъде стомахът свободен да събира повече ядене. Сегашните хора, понеже са по-лоши условията, затуй сгъват стомаха. Казват: „Много не трябва, малко трябва да се яде.“ Като седнат навеждат се. Но причината не седи в стомаха, седи на друго място.

Ха, да ви дам един пример. Седнете в стаята си, ако имате лошо състояние, направете опит да седнете, не искам да ви обяснявам как. Когато сте неразположени седнете да видите какъв резултат ще имате. Представете си, че вие не сте разположен, не знаете причината, но сте крайно неразположен. Вземете един стол, седнете и направете най-малко сто опита. Изправете се, оставете ръцете и краката си свободни или скръстени един върху друг, свийте краката си,

отпуснете ги, докато дойдете до едно положение да се смени вашето състояние. То е правото положение. Направете най-малко сто пози на стола. Онази поза, която смени вашето състояние, то е естественото състояние. В седането, ако седнеш правилно, приятно ще ти стане. Ако седнеш неправилно, ти си неразположен.

За десетина деня като сте неразположен, правете до сто пози, може да направите всичките изкривявания гимнастически положения и всевъзможни пози. Някои даже нарисувайте позите геометрически в едно или друго направление. Неестественото сядане на хората се е отразило. Както хората сядали, ще забележите, има деформация във веждите, има деформация в носа. Не че причината е сядането, но сядането е усложнило тия форми. Упражненията влияят и върху човешката брада, върху устата. Сядането на човека упражнява влияние и върху пръстите, упражнява влияние и върху мускулите, после упражнява влияние и върху клепачите, влияе върху ушите, очите, носът. Очите не са представени правилно в ред поколения.

Най-първо, ако вземете да изучавате окултната наука, трябва да видите какви неестествени положения заемате. За пример много пъти се случва в театъра вие седите и туряте крака си на другия стол или прострете краката си напред. Всички търсите удобства в сядането. Сега представете си, че ви се дава една премия от хиляда лева за една форма на красиво сядане. И трябва ли човек да седи на такъв стол? Не само на стол, но на земята седнеш, на камък седнеш. То е едната страна като седиш. Седящият живот определя потенциалните неща, които се наслояват в мисълта. После като се изправите каква поза трябва да заемете?

Къде е дефектът на тези линии? По какво се отличава една форма на стойка? По отношение на тези положения, сега във вас се заражда едно желание. Те са сложни работи. Всичките сложни работи са станали от много прости работи. Вие разбрахте ли? Като седнеш ще

туриш ръката си на коляното, ще вземеш каквато и да е форма на сядането, докато дойдеш до едно положение на тебе самия да ти е приятно, че тъй седиш. И главата ви трябва да бъде перпендикулярна, не напред и назад, но точно да съвпада с перпендикуляра на вашето равновесие. Някои турят главата си надясно, наляво. Да няма застой, никога не поставяй главата си в един застой. Да има малко колебание в движението. Но никога вашата глава да се не отклонява от перпендикуляра, върху който почива вашата мисъл на движение.

По някой път, като вървите, нали забелязвате, може да изгубите вашето равновесие, залитате в една или друга посока. Всяка една мисъл, тя си има своето движение. И с движението може да уясните. Има музикални движения, има движения, които правят скандал. По движението, когато тръгне човек, може да знаеш ще прави ли скандал или не. Който отива да краде, да лъже по движението може да се познае. Адвокатът върви по един начин, свещеникът върви по друг начин. Хилядите хора имат разни начини на движение. Има пречупване на движенията. Никога не можеш да изправиш едно дете, което има движение на кражба. Ти не можеш да изправиш едно вродено движение на кражба. Една котка, която седи в къщи, на какво можеш да я научиш? Когато котката е в добро разположение има една отлична поза, която мъчно можеш да съзреш. Има една поза много хубава. Постави се в една поза на движение. Тъй като седи, като че позата на котката се чете: „Този котешки живот ми дотегна. Туй положение не е сносно.“ Някой път прави туй движение. Като помисли, казва: „Няма какво, ще се търпи, докато се изменят условията.“ Или вземете в кучето. Едно куче, като влезе в един дом, знае какъв е господарят. Каквото е кучето, такъв е господарят. Тук имахме един съсед, който беше зле разположен, неприязнено настроен, имаше такава омраза и кучетата мязаха на него. Кой как мине кучетата му лаеха. Най-после тия кучета дойдоха до убеждение,

че господарят им не е на правата страна и мнозина от тях станаха правоверни, минаха в нашия лагер. Имаше едно голямо куче и то ни лаеше, но после и то се обърна и дойде в нашия лагер и после си замина. Десетина кучета се обърнаха и най-после и той си замина за другия свят.

Вие имате една мисъл, която седи като куче във вас, мяза на вас. Какво трябва тогава да правите? Лошите мисли се изменят. И вие се изменяте. Хората искат да се изменят социално. Как ще се изменят социално? Сегашният живот е комплициран от последствията на миналото, от много неестествени мисли, които са минали през човешкия ум, човешкия мозък, от многото неестествени желания, които са минали през човешкото сърце. Тия желания и мисли дали особени линии на лицето, особени линии на човешкото чело. Понеже правата мисъл зависи от челото. Но зависи и от човешките скули, от човешката брада. Три основни положения, през които мисълта минава в едно външно изявление. Ако минете през един здрав мост как ще минете? – Ще минете смело. Ако мостът не е устойчив, как ще вървите? Като дойдете до този мост, ще започнете да вървите внимателно, ще се люлеете. Защо? – Вашето положение е, че вие търсите здраво място. Турите крака си, търсите здраво място, там турите крака си, правите сондаж, понеже ако направите една фалшива стъпка, ще слезете от моста някъде.

Ами че казвам: В живота вие сте на степени. За пример, искате да направите добро. Защо искате да правите добро? Каква е основата на доброто? Но не се смущавайте, те и философите не знаят каква е основата. Всички говорят за добро. Но какво е доброто – яде ли се, пие ли се, не се знае. И за злото се говори, но какво е злото не се знае. Конкретно, как ще представиш злото? Как бихте представили злото сега? Каква форма да му дадем? Някой от вас може ли да нарисува формата на един на един лош човек или на един добър човек?

Злото е един стар живот, доброто е един добър живот. Но де е злото? Старият живот, старите навици. Един от признаците: онзи който има лошия живот, който има злото в себе си, когато злото се вмести в човека, той винаги е недоволен. Едно такова недоволство, че всичко му се вижда криво наоколо, в нищо добро не може да види. Всичко му се вижда изопачено. Когато влезеш в добрия живот, може да не си богат, може да не си много учен, но веднага ти ще имаш друго разположение. Пък не знаеш на какво се дължи. Може да си весел, може да си радостен, казва: „Защо?“ Ти казваш: „Не зная защо.“

Аз казах, че точната мисъл има един център. По какво се отличава един център? От него всички линии излизат. Той се отличава по напрежението. Точката има напрежение. Пък има тъмнина, в какво седи тъмнината? Сега имаме светлина отвътре, имаме и светлина отвън. Човек, който мисли, никога не може да живее в тъмнина, нищо повече. Човешката мисъл е извън тъмнината. Щом казваш, че ти е тъмно, ти не мислиш. Човешката мисъл не познава тъмнината. За онзи, който не мисли има тъмнина, но за онзи който мисли, няма тъмнина. Човек, който мисли, за него няма съмнение, който мисли, за него няма зло. Човек, който мисли заради него няма сиромашия. Човек, който мисли заради него няма болест. Който мисли, всичко има. Мислещият човек е богат човек, нищо повече. То е една аксиома, която може да се докаже.

Представете си, че ви въвеждам в един палат от хиляди стаи. Този палат навсякъде е изпълнен с копчета и всяко копче има свое предназначение. Ако знаеш езика на този палат, каквото поискаш ще дойде. Гладен си – бутнеш едно копче, дойде яденето. Ако си беден, бутнеш едно копче, дойдат парите. Ако си невежа бутнеш едно копче, дойдат книгите. Ако нямаш дрехи, бутнеш едно копче, дойдат дрехите. Ако искаш [да] спиш, леглото ще дойде. Каквото поискаш ще дойде. Ако искаш да пътуваш, ще бутнеш копчето, ако искаш

автомобил, ще дойде. Ако искаш кон, каквото поискаш, ще имаш. Само трябва да знаеш как да буташ. Ако искаш да станеш красив, ще бутнеш и веднага ще имаш красотата. Ами че красотата в какво седи? Може да бъдеш красив моментално. Грозотата зависи от това как мисли човек. Човешката мисъл по естество е красива. Човешката мисъл не знае какво нещо е грозота. Грозотата произтича от [не]мислене. Сиромашията произтича от немислене. Лошият живот произтича от немислене. Болестите произтичат от немислене. Човек, който мисли през ума му не минава безверна мисъл. Той не знае какво нещо е незнание, който мисли, че това е така. Този, който мисли, той [е] човекът, който опитва нещата, в тяхната реалност. Аз държа една бучка захар, едно бяло парче, бутна го и зная, че е захар. Казва: „Докажи!“ Аз го зная, какво ще го доказвам. На себе си няма какво да доказвам. Като го близна, зная че е захар. Казва: „Докажи ми на мене, че това е захар.“ Питам сега: Как ще му докажа? Казвам: „Близни!“ Близва и знае вече. Имам чаша вода. Близна и вече зная, че е вода. Казва: „Докажи, че е вода.“ Близни, нищо повече. Не се изискват ред формули, че на основание на това да се доказва. Те са второстепенни работи.

Човешката мисъл е магическа тояга. Каквото мислиш, такъв и ставаш. И тогава според туй, което ви казвам, вие няма да мязате на натоварени животни, ще бъдете един учен човек. Като влезеш в палата, ще четеш каквото искаш, ще буташ копчетата, всичко това. Ако буташ – добре, ако не буташ – няма да е добре. Ако буташ такива копчета, които не ти трябва, ще имаш това, което не ти трябва. Защото в такъв палат като турили един ученик, той бил облечен с дрехи и той като бутнал едно копче, отворило се копчето за баня, навлязло много вода и той цял се оквасил и цял се удавил. На вас не ви трябва баня в живота. Вие сте от умните хора и бутате копчета, които не ви трябва. Всеки ден буташ копчета, не ги бутай

безразборно, но чети отдолу. Правата мисъл седи в бутането на онова копче, което ти трябва. Искаш да кажеш нещо, мисли право. Искаш да направиш нещо, мисли. Мисълта е докато прочетеш. Надпис има отдолу на всяко копче. Щом надписът е прав, бутни и резултатът ще дойде веднага. И този ученик, който бутнал копчето за банята, щял да се удави, в тази стая. Минава друг ученик, рита едно копче и го спасява. Той написал: „Това копче не го бутай!“

Всички вие минавате в живота и четете: „Не бутайте това копче.“ Не бутайте копчето отдето иде за баня, когато си облечен. Една малка погрешка, всички казват: „Не бутай!“ Право е, на земята е така. Бутай на място, но не бутай. Туй, което ти трябва, бутай го! Та мнозина от вас, които сте минали през този палат, вие сте чели надписа: Не бутай това, не бутай онова. Казва: „Опасна работа е.“ Има неестествени работи. Опасна работа е. За пример в този палат има такива копчета, които имаш, ще бутнеш, ще имаш температура от 1000-2000 градуса. Този, който се парил, казва: „Не бутай! Опасна работа е това.“ Искаш да разтопиш нещо много твърдо, ще го туриш в реторта, ще бутнеш копчето. Ще се разтопи. Пък има друго копче, като бутнеш, ще спре температурата. Едното копче ще бутнеш да стане, другото да престане. Тъй щото трябва да знаете копчетата. Бутай, което ти трябва, което трябва да стане. Дойде едно обезсърчение, кажи така: „Бутай!“ Как казвате вие, когато се обезсърчите: „Не бутай!“ –Бутай на място! Не ти върви – бутай на място.

Никога не туряйте една мисъл в отрицателен смисъл. „Мога!“ – Кога? Можеш, когато буташ на място. Всяко нещо има само една възможност – в правата мисъл. Една възможност има да започнеш работа и да престанат работите. Всяка мисъл има свое начало има и свой край. Всяка мисъл има свое постижение. Постижението е края на мисълта. Тъй както турят, краят е само едно заблуждение. Казва:

„Всяко нещо има край.“ Не, всяко нещо има свое постижение. Следователно, след всяко постижение иде друго начало. Постижението е начало.

Казвам: Край има тази работа. Мисълта ти не е поставена правилно. Всяко начало в живота има свое постижение. Богатството има свое постижение; храната има свое постижение. Всички неща имат свое постижение. То е правата мисъл. То значи, да мислиш правилно. Ти можеш да кажеш: „Аз съм много лош човек.“ Тъй не можеш да кажеш. Какво трябва да кажеш? Доброто е постижение в човека. Най-първо ще мислиш, че ти можеш право да мислиш. Ще вярваш, че мисълта ти никой не може да ограничи. То е Божественото в тебе. Никога не допусчайте, че вашата мисъл може да се ограничи. Допуснеш ли, ти вече създаваш злото в себе си. Всяка добра мисъл има свои постижения. Ако в даден случай нямате постижения, постоянствайте във вашата мисъл. Защото има плодове, които узряват за шест месеца. Ако така не мислите, вие нямате един начин за възпитание. Така може да се самовъзпита човек. Ако искаш да възпитаеш себе си, по този начин можеш да се възпитаеш. Всичките други начини на възпитание ще имат същите резултати. Ако искате един начин за възпитание, ще турите основата, че вашата мисъл е свободна. То е първото предложение, че вашата мисъл е свободна. Вашата мисъл има постижения. Тогава всеки човек, който има постижения, радвайте се. Радвайте се на правата мисъл на всеки човек. Всяка права мисъл има постижения. Радвайте се на постиженията на едно дърво, радвайте се на каквото и да е постижение в света. Защото всяка права мисъл има свои постижения. Този закон е неизменен.

Вие казвате: „Тия работи в тоя живот са непостижими.“ Другояче, ако те са непостижими, няма какво да ви се дават. Вие искате за пример да бъдете силни. Допуснете, че искате да бъдете силни като

Дан Колов. Но Дан Колов не е толкова силен като един слон. Един слон може десет души като Дан Колов да дигне. Ако дойде един пехливанин – дига, относително силен е. Казват: „Дан Колов могъл да дига 350 килограма.“ На какво се дължи силата на човека? – В неговата права мисъл.

Сега разбрахте ли? Не ви трябва нищо друго освен една права мисъл. Не ви трябва нищо друго освен да вярвате, че мисълта е свободна. Но туй обикновеното схващане. Човешката мисъл е свободна. Тя е магическа тояга, с която всичко се постига, но трябва да знаеш как да буташ. Сега вие как ще направите опита. Турете онази идеалната мисъл в ума си, че сте седнали идеално. Дръжте в ума си, че можете да седнете така. Щом седнеш идеално на стола по всичките правила, както аз ги разбирам, никой не може да те отмести от твоето място и целият свят да се събере, не може да те отмести. Такова равновесие ще имаш, никой не може да те отмести от мястото. Само ти можеш да се отместиш, ако искаш. Вие не знаете как седите. Както гледам всеки може да ви отмести. То не е правото сядане. Кое е правото сядане? Ти, като седнеш на стола, никой да не може да те отмести от там. Сега как ви се вижда това? Тази работа е неразбрана нали? Защото криво седите. Че при ходенето зависи, по-неустойчив от човешкия организъм няма. Има една топка в човешкия мозък, така се върти, милиони обръщения прави и от въртенето на тази топка зависи как сядаш. Току започне човек да се клати. Старите хора не могат да държат равновесие. Или нещо се случи, не се върти. Има нещо, което се върти. Много неустойчиво е човешкото тяло и на основание на това се върти тази топка и ти правилно вървиш. Туй, което се върти, то е човешката мисъл. Прави сто милиарда обръщения в една секунда. Това е във физическото поле. В духовния свят 400 квадрилона прави в една секунда. В умствения свят – едно число от сто милиона в десета степен. Научни работи нали искате.

Станете!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

29 лекция на Младежкия клас, 17 април 1936г., Изгрев, [София]

УВЕЛИЧАВАНЕ И РАЗМНОЖАВАНЕ

[Петък], 5 часа сутринта

Отче наш

Какви бяха основните положения на миналата лекция? Направихте ли опит за сядане? Питали едно малко дете от какво произлиза думата „даскал“. – „От дъска, господин учителю.“ Даскал, то не е българска дума, тя е гръцка дума. Какво разбирате под думата „сядане“? За пример, в съдилището съдията, като дойде, сяда на съдийското място, а подсъдимият на какво сяда? Подсъдимите прави седят? Значи съдията има право да седне, а подсъдимият, ако му позволят.

Сега в живота, колко пози има? Човек може да ходи? Вземете растенията, те най-първо се учили с главата надолу, краката нагоре. Значи, по земята са ходили с главата. Корените на растенията са главата, а краката са нагоре към слънцето, пък главата надолу. След туй животните се научили да пъплят хоризонтално на земята, да ходят, а човек се изправил, коригирал онова положение на растенията. Значи той се обърнал перпендикулярно с главата нагоре към слънцето, а краката към центъра на земята. Има обратно движение, обратно разбиране. Растенията се стремят към центъра на земята, понеже там живеят. Дали са всичките мисли, всичкия живот към центъра. Човек изменил своите възгледи. Сега как ще обясните вие, кои са причините, които са заставили човека да измени своите възгледи, своята философия? Коригирайте един факт. Факт е това. Как ще го изясниме да ти стане ясно на тебе, да разбереш ония външни причини, които заставили растенията да растат надолу, а човек нагоре, пък растенията [животните] да ходят хоризонтално?

Та, всичките хора се намират в три противоречия. Те имат противоречията на растенията, имат противоречията на животните, имат противоречията на човека. И човек и той си има свои противоречия. Щом са поставени краката нагоре на растенията, има повече стабилност. Като зарови главата в гъстата материя, може устойчиво да бъде. Човек стъпва на краката си, а пък корените му са в слънцето. Слънцето е много далеч. Центърът на земята колко е далеч от главата на растението? – 6 500 километра. А главата на човека, която се стреми към слънцето, е на разстояние от своя център на 92 милиона мили. Я, на какво голямо разстояние е от центъра! Център толкова далече, сега трябва да се учиш да пазиш равновесие. Много мъчно е човек да се научи както трябва. Хората не знаят да ходят. Забелязали ли сте как хората ходят? На някои хора походката е много смешна. Богатият върви по един начин, ученият – по втори, слугата – по трети, военният – по четвърти. Всичките хора се различават в ходенето. От мислите, които ги занимават, зависи тяхното ходене. Работникът върви по един начин, банкерът върви по друг начин.

Казвам, вземете думата *размножаване и увеличаване*, как ще ги обясните? Или вземете идеята $\frac{4}{5}$, как ще направите един превод? Ако тия $\frac{4}{5}$ вие увеличите, $\frac{4}{5}$ по 3 равно $\frac{12}{5}$. Какво стана? Увеличи се нали? При обикновената аритметика какво ще стане? Увеличава ли се? Как ще го обясните? Научно трябва да докажеш, че 15 се увеличило, а пък 12 се размножило.

Процесът на размножаване е в клонищата, а пък процесът на увеличаване е в стъблото. Представете си, че имате едно растение, имате дънер и клонища. Дънерът, това е знаменателя, клонищата е числителя. Когато дънерът се увеличава, числителят се размножава. Сега кое е туй, което увеличава дънера? Имаме вече външни условия, с които се умножава. Имаме светлина, въздух, топлина, които чрез

почвата действуват върху това растение. След това имаме увеличение на клонищата. Имате геометрическо нарисувано дърво.



Фиг. 1

Представете си, че в самите вас идеите трябва да се размножават и да се увеличават. Сега така се говори, но едно цяло има свой закон. Така едно растение има две размножавания. Стеблото равномерно се увеличава, тогава имате отдолу корените.

Вас ви занимават второстепенни работи – искате богатство, постижения, щастие, благо, сила – неща, които са второстепенни в живота. Това са резултати. Щом станете богати, вашата работа е свършена. Щом станете сиромаси, вашата работа е свършена. И двата са завършени процеси. Казвате: „Осиромашах!“ Тогава, за да се избавиш от сиромашията, повече от сиромаш няма да бъдеш. Ако не знаеш, какво да направиш, ако не знаеш да обърнеш този процес, какво те очаква от тази сиромашия? Ти си дошъл до крайния предел, не може по нататък да се иде. Богатството и сиромашията са два крайни предела. Ако богатият не знае, като дойде краят на богатството, какво ще направи? Вие запример, имате едно понятие за богатството, имате всичките възможности. Два вида възможности има в богатството. Първо ония пари, онова злато, онези, които разглеждат икономическото богатство. Да кажем конкретно вашето богатство е от един милион английски лири или от един милион американски

долари или от един милион български левове. Сега, ако имате един милион английски или един [милион] американски долари или един милион български левове все едно и също ли е? Все един милион. Хубаво, ако тия звонковите пари, с които ти се занимаваш, да кажем имаш един милион български левове, знаеш ли какво влияние ще упражни златото върху вас? Да ви направя едно сравнение. Трябва да разсъждавате, да разбирате, че едно благо може да се обърне в едно нещастие за човека от негово незнание.

Представете си, че аз ви турям сто грама злато на гърба ви. Колко прави? – 10 000 лв. Турям 200, 300, 400, 500, 1000 грама, колко прави? – 100 хиляди лева. Турям два килограма, три килограма, десет килограма, колко струват? – Един милион, ама книжни. Сега турям 10, 15, 20, 30, 40, 50 питам, какво ще усетите като ви товаря? Трябва да носите това богатство. Само онова богатство е реално, което ти можеш да носиш. Онова, което другите могат да носят, не е реално. Ти предполагаш, че си богат. Аз може да кажа, че съм милионер, всичкото богатство на света е мое. То е илюзорно. Онова богатство, което ти можеш да носиш, то е твое. Тялото е мярка. 30, 40, 50, 60, 80 дойдеш до сто килограма, ще искаш ли да станеш богат? Да кажем турят 150, 200, 300 какво ще стане с вас? Следователно растенията бяха толкова богати с главата надолу. Туриха всичките пари все в банките. Всичкото имане туриха в банките. Каквото приберат все на земята оставят, забогатяха много. Животните се намират в едно противоречие, казват: „Трябва да се избавим от това богатство.“ Най-първо те се смириха, казват: „Трябва да се откажем от това богатство.“ Те дойдоха до тази наука и казват: „Ние ще се откажем от грамадните форми, които имат растенията. Ние [не] искаме тяхното богатство“ и се обърнаха на дребни, микроскопически същества, за да се освободят от голямото богатство на растенията. Обаче постепенно започнаха да забогатяват, увеличават се, увеличават се и дойдоха до едно

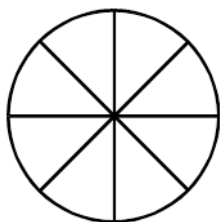
безизходно положение – обогатяха пак. Човек казва: „Не може много голям разход.“ И той се отказва от този живот. Той взе да се смаява. Де е един кит, който тежи близо 65 000 килограма?

Следователно, питам сега, представете си, че вие сте богат човек като един кит, тежите 65 000 килограма. Ако с тази тежест влезете в една обикновена къща, какво ще стане с пода? Ще започне хората да ги е страх от тебе. Дето идеш, слабите къщи рушиш, казва: „Богатите – къщи, хора, всичко рушат.“ Хората със своите животински идеи, със своите растителни идеи разрушават. Хората са станали богати и те разрушават. Ти не може да обясниш причините на разрушението. Искат да бъдат богати. Идеята е хубава. В какво отношение трябва да бъдете богати. Той трябва да носи толкова от богатството, колкото съзнанието може да издържа. Влизам в една област, в която са писани томовете. Хората разглеждат резултатите, но истинската философия, по този път както разглеждат живота, той няма едно разрешение.

Та човек тепърва, като човек, трябва да се откаже. От какво трябва да се откаже? От идеите на растенията. Той трябва да се откаже от идеите на животните и да възприеме идеите на човека. Коя е идеята на човека? – Идеята на мисленето. Тя е в една ефирна област. Чистата мисъл има много малко тежест, да бъде той свободен. Растенията изучават закона на движението, животните изучават закона на чувствованията. Животните изучават какво нещо е страданието. Човек не страда. Страдат животните. Те, за да ги възпитат и до сега не са се освободили от онова робство на чувствата. Всичките страдания са животински. Че ако погледнете, всяка година колко млекопитаещи се избиват, то е нищо нашата война. Ще стане война, ще измрат няколко милиона хора. Имате ли статистика, колко млекопитаещи се избиват? Колко милиона овце се избиват и се ядат? За тях се казва: овцеядци. Значи човек, който яде друг човек се казва човекоядец. Животните наричат хората овцеядци. Ние считаме за привилегия

човек да е овцеядец или говедоядец, свинеядец, рибоядец, кокошкоядец, патоядец. Ние вземаме всичките тия идеи казваме: „Да имаш една опечена кокошка. Или супа направена с лимон.“ Така се залъгва човек. Хубаво казва: „Да съм богат, да сваря една кокошка или да съм богат да опека скумрия с малко лимончец, казва, това е човещина.“ Другояче сух хляб да ядеш, да ядеш баница с масълце, със сиренце. Забавляват се и учени и религиозни. Всички казват: „Аз знам, че съм човек.“ Къде е човещината? В яденето на кокошки, в яденето на баници или в носенето на гръб? Казва: „Силният човек носи на гръба.“ То е животинска работа. И животните носят.

Казва: „Днешният социален строй.“ Хубаво, този социален строй е на растенията и на животните. Де е човешкият строй на онази чиста, ясна мисъл, организирана човешка мисъл, който въздига човека и да внесе малко по-друг живот? Ти седиш, безпокоиш се, казваш: „Мен ми е тежък животът. Съвсем загазих, какво да се прави?“ Стани човек. Загазиха растенията, значи главата в почвата, казват: „Непоносим е този живот!“ Ще мислиш, ще се освободиш от онези кривите разбирания на живота. Растенията бяха големи философи. Сега има в Южна Америка растения, около 60 метра височина и живеят по десет хиляди години.



Фиг. 2

Сега науката трябва да ни даде практическо значение. Ти умножаваш една дроб. На една дроб постоянно става умножаване, увеличаване. Да се увеличат твоите дългове, какво ще бъде за тебе?

Ако се увеличават твоите добродетели, трябва да знаеш посоката на увеличаването. Увеличаването върви така: (*Учителят начерта един кръг – Фиг. 2*)

Увеличават се кръглите неща. Имате център в средата и размножаването, то е излизане на радиусите. В геометрията ни дават, какво е радиус, какво е диаметър. Вие имате елементарни обяснения. От една фигура, от един кръг, от една елипса, от нея излиза енергия.

Сега учените хора признават, че от човека има една енергия, която излиза от него и образува аурата около него. Две състояния има в човека, които са важни. Едно състояние, което се движи правилно около него и образува елипса. Тази елипса трябва да има два центъра. И друга една енергия, която се умножава, излиза навън и тя влиза в съобщение със съседните тела наоколо. Тъй щото имате едно увеличаване, което трябва да запази вашето здраве, но размножаването на вашата енергия, която трябва да влиза в общение с другите тела, за да запази равновесие. Следователно, щом се наруши, този процес на размножаване трябва да бъде съразмерен с увеличаването. Щом расте дънерът, трябва да се размножават клонищата, листата, корените, равномерно. Казвам, ако горната част на клонищата се размножи повече от колкото трябва, тогава при буря това стебло, което е тънко може да се счупи. Природата, която е хубава възпитателка, чупи растенията. Щом го пречупи, казва: „Не върви по правия път!“ По същия начин възпитава и животните, по същия начин започна да възпитава и човека.

Човек сега се учи да мисли. За пример, вие имате известна мъчнотия, не знаете как да я смените. Мъчно ви е, обрал ви някой. Какво показва, че ви обрал? Показва, че не сте мислили. Един човек, който мисли, никога не могат да го оберат. Направете един опит. Какво значи мислене? Седнете между крадци. Или направете друг опит. Представете си, че отзад идат кучета и може да ви ухапят. Вие

вървите, концентрирайте ума си, мислете за кучетата, представете си, че ги гледате пред себе си. Тези кучета ще седят на три-четири метра и повече няма да приближат. Обаче, ако се захласнете малко, ще дойдат близо и може да ви ухапят. Аз дадох един опит, когато ходихте вечерно време на Витоша. Дадох наставления всеки по един да ходи. Един наш приятел не спазил правилата и него единствен го ухапа куче. Като тръгнеш, умът ще бъде концентриран, за нищо няма да мислиш, нищо няма да слушаш. Кой как те пита, мисли си, не поздравлявай, върви и мисли. Казва: „Ухапа ме едно куче.“ Казвам: „Не си мислил.“ – „Таман започнах да мисля за децата си. После, като съм тръгнал по този път, може да се изгубя из Витоша. В това време ме ухапа едно куче за крака.“

Вие сте екскурзианти по земята и мислите, какво ще стане с вас, такива състояния, които ни в клин ни в ръкав. Вие мислите как ще прекарате вашия живот. Ако сте овца, аз да ви кажа, как ще прекарате живота си: ще ви стрижат, ще ви доят, ще те изядат. Ако си растение, аз да ти предскажа. Ако си ябълка, ще ти берат плодовете всяка година, един ден, ако не даваш плодове, ще те отсекаат, ще те изгорят. Туй са животните. Вие, ако [като] хора не изпълните, какво ви чака? Понеже вие мислите, че от вас по-големи същества няма. Не, растенията са по-низши от животните, а животните по-низши от човека. Човек в сегашното състояние не е най-висшата проява на природата. Има нещо друго по-високо от човека. В света сега ще се явят хора, вие не сте ги виждали. Тия новите хора спрямо сегашния човек, тяхното отношение ще бъде такова, каквото е отношението на животното спрямо растенията. Каквото е сегашното отношение на човека към животните такова ще бъде отношението на новите хора към сегашното човечество. То е една идея. Питам, те как ще постъпят спрямо вас? Как постъпва човек спрямо сегашните животни? Сега вие казвате, че човек е това. Ако вашата идея, както вие мислите за

човека, е права, че човек е господар, питам тогава от какво произтичат нещастията в света? Ако ти си господар, един господар от какво страда? – От слугите си, нали така? Един учен човек от какво страда? – От учението си. Учените хора, които страдат, не са много учени. Той, като мислил, мислил, направил един парабел, един револвер, направил една пушка. Един ден дойде ученият човек, отдалече го ударят, казват: „Ти ли измисли това?“ – „Аз го измислих.“ – „Сега давай пари!“ Ученият казва: „Давам.“ Питам, какво допринесе ученият човек в света?

Сега всички пишат, че модерните пушки хвърляли на 40-50 километра снаряди. Имало топове, които хвърляли по хиляда килограма снаряд. Германците са направили един опит на човешкия ум. Един снаряд от хиляда килограма, като го хвърли топа, минава една стоманена плоча, с която сега бронират параходите, една плоча дебела 37 сантиметра от яка стомана, турена да кажем на разстояние половин километър разстояние и този снаряд, като пробие плочата, пътува още 15 километра. Такава плоча турят и той я пробива като книга и пътува още 15 километра, отива далеч. Питам сега, туй е сила, Сила Божия, един такъв снаряд ако попадне на един параход, какво ще направи? Питам сега, какво се добива?

Сегашните окултисти говорят, за силната мисъл. Че, ако вие имате силна мисъл, която може да експлодира, какво благо ще донесе? Ако имате едно чувство, което може да експлодира или постъпка, която имате, която експлодира, какво придобивате? Трябва да разбирате вътрешните отношения. Сега всички говорите за възпитание, говорите за идеал. Те са неразбрани работи. Той е един идеал на растенията, тоя е един идеал на животните, той е един идеал на сегашния човек. Питам, при тия идеали, какъв е нашият живот? [Г]де е същественото, благо, в което ние живеем? Къде е спасението? Мекота трябва на хората! Новият човек, който сега иде на

света, носи две неща – мекота и чиста мисъл. Новият човек, новата култура, носят мекота, една пластичност и чиста мисъл. Мисъл, която е толкова лека, че почти няма никаква тежест. Не е безматериална, но тази материя е толкова чиста.

Сега вие казвате, какво трябва да правите. Казвам, след като имате знанието на растенията, след като имате знанието на растенията [животните], след като имате знанието на сегашния човек, три неща имате, вече трябва новото знание. Знанието на мекотата, знанието на чистата мисъл. Вие още нямате представа, какво нещо е чистата мисъл. Само Христос е дал едно загатване: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ А да видиш Бога, това е щастие. Да видиш слънцето, какво означава? То е щастieto за човека. Като видиш слънцето, като дойде светлината, тогава се отварят онези хубавите възможности, които дават условие на живота да се прояви. Аз наричам щастие, ония хубавите условия, при които животът може да се прояви. То е приятно. Гледам, то е приятно, но временна приятност. Но, за да може животът да се прояви, потребно е друго. Вие искате сега без новите идеи да бъдете щастливи, без мекота и без чистота в света, не можете да бъдете щастливи в света. Вие говорите за любов. Това е любовта на растенията и те знаеха нещо за любовта. И сегашният човек знае нещо за любовта. Но любовта не е приложена като наука в живота, да се прояви. Любов в мекота и любов в чиста мисъл, то е качество на новия човек, който иде. Туй го наричат шестата раса. Новият човек, който иде, носи мекота. Не да мязате на остро желязо. Казва: „Какво нещо е мекотата?“ Мекотата може да се определи, като ти турят едно тяло, стотина игли да те бодат и да ти турят една мека топка. Кое е по-хубаво да носиш меката топка или която има сто игли. Като носиш това тяло с бодлите, свиваш се, казваш: „Не трябва да бъде мек човек.“ Хубаво, такива игли да ги носи[ш] и на всяка стъпка да бъдеш в опасност. Ти носиш известна идея, която има острие в ума, в

съзнанието, постоянно те бучка, бучка и ти се обливаш само в скръб. Та в съзнанието един предмет, който е умножен както обикновените игли, той причинява голямо нещастие, от което страдате. Казва: „Иде ми да се самоубия, подлудял бих, ще се самоубия!“ Ще хвърлиш тази топка с остриетата, ще вземеш меката топка, не гумена. На какво да я уподобим, на памук ли? Нали знаете онзи пример, че памукът, той е безопасен.

Да ви приведа един пример, един анекдот. Той е измислен, той не е реален, само за пример, само за изяснение ви го давам. Един цар търсил щастлив човек. Искал да знае по какво се отличава щастливият човек. Тръгнал, ходил навсякъде, една вечер се връща и гледа един човек около 25 години, свири си на един кавал, около него децата играят и жена му пее. „Виж, казва царят, защо свириш?“ – „Щастлив съм!“ – „Ти риза имаш ли?“ – „Какво нещо е риза? Нямам риза, но съм щастлив.“ Царят се връща и [казва] на своя пръв министър, определя голяма заплата от сто хиляди златни в годината. Минава той след десет години и се научил, че този щастливият човек е болен. Тръгнал той, станал търговец на памук. Един ден паднала една топка от памука, че го ударила по рамото и навехнало се рамото му, че той легнал болен от удара на памука. Царят казал да му вземат богатството и след четири години минава и той пак свири.

Сега всички вие искате да бъдете богати. Не съм против богатството. Разбраното богатство е благословение, неразбраното богатство е нещастие. Казва: „Не трябвало човек да бъде богат.“ Разбраното богатство е благословение. Разбраните идеи са благословение. Неразбраните са нещастие. Тъй е сега. Разбраната сиромашия е щастие, неразбраната сиромашия е нещастие. Неразбраните работи, в каквото направление и да са, положителни, отрицателни имат еднакви резултати, противоположни резултати, другите отрицателни резултати. Положителни в лош смисъл и

отрицателни в лош смисъл. Има неща, които в положителен смисъл са добри. И отрицателни, които в добър смисъл са добри.

Ние казваме: „Да има човек любов към Бога!“ Ами че ако разберете идеята *Любов към Бога*, то е велико, тя ще ви освободи. Ако вие бихте разбрали какво нещо е любов, веднага ще се разрешат много въпроси, които сега ви измъчват. Сега някои разбират, че човек като има идеята за Бога, той ще престане да се учи. Най-първо, като дойде Божията любов в света, тогава ще дойде истинската наука, тогава ще дойде истинският живот, тогава ще дойде истинското разбиране, онзи истинският стимул, онова истинското художество, изкуство, тогава ще дойде. Тогава ще имате хубавото, тогава ще създадете любовта, красивите форми. Тогава ще видите красотата. Сегашните хора в сравнение с бъдещите са грозотия. Сравнени животните с човека имат ли красотата? Някой казва, че един кон е красив. То е линия на красотата. Но я сравнете човешкото лице с лицето на един кон или с лицето на една овца. Никаква красота няма. Има ли някаква красота? В коня има линия на красотата. Има една красота, която човекът на бъдещето носи. Този човек, който сега носи мекотата в себе си и има чиста мисъл, той има красота. Трябва да се сравни този човек със сегашния, да видите разликата в какво седи. Този, новият човек, него няма да го смущава една дума. Този, новият човек, сиромашията няма да го смущава. Този, новият човек, болести няма да го смущават. Този, новият човек, трудности няма да го смущават.

Българите казват: „Накарай дявола на работа, да те научи на ум.“ Защо ще те научи? Дяволът, той във въздуха не може да живее. Той, дяволът за да накара човека да мисли, той влиза в него, понеже няма такова тяло, иска да работи. Ако не знаеш как да мислиш, той ще те употреби. Най-първо дяволът, за да го накараш да мисли, тури му голям товар на гърба. Като туриш големия товар, започва да

чувствува с тебе наедно. Казва: „Че ти толкова будала ли си, не го носи, аз да ти дам един ум. Може да вземеш една ос, ще туриш едно колело от едната, друго от другата страна, после ще направиш две ръчки, едно нещо като сандъче, ще го туриш на колелетата, по-лесно ще го носиш.“ Той себе си освобождава, пък учи човека, понеже го стяга. Казват: „Кой изработи колелетата?“ – Дяволът. Дяволът, като го накарали да носи, той научил човека да направи колелета. Той научил хората да пекат хляб, как да колят, на всичко той научил. Понеже, като влязъл в човека да работи, казва: „Чакай да ви кажа как става тази работа.“ То са анекдоти.

Вие как си представяте дявола? Някои от вас вярват, някои от вас не вярват, че има дявол. Някой път го представят с рога, че с копита. Той, дяволът има високо произхождение. Има един анекдот за дявола. Като го пратили в училище, той бил един от най-способните ученици, талантлив, минавал за гениален. Един ден го поставят на един изпит, та го скъсал учителят. От там на сетне той се разсърдил, казва: „Никакъв учител не признавам! Аз зная повече от всички!“ Слязъл на земята и той не свършил училището. Скъсали го на един изпит. Изпитът седял в следното. Изчислявали математически, колко частици седят в една абсолютна, чиста вода от един килограм. Той, като изчислявал, изчислявал, не могъл да реши задачата, скъсали го. Казва: „С такива глупави работи не се занимавам, не смятам“ и захвърлил смятането. Казва: „Тия учители нищо не разбират, аз ще им покажа!“ И той слязъл, направил сегашния свят. Сегашният свят, в който вие живеете, [е] направен без смятане, без чистота. Всичко има в света, но въпрос за чистота, в която или за мекотата и чистата мисъл, този въпрос не е разрешен. Там, като дойдете, казва: „Аз не разреших едно време този въпрос, там ме скъсаха.“ Като речеш на дявола да те учи на чистота, казва: „Там не бутай!“ Пък кажи му мек да бъде. – „Ако аз исках мек да бъда,

казва, аз исках да бъда самостоятелен.“ Вие всички искате да бъдете самостоятелни. Самостоятелните хора не са меки хора.

Сега научни изяснения. Това не са научни работи. Геометрическите отношения, които съществуват в числата, в количествената математика, тия работи са верни, но то е една трета от истината. Математическите количества са една трета от истината. После идат органическите и после психическите. Математиката има три образа, три отношения: количествено отношение, органическо отношение. Законът има известни отношения. Един закон има три форми, в които един закон може да се изрази правилно. Количествената форма сега изразяваме. Трябва да знаеш как да преведеш едно количествено число в органическо. В тази материя минават от неорганизирано състояние в организирано. Трябва да разбираш ония сили, които трябва да работят. Или имаш една мисъл, която не е организирана.

Сега, това, което може да разберете не е отвлеченото. Едновременно, когато вашите чувства се увеличават, вашата мисъл какво трябва да прави? Да се размножава мисълта ви. Ако вашата мисъл се увеличава, какво трябва да става с чувствата ви? Коренът, този дънер, който съдържа клонищата и корените, какво трябва да става? Ако дънерът се увеличава, клонищата трябва да се размножават, корените и клонищата трябва да се размножават. Корените и клонищата, това са плюс и минус в даден случай. Кое съставлява плюса и минуса? То са два плюса. От вашето гледище какво представлява плюсът и минусът? В клонищата е плюс, а в корените минус. По какво се отличават положителните от отрицателните величини? Отличителната черта коя е? (– „Положителните величини са реални, осезаеми, отрицателните са неосезаеми.“) Едно тяло, което седи в покой, а друго в движение, по какво се отличават? Туй, което е в покой, какъв знак ще му турите,

плюс или минус? Имате една запалена свещ и друга незапалена, какъв знак ще турите на едната и на другата свещ? Нещата може да са реални, без да са проявени. Тогава как бихте определили потенциалната енергия от кинетическата енергия? Математически те, как ще ги определите? Щом във физиката може да се определят и на друго място могат да се определят. Условно трябва се вземе.

Когато хората разсъждават за един предмет трябва да употребяват известни термини. Тъй, както вие определяте, е право. Един предмет, който е реален, може да е в покой, може да е в движение. Ако е в движение, има активност. По какво се отличава онзи, който е в покой? Придобива, не харчи. Онзи, който е в движение, харчи. Следователно, ако един предмет, който е в движение след време той ще влезе в покой. Ония тела, които са в покой какво подразбираме? Тия тела, които сега са в покой, показва, че някога са били в движение и понеже са изгубили своята енергия са останали в покой, за да наваксат изгубеното. Следователно, когато човек почива вечерно време, той изгубил своята енергия и за да навакса изгубеното или да придобие изгубеното сега е в покой. Следователно една отрицателна величина показва закона на придобивка. Плюсът показва значи иждивяване, минусът винаги увеличава нещо. Минусът увеличава. Дънерът турихме с минус, клонищата с плюс. Плюсът след време ще се превърне на минус и минусът, като се увеличи, ще се превърне на плюс. Що е плюсът? То е вече закона на движението – имате хоризонтално движение. Плюсът вече показва, че тази работа е в движение. Може да е праволинейно, кръгообразно движение. Минусът показва едно движение в покой. То са психически понятия.

Да направите едно резюме от три до десет думи на лекцията. Тази работа започнахме с $4/5$ умножено на три – дава $12/15$. Какво резюме да извадим. Резюме не е българска дума. Р – значи да хванеш

нещо, да го държиш в ръката си, на френски, ако е туй, което изтича, да знаеш къде да го туриш. Подобно е сега. Как се пише резюме на френски? –Résumé. То произлиза от глагола *събирам*, че значи *отново*. Хубаво, значи да извадиш розовото масло от три хиляди килограма рози. Три хиляди килограма не е лесно да носиш. Човек, като извади този вътрешен нектар, един килограм лесно се носи. Едно богатство е. Първо, основната идея каква беше? Всяко благо може да се обърне на зло, ако не знаеш как да го употребиш.

Второто положение е, че вие трябва да се учите един от друг. Хората се учат един от друг. Знанието в света не е само за един човек. Един дънер, едно дърво, само може ли да има смисъл? Всеки лист, всяко клонче иска да достави нещо на дънера. Дънерът се учи от опитността на корените, дънерът се учи от опитността на клонищата? Има една опитност отгоре на клонищата и една опитност на корените. Взема ги. Той, като тях не се размножава, той се увеличава. Той събира знанието на корените и на клонищата и той има по-хубаво знание. Като събере тази опитност на корените и на клонищата, казва какво трябва да правят. На корените казва: „Спрете вашата работа!“ И на клонищата казва: „Няма да се простирате нагоре, може да дойде някое нещастие!“ Като стане по-голям, като се увеличи, тогава позволява на всеки клон колко да се продължи, колко да се размножи. Той прави движението. Дънерът прави движението. И вие сега на вашите чувства ще казвате. Вашите чувства са корените на вашия живот, а мислите ви са клонищата. Кое е дънерът? (– „Волята.“) Волята не е дънера. Дънерът е човешката душа. Волята действа в корените или в човешкото сърце. Волята е повече свързана с човешкото сърце. Там, дето има желание, има воля, там действа волята. Ако мислиш само за нещо – нямаш желание да го придобиеш, воля не можеш да имаш. Ти, за да придобиеш, трябва да

имаш желание да придобиеш. Желанието дава подтик на волята да се прояви.

Другото положение, човек трябва да организира елипсата около себе си, да стимулира радиацията. Едновременно в природата топлината се отнася към чувствата; светлината се отнася към човешката мисъл. Значи човек, за да бъде здрав, трябва да има достатъчно топлина и да бъде учен, трябва да има достатъчно светлина. Светлина в запас трябва да има в мозъка. Светлината се складира. Човешката мисъл, само когато има запас от светлина, може да работи. Тя е външната светлина, която ние възприемаме. Вече от нея ние наваксваме изразходваните количества. Светлината, която природата постоянно праща, ние от нея складираме. От тази складирана светлина ще зависи твоята мисъл. От складираната топлина в организма ще зависи твоето здравословно състояние. Светлината трябва да се складира, топлината трябва да се складира. Складираната светлина трябва да се превърне в мисъл. В процеса на мисълта да влезе и складираната топлина в развиване на благородните чувства в човека. Тогава вече имаме едно правилно отношение.

Станете!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

30 лекция на Младежкия клас, 24 април 1936 г., Изгрев, [София]

СТАРА И НОВА БЪЛГАРСКА ПЕСЕН

Петък, 5 часа сутринта

Мъчно може да се вземе „ла“. За да вземеш „ла“, трябва да имаш едно спокойно състояние на душата. Щом от една работа не си доволен, „ла“-то не е на място, не си го взел правилно. „Сол“ означава разцъфтяване.

Щом не е цъфнал хубаво, не може да завърже. Всичките неща, които не завързват, не са цъфнали. Ако цъфне по всичките правила, ще завърже. Но само на време трябва да цъфне. Ред има в природата, не когато и да е. За пример, вие спорите за музиката. Щом спорите за музиката, то не е музика. В музиката няма никакъв спор. Спорът е кога? Туриш дървено масло във водата, то излиза над водата. Като го туриш отдолу, то пак излиза отгоре. Ти другояче трябва, изкуствено да го поддържаш.

За пример, да кажем вие сте скърбен. Я ми кажете, как ще изпеее „скръбна е душата ми“. Я, го изпейте! Как ще го изпеее? Или: „радостна е душата ми“, как ще го изпеее? Аз, като минавах тази сутрин покрай селото, кучето като лае, музикално лае. То е опера. Оперно лае кучето, музикално. Учи се то. Оперно е туй. Един стражар като дава заповед по оперен начин.

(Учителят взе цигулката.) Какъв е българският ритъм?
(Учителят свири български мотив.) Какво означава това свирене? Казвате: „Народна песен.“ Какъв е мотивът? От тази песен много мъчно може да излезе българинът, от този мотив. Не може да създаде друго нещо, не може да излезе навън. Ако свириш един български мотив, ти не можеш да влезеш в съвременната хармония. Една българска песен е хубава, но ако свириш тази музика – вкосенява. Ти

ще остарееш преждевременно, ти в нея не можеш да се подмладиш. (*Учителят свири един тъжен български мотив и пее;*) „За мене в живота няма вече надежда, нищо друго не ме очаква, освен да си замина.“ Като си замине нещо се свършва.

Сега модерното: (*Учителят свири български мотив по-модерен.*) В този мотив вече има прогрес. (*Учителят свири идилията.*) Тук има желание, той не е още роден, но има усилие, иска да живее, за да бъде роден. Тя сега иска да го накара да разбира. (*Учителят свири веселата част на идилията.*) Тук наполовина е преходно положение. Този е най-добрия мотив, който българите имат. Той ги спасява. Ако нямат него, отиде, та се не виде. Намерихме спасението на живота, избавихме се.

(*Учителят свири и пее веселата част на идилията.*) „Толкоз лесна била тази работа, която аз не съм разбирал, но сега моят Учител, откакто ми е разправил, на ума ми ясно стана хей, хей, хей.“ (*Свири тъжната част.*) Този е пътя, по който българите трябва да вървят. Ако в този път не тръгнат, изходен път е то. Ако останат на старото, ще дойде: (*Свири българска песен.*) Загазихме! Вие вече имате „сол“, „ла“ – едно положение. „Си“ е край на нещата. „Си“ се взима край на по-висша форма, няма накъде вече, край е то, няма условия. Казва: „Тя свършва, какво да се прави?“ Няма какво да се прави, отидоха ония хубавите работи. Щом вземе другото положение, дето българите вземат: (*Свири народна песен*) то е края, няма изходен път. Свършена работа. Но, като вземеш другото положение, новата българска музика, вземаш друго положение. Та вие ако вземете „ла“ и „си“, работата ви е свършена. Ако след „ла“ върви „си“, то е завършека на нещата. (*Свири тъжен български мотив.*) Българинът всякога погрешно, имате грешка в „ми“ и „фа“. Той мисли, че с пари всичко става. То е голямо заблуждение. Парите са условие. Умът е, с който нещата стават. Парите, при един ум, всичко може с парите да

направиш. Но само парите без ум нищо не можеш да направиш. Парите сами по себе си нищо не могат да направят. Той, като турил „фа“, „фа“-то е крайният предел. Той, като забогатее, всичко е свършено. Докато е сиромаш, той има бъдеше, като забогатее, всичко е свършено. Всякога казва: „Пари!“ Да, пари при един гениален ум, дайте му пари, колкото иска. Един, който няма ум, пари не му давайте. Ония, които имат ум, дайте им знания, които нямат ум, никакво знание не им давайте. Който има ум – сила му дайте, красотата му дайте, всичко му дайте. Който няма ум – нищо не му давайте. Докога? Докато умът не дойде на място.

Българската музика трябва да се коригира. Гледам, тия народните песни, трябва да се пресеят. Казва: „Гениални са.“ Гениалност, но изопачена. Те са като трици, трябва да се пресеят, да остане същественото, върху което може да се гради. Онази дреха, която остаряла, какво ще направиш от нея? Аз съм срещал музиканти, които казват, че българската музика е гениална. „Чудна гениална музика.“ Всичките български музиканти от българската музика нищо не направили. Събрали китки. Че китката не е музика. Едно за главата, друго за опашката, няма нищо подходящо. „Стъпил ми Добри на бял мрамор камък.“ Слушали сте тази песен. Или песента: „Нали ти рекох, нали ти казах, да не пуцаш нашата Донка на чешмата.“ Имало причини. Турците я откраднали. Майката не послушала и задигнали я, откраднали я. Той пее: „Нали ти казах, че не трябваше да ходи.“ Трябваше да има було, защото красивите турците ги задигали.

В българина личните чувства [са] толкова силно развити. Отчаянието, честолубието, българинът има крайно честолубие. Българинът е толкова честолубив, горд, че всеки българин мисли, че е роден за министър, за цар, за какво ли не е. Казва: „Аз да стана, ще ги изколя, ще ги изстребя.“ Дето скърби, скръб няма в него. В тази смисъл

скръб има, разочарование, личен елемент навсякъде има. Вие сега казвате, че в някоя песен може да се забележи благородство. – Не е българска песен. Един брат изпя една българска песен: Той скърби, дошъл да я види, да я попита къде ѝ е лошото. Ти как би написал тази песен? Той вярва, че е в гроба заровена, не му иде на ум, че тя излязла. Той мисли, че тя е затворена в гроба. Много материално схващане. (Учителят пее:) „Добре стана, че замина, за да можем и двамата да живеем. Когато ти на земята, Стано беше, с очи не можехме да се видим, да се разбираме. Но от как ти замина, Стано, много добре с тебе се разбираме.“

Сега на старите песни трябва да се направи корекция. „Докато ти Стано беше, аз бях сляп, откак умре ти, аз прогледах.“ Българските песни трябва да се изменят, да не са тъй разпокъсани. Някои песни са заети. Оригиналите са били религиозни и после са се изопачили постепенно. Първоначално са били много хубави, после са се изопачавали, дошли до този край. Защото има известни пасажии, известни изменения, гласът така се изменил и на този глас дошли другите. Българите имат свои песни. Старото трябва да се претопа. Старите песни трябва да се претопят. Трябва да останат като едно възпоменание. Сенки трябва да бъдат на съвсем новото. На децата може да се пеят песни, за да се види какво влияние има музиката върху тях. Да кажем имаш две-три отделения, ще пееш песните по един начин, на другите ще дадеш друга песен, на третите – трета песен, за да видиш какви ще бъдат резултатите. Може да пеете народни песни. Може да им пеете и други песни от новите от духовните песни, за да се види какво влияние упражняват. Българските песни означават една запущеност, съкратен ритъм, подпушен. Като вземете източните песни са изкривени. Едно изкривяване станало на чувствата, съвсем на мочурляк мяза, като

влезеш не можеш да излезеш. (*Учителят свири.*) Знаеш какво движение има? Свири на децата да видят какъв отглас има.

(*Учителят свири източен мотив.*) Това е кълчене вече. Най-първо, като се свири, изопачаване на чувствата става. Това не е музика. То е музика, то е музика, но патологична музика. Патологията не е полезна. (*Учителят свири: „до-ми“, „си-ре“.*) Това е края на нещата. „Си“-„ре“ това е нов подтик. „Си“ и „ре“ вървят, но „ре“ и „си“ не вървят. Може да започнете тъй: „ре“-„си“ може да свириш така върви, но ще забатачиш. Пей това и ще видиш какво влияние оказва. Туй е краят на нещата. С туй ти не можеш да се върнеш на служба. Нова служба, то е „си“-„ре“. (*Учителят свири: „Върви, право върви.“*) Като дойде някое нещастие с този ритъм ще му тръгне напред. Ако имаш един кредитор, който не отстъпва, като дойде, започни да му свириш. Казва: „Ще платиш!“ Започни да свириш „си“-„ре“.

В музиката сега музикантите не се спират върху същественото на музиката, но се спират върху ефектите на музиката. Във всеки един тон има музика. В природата има музика на живота; има музика на смъртта; има музика на щастието; има музика на любовта; има музика на омразата. Вие сега казвате: „Бог е Любов.“ Но още не е музика на любовта. Как може да изпълните „Бог е любов“? „Бог е любов“, то е един метод за един посветен човек, не на обикновения човек. Обикновеният човек не може да започне с това, ритъмът е много висок. От де сега трябва да започнете? „Бог е Любов“, то е за светиите. На обикновения човек не може да му кажеш, че Бог е Любов. От де ще започнеш да въведеш? Ти ще кажеш: „Хей, Стоянчо, Стояне, ти си още млад, имаш бъдеше Стояне, ти искаш Стояне, да се поправиш, живота като всичките хора да живееш.“ Ще му кажеш как трябва да живее. Като дойде любовта, в прикрита форма да му кажеш, да му дадеш импулс, да има желание.

Песните, които ние имаме не могат да бъдат разбрани, трябва нещо друго, посторонно да се преведат. Българинът не може да разбира, как може да дига и да слага тъгите. Скръбният казва: „Как ще го дигаш, не можеш да го хванеш. Къде ще го дигаш?“ Той е реалист. Ще видиш хората, които са материалисти, искаш да им пееш. Ще започнеш от там отдето са те. На богатите ще започнеш да пееш от „фа“ или повишено или чисто, ще дойдеш до „сол“, после до „ла“. Като се намери на труден безизходен път, тогава започни с „ре“. Тогава той ще те разбира.

Вчера аз обяснявах какво е женското право и какво е мъжкото право. Ако търсиш женското право, винаги, винаги главата ти ще бъде завързана. Някой момък търси женско право, делят една мома. Като се сбият, носи главата си превързана, защото търсил женското право. Има ли право да вземе тази мома? Онзи, който търси женското право, набиват го, ходи с вързана глава, после затварят в затвора другия, той търсел мъжкото право. Ако търсиш женското право, ще бъдеш с пукната глава, ако търсиш мъжкото право, ще бъдеш в затвора. С пукната глава е по-хубаво, отколкото в затвора. Като ти пукнат главата, ще добиеш мекота, ще опиташ какво е страданието. Като те затворят, ще почувствуващ лишение, ще те заставят да мислиш. Женското право трябва да го търсиш за сърцето, мъжкото право трябва да го търсиш за ума. Ако не пазиш този закон, ако търсиш женското право по пътя на мъжкото ще носиш пукната глава. Ако носиш мъжкото право с чувствата, ти ще намериш затвора.

Нали сега хората казват: „Защо Господ създаде света?“ Невежите питат защо светът е създаден. Светът е създаден съвсем другояче. Да кажем майката роди едно дете талантливо, умно, даровито и туй дете отпосле се научи да пиянствува, казват: „Защо майка му го родила такъв?“ Такъв не го е родила майка му, той отпосле стана такъв. Пиянството отпосле дойде, то е криво разбиране. Пита: „Защо майка

ми ме остави, аз да пиянствувам?“ Майка му заминала за другия свят, не се интересува. Но важи решението на въпроса. Така въпросът няма разрешение. То е един метод. Някой, за да предизвика да кажеш известна истина, казва: „Не вярвам в Бога.“ Той сам вярва, но то е предизвикателство. Този метод, той не е хубав. Най-първо ти приеми нещата тъй както са. Приеми, че нещата са хубаво създадени. Нищо повече. Не че не се проявяват хубаво, то е друг въпрос. Ти ще приемеш, че онзи, който създаде тази аномалия отпосле дойде, така светът не е създаден. То приеми в ума си, че нещата са хубаво създадени. Отпосле има причина, която нарушила. Така по-добре ще се разреши въпроса.

Някой казва: „Защо аз съм сиромас?“ Ти да не питаш тъй. То е друг въпрос. Ще кажеш: „Аз съм дошъл на земята, имам друга мисия.“ Да повярваш, че имаш мисия, малка или голяма, каквато и да е. Че да не съдиш за мисията по големите размери. Сега туй е разбиране. Един дошъл и станал слон, един човек завзел голяма служба като слона, другият – проста служба като магарето. Питам, в края на краищата, какво печели слонът? Какво печели и магарето? Слонът носи повече, повече го и товарят. Сега и животните работят. За човека са дадени. Животните са азбука. Слонът е създаден за учене. Не трябва да бъд[а] такъв слон, аз казвам, пък да нямам ум. Такъв слон го впрегни, той не знае как да се освободи. Магарето е красноречив оратор, дето влезе все реве. Като влезе в селото държи реч, реве но с тази реч какво е направило досега? Всички, като държат речи казват: „Магарето реве.“ Сега магарето ако не ревеше, ако само ходеше на чешмата, щеше да научи много хубави работи. То с реването разваля работите. То намира хубавата вода и с реването разваля работите. Магарещина.

Питам: Защо Христос не влезе с кон в Йерусалим, а влезе с магаре? Той им каза: „С магарето няма да провъзгласявате, че влизате

в село. Като ревете, ще кажете на хората, къде има хубава вода.“ Един проповедник е едно магаре, което трябва да заведе хората при бистрите извори. Не да каже, че той е прочут, че много добре проповядва, коментирал хубаво. Вие затваряте вратата. Вие сега много ревете. Ревете да покажете чистата вода. Но ревете за себе си. Хубаво, положителното е това. Във всичко трябва да намерите положителната страна.

Казвам и в музиката, ако човек се завземе да изучава източната музика, българската музика, после европейската музика, ще дойдете до много хубави резултати. Те са практически методи, които може да приложите. Музиката още не влиза като възпитателно средство. Тя сега е едно забавление. Да кажем учителят влезе в училището и свири тъй: *(Учителят свири.)* Какво ще стане с учениците? Учителят, той като влезе, да пее. Той може да им пее една песен за укротяване. *(Учителят пее от българската рапсодия тази част: „Ще отида там...“)* Може да укротиш кои да са ученици. Ще пееш с тях заедно. Ти като влезеш в клас, няма да кажеш защо са вдигнали този прах, но ще им посвириш. Вдигнали са прах, пукнали са главата си, ти влезеш и започваш да пееш. *(Учителят свири българската рапсодия.)* Сега, туй е за светските. Ами религиозните, когато са сбутани, какво да им се свири? Някои спорят как ще им въздействувате. Един от най-трудните въпроси е самовъзпитанието. Той е много труден въпрос. Природата е разумна фирма. Аз разправях на одного, не му върви. Казвам: „Хванал си кривия път.“ На него му обяснявах по този начин. Каза: „Не ми върви.“ –Рекох, че природата е най-знаменитата фирма. Тя обича честни чиновници, които работят за нея. Пък тя се грижи заради тях. Тя, ако служиш, ще ти се оправят работите. Понеже досега само за своите работи си мислил, като речеш да работиш за себе си, разваля. Като работиш заради нея, започва да ти върви. Като намери, че работиш повече за себе си, отколкото за нея, хайде навън. Туй е

идеята, която трябва да залегне във вас. Не какво мислят хората. Всъщност човек трябва да знае, служи ли на Бога. Да оставим думата Бог, но на природата служи ли или не.

За пример, дойде ти нещастие, кажи: „За добро е.“ – „Този човек умре!“ Този човек умре, за да възкръсне. Този човек беше в затвор, той умре, излезе от затвора, освободи се. Защо ще съжалявате, че умре. Радвайте се, че той се освободил. Господ го изважда от затвора. Не го изваждайте по физически начин. И по физически начин може да го извади. На този човек погребват тялото, в същото време се ражда едно дете или в някое дете на десет години той влиза в него, живее и прогресира, философ става. Какво има да съжалявате, че умрял. Взеи му тялото, освободил се от него. Или пък той се освободил от бела. Не е лошо да бъдеш освободен. Умреш да се освободиш от някои религиозни вярвания. От много работи трябва да се освободите. Вярването е едно условие временно. При дадени условия са необходими. При новите времена тия старите вярвания не са потребни. За пример Мойсей какви не жертвоприношения не тури, какви строги закони. Само ако идеш в събота за сухи съчки да събереш, с камъни ще те убият.

Едно нещо помнете: В Бога смърт няма. Ако живеем в Него, смърт няма. Смъртта е извън. Щом човек не живее в Бога, умира. Смъртта е извън Божественото състояние. Ако сме в състоянието на Бога, не може да умрем. Ако умираме ние не сме в съгласие с Бога. В Бога няма смърт. Казва: „Аз вярвам в Господа.“ Ама ти не си в Господа. Казва: „Ами, защо умре Христос?“ Христос умре, Той беше извън Бога. Казва Христос: „Господи, защо си ме оставил?“ Той умря затова, защото каза: „Защо си ме оставил?“ Носи Той греховете на хората. Тия грехове и Бог не може да ги носи. С греховете Той не е в Бога, Той е извън Бога. Ти не можеш да умреш в Бога. В Бога човек не може да умре. Ако живееш в Бога, ти ще имаш живот вечен. Извън

Него всичко ще те сполети. Щом не служиш, ти си отвън. Щом се обезверяваш, ти си отвън. Щом се обезсиляш, ти си отвън. Щом направиш добро, любовта дойде в тебе, ти си вътре. Може всеки ден десет пъти да влизаш и да излизаш вън.

Сегашните хора се смущават. „Виж, казва, колко учен човек е.“ Учеността се добива в една минута и се изгубва в една минута. Туй, което сегашните хора имат, той е учен човек, но той дошъл да се прероди и нищо не останало в него. Всичко туй се е изличило. Учените хора мязат когато пишеш стихотворения на морския бряг, че като дойдат вълните нищо не остава. Кое остава в човека? Само доброто остава в човека. Злото не остава. Всички ония знания, в които е проникнало злото, изчезват, те няма да останат. Онова знание, което човек придобие при Божията Любов, при Божията истина, те ще останат сега. Туй е в Бога. Другите, те няма да бъдат с тебе. Ако някой дойде с един автомобил в движение и излезе из автомобила, умрял ли е? Ние него го виждаме. Същността къде е? Никога не допускайте противоречие. Човек е трояк. Тази философия почива на три ограничения. Човешкият живот започва зле и свършва добре. Щом започнеш зле и свършиш зле, то е човешко. Колкото и да го чоплиш, така е. Умрелият умрял. Защо започва зле и свършва зле? Как е станало? Щом дойдеш до Бога, ти ще започнеш добре и ще свършиш добре. Ако живееш по ангелски, ще започнеш зле, но ще свършиш добре. Ако живееш по човешки, ще започнеш и ще свършиш зле, няма изключение.

Сега човешките разбирания виж на какво мязат. Един правоверен млад турчин станал пияница. Ходжата го съветва и му казва: „Знаеш, че си хванал лошия път.“ – „Лошият ли?“ – „Знаеш какво те чака в оня свят. Всички тия бурета, от които ти си пил вино, ще ти бъдат окачени на врата.“ Казва: „Пълни ли ще бъдат? Аз ще ги нося!“ Този човек е непоправим. Той мисли за пиене. В него трябва да

се роди желание да носи бурета. Ако аз ви проповядвам въздържание, ще ви кажа: Пийте! –Какво? На вас няма да ви кажа: „Не пийте!“ Пийте, но хас вино, хубаво вино, онова премесеното не пийте. – „Ти, казва, направи една погрешка.“ Шишето имаше право да пие тази мастика, понеже беше в него. То е правилното. Ти си взел това, което шишето пие. Полезна е тази мастика за шишето. Ти, като гледаш шишето, няма да пиеш и главата няма да те боли. Туй, което шишето пие, ти не го пий. Като се тури в шишето, то е негово. Ще пиеш от туй, което не е в шишето. Къде е? Изворът е там.

В човека всякога има една слабост. Като помисли за нещо, той мисли, че работата ще се оправи. Там е заблудението. Трябва ли на умрелия да му кажеш: „Защо умре?“ Или на родения: „Защо се роди?“ Нито родения питай защо се родил, нито умрелия питай защо е умрял. Не го питай защо е умрял. То е негова работа, ще ти каже: „То не е твоя работа.“ Ти като попиташ живия защо се родил, ще ти каже: „То не е твоя работа.“ То е немислимо човек да бъде нещастен, несъвместимо е с онова произхождение на човека. Човек трябва да бъде щастлив. Ти съзнаваш нещастieto на някой, който влязъл в тебе. Той да е нещастен, като влезе в тебе, ти си мълчи. Като те пита, един отговор може да му дадеш: „Ако започнеш да работиш за мене, щастлив ще бъдеш.“ Той си пее една песен: „Нещастен съм. Аз съм нещастен.“ Защо е нещастен? Той се обезплътил още не съзнава, иска да има тяло, пък няма тяло, няма собствена къща, кираджия ходи. Дошъл в тебе, оплаква се: „Дотегна ми този кираджилък.“ Защо? Скръбта са живи същества, които не разбират живота. Всички тия негативни състояния, то е неразбиране на живота. Ти не може да мразиш. Онзи човек който мрази, той не е човек. Онзи, който съзнава любовта, той е човек. Аз, който изглаждам омразата и любовта, аз съм човека. Аз разглеждам живота по-дълбоко. Любовта е за мене сила, която работи за моето добро. Злото е сила, която работи за моето

разрушение. От мене зависи да възприема едното или другото. Аз съм независим. Казва: „Аз го мразя.“ Ти не може да мразиш. Как ще мразиш, кажете ми? Да кажем удариш се в един камък. Как ще го мразиш? Счукаш го на прах и изчезне омразата. Като стане на прах, какво ще го правиш? Като го направиш на прах, ще се вдигне във въздуха, ще започнат да смъдят очите.

Злото в света произтича от незаконната любов. В незаконната любов лежи злото в света. Ако може да го разберете. Що е злото? Незаконна любов. Ето в какво седи незаконността. Тебе ти трябва едно парче хляб. Ти вземеш, че убиеш един човек да му вземеш хляба. Престъплението е незаконната любов – любов към живота. Ти, като имаш любов към живота, унищожаваш човека. Като имаш повече любов към своя живот, отколкото към другите, ти направи престъпление. Ти, ако обичаш всичките хора еднакво, не можеш да направиш престъпление. Но не еднаквата любов ражда престъпление. То е практически, всеки може да го опита. Защото утре, както тебе и другите, които обичат себе си повече, към тебе се отнесат несправедно. Затова човек трябва да обича всичките хора, не да ги обича, но има еднаква мярка. Какво значи да обичаш всичките хора? Ти си гостилничар, който как дойде да му дадеш да яде, изпрати го да си върви.

Представете си, че аз откривам една чешма при един извор и поя хората. То е Божественото. Кой как дойде казвам: „Давайте!“ Ако обича да даде нещо, добре, ако не – пак добре, но всичко давайте. Той ако обича да плати, добре, но ти ако му кажеш да плати, ще създадеш злото. Давай, давай, ако той остави нещо, то е друг въпрос. Един ден ще му кажеш: „Ето какво си оставил, ако обичаш, може да го вземеш.“ Философията на живота е това. Другите философски разрешения нямат приложение. Те са хубави упражнения, но приложение нямат.

Та като се говори така, казва: „Може ли това?“ Хубостта седи в това, да правим това, което е невъзможно. Най-хубавото е да правим това което е невъзможно. Бог винаги възнаграждава, когато искаме да направим това, което е невъзможно. А когато не прави туй, което е невъзможно, той го наказва. Вие криво ще разберете. Той ще допусне това, което ти си направил на другите, да ти го направят и на тебе. Ако ти си се мъчил да направиш нещо и не си успял, ти си щастлив. Като се опитат твоите синове и те да направят нещо, което е невъзможно и те ще бъдат щастливи. Да допуснем, че ти живееш на десет километра горе, може да се мъчат да те снемат, но ти си свободен. Сега ти, щом направиш това, което е възможно, тогава ще кажеш: „Господи, избави ме от зло.“ Щом не можеш да направиш нещо, ще кажеш: „Много ти благодаря, Господи, че туй нещо е непостижимо.“ Ще мислиш, ти не можеш да го махнеш, ще мислиш заради него. Не е ли хубаво да мислиш заради слънцето? Се таки от невъзможното, все ще остане едно благо. Слънцето кому принадлежи? Никому не принадлежи слънцето.

Та, вие имате стари вярвания. Казвате: „Направих едно добро.“ Доброто не се прави. Когато дам една чаша вода някому, аз не правя водата. Доброто не се прави. Хляба правя ли го? И хляба не го правя, житото не го правя. Любовта си е Любов. Казва: „Аз го обичам!“ Ти не може да обичаш. През тебе любовта е минала сега. Бог е любов в света. Единство в любовта има. Когато Господ отива да помага на хората и те да отидат да работят заедно с Него в работата, която Той отива да върши. Щом ти искаш да бъдеш като Господа, ти съвсем ще загазиш. Туй не е твоя работа. Ти може да се упражняваш в добродетелите. Но ето каква е мисълта. Ти нарисуваш образа на един човек, но той не е живия човек. Ти можеш да направиш от камък един човек, ако си скулптор, но той още не е човека. Човек може ли да създаде човека? Не може. Нито ангелите са в състояние да създадат човека. Бог

създаде човека. Следователно, не се заблуждавайте, че обичате Бога. Бог е Любов. Любовта е прерогатив на Бога. Ние трябва да участвуваме в Неговата любов. Защо казва да не бъде Неговата любов. Тъй както се разбира, всичко става лесно.

Сега вие мислите, че някой ви обрал любовта. Ако аз съм вкъщи и хората затворили прозорците, аз ще отворя вратата и ще изляза. Вътре ако сте може да затворят вратата и да ви взимат светлината. Но отвън кой може да ви вземе светлината? Някой път облаци дойдат и засенчват. Ти не може да ги изместиш, но дойде вятър и ги измести. Кое ви мъчи сега? По някой път вие се мъчите за нищо и никакво. Но някой път вие се мъчите за неща, за които трябва другите да се мъчат. Вие се мъчите, но мъчението не е ваше. Той дяволът се мъчи и той като се мъчи и вие се мъчите. Онзи, който се мъчи, той е дявола и вие по симпатия започвате да се мъчите. Няма мъчение в Бога. Може ли да има мъчение в Бога? Сега може да се провери да се направят опити. Малките работи може да се проверят, да се види как работи законът. Пратете един богатски син при един добър учител, един богатски син, който е посредствен и пратете едно бедно дете на бедни родители, което е даровито гениално. В края на краищата към кого ще има повече любов? – Към даровитото. Онова богатското ще се облече хубаво, ще се явява, ще говори сладки думи. Учителят отвън може да се отнася много внимателно към него, но вътре в неговия ум няма да открива никаква тайна. Казвам: При Бога не искайте да станете богати, да се покажете, че сте нещо, нито отивайте като праведник. При Бога отидете като даровити ученици, които искат да научат нещо. Да е запалена душата ви за знание, за любов.

Тепърва има да учите какво нещо е любовта. Ако знаете какво нещо е доброто, какво има да се учите? Понеже не знаете произхода на злото, има какво да учите. За пример, вие се усещате слаби и казвате: „Да бях силен.“ Че кое е по-хубаво: Да бъдеш умен и слаб или

да бъдеш силен и глупав. Да бъдеш човек със слабо тяло или да бъдеш един слон с глупав ум? Кое е по-хубаво? Слабото с ума е за предпочитане, отколкото силното с този ум. При най-големите изпитания в света, любовта е винаги на страната на слабите. Колкото ставаш по-слаб, тя търси слабите. Силните тя ги мачка. Мачка ги на общо основание. Царе владци, попове, всички мачка. Сега може да ви смутят думите: *Правдата Божия*. Кой може да бъде като Бога? Кой може да създаде такава вселена или кой може да създаде такъв човек? Един човек, който е свет и силен, може ли да създаде една земя? – Не може. Като земята не може да създаде. Къде му е силата, с какво ще се препоръча? Животът на силния се осмисля само при живота на слабия. Животът на слабия се осмисля само при живота на силния. Животът на невежия се осмисля само при живота на учения, на гениалния на светията. И животът на гения, на светията се осмисля при невежия. Такъв е законът. Като дойдеш, спри там. Това е философията на живота, с която можеш да работиш.

Туй са малки правила. Ще кажете, ами какво има зад това? Има нещо. Тогава ще ви приведа онзи анекдот за Паганини. Понеже се прочул като знаменит цигулар, казват му: „Може ли да свириш на три струни?“ Явява се той и свирил на [три] струни. – „Ами на две можеш ли да свириш?“ Явява се той и на две струни. – „На една струна?“ Свирил той и на една струна. – „Ами без струни?“ Той не се явил. Как ще свириш без струни? Казвам, туй са максими. Всички други неща са хубави. Всички глупости в света имат своето място. И най-лошата работа не е лоша. От туй гледище всичко каквото става в света все е за добро. Гледах веднъж един американец, каквато и линия да му дадат, той ще изкара нещо от нея, ще нарисува нещо. Той така рисува отведнъж, като че тази линия тъкмо за това е дадена. Веднага намери мястото.

Сега трябва да бъдете артисти, каквото ви се случи в живота да го наместите на място. Казвате: „Защо ми се случи това зло?“ Нарисувайте нещо от него, наместете го. В цялата история пророците посрещат ли ги хората добре? Йеремия казва: „Господи, станах посмешище на хората и на ангелите.“ И турците казват: „За предпочитане куче, пред стар вълк.“

За пример вие имате идеята да станете силни и учени. Добре, хубаво е. Но ако някой от вас мисли да стане цар, какъв шанс има? Или ако иска да стане княз или певец или гениален поет. За бъдеще е възможно. Но за този живот е невъзможно. Аз да ви подпиша, за бъдеще може да станете, след сто, двеста, триста прераждания. Радвайте се на туй, което сега имате. Радвайте се на такива каквито сте сега. Има неща, които не се разрешават.

Аз когато изучавах само една гама, за която не искам да ви говоря, аз я наричам гама на смъртта. По някой път музикантите, без да знаят нагазват малко и се оттеглят. После аз съм забелязал, щом бутна една струна се скъса, две, три, четири струни се скъсват. Казва: „Аз искам там като бутна, там да не се скъса.“ Казвам, не бутай! Ходиш да опитваш. Какво ще се ползуваш, ако знаеш. Ще се ползуваш, понеже ще дойдеш до едно място в музиката, искаш да прескочиш, не можеш. Не можеш да минеш, докато намериш един път да заобиколиш. Намерих защо ми се късат струните, направих един мост. Сега и вие ще направите един мост. Вие сте нещастни по единствената причина, че вие чувствувате тази гама на смъртта. Излезте, заобиколете! Минавам с един приятел, гледам една змия увита на един плет. Той се спря. Казвам: „Внимавай, не си туряй ръката.“ Сядаме на един метър от нея. Тя е навита на колело, очите ѝ са отворени, тя вижда. Казвам: „Не я бутай, нека се пече на слънцето.“ Той иска да я бутне и не знае, че тя може да го клъвне. Не я бутай, остави я. Казва: „Да се убие.“ Не се убива лесно змия. Че онази змия,

като влезе в райската градина, ако се убиваш[е], но излезе от райската градина неубита. Ангелите не можаха да я убият. Змията влезе в райската градина и ангелите не можаха да я убият и пак излезе навън. След време Господ казва: „Човешките поколения, човешката раса ще ѝ смажат главата.“ Защото тази работа е много мъчна, да се убие една змия. Но след хиляди и хиляди години ще ѝ смажат главата. Колкото пъти с приятели сме виждали змии все искат да ги убият. Тя, като види, изплезва си езика. Това е поздравление. Щом изплезва езика, зле не мисли. Няма защо да я убиваме, тя ни поздравява. За изплезването на езика всички я убиват. Но я убиват, когато ухапе някого. Не когато някоя змия си изплези езика я убива[т]. Че когато някой каже лошо за вас, той си изплезил езика, не го убивайте. Туй са практически правила.

Животът го приемете такъв какъвто е, то е философия. Този живот, който имате, него използвайте. В този живот е скрит другият живот. Не търсете друг живот освен този. Защото светът представлява един живот, след [това] завърже един малък плод. В този плод ще дойде другият живот. В семената има трети живот. Казвам: В сегашното, което имаме, се крие нещо друго. Да кажем, ако всички бъдете толкова спокойни, не индиферентни. Като кажем *спокойно*, аз виждам някои неща, на някое дете му пукнал главата. Аз не съжалявам за това, отивам, взема детето, взема вълна, изгоря я, туря и превържа. Ще му кажа няколко думи. Случва се то с децата. То е теза. Че пукнали главата, вземам за теза, развивам своята тема. Казвам: Ще благодарите на Бога, че можеха да ви ударят да ви пукнат главата и вие да умрете. Благодарете на Бога, че малко ви ударили. Всички неща може да ги използвате. Каквото ви се случи все е за добро.

Сега започнете да пеете, да ви почернеят косите. Досега пеехте и косите ви побеляваха. При какви условия може да почернее косата? Никога не противопоставяй две противоположни чувства едно против

друго, или една мисъл на друга. Не ги отхвърляй, не ги докарвай. Ти си към едни по-снизходителен. Бъди еднакъв към всичките чувства. Към всичките мисли бъди еднакъв. И към даровитите и към недаровитите.

Ако някой е поставен в магнетичен сън, косата му може да стане черна лъскава. Пък може и за 24 часа да побелее от голяма изненада. На едни побеляват косите, когато минават през опасно място. Един се напил и като пиян минал през една пропаст. Сутринта, като видял от къде е минал, уплашил се и косата му побеляла. Той като видял, не можал да си представи как е възможно. Човек може да има такива сътресения, че косата му да побелее. Всяка мисъл, която вие изпращате към някого, всяко чувство един ден ще се върне при вас. Винаги доброто ще се върне като възнаграждение и лошото, което правим и то ще се върне. Пращай доброто винаги. Колкото се може по-добри мисли и чувства пращай. След време ще видите резултата. Някой път ако пратиш някои лоши думи, колкото се може по-малко прати.

Някой казва: „Ще си поправа живота.“ Щом живееш по Бога животът ще се поправи. Две мисли в това няма. Ако е черна косата, раждат се хубав хляб, хубаво жито, хубави лозя, ябълки стават. Но чистота там няма да има. Ако косата е бяла, тогава ще има най-хубавия въздух, най-хубавата светлина. Сега при тебе с бялата коса може от време на време на курорт. Има една белина, която е естествена. Когато всичките цветове се съберат на едно място, се ражда белия цвят. Следователно накарай космите си да поглъщат светлината и косата ти ще стане черна. Накарай космите да се откажат от светлината и космите ще побелеят. Или другояче казано: Ти с бялата коса трябва да даваш. Черната коса поглъща, но и единият и другият живот е на място. След черната коса иде бялата и след бялата иде черната. Защото при черната коса всичките краски са

погълнати. Когато всичките краски са отразени е бялата. Ако туриш едно пречупване, тогава ще се явят много цветове – призмата. Лъчът ще се отрази. Туй са мъчни работи за разбиране. Сега разбира човек, но я се помъчи да си почерниш косата. Щом почерниш косата си, всичките мъчнотии ще изчезнат, ще се измени лицето и цялото тяло ще се измени. Щом почерниш косата си, ще се измени веднага.

Всички да имате жива вяра или дайте място на вярата да работи във вас. Като рече човек да работи, обезсърчи се и казва: „Тази работи не е за мене.“ Тази работа, която сте започнали е тъкмо за вас. Не се отказвайте от нея. По-хубава работа от нея няма. Но тъй, широко в света, всичко да ви интересува. Таз дето не е Бог, оставете го настрана. Не се занимавайте с неща, дето Господ го няма. Когато някое дърво израсте някъде, за градеж става. Камъните за къща стават. Всичко в света има добра страна.

Днес можеше да е дъждовно, да ни лишат от привилегията да дойдем тук. Днес ни дадоха разрешение като работници да поздравим първи май. По-голяма организация от нашата няма.

31 лекция на Младежкия клас, 1 май 1936г., Бивака, Витоша

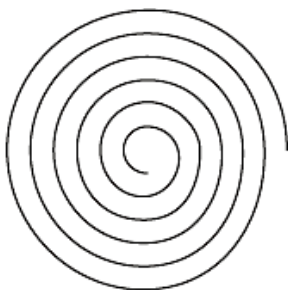
ДО МАЖОР И РЕ МАЖОР

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Какъв беше предметът на миналата лекция?

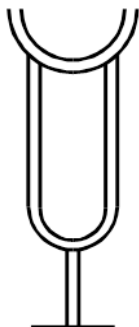
Представете си, че ви дадат една такава задача, да направите една песен на живота. Една тема да направите, една песен за живота. Да съчините една песен или в музика или в поезия една песен за живота. Когато на едно дете разкриват азбуката, каква е целта? То с първите букви философ няма да стане. Първата буква, втората, третата и едва, след 16 години едва, като попитат, буквите едва може да напише, нещо. Или разкрият, от едно до десет може да преповтаря. Като научи знаците може да работи, но само до десет. Но между пет и шест, какво ще туриш? Между 6 и 7, какво ще туриш? Ще туриш една дроб. Тя каква ще бъде? – Една втора. Но тури нещо ново, един нов символ.



Фиг. 1

Или да кажем вие започвате по музика. Казвате: „Мажорната гама.“ Аз наричам мажорната гама спираловидна гама. До мажор. Ти не може да се ориентираш. Ти най-първо започваш с „до“ мажор. Като се изгуби една птица, започва такова положение, върти се, излиза. Ти

от „до“ мажор, коя гама вземаш? – „Ре“ мажор. Ре мажор е радиална гама. Философски работи, веднага казва така: „Хубаво, какво ви интересува вас до мажор или ре мажор? Под „до“ мажор е създаден целият ваш организъм. Под „ре“ мажор стават всичките ваши движения. Вие не можете крачка да направите, ако не знаете „ре“ мажор. Щом забравите „ре“ мажор, забравяте да ходите. Щом забравите „до“ мажор – умираете. Един философ, като го попитали, какво нещо е вселената, отговорил, че тя е едно яйце. Ами кой го е направил? Никой не го знае. Замътило се яйцето и като се измътило тръгнало яйцето напред. Питам, какво иска да каже този философ. Значи, намираш се в едно положение. Най-после се пробужда съзнанието, ти искаш да измениш туй положение в което си. Искаш да измениш състоянието си. Вие, по някой път се намирате в едно състояние, скучен е животът ви, скучно ви е. Въртиш се, искаш една нова обстановка на нещата. Сега има неестествено положение. Представете си, че имате такова изкуствено положение в света. Това е едно изкуствено положение в света.



Фиг. 2

Тази форма не е образувана от природата. Ти какво може да научиш от това положение. Разгледайте тази фигура, какво ще научите от нея? Представете си онзи кръчмарин, той е бог, сложил такива чаши на масата, турил бутилка с червена някаква течност.

Този, като дойде, погледне чашата празна, казва: „Брей, аз може да изпразня шишето! Чакай, след като напълних тази чаша, мога ли да я изпразня? Да я изсипя на земята не бива, тогава да я изпия.“ Тури в устата и изсипе. Изпие една чаша, две, три, пет чаши. Неговият ум, кафенето, започне да се върти наоколо. „До“ мажор е. Но не от човешки произход. „До“ мажор от чашата излезе. И не върви по права линия. Тогава той ще замяза на онзи руснак, който се напил и залита и го среща един офицер и му казва: „Ама ти си пьян!“ Войникът ял лук и му казва: „Мирише, лук съм ял.“ Отива, на лук мирише, като отива при него. Офицерът турил две дъски и му казва: „Ще ходиш по дъските право!“ Войникът ходил от едната на другата дъска. Как да изпълняваш заповед? – „Едната дъска заради мене, другата дъска заради вас. От почитание едната е заради вас. Понеже съм войник, стъпвам на едната, за да покажа, че съм войник, изпълнявам заповед, стъпвам на втората заради вас. Слушам ваше благородие.“ И пак залита на другата дъска.

Сега какво ще изкарате от този анекдот? На този руснак може да се смеят хората, но често хората имат същото противоречие. Един човешки порядък е производство на руския войник – една дъска за себе си, другата за офицера. И за да скрие, че е пил ракия, той е ял лук отгоре. Та някой ще изкара, че всичките хора, които са яли лук, първо са пили ракия, после са яли лук. Пита[м] тази философия, права ли е? Не.

Но към предмета. В човека винаги има едно състояние на разширение вътре. Вземете живота. Всяка една мисъл има един подтик вътрешен. Спираловиден подтик да започне едно движение има, възходяще нагоре или слизание надолу.

Най-първо това спираловидно положение е слизание надолу. След като се стигне до крайния предел, се образува едно радиално положение, човек взима един път, една идея се явява в него. Или в

тебе се явява едно желание, което ти искаш да го постигнеш. Едно желание може да се постигне. Едно желание може да се постигне само в гамата „ре“ мажор, постигнеш „ре“ мажор, ще дойдеш до желанието си. Искаш това желание да го завладаш, да опиташ неговото вътрешно съдържание.

Имате гамата „ми“ минор. „Ми“-то може ли да го повишите? „Ми“ мажор има ли? Няма. На какво основание няма? Естественото положение на ми-то в гамата е такова. То е повишено в естествено положение. Може да го понижите сега. То значи за постигане на твоето желание. Но туй желание трябва да се храни. Каквото и да е желание в света, когато вие говорите за някакво постижение в света, когато не говорите за някакво постижение в света, подразбира се всяка една мисъл, всяко едно желание трябва да се храни. Аз разбирам желанието не в този смисъл, както вие разбирате. Желанието и мислите са вложени в човека. Без мисли и без желания човек не може да се прояви. Някой казва: „Ти не можеш, ти не трябва да желаеш.“ То е друга философия. Има желания, вложени, които трябва да се постигнат. Желание имаш да живее[ш], желание имаш да мислиш, желание имаш да обичаш. Желанието е един вътрешен подтик. Туй желание може да се поддържа, да се отхрани само с „фа“ мажор. „Фа“ мажор се отличава по това, че не можеш да понижиш „фа“-то. Можеш само да го повишиш. И „фа“ мажор, не е естествено положение. „Ми“-то може само да понижите. „Фа“-то може само да повишите. Сега вие имате „фа“-мажор и го повишавате и го понижавате. И „ми“ мажор.

Следователно, които не са разбрали този закон, казват: „Мойсей е казал: Не пожелай!“ Значи, не се стреми да повишиш гамата „ми“, а реализирането на целта е в гамата „фа“ мажор. Във „фа“ мажор целият свят пее. За какво ли не пеят, за сила, за богатство. А какъв е цветът на „фа“ мажор? Зелен. А що е зеленият цвят? То е най-силната отрова. Няма по-силна отрова в света от зеления цвят. Не е лошото в

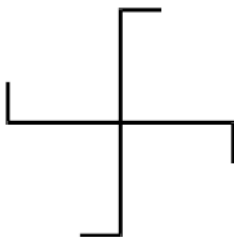
отровата, трябва да знаеш как да я вземеш, да се приспособиш. Ако знаеш как да употребиш, ти след време ще се браниш от всички твои неприятели. Защото съвременните хора, като пеят „фа“ мажор, те са се отровили от цвета на „фа“ мажор. Само от цвета са се отровили.

Сега видимо това са отвлечени понятия. Това са резултати. Вие имате неразположение на духа, не искате да живеете. Не му знаете произхода на това неразположение. Казвате: „Неразположен съм.“ – Защо си неразположен? – „Пари нямам.“ Пей „фа“ мажор! Казвате: „С пеене тази работа става ли?“ Казва някой: „С игла кладенец копае ли се?“ Какво ще кажете, с игла кладенец копае ли се? – Копае се. Онзи майстор, който знае да шие, взел дрехите на един цар и вземе 20 хиляди лева за дрехите. Не може ли с игла да изкопае кладенец? С парите, които взел, може да изкопае. Иглата копае. Но да знаеш как да копаяш кладенец. Ако не знаеш, ще се бучкаш, ако я впрегнеш в правата посока, можеш, тогава идва парата. Ти можеш да я туриш в един котел, може да я накараш да те вози. Като я туриш в един котел, парата върти колелетата и работи за човека. Но трябва да знаеш как да впрегнеш парата.

Казвам сега, много ваши мисли трябва да ги впрегнете на работа. След време вие ще кажете тъй: „Изгубихме си времето да изучаваме окултната наука.“ Питам, до сега както живеят хората, не са ли изгубили времето? Какво са постигнали хората? Нищо не са постигнали. Може да имат хиляди постижения, но същественото не е постигнато. Кое [е] онова, което може да осмисли живота. Правият път кой е? До там, дето сте достигнали, трябва да го следвате. Запример вие седите и не знаете как да организирате вашите мисли. Какво значи да организираш мисълта? Да организираш мисълта, значи да впрегнеш мисълта на работа. Вие имате мъчнотии и не знаете целта на мъчнотиите. Вие още не сте правили опити с вашите

мъчнотии. Всяка мъчнотия може да се преодолее, но трябва да знаеш как.

Та казвам, при сегашното състояние, както сега се намирате, вие започвате с разочарованието и свършвате с разочарованието. То е човешки порядък в света, човек има минус, когато седи индиферентен, когато няма никаква подбудителна причина. Седи пасивен, казва: „За мене е все едно.“ Дойде едно друго състояние. Туй, което подбужда човека да работи, то е Божественото. Щом получи тази перпендикулярна линия на минуса, туй, което вие наричате *всичките страдания в света*, те са плюс. Ти си в едно пасивно състояние, щом дойдат страданията, тогава дойде Божественото. Всяко страдание показва, че Божественото пресича човешкото пасивно състояние. Страданието показва активност. Събудиш се, в тебе започва едно движение, ти искаш да се освободиш. Казваш: „Аз не искам туй страдание.“ Хубаво, какво трябва да правиш тогава?



Фиг. 3

Свастика е един кръст в движение (Фиг. 3). Когато мъчнотиите започнат да се движат, то е свастика. Търпението е то. Работата тръгнала малко наред. Копаеш някой кладенец и появи се една капчица, зарадваш се. Ако копаеш кладенец и не се появява капчица, обезсърчиш се. Но като копаеш и се появи капката, приближаваш водата. Казваш: „Има нещо.“ Страданието в света е първата капка на дълбокия кладенец, който човек копае. Страданието показва, че той не се качва към Бога, той слиза и разкопал един кладенец. Като

излезе водата, започне да мисли, казва: „Ще се удавя в тази вода“, ха нагоре и започва да се върти. Започва по закона на еволюцията да прави своя път нагоре. Следователно, страданието е път за излизане от дълбокия кладенец, който вие сте изкопали. Не мислете, че друг го изкопал, че ви гурнал.

Сега ще се спра тук. На каква мисъл ви навеждат моите разсъждения? Това не са разсъждения, но ви изнасям неща много реални. Има една реалност в света, в която живеете, вие не я схващате. На каква мисъл ви навеждам? Ако до тук ви оставя и не говоря нищо друго, за какво се говори до тук? Най-първо се говори за спиралната гама „до“ мажор и за радиалната гама „ре“ мажор. Другата гама – „ми“ може ли да бъде „ми“ минор? Каква е „ми“ минор? Сега, всъщност, първото движение е кръгообразно, второто е праволинейно. Но е безпредметно много разсъждение.

Има положения, които както и да се разясняват не могат да се разберат, докато не се изживеят. Както и да изясняваш думата *преживяване*, не е свободна. Човек трябва да го преживее да го почувствува. Във всяко чувство има мисъл и във всяка мисъл има чувство. Човек трябва да го почувствува. Може ли да ви говорят хиляди години за някои работи, без да ги преживеете? За пример, ред понятия има – да бъдеш добър. Каква идея има, много отвличена идея. Казва: „Трябва да бъдеш разумен!“ В какво седи разумността на човека? Казва: „Трябва да бъдеш милостив!“ Милостив вече става малко по-ясно. Защото когато изискваш от другите хора да бъдат милостиви казваш: „Бъдете милостиви!“ Ти знаеш какво е да си милостив. Ти си опитал. Когато страдаш казваш: „Господи, милост малко! Аз опитах, знам какво нещо е страданието!“ *Милост*, значи: „Понамажете ме малко с масло, но не ме бийте, превържете ме. Достатъчно е туй.“ Туй е милост.

Добре, сега вие говорите за обхода. Какво нещо е обхода? Че си обходил да дойде около тебе, аз може да те обходя. Ама обходата е спасително положение. Обходата, това е „до“ мажор. Аз се движа с една такава светкавична бързина в един голям кръг се движа, кой неприятел може да дойде, когато се движиш с тази голяма бързина? Кой може да дойде да ти направи пакост. Когато някой ангел някой път дойде, със своя меч ви обхожда, вие сте в безопасност. Обхода значи, да има кой да ви пази. Аз това разбирам. Който не знае да се пази, той не е герой. Нито е герой, нито някой герой има около него. Туй се подразбира същността на движението.

Казвам, ако твоят ум не може да се движи в гамата „до“ мажор, или ако няма някой друг около тебе, ти си изложен на всевъзможни работи. Да кажем, имаш страдания – посвирите до мажор, усилите движението. Не на тесен кръг, разширете кръга. Колкото този кръг става по-широк, толкова движението става по-бързо, разшири кръга. Тогава хората казват: „Разшири кръга на понятията си!“ „До“ мажор е то. Казва: „Трябва да се постигне!“ Друг закон е то. Казвам, тогава каква песен бихте направил на „до“ мажор? Какво бихте писали? Как бихте запели на „до“ мажор? „До“ мажор ще считате като една красива мома или красив момък без мустаци, една мома със златна коса, с най-меките ръце, които някога сте виждали, с най-голямата подвижност, която някога сте виждали. Как ще опишете тази мома? Младите момци как ще опишат момите? „До“ мажор при момата е млад момък, при момците е млада мома. Затова при момците тя е „до“ мажор, при момите – „до“ минор.

Разберете сега. Тия работи как ще опишете? Мажорните гами са потенциални гами, миньорните гами, това са кинетически гами. Миньорните гами дават разположение. Казват, че били тъжни. Никаква тъга не дават. Тъгата на човека произтича от неговото неразбиране. Едно пасивно почивателно състояние. При мажорната

гама, след като седиш, казваш: „Туй, което аз имам, ще го дам на другите хора!“ В тебе се заражда желание, това, което имаш да го дадеш на другите хора. То е мажорно състояние, то е Божествено, има качества Божествени. То е преодоляващо качество. Защото и в Божествения свят има мажорни гами. Аз употребих кръста в Божествения свят само за контраст за човешкия свят. Значи една Божествена гама, която дава спокойствие на ума, тя е в почивателно състояние. Едната, която дава активност на човека, тя е мажорна гама, на изпълнението. Казвам, всякога, за да постигнете една идея, опитайте най-първо, ако вие можете да пеете за една идея, да ви въодушеви, вие може да постигнете идеята. Една идея може да ви въодушеви музикално. Там, дето музиката не взема участие в човека, в неговото състояние или в ума или в чувствата или в душата, нещата мъчно се постигат.

До тук както говорих, какво разбрахте от тази философия на музиката? Вие на цигулката имате четири струни, опънати сега. Който не знае, може да носи цигулката и да я продаде за 5-10 лева. Който знае да свири, ще изкара нещо от мъчните работи.

(Учителят свири.) Питам, при такива упражнения, какво настроение можеш да имаш? При такова настроение, човек може ли да бъде песимист? Ти седнеш някой път, заучаваш една песен. Някой път вие се упражнявате в нотите, по някой път вие вземате високи тонове. Един висок тон може да вдигнеш само при известни условия. Трябва да знаеш как да събудиш мозъчните центрове, да направиш съчетание между чувствата и мислите, за да може да вземеш един тон. Понеже ларинксът има много голямо влияние. Той трябва да бъде много пластичен, свободен. Трябва да освободиш ларинкса, за да можеш да пееш. Щом имаш най-малко стеснение, не можеш. И цигуларят да свири, трябва ръката да бъде свободна, всичките мускули и мисли трябва да бъдат свободни. Когато говориш за

свободната мисъл и за свободните чувства или за правата мисъл или за правите чувства и постъпки, то е без ограничение. Неограничения живот разбирам, когато Божественото е подтик на всичките наши мисли, желания. Божественото е подтик на човешкото. Човешкото доставя материал, Божественото дава подтик.

Сега някои от вас може да ви занимават технически работи. Във всяка техника трябва да има идея. Техника наричат тези бързи движения в музиката, тях наричат технически. Колкото е по-бързо движението, толкова техниката е по-добра. Но да не е сплетено, да е ясно. Те действуват очистително. (*Учителят свири и пее:*) „Имаше в природата едно яйце. То нямаше нито баща, нито майка, нито братя, нито сестри. Туй яйце мислеше дано оживее. Туй бялото яйце се мъти и на 21 ден оживя. И тръгна то да пъпли. Отвори си широко очите и започна да мисли какво да яде, хей, хей, хей.“ Вие казвате: „Какво пее човек?“ – Опера. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Има един живот, всичките други неща да бъдат спомагателни. Има един външен човешки свят и един вътрешен. Гледайте условията на външния Божествен свят и на вътрешния Божествен свят да бъдат импулс на вашия външен и вътрешен човешки живот. Божественото е мощна сила. Другите работи са празни. Всичко друго е празнота. Като дойде Божественото, тогава всичкия друг материал, който имате, няма нещо, което Божественото да не може да направи. Следователно, когато Божественото влезе в човека, всичките заложби, които имате, ще се развият. Когато дойде Божественото, тогава ще дойдат правилните методи. Научете се да вярвате в туй, не да го обяснявате. Постижения искате, туй, което човек постига, него разбира. Туй, което човек не е постигнал, то е само един инертен подтик.

Сега, кажете ми, коя е най-главната идея, която остана в ума ви? Желайте Божественото да ви възлюби. Ако желаете любовта, желайте Божественото да ви възлюби. Втори момент, вие, които сте възлюбени

от Божественото, желайте тъй да възлюбите и другите. Най-първо желайте да бъдете възлюбени от Божественото е след като сте възлюбени, тъй както сте възлюбени от Божественото, тъй Божественото предайте го на другите, които очакват любов от вас. Божественото трябва да се предаде. Смисълът на живота е там. Който очаква да го обичат хората, той нищо не може да постигне. Божественото като те възлюби, ти ще обикнеш хората. Ако хората те възлюбят, то е защото Божественото си възлюбил. За да те възлюби един човек, той не може да те възлюби, ако ти не си възлюбил. Щом те възлюби Господ и ти ще възлюбиш другите. Ти не можеш да възлюбиш другите, докато Божественото не те е възлюбило. То, като те възлюби, ти ще възлюбиш другите. Така че, ако Божественото във вас не е дошло и вие не можете да го предадете на другите. Ако искате любовта на хората, ще чакате Бог да ги възлюби. Щом Бог ги възлюби, те ще проявят любовта си към вас. От две страни иде Божественото. Не е човекът, който проявява любовта в света. То е реалността, то е живота. Който мисли другояче, какво да ви кажа, то е губене на времето и живота напразно. Всички други постижения в света не могат да се сравнят с това.

Ще ви приведа един пример: Двама светии живели в пустинята, в планините на сегашна Етиопия. Дълго време живели там. Един ден тръгнали при хората да идат и дошли на едно място, дето единият светия видял своя другар, че подскочил и хукнал да бяга. Казва: „Аз го мислих, че е светия, пък той от какво ли се уплаши? Не съм го разбирал този страхливец.“ Той вижда едно голямо гърне, от тия старите, пълно със златни монети. „Гледай, казва, този голям будала.“ Той имал кон със себе си, натоварил коня. Той с тия пари направил къщи на бедните, за сирачетата, нищо не оставил за себе си. Започнал да се пита дали Господ е доволен от всичкото каквото направил. Най-после, като се молил, един ангел му казал така:

„Всичките ти работи, като се теглят на везните, не тежат толкова, колкото тежи прескачането на твоя другар.“

Всичко друго каквото можете да направите в света, не може да се сравни с онзи подтик на Божествената любов, който може да ви даде. Това скачане на светията е Божествената Любов. То е Божественото. Той скочи, а онзи остана при парите по права линия – „ре“ мажор. Отива „ми“ мажор, „фа“ мажор, връща се мисли, че всичко е свършил. Нищо не е свършил. Този светия до „фа“ мажор дошъл. „Сол“ мажор, „ла“ мажор, „си“ мажор остават не изпети. Докато не изпеете всичките гами, вие не можете да имате постижения. Колко тогава имате? Седем тона. Имате пет мажорни и две миньорни – „ми“ минор и „си“ минор, другите са мажорни. Тогава човек може да има постижения.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

32 лекция на Младежкия клас, 8 май 1936 г., Изгрев, [София]¹¹

¹¹ Учителя не изнася беседи и лекции до 3 юли 1936 г., поради нанесеният му побой.

ОТНОШЕНИЕТО НА ТРИТЕ ЖИВОТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Изпейте „Всичко в живота е постижимо“.

Ако ви запитат в какво седи същественото в живота, какво ще кажете? Спирате се някой път върху физическия живот. Спирате се върху духовния живот и върху умствения живот на човека. И мъчно може да се направи една разлика между физическото, духовното и умственото. Те са отношения, които съществуват. Физическото е по-груба материя, от която е образуван живота; духовното е средното, а когато дойдем до умствения живот, подразбираме онова, най-финото наше разбиране за живота. Често всичките изненади в живота зависят от съпротивлението на нещата. Не може да съпоставиш, да уповаваш на физическото, така както на духовното или както на умственото. Тогава в какво седи сега разликата? Тъй като човек се намира в едно противоречие, той не може да обяснява ония изненади, които го очакват. По някой път си задавате въпроса: „Не може ли без тия противоречия в живота?“ Зависи вече какво е вашето схващане.

За пример, как бихте примирили противоречието, което съществува между един вълк и една овца? В техните разбирания или в съзнанието на обикновения човек, как ще примирите с един човек с по-фини чувства. Тогава вие ще дойдете до онова заключение да кажете: „Защо природата е създала човека така?“ Не знаете какво е създала природата. По някой път вълкът може да изяде овцата, но природата ни най-малко не създала овцата да я яде вълкът. Туй е едно ваше схващане. После вие казвате друго: „Как да се оправи светът?“ Ние намираме, че един вълк, който изядл една овца е неправилно.

Питам сега, при какви условия се създадоха тия отношения? Сега мъчнотиите, които сега се зараждат, те са мъчнотии на миналите векове. Ние разрешаваме въпросите, които са останали от миналото. Вие за пример разрешавате въпроса за един здрав и един болен човек. Каква е разликата между здравия и болния човек? Здравия човек това е естественото положение на човека, а болният човек е неестественото положение. Сега вие си задавате другия въпрос: „Не може ли човек да не боледува?“ То е само допущение на природата. Казвам: Човек боледува. Може човек и да не боледува, но в самото развитие болестта е една необходимост. Тази болест служи на човека, за да се запознае с ония закони, които съществуват, със законите на здравето, които съществуват.

За пример вие имате положението добро и зло в света. Доброто това е естественото положение, а злото е неестественото положение. Питам: При сегашното положение вие може ли да отделите злото от доброто? То е като едно вътрешно понятие. Схваща се добро и зло. Докато дойде човек да се запознае в какво седи доброто и в какво седи злото, то е цяла наука.

Сега вие схващате, че злото не е потребно. В даден случай известно зло не е потребно, но в самата природа, тъй както светът е създаден, злото е като една необходимост. Сега под думата необходимост, какво разбираме? Казвате: „То трябва да се случи тогава. Онзи, който не разбира пътя на живота, всичко може да му се случи. Пък онзи, който разбира, нещата се случват малко по-другояче. [В]се от туй гледище, при сегашните условия, вие разрешавате известни въпроси и няма да се минат 50, 60, 70, 80 години, вие изменяте условията.

Да допуснем, че разрешавате въпроса има ли друг въпрос или не и не може да го разрешите. След 50, 60, 70 години вие изчезвате от света. Едни мислят, че отивате в другия свят. Дали сте отишли в

другия свят, то е въпрос. Но че сте изчезнали от света, вече не съществувате като фирма, фалирали сте. Вие, като умрете, според сегашното ваше знание, къде ще идете? Казвате: „Баща ми умря и аз ще умра.“ Но като умрете, къде ще идете? [В]се ще идете някъде. Онази обстановка след вашата смърт ще бъде ли по-добра или по-лоша? Представете си, ако е умрял някой и отишъл на мъчение. Но опитът вие не го знаете. Някои хора имат опитност. Сега казват: „Докажи, че има бъдещ живот.“ Казва: „Човек като умре, свършва се всичко.“ То са обикновени въпроси, с които вашето съзнание е ангажирано. Вие нямате истинско познание. Друг е въпросът, когато човек разбира онази материя, с която той се занимава. Пък друг е въпросът, когато човек се занимава с материя, която никак не разбира. При сегашните условия физическият свят така е погълнал живота ви, че от сутрин до вечер вие мислите, че живеете духовен живот, пък живеете само физически. Отивате на една работа. Тази работа казвате е духовна. В какво седи духовната работа. Вземете един писар, който пише някакви съдебни решения. 30 години той пише [в]се съдебни решения. След 30 години го пенсионира. Питам: Този човек след 30 години какво е научил? Или вземете един търговец 30 години той се занимава да опознава най-хубавите обувки, най-хубавите кожи, какво ли не. След 30 години и него пенсионира. Какво е научил той? Обущарството не разрешава ония жизнени въпроси на живота.

Сега другия въпрос. Как може да бъде другояче? Или да допуснем един човек, който е земеделец 30, 40, 50 години оре земята изважда жито и след 30-40 години той умира. Сега вие казвате: „Да се прекара живота.“ Но животът, така както сега го прекарвате, не може да се прекара. Ако вие си турите крака в едни тесни обувки и ходите на екскурзия или ако си турите крака в широки обувки, каква ще бъде разликата? Или ако си турите крака в сиромашията, тъй както сега разбирате, каква ще бъде разликата?

Какво разбирате под думите *богатство* и *сиромашия*? Под *сиромашията* разбирате лошите условия, а под *богатство* разбирате добрите условия. Но всъщност в какво седи, по какво се отличава един богат човек и един беден човек, един учен човек и един неучен? Има известно различие. Ако вие погледнете на тяхната форма, онзи, ученият човек, тъй както е в природата, той има нещо придобито. Онзи невежият има нещо, което не му достига. Следователно животът е един прогрес. Вие сте пратени на земята, за да се учите. И вие трябва да страдате. Защо трябва да страдате? Защото трябва да се учите. Страданието, това е невежество. Както и да се оплаквате, всяко страдание показва, че вие се намирате в една груба материя, която трябва да обработвате. Казвате: „Не може ли другояче?“ Че кой ще свърши вашата работа? Сега от новото становище, човек не трябва само да констатира ония противоречия, които се зараждат вътре в живота. Казвате: „Тия неща не са се зародили сега, те са още в самото начало.“

Та казвам: Сега трябва една вяра, с която да опитате онова, в което вярвате. Вие много работи, в които вярвате не сте ги опитали, не сте ги проверили. Вие не сте проверили факта, че баща ви заминал за другия свят. Баща ви, като иде в другия свят, казва: „Туй, което виждам, не е за сега.“ Ти го питаш, той казва: „Тази работа не е за тебе.“ Питам тогава: По какво се отличава един жив човек от един умрял човек, тъй както вие разбирате? Живият човек от вашето гледище може да яде и да пие, а мъртвият не може нищо да яде и нищо да пие. При това в него има желание той да яде и да пие. Питам: Между тия двете опитности, че може да ядете и да пиете и другото – не можете да ядете и да пиете, пък имате желание, то е като идеал, сега в какво седи разликата? Онзи, който яде и пие, той трябва да плаща, онзи, който има желание да яде и да пие той не плаща. Той има желание, в него има един вътрешен копнеж да яде и да пие.

Представете си сега, че живеете в един свят, в един свят само на копнежи. Кое вие наричате копнеж? Нещо, което вие наричате илюзорно или нещо, което желаете и не можете да го придобиете. Питам: При такова едно противоречие как ще се справите?

Ето, при съвременните условия осъдят един човек на смъртно наказание, дали той желае да умре е друг въпрос, но го осъждат. Друг един човек го оправдават. Питам: Каква е разликата на онзи осъдения? Осъденият човек го лишават от известни блага, че той вече не може да яде и да пие. Но животът е много износен. Представете си сега един живот така в туй разбиране. Едно същество, което живее в другия свят и остава да желае, пък не може да опита нещата. Исква да яде, пък не може да яде. Много от вашите желания в света вие нямате условия да ги реализирате или не можете да схванете, че това което желаете в даден случай, то е невъзможно при тия условия. Представете си едно същество, ваш баща, не се повдигнал и вие мислите, че като умрял отишъл на другия свят при светиите, при ангелите. Туй са предположения. Но представете си, че вашият баща, на който се изменила формата, има желание да яде. Дойде при вас, казва: „Гладен съм, трябва да ми наготвите.“ Вие може да сготвите нещо на баща си, но той не може да яде. Вие ще ядете заради него. Питам тогава, каква разлика има – вие, които ядете за баща си и баща ви, който не може да яде? Представете си такова едно обяснение. Представете си, че вие сте на една трапеза и усещате само уханието на яденето, но не ви е възможно да ядете. Друг човек не само усеща уханието, но той може да си похапне.

Та казвам сега, в мъчнотиите, които ви очакват за в бъдеще, ще дойдете до един живот дето не сте свикнали. Да допуснем, че вие сте банкерин, спечелвате 20-30 милиона лева, за да се осигурите. След като се осигурите умирате и това имане оставяте на синовете си и отивате в другия свят и започвате един живот, за който никак не сте

готови. Питам: Като спечели 30 милиона, какво придоби? Имате такъв един пример в Евангелието, в който едни от вас вярват, други не вярват. Че сиромасът Лазар, който живял при къщата на един богат човек, който ял и пил, умрял и богатият човек и Лазар умрял. Представят, че Лазар отишъл в другия свят при по-благоприятни условия, богатият като умрял, отишъл в ада.

Питам: Туй богатство, което имате и после ѝдете в ада, какво ви ползува? Сега вие се спирате върху онова положение и казвате: „Да си отживеем, после няма какво да му мислим.“ Но превръщане трябва на живота. Животът трябва да мине от физическо положение в духовно и в умствено отношение. Трябва да се направи един кръг. Всякога, когато този кръг не става по естествено положение, тогава се раждат най-големите нещастия в света.

Вие за пример мислите, че пак ще се преродите. Но изучавали ли сте закона на прераждането? Някои хора 200, 300, 400 години не могат да се преродят. Някой може да се прероди при такива лоши условия, че нищо да не спечели. Той започва един живот и освен, че не може нищо да спечели, но загазва още повече. Казва: „Човек трябва да се прероди.“ Питам: Ако започнете сега една работа, от която нищо не печелите, в какво седи сега хубавото на прераждането? Под думата прераждане разбирам подобрене на живота. Да направиш един кръг във физическия, духовния и умствения живот, да стане едно обръщение вътре.

Сега на вас този въпрос ви се вижда малко странен. Странното в какво седи? Да допуснем, че вие искате да ви се стотви едно хубаво ядене от вашето гледище. Стотви се хубавото ядене от вашето гледище. Стотви се хубавото ядене, но туй хубавото ядене не подхожда. Яденето е сладко, но от него се заражда във вашето храносмилане нещо неприятно и вие казвате: „Тази храна не е заради мене.“ Или да допуснем, че имате известен възглед за живота. То е все

същото. Казвате: „Аз имам известно схващане.“ Но ония схващания, които имате за живота, може ли да ви помогнат? Схващане, което не може да ми помогне в живота, в него няма никаква философия.

Следователно има една реална страна в живота, с която всеки един от вас може да се справи. Онази реална страна я обявявам така: То е онзи, чистия въздух, който вие трябва постоянно да дишате. Ако дишате този въздух вие ще се намерите в едно естествено положение, вашият живот ще тече така нормално. Ако вие дълго време сте живели, дето въздухът не е чист, веднага вие чувствувате, че условията, при които вие живеете, не са така благоприятни, мъчнотии имате. Вие не може да разберете, че във вашия живот трябва пречистване. Сутрин като станете вие не правите никакви пречиствания. Вие казвате: „Аз трябва да ида на работа.“ Трябва да идеш на работа, но то е една трета от живота ти. В началото аз трябва да се помоля. Това е пак една трета. Аз трябва да мисля, това е пак една трета. Трябва да съпоставите работата или външната форма, вътрешното съдържание и вътрешния смисъл на живота да ги съпоставите, за да може да минавате от едно състояние в друго. Или другояче казано, да допуснем, че вие искате или да обичате или да ви обичат. Но не може да намерите някой да ви обича, нито пък вие може да намерите някой да обичате. Какво ще правите тогава?

Представете си, че една овца иска да живее, трябва да пасе, трева да има. Представете си, че живее при лоши условия, живее между хищниците и те не ѝ дават възможност да пасе. Таман рече да пасе и току види някой вълк се яви. [В]се така се явяват и не ѝ дават възможност да пасе. Питам: Тази овца как ще поправи своето положение? Някой ще каже: „Той Господ ще уреди тази работа.“ По този начин, както ти мислиш, Господ няма да уреди работата. Ти ще я уредиш. Ако краката ти са дълги, ако имаш ум да мислиш. Ако ти не

мислиш, ако краката ти не са дълги, работата ти ще се свърши съвсем другояче.

Та, сега всичките ваши нещастия седят в това, че вие се намирате в лоши условия. Що са лошите условия? Лошите условия са, че овцата иска да пасе, пък не ѝ дават да пасе. Какво трябва да прави? Има един изходен пункт. Тя трябва да напусне всичките ония неблагоприятни условия, да излезе горе в планината, да няма кой да я безпокои.

Сега тия въпроси са задавани с хиляди години. Ако дойдем до всичките моралисти, до всичките духовни хора, има въпроси, които не са решени. Всичкото нещастие е в това, че има една наука. Казваме: „Като идем в онзи свят, ще живеем.“ Ще живеете, но има едно разумно живеење в света, което Бог е поставил. Ако човек върви по това, което Бог е създал, животът ще тече, ще разбира смисъла на живота. Но ако той не върви в онзи естествения път, в който природата е създала нещата, той ще се намери в едно крайно негодно, безизходно положение.

Да кажем, че има същества по-високи, по-напреднали в света. Тия същества за мене важат, ако аз имам отношение с тези същества. Каква е ползата, че те съществуват, ако аз нямам отношение с тях. Ако има някакви ангели в света, мене ангелите може да ме интересуват дотолкова, доколкото аз мога да се интересувам от тях и те може да се ползват от мене. Отношение трябва да има. Питам: Ако вие се бихте запознали с един светия, как щяхте да се запознаете? Бих желал вие, ако направите връзка с един светия, каква щеше да бъде обстановката на запознанството? Каква ще бъде първата обстановка на запознаването. Между един обикновен човек и един светия може да има отношение. Къде ще намерите първата връзка, че светията да се заинтересува от обикновеният човек и обикновеният човек да се интересува от светията?

За пример вие си поставяте въпроса и казвате: „Няма кой да ме обича.“ В какво седи тази обич, кажете ми? То е отношение вече. Онзи светия, който може да се запознава с вас, той има някакъв интерес. И той трябва да е свързан, вашето запознаване трябва да бъде една необходимост заради него, за да може той да вземе участие във вашия живот. Сега вие поставяте нещата и не ги свързвате. Вие искате хората да се запознаят с вас. Всяко познанство е една необходимост. Всеки човек, който ви обича, то е една необходимост заради него. И вие, за да го обичате, то е една необходимост заради вас. Ако тия двете необходимости съществуват, тогава има едно разрешение на въпроса. Сега не мислете, че тази работа е лесна, да се обичаме. Това е най-мъчната работа. Няма по-мъчна работа от нея, както аз зная – да обичаш. Всичките неща произтичат от обичането. Ако знаеш как да обичаш, ще бъдеш щастлив, ако не знаеш как, ще те сполети най-голямото нещастие.

Сега вие, според сегашното си схващане, някой беден човек, като иде при някой богат, той ще се облече с дрехи. Но тази работа с дрехи не отива. То е външна обстановка. Има неща, които може да препятствуват на човека в неговото разбиране. Какво ще ви ползува една кокошка много добре облечена, а ѝ се четат ребрата. Какво ще ви ползува, че бил облечен хубаво, с хубави пера? Но важното не е в перата. В какво е важното в кокошката? – Онова съдържание. Перата са една външна обстановка, ще ги оскубеш, остава съдържанието. Когато оскубеш перата на човека, казва: „Нищо не остана.“ Питам тогава: струва ли да оскубеш една кокошка?

Често се забелязва, че всичките тия религиозни хора, навсякъде хората страдат от наученото. Идеята, която имат, те са прави, но пътищата, по които вървят те, са криви. Най-първо аз поставям въпроса така: Искам някой човек да ме обича. Трябва да зная защо той да ме обича. Два момента има: да обичаш и да те обичат. Ние ги

съпоставяме. Едното е да вземеш, другото да даваш. Този въпрос не е разрешен още. Онзи, който взема, онзи който дава, то са два процеса. Например вие какво разбирате да обичаш и да те обичат? Може да изясните въпроса така: Онзи, който те обича, той ще донесе материал, с който ти трябва да приготвиш яденето, а ти, който трябва да обичаш, ще сготвиш яденето, че и двамата да ядете. Единият ще донесе яденето, ти ще го приготвиш и двамата ще ядете. Ако той донесе яденето и вие не знаете как да го пригответе, ще се роди едно неестествено условие. За да обичаш някого подразбира онова, което той ти дал, да приготвиш нещо от него. Ако приготвиш и двамата ще опитате, ти ще опиташ по един начин. Сега другото се заражда.

Казва: „Животът по друг начин не може ли да бъде? Баща ми да остави пари, че аз да свърша училището.“ Тази работа с пари не става. То е една вътрешна обстановка сега. Ти, ако не знаеш онзи процес, ако не знаеш функциите на богатството, ако не знаеш функциите на сиромашията, как са преплетени вътре в живота; или пък ако ти не знаеш функциите на знанието и функциите на невежеството, ако туй не разбираш, ти ще се намериш в същото затруднение.

Казва: „Той е един невежа човек.“ Аз считам невежа човек, на който е даден много материал, той трябва да направи баница, той е невежа човек, по един начин, по втори, по трети, туй което вие наричате *добрия живот*. Добрият живот е добрите условия, които Бог ни е дал. От тия условия ние трябва да приготвим нещо. Дали може да го приготвим, то е друг въпрос, но трябва да се приготви. Всичката наука седи в туй, че може да приготвим нещо. Ама то няма да стане за една година, няма да стане за две години, може с хиляди години да стане. Хората как разрешават тези въпроси? Може би в този живот ще замине, в другия, в третия, според теорията на прераждането.

Аз не искам сега да смущавам вашите умове. Ще знаете че въпросите, както сега ги разрешавате, винаги ще останат нерешени. Казвате: „После като се преродим.“ После, като се преродиш, ще се намериш пак при същите негодни условия. Какво се ползува една овца, която се преражда между вълците? За вълците е добре, но за нея ни най-малко не е добре. Какво въплотяване има? Сега аз не искам да поставям противоречие. Казвам: Има едно решение, което дава пълен ход – съпоставяте нещата, физическия живот, духовния и умствения живот, да се образува един кръг. То е приятното в живота.

Сега вие ще се намерите в онова положение дето българите дават един анекдот. Отива един българин на гости на своя кумец. Вие знаете какво нещо е кумец. Кръстникът трябвало да гощава кумеца. Кръстникът наготвил нещо хубаво, но горещо. Наготвил той чорба от пуйка, но кумецът не знаел, че е много гореща. Като взема, не духа, че му припарило. Пък искал да замотае работата. Той гледа нагоре и пита кръстника си: „От къде сече тия греди?“ Уж го интересуват дървата. Казва му: „От лаком дол.“ Та всичките хора се намират в лаком дол. Аз разбирам лаком дол ония условия, при които искаш да живееш, не си запознат и се случва нещо много неприятно. Икаш по един начин да замажеш. Питам тогава, какво трябваше да направи този кумец? Той трябваше да попита кръстника как се яде това нещо.

И тогава другия пример: Отива един беден земеделец да носи на царя череша. По пътя все ял по една и останала само една череша. Царят не знаел как се ядат черешите и го попитал как се яде това нещо. Той взел, че изял черешата. Това е сега положението, в което се намирате.

Като донесат най-хубавите условия на живота, като покажат, не знае и той пита и онзи, който ги познава, ги взема със себе си. Той показва как се яде черешата, но аз не зная нито вкуса ѝ какъв е.

Никога не носи на един цар само една череша. Нека бъде пълна кошницата, че да има и той какво да яде.

Сега ви остава важният въпрос: да разрешите отношението между физическия, духовния и умствения живот. Ония закони, които Бог е поставил, не тъй както сте ги изучавали до сега, най-големите противоречия, които могат да се явят, имат едно разрешение.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

33 лекция на Младежкия клас, 3 юли 1936г., Изгрев, [София]

ПЪРВАТА ДУМА

Петък, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Изпейте „Всичко в живота е постижимо“.

Имате ли зададена тема? (–„Не“.) Пишете тогава върху тема №20: „Влиянието на добрите мисли и чувства“.

Че трябва да знаете как да съпоставите добрите чувства, които природата ви дава. Човек трябва да храни добри мисли в себе си, за да не разбие смисъла на своя живот. Трябва да храни добри чувства в себе си, за да постигне онова, което той желае. Вие за пример имате известни желания, но не знаете произхода на желанията си. Желанията на човека играят голяма роля. Сега щом се нагласи човек по този начин да разбира своите чувства, защото всяко едно чувство има известен стремеж. Сега аз не говоря за чувствата в обикновения смисъл, за разположението, туй е друг въпрос. Чувствата винаги дават един вътрешен стремеж. Може да уподобим човешката мисъл на онзи капитан, който е в морето и отдалече той се стреми, вижда някъде. Но за постижението на неговата цел нему трябва дава добри чувства. Добрите чувства това са един Божествен импулс, това е влиянието на Божествения дух, който работи в човешката душа.

Сега, по някой път вие се спъвате в постиженията на нещата или чувствувате, че има някои неща, които не може да постигнете. Не знаете причината, защо не можете да постигнете неща съществени, аз говоря за съществени работи, които искате да постигнете. Тия постижения не са едни и същи. Те са различни. Вие например не можете да накарате едно цвете да порасте без вода. Вие не можете да

накарате едно цвете да порасте без светлина. Може да попитате защо е така. Така е, забелязано е, че светлината, която растенията денем са събрали в себе си, вечерно време те градят материала, който събрали и го турят на работа.

Сега в живота на младите, кое е най-мъчното? Всяка мъчнотия, която среща човек, например усеща човек, че онова, към което се стреми е непостижимо за него и той се обезсърчава. Сега трябва да имате един начин за вашите постижения. Да кажем, може да имаш един кладенец, може да имаш желание да извадиш вода, може да имаш кофа, но нямаш въже. Съзнаваш, че е непостижимо нещо. Другото положение: Може да има въже, кофа нямате. Значи две съчетания са потребни: кофа и въже. Третото положение, че вие трябва да се опретнете да работите. Като пуснете кофата и след като я напълните, трябва да я изтеглите. Та всяка работа, която започвате, гледайте има ли въже и кофа.

Има други мъчнотии, които може да ви спънат. Две неща са потребни. Сега на какво можем да уподобим въжето? Въжето е онази непреодолима вяра, която човек трябва да има. Сега другото, което може да спъне един млад човек е, че тази кофа да е толкова голяма, че да не може да я изтегли. Представете си сега, че тази кофа е от сто кила и ти си я напълнил. Друга мъчнотия иде. Напълни[ш] кофата, не можеш да я изтеглиш. Тогава, защо хората трябва да си помагат. Единият като не може да изтегли кофата, ще дойде втори, трети, ще си помагат. Значи, ако кофата е малка, тази работа може да я свършим. Ако кофата е голяма, тогава в света трябва да има помощ, разбирателство.

Та казвам, в следствие на това се явяват ред нужди за изучаване на нещата в света. Туй е проста работа. Но представете си, че онзи, който ти помага, иска половината от онова, което ще изтеглите. Започнете вие да се пазарите, колко ще му дадеш. Законът е в

природата: Двама души, като работят, каквото изкарат ще го делят наполовина. В живот[инското] царство не е така. Животните, които не разбират този закон, силните животни задигат най-голямото парче, за слабите остава малко. Там няма мисъл, господствуват желанията. Психологически трябва да разбирате. Някой път вие не сте готови да дадете правото на хората. Теоретически давате, но щом дойдете до известни области, не сте готови да дадете правото. Туй са моменти, няма да засягам.

Има една област, дето младите винаги се спъват. Вземете закона за яденето. Ти си гладен толкоз, че в даден случай не си готов да отстъпиш. След като се наядеш, готов си да дадеш нещо. Но докато не си ял, казваш: „Аз да задоволя своите нужди.“ Е, добре, представете си, че ти искаш да задоволиш своите нужди и яденето е дадено на тебе, както сега стават спорове в света. Другият, който дошъл, е по-силен от тебе, той разбира повече от човещина, ти мислиш да му дадеш ли правото или не. Той започва да мисли друго, да употреби своята сила. Натисне те и ти вземе яденето. Туй става в животните. Гледайте в животните, по същия начин разрешават въпроса. По-силното куче, винаги ще сдави по-слабото и ще му вземе храната. И те знаят, едно слабо куче като види голямото, спусне на земята каквото има. Питам: при такъв порядък какво очаквате? Психологическо едно положение, което спъва хората. Оттам произлязла поговорката, че с добро в света не става. Хубаво, силните разрешават много добре, ами слабите какво трябва да правят сега?

Трябва да бъдете умни. Слабият в някое отношение може да бъде по-силен от силния. Тогава искам да поставим въпроса, че и млади и стари са пратени да живеят на земята. Ти не си пратен да уреждаш живота си. Вие мислите, че може да уредите живота си. Може, но трябва да знаете къде може да го уредите. Затуй сега трябва да се учите. Природата вече учи човека как да използва Божествената

Любов. Единственото нещо в света, което урежда живота, то е Божествената Любов. И когато ти мислиш за Божествената Любов и се свържеш с Бога, не трябва твоят ум да е свързан отвън. Ти може да гледаш външните форми. Трябва да имаш пълна вяра, че онова, което желаеш, Божествената Любов ще ти помогне да го постигнеш. Понеже всяко желание е един Божествен импулс. Когато ти постигаш нещо, казваме че Бог го постига. Следователно Бог е най-силния. Той никога няма да остави, колкото и слаб да си ти. Той като може, Той ще постигне работите. Но не се обезсърчавайте, то е един закон. Ще попитате дали е така или не. Опитайте! Ти ще опиташ работите.

Сега другото положение. Другото положение, което трябва да държим в ума си е следното: Не може да имаш резултати, колкото и хубави семена да имаш, не може да имаш резултати, ако тия семена не ги посееш. Значи посяването ще бъде от тебе. Ако държиш семената и ги показваш на този, на онзи, разправяш научно въпроса какво раждат, но ти трябва да посадиш тия семена, не трябва да уповаваш на онова, което хората посяват. В природата туй, което ти е дадено, ако го посееш, ще имаш постижения. Ако не посееш, ще останеш с туй малкото, което имаш. И често несгодите на живота произтичат от туй, че ти не си посял нещата. Ти си очаквал някой друг зарад тебе да направи нещо за тебе. И то е хубаво. Туй показва, че всички живеят хармонично. Ако хората си помагат един на друг, туй показва, че те са разбрали Божия закон. Но да допуснем, че хората не са разбрали Божия закон. Защото има друго едно разбиране на Божествения закон. Посятото в природата е заради тебе. Туй, което не си сял, не може да се ползуваш. Та казвам: Всяко добро желание е семе, може да кажем, което Бог е посял в твоето сърце. Ако ти не го наглеждаш, не го поливаш, ти няма да имаш плодове. Ти трябва да го поливаш, за да имаш плод.

Другото положение: Като се говори теоретически върху тия работи е много лесно. Казва: „Трябва да завържеш приятелство с някого.“ Не, най-първо трябва да знаеш как да завържеш приятелство, трябва да има един повод. След туй второто положение: Трябва да поддържаш туй приятелство. Едновременно ти не можеш да бъдеш приятел на всичките хора. Отношение трябва да имаш, една вътрешна връзка има, която свързва хората. После можем да кажем, че пътят по който вървим, не е един равен път, но той е един път, който е крайно изменчив. Да кажем в началото вие може да вземете много работи да носите сами по равния път. Но представете си, че вие дойдете до един път, който има 85 градуса наклон и вие се качвате по този път. Питам тогава, как ще постигнете? Туй което носите, трябва да го оставите. И когато Христос е казал: „Ако ние не се отречем от себе си“, Той е подразбирал, че ще дойдете до онзи стръмен Божествен път дето ще оставите всичко долу, за да постигнеш целта си. Няма да разчитате на него, ще разчиташ само на онова, което може да изнесеш в дадения случай.

За вас някъде ви са потребни не много мисли. Една мисъл, с която можете да излезете и ще постигнете целта си, тя е важна за тебе. Следователно ще видите с коя мисъл ще се качите горе. Коя мисъл е най-силна и кое чувство.

Сега тук се иска пробуждане на Божественото съзнание. Не е необходимо да знаете, как нещата са създадени. Представете си, че вие се качвате на един съвременен аероплан или на някой автомобил. Друг е, който кара автомобила, а вие усещате, че вървите. Трябва да върви вашият автомобил. По кой начин ще върви, как ще го карате, то е друг въпрос. Като влезете в Божествения живот, ти няма да мислиш какво ще стане. Само гледай върви или не. Ако върви автомобилът – Божествено е; ако се заблъска някъде е човешко. Ако някои неща са непостижими, ти си влязъл в човешката област; ако нещата са

постижими, ти си влязъл в Божествената област. Щом си в този Божествен път, ти ще излезеш до крайната цел, която имаш. Ако дойде онова Божествено съзнание във вас всяка работа, която започвате, ще върви, тогава работите ще вървят добре. Представете си, че във вас се роди едно чувство на страх. В тази област всяка мисъл и всяко чувство на страх, те не вършат волята Божия. Страхът е само едно чувство, което те предпазва от нещата. Страхът винаги ще те спре да не отиваш до крайност в живота. Но страхът не е едно човешко чувство. Страхът е животинско чувство. Не е че без страх не може. Но страхът трябва да се яви когато туриш голям товар на гърба си и страхът да каже: „Недей, не може да го изнесеш.“

Сега, по какво се отличават в живота постиженията. В един Божествен път човек има постепенно да се просвещава, разширява се, сила добиват човешкият ум и човешкото сърце. Пък ти в един човешки процес, като влезеш, постепенно там се замъглява умът ти и чувствата ти. Ти най-после започваш да се колебаеш.

Сега как ще разграничите дали посоката, в която се движите, дали е Божествена или не? Ако посоката, в която се движите, се увеличава светлината, вие сте в един Божествен път. Ако постепенно се намалява тази светлина, вие сте в обратна посока. То е човешкото. Сега един разумен млад така трябва да разбира. Животът е строго определен. Не се бойте в живота. Вие бъдете свързани с Божественото при каквито условия и да живеете, Бог ще ви извади от тях. И какво има да се плашите. Вие имате един капитан колкото и да е лош, Бог живее в него. Живее Бог, но докато повярваш в това.

Та казвам: Има хора, в които Бог е проявен; има хора, в които Бог не е проявен. Тогава, как трябва да постъпите? Та вие често сте неприявени. Някой път вие не постъпвате абсолютно справедливо. С някого вие постъпвате учтиво, любезно, приятен ви е, а при някои сте небрежни, невнимателни. Но турете в душата си мисълта, дали

разбирате или не, турете настрана, турете в душата си Божествената Любов и върху нея градете. Очаквайте, но същевременно и вие работете.

Казвам: Върху тия работи като се говорят новите неща, трябва да се разбират. Защо младият човек е в новия порядък, в Божествения порядък? Но този Божествен порядък е слизание. Младият слиза, старият се качва. Следствие на това младият пее, младият не усеща мъчнотии, понеже слиза надолу, но то не зависи от него, той без да иска. Старият колкото и да е умен, казва: „Тежък е животът.“ Кое е тежко? Всичко онова, което е събрал, старият може [ли] да го изнесе? Гледа той, трябва да го остави. Та сега докато вие сте млади, работите лесно вървят. Като закъсат работите ви, вие сте стар. Не че животът е по-тежък, но терена, по който се движите се изменя. Или другояче казано, психологически поставено: Като сте под влиянието на Божията Любов и при слизането и при качването, работата е лесна. Като дойде човешката любов, там работата се изменя. Там, при човешката любов, се явяват всичките мъчнотии.

Та сега, разрешете мъчнотията. Някой път, щом се яви нещо не може да го разрешите – вие сте в човешката област. Има неразрешени неща, които са били в миналото, сега се разрешават и сега има мъчнотии, които след време ще се разрешат. Щом дойде Божественото в света, мъчнотиите по-лесно ще се разрешат. На хората им трябва много малко да имат от Божествената любов. Защото любовта по някой път и тя се поглъща. Така се говори, че любовта е неизменна. Как ще обясните вие, когато любовта на двама души се изменя? Не се изменя, ами е погълната, някъде отишла.

Та е хубаво човек при най-лошите условия да има онази непреодолима вяра. Какво се явява вярата тогава? Вярата е един начин, чрез който се поддържа любовта. Тъй е на физическия свят. Вие имате непреодолима вяра, за да се поддържа любовта. То е вече

научната страна, да мислим. Ако не мислиш, ти вече ще се влияеш сам от последствията, които може да станат. В живота виждаме например, когато престане да работи дясната ръка, в лявата ръка се явява желание да се движи. Там дето мисълта не може да постигне някои работи, явяват се чувствата. Там дето чувствата не могат да направят нещо, иде мисълта. Защо се двете ръце? – Да си помагат. Защо са двете уши? – Да си помагат. Защо са двете очи? – Да си помагат. Та, ако вие разбирате закона на двете, отношение е то.

Какво е отношението на две към едно? Законът е верен там. В даден случай при всяко едно условие, как постъпваш? 1:2 или 2:1 – отношение имат. Да кажем сега вие сте учени. Как ще преведете това в геометрическа форма, ще му дадете форма и пространство, ще знаеш как да постъпиш. Ако остане като математическо отношение, тогава ще разбираш работите, но няма да знаеш как да работиш. Едва сега вие започвате да учите Божествената геометрия. За да постигнеш, каквото и да е в живота, ти трябва да разбираш Божествената геометрия. Не можеш да постигнеш нещо – не разбираш геометрията. Казвате: „По друг начин не може ли?“ Няма друг начин. Геометрия трябва да разбираш много добре. Казваш: „Едно към две.“ Сега и в обикновеното училище казват 1:2. Сега допуснете, че едно това е Бог, а две това си ти. Отношение имаш. Какво трябва да направиш сега? Да мислиш за някого добре, то е да намериш математическото отношение, което имаш към него и геометрическото положение. Сега, ако не можете да постигнете нещо в живота, ще кажеш: „Слаб съм по геометрия.“ На младите сега им трябва изучаване на геометрия. Сега казвам правилото, как ще започнеш изучаването на геометрия?

Някой път идеш при някой човек, не знаеш какво да говориш. Ти съзнаваш да кажеш нещо, но не съзнаваш как да го кажеш. Не разбираш геометрия тогава. Не се изискват дълги речи. Изисква се

само една дума, но само да знаеш да я кажеш. Няма какво, геометрията е трудна сега в живота хората добре разбират тези закони. Като дойде някой да мине през някое място, той търси място да мине, търси тънката страна, да се пробие дупка да излезе, да намери място. И тази е всичката мъчнотия, че не знаеш първата дума, какво да кажеш. И до сега учените хора търсят. Има една изгубена дума, която хората търсят и не са я намерили. Когато вие не можете да постигнете някои неща, вие не знаете първата дума. Вие говорите много, но туй, което свързва нещата, него не знаете. И досега търсят изгубената дума. Всички търсят. Тия научни изследвания за живота да се продължи, за здравето, хиляди работи има, но и до сега не са намерили тази дума.

И за вас трябва да знаете, трябва да търсите тази дума. Казва: „Идеал има.“ Търсите някакъв идеал. Идеалът е тази дума. Работата не е така лесна, както вие мислите. Много мъчно е, много мъчно е когато човек няма първата дума, която изгубил и много лесно е, когато има тази дума вече. Влизаш в някоя гостилница, имаш тази дума – една звонкова монета. Туриш ръката в джоба, имаш, доволен си. Но представете си, бъркаш и няма нищо в тебе. Гостилничарят и той не те познава. Покажи му първата дума. То е само за изяснение. Когато вие се обнадеждавате и имате вяра, вие се стремите към тази дума. Когато се об[ез]надеждавате, тази дума я няма. Бог като казал да бъде светлина и станало светлина. Само по една дума е казал Той. „Да направим човека“ и го направил. Казва и нещата стават. Тази, първата дума е в света, която твори, която дава простор на духа, на човешкото сърце, на човешката мисъл. По някой път вие казвате: „Ще стана аз добър човек.“ После дойде ти в [ума] друга мисъл: „Я стана, я не!“ Туй раздвояване, което имаш, то [не] е на добрия живот. В добрия живот не трябва да има никакво раздвояване. Раздвояването трябва да седи отвън.

Сега ще търсите изгубената дума, понеже хората не се движат към тази дума да я намерят. Сега Божествената любов [е], която ще ви заведе при изгубената дума. Сега представете си, че говоря на едно събрание от стари хора по на 80, 90, 100 години. Може ли да им говоря за това, за което на вас говоря? Може ли да кажеш на един стар човек: „Когато свършиш училище.“ Старият когато е в училището, че има желание да учи и може да учи, той е в Божествения процес. Щом разграничаваш и кажеш, че моята работа се е свършила, свършена е твоята работа.

Представете си, че ви разправам като на стари хора какво ще разберете? Как си приказват старите хора, знаете ли? Често старите хора са толкоз умни, понеже имат много малко енергия, те не си хабят енергията. Двама видни английски поети, единият отива на гости на другия. Като седял четири часа, като станал, казали си по една дума. Единият, който посетил приятеля си, казал: „Много съм благодарен за хубавия разговор, който имаме. Виждам, че си доволен.“ Четири часа да седиш и да кажеш, че си доволен, когато нито дума не си казал, то е вече телепатическо предаване на мисли. Ако някъде идете и не ви говорят хората, то е вече като тия двамата англичани. Имайте пред вид, че за да постигнете нещо, вас ви трябва Божествената любов. Сега в живота търсете изгубената дума. Какъв ще бъде смисълът на вашия живот, какви ще бъдат постиженията за бъдеще, то е една идея неопределена. Един ден, когато вие постигнете туй, тогава във вас ще се измени животът. Туй в онзи свят го наричат растене. Растенето на човека става съзнателно и несъзнателно. Хората сега растат несъзнателно.

Колко неща ви казах, които запомнихте? Кое е най-важното правило? При всяко едно положение, когато човек слуша хубава реч или в природата някъде, трябва да види какво може да разбере и да

остане нещо. Всеки ден трябва да остава нещо в човешката душа, някаква заложба.

Сега онова, което сте разбрали, ще се постараете да го приложите. Затова сега иде законът на молитвата. Човек трябва да се моли. Нали когато имате един приятел, искате да ви направи една малка услуга. Ще му пишете писма, ако е далеч, ако е близо да му говорите. Ако нищо не му говорите, ако чакате той сам да се досети, възможно е и той да се досети и вие да се досетите.

Как се досещате? Човек трябва да направи една малка услуга. Отива един млад момък при един богат болен човек, който нямал никой да му слугува. Той отива, взема стомната, донася вода и болният остава много благодарен. Болният знае, че момъкът е гладен, има хляб – дава му. Ако той не беше донесъл вода, значи младият се досетил, че на старият му трябва вода, то старият се досеща, че на младият му трябва хляб. Отношение е това. Направиш нещо, което е необходимо някому. Услуга за услуга. То е говор. Да носиш стомната, то е говор. Затова всякога се стремете да направите услуга на онези, които се нуждаят и животът ви ще се поправи. Затова човек, като отива при Бога, трябва да се учи какво иска Бог от него. Господ иска нещо от хората. Ако ти се досетиш за Божественото, което се изисква и Господ ще се досети за онова, което ти искаш. Ако ти не се досещаш за онова, което Той иска от тебе и Той не се досеща. Любов за любов, право за право. Или как ще го преведете? Ако ти проявиш любов и другите ще я проявят, ако ти не проявиш любов и другите няма да проявят.

Но сега да се не отвличаме. Помнете: Ония Божествени желания, които са вложени във вашето сърце, вие им дайте място.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

34 лекция на Младежкия клас, 4 септември 1936г., Изгрев, [София]

ПЪРВАТА СВЕТЛИНА

Петък, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Духът Божий

Имате ли зададена тема? (–„Да.“) Четете!

(Чете се темата: „Влиянието на добрите мисли и чувства.“)

Кои бяха основните положения на миналата лекция?

Да допуснем сега, че вие по някой път сте тъжни. Тъгата, която често ви посещава, вие от нея сте недоволни. После радостта и тя ви посещава, от нея сте доволни. Ако човек ви зададе въпроса: по какво [се] отличава тъгата? Отличителните черти на тъгата, на скръбта или на радостта кои са? Мъчно може да отговорите. Трябва да правите сравнение.

Много пъти вие може да лижете една храна, без да дъвчете. Ако остане само с лизане да живеете, без да дъвчете тази храна, може ли да се ползвате? Тази храна може да се сдъвче, трябва да се възприеме. Сега защо сте недоволни от скръбта? Защо сте доволни от радостта? Скръбта е един регулатор, скръбта винаги взема нещо от тебе, радостта донася. Те са два процеса. Та отрицателните мисли, с които се занимавате, те са тъжни, които вземат постоянно от вас. Вас ви е неприятно. Туй, което взема, постоянно внася нещо във вас, вас ви е приятно. Но влизате вече в духовния свят. Да кажем, страдате или сте разположени и изведнъж се сменя вашето състояние. Някой път иде една тъжна мисъл, някой път тази тъжна мисъл е много неопределена. Някой път, всичките хора изискват да не скърбят, т.е. техният живот да бъде добър. Но за добрия живот, тъй както сега са

поставени, изискват се известни условия. Допуснете, че вие сте земеделец, хамбарят ви е пълен с жито, искате част от това жито да посеее някъде. Но мястото дето живеете е каменисто. Питам на една камениста почва какво може да посееете? Трябва да има чернозем, пръст трябва да има, за да може житото да расте. Вие сега не познавате, че известни положения се изискват. Вашето щастие се изменя по единствената причина, че почва нямате. Доброто няма къде да се посее, почва няма. Вие не виждате това. Тогава какво ви остава, за да измените вашите условия? Тази камениста почва трябва да превърнете да стане мека, чернозем да стане.

Другото положение, вас ви учат всякога да избягвате лошите хора. Какво нещо е лошият човек? Той е един бряг, който няма никакви растения, тревуляк. Като дойде дъждът, там се стичат пороища. Кой е лошият човек? Той е лош по единствената причина, че ще слязат пороища от него и каквото слезе при тебе, все ще завлече нещо. Ще пренесете. Да кажем, вие имате една лоша мисъл. Една лоша мисъл е мисъл, сега обективно разсъждавам, тя взема нещо от тебе. Една добра мисъл е, която внася нещо в тебе.

Съвременните хора говорят за материя, говорят за атоми, говорят за йони, за всичко туй. Всичко туй са материали. Ако вие не признавате законите на атомите, на йоните, ако не признавате законите на електричеството, магнетизма, какво е тяхното отношение, това трябва да се разбира. Казва: „Да бъдеш добър!“ Ти да бъдеш добър, трябва да дадеш нещо от себе си. Злото в света винаги идва, когато хората само вземат. Има едно състояние, което вие не съзнавате, че вие само вземате, вземате, вземате. Искате само доброто, а не давате нищо. При това положение злото се явява във вас като процес да отнеме онова, което вие вземате. Този закон работи и във растителното царство. Онези плодни дървета Господ им даде най-първо малки плодове. Туй, което им даде, казва: „Тебе ти стига

малкият плод като орехче, като лешник.“ Но в това растение има желание да образува голям плод. Защото растенията и те имат очи. Те виждат и им е приятно. Тогава и друг закон има. Този плод, като стане голям, растението не може да издържи вече, то напуска дървото, узрява и капва долу. Кажете ми, какво е положението на едно растение, на което плодът капва на земята? Във вашия ум седи, че растението е едно глупаво същество, то няма скръб. Като падне плодът, нищо не страда. В нашето съзнание тъй седи мисълта. А при това от туй глупаво същество вие отивате и се ползвате от неговия плод и очаквате да придобиете някаква сила. Сега психологически един плод не може да се увеличава. Всеки плод си има свои граници на развитието на физическия свят. Аз не искам да ви убеждавам.

Вие казвате: „Търпение!“ Каква служба изпълнява търпението? Търпението какво допринася? Ти в търпението, ако търпиш, ще дочакаш времето на онова, което трябва да дойде при тебе. Ако бързаш и ако отлагаш и в двата случая, ти не разбираш. При търпението бъди спокоен да разбереш ония закони, по които нещата може да дойдат. Но някой път сега вземете от физическия свят, казвате: „Защо се случи това нещо?“ Имаш една кола, която си направил. Ти не разбираш нищо, направил си осите на тази кола от върба. Тази кола е много хубаво боядисана, въобразяваш си, фантазираш си, че с тази кола ще стигнеш кой знае къде. Впрегнеш конете, насред път се счупи оста. Казваш: „Има нещо.“ Казва: „Съдбата ме гони, гони ме нещо.“ Е има ли нещо да те гони? Кой те гони? Ти туряш изяснението на някаква съдба. Съдбата е, че ти си турил върбата да ти помага в дадения случай, нищо повече. Де се проявява съдбата? Съдбата в света, провидението в света не се занимава с ония неща, които вие знаете. Съдбата се проявява там, дето вече се прекъсва човешкият порядък. Когато никой не може да ви помогне и вие кажете: „Тази работа е свършена!“, тогава ще се прояви

провидението. Вие искате провидението да се прояви, дето вие може да уредите работите, там то да се прояви. Докато работите вървят добре в света, казвате: „Господ помага!“ Щом не вървят, казвате: „Господ не помага.“ Сега защо в единия случай Господ ви помага, а в другия не ви помага? Трябва да разсъждавате право. Отиваш ти на разходка, направил си добра разходка, казваш: „Помогна ми Господ!“ А пък някой път се върнеш от своята разходка, казваш: „Не върви тази работа днес.“ Слушайте, не вървете на разходка с онези коли, направени от върба.

Пишете върху **темата №21:** „Ползата, която допринасят върбите.“ Каква полза допринасят върбите?

Сега трябва да знаете законите на материята. Човек гради. Вие трябва да знаете свойствата на атомите, от които желязото е направено. На всичките елементи трябва да разпознавате атомите. Всеки един атом какво трябва да допринесе? И да знаеш, тъй както един зидар, да го вземеш и да го туриш на място, на работа. Но, ако ти сам не знаеш да идеш, как да вземеш вода от извора и караш другите хора, какво ще бъде твоето положение? Или казвате някой път: „Много знание не трябва.“ А малкото трябва ли? Знание на човека трябва, с което да прекара живота си. Вас ви трябва знание. Искате да бъдете щастливи, я ми кажете? Щастието, то се обуславя на един вътрешен закон. Кога може да бъдете щастливи? Кога? – Ако знаете. Ако не знаете, всякога ще бъдете нещастни и скръбни, когато не знаете.

После другото положение, казвате: „Тази работа ще се оправи.“ Ще се оправи, когато почнеш да разбираш. Вие имате разбирания, но по някой път, разбиранията на съвременните хора са изкуствени. Чудни работи има, които хората правят. Има фокусници, които дават такива представления, че да се чудиш. Един се постави на една дъска, опъне си ръцете и другият от 4-5 метра разстояние хвърля ножове

около него. Отдалече забива ножовете толкова точно до ушите, до главата. Една малка погрешка в хвърлянето, онзи ще плати с живота си. Значи този човек с усилие дава един опит на хората. Ти изтръпнеш като видиш, този нож отива точно на мястото. Сега, ако един човек така се научил да хвърля ножовете, по някой път вие сте нещастни, защото не знаете да хвърляте ножовете. Ще дойдете да направите един опит. Не знаеш как да хвърлиш ножа, някой пострада. Там дето хвърлите ножа, той пострада. Ще имате обратни резултати. Вие седите и казвате: „Той е акробат.“ Ако не знаеш как да хвърляш и да хвърлиш, какво ще стане? Хвърлиш една дума и вместо да покажеш своето изкуство, че знаеш да я хвърлиш, вие пронизвате човека. Един нож, втори, трети. След туй какви резултати имате?

Аз наскоро гледам стоят техници и си дават мнението за една работа. И един, който не разбира и той си дава мнението. Онзи му изкрясква, казва: „Махни се от тук!“ Той не разбира нищо и той си дава мнението сега. Не си давай мнението, ако не знаеш. Ако можеш да го направиш, направи го. Защото по някой път можеш да кажеш една дума, хората не се докачат. Друг път кажеш една дума, хората се докачат. Не знаеш как да употребиш думата. Ти си мислиш, че си добър.

По някой път вие възрастните имате детински характер, един опърничав. Дайте малко храна на детето, то не иска да я яде. Разумно ли е? Не иска да яде, понеже майка му не му дала толкова, колкото то иска. На тази майка, която го обича, то вярва няма. То, като изяде тази храна, ще каже: „Мамо, дай ми още!“ И тя ще му сипе. То ще се разгневи.

Казвам, сега вие разрешавате. Искате да пеете. Ако не знаете вярно да вземате тоновете, някои тонове вземате вярно. Българинът „фа“ го взема вярно. Всеки българин, като дойде до „фа“-то се

усмихне. Дойдете до „си“, накарат те някоя стръмнина да изкачиш. Докато се изкачиш, изпоттиш се. Казва: „Тази работа е трудна.“ „Фа“-то и „си“-то само за изяснение се различават. „Фа“-то дава нещо, „си“-то взема нещо. Казва: „То човек и без да пее може.“ И без да говори по-може. Ти, ако знаеш да пееш, човек ще станеш; ако не знаеш да пееш, говедо ще станеш. Ако знаеш да пееш, човек си. Ако си онази мълчалива риба, която не знае да пее, нищо няма да излезе от тебе. Вие сега ще пренесете.

Трябва да мислиш. Направиш една погрешка и не се спирай върху погрешката, че си направил погрешка. Намери законите, защо излезе погрешката. Изучавайте законите. Не че всякога трябва да обичаш. Кога не трябва да обичаш? Научете закона как трябва да обичаш. Аз, ако бих изучавал любовта, ще изучавам как трябва да обичам. А не: „Това ми е неприятно.“ Този, който ти е неприятен, произтича от тебе. Дойде някой, даде ти подарък, приятно ти е. Дойде друг, задигне нещо, неприятен ти е. То е наука, ти и в приятното и в неприятното трябва да знаеш да ги обичаш. Тия хора, защо трябва да ги обичаш? Защото ако не ги обичаш, ще умреш. Нищо повече. Трябва да обичаш. Без разлика трябва да обичаш, за да живееш. „Защо, казва, трябва да обичам?“ – За да живееш по-дълго време. Това е опит. Казва: „Аз не искам да го обичам!“ – Ти трябва да го обичаш, за да живееш по-дълго време. То е наука. – „Ама мене ми е неприятно!“ – То е друг въпрос. Приятно, неприятно, то е друг въпрос. Ти трябва да обичаш, за да може любовта ти да ти продължи живота ти. Този човек може да ти прави хиляди пакости, но ти ще туриш този закон на любовта. Има един друг свят, който работи. Вие започвате нещата от там, отдето не трябва. Казва: „Не искам да пей!“ – Пей! Защото, ако пееш, значи имаш любов, ако не пееш, нямаш любов. Закон има, един извод. Щом пееш има един резултат, ще живееш по-дълго време. Ако не пееш, нямаш любов, ще живееш по-

малко време. Така трябва да разисквате, така трябва да разглеждате нещата. Значи трябва да имате връзка с всичките хора. Вие избягвате хората. Страх ви е от една мечка. Не е лошо да те е страх, има защо да те е страх, но изучавайте естеството на мечката. Много хубави черти има в една мечка. Една мечка е много отмъстителна, но и когато обича, мечката обича. Кое е по-хубаво – да те обича мечката? Вие мислите, да те обича мечката е хубаво. Това са правила, с които трябва да се мери живота.

Имайте връзка с всички хора. „Аз искам да живея сам.“ То са понятия. Как да живеете сам? Покажете ми един човек, който живее сам. Трябва всеки ден да му донасят хляб, вода. Казва: „Сам съм.“ Най-първо ти не мислиш правилно. Никой не може да живее сам. То са само понятия, съвсем други понятия. Тогава докато имаме допирни точки с природата, с всичко онова, което е създадено и разбираме законите, животът върви много добре. Щом ние турим друг един порядък, кажем: „Аз искам да живея сам.“ Но сам да живееш, знание ти трябва тебе. Трябва да разбираш характера на мечката, трябва да разбираш характера на змията, трябва да разбираш характера на всички неща, с които си обкръжен. Отивате вие някъде и започвате в живота. Всички започвате най-първо – той ще пише едно писмо, че обича. Всичко това са рисувани картини, които нямат никакъв смисъл. Като отивате, как показвате вашата любов? Вие измените малко лицето си, станете учтиви. Казва: „Обичам го!“ Искане той да вземе. Вие, за да проявите любовта, не говорете заради нея, ами от прилагането на любовта дайте нещо. Той може да е беден, търси случай да му дадеш онова, което му е потребно. Ще го срещнеш някъде на разходка в планината и без да ти каже той, ти му дай хляб. Днес му дадеш хляб, утре нещо друго, всякога му даваш туй, от което той се нуждае. Този човек може да ти бъде полезен.

После, всяка една наука, която вие изучавате, трябва да ѝ намерите мястото. Аз, като пея някога пея за нещо. Вие ще кажете: „Вземи една ария.“ Има много арии, които ще взема. Ама не да правите онази погрешка. Вие правите погрешки. Сега да не правите погрешки. Не е за осъждане. От тия несъвместимите неща, какво излиза? Една майка изпраща сина си в света да стане човек и му казва: „Синко, ще ти дам два съвета – когато видиш някой умрял, ще започнеш да се кръстиш. А пък, когато срещнеш една сватба, че венчават някого, ще започнеш да играеш.“ Казва: „Ако тия неща ги запомниш, всичко ще ти върви!“ Случило се тъй, че той срещнал умряло, но не могъл да познае, че е умряло и помислил, че е сватба и започнал да играе. Онези, които погребвали умрялото, го набили. Казват: „Ти подиграваш ли се? Ти, като срещнеш умрял човек, ще се кръстиш.“ Втори път той видял една сватба. Казва си: „Този е умрял“, и започва да се кръсти. Пак го били.

Сега трябва да направите един превод. Какво значи умрялото? Не очаквайте от умрелите идеи това, което те не могат да ви дадат. Ти очакваш и казваш: „Чакайте сега, чакай аз да го нареда него, че да му окажа.“ Вие го нарязвате. Кой пример ще приложите? Искате да нарежете някого, за да ви тръгне напред. Именно това нарязване ще развали работата. Ще кажеш някому тъй: „Ти си невъзпитан, ти си дивак!“ Ти ще опетниш себе си, защото тия, грубите вибрации [ще] те увредят тебе. Ти кажеш някой път нещо и ти се унижаваш. Ти си невъзпитан. Но туй невъзпитание действа върху тебе. После вие мислите, че всичките хора мислят, че отвън ще минеш. Казва: „Ти трябва да бъдеш добър!“ Повърхностно е това. Трябва едно коренно разбиране на съзнанието. Ако живеете в един свят, затворен, намирате се между невежи хора, дето нищо не разбират, ти искаш да бъдеш добър. Лесно можеш да станеш добър между хората. При сегашните хора лесно можеш да станеш добър. Той говори лошо

заради тебе. Дай му една английска или една турска лира и веднага за тебе ще мисли много добре. Вие искате да бъдете добри. Гледам аз тук от няколко години казват: „Не искам да говоря с нея, не искам да се примиря, тя е невежа, тя е така.“ Онази, чака другата да се оправи. И тя чака другата да се оправи. То е безпредметно. Ти отиваш в един свят, дето не търпят противоположности. – „Този е дивак.“ Който е дивак за тебе, той е едно любящо същество за другите. Тогава как ще се примириш? Единият казва: „Цял дивак!“ Другият съвсем другоаче гледа. Туй, което ти констатираш може да е вярно, но то е едно условие, дето ще се покаже твоето знание. Някои хора са много дребнави. – „Един път ти така каза.“ – „Че какво съм казал?“

Трябва да обичаме Господа. Изучавал ли си закона, как се обича Господ? Кажете ми сега, как трябва да обичаш Господа? Как ще го обичаш? Срещнеш ти на пътя една котка, на която кракът е счупен. Ако вземеш и поправиш крака, то е вече обич към Господа. Къде ще покажеш любовта си към Бога? Видиш някое растение, изкопано някъде, оставили го, ще изсъхне, ще умре. Ти защото обичаш Господа, ще го вземеш, ще го посадиш. После ще дойдеш до хората. Бедни хора навсякъде има, ти ще помагаш и никой да не те знае, то е любов. Ще започнеш опитите на любовта. Направете такива опити и ще видиш, какво влияние имат. Вие се занимавате с високите положения на любовта. Има висши положения, но сега ги няма. Вие седите и казвате: „Мене никой не ме обича.“ В света вие не сте дошли вас да обичат. Вас хората ще ви обичат само тогава, когато знаете хубаво да пеете. Всеки ще иска да ви слуша. Но тъй като сте последни певци, никой няма да ви слуша. Никога не отивай да пееш, ако не знаеш хубаво да пееш. Пей за себе си, никога не пей на хората.

Вие правите такива опущения и по туй, което сега разбирате, вие не можете да проявите вашия талант, своя талант не може да проявите, своята гениалност не може да проявите. Тъй както сега

казвате: „Ние се задоволяваме с малкото“, това не [е] философия с малкото да се задоволяваш. Имайте съприкосновение, по възможност да си опитваш силата. Където дойдете да можете да разрешите една мъчнотия. Не скъсвайте връзките в света. Не се изолирайте съвършено, понеже ще спре вашето развитие. Ти се намираш някъде, пари нямаш. Дотогава докато нямаш обуча, всичко туй, какво трябва да направиш във външния свят. Казваш: „Мене ми дотегна да живея!“ Че като ти дотегнало, кой ще ти помогне? На всички дотегнало. Онзи старият човек, който остарял, нему не му ли е дотегнало? Какво трябва да прави старият човек?

Та казвам, вие имате едно положение временно. Като ви говоря, имате неща, които ви спъват. Ако знаете как да ги изхвърлите, ще ви тръгне напред. Нали сте видели някъде малки бентове, подпират водата, не може да върви, махнат този бент, всичко тръгне напред. Ти туриш една мисъл и мислите си имат закони. Всяка една мисъл носи със себе си особен вид материя. Трябва да знаеш тази мисъл какво носи със себе си. Аз съм наблюдавал. Отива някой някъде и още от първата дума може да се знае какъв е. Ама че тъй е. Ако някой ученик отиде при един професор музикант, още от първия тон, който вземе, професорът знае какъв е ученикът. Ако първия тон вземе невярно, казва: „Няма да го приема в училището.“ Първия тон не си взел вярно. Ако можеш още от началото да вземеш вярно първия тон, няма изключение в това. Трябва да мислиш. Ако вземеш началото вярно, всичките тонове ще вървят. Ако вземеш първия тон криво, ти не можеш да пееш. Началото трябва да бъде вярно. В духовния свят е така. Началото трябва да бъде вярно, всичките погрешки ще се изправят.

Тогава казва: „Ние ще станем добри!“ Добър трябва да бъдеш. Как ще станеш? Да бъдете добри. Не искам ученици, които стават добри. Искam ученици, които са добри в началото. Като дойдеш да

вземеш тона, верен трябва да бъде. Не така, за бъдеще да бъде верен. И то не е дошло. На друго място трябва да се учиш. Така трябва да бъде мисълта във вас. Ако вземеш верен първия тон, всичко друго ще върви. То са закони. Ако първата мисъл в твоя ум е вярна и всичките мисли ще бъдат верни. Ако първата мисъл е крива, тази крива мисъл ще привлече всичките криви мисли. Една крива мисъл, трябва да знаеш обстановката. То е другото положение. На един чукар, на един планински връх, ти можеш да кажеш: „Аз ще намеря вода!“ Никаква вода няма да намериш там. Дето почвата е огъната, там може да намериш. Всякога водите са в ония огънатите пластове. Ако ти не се огънеш, никаква вода не може да се събере в тебе. Ако ти си чукара нагоре, то е друг въпрос. Ако не ти върви, чукара си. Ако ти върви, долина си. И там страданията какви са? Страданията какви са? Страданията в живота не са нищо друго освен – има превръщане чукарите в долини, а в долините има, става хляб. Ще знаете. Вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем.“ Вземете в музиката, има един пробен камък. Един пее една песен правилно, но липсва нещо на песента. Дойде друг, като го слушаш, тебе ти е приятно. Какво има в един тон? Какво има в единия тон и в другия? В единия тон има разбиране. Този като пее, знае че пее и разбира за какво пее. Другият иска да мине.

Сега вие, като изучавате окултната наука, какво искате да постигнете? Казвате: „Да му погодим малко.“ Хубаво, какво ще постигнеш? Хубаво, не че е лошо? Ама наука е. Ти си неразположен, аз мога да прекарам своя пръст по линията на сърцето си и да изменя всичкото свое състояние. Зная как. Някоя мисъл те мъчи. Ако хвана и си туря пръста на линията на ума, ще ви стане ясна тази мисъл. Но трябва да знаеш от къде да туриш. От къде трябва да туриш? На сърцето от къде се влияе? Сърцето иска отгоре, а умът отдолу нагоре, противоположно на сърцето. Ако ти знаеш да прекараш първия

пръст, показалеца на дясната ръка по умствената линия, трудната мисъл ще ти стане ясна. Защото вие всякога изучавате човешката ръка, човешкото око и сега изучавате само физиологическата страна. Трябва да познавате естеството на човешкото око. Откъде то дошло, окото? Окоето е дошло у човека от някъде. От къде дошло ухото? И то е дошло от някъде. Откъде е дошъл човешкият нос? И той е дошъл от някъде. Или устата от къде е дошла? Да знаеш откъде е дошло и да имаш една вътрешна връзка с окото. И сега, когато човек изучава окото, окото е един орган, който ще ви свърже с първоначалната светлина, от която светът е създаден, затова е дошло вашето око. Не само да гледате с окото. Ами с туй око трябва да привлечете светлината, която създала нещата, светлината, която носи щастие, светлината, която носи знание. Затуй е окото. Не само човек да гледа една черна дъска или една книга. Ще дойдат и тия неща, но с окото той трябва да се свързва със светлината, да научи законите на тази светлина.

Та казвам колко ви трябва на вас? Вие сега не знаете на къде да гледате. Трябва ви най-малко, не се изисква дълго време да гледаш. Но като не знаеш да гледаш с години ще гледаш, тук гледаш, там гледаш. Парите гледаш на някого, отвориш една книга, гледаш и чудиш се, защо не си станал умен човек, защо не се усилва. По този път нищо не се добива. Ти ще се научиш най-първо да възприемаш светлината и ще се научиш защо този човек станал писател и тогава ще ви кажат, защо вие сте останали назад. Не знаете как да гледате. Нищо повече. – „Защо съм толкова прост?“ – Не знаеш да гледаш. Едно обяснение. Най-първо като имаш очи, ще благодариш на Бога, ще се свържеш с природата и ще започнеш да изучаваш тази светлина. Щом добиеш истинската светлина, законът действа. Ако имаш тази светлина, на хората около тебе ще им бъде приятно. Вечерно време ти можеш да бъдеш приятен всекиму, когато в тъмната

нощ имаш светлина. Ако нямаш свещ, не можеш да бъдеш приятен. Имаш свещ и онзи, който носи свещта, още отдалеч е приятен.

Та казвам, в тъмния живот всеки от вас трябва да носи светлината. Не с малки работи да се задоволявате. Не бъдете малки своенравни деца, за ябълка да се гневите и то на кого? На майка си. Какво правят майките? Вземат една тояга. – „Ще ядеш?“ – „Няма!“ – „Ще ядеш с бой!“ Ако попитате защо ви бият – ти се блъснеш в стената, то е бой. Тук се блъснеш, там се блъснеш. Сега всяко блъсване, всяко страдание, всяко недоволство, то е бой. Като се блъсне човек, не трябва да се сърди. Тогава ще туриш очите в посоката да приемеш светлината, която ще ти помогне, да те освободи от страданията. Сега дават много хубави методи. Казват: „Помоли се на Господа.“ Молиш се. Писанието казва: „Искате и не приемате.“ Защо? Защото искате. Но да се молиш, то е цяла наука. Ти като се помолиш, в тебе съзнанието работи. Казваш: „Не ме слуша Господ!“ Че кой е крив? Наука е то. Не знаеш да се молиш. Искате и не получавате. Радвай се, че като поискаш да дойде. Аз може да ви покажа начин, по който вие изгубвате добрия начин. Не се страхувайте. Във вас има един страх: „Чакай, какво ще кажат хората.“ Не какво ще кажат хората. Не че не е право, каквото казват хората. Право е, научете се [да] работите. – „Ама как да работим?“ Отворете си очите и гледайте хубаво да възприемете онази светлина в света, която твори. Ти като възприемеш тази светлина, всичко ще се оправи. Искаш да идеш при хората. Тия хора, при които искаш да идеш, ако имаш светлина, ти ще бъдеш при тях.

Сега аз ви говоря за някои неща и ви казвам, че тия работи са мъчни. Не е лесна работа. Казвате: „Прости!“ Не е лесна работа да простиш. Не на лице, когото не обичаш, да ти стане приятел. Този човек, който те мразел, правил ти хиляди злини, че като му простиш, той да е готов за тебе всичко да направи. Тогава ти си му простил.

Имате съвсем повърхностно познание. Такава прошка в света няма. Казва: „Аз косур не му хващам.“ Ти не хващаш много косур, но ти седиш и казваш: „Той ми направи голяма пакост.“ Ще забравиш всичко, няма да се занимаваш с отрицателни работи. Нищо повече. Не се занимавай с отрицателното. После, когато станете богати, може да се занимавате, но щом сте сиромаси, не се занимавайте. Ти си сиромас. Дал си един грош някому и си го записал. На стотина души си дал стотина гроша и ходиш от всичките и ги искаш. И те са сиромаси като тебе. Не ходи да искаш от тях. Не мисли за грошовете. Вика те един човек да работиш, ти за един ден ще ги спечелиш. Забрави ги. Иди да работиш. Нищо повече. Когато аз говоря за Бога, забравете вашите грехове. В какво седи грехът? Може да си грешник, но решиш в даден случай да работиш. Казваш: „Греховете.“ Забравете греховете. Господ казва така: „Обърнете се към мене и аз ще залича всичките ви грехове. Потърсете ме.“ Значи: Ще ви дам работа. То е знание. Сега потърсете ме.

Та, първата светлина ви трябва. Едно състояние, в което да не мърморите в себе си. Мърморко знаеш какво значи. Видиш някого – засмееш се, видиш друго – намръщиш се. Това не е знание. Еднакъв ще бъдеш. Окултни ученици – някой път се засмеят, някой път се намръщят. Не е лошо и едното и другото, но за вас са необходими сега най-добрите условия. Не се мръщете. Най-първо като седите, стремете се да не се мръщите. Речеш да свиеш веждите, отвори се. Всякога умът ти да бъде буден. Един ден като се развиеш, само тогава може да правиш каквото искаш. Дотогава, докато не си научил законите, правилото туй ще бъде.

Сега във вас ще остане мисълта: „Лесно се говори, мъчно се прави.“ Вие имате съвсем крива идея. Когато майка ви раждаше, с гняв ли ви роди тя? Майка ви като ви роди, засмя се и ѝ стане леко. Тя още в началото, още в раждането ви каза: „Ще бъдеш доволен, в даден

случай, на онова, което природата ти е дала.“ Което Бог ти дал в себе си, бъди доволен в даден случай на това, за да дойде другото. Защото Бог винаги работи в съзнанието. Не мислете, че вие като сте тъжни и скръбни, не знае. Вие сте своенравни деца. За някакво парченце дигате шум. Не дигайте никакъв шум. Бъди благодарен на парчето, ще дойде друго. Ти казваш: „Кога ще дойде?“ Не мисли за времето. Времето е на твое разположение. Сега не говоря лично за някого. За мене е безразлично, дали ще разберете или не. Ако си послушен, тояга няма да има. Ако си непослушен, навсякъде ще има тояга. Трябва да знаеш как да слушаш. Да слушаш някого, значи да ти е приятен, че слушаш. Седиш тих и спокоен, много добре говори. Да намериш в гласа му някоя хубава черта. Аз зная, че това няма да го направите. Казвам, има една област, в която сте влезли и ако искате за бъдеще трябва да работите върху нея. На първо място научете се хубаво да гледате, да имате една вътрешна светлина.

Сега кое разбрахте? Кое може да направите? Една хубава паста можете да изядете. Има ли някаква мъчнотия? Няма никаква мъчнотия. Научете се хубаво да ядете пастите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

35 лекция на Младежкия клас, 11 септември 1936 г., Изгрев, [София]

ПРАВИТЕ И КРИВИТЕ ЛИНИИ

Петък, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Пишете върху темата №22: „Отличителните черти на правите и кривите линии.“ Или тема №23: „Отличителните черти на горчивото и сладкото.“ Втора тема, която ще обясни първата. Когато пишете тема, мислете върху туй, по някой път много обобщавате нещата. Тези обучаари, които вземат мярка за обуча за мъжа, как постъпват? От кой крак започват? – От десния. Ами за жените от кой крак започват? – Пак с десния ли? У мъжа десният крак, а у жената левият крак е по-голям.

Левият крак е свързан с чувствителността, а десният крак се отнася до човешката активност. Мъжът има повече мисъл, а жената повече чувствителност, следователно мъжът развива повече мисъл. Не че десният крак е самата мисъл, но понеже десният крак е свързан с мисълта и двата крака функционират еднакво, но в левия крак е вложена повече чувствителност. Следователно, ако вие искате може да кажете, че вашето сърце не е [ра]звито. Като тръгнеш, тури левия си крак. А сега всички като правило какво правят? (–„Войниците тръгват с левия крак.“) Те са жени, които се учат да воюват. Защото не можеш да воюваш, ако нямаш горещо чувство. Не е мисълта, която воюва. Мисълта не воюва, воюват чувствата.

Сега имате нужда всички да тръгвате с десния крак, понеже имате повече чувствувания отколкото ви трябват. Те са неща непроверени, които изпълват съзнанието ви. За пример вие не се спирате, имате някакво неразположение, веднага да се измени състоянието ви. Вие не се спирате веднага да намерите оная причина,

която станала да измени състоянието ви. Вие търсите причината вън и казвате: „Простудих се.“ Ама коя е причината на простудяването? Двама, трима, 15 души, ама деветимата са се простудили, другите не са се простудили. Коя е причината? Или дойде някоя епидемия, някого хваща и умира, а другиго не го хваща. Кой са причините сега? Сега това са общи положения, които съществуват вътре в живота. От които зависи възпитанието. Науката търси причините на нещата. Или вземате ред поводи, върху които човек може да разсъждава.

Колко трептения има най-ниския тон? („16 трептения.“) Защо са 16, а не 15? Въпросът е: защо именно ухото схваща 16 трептения, а не схваща по-малко? Всеки може да каже, но да го обоснове, да го изясни и на самия човек да стане ясно. Човек трябва да разсъждава много основно. Аз ще ви дам други някои разсъждения, да се изяснят. Някои неща стават на физическия свят косвено. Минава някой човек покрай тебе, но той не се обръща и си заминава. Другият се спира, като минава. Кое е по-добро, единият си минава и си заминава, не спира, другият минава и се спира. Щом на един човек съзнанието му е будно, съзнанието ти трябва да изпрати един топъл слънчев лъч, този човек ще се спре при тебе. Той, като види че е познат, той ще се спре. Щом те обича, ще възприеме, щом не те обича, няма да възприеме, ще върви по своя път. Казвате: „Мене не ме интересуват някои хора.“ Казва: „Мене не ме интересуват хората.“ Щом каже, че ги обича, спира се при всекиго.

Сега, идеята ми каква е? Ти щом обичаш един човек не може да не се изкривиш, не можеш да не кривнеш, да не измениш посоката на своето движение. Тъй щото много пъти може да се оправдавате и да казвате: „Аз изкривих пътя си.“ Или някой път може да измените посоката на вашето движение или да постъпиш тъй както не си искал. Коя е причината тогава? Чувствата на човека може да ги отделите. Чувствителността на човека е съзнателна или несъзнателна.

Някой път несъзнателната чувствителност, или изяснявате дейността на тялото, да кажем на духовното тяло, някой път в окултната наука астралното тяло вземат за духовно. Но когато се събуди духовното тяло на човека, тогава се раждат най-големите противоречия. Най-първо ще знаете, човек като живее на земята, ще има три допирни точки, хармонични точки. Когато тия центрове на живота функционират, когато сте свързани с тия центрове на живота всичко върви добре. По някой път казвате, че сте дошли в разрез с духовния свят. Как идват хората в разрез с духовния свят? Ако ядеш повече, де е погрешката, в кой център? В центъра на физическия свят, в мисловния център или в духовния център? Ти тръгваш на път, вземаш повече храна. Отиваш в странство, вземаш повече пари. Де е причината, в мисълта или във физическия свят? Обличаш се добре, обръщаш внимание на шапката, на обувката си – в духовния свят е причината. Или казано научно: ще търсиш причината в чувствения свят, в сърцето е причината. Щом намериш причината, има известни методи, трябва да знаеш как да постъпиш със законите, които действуват. Не че някои неща са лоши, но има неща, които са добри, но произвеждат лоши последствия. Трябва малко да разсъждавате.

За пример вземете някой човек, иска да се учи. Де е причината? Някой иска да се учи, пък някой не иска да се учи. Или някой път казва: „Някой предмет не ме интересува.“ Един предмет не те интересува, друг предмет не те интересува. Човек всичко трябва да го интересува. Когато дойде до онова пълно развитие, всичко ще го интересува. Нали някой път някои неща не трябва да ви интересуват, понеже нищо няма да се ползвате.

Представете си сега един прост пример. Ако сте един студент и имаш да даваш. На обед ти се наядеш мъжката, както казват. Питам, може ли умът ти да работи? Друг един пример вземете. Ако на една инструментална струна се набере повече прах, тази струна ще може

ли да дава ясен тон? Тия малките частици, натрупани върху струната, ще пречат. Сега може да се направи аналогия. Ако на една ваша мисъл се натрупа много астрален прах, мислите ли вие, че вашите мисли ще функционират правилно? Трябва да знаете един начин да се справите с праха. Казва: „Аз не се занимавам с праха.“ Имате един начин – дишането. Всяка сутрин като станете, [в]земете метлата, изчиствате праха. Този начин е добър. Но начинът, по който се чисти праха, не е много ефикасен. Хората са се научили да дигат само праха. Като мете, изважда праха, който се дига горе във въздуха. После този прах слиза пак. Казва: „Прашно е.“ Вземете метлата, вдигне праха във въздуха. После прахът пак слезе. Туй е като заключение. То не е така. Прахът като речете да го метете, дигне се във въздуха, на пода го няма и метачката се лъже. После като погледне, пак го вижда. Казва: „Дошъл отвън.“

Често хората като мислят са такива метачки, дигнете прах в себе си и мислите, че сте изправили живота си. Пък той е горе някъде във вашия свят. Като оставите метлата, той пак дойде. Сега някои са станали по-умни. Гледам, метачките имат прогрес, не метат с обикновени метли, взели мокри парцали, че събират праха с тях. Казвам, че те са по-умни, но по-трудна работа – трябва да носиш парцал, леген. Вие трябва ли да измитате? Казвате: „Отстъпи меко.“ Казваш: „Аз съм много бърз.“ Ти решаващ, вземеш метлата, изчистиш стаята, но прахът иде отгоре. Туй е по-икономичен начин. Някой път кажете: „Постъпете умно.“ Значи вземете парцала намокрен във вода, че вземете праха. Сега обобщавам, кой метод е хубав? Метода на метлата е хубав, но метода на парцала, с който можете да измиете, е още по-добър. Методът на електричеството, с който човек работи, е добър, но метода на магнетизма в даден случай е още по-добър.

Та казвам, когато в живота вие искате да имате добра памет, трябва да знаете как да я добиете. Вземам паметта понеже е обща, в нея се събират всичките богатства. Има обща памет, пък има памет и на числа, има музикална памет, има памет на събития, всичко каквото ставало помниш и да можеш да го възпроизведеш. Имаш добра памет, всичко върви добре. Да кажем, ти боравиш с мисълта, ако не знаеш ценността на числата, ако нямаш тази памет да помниш числата, какво означава всяко число, защото всяко число има своя цена. Ако мислиш пет лева и шест лева [цената] им е една и съща, ти не можеш да смяташ. Или някой път правите тънки сметки, до една стотинка, един лев. Една стотинка се изгубила, трябва да я намериш. В онзи свят, в който хората живеят, една стотинка много значи. Сега, за да се обясни как трябва да разбираш, защото една стотинка като нещо материално нищо не струва, в дадения случай. Вземете само един косъм на главата на един човек и го опънете. Някой може да хване за цялата коса, пък може да те хване и за един косъм. Ако човек е чрезмерно чувствителен, веднага ще стане една промяна. Каква промяна ще стане? Защо се сърдят хората? Всеки човек се сърди, ако го спъваш да върви в своя път. Сръдната е един метод, да се избавиш, да не те спъват хората в твоя път. Ти щом се разгневиш, ти знаеш, че пътят ти е изменен. И ти трябва твоя път да го измениш. Значи като се разсърдиш, намери пътя си.

Сега другият въпрос. Ти щом се разсърдиш, как ще намериш пътя си сега? Най-първо трябва да намериш дали причината е съзнателна или несъзнателна. Имате един човек, който така съзнателно може да ви отклони, а пък друг несъзнателно. Аз говоря върху този въпрос, понеже във вас има много неща, които ви отклоняват. То е така. Седиш, ти си намислил да направиш нещо, дойде някоя мисъл, някое желание, отклонят ви от пътя. Или може да имате следното: Искате да учите един предмет, но дойде друг и

замести първия. Или някой път искате да пеете, избирате една или друга песен. Кое ви дава повод? Казвате: „Една песен е по-хубава, друга не е.“ В какво седи хубавата песен? Коя песен е хубава? Не всичките песни са хубави за всичките хора. За едно от една песен е хубава, за друг друга песен е.

Сега, за да стане мисълта по-ясна, казвам: Коя храна е по-хубава? Онази храна, която след като ядеш 5, 10, 15 минути, веднага дава сила на човека. Един пътник не може да върви. Като се нахрани с тази, хубавата храна може да върви. Има храни, които може да те спънат. Законите, които действуват в единия и другия случай, са подобни. Една мисъл, която не е естествена в тебе, тя ще те спъне.

Сега как[во] ще кажете, кои са отличителните линии на правите и кривите линии? Един математик как ще определи, коя линия е по-дълга правата или кривата? – Кривата. Едно от свойствата на правата линия е, че всякога е по-дълга [по-къса]. Свойството на правата линия е, че всякога е по-къса. Но то е общо определение. Как ще определиш коя линия е крива и коя права? Всяко движение, на което посоката не [се] изменя, е права; всяко движение, на което посоката се изменя, то е криво. Всяко движение, на което посоката може да се измени, е криво. Всяко движение, на което посоката не може да се измени, работите се извършват по-лесно; всяко движение, на което посоката може да се измени, работите стават заплетени. Следователно, ако вървят работите ти добре, посоката ти не се изменя; ако не вървят работите ти добре, посоката се изменя. Тогава ще търсиш да поправиш посоката.

Че в живота има толкова примери, на които вие не се спирате. Отиваш при някой свой приятел, той не иска да ти услужи. Отиваш при друг, ти още като кажеш, той иска да ти услужи. Де седи причината? Едно изяснение: Вземете една змия, смразете я. Ако извадите топлината на една змия, която има, тя не се движи,

замръзва. Стоплете тази змия, започва да се движи. Без да ѝ кажеш нещо, в нея има желание да се движи вече. Тъй че причината седи в чувствата. Щом имате един приятел, на когото съзнанието е будно и ви обича, като отидете при него, той веднага ще ви помогне. Щом не ви обича, няма да ви помогне. Отнесете се към някой човек в света, законът е същия. Вие вървите по пътя някъде и сте се уморили. Желаете, като мине някой, да се качите на каруцата, да ви вози човекът. Минава един, погледне ви и си заминете. Минава втори и той ви погледне и си заминава. Никой не ви услужва. Пари нямате, вие поискате да се качите. Ако имате пари, ще кажете: „Може ли да се кача на каруцата, ще ви платя.“ Но нямате пари, без пари искате да минете. Какво трябва да направите? Той си кара каруцата. По кой начин ще спреш каруцата? Има няколко начина: на пътя ще изкопаеш един голям трап, че ти ще се спреш и ще дадеш обяснения, кой изкопал този трап. Той ще се спре и ще каже: „Кой изкопа този трап?“ Ти, ако искаш да ти услуж[и], ще кажеш: „Аз искам да ти помогна.“ Ще запълните трапа. Той ще те качи на каруцата.

Сега някои считат, че това не е морално. Дали е морално или не нас не ни интересува. Какво престъпление има, изкопал си един трап, спираш го. После казваш: „Аз ще го изпълня.“ И за работата, която си извършил, той ще те качи на каруцата. Но трябва той да не знае, че ти си изкопал трапа. Сега работата може да се случи другояче: Някой, който не го обича, той изкопал трапа, пък ти идеш да му помогнеш, да изпълните трапа. То е едно и също нещо. Казвам законът как работи.

Тогава животът може ли без прави и без криви линии? Може ли човек да не се изкриви? Всичките препятствия в живота се уреждат с кривите линии. Хвърлят един камък да те ударят, ще се наведеш, ще се изкривиш. Изправиш се, ще станеш. По някой път казват: „Хората да не се изкривяват.“ Може да е съзнателно, може да е несъзнателно.

Разбира се съзнателните криви линии са под контрола на човешката воля. Онези, които са несъзнателни, те не са. За пример, сърцето се движи не под контрола на човешката воля. Сърцето, дишането, болките на човека не са под контрола на човешката воля. Всяко нещо, което е под контрола на човешката воля, можеш да помогнеш. Когато в окултната наука се казва да се разбират законите, ти с една своя мисъл можеш да премахнеш една своя болка.

Та казвам: Човек трябва да започне да разбира. Ти си в училището при някой професор, който те нарочил. Ти имаш слаба памет. Аз ти казвам, че професорът ще те скъса. Ти полагаш изпит, имаш една отлична памет, професорът, колкото и да желае да те скъса, той сам вижда, че ти разбираш тия работи. Как ще те скъса професорът? Ако студентът разбира по-добре предмета от професора, как ще го скъса? Сега много пъти се оплакват студентите от професорите. Кой им е крив [на] тях, когато паметта им е слаба? Законът е всякога: За да свърши един студент тази работа, която проучава, трябва да я знае по-добре от професора. Той професор няма да бъде, но да я знае по-добре от професора. И следователно, щом я знае по-добре, на професора ще му бъде приятно да го пусне. Той вече казва: „Да върви, да мине.“ Нали е закон, като срещнеш един човек, който знае повече от тебе, казваш: „Нека върви.“ Понеже предмета [студентът] знае предмета по-добре, за да не се компрометира професорът, пропуска го да върви. Защо професорите скъсват някои студенти? Защото тогава тяхното знание изпъква. Професорът иска да види, че той знае, а студентът не знае. Това е едно предметно учение. Психологически някои професори казват: „Каква е причината?“ Щом те скъса професорът, той иска да покаже своето знание. Щом пуца онзи студент, той не иска той да го засенчи.

Сега какво ще ви ползува вас, ако знаете тия работи? То е все таки, когато сте се научили да пеете „Цвете мило, цвете красно“. Ще се поправи ли животът? Знаеш една песен, може ли да се поправи животът? Ако знаеш как да я изпееш, ще се поправи. Ако не знаеш как да я изпееш, ще остане в същото положение. Сега, кога една мисъл е права? Трябва да има едно отлично устройство. Кога една линия е права? Можеш да кажеш: Когато не е крива. Как бихте казали, коя линия е права? Как ще я познаете? Да турим сега друго. Кога един тон е верен? В природата трябва да направите един превод. Сега имаме ония инструменти, които са направени, може да познаеш, кой тон е прав. Можеш да провериш с камертона. Как ще познаеш дали тонът, който вземаш, е верен или не?

Кое заседна [у] вас от всичко казано? Кое [е] най-важното? От [г]де започнахме? Коя беше най-важната мисъл? Представете си, че вие сте студент, единият от вас седи и слуша лекцията, но на него са му дали една сума. Друг студент и той слуша лекцията, но на него са му взели една сума, обрала го. Кой студент ще слуша по-добре? Единият седи, парите му помагат да слуша, другият, на когото парите са изчезнали, той се смущава. Но парите може да не са там. Казват: „Ти имаш един чек от пет хиляди лева на твой адрес.“ На другия казват, че такава сума е изгубена – „твоите пари в пощата са изгубени.“ Той седи и мисълта се отклонява.

Или как ще преведете? Вие седите и казвате, че еди кой си има добри чувства към мене, а еди кой си няма добри чувства към мене, няма разположение. Питам: Как ще проверите, че той има добри чувства и как си проверил, че няма хубави чувства? Вие по какво познавате дали някой има добри чувства към тебе? По вашата наука, онова на което вие се спирате психологически всякога изпуска повече топлина. Онзи, който няма добри чувства към тебе, изпуска малко топлина. Затова единият ви е приятен, другият не ви е приятен. Коя

храна ще бъде приятна, същия закон е. Ако една храна е топла или друга е студена, замръзнала, нали замръзналата храна не е толкова приятна? Сега въпросът е как се познават студените хора? Казвате: „Студен човек.“ Как [ще] познавате студените хора? – Студените хора мислят повече за себе си, топлите хора мислят за своите близни. Щом постоянно мислиш за себе си, ти си студен. Щом почнеш да мислиш за другите, ти си топъл. Как ще познаеш сега, че имаш нормална топлина? Някой път като мислиш за себе си, изстиваш, изгубваш тази топлина. Като започнеш да мислиш за другите, ставаш топъл.

За да дойде Божественото, какво качество трябва да имаш? За всяка една деятелност природата е турила вътре разни центрове в тялото на човека. Всеки един център извършва специфична работа. Да кажем туй сега, което са открили и в миналите векове го имало. Някои хора са музикални, защото центърът на музиката е развит. Някои хора са паметливи, защото центърът на паметта е развит. Някои разсъждават отлично, имат способност да мислят за причините на нещата – всичките философи имат този център силно развит. Музикантите имат силно развит центъра на музиката. Онези, които са паметливи, онези хора, които по история са силни, ако гледате наред челото им е малко издадено, малко изпъкнало. Други има, които не са историци, нямат тази изпъкналост на челото. Значи по това се познават. Френолозите изучават способностите по изпъкналостите на черепа и тогава англичаните, които са малко хумористи, наричат френологията бамбология.

Ако допуснем, че лицето при ябълките е изпъкнало или вдлъбнато, кое положение е по-хубаво? Някой път тази част при скулите е изпъкнала, друг път вдлъбната. Има ред изчисления. Ако тази част е вдлъбната, показва че има нещо на стомаха. Тази част се издава от стомаха. Ако стомахът е в добро положение, тази част ще

бъде естествена, ако стомахът е в неестествено положение, лицето ще бъде вдлъбнато. Ако езикът, речта е в нормално положение, очите ви ще бъдат изпъкнали. Ако речта ви е слаба, очите ви ще бъдат малко вдлъбнати. Оказва се, че ако човек започва много да се безпокои, очите му започват да потъмняват. Пък ако става по-разположен, тогава очите му са в нормално състояние, излизат очите навън. Лицето на човека е област, от която човек донякъде може да се запознае с вътрешното състояние.

Когато ти си в най-хубавото разположение, тури си ръката на челото и виж каква е топлината. Когато на челото има повече топлина, отколкото трябва, то е аномално състояние. Тази топлина трябва да слезе в симпатичната нервна система. В такъв случай може да вземете и с ръцете си да поизтриете челото. Често хората си потриват с ръката челото. Несъзнателно хората регулират своята енергия. Или да допуснем, че вие искате да пеете, искате да говорите, но започвате да говорите без да ви са пълни дробовите с въздух, наполовина ви са пълни с въздух. Напълнете дробовите си с въздух, че тогава говорете и пейте. Ти на сцената като излезеш да пееш като певец, ще вземеш една дълбока вдишка. Не седи да ти са празни дробовите.

Сега как се образуват правите линии? Как се образуват кривите линии? Една права линия кой я образува? Аз да ви кажа. Когато правата линия се удължи, тя образува кривата линия. Когато кривата линия се скъсява, тя образува правата линия. Когато кривата линия, която е направена от две, раздели кривата линия на половина и тя става права. Тогава психологически в живота има някои работи, които не се изправят с правата линия. Раздели кривите линии. Сега има известни методи, ако ви се кажат, те ще ви спънат. Имаш две желания в себе си. То е кривата линия, която те спъва. Раздели ги. Имаш едно желание, раздвои го, направи го криво. Та някъде някои работи не

вървят, раздвои желанието. Имаш две желания, отхвърли едното. Двете желания казват: Две дини под една мишница не се носят.

Кажете ми сега, кое остана, което може да приложите. Какво разбрахте? Хубаво е човек да изкопае един трап и да не спъне. Пък в живота добрата страна е да се спреш, да се запознаеш. В живота каквато спънка имаш, някой изкопал един трап, спри се там. Всичките неприятности в живота, това са все трапове. Големите неприятности, то са трапове на пътя, които спират. Защо страдаш? То е една спънка да послужиш някому нещо. Щом му послужиш, тази спънка изчезва. Може да проверите, онези, който не вярват, да повярват.

Добре, другата страна: Ти искаш да знаеш, да станеш учен човек. Кой трябва да се спира при тебе или ти при кого трябва да се спиращ? Когато искате да се спирате, при кои хора искате да се спирате? (– „При всяка точка.“) Че какво ще ти каже точката? Ще се спиращ при учените точки. В света има учени точки. Щом си сиромаш, ще се движиш по кривите линии, пък щом си богат, ще се движиш по правите линии. Защото сиромашът, за да стане богат, крива линия му трябва, той много се изправил. Когато ще станеш повече прав отколкото трябва, ти осиромашаваш. Нали казват, че прекален светец и Богу не е драг. Не туряй в ума си една мисъл, която не е права.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

36 лекция на Младежкия клас, 18 септември 1936г., Изгрев, [София]

Шестнадесета година

1936 – 1937

РАЗУМНИТЕ СЪЩЕСТВА

„Отче наш“

Чете се **темата №1** „Отличителните черти на правите и кривите линии“.

Каква зависимост има между една точка, една права и една крива линия? Правата линия е една възможност на точката да се прояви, а кривата линия е една възможност на правата да се прояви. Защото, ако не съществува кривата линия, правата не може да се прояви. Разбира се, в съвременната математика нямат тия разбирания; точката, правата и кривата линия се употребяват в друг смисъл. Но туй се съдържа в самата идея: когато се говори за точка, за права, за крива и когато се развива човешкият ум, тогава изпъква туй, което Природата е съградила. Много неща има, които хората не подозират. Например, вземете как е в науката. Ние говорим, че по-голямо число от единицата няма, а в аритметиката считат, че 2 е по-голямо от 1. С какво се отличава 2 от 1? – Че 2 е два пъти по-голямо от 1. По какво се отличава 3? – Че е три пъти по-голямо от 1. Идваме до 9, което е девет пъти по-голямо от единицата. Но това са човешки определения. В какво се отличава всяко следващо число във възходяща или в низходяща степен? Какво е свойството на 3? – Че е три пъти по-малко от единицата. Това е така в идейното.

Много работи има, на които човек не знае произхода. Човек не знае произхода на смеха. Например, при една сериозна мисъл ти не можеш да се смееш. Може да се смееш там, дето има много силен контраст. Например, срещаш един човек, който си е облякъл палтото наопаки – веднага започваш да се смееш. Защо? Защото този мисли, че се е облякъл много хубаво. Смехът подразбира, че една идея не

изявява своята форма. Когато хората се смеят повече, ти си обърнал наопаки идеята или мисълта, или чувствата, а мислиш, че са прави.

Вземете скръбта. Какво е свойството на скръбта, от какво произтича тя? Там, дето има една загуба, винаги има една скръб. Щом има една органическа загуба, имаш скръб. Скръбта е израз на нещо, което си изгубил. Казвам: ако хората можеха да разсъждават правилно, щяха да видят от какво произтича скръбта. Скръбта се различава по степен: ако загубата е голяма, и скръбта е голяма. В какво седи голямата скръб? Когато нещо ценно е загубено, тогава скръбта е голяма. Най-първо, да кажем, умре баща ти или майка ти, или някой твой приятел – ти скърбиш. Но когато умре баща ти, скръбта се различава; когато умре майка ти, скръбта се различава.

После, вземете една обидна дума; по какво се отличава тя? Обиждането от какво произтича? Казваш: „Аз съм обиден“. Каква е вътрешната идея на обидата? Човек трябва да разглежда човешкия език и психофизиологическите процеси, които протичат. Например ти кажеш една обидна дума на човека и той се обиди. Кажеш на един свой приятел: „Ти си невежа“ и той веднага, като чуе тази дума, се обижда. Заражда се една малка обида; къде именно, на кое място? Как е схванал той думата „невежа“? Какво означава невежа? – Човек, който не знае. И тогава, за да не се докачиш, той казва: „Ти си невежа, от науката нищо не разбираш“. И това е вярно – от живота много малко разбира. Ти не си в състояние да пожертваш всичко, което имаш, пък аз не съм в състояние да обясня всичко, което има в науката. Ако някой се докачи, че не е набोजен, той всичко може ли да обясни? В дадения случай питам: един милиард килограма вино колко души могат да го носят? Трябва доста дълго време да смяташ.

Сегашните учени хора искат да намерят произхода на Живота. Според теорията на Дарвин от малките животинки са се развили големите и тогава следва положението, че човек е произлязъл от

маймуната. Защо е обидно да кажеш на един човек, че е маймуна или че е произлязъл от маймуна? Турците казват „маймун сурат“; маймунският образ в какво седи? Това е идеята за животно. Всяко животно има противоположно качество, което човек не иска да му се припише. Коя е отличителната черта на маймуната? Подражанието. При това, в нея конкретният ум е развит, но тя няма разсъждение. Когато се говори общо за типовете, какво ще разберете? В някои отношения маймуната има добри черти – тя не е месоядна. Маймуните ядат ли месо, какво говори естествената наука? Ядат само насекоми. Например маймуните убиват ли някое животно, за да го изядат, както тигъра, лъва, вълка? Последните хванат животното, разкъсат го, изяждат го. При какви условия вълкът се е научил да яде месо? При какви условия животните са станали месоядни? Било е време, когато те не са разкъсвали другите; после се научили на това. Всичките неща са придобити отпосле.

Кога се е научил човек да пооткрадва? Например кражбата у децата произхожда много естествено: иска им се да откраднат орехи, ябълки, круши. Тия плодове едно време са били свободни и децата като малки маймунчета са се качвали на това дърво, на онова – нямало кой да им забранява. Сега малкото маймунче е станало човек и влиза в един свят, дето градината е заградена, има пазач. То, според идеята, която има, взема, но го считат за престъпник.

Това може да се определи. Кога у хищниците, които съществуват, се е явил този характер да убиват другите? Сега, това е въпросът за злото. Много пъти са питали за произхода на злото в света. И там си има теории. Вземете един човек: когато го ухапе нещо, какво движение прави най-първо? Когато е ухапан или когато има някаква неприятност, прави едно естествено движение, като че отхвърля. Ако турите огън на дланта на човека, той веднага ще изхвърли огъня навън.

Та казвам: при сегашния живот трябва да се проучват състоянията и техния произход. Да кажем, една мисъл минава през ума ви, вие не знаете нейния произход. Мислите могат да бъдат приятни, могат да бъдат неприятни; могат да бъдат успокоителни и могат да произвеждат безпокойство; могат да произвеждат не онова, което вие желаете. Иска се голямо разсъждение. Да допуснем, че ви обиждат отвън; при обикновено състояние, щом ви обиди някой, веднага трябва да се изправите. Туй съществува и в животните, и те имат обида. Когато се срещнат две животни, веднага се поглеждат – в тях има известни правила: едното трябва да отстъпи. Тогава започва борбата. При тях слабите винаги трябва да отстъпят. Тогава каква е философията? Ако слабият отстъпи, има ли някакво прегрешение? Умният трябва да отстъпи, понеже, ако не отстъпи, може да изгуби много. Но ако силният отстъпи, какво показва това, какво има в силния? В него има съзнание. Вземете тигъра: нахвърля се на едно животно, нахвърля се на един човек, нахвърля се на един слон, на какво и да е животно се нахвърля. Но щом види една кобра, трепери. Тя не е по-силна от тигъра, но той съзнава, понеже е ял попарата на кобрата, че като го клъвне, за една минута се свършва с него.

Та казвам: сегашният начин, по който се развиват учените и културните хора, е добър – те вървят по един много добър път. Да кажем, в медицината се изучава анатомия. Вие в гимназията сте изучавали малко анатомия; какво представлява анатомията, на какво да я уподобим? Тя изучава архитектурата на организма – как е построен, как са построени костите, как е съградено тялото. При това може да изучавате самите кости от какво са създадени архитектурно. После дойдете и изучавате физиологията. Каква е разликата между анатомията и физиологията? Във физиологията се изучават живите функции на тялото. Да кажем, дойдете и изучавате биологията; какво трябва да имате предвид при изучаването на биологията? Или

изучавате геология; нея на какво може да я уподобим? За някого казват: „Той е географ“. Какво представлява географията? Географията изучава Земята – как е разпределена, на кое място се намират разните държави: Германия, Япония или Америка, или Азия. Въобще, тя е едно описание на Земята. И в бъдеще има още да изучаваме, сега сме в началото – ще имаме още други разпределения, още пространство... После дойдете до астрологията; какво представлява тя? Или вземете науката френология, която още не е призната. Или хиромантията, или графологията. От почерка на един човек трябва да определиш какъв е неговият характер, какво има развито и какво ще направи в бъдеще. Вземете един графолог: по някоя буква той ще определи характера на човека. Да кажем, някой напише буквата „м“; ако първият връх на буквата е по-висок, този човек е егоист, мисли повече за себе си. Ако пък напише втората част по-висока, обратното – този мисли за ближните повече, те са първата му мисъл, а после мисли за себе си. Сега, графолозите откъде са дошли до тези заключения, че единият се показва по-горделив, а другият е по-смирен?

Питам сега каква е разликата, ако повдигаш себе си и ако повдигаш ближния? Когато повдигаш някого, ти работиш, нали така? Най-първо, за да може човек да работи, трябва да повдигне себе си. В повдигането философия има. Не е лошо да се вдигаш. Много се надигаш, ако вършиш някоя голяма работа, но ще дойде време да си починеш. Ако повдигаш себе си, как ще си починеш? Ако искаш да си починеш, не трябва да се повдигаш. За да си почине десният крак, ще повдигнеш левия. Ако не повдигнеш единия и другия крак, ти няма да можеш да вървиш. Ако не мислиш и за твоите близки, ти няма да можеш да си починеш. Казвам: има една философия, която разрешава нещата. Повдигането нищо не значи; че някой е горделив, туй нищо не означава. Де е грехът на горделивия? Грехът, погрешката е там, че той мисли, че всичко може да направи. Питам: ако го поставя

с един крак, с една ръка, какво може да направи, как ще се премести с един крак и с една ръка? Той може с един крак да ходи, ако има две ръце. Но представи си, че имаш един крак и нямаш ръце; какво ще правиш? Ще седиш на едно място. Ако имаш два крака, това е една възможност да се движиш. И животните, когато съзнавали тази философия, се уморили. Вземете стоножката – тя има сто крака. Или паякът; колко крака има той? Има шестоноги, има десетоноги, осмоноги. Питам кога и кой им е турил краката? Все таки, учени хора са им туряли краката.

Един ден вие, ако изследвате напредъка на науката, ако разглеждате аеропланите, железниците, ще видите какви са били опитите. Животните не са били нищо друго, освен опити, които Съществата са направили. После други Същества са ги правили и най-после дошъл Господ и Той направил последната форма на човека. Ти ще видиш, че върху всички животни Същества са работили: във вълка, в тигъра, в змията, в мухата. Това са все Същества, които са работили и по това ги различаваме. От онова, което са направили, ти ще изучаваш какви са те. Казваш: „Толкоз му стигал умът, толкоз знаел – направил един паяк! С колко крака го направил?“ Но това е необходимо! Без един вълк не може! Много вълци са непотребни, но съвсем без вълк не може.

Та казвам: в живота всяка една мисъл, всяко едно желание, всяко едно чувство си е на място. Горделивият е на мястото си. Има един горделив, който е на място. Англичаните имат едно изречение, с което казват, че са англичани – гордеят се. Българинът може ли да бъде горделив? Англичанинът може да бъде горделив, че е англичанин. Българинът с какво ще се похвали? И българинът се хвали.

Когато вървим, трябва да извлечем полезното. И науката си има свой произход. Всичките нейни клонове, които сега се развиват, идват

по едно разпореждане на Невидимия свят. Всяка наука внася нещо в Живота. Това е едно място, дето се проявяват силите на Природата. Сега имаме много по-ясна представа за строежа на човешкото тяло, отколкото някога. Това едно време са го знаели само неколцина посветени, а другите не са го знаели, другите са били деца. Туй знание сега е дадено. Дадено ви е знание и вие не знаете как да го употребите. Искате да поправите характера си и не знаете как. Вие виждате, че по някой път имате нещо опako. Например пишете тъй, както не трябва; седни и се научи да пишеш правилно. Ти ще се самовъзпитаеш, когато пишеш хубаво, правилно, красиво. Или когато ходиш, не съзнаваш как ходиш; ти можеш да се самовъзпитаеш: ако знаеш как да ходиш, ще придобиеш известни качества в себе си. Ако не изявиш това в себе си, не можеш да се самовъзпитаеш. Сега има педагози, които искат да възпитат децата, като им казват: „Това не прави, онова не прави“. Най-първо ще научиш детето как да ходи, как да говори. Не е безразличен говорът, когато туряш прилагателни, местоимения, глаголи, съществителни, съюзи. Когато проучвам някои поети, аз разглеждам поезията по онова благородното, което тя може да внесе. Благородното иде от друго място. Ти казваш: „Е, един съюз“. Че това е много важна дума. Съюзите са първите думи, с които човек е започнал. Това е връзката. Ако съюзите не разбираш, тогава и другите части на речта ще останат неясни. Например съществителните имена са произлезли най-последни. Сега, не е въпросът за произхода, но това е така: онези, които заболяват в ума, най-първо изгубват съществителните имена; остават глаголите, после остават прилагателните, местоименията и най-после остават съюзите. Щом започне оздравяването, човек се възстановява и частите на речта по обратен ред се връщат постепенно.

Следователно в Природата има един ред, по който нещата стават. Ти не можеш да говориш, ако не туриш „Аз“. Когато станеш скръбен,

не туряш „Аз“; тогава се повдига втората част на буквата „м“. Ако искаш да знаеш дали си се научил да мислиш право, ще опиташ, като напишеш буквата „м“. Например ти донякъде оправяш това лично чувство. Когато то изпъква, и другите искат и тогава иде стълкновението. Какво означава, ако пишеш и двата върха на буквата „м“ равни? Липсва ти мекота – ти си от правите хора, навсякъде търсиш правото от своето гледище. Ако двата върха на „м“ са приближени, ти си много тесен в своите възгледи, толкова тесен, че няма къде да живееш. Можеш да напишеш тогава „м“ много разтегнато: **Фигура 1.** Аз бих предпочел „м“ да е написано неразтегнато – такъв човек е сприхав, щом го бутнеш, веднага ще те обиди, но за работа е добър.

Не само това, но всичко, което се изучава, се отразява и върху лицето. Както мислиш, така ще бъдат създадени лицето, носът, ухото. Когато изучавате човешкото ухо, може да разгледате външната му страна – как то е направено, но може да разгледате и неговия строеж и ще видите какво ви недостига. По ухото на един човек може да познаеш колко е напреднал в музиката. Ако нямаш музикално ухо, не си музикален. Не че от ухото зависи, но по ухото може да познаеш музикалността на човека. Френолозите най-първо търсят признака на музикалността на челото. Ако ухото ти е развито, ще бъде развит и центърът на челото. Та казвам: всяка една възможност може да се развие. Ако туй, което имаш, го упражняваш, ако обичаш да свириш, да пееш, ако се интересуваш от музика, ще развиеш това чувство. Музиката пък ще предизвика да се развие друг център в теб. Ритъм не може да се прояви в човека, ако няма музикалност. Музикалността в човешкия характер създава нещо друго, а ритъмът в човека създава нещо друго. Човек, който има ритъм в живота, е разположен, оставя всяко нещо само по себе си да дойде, той разбира ритъма на нещата – не се тревожи. Също така се говори за такт в музиката. Тактът в

музиката е да знаеш да разпределяш; той може да бъде бърз или бавен. Тактът минава и в живота. Например искаш една работа бързо да я свършиш; тогава каква е твоята музика? Някой път е мудна – това са класически парчета. Как се нарича темпото в музиката, когато се пее бавно, какъв е терминът? –Анданте, адажио... И без тия обяснения може. Съвременната наука и музиката вече са богати във всички области. Съвременната наука показва докъде е дошъл човек.

Има много начини за самовъзпитание. Седиш и мислиш, че много знаеш; ти увеличаваш малкото, което знаеш и тогава имаш лъжливо понятие. Когато гледаш под микроскоп, всичко е вярно, но в действителност не е така. Някой направи една погрешка и тогава заговорят личните чувства; той мисли, че знае, но щом го изкарат някъде в живота, той се чуди на погрешката си. Той има една възможност в себе си, но трябва дълго време да се упражнява. Сега, погрешката седи в това, че които влизат да се учат, не се учат както трябва. Учат отгоре само, като една покривка – говорят за смятане. Но и в смятането има неща, които трябва да употребиш. Някой каже определено количествено число и по това се различава. Например казва: „Да имам петстотин хиляди лева!“ Друг казва: „Да имам шестстотин хиляди!“ Трети казва: „Да имам седемстотин хиляди!“, друг: „Да имам един милион!“, някой казва: „Да имам десет милиона!“ Дойде един човек и казва: „Да имам пет лева за хляб!“, друг казва: „Два лева да имам!“ Това показва състоянието на човека: всеки един човек изразява своето вътрешно състояние с някакво число – малко или голямо. Тогава вие казвате какво сте мислили: един се задоволява с един лев, друг – с два лева, трети – с три, някой не може да се задоволи с много.

Та казвам: човек най-първо трябва да разбира какво му трябва. Никога не трябва да товари своето съзнание повече, отколкото му трябва. Съзнанието може да се помрачи, ако умът или нервната

система не е в състояние да изнесе едно бреме на човешкия ум. Много хора заболяват нервно, не могат да издържат енергията, която минава, не могат да издържат това напрежение, което има. Една силна мисъл има друга опасност. Туй, което поврежда човека, не е чистата мисъл. Ако прекарате една чиста мисъл през вашата нервна система, никакво заболяване няма да настъпи. Но ако мисълта ви е натоварена с известно напрежение на чувствата, тогава ще има повреждане. Много от болестите на нервната система се дължат на това, че човек е натоварен със своите чувства – става нагорещаване. Къде седи причината? Причината е много малка: в нервите, които са заболели, има едно микроскопическо повишение на температурата. Ако се отнеме от температурата, заболяването изчезва, настъпва нормално състояние. Но щом тя се повиши в тила, става заболяване. Природата е турila една естествена температура. И сега, щом дойде лекарят, той мери температурата. Каква е нормалната температура на тялото? Има си нормална температура, всяка част на тялото си има нормална температура. Предната част на челото не се нуждае от много топлина, то трябва да бъде по-студено. Ако ти си музикант или художник, или какъвто и да е, трябва да имаш в предната част на челото си една естествена температура. Пък ако влезете в обществения живот, в задната част на мозъка пак трябва да имаш топлина. Ако я нямаш, хората ще виждат в теб едно противоречие. Ако днес разгледате въпроса така, както аз представям хората, някой ще направи погрешка. Но във всички има погрешки, защото температурата на мозъка им не е такава, каквато трябва. Погрешката е там. Тогава един се смее на друг и всички се осмиват. И са прави. После се хвалят. Хубаво е и хваленето, но човека можеш да го похвалиш за онова, което заслужава. Но по-добре е да хвалиш, отколкото да укоряваш един човек. В едно отношение е по-хубаво: когато хвалиш, причиняваш полза за себе си, пък когато укоряваш, това е загуба.

Трябва да се учите да употребявате науката за повдигане на вашето съзнание. Например в човека може да се зароди амбиция. Тя не е лошо нещо, но трябва да знаеш възможността, с която можеш да работиш в даден случай. Трябва да знаеш за десет години какво можеш да постигнеш. Ако се занимаваш, за десет години сравнително много можеш да постигнеш, а ако не се занимаваш, много малко можеш да постигнеш, можеш да изгубиш. Много музиканти са изгубили, като са се пресилвали и после не могат да работят. В Природата има обратни процеси.

Та казвам: неестественото безпокойство, на което хората са подложени, ги поврежда. Например имаш едно чувство и се безпокоиш какво мислят хората за теб. Ти си студент или си ученик и се безпокоиш каква бележка ще получиш. Безпокоиш се какво място ще заемеш, колко пари ще вземаш. Хиляди неща има, които те безпокоят в даден случай. Кое е по-важното? Вие имате много повърхностно схващане за Живота, затова идат страданията. Например от Невидимия свят те пратят като музикант, за да свириш на тия хора. Ти затова си пратен, подписал си едно задължение с всички документи, имаш всичките възможности, но щом дойдеш тук, забравяш програмата и казваш: „Как така да свиря?“ Тъй, ще даваш концерти без пари! – „Как тъй без пари?“ Тъй ще постъпиш. Той казва: „Я ми докажи!“ Казвам: ще видиш, самият живот ще ти докаже. И ако не следваш програмата, която ти е дадена отгоре, ще закъсаш. Ще се върнеш и тогава ще видиш. Какво ти струва да свириш на хората? – „Как ще свиря на тия невежите хора?“ Именно защото са невежи, затова ще свириш. Ако всички знаеха като теб, нямаше нужда от музика.

Защо са музикантите? Аз вземам музиката като едно спасително средство. Може да взема и художеството – това е само за изяснение. Музиката е важна във всичките моменти, във всяко отношение,

понеже в най-опасните моменти с нея можеш да се спасиш. Много музиканти не учат. Защо? Допуснали са чувства в своята музика. Музикалността не спада към Чувствения свят. Музикантите започват да мислят какво ще бъде мнението на хората. Ако си музикант, ще идеш да свириш на нивата. Вземаш цигулката, отиваш и свириш на нивата по два пъти в седмицата! Ако свириш както трябва, твоето жито ще бъде най-хубавото. Ще ви приведа примери: има стари българи, които са карали житото на нивите им да расте. Чудят се хората, наричат ги магьосници. Когато засее нивата, този човек всяка седмица ходи, обикаля нивата, връща се. После иде, пак я заобиколи и пак се върне. И виждаш такива големи класове на неговата нива! Другите казват: „И моята нива е до неговата, но няма такива класове“. Всичката тайна е, че той е свирил на своята нива.

Сега, важно е приложението. Вие имате едно чувство, което искате да развиете, например музикант сте. Ако музикантът не обикаля музиката си, не може да се развие. Другият музикант казва: „Каквото Господ даде“. Така ти ще имаш първото разочарование! Мързеливият, когато почива, казва: „Каквото Господ даде“. Какво дава Господ на мързеливите? Хубаво е това, което Господ даде, но ако ти обикаляш нивата си, Господ ще ти даде друго. Ако не я обикаляш, пак ще ти даде, но няма да бъдеш доволен от него. При това, между онзи, който обикаля нивата, и житото се образува една връзка. Ако не можеш да накараш музиката да те възлюби, музикант не можеш да станеш. Музиката трябва да те възлюби. – „Ама как ще ме възлюби музиката?“ Музиката, това са музикални Същества от другия свят и ако те не те възлюбят, музикант не можеш да бъдеш. Сега ще разбираш музика не в звуковете, но в ония Разумни същества. В тях когато се влюбиш, музикант можеш да станеш. Ще ги възлюбиш и ще ги намериш. Казва някой: „Де да ги намеря?“ Ще ги търсиш. В Божествения свят има десет видни първостепенни музиканти, в

Ангелския свят има сто, а в човешкия свят има хиляда, всичко хиляда сто и десет. Ако имаш един човешки музикант, един ангелски и един Божествен музикант, те се различават – всеки е десет пъти по-силен, по-способен от другия. Те съзнават това. Когато дойдат тия трима музиканти – един Божествен, един ангелски и един човешки, те предават нещо на човека. Някой път може само един да вземе участие, някъде може и десетте да вземат участие и да предадат нещо.

Сега, тия ваши желания няма да ги разказвате! Когато човек иска да се повдигне, той трябва да обича музиката, да обича онези, които са създали музиката. Когато искате да прогресирате, трябва да се свържете с Разумните същества. Всеки един клон от науката си има свои Разумни същества, които я поддържат. Здравето се поддържа от Разумни същества, силата на човека се поддържа пак от Разумни същества, музиката се поддържа от Разумни същества. Доброто не е нещо, което принадлежи само на един човек, а се поддържа от такива Същества. Та казвам: ако сам се трудиш да бъдеш добър, това е много мъчна работа. Ако живееш между добрите, тогава ще се проявиш. Защото Доброто в дадения случай е възможност за всички постижения в света. Да бъдеш добър не е нещо механично. То е една възможност за постижение на всички блага, които искате в Живота. Туй ви давам за изяснение отчасти. Аз не искам да бъдете светии, то е голяма работа, но искам малко добри да бъдете. Това е достатъчно. Малкото добро – то има всичката сила в себе си. Всеки ден, когато станеш, ти да се радваш, че малко добър ставаш – това да съзнаваш. Ти много работи си изучил, но не си толкова добър. Като станеш и забележиш едно подобрение, да ти трепне сърцето и да се зарадваш. Радвайте се на малките придобивки, които имате. Това е път за правилно развитие.

Това не значи да нямаш погрешки. Погрешките ще изпъдиш навън. Малката погрешка, която направиш, ти показва какво не ти

достига. Когато правиш погрешки, ще имаш друго едно изяснение: тя е една проверка на онова, което не ти достига. Зарадвай се на проверката. Например учителят турил забележка на ученика. Ами той трябва да се зарадва. А сега му стане мъчно. Ако учителят не беше ти направил забележка – да те остави, да не те обиди, да не ти каже погрешката, ти няма да можеш да се изправиш. И когато излезеш във външния свят, ще направиш същата погрешка и светът ще ти направи същата бележка. Ако един учител влезе в първо, второ или трето отделение и прави работи, които децата знаят, той ще изгуби всичкото си влияние. Щом направиш една погрешка в Природата, ти губиш; щом я поправиш, ти печелиш. Така че съзнавайте: когато някой човек ви направи една забележка, кажете „благодаря“. Например един професор пише на дъската и направи една погрешка, студентът казва: „Господин професоре, имате една погрешка там“, а той казва: „Благодаря“. Че и професорът може да направи погрешка, който няма да направи една погрешка. Вие мислите, че не правите погрешки. Великите поети и писатели колко пъти са писали и не са го харесвали и най-после, след като са писали сто пъти, написвали са нещо хубаво. Вие, след като направите сто корекции на онова, което пишете, ще направите нещо хубаво.

Задръжте мисълта: „Обичайте“. Кого? Обичайте невежия, който има възможност да се учи; обичайте слабия, който има възможност да стане силен; обичайте всички ония, които имат възможност да се повдигнат. Обичайте ги, защото това е прогресът, това е успехът. И после, радвайте се на своята съдба. Ако нямаш тази възможност, когато срещнеш един човек, дръж се малко настрана. Аз бих предпочел един огън, който сега започва да гори, отколкото онзи, който изгаря. Може да сте много голям огън, но да е останала само пепел. Обичайте огъня, а не пепелта. В човека обичайте неговата Светлина – неговия ум, когато свети. Обичайте неговата Топлина,

която сега започва. Не проявявайте всичката Светлина, понеже тя е непоносима. Малката Светлина, която вашият ум сега проявява – на нея се радвайте. Най-малката Топлина, която проявява вашето сърце – на нея се радвайте, понеже това е естествен процес. Във времената, които сега ви очакват, работа има! Отсега нататък трябва да работите. Досега вие сте се заемали само за опит, за да ви приемат. Отсега ви предстои работа. Там седят всички блага, които ще дойдат в бъдеще.

„Отче наши“

1-ва лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
25 септември 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ФУНКЦИИ НА ЧЕРНИЯ ДРОБ

„Отче наш“

Каква беше темата на миналата лекция? Имате ли зададена тема №2?

Да, „Отличителните черти на горчивото и сладкото“.

Какви свойства имат горчивото и сладкото? Горчивото и сладкото съществуват за човека, а човек не съществува за горчивото и сладкото.

Сега, вие не сте заемали да изучавате себе си. Вземете едно чувство на недоволство, което се явява у вас: усещаш недоволство, но отде започва недоволството не знаеш. Някой път знаете причината. Недоволен сте; може от някой ваш приятел да сте недоволен или от някой ваш съсед, или от бакалина, или от книжаря може да сте недоволни, може да бъдете недоволни от вашия професор. Може някой път недоволството да произтича от баща ви, от майка ви. Причините на недоволството са различни. Например, ако сте недоволен от баща си, психологически вие не сте проверили по какво се отличава недоволството от бащата от недоволството от майката. Вие не сте проучвали това. Недоволството от баща ви и недоволството от майка ви не може да бъде едно и също. Или сте недоволни от някой ваш приятел – ред съображения влизат за туй недоволство. Трябва да имате материални причини. Детето, ако майката не му даде това, което иска, е недоволен; всякога, когато му го даде, то е доволен. Ако детето иска нещо от майката и тя на първа ръка му го даде, то се зарадва, доволен е. Но представете си, че туй, което му дават, е някаква храна, която не съответства на неговия вкус – детето пак ще

стане недоволен. Значи предметът, който притежава, не му прави онова впечатление, което то очаква.

Вземете чувството доволство. За един ученик казват, че е много даровит. Слушаш, че за някого от вас казват: „Много даровит е“ – прави ти хубаво впечатление, слушаш го. Или пък кажат: „Донякъде е даровит“. Каква е разликата, когато кажат „донякъде е даровит“ или „много даровит е“? Имате две различни впечатления. Вълните на въздуха, които достигат до вашето ухо, и степента на трептенията са се превърнали и са произвели едно впечатление във вашето съзнание. И в случая „много си даровит“ вие сте доволен, а в другия – „малко си даровит“ не сте така доволен. Сега, нали това доволство трябва да съответства на действителността: ако вие сте много даровит, добре, но ако всъщност не сте даровит, тогава какво се ползвате?

Съвременното човечество е разглеждало някои въпроси от хиляди години, а някои едва сега започва да ги разглежда. Значи някои са минали хиляди години на разглеждане, а някои въпроси са разгледани донякъде. Хората са дошли практически до някакво разрешение. Вземете един прост пример: при всяко недоволство в човека става един физиологичен процес. Когато някой е недоволен, ако го гледате (особено у стария или възрастния човек), ще забележите, че в артериалната му система стават известни промени и вените по челото, по лицето започват да изпъкват. Значи при недоволството някак си става натрупване на човешката кръв – на едно място тя е повече, на друго е по-малко. Представете си, че с недоволството се проявява и страхът. Има чисто недоволство, което е като едно цвете; има и смесено недоволство, когато се явява малко страх в човека. И тогава имате друг един процес: при чувството на страх всичката артериална кръв се скрива във вътрешните кръвоносни съдове на организма. Тогава човек прежълтява, пребледнява – артериалната му кръв не функционира отвън, а вътре в тялото.

Например някой от вас пожълтее; причината е, че кръвта функционира повече във вътрешните съдове, а не във външните. На какво е резултат това навлизане на кръвта навътре? То се дължи на голямото съпротивление. Вие сте изгубили донякъде вяра в себе си, понеже не можете да преодолеете външните причини. При преодоляването на тия причини във вас ще се яви една малка боязън. Да ви наведе на една малка опитност, която имате: ученик сте, но веднага във вас се явява един малък страх, че ако ви извади професорът да говорите, ще объркате този урок. Най-често това става в математиката и геометрията: извадят те да докажеш нещо, объркаш се. От какво става объркването? Защото физиологично кръвта отива във вътрешните съдове на тялото. Щом тя отиде навътре, идва страхът. И той парализира донякъде и човешката памет – не можеш да помниш, раздвоява се съзнанието ти, объркваш предмета, самият се объркваш.

Следователно човек, за да се самовъзпита, колко научно трябва да разглежда нещата. Даже като разглеждам казаното от психолозите, физиолозите, анатомите, които сега изучават човешкото естество, виждам колко малко те знаят. Те идват до някакви факти, но не могат да ги свържат, не могат да намерят основната причина. Един факт влияе в живота. Например ти си любопитен, ходиш някъде, наблюдаваш нещо и вече стане ли нещо малко, ти се интересуваш. Кое е онова, което те интересува, защо имаш това любопитство? Събрали са се десет-петнадесет души – искаш да знаеш какво разискват; или се интересувате за вашето бъдеще – интересувате се какво ще бъде то, искате гадателите да ви кажат. Културните хора казват: „Я ми кажи какво ще бъде моето бъдеще“. Втори някой казва: „Аз предполагам, чувствам, че моето бъдеще е добро“. Друг пък казва: „Чуствам, че моето бъдеще ще бъде лошо“. Когато някой чувства, това вече е от съвсем друг свят – чувстването или предвиждането не е

на физическия свят. У този, който предчувства, се е събудило Астралното тяло. Има една област на Астралното тяло.

Сега, аз вземам Астралното тяло, Духовното тяло и физическото тяло – вземам три тела, които функционират. Много добре са разпределени физическото тяло, Астралното тяло, Менталното (умственото) тяло и Причинното тяло – те са четирите тела, в които сегашното съзнание на човека функционира. Има други три тела в него, които са в застои. Сега тези четири тела добре функционират. Ще ги изучавате тъй, както физиологично изучавате физическото тяло. За да разберете другите тела, считайте, че те са подобни на него – всяко едно тяло, което вие не знаете, има някои органи във физическото тяло, които му съответстват. Например мозъкът съответства на Умственото тяло; симпатичната (вегетативната) нервна система или стомашният мозък съответства на Духовното тяло; черният дроб, далакът, стомахът на човека съответстват на нисшите полета на Астралното тяло. Ако са разстроени тия органи, няма да имате разположение. Ако черният ви дроб е малко разстроен, чувствата ви няма да функционират правилно, ще имате неразположение, ще кажете: „Не ме бутайте, не съм разположен!“ Какво ще го правите тогава черния дроб? Да ви дам едно лекарство, което да ви е приятно: щом си неразположен в най-нисшата степен, трябва да имаш един лимон – вземи и отрежи с ножче едно парче, тури го в устата си и виж какво ще произведе. Това ви го давам, ако искате да се учите. Вземете след това второ парче, трето, четвърто. Лимонът и неговият цвят ще подействат на черния дроб да функционира правилно. Тогава туй неразположение във вас ще се махне. Не че ще станете идеалист, но ще се сменят нисшите чувства на вашето недоволство. Щом са разстроени нисшите ви чувства, вие ще сте недоволен, ще обичате да се сърдите, светът ще ви се вижда тъмен, ще мислите, че всички хора не ви обичат. Когато се разстрои

черният дроб, вие ще разглеждате един предмет тъй, както не трябва – като че лещите, с които гледате света, се объркват и вие обърквате работата.

Сега, питате какво е черният дроб. Черният дроб спомага също за храносмилането – в него има сокове, потребни за смилането на някои храни. Той е много жлъчен – всичките отрови отиват в черния дроб. Ако не влизат в стомаха за храносмилането, тия отрови могат да влязат в кръвта и тогава произвеждат едно разстройство в Астралното тяло, при което няма съответствие и силите на това тяло не протичат правилно. Когато се разстрои черният дроб, и паметта не може да работи правилно – отслабва, умът се раздвоява, идват ред болки, страдания. Тогава се явява неврастенията, понеже косвено този орган влияе върху симпатичната нервна система. Въобще, симпатичната нервна система е в тясна връзка със стомаха, с храносмилането. Храносмилането е свързано с дишането, дишането е свързано с човешката мисъл, с мозъка. Щом се спъне определена функция на някой орган от една система, той повлиява и на другите. Да кажем, вие сте пожълтели; това се дължи на черния ви дроб, но и той не е причината, и той е следствие. От какво зависи разстройството на черния дроб? От вашата мисъл и вашите чувства. Вашите нисши чувства, най-силните влечения са свързани с черния дроб. Ако вие мислено не сте свързани с вашите чувства и не ги контролирате, те ще разстроят черния ви дроб, а той ще разстрои целия ви организъм. Тогава ще викате един, втори лекар, ще ви пипат пулса и ще ви объркат. Лекарите лекуват тъй, както те знаят и са прави. Те искат, търсят да поправят функциите на черния дроб и някой път ви сплашват: „Съвсем се е разстроила вашата нервна система, ако не вземете мерки, лошо ще бъде!“ Ще ви сплаши лекарят, но тази работа със страх не става. Защо те сплашва? Страхът е камшик за упорството на човека. Когато човек е много упорит, трябва да го сплашиш. Казва:

„Не искам да вземам лек, не искам нищо!“ Казваш му: „Това направи!“, не иска. Какво трябва да правиш? Ще го сплашиш. Когато го сплашиш, той омеква. Казва: „Ще се убия!“ – „Знаеш ли, ще те смажа от бой!“ Той се уплашва и тогава започва да мисли – в страха вече започва да мисли. Функционално страхът спада към Астралния свят, не спада към висшите чувства на човека. Той е най-високото състояние на животните, той е великият закон на животинското царство. В животинския свят страхът разрешава всички въпроси. В човешкия свят се събират ред съдии, прокурори, адвокати и разрешават кой има право. В животинския свят, щом се яви силният, въпросът е разрешен. Никое същество в животинския свят не се противопоставя на силния и казва: „Тази работа е предрешена“. Хората в човешкия свят вече излизат от тази област на материалното, на егоистичното, на теченията, които отиват към центъра на Земята. Страхът е крайна граница. Аз наричам страха граница на материалното чувстване и състояние, от което човек не може да излезе без знание.

Тези, които изучават човешкия мозък, знаят, че съвестта на човека е съградена точно на страха. Страхът, това са корените на човешката съвест. И в животните има съвест, но малко. Едно животно е съвестно, но то е съвестно само от страх. Например ще забележите, че ако в стаята има котка и там нещо ѝ замирише, тя иска да яде, но гледа така, като че няма да бута. Но щом излезете навън, тя ще опита това нещо. Докато вие сте там, у нея има страх – страх я от вас и казва: „Той е силен; ако направя нещо, бой ще има“. Щом излезете вън, тя бута. Щом се махне силният, котката казва: „Аз съм господарката, няма кой да ме плаши“. Явите ли се отново, веднага ще се оттегли. Тук страхът разрешава известни въпроси – той е турен и има своето място.

Обаче този страх е и в човешкия свят. В човешкия свят още не постъпват по съвест, много малко са постъпките по съвест. Например сега в участъка кой царува? – Животните. Животните съдят – когато дойде силният, той решава. И в университета силата царува: на професора не му иде на ум да мисли право ли е или не, а веднага постъпва по правилата на животинския свят, веднага те сплашва: „Ще те изключим от училището, ще те изключим от университета, няма да ти позволим!“ И вие се събирате тук някой път, но още постъпвате по законите на животните. Казвате: „В ада ще те пратим, ще те изключим, няма да ти дадем!“ Още постъпвате по животински. Не че това е лошо, най-после как ще възпиташ животните? Ще ги сплашиш и така ти ще се освободиш. Как ще възпиташ една змия? Можеш да я уплашиш с поглед – ще я гледаш, ако имаш по-силен поглед. Но ако тя има по-силен поглед, ще се увие около теб. Тогава трябва да я хванеш за врата зад главата; ако усети, че си по-силен, ще те пусне, но ако усети, че тя е по-силна, свършена е работата ти – тя ще постъпи по животински. Сега, и вие може да имате едно чувство, което точно мяза на змия. Туй чувство се увива около теб и ти му казваш: „Недей, моля ти се!“ Не, няма да има „недей“ и „моля ти се“! В дадения случай ще го хванеш за шията (няма да го хващаш за опашката) и ще стискаш колкото можеш дотогава, докато тия пояси на змията се махнат от теб.

Сега, ще проучвате всички ваши чувства. Всяко ваше чувство си има своя форма. Едно може да мяза на вълк, може да мяза на тигър, може да мяза на змия, може да мяза на паяк, може да мяза на какво ли не. Чувствата мязат на всичките животни в по-висока форма. Това са такива тънки работи. Вие може да имате едно чувство, което да ви подяжда като червей в дърво. И ти чувстваш, че има нещо в теб, което те гложди и образува дупка, нарушава вашия мир – едно чувство като червей яде и те изяжда. Туй чувство ще го поставиш, за да го

изучаваш – ще го поставиш някъде, няма да го убиваш. Турете го настрана и го хранете както хранят бубите. Бубите нали ги турят в една стая, хранят ги и после им вземат пашкулите. От тези пашкули цяла търговия, цяла индустрия правят. Та и вие от тези ваши чувства може да направите индустрия, ако сте умни. А ако не сте от умните или не знаете как да се справите, тогава ще имате раздвояване, понеже се намирате в един свят, който не е хармонизиран. Светът, в който хората живеят, се намира в една материя, дето растат най-противоположни животински чувства, с които трябва да се справите. Някои чувства са много нисши, някои са доста висши.

Та сега, със страха какво ще правите? Да кажем, че във вас се яви чувството на страх – страх ви е да ходите вечерно време, да минавате по високи места, страх ви е от дъжд, от студ, от вятър, страх ви е от Слънцето да не ви опали лицето, да не слънчасате. Много работи има, от които се плашите. Та какво ще правите със страха си? Някои от вас сте по-страхливи, някои не сте толкова, но ако имате повече страх, да го продадете не може. Страхливият зарязва другите. Когато на бойното поле войниците не са добре организирани, достатъчно е един войник да извика: „Кавалерия!“ и всички хукват да бягат, като мислят, че неприятелска кавалерия е дошла. Такава кавалерия има и на друго място. Например студенти ще държат изпит, но някой дойде и каже: „Професорът не е разположен, страшно!“ и всички студенти се сгушват. Та казвам: всички трябва да разсъждавате и когато ви кажат нещо, ще го проверявате. Не е лошо, че казват нещо, всичко можеш да чуеш, но първо провери. Казват: „Кавалерия!“ Провери има ли неприятелска кавалерия и тогава ще вземеш мерки – ще бягаш или ще заемеш позиция да се бориш. Най-първо провери има ли кавалерия.

Сега, да се повърнем: когато черният дроб е разстроен, кавалерия често иде, човек недовижда нещата. Например, когато пътува вечерно

време в гората, колко смешно става. Ще ви разкажа какво се случило в турско време: един албанец се качил на коня си и пътувал вечерно време през гората. Гледа – на едно място седи една черна фигура, чака го. Около нея насядали все такива въоръжени хора, чакат го. Албанецът знаел, че в местността има един много лош поп, и викнал: „Папаз ефенди, попе, да се махнеш отпреде!“ Вика веднъж, вика два пъти, оня не се маха. Тогава казва: „Албанецът има и друг път!“ На сутринта, когато се връщал, видял един обгорен чукан с бъзе наоколо и си казал: „Колко съм бил страхлив!“ Извадил сабята и започнал да реже чукана... Сега, това е анекдот, но случката казва, че трябва да знаеш в даден случай това поп ли е или бъз, или са хора, или е горял чукан. От някоя страна туй може да изглежда поп с цяла армия, която чака. В случая работи страхът. Този арнаутин* [* Арнаутин (тур.) – албанец (бел. ред.)] си въобразява и вижда не само попа, но и бъзаката като цяла армия. И той разсъждава: „С попа мога да се справя, но с тези другите...“

Сега, какъв е изводът? Страхът е на място, но трябва да го свържеш с човешкото разсъждение: когато те е страх, ще разсъждаваш правилно, за да се избавиш. Щом те е страх, ще разсъждаваш правилно има ли условия, има ли причина за този страх.

Има един прост пример за проява на страх в най-малката степен. Някой път кажеш: „Еди кой си не ме обича“. Това е малък страх, ти вече се страхуваш, косвено иде страхът, че който не те обича някой път ще ти направи бела. Защото в обичта е оня закон, който уравновесява – това е силата на Любовта, която функционира във всички тела на човека. Любовта функционира във физическото тяло, и в Астралното тяло, и в умственото тяло, и в Причинното тяло. Но тия функции, тия сили са това, с които човек се различава. Трябва да изучавате законите на Любовта. Тя не е нещо просто, както ви се

вижда по някой път. Тя не е усет, не е трептение. Вие може да имате един физически усет, може да имате един астрален усет, един усет може да имате в ума си и един усет – във вашето Причинно тяло. Те всичките се различават. Те са съединени във физическото тяло – когато физическото тяло заповядва, Астралното и Умственото тела се подчиняват на физическото.

Да кажем, човешката алчност на какво се дължи, от какво произтича? От желанието да имаш. Това е стеженолюбието* [* Стеженолюбие (арх.) – стремеж към забогатяване, алчност (бел. ред.)], което Природата е турила. Бог го турил в човешкия мозък, допуснал е това, та човек да може по-лесно да работи, да не разпилява нещата, но да прибира. Ако нямаш в себе си туй желание за придобиване, ти ще бъдеш нехаен, пък ако го имаш, ще желаш нещата, ще ги складираш на едно място. И в Природата съществува туй чувство. Вие мислите, че Природата няма стеженолюбие. Че как тя е събрала тази материя на Земята? Не от едно, но от много места я е събрала, колко е била внимателна всичко туй да не го изгуби. Стеженолюбие има, но алчност няма – алчността е чувство, което го няма в Природата. Алчността е в нисшите светове и тя има съвсем друго движение. В Природата има стеженолюбие – тя иска да има и каквото има, тя го пази. И във вас трябва да бъде същото: да пазите онова, което сте придобили. Алчността е вече от съвсем друго естество. Та казвам: как трябва да поощрявате стеженолюбието и да възпитавате вашата алчност? Алчността най-първо ще я сплашите. Тя е проява на животинското царство и в някои от животните е силно развита. Пример за това дават катерицата и мравята. Мравята е много алчна. Това чувство е силно развито отчасти и в пчелата: тя ходи от цвят на цвят, взема със стеженолюбие и носи. Пусни някъде и мравята – и през най-малката дупка ще влезе, започва да носи и да складира. Обратно, пусни кокошката в най-голямото изобилие – започва да

рови, да разхвърля. Сега, друг е въпросът защо у кокошката алчността не е развита, а у катерицата е развита. Катерицата е яла попарата, затуй казва: „Трябва да имам“. А кокошката е живяла при благоприятни условия, била е в богато състояние, хвъркала е. Катерицата не може да хвърка, за да иде на далечно място, а кокошката едно време е хвъркала, имала е богат запас. Тя е царска дъщеря – на това дърво кацне, на онова дърво кацне, казва: „Няма какво да събирам“... Значи, алчността се е развила при най-лошите условия, където майката е била в много бедно състояние. Алчността е произлязла от много бедни родители. Най-бедните родители в света са били онези, които са родили алчността. А най-бедните родители в Умствения свят са родили гордостта. Тя показва същото състояние – че е родена при много лоши умствени, а не физически, условия.

Сега, понякога англичаните имат едно самочувствие и казват: „Аз съм англичанин“. Питал съм го аз: „В какво седи силата на англичанина?“ Той казва тъй: „Законът на Природата е закон на Англия“. Значи те имат съзнание – у англичаните личното чувство за самоуважение е силно развито. И стеженолюбието у англичанина е силно развито. Това е едно съчетание: имат лични чувства в сърцето си и един практичен ум. Англичаните са схванали и от дългия си опит са дошли до положението да не очакват с години, но да поставят работите си навреме. Англичаните се отличават и с друго нещо: те не бързат, у тях има търпение, разум.

Има анекдот за един англичанин, който се хранел със своя слуга в една гостилница. Внезапно слугата умира, а господарят му продължава да се храни. Когато дошъл келнерът и направил сметката, той му казва: „Слугата ми умря на първото ядене, имате грешка – той изяде само една порция, не яде повече“... Англичанинът е това: смъртта си е смърт. Ако нямате това хладнокръвие и вашият вътрешен слуга умре, а вие викате и плачете (не че е лошо да се

плаче, хубаво е да плаче човек), няма да можете да се справите с известни положения в живота.

Някой път алчността и крайното честолюбие разстройват. Аз сега вземам гордостта. Гордостта е самоуважение. Българите казват: „Много честолюбив, много егоист“. В егоизма функционират две крайни неща: гордостта и алчността – две чувства, които са аномално развити. И те вкарват човека в противоречие. Защо англичаните имат чувството на гордост и алчност? Англичаните са умни: за да не влязат в стълкновение със своите съседи, те потискат тези чувства, отлагат работите. Те отлагат, отлагат, но само ги бутни на материална тема, например, че ще имат загуба, и веднага разрешават въпроса. Англичанинът знае, че ако влезе в борба, ще изгуби повече и веднага решава. Има един пример: когато беше жив, Гладстон искаше да даде свобода на ирландците, но англичаните отлагаха. Когато ги бутнаха на много важно място – по тяхното финансово положение, те се съгласиха и Ирландия стана свободна. Туй, което Гладстон искаше, беше една десета от онова, което после дадоха. Но когато ги пипнаха за финансовата страна, веднага туриха друга тактика.

Сега, вие не виждате връзката между някои характерни черти и политическия живот. Че всеки един народ, всеки един човек е определен от основните черти, които преобладават в него. Аз пък казвам, че англичаните имат един организиран черен дроб: те са господари на своите чувства. После, у тях има друга черта: обичат да си показват гордостта. Един пример има за това. Колко е верен не зная, не съм го проверявал, но ще ви го кажа: отива един богат англичанин-аристократ в Италия. Спира се в един хотел и вечерта гледа – един господин иска да се самоубие: допира револвера до гърдите, пак го отдръпва, пак го допира, пак го отдръпва, оставя го настрана. Англичанинът се запознава с него и му казва: „Господине,

какво ви кара да се самоубиете?“ Италианецът му разправя, че го сполетяло голямо нещастие, че нямал средства, а имал жена, деца. Оня пита: „Колко ви трябва?“ Той му казва. Англичанинът му написва един чек, дава му го, после взема револвера и казва: „Така човек се самоубива!“ и веднага се застрелва в главата. След като му платил дълговете, се застрелял – показал му, че не е страхлив. Гордостта му се проявява в желанието да се покаже, че е безстрашен, че не е като баба: „Като ще направиш нещо, направи го!“ Хубаво, но ако един човек се самоубие, какво ще постигне? Аз привеждам този пример, за да покажа къде седи гордостта. По някой път вие, младите, може да постъпите като англичанина – да напишете чека, да вземете револвера и да се застреляте. Не, човек трябва да бъде страхлив за злото, а пък безстрашен за доброто.

Та за себе си вие, младите, се нуждаете от две неща: да употребите вашата гордост и да употребите вашата алчност, за да бъде черният ви дроб в изправно положение. Държите ли черния си дроб в изправно положение, няма да бъдете нервни. Щом сте неразположени малко, черният ви дроб не функционира. – „Аз съм неразположен“. Черният ти дроб не функционира правилно, яж лимони. Щом си неразположен, където и да живееш – едно парче лимон. И търси причината. Отвън може да има някакъв повод, това е друг въпрос. Тия поводи съществуват, не можем да ги отстраним. В цялата Природа съществува някакъв повод. Но вие можете да си помогнете, това е едно безобидно лекарство за черния дроб. Сега аз ви давам това лекарство; има и други лекарства, много специалитети има за лекуването на черния дроб.

Трябва да научите езика на органите. Гледам сега – има окулисти, които говорят за тайни науки. Всеки орган си има свой специален език: черният дроб има специален език, стомахът има специален език, симпатичната нервна система има специален език,

мускулите имат специален език, всичко в човека има специален език. Имат си свое наречие, граматика своя си имат. Ако не знаеш да им говориш на техния език (понеже има много езици), няма да те разберат.

Сега, трябва да научите езика на черния дроб. Има даже окулисти, които се ползват от този език. Когато знаеш езика, ти можеш да внушиш на даден орган една идея. Ако твоят черен дроб е разстроен, ти можеш да му внушиш нужното. Няма да ви разправам как. Когато му внушиш, вече ще имаш резултати. Например ти си се разболял и когато се отделиш като едно отделно същество, ще кажеш: „Не се страхувай! Ще оздравееш, ще оздравееш, ще оздравееш!“ Говори му това като на второ лице: „Ще оздравееш, ще оздравееш, ще оздравееш!“ Кога оздравяват всички хора? Когато повярват. Когато лекарят лекува някой орган, той трябва да знае езика му. Ако лекарят говори на черния дроб, може да го лекува; ако не знае езика на черния дроб, никакво лекарство не помага. Та казвам: който иска да бъде лекар, той трябва да знае езика на черния дроб, трябва да знае езика на стомаха, на белите дробове, после трябва да знае езика на нервната система. Щом не знае езика, той смесва. Сега лекарят казва: „Той е неврастеник“. Какво означава „неврастеник“? Едно безразборно харчене. Неврастеникът или нервният човек е разточителен като кокошката – събаря, няма никаква система. И тогава, за да се подобри финансово, той ще започне да пости. Неврастеникът навсякъде се намеси, меси се там, дето не трябва – иде ли някъде, все си дава мнението.

Преди време гледам – двама техници, които поправяха нещо тук, си даваха мнението как да се поправи. Идва трети, който нищо не разбира, но и той си дава мнението. Единият му казва: „Махни се, ти нищо не разбираш!“ Двамата са техници, разбират, но онзи, който нищо не разбира, и той си дава мнението. Като му казаха „махни се,

нищо не разбираш“, той се оттегли малко недоволен... Сега, ти не трябва да се месиш в работата на двамата техници, които разрешават един специален въпрос.

Сега, основното кое е? Разбрахте ли онова, което е полезно? Какви функции има черният дроб? Една много голяма функция има: когато черният дроб не е развит правилно или ако се разстрои, ако не му дадете нужното възпитание, ще се зароди алчността; а това ще стане причина да се повдигне една гордост у човека. Щом дойдат алчността и гордостта, идва външното падение на човека, идват всичките болести и нещастия.

Но за тия работи ще дойдем до един опит. Ако не се правят опити в окултната наука, мъчно може да се върви.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът!

2-ра лекция от Учителя пред Младежкия окултен клас

2 октомври 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ДВЕТЕ КОЛЕЛА

„Отче наш“

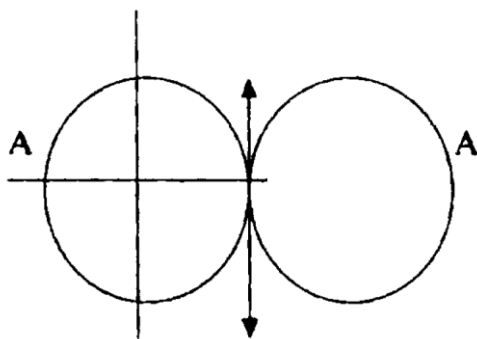
Пишете върху темата №3: „Зависимостта на валежите“. И върху втора тема №4 пишете: „Зависимост на богатството“.

Защо едни хора са богати, а други бедни? Богатството зависи от нещо. Каква е зависимостта на богатството? Какво значи зависимост? Нали се казва: „Зависим е той“. Онова, от което зависиш, е по-силно от теб, то ти дава направление и до известна степен ти не си свободен. Но има една зависимост в света, която не показва подчиненост, не означава, че ти не можеш да направиш нещо. Синът е зависим от бащата, а дъщерята е зависима от майката. В хората има един стремеж да се освободят от тази зависимост. Представете си, че вие сте в зависимост от светлината: ако тя не дойде, не може да ходиш, не може да тръгнеш. Зависим сте и от въздуха: ако той не дойде, не може да се поддържа животът ти.

Та има една зависимост, от която може да се освободите, а има друга зависимост, от която не може да се освободите. Казвате: „Аз искам да бъда свободен“. Има една зависимост, от която ако се освободиш, както мислят съвременните хора, тази свобода носи смърт. Ако се освободиш от светлината, какво става? – Сляп си. Освободиш се от водата – изсъхва ти гърлото, освободиш се от хляба – разваля се стомахът ти. И когато се освободиш от всичко, какво става? – Напущаш Земята. Туй вече е свобода, ти си идеално свободен. По някой път във вас се заражда едно желание: онези, които, да кажем, са пострадали в своите чувства, имат желание да се освободят от любовта. Друг някога казва: „Дотегна ми живота, искам

да се освободя от него!“ Той иска да се освободи от Живота. Хората имат разни чувства...

Има ред разсъждения, които не допринасят нищо в даден случай. Представете си, че вие сте музикант, запознат сте много добре с всички гами, но отивате да жътва при един земеделец. Какво ще ви ползват гамите? Земеделецът не иска да знае как разбираш гамите. Умееш ли добре да жънеш със сярпа, това го интересува и казва: „Другото е празна работа, то нито е за ядене, нито е за пиене!“ Ако речеш да му разправяш за гамите, казва: „Остави тази работа, тя е много проста! Житото и сярпът тук са важни!“



Фиг. 1

Този кръг е много скържав* [* Скържав (арх.) – скъперник, стиснат човек (бел. ред.)], не иска да отпусне малко кредит, не е добре финансиран... В геометрията вие сте изучавали кръга. На фигурата имате две окръжности и една тангентата, която има една допирна точка с окръжността. Сега, какво е далечното приложение на една тангентата? Това са две зъбчати колела – тия окръжности са в движение и са зъбчати колела, които имат допирна точка в един зъбец. Ако тия колела се движат в една и съща посока и имат само една допирна точка, какво ще си предадат? Едно от колелата е в зависимост от другото колело. Имате и една тангентата. В случая кой е в зависимост – тангентата или колелото? Под тангентата се разбира влиянието, което

тази права линия оказва. От двете колела едното зависи от другото. Когато едното колело се движи, другото в коя посока ще се движи? Ще се движи в същата посока, но после туй движение ще вземе един противоположен характер.

Сега, вие може да използвате една тангента. Инженерът знае за тангентите, използва ги, туря ги да работят, прави цели фабрики – туря ги в движение, туря колелата да се въртят, прави станове. Това са все тангенти и колела. Ако не разбира туй отношение, човек казва: „Какво има – две окръжности, които се допират и една тангента“. Това е на физическия свят.

Сега, какво положение могат да имат тия тангенти? Първото положение: колелата се движат, тангентите се движат – имате станове. Второто положение: около движението на тия колела и станове се натрупват тангенти като някакви същества, които седят прави – и те са тангенти и те правят нещо на стана. Ако разгледате тия тангенти на физическото поле, те движат колелата и после стоят и правят нещо. Как ще си обясните, защо виждате, че някой път има движение? Всяко едно движение е свързано с някакъв процес. Ще видите, че тази тангента се движи ту наляво, ту надясно; друга тангента се движи назад-напред. При всичките тия движения най-първо колелото трябва да се завърти, да се образува един стан. Сега, мога да ви наведа на такива съчетания, които ги има в Природата. В Природата има отлично тъкане, тя е научила човека да тъче, тя е образувала тия тангенти, тия движения на колелата. Защо трябва да има колело? Защото в колелата има най-малко съпротивление. Когато един предмет се движи кръгообразно, съпротивлението е най-малко. Това е механичната страна на обяснението. Да кажем имате радиално движение. *(Учителя начерта двата перпендикулярни диаметъра на фигурата)*. При радиалното движение имате само една допирна точка с окръжността. При диаметралното движение имате две допирни

точки с окръжността. Да допуснем обаче, че имате квадратно движение в кръга. (*Учителя начерта страните на квадрата в окръжността*).

Туй, което ви изяснявам, мяза на музиканта, който знае всички гами, и онзи земеделец, при когото отишъл да работи. Теоретическата страна на въпроса е това. Ако завъртите този квадрат около центъра му, какво ще се образува? Ще образува кръга. При този кръг имате четири кардинални точки – само четири точки, които се допират, които имат отношение с окръжността. Теоретически погледнато, окръжността по какво се отличава? Тя се образува от множество, от безброй точки, които са в движение в една посока. Радиусът има само една допирна точка с окръжността, диаметърът има две допирни точки, тогава туй множество от какво се получава? Ще кажете, че кръгът се образува от движението на един радиус. Тогава в една сфера имате безброй радиуси. Това е така в механичния свят. Ако придвижите този радиус, който има само една допирна точка с окръжността, той ще образува кръга. Но един жив кръг може ли да го направите от един радиус? Той трябва да се размножи.

Както виждате, следствието е много далечно, т.е. един радиус да се превърне в една разбрана теория. Има неща много мъчни. Те са тъй мъчни, както, ако ви кажат да опишете какво нещо е сладкото. Описвате го, описвате го, но слушащият не може да разбере сладкото яде ли се, пие ли се? Вие как ще опишете сладкото? Ще кажете, че сладкото предизвиква приятно разположение. Е, колко е приятно? Вярно е, че предизвиква приятно разположение, но понякога сладкото може да е толкова силно, че да предизвика неприятно усещане. При захарина например имате съотношение 700 килограма захар за 1 кило захарин – ако го опиташ, ще съжаляваш.

Понеже всички сте земеделци, вас ви интересува само сърпа и житото, т.е. какво ще изкарате, какво ще ядете. Казвате: „Тия работи

са празни“. Например неразположен си; от какво зависи твоето разположение? Банкер си, правил си някои операции на борсата, изгубил си. Питат те: „Какво става?“ – „В борсата изгубих всичкото си състояние!“ Друг път си в училище, полагаш изпит пред някой много учен професор, дава ти една трудна задача и те скъсва. Ти се връщаш неразположен, всичко ти е притъмняло. Скъсан си бил. Как си скъсан? Аз виждам, че никъде не си скъсан – дрехите ти са здрави, палтото ти е здраво. Това са само иносказателни неща. Вярното е, че тази година е изгубена и наново трябва да се държи изпит. Питам откъде накъде в този професор е проникнало желанието да те скъса? На теб ли остана да ти задава този мъчен въпрос? Какво отношение има професорът? Професорът иска да ти покаже колко той знае, да ти каже да мислиш. Той ще ти даде въпрос, който никога даже не си и сънувал, той иска да го разрешиш. Както в Средните векове са се мъчили да изчислят колко дявола може да играят на върха на една игла. Гледаш, че там няма никаква плоскост, така че на този връх колко хиляди дяволи могат да играят? Казваш: „Че отде да го зная?“ Сегашните учени хора, които се смееха на ония, които се занимаваха с този въпрос, и те се занимават с подобен въпрос. И научно доказват, че на този връх могат да играят милиони. Те не са виждали тия дяволи, а предполагат, че на върха могат да се съберат толкова хиляди частици. Сега хората с мисълта си разбират. Туй, което на физическото поле не може да видиш, не може да усетиш, ще го усетиш и ще го видиш със своята мисъл. Какво ще ти даде фактът, че разбираш колко частици се движат около един малък иглен връх? Ти имаш философия и казваш: „Знаеш ли с едно движение какво мога да направя?“ В една плевня си, извадиш кибритена клечка, драснеш, запалиш я – това е първото движение. Второто движение е запалване на сламата. И след половин или един час какво ще стане? Всичкото туй движение ще се предаде на сламата, а след като се задвижи цялата слама, плевнята ще изгори.

Сега, да ви покажа последствията, които може да произведе една дума. Идва някой учен просяк при един земеделец, закъсал е, иска да му направи една услуга, да му даде хляб. Земеделецът му казва: „Махни се, такива кучета не искам, да идете да работите!“ Този си изважда кибрита и казва: „Ще му докажа, че не съм куче, а учен човек“. Отива при плевнята и тя цялата пламва. Защо изгаря плевнята, как ще обясните? Питам сега: кой е по-умен – земеделецът или просякът? Земеделецът е умен човек, че накара този просяк, който досега не е мислил, да мисли, накара го да изобрети, за измисли нещо. Сега, вие всички сте такива изобретатели: някой път запалвате плевнята в себе си. Това са състоянията ви, от които цяла нощ не можете да спите и се безпокоите. Вие не разсъждавате, че между земеделеца и просяка е станало едно естествено съприкосновение. Дойде ти някаква мисъл и казваш: „Моята работа е свършена, аз съм пропаднал човек, нищо няма да стане от мен!“ И като кажеш така, цялата вечер не можеш да спиш – твоята плевня се е запалила и цяла нощ се въртиш в леглото, премисляш това-онова. Това ли трябваше да кажеш на дошлия странник: „От вас, такива учени просяци, нищо няма да стане“? Ученият казва: „Ще стане нещо от мен и аз ще ти докажа, че твоята плевня ще гори!“ И той ще стане, ще запали плевнята и казва: „В бъдеще аз просяк няма да бъда!“ Този просяк, когато дойде втори път, няма да говори нищо друго, но ще каже: „Твоята плевня е изгоряла, аз съм майстор, мога да градя такива плевни“. Тогава земеделецът ще му даде пари и материал и той ще му съгради плевнята. Оправя се работата – той показва изкуството си да гради.

Вие не виждате зависимостта, която съществува в Природата. Ако изучавате клетките биологично, някой път ви се струва, че дадена клетка е много проста. Не, много умни са тия клетки. Когато туриш една клетка, тя дава разпореждане на всичките клетки каква

функция да изпълняват. Ако изучавате клетките, ще видите, че когато се създава човешкият организъм, една мускулна клетка никога няма да влезе в стомаха, понеже клетките на стомаха са слаби, не са като клетките на мускулите. Тя казва: „Тази работа не е за нас“ и като по-силна отива да уреди мускулите. Клетките, които отиват да съградят нервната система, клетките, които отиват да съградят костите, функционално се различават. Тези, които създават мускулите, постепенно се оформят. Вие не подозирате как е създадено вашето тяло, не подозирате и нямате понятие за онова, което е ставало преди милиони и хиляди години. Създадени сте, а не знаете как е създадено тялото, как са създадени краката, ръцете, ушите, носа, вътрешните органи. Хората нямат още понятие за ония сложни процеси, които стават вътре в човешкия ум, за процесите, които стават във вашите чувства. Не знаете в даден случай кои са ваши и кои външни, не знаете туй, което зависи от вас. От земеделеца зависи да каже: „Ти си едно куче“, но от него не зависи да се запали плевнята.

Сега, можем да допуснем, че земеделецът ще каже така на просяка. Аз го вземам само като изяснение на нещо, което рядко става. Хората са добри, но има и сприхави. В дадения случай може ли да предположите, че земеделецът е запалил плевнята? Не можете да го допуснете. Не можете да допуснете, че този просяк е обидил земеделеца. Просяците изобщо не обиждат – когато просят, те се отнасят добре и все ще кажат някоя добра дума. Обидата не зависи от просяка. Вече втората обида, която може да произлиза от просяка, тя зависи от някого. Например, професорът скъсал един студент; от какво зависи това? Млад студент си, при теб има млада студентка, тя е красива. Когато влезе на изпит, тя минава, без да има даже половината от знанието, което имаш ти. Професорът я пуска, а теб, който знаеш два пъти повече от нея, те скъсва. Питам как ще обясните това явление? Аз ще обясня: имаш един слаб кон – колко ще го

товариш? Имаш един силен кон – два пъти повече ще го товариш. Питат: „Защо натовари този кон?“ – Може да носи. – „Ами този кон защо малко го натовари?“ – Малко може да носи... Понякога хората имат една мярка и с някои се отнасят по-добре. Но как мислите? Когато хората се отнасят с теб добре, ти си един много слаб човек. Натоварят ли те някъде хубаво, значи си силен, можеш да носиш. Ако тия два коня се разговарят, единият ще каже: „Господарят много ме товари“, а другият ще каже: „Господарят много добре се отнася към мен – едва ми турят десетина кила“. Онзи казва: „На мен сто кила ми туря на гърба!“ Защо господарят е добър към единия кон, а лош към другия, коя е причината? Добър е към слабия, защото толкова може да носи; лош е към другия, защото той е силен, може да носи. В заключение, какво произвежда силата в света? Това са ред разсъждения. Ако искате да бъдете един силен кон, трябва да знаете последствията – много ще носите на гърба си. Ако искате да бъдете слаб, малко ще носите.

Добре, вземете сега другото положение. Казва някой: „Аз искам да бъда мъжествен, не искам да съм баба“. Например ти си млад момък и те вземат новобранец. Когато лекарите те изследват, пращат те в първата рота, на първо място, дават ти пушка. И щом се яви работа, на силния човек казват: „Той да иде!“ Все силния пращат да работи. Ако пък си учен човек, яви ли се трудна задача, винаги на теб я дават, защото ще я разрешиш. Ще се намериш в положението на онзи наполеонов инженер, на когото заповядали да направи мост за двадесет минути, за да минат войските през една река. Вика Наполеон един от своите инженери и му заповядва да направи бързо един мост. – „Нямаме инструменти, Ваше величество“. Императорът казва: „За двадесет и пет минути, за половин час мостът трябва да бъде готов, иначе ще те застрелят!“ Той седи, върти се, какво да прави? Идва му една идея, изправя се до брега на реката и гледа да

заеме такова положение, при което краят на козирката му да опре на другия бряг. След това се обръща и гледа пак в коя точка опира краят на козирката му. Тогава измерва това разстояние, вече знае дължината на моста и започва да строи...

И на вас някой път ви казват да постройте мост за двадесет и пет минути и ако не разрешите задачата, ще последва смърт. Като мислил, на инженера му дошло на ум да използва козирката си. Вие ще кажете: „Не е човешко да се изисква да бъде построен мост без никакви инструменти и, ако не може да го построи, да бъде застрелян“. Наполеон му казва, че, ако е майстор, ще построи моста. Къде е тук лошото? – „Ако за двадесет и пет минути не накараш ума си да работи, ще те застрелям!“ Отговаря: „Не мога“. Аз казвам: в Природата отношенията са почти все същите. Ние имаме много повърхностни понятия за методите, с които Природата работи. Да кажем, че искаш да бъдеш щастлив, искаш да бъдеш богат човек, искаш това-онова, но не знаеш лошите последствия. Ако си органически богат и имаш много мазнини по тялото, ще ти дойде една болест. Болестта винаги хваща мазните хора, защото има какво да вземе от тях. И мазният, след като боледува два-три месеца, съвсем изтънява, мазнините му изчезват, остават само неща, които са съществени за организма. Вие казвате: „Болестта ме съсипа!“ Съсипа те, но остана жив. Питам сега де е злото, ако болестта е дошла, а е взела мазнините? Мазнините не съставляват много голяма важност – те са вещества, които се изгребват. Онези, които са полезни, които тъкат, които работят, например мускулните клетки, те са важни. Мазнините нищо не означават. Ако лицето на някого е станало валчесто, това е безразборно натрупване на мазнини. Който много е напълнял, е човек, който добре не е складирали веществата: слага дето завърне – тук туря, там туря. Мяза на домакиня, която само събира нещата в този ъгъл, в онзи ъгъл и цялата къща е напълнена

безразборно. И ако дойде една сприхава слугиня, та изчисти и изхвърли всички непотребни неща, ще придаде на къщата такъв вид, какъвто подобава. Дебелият човек уподобявам на бит-пазар, който се занимава с вехти дрехи, напълнил е складовете си с какви ли не чешити и боядисва стари неща, за да ги поднови. Старото ново може ли да стане? Не може да стане. Той ще обърне вехтата дреха от другата страна, подновява я, но има нещо, което липсва в дрехата – тя няма онази органична стойност.

Сега хората казват: „Ами старите дрехи?“ Старите дрехи да си вървят, да ги дадат на други. На бъдещите хората, които прогресират, им трябва нови дрехи. След като си боледувал, не обръщай дрехата, ами я изгори и нови дрехи си направи; нови обуца си вземи, старите изгори; нова шапка вземи – всичко старо изгори. Нови дрехи се позволяват на хората след всяка болест. Щом оздравее човек, трябва да сложи нови дрехи. Ще отпуснеш колкото ти трябва пари – това е за тялото. В старите дрехи, които носиш, се е скрила онази болест, тя е като проказа. Когато ти дадат нови дрехи, изгори старите, хвърли ги! Вземеш ли старите дрехи, проказата ще дойде в теб.

Същото туй е в света. Що е моралът в света? Някой иска да ти даде една идея, която носи проказа в себе си. Тази идея е огън. Дръж надалеч туй, което е зло в света – то носи проказа в себе си! Що е злото? – Проказа носи то. Щом влезе тази проказа, с теб е свършено. Що е доброто? Това са новите дрехи в света, от които ти си в друго състояние – можеш да мислиш, да работиш, всичко можеш да постигнеш постепенно. С новите дрехи всичко се постига. Но изрази „нови дрехи“ вземете в широк смисъл.

Сега, що е тангента? Най-първо ще дойде едно зъбче, ще потегли колелото на твоето сърце, което е заспало и в теб ще настане движение, цяла фабрика ще се развие. Какво лошо има в това, ако колелото на Любовта с един зъбец само потегли колелото на вашето

сърце и вие се подвижите? Или какво лошо има, ако Радостта дойде със своя зъбец и подвижи твоя ум? Какво лошо има в това, ако Истината дойде със своя зъбец и потегли колелото на твоята воля, която е била в бездействие? Лошото е, когато човек не знае да използва ония блага, които Природата носи и дава на човека.

Един англичанин, който според способностите си искал да стане инженер, но по стечение на условията свършил право, без да го желае, през целия си живот не могъл да се освободи от инженерството. Идва той, започва да проучва делото на някой клиент, но като рече да помисли върху него, веднага изскача инженерството. Разни планове започват да се въртят в ума му, взема той книгата, започва да чертае и прави някое изобретение. Чак след това вече започва да проучва делото... Който не разбира законите на Природата, ще каже: „Този глупав човек не си гледа работата, не проучва делото, ами седнал да чертае никакви планове, да изобретява нещо“. Когато този английски адвокат начертаел планове, тогава той вече много добре проучвал и делата, а щом някъде се откажел от инженерството, и другите му работи не вървели.

Сега ще направя една аналогия: по някой път и вие седите, съвсем закъсали в света – станали сте туй, което не сте. Например беден студент си, нямаш достатъчно средства, окайваш се, но щом започнеш да учиш, започваш да конструираш света и нареждаш всичко. Ти си инженер, мислиш: „Така трябваше да бъде светът“ и чертаеш. След като философстваш, ти се връщаш на своето положение и казваш: „Какво ме интересува, аз ли ще оправям света!“ Не, ще оправиш себе си! Начертай онова, което Природата ти дава, начертай проекта на туй изобретение. След това ще започнеш да учиш.

И така, седят двамата студенти и виждат как професорът пуска тази студентка, а него скъсва. Какво трябва да прави той сега, какъв

извод трябва да направи? Той ще каже: „Този професор е несправедлив, той има някакви тайни цели“. А умният професор казва на студента: „Ти си силен човек, а тя е по-умна – ред съществувания е работила върху себе си и е станала красива. Аз давам цена на нейната красота. Ти ред съществувания си мислил лошо, затова те скъсах – за да работиш и да станеш и ти красив“. Питаш: „Как ще стане тази работа?“ Преди десет прераждания тази красива мома, която професорът пуска на изпита, е била негова дъщеря. Той я търси и като я вижда, харесва я. Професорът може да те пусне, да бъде много снизходителен и да каже: „Ти си гениален“. Той има предвид да те ожени за своята дъщеря, която преди десет прераждания беше една спънка за теб. Сега за теб тази силна мома е едно условие да се повдигнеш, ако си станал много умен... Това са ред разсъждения, които трябва да разбирате. И връзката трябва да разбирате – връзката, която ви се струва не на място. Така е за сега, за бъдеще отношението ще бъде съвсем друго. Затова по-напредналите в живота казват: „Направи добро, пък го хвърли във водата“.

Не мислите за противоречията в света. На никого не давайте резолюция. Каквото и да се случи, на никого не давай резолюция. Ще дам един прост пример: дойде някой и те обере. Кажи така: „За добро е това нещо“. Когато влезе този разбойник, кое е по-хубаво – да ти вземе парите или да те убие? Влязъл човекът, искал зло да направи, но щом вземе парите, заминал. В дадения случай освобождават твоя живот. Какво лошо има в това, че ти взел парите? Има лошо. Къде е лошото за теб? В самата Природа има ли туй добро? Да предположим, че ти дадат 25 000 английски лири; ти изведнъж какъв ще станеш? Имаш весело настроение, но ти вземат тия 25 000 лири; изведнъж ще имаш друго настроение. Де е злото? Когато парите дойдат, органично какво ще ти донесат? Те може да са в злато, ами ако са в медни пари –

25 000 английски лири – и да те накарат да ги носиш! Кой от вас би могъл да носи 25 000 английски лири в медна стойност?

Сега, златото в Природата може да се привлече. Всякога има известни идеи и щом влязат във вас, те могат да привлечат златото. Пък има идеи, които привличат медта. Когато мислиш, трябва да знаеш всяка една твоя идея какво привлича. Вие ще се намерите в онова противоречие, в което се намерил един земеделец: той бил бездетен и се оплаквал, че животът няма смисъл. Имал той една крина жито, турена настрана. Казвал: „Господи, защо ми е това жито, като нямам деца да го ядат!“ Ритнал той житото, разпилял го и всичките житни зрънца станали на деца. Като ги видял толкова много, казал: „Че те ушите ми ще изядат!“ Взел една цепеница и започнал да ги убива (това е анекдот). Най-после останало само едно дете, което рекло: „Татко, не ме убивай, аз ще ти помагам!“ Земеделецът казал: „Като е едно, ще го търпя“... Хората са турили едно разрешение в света. Този земеделец се оплаквал, че няма деца, после ритнал. Трябва да си преведете какво означава ритникът, от който се образували тия безброй деца. Кои са безбройните деца? Вие се смеете. Някой може да преведе тази приказка... Ти имаш в себе си безброй желания, натрупал си тия деца, които викат и крискат. Ти се оплакваш, най-после вземаш цепеницата, искаш да се самоубиеш. Тук има цяла философия на самоотричането – убиват децата. Казва се: постоянно умъртвявай, докато остане само едно желание, което да функционира; умъртви всяко желание, за да прогресиращ в света. Неразбрани работи са тези.

Сега, ти седиш в живота и казваш: „Дотегна ми този живот, цял живот съм страдал като кон, не съм свободен!“ Или ти си един славей – хванат те, турят те в един кафез, но и там не си свободен, казваш: „Ограничен съм!“ Тогава кон ли трябва да бъдеш или славей? Има изходен път: ако искаш да се освободиш от положението на коня и от

положението на славея, ти трябва да приемеш положението на човека. Но и като човек ще бъдеш ограничен. Какъв трябва да станеш? – Ангел. Можеш всякога да станеш ангел – всеки един от вас може да стане Ангел, когато прави добро. Всеки един от вас може да стане Ангел, когато прокарва Любовта. Ако ти не носиш Доброто в света, никакъв Ангел няма да станеш. Щом човек носи Доброто, вече има условия в него. Който съзнава, казва: „Ние ще станем Ангели в бъдеще“. Това не е нещо чудно в Природата. В първите три месеца на развитието си всички зародиши, които съществуват, си мязат. Щом минат трите месеца, тогава се появява формата, която показва какво ще излезе. Следователно през първите три месеца на нисшите състояния, през които минаваш, не мисли какво ще стане с теб. Чакай четвъртия, петия, шестия, седмия месец, за да видиш какво ще излезе. Първите месеци не показват какво ще стане от теб, т.е. не си давай мнението за работа, която е почнала от един месец. Нека се минат няколко месеца – най-малко три месеца. Нека се минат три деня, три месеца, три години, тридесет години, триста години, три хиляди години. Вие ще оставите тия периоди...

Казваш: „Какъв ще бъда в бъдеще?“ Аз ти казвам: „Сега си един кон, в бъдеще ще бъдеш един славей в кафез“. Но славеят казва: „Аз какъв ще бъда в бъдеще?“ Ти си един славей в кафез, в следния живот ще бъдеш един натоварен кон“. Ами че тия неща са разпределени вътре.

Вземете числото 21. Цифрата 2 означава отрицателна сила, 1 означава положителна сила. Най-първо имате отрицателното, после – положителното. Или имате числото 24: първото число пак е отрицателно, а 4 е положително. После имате числото 27 и така ги нареждате. Следващите какви ще бъдат? Имате само едно число, какво ще бъде следващото? – 21, 24, 27. Ако е като първото, пак ще бъде отрицателно. Колко ще бъде? – 22, 25, 28.

Ще минете в друга гама – пак ще бъде отрицателно. Когато в Живота се започне с една положителна сила, всякога се свършва с положителна; когато започнеш с отрицателна, всякога ще свършиш с отрицателна. Смени има. Трябва да знаеш с какво започваш – не може да започнеш със злото и да завършиш с доброто; и не може да започнеш с доброто и да свършиш със злото. Това са немислими неща. Можеш да мислиш, но не можеш да направиш едно добро и след туй да направиш едно зло. Само привидно е, когато човек прави Доброто, но в същност онзи, който прави добро, пак ще свърши с добро. Казвам: на това е обоснован великият закон в света. Никога не мисли зло за себе си и никога не си давай мнението, че от теб нищо няма да стане, понеже това е глупава работа. Господ те е създал за нещо и ти няма какво да се месиш в Живота. Ако не можеш да вършиш работа както трябва, не казвай, че Господ зле те е създал. Трябва да мислиш какво може да излезе от теб. Много работи могат да излязат – всичко може да излезе, ако знаеш как да работиш. Ако знаеш да свириш, музикант ще излезе; ако знаеш да мислиш, философ ще излезе; ако знаеш хубаво да пишеш, поет ще излезе от теб.

Първото нещо: ще се учите да съзнавате вашите погрешки. Една погрешка е съвсем странично и външно нещо. Никога не влагай в себе си неща, които не съществуват. Ти можеш да кажеш: „Мен Господ ме е забравил, Той към мен няма никакво отношение“. Ако Господ няма никакво отношение, то зависи тъкмо от мен; пък някой път ще съзная това положение. Когато аз направя едно гърне, какво ще мисли то за мен? Аз ще си служа с него и щом то си свърши работата, щом се счупи, това ще е признак, че гърнето е повишено, че е освободено и то ще мине в по-хубава форма. След всяко счупване гърнето прогресира. Ами че туй става и в училище. Вземете един професор, който пише на дъската и пита студентите: „Написахте ли?“

– „Написахме“. След това той заличава написаното – заличава го за удобство, а после пак продължава да пише. После пак изтрива другото решение. Така че, ако хубавите неща във вас се затриват, то професорът е свършил своята работа. Ти казваш: „Отиде онова хубавото, което имах!“ После следва втория процес, после – третия процес. Тези неща всеки ден ги гледате и ви правят впечатление. Нищо не е отишло, то продължава. Туй, което си имал, се е заличило, за да се внесе нещо по-високо от старото, да се провери.

Та казвам: когато се явяват две колела, ще знаете, че едното движи другото. Когато в Живота се яви едно противоречие, то всякога е най-малкият признак, че има движение в света. И от туй движение, което ти не разбираш, зависи твоето бъдеще.

Сега, работата остава. Някои казват: „Старите методи“. Старите методи означават, че във вас седи идеята майка ви да ви носи на ръце, на някоя люлка да ви туря, да ви пее „нани, нани“. Хубаво, това може една, две, три години. Но ти си станал 10-, 15-, 20-годишен момък, може ли майка ти да те люлее постоянно? Това положение в люлката е естествено до една, две, три години, но на четвъртата година ще излезете от люлката навън. Един, два месеца ще седиш в яйцето, но ако не решиш да излезеш от него, то ще се развали. По-хубаво е да те изядат, отколкото да се развалиш. Не може да стоиш в едно яйце. Всяка една мъчнотия ще стане една обвивка и ти трябва да намериш изходен път, за да излезеш навън из това яйце по какъвто и да е начин. Тогава казвате: „Да има някой да ми помогне“. Че нали ви помагат? Например идва един човек, обере те; не е ли той един професор, който те учи? Ти никога не си плакал, но започнеш да плачеш и казваш: „Взеха ми богатството, какво ще правя?“ След туй идва друг, пита те какво е станало, потупа те, даде ти пари. Сега, ако онзи не беше те обрал, ти нямаше да плачеш и другият нямаше да се запознае с теб – той внесе нещо повече. Казват: „Който краде, никак

не прокопсва“. Сполети те някое нещастие; ти никога не си се молил на Бога, а сега започваш да Го търсиш. Де е нещастieto? Идва Той, потупа те, запознаете се, става ти мирно на душата, идва в теб една нова мисъл. В света всичко онова, което става, е велико. Всичко, което става, е за добро и за полза. Всички препятствия, които съществуват, са само наглед, но те са един велик подтик. Туй колело движи света – каквото всеки един зъбец върши в света, е за добро. Туй е новата философия, новият път, по който хората трябва да вървят. И постиженията и всичкото бъдеще седи там.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът!

3-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
9 октомври 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

СЪЩЕСТВЕНОТО ЗА МЛАДИТЕ

Добрата молитва

Сега ще ви задам един въпрос: кое е същественото в живота на младите? Не бързайте да отговорите. Мислете, има много съществени работи. Кое е най-съществено в живота на младия? Може да ви запитат с другия въпрос: кое е същественото за организмите, които се развиват на Земята? Или всеки може да си зададе въпроса: кое е най-същественото в моя живот? Под същественото разбираме онова, към което трябва да се стреми човек и когато го постигне, да намери смисъла в Живота. Не само да се реализират нещата, да спечелиш пари – това още не е същественото. Ако спечелиш пари, а не можеш да се ползваш от тях, това не е същественото. Да допуснем, че си намерил скъпоценен камък някъде; това е едно богатство, но няма кой да го носи – нито ти можеш да го носиш, нито другите. Питам за какво ще употребиш този камък?

Сега, помнете: когато намерите същественото в Живота, няма да има никакво търкане. Щом има и най-малкото търкане, вие не сте се добрали до същественото в Живота, вие сте се добрали до някаква реалност. Щом намерите някаква реалност, ще намерите някакво противоречие. Сега, каква е разликата между реално и съществено? Реалност не разбира съществено, реалното не отговаря на същественото. Например можеш ли да вземеш думата „Амин“ и да я замениш с друга дума, да я преведеш на друг език – на английски, на български. Или думата „Алилуя“? Можеш да я преведеш, да туриш някоя друга дума, но тя не е същата. Никога от един език не можете да преведете точно думите – може да им дадете някаква цена, но тя няма да е същата. Всяка една дума се е явила при определено

развитие на един народ. Думите на Земята си имат свой произход, те са се родили при известни условия.

Кога се е родила скръбта? Скръбта в Рая ли се е родила или извън него? В Рая се е родила, а отвън започнала да расте, да се възпитава. Тя се е явила накрая, когато изпъдиха хората от Рая. Първата скръб е, когато хората излязоха из Рая – когато ги изпъдиха, това е началото на скръбта. Значи скръбта по-рано не е съществувала в съзнанието. Думата „скръб“ се е родила после. Тогава как е на френски „скръб“? – *Douleur** [* *Douleur* (фр.) – болка, скръб (бел. ред.)]. А на английски, на немски, на турски?

Филолозите развиват своите теории. За образуването на всяка една дума има специфично време. Кога се родила думата „Любов“? Ние знаем кога се е родила думата за Любовта, ние знаем кога се е родила думата за Истината, ние знаем и кога се е родила думата за Мъдростта. Знаем кога са се родили в еврейския език, в славянския, в немския, в английския, на санскритски, на ватански. Имало е време, когато са се родили думите, работите не са случайни. Но от кого се създадоха тия думи? Имаше една реалност, от която се родиха всичките езици. Преди да се роди човешкият език е съществувал Ангелски език. Когато Ангелите говореха своя език, когато връзката между хората и Ангелите не беше скъсана, човеците имаха понятие за Ангелския език и го говореха. Но когато съгрешиха, стана падение и тия човеци дойдоха до уровня на животните. И сега ние имаме животински език. Този език, който имаме, е на животните. Животните едно време говореха тъй, както сегашните хора говорят. Когато човек стигна до техния уровень, започна да говори животински език, а ония животни, които слязоха долу, започнаха да реват и да мучат, както магарето например реве. И магарето говори на език, но той е реване. Петелът кукурига, и това е неговият говор. И животните говорят, но начинът, по който те говорят, всякога показва две неща:

кога времето ще се развали и кога ще се оправи, кога ще има буря или вятър и кога ще престанат, кога ще има сняг и кога ще престане, кога ще има дъжд и кога няма да има, кога хората ще се бият и кога няма да се бият, кога хората ще се обичат и кога няма да се обичат. Петелът кукурига и ще забележите, че има една интонация в неговото кукуригане. Петльовият език е еднослогов като китайския – само с по една сричка са неговите думи. Двусловите думи са вече напредък в речта. Има трислогови, четирислогови, петслогови думи.

Та питам сега вие на кой език говорите? На животински език. И в говора на хората няма мекота, интонацията им не е мека. Това е животинско състояние. Вижте какъв е говорът на едно куче: когато те види, то ще излезе, ще си отвори устата, ще си покаже зъбите, ще изръмжи и ще те ухапе. За кучешкия език трябва да имаш една сопа, защото то веднага ще се нахвърли отгоре ти. Например някой човек каже една дума, с която закачи друг, и последният се нахвърля. Каква е разликата между кучето и човека? Няма разлика, и двамата са приятели. Кучето на своя език казва: „Аз когато ям, ти ще мълчиш, ще седиш надалеч!“ и ако някой дойде, то се разправя с него по всички правила. Какво правят хората? Същото правят и казват: „Там ще седиш, няма да се приближаваш!“ Когато голямото куче се наяде и замине, ако нещо е останало на трапезата, ще дойдат малките кучета наоколо и ще облизват. Казвате, че това е морал. Никакъв морал не е, това е разбиране в човека. И човек разбира както животните. Има една малка разлика: кучето яде месото в природно състояние, а човек ще го сготви, ще му тури лук, масълце, културно ще го яде с паница и вилица. Но това е съвсем животинско състояние. Вие не сте си задавали въпроса като човек ли ядете или като животно. Едва сега хората, когато седнат да ядат, се обръщат към Бога, искат да се избавят от животинското. Щом започне да яде, животното отваря очите си, хваща със зъбите си. Вижте сокола, който е хванал една

птица, как я държи с краката си и още докато лети започва да къса от нея.

Та казвам: вие сега може да изучавате науката как да живеете. Кое е същественото в живота на младите? Вие имате едно наследство – баща ви оставил пари, но тия пари са добити по нечестен начин. Баща ви например беше касапин, който одра сто хиляди вола и от кожите им стана богат; и вие от техните сто хиляди кожи сте богат човек. Или вашият баща е забогатял, защото едно време изсече двадесет хиляди дървета, които живеят по хиляда години – оттам направи своето богатство. Вие казвате: „Да направим богатство“. Богатство има. Кое е честното богатство в света? Не постъпваме ли по същия начин, когато унищожим едно животно, което е работило хиляди години, за да развие своя организъм? Дойде един сокол и изяде птицата; с това той ѝ казва: „Ти за мен си развила своето тяло, аз трябва да живея“, а тя да страда.

Сега хората започват елементарно да развиват теорията за правото на богатия и правото на сиромаша. Но въпросът не се разрешава по този начин, както сега го разрешават. Кое е същественото качество на богатия и кое е същественото качество на бедния човек? Сиромашията не е голямо зло. Думата „сиромашия“ се е родила при други условия и друго означава. Права е тази дума: когато кажеш „сиромашия“, ти вече разбираш известни несгоди на живота; когато кажеш „богат“, разбираш вече известни удобства в живота. При сегашното разбиране, когато кажеш „сиромаш“, разбираш, че къщата му е някаква малка колиба, с малки прозорци, че хлябът му не е така хубав, както трябва, че обувката му, дрехите му също не са хубави, че на училище не може да ходи, т.е. има всичките несгоди. Казвате „сиромашия“; кога се роди сиромашията? Когато хората престанаха да бъдат богати. А кога се роди богатството? Когато хората престанаха да бъдат сиромаси. Някои хора, когато престанаха

да бъдат сиромаси, станаха богати; някои, когато престанаха да бъдат богати, станаха сиромаси. Богатството се реди при хубавите условия, а сиромашията – при лошите. Сиромасът се ражда сиромас, още когато го ражда майка му. Всичко това трябва да се проучва: сиромасът се ражда сиромас, богатият се ражда богат. Сега вие искате да ви се докаже това. Талантливият човек отпосле ли става талантлив или се ражда такъв? Гениалният се ражда гениален, глупавият се ражда глупав. Глупавият, колкото и да го възпитаващ, си остава глупав. Идиотът се ражда идиот, а не става идиот отпосле – той се е родил при неподходящи условия; идиотът трябваше да работи на определено място. Та казвам: човек не може да стане гениален. Светиите се раждат, талантливите се раждат, гениите се раждат. За всичките добри качества, които хората имат, те трябва да се родят с тях, отпосле само да ги развиват – нищо друго не могат да придобият.

Следователно вие трябва да развивате тия неща, които са ваши. И тогава трябва да признаете тази истина. Казвате: „Така сме родени“. Хубаво, как си роден? Да кажем, някой не обича да говори истината или някой казва: „Аз съм роден месоядец“. Ако човек се е родил да яде месо, каквото и да го правиш, той ще яде месо; ако се е родил да употребява вегетарианството, той ще го употребява. Вълците се раждат в Природата и овцете се раждат в Природата. Питам каква е целта да направим вълците вегетарианци? Но интересно е, че месоядството не е първоначалното състояние на вълка, месото не е първата му храна. Когато вълкът гладува и не може да си намери храна, той знае на кои дървета корените са сладки, отива, разравя ги и яде. Тогава той яде растителна храна. Значи, месоядството е възникнало при лошите условия на живота.

Няма какво да се противопоставяме на хората, които са месоядци. Месоядството се е явило при едно състояние, през което са минали животните. Тигърът, лъвът, вълкът, всички месоядни

животни минаха през една епоха и тогава те не бяха животни, както са сега. Но щом минаха през тия условия, те не можаха да издържат и станаха месоядни. Тревопасните животни минаха през много благоприятни условия и останаха вегетарианци. При животните сега имаме тези две условия, през които е минал човек. Затова част от хората са добри, а други са лоши. Тия, които са добри, минаха през добри условия и сега са добри; онези, които са лоши, минаха през лоши условия и станаха лоши. Сега имаме две категории хора.

Сега вие разбирате половината от човечеството. Казвате: „Как е възможно на едно дърво в Рая да има и добро, и зло?“ Хубаво, как ще си обясните, че едно дърво едновременно съдържа в себе си и доброто, и злото? Сега, аз виждам – тия дървета ги има. Всеки един човек е едно дърво. Виждам, че този човек при едни условия показва благородство, готов е да спаси живота на някого, жертва живота си, а при други условия изважда ножа си и намушква някого на двадесет места. Казвам: от едната страна на туй дърво излиза отрова, а от другата излиза сладчина. Поне вие това го чувствате всеки ден. Например при едни условия вие сте готови да говорите истината, но щом дойдат лошите условия, вече имате друга мярка, истината я няма. Щом дойдеш на тясно, тогава не говориш истината. Да кажем, водят те на съд някъде; как ще кажеш на съдиите какво си направил? Не смееш да кажеш – ще те осъдят. А щом не кажеш истината тъй, както е било, няма да те осъдят.

Как трябва да постъпиш? За да осъдиш вълка, прати го на неговото място – там, дето е станал вълк, нищо повече. Интернирай го при ония условия, при които се е образувало вълчето. За да отсъдиш право, когато овцата направи една погрешка, прати я при ония условия, при които е станала овца. Въпросът моментално се разрешава: прати добрите хора при условията на добрите, а лошите хора прати при условията на лошите. Нека всички да работят, всички

да живеят – нищо повече. Лош при лош трябва да живее, защото ако лошият живее при добрия, ще стане някакъв скандал. Когато лошият при лошия живее, ще има борба – силен със силен се бори и на двамата им е приятно. Пък щом слаб и силен се борят, тогава силният тъпче слабия. Не оставяйте силния да тъпче слабия. Слабият трябва да върви при слабия, силният да върви при силния, умният – при умния, глупавият – при глупавия – всеки да върви на своето място. А вие се разбърквате и искате да се развивате правилно.

Когато умният се бори с глупавия, той го тъпчи. Тогава от кого произтичат нещастията в света – от слабите или от силните хора? Нещастieto е от силните. Щастieto в света от кои произтича – от умните или от глупавите? От умните. Когато прави глупави работи, умният ги прави на свят* [* Правя на свят (арх.) – идиоматичен израз за нещо, направено както трябва, свъстно направено (бел. ред.)]. Умният ще направи една къща и така ще я направи, че някой път ще се срути и после трябва хората да ги изваждат от руините. Умният така ще направи един трен* [* Трен (фр.) – влак (бел. ред.)], че ще стане катастрофа и четиридесет-петдесет души ще загинат изведнъж. Нали по Коледа във Франция стана такава катастрофа и беше обявен национален траур. Умният така ще направи една мина, че хиляди хора ще си отидат под земята. Умният така ще направи едно оръдие, че снарядът, който тежи 500 килограма, където падне, всичко ще разруши.

Питам сега вие какво мислите? Вие влизате в един свят и искате да бъдете щастливи. Това е невъзможно. Защото ти минаваш, но има една граната, турена някъде, която има определено време, когато трябва да се взриви. Или е поставена една бомба; тя си има фитил и, докато изгори и бомбата експлодира, понякога минават няколко секунди, понякога – няколко минути. Когато минаваш, ти трябва да знаеш на всяка бомба времето, когато ще експлодира и трябва да

минеш една минута по-рано или по-късно след експлозията. Понякога ще бързаш да минеш, понякога ще спреш да изчакаш взрива. Самият ти трябва да знаеш времето, защото, докато питаш другите да ти кажат, ще пострадаш. Войниците са ги поставили тия бомби. Някои са жени, някои са мъже, някои са моми, свещеници, съдии, адвокати – кой как мине, слага бомби навсякъде. Свещеникът, младата мома, младият момък, бащата, майката – все за хубави и за лоши бомби говорят. Когато попитат онзи свещеник, който е изгубил знанието, „Да минем ли оттук?“, той казва „Минете“. Минават, но им отива кракът. Той е лош свещеник; трябва да каже: „Останете една минута, сега ще стане един взрив, а в следващата минута ще се отвори пътят“.

Сега вие, младите, седите и мислите, че Господ има всичките благоприятни условия. Благоприятни условия има само за онези, за които Разумни същества слизат да ги ръководят. Те ще им кажат: „Не бързайте да вървите, разсъждавайте малко!“ Например искаш да правиш нещо; нещо ти казва: „Това не прави, почакай!“ То те учи. Искаш да четеш по някой предмет; то ти казва: „Не е време“. Щом започнете така, животът ви ще се оправи. Ако нямаш едно вътрешно ръководство, как ще живееш в света? Чрез знание можеш да се избавиш от нещастията в света.

Та питам сега: същественото за младите кое е? Знание. Да имаш знанието, когато ще се взривяват бомбите, или да закъсняваш, или да избързваш. Това е същественото. Например вие сте пътник и някъде по пътя ще става голямо наводнение; трябва да го знаете това. Или се качвате по планината и се надига буря, която влече и събаря; вие трябва да знаете кога ще стане бурята и да минете или по-късно, или по-рано. Ако не знаете, ще бъдете завлечен от онзи тайфун, който сега минал през Филипините. Понеже сега светът е нареден. Някъде го наредиха.

Раят беше нареден от по-възвишени Същества. Всяко едно дърво в Рая беше създадено от определена категория Същества, които в процеса на своето развитие го създадоха. И всяко дърво означаваше една област на Живота. Други едни Същества, които изведоха от своя свят Дървото за познание на доброто и злото, го поставиха в Рая и туриха знак никой да не го бута. На всички дървета имаше указания. Когато дойдеше при някое дърво, Адам трябваше да чете какво ще стане с него. На Дървото за познанието на доброто и злото имаше надпис: „Не бутай!“ Но понеже Адам не знаеше езика, той не знаеше, че има указания. Ще попитата как така да не е знаел. Да кажем, вие говорите един език, но не разбирате известни съществителни, глаголи, местоимения, прилагателни, съюзи и т.н. Например един прост човек те пита какво нещо е съюзът. Отговаряте: „Той служи да сдружава хората“. Но човекът не разбира тия съюзи в речта. Какви са тия съюзи? Какво представляват съюзите в българския език? Колко съюза има в него? Аз не съм ги броил.

Сега, в живота вие седите и сте недоволни или двама се карате. Защо? Представете си, че двамата делите едно дърво с ябълки и се карате кой коя страна да обере, къде са по-едрите и къде са по-дребните ябълки. Не може ли да постъпите по следния начин: ще оберете всички ябълки и тогава ще отделите най-едрите, след което ще ги разделите на половина – половината на единия и половината на другия. После ще разделите и по-дребните ябълки. Ако пък не се спогаждате, тогава ги претеглете – претеглете по-едрите и вижте еднакви ли са по тежест. Следователно има три начина, по-които може да разделите ябълките. Друг пример: имате две дървета, едното ражда сладки ябълки, другото – кисели. Тогава се скарвате за двете дървета, че единият взел сладките, а другият – киселите. Има начин да разделиш богатството: отделете сладките от киселите, разделете

киселите и сладките по наполовина и въпросът ще се свърши, няма какво да се карате.

Вие постоянно ядете кисели ябълки. Казваш някому кисела дума – тя придава малко вкус. Киселото и горчивото може да ги ядеш, но ако са малко. Нали, ако някой го заболи стомах, не яде вече сладки работи, но взема малко горчиво. Горчивите неща са, които оправят работите. Например искаш да оправиш в себе си някой квартирант – влязъл вътре, обсебил червата, стомаха ти. Намериш ли се в трудно положение, ще повикаш полиция, ще ги арестуващ всичките и – в участъка. Щом препятстват на храносмилането, ще ги арестуващ. Прати ги в участъка, дето няма да дигат шум. Щом една мисъл те безпокои, арестувай я, тури я на място; щом едно чувство те безпокои, тури го на място. Че ти си цяла държава – вземи и смени министерския кабинет. Ако министрите, на които е дадена власт, не работят както трябва, направи криза и смени кабинета. Избери нови министри, дай им да разполагат с властта един, два, три, четири месеца, година. Ако не върви, пак направи смяна, тури други на власт. Вас сега ви е страх да направите една смяна. Сменете всичките ваши министри – на войната, на просветата, на вътрешните работи, министър председателя сменете, навсякъде турете ред и порядък. Това е самовъзпитание. Никога не разчитайте на кабинет, който вдига шум в теб и прави далавери. Че кой прави тия далавери? Министрите в теб. Не си виновен ти, те направиха тия сделки отвън заради теб, а сега вие всичко взимате отгоре си. В една държава не е виновен сам човек. Но той е виновен, че не сменя кабинета. Този кабинет няма вечни права да управлява, той е турен за малко време. Ако министрите са добри и честни, нека седят, няма никакво противоречие.

Казвам ви сега: сменете кабинетите си, нищо повече! В света сега иде един нов кабинет. Някой казва: „Да се обърнем към Бога“. Ти не

може да се обърнеш към Бога, ако не смениш този кабинет. Но не е лесна работа да смъкнеш кабинета. Ако не знаеш как да го смъкнеш, ще имаш доста неприятности – ще има интриги, заговори, ще започнат да те заплашват, че ще те бият, че това ще стане, онова ще стане. Няма да се плашиш! Сега кабинетът се сменя отвътре. Никъде няма кабинет, който да иска сам да слезе. Но в другите държави не дават кредит, няма пари отвън и те са принудени да си снемат кабинета, за да им се даде помощ отвън.

Казвам: промяна! Сега е така: ти ще смъкнеш своя кабинет, защото, ако не го смъкнеш, няма кредит отвън, няма кредит от Небето, от Слънцето, от звездите. Щом кабинетът в теб е лош, всички ония богати, гениални, талантливи мисли, всичко, което е един прилив отвън, ще престане и ти ще осиромашееш. Социално ще изучавате как трябва да разбирате Живота. Трябва да се учи! Сега бързо се сменят кабинетите. Нека се сменят, че да се оправи работата. Не само ти, но и целият народ трябва да вярва в кабинета. Тия министри, които управляват в теб, трябва да бъдат полезни за целия народ – да мислят малко за стомаха, да мислят за дробовете, за червата да мислят, за краката, за ноктите, за космите, да мислят за облеклото, за храната. Това е кабинет. И когато отворя война, пак да взема предвид доброто на народа. Не да отваря война не навреме. Често стават такива войни. Как да не стават, и между вас нали стават войни?

Сега вие мислите, че светът е умирнен. Всички говорят за един свят, който го няма. Седиш и казваш: „Човек трябва да живее в един уреден кабинет“. Влез в една държава и ще разбереш какво е там, ще почувстваш какво е положението. Когато влезеш в Англия, ще почувстваш ред и порядък, ще почувстваш свобода. Иди в Германия, съвсем другояче ще се почувстваш. Иди в Русия, иди където искаш – навсякъде ще почувстваш какви са законите, ще почувстваш една

атмосфера. Влез при човек, който държи къщата си чиста, добре замазана – чисто е навсякъде, приятно ти е. Влез другаде, дето къщата не е чиста; погледнеш – навсякъде е нечисто, чиновниците не си вършат работата. За мен лошият живот е човек, който не е уреден. Силите в него са като един народ, който не разбира как да живее – нито горните, нито долните разбират как трябва да живеят. Турците казват: „Тутан тутна“. Намерете някой турчин да ви каже какво значи това: „Кой когото хване“.

Понякога аз привеждам някои неща от турски, понеже турците мислят, че техният език е първообразен. Те имат само един корен, който произтича от първообразния език и на това основание държат, че езикът им е първообразен. Имат една дума, която съдържа този основен корен.

Сега, да оставим тия философски коментари. Всички неща в света са се родили при известни единични и колективни условия, през които човек е минал. Никога едно дете не може да бъде гениално или талантливо, или добро, или каквото и да е, ако баща му и майка му не съдържат в себе си тия качества. От вълк овца не може да се роди, от крава кон не може да се роди. От кон кон се ражда. Конете са създадени при известни условия. Не мислете, че човек е създаден на един път. Няколко пъти се е пресъздавал. Поне в Библията са описани два начина. Първо се казва: „И създаде Бог човека по образ и подобие Свое: мъжки и женски пол ги създаде“. Това е едното създаване. След това имаме друго условие: „И създаде Господ Бог човека от пръст от земята: и вдъхна в ноздрите му дихание“. Този човек и първият човек се различават, това са две поколения. В тези, които са направени от пръст, има всичките противоречия. Който е създаден от пръст, понеже тя съдържа всички елементи на противоречия, той ще има противоречие. Казва се по-нататък: „И вдъхна в ноздрите му дихание на живот и стана човек жива душа“. След това този човек се

поляризирай. Господ го приспал, та му извадил едно ребро и направил друго поколение, което съвсем не прилича на него. То е най-последното поколение. Двете поколения се различават: едното поколение е с брада и мустаци, другото е без мустаци и без брада. Първите са космати, а последното поколение, което направил Господ, са хора без косми.

Сега, вие не знаете защо с косми и без косми. Дърветата спускат своите корени дълбоко в почвата и ги използват като помпи. Растенията са тези, които държат водата и я изтеглят на повърхността. Затова там, дето има дървета, има повече влага, където горите се изсекат, всичките води потъват надолу. Следователно в първият човек, който е направен от пръст – в първия Адам, водата е на повърхността. Тогава условията били много добри, имало вода. После Бог направил втория човек по желание на Адам и тогава водата отишла по-надолу, условията станали по-лоши и положението на човека малко се влошило. При създаването на некосматото поколение – поколението на гладките хора дошло падението на човека, понеже поколението с косми започнало да си бръсне главите, за да мяза на по-културните. Хората на англосаксонската раса си стрижат брадите и мустаците, за да мязат на другата култура.

Сега аз изнасям известни факти. Някои говорят за появата на човека от по-малки животни, но това е далечна работа. Развиват теорията на Дарвин, че човек се е създал от малките животни чрез еволюция. Другояче трябва да се разглежда този въпрос – важно е при какви условия е създаден човек. Твърдението на Дарвин е стара теория, но при какви условия от малките животни се е развил човек? Човекът е създаден от малкото и голямото, но най-първо е създаден от голямото. Да се говори, че малките неща отпосле станали големи, е несъвместимо. От големите неща са станали малките неща. За това е спорът сега. Всякога трябва да знаете, че първото създаване на човека

е станало от голямото, т.е. той е излязъл от голямото. А в сегашните разбирания имаме обратния процес – големите неща станали от малките. Това е едно свойство: голямото може да се увеличава, може и да се смалва. И с появяване на малкото казваме, че е станало от голямото. В Абсолютната реалност малкото и голямото са едно и също нещо – голямото става малко и малкото става голямо. Тогава, ако цялата Вселена се смали, тя може да се побере в един лешник и целият лешник може да стане толкова голям, че да не му знаеш границите. Тия неща са извън пределите на нашето схващане и са съвсем непонятни. Те се отнасят до човешкото съзнание – съзнанието може да се занимава и с толкова дребни, и с толкова големи работи. Съзнанието може да се занимава с цялата Вселена, може да си я представи безпределна, а може също да си представи цялата Вселена в най-дребните частици. Но това е съзнание, а дали в действителност може всичко това да стане, то е въпрос. Защото закон е: когато човек бил малък, не можел да мисли. За да мислиш, трябва голям да станеш. Първоначално човек не е имал съзнание, не е могъл да мисли, а когато станал голям, тогава започнал да мисли.

Но ние се отклоняваме, да дойдем до мястото на съществените неща. Защо ни интересува каква е Вселената? Да приемем нещата тъй, както са – да приемем човека така, както е. Косматият човек е отзад, гладкият е отпред. Лицето на човека е гладко, ръцете са гладки. Питам: къде стават престъпленията в света – в гладкия човек отпред или в косматия човек отзад? Ръцете и отгоре, и отдолу са гладки, но гладкият човек е съединен с косматия. Значи, тези двамата – гладкият и косматият – са събрани. От сегашните хора никой не е изцяло гладък и никой не е изцяло космат както първоначално. Човек първоначално е създаден космат, а сега е наполовина, т.е. смесени са двете поколения, двете раси. Едната раса е крайно активна, прави каквото иска; другата раса е крайно съобразителна. Понеже има две

раси в човека, затуй той проявява два възвишени характера, противоположни един на друг. Трябва да изучавате законите на едната и на другата раса и тогава да пристъпите към заключения.

Сега, за онези в християнството, които проповядват, че Бог ще влезе да живее в човека: когато човек се обърне към Бога, той ни най-малко няма да измени коренно своя характер – който е сприхав, остава сприхав; който е разположен, остава разположен. Само че, когато Бог влезе в него, той ще стане по-умен, ще се въздържа. Който обича да си похапва, пак ще си похапва, всеки ще запази качествата, които има. Духът ни най-малко няма да измени нещата, той само ги развива. Нещата остават тъй, както са първоначално, само че, като дойде Духът, той произвежда едно развитие.

Сега, какво трябва в живота на младите? Хората от Първата раса, която е създадена по образ и подобие Божие, не остаряват. „Направи Бог човека по образ и подобие“. Тия хора живеят в едно тяло. Другите, създадените от пръст, са раздвоени, те остаряват. Туй, което остарява, е старо; туй, което се подмладява, не остарява. Значи, когато се ражда, човек се подмладява. А когато остарява, това са старите, които представляват Втората раса. Младият трябва да изучава законите. „И направи Бог човека по образ и подобие“. Младите трябва да мислят и да разбират Божиите закони. Вторите, създадените от пръст, трябва да проучват Земята, т.е. старият трябва да иде при своята раса – там, откъдето тя е станала.

Не съжaliaвайте, че трябва малко да се разделите. Все пак, мъжът трябва да даде отпуск на жена си, за да отиде при своите родители. Всъщност тогава вие умирате. Сегашният човек е двоен – така е според Свещените книги. Соломон казва: „Плътта ще остане тук, на Земята“ – това е едната раса. А другата раса, Духът, ще иде при Бога. При създаването на човека Духът е онова, което не умира, т.е. Първата

раса. Дихание за живот е турено в Първата раса – и човек станал жива душа. „Направил го от пръст“ – това вече е низшето съзнание.

Та казвам: когато някой път се изпразните и не можете да мислите, нищо не разбирате, това представлява расата, която е направена от пръст. Трябва да чакате да дойде диханието. И, когато Господ вдъхне в носа ви, вие ще станете жива душа. Първата раса е била на устата, Втората раса била на ума, Третата раса – на ушите, Четвъртата – на очите. Ето, отбелязани са епохите на образуването им. При създаването на човека Животът влиза през устата, влиза през носа, влиза през ушите, влиза през очите. Казвам ви както е: Първата раса създаде устата, Втората раса създаде носа, Третата раса създаде ушите, а очите ги създаде Четвъртата раса. Когато понякога чувствате една празнота, това е онази раса, която е направена от пръст – Божественото не функционира в нея. Когато започнала да функционира Втората раса, тогава започнало да функционира Божественото, дошло онова Божествено разсъждение. Доброто не може да дойде, преди да е дошло диханието; когато дойде диханието, тогава ще дойде Доброто. Когато човек живее добре, това показва, че в него функционира Бог. Когато човек не мисли, Божественият живот не е вътре в него.

Има определено време, когато се е родило всяко число. Кога дойде числото 1, 2, 3? Числото 1 дойде с първия човек в света, 2 дойде с втория човек в света, 3 дойде, когато се явиха децата в света. Ако вие разбирате числата 1, 2 и 3, това е достатъчно, защото другите са образувани от тях и можете да образувате всички останали числа. 1 плюс 3 колко прави? 1 плюс 3 е 4. Щом имате вече числото 4, можете да образувате и 5, и 6. 2 плюс 1 прави 3. Идея трябва да имате. Тогава 1 трябва да го умножите на себе си. 1 по 1 колко прави? Ако умножите 1 по 1, имате пак 1. При умножение 1 не се увеличава. Интересно е числото 2. То има това свойство, че и като се умножава, и като се

събира, все дава един и същ резултат: 2 по 2 е 4 и 2 плюс 2 е пак 4. Другите числа нямат това свойство. Числото 1 при умножение дава по-малко, а при събиране се увеличава.

Казвам: всякога един човек в даден случай представлява едно число, една величина. Може да е количествена, може да е силова, може да е величина на човешкия ум, може да е величина на човешките чувства. Има силови полета, има и умствени полета. Казвам: всякога трябва да вадите заключения. За да подобриш своя живот в света, трябва да измениш едно поле. Така един човек може много да подобри живота си в умствено отношение. Например въздухът в града е нечист; човекът ще излезе горе в планината, ще измени условията. Горе, на чистия въздух веднага ще се подобри неговото състояние. Умният човек трябва да мисли, трябва да се повдигне. Трябва да знаете законите на повдигането. Ако седиш на един и същ уровень, никога не можеш да прогресиращ в света. Ако дори половин сантиметър повдигнеш ума си, ти ще влезеш в друго поле. Представете си, че тук има голям порой, който тече; ако ти не можеш да се повдигнеш, той може да те отвлече, а ако се подигнеш с половин сантиметър, ти си свободен от влиянието му. Не се изисква повдигане с километри – два сантиметра щом се повдигнеш, ти си свободен от това течение. Дойде ли едно огнено течение, пак същият закон: когато един сантиметър се повдигнеш, ти си свободен. Някой казва: „Това не може да се постигне така“. Не, този огън има определено място, където действа, той не може да мине из тази област – това е разграничаване. Казват, че топлината излиза от Слънцето, нали така? Тогава, минавайки през пространството, защо не го стопля, ами горе е минус 160 градуса студ? Слънцето не изпраща топлина, но енергията, която то изпраща на Земята, тук се трансформира в топлина. Когато се ударят в земната повърхност, лъчите се разбиват и образуват топлина, която е потребна за

развитието. И тогава вие схващате Божествената енергия, която иде от този център през безпределното пространство. Щом тя се блъсне във вас, се явяват тия противоречия, за да се развие онова, което вие искате. Има достатъчно енергия, която да ни съответства.

Вие говорите за Любовта. Ако изучавате Любовта, там ще ви бъде силата. Ако разбирате закона, по който Любовта действа, ще бъдете свободни. Вие имате за Любовта едно особено чувство, а пък трябва да разбирате какво нещо е чувстването. Любовта е условие за чувстването.

Четири неща има: първо, вие имате усет – това е най-малкото нещо, при което вашето съзнание започва да функционира. След това имате влечение – то е по-високо от импулса. След това имате чувство – то показва реалността. След това имате стремеж – това се отнася до съзнанието. Трябва да съедините усета, влечението, чувството и стремежа в едно и вече имате едно понятие какво нещо е Реалността. Реалността трябва да я чувствате. Ти не познаваш един човек, докато не чувствуваш, но щом чувстваш, ще влезеш в положението му как страда, а не как мисли. Например в определен случай вие може да мислите какво ще бъде с вас след десет години и казвате: „Това ще бъде, онова ще бъде“. В този случай вие не знаете Реалността. Идва друг човек и казва: „Аз чувствам, че след десет години ще бъда богат човек“. Много добре – онова, което този човек чувства, се сбъдва, а онова, което другият мисли, не се сбъдва. Нещата зависят от чувстването, не от мисълта. Мисълта е само, за да поправиш някаква погрешка. Когато се занимавате с вашия ум, вие поправяте погрешките, а когато се занимавате с вашето сърце, ще се запознаете със самата Реалност на нещата. Това, което дълбоко чувстваш в душата си, то е вярно. Когато дойде тогава умът, той ще бъде в права посока и ще мисли вярно. Ако чувстваш криво, и умът ти мисли криво. Когато мразиш един човек, умът е взел сърцето ти, умът ти

мисли. Когато мразиш един човек, умът и сърцето ти знаят каква пакост са направили на човека – умът се солидаризира с твоите чувства. Когато обичаш някого, ти чувстваш към него и тогава умът действа – и той се солидаризира. Тогава той мисли хубави работи, т.е. умът прави туй, което ти чувстваш. Вие не можете да се изправите, ако не чувствате. Добре е, когато чувстваш и умът ти върви по същия път. Ако имаш хубави чувства, и умът мисли хубаво. Това са психологически данни, това са закони в окултната наука.

Най-първо ще обръщате внимание на вашите сърца. Казвате: „Аз мисля тъй“. Ти можеш да мислиш, но ще останеш една гола мисъл. Трябва да имаш едно добро сърце, за да може и умът ти добре да мисли. Ще мислиш добре, за да бъдеш богат – всичко да имаш, да имаш всичките благословения. Нямаш ли добро сърце, какъвто ум и да имаш, той не може да ти помогне. При сегашните условия вие най-първо чувствайте в себе си. За себе си не трябва да имате такива понятия, че не се познавате, че добро не мислите, не чувствате. Научите се да чувствате добре – да чувстваш така, че да ти е приятно. Има една вътрешна приятност. Ако не чувстваш добре, ще дойдат меланхолията, песимизмът. Тогава вече нямаш ясна представа, ясно чувство нямаш в себе си. Някой казва, че е егоист, не обича. Не можете да обичате, докато не чувствате. Хората са егоисти с ума си – имат много лоши представи. Например ти казваш: „Това мога да направя“. Отиваш въоръжен на бойното поле и някой друг идва въоръжен. Ти му теглиш един куршум и той ти тегли един куршум – и двамата се връщат инвалиди. Питам сега къде е геройството? Бият се двамата, но единият умира и другият умира. Срамota е да мислите, че това е геройство! Героят е всякога герой, героят не умира. Само ако не умира, това е геройство. Героят може да се лекува сам.

Сега, нека у вас да остане следната мисъл: каквото и да преживявате, вие минавате живота на миналите поколения, на

миналите раси и трябва да бъдете внимателни в това минаване. Например гледате на кино едно представление; мислите ли, че то е безопасно? Мислите ли, че ако опитвате всичко с вашия език, е безопасно? Не! Сега, понякога вие не разбирате онзи велик закон, който регулира Живота. Вие давате право на ума си и казвате: „Аз мога да мисля всичко, което искам“. Оставете това. Вие можете да мислите всичко, но ще си създадете най-голямото нещастие. Затова лекарите само пипват с ръка пулса и не искат повече да докосват болния с ръка, предписват лекарство и искат да се освободят. Ако ходиш при болния и го буташ, ти ще почувстваш нещо от него. Студентите по медицина, когато изучават признаците на болестите, започват да мислят, че са болни от какво ли не. Болезнените състояния са много заразителни. Например чуеш, че е станало някакво убийство и се заразяваш. Хвърлете всичко това настрана! Когато се съмнявате, и това е по рефлексия.

Разказваше ми един приятел, който живееше в Свищов, че много искал да има пари и се молел за това. Една вечер сънува, че намерил една кесия пари. Казва: „Сбогом сиромашия!“ По едно време гледа – една крава започнала да се върти около него. Той я ритнал, тя се обърнала с четирите си крака нагоре и нещо като вода потекло по него. Събужда се и вижда, че е ритнал масата и тя се е обърнала с краката нагоре, че е хванал чаршафа, а мисли, че е кесията. Никаква кесия, никакво богатство. Държи той чаршафа и щом ритнал тази „крáva“, масата се обърнала и каната с вода, която била отгоре, се разляла... Това е илюзия.

Казвам: илюзорният живот е пособията, с които си служите и си помагате. Понякога вие предавате на нещата някое друго значение. Ти можеш да мислиш, че чаршафът ти е кесия, пълна със звонкови и че масата ти е крава, но масата е маса, чаршафът е чаршаф. Никога не туряй надежди в нещо, което няма тази същина. В Реалността може да

влезе едно заблуждение, но в Същината никога не може да влезе нито заблуждение, нито илюзия. В Същината ще имаш нещата тъй, както са. Реалността е малко изменение на две противоречия.

Сега, какво разбрахте, кое остана съществено у вас? Младият трябва да се учи да спазва Божествените закони. Младият трябва да познава Божествените закони и да функционира, да работи с тях. Божественото трябва да му бъде цел и стремеж във всички области, през целия живот, каквото и да започне той. Защото с това той може да запази своята младост, да развие своите дарби и да придобие своето щастие, което търси.

Аз сега не искам да ви намеря остарели. Ако не спазите това, един ден вие ще остарееете. Тогава ще ви кажа: „Друго трябва да учите“. Учете сега. Новото е да спазвате Божественото.

Само Божията Любов носи пълния живот!

4-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
16 октомври 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

СИН И БАЩА

Тази година ще бъде малко по-добра от онази, която замина. Миналата година беше един разточителен син, който направи много дългове. Сега идва баща му да изплати всичките борчове...

Има няколко неща, които определят Живота. Това са денят и нощта, които се образуват от въртенето на Земята около своята ос. Във въртенето на Земята около Слънцето се образуват годините. Понеже Земята има дъщеря – Месечината, от нейното въртене около Земята се образуват месеците и седмиците. Мярката на Живота е денят. Земният живот на човека се определя от Земята, която се върти около своята ос. Стават промени в самия живот, радостни и скръбни състояния идват в човека – някой път човек е разположен, някой път не е. Това е, защото неговата Земя се е завъртяла около своята ос. Завъртването на Земята около Слънцето представлява духовния живот на човека. Седмиците и месеците определят всички възгледи, които хората имат. Двете седмици определят възходящите фази на новолуние и пълнолуние; другите две седмици определят изпразването на Месечината. Следователно годината трябва да съдържа тринадесет новолуния, но онези, които са пресмятали, са турили дванадесет месеца в годината... Да оставим този въпрос.

Та казвам: всяка една година носи нещо в себе си. Годината се образува от въртенето на Земята около Слънцето, от движението на човешката душа около Бога. Човек се движи по същите закони. Той се движи и около себе си – образува ден и нощ, движи се и около Бога – образува година. Но понеже и той си има Месечина, и тя в движението си образува седмиците и месеците. Всеки от вас, в каквато система живее, такова е неговото разбиране.

Сега ще ви дам един анекдот за това как посрещат японците новата година. Преди настъпването на новата година един японец от аристократически произход – самурай отива при друг японец-търговец. Той взел от търговеца доста крупна сума и когато отива при него, казва: „Господине, съжалявам, че няма да мога да изплатя дълга си, който ви дължа. Може идната година да го изплатя, но не знам дали ще мога. Отчаях се, понеже за мен е безчестие, че не мога да си платя дълга. Реших да си направя харакири пред теб“. Това значи да си разпори корема, т.е. не иска да живее. – „Недей, господине, не прави това! Ти си от благородническо произхождение“. – „Не – отговаря първият, – не знам кога ще мога да се изплатя, сега защо да те лъжа. Веднъж те излъгах, втори път не искам да те излъжа. Аз ще се самоубия!“ Онзи взема полицата, скъсва я и му прощава всичко, което му дължи: „Аз ти прощавам всичко, не се убивай, остани да живееш! Нямах вече какво да ми дължиш, считай се свободен.“ – „Много ти благодаря, господине!“ Търговецът го поканва да пият по един чай, но она казва: „Бързам, имам друга работа“. – „Че как, един човек, който искаше да се самоубие, каква работа може да има?“ – „Имам още на шест души да давам, че отивам и пред тях да си направя харакири“.

Та казвам: и вие ще бъдете толкова умни, колкото този японец. Както виждате, от разказа се разбира, че японецът посрещнал новата година без дългове – всички скъсали полиците. Да посрещнеш една година с дългове, не си струва.

На вас, на всички ще препоръчам да учите. Вие сте забравили „Пътят на ученика“. Цяла година проучвайте онова, което е писано там. За вас по-добра книга от нея не може да се намери – книга, която да ви покаже как да живеете. Прочетете „Пътят на ученика“ и изпълнете ония принципи и правила, които са вложени там. Тази година и вие като японца може да имате противоречия, не знам как

ще ги разрешавате, но казвам: в „Пътят на ученика“ ще намерите правото разрешение.

Човек е дошъл на Земята и някои питат защо е дошъл. Човек е дошъл да яде, за да работи. Ако питате учения защо човек трябва да яде, ще отговори: „За да се учи“; ако питате религиозния защо е дошъл човек на Земята, ще каже: „За да се моли“. Хубаво трябва да знаете: за да работиш, трябва да ядеш; за да се молиш, пак трябва да ядеш; каквото изкуство и да имате, вие все трябва да ядете. Яденето е потреба. Аз наричам яденето основна религия, която поддържа всички същества – от най-големите, най-великите и до най-малките. И Ангелите поддържат религията на яденето. Ако знаеш как да ядеш, имаш религия; ако не знаеш как да ядеш, нямаш. Яденето е само един символ. То е един от членовете на новата религия.

Истинската религия има четири члена. Да възприемеш Светлината е първият член. Някои казват: „Вярвам в Единнаго Бога“. Хората казват, че вярват в Бога, но дали вярват или не е въпрос. Вторият член на тази религия е да дишаш правилно; ако дишаш правилно, ще мислиш правилно. Третият член на тази религия е да пиеш вода; ти трябва да се справиш с жаждата. И последният член е яденето. Четири члена има в тази религия: който взема ядене, той е пил вода, той е дишал и е възприел Светлината. Следователно, ще ядете – това е истинската религия. В какво вярваш? – Вярвам в хляба. В начало бе Словото. И Христос, когато дойде от Небето, не казва: „Вярвайте в Бога“, а казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето на Земята. И който яде от този хляб, ще има живот.“ Той казва, че хляб има, а не казва: „Вярвайте в Господа“. Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Ако вие се храните с живото Слово, което е слязло, само така ще растете. Защото в бъдеще и вие трябва да станете хляб за ядене.

Казвате: „Какво ще бъде началото?“ – Има едно Начало, с което Животът иде. Казвате: „Какъв ще бъде краят на живота?“ – Краят на

живота ще бъде такъв, че всичко, каквото имаш, ще ти го вземат. На Земята е тъй: каквото си спечелил, каквото си придобил, в края всичко това ще го вземат. После какво ще има? – Понеже са те обрали, пак ще те пратят на работа, пак ще търгуваш, за да забогатееш и да разбереш Божия закон. В труда, в работата човек мисли. Тогава само човек може да се освободи от всички тия противоречия, които съществуват. Ние търсим спасители вън от себе си, такива спасители няма. Спасението на човека е от неговото разбиране. Ако разбираш важността на Духа, ти можеш да мислиш; ако разбираш важността на Светлината, ти можеш да мислиш; ако разбираш важността на водата, ти може да мислиш; ако разбираш как да ядеш, Животът ще дойде при теб.

Казвам: всички трябва да се занимавате с вашето сърце, всичката спънка на сегашния живот седи в сърцето на човека. По една непредвидена случайност човек е допуснал едно опущение – някой се е наместил в човешкото сърце без позволение на човека. Следователно, всичкото усилие е да се измести отвътре този, който се е наместил. Всичките страдания, всичкото воюване седят в това: онзи, който е влязъл и завладял човешкото сърце отвътре, да се извади и човек да добие своята Свобода. Човек сега не е господар на сърцето, човешкото сърце е заложено. Дотогава, докато не се изкупи сърцето, докато Бог не заживее в него, човек ще се ражда и умира и ще бъде нещастен. Когато изпъдите онзи, който заблуждава човека, който го лъже, вие ще бъдете свободни.

Например вие имате пари, нали така; обира ви някой и вие скърбите, плачете за парите. Хубаво, когато ви оберат, вие плачете, а щом направите една погрешка, не плачете, искате никой да не знае. Ето я погрешката – сега всички хора вървят по два пътя.

Ще ви приведа един анекдот. Ще го приведа на български език, като че е станал в България. Един беден човек, който дошъл на

Земята, ходел да работи и не му плащали. Трудил се, работил, но никой не му плащал. Тогава решил да пее. Отива той да пее, но щом изпее някоя песен, казват му: „Да се махаш оттук, крясък не искаме да слушаме!“ Решава да ходи на църква да се моли, но и там не го огряло. Накрая казва: „Тази работа не става нито с работа, нито с пеене, нито с молитва! Дойде ми наум друго нещо – ще купя един револвер“. Купува той револвер и тръгва. Среща един богатш и го пита: „Какви са твоите убеждения?“ – „Остави се, човек трябва да бъде богат, да му върви работата“. – „Тъй, ами такова нещо като Господ има ли?“ – „Няма никакъв Господ, Господ е нещата за човека – уреди си нещата, за какво ти е Господ“. – „Много добре, ами за работата какво ще кажеш?“ – „Да работят другите, пък богатите не трябва да работят“. – „Ами да пееш струва ли?“ – „И пеенето не струва, да пеят другите“. Тогава бедният изважда револвера и казва: „Сега дай парите! Твоят Господ искам да бъде и мой Господ!“ Оня изважда парите си и казва: „Вземи ги, само не ме убивай!“ Бедният му показва револвера: „В туй вярваш ли?“ – „Вярвам.“

Питам сега кой печели от тия двамата – богатият или сиромасът? Нито единият печели, нито другият. Утре ще се роди друг сиромас като него и той ще му тегли револвера, ще му каже: „Дай парите на мен!“ Така не се разрешава въпросът в света. Според мен, този беден човек е работил без Любов, пял е без Любов, ходил е на църква без Любов, затова работата не вървяла. И богатият, който вървял по пътя, и той имал богатство без Любов. На съвременните хора – и на сиромаси, и на богати – едно липсва. Както казва Христос на онзи богат младеж: „Едно ти не достига – ти нямаш любов, ти не си разрешил въпроса. Иди, раздай всичко и ела подир Мене!“ Не чакай да те оберат разбойниците, за да дадеш. В турско време туряли вериги на врата на богатите, за да дадат парите си. Ще дойде време и няма да остане нито един от вас, на когото тази верига да не мине

през врата. Туй, което не вярвате, ще дойде. В последния час ще дойдат разбойници, няма да дойдат Ангели Божии. Ще дойдат разбойници, ще те хванат за гушата, ще ти вземат всичко, а ти ще викаш. Питам: всичко спечелено къде остана?

Сега, другата лъжа. Казвате: „Да оставим на децата си да прогресират“. И вашите деца ще оберат.

Вие вървите по крив път. Човек трябва да работи и да работи с Любов, човек трябва да пее и да пее с Любов. Човек трябва да е сиромаш с Любов и да е богат с Любов. Богатият с Любов е човек и сиромашът с Любов е човек. Сиромашът без Любов не е човек и богатият без Любов не е човек. Следователно, туй, което на всинца ви липсва, е Любовта. Затова ще се раждате и ще умирате, и ще бъдете недоволни от Живота. Ако искате да бъдете доволни, внесете Любовта. Живейте, както вие разбирате, не както аз разбирам. Всеки от вас да опита Любовта, както той разбира. Казвате: „Аз разбирам“. Вие разбирате по чужд начин, вас са ви тълкували Любовта. Ако тази Любов, за която аз ви говоря, дойде във вас, вие няма да умирате, вие ще възкръснете. Ако оживеете, Любовта е дошла; ако възкръснете, Любовта е дошла. Щом не си готов да се жертваш, Любовта не е дошла и последствието, разочарованието ще дойде в живота. Питам кое е онова, което ви е събрало тук, и кое е онова, което събира всички хора в света? То е Любовта. Не само тук се събират хората на събрание, но и в оня свят се събират. Да не говорим за оня свят, но има събрания на по-велики Същества от хората във Франция, в Англия. По-напреднали са ония хора, в които Любовта царува. Следователно, те се събират, те се разбират.

Онова, което вие търсите, е да идете в Небето, да търсите Христа и да бъдете щастливи. Вие на Земята не можете да бъдете щастливи. Ако дойде Любовта, ще дойде и Христос. Христос живее в Любовта. Вие никога не можете да идете при Христа, ако нямате Любов. Всеки,

който би ви казал, че можете да идете в Небето, той ви лъже. Любовта е врата на Небесното царство. И който мине през тази врата, той ще влезе в Небето. Значи Любовта е вратата. Следователно, ако нямате Любов, във вас всичките условия на Живота са затворени и вие ще имате това, което животните преживяват, което рибите преживяват. Съвременните хора туй имат. Вие не може да имате живота на Небето. Вие казвате: „Като умрем, ще идем на Небето“. Има едно умирање, през което човек трябва да мине: човек трябва да умре на Земята и като умре, да възкръсне. Ако човек, когато го поселят в Земята, не може да изникне, то е изгубена работа.

Желая на всинца ви през тази година да имате Любов като врата, през която да влезете в Новия живот. Вие сте много добри хора, но Любов нямате. Няма кой да ви пази и ще ви оберат.

Та казвам сега: не се спирайте върху греха. Грехът в човека зависи от посторонни работи. Любовта не се занимава с греха на хората, Любовта се занимава да освободи човека от смъртта. Щом освободи човека от смъртта, той ще бъде с Любовта и тя ще го научи как трябва да живее. Тогава се явява едно противоречие, което се ражда във вас и което аз ще обясня с този пример и с него ще свърша. Ограниченията в Живота раждат всички престъпления, недоумения, нещастия. И във физическо и в духовно отношение този принцип е верен. Представете си, че двама души вървят по пътя. Единият носи затворено шише с вода под мишницата, а другият има жажда, иска да пие от водата, но онзи не му дава. Казва: „Не мога да ти дам от тази вода“. Жадният мисли по кой начин да се домогне до шишето с водата, прави си сметка. Онзи, понеже е умен човек, казва: „Почакай да извървим още половин-един километър, аз ще отворя моето шише тогава, ще ти дам вода“. На края на този километър те пристигат до един отличен извор. Пита го: „Искаш ли да ти дам от водата в шишето?“ Казва: „Не се нуждая от твоето шише вече“.

Всички вие страдате, понеже едни имате шишета, а други нямате. Аз ви казвам: елате при извора. Когато дойдете при извора, при изобилието, там всичките мъчности ще се разрешат. Там е изобилието. Като дойдете до тази вода, ще кажете: „Аз се радвам на тази вода!“ Когато всички хора дойдат до Разумния живот, това е разрешението на тази велика задача. Това не се постига изведнъж, но човек трябва да започне да мисли и да вярва.

Сега, някой ще дойде и ще каже: „Да си съберем парите на едно място“. И да ги съберем, няма да можем да ги съберем на едно място. Ако се съберем в името на Любовта, която ни свързва, Животът е разрешен. Ако се съберем без Любов, Животът е неразбран. За всички удове* [* Уд (арх.) – крайник, орган от тяло (бел. ред.)] в тялото въпросът дали ще живеят или не стои, ако Животът функционира в тялото. Но ако Животът не функционира в тялото, въпросът с всички удове е вече разрешен. Та и писанието казва: „Бог е Любов“. Тази Любов носи Живот, в нея няма смърт. Тази Любов носи Светлина, внася Знание, внася Красота. Всичко носи Любовта. Тогава ще престанете да се заблуждавате. Вие сега седите и казвате, че някой не живее добре. Аз виждам: всички хора нямат еднакво разбиране. Когато видя една погрешка в някой човек, казвам: „Тази погрешка аз не трябва да я правя!“ Например, как мога да разреша аз един въпрос? Един човек отива и иска от един хлебар хляб. – „Пари имаш ли?“ – „Нямам“. – „Без пари хляб не давам“. Аз казвам на този човек: „Ти си сгрешил, аз съм хлебар, ти на криво място си отишъл“. Завеждам го на моята фурна и му давам хляб. Когато намеря, казвам: „Ела при мен и утре“. Това е разрешението на въпроса.

Всички бъдете носители на Божията Любов. Всеки от вас трябва да разреши по едно противоречие на ден, в седмицата трябва да разреши второ противоречие, в месеца – три и в годината – четири противоречия. За сто години колко противоречия ще разрешите?

Четиристотин. Четиристотин противоречия, това е голямо богатство. А сега идва една мъчнотия и вие не я разрешавате както трябва...

Слабостта на мъжа къде е? Външно мъжете са много груби. Понеже мъжът живее в обективния ум, затова е груб. В мъжа дяволът е отвън. Мъжът в края казва: „Аз това не трябва да го правя!“ и тогава става мек. Това, че става мек, е Господ. Жената, понеже носи дявола в сърцето, най-първо е мазна. Докато се ожени, в началото тя казва: „Това ще мислиш за мен, онова ще мислиш“. Щом като се оженят, туря юлара на мъжа и казва: „Ти ще храниш тия деца!“ Понеже дяволът у жената е вътре, а у мъжа е отвън, Господ ги оженва, така че Господ, който е вътре в мъжа, да се хване с Господ, който е вън в жената, и да изпъдят дявола отвътре. Това е дълбокият смисъл на женитбата. Защо се жени човек? Да изпъди дявола, който е вътре. И това е истинското женене. И дяволът, на когото не уйдисва това, разединява жената и мъжа, за да не го изпъдят. Политикан е той, казва: „Разделете се, вие не трябва да живеете заедно“. Или това може да се представи по следния начин: човек трябва да съедини силата на своя ум – Бог, който живее в ума на човека – със силата на Бога, който живее в сърцето на човека. Бог още не живее в сърцето, затова Писанието казва: „Сине мой, дай Ми сърцето!“ Не казва: „Дай си ума!“ Понеже Той е вътре в ума, казва: „Дай Ми сърцето си!“

Искам всички вие да служите на Бога с Любов тази година и по този начин да съедините вашия ум с вашето сърце и да изпъдите този неканен гост, който е дошъл! Да станете господари на вашето сърце – това ви пожелавам тази година!

Добрата молитва

5-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
1 януари 1937 г., петък, 0-1 ч. с., София, Изгрев

КОЕТО МИСЛИШ, СТАВА

Пишете върху темата №5: „Какво аз зная“. Вие може да предполагате, че знаете много работи, но онова, което от опит знаете, то е същественото. Има и несъществени работи, но същественото, което знаете, за него ще пишете.

Има ли някоя изостанала, нечетена тема или всичко е наред?...

Например, ако ви попитат за произхода на мигането, как бихте го определили, ако кажем, че е тема №6? Откога се е родило мигането? Една функция е то. На какво е резултат мигането? Някои птици не мигат, човек изобщо мига. Някой мига по-бързо, някой мига по-бавно. Нали казват, че мигането не е нещо научно, но е една функция на клепачите. Или пък какъв е произходът на сълзите? При голяма светлина двата клепача изменят положението си. Каква форма взема окото? – Зеницата се свива, а същевременно клепачите стават елипсовидни. Колкото светлината се увеличава, толкова елипсата става по-голяма. Значи, клепачите се свиват и увеличават. И вие, ако сте един физиологист, ще изучавате клепачите, защото те се различават. От тях можете да научите някои особени черти на душевните изживявания, понеже всяко нещо си има свои причини. Някъде причините са далечни и на човек на ум не му идва за тях. Има далечни причини, които създават нещата. Но когато са се построили клепачите на човека, тогава са се събрали най-гениалните Същества, мислили дълго време, правили опит, втори, трети, милиони опити правили и после това, което са мислили, са го проектирали върху човешкото лице. Човек днес си служи с клепачите.

Тогава представете си какви трябва да бъдат очите на един Ангел. Те виждат много далеч в известни отношения. Или пък вземете функцията или създаването на устата, на зъбите. Може да

кажем, че у някои животни устата и зъбите са създадени, но зъбите не функционират. Вземете змията: тя не дъвче храната си – щом хване някоя жаба, постепенно я нагълтва цяла; змията има навик да гълта жабите цели. Колко време е било нужно за създаването на зъбите? При това, физиологически те си имат свое предназначение – зъбите са в услуга, за да помогнат на стомаха в неговата работа. При човека и животните е така. При животните, например при някои месоядни като лъва и тигъра, когато остарееят и нямат зъби, за да си хванат жертвата, те отиват подир младите животни от своя род, та когато те хванат жертва и се нахранят, старите доядат останалото. Значи, в туй отношение синът приглежда бащата, защото зъбите му са паднали и не може да си лови жертвата.

С тези работи в съвременната наука не се занимават; учените се занимават с по-велики работи, а тези ги считат за маловажни. Хората се занимават с ония работи, които са необходими, които са грандиозни. Учените хора търсят причината – как е създадена Вселената. Ония теории, математически изчисления и геометрически чертания – как, защо и за какво се движат телата, какви са били причините, които са създали Слънцето, планетите, кометите, падащите звезди и т.н. – това искат те да изяснят. Един обикновен човек казва: „Далечни работи, не ми трябват. В старо време са изучавали астрологията. Обаче не можеш да бъдеш астролог, ако не разбираш устройството на Слънчевата система. Не можеш да бъдеш астролог, ако не знаеш нещо за домовете на Слънцето. Земята обикаля около Слънцето, има дванадесет дома и когато се спира, образува известни характери в хората, които се раждат. Откъде-накъде Земята се е спряла в някоя зодия? Да кажем, че се е спряла в Овен, в Бик, в Рак. Донякъде тия животни, които са турени в Зодиака, отговарят на някаква идея.

Да кажем, имате навик да си изтърквате подметката на обувката отзад. Гледаш, петата е изядена и бащата току поглежда обувката; някои деца толкова силно вървят, че бащата след месец-два трябва да праща обувката при обувчаря, за да им поправи тока. Някои кривят обувката си настрана, някои – отпред. Онези, които изучават човешкия характер, търсят причината защо човек изяжда обувката отзад или какво означава това, ако са изядени отвън, отстрани или отпред. Това изтъркване на обувката, този навик не сте го създали вие – десет, петнадесет, двадесет, сто, двеста поколения, хиляда поколения са го създали. Всеки навик си има своя повод отнякъде. Сега човек трябва да образува навик да постъпва правилно. Ако искате да си създадете характер, трябва да се научите да ходите правилно. Ти никога не можеш да си създадеш правилен характер, ако не знаеш да ходиш. Туй изкривяване на крака е навик, който ще се отрази на твоята мисъл. Най-първо, когато вървите, в ума ви трябва да има една правилна фигура за това как трябва да стъпва човек. Някой път вие сте нервни; нервността произтича от едно сътресение – вие някъде удрате крака си повече, отколкото трябва. Така вие всеки ден с тези маловажни неща създавате вашите навици. Представете си, че петдесет пъти на ден туряте повече енергия, отколкото трябва, т.е. като вървите, петдесет пъти удрате крака си повече, отколкото трябва. С петдесет удара знаете ли колко излишна енергия изхарчвате? Природата търпи, но за една година по петдесет удара на ден колко удара правят общо? Сметнете го. – 18 250. Колко енергия ще се изхарчи, нервната енергия е скъпа! Ако турим на 18 250 по една стотинка, колко ще струва? Да кажем, ти си живял 120 години – по 18 250 удара на година колко удара ще станат за през целия ти живот? Точно пресмятайте, да не ме заблудите, понеже върху това ще построя нещо; Природата държи една много тънка сметка. – 21 840 лева за година. Представете си, че се плаща в златни; Природата не

признава книжните пари, но златните. Да кажем, че за всяка една погрешка тя заставя човека да плаща по един грам злато. Колко ще стане тогава? – За всяка погрешка по един грам злато. Знаете ли колко струва един грам злато? – Осемдесет лева. За всяка погрешка вземат по един грам злато за енергията, която се е изразходила.

Помнете закона: онова, което мислиш, в края на краищата става само то; онова, за което никак не мислиш, не става. И ако нещо е станало във вашия живот, то е защото вашият дядо, пращядо и прабаба са мислили, мислили и сега то става. И ти участваш в туй, което дядо ти и баба ти са мислили. Онова, за което вие сега мислите, то ще стане в бъдеще. И онова, което е станало, за него са мислили дядо ти, баба ти, хиляди поколения са мислили и ти участваш в него.

Сега, този закон какво ще ви ползва? Казвате: „Каквото ще стане, ще стане“. Помнете: онова, за което мислиш, ще стане, когато и да е. Може да мислиш, че някои неща може да станат, може и да не станат. Не е така, каквото мислиш, ще стане. Една мисъл може в даден момент да не се реализира, но след време ще се реализира. Някой път в ума ти мине една мисъл: „Какво ще ходиш да работиш, да се мъчиш, иди и открадни двадесет-тридесет-петдесет хиляди лева“. Ако не загладиш тази мисъл, ще дойде ден и ти ще откраднеш. Казва някой: „Какво има, ако се открадне?“ Няма нищо! Аз разсъждавам философски. Вие казвате: „Няма нищо, ако се открадне“; Учителя казва: „Какво има, ако си преместил парите от една каса в друга?“; държавата има друга теория и казва: „Понеже ти си преместил парите от една каса в друга каса, и аз ще те преместя от една къща в друга къща“. Аз турям мислите последователно: понеже ти си имал добрата идея да преместиш златото, направил си услуга, и държавата ще те премести, ще те тури в затвора. Вие казвате: „Това е карма“. И седят хората да обясняват кармата. Има изопачаване на кармата. Да дадем сега изяснение за причините и последствията: ти си преместил

златото от една каса в друга, и теб ще те преместят от една къща в друга; след туй с големи почести ще ти турят няколко души адютанти да ти сервират и гвардия ще имаш, когато излизаш навън; по някой път ще ти турят гривни на ръцете и на краката, за да те украсят; ще дойде някой, ще надникне от прозореца да види на този висок гост, който е дошъл в този дом, да не му е лошо. Казват: „Защо са го преместили от неговата къща в друга къща?“ Защото и той направил една „услуга“ – преместил едната торба от една каса в друга. Тогава какъв извод ще направите, ако не искате да имате адютанти вече? Щом си на такова почетно място, без адютанти не може – ти вървиш и адютантът върви, не можеш да бъдеш свободен, пазят те да не би да ти напакостват някъде. Да кажем, че ти си взел само една торба, но представете си, че си хвърлил златото във водата. Тогава как ще стане работата?

Разправяха ми един анекдот: вървят един паток и една патица с малките си патенца. Излиза един плъх и хваща едното пате. Патокът се затичва, хваща плъха за врата, вдига го във въздуха и го носи. По същия начин, както плъхът искал да вдигне патето, и патокът го хваща, носи го и го потапя във водата. После го изважда, за да види дали мърда, пак го потапя и когато престава да мърда, той го оставя на брега. Какво иска да му каже патокът?

Аз съм наблюдавал патици, гъски и кокошки лятно време, когато падат черниците. Стоят под дървото и щом видят, че падне една черница, затичват се. Ту кокошка, ту пате се затичва. Гледам ги отгоре: кокошки тичат, патици тичат, петли тичат. Вятърът като разклати дървото, падне някоя барабонка и те се затичват. Най-първо всички седят спокойно и чакат да падне нещо. Ако падаха черници изобилно, нямаше да тичат, но за една минута падат две-три. Отначало духа слаб вятър, но когато задуха силно, тогава падат много черници и всички се наядат; после всички лягат на корема си – и

петлите, и кокошките. Питам сега кой ги събра под черниците, какво ще стане с тия кокошки, ако са се събрали без позволение? – Ще кажат, че там става престъпление – преместват тия барабонки в себе си. Какво ще стане с бъдещето прераждане? Казват: „Имат ли право те да ядат?“ Едни казват, че имат право да ядат, други казват, че нямат право... Гледам лятно време косерите* [* Косер (диал.) – кос (бел. ред.)] летят на големи групи и току нападнат някоя череша. Ако не ги подплашиш и ако всеки един изяде по десет череша, стотина косери колко череша ще изядат?... Вие считате, че тия неща са маловажни. И аз съм съгласен с вас, че са маловажни.

Ами вие седите и се безпокоите, че нямате обуца за Великден. Или пък вие, модерните хора, които имате някакво разбиране, гледате, че някъде обуцата ви са прогледнали. Вие изведнъж си затваряте очите и казвате: „С прогледнали обувки не се ходи!“ Посъдрали се обуцата и вас ви е срам да ходите с тях. На какво отдавате срама да се носят съдрани обуца? Когато обуцата са нови, човек има особено разположение. Твоите обуца са нови, но от кой гръб са снети? Знаеш ли колко ще платиш за едни великденски обуца? Колко обуца могат да се направят от една телешка или от една ярешка кожа? В своето желание да заколят едно теле и да направят от кожата му обуца ти представяш ли си, че след няколко поколения трябва да плащаш за своите обуца? Знаете ли колко ще платите? Според временния морал на човека, ти ще помислиш, че искаш обуца, но и ще помислиш, че трябва да се платят. Казвате: „Този добитък е заклан, аз не съм отговорен“. Човек е отговорен за всичко онова, което той върши! Твоето желание за новите обуца ще се предаде на хиляди хора и ти несъзнателно ще причиниш вреда и страдание на не едно животно. Ще кажеш: „То е животно, в него страданието не е така силно“. Право е, че животните не страдат така, както човек страда, но все таки, щом животните страдат, туй

страдание ще се пренесе и върху хората. Страданието у животните ще се предаде тъй, както в по-висшия живот страдат от по-нисшия. Вземете например микробите: един по-нисш живот става причина друг по-висш живот да страда. Вземете чумата, холерата; има и други болести, които се дължат на малки същества, които искат да живеят. Тия същества, когато влязат в човека, ни най-малко искат да го уморяват, но те са като стадо говеда, които минат ли някъде, опасват и отгъпкват тревата. Тия микроби са такива: когато навлязат в човешкия организъм, за двадесет и четири часа стават милиони, оставят своите извержения, отравят човека и той умира, не може да се справи с тия нечистотии. Отровата на микробите зависи от техните извержения. Сега учените хора се опитват да спрат процеса на тяхното размножаване и така са дошли до положението, че човек трябва да има чиста кръв и щом дойдат микробите, да не намерят храна за размножаване и да измрат гладни. Някой пита защо те трябва да живеят вътре. Ти трябва да имаш чиста кръв, за да не те изядат микробите; щом имаш нечиста кръв, ще ти идват нагости. Най-първо, да кажем, идва хремата. Тя е дама от високо общество, в стомаха не слиза – отива в носа, качва се там, взема първите стаи в апартамента и след туй започва да чисти, отваря прозорците. И понеже се е качила в носа, ти не може да я изпъдиш...

По същия начин погрешките, които вършите, когато дойдат във вас нагости, ще заемат някой апартамент – ще се качат на очите, на ушите, на устата, на зъбите, на пръстите. Щом погрешката се качи на пръстите, казва: „Аз искам видно място!“ Качва се тя на пръстите, деформира ги или ви излизат такива малки фуски* [* Фуска (арх. от гр.) – малка кожна пъпка (бел. ред.)]... Казвам: трябва да имате начин за вашето самоусъвършенстване. Това е процес.

Туй, което говоря, не е лошо за един обикновен човек. Вие искате да уредите живота си на Земята. За да може да уреди живота си, човек

трябва да го разбира, т.е. да знае как трябва да живее. Защото живеенето на Земята е едно изкуство. Един цигулар, който иска да се научи да свири, трябва да разбира от музика, трябва да разбира онзи инструмент, който има – как да го държи и как да разполага с него. И Животът е едно голямо благо. Вие искате да живеете, например, но всякога трябва да знаете как да живеете – дайте една правилна насока. Например, искаш да бъдеш щастлив. Какво подразбирате вие под думата „щастие“? Или искате да бъдете здрав, или пък искате да бъдете умен, или искате да бъдете добър. Много неща има в Живота, много качества, които трябва да придобиете. Добрият човек, за да бъде добър, какво му трябва? Според вас, какво трябва да има добрият човек? Добрият човек трябва да има едно качество, което да е придобил в миналото: той не трябва да бъде свидлив. Добротата не може да се прояви, ако си свидлив. Искаш да направиш някое добро, искаш да дадеш на един човек хляб или грозде, или ябълки, или круши. Аз често съм наблюдавал: някой носи кошница с ябълки, иска да даде, спира се, гледа в кошницата – отгоре има много хубави, но той дава отдолу една малка ябълка, не дава от хубавите. Друг пък, който също иска да даде, гледа да даде най-хубавата. Какво има в единия и какво има в другия – в този, който е дал хубавата ябълка, и в този, който е дал малката? Единият е свидлив. Другият, който не е свидлив, дава най-хубавата или вземе с ръка две-три ябълки и дава. Казвам: добрият човек не трябва да бъде свидлив.

Сега, вие разсъждавате и си казвате: „То, ако човек дава така, какво ще стане?“ Не считайте, че това даване, което хората правят, е правото. В Природата има едно даване, което иде естествено. Трябва да дадеш, понеже даването е един закон. Природата, когато прати човека на Земята, го опитва да види какво той дава. Някои хора много добре изпълняват този закон, щедри са; някои не го изпълняват добре, не са щедри. Тези, които са изпълнили този закон, вече са

белязани в света – и те имат благото, те носят това благо. Който се учи, и той има благо; който е поет, има едно благо; ако човек е художник, ако е учен, той има благо. Всички неща, които човек е придобил, са негова награда. Същото е, ако срещнеш някого, който е много учтив. Природата, например, е отбелязала, че някой е бил много учтив, особено любезен към младите моми – това е отбелязано на човешката глава. Някой учител е особено любезен към учениците си, които са 15-16-годишни; някоя учителка е много любезна към учениците си. Това е отбелязано и минава за особена добродетел. Ако влезете в един свят и срещнете един ваш приятел, кое е онова, което е привлякло вниманието ви, за да се образува тази връзка? Някой казва: „То е кармически“. Това е много общо казано, трябва да има един повод. Според вас кой е поводът? Двама ученици в училището стават приятели, кой е първият повод за това? Някои от вас, учителите, какво ще кажете? Доста сложен въпрос...

Нека си послужим с едно сравнение. Кой е първият повод, че искаш да ядеш? Кога се ражда този повод? Поводът за приятелството кога е настанал? Някаква причина има. Някаква малка услуга е направил единият в училището. При малките услуги се образува приятелството. Един много малък повод може да послужи да се образува приятелство за цял живот. Всички велики работи в света стават не с нещо голямо, но с нещо микроскопическо. В приятелството човек е много внимателен в малките работи и ги оценява. Ако вие не можете да оценявате малките работи, които образуват връзката в човешките отношения, това ще ви липсва много и не можете да бъдете щастливи. Много пъти малките работи, които човек е направил, могат да послужат за повод на големи работи.

Та искам да ви наведе на една мисъл. Да допуснем, че вие седите и сте крайно неразположен, не ви върви, не знаете защо, но криво ви е. Някой човек е облечен – намерите му махна, като че ли той ви е

крив. „Много се е облякъл, много се натруфил!“ Или някой направил къща – и тя ви е неприятна. Или някой се вози на фъйтон, автомобил – и това ви е неприятно... Сега, аз разсъждавам: ако аз се безпокоя за положението на хората, какво ще придобия? Казвате: „Той е много богат, може да разполага“. Какво от това, че може да разполага, че дава пари назаем? И аз разполагам – плащам, и той разполага – дава пари назаем. Той, да кажем, дава пари назаем, пък аз събирам парите. Каква разлика има между онзи, който дава парите си, и онзи, който събира тия пари? Къде има по-голяма иждивена* [* Иждивявам (арх.) – събирам, натрупвам (бел. ред.)] енергия – когато даваш или когато вземаш?

В Живота има много малки правила, които трябва да знаете. От какво зависи доброто разположение на човека? Ти седиш, неразположен си; как лекувате вашето неразположение, как се освобождавате от този възискателен гост? Когато дойде във вас, какво правите, как се освобождавате? Той е гост, почитан като княз. Недоволството е княжеска дъщеря, принцеса – щом дойде вътре, раздрусва всичко. Дошла недоволната принцеса и всички стават недоволни – тя е недоволна и те са недоволни. Дошла принцесата радостна и всички са радостни... Сега, да оставим принцесите, които носят радостта, те са щедри. Принцесата на недоволството, когато дойде, събира данъците. Щом дойде тя, казва: „Това защо не е направено, онова защо не е направено?“ Онази, която носи радостта, щом дойде, подарява и казва: „Това ще раздадеш, онова ще раздадеш“. Радостта е най-голяма гадателка, най-голям астролог – когато дойде, даром ще ти направи един първокласен хороскоп. Радостта прави най-хубавите хороскопи. Когато дойде скръбта, и тя прави хороскопи, но хороскопи с всичките противоречия. Тя прави неподходящи съчетания – как са били сдружени Венера и Марс... Някой път ще се занимава с астрология, аз не я разбирам. Някой седи,

занимава се с астрология и казва, че простият българин си заминал и че това имало връзка с Марс. Чудя се откъде е намерил връзката между този прост българин и Марс! Или казва, че Юпитер, който е благородник, карал онзи българин да ходи с онова велико разположение – той му обръщал особено внимание, занимавал се с него.

Сега, да оставим това, тия неща ще ги изучавате в бъдеще. Но казвам: имате неразположение на духа, какво трябва да го правите? – Ще изучавате психологията на вашето неразположение, ще го изучавате като голям аристократ. Ще видите какви особености има, ще видите дали обича да го хвалиш, ще намериш някоя негова слаба черта. Например, недоволен сте, че нямаш дрехи; мислено може да си заръчате една дреха – викате някой шивач, заръчвате някой хубав плат, правите хубава дреха, обличате се хубаво. Ако не си доволен от тази дреха или не ви харесва, поръчайте си втора, трета. Или имаш дрехи, но пак не си доволен, казваш: „Не съм ял сладко“ – направи си най-богатата трапеза. Представи си, че си ял вече хубаво и пак не си доволен; представи си, че си в университета, че си свършил четири факултета, голям професор си, ученици имаш, обичат те студентите, но пак си недоволен; представи си, че имаш някаква идея, но пак нещо не ти достига. Аз ще дойда до последния момент – недоволен си в себе си. Тогава ти ще седнеш и ще напишеш едно любовно писмо на твоето недоволство, ще кажеш: „Откак дойде в мен, сърцето ми трепери. Досега бях много невежа, много работи не разбирах, но откак дойде, умът ми се просвети от онова, което ти внесе в мен. Моля да имаш добрината по-често да ме посещаваш“. Когато напишеш това и още няколко неща на твоето недоволство, какво ще стане с вас знаете ли? Като че от вас ще падне един товар, ще се проясни.

Та казвам: най-после имайте един вътрешен характер, с който да осъзнавате вашия живот. Защото начинът, по който хората се

възпитават, е много механичен, човек така не може да се възпита. Ако дойдете до най-голямото нещастие, което може да сполети човека, какво ще мислите? Ще ви представя много примери от историята. Нещастieto, което сполетя Христос, не ли е най-голямото нещастие, което може да сполети някого: млад човек на 30-33 години, който трябва да живее – хващат Го без никакво основание и Го разпъват на кръст. Казвате: „Такъв позор!“ Това е едната страна. Когато разгледаме този живот след 2000 години, как беше по-добре – трябваше ли Христос да бъде разпънат или не, кое е по-високо? Христос не беше първият, който беше разпънат – и други хора са били разпъвани преди него. Той влиза в положението на страдащите, за да опита най-мъчителното състояние, което човек може да опита – да ти заковат ръцете и краката с гвоздеи. Казвам: колко може да трае това мъчително състояние? – Дотолкова, доколкото съзнанието е в тялото, т.е. дотогава, докогато ти се свързваш с материалното, което имаш на Земята, дотогава страдаш. Искат да ти вземат тялото, което имаш; щом се решиш да напуснеш тялото, страданията ще престанат. Най-после Христос казва: „Тялото, което имам, давам го!“ Казва, че духът Си предава в ръцете на Бога, а тялото оставя на хората да правят каквото искат. И тогава... Хиляди хора има, които се ползвали от смъртта на Христос. Един пример е Той в Живота. Често, когато ви дойдат страдания и помислите за Христа, ви олеква, понеже Неговата мисъл е силна. Той е разсъждавал. Например, каква концентрирана мисъл е имал, когато са Го удряли, ругали – Той седи тих и спокоен и разсъждава за характера на хората. Изучавал е характера на хората – не само какви са, но и в бъдеще какви ще бъдат. Той наблюдавал хората и после, когато бил на кръста, правел своите наблюдения и виждал от какво произтичат негодите на човешкия живот. Той решавал една задача.

Следователно, когато страдате, вие трябва да знаете какво решавате в това страдание. Някой път страдате; трябва да знаете защо страдате. Някой път нямате обуца – страдате за обуца, някой път нямате шапка – страдате за шапка, някой път не сте яли – страдате за ядене, някой път не сте здрави или нямате жилище през зимата. Има много причини, които създават неразположение в човека, но всякога трябва да се спрете при съществените работи. Вие сега минавате и казвате, че сте много нещастни. Не разсъждавате правилно, хората не могат да бъдат нещастни. Най-първо, нещастни сте, ако нямате глава, нещастни сте, ако нямате ръце, крака, уши. Но сега всичко ви е на място: ушите са на място, главата е на място, стомахът е на място, дробовете са на място, мозъкът е на място, очите са на място – всичко имаш и при това си недоволен. Вие не оценявате благата, които имате в себе си, нямате ясна представа за всичките блага, които са вложени във вас. Някои казват: „С такова малко чело какво мога да направя?“ Хората, които имат голямо чело, нищо не правят. Малката глава е опасна, но и голямата е опасна. Ако човек имаше главата на една муха, какво щеше да направи? Нищо няма да направи. Но ако една муха има човешка глава, и тя нищо няма да направи. Човешката глава ще я туриш на човека и главата на мухата ще я туриш на мухата, всяко нещо – на мястото си.

Сега, всички вие грешите, че искате да имате главите на другите хора. В дадения случай ти, който си се родил в света, не можеш да намериш по-хубава глава от тази, която имаш. Винаги всички хора страдат по единствената причина, че искат да имат други глави. Казвате: „С добро не може да се ходи“ и туряте друга глава. Че в тази глава е доброто, ти трябва да туриш своята глава. – „Ама човек трябва да бъде учен“. Това е друга глава, а тази, с която си в дадения случай, която ти е дадена, тя е най-добрата. Когато идеш в другия свят и пак те пратят на Земята, ще ти турят друга глава. Но не съжaliaвайте, че

имате тази глава, с която сте сега... Друг път се оглеждате и сте недоволни от вашето лице. По-добро лице от това не може да ви се даде. Ако ви дадат друго лице, съвсем ще загазите.

Та казвам: оценявайте тази глава, която имате, тия разбирания, които имате. Радвайте се, вие имате много хубави разбирания. Всичките хора имат много добри разбирания, но щом дойде до приложението, не прилагат. Няма приложение! Например, аз седя и съм щедър. Когато погледна някой човек, не ми харесва; погледна главата му – не ми харесва. Бръкна в джоба си, търся дребни пари, напипвам сто лева, но казвам: „Не“, напипвам петдесет лева, пак го погледна, казвам: „Не“, напипвам десет лева, но и тях не давам. Когато напипам пет лева, казвам: „Стига му“. Това не е справедливо. Справедливо е да не знаеш какво имаш в джоба и като бръкнеш, да не търсиш по-малка монета, а каквото напипаш, дай го, не разсъждавай. Когато бръкнеш и хванеш сто лева, сто и петдесет лева, дай, законът е този. Така е, ако искате да се поправите.

При един съвременен епископ (да кажем, католически или православен) идва богомолец, хваща ръката на владиката и туря една банкнота от десет хиляди лева. Какво трябва да направи владиката с тия пари? Той ще вземе да ги тури в джоба си. Щом си отиде богатият човек, след него идва сиромас и той целува ръка на владиката. Когато сиромасът целуне ръката, владиката трябва да даде това, което му тури в ръката богатият. Владиката служи само като един проводник. Когато погледне към сиромаса, ще каже: „Много ми харесваш, мога да ти дам десет хиляди лева, понеже ти си се молил заради мен. Ще ти дам тия пари, ти да се помолиш заради мен, че като човек правя грехове“. Или да кажем, че богатият е дал хиляда лева – една целувка е хиляда лева. Владиката счита устните на бедния човек толкова чисти, че само за да го целуне, ще даде хиляда лева.

Трябва да имате тия разсъждения. В Живота трябва една правилна обмяна на мисли и чувства. Във всеки момент, когато се представяш пред лицето на Бога, трябва да бъдеш изправен и разположен. Не само да искате благословение, но туй благословение, което Господ ти е дал, давай го и на другите. Аз похвалявам поета – каквото богатство Господ му даде, той пише стихове и даром ги дава. Можеш ли да накараш един поет да ти напише едно стихотворение? Колко ще ти вземе? Човек от добра воля написва нещо. Цигуларят и той свири от добра воля. Но можеш да му дадеш хиляда долара, които правят осемдесет и две хиляди лева. Някъде този цигулар с пари го заставят да свири, друг път отива в някой дом и без да му плащат свири. Кое е онова, за което свири? И там има нещо дадено – и те са платили, не мислете, че не се плаща в света. Ако Бог на едного дава повече, а на друг – по-малко, това зависи от човешкото разбиране и като не разбираш, криво разсъждаваш. Ако Господ беше ти турил слонска глава с дълъг хобот, какво щеше да правиш? На всеки едного Той е дал точно онова, което му трябва. Аз съм ви привеждал това положение: тези тела, в които сега сте облечени, вие сте си ги харесали. Един окултист и учен човек така представя работата – аз изнасям неговата мисъл, това е според неговата идея. Горещо-долу той е прав, казва, че всичките тела на хората са като костюми, изложени на витрините в другия свят. Ако някоя душа иска костюм, тя ще облече едно тяло, турено в една форма, после ще го съблече; тя облича едно, второ, трето тяло, докато облече форма, която ѝ хареса. И щом ѝ хареса една форма, тя от нея не може да се освободи, иска да я съблече, започва да рита, рита, но все повече се оплита, докато най-после се роди на Земята. Щом обичаш дрехата, когато я облечеш, не може да се освободиш. Ако започнеш да риташ, ще се намериш роден на Земята. Та казвам ви: законът е верен – щом обичате нещо,

непременно то се хваща за вас и най-после туй, което желаете, ще стане.

Затуй седнете и мислете за онова, което е положително – за онова, хубавото, постоянно мислете! Вие седите и мислите лошо за себе си. Мислите лошо за себе си, а искате другите хора да мислят добро за вас. Научете се да оценявате онова, което Господ ви е дал. Детето трябва да оценява своето детство, възрастният да оценява своята възраст, музикантът да оценява музиката, поетът да оценява поезията, работникът да оценява своята работа. Оценявай в даден случай онова, което имаш. Онова, което оценяваш, то ще дойде; онова, което не оценяваш, няма да ти се даде. Всички нещастия произтичат от факта, че ние сме неблагодарни за онова, което имаме. Вследствие на това животът ни се изопачава. Как се изопачава? Вземаш един плод, държиш го една седмица, две седмици (някои плодове не могат да траят дълго време) и той изгнива. Ти трябва да вземеш на момента да го изядеш; щом остане за няколко деня, той сам по себе си ще се развали. Има неща, които са спешни, не ги оставяйте. Сготви си ядене, не го оставяй за другия ден – днес, довечера трябва да се изяде. Аз съм имал опити: всичко, каквото оставям, се разваля. Туй, което ти готвиш, се разваля. За Природата въпросът е друг. Каквото приготвиш днес, трябва да го изядеш. Утрешният ден ще донесе нещо ново.

Казвам: научете се сега да мислите (понеже човек се отличава със своята мисъл, човек е онзи, който мисли). Всички противоречия в света са начини да ни заставят да мислим. Те са противоположности. Да кажем, ти се считах нещастен; не че онова, което чувстваш, не е вярно, но ти се радваш и оценяваш радостта, а не оценяваш скръбта. Когато си радостен, ти си захласнат в своята радост, а в скръбното състояние ти си много разположен да направиш услуга. Някой път, когато си страдал, си готов да послужиш повече, отколкото, когато си

радостен. Някой път си се облякъл официално като министър, отиваш на визита, виждаш някой беден човек, казваш: „Нямам нищо“. Щастливите хора нямат време за нищо, но трябва да ги хване скръбта, която казва: „Скоро направи това!“ Скръбта е на място. Някой пита: „Защо скръбя?“ Ти си министър-председател и скръбта ти казва: „Слез от автомобила, направи услуга“. Ако не направиш тази услуга, ще ти пати главата. Скръбите са благословение.

Аз имам два много интересни случая. Отива един човек при един български чорбаджия да му иска нещо, а той му казва: „Иди да работиш!“ Казват на чорбаджията: „Знаеш ли, този човек ще стане министър-председател“. – „Брей, не думай!“ Тогава вика той човека в къщата си: „Ела бе, момче!“... Другият случай: при един свещеник идва един калугер, който ходел по окъсан селата – отивал на Света гора на хаджилък и знаел няколко езика. Гледа го попът – иска да се освободи от калугера. Последният му иска 50 лева за път, но попът казва: „Нямам“. Калугерът си отива. Аз се приближавам при свещеника и казвам: „Ами този калугер е Христос!“ – „Стой, не думай, пари имам! Ако е Христос, готов съм да дам!“... Че това е неразбиране. Много материалистично разбираме работите. И Христос казва: „Понеже гладен бях... туй бях, онова бях“. – „Господи, кога? Не те видяхме!“... – „Понеже не сте го направили на едного от Моите малки братя, нито на Мен сте го направили“. В един човек всякога виждай Божественото, зачитай онова, с което Бог е благоволил да го надари. Направи една услуга и виж Божественото в него – това е добрият начин. По този начин ще подобрите живота си. Всяко добро, направено по този начин, влиза в скачените съдове. Ако разсъждавате така, вашата карма постепенно ще се разтопява, разтопява и във вашата долина на живота тревата ще започне да изниква, ще има за орране и плод ще има. Този е Правият път.

Оценявай онова, което Бог ти е дал. Не роптай против главата си, не роптай против дробовете си, не роптай против стомаха си, не роптай против краката си, против ръцете си. Всичко онова, което Бог ти е дал, използвай го в дадения случай – то е на място. В другия живот друго ще ти даде. Благодарни на Бога – туй е щастието на човека. Проверете това. Ако е вярно, следвайте този път. По-права философия от тази няма. Това е философията, която съществува в Природата – тя така работи. Тя наблюдава хората: щом сте съгласни с нея, и тя е съгласна с вас. Няма нещо по-хубаво от това да бъдеш в съгласие с Природата и няма нещо по-хубаво от това тя да бъде в съгласи с теб. Ако ти си в съгласие, и тя ще бъде в съгласие; ако ти си в несъгласие, и тя ще бъде в несъгласие.

Сега, какво разбрахте в ядката? Каква разбрахте от правилото? Всичката погрешка е, че не сте заинтересовани от следното: вие трябва много да платите за нещата.

Ще ви приведа един български анекдот (дали е верен или не, не зная): отива един да си купува ахтапод* [* Ахтапод (арх.) – октопод – мекотело с осем пипала, яде се по пости (бел. ред.)]. Продавачът по погрешка отрязва едно парче сапун. Оня взема ахтапода, начева да го дъвчи, а той започва да се пеняви. Човекът си мисли, че е особен ахтапод и казва: „Пениш се, не пениш се, пари съм дал, ще те ям“. Пък то какъв ти ахтапод – сапун! Питам: щом е сапун, трябва ли да го ядете? Вие понякога това представлявате. Бих показал несъответствието на една мисъл. Казвате: „Толкоз ли съм глупав да ям сапун“. Колко пъти ядеш сапун и казваш: „Пари съм дал“. Ти ядеш, а той се пени. Сапунът за какво е? – За почистване на дрехата, за пране. Следователно, когато искаш да се очистиш, сапун ще вземеш; когато искаш да се наядеш, ахтапод ще вземеш.

Един американски цигулар отишъл да взема уроци при виден професор. Последният поискал по 10 000 долара за един урок от три

часа. – „Втори урок ще искате ли?“ – „Не – отговаря цигуларят, – засега е достатъчно, всичко научих за десет хиляди долара“. Не е долар, не са два, а десет хиляди долара. Да ги дадеш от джоба си за един урок!... Казвам: вие не сте научили, защото нищо не сте платили. Ако платите за една лекция десет хиляди долара, ще научите. Чудите се, че за една лекция са дадени десет хиляди долара. В Природата има един закон и аз сега ще го превода: когато не оценяваш една постъпка или едно действие както трябва, глобяват те десет хиляди долара. Тук доброволно ще дадеш на професора, т.е. Природата, щом изпрати своите агенти, ще платиш – ще те глобят според закона. Закон е, трябва да се плати. Стражарите седят с перото и кой-къде плюе, глобяват го. Хубаво е това – всеки трябва да си извади кърпичката.

Ако не изпълните онова, което ви казвам, всеки един от вас ще даде десет хиляди долара за един урок. Ако имате пари, нямам нищо против да платите. Четири-пет глоби по десет хиляди долара – петдесет хиляди долара, които правят пет милиона български лева. Всеки един от вас да мисли добре!

После, нали трябва да правите някакви справки и трябва да ходите на пощата да си дадете адреса. Адресът трябва да бъде много точен. Някой път ви намират на еди-коя си улица, еди-къде. От Невидимия свят обичат, когато ви пишат, да имате точен адрес. А вие не можете да имате точен адрес, ако не правите Добро. Тогава, каквото ви изпратят от Невидимия свят, няма да дойде. Щом правите Добро, вече имате точен адрес и тогава всичките ви работи ще се оправят. Защото всичко, каквото съдържа Земята, е за разумните хора. Един ден всеки от вас ще участва в тия блага – на Земята има още хиляди неопитани блага и те очакват разумните хора да дойдат и да им се радват.

Вие сега мислите за оня свят – да умрете и да се преродите. Но вие ще направите една погрешка. Турците казват: „Дойде говедо, вол си отиде“. Ако си се родил говедо и си отидеш вол, какво си придобил? Сега, аз ви казвам какво можете да направите: поне една плевня можете да запалите. Казвам: свещ можете да запалите. Вие казвате: „Нищо не мога да направя“. Една стомна вода можете да донесете навреме – това струва милиони. Ако не я донесете навреме, нищо не струва. Някой път човек би дал милиони за една стомна вода. И ако навреме запалиш свещта, и тя струва много. Навреме правете всичко онова, което ви казвам.

„Отче наши“

6-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
8 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ГЛАДНИ И СИТИ, ЕДИНЕНИЕ И РАЗЕДИНЕНИЕ

„Отче наш“

Имате ли тема? – Да. Каква? – „Какво аз зная“. Нека двама-трима души прочетат темата си.

На какво може да уподобите Знанието в Живота? На ред неща може да го уподобите. Знанието е това, с което човек разполага, то е капиталът, на който можеш да разчитаеш. Знанието може да има приход – всеки капитал има приход. Само че заблудението някой път е в това, че очаквате от туй, което знаете, по-големи лихви или приходи. А случва се, че понякога никакъв приход не може да дойде и тогава се разочаровате. Не, Знанието си е Знание, капиталът си е капитал, трябва да го турите в обръщение и да бъдете умни. Всички влагате капитала си там, дето не трябва. По някой път изгубвате от капитала си и вследствие на това се огорчавате. Не влагайте капитала си там, дето ще изгубите. И аз наричам Знанието майката на нещата. Ти гледай да не изгубиш майка си; ако изгубиш майка си, отиде вече.

Сега, може да имате разни възражения, това е друг въпрос. Можете да мислите както искате. Знанието, което имаш, ти ще го провериш с ума си, със сърцето си и с волята си. Знанието навсякъде може да се провери, т.е. туй, което човек знае, може да го приложи. Може да имаш някакви понятия, някакви теории, хипотези, но те са неща, които в бъдеще могат да се проверят. Да кажем, имате понятие за музиката, но всъщност в какво седи музиката? Музиката е един вътрешен подтик, определен подтик, музикален подтик. Когато дойде този музикален подтик, той се отличава с това, че всички състояния, които обезсърчават човека, изчезват. Сега, може да кажете, че у някой човек звучи някоя тъжна песен. Туй тъжно състояние е вметната

материя, то не е музика, музиката дава друго настроение. Музиката е форма, изявление на самия Живот. Когато Животът губи тази форма, какво става с него? Прозаичният живот е по-малко музикален, поетичният живот е повече музикален, а духовният живот е музикален. Вие искате да отделите живота си – тъй да го оголите, че да останат сухи кости. Че това не е Живот! Животът трябва да бъде облечен, не само да има оголени диреци, а да има мускули, нерви, мазнини. Много работи трябва да се прояви.

Една от страните на сегашния ви живот е, че се обезсърчавате. Кои неща обезсърчават човека? Вие се занимавате с аритметика, да кажем умножавате 2 по 3; на колко е равно? Или умножавате 3 по 4, или умножавате 5 по 7. Казвате: „Това е механична работа“. Ако двама души работят по три часа на ден, колко работа ще свършат? Те ще работят шест часа. Две еднакви души в Природата не могат да работят, както два десни крака не могат да работят. Ако имаш един десен и един ляв крак, те вече могат да работят – може да се изходи едно място. Човек, когато ходи два дни по три часа, колко ще изходи? 6 е число, което показва изходеното вече. Добре, тогава тия двама, които работят, мисълта им и състоянията им еднакви ли са? Не, различават се. Ако вие сте чувствителен, ще знаете и работата, която те са изработили, и мястото, през което са минали. Ще знаете кой е минал, дали е бил мъж или жена, откъде е вървял мъжът – отдясно или отляво. Едно куче по стъпките познава господарят му откъде е минал. То ще ходи по стъпките на господаря си, ще обикаля.

Не е безразлично какво вие мислите. Казвате: „Аз мога да си мисля каквото си искам“. Ти в даден случай мислиш това, което си, а не мислиш това, което не си. Пък ако искаш да се учиш, трябва да разбираш нещата. Например, имаш един приятел; ти трябва да влезеш в неговото положение, за да го разбереш. И никой не може да те разбере, ако не влезе в твоето положение. Вие не се заблуждавайте

или да употребявате други думи. Не си туряйте дума, която ще ви постави в крива посока. Вие седите и казвате: „Ако аз бях в тази форма, щях да постъпя другояче“. Хубаво, да допуснем, че аз мога да ви дам каквато искате форма; кажете ми сега каква форма искате? Нали някой път искате друга форма, а не тази, която имате? Кажете ми коя форма искате, за да ви я дам, но тази форма, в която да няма погрешка. Аз бих опитал. Ако дойде един художник, който рисува гениално, накарайте го да тури на картината основните черти на човешката Добродетел. Не може да ги тури; той ще нарисува красиво облечена форма, но Доброто го няма вътре. Тъй че в дадения случай изкуството не е само да рисувате в Живота, но трябва да внесете Доброто в себе си. Трябва да знаете. Аз мога да внеса мекота в леда; на един лед казвам: „Аз мога да изменя твоето естество“. Имам една кибритена клечка, имам и една лампичка, запалвам я, турям леда в една паница и лампичката отдолу – ледът става мекичък, изменям естеството му и той става подвижен. След това казвам: „Пак мога да изменя твоето естество“. Отнемам топлината и той веднага пак става лед.

Та сега, вие мислите, че знаете това изкуство. По някой път вие разтопявате леда, по някой път вие замразявате водата. Казваш: „Аз мразя някого“. Да мразиш, значи да го заледиш, да го замразиш – туй значи думата „мразя“. Обичаш някого – искаш от лед да го направиш вода. Той ще стане мекичък, пластичен, каквото искаш ще направи. Щом е вода, готов е на всички услуги за теб – дето го капнеш, там ще слезе. Казвате: „Това така ли е?“ – Идва съмнението. Аз нямам нищо против всички възражения, те са на място. Туй, което знаеш, то е на място. Но ако вие имате раница и сте добре въоръжен, а трябва да минете през една дупка, питам можете ли да минете тъй, както сте въоръжени? Какво трябва да направите? Ще снемете оръжието си, раницата си и ще минете без оръжие. Някъде в Природата има много

малки, тесни дупки, през които трябва да минете. Какъвто багаж имаш, ще го оставиш, ще остане само същественото. Ще оставиш пушките, ще оставиш ножа, ще оставиш горното палто, ще останеш само с тънки дрехи, ще минеш през дупката и като минеш оттатък, ще изтеглиш сабята и пушката. Щом минеш през тази дупка, пак има широк свят. Понякога се случва, че оттатък има митница – хващат те и казват: „Ще платиш, има мито за пушката; тази дреха е нова, и за нея ще платиш“. Та страданията, които сега имате, се дължат на това, че когато минавате през тесните дупки, хващат ви митничарите и казват: „Плащай!“ Колкото мито да платиш за тези неща, в новия свят те няма да ви послужат, там има много по-хубави работи. Ами представете си, че влизате през тази дупка в нов свят и носите разни консерви, а там има всички видове узрели плодове, питам вашите консерви какво ще ви ползват? Онази кола с тенекета какво ще ви ползва? Там има узрели круши, ябълки, защо ви са консервите. Оставете ги зад дупката... Сега, тази мисъл нека да седи в живота ви. Сравнявайте.

Когато говорех онзи ден, една сестра се обезсърчила и казва: „Аз се обезверих, не зная в какво да вярвам!“ Казвам: това не е вяра, това е наука. Вярата е онова същественото, реалното. Тя досега считала, че кръгът е идеалното, а пък аз го направих нещо животинско. Тя не разбира разсъжденията. Кръгът, който е идеален и е Божественото, слиза да помага на животните, слиза там, защото трябва да ги пази. Не турят елипсата, защото елипсата сега се учи от кръга как да помага. Тя е излязла от едната и от другата страна – наблюдава какво правим, може да определя. Сестрата казва, че понеже при животните съм поставил кръга, работата излязла бамбашка* [* Бамбашка (тур.) – съвсем другояче (бел. ред.)]. Божественото трябвало да вземе друго място. Хубаво, Божественото, когато слиза да ни помага, става ли като нас? Бог ли става като нас или ние ставаме като Него? Огънят, когато

слезе при дървото, става ли дърво? Не, огънят не става дърво, но огънят си е огън. Дървата какво стават? Дървата горят, горят, нещо отива в огъня, а пък една част от дърво става на пепел.

Та аз искам да ви кажа: не туряйте съществения неща, реалните неща, те са неизменни. Във всеки един човек има нещо, което е неизменяемо, то е същественото на човека. Вие се държете за туй, реалното в себе си. Вън от реалното има нещо, което постоянно се мени и променя, и вие на това обръщате внимание – в туй седи културата на човека, на неговото развитие. После, не само вие обръщате на това внимание, но всички хора. Да кажем, че един поет е писал нещо. Като говорим за поетите, ще знаете, че те имат три степени: обикновен поет за народа, талантлив поет и гениален поет. Представете си, че един гениален поет е писал нещо, а хората не го оценяват. Не че не го оценяват, но тия хора са малки деца по на 4-5 години; той писал отлични работи, но тия деца вземат написаното, а не го разбират. Има ли някаква погрешка, че този човек писал неща, които децата не разбират? – „Аз съм написал, та тия деца, като станат възрастни, да четат“. Поетът не трябва да бърза; неговата погрешка е, че той бърза. Тия малки деца не са за неговата поезия. Ще дойде време, те ще станат възрастни, ще могат да разбират поезията му. Някой път вие се смущавате, че хората не могат да приемат вашите идеи. Не се смущавайте, тези хора са още деца, те си имат залъгалки. Туй, което очаквате, след време ще дойде. След пет, десет, петнадесет, двадесет, тридесет години то ще дойде на Земята. Тъй трябва да разсъждавате. Понеже разсъждавате материалистично, затова се намирате в трудно положение.

Казвам: когато умножите 3 по 4, това са динамични числа. В обикновения, във физическия живот процесите са други. Ако умножиш 3 по 4, знаеш ли какво ще стане? Представете си, че това са дванадесетте зодии, през която Земята минава. Но когато се върти

Земята, и ти ще минеш през всичките зодии. И като минеш през всички тях, какъв ще бъде халът ти? Като минеш през зодията на Телеца, какъв ще бъде халът ти? Като минеш през зодията на Лъва или на Овена, като минеш през Скорпиона или през Стрелеца, или през Риби, или през Водолей? Вие печелите едно. Числото 12 в обикновения смисъл е много просто: дванадесет гроша, дванадесет лева, дванадесет зодии в годината. Колко годишни времена има? Четири годишни времена по три месеца – дванадесет. Разделят зодиите на кардинални. Сега, ако един човек е роден в зодията на Овена, какви качества има? Нали сте учили, тук има астролози, кажете какви качества ще има? – Реформаторски. Реформаторството засяга неговия мозък. Но в Природата вие не може да умножите 3 по 4. В Природата можеш да умножиш, само ако обичаш. Ако обичаш някого, ти може да му дадеш, ти може да го заведеш в къщата си. Ако не го обичаш, умножение не можеш да направиш. В Природата не можеш да кажеш, че 3 по 4 е 12. Ако една ябълка не те обича, тя нищо няма да ти даде и казва: „Аз не мога да умножавам“. Не, само Любовта е, която умножава нещата. Ако имаш този закон на Любовта, ти можеш да умножаваш. Някой казва: „Аз съм научил умножение“. Да, умножаваш, но без да се умножава. 3 по 4 е 12, например трима души имат по четири вола – това са дванадесет вола. Но дванадесет вола имат хората, а аз нямам нито един вол, само правя сметката на хората. Ти не можеш да умножаваш чуждото – те си го знаят, нямат нужда от твоето умножение. После, ти не можеш да бъдеш астролог, не можеш и учен да бъдеш, ако не обичаш хората – един човек не се открива пред теб, ако не го обичаш. Ако го обичаш, веднага можеш да говориш с него, понеже със своята обич хвърляш Светлина върху него. Тази твоя Светлина го осветява и можеш да видиш как е създаден. Като не го обичаш, ще бъде тъмнота и той ще бъде непознат за теб. Някой път искате да познаете някой човек. Не може

да го познаете, ако не го обичате; щом не го обичате, той е затворен за вас. Туй е разбиране. В музиката е същото: не можеш да бъдеш музикант, ако не обичаш музиката. Ти не можеш да бъдеш поет, ако не обичаш поезията; не можеш да бъдеш учен човек, ако не обичаш науката. Трябва да обичаш всички отрасли, които съществуват в Природата – тогава имаш възможност да се ползваш от благата, които са там.

Казвам сега: това са новите възгледи, които трябва да имате. Вие седите и без да обичате нещата, искате да ги познавате. Тогава седите и гледате един красив и някак въображаем живот. Някой иска да отиде в Небето. Можеш да отидеш в Небето, щом имаш Любов. Щом нямаш Любов, никъде не можеш да отидеш – ти си без пари, без капитал, а без тях никъде не можеш да отидеш. Здравият човек навсякъде може да отиде, но болният, който очаква да го водят с количка, къде може да отиде? Някои хора очакват като инвалиди и казват: „Ако имаш вяра...“ Никъде няма да отидеш – вярата подразбира съвсем друго нещо.

Та, вие съвсем сте загазили. Загазили сте знаете ли в какво? Защото искате да имате един красив и богат живот, искате да се оправи животът ви без Знание и Любов. Тогава се сърдите на Провидението, сърдите се на приятелите си, сърдите се на баща си, на всинца се сърдите – на условията, на държавата, на строя и казвате: „Не се живее!“ Може да се сърдите, нямам нищо против това. Ако три дни се сърдиш по шест пъти на ден, какъв ще бъде резултатът? 3 по 6 е 18. Какво ще ви допринесе сръдната – три дена по шест пъти като се сърдиш, какво ще спечелиш? Представете си, че всеки ден строшаваш по едно шише с розово масло: разсърдиш се, удариш шишето, т.е. за шест дена строшиш осемнадесет гърнета. Колко струва едно гърне с розово масло? Да направим сметка, това е реалното: като счупиш осемнадесет шишета по един килограм, а едното кило е по 35 000

лева, колко ще струват всичките? Аз ви навеждам на една нова мисъл и казвам: три дена по шест пъти на ден е осемнадесет – вие сте изпочупили осемнадесет шишета с розово масло. А колко пъти само с вашата сръдня сте изгубвали най-хубавото. Имал си хубаво чувство, което струва милиони; ти се разсърдваш и туй чувство изчезва някъде – отиде розовото масло, блъснал си гърнето, няма го! Мъчно ти е, мъчиш се в душата си. Добре, да допуснем друго положение: ти си учил три дена по шест часа – осемнадесет часа. Например, три дена си изучавал закона на Любовта. Три деня по шест часа си научил по един закон и вече можеш да направиш един малък опит. А пък един от законите, които си научил, е: когато човек се сърди, да знаеш как да му отвориш сърцето – като го бутнеш с този закон, той става щедър и разположен, дава колкото искаш, въпрос не прави, не пита. Ако вие разбирате тия три закона, нали съвременната криза ще се махне?

Да кажем, някой от вас е учител, директорът или инспекторът – много е взискателен, може да направи такава ревизия, да даде такива показания, каквито не трябва. Но, когато го бутнеш по сърцето, той става разположен и пише показания: „Идеална учителка, такава учителка не съм срещал!“ Казвам: изучавайте положителното и отрицателното. Вие повече изучавате отрицателното. Вие искате нещата да стават и се сърдите, ако не станат. Детето ще се разсърди на майка си, че не му дала хляб с масло – то иска и ще я застави да му даде хляб, намазан с масло. Идва майката, погалва го, даде му, но това не е наука. Ти на майка си можеш да се разсърдиш, но представи си, че ти си войник, а офицерът е майка ти. Ако войникът се разсърди, дали ще има пак масло? Веднага ще иде в карцера за три дена. При майката сръдната минава, ще му даде масло, но ако се разсърди при офицера, ще иде в затвора.

Сега, някои от вас се сърдят на Господа. Малко хора съм срещал, които да не се сърдят на Господа, че не ги направил такива, каквито трябвало да ги направи. „Не ми е дал Господ – казва, – имаше в мен нещо, ама не ми е дал Господ онова, което искам“. Трябвало нещо да му даде. А пък той не знае, че Господ е намислил нещо по-хубаво, мощно да му даде, Господ е предприел нещо велико заради него. Но понеже туй, което Господ е намислил, е неразбрано, понеже Господ ще му даде нещо по-хубаво, той се сърди преждевременно, че не му е дадено нещо. А то сега не му е времето да му го даде. Например, вие искате да сте богати, без да имате знание. То е все едно да искате да ядете много, когато стомахът ви е разстроен. Питам какво ще ви ползва това ядене? Когато стомахът ви е разстроен, не ви трябва много ядене, диета ще пазите. Яденето подразбира едно здравословно състояние, че онова, което ядеш, да ти е приятно. Ако имаш изобилна храна, твойт стомах не може да я възприеме и тя е безполезна е в дадения случай. Богатството е безполезна и вредно в случай, когато ти не си готов да го използваш. Природата не търпи да влагаш капитала в банката някъде. Всяко нещо, което имаш, трябва да е в оборот – такъв е законът в Природата. Всякога, когато престане този оборот, явяват се ония състояния, които сега имаме – неразположение на духа.

Сега, вие какво искате, какво да умножавам сега? Умножението в Природата е друго. И когато двама души имат обмяна на мисли и започнат да вършат нещо, това е един друг процес. Умножаването е един процес във физическия свят, това е само за изяснение. Но в Природата процесите са други: да се умножи, да се събере или да се извади една добродетел – съвсем друг смисъл има това. Казвам: ако в Живата Природа събираш, числата имат друг смисъл. Числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 – всяко от тях има особени черти. Следователно, за да впрегнеш един кон на работа, ти трябва да познаваш неговото

естество. Например, трябва да му туриш седло, за да се качиш; ако няма хубаво седло, конят ще те хвърли. Ще туриш хубаво меко седло и като се качиш на гърба му, ще бъдеш внимателен. Ако направиш погрешка, конят пак ще те хвърли. Сега, това са външни обяснения. Това нека остане за вас, за вашата мисъл, няма какво да разправяте. Чакайте да видите какъв смисъл имат числата.

Суеверието е безпредметно. Суеверието на хората от какво произтича? Българите във вторник и в петък не работят, казват: „Не върви работата“, а понеделник, сряда, четвъртък са щастливи дни. Все има някаква наука, има някакъв повод, поради което едни дни да ги считат за щастливи, а други – за нещастни. Разбира се, в сегашния свят и в петък карат машините да работят; войниците също не гледат на дните – например, вторник за тях е ден за работа. Но обикновените хора, които нямат определени системи, понякога проявяват някои атавистични разположения. Казвате: „Днес нямам разположение“. Хубаво, да допуснем, че нямате разположение. Например, имате тънки дрехи, а отвън е 25 градуса студ – разбира се, че с тънки дрехи нямате разположение да ходите. Представете си, че излезете с хубави топли дрехи и обувца. С тях може да ходите зимно време, но с такива дебели топли дрехи лятно време не може да ходите. С тънки дрехи зимно време не може да ходите, но лятно време можете. През лятото, ако турите дебелия палто, а отвън има 30-40 градуса топлина, то веднага ще вземе да ви тежи. Зимно време с него е добре, но лятно време не може да ви служи. Та ви казвам: вашите зимни дрехи, вашите възгледи, които сте носили досега, са много хубави, но лятно време са невалидни; вашите дрехи, които сте носили през лятото, са несъвместими със зимата. Туй трябва да го знаете. Когато срещнете един вол и когато срещнете един вълк, по един и същ начин ли ще постъпите? Как ще постъпите с вола? Нека да направя мисълта си малко по-ясна: имате хляб, който ще турите в

торбата си, но ако имате вода, може ли да я налеете в торбата? Няма да я налеете, понеже ще излезе през торбата. Хлябът няма да си позволи да излезе, но водата ще си позволи, тя си дава тази свобода. Когато изучавате хората, някои мязат на хляб, други – на вода, трети – на огън. Ако имате огън, ще го турите ли в торбата? Ще го носите в кибритена кутия или затворен херметически. Там, дето ви трябва, ще цъкнете и огънят ще излезе навън; дето не ви трябва, огънят ще стои пак затворен. За всяко нещо трябва да имате съответната форма, която Природата дава. В тази форма нещата са безопасни.

Вашето разбиране ще го приложите към сегашния живот. Това, което мислите, само при известни случаи е право. Например, казвате: „Човек не трябва да бъде мек“. Прави сте, при дадените условия, при които се намирате, тази мекота е несъвместима, но при други условия своята мекота е съвместима. При дадени условия своята сила е несъвместима, но при други условия е съвместима. Казвам: едно ваше състояние не го пренасяйте. Например, вие искате да пренасяте Любовта и казвате: „Трябва да се обичаме“. Едного, когото обичаш, ще го превърнеш на вода; друго, когото обичаш, ще го превърнеш на огън; друго, когото обичаш, ще го превърнеш на дим, на лед – на всичко може да го превърнеш. Ако той всичко може да издържи, ти го обичаш и той те обича. Ако обичаш едного, ти ще го прекараш през всички форми на Битието. Ако не е готов да мине през тези форми, той не може да разбере Любовта. Ти, който имаш силата да направиш тия неща, ако не разбираш какво може да донесе всяка форма, не се занимавай с това изкуство. Казвате: „Трябва да се обичаме“. Какво разбирате под това? Когато обичате ябълката, какво правите с нея? Ядете я. Когато обикнете хляба, и него изяждате. Когато обичате някой скъпоценен камък, носите го на пръста си. Когато изядете хляба, знаете ли дали той ви обича? Ако, след като ги изядете, хлябът или крушата ви обичат, във вас ще дойде една отлична мисъл, вие ще

се повдигнете. Щом изядете ябълката и тя не ви обича, тогава казвате: „Стана ми нещо“, т.е. между ябълката и вас няма обич. Следователно, трябва не само да я ядеш, не само ти да я обичаш, но и тя да те обича. Понеже имаш право да ядеш само нова, което те обича. Ако си я изял без обич, няма да се ползваш. Ако четеш една книга, която не разбираш, ако четеш един философ, който разсъждава по някой въпрос, а твоята вяра се разколебава, веднага ти казваш: „Тази книга ми размъти ума“. За онова, което проучвате, трябва да имате знание. Дръжте за онова верую, което имате, всякога се допитвайте до вашето верую. Всеки човек има едно верую, което е право – колкото и малко да е, допитай се до него. Колкото и малка да е тази частица, която гори в съзнанието ви, допитайте се до нея. Не оставяйте другите хора да четат заради теб.

Сега, да оставим другите хора, не разбирайте криво. Там, където трябва ти да четеш, не карай другите хора да четат, а там, където трябва другите хора да четат, не отивай да четеш. Там, където трябва другите хора да ядат, дай им правото да ядат; там, където трябва ти да ядеш, не карай другите хора да ядат, защото ти няма нищо да придобиеш. Казваш: „Нека учат заради мен“. Хубаво, ако един яде заради теб един, два, три, четири дена, на него ще му е добре, но ти какво трябва да правиш? До четиридесет дена ти можеш да постиш, а той да яде. Той ще намери тази постъпка за съобразна, но след четиридесетия ден ти ще кажеш: „Сега ти няма да ядеш, пък аз ще ям“. След четиридесетия ден трябва ли да му дадеш яденето си, как мислите? Аз да съм, няма да му го дам, а ще му кажа: „Достатъчно те храних четиридесет деня, сега ти няма да ядеш, пък аз ще ям, за да опиташ, а на четиридесетия ден пак няма да ми даваш да ям“. Следователно, туй, което аз говоря, правя го доброволно със себе си – не му давам да яде, пък аз правя своите разсъждения. Когато погледна, виждам, че очите ми са хлътнали, лицето ми се е

поиздължило, светец съм станал, а той е мазничък, червеничък. Казвам: „Моето ядене много добре му е подействало“. Този човек има тлъсто лице, но няма моята мисъл. Казвам му: „Ще дойдеш на моето място и аз ще дойда на твоето, за да се разберем“.

Сега, тия правила не ги вземайте за абсолютни. Това, което вие знаете, не е достатъчно. Всяко едно ново разбиране, всеки способ е опресняване. Считайте всяка една теория на място. Всяко едно ново знание е малък приток, който се влива в едно езеро и го опреснява. Не че ще принесе нещо, но всякога едно езеро, което има притоци, се опреснява. Не че ще изнесе нещо, но всякога трябва да има втичане и изтичане. Тия езера, в които има втичане и изтичане, се опресняват. Когато в Живота става втичане и изтичане, това е правилното положение. Какво е Радостта? Радостта е едно нещо, което се втича в човека. Какво е скръбта? Това е нещо, което изтича от човека. Сега имате едно ново понятие за скръбта като изтичане. Радостта е втичане вътре, вливане. Щом скърбите, значи излиза нещо от вас; щом се радвате, влива се нещо. Казвам тогава: Радостта ще се превърне в скръб, т.е. един ден вашата Радост ще се превърне на скръб и ще излиза навън. Но тогава вашата скръб, вашата вода, която се е вляла, ще излиза и тя ще бъде Радост за другите. Вашата Радост е скръбта на другите, т.е. тази радост, която е дошла във вас, иде от скърбящите. Вашата радост иде от едно скърбящо езеро. Това е разбиране. Тъй като мислите, нещата в Природата ще ви станат ясни. Другите разбират работата другояче. Сега мислите, че не трябва да скърбите. Невъзможно е да не скърбите. Щом Радостта се влива, внася нещо, а скръбта ще изнесе нещо. Стига да не изнесе повече, отколкото трябва, и тя ще внесе толкоз, колкото трябва.

Сега, как разбрахте работата? Може ли да накарате един въглен да прояви свойствата на един диамант? При състоянието, при което сега въглените се намират, никога не можете да го заставите да

прояви тия качества. Тогава при какви условия можете да накарате въглена да прояви свойствата на диаманта? Учените хора сега правят опити да го превърнат на диамант. Въгленът може да се превърне на диамант, но при какви условия, знаете ли при каква топлина може да се стопи той, без да изгори? – При пет-шест хиляди градуса. Следователно, щом имате една мисъл от рода на въглените, турете я над пет-шест хиляди градуса топлина, за да я превърнете в диамант, за да кристализира. Аз уподобявам това на промяната у ония хора, които имат големи страдания – в техните лаборатории въглените се превръщат на диаманти. Някой ми разправя за страданията си, а аз му казвам: „Ти богат човек ще станеш“. Стига опитите във вашата лаборатория да бъдат сполучливи, вие ще забогатеете от ония въглени, които ще се превърнат в диаманти. Ако едно страдание може да внесе в душата ви една идея, на място е. Да кажем, че един изобретател се мъчи, мисли двадесет-тридесет години и един ден влага нова мисъл – основната мисъл, която той прилага. Оттам насетне всичките му работи ще тръгнат...

Сега, нагазихме в една дълбока област, нека се повърнем назад. Не е лесна работа човек да носи страданията, не е лесна работа човек да дава. Има един такъв пример: един беден лорд в Англия започнал търговия и се прочул със своята добрина и щедрост. Всеки ден получавал по шестстотин писма на ден, в които все му искали нещо, все му разправяли за своите страдания. Получавал по шестстотин писма, на който отговарял. И казвал на хората: „Аз си имам своите бедни“. Пишел и на онези, които не са негови. Накрая лордът казал: „Дотегна ми да бъда щедър!“ и избягал от Англия. Все пак, да отговаряш на шестстотин писма – всичките все с просби* [* Просба (рус.) – молба (бел. ред.)] за нещо! И лордът напуска Англия, казва: „Бягам, за да не съм известен толкова със своята доброта“.

Хубаво. Сега си представете въпроса по обратен начин – на някой човек, който не е щедър, му пращат шестстотин писма. Той какво ще прави? Представи си, че ти си онзи, който не е щедър – излезеш на пътя, някой разбойник извади револвер и казва: „Давай!“ Тъкмо минеш няколко крачки, среща те друг и казва: „Давай!“ Шестстотин души те срещат и все искат. И ти ще даваш. След като има тази опитност десет дена, този, който не обича да дава, до какво заключение ще дойде? Той ще каже: „Ще си купя един револвер и аз“. Следователно, и този господин има една опитност, но тя е неестествена.

Разбира се, всичките англичани не са щедри като този. Ако всички хора бяха щедри, едва ли ще се случи на ден един човек да дойде да поиска и тогава това е в реда на нещата. Тогава, може би, едва на месеца може да се случи някой да поиска и ти тогава ще го считаш за привилегия. През цялата година колко души биха дошли да ти поискат? Тогава ти ще считаш за привилегия, че някой е дошъл. Но ако всеки ден шестстотин писма идват и искат от теб, това е неестествен процес. Казвам сега: не си струва човек да бъде щедър. Ако за десет години един дойде да ти поиска нещо, струва си човек да бъде щедър и тогава, разбира се, това ще бъде една привилегия.

Какво приложение има досегашното ви състояние? Вие питате: „Сега, за да излезем от това състояние, в което се намираме, какво трябва да направим?“ Онези от вас, които са учители, какво трябва да направят, за да излязат от учителството? Онези, които държат изпит, какво трябва да направят с изпита? Които държат изпит, много се молят, свещи палят, чрез спиритизъм питат духовете дали ще мине изпитът им добре или няма да го изкарат. Трябва да се повърнете към същинското вярване, което всеки един човек има. И тъй, вслушвайте се във веруюто на всеки човек, когато ви разправя някоя своя опитност – обръщайте внимание, понеже всеки говори от туй, което знае.

Именно на туй вътрешно знание, което хората имат, там те могат да си помагат.

При мен дойде един господин и ще ви предам само това, което той ми разправи: „Намерих едно лекарство, което лекува почти всички болести. Ако вземеш мед, ленено семе, чер пипер и индийско орехче, ще имаш цял, с който могат да се лекуват всички болести“. Той ми даде пропорцията, сега не ви я казвам. Какво ще разберете вие? Има си пропорция. Медът е лековит, лененото семе го вземат за разслабване на червата, черният пипер сгрива, индийското орехче също има лечебни свойства. Когато се съберат медът, лененото семе, черният пипер и индийското орехче, когато се сдружат на едно място, лекуват всичките болести. Туй ще интересува тези, които сте болни. Които са здрави, ще кажат: „Нито медът, нито лененото семе, нито черният пипер, нито индийското орехче ме интересува!“ Но когато сте болни, ще кажете: „Колко мед...?“

Един пример: смесете един грам Любов с два грама Знание, смесете десет грама Свобода и смесете двадесет грама Справедливост; разбъркайте тази каша и ще имате едно лекарство. Туй е съвсем отвлечено – един грам Любов... Слушайте, аз мога да направя такова лекарство. Ето как ще го направя. Ако искам да взема един грам от Любовта, какво трябва да направя? Ще намеря едно момиче на 15 години, което една минута да си държи ръката в една чаша вода. Когато мине една минута, ще кажа „стига“. После ще намеря едно момче на 15-18 години, което да държи ръката си в чашата две минути. От него ще взема два грама Знание. За да взема десет грама Свобода, ще намеря един възрастен на 21 години, който да си държи ръката в чашата десет минути. И най-после ще намеря един професор, който ще си държи ръката двадесет минути. Туй лекарство ще го давам по три капки сутрин, три капки на обед и три капки вечер – всичко девет капки. И може да има отлично успокоение. Вие

сте се нервирали, но щом вземете три капки, ще дойде едно успокоение във вас. Когато момичето, момчето и възрастният държат ръката си, тя трябва да бъде чиста. Лесно ще убедите децата да си държат ръката, но професора как ще убедите? Кажете ми вие как бихте убедили професора да си държи ръката? Хайде, нека оставим един въпрос неразрешен до Великден. До Великден можем да мислим за професора... Мъчното състояние в човека е професорът. Някой път човек е опак – седи, не можеш да го убедиш, т.е. този професор в теб не можеш да го убедиш. Казва: „Не може по никой начин!“ Как ще го убедиш? Той трябва да си тури ръката, нищо повече.

Та за туй лекарство съм дошъл до първите трима души, но сега се занимавам с професора. Него намирам много упорит. Той казва: „Тази работа е суеверие, как ще си туря ръката там?“ Мога да намеря един болен професор, но болна ръка не ми трябва. Здрава, гладка, хубава ръка ми трябва. Сега не остава друго, освен да го приспим, да му вземем ръката и да я турим в чашата – водата полека да се нагоди на неговата топлина. Когато се събуди, професорът ще усети, че нещо е взето от него. А сега как ще влезете в стаята, как ще убедите домашните му – мъчно се влиза в тази стая, може да е женен, да има жена, деца...

Сега, спрете се и вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Вярвайте на онова, което Бог ви говори. Не на онова, което хората говорят, но на онова, което Бог говори. То се отличава по следното: когато Бог говори на човека, винаги има едно единство, няма спор – и мислите, и сърцето са на един ум. Щом хората говорят, винаги има раздвояване. Човешкото винаги раздвоява, Божественото винаги обединява. Там, дето се обединяват нещата, Бог говори; там, дето нещата се разединяват, хората говорят. Законът е верен. Всяко нещо, което обединява сърцето и ума ви в даден случай, то е от Бога; всяко

нещо, което разединява, то е от човешки произход – него ще проучвате.

Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

7-ма лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
15 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ПОВОДИ НА МИСЪЛТА

„Отче наш“

За следния път пишете върху темата №7: „Отношението на нервната система към човешкия ум“.

Сега, какво разбирате под думите „чистота на човешката мисъл“? Най-простото разбиране какво е? Какво разбирате под думите „чиста мисъл“? Изхождайте от думата „чистота“. В най-простия смисъл под думата „чистота“ какво разбирате? Казвате „чиста дреха“, „чисто лице“. Когато говорите за чиста вода, разбирате да няма никакви примеси. От какво се състои водата, кои са нейните елементи? – *Кислород и водород*. Щом има други примеси, водата не е чиста. Така е за водата. Ами от какво се състои човешката мисъл? Или коя е подбудителната причина на човешката мисъл? Това е доста дълбок философски въпрос, нали? Поне някой път не сте ли се спирали да помислите какво е движението на човешката мисъл – възходящо или низходящо? Човешката мисъл слиза от една много висока област – също като времето, когато започнат да се топят снеговете, и от планинските върхове се образува движението на малките ручей.

Най-първо човек трябва да се научи да мисли. Той не може да мисли, докато няма в себе си самообладание. Правата мисъл изисква самообладание. Когато човек не се самообладава и се страхува от външните условия на Живота, мисълта му не може да бъде права или, другояче казано, мисълта му не може правилно да се развива.

Представете си един богат и един сиромах, поставени при различни условия. При сегашните условия, какво ще мисли един богат човек и какво ще мисли един сиромах? За какво ще мисли богатият, който има достатъчно средства? Парите са една

подбудителна причина. За какво ще мисли богатият? Богатият човек би ли помислил най-първо да иде на църква да се помоли? Например, имате един богат човек в обикновения смисъл на думата. Богатият казва: „Аз имам всички средства“. Той за какво ще помисли най-първо? Сутрин, когато се пробудите, най-първо за какво мислите? Представете си, че един богат човек се пробуди и стане от леглото; за какво ще мисли? Най-първо той е мислил да спи и спал; сега, след като се е събудил, за какво ще мисли? Той трябва да хване една права нишка на мисълта си. За да мисли, той трябва да хване един път – аз го наричам път на напрежение, гама на напрежение. Когато дойдеш, ти нямаш дълго време, за да избираш в коя посока да тръгнеш – затуй непременно ще се яви гамата на напрежението. След гамата на напрежението ще се яви гамата на движението. На музикален език казано, напрежение, движение, а след движението вече иде музикалното мишление* [* Мишление (рус.) – мислене (бел. ред.)]. То е третата – мажорна гама. След тази гама има други – миньорни гами. Напрежение, движение и музикално мишление – така човек ще започне да мисли. За какво ще мисли? Ще започне да мисли за най-хубавата песен. Коя е най-хубавата песен в Живота? Мнозина тук са музиканти. Я ми кажете коя е най-хубавата песен в Живота?

Ами че, представете си един, който е осъден на смърт някъде и вече е последният му ден, ще го бесят. Той за какво ще мисли? Вие нямате тази опитност, но искам да знаете за какво ще мисли този, когото бесят. Той има едно особено чувстване, една особена мисъл, въпросът остава неразрешен в него. Сега ще ви представя друга картина – този, когото бесят, казва: „То мен ще ме обесят, ще увисна като един плод, а когато узрея, когато се скъса въжето, ще падна и какво ще стане с мен не зная“. Той знае, че ще увисне на въжето, а след туй, ако въжето не издържи, долу има пропаст. Той казва: „Когато падна там, не зная какво ще стане. Падането трябва да

разбера“. Но представете си, че по някакво щастие идва помилване: този човек е осъден, но намират истинските виновници, идват и му казват: „Пущаме те“. Когато го пуснат, за какво ще мисли спасеният от въжето? Българинът как е разрешил този въпрос? Той казва: „Какво ще правите, ще ме бесите ли? Каквото ще правите, правете го, само ме оставете да изям мамалигата, която е приготвила майка ми“. Той мисли за един хубав обяд, хубаво ще се наяде и ще каже: „Без малко щяха да ме лишат от яденето!“ Когато го освободят, ще даде едно хубаво угощение, че се е освободил от въжето. Българинът казва: „Как тъй – човекът ще го бесят!“ ...

Често вие имате такива психологически състояния: понякога ви дойде наум да си турите въжето на врата и да свършите. Нали има и млади, и стари хора, които се бесят. Не знаая дали според сегашния закон биха осъдили един старец на 120 години да бъде обесен. Ако е 120-годишен, няма да го обесят, и ако е дете на 10 години, пак няма да го обесят. Кога ще го обесят, ако направи престъпление? Когато мине 21-годишна възраст, могат да го окачат на въжето.

Сега, вие се възмущавате, че съдбата може да не е справедлива. Но вие с вашата мисъл съдите ли право? Някой път казвате: „Аз не искам да живея, отця ми се да живея, нямам никакъв смисъл в живота“. Има разказ за един, който се обесил, но негов приятел отишъл навреме и го снел от въжето. И той казал: „Втори път вече не се беся! Нямах никаква опитност, но когато минах през тази, втори път вече не турям въжето на врата си. Туй, което ме мъчеше, беше лошо, но щом турих въжето, стана десет пъти по лошо. Туй, което изпитах, беше десет пъти по-лошо от онова, което ме мъчеше“. Сега, да оставим подбудителните психологически причини. Всички престъпления, които човек върши спрямо себе си, ги върши заради това, че могат да му донесат някаква опитност. Това е един изходен пункт. Когато се намира в безизходно положение, човек прибегва до

тия крайности, като мисли, че с тях ще разреши въпроса. И права е мисълта, че при крайностите се разрешават въпросите. Когато на едно яйце му дотегне да седи в черупката, какво трябва да направи? Представете си, че вие се намирате затворен в едно яйце, искате да разрешите този въпрос и казвате: „От това яйце трябва да се излезе“. Но питам: ако по един обикновен начин излезете от яйцето, какво ще разрешите? Значи, ако излезете при нормално състояние, онзи, който ви е турил в гнездото в естествено състояние, трябва да дойде, да поседи малко отгоре ви, за да ви стопли и на 21-я ден туй яйце ще разреши въпроса. При туй напрежение яйцето ще се отвори, затвореният ще излезе навън и ще се освободи. Следователно, човешката мисъл започва при известни условия. Ти не можеш да мислиш, докато нямаш никакви условия, които да те стоплят, да изменят твоето вътрешно състояние – или някакъв предмет, или някакъв обект трябва да ти даде някакъв повод да мислиш. Някакъв образ трябва да има.

Сега, вие казвате, че човешката мисъл е много отвличена. Дайте ми една отвличена мисъл, която да няма форма – най-отвлечената мисъл ми дайте. Например, имате отношението $A : B$; имате A и B . Какво представлява „ A “? Това „ A “, като символ у египтяните, минавало за натоварена камила. „ A “, както е сега, е натоварена камила, но туй положение е временно. Когато се пише „ A “, се образува един ъгъл, т.е. това е движение на две противоположни сили. При „ A “ имате движение нагоре и надолу. Сега, в обикновения живот вие казвате: „Лоши са условията“. Но представете си, че между един богат и един сиромаш няма хармония, не се споразумяват, имат разногласия. Представете си, че богатият човек някъде е замръзнал – влязъл е в затвореното яйце, където напрежение има. Кой може да го освободи? Един може да го освободи – сиромашът. Когато намери богатия, той какво трябва да направи? Трябва да го извади от

положението, в което се намира. Ако успее да го размрази, може да се образува една връзка между богатия и сиромаша. Богатият ще каже: „Ти спаси живота ми, сърцето ми е отворено за теб, готов съм да направя каквото искаш от мен“.

Та сега на вас, младите, ще ви кажа как да поправите вашето положение. Вие сте закъсали като беден човек и казвате: „С тази сиромашия не се живее в света!“ Прави сте, не се живее. Да носиш в живота си едно празно шише, да го държиш и да мислиш, че в него седи твоето щастие, това е само една възможност. Откъде ще го напълниш? Да кажем, че трябва да налееш в него някаква течност, която да носи Живот. Ще гледаш да намериш един замръзнал богат. Или друга идея: един професор някъде в странство бил неразположен към един студент и искал да го скъса по който и да е начин. Този момък пък свършвал последен семестър, а професорът мислел да го скъса. Обаче, един ден, като се разхождал, последният се подхлъзнал и си изкълчил крака. Студентът бил наблизо (той следвал медицина и разбирал от изкълчено), приближил се при професора, взел крака му, поразтрил го, подръпнал го и го наместил. Оттам насетне професорът изменил вече своето отношение към него. Професорът направил една несъзнателна погрешка, не стъпил както трябва и паднал. Студентът използвал тази погрешка и наместил крака. Оттам насетне професорът бил много разположен и студентът завършил много добре. Вие, които не разбирате, какво ще кажете? – „Да пострада този професор, как му е!“ Това не е разрешение на въпроса. Случаят е една възможност за вас.

Сега, представете си друго положение: имате един приятел и хвърлят една бомба, която всеки момент ще се взриви (сегашните бомби се взривяват, щом ги удариш, а при старите бомби, след като се запали фитилът, минават десет-двадесет-тридесет секунди, докато гръмнат, и онзи, който знае това, веднага отрязва фитила). Когато

видите някъде бомба със запален фтиил, какво трябва да правите? Или трябва да бягате преди да се е взривила, или трябва да отрежете фтиила. Сегашните бомби на хората в Умствения свят са все със запалени фтиили. Запалил го, гледаш – дими, дими и щом дойде до края, избухва тази бомба. Например, какъв е признакът, че някой се е разгневил и сега ще избухне, наблюдавали ли сте? Забелязва се, че в лицето се явява известно движение. Седят един богат и един сиромаш, който дължи на богатия; бедният казва: „Няма да ти платя“. У този, който има да взема, започва едно движение. Той е малко бабанко* [* Бабанко (диал.) – силен, юначен мъж (бел. ред.)] и си мисли: „Няма да взема, още малко остава...“ После казва на бедния: „Аз ще те накарам да ми дадеш!“ Бедният поглежда, разсъждава и казва: „Не ще ти платя по този начин“. Но щом вижда движението по лицето на богатия, той се приближава и казва: „За да те опитам, ти казах, че няма да ти платя. Ще ти платя всичко с лихвите. Само исках да те опитам какво ще си помислиш“. Следователно, богатият, който има да взема, мисли сериозно и поради тази сериозна мисъл сиромашът плаща. Сега, професорът беше богат, а студентът – сиромаш. Професорът си изкълчи крака, а студентът го намести. Такъв е законът. Понякога и богатият намества изкълчения крак на сиромаша.

Сега, трябва да разбирате вътрешните отношения. Да кажем, че отнякъде във вас има една неканена мисъл, на която не знаете произхода. Вие трябва да знаете какво отношение има тя към вас. Трябва да знаете пътя на всяка мисъл, която е във вашия свят, както съвременните астрономи искат да знаят защо една комета в е дошла Слънчевата система. Те знаят, че тя отива към главния център, т.е. ще се завърти, ще се завърти и след това взема друго направление. Астрономите вземат всички данни – откъде иде, след колко време ще се върне и според ъгъла, който прави тя в този завой, те заключават по елипса ли се движи, по парабола ли, по хипербола ли. Ако се

движи, например, по параболична или хиперболична линия, много време ще ѝ трябва, докато се завърти.

Сега, вие разрешавате въпроса, но един главен въпрос не сте разрешили. В Живота най-главният въпрос е човек да знае как да се освободи. Първото нещо: когато влизаш в някоя къща, спри се при вратата, помисли ще можеш ли да излезеш навън и ако не може да излезеш, не влизай. Един много смел учен ходил да изследва действащите вулкани. Спущат го с едно телено въже, за да види какво има в кратера и го изваждат примрял. После той разправял за знанието, което придобил. Докато имал съзнание, помнел какво е видял, но след като изгубил съзнание, оттам насетне нищо не е видял, т.е. там има знание, което няма да го ползва. И вие, когато изгубите съзнание, казвате: „Не искам да мисля“. Вие сте като онзи професор, който е спуснат вътре в кратера, но когато те извадят навън, ще започнеш да мислиш. Някой казва: „Аз не искам да мисля“. Какво подразбира туй? – Че си турен в кратер и въглената киселина е играла роля във вас. Има две положения: ти доброволно ли влезе в този кратер или те спуснаха вътре не по твоя воля? Какво трябва да правиш тогава? Ако доброволно влизаш, трябва да вземеш всички предпазни мерки, та онези, които те спущат, да могат те извадят отвътре. Ако други те спущат, без ти да искаш, какво трябва да правиш тогава? Тогава...

Ще ви приведа един пример из българския живот: един баща от Варненско се разгневил на сина си, който бил на 10-12 години и не слушал съветите на бащата. Той го хванал, вързал го с едно въже и го спуснал в кладенеца. Синът казва: „Татко, не ми е жал, че умирам, но имам четири сестри и когато ти умреш, кой ще ги гледа?“ Като чува това, бащата си казва: „Хайде да го извадя“. Значи, братът не мисли, че ще умре, но му е жал за сестричетата. Бащата разбира, че той е умен син, изважда го и казва: „Ти отсега нататък ще станеш човек“.

Питам: ако бащата те спуща в кладенеца, ти за какво трябва да мислиш? Ако мислиш, че баща ти е жесток, той ще те спусне в кладенеца; ако мислиш за своите сестри, той ще те извади навън. Вие всинца сте спуснати в кладенеца – вашият Баща ви е спуснал и казвате, че светът е лош, че въпросите не се разрешават. Законът за ближния е този, който разрешава въпроса. Спуснат си в кладенеца – ще започнеш да мислиш за ближните си, ще изпълниш закона. Когато започнеш да мислиш за ближните си, ти ще излезеш от всичките мъчнотии. Мъчнотиите не са само до него, те са до всички. Една велика задача има, която всеки трябва да разреши. Много лесна е тази задача – много лесна е, ако знаеш; ако не знаеш, работите не стават.

Сега ще ви приведа друг пример (това е един анекдот, един мит, но и българите го привеждат): един млад българин тръгнал да се учи на занаят. Най-първо минал покрай орачи, които орат ниви, и покрай лозари, които режат пръчки, и казал: „Много мъчна е тази работа“. После минал покрай един грънчар и вижда как той върти върху едно колело малко кал и прави стомни и гърнета. Българинът си казва: „Лесна работа, ето един хубав занаят“. Пита грънчаря: „Аз искам да се науча на този занаят, вземаш ли ме да уча при теб?“ Започнал майсторът да го учи как да приготвя калта, как да върти колелото. Три години той се учил и когато научил как да прави гърнета и как да ги пече, най-после казал на майстора: „Три години те слушах, искам да стана самостоятелен, да се замогна“. Майсторът го потупал по гърба, платил му и той отворил работилница. Започнал да върти сам стомни и гърнета, натурил ги в пещта, но когато ги извадил, всичките били напукани. Отива при грънчаря и казва: „Майсторе, всички стомни и гърнета ми се напукаха“. – „Ще дойдеш още три години да ми служиш, за да те науча на тайната да не се пукат гърнетата“. Започнал той пак да върти колелото, напалил пещта, турил гърнетата

вътре, опекли се и видял, че майсторът, още като ги вади, духва вътре в тях: „Ху“. – „Брей – казва си младият българин, – за едно „ху“ три години трябваше да работя!“

Човек трябва да се научи да мисли. Това „ху“ не е лесна работа – трябва да духаш в гърнето, когато го изваждаш. Ако духаш, когато го туряш в печта или ако духаш, когато изстине, не духаш навреме. Ако духаш, когато го изваждаш от печта, навреме духаш – това значи да мислиш. Туй се отнася до човешката мисъл: нещо в човека, което се пече, трябва да го туриш на работа, когато го извадиш от себе си. Например, в Англия нещата, които са предвидени за продан, първо трябва да се турят на опит и тогава държавата дава позволително – поставят марка, че е позволено да се продават. Всяка мисъл, която излиза от човешкия ум, трябва да има печата на държавата, на Божественото. Туй значи, че всичко, което човекът твори, трябва да има печата на Божественото. Ако вашите работи не вървят, държавен печат нямат, изнасяте ги контрабанда. Сега, може да ви се стори малко обидно. Вие предполагате, че може да мислите каквото искате. Съгласен съм, може да мислите каквото искате, но не може да продавате каквото искате, ако нямате държавни печати. В какво седи свободната мисъл? Мисълта, която няма зад себе си подбудителна причина на Любовта, няма да се реализира. Само ония мисли имат бъдеще, на които подбудителната причина е Любовта. Всяка мисъл, зад която не седи като подбудителна причина Любовта, не може да се реализира, тя ще остане чужда за вас.

Сега, вие често разрешавате много странични въпроси, но има един въпрос, който е важен. В сегашния живот човек трябва да знае как да сменя душевните състояния. Например, имате едно неразположение и търсите начин как да се смени. Но човек трябва да знае как да сменя едно неразположение. Представете си, че сте се изгорили някъде. Ако знаете, ще намерите лек, за да намалите

болката от изгарянето; ако не знаете, ще оставите нещата произволно. А сега при изгаряне вие какво правите, как се лекувате? Някои от вас, може би, знаят, че има няколко начина. Не е лошо, че не знаете, не сте лекари; лекарите знаят как се лекува изгаряне. Трябва ви известно вещество, което да отнеме излишната горещина и да успокои организма. Понякога турят дървено масло или кисело мляко, по някой път турят каймак. А пък аз съм срещал в живота някой да казва: „Изгори ме този човек!“ или казват за някого: „Колко души е изгорил той досега така!“ В моя ум остава мисълта: „На тоя човек му трябва зехтин или кисело мляко“. Гледам – вървят две млади моми и едната казва: „Изгори ме!“; търговецът и той казва: „Изгори ме!“ И на двамата трябва дървено масло. По-нататък гледам млад момък, и той казва: „Изгори ме!“ – Дървено масло! В мен въпросът лесно се разрешава, но сега те ме викат да ги лекувам. По-добре е вие да бъдете лекар на себе си. Това са посторонни въпроси, но не мислете, че всичко в живота ще ви бъде гладко. Щом сте дошли на Земята, ще имате много големи противоречия. Някои от вас ще имат много големи противоречия.

Да кажем, че във вас Луната не е представена в добър аспект, Венера не е представена в добър аспект, Марс не представен в добър аспект, Сатурн – също не е представен, т.е. съществува едно неблагоприятно астрологично съчетание. Луната ще ви даде разположение да фантазирате за неща, които никога няма да станат. Венера ще ви даде подбуждение, че всичко можете да вкусите и ще ви подбуди да имате разположение за неща, които никога не можете да вкусите. Сатурн ще ви накара, когато видите, все да го критикувате, и когато видите, все да мислите, че е измамник, крадец, разбойник, да мислите, че вие сте единственият добър човек, останал в света. Казвате: „Тогава какъв е черът?“ Ще намажеш Сатурн с дървено масло, ще намажеш Месечината с кисело мляко, ще намажеш с

каймак Венера. Това са думи, които ще преведете. Туй значи да се говори сладко.

Никога не туряйте в ума си излишна мисъл. Всяка една мисъл може да се реализира само при известни условия. Всичко в света има закон и за всички неща в света има един последователен път. В пътя на човешкото развитие има един процес. Всеки един от вас трябва да знае кое може да се постигне и кое не. Музикант за една година не можеш да станеш. Казваш: „Че какво мога да постигна?“ Каквото помислиш, става, но не знаеш колко време ще мине. Художник за една година не можеш да станеш, философ за една година не можеш да станеш и най-богат човек за една година не можеш да станеш – нищо не става за една година. Това са изключителни условия, които стават само насън. Насън работите лесно стават, но когато се събудиш, казваш: „Това е илюзия!“ И когато някой път казват, че каквото помислиш, може да стане, какво ти пречи да седнеш и да мислиш, че си цар, че имаш голяма държава, голяма войска. Цар си, но щом дойдеш до действителния живот, събуждаш се – не си цар, а един обикновен човек. Също можеш да мислиш, че си философ, че си написал няколко книги, разрешил си всички въпроси, но идваш до обикновените въпроси на живота, събуждаш се и виждаш, че тази философия не издържа. Може да мислиш каквото искаш, но помни, че онова, което мислиш и искаш, вече е станало. Каквото мислиш, става – ако мислиш, че си цар, някой вече е станал цар; ако мислиш, че ти си философ, някой вече е философ. Вярно е, че каквото мислиш, става, но не за теб, за други е станало. Следователно, каквото помислиш за другите, става и каквото другите помислят за теб, то ще стане за теб. Бащата казва: „Моето дете философ ще стане“ и то става философ. Ако баща ти каже, че философ няма да станеш, ти няма да станеш. Тогава казвам тъй: законът е верен. Онова, което Природата ще каже за нас, то ще стане, а не това, което ние казваме. Кое то ние

казваме да стане, за нас няма да стане, то ще стане за другите. Каквото вие казвате, е хубаво, не се отказвайте. Можеш да кажеш: „Аз помислих да стана цар“; и той става цар. Можеш да кажеш: „Аз помислих богат да стана“; и той става богат. Може да си праведен, може да си философ, но ще се намериш в голямото противоречие на онзи Ангел, когото изпратили от Невидимия свят на Земята, за да донесе всичките благословения на хората. До известно време той ги носил хубаво в една голяма торба. Когато идва на Земята, гледа една царска дъщеря в едно езеро – толкова хубава, че като я видял, се захласнал още отдалеч и си казал: „Как е възможно на Земята да има такава красота!“ В Ангелския свят не бил виждал такава. В захласа му торбата се обърнала надолу и благословенията започнали да падат. По едно време му дошло на ум за тях и като погледнал – всички пакети били изпадали от торбата и хората ги разграбили. Тогава вижда, че е останал само един пакет – на вратата. След като всички разграбили пакетите, Ангелът видял, че един беден човек идва и казва: „Няма ли едно пакетче за мен?“ – „Един пакет е останал, но той не е за Земята, той е за Небето“. Последният, който взел този пакет, станал поет. Когато няма вече какво да правиш на Земята, поет ще станеш, ще започнеш да пишеш.

Сега, две мисли да останат у вас: всичко онова, което вие мислите, то ще стане за другите; и онова, което другите мислят за вас, ще стане за вас. Кои хора мислят за вас? Затова ние искаме да имаме доброто мнение на нашите близни. Онова, което твоите близни мислят за теб, то ще стане; каквото и ти мислиш за другите, и то ще стане – това е онзи вътрешен закон. Помнете хубаво: мислете хубаво, понеже вашите мисли ще се реализират не само за вас. Вие искате мекота, искате да бъдете учени, да станете добри. Когато мислите да станете добри, другите ще станат добри, вие няма да станете. Когато мислите лоши да станете, вие няма да станете лоши, другите лоши

ще станат. Затуй за всяка ваша мисъл ще ви държат отговорни. Когато намерят всичките престъпници, вас ще хванат за причина. Причината я търсят от Невидимия свят и ще намерят, че ти си мислил. Например, казваш: „С добро не става, а с лошо“. Ти лош няма да станеш, но ти вече си причина всичките хора лоши да станат. И затова на теб работите не ти вървят. Затова човек всякога трябва да мисли добре – за да бъдат окръжаващите хора добри. Това е закон, аз така го обяснявам: каквото ти помислиш, при теб ще се върне. Доброто, което другите хора реализират, то ще се върне при теб. Те ще започнат да мислят за теб и тогава твоето положение ще се подобри. Това е Божествен закон. Затова в Писанието е казано, че човек трябва да се отрече от себе си. Благото ще го пратиш на твоите близни и твоите близни, когато опитат от това благо, ще го пратят при теб. Така работи законът. Тогава ще се образува крива линия и всяко нещо ще се върне оттам, отдето е излязло.

Та сега, погрешката е във вас – мнозина искат туй, което мислят, за тях да стане. Не, то ще стане за другите. Бих ви привел много примери, за да ви покажа, че в Природата туй е вярно, но ще го оставим за друга лекция.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

8-ма лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
22 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

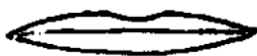
ГРОЗОТА И КРАСОТА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? – Да. Четете.

Да допуснем, че вие си мислите. За сладкото може ли да мислите, без да сте го опитали. Може ли във вашата мисъл да имате понятие за сладкото, без да сте го вкусили? Вие по някой път казвате „чиста мисъл“. Какво подразбирате под думите „чиста мисъл“? Чистата мисъл подразбира мисъл без никакви примеси. Но какви примеси може да има в една мисъл? Мисълта може да бъде във формата на някакво чувство. Например, когато обичаш някого, представяш си, че е хубав, красив, придаваш му качества, които няма, казваш: „Той е ангел“, туй-онуй. Щом не го обичаш, ще му предадеш противоположни качества – пак такива, които няма. Но представете си едно същество, което има само чувстване, пък няма мисъл. Как ще си представите това? Представете си вашето съзнание без мисъл, представете си човешкото съзнание без човешката мисъл. Сега между тия работи не може да намерите връзка.

Туй, което ви смущава, е следното: каква е връзката между хубостта и грозотата, между красотата и грозотата? Г. К. – грозота и красота. В какво седи грозотата на човека? Физически в какво седи грозотата? Седи в очите, във веждите, в устата, в брадата, във всички съотношения, във всички удове, които има човек. В какво седи външната красота? Например вземете нарисуваната тук уста.



Фиг. 1



Фиг. 2

Кога тия линии са красиви? Втората уста има образ на красота, но художникът, който я правил, не я е довършил, това е само една скица. На горната линия ѝ липсва нещо, за да се прояви красотата. Например, ако гледате един предмет отдалеч, той не е така красив. Някои предмети отдалеч изглеждат красиви, някои – отблизо. Ако гледате човешкото лице отдалеч, то е красиво, но ако го гледате отблизо, голяма грозота е. Ако увеличите човешкото лице сто пъти в сравнение със сегашната му големина, ще има едно несъответствие – ще видите, че някъде е гладко, а другаде има празнини, дупки в порите. Сега правим извода, че красивите неща винаги трябва да се гледат отдалеч. Всяко нещо, което се гледа отблизо, е грозно; всяко нещо, което се гледа от много далеч, е красиво. Затова аз превеждам: грозотата, това са неща, отблизо гледани, т.е. когато не можем да гледаме целия предмет, а само частите виждаме. При красотата виждаме целия предмет. Един планински връх е красив, ако отдалеч го гледаме, отблизо не е така красив.

Сега, ние разглеждаме това философски. Всички предмети, които са много близко до нас, ние не ги разбираме – отношението не разбираме. Например, вие живеете близо до един планински връх: всякога ще чувствате, като че нещо ти е натегнало отгоре като някой орел и ще бъдете като кокошката, която се плаши от орела. Казват за кокошката, че никога не гледала нагоре – все надолу гледала. Действително, кокошката не гледа нагоре, но даже ако на един километър височина се яви някой доган* [* Доган (тур.) – сокол (бел. ред.)] или орел, тя изведнъж ще изкърка. Как ги вижда? Веднага дава

знак на пилците, че трябва да се бяга. Сега, ще оставим психологическия въпрос отде е този страх на кокошката. Какво вижда кокошката, там е въпросът. Например, интересно е, ако някой аероплан (и той мяза малко на орел) започне да се върти отгоре, дали по същия начин кокошката ще каже на пилците: „Бягайте!“. Това психологически е вярно, този закон е същият.

Кога хората се карат? Всякога, когато са близо. Кога се обичат? Всякога, когато са много далеч. Това е същият закон. Наблизо виждаш това, което не трябва да виждаш – виждаш грозотата, което не съставлява важната част, а не виждаш основното, което трябва. Сега, това са противоречия. Казвате: „Той е близо до мен и далеч от мен“. Близките хора са по плът, а далечните – по дух. Казвате „близки роднини“ и „далечни роднини“. Щом кажеш „Този човек ми е близък“, подразбира се проява на физическото поле. В красотата там има нещо свързано...

Сега, кои най-много се карат – далечните или близките хора? Къде става голям спор, къде се бият най-много? Братчетата и сестричетата се бият вкъщи, най-много бой има там. Сега, аз вземам за верни половината мои наблюдения. Вкъщи стават най-големите спорове. Големи политически преврати и революции стават, а след половин час погледнеш – революцията отминала, братчетата и сестричетата са в мир. Защо става това? Защото братчетата и сестричетата са много близки.

Хубаво, сега вземете един случай от Природата: кое е по-добре – ако два върха са близо един до друг или ако са далеч? Да кажем, че два съседни върха са близо или са много далеч; ако гледате отдалеч, кои върхове ще бъдат по-красиви? Под „далеч“ разбираме нещата, турени на определено разстояние. И голямата далечина, и голямата близост са извън фокуса. Нещата, които са много близко, не ги виждаме; и нещата, които са много далеч, също не ги виждаме.

Далечните тела не можеш да ги видиш. Големите неща отдалеч трябва да ги гледаме, а малките неща отблизо трябва да ги гледаме. Следователно, грозотата е свързана с малките работи, а красотата – с големите работи. Ако гледаш големите работи отблизо, те ще станат грозни. Ако гледаш малките работи, които, гледани отблизо, са красиви, гледани отдалеч, те са грозни, изгубват своите черти.

Сега, от психологична гледна точка или в истинския живот, когато се говори за грозота, вие не разбирате какво нещо е тя. И когато се говори за Красота, пак не разбирате. Когато говорим за красота, разбираме някои линии на лицето. На красивото лице всяка красива линия е линия на някаква мисъл, на някакво чувство, на някаква воля. Една линия в човека често пъти изразява Истината. Хора, които обичат Свободата, имат особени линии. Човек, в когото Любовта е развита, има особени линии. Човек, който е много умен, мъдър, има особени линии. Три вида линии има: едни, които изразяват Любовта; други, които изразяват Истината и трети, които изразяват Мъдростта. Няма да говоря какви са тия линии. Според мен, преводът е сянка. Точката, това е Любовта; правата линия е Мъдростта, кривата линия е Истината. Истината се занимава с кривите линии. Кривите линии са създали Красотата – без криви линии Красота не може да има. Ако лицето го направите навсякъде с прави линии, никаква красота няма да има.

Какво показва една права линия в съвременната геометрия? Прави линии в Природата няма. Наистина, те съществуват, но, геометрически определена, правата линия има само две точки. Щом линията има три, четири точки, тя не е права, тя е крива линия. Много прави линии могат да бъдат съединени на една плоскост, но всяка една е отделена. Затуй казват, че правата линия ще се срещне в безконечността, т.е. двата края на правата линия ще се съединят в безкрайността. Всяко нещо, на което двата края се срещат, право ли е?

Право е, разбира се. Всяка права е крива права и всяка крива е права крива. Правото за одного не е право за другите. Правото за човека не е право за кокошката, не е право на вола. Като хванеш една кокошка, може ли тя да тръгне с теб да се разхожда? Например някои млекопитаещи животни се научават да ходят с човека, както кучето, но те вървят по особен начин. Никога едно животно не върви като човека, то си има особен начин. Кучето върви отдясно, отляво, после тръгва напред, остава назад, обикаля около човека, пак тръгне напред, пак се върне. То не може да ходи като теб, казва: „Как е вървежът?“ То не говори истината. Кое свързва човека с кучето в дадения случай? Кое е онова, което свързва въздуха с човека? Необходимостта. Кое е онова, което те кара да обичаш водата? Ти имаш нужда от нея. Малката вода е приятна, голямата вода е опасна. Някой казва: „Ти, човекът, във водата се удавяш“. Има същества, които не се давят във водата. Кои са те? Рибите. Там, дето човекът се дави, рибите не се давят. Извадете рибата във въздуха и тя веднага ще свърши... Сега да оставим това, това са философствания.

Казвате: „Той е грозен човек“. – Отблизо го гледаш. Или той трябва да се отдалечи, или ти трябва да се отдалечиш. По-добре ти се отдалечи – щом е грозен, отдалечи се малко, за да ти стане красив. Тогава имаме два вида Красота в света: красота на големите тела, които отдалеч трябва да се гледат, и красота на малките тела, които трябва да гледате отблизо. Грозотата винаги разбира несъответствие на частите – ти не си избрал един фокус в света. Ти не разбираш едно положение: грозотата в света е една обстановка. Ти можеш да представиш човека грозен – например, един карикатурист представя човека грозен. Що е карикатура, какво означава тази дума, кой е нейният корен? Карикатурист значи да представяш нещата тъй, както не са. В карикатурата има голямо несъответствие на частите. Когато представят Америка, карикатуристите я представят като Чичо Сам –

сух, висок, с тънки крака, с тънки ръце, с цилиндър, а Англия представят като Джон Бул – с хубаво благоутробие, пълничък. Едно време представяха Русия като една бяла мечка или като Дядо Иван с калпак. Откъде е дошло наум на карикатуристите да представят Русия като мечка или с бял калпак? Може би, защото в северните страни има мечки и карикатуристите искат да кажат: „Ти се пази от характера на Дядо Иван, понеже той е много добър, но ако го обидиш, не ти прощава!“ Защо представят американците като висок Чичо Сам? Това сега не искаме да разрешаваме.

Сега, в езика често се внасят някои неприемливи думи, например често казват „грозен“, „неприятен“. Аз казвам: не, приятен. „Не“ е отрицателна частица – тури една запетая след „не“. В случая имате дума, съставена от представката „не“ – отрицателна частица и от думата „приятен“ – положителна дума. И тогава на цялата дума даваш един отрицателен смисъл – казваш: „Неприятен ми е този човек“. Тури една запетая след „не“. Аз мога да ви направя този човек приятен. Как? Като отделя „не“-то и туря два милиона пред „неприятен“, т.е. като отмахна „не“-то. Неприятният човек е беден, но когато отмахна сиромашията на този човек, той става приятен, забогатява. Неприятен е, ако е глупав. Премахвам „не“-то, изваждам невежеството, туря му наука, туря му музика, туря му изкуство, туря му сила и той става приятен. Тогава казвате: „Много ми е приятен“. „Не“ се превръща в „много“. „Много (не) приятен“ – „не“-то го туря в скоби и стане „много приятен човек“. Така зелените плодове узряват: той дава плодове, услужва, всякога дава. Сега, ако турите не запетая, а едно тире, какво ще стане? „Не-приятен“. Когато турите тире след „не“, думата какъв смисъл добива? Туй вече е процес на изваждане – тирето означава изваждане. По кой начин можете да махнете неприятностите? Пред „не“ има минус, а пред „приятен“ има плюс. Какъв процес е събирането? Изваждането е процес на кристалите –

правите линии се представят във форма на кристали. Има ли кристали с криви линии? При тях кривите линии са почти изключени, те са ръбести тела. Щом дойдем до органическия свят, тогава идват кривите линии. Правите линии са притежание на една култура, която е вече завършена, и показват един отличен ум. Кристалите са достигнали края на своето развитие, затова всички те показват високи умствени форми. Такива са всички форми, които свършват. А пък органичният свят е свят, където разумността е още далеч. В него имаме първоначално движение, елементарно страдание и тогава се образуват кривите линии. Всяка клетка има кръгообразна форма. Та казвам: ако сега, при съвременните условия, искате наука в Природата, много векове ще минат, докато животът стане малко по-сносен.

Сега, представете си, че имате в себе си едно неразположение. – Трябва ви или една запетая, или едно тире. Ако турите запетая, какво означава? Запетаята е един мощен фактор – това е еврейската буква „йот“. Тази буква в еврейския език показва творчески принцип. Когато туриш една запетая, т.е. когато еврейският „йот“ е турен там, тогава трябва да знаеш как от една неприятност да изкараш приятност. Получава се точка. Точката е един център, а запетаята е неин помощник. Точката трябва да твори – тя се уподобява на това как е създаден света. Тогава може да обясните: имате точка, а запетаята какво показва? – Че най-първо нещата излизат от точката. Имате точка и запетая, т.е. имате две точки. Двете точки са елипсата. Знаете ли как пишат някои? Гледам писателите – турят точки, запетай, точка и запетая. Казвам: кръг, парабола, хипербола. Тази запетая е парабола – опашката ѝ отива навън. Параболата показва един външен свят – външният свят, който в дадения случай чувства. След туй гледам – писателят туря две точки; казвам: елипса. Туй е жената, т.е. двете точки са жената, жената е в елипсата. Адам беше

едната точка, жената влезе и образува елипсата. Така те двамата измениха кръга в елипса. Когато нещо се върти, изменя се. Едно тяло може да се върти само около себе си и тогава има равновесие. За да излезе от това положение, трябва да дойде един малък дисонанс. Вземете, например, кометите – те не се движат в кръг, някои се връщат след хиляди години, други пък никога не се връщат. Пътят, който кометите изминават, нито е кръгообразен, нито е елипсообразен, нито е параболичен. Той е хиперболичен – някъде отива, време минава...

Сега, ще оставим тия въпроси. Вас какво ви интересува? Когато пишещият тури точката и запетаята, той ще покаже доколко е умен. Понякога гледам доколко точно са турени думите. Има закон за положенията на всяка дума. На български може да кажеш: „Мисля“. Англичанинът не може да каже така, той ще каже: „Аз мисля“. И той е като френцузина – личният елемент е силен у него. Изразът „мисля“ е безличен. Сега, има хора, които казват: „Безлично трябва да се говори“. Но англичанинът безлично не може да говори, той казва: „Аз така правя“. Българите казват: „Правя така“. Българинът е по-безличен, той туря „аз“ не отпред, а в глагола – има една буква, която показва Аз-а, т.е. българинът е скрил своето Аз в окончанието на глагола, много скромен е. Той се крие зад глагола, но англичанинът така не може да се крие. Питам тогава кой е по-успял – който се крие или който не се крие? В сегашния живот кои са успели повече? Може да се оспори. Ако вземете английското „аз“, англичанинът се крие зад него. Славяните са донякъде по-скромни. На българина баща му може да е богат, земя да има, всичко да има, но виждаш го – напуснал баща си, ходи, та опъва каиша. Като ходи да чука, да работи така упорито, българинът иска да стане независим като баща си. Той търси своята независимост там, дето не съществува. Ще се освободиш ти от независимостта на баща си, че никой няма да те види – ще тръгне

някой вълк да се освобождава от философията на баща си! Може ли да го направи някой? Не влагайте във вас идеята, че няма да мязате на вашите бащи, това е невъзможно.

Сега, ще дойдем до същественото. Кое е същественото в Живота? – Туй, което съществува в Природата. Грозотата, това са близките предмети; хубавите предмети са далечните. Тогава има друго едно разрешение: големите неща отдалеч са красиви, отблизо са грозни; малките неща отблизо са красиви, отдалеч са грозни. Една малка красота може да я разглеждате отблизо – ако я турите под микроскоп, ще видите какво чудесно устройство е вложено вътре.

Сега, каква беше основната мисъл? Вие се плашите и казвате: „Ти гладен ще умреш“. Какво значи да умре човек? „Умира“, у-мира, т.е. в мира отива. „Умира“ значи човек да влезе в света. Когато един религиозен човек умре, значи отишъл е в света, няма го – религиозният човек е отишъл да живее свободно. В началото религиозната момата е с висока яка, дрехата ѝ е затворена, с дълъг ръкав, всичко е закопчано, нищо не се вижда. Когато отиде в света, тя е с деколте, с голи ръце – отрязала е ръкавите. В началото момъкът е скромнен, бастун не носи, носи шапката си право, но щом отиде в света, накриви си шапката, носи вече бастун, започва да го върти. Когато е религиозен, не носи фрак, но когато влезе в света, ходи с един фрак, разцепен отзад. Модата, която хората преживяват, показва психологическото състояние на тяхната мисъл. Аз гледах наскоро един наш беден брат – дали му един фрак; казвам: „Официално облечен“.

Грозотата се образува от човешките чувства – чувствата са майката на грозотата. Хубостта или Красотата е качество на бащата, на човешкия ум – човешкият ум е, който образува красотата на нещата. Красивите неща ги образува умът, грозните неща ги образува човешкото сърце. Ако се поддадеш на чувствата си, веднага ще

станеш грозен, ще придобиеш тъмна сянка. Наблюдавайте психологически всеки човек: у когото чувствата вземат надмощие, образува се една сянка в неговото лице. Тя произтича от единствения фактор, че чувствата хвърлят сянка, т.е. върху човешкото лице не може да проникне Светлина и се раждат тъмните сенки. Извадете излишните чувства от грозния човек и той ще стане красив; турете му повече чувства и той ще стане грозен. Грозотата е тежка, Красотата е ефирна. Грозният човек е много тежък, красивите хора са тънки, деликатни. Ако в тоя смисъл разглеждате нещата, един светия никога не може да бъде грозен и, ако го претеглите, тежестта в него не е голяма. Човек, който е развил своя ум, винаги ще стане красив. В мисълта има нещо хармонично, тя е, която създава красотата на определена форма. Дотогава, докато твоят ум е силен, той изменя линиите на лицето, изменя линиите на ръката. Навсякъде умът е този, който твори в света, който прави нещата, той е, който образува Красотата. Ако искате да бъдете красиви, работете с ума си.

Та, каква беше темата ви? – *„Отношението на нервната система към мисълта“*. Има положения, които сега трябва да се разрешат. – *Мисълта ли е образувала нервната система или обратното?* Мисълта е образувала нервната система, мисълта съществува преди нервната система. Ние сме още в заблуждение. Едно време мислехме, че трябва да има жици, за да се предава електричеството, че без жици не може. Сега, когато напреднах в знанието, видяха, че трябва известни центрове. Всяка енергия може да се предаде и чрез жици, и без жици – през въздуха. Сега ние си служим със стари системи: в тялото трябва жици. Един ден ще имаме само центрове. По-напредналите Същества могат да изменят тялото си. Има Същества, които моделират своите тела – могат веднага да стават невидими, да приемат хиляди форми, т.е. могат да се съгъстват и да вземат каквато форма искат. Например, един умен човек може да се представи пред

вас в хубаво плодно дърво, може да се представи в един кристал, може да се представи в кон, в магаре – може да вземе каквато форма иска. Дори може да се представи в един планински връх. И тогава вие ще мислите, че тук е връх, а то е този умен човек, който взема вечните форми и те опитва колко разбираш. Ти казваш: „Ами че това е едно магаре“, а той те слуша и казва: „Аз съм едно магаре, което те носи, а ти си едно магаре, което ме язди“. Кое е по-силно – магарето, което носи, или магарето, което язди? Магарето, което носи е по-умно, отколкото онова, което язди. Понеже вие сте свикнали, веднага ще го отнесете това за себе си и ще кажете: „Че аз, който яздя едно магаре, магаре ли съм?“ Ами ако ти, който яздиш магарето, нямаш почитание и уважение към Бога, не разбираш Природата, не си ли едно магаре, което язди друго магаре, което е по-умно от теб? Туй магаре знаеш ли защо е станало магаре?

Аз съм ви казвал каква погрешка има магарето. Понеже дало една крива, лоша преценка за жената, затуй го яздят, затуй сега се учи на смирение – изправя своята погрешка. Сега, защо са пораснали ушите му от тази погрешка? Обясняват, че ушите на заека са пораснали от голям зор, а пък на магарето – от голяма тъга: когато мислило за жената, ушите му пораснали. Сега, от хиляди години магарето изправя своята погрешка. Когато влезе, то казва: „Не давайте преценка на онова, което Бог е създал, защото като мен ще ревете“. Не си давайте мнението нито за човешкия порядък, нито за Божествения порядък на нещата, не давайте една погрешна преценка! Най-първо магарето си отворило устата и когато видяло жената, казало: „Красива е“. Но когато тя дошла наблизко, магарето казало: „Не е хубава, господарят ми има да пати!“

Тогава какъв е смисълът на страданието? Винаги имаме страдание за неща, които са близки до нас; радостите са за неща, които са надалеч. Ако дойдеш близо до огъня, ще ти бъде много

горещо; ако се отдалечиш от него, ще ти бъде по-приятно. Имаш страдание – много близко е някой предмет. Та казвам: психологически никога не изменяйте разстоянието между нещата, винаги се поставяйте в такова отношение, каквото трябва да имате. Сега, аз говоря за завършените процеси – говоря за човешкия ум, за човешкото сърце. Всички неща във физическия свят са символи, мотиви. Мъжът и жената в тази форма, в която са, те не съществуват. Как мислите, идеалният човек мустаци има ли? Може ли да си представите един Ангел с мустаци и с брада? Един мъдър човек можете да си го представите с дълга бяла брада и с мустаци. Но сега вече навлизаме в една друга област. Произходът на мустаците, на брадата, на косите – всичко това в човека си има своя психология. Един ден тези елементарни правила ще ги научавате още в началното училище – ще научите каква роля играят космите на главата, веждите, мустаците, брадата, космите на лицето, под мишниците. Доста косми има човек, той не се е освободил от тях. И ако при сегашните условия рече да ги изкорени и да стане съвсем гладък... Тези косми имат своя причина.

Сега, вие сте заети с мисълта, че вашият живот трябва да бъде добър. Но знаете ли произхода на Доброто? Най-първият човек, който дойде да проучва Доброто, се натъкна на онова Дърво, където бяха събрани Доброто и злото. Те бяха на едно място, в една фамилия бяха, в едно дърво. И му се каза: „Никога да не пипаш нито Доброто, нито злото!“ В Разумния живот Доброто и злото са свързани. Когато човек се научи какво нещо е Доброто и злото, изпъдиха го от Рая (понеже в Рая беше Дървото на живота, към което сега се стремите, което не сте постигнали, понеже не сте разбрали какво е отношението на Доброто и злото). Вие считате за зло туй, което не е. Например, вие чувствате нещо неприятно и считате това за зло във вас. Това е сянка на злото. Злото е една творческа сила в Природата. И Първият принцип, който

слиза в Природата да твори, това е силното. В злото има повече Сила, в Доброто има повече мекота. Злото е силно и следствие на това те са съединени – Силата е съединена с мекотата. Ако манипулирате заедно с Доброто и злото, ако речете да отделите Доброто от злото, вие ще се натъкнете на една нелечима болест. Както хората са създадени при сегашните условия, ако се изключат болестите от живота им, те ще се натъкнат на едно много по-голямо зло, отколкото сега, когато страдат от болести. Болестите смекчават хората. Разболее се един човек – смекчава се. Болестта е една предпазителна клапа в човека, когато се е набрала много излишна пара.

Вземете сега голямото наводнение в Америка – досега близо седемдесет хиляди хора са без подслон и, може би, още ще продължи. В ниските места водата достигнала до двадесет и осем, двадесет и девет, тридесет метра височина и още приижда. Цяла Америка, всичката войска е мобилизирана, тридесет и пет хиляди камиона отиват да помагат. Цели градове са залени, жителите им трябва да ги опразнят и напускат градовете. Водата завлича всичко; как ще си обясните това? Това е един възпитателен процес в света. Такива наводнения периодически стават и в човека. Това е един процес, който подбужда човека да мисли. Испанците сега воюват помежду си – в тази революция за шест-седем месеца има избити повече от един милион испанци.

Преди няколко дена четох една статия: учените правят статистика за размножението на малките мушици, на малките гъсеници, за размножението на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Ако нямаше нещо да ги обуздава, тъй, както се размножават, в разстояние на десет-двадесет години щяха да създадат цяло нещастие. Та казвам: колко хора сега трябва да живеят на Земята, колко хора трябва да живеят, за да бъде Земята мирна? Ако имаш инстинкта на рибите да се размножаваш по триста хиляди, ти

си в едно неестествено положение. Същото е, ако имаш инстинкта на птиците – два пъти в годината да снасяш яйца и да ги мътиш. Ти трябва да учиш закона на размножаването. И у човека всичкото нещастие седи в ония неестествени желания за размножаване. Някой иска да бъде голям човек – да кажем, иска да бъде художник. Колко картини трябва да нарисува художникът? Трябва да нарисува само една, а не да рисува десет-двадесет картини. Една картина е достатъчна. Напиши една книга, но на свят – може да е от десет листа (по-малко от десет листа не пиши). И по музика научи една песен, ама на свят, че като я засвириш, мъртвите да оживеят. Сега свирите Бетховен, Моцарт. Хубаво е. Аз сега другояче гледам: туй, което класиците са написали, е само едно парче. Всичката класическа музика не е написана, тя е много дълго парче. Моцарт е взел само една част. Това мога да го изведа, да ви го преведа с музикални термини. Бетовен пък е взел друга част. Бах, който минава за учител, ходел по планините, за да види как музиката се изразява. Музиката на Бетовен не е като тази на Бах – нещо класическо има в нея, едно равновесие, не еднообразие. Той описва хубостта на самия живот – как човешкият дух се бори с някои неприятности, как ги преодолява. Музика има в човека, който се бори, музика има в учения, в поета, музика има в художника, музика има във всички хора – навсякъде има музика.

Та казвам: стремете се към единство – в музиката има единство. Научете се да свирите онова парче на Живота – стремете се не да станете музиканти, но като засвириш, да измените своето състояние, да измените своята карма. Свириш на Живота. Някой пита: „На кого да свирия?“ Свири на Живота. Когато свириш на умрелите, те трябва да оживеят. Кои хора са умрели? Аз наричам „умрели хора“ ония, които не мислят. Когато дойдеш до един човек, той трябва да започне да мисли. Индусите са изучавали този въпрос и са намерили, че всички

животни имат своя музика. Те я крият, но когато засвирят, слушат и тигри, и лъвове и всички идват. Всички животни имат по едно парче и когато индусът засвири със своята пищялка, те се събират. Всяко неприятно чувство има своя музика. Аз мога да разиграя всяка неприятност, колкото и да е лоша. Щом започне да играе, тя си заминава. Например, дойде ти някакво чувство, искаш да биеш някого – то е кобра. Засвири една песен и веднага тази кобра ще се дигне, ще се измени, няма вече да те хапе, ще те погледа и ще отmine като котка. Казва някой: „Защо ми трябва да свирия?“ Ако не свириш... Трябва не само да бъдеш цигулар, но трябва да учиш. Господ ти е дал музика, за да знаеш как да се лекуваш. Пей, свири! После, тропай музикално! Какво е тропането? (*Учителя тропва с крака в такт*) Музика е това – тъпан. И тъпанът си има свое място в оркестъра. Ще кажете, че това не е класическа музика. Съгласен съм, това е органическа, това е психическа музика. Вие трябва да проучвате цялата музика. Туй, което става във в света, показва усилията на човешкия дух. Всички улове, свързани в едно, са дошли да дадат нещо на света. Всички музиканти са дали нещо отлично на света. Имат да се дават още по-хубави работи. Това е началото на нещата – ще дойдат още хиляди хора да работят и в науката, и във философията. Всичко онова, което е създадено в поезията, в музиката, е хубаво, но не трябва да мислите, че то е последното в света. Не, то е още началото. Радвайте се на това, което имате. Ако в сегашния век не можете да пеете, ако в сегашния век не можете да свирите, аз съжалявам. Ако в сегашния век не можете да сте весели, аз съжалявам.

Например, понякога небето е тъжно (не, че е тъжно в действителност), но Бог веднага ще изпрати влага, ще направи добро на тревата и тя ще израсте. Когато започнат да се радват тревите и растенията, които израстват, Небето се отваря. Те казват: „Много ви благодарим за онова, което ни дадохте!“ Сега, що е скръбта? В скръбта

нещо иде отгоре. След като приемеш благословението, което иде отгоре, Небето пак се отваря. Благодари за всичко онова, което израства в теб. Радвайте се на вашите страдания. Ще кажете: „Как да се радваме на страданията?“ Всички се намирате в това положение.

Един турски паша искал да направи услуга на някое си село във Видинско и му подарил един слон. След като подарил слона, хората обеднели, защото трябвало да му купуват по седемдесет и пет килограма ориз на ден, за да го хранят. Подир пет-шест години пашата минава пак и пита как са. Казват му: „Много сме доволни от слона“. – „Да ви пратя още един“. Селяните от един слон обедняха, а ако им дойде още един, по сто и петдесет килограма ориз на ден ще трябва плащат за двата слона. Не че слонът е лош, но трябва да знаеш как да го туриш на работа. Тогава той ще изкарва прехраната си в двоен размер. В Индия, например, го турят на работа и слонът се изплаща. Та казвам: вие имате едно желание, огромно като слон. Ще кажете на пашата, че сте много доволни от слона, и той ще ви даде втори. Тогава аз казвам тъй: при всеки замислен човек има един слон. Щом станеш радостен, весел, казвам: „Пашата си е взел слона“. А щом видя някого много замислен, казвам: Пашата е пратил още един слон“. Научете се да разбирате малките неща. Научете се да имате един начин на разсъждение.

Каква песен, на коя музикална гама трябва да пеете на яйцето, за да се излюпи? – *На до-мажор – гамата-напрежение*. Хубаво. Каква песен трябва да свирите на един човек, за да го накарате да ходи? – *Песен на гамата-движение*. Сега, ще турите правата мисъл. С какво започва гамата-движение? Гамата-напрежение започва с „до“, гамата-движение започва с „ре“. Третата гама, която ще научи човека да мисли, откъде ще започне? Ще започне от „ми“. Може ли да повишите тона „ми“? – *Не*. Значи мисълта е нещо, което слиза, т.е. туй, което понижаваш, слиза. В до-мажор имате „ми“ и „си“, които

само се понижават. Другите тонове можете да ги повишавате и понижавате. „Ми“ и „си“ са входни врати на гамата. Понеже са входни врата, в коя се влиза и в коя се излиза? Тонът „си“ може ли да го повишите? И него само можете да го понижавате.

Сега, мисълта си има своя гама. За да започне да мисли, човек трябва да има известна гама. Когато дойде в тази гама, той вече може да започне да мисли и всичките мисли вече се нареждат музикално. В тази гама ти вече ще видиш как са наредени мислите ти и тогава те ще имат външно напрежение. Да допуснем сега, че някой пее много тихо, а някой пее много силно. Ако пеете силно, кои са съображенията ви? Ако пеете тихо, кои са съображенията ви? Вземете един тон, да кажем – тона „ми“. (Учителя пее „ми“) Сега, какво означава това, от какво произхожда този тон? Той не произхожда от до-минор. Когато един тон е много близко, не е ясен. Когато някой тон не е правилен, трябва да го турите там, дето трябва да бъде. Този тон не е правилен. За да бъде правилен, не трябва да го вземаш подолу от границите на своя бял дроб. Когато излиза оттам хармонично и влиза в гърлото, мисълта ти трябва да бъде съсредоточена, за да чувстваш добре това, което излиза през всичките дихателни пътища. И когато говориш, ти чувстваш как то излиза във въздуха и как иде отвън. Туй, което ви казвам, сега не можете да го приложите. Трябва ви една школа на предметно учение. Трябва да се приложи сегашната музика – могат да се извадят много парчета. В сегашната музика има богат материал за цяла една школа. Може да се вземе от Бетовен, от Моцарт, от Шопен – да се извадят пасажки. Другото е развита тема, а тия пасажки са основни. Както в една реч има основна мисъл, така и в музиката има основни пасажки, които са развити. Може да ги свирите. При какви условия? Някой път сте разположен и може да вземете тона правилно; някой път не сте разположен и тонът не е верен. Например, кой тон можете да вземете най-вярно? Някои от вас ще

вземат вярно „сол“, някои ще вземат „си“, някой могат да вземат вярно „до“, други – „ре“, някои могат да вземат „ми“, някои могат да вземат „фа“, някои – „ла“. Това са вече разни състояния. Онзи, който се намира в едно притеснено положение и искрено желае да се освободи, много вярно взима „до“. Ония, които искат да вървят напред, могат да вземат правилно „ре“. Който мисли правилно и няма крива мисъл, взема правилно „ми“. Онзи, който иска да забогатее в света, взема вярно „фа“. Онзи, който иска да рисува някаква картина, взема „сол“. Който иска да вземе някаква служба, да почива, взема вярно „ла“. Онзи, който иска да стане много религиозен, много набожен, взима вярно „си“. Това е цяла философия в музиката. Значи, един човек, който иска разумно да се освободи от ограничителните условия, може да вземе вярно „до“. *(Учителя се обръща към един от братята)* Иване, вземи един тон – който искаш, но вярно.

Сега забележете: за да бъде ясен един тон, не трябва да има никакво препятствие в чувствата на човека. В гениалните музиканти винаги има един трепет – не страх (те го различават), но един трепет, едно приятно безпокойство. Щом започнат да свирят, умът и чувствата в тях се сливат и те вдъхновено свирят. В чувствата не трябва да има никакво препятствие, безпокойствие, никакво прекъсване на вътрешните чувства.

Та сега, ще учите музика! Ще я изучавате много добре и трябва да минете от сегашната музика – от до-мажор – към музиката в Природата. Как да ви предам това? – Когато тоновете са правилни, в Природата има естествен ключ, т.е. ако произведеш правилно този тон, веднага в Природата ще стане промяна. Ако е облачно, когато засвири един цигулар, времето ще се изясни. Ако изпееш определени песни, а времето е облачно, веднага ще се изясни. Ако пееш определени песни, за половин час цялото небе ще се покрие с облаци; и когато половин час пееш други песни, небето може да се изясни.

Сега, вие ще кажете: „Може ли това?“ Може, когато работиш съответно на Природата. Аз мога, когато разбирам нейните закони. Щом постъпя съобразно с нейните закони, ще имам известни последствия. Но кога ще направя това? Например, отивам в едно място, дето два месеца не е валило дъжд. Щом ме видят растенията, започват да плачат и казват: „Измряхме!“ Сядам при тях и запявам една песен. Там вече има смисъл моята песен. Ще попея и няма да мине половин час и облаците ще дойдат, т.е. след един, два, три часа ще има вече дъжд. Да кажем, някъде има толкова много дъжд, че са се изподавили хора, водата завлякла ниви. Когато ида там, мога да помогна. Кога ще престане дъждът? Защо дойде потопът? Потопът дойде заради ония дисхармонични състояние и чувства, дойде, за да даде почивка на Земята. Сега, помнете кога трябва да пеете.

Първо, пеенето трябва да има връзка с вашето възпитание и, второ, трябва да има едно отражение. Пейте за себе си. Най-първо, пейте за Природата – пейте за гората, пейте за тревата, пейте за цветята, пейте за реките. Това е за вас – те са благата. Пейте за Природата! Когато погледнеш Природата, тогава пей, тогава свири. Има смисъл. Разбира се, кога ще вършите това? Не когато сте на работа или да отделяте специално време, а когато сте излезли на екскурзия. Когато сте на екскурзия, отделете част от времето си за едно самовъзпитание.

Сега, ако дойдат двама цигулари, ще има състезание кой да свири по-хубаво. Когато пък дойдат двама певци, забелязваме, че единият пее не за самото пеене, а за да се покаже, че пее по-хубаво. Двама готвачи правят същото – единият тури масло в яденето, другият туря повече. Хубавото ядене не е в изобилното масло. Ако аз бях готвач и дойде някой, ще взема хубави ябълки, ще ги измия, ще ги туря и ще кажа: „Ето какво е сготвил най-добрият готвач. Аз съм Негов слуга. Когато се науча да готвя като него, ще готвя“. Най-

добрите сегашни готвачи готвят буламачи, дори най-видните готвачи готвят буламачи. Трябва да идете при плодните дървета и да готвите така, както те са се научили – те са истинските готвачи. Както те готвят, така ще готвите вие. Преди няколко дена ми донесоха тук едно ядене с толкова чер пипер, че като взех две-три хапки, изпотих се. Че черният пипер е цяр, когато имаш кашлица...

Сега, аз говорих повече от един час. Понеже е определен само един час, сега ще ни глобят за светлината. Вие ли ще платите глобата или аз? Понеже салонът беше нает за един час, ние пресрочихме с половин час повече и сме изхарчили повече светлина.

Станете.

Някой път ще наемем салона не за един, не за два, но за три часа. Три часа са необходими, за да се спрем върху едно положение, върху една философия, която може да има приложение. Сега, за да излезем от туй положение, има известни правила. Трябва да се излезе навън. Някои от вас кашлят, някои от вас боледуват, някои от вас са неразположени, някои от вас са обезсърчени, но трябва да се живее. Това е вече резултат. Хиляди години са минали вече, няма какво да се прави. Какво трябва да се прави? – От къща, която гори, трябва да се излезе навън. Когато дойде наводнение, трябва да се излезе вън от къщи. Ако дойде голяма буря, която ще събори къщата, трябва да се излезе вън. Та питам сега какво трябва да се прави. – Да се тури всеки човек на своето място. Вие още не сте турени на своите места. Трябва да дойде някой голям майстор, за да ви тури на мястото така, че никой да ви не бута. Сега ви турят на едно, на второ, на трето място, търкалят ви. Най-после къде е вашето място? Трябва да дойде големият майстор. Имате седем тона, но когато дойде гениалният музикант, той съчетава тоновете, вземе шестнайсетини, взема тридесет и втори, после – шестдесет и четвърти, туря четвъртини, туря цели ноти, после – половини, после туря и паузи и създава

хубава песен. След туй туря и украшения. Колко мъчно се свирят украшенията.

Казвам: за човешката мисъл се изисква много голяма музика. Сега, когато човек говори, да не се смущава, защото всички хора еднакво мислят, еднакво чувстват и няма да има никакъв спор. Дайте на всички хора хубаво ядене и няма да има никакъв спор, дайте на всички хора хубаво ядене и всеки ще те обича, всеки ще е зает със своята паница. Дайте на едни хубаво ядене, а на други – лошо и веднага спор ще има. Едните ще кажат: „Този буламач яде ли се!“ Но дадете ли хубаво ядене на всички, ще чувате хармония: „трак-трак“ – вървят лъжиците. Сега на всинца ви трябва хубаво ядене.

Сега, ние сме едно общество, където има различни мнения – стомахът има един възглед, дробовете имат мнение, мускулите, костите, клетките – и те имат мнение. По някога в теб се заражда желание и казваш: „Яде ми се кисело зеле, яде ми се кисело мляко“. На някой му се прияде баница, после му се припие малко винце, ракийца – какви ли не желаня. Те са атавистични неща, които човек е унаследил. Че трябва да пие, така е, но да пие вода. Но тази вода не е такава, каквато той иска – къде ще намери в големите градове вода. Тук, в София, водата е по-хубава, но отвън такава вода не може да се намери. Вие сега сте в гостилницата, където готвачът готви по своему и вие сте недоволни от неговото ядене. Готвачът казва: „готвя само за себе си, за вас не мога да готвя“. Озовеш се в гостилницата: ако намериш нещо за ядене, ще ядеш; ако не, ще си излезеш навън. Понеже вие всички готвите. За какво се готвите? Например, някои се готвите за поети. Какво ще пише? – Поезия. Някой се готви за художник – ще рисува; или някой се готви за учен – коя област от растенията ще вземе? Той трябва да представи първоначалната форма, с която Животът е започнал – с нея може да започне. Тази първоначална форма е много красива, човек отпосле е погрознял.

Грозотата иде от това, че ние сме дошли близо до Живота и не сме в хармония с него. Сега се изисква хармония със самия Живот.

После, вземете младостта и старостта – те са два полюса. Младостта е влизане в Живота, а старостта е излизане от Живота навън. Влиза малкото, излиза голямото; ражда се малкото, умира голямото. Умният човек е малък, не умира. Човек и да умре, малките клетки не умират. Те си отиват, всички клетки живеят самостоятелно, а човек е организацията между клетките. Разруши ли се организацията, тогава казват, че настъпва смъртта. Трябва да разбирате правата на клетките. Първо ще разбирате правата на вашето сърце, правата на вашия ум, ще разбирате правата на вашата душа и ще разбирате правата на вашия Дух – това са четири неща. На сърцето ще му дадете право, на душата ще дадете право. Вие, който ще отдадете туй право, кой сте? Аз казвам: Духът е вън от вас, душата е вън от вас, сърцето е вън от вас и умът е вън от вас. Вие какво сте тогава? Ще дадете право на Духа да мине през вас, ще дадете право на душата да мине през вас, умът да мине през вас и сърцето да мине през вас. Вие сте проводници. Какво сте вие всъщност? Вие сте едно малко дете в люлката. Аз разбирам следното: вие сте едно дете, идва баща ви, помилва ви, дава ви нещо; идва майка ви – и тя ви помилва, и тя ви даде нещо; идва брат ви – и той ви помилва, сестра ви – и тя ви помилва. Ти си малкият син на баща си и на майка си, а на брат си и на сестра си ти си брат. Майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти няма да те посрещнат по един и същ начин. Баща ти и майка ти са твои родители. Тогава сърцето е вашата сестра, умът е вашият брат, душата е вашата майка, Духът е вашият баща. Вие сте малкото братче, което сега е родено, което се нуждае. Ще дадете право на всеки: майка ви ще ви подхвърли – вие ще ѝ дадете право; баща ви ще ви хване, ще ви подхвърли – и на него ще дадете право; брат ви ще ви вземе от люлката, сестра ви ще ви вземе – на всички ще дадете

право. Те си играят, те се забавляват с вас – ще им дадете право да се забавляват, ще бъдете доволни от тяхното забавление. Вашият Дух, вашата душа, вашият ум и сърце се забавляват с вас, които сте деца. И ще бъдете доволни от начина, по който те се забавляват.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

9-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
29 януари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ЕСТЕСТВЕНА ХЛАДИНА И ТОПЛИНА

„Отче наш“

Пишете върху темата №8: „Силата на човешката мисъл“.

Кокошото яйце има ли сила? Кои неща имат сила? Яйцето след като се излюпи придобива своята сила, започва да расте. Може ли да има богатство там, дето няма мисъл? Изреченията и думите са камъни, които трябва да се поставят на своето място. Ако всяко нещо не се постави на своето място, тогава то остава неразбрано. Вземете, например, две противоположни неща: водата, която е мека по своето естество, откъде добива своята твърдост щом стане студено? Сгъстява ли се водата? Оказва се теоретически, че когато телата замръзват, те се свиват; а водата когато замръзва, тя се разширява. Можем да кажем, че водата при замръзването се разширява и при това се втвърдява. Откъде произтича твърдостта ѝ? Защо ледът на слънчевата светлина и топлина се стопява и смекчава? Откъде произтича мекотата на леда? Значи студът е твърд, а топлината е мека. Следователно, студът придава твърдост на водата, а пък топлината ѝ придава мекотата.

Например, защо циментът, щом го размесят с вода, която след известно време се изпарява, се втвърдява? Най-първо той е във вид на прах; когато се тури вода, той се размеква, става на каша; щом се изпари водата, той се втвърдява. Откъде се взема това сцепление при цимента?

В сравнение с миналото сега вие сте доста учени хора, но доста разбърквате цимент с вода, туряте краката си в тази каша и те се циментират. Често се циментират твоите мисли, твоите чувства и казваш, че усещаш нещо кораво вътре в себе си. – Направил си някакъв опит, който не е научен.

Човешките чувства могат да се втвърдят така, както водата се втвърдява и могат да омекнат тъй, както ледът омеква. Първоначално всички неща са били меки. Сега имате твърда материя, но първоначално твърдата материя е била жидка* [* Жидка (рус) – течна (бел. ред.)]. Всички предмети са били жидки, а сега са твърди. Аз няма да се спирам върху твърдостта, но ще ви задам друг един въпрос: кое е онова, което образува мъглата? Защо някой път мъглата пада на земята и не се вдига, а седи? Научно как се обяснява образуването на мъглата? Нали за водната пара казват, че се вдига нагоре? Такава въздухообразна пара е и мъглата, по-лека е от въздуха, но защо не се вдига нагоре, а седи по земята? Понякога, когато ѝ скимне, тя току се вдигне и иде някъде, където пак образува пластове и току засенчи Слънцето. Понеже малките частици се разделят, парата образува две противоположни сили. Когато електричеството горе и долу е отрицателно, тия две сили се сблъскват, тогава противоположното електричество наляга върху долното и всяка частица се държи за земята. Когато електричеството горе стане отрицателно, а долу е положително, отрицателното електричество отива при своя възлюбен – положителното електричество – и завлича всички капки отгоре в пространството. Тогава как ще обясните ясното време?

Следователно, щом във вас има мъгла, законът е се същият, както в Природата. Щом в човешките мисли и чувства има мъгла, електричеството горе и долу е еднакво, става отблъскване и тогава между вашите мисли няма хармония. Щом има противоположни течения, ще има мъгла; щом няма противоположност във вас, веднага ще се яви ясно време. Тогава можем да извлечем за Земята следното приложение: за да отмахнеш едно тягостно състояние в себе си, трябва да измениш полюсите на Живота.

Ако два полюса се привличат, те имат различно електричество. Ние казваме, че северният и южният полюс се привличат. Но във

всяка една частица, във всяка една молекула има северен и южен полюс. Тия полюси колко са отдалечени един от друг? – Няма никакво пространство между тях. За да отидете от Северния полюс на Земята до Южния, трябва да пътувате много дълго и ще минете през екватора. Във всяка една частица силите са поляризирани, т.е. тя има два полюса и те имат същите свойства, както и Земята.

Та сега, превеждам този физически закон: ако мъглата седи и се усуква в нашия двор, ние можем да поляризираме електричеството отгоре, можем да примирим силите и за половин час мъглата ще се вдигне. Една дума трябва да се каже и мъглата ще се дигне. Но трябва да знаете какво да кажете.

Има един такъв анекдот: някой си пожелал да има такава сила, че да плаши Дявола в света. Той му казал, че за да придобие тази сила, трябва да намери някоя хубава мома и да се ожени. И действително, намерил той тази хубава мома, оженил се за нея, но тя започнала така да го изтезава, че той се чудел какво да прави. Един ден, тя отишла на кладенеца и за да се освободи от нея, той я бутнал и тя паднала вътре. Казал тогава: „Освободих се от нея!“ Но след половин час гледа, че от кладенеца излиза Дяволът побелял и хуква да бяга. Пита го: „Защо бягаш?“ – „Влезе вътре една жена, но дори и половин час не можах да я търпя!“

Та и ти сега, когато искаш хората да не се карат, ще казваш: „Жена ми иде!“ Разболял се някой; „Жена ми иде!“ – ще кажеш. Навсякъде, където ходиш, ще казваш: „Жена ми иде!“ и всичко ще се урежда. Сега вие може да направите аналогия и да кажете: „Колко са лоши тия жени – за половин час от тях побелява главата!“ Въпросът не е там. Този човек не е знаел скритите сили в неговата жена. Защо го биела? Защото не е бил способен да разбере.

Някой учител казва на неспособния си ученик „тъпак“, а когато работи със способен ученик, приятно му е и го поощрява. По някой

път и вие се възмущавате. Природата понякога се възмущава от вашето невежество, а вие роптаете и казвате: „Защо животът е така устроен, защо е така в Природата?“ Това не е философски въпрос. „Защо така е направен светът?“ – Този въпрос няма приложение. Например, направена е една машина. – „Защо е направена тази машина?“ Оставете въпроса защо машината така е направена, но вижте нейното приложение. Ти казваш: „Защо краката са два, ходенето с тях не е така устойчиво“. Че колко крака искаш? Преди всичко, не е практично да имаш повече крака. Ако имаш сто крака, ще ти трябват сто обуца. Ако петдесет чифта обуца са по 500 лева или по 300 лева, колко ще струват? Даже и да ги турим по 100 лева, ако са 100 чифта, ще струват 10 000 лева. При сегашните условия това не е практично. От чисто икономично гледище много по-добре е да имаш два крака – ще дадеш 200 лева и ще купиш едни обуца. Някои животните имат десет, някои осем, някои шест крака. Това е един опит на Природата. Тя е имала причини, за да постави толкова крака на тези същества. Но да не се спираме върху тях...

Сега, щом мисълта ти не работи, мъгла има в теб, т.е. има противоположни сили, които се отблъскват. Човек не е напълно поляризиран. Например, между ума и сърцето ти няма съгласие, което означава, че и умът е положителен, и сърцето е положително. Щом умът и сърцето са положителни, винаги се раждат мъгли и тогава ти не знаеш какво да направиш – отлагаш, отлагаш, отлагаш. Сега, как бихте приложили този закон? Можете да направите опит дали мъглата отвън може ли да се вдигне. За да се стопли този салон, колко време трябва? За да го стоплим с тия печки, трябва седем-осем часа.

Да вземем числото 100. Представете си, че това са сто лотарийни билета. Един от тях печели. Питам: ако тия билети ги турите в една торба, може ли да кажете след колко бъркания ще извадите

печелившия билет? Да кажем, че печели номер 50; възможно е при първото бъркане да го извадите, а може и след петдесет бъркания. Може след едно, две, три четири бъркания, но непременно след стотното ще извадите билета, който печели. Може ли тогава да предскажете на кое бъркване ще го извадите? Бъркнете веднъж – виждате, че не е числото 50; бъркнете втори път – изваждате числото 4 или 5; може да извадите числата 67, 89. От какво зависи кой билет ще извадите? Ще ви кажа една нова теория: всяко число има свое напрежение, има свой магнетизъм, има и свое електричество. Следователно, ако знаеш кой номер печели и туриш този магнетизъм в ръката си, с бъркването си в торбата ти ще привлечеш туй число и ще извадиш този билет. То ще се привлече както железните стърготини се привличат към магнетизма. Ако разбираш силата на този номер, проектирай я в ръката си и този номер ще бъде изтеглен. Ако не я проектираш и бъркнеш, няма да го изтеглиш.

Този закон е поставен в действие и в окултната наука. Това, за което човек мисли, става. Това, което мислиш, има сила и тази сила може да излезе през теб навън и да се реализира. Това, което не можеш да мислиш, не можеш да го проектираш през себе си и то няма да се реализира. Ще обясня какво в този закон се има предвид под израза „ако ти мислиш“. Някой човек казва: „Аз мисля“. Но тази мисъл трябва да роди нещо. Например, ако ти мислиш, че си посял едно кило жито, т.е. мислено вземаш от хамбара житото и мислено го посяваш на нивата, какво ще придобиеш? Най-първо, за да реализираш една мисъл, ти трябва да мислиш за нея, после трябва да я почувстваш, след това трябва да я направиш. Ако извадиш житото и го посееш на нивата, това ще бъде мислене, чувстване и действие и тогава туй жито ще даде своя плод. Това е реализиране – не само да мислиш за житото, но трябва да направиш нещо за него.

Друго едно противоречие, което може да се яви, е следното: например, едно семе е паднало много плитко – едва е покрито с половин сантиметър с пръст, а друго е покрито с повече пръст – по-дълбоко е паднало. При една студена година семето, което е покрито с малко пръст, по-скоро израства, но понеже няма дълбоки корени, измръзва, попарва го сланата. Онова, което изниква по-късно, идва навреме. Някой път се случва обратното: онези, които са дълбоко заровени, изгниват, не могат да порастат. Казвам: има едно средно положение – нито много плитко, нито много дълбоко. Тогава ще пренесем аналогията: нито плитко трябва да сееш, нито много дълбоко.

Сега, вие как се учите да ядете – колко хляб отчупвате и туряте в устата си? Този закон вие почти го знаете. Някой път отчупвате голяма хапка, туряте я в устата си и едва можете да си обърнете езика, за да я сдъвчете. Не е потребно да туряте големи комати в устата си, може хапката да е съвсем малка. Същият закон е и за стомаха: ако турите в него повече храна, отколкото трябва, той не може да работи. Не, ще туриш толкова храна, колкото може да се сдъвчи.

Онова положение, при което можеш да мислиш, онова положение, при което можеш да чувстваш, онова положение при което можеш да действаш, да работиш – това са норми, това са нормални състояния, които не изменяйте. Понякога имаш някаква мисъл – искаш нещо голямо, грандиозно. Какво ще правиш с една грандиозна мисъл? Да допуснем, че можете да напишете книга и да обясните как е създаден светът. Теоретически как ще го направите? Че вземете кой да е морски охлюв и вие ще видите как е създаден светът. Той има табела на гърба си – гърбът на охлюва показва как е създаден светът. Също така, когато се образува вихрушка и се върти нагоре, и тя показва как е създаден светът.

Тогава се заражда въпросът дали вихрушката мисли. Добре, да вземем следното: аз въртя този молив; моливът мисли ли, когато се върти? Ръката мисли ли, когато се върти? Туй движение показва, че зад него има една сила сега – самото движение не мисли, но друго Същество мисли. Зад вихрушката, която се върти, има една мисъл, която я е образувала – движението ѝ не е произволно. Следователно, всяко едно механично движение в света се дължи на една разумност, която е зад него. Да допуснем един прост пример: ако турите в тази соба* [* Соба (арх.) – печка, пещ (бел. ред.)] дърва за горене или хубави въглища, питам топлината еднаква ли ще бъде?...

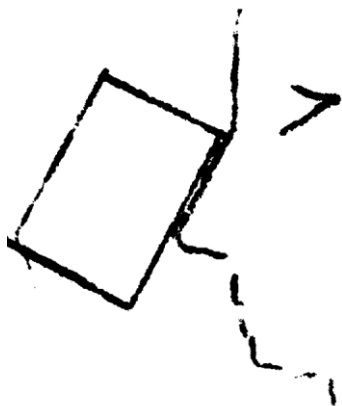
Сега, често с желанията си произвеждате всички ваши страдания. Не самото желание е причина, но някои са толкова интензивни, че развивате магнетична енергия, сила, която не знаете как да употребите и след това имате неразположение. Да кажем, че отидете в София, нямате и пет пари, но сте си взели билет от лотарията и ви казват, че той печели един милион лева. Ако вземете този милион и минете през София при положение, че всички знаят за тия пари, както има апаша, ще можете ли да ги донесете до Изгрева по вечерно време? Могат да ви причакат десет, двадесет, тридесет, четиридесет души – цял един кошер можете да привлечете. Ако спреш пред кошер с една тава мед, всички пчели ще се натрупат, за да вземат от меда. И ще напуснат тавата едва когато усетят, че няма нищо в нея. Веднъж имах такъв опит: оставих горе една малка медна пита и гледам – стаята пълна с пчели. Чудя се откъде са дошли – около седемстотин-осемстотин пчели бръмчат в стаята. Търся причината и виждам, че е тази пита – медът ги е привлякъл. Първо е дошла една пчела, не знаей как е влязла вътре, но съобщава на другите и веднага всички намират стаята. Не оставяйте вашия мед открит, защото пчелите ще дойдат!

Сега, вие имате повърхностни знания при изучаването на Живота. Знаете много работи, учили сте теоретически как да

съедините водород и кислород или как се образуват циментените изделия, но е трудно да го направите. Всяко изкуство изисква време, за да се приложи. После, окултната наука изисква приложение. Разбира се, много знания трябва, не само приложение. Аз често ви говоря да употребявате музиката. Трябва да знаеш кои тонове да вземеш и с колко време да ги туриш в една песен. После, трябва да знаеш как да започнеш с тона „до“. Трябва да знаеш колко време да дадеш на тона „до“ – четвъртина, осмина, шестнадесетина или тридесет и вторина. Когато съедините тия тонове по определен начин, ще произведете известен ефект. Ако вземете всички тонове равномерно – да кажем, че имате все половинки, какво ще добиете?...

През идната седмица направете един опит: ако имате някакво неразположение, постарайте се за петнадесет минути да го смените. Извадете часовника си и изменете състоянието си за петнадесет минути. Всичко, каквото знаете, каквото ви дойде на ума, приложете го, но за петнадесет минути да го измените! Вижте дали можете да измените неприятното състояние, което имате. Турете в действие всичко, каквото знаете, каквато философия имате – всичко използвайте! Например, разгневих се, исках да кажем нещо, идва ти желание да се караш; спри се и изведнъж измени разумно това си състояние. Направи така, че не само да не се скараш, но да смениш това си състояние в приятелско настроение. Защото, когато се караш, ти се подхлъзваш, слизаш надолу, а дойде ли приятелски да говориш, ти се качваш нагоре. Когато отиваме нагоре, ние мислим. Когато се хлъзгаш надолу, ти искаш да се хванеш за нещо, защото можеш да се хласнеш някъде. Когато слиза, човек не мисли, а само чувства и казва: „Това ще направя, онова ще направя“. Но той нищо не може да направи. Какво може да направи за петнадесет минути? Светлината за петнадесет минути какво може да направи? – Почти веднъж ще иде до Слънцето и ще се върне, т.е. два пъти ще измине този път. Тя ще

изходи два пъти разстоянието от деветдесет и два милиона мили, което значи, че ще извърви сто осемдесет и четири милиона мили или триста милиона километра. За колко милиона години човек ще изходи това пространство?...



Фиг. 1

Понеже египтяните разбираха от геометрия, то и рисуването им е геометрично. Те не са разбрали от перспектива, затова са рисували така. Този, който изучава ъгъла между челото и линията на носа, знае ли какво означава той? Означава нещо – той е почти ъгълът, с който човек насочва своя поглед. Понякога е хубаво човек да тури пръста си между очите – в началото на носа и така да се концентрира. Разсеяните трябва да турят пръста си на върха на своя нос и да мислят малко. Ще се концентрираш, ще събереш мислите. Ако искаш да съсредоточиш ума си, тури пръста си между очите в началото на носа. Човек трябва да направи определено движение, за да стане обмяна. Ръцете са крайно мощна сила, те са два полюса – в дясната ръка е положителната сила, а в лявата е отрицателната. Следователно, когато събереш ръцете си, между тях сили се образува течение. Когато седиш с ръце отстрани и надолу, тогава ти си във връзка със Земята. Или когато поставиш краката си близо един до друг и ръцете

– настрани. Във всяко движение се образуват известни течения. Всяка стойка – това са все различни състояния. Защо на войниците не им позволяват да стоят разкрачени, а с допрени пети? – Те са готови да тръгнат веднага.

Състоянията, които сега имате – радост, скръб, неразположение, в бъдеще ще представляват научна област за изследване. Имате много работи да се занимавате, Природата е турила във вас цяло богатство. Скръбта – това са израсли трънаци; тя е едно голямо богатство, но ако не знаеш откъде да минеш, ще се изподереш, защото има бодили и тръни. После, там навсякъде има отровни змии, зверове. Скръбта е нещо необработено – енергия, която трябва да се обработи. Радостта е вече една обработена енергия, Любовта е вече обработена енергия. Злото е необработена енергия. И тъкмо това е въпросът: в Любовта има един вътрешен закон, а в злото няма никакъв закон. В злото има стремеж да се разшири, да обсеби, да завладее всичко. В Любовта има стремеж да повдига, да даде Живот, да направи всички съпричастни на доброто, което има. Злото е точно обратен процес.

Някой път ние се намираме в стълкновение със себе си. Когато започвате да се борите със себе си, с кого се борите? Можете с външни хора се борите, например някой ви е направил пакост. Но когато се борите със себе си, кой ви е направил пакост? И според вас, трябва ли човек да се бори със себе си? Няма какво да се борите и да показвате пехливанлък* [* Пехливанлък (арх.) – от тур. пехливан – борец; борба, надборване (бел. ред.)] със себе си. Не бива да побеждавате себе си! Като победиш себе си какво ще спечелиш? – Нищо. Казано е: „Не в побеждаването на себе си, но в познанието на себе си.“ В познанието законът е друг. Познавай всичките възможности, които са скрити вътре в твоето естество.

Сега, каква е основната мисъл, какво остана във вас, какво разбрахте? Нали хвърлихме мрежата в морето и хванахме риба? Ще изберем кои да оставим и кои ще върнем. Ще оставим някои, които струват пари – тях ще ги вземем; другите, които не струват пари, ще ги върнем обратно в морето. Онова, което струва пари, то е печалбата на рибаря. Да кажем, че имаш желание да станеш сутрин, за да идеш на работа; събуждаш се в леглото, но не ти се става, имаш едно неразположение. Или пък станеш, спуснеш краката си долу, но не искаш да се облечеш и казваш: „Да помисля“. Какво ще мислиш в леглото? Питам колко време човек, след като се е събудил, трябва да размишлява в леглото си? Вие как се събуждате? Някой се събуди, обърне се на лявата, после на дясната страна и пак заспи. Или събуди се, обърне се на лявата страна, после на гърба си или легне на корема си. Щом се събудиш и искаш да станеш, какво трябва да бъде положението ти? Трябва ли да седнеш на леглото си и да мислиш, или трябва да станеш, да оправиш леглото си, да се облечеш, да се измиеш и да започнеш работата си? Сега, вие не можете да си дадете мнението, понеже всички имате различни навици. Всеки си има начин на ставане, но на никой човек събуждането и ставането не е меродавно, то е специфично само за него. Когато човек се е разболял, щом се събуди казва: „Боли ме туй-онуй“. Например, най-първо обръща внимание, че го боли крака и казва: „Не мога да се мръдна, не мога да стана“. Някой път го боли главата и казва: „Ако не ме боли главата, щях да стана“. Добре, но и онзи, който няма болка, се събужда и казва: „Няма какво да работя“. Следователно той няма никаква мисъл, няма обект в Мисловния свят. Друг казва: „За кого ще го направя?“ – Следователно той няма чувства. Най-после някой казва: „Какво ще придобия, ако направя това?“ Например, мен често ме питат: „Какво ще придобия, ако пея?“ Казвам: и да пееш, и да не пееш, ще работиш, ами работи на свят! Ти ще пееш, но хубаво пей, не

можеш да се откажеш. Ти не можеш да се откажеш да дишаш, но научи се да пееш, че поне издишвай въздуха музикално.

Сега, ще ви наведе на следното: бързото дишане е една слабост. Много медлено* [* Медлено (рус.) – бавно (бел. ред.)] трябва да се диша и всяка една вдишка трябва да бъде отмерена. Когато дишаш бързо, това е ненормално дишане. И когато дишаш с пресекулки, и това е ненормално дишане. Дишането трябва да върви музикално. Стани и се научи да пееш хубаво, понеже пеенето е норма на здравето! Дотогава, докато си склонен да пееш, ти ще придобиваш блага отвън. Щом пеенето седи в твоята мисъл, щом седи в твоите чувства, в твоите постъпки, ти си здрав. Щом престанеш да мислиш за музика, ти си болен човек. Щом не ти се пее, ти имаш симптоми на някаква болест. Докато искаш да пееш в мисълта си, ти си здрав; щом изчезне в теб желанието да пееш, няма да се минат ден-два-три, месец и болестта ще се прояви. Не ѝ давай място, попей на твоята болест! Не оставяй цимента да се втвърди около краката ти. Докато е в жидко състояние, изхвърли го навън, освободи си краката, никакъв цимент не оставяй по тях. Никога не оставяйте едно желание или една мисъл, които могат да те циментират. Едно лошо разположение е цимент – освободи се колкото се може по-скоро! Докато е в жидко състояние, освободи се от него! Как ще се освободиш? Ще ви кажа: наливай вода в цимента, за да се размеква, разрежи го, за да не може да се втвърди – наливай, разбърквай, наливай, разбърквай. Какво ще стане с цимента? Ще изгуби свойството да се втвърдява. Ето една философия: туряй вода и бъркай, не туряй повече цимент! Разбърквай с водата малкото цимент, защото ако добавиш още, работата е лоша. Разбърквай, разбърквай докато се освободиш и желанието изгуби своята сила на сцепление. Лошите мисли и желания имат сила на сцепление, не им позволявай да се втвърдят. Щом позволиш сцеплението да стане, тогава ще трябва да работиш с чукове – да

трошиш, да чупиш. Но тогава ще се образува болка, защото докато го отчупиш от мястото, ще бутнеш дето не трябва.

Сега, да кажем, че дойде във вас едно безверие. Как ще го лекувате? Това, че си се обезверил, е лъжливо понятие. Обезверил си се, но все пак ти вярваш в нещо. В едно нещо не вярваш, но в друго вярваш. Тогава дръж ума си само онова, в което вярваш, и не дръж онова, в което не вярваш. Някой казва: „Аз не вярвам в това“. Но вярваш в нещо. Някой мост е лошо направен и не можеш да вярваш в него, но има хиляди мостове в света, които са хубаво направени. Не може поради този частичен случай да не вярваш във всички мостове. Другите мостове са добре направени, всички са здрави. Според нас, всеки човек е учен. Има една максима: всеки, който се е родил на Земята така, както сегашните хора, който мисли както сегашните хора, той непременно е умен. Всеки човек, който престане да мисли, не е умен.

Сега, ние казваме, че тъй, както сме родени, възпитани и както живеем, е достатъчно. Ние не обръщаме внимание на Живота, не живеем както трябва. Провеждали ли сте наблюдения в живота си? Къде са вашите дневници? Откакто се е оформило съзнанието ви, нямате и един дневник, в който да сте записвали по три пъти на ден какво е било вашето състояние – сутрин, на обед и вечер. Не знай някой да има такъв дневник. Някои неща са останали в паметта ви, но много сте забравили. Хубаво е да имаш един дневник, когато си влязъл в училището, в отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университета, че като погледнеш, да имаш цяла една статистика.

Сега, ние често се спираме върху ред положения, които са резултат на миналото. Понякога мислиш за някоя лоша дума в миналото и се разтревожиш. Всичко, което ни тревожи, все е от миналото. Всичко онова, което ни радва, е от бъдещето. Ние очакваме нещо от бъдещето. Бъдещето, това са умните хора; миналото, това са

лошите хора. Миналото е „зад“, бъдещето е „пред“; миналото е юг, бъдещето е север. Тогава вземи нещата от миналото и ги тури на юг! Казват, че по-рано земната ос била перпендикулярна, което показва, че Южният полюс е по-тежък. Южната страна на Земята е по-тежка, понеже тя имала големи главоболия и ги пренасяла от север към юг. Днес земната ос има това положение под ъгъл. Това са научни теории: оста първоначално била хоризонтална спрямо земната орбита, после започнала постепенно да се издига и сега дошла до 23 градуса. Оста постоянно се издига и колко ѝ е останало още до отвесно положение? Тогава ще имаме човек, на когото главата е горе – Южният полюс ще са краката му, а северният полюс – главата му. Сега човек върви настрани – с глава, наведена настрана. *(Учителя показва като върви наляво и с глава, наведена наляво)* Така върви Земята. Но тя ще се изправи и стройно ще върви по орбитата си. Сега Слънцето иска да я изправи. Земята е гърбава, приведена е, а то ѝ казва: „Изправи се, искам хубава да бъдеш!“ Погрешката на Земята е, че върви малко наведена. Слънцето ѝ казва: „Защо все така вървиш? Ти малко не знаеш как да ходиш“. Да, нашата Земя не се е научила още как да ходи. И Месечината се е научила от майка си – като змия се върти ту насам, ту натам, много трудно ѝ е да се движи право. Следователно в окултната наука трябва да поставим Земята в нейното първично състояние. И това, дете не можем да ходим както трябва, се дължи на земната ос. Когато тя се изправи, и ние ще се изправим. Сега е много трудно – и тя ходи наведена, и ние ходим наведени.

Аз съм привеждал в беседите примера за онзи американски епископ, който имал навик да си носи главата наведена наляво. Той имал в енорията си около 500 пасоми и всички те по подражание също си носели главите, наведени наляво... Та затова ще мислите повече за Слънцето, отколкото за Земята. Щом мислиш за Земята, веднага ще се наведеш на 23 градуса. Щом мислиш за Слънцето,

твое то състояние ще се измени. Мислиш ли за Земята, това означава, че още нищо не е разрешено, защото най-важните въпроси тя още не е разрешила. Ами че какво е разрешила Земята? Тя първо накарала всички тия същества, които живеят на нея, да дойдат, а после, когато видяла, че много се размножават, взела да ги мори. Земята мяза на онзи човек от анекдота, който се оженил и искал да има деца. Докато нямал деца, той се молел. И понеже децата все ги нямало, един ден го догневало и казал: „Щом нямам деца, защо ще живея!“ Имало до него крина с жито и в гнева си той я хвърлил, зърната се пръснали и всички станали на деца. Че като заграчили всичките! Човекът се видял в чудо: „Тия деца ще ми изядат ушите!“ Милиони деца – какво да ги прави! Взел едно дърво и почнал да ги убива. Убил всичките. Едно дете се скрило и започнало да се моли: „Татко, не ме убивай!“... И така, не размножавайте вашите желания, понеже ще започнете да ги трепете. Ние размножаваме желанията си, но те искат храна и ти ставаш разсеян от многото деца. Не може да се живее с толкова деца, ще изядат всичко, а ти ставаш роб.

И така, Божественото е хармонично. То не е тъй безразборно, както сега някои го разбират. Трябва да има една възможност за реализиране на интересите. За Природата, за Бога всички интереси са еднакво важни – всеки трябва да функционира, да работи и да расте. Човек не е дошъл на Земята да живее за себе си. Много сериозен въпрос е, когато понякога се събирате и разисквате за кого трябва да живее човек и как трябва да живее. Например, вие разсъждавате, че каквото мисли човек, може да го направи. Ако аз съм на вашето място, ето какво ще направя: най-първо ще взема да посея сто стръка жито. Обикновено едно семе, един житен клас може да даде 30, 40, 50, 100, 150, до 250 зърна. Но можем да съсредоточим ума си и със своята мисъл да направим 60 на 90 или на 120. Това е човешката мисъл. Понякога искате да подобрите вашата памет, но това зависи от

човешката мисъл. Ако имате хубава, хармонична мисъл, непременно паметта ви ще стане сама по себе си по-силна. Ако мисълта ви не е хармонична, паметта ви ще бъде слаба. Слабата памет представлява нахлуване на повече чувства, а магнетизмът внася повече обекти в човешкия ум. Тогава за какво ще мислиш по-напред, щом не мислиш само за едно нещо. Най-правилното е само за едно да мислиш. В определено време ти можеш да мислиш само за едно и също нещо – това е нормално. В един момент за едно нещо ще мислиш, после за друго ще мислиш, но за две неща едновременно няма да мислиш.

Сега, когато се обезсърчавате, защо не се запитате обезсърчението какво ще ви даде. Разсърдиш се; запитай се какво ще ти даде сръдната. Съмняваш се; запитай се какво ще ти даде съмнението. Понякога казваш: „Не вървят работите!“ Защо не вървят. При голям студ работите не вървят. На Земята има едно състояние, при което нещата не вървят. Има една естествена хладина, при която работите вървят; има една естествена хладина, при която работите не вървят. Има една естествена топлина, при която работите вървят; има една естествена топлина, при която работите не вървят. Това са специфични неща. Това ние наричаме естествена хладина и естествена топлина. Тази естествена хладина ние наричаме здраве – здравословно състояние.

Сега, коя е основната мисъл в днешната лекция? Ще ви дам едно правило, което да приложите за една седмица: когато се храниш и ти дойде желание още да ядеш, прекрати яденето. В момента, когато ти дойде желанието, спри и не яж повече. Направете опит и ще видите какви резултати ще имате. Яденето, колкото и да е сладко, има мярка. Там, дето дойде раздвояването, спри и нито една хапка не вземай повече! Ако не спреш, ще преядеш. Природата всякога ще ти прати едно желание, но ти не чакай да вземеш повече. Например, тъкмо си решил да спреш, донасят някой сладкиш и казваш: „Ха да си хапна“.

Не хапвай повече, нека други да го ядат. Ако аз ви дам една хубава ябълка, която тежи петдесет грама, и хубав хляб и вие ги изядете, а след това ви донесат баница, трябва ли да ядете от нея подир хубавата ябълка и хляба? Няма по-хубаво ядене от ябълката и хляба, баницата е една залъгалка. Ако нямаш ябълка и хляб, яж баница, но щом си ял ябълка и хляб, не я яж.

Сега, вие, когато изучавате окултната наука, идете и вижте как живее светът. Най-първо изучете как живеят хората в света, после се занимавайте с окултна наука. Вие ядете безразборно. Погрешка е това, което сега правят хората по Коледа. Разправяше ми един български свещеник: „Станал съм човек на 60 години и всякога по Коледа, когато съм ял свинско, все съм се разболявал. Но тази попска глава не разбира, гледа – сладки кебапи, хубаво направени, изпечени, че с малко лимон отгоре! Инак свинята грухти, отвън е много непривлекателна, но когато я направят на кебапи, много е привлекателна. И не е бивало изключение да не боледувам по Коледа две седмици. После си казвам: „Няма да ядеш повече свинско месо! Дядо попе, колко пъти стана ти казвам, да не ядеш свинско месо!“ Но пак ям...”

Та сега и вие мязате на този поп – когато дойде Коледа, все ядете кебап. Според мен, когато се разгневя, човек е свинско месо. Когато се обезвери, когато изгуби смисъла на Живота, пак е ял свинско. Всички тия неща са все свинско месо. Когато някой каже: „Много съм неразположен“, казвам: „Ял е кебап“.

Сега, вложете в себе си мисълта следната седмица всички да приложите това: седнете ли да ядете, щом ви дойде мисълта трябва ли повече да ядете или не, спрете там. Ще кажете: „Може да съм изял само десетина хапки“. Спри там, нищо повече! Направете този опит за една седмица, за да видите какво ще спечелите и какво ще

загубите. Накрая ще теглим една равностетка за печалбите и загубите.

Сега ви казвам, че в тази торба колкото пъти и да бръкнете, все ще извадите печалбата. Някой казва: „Аз всякога съм сигурен, че ще изтегля билета“. Когато закупя всичките сто билета, няма ли да ми се падне печалбата? Питам сега какво ще спечеля? Аз ли ще спечеля или онзи, който е направил лотарията? В една лотария каква част се отделя за печалба знаете ли? В държавната лотария печалбата е шестдесет процента. Тогава аз мога да наглася този магнетизъм на 60-ти номер и който и да тегли, моят билет ще излезе печеливш. В сегашните лотарии кои билети печелят? Ако аз посея жито, някое зърно ще израсте, друго няма да израсте. Някои зърна, които са паднали много надълбоко, остават, без да израстат. И Природата понякога играе на лотария, но тя не експлоатира. Колкото ѝ дадеш, тя ще ти го върне, пък и от печалбата ще ти даде. Тя ще ти върне капитала, т.е. семето, което си посял. Всеки човек, който посее една крина, все ще пожъне поне пет – посял една, придобива четири крини в повече. Тогава трябва да знаете закона с кой номер можете да спечелите. В такъв случай защо да не участвате в една лотария, да кажем със сто билета, от които още при разпродаването ще знаете кой печели. Тогава кому ще се падне този билет? При старият начин на теглене на лотарии хората са станали големи шмекери и не трябва да знаят, за да не правят престъпления. Новият начин е по-справедлив.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

10-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
5 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

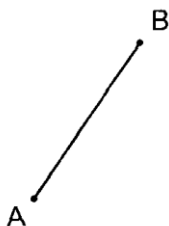
ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Пишете върху темата №9: „Геометрическата зависимост между правите и криви линии“.

Ако човек винаги яде чорби, т.е. меки храни, ще си развали зъбите; ако се храни само с твърда храна, ще ги строши. Ако човек разрешава най-лесния въпрос, има опасност да му изпаднат всичките зъби; ако разрешава мъчните въпроси, зъбите му ще заякнат, но той трябва да ги пази да не ги строши, да не ги натисне повече, отколкото трябва.

Каква е темата от миналата лекция? – „Силата на човешката мисъл“. Четете. (Прочете се темата)



Фиг. 1

Сега, геометрически как се определят кривите линии? Кривата линия е сбор от прави линии. Вземете един център, от който излиза една права линия, и придвижете тази права около центъра – образува се крива линия. Защо при движението на права около център се образува крива линия? Нали казват геометриците, че ако една права линия се продължи във вечността, тя ще се срещне. Ако продължите две успоредни прави, във вечността те ще се пресекат, т.е. ще се приближат. Ако движението върви от точка В към точка А, ще се

приближат ли? Правите, които могат да се срещнат в центъра по този начин, успоредни ли са? При обикновеното механично разбиране, причината, която движи две успоредни прави, е външна и тогава вътрешното отношение между тях няма да се измени. Но да допуснем, че влиянието на тези успоредни линии се пренесе върху самите тях. Представете си, че около една права линия се образува крива (защото само около правите се образуват криви). Кривите линии, които се образуват около правите, ще приближат разстоянието. Тогава успоредните прави могат външно да се приближат.

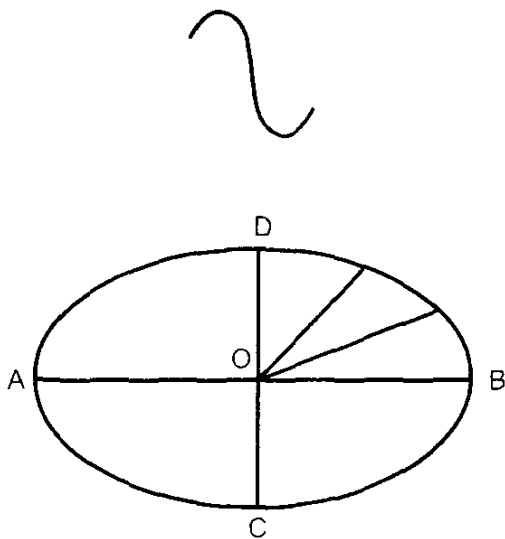
Сега, когато вие вървите, кое ви кара да се приближите при един извор или при един човек? Например, не обичате даден човек, казвате: „Дръж се настрана от него!“, но един ден във вас се зароди желанието да се приближите. Кои са мотивите, за да искате да се приближите? Два мотива има: този, че го обичаш или този, че го мразиш. Когато го обичаш, ти ще се приближиш. Когато го мразиш и ти си по-силният, пак ще се приближиш. Ако той е по-силният, той ще се приближи, за да ти покаже, че не трябва да имаш работа с него, че той е господар на положението, а не ти. Как мислите, кой е по-силен – който се приближава или който се отдалечава? Този, който се отдалечава, е съобразителен; този, който се приближава, е смел. Който се отдалечава, заема позиция, очаква.

Сега, ако придвижите правата АВ около центъра А, ще се образува крива линия. Какви ще бъдат нейните свойства? Всичките ѝ точки са еднакво отдалечени от центъра. Тези линии математически каква дължина имат? Но представете си, че линиите имат еднаква дебелина (колкото и да е малка, те имат дебелина). Ако се вземат безброй прави линии като този радиус, центърът сам по себе си нали ще заеме известно пространство? Тогава какви ще бъдат неговите свойства? Щом едно тяло заеме колкото и да е малко пространство,

какво заключение може да се направи? Щом телата са безпространствени, те нямат влияние във физическия свят. Ако едно тяло съществува извън пространството, казваме, че е безпространствено. Обикновеното физическо пространство наричаме триизмерно. Има и четириизмерно пространство. И в четириизмерното пространство пак можете да правите наблюдения. Например, човек казва: „Потъвам някъде“. Никъде не потъва. Или пък казват за някого: „Издига се този човек“. Как се издига? Има нещо в него, което се издига; има нещо, което потъва. Ти не можеш да видиш неговото издигане. Например, казват: „Той се издига в обществото“. Физически колко се е издигнал? Друг път казват: „Потъна, съвсем изгубен е вече“ или „Този е изгубен“, или „Този го намерихме“. Той никога не се е изгубвал и никога не е бил намиран. Всеки, който мисли различно от вас, е изгубен. „Изгубеният“ е влязъл в друга система, движи се като комета, привлечена от някое слънце. Този човек е изгубен за системата, от която е излязъл и в която хората живеят. Понякога мислите ви така се изгубват. Друг път казвате: „Еди кого си не го обичам“. Как тъй, защо не го обичате? Това означава, че чувствата ви са минали в някоя друга система.

Сега, да дойдем до физическия свят, който е свързан с органичния. Представете си един предмет, чиято магнитна сила е единица, и друг предмет, десет пъти по-силен. Да допуснем, че предметът със сила единица привлича една игла, но ако насочите магнитът, който е десет пъти по-силен, иглата ще остане ли на първия магнит? Не, привлича го притегателната сила на втория магнит, която е по-голяма. Добре тогава, нека разсъждаваме философски: защо обвиняват крадеца, когото една пълна каса е привлякла, а пък той е привлякъл парите в своя джоб? Богаташът е привлякъл парите, турил ги е в касата, иде този апаш* [* Апаш (тур.) – крадец (бел. ред.)], туря си ръката и всичките пари се привличат към

него. Тогава защо го обвиняват и как ще обоснове наказание? Какво представлява наказанието в дадения случай? Оставете моралното схващане, че е направил нещо лошо. Апашът турил ръката си, привлякъл парите, а съдът го съди за това, че намагнитизирал с десетократно по-голяма сила парите и ги привлякъл. Следователно, когато го турят в затвора, богатият взема неговата сила и апашът остава с единица сила. Силата на богатия се увеличава, защото силата от апаша отива в него. Ако не хванат апаша, богатият започва да се опасява, че и друг ще го ограби. А щом банкерът вземе от всички апаша силата да крадат, той има десет единици сила и парите ще останат при него.



Фиг. 2

Сега, как си обяснявате закона, че правите линии образуват кривите? Да кажем, че имате една крива линия, която е образувана от прави. Когато правите линии се удължават и скъсяват, кривите линии изменят своя път. Когато кривата линия се придвижи в една посока, едни от правите се скъсяват, други се удължават. Ако в елипсата вземете двата ѝ фокуса като полюси, тогава къде е екваторът? А и В са

полюсите, а екваторът е СД. Ако вземем за отправна точката О, то линиите, отиващи към полюсите, са по-дълги и колкото се приближават към екватора, повече се скъсяват. Защо се скъсяват именно тия прави? Тази зависимост произлиза от този център О. Същевременно и елипсата се движи, в следствие на което правите линии на екватора се скъсяват, докато кривата линия на полюса се стеснява, а на екватора се удължава. Тогава как обясняват защо Земята към полюсите е сплесната, а към екватора е изпъкнала? Центробежната сила е по-голяма, затова става това. Сега, ако аз движа един предмет, например движа един камък, къде е центробежната сила? Тя е в самия камък и се явява по посока на тангентата. – Накъде е движението? Коя е причината на това движение? То е разумно, то не може да бъде механично. Движението на Земята е механично, но се обуславя от един разумен център. Следователно Земята е изпъкнала на екватора, защото радиусите ѝ там са удължени, а на полюсите са по-къси.

Сега, ако разгледаме човека, кои са били причините, които са го удължили? Да кажем, че главата е центърът. Тогава тялото е спуснато надолу, а главата горе е свободна. Следователно главата, като център, се носи от тялото. От какво зависи главата да се постави в посока, противоположна на краката? Човек е една елипса. Къде е екваторът на човека и защо не е по-изпъкнал? Да вземем сега човешката глава, която е издължена. Къде е екваторът ѝ? Главата е елипсовидна – дължината ѝ (височината) е 19, 20, понякога – 21 сантиметра, а широчината е 15-16 сантиметра. Поясът около ушите е екваторът. Значи човек е сложна елипса и се състои от четири преплетени елипси. Това, което теософите наричат физическо, Астрално, Ментално и Причинно тяло, това са вещества от различни измерения. Физическото тяло е триизмерно, Астралното тяло е четириизмерно, Умственото е петизмерно и Причинното е шестизмерно. Това значи,

че материалите са от съвсем различен състав. Следователно имате три центъра. Стомахът се намира в противоположност на мозъка. Симпатичната нервна система* [* Симпатична нервна система (арх.) – вегетативна или автономна нервна система, състояща се от симпатикусов и парасимпатикусов дял (бел. ред.)] е в противоположност на централната нервна система и цялото тяло от главата надолу е под нейно влияние. Централната, мозъчната нервна система се е явила отпосле. Симпатичната нервна система е подготвила нейния път, защото мозъчната система е от по-висок свят. Следователно симпатичната нервна система е създала тялото, а после мозъчната нервна система е създала главата и сега тя взема властта. Единствено мозъчната система ще измени човека. В бъдеще човек ще има по-друг образ, отколкото сега...

Това, което сега излагам пред вас, все ще образува някакво напрежение. Представете си, че един човек притежава изкуството да хвърля ножове около друг, който е изправен пред една дъска. Този започва да хвърля ножовете, забива ги около главата – до ухото, отгоре, отстрани. Кой има по-голяма вяра – онзи, който хвърля ножовете, или онзи, който вярва, че те ще бъдат хвърлени на място? Вие как мислите, кой има по-голяма вяра – който хвърля или който седи на дъската? – *Който седи на дъската има по-голяма вяра.* Онзи, който е на дъската, вярва в онзи, който хвърля ножовете. А онзи, който хвърля ножовете, в кого вярва? Той ще каже на партньора си: „Ако се мръднеш половин-един сантиметър, работата е опасна!“ Ще кажем, че той вярва в себе си. Но в кое „себе“ ще вярва той и какво подразбира да вярваш в себе си? Например, човешкият ум вярва в човешките крака, вярва в костите. В какво вярвам аз, когато искам да вървя? Вярвам в краката. Когато искам да гледам, вярвам в очите си. Аз, човекът, вярвам в моите очи, възприемам тази светлина. Тази светлина иде отвън. Значи пред себе си имам светлина, която е една

разумност извън нас и с която ние сме свързани. Когато тази разумност се прояви, като че ли се проявява известно отношение и щом влезе тази светлина в очите, приятно ми е. Следователно, аз се споразумявам с това, силното, което праща светлината, и между мен и него ще се образува връзка. Друг път пък светлината не ми е приятна и тогава гледам да я възприемам по-малко.

Та казвам сега: в сегашния живот ние сме израснали достатъчно. Вие сте израснали, но мерите със старите мерки и разсъждавате много по старому, разсъждавате както животните. Една котка разсъждава математически и когато иска да хване една птичка, тя измерва разстоянието. Има диви котки, които измерват пет-десет метра и се хвърлят точно върху гърба на жертвата. Как изчисляват да паднат точно върху гърба? И човек както котката е направил взривни вещества, турил е мерник, измерва и гледа бомбата да падне точно на мястото на неговия неприятел. По какво се отличават котката и този индивид, който хвърля бомбата? Как изчислява той и как изчислява котката? Ами че котките са предали оръжието на своето поколение. Малкото коте още на една година знае както майка си да измерва и да се хвърля върху жертвата. То няма още достатъчно сила за скок на голямо разстояние, но може да се хвърля точно на място. По същия начин и онзи, който е направил пушката и разбира нейните закони, вдигне, тури мерника и куршумът точно на място отива. Ако дойде някой невежа, той няма да постави мерника на място и няма да улучи.

Та казвам: вие разсъждавате за Доброто, за добрите отношения, но нямате една ясна представа какво нещо е добро отношение. Говорим за права мисъл, но нямаме представа какво нещо е правата мисъл. Някой казва: „Аз зная какво е правата мисъл“, но няма една ясна представа. Каква е правата мисъл? Например, аз считам, че човек, който си е платил дълговете спрямо мен, е прав. Ни най-малко

не е прав. Той има да дава на един беден човек, но има да дава и на някой богат и понеже е в зависимост от последния, плаща на него, а на бедния казва: „Ти ще чакаш!“ Права ли е такава мисъл? Банкерът казва за някого: „Той е честен човек, има кредит“. Понеже е умен човек, той му дава пари, а на бедния казва: „Имам да вземам и когато ми дадат, и аз ще ти дам“. Правата мисъл не трябва да бъде в зависимост, тя трябва да бъде свободна. Семето трябва да стане независимо, само когато падне в почвата, а когато е в хамбара, то трябва да бъде свободно, независимо от влагата, за да не се поквари. Ако влагата влезе в хамбара, нищо няма да се постигне. Не може да има влага в хамбара. Понякога вие искате да обичате някой човек. Имаш ли право да обичаш някого в хамбара? Кажете ми имаш ли право да обичаш житото в хамбара? Каква полза могат да ви причинят двама души, които ви обичат? Казвам: освен че няма да ти причинят никаква полза, но те ще те развалят – единият тегли насам, другият тегли натам.

В реалните неща има само едно отношение, което е център. Центърът образува всичко – образува правите линии, образува плоскостите, образува всичко в света. Всичко зависи от центъра. Движението на центъра, който образува правата линия, е само в една посока. В плоскостта центърът се движи едновременно в две посоки, а в тялото той се движи едновременно в три посоки. Следователно движението в правата линия е по-слабо, в плоскостта се увеличава, а в тялото е увеличено три пъти. С други думи, силата се развива: в правата линия е единица, в плоскостта е в квадрат, а в тялото е кубична. Това определение ще влезе в разрез с вашите разбирания, но в геометрията има увеличаване на физическата сила и увеличаване на нервната, разумна сила. В човека има отношения, но те се различават. Например, ако човек става физически силен, той огрубява. Ако се развива неговата чувствителност, явяват се страданията. Страданията

в нас са едно аномално развиване на чувствителността на човека и тогава се явява напрежение в мисълта. Ако пък се увеличава силата на мозъка, тогава се усеща едно напрежение и разширение. Следователно, за да се избави от грубостта на физическото поле, човек трябва да намали силата, а за да се избави от страданията, трябва да намали чувствителността. Тук не разбирайте притъпяване на чувствата. Човек трябва да разбира закона на това болезнено състояние, да го разшири на една широка площ. Например, боли те пръста, ти чувстваш болката и не можеш да търпиш. Но ако се яви по-голяма болка, тогава ти забравяш малката, мислиш за голямата болка. Ако голямата болка се премахне, болката в пръста пак ще се яви. Щом и тя се премахне, тогава ще мислиш за някоя малка фуска [* Фуска (арх.) – кожна пъпка (бел. ред.)]. Човек трябва да разбира законите: големите болести сменят малките. Но какво се ползваш, ако една голяма болест смени малката? Всяка една болка в света произтича от един по-нисш живот. А когато един по-нисш живот влезе в организма ти, той образува болест. Ако един по-висш живот дойде в теб, той внася здраве. Сега лекарите казват, че храна с нисши трептения не е хранителна за организма. Онази храна, която не е нагласена да има същите трептения, както организма, не е в състояние да влезе в неговото устройство и тогава се образуват известни аномалности.

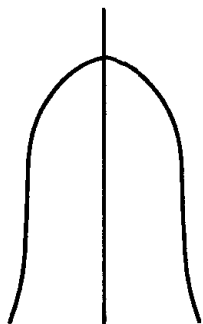
Сега, вие страдате и не знаете защо. Казвате: „Защо ми са тези страдания?“ Ще ви запitam тогава защо ви са радостите. Аз мога да ви докажа, че една радост може да ви излезе много горчива. Представете си, че в съвременния живот един беден човек се моли за щастие, иска да му се паднат пари. Минава един апаш, когото гонят, дава на бедния човек една пачка с банкноти и му казва: „Услужи си с тях!“ Това благо на място ли е? Това щастие ли е? Как този човек ще се оправдае, че парите не ги е откраднал той. Та и ние, съвременните

хора, често имаме щастие, произтичащо от такива банкноти. Не вземай тия банкноти, в това няма никакво щастие! Туй щастие ще бъде нещастие за вас. Сега вие търсите щастieto, което носи нещастие със себе си. Не че парите са нещастни, но отношението на тия пари не е право. Вие искате някой да ви обича, да ви даде пачка с пари. Защо ви са тия пари? Кажете ми сега кое е по-хубаво – да ви дам десет милиона лева или да ви дам една идея без пари? Да ви дам една идея, например едно лекарство, което лекува всички болести, или да ви дам един милион лева? Кое бихте предпочели? Когато влезете при двама болни богаташи и ги излекувате за по петстотин хиляди лева, ето ви един милион.

Та и ние често искаме от Природата да ни даде пари. Не, искайте една лечебна идея, от нея ще спечелите повече пари, отколкото са един милион лева. Понякога вие искате да бъдете добри – искате да бъдете богати, че да давате. Не искайте богатство. С него добро не може да правите. Богатството трябва да дойде отпосле като резултат. Сега, при това положение, при което сте вие, какво ви трябва? Трябва ви вяра. Казва някой: „Да имаш вяра“. Ще ви дам едно пояснение: представете си, че разчитате на един ваш приятел, който е маг – знае привичките на тигрите, лъвовете, змиите, на всички опасни животни. Допуснете, че той ви поставя на един изпит: пуска ви при лъвовете, но е нагласил така, че зверовете само да ви близнат с език. Вие чакате, всички лъвове идат отгоре ви, приближават до един метър. Какво ще правите в дадения случай? Казвате: „Ще се моля“. Щом се молиш, това е една слабост в теб. Не, ти ще вярваш. И когато се приближат зверовете, ти ще седиш спокоен, като че нищо не могат да ти сторят.

Сега, всичко това е на теория, но какво ще бъде твоето действително състояние? Най-първо ти ще си кажеш: „Изложи ме този човек, тази работа тук как ще я бъде!“ И ще започнеш да мислиш за начин, по който да се избавиш от лъвовете. Да допуснем,

че в дадения случай вие сте една птица, която има крила. Какво ще правиш? Издигнеш ли се над тях, ти разрешаваш сам въпроса. Да, разрешаваш сам въпроса, но нямаш вяра в приятеля си. Сегашните хора имат ли вяра в Природата? Не, имат вяра само в туй, което те знаят. Затова всички вярвания са ограничени. Хората вярват повече в парите, които имат в банката, отколкото в своите приятели. Ти вярваш повече на онова здраве, което имаш, на онази мисъл, която имаш в себе си, отколкото на онова, което хората имат. И това е право. Та питам сега какво е основното качество на вярата? – Тя се отнася до човешкия ум. Ти не знаеш, че твоят приятел е казал на всички зверове да дойдат и всеки да те близне малко с език – лъвовете ще отворят уста, няма да те захаят и ти ще се чудиш какво искат от тебе. Те искат само целувка. Но ти не знаеш какви ще бъдат резултатите и докато ги опиташ, в теб изведнъж ще се образува една пертурбация. Когато разбереш после истината, ще ти стане приятно и ще кажеш: „Той накара косите ми да настръхнат малко!“ Всички вие се намирате при тия условия в света и когато се опитва вярата ви, вие се приближавате при лъвовете. Лошите условия са зверове, които се приближават при вас.



Фиг. 1

Та питам сега в какво седи силата на човешката мисъл? В нейната правота. Тази мисъл трябва да има една основа, трябва да

има правота и да се движи около един център. Някой казва, че е изкривил пътя си. Не, кое е лошото в това, че пътят се отбива вляво или че се отклонява вдясно. Какво означава „в ляво“? Да се отклониш вляво означава, че са взели надмощие чувствата, а да се отклониш вдясно означава, че надмощие е взела силата, а силата е свързана с човешкия ум. Следователно, ако в даден случай ти се движиш по права линия, това е хармоничното влияние на човешките мисли и чувства. За да вървиш по права линия, изисква се хармония на твоите мисли и чувства. Това е Правият път. Под Прав път се подразбира човек, който мисли право и чувства право, т.е. прав е и в чувствата, и в мислите. Така трябва да се разбира. Щом чувствата управляват, човек е на крива посока. Щом мисълта му вътре го управлява и произвежда налягане върху чувствата му, това пак е погрешно положение. Защото в човека мисълта не може да бъде свършено независима от чувствата, а чувствата не могат свършено да се освободят от мисълта. В животните преобладават чувствата така, като че мисълта не ги управлява, но у тях мисълта е външна. А когато един човек стане господар на своите мисли, туй подразбира, че чувствата са станали хармонични с тях. Някой път те залае куче и ти веднага изгубваш спокойствието си, навеждаш се, вземаш камък и го нахвърляш отгоре му. Кое е най-доброто, което можеш да направиш в дадения случай? Извади парченце геврек, хвърли му и кажи: „Пожелавам да те освободят от това положение!“ А сега в теб идва едно гневно състояние, започваш да играеш ролята на вързано животно и казваш: „Не искам да живея, искам да умра!“ Как ще умреш, ти умираш ли си? Вие не знаете какво нещо е умиране. Ако си свързан с вѣже, прегризи го.

Та казвам: правата мисъл разрешава всички прави отношения, които трябва да имаме в тесен и в широк кръг. Всякога трябва да развивате едно от качествата на правата мисъл. Не бързайте да

обещавате нещо, но веднъж обещаєте ли, изпълнете го. Когато обещавете, гледайте да не сте раздвоени. Щом сте раздвоени в себе си, онова, което обещавете, няма да го изпълните. Щом обещаеш нещо и си раздвоен, няма да го направиш, затова не се излагайте.

Понякога ние искаме да ни направят нещо, което е извън силите на човека пред нас. Може да е малка работа, но какво ще се получи, ако задължа един професор да ми направи обуца? Човекът е много учен, но никога не е правил обуца, а аз искам от него нещо, което не може да направи. Професорът може да ти поръча обуца при някой обуцар, но ако го задължиш сам да ти направи, той ще каже: „Тази работа не е за мен“. Така и някой иска от нас да бъдем добри. Какво разбира той под думата „добри“? В някои случаи ти не можеш да бъдеш добър. Например, ако ви ухапе едно куче, вие ще бъдете ли добри? Истината е, че няма да бъдете добри.

И така, казваме, че правата линия може да образува криви линии. Но кривите линии могат ли да образуват прави? Кривите линии са резултат на правите, а последните са резултат на движещ се център. Плоскостта е резултат на една движеща се права, тялото е резултат на една движеща се плоскост. Та казвам: физическият свят може да ни стане ясен, когато го приложим в Живота. Например, понякога имате желание да бъдете учени. В какво трябва да бъде учен човек? Един математик, който има на разположение десет числа, знае как да манипулира с тях и къде да ги тури, може да изчислява. Сега, допуснете, че имате десет приятели, които са числа. И вие като този математик трябва да разбирате закона, да знаете в дадения случай всяко едно живо число какво може да направи, на какво можете да разчитате. Например, имате един приятел, но нямате ясна представа доколко можете да разчитате на него. На честността на човека доколко можеш да разчиташ? Съществува човек, който е честен до сто, двеста, хиляда, сто хиляди лева, но като дойде до повече от сто

хиляди, честността му започва да се колебае. Има някой, който е честен до един милион, но като дойдат вече до десет милиона, честността му се колебае. Някой казва: „Остави стотинките!“ Не, Природата обича точността. Една десета част от стотинката е нищо, но една десета от милиона е много. Да бъдеш справедлив значи да не подяждаш човека даже с половин стотинка.

Какво е една обида? Някой ти казва грубо: „Иване!“ В какво седи тук обидата? После казва нежно: „Иване!“ Каква е разликата? И в единия, и в другия случай казва все „Иване“, но кое обижда? Едното е музикално, другото не е музикално. Ако аз съм човекът, който обижда, аз вече съм обидил себе си, защото произнасяйки думата грубо, най-първо съм огрубил себе си. Когато взема неправилен тон, аз огрубявам себе си. Всякога произнасяй нещата музикално, та каквото кажеш, да е с по-малко разноси. Ние сме учени хора, но не разбираме отношението на енергиите, не знаем как да ги управляваме. Какво ти коства да говориш нежно? Някой казва: „Аз не мога да го направя“. Какво ти коства да кажеш „Иване“ нежно, меко? Под думата „Иван“ разбираме правилна посока на движение. „Иван“ показва пътя, начинът, където нещата могат да станат много добре. „Иван“ още показва по кой начин товарът може да се пренесе от едно място на друго. „Иван“ показва същевременно и противоречията, които могат да се разрешат. Следователно, под думата „Иван“ разбираме правата посока на движение, после, пътя, по който нещата могат да станат много добре, после, начинът, по който мъчнотиите могат да се понесат най-разумно. Това разбираме, като кажем меко: „Иване!“ Когато кажем грубо: „Иване!“, разбираме, че тази работа няма да стане. Всякога, когато говорим меко, в меката светлина расте растителното царство. Грубото е нещо външно, странично, то е изключение. По някой път в Природата има грубости, с които тя ни предава нещо, едно предметно учение са те. Когато ние сме груби, и

тя става като нас и пита: „Кое е по-хубаво говорене – когато говориш меко или когато говориш грубо? По-хубаво е да бъдеш мек. И за вас е по-добре да бъдете меки. Ако моите отношения са меки, и за вас законът е същият“. Чрез грубите неща Природата ни учи да бъдем меки.

Колко важни неща има сега? В какво седи правата мисъл? Разбира се, върху този предмет още нямаме опит. Трябва да се направи един опит. Миналия път казах на класа да се съберат десет души, да намерят един лотариен билет и да видят дали ще спечели. Съберете се десет души и един да каже: „Този номер вземете“. Може да изгубите, няма нищо. Втори посочва друг номер – вземете него. Трети, четвърти, пети... Ако от десетте номера един печели, ще знаете, че този човек е учен. Ако всинца не печелите, всинца сте под еднакъв знаменател. Защото за какво ми е знание, което не може мен да ползва? Има лекари, които не могат да лекуват себе си. Един човек трябва да знае да лекува себе си. Ако знанието не може да ми помогне в големите мъчнотии, защо ми е това знание? Ако на силата, която имам, не мога да разчитам в усилни времена, защо ми? Тя е безпредметна, тя е външно украшение.

Сега, какъв опит искате да направите? – *Да вземем няколко числа и номерът на единия билет да печели.* Добре, имате число 1578. Как мислите, туй число печели ли? Туй число не може да печели, понеже първите две и вторите две числа са в стълкновение. Ще кажете, че така е наредено от Господа. Има особени съчетания на числата. Сега аз не мога да ви кажа кои числа печелят, защото мога да внеса противоречие във вас.

Хармонията е разбиране. Да ви изпея една хубава песен е трудно, но да ви покажа дисхармонично пеене мога колкото искате. Да пеем криво можем колкото искаме, но да пеем хубаво е трудна работа. Понякога не можеш да пееш и туй, което излиза, е криво. Вие трябва

да разбирате закона на числото 8. То е трудно число. Поставили са знака му, изправен нагоре. Оставен е отгоре отворен. Защо знакът на числото 8 е написали така? Когато дойдеш до числото 8 и то не ти помогне да свършиш работата си, всичко е свършено. Ако тук числото 8 не те освободи, ти ще се намериш в затвора. Числото 8 е последното, на което можеш да разчиташ в дадения случай. Ако то не може да ти помогне, другите числа не са в състояние. Щом числото 8 е накрая, то е последното, което може да те спаси. Или, ако числото 9 е накрая, то може да ти помогне. Ти не можеш да разчиташ на другите числа. Ако числото 7 или 5 е накрая, ти разчиташ на тях, но не можеш да излезеш на добър край. Последното число е това, на което можеш да разчиташ. Ако то не може да ти помогне, тогава всичките числа не могат. Трябва да имаш нещо в себе си, на което да разчиташ в дадения случай. То всякога трябва да бъде краят на нещата. Началото и краят на нещата са важни.

Сега, предметът, който развивам, ви измъчва. Измъчва ви, защото всички вие сте гладни, а аз съм сложил пред вас една трапеза и ви разправам откъде са всички тия плодове, хлябът как е направен, въобще – дълга една история. А вие казвате: „Кажи най-важното!“ Кое е най-важното? – Да ви позволя да ядете, да ви кажа: „Заповядайте на ядене“ и чак след като се нахраните, да ви разправам. А пък аз ви разправам сега. Но яденето, колкото и да е хубаво, няма смисъл. Та затова въпросът остава малко нещо неразбран...

Сега, кое число да изберем за билета? Да кажем, имате две по 8. На две осморки никак не може да разчиташ, работата става по-лоша. И на три деветки не можеш да разчиташ – имаш числото 999, равно на 27, равно на 9. Това е едно хубаво число – сборът му е 27. Имате и числото 666, равно на 18, равно на 9 – това е един лош резултат, крайният резултат е 9. От 9 по-нататък не може да идете, то е завършена еволюция. Числото 9 показва един завършен цикъл,

където вече нямаш условия. Щом си дошъл до числото 9, трябва да ликвидираш – ако си спечелил, спечелил си; ако си изгубил, изгубил си. Девет може да бъде положително и отрицателно число.

И така, казвам: търсете онова в себе си, на което може да разчитате. На коя способност в себе си може да разчитате най-много? Аз вземам пеенето, защото то е музикален говор, а повечето неща във физическия свят вие ги създавате чрез говора. Например, говориш наляво-надясно и си създаваш мъчнотии. Когато говорът не е правилен, и чувствата, и мислите, и действията не са правилни. Затова музикалността на човека е начин да се изгладят чувствата, мислите и постъпките да станат хармонични. Когато мислите и чувствата са хармонични, вече имаме музикално състояние. Ти не можеш да бъдеш музикален, докато нямаш хармонични мисли, хармонични чувства и хармонични постъпки. Едва тогава ще бъдеш музикален. Музиката е сила – тогава всичко можеш да постигнеш. Това значи умът ти да вземе участие, сърцето ти да взема участие и волята ти да вземе участие. Там, където умът, сърцето и волята вземат участие, музиката вече се проявява като една мощна сила. Затова музиката се препоръчва като едно усилие, което съединява ума, сърцето и волята в един разумен процес. А в обикновената музика често не знаем защо пеем.

Сега запомнете само това: ти не може да бъдеш музикален, ако нямаш прави мисли, чувства и постъпки. Само хармоничната мисъл, само хармоничните чувства, само хармоничните постъпки дават условие за хубавата музика!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

11-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас

12 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ХИГИЕНА НА СЕТИВАТА

„Отче наш“

Чете се темата: „Геометрическата зависимост между правите и криви линии“.

При какви условия са се образували правите и криви линии, тъй както сега съществуват? Ако проучвате медицината, при какви условия са се образували сегашните лекарства? Или пък при какви условия са се явили сегашните ваши възгледи?

Как бихте определили един сладък предмет? Той спада към сетивото на вкуса, нали? Казвате: „Това е сладко, това е горчиво“. Всичко отнасяте към едно от петте сетива. Някой път ви е приятно едно усещане на обонянieto. По какво се отличава обонянieto от вкуса? Има нещо особено, което действа на вашето обоняние. Звукът действа на вашия слух. От звуците, които се докосват до вашето ухо, някои ви са приятни, а някои – неприятни. Има неща, които са приятни за очите, а други са неприятни. По какво се отличава градацията на тия сетива? Идваме до най-низшето сетиво, което е осезанието. Някои неща при него са приятни, а други не са – например, едни тела са гладки, а други са ръбести.

Сега, по какво се отличава човешката мисъл? И в нейния състав влизат чувствата. Казва се „права мисъл“. Следователно в мисълта си трябва да имаш едно чувство, т.е. да чувстваш в какво седи правата мисъл. Геометрическа ли е правата и кривата мисъл? Когато кажем: „Право мисли този човек“, това права линия ли е? Или когато кажем: „Криво мисли този човек“, крива линия ли е?

Това е красивото мислене – да имате ясна представа. Вие казвате: „Аз чувствам“. Това, което чувствате, какво отношение има към петте сетива? С какво чувствуваш и схващаш? С мисълта си схващаме, със сърцето си чувстваме. Как чувстваме със сърцето, на кое място чувстваме? Казвам: всичките пет сетива са в зависимост от силите на сърцето, т.е. сърцето има силови полета. Не мислете, че сърцето е глупаво, то представлява един по-нисш живот в по-гъста материя. Няма да спорим с учените. Чудновати са тези хора – някои от тях изчислили, че гъстотата на Сириус била тридесет и пет милиона пъти по-гъста от водата. Следователно, един килограм от материята на Сириус ще тежи на Земята тридесет и пет милиона килограма, а наши тридесет и пет милиона килограма там ще тежат един килограм. През такова огромно пространство как са направени тези изчисления, как е намерена такава гъстотата? Друг учен пък твърди, че намерил звезда, материята на която била толкова рядка, че един милион килограма от Земята там ще тежат едва един килограм. Можете ли сега да си представите колко рядка е тази материя? Добре, ако вземем тия два факта, каква полза ще извадите от знанието, че гъстотата на Сириус била тридесети пет милиона пъти по-гъста от водата, пък гъстотата на другата звезда била един милион пъти по-рядка? И астролозите са чудни. Астрологът казва, че Сириус има влияние върху човека. Когато попаднеш под неговото влияние, гъстотата му ще започне да се пренася в теб, ще чувстваш, че един килограм тежи много повече, няма да можеш да си намериш място, няма да знаеш къде да застанеш. Разбира се, ако привлечеш един килограм от Сириус, ти няма да знаеш какво да правиш. Ако пък дойдеш под влиянието на другата звезда, на която материята е един милион пъти по-рядка от тази на Земята, тогава в друго чудо ще се намерите – твоята телесна материя ще се разрежи толкова, че няма да можеш да седиш на Земята. Затова казвам: измени влиянието им.

Казват, че повечето от нас са били някога на Сатурн. Добре, ама тази теория не е в съгласие със сегашните. Защо пък да сме били на Сатурн? Ами че нали астролозите считат Слънцето за планета. Тогава пък ще кажат, че най-първо сме били на Слънцето, после на Сатурн, после сме слезли на Луната и оттам – на Земята. Значи, тази теория не може да се приеме. Върху сегашните теории не можем да базираме астрологията, друга някоя теория трябва да се създаде. Откъде-накъде твърдят, че Сатурн или Марс влияят? Например казват за някого: „Той е марсианец“. Не, трябва съвсем друга теория. Всеки един трябва да се ползва от дадена теория.

Сега, вие всички имате нужда от медицина. Все пак, трябва да знаете кои треви действуват слабително, например. Или имате главоболие – съществуват някои растения, които могат да ви помогнат. Боли ви главата, но не знаете причината. Причината за главоболието е стомахът. Щом те боли главата, няма да търсиш да лекуваш нея, а ще лекуваш стомаха. Щом пък те заболи корема, причината е в главата. Заболи ли те стомаха, ще лекуваш главата. Тази теория не е в съгласие със сегашната медицина. Аз искам да ви наведа на тези мисли, защото сега има много възгледи и редица теории.

Сега, вие имате един възглед, според който искате да знаете много, искате да бъдете щастливи. Някой казва: „Щастлив искам да бъда, да имам добри условия“. В какво седи щастието на човека, в какво седят добрите условия? Трябва научно да търсите нещата. Има неща, които знаете научно. Например, казвате, че $2 \text{ по } 2$ е равно на 4. Това е една аксиома. Защо $2 \text{ по } 2$ е равно на 4 и $2 \text{ плюс } 2$ е пак равно на 4? Тогава защо $5 \text{ по } 5$ е равно на 25, а $5 \text{ плюс } 5$ не е равно на 25? Как ще примирите тези различия, защо е това изключение? Да оставим този въпрос...

Сега, да вземем две деца. Едното дете въз основа на своето сърце, на своите чувства щом погледне някоя ябълка, в него се явява мисъл да я опита, да направи научно изследване с нея. Отива при градината, но градинарят я е заобиколил с плет, не му дава възможност да прави своите научни изследвания. Детето цял ден стои около плета и мисли. Да допуснем, че един ден градинарят е заспал, детето влиза и взема няколко ябълки. Но градинарят е учен човек, знае всяко дърво колко плода има, вижда, че липсват два, но по какъв начин са изчезнали не знае. Той е видял, че едно дете се е мяркало покрай плета и започва да предполага, че то е взело ябълките. А детето взема плодовете, изяжда ги и разправя на своите другари: „Отлични са тия ябълки, много са сладки!“ Отиват и другите деца, но градинарят е търговец, който продава ябълките, и не е съгласен, че детето е взело, без да си е платило. Нека сега да турим цена на ябълките – например, хубавите да струват двадесет и пет лева. Това дете е взело две ябълки и ако всяка ябълка тежи по половин килограм, двете правят един килограм, който струва двадесет и пет лева. Защо градинарят си търси ябълките? Той търси двадесет и пет лева, понеже за двадесет и пет златни лева се купува един чифт обуца. Един златен лев струва тридесет и пет лева. Следователно двадесет и пет по тридесет и пет е равно на деветстотин лева. Кое е подбудило детето да вземе ябълките? Най-първо, то иска да ги вкуси. Ако бяха горчиви, детето щеше ли да ги вземе?

Когато помиришете едно цвете, вие се възхищавате от неговото ухание. Когато слушате някой оратор, вие се вдъхновявате от неговия говор. Той така е съчинил изреченията, така е наредил глаголите, прилагателните, съюзите, местоименията, съществителните, че събужда във вас интерес да го слушате. Също и когато някой цигулар поставя пръсти по струните, от тях излизат тонове и теб ти е приятно да слушаш. Щом някой път вземе неправилен тон, не ти е приятно и

го коригираш. Значи, ти усещаш, че цигуларят не е турил някой пръст на място или че ораторът не е турил съществителното на място. Къде трябва да се тури съществителното и всъщност коя е най-важната част на речта? – *Глаголът*. Глаголът не е основа на речта. Съюзът е най-старото, с което човек е започнал, а след туй е дошъл глаголът. Съюзът е баща на глагола. Например, ти казваш „и“. На български „и“ е съюз, а на турски „и“ е наречие и значи „хубаво“. Защо „и“ в български е съюз, а в турски е наречие? Тук нещата са случайни. Но в Природата няма случайни работи, а има един закон, който определя противоречията. На френски език, например, имаме „о“, което значи вода; и на български имаме „о“, но в случая се разбира само една буква.

И така, каква роля играят сетивата в човека? Човек трябва да има правилни усещания. Ако твоят вкус е правилен, при ядене той ще внесе известни елементи в твоята мисъл. Много работи в света са минали през вкуса, много работи са минали през обонянието, много елементи ще минат през слуха, много ще минат през твоето око и много ще минат през твоите пръсти. Затова казвам: трябва да държиш ръцете си изправно – да ги миеш, да бъдат чисти. Ако не държиш ръцете си чисти, през тях ще минат някои елементи, които могат да ти причинят малка вреда и болка. На това основание е създадена хигиената. Човек има в тялото си седем милиона прозорци и трябва да ги чисти. Това са порите по неговата кожа. Вчера една сестра очисти прозорците в салона. А ние седем милиона прозорци трябва да чистим. Как става това? С вода трябва да ги чистим. През всички тези прозорци на тялото клетките дишат. Ако умиеш прозорците, т.е. ако всички пори са отворени, ти ще бъдеш здрав. Щом се затворят десет, петнадесет, сто, хиляда, две хиляди, един милион прозорци в твоята къща, твоето физическо състояние ще се измени. Та, най-първо дръжте тялото си чисто – измийте всичките си

прозорци. Все пак, поне веднъж в седмицата трябва да измивате тия седем милиона прозорци. Хванете някой да ги измие, платете му – затова са направени баните. Идете на баня най-малко един път в седмицата, за да отворите прозорците. Ако нямате никакъв прозорец на тялото, нямаше да имате нужда от никаква баня, но сега сте задължени да платите. Колко струва най-малко? Осем лева. Но ако вземете по-аристократическа баня, ще платите петнадесет, осемнадесет, двадесет лева. Ние сме пренебрегнали ония съществени здравословни неща.

Сега, ти можеш да видиш в какво състояние се намира твоето осезание, ако пръстите ти са чувствителни. Човек не трябва да изгубва чувствителността на пръстите, на кожата или на лицето. Особено тази чувствителност на пипането не трябва да се изгубва. Ако се изгуби, това е лош признак. Не трябва да губиш също и своя вкус. На някои вкусът е по-силен и те, например, турят в чая си една бучка захар и им е сладко. Други турят две, три бучки и пак не им е сладко и казват: „Аз много обичам сладко“. Не че обичаш сладко, но твоят вкус е притъпен. И после, това не е икономично – достатъчна ти е една бучка захар. Икономията е естествено положение.

Сега, някой път обонянието не е добре развито или слухът, или зрението не са добре развити. Питам тогава: ако твоите пет сетива не са хармонични, мислиш ли, че ще може да успяваш? Те са проводници на известни енергии, които трябва да преминат. Тия енергии най-първо ще минат през сърцето и тогава то ще започне да сортира тия особени чувства. След това умът ще започне да сортира елементите, които са влезли през петте сетива, минали са през сърцето и оттам са дошли до него. После ти от понятията на ума ще си съставиш една програма – как да постъпваш в света, в който живееш.

Сега, много учени хора говорят за подмладяването. И ние някой път говорим за подмладяването като идея. Как става подмладяването? Аз мога да ви покажа, но подмладяването не е така лесна работа. Най-първо трябва да подмладиш осезанието си, след туй трябва да подмладиш вкуса си, трябва да подмладиш обонянието си, трябва да подмладиш слуха си и трябва да подмладиш зрението си. После ще подмладиш сърцето си, ще подмладиш ума си и ще станеш нов. Много интересна работа е подмладяването.

Например, сега осезанието на пръстите ви е притъпено и казвате: „Като умра и ида на другия свят, ще се подмладя“. Вие умирали ли сте, за да знаете, че така ще бъде? Откъде знаеш, че като умреш, ще се подмладиш? Не сте правили опити. Сега казвате, че имало духове. За духовете има спор, понеже те живеят в свят на порядъка материя и следователно не се занимават с грубата материя, с която на физическия свят се занимават. С други думи, техните понятия за нещата са малко по-други и туй, което нас ни интересува, тях не ги интересува. Допуснете, че един човек е гладен – в този момент него го интересува езика му, т.е. гладът се обосновава на вкуса. После гледате един господин, който се интересува от цветята – ходи, поглежда едно цвете, туря носа си и щом хареса мириса му, взема го и се закичва или на лявата, или на дясната страна. Защо туря цветето на лявата страна? – Да е близо до сърцето. Защо го туря на дясната страна? – За работа или, както се казва, за ума. Когато го тури на лявата страна, е по-идеално, а на дясната страна е по-практично. Нали българите турят за кума и за кумицата – на лявата страна е за кумицата, а на дясната е за кума. Ние казваме: за днес и за утрешния ден. „За кума“ е за днешния ден, а „за кумицата“ е за бъдещия ден. Сега ние разглеждаме нещата за кума.

И така, искам да ви обърна внимание каква важна роля играят човешките сетива. Понеже са области, през които известни сили,

известна материя минава и ви дават материал за градеж. Ако не сте внимателни със сетивата си, с онова, което минава през вашето осезание, през вашия вкус, обоняние, слух и зрение, тогава ще дойдете до едно противоречие в Живота. По някой път ви е мъчно, криво ви е – пуснали сте в себе си нещо неестествено. Трябва да знаете произхода му. На какво се дължи вашата мъчнотия? Яли сте храна, която не е била добре стотвена, и ви става мъчно. От яденето много пъти на човек му става криво.

Сега, понякога животът на един ученик се обезсмисля – той не е разположен, не му се учи. Откъде е дошло това неразположение, че не иска да учи? – Защото професорът му казал, че е неспособен, че е простак, че си губи тук времето и че от него нищо няма да излезе. И ученикът започва да си повтаря тези думи. Не, ти трябва да знаеш как да отговориш на професора, а не да страдаш. Ако аз съм студент, ще кажа на професора: „Господин професоре, ти си млад и при това си учен – професор; аз съм прост, но вярвам, че като ми говориш, говориш, ти ще ме научиш и аз ще стана учен като теб. Ще ме извиниш, сега съм прост, слухът ми не е развит“. Професорът има развито ухо и понеже аз не мога да разбирам, той ще ме научи, като ми говори. Например, той развива някаква задача, казва ми така: $A + B = AB$. Това е вярно само в случая, когато A и B са равни на 2. Щом те не са равни на 2, равенството не е вярно. Вие казвате: „Аз чух нещо“. И аз чух, че $A + B = AB$. Значи, между мен и професора има различие в сетивата – моят слух е по-грубичък, сливам тоновете. Така е и при музикантите – има някои, които веднага различават тоновете; има други музиканти, на които тоновете не им са ясни.

Казвам: мисълта е едно изящно чувство. Тя се ръководи от едно крайно фино, изящно чувство, което определя качествата на всеки елемент на мисълта. Това е правата мисъл. В правата мисъл всяко нещо е турено на своето място.

се състояла от прави линии. Тогава ще кажете, че и кривата образува прави линии, когато се вземат от нея малки части с характер на прави. Така твърдят, че безброй прави линии образуват една крива. Как е възможно от прави линии да се образува крива? Казват, че Животът е лош. Възможно ли е от сладкото да се образува горчиво? Не. Тези неща са прави, но философия няма в тях и ако ги приложим в действителния живот, ще се намерим в противоречие.

Така например, някой сега иска да има добър ум и добро сърце, без да обръща внимание на сетивата си. Той разказва как гледал, как слушал, как помирисал и мисли, че всичко това няма влияние и че може да гледа каквото иска, може да слуша каквото иска. Не е така. Можеш да гледаш, но животът ти съвсем ще се измени. Трябва да бъдеш внимателен в своето гледане и слушане. Ако слушаш всичко, каквото става в света, животът ти съвсем ще се измени. Представете си, че във вас има едно любопитство и когато двама души разговарят, вие нададете ухо – слушате какво ще си кажат. Да кажем, единият е гостилничар, който е сготвил ядене, а другият е негов познат, който казва: „Имаш ли нещо в тенджерите?“ Гостилничарят отговаря: „Отлично ядене имам засега!“ – „Много хубаво“. Ти се интересуваш от съдържанието на тенджерите, защото си гладен. Но представи си, че не си гладен, а чуваш как гостилничарят казва, че яденето е вкусно, и от това впечатление в теб ти си казваш: „Поне ако не бях ял, можех да отида в гостилницата да опитам туй ядене“. Ти можеш да опиташ, но на онова дете, което прави научни изследвания в градината, искат 25 лева за това. Оплаква се някой: „Много хубаво готви, но е лош човек – щом ядеш, трябва да платиш“. Ако не му платиш, гостилничарят е сприхав – ще вземе да те набие и ще ти каже: „Иди си сега, друг път без пари да не идваш!“ Тогава потърпевшият казва: „Без пари дава, ама бие!“ Питам къде тук е лошата страна? Разбира се, тия работи са само мои предположения, гостилничарят няма да те набие. Но

градинарят може да набие детето, понеже то има сетиво за вкус, ябълките го привличат. И когато го насарят по задницата, то казва: „Много хубави са, но ме биха за две ябълки!“ Тук са налице две противоположни усещания – на вкус и на бой. Градинарят е учен човек, и той иска да вкуси – той вземе тоягата, удря веднъж, два, три пъти. Детето казва: „Много боли“ и тогава то сравнява качествата на вкуса с качествата на осезанието, прави разграничение къде има повече капитал – във вкуса или в осезанието. Ако види, че много скъпо се плаща, тогава детето казва: „Аз се отказвам от тази наука, не искам да имам осезание, защото се плаща повече!“

Сега, може едно от сетивата да преобладава във вас. Имате сетива на обонянието, на вкуса, на зрението и всички те са елементи на вашия Живот. Ако сетивата ви не функционират както трябва, вие ще имате материал, с който няма да знаете какво да правите. Да кажем, че не искаш да се учиш. Къде е болката, къде е слабата страна, че не искаш да се учиш? Или пък не искаш да рисуващ, не обичаш изкуството или изобщо не обичаш някоя работа. Къде е причината на тази необич?

Сега, вие можете ли да направите едва крива линия тъй правилна, че всички точки да са еднакво отдалечени от центъра, като начертани с пергел? Правилни ли сте опит? Някой казва, че знае как да чертае крива линия, но с пергел чертае. Той е учен, но пази своето знание за себе си. Когато отидеш при него като асистент и го попиташ как чертае, той казва: „Ще турите пергела с острието върху хартията и ще го завъртите около себе си“. Питам къде е лошото на кривата линия? Ако някой вземе една желязна топка и те хлопне по главата, къде е кривото, в кривата ли е? Кривата за нищо и никакво страда, понеже една топка е направена от криви линии. Удареният казва: „Валчеста беше топката, с която ме хлопнаха“. Питам: този, който хвърли топката по теб, по крива или по права линия те удари?

Той направо, изведнъж, по права линия те удари. И тъй, правата линия е погрешката. Когато някой рече да те удари, а ти се снишиш, ти образуваш крива линия и тази крива те избавя от голяма опасност. Е, къде е сега лошото? Нали казвате по права линия да се движим. Ако седиш на правата линия и някой хвърли топката по права линия, какво ще ви допринесе. Вие разсъждавате и казвате, че човек не трябва да се движи по крива линия. Не обвинявайте кривите линии. Под израза „крива линия“ подразбираме човек да изкриви пътя си, усещанията и чувствата, които му са дадени и които не е запазил чисти. Той не е запазил сетивата на своето сърце. Защото и сърцето има сетива – има вкус, обоняние, зрение, слух, осезание и така нататък. И умът има ред сетива... Тия неща ги споменавам само за изяснение.

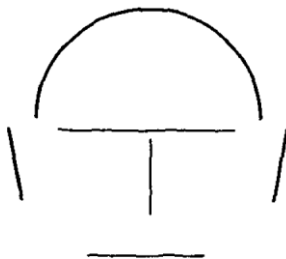
Та казвам: първото нещо при възпитанието е сутрин, когато станеш, ще пожелаеш ръцете ти да са меки и всичко, което пипаш, да ти е приятно, т.е. да знаеш как да пипаш. После, езикът ти не трябва да бъде обложен, а да бъде фин, та и леко подсладено като вкусиш, да го усещаш. Понякога туряте много захар в чашата и пак не усещате. Обонянието ви трябва да е така развито, че от половин километър да чувствате мириса на едно цвете, а не както сега – от един метър. Обонянието ви трябва тъй да е развито както у насекомите. Едно куче, например, може да премине през един град, дето хиляди хора са минали, но пак разграничава по уханието стъпките на своя господар и където и да е той, го намира. У нас това сетиво не е така развито.

Сега, ние искаме да възпитаваме едно младо поколение. Как ще го възпитаеш? Притъпено е неговото осезание, притъпен е неговият вкус, притъпено е неговото обоняние, притъпен е неговият слух, притъпено е неговото зрение, притъпени са чувствата на неговото сърце, притъпени са и чувствата на неговия ум. Как ще възпитаеш този професор? Ако е от тези учени – с правите линии, как ще го

възпиташ? Ще му разправяш елементарни неща. Преди да дойде до A и B , той откъде е минал? Тогава ще имаме: $A + 2 = 3$; $1 + 2 = 3$. В аритметиката имате: $1 + 1 = 2$; $1 + 2 = 3$. Това са количествени числа – да кажем, имате едно кило вода и две кила вода, които, събрани, правят три кила вода. С други думи, взели сте водата от едно шише, което съдържа едно кило вода, и водата от друго, което съдържа две кила, събрали сте ги, понеже са от едно качество, и ги наливате в трето шише, което съдържа три кила вода. Каква е идеята в израза: $A + B$? В алгебрата това са спомагателни числа. В аритметиката числата представляват по-широка област. Представете си, че аритметиката представлява вашите усещания, а алгебрата представлява чувствата на сърцето. Тогава чувствата на ума ще определим с един по-широк кръг. Къде съществува този процес? – Трябва да различавате чистата мисъл. В нея има отвлечени понятия и няма нищо материално. Който влиза в тази област, умът му трябва да е много здрав. Ако не е, обърква се, понеже не всеки може да се занимава с висша математика. Там има голямо разширение на мозъка и можеш да се объркаш. Много пъти се занимавате с известни въпроси, за които умът ви не е още готов.

Сега, да дойдем до елементарните неща. Тази работа излезе малко чапрашък* [* Чапрашък (тур.) – забъркан (бел. ред.)]. Я кажете защо правата линия не е права и кривата не е крива? Не че правите не са прави, прави са, но вътрешна философия нямат. В геометрията кривата и правата имат особени функции, а ние ги вземаме като спомагателно средство. Казват за някого: „Прям е този човек – по права линия върви“. Онези, които са взели тези линии, разбират. Линиите, родени без закон, са незаконно родени деца в математиката. Има прави линии, които нямат баща и майка, т.е. не че нямат, но не изразяват един закон. Има също и криви линии, които не изразяват

един закон. Всичката мъчнотия е в кривите линии, които не могат да дадат една идея.



Фиг. 1

Например, имате някъде крива линия, но не знаете каква е идеята ѝ, т.е. какво е отношението ѝ. За един учен човек всички криви линии имат отношение. Например, всяка една от тия начертани линии има отношение. Аз ги поставям физиогномично на лицето: едната поставям отгоре на главата, другата – отдясно, третата – отляво. Тук вече отношенията, които съществуват, са различни; тук кривите и правите линии си имат място. Ако имаш една крива линия отгоре на главата, ако имаш една хубава крива линия отстрани на лицето, ако имаш една права линия, турена на място на носа, всички те вече имат смисъл. Инак, те са отвлечени работи. Правите и кривите линии във физиогномията ще ги изучавате в тази пластичност на тялото. Някои тела са красиви, понеже имат много хубави криви линии, т.е. има съчетание на линиите и от тях зависи красотата на тялото. Има линии, които произвеждат едно приятно впечатление за очите ни. А други пък са така безформени, че не произвеждат приятно впечатление и когато се погледнете в огледалото, не се харесвате, но не знаете кое не ви харесва. Някой път не харесвате веждите, някой път не харесвате носа, някой път не харесвате ушите, устата. Прави сте, ама не знаете как да ги поправите. Да кажем, че имате малък дефект на устата; как ще го поправите? Да допуснем, че

устните ви имат малко керемиден цвят; как ще го поправите? Този цвят показва, че трябва да измените цвета на вашата кръв, т.е. храната, която ядете, условията, при които живеете, трябва да ги измените така, че устата ви да стане ясно-червена, здравословна. Следователно, трябва да обърнете внимание на храната си. Да допуснем, че устните ви станат сини; какво трябва да правите? Този син цвят трябва да го премахнете, не му е мястото там. Къде е мястото на синия цвят? – На очите. Ако имате сини очи, хубави като ясното небе, какво означават те? Хората, които имат сини очи, и хората, които имат кестеняви очи, се различават по характер. Това е много хубава и дълбока философия: ако искаш известни неща да станат, трябва да имаш сини очи. Някои работи растат само при сините очи, а някои растат само при кестенявите очи. Къде живеят хора със сини очи, с какъв темперамент са те? Разбира се, не живеят в тропика. А хората с черни очи са повече на чувствата – те живеят в тропическите места. Хората със сини очи са сантиментални, имат много широк свят, имат похват. А тези с черните очи всичко изказват. Всъщност, по закона на еволюцията най-първо слязоха хората с белите очи – с очите на светлината. В началото всички имаха бели очи и знаете ли с какъв бял цвят? Този бял цвят, който имате сега, в сравнение с него е като черен. Тези хора започнаха с белия цвят, но видяха, че с него по-надолу не могат да идат. Как са разположени цветовете в цветната гама? – Виолетов, тъмно син, небесно син, зелен и т.н. Така че, по-късно те си направиха сини очи. Но зеницата синя може ли да бъде? Тя е черна, а само ирисът около нея може да бъде син. Тогава каква е зеницата в онези, които имат черни очи? Черният цвят е гъстата материя, където светлината не може да проникне.

Сега, това са начини на размишление. А това, което знаете, не трябва да го напускате. Аз не съм за напускането на онова, което имате, но казвам: разширете кръга на вашето сърце. Това означава да

разширите кръга на вашите чувства и новото да се внесе в това, което имате. Същественото е новото, което трябва да ви обнови. Понякога вие внасяте стари неща, които се повтарят – например, цитирате някой стар гръцки философ, който казва: „Познай себе си“. Разбира се, и от Библията има изречения, които не остаряват, но Природата не остава в същия ритъм – всеки ден тя внася нещо ново. Тя иска ние да вземем участие в новото. Сегашният век има своето Ново. Понеже не сте дорасли до Новото, което Животът внася, сегашният живот ви се вижда лош. Лош е, понеже не го разбирате. Например, имате едно много хубаво ядене и за да се запази, туряте го при температура от минус 10-15 градуса. Можете ли да го ядете в това състояние? Не, ще го турите на огъня да се постопли. По същия начин ви се предава една мисъл, която е студена; какво трябва да правите? – Трябва да я стоплите, но трябва да знаете как да сторите това. Или пък ви дадат едно много горещо чувство; какво трябва да правите? – Ще го произстудите малко. Нали хората говорят за студени чувства? Някъде студеното е на място, някъде топлото е на място. Някъде топлото не е на място, някъде студеното не е на място. Казват за някого, че има горещи чувства. Щом чувствата ви са горещи, с колко градуса трябва да ги намалите? Има закон в Живота: горещината на едно чувство може да го намалите с един, с два, с три, четири, пет, шест градуса. Следователно, ще намалите трептенията на това чувство, докато започнат да хармонират с усещанията, които имаме сега. Тогава казваме: „Това ни допада, можем да го приемем!“ И при самовъзпитанието имате същия закон. Ако мислите по този начин, ще знаете как лесно да се справите с мрачните и песимистични състояния, които понякога имате.

Сега, аз нарисувах този човек. Ако не знаете да рисувате, какво ще каже за вас един художник? Ако искате да си ушите дрехи, ще отидете при един шивач, който е свършил по шивачество и умее

добре да шие, а не при някой учен, който е свършил четири факултета, но не разбира от шев? Може да е математик, но тук той не знае да смята. А шивачът веднага взема плата и прави дрехата както трябва. Ако вземете един гостилничар, който е специалист, и му дадете каквато и да е храна, той ще я сготви. По-добър готвач от Природата няма – толкова хиляди яденета е сготвила и когато дойдете при нея, всякога сте доволни. Ще се стремите да различавате ония храни, които хората са сготвили от храните, които Природата е приготвила! Има мисли, има чувства, има усещания, които хората са образували, а има и такива, които са образувани от Природата. Тогава усещанията са за външните сетива на човека, чувствата са за сърцето и вътре по-дълбоко са мислите. Мисълта е пак чувство – не чистата мисъл, но онова чувство, което минава през мисълта и става мисъл. Тя е понятна мисъл. Правата мисъл е тази, която минава през чувствата на ума. Има други чувства, които означават сетива в повисок смисъл, като интуицията, например. Една мисъл, която минава през интуицията, схваща изведнъж всичко ясно. В интуицията нещата стават ясни – например, чувствуваш какво ще бъде след десет години.

Сега, най-първо гледайте да спазвате хигиена на вашите сетива, хигиена на вашите чувства и хигиена на вашите мисли, за да развивате вашата интуиция. Тия три неща ще ви въведат в един Разумен свят със Същества, които са минали по вашия път. И трябва да има кой да ви ръководи. Без ръководство никой не може да ви помогне. Някой иска да бъде самостоятелен. Самостоятелност в света няма. Ръководство трябва да има човек. Успяват само ония хора, които имат ръководство. По-учени Същества, които са минали по този път, ще ви казват: „Така не постъпваш добре!“ Всеки път ще ви казват и така вие ще си оправите работите. Трябва да чакате, не трябва да бързате. Сега понякога вие бързате и не слушате какво ви се говори.

Бързането е слабата ви страна. Не бързай, какво има да почакаш половин или един час, за да се срещнеш с някого? Дори отиването до Слънцето не представлява голяма мъчнотия. Ако аз се движа с бързината на светлината и имам три часа на разположение, няма какво да ме смущава, че ще закъснея с половин час, след като ми трябва само осем минути, за да отида до Слънцето и да се върна. Ако имам интуиция, няма какво да чакам – винаги ще намеря този, с когото трябва да се срещна. Както седя, ще проектирам ума си и ще го намеря къде се е скрил. Когато се върна на Слънцето, ще дам своя доклад. Въпросът не е в бързането. Някой казва: „Не го знай къде е“. Този интуиция няма. Не, ще го намериш! За това сега се изисква познание – да познаеш себе си, да знаеш къде си се скрил. Вие понякога себе път не можете да намерите. Дошъл някой, дегизирал се, играе роля. Например, както някоя жена играе ролята на майка ви...

Един руски цар дал задача на одного от своите министри да разреши три въпроса, в противен случай ще бъде уволнен. Министърът намерил един философ, който разбирал от тия неща. Философът казал: „Аз ще те освободя, но какво ще ми дадеш?“ – „Само ме освободи от тази беля!“ Философът взема, дегизира се като министъра и отива при царя. Разрешава той първите два въпроса, остава последният и царят го пита: „Какво мисля аз?“ Този му отговаря: „Ти мислиш, че аз съм твой министър, но аз не съм“.

Сега, три неща трябва да останат във вас: трябва да се пречистят сега човешките сетива, да се турят чувствата в нормално състояние и да се тури интуицията на нейното място. Ние сме детронирали интуицията и казваме, че е стара работа. Не, не, тя е един от нашите професори – ще го турим да заеме катедрата си. Ще турим и чувствата да заемат своята катедра. Ще турим и сетивата, и чувствата, и интуицията на техните катедри и ще идем да слушаме всички тия професори. И ще ги слушате внимателно! Ще бъдете внимателни

какво ви казват сетивата – те ще ви дадат всички елементи. Чувствата ще ви дадат своето знание, което имат. А интуицията ще ви говори. И тогава вашите работи ще тръгнат напред. Другояче не виждам изходен път. Има и други пътища, но те са постоянни изпити и разочарования. Да се турят сетивата на тяхното място, да се турят чувствата на тяхното място и да се тури интуицията на своето място – това е Новото, което може да се каже на всинца ви тази сутрин.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

12-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
19 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

КОНЦЕНТРИРАНЕ НА ЧОВЕШКИЯ УМ

„Отче наш“

Пишете за другия път върху темата №10: „Най-добрият метод за развиване на човешкото сърце“.

Днес ще ви говоря върху концентрирането, съсредоточаването на човешкия ум. В съвременната култура на хората липсва съсредоточаване. С каквото и да се занимават хората в ума си, те нямат постоянни величини, на които да разчитат. Разсеян е човешкият ум. Например, всички науки, които съществуват, са само за развиване на човешкия ум и са все на физическото поле. Понякога път говорят за окултни науки, но те влизат в съвсем друга област. Вземете математиката, например; какво отношение има тя към физическия живот? Към физическия живот тя има отношение на изчисление. Какво е отношението на физиката, на химията? Един учител попитал свой ученик: „Я, Драганчо, ми кажи каква наука е геометрията?“ Она казва: „Учителю, геометрията е наука за сполука“. И право е – без геометрия няма сполука

Вие влизате в окултната наука и понеже не я познавате, казвате, че се занимавате с нея, но в действителност вие от нея малко знаете. Защото, ако не разбираш математика, геометрия, физика, химия, физиология, зоология, ботаника, как ще разбираш окултната наука? Тя е съвсем отвличена. Вие имате едно вътрешно понятие, едно чувство, което определя отношението ви към дадена наука. Всяка една наука си има едно чувство, на което почива, и ти чувствуваш в себе си знаеш ли нещо, или не знаеш. Например, за да бъдеш метеоролог, трябва да имаш едно чувство, чрез което ще знаеш кога ще се развали времето, кога ще има вятър, дъжд, кога ще има сняг. Не само това, но

ти можеш да имаш в себе си един сеизмограф и да знаеш кога ще стане земетресение. Също можеш да знаеш кога ще има промени на Слънцето – ще има ли петна или не. Ти чувствуваш тия неща, но тия ваши вътрешни чувства не можете да ги разберете. Да кажем, някой път вие сте неразположен, а всъщност това е едно налягане върху кръвообращението отвън. Различно е налягането, когато времето е влажно или сухо. Когато времето пък е бурно, имате пак специфично налягане, което е неустойчиво. Следователно това песимистично настроение се дължи на времето. И когато някой е крайно неразположен, налице е едно съвпадение на неговото неразположение с външното налягане. Някой път се случва, че паднете. Като не разбирате закономерните отношения, които съществуват в известно налягане, него ден вие не вземате в съображение, че няма да можете да ходите свободно. Например, ако се вдигнете във въздуха като птица с крила, какво трябва да правите? В това отношение птиците знаят повече от човека как да хвъркат. Или ако влезете в морето и искате да се гмурнете надълбоко, какво трябва да правите? В това отношение рибите знаят много повече от човека. Понякога вие подценявате птиците – те са много учени същества, специалисти. Също и рибите са специалисти в спусканията на тия дълбочини – имат знание като водолази да слизат на най-голяма дълбочина, понеже могат да живеят там. Човек е изгубил туй познание, което рибите имат, и ако слезе там, ще се задуши.

Сега, да се върнем на темата: вие не можете да изучавате окултните науки, ако нямате интуиция. Окултната наука без интуиция е непонятна. Човек, който няма интуиция, мъчно може да се справи с нея. А помагало на интуицията е вътрешното чувстване на нещата, усетът. Всички те са спомагателни средства за изучаване. Това, което ви казвам, е теория. Мислете върху него, а не го навивайте на пръста си.

Ако изучавах музика, за да имам яснота на тона, най-първо ще упражнявам първата фаланга на пръстите. Ако искам да дам съдържание на тона, ще упражнявам втората фаланга на пръстите и ако искам тонът да има изражение, ще упражнявам третата фаланга на пръстите. Музикант, който не разбира този закон, няма да знае да пее както трябва. Той ще пее, но тонът му няма да има никаква форма, няма да има съдържание и няма да има изражение. В тона ще има нещо празно.

Нещата, които Природата е създала, не са произволни, а си имат предназначение. Сега, ако човек с протегнати ръце и крака се завърти около пъпа, ще образува един кръг, а ако свие ръце и крака си и се завърти, ще образува една елипса с два центъра. Сега вие сте в едно елипсовидно състояние. И силовите линии, които излизат от двата ваши центъра – от центъра на вашата симпатична нервна система и от центъра на вашата мозъчна система, се пресичат по различен начин и разни отсечки образуват. Например, на млади години се чувстваш по един начин, а на стари години се чувстваш по друг начин; на млади години мислиш по един начин, а на стари години мислиш по друг начин. Всеки мисли различно, но за да мислиш, най-първо трябва да имаш една постоянна величина, т.е. трябва да схващаш нещата право, трябва да ги проучваш.

Например, какво понятие бихте имали за Любовта, ако не я чувствате, а само с ума си я схващате? Какво понятие ще имате за Истината или какво понятие ще имате за Мъдростта, ако само вашият ум работи? Мъдростта има постоянна величина, т.е. има нещо, с което трябва да ви е ясно какво нещо е тя. Щом говорим за Мъдростта, ние подразбираме Светлината, от която нещата стават ясни. Щом говорим за Любовта, ние разбираме Живота, разбираме движението, което чувстваме. В Живота чувстваме приятни и неприятни неща. Някой пита какво нещо е Истината. Ти трябва да живееш в Истината,

понеже, живеейки в нея, ще бъдеш свободен. Извън Истината няма да бъдеш свободен. Ако не живееш в Истината, нямаш Свобода – Истината носи Свобода. Ако умът ти живее в Истината, той ще бъде свободен; ако сърцето ти живее в Истината, то ще бъде свободно и ако волята ти живее в Истината, тя ще бъде свободна. Който живее в Истината, той ще бъде свободен. Свободен ли си, няма да кажеш, че това е възможно, а онова е невъзможно. Всичко е възможно, но всяко нещо има свое време.

Понякога вие искате да постигнете всичко. Добре, може ли един певец да изпее наведнаж ария, която е дълга няколко минути? Някой път искаме да разбираме всичко. Това е невъзможно, защото Животът е музика и изисква да пееш дълго време. Някои мислят, че може да се отделят от Живота и казват: „Аз искам да чувствам всички работи“. Младият не може да има живота на стария. Даже старите, които в миналото са живели живота на младите, и те са изгубили нещо и сега знаят нещата половина. Сегашните стари, когато бяха млади, знаеха едно нещо, а младостта на сегашните млади е друга, не е като на старите. Следователно, вие, младите, когато остарееете, няма да бъдете такива стари като сегашните, други стари ще бъдете. Младите, които ще дойдат подир вас, и те ще се различават. Има едно постоянно различие. А ние мислим, че ще бъдем като сегашните стари. Няма да бъдете като тях. Съберете старите дори от една възраст и ще видите, че опитностите им са различни. Кажете ми вие, когато остарееете, какви ще бъдете, какво ще мислите, какво ще чувствате и каква ще бъде вашата свобода? Старият човек е онзи, който може сам да си запали свещта, който може сам да си донесе вода, който може сам да се храни. Стар човек е онзи, който никога не пъшка, който върви по права линия. Казвате: „Ще остареем“. Хубаво, но когато остарееете, сами ще си палите свещта, сами ще имате светлина и ще бъдете свободни. Старостта подразбира Свобода в Живота. А сега в

проявяването на стария човек хората разбират, че той има нужда младите да го гледат. Ами че младите пък имат нужда старите да ги гледат. Кой кого гледа – младите ли гледат старите или старите гледат младите? При сегашните условия на живота старите гледат младите. Но сега заблудението на старите е там, че те казват: „Когато остареем, младите ще трябва да ни гледат“. Какво трябва да направят младите в замяна на туй, че старите са ги гледали, когато са били деца? Например, имаш един приятел, който те целува. Какво трябва да направиш, и ти ли трябва да го целунеш? Две целувки не правят една добродетел. Една целувка е на място, но щом и двамата се целуват, не е на място. Единият трябва да целува, другият трябва да пасува – нищо повече. Щом и двамата се целуват, те не разбират целувката. Сега, малко противоречие се яви във вас, нали? Ако вие отидете при една круша и я обикнете, питам ще дойде ли и тя с вас да ядете заедно? Вие ще вземете от плода ѝ и ще ядете, а тя ще гледа, ще ви обича, но никога няма да направи това, което вие правите, т.е. няма да обядва с вас. Тя не обядва с вас, но ви дава храна, услужва ви.

Сега, какво заключение може да направите? Вие считате, че ваши приятели са ония, които ядат и пият с вас, които в даден случай мислят като вас. Питам: от тия приятели, които мислят като вас, колко са останали? Колко приятели имате, които ядат и пият с вас и на които можете да разчитате? Тогава какво трябва да правим? Сега, да вземем целувката на човека. Какво разбирате под думата „целувка“? Когато целуваш, можеш ли да говориш? Целувката е един начин да мълчиш. Когато целуваш, ти ще мълчиш, пък другият ще ти предава един урок. Майката ли първо целува детето или детето майката? В Природата как е, как мислите? Целувката е едно средство, едно качество на съзнанието: разбирането на един предмет е целувка. Следователно, тя е онова, което разбираш и обичаш, т.е. целувката е един духовен опит. Онова, което опитваш, трябва да ти е близко. Не

можеш да опиташ неща, които са далечни. Можеш да опиташ само близките неща, в които съзнанието е пробудено. Когато съзнанието на другото същество е пробудено, вие можете да имате контакт и тогава вече се образува запознанство и приятелство.

Сега, трябва да се освободите от заблуждението да мислите, че много и всичко знаете. Вярно е, не отричам, че в дадения случай ти носиш шише с едно кило вода и казваш: „Аз имам всичката вода, която ми е потребна за днес“. Заблуждението е в това, че тази вода ще ти стигне за един ден, а за следния ден ти пак трябва да идеш да пълниш шишето. Много пъти трябва да изпразваш това шише, а това, което се празни и се пълни, не показва, че има всичкото знание. Ти имаш достатъчно знания и мислиш ли, че когато целунеш един твой приятел, ще знаеш всичко? Не, не можеш, ти си направил само една връзка. Целувката е връзка, която се прави в Духовния свят. И ако тази връзка е направена правилно, тогава резултатите ще бъдат правилни; ако връзката е направена неправилно, последствията могат да бъдат лоши.

Сега, в какво седят лошите условия? Например, ти влагаеш парите си в някоя банка и мислиш, че си се осигурил, но тази банка фалира и парите ти отиват. Не правете влог не на място. В Природата всяко нещо, което правите, трябва да бъде разумно. Всички неща трябва да бъдат разумни, за да бъдат те величини, на които всякога можете да разчитате. Всяка една постъпка трябва да бъде обоснована. Ако една постъпка не е основана на този закон, трябва да се изправи.

Сега, понякога има известни начини за наблюдение, въпреки че Природата е скрила неговите обекти. Това се доказва, ако вземете локализациите на всички центрове в главния мозък. Представете си, че направим отвор на главата там, където е религиозното чувство; после направим отвор там, където е центърът на причинността; после направим два отвора отпред на челото, където е центърът на

разсъждението; после направим два отвора отстрани на главата, където е центърът на инициативността; направим два отвора над ушите, където е центърът на гнева или пробием два отвора на малкия мозък. Какво ще забележите? – Щом човек стане религиозен, мозъкът ще се надигне четири-пет пръста нагоре там, където е центърът на религиозното чувство; щом човек престане да е религиозен, мозъкът ще слезе пак надолу. Щом човек започне да мисли и разсъждава, мозъкът ще се надигне отпред на челото като два рога. Щом се влюби човек, веднага отзад ще му се появят две издатини. И вие ще разберете, че една млада мома се е влюбила, щом има отзад два рога. У онзи, който дава милостиня на хората, ще изскочат два рога на мястото, където е центърът на милосърдието. И когато видите такъв човек, вие ще кажете: „Защо са тия рога?“ Питат някого: „Тебе рога израснаха ли ти?“ Трябва да растат рогове, ако не растат, не можеш да станеш човек. Трябва да имаш не един, но стотина рогове трябва да имаш. Обаче, над тях Природата е турила един капак, така че рогът не може да излезе навън. Това е, за да не се възгордее човек, за да може да мисли по-правилно. Инак, човешкият мозък щеше да бъде изложен на големи сътресения. Сега роговете са скрити. Те са големи рогове и малки рогчета. В мозъка има такива малки рогчета. Някой път роговете стават така големи (някои хора имат такава опитност) и толкова твърди, че пораждат такова напрежение, от което черепът на човек се разпуква. Тия рогове притискат черепа и го раздвояват.

Та сега, имате цял един свят за изследване, а вие седите и мислите какво да правите. Имате една мисъл да свършите училище, да вземете диплома за гимназия или университет, след туй да ви назначат някъде за чиновник или военен да станете. Хубави работи са те, но след това започвате един еднообразен живот. Питам: след като сте били двадесет години инженер и сте измервали земята, какво сте придобили? Вземете една специалност, каквато рибите са придобили,

или една специалност, каквато птиците са придобили! Например, конят е специалист в бягането, бяга повече от мен и аз не мога да се надбягвам с него. В това отношение той знае повече за бягането, отколкото мен. Някоя птица пък знае повече и от коня, защото тя хвърка.

И така, вие сега ще изучавате окултната наука. Тя е наука, която говори за правилния живот. Например, вие сте изучавали физиката на сърцето, вие сте изучавали физиката на ума. Трябва да разбирате качествата и свойствата на вашия ум, трябва да разбирате качествата и свойствата на вашето сърце. Например, какво е първото свойство на вашето сърце? Ако вземете физическото устройство на сърцето, нали то има две подразделения, които се делят по на още две части. В едната половина имате артериална кръв, в другата – венозна кръв. Значи, в сърцето имате лошо чувство и това е венозна кръв. Добрите чувства са артериалната кръв в сърцето. Някой казва: „Защо съм неразположен?“ – Венозна кръв имаш. Трябва венозната ви кръв да мине през белите дробове, трябва тия чувства да минат и да се преобразят. При това, вие всеки ден трябва да се храните и в чувствено отношение. С каква храна храните сърцето си, какво меню му давате? – Меню на милосърдие, меню на вяра, меню на надежда, на приятелство. Може да му дадете Любов към Бога – това е най-богатото меню. А какво меню ще дадете на вашия ум? – Музиката е храна за ума. Ако нямаш музика, не можеш да храниш ума си. Наблюденията, които правите в обективния свят, са обикновена храна за човешкия ум. Следователно, когато в училище мислим, ние фактически храним своя ум. От храната, която ще дадем на ума си, зависи неговият успех.

Сега, това влиза в стълкновение с вашите сегашни разбирания. При сегашното самовъзпитание ние казваме, че човек трябва да живее добре. Ти не можеш да живееш добре, ако не знаеш да храниш ума си. Да мислиш значи да се храниш. Ти не можеш да бъдеш добър, ако

не знаеш да храниш сърцето си. Да чувстваш добре – това е хранене. Чувстването е хранене. Ти не може да бъдеш добър, ако не постъпваш добре. Добрите постъпки са храна на човешката воля. Твоята воля не може да укрепне, ако не я храниш. Всяка една добра постъпка е укрепване на човешката воля. За да укрепне волята ти, трябва да я храниш. Волята ти е като един лост за теб. Ако нямаш възпитана воля, не можеш нищо да постигнеш в Живота; ако нямаш възпитано сърце, нищо не може да постигнеш; и ако нямаш възпитан ум, нищо не може да постигнеш. Тези неща са необходими на човека. Един възпитан ум, едно възпитано сърце, една възпитана воля – това е завършен процес на едно възпитание, което трябва да почива на един закон.

Сега, ще обясня нещо друго. Ти казваш, че обичаш еди кого си. Какво означава това? Онзи, когото обичаш, е свързан и ти дава храна или за ума, или за сърцето, или за волята. Той е като едно дърво и ти трябва да ядеш от неговите плодове. Така ще укрепне или ума ти, или сърцето ти, или волята ти. Ти казваш: „Аз го обичам“. Кой печели – който обича или когото обичат? Онзи, когото обичат, винаги губи, а онзи, който обича, винаги печели. Вие искате да ви обичат, нали така? Но всякога, когато ви обичат, вие ще губите. Всинца търсите да ви обичат, но трябва да имате положението на дървото – то е толкова търпеливо, даже има по-голямо хладнокръвие, отколкото Сократ. Сега вие се усмихнете и казвате: „Отлично е това дърво“. Ти го считах за неразумно, но как може да ядеш плодове от неразумното, пък да ставаш разумен? Питам може ли глупавото дърво да те направи разумен? Не може. Не мислете, че онова, което мълчи, е глупаво. Ако вземете една съвременна грамофонна плоча и я турите да се върти, тя говори. Когато тази проста плоча се върти, от нея излиза нещо разумно. Плочата е толкова скромна, че казва: „Не търси разумността в мен, тя е написана от еди кой си автор“. По същия начин всеки

човек в света трябва да бъде разумна плоча, от която трябва да намерим реалността. Ако действително бяхте реалност, щяхте да бъдете една постоянна величина, но щом се изменяте, реалността седи другаде. Реалността седи във възпитаното ваше сърце, във възпитания ваш ум и във възпитаната ваша воля. Там седи реалността – извън онова, което виждате и знаете, и извън онова, което чувствате. Туй, което чувствате в дадения случай, показва една реалност, но последната е във възпитаното сърце, т.е. онова, което сърцето може да задържи, то е реалното. Онова, което минава през сърцето и не може да се задържи, то е преходна реалност.

Сега, вие говорите за концентриране. Концентрирането ще го придобиете във възпитанието на вашите клетки. Трябва възпитание на клетките. Когато се безпокоите за нещо, не вие се безпокоите, безпокоят се клетките ви. Например, безпокои се вашият стомах, понеже сте му дали храна, която не му съответства – безпокоят се клетките на вашия стомах, безпокоите се и вие. Или дишате нечист въздух – безпокоят се клетките на белите дробове, безпокоите се и вие. Или сте внесли в ума си една нехармонична мисъл – безпокоят се клетките на мозъка ви, безпокоите се и вие. Най-първо трябва да дадете хубава храна на клетките си и да учите техния език, така че всички да ви разбират и вие да им говорите. И щом започнат да протестират, веднага да ги запитате къде е погрешката. Те ще ви кажат и вие ще я поправите.

Да допуснем, че имате някакво неприязнено чувство. Представете си, че ваш приятел е счупил една ваша чаша, която ви е останала от баба ви и дядо ви. Какво трябва да правите? Защо тази чаша е ценна заради вас? Ако чашата на вашите баба и дядо е ценна, не е ли по-ценен вашият мозък, не е ли по-ценен вашият бял дроб, не е ли по-ценен вашият стомах? Ти отдаваш важност на една чаша. Питам тогава откъде падна чашата? – От вашата ръка. Тогава ще

кажете на парчетата: „Съберете се на едно място и не се делете! Аз не обичам делението, всички ще се съберете на едно място!“ И тогава чашата ще бъде цяла. Ако чашата, която дядо ми е оставил, падне, тя трябва да отскочи, без да се чупи. Щом се чупи, тя ще ти причини беля. Задръж само тия чаши на дядо си, които не се чупят. Следователно, всяка една идея във вас, която се чупи, не ни трябва. Нас ни трябва идея, която се огъва и не се чупи, чувство, което не се чупи, и воля, която не се чупи. Нещата, които се чупят, ги турете настрана, те не ни трябва, те са временни. Постоянните неща ви трябва сега.

И така, използвайте опитностите, които имате. Аз, например, мога да примиря когото и да е от вас. Как ще го примиря? Да кажем, че двама души, които са сиромаси, се мразят, не могат да се примирят. Идва единият – давам му сто лева, идва другият – и на него давам сто лева. Идват двамата пак – пак им давам по сто лева. Така започвам да давам и на двамата, виждам действието на закона и казвам: „Ако ме слушате, аз всякога ще ви гарантирам, но ако не ме слушате, и пет пари не ви давам!“ Е, нали ще се обичат тия двамата, когато им дам десет, петнадесет, двадесет хиляди лева? Направя ли им къща, създам ли им всички удобства, причините за омразата им ще се премахнат и тия хора ще се примирят.

Когато двама души не се обичат, има причини за това. От какво произтича сегашната омраза в света? Например, ако някой заеме мястото на друг, оня ще го намрази. Или ако един учен е заел мястото на друг учен, оня ще го намрази. Омразата е все за лични работи. Ти мислиш, че онова, което си желал, не си го постигнал, но се лъжеш. Онова, което ще постигнеш ти, никой не може да ти го отнеме. Светлината, която Бог ти дава, никой не може да ти отнеме; храната, която Бог ти дава, никой не може да ти отнеме; мислите, които са ти дадени, никой не може да ти отнеме. Ако мислите, че някой е взел

вашата мисъл, лъжете се – ватата мисъл остава за вас, ако разбирате закона. Ако вземат мисълта ви, тя е счупената чаша на дядо ви – нека си я носят където искат.

Та питам сега какво е вашето верую. Вие казвате, че вярвате в Бога, а имаш неразположение на духа. Ако обичаш Господа, веднага туй неразположение ще изчезне, когато мислиш за Него. Щом мислиш за Него и това състояние не се променя, твоята вяра е слаба. Сега, да кажем, че искаш да опиташ дали си добър певец. Щом си неразположен, хвани първата фаланга на показалеца си и я подръж, после хвани втората фаланга и я подръж, после хвани и третата фаланга. Ако състоянието ти се измени, ти си добър певец. Ами че музиката е изкуство, дадено, за да можем да се справим със силите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата воля. То е спасително средство, което ни е дадено. При грехопадението човекът е изгубил своята музикалност и само няколко хиляди години преди Христа туй чувство се е пробудило в една музикална област. Трябва да турите музиката като метод на самовъзпитание – метод във вашето самосъзнание. Да кажем, че сега искате да пеете, но се срамувате. Какво има да се срамуваш, като пееш вкъщи?

Какво трябва да носи тонът на вашата вяра? С кой тон трябва да започнете, как мислите? Кажете ми вашето мнение. Нищо, че може да направите погрешка. Кой цвят сега туряте на вярата? Нали ясно синия цвят? Понеже небето има син цвят, когато повдигаме очи нагоре, този цвят въздейства за усиляване на вярата. Тогава с какъв тон трябва да започнете, за да се образува вярата ви?

Сега, аз бих желал някой да се поразсърди. Когато човек се сърди, какви гримаси прави? Или когато искате да изкажете пренебрежение, да покажете някому, че нищо не знае, какво ще направите? Кажете, вие сте специалисти по това, аз го приемам за наука. Например, някой казва: „Аз не искам да зная нищо за него!“

Той говори едно, но разбира друго – не иска да знае нищо за него, пък постоянно го държи в ума си и дето седне, все за него говори. Това не го разбирам: казва, че не иска да знае нищо за него, пък все за него говори. Казвам му: „Понеже ти не искаш да знаеш нищо за него, пък аз се интересувам, искам да зная за него“. И той започва да ми разправя все отрицателни страни, а аз превръщам тия величини. Той навсякъде е турил отрицателния знак „минус“ и аз му казвам: „Много добре, изваждай, изваждай!“ И когато той извади всичко, аз вземам и събирам, събирам. Той изважда, изважда, остава с празна торба, а аз напълвам торбата, туря я през рамо и тръгна. Кой печели – който изважда или който събира? – Който събира. У вас има един човек, който изважда, и друг, който събира. Този, който изважда, казва, че не се интересува, че не си струва да се живее. Той говори и започва да нарежда, че условия няма, че не е даровит, че не е талантлив, че нямал пари, тялото му било хилаво, нямал какво да яде... Той все изважда нещата. А ти ги вземи, събери ги, тури ги в торбата и му плати нещо. Какво трябва да му платиш? Все ще му дадеш нещо.

Един адепт срещнал един обезсърчен ученик. Ученикът казал: „Дотегна ми, не искам да живея!“ Адептът го завежда в стаята си, където имал една голяма боа, пуска я и тя започва да гони ученика. Онзи хукнал да бяга и след като се наместил умът му, казал: „Слава Богу, че се избавих, струва си да се живее!“ Нещастията в света, това са нещастията на този ученик. Вие сте се обезсърчили, но тогава ще дойде някоя змия. Змията учи човека на ум и разум. И когато се уплашиш, ще искаш да живееш. Ти си турил в живота си едно препятствие, което не съществува. Понеже не мислиш, понеже не чувстваш правилно и не си концентриран, ти си турил неща, които не съществуват. Например, мислиш какво ще бъде с теб след двадесет години. След двадесет години ще бъдеш точно това, което си сега. – “Ама след двадесет години ще бъда ли ученик?” – Ще бъдеш точно

това, което си сега. Ти предполагаш неща, които не знаеш. За да познаеш какво ще бъдеш след двадесет години, трябва да имаш интуиция. Без интуиция ти нищо няма да знаеш и ще предполагаш това, което не е, което никога няма да стане. Например, ще предполагаш, че нищо няма да добиеш, а след двадесет години ти ще постигнеш тия неща.

Сега, да се спрем на основното. По какво се отличават младите от старите? Кажете си вие мнението. Сега вие се стеснявате, че другите знаят повече. Знаят толкоз, колкото и всеки от вас, само че те се представят, че знаят, пък някои от вас се представят, че не знаят. Другите са изпитна комисия, но и те знаят толкова, колкото и вие.

Сега, вие всички сте смели, нали? Но ако целият салон започне да се руши, всички ще излезете от него. Значи, във всички има една предпазливост.

Сега ще ви кажа по какво се отличава младият човек от стария: младият слиза, старият плува; младият е по-смел и иска да се качва; и старият има желание да се качи нагоре, но иска с аероплан – старият никога не разчита на краката си. Виждам един стар човек да казва: „Аз ходих на Мусала. Казвам, че съм ходил на Мусала, пък не съм. Когато мисля идеално с ума си, аз вярвам, че съм ходил и разправам на хората, че съм ходил – гледал съм Мусала на картина, мислил съм, че съм ходил, но краката ми не държат“. Старите много обичат да се качват с ума си, а пък младите се качват и с краката си, т.е. старите ходят с ума си, а младите – с краката си. Старите обичат да плават, защото да се плува по водата е по-лесно. Младият се качва с краката си и слиза с краката си. Старият обича аероплан или някой кон, или въобще нещо да го носи – той обича удобството. Когато обичате удобства в живота си, това са качества на стария човек. Той казва: „Важното е концентрацията“. Не че положението на стария е лошо, но едновременно трябва да знаем кога сме млади и кога сме стари. Щом

слизаш и се качваш с краката си, ти си млад – благодари на Бога. Щом си стар, искаш да ходиш с аероплан. Старият разбира какво нещо е водата. Аз съм виждал стари хора, които пращат някое дете да им донесе вода от най-хубавата чешма. Старият човек разбира качествата на водата.

И така, трябва ви концентриране. Даже когато една мисъл ви безпокои, трябва да можете веднага да се концентрирате и да работите.

Как бихте изпели думата „младост“? На младостта най-първо ще турите „Л“, което показва качване. След това има слизание и после – пак качване. Ще се качиш горе и ще натовариш коня си – буквата „м“. Когато пеете „младост“, най-първо трябва да има качване, после – слизание и пак качване. (*Учителя пее думата „младост“*) Слизам долу в кладенеца (*Учителя пее с постепенно понижаване на тоновете*). Как ще изпеете: „Едно време аз бях първият ученик, що в класа стоях“? Я го композирайте. Понеже звукът „е“ е закон за размножение, трябва усилване. В думата „едно“ има единство и размножение. Тогава я изпейте думата „едно“. Как ще изпеете: „Едно и едно правят две“?

В концентрирането човек трябва да различава хармоничните чувства. Концентрацията трябва да отделя организираниите мисли, които носят благородни качества, от неорганизираните, защото нас ни пречат неорганизираните мисли, неорганизираните чувства и неорганизираните постъпки. Не само нашите, но и неорганизираните мисли на хиляди поколения преди нас ни пречат. И когато излезем, виждаме се в чудо. Ние сме пратени да организираме нашите мисли и всеки от нас може да направи това. При самовъзпитанието трябва да се организират мислите. И в религията, и в морала трябва организиране на човешките мисли.

Сега, вас ви е срам да изпеете думата „младост“ (*Учителя пее думата „младост“ като един мъж, а после го пее, както би го изпяла*

жена). Какво е младост и старост? Старият трябва да пее. Вие понякога мислите, че не можете да пеете. Трябва да правите упражнения – пейте вътрешно в себе си, мислете и пеенето само по себе си ще дойде. Неразположен ли си, пей! (Учителя пее: „Колко съм неразположен днеска, колко съм неразположен днеска, колко съм неразположен, колко съм неразположен, неразположен, неразположен, неразположен.“). Когато пееш така, неразположението ти ще мине. Когато пееш думата „неразположен“, тури запетая след частицата „не“ и ще стане „не, разположен“ (Учителя пее думата „неразположен“, изговаряйки поотделно „не“ и „разположен“).

Концентрирането на ума продължава живота – то е икономия в Природата. Концентрирането е способ да не хабим енергиите си безразборно и онова, което Природата ни е дала, всякога да го турим на време, да не харчим излишно. Например, имаш предмет, който не виждаш ясно – не се безпокой, мисли, че можеш да го разбереш. Може в дадения случай мозъкът да няма светлина, но щом дойде и най-малката светлина, нещата ще станат ясни. Човек трябва да работи – на всинца ви трябва концентриране. Не се спирайте, винаги обръщайте отрицателните величини в положителни. Във всяка отрицателна величина има нещо положително, от което да се ползвате. Сега пътят, по който човек се възпитава, са страданията, от които трябва да се ползвате всички. Съмнението, подозрението, маловерието, страхът – всички те са такива отрицателни величина, в които ще турите една запетая. „Неверие“ – турете запетая след „не“ и ще стане „верие“. „Обезсърчение“ – турете запетая след „без“ и ще стане „сърчен“. В обезсърчението има нещо неразбрано, то е на физическия свят. Тогава развивайте в себе си вашата вяра, развивайте вашата надежда, развивайте любовта си към науката. Изслушвайте всичките учени хора – всички тия науки служат като метод за самовъзпитание. Ако човек изучава поетите или философията от

древността, ще види, че са били все музикални хора. Ти не можеш да разбираш философия, ако не си музикален. Ако не си музикален, ти и поезия не можеш да разбираш, и химия не можеш да разбираш, и физика, и геометрия, и математика не можеш да разбираш. Във всички тия отвлечени науки има музика. Когато музиката дойде в геометрията, последната се преподава добре. Така, както се преподава сега, геометрията се преподава без музика.

В едно математическо отношение или в една геометрическа фигура всякога трябва да можете да турите живи сили. Например, на един триъгълник трябва да можете да турите бащата, майката и детето – това са живи сили, които функционират в него. Ако този триъгълник е равноностранен, в него има правилни отношения; ако не е равноностранен, има една малка дисхармония. Ако двете страни на триъгълника са равни, а третата е различна, това показва, че резултатите не са правилни. Казвам: нека вашият ум, вашето сърце и вашата воля да съставят във вас един равноностранен триъгълник, където волята да служи на вашето сърце и на вашия ум, умът да служи на вашето сърце и на вашата воля, а сърцето да служи на вашия ум и на вашата воля. Това е закон: трябва служене – умът трябва да служи, после сърцето трябва да служи и най-после – и волята трябва да служи. Това е едно самовъзпитание – човек да мисли, да чувства и да постъпва. Ако прави така, той ще може да се концентрира. И когато дойде една болка, ти ще можеш така да се концентрираш, че да я отделиш от себе си. С други думи, ще можеш така дълбоко да се концентрираш, че да изолираш болката в съзнанието си. Например, усещаш една болка в краката, която някой път е непоносима. Ако нямаш концентриране, много работи ще те плашат. Когато отиват да сдават изпит, много ученици нямат самообладание, плашат се, треперят. Много трудно е, когато човек сдава изпит. Онези даровити певци, които дават концерт, имат

концентриране и макар да не могат да премахнат страха, все пак в себе си те имат едно верую. Казват, че всичко за добро ще бъде и тъй става.

Вие понякога казвате: „Какво сме придобили от окултната наука?“ Вие едва сте в преддверието на окултната наука и туй, което знаете от нея, е предисловие. Трябва да разбирате какво нещо е всяка днешна наука и едва тогава ще бъдете готови да разберете онази област на окултната наука, с която се занимавате. Понеже в света има известни области, за които човек не е готов.

Сега, кое е най-важното, кое остана в ума ви? Коя е основната мисъл, на която може да се спрете? В Христа имаше концентриране. Шест хиляди войници се подиграваха, цяла нощ Го изтезаваха, но какво концентриране имаше Той! Седеше концентриран, като че нищо не се отнасяше за Него. На другия ден Му туриха кръста да го носи, а Той беше пак концентриран – дойде до едно място и каза: „Не искам да го нося!“ В ума на Христа мина друго нещо. Христос има концентриране.

И така, когато дойде до изпитанията в Живота, човек трябва да има концентрация. Ако няма концентрация, тогава ще дойде падението. Всякога падението иде там, където няма концентриране. Щом се уплаши един ученик в училище, той забравя всичко, скъсват го и когато излезе, не знае нищо. Така че концентрирането трябва да се добие, то не е нещо, с което човек може да се роди. Той се ражда само с възможност да се концентрира и трябва да работи всеки ден за това. Ти трябва да възпиташ клетките си и да кажеш: „Ще ме слушате! Ако ме слушате, и аз ще ви слушам“. Трябва всички да насърчиш – краката ще насърчиш, ръцете ще насърчиш, очите, ушите, мозъка, каквото имаш – всичко ще насърчиш. Няма да внасяш никакви отрицателни мисли в ума си. Те ще дойдат, но ти ще ги

отстраниш – ще ги отделиш, както рибарят отделя ония риби, които не му трябват, и ги хвърля във водата.

Мислете за концентрирането на човешкия ум, за концентрирането на човешките чувства и за концентрирането на човешките постъпки.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

13-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
26 февруари 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ДВЕТЕ ТЕЧЕНИЯ

„Отче наш“

Чете се темата „Най-добрият метод за развиване на човешкото сърце“.

Какво подразбирате под думата „метод“ и кое е същественото в него? Какво нещо е същественото? Какво разбираме под думата „сърце“? Трябва да извлечем неговото съдържание от това, което съществува. Какво е предназначението на сърцето в човешкия организъм – какви са неговите физиологични функции? От сърцето излизат две течения – артериална и венозна кръв, които отиват по цялото тяло. Следователно, за да може при сегашните условия организмът да съществува и да изпълни своето предназначение, сърцето непременно трябва да функционира правилно. Съществува едно движение и трябва да има една малка топлина, понеже без нея няма да може да има движение. Ако това движение го има, ако тази топлина я има, ако циркулира артериалната и венозната кръв, тогава организмът може да прояви своя живот. Главното е Животът и за да се прояви той, трябва да има движение.

Тогава какво подразбирате под израза „най-добрият метод“? Да кажем, че в организма има само артериално течение, а няма венозно; тогава какво щеше да стане? Ако само даваш и никога не вземаш, какво ще стане? Или ако само вземаш и никога не даваш, какви ще бъдат резултатите? Трябва малко да разсъждавате.

Вие казвате, че човек трябва да живее, трябва да яде. Според вас, той е дошъл сега да живее и да яде. Кое е важното – да живее, за да яде, или да яде, за да живее? Това са две понятия. Ако помислиш, че

трябва да живееш, за да ядеш, или трябва да ядеш, за да живееш, това са две различни положения. Сега, вие не мислите. Не че не искате да мислите, но някои от вас са ходили на екскурзия, някакъв трън се е забил в петата ви, вие слушате една сказка, но този трън не ви дава спокойствие, кара те да мислиш за крака си. Сказчикът говори едно, а трънът казва: „Слушай тук долу!“ Сказчикът иска да работиш горе, а пък трънът иска да работиш долу. Ти мислиш с главата си, а трънът казва: „С краката си трябва да мислиш!“ Питам сега кой е прав – трънът или сказчикът? – Сказчикът. Външните условия ли са на правата страна или ние, които сме вътре? Външните условия казват: „Ти трябва да живееш хубаво“. Кой сега е важният въпрос – дали да живееш или какво трябва да правиш в Живота? Да живее ли човек или да умре? Това е антитеза, две противоположности – да живее или да умре. Някои от вас не искат да живеят, но живеят; някои от вас не искат да умрат, но ще умрат. Искаш, не исках – живееш, исках, не исках – ще умреш. Допуснете сега, че не говорим за земния живот. После, други два полюса са младост и старост: исках, не исках – ще бъдеш млад, исках, не исках – ще остарееш. Сега можеш да питаш защо си млад, но не знаеш; можеш да питаш защо си стар, но пак не знаеш. Защо живееш – не знаеш, защо умираш – не знаеш. И тогава Животът наказва хората. Когато дойдат на Земята, а не знаят защо са дошли, Животът ги бие. Когато дойде смъртта, а ти не знаеш защо си умрял, и смъртта ще те бие. Животът ще те бие, защото не знаеш защо живееш, а смъртта ще те бие, когато влезеш в нея и не знаеш защо си умрял. Смъртта ще те пита: „Защо дойде при мен?“ И животът ще те пита същото. Добре, кажете ми сега как ще живеете? Вие сега сте млади, искате да живеете, но как ще проявите вашия живот?

Сега ще минем на други разсъждения: допуснете, че сте един човек, който е дошъл да живеете на Земята, дадени ви са външни

условия, дадена ви е една цигулка, даден ви е и един лък. Това са само сравнения, много подобни могат да се дадат. Та дадат ти една цигулка и лък, а ти казваш: „Защо ми е това дърво и този лък?“ Вземаш ги, обръщаш ги, разглеждаш ги, ама не знаеш да свириш. Да допуснем, че си гладен, искаш да ядеш. Ако само разглеждаш цигулката и не свириш, няма да ти дадат да ядеш. Какво трябва да правиш, кое в цигулката е важното? – Трябва да свириш. Ако свириш, ще ядеш; ако не свириш, няма да ядеш. Тогава какви ще бъдат резултатите от яденето? С яденето се поддържа Животът, то е проводник, за да дойде Животът. Следователно, ти няма да живееш, за да ядеш, но яденето ще бъде проводник, за да дойде Животът. Животът е същественото в дадения случай. И тогава някой пита защо трябва да живее. Ти трябва да живееш, за да мислиш – нищо повече! Защо трябва да мислиш? – За да може да живееш.

Сега, знаете ли туй на какво мяза? Представете си, че две колела питат: „Защо ние сме направени валчести, обли, пък другите предмети са кубични?“ Те са обли и гладки, за да се търкалят и да има по-малко съпротивление. По същия начин и вие, когато имате много мъчности и страдания в живота, не сте валчести, а ъглообразни. Казва някой: „Много мъчности имам в живота!“ – Да те направят валчест! Тури две колела, които да се въртят. Защото, когато те се въртят, ще се изменят известни разстояния или някои същества ще се качат на тях и ще дойдат до предназначенията си цел. Когато колелата се въртят, ще дойде яденето; когато ядеш, ще дойде Животът; когато дойде Животът, ще започнеш да мислиш, а когато започнеш да мислиш, ще дойдеш до Живота. Затова трябва да се движат колелата. Казвам ви: всички ваши мъчности произтичат от това, че не сте кръгли. Щом кажем, че човек трябва да мисли, той вече е едно колело в движение. Това е нова мисъл.

Вие имате и други съществени мисли и казвате, че ви трябва същественото, реалното сега. Но това, което сега имате, е отрицателно реално. Аз го познавам, че е реално. Например, ако вие се намирате зимно време навън и ви е студено, аз какво ще ви разправам някаква външна философия за това, че студът ви е противник. Вие ще ми кажете: „Не ми разправай това, а имаш ли топли зимни дрехи и хубави обувки да ми дадеш, че да се предпазя от студа?“ Много добре, обаче тази зима колко време ще трае? На екватора зимата колко време държи? Някои от вас са били пътници, ходили сте и знаете, че зимата на екватора държи няколко часа. По-точно, вечерно време става студено, образува се скреж. Тъй щото, там зимата трае около пет-шест, най-много дванадесет часа. В умерените пояси зимата държи три месеца, а на северния полюс – девет месеца. Сега, как доказвате, че зимата на полюса е девет месеца, че в умерените пояси е три месеца, а на екватора е шест часа? Когато на екватора изгрее Слънцето, на полюса е зима. Но в дадения случай вие схващате полюсите като място, където има най-малко условия да се живее физически. Полюсът съставя най-малката възможност за органически живот, екваторът съставя най-голямата възможност, а умерените полюси са по средата. И във вашия живот имате екватор и полюси: екваторът е най-добрите условия, а вашите два полюса са най-малкото условие, при което може да се прояви Животът. Ако се намирате на полюсите, какво трябва да правите? Вие не бива да оставате там, а трябва да се придвижите към умерените пояси. Ако и туй не ви приляга, трябва да се движите към екватора. Вие можете да се движите по протежение на цялата ваша земя или, казано другояче, земята е вашето тяло и разните негови удове, с които разполагате. Следователно, мястото е условията, при които можем да се проявим. Да кажем, ти си областта на ръцете; какво ще правиш? – Ще работиш. Ако си в областта на краката, ще ходиш. Ако в областта на твоя мозък,

ще мислиш. А като влезе в областта на своето сърце, какво ще прави човек? – *Ще стане поет, ще излее чувствата си.* Кой ще ти продава стоката?...

Сега, кой е най-големият противник в света, къде е злото? Ние имаме двама неприятели, които ни спъват – единият е външен, другият е вътрешен. И двамата постоянно са около нас, ходят, интриги образуват. Те са майстори на интриги – единият ги прави отвън, другият ги прави отвътре. Човек трябва да знае как да се справи с тия двама врагове. Попитали един фелдфебел кои са вътрешните врагове на отечеството и знаете ли какво е казал?... Сега, аз бих желал да зная кой е вътрешният ваш враг, намерили ли сте го? Не сте го намерили. Често казват, че той е условията. Не, условията не са врагове, те са външният свят. Ами кажете тогава кои са вашите външни врагове? Попитали един женен мъж кой е вътрешният му враг. – „Жена ми“ – отговорил той. Попитали един ученик: „Кой е твоят неприятел?“ – „Преподавателят ми – пише ми слаби бележки, дори единица“. Попитали един слуга кой е неговият враг. Той отговорил: „Господарят ми – от него човек не може бял свят да види!“ После попитали същото и господаря, а той отговорил: „Слугата – прави бели колкото искаш!“ Господарят и слугата са врагове един другиму.

Та питам сега кой е вашият неприятел. Откъде произтича днес най-голямата мъчнотия в живота? – От стомаха. Но без стомах сега живот не може да има – с него е зле, но без него е още по-зле. „Ела зло, че без теб по-зло“. Един враг е той, нищо повече. Сега, какво трябва да правим с този враг? Стомахът е един господар, който иска да му се слугува – нито оре, нито сее, нито печели, само казва: „Дай!“ Ако не му дадеш нещо, изведнъж крясва и ти какво ще правиш! Аз вземам фактите такива, както са – може да имаш каквато искаш философия, но ако един-два дена не си ял, веднага в теб се събуждат

отрицателни чувства. Започваш от този да искаш, от онзи да искаш и ако не ти услужат, всички тия хора ти се виждат неприятели. Тогава стомахът казва: „Да имаше една кокошка!“ И щом не можеш да вземеш оттук-оттам, ти виждаш, че една кокошка се разхожда и казваш: „Я ѝ откъсни врата и я оскуби!“ Кокошката се моли: „Остави ме!“, но ти казваш: „Ако не влезеш в стомаха и не станеш жертва, той ще ме бие. Трябва да те пратя при него, че аз да се освободя“. И веднага живата кокошка минава през стомаха и става един проводник. Какво да се прави, стомахът е джентълмен, обича три пъти на ден да се облича – с една дреха сутрин, на обед – с друга и вечер – с трета. После, обича да си легне, да се опъне, да си почине. Сутрин ще дойдат да го събудят полекичка, че да не се смути и тогава той пак ще се облече. Всичката мъчнотия седи, докато му дадеш неговите дрехи да се облече. Щом се облече, вече е спокоен. После пак ще се облече в други дрехи. А щом дойде време за спане, трябва да му оправяш леглото...

Сега, нека да преведем тази аналогия. Какъв превод можем да направим на френски, на английски, на китайски, на немски? Вие сте специалисти по български език, какъв превод трябва да направим? Всичко това иносказателно значи да дадеш на стомаха необходимото, т.е. нито много гладен да го държите, нито да го пресищате. Трябва да му дадеш толкова храна, колкото му е потребна, за да стане проводник на Живота. Той си има една мярка. Как трябва да възпитаващ стомаха? Ако ядеш всеки час, ако дори шест пъти на ден му даваш да яде, струва ли си това? Малките деца по колко пъти ги храните на ден? Аз се интересувам от съвременното възпитание и виждам, че родителите стават по пет-шест пъти да им дават да ядат. Много е, според мен три пъти е достатъчно. Нека си плачат. Питам защо шест пъти трябва да се хранят малките деца? – За да растели. Ами ако ги храните три пъти, няма ли да растат? Ако ги храните шест

пъти, повече ли ще израстат? И в яденето трябва да има съзнание. Храната е един проводник и ти трябва да ядеш най-хубавата храна, ако искаш да се храниш физически. Ако искаш да храниш сърцето си, трябва да имаш най-хубавите чувства, които също са храна. И ако искаш да храниш ума си, също трябва да имаш най-хубавата храна. Такива храни и ума няма да претоварят, и сърцето няма да претоварят, и стомаха няма да претоварят. Трябва всякога да се пазите да не претоварите много сърцето си с непотребни чувства; трябва да се пазите да не претоварите ума си с непотребни мисли и да не претоварите стомаха си с непотребна и ненужна храна. Сутрин колко храна давате на стомаха си? Ако е мляко, по една или по две чаши? Ако е печена кокошка, по един или по два крака? Ако са сарми, по една, по две, по три или по четири? Ако е чорба, колко пъти наливате в паницата?

Представете си, че вие сте фирма „Иван Драганов“. След като функционира дълго време, какво трябва да направите с нея? Една фирма, която функционира нормално, трябва да уреди със своите клиенти всички взимания и давания. Добре, да речем, че един ден вашата фирма ликвидира. Разглеждали ли сте вашите книжа дали ще можете, щом ликвидирате фирмата, да изплатите всички взимания и даванията? Трябва да остане нещо за вас, понеже сте човек. Например, ако живеете временно някъде и ликвидирате фирмата, ще идете в друга държава, ще се преместите от България в Англия, от Англия – в Америка, от Америка – в Русия или Германия, където и да е. Какво ще бъде името на вашата фирма? Сега вие сте си турили за цел фирмата „Щастие“, някои са турили за име на фирмата „Богатство“, други са турили „Здраве“. Кое име на фирма е най-хубаво? Какво име има вашата фирма?...

Но да се повърнем към съвременния органичен живот. В научните изследвания човек е дошъл до едно голямо противоречие.

Например, с яденето е дошъл до едно голямо противоречие, понеже го е смесил с други неща. Човек не мисли само да задоволи глада си, но казва: „Апетит!“ Апетитът е крива посока на нещата. Какъв е коренът на тази дума? Той е от латински произход – апетитус значи силно желание, страст, т.е. да имаш апетит значи да имаш желание да възприемаш нещата. Ако всякога претоварваш стомаха си повече, отколкото трябва, какъв смисъл има в това? Често след задоволяването на апетита му дават и нещо отгоре да закуси, да го залъжат и накрая той се отказва да работи. Когато стомахът не функционира, какво му дават, за да подобрят храносмилането? Направят му едно турско кафе или му дават малко аперитив, или хлебна сода, или друго някое лекарство и т.н. Сега, ще кажете, че стомахът не работи, когато е беден човек, а когато е богат, ще пие едно кафенце и ще се подобри. Човек може да бъде и богат, и беден и в двата случая пак да страда от стомах. Сиромасът страда, че не си е доял, а богатият страда, че е преял. Единият страда от преяждане, другият страда от недояждане. Питам тогава какво му трябва на онзи, които страда от преяждане? – Сиромашия. А на онзи, който страда от недояждане? – Богатство му трябва. Следователно, ако си богат, за нормално състояние ще туриш да не преяждаш. На богатите ще кажеш: „Досега бях богат човек, който преяжда, но вече няма да преяждам“. А на сиромаса ще кажеш: „Аз бях сиромас, не си дояждах, но сега искам да не оставам да не си дояждам“. Сиромасът не трябва да ходи гладен, трябва да изхвърли недояждането и да яде. А богатият ще изхвърли преяждането. И той трябва да яде, но трябва да туря толкоз храна, колкото стомахът е в състояние да обработи, за да бъде полезна за тялото. Тогава законът е следният: когато апетитът и смилането на храната са правилни, тогава чувствата и мислите са нормални. Щом започнеш да мислиш малко неправилно и страдаш, чувствата и храносмилането не са както трябва. Следователно трябва

да имаш една стомашна диагноза: щом стомахът не функционира правилно, и мислите не са правилни, и чувствата не са правилни. Щом храносмилането се поправи, поправят се и чувствата, и мислите. И обратно – щом се поправят мислите, поправят се чувствата и храносмилането.

Сега, понеже имаме фирма „Щастие“, къде е щастieto на човека? Къде да го търсим – отвън или отвътре? Ще ви дам един ребус: представете си, че това щастие е толкова деликатно, че му трябва един отличен автомобил, на който да се качи и да се разхожда. С други думи, ако не го разхождате отвън, няма да имате щастие. Но ако един ден автомобилът се развали и не може да върви сам, какво ще прави твоето щастие в вътре в него? Свърши се щастieto! Или си представете, че си го разхождал твоето щастие, но краката му се парализират. Тогава то се качва на гърба ти и казва: „Носи ме сега!“ Преведете израза: „Щастieto се качи на гърба ти“. Първоначално ти мислиш, че ще бъдеш щастлив, но после казваш: „Този вече ми дотегна да го нося!“ Искаш да намериш автомобил, за да го туриш, а ти да седиш само така до него и да ти е приятно, че седиш до щастieto. Тогава си щастлив, че можеш да седиш рамо до рамо с него, но щом се качи на гърба ти, става много тежко, не си струва. За да бъдеш щастлив, ти трябва да разбираш себе си.

Сега, човек трябва да разбира себе си. Ти имаш в себе си един господар, на когото служиш. Този господар е крайно възискателен – иска яденето му да е навреме готово, мислите и чувствата му да са на място, т.е. иска да му угодиш и по мисъл, и по чувство, и по ядене. Много възискателен е този господар – само да види, че грешиш някъде, веднага кипва. Ако не му дадеш яденето както трябва, ако не влизаш в положението му, ако навреме не му хванеш автомобил или ако хванеш такъв, който друса, той ще ти държи речи: „Толкова си глупав, такова друсане в автомобила! Знаеш, че мога да те уволня,

такъв слуга не искам! Внимателен ще бъдеш, още веднъж такъв автомобил да не ми докарваш, иначе непременно ще те уволня!“ Какво трябва да се прави с лошите, но умни господари?

Има един анекдот: сдружили се огънят и дървата. Огънят си правел устата отдалеч и казвал: „При мен ще бъдете добре – времето ще бъде топло. Вижте всички израсли дървета – аз ги направих да растат и плодове да дават“. Дървата мислят, че всичко ще върви добре, но огънят не казва истината такава, каквата е. На сухото дърво той казва: „Щом дойдеш при мен, като другите дървета ще станеш“. Вие вярвате ли, че когато сухото дърво дойде при огъня, ще стане като другите дървета? Щом се свързало с огъня, какво станало със сухото дърво? – Изгоряло. И какво станало, когато изгоряло?...

Да се повърнем сега на основната тема. Да кажем, че вие сте недоволни в живота. Всички вие тук си имате все по едно недоволство. Нека един от вас да каже защо е недоволен. Ако не ми каже истината, работите няма да се оправят. Ще ми кажеш от какво си недоволен – къща ли нямаш, автомобил ли нямаш, дрехи ли нямаш, обуца ли нямаш или книги, или пари нямаш? Какво нямаш? Най-същественото ще ми кажеш. Ако си български шивач, какво ти трябва? – Един метър, едни ножици, напръстник и игла – това е същественото. Щом имаш това, ще ти донесат плат, ще го премериш, човекът пред теб е моделът, по който ще скроиш дрехата, ще я ушиеш и ще вземеш нещо. От научна гледна точка, на един търговец какво му трябва? – Пари и стока. На един гладен човек какво му трябва? – Ядене. Питам сега от какво си недоволен ти. Виждам, че така, както са написани буквите на твоята фирма, има едно малко недоволство...

Когато българските помаци си правели джамия, трябвало да отиват в гората да секат дървета, без да произнасят нито една българска дума. Те говорели на турски, казвали, че дървото е хубаво,

високо, гладко, но накрая казвали, че на върха е малко кривичко. И думата „кривичко“ я казвали на български. Но щом кажели една българска дума, от това дърво джамия не ставало. Това мяза на онзи анекдот, в който един се оплакал в съда от жена си и я осъдили на обесване. Съдията казал на мъжа: „Ще намериш най-хубавото дърво и на него ще я обесиш. Преди това ще ѝ кажеш най-сладките думи, но ако ѝ кажеш една само лоша дума, не можеш да приложиш закона“... Питам сега: този, който беси жена си, какви думи трябва да ѝ каже? Ако не я обеси, тя ще продължава да го мъчи... Мъжът искал да се освободи и започнал да ѝ говори много любезно: „Ти беше за мен един ангел; когато дойде, ти донесе всичкото щастие, по-добра жена от теб не съм срещал“. Тя го гледа, гледа, но мъжът не се стърпява и казва: „Веднъж ти плю на право на лицето ми и насетне всичко се обърна“...

Та сега и вие започвате все с последната плюнка. Обяснете ми защо жената плюла на лицето му? – Била нагости, яла мъчносмилаема храна и когато му говорила, без да иска повърнала всичкото ядене в лицето му. Мъжът счел това за голяма плюнка и казва: „Като ме заплю тогава в лицето, такава плюнка никога в живота си не съм виждал!“ Съдът я осъдил, но мъжът не могъл да я обесил, понеже ѝ казал, че го е заплюла. Съдията го запитал: „Защо не я обеси?“ – „Защото ме заплю и не е заплатила последната плюнка. Искях първо да плати и тогава да я обеса“. Кажете ми сега какво е решил съдията? Делото още стои заведено. Жената заплюла мъжа и не платила. Каква глоба ще ѝ наложи съдията за плюнката? Съдията иска да се повикат свидетели: „Как тъй онзи е дал лошо ядене, че да се образува плюнка! Нагости такова ядене дава ли се?“... От 8 000 години се води това дело, още не е разрешено и не зная как ще се разреши. Как трябва да го разреши съдията? Ако някой от вас е съдия,

как ще го разреши? Не че не могат да живеят заедно, но цялата работа е в плюнката. Тази плюнка трябва да излезе от устата навън.

Трябва нова философия на Живота. Вие не можете да се избавите от тези противоположности – страданията ще дойдат, лошите мисли ще дойдат, смъртта ще дойде, сиромашията ще дойдат. Трябва да знаете, че няма да остане нещо, което да не дойде. Не мислете, че всичко ще дойде изведнъж, но по пътя, по който вървите, всичко ще ви дойде. Затова трябва да разполагате с всички средства, за да разрешите правилно въпроса. Защото по пътя зимата ще дойде, а зимно време трябва да бъдете облечени добре, трябва да имате хубави и топли обуща и храна, всичко трябва да имате. Не трябва да се осланяте, че зимата няма да дойде. За всички условия трябва да бъдете готови – и за хубавите, и за лошите. Тогава, когато дойдат страданията, какво трябва да правим? Ако човек е преял, какво трябва да прави? – Трябва да повърне храната. Щом си ял много, бръкни с пръст в гърлото си и нека всичко отвътре да излезе навън. Това е спасението. Ще кажете: „Ама аперитив“. Никакъв аперитив, бръкни в гърлото си, за да излезе всичко навън! После пийни малко топла вода, за да се промие стомахът, а след време хапни една круша или една хубава ябълка, или чаша мляко с хубава кифличка. Лошата храна трябва да се повърне назад, а след това малко ще закусиш.

Сега, да кажем, че двама души не могат да живеят добре. Защо не могат да живеят? – На единия кракът е изкълчен, а на другия кракът е счупен. Може ли да живеят заедно така? Ще идеш при онзи, на когото кракът е счупен, но той не дава да го пипнеш – кракът му е чувствителен за всяко побутване. И онзи, на когото кракът е изкълчен, не иска да го бутат. Питам: тоя с изкълчения и тоя със счупения крак трябва ли да живеят наедно? Не, трябва да бъдат на отделни места, да имат баня, да има по двама слуги и при единия, и при другия, да има по един лекар специално за тях, всеки ден да им

се правят особени компреси и превръзки, въобще – голяма етикеция се изисква. На болния можеш ли да му угодиш, вие угаждали ли сте на болни хора? Болният ще ти каже: „Много си прост, така бута ли се, че малко по-внимателен бъди! Ясно е, че не си учил много!“ Но и аз мога да му кажа: „Ами че и ти си първокласен невежа – не знаеш как да ходиш и си изкълчил и счупил крака си“.

И така, това, че ти си нещастен, показва, че не си живял както трябва. Ти търсиш причините за нещастията си изключително във външния свят. Във външния свят има известни условия, но целият свят не е виновен за теб. Наполовина е виновен светът, наполовина си виновен ти. Сегашните хора най-първо теглят от езика си. Един аристократ, на когото езикът бил много дълъг, обичал често да ругае слугите си: „Магарета, говеда!“ Веднъж го арестували и той по същия начин наругал стражарите. Но ония казали: „Я му ударете двадесет тояги на този!“ Когато изял боя, той поумнял – на стражарите не трябва да се казва „магаре“ и ако някой им каже така, дърво има. Аристократът си казал: „На слугите си може, но трябва да се пазиш да казваш на стражарите „магаре“. Явно, този човек не съзнава своята погрешка и при други лоши условия пак ще го наложат. Стражарите казват: „Тук има ред и порядък – тук ти си слуга, а държавата е господар“. Щом нарушиш закона, ще платиш.

Сега, вие нарушавали ли сте законите? Че защо, мислите, страдате? – От вашия ум, т.е. от вашия господар. И вие сте като този богат аристократ. Аз ви слушам вечерно време по моето радио и зная защо страдате. Някой от вас седи и казва: „Досега мислех, че Господ е много умен, но виж как живея!“ Вие говорите лошо за Господа и Той казва: „Я му ударете двадесет тояги!“ Или имате един слуга и казвате: „Господ не му дал ум, направил го е такъв лош!“ По този начин вие обиждате и обвинявате Господа. После, казвате: „Господи, пари нямам, здраве нямам, жена ми, децата ми са лоши. Не мога да уча,

паметта ми е отслабнала“. Според вас, Господ не ви е дал това, не ви е дал онова и затова не можете да бъдете щастливи. Или пък имате приятел, върху когото струвате всичките си погрешки. Щом той направи погрешка, вие тутакси я виждате, не сте готови да му простите, а веднага я изнасяте. Какво трябва да се прави в дадения случай? Никога не бързайте да си давате мнението – каквато и неприятност да дойде в ума или в сърцето ви, не си изказвайте мнението. Ако си дадете мнението, какво можете да се ползвате от него? – Нищо не можете да се ползвате. Ако кажете, че сте беден човек, истина ли е това? Най-първо се научете да говорите истината, най-първо се отучете да говорите лъжливи факти. Ти имаш отлични очи, отлични уши, нос, уста, здраво тяло, а казваш, че си беден човек и съвсем си закъсал. Това е факт, но не е истина. Ти не живееш в Истината. Представи си, че живееш в свят, където един богат е изгубил окото си, а ти имаш отлични очи и ти дават един милион долари, за да ти извадят едното и да го присадят на богатия. По късно те срещам – окото на богатия се е наместило, но твоето око е излязло. Защо, коя е причината, защо продаде окото си?

В една предишна тема вие писахте върху най-добрия метод за справяне с мъчнотиите. Я ми дайте един метод и да направим опит с него. Прилагането на един метод не е вечен закон, затова методите постоянно трябва да се сменят. Метод е, например, човек да диша. Едни дишат плитко, други – дълбоко. Каква е нормата за пълното дишане? Доброто дишане в Природата има определен закон. Колко вдишки трябва да правиш за една минута, по колко секунди трябва да трае вдишката? През къде трябва да се поема въздухът – през устата или през носа? През носа е доброто дишане. Когато превърнем дишането в нормално състояние, то трябва да става много правилно и хармонично. Щом човек диша правилно, по време на сън никакво хъркане няма и когато туриш ухо, всичко е тихо и спокойно, от устата

нищо не излиза, като че е мъртъв, само коремът се повдига. Това е здравословното състояние. Следователно, докато в твоето съзнание има постоянни пертурбации, ти не дишаш правилно. Докато постоянно мърмориш в себе си и си недоволен от едно, второ, трето, четвърто, дишането ти не е правилно. Дишането е свързано с човешката мисъл, с човешките чувства и с храносмилането. Има такава зависимост: ако не дишаш правилно, храносмилането не е правилно, следователно и мисълта няма да бъде правилна, и чувствата няма да бъдат правилни; ако храносмилането не е правилно, дишането не е правилно, следователно и мисълта няма да бъде правилна, и чувствата няма да бъдат правилни. Най-първо трябва да уредиш или дишането, или храносмилането, или ума, или чувствата или стомаха. Все трябва да уредиш едно противоречие. Например, нямаш пари; по кой начин трябва да уредим това? Когато знаем, най-лесната работа е да уредим този въпрос.

В древността един беден човек отишъл при един адепт и му се оплакал. Адептът му казал: „Аз ще те избавя от твоята сиромашия, но ще ми обещаеш да бъдеш винаги доволен в живота, да казваш, че всичко е добро и не само да го казваш, но да го чувстваш. Трябва да постъпваш така и когато си разположен, и когато не си разположен. Ако ми обещаеш, аз ще уредя въпроса за сиромашията. Трябва да ми обещаеш и помни, че ако не изпълниш, ще бъде два пъти по-лошо, отколкото е сега“. Бедният обещал. Той бил млад човек и веднъж някакъв княз излиза с дъщеря си на разходка. По едно време изведнъж става някаква пертурбация в атмосферата и температурата се понижава до минус тридесет и пет градуса. Князът и дъщерята влизат в една хижа, треперят и казват: „Всички ще замръзнем“. Тогава адептът изпраща бедния младеж с една кутия кибрит и му поръчва да каже: „Аз ще ви дам огън, но е много скъп – една клечка кибрит струва един милион“. Князът отговорил: „Тази клечка не струва

повече от нашия живот. Половината от богатството си ще ти дам, иначе тук ще измрем! Какво ме интересува богатството, ако умрем!“ Така те му дават един милион за една клечка. Сиромасът запалил огъня и си уредил работата.

Сега, кои са тези кибритени клечки? Всяко запалено чувство е една кибритена клечка. Трябва само да знаеш как да го запалиш. Мисълта пък е правата линия, по която драсваш тази кибритена клечка, за да се запали. А постъпката седи в това да туриш запалената клечка в дървата и те да се разгорят. Най-първо ще кажеш: „Ето една мисъл“ и това е запалената клечка и разгорените дърва. Туриш една кибритена клечка, дървата се запалват и се свършва въпросът. Значи всичкото щастие зависи от това как драсваш клечката. Когато запалиш кибритената клечка в условията, които са ти дадени, не търси други. Ако тръгнеш да търсиш други условия, за да запалиш клечката, че после да търсиш дърва... Не, ще драснеш тази клечка, когато всичко е събрано на едно място. Не са ли събрани дървата, няма да я драскаш. Ще драснеш, когато събереш дървата, когато нагласиш камината, когато всичко е готово, т.е. при един завършен процес. Най-хубавият момент е, когато процесът е завършен. Една мисъл се завършва, само когато всички условия са готови. Ако ги няма условията, трябва да се работи. А под работа се подразбират всички ония условия отвън, които са необходими за нашето щастие. Ако те са далеч, трябва да ги съберем на едно място.

Какво разбрахте от казаното сега? И каква разлика има от онова, което бяхте разбрали по-рано? Разликата е, че досега температурата беше нула градуса, а сега е десет градуса над нулата. Какво става при такава температура? – Водата може да се пие. Какво представляват температурите над и под нулата? Под нулата имаш най-лошите условия, над нулата имаш добрите условия, а нулата е винаги на едно място и показва посоката на добрите и на лошите условия.

Следователно, твоето щастие може да бъде отвън. Това аз схващам по следния начин: например, ти искаш да направиш една баня – точка А е банята, а ти си точка В отвън. Значи ще дойде дъжд и ти ще направиш банята си отвън. Но в теб се заражда желание да ядеш; тогава ти ще туриш плодовете вътре в себе си. Следователно, при баня отвън и ядене отвътре щастиято ще дойде, но при баня отвън и ядене отвън нещастиято иде. Чухте ли добре – при една баня отвън и едно ядене отвътре щастиято иде, а при една баня отвън и при едно ядене отвън нещастиято иде.

Сега, коя е основната мисъл? При новите условия какво искате да бъдете – пръст на един богат човек, който умира и преди да го заровят му турят един пръстен, или пръст на един беден човек, който се ражда, защото трябва да работи? Кажете ми как да разрешим този въпрос – да бъдеш на пръста на богатия или да бъдеш на пръста на бедния? Второто положение е по-хубаво. Вие искате пръста на богатия, който умира. Откажете се от това, вземете пръста на сиромаша, който се ражда, и идете да работите. Каквото и да се случи, вие ще дойдете до пръста на богатия. Сега ви трябва пръста на сиромаша, а после ще ви дотрябва пръста на богатия. Кое бихте предпочели сега – елмазения пръстен в гроба или пръста на сиромаша? Предпочитайте живота в сиромашията, отколкото смъртта в богатството. Това е смисълът, това е разрешението на двете антитези. Хората искат богатство, но богатството е смъртта. В сиромашията е Животът, а Животът е винаги за предпочитане.

Тогава верен е и следният закон: Любовта е винаги жива при страданията. Помнете това. Кои са онези, които оценяват Любовта, които се радват или които скърбят? Кой може да те обича повече – сиромашът или богатият? Изпъкналата ли паница събира повече или вдлъбнатата? – Вдлъбнатата. Запомнете, че сега животът при сиромашията е за предпочитане, отколкото смъртта при богатството.

Има едно положение, според което един ден сиромашията ще се примири с богатството и тогава Животът и смъртта ще се примирят. Животът и смъртта сега не се примиряват, но щом богатството и сиромашията се примирят, тогава Животът и смъртта ще се примирят. При сегашните условия вие не можете да ги примирявате. Сега само възприемайте Живота.

Живот без богатство не може да имате. А в света има само един човек, който е богат – той е Първият човек. Всички други, които са излезли от него, са сиромаси. Нали искате да бъдете богати? Следователно, за да бъдете богати, трябва да обичате Първия човек. Той е вашият Баща – първият, който ви е родил. Щом бащата е богат, синовете могат ли да бъдат богати? Краката могат ли да бъдат богати? Те са слуги. Ръцете, ушите, очите, стомахът са слуги. А онзи, който разполага с всички условия, за да съобразява, това е разумният човек, който живее. Той е господар. Вие трябва да се отнесете към този господар, той разрешава въпросите. Оставете временните господари. Сега вие заемате ролята на очите, ушите, краката, а искате да бъдете господари. При условията, в които сега живеете, ако сте крака, ще използвате да бъдете добри; ако сте ръце, ще използвате да бъдете справедливи; ако сте очи – да бъдете истинолюбиви; ако сте уши – да бъдете умни; ако сте обоняние – да бъдете деликатни; ако сте език – да бъдете сладки; ако пък сте осезание – да бъдете меки. Това са качествата, които човек трябва да има в себе си.

Сега, за следния път разработете тази лекция по свой начин. Извлекете всички противоречия – колкото ги имате, изкарайте ги навън. Каквито противоречия се явят, изкарайте ги, всички няма да ги разрешим.

Разработете темата „Най-добрият метод за развитие на човешкото сърце“. Разработете я по особен начин – кой каквото е запомнил от лекцията. И трябва практически да се приложи, понеже

всички сте закъсали – някой е закъсал в мислите, друг е закъсал в чувствата. В много работи сте закъсали, но работата трябва да се оправи и да дойде в нормално състояние. Инсталацията може да е много добре направена, но щом завъртите ключа и няма ток и лампите не светят, инсталацията някъде е повредена. Трябва да се намери дали погрешката е в инсталацията или в жиците, или в крушките. Трябва всичко да дойде в нормално състояние, за да могат лампите да светят, когато завъртите ключа.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

14-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
5 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

МУСКУЛНО И НЕРВНО НАПРЕЖЕНИЕ

Добрата молитва

Чете се разработка на миналата лекция.

Сега, не е необходимо всички да бъдете готвачи, но все пак човек трябва да знае да готви. Кое е необходимо при яденето? – Да знае човек как да яде.

Сега, когато се разглежда определен сложен въпрос, трябва да има една връзка – например, при зададена тема. За следващия път развийте темата №11: „На какво почива здравето“ или „Основите на здравето“. Някои смятат, че основите на здравето са във външната обстановка, в парите, в условията. Има много работи, свързани със здравето, но това са все условия. Колцина от вас ще развият предмета тъй, както трябва?...

Често учениците от даден клас се намират в противоречие. Представете си, че всеки от двадесетте ученици, които следват както вас един висш курс, има по един цирей в хълбока си. Питам ще могат ли тия ученици да слушат професора и ще могат ли да разбират въпроса, по който той говори? Не, циреят ще попречи – половината не ще могат да слушат, съзнанието им ще бъде ангажирано от болката. Следователно, не може един предмет, който не разбирате, да ви интересува.

Сега, аз мога да ви говоря върху даден предмет, мога, например, да ви говоря върху музика. Всички музиканти няма да станете, но музиката има едно приспособление. Всеки един трябва да знае този предмет. Може да не е певец и не е необходимо да е роден певец, но той е роден да бъде певец на себе си. Ако ли не, той трябва да плати някому да му пее. Значи, или сам трябва да пее, или друг да му пее.

Във втория случай той трябва да прави по 400-500 лева годишен разход, само за да му пеят. Колко трябва да платите на един певец? За да дойде един виден певец или виден пианист в София, колко му плащат? – Най-малко от двадесет до тридесет хиляди лева. Големите музиканти или певци изискват много и имат право в това. Вие ще кажете, че е скъпо. Че онова, което те харчат в България, струва няколко милиона. Той ще получи сто хиляди български лева и като ги преведете във валута, колко ще спечели при положение, че един български лев струва десет стотинки? – Десет хиляди лева. Сега, това са странични въпроси. Вас не ви интересува, че някой певец е дошъл от странство, че пял и му дали десет хиляди лева. Но представете си, че аз ви интересувам с музиката – казвам на всинца ви, например, че има един толкова гениален певец, че който го чуе, веднага умът му се събужда и самият той става гениален. Тогава всички ще искате да го чуете. Понеже желаете да бъдете даровити, оттук-оттам все ще намерите пари за концерта. А сега казвате: „Не искам да харча парите си, едва имам да преживея, какво ще ходя да си харча парите“.

Тогава на какво се дължи гениалността на един човек? Вие сте учени хора, някои от вас са свършили университет. Кажете ми на какво се дължи мускулното и нервното напрежение? По какво се отличава мускулното напрежение от нервното? Това е научен въпрос, задайте го на вашите професори за разяснение. По него може да се говори много, но трябва да се постави на опит. На какво се дължи мускулното напрежение? Мускулното напрежение е прекъснато, статично, в него енергията се проявява като в една граната, която пада и се пръсва. А пък нервното напрежение започва много тихо като светлината и постепенно се усилва, усилва, докато дойде до центъра. Нервното напрежение се отличава с постепенно усилване, а мускулното изведнъж се проявява. Затова, ако не знаеш как да упражняваш мускулите, можеш да ги осакатиш някой от тях.

Например, някой път искате да изучавате даден мускул и го свивате, напрягате. Цялата слабост на ученика седи в това, че напряга мускулите, вместо да напрягне мозъка. Закон е: всякога трябва да заповядваш от нервната система. Започни от малкото, не можеш да започнеш наведнаж с мускулите. Вие искате изведнъж да станете даровити. Това е мускулно напрежение. Или искате изведнъж да нарисувате една картина. Не, ще започнеш рисуването тихо и спокойно. Друг път се захващате с един предмет и искате изведнъж да го проучите. Да допуснем, че имате слаба памет и искате да я развиете. Как ще направите това? Има разни школи за развиване на паметта. Учил ли е някой от вас по тия системи? Доста пари се плащат, за да се научи една от тях. Но, все пак, най-добрият, най-естественият метод, по който можеш да научиш нещо, е този предмет да те интересува, да привлече вниманието ти и да можеш да го обичаш. Затова казвам: не можеш да се интересуващ от предмет, който влияе на твоите мускули, а не събужда твоите нерви. Хора, които имат слаба памет, имат слабо нервно напрежение, т.е. мускулите им са напрегнати, а нервите им не са. У хора, които помнят или мислят, и двете системи са в напрегнато състояние.

Сега, как ще си обясните мускулното и нервното напрежение? Това е един въпрос, който трябва да проучвате. Как ще събудите мускулното и как нервното напрежение? Да допуснем, че вземате един камък и искате да го хвърлите; в какво направление ще го хвърлите? Най-първо вие имате една мисъл, т.е. преди да хвърлите камъка създавате едно напрежение, после го хвърляте и забравяте. Често по пътя се случва така, че някоя идея или някое чувство в нас минават като посторонни камъни, които сме хвърлили. Някой път вземеш някой камък и го хвърлиш, без да остави дълбоко впечатление в мозъка. Така ония мисли и чувства, които събуждат един душевен подтик, са посторонни. Под думата „подтик“ и

„подтикване“ трябва да подразбирате прекъсване на движението. С думата „подтик“ някой път означаваме и някои слаби импулси, които протичат без усилване. Не, трябва да има непрерывност, т.е. подтиктът трябва да бъде непрерывен. Например светлината в Природата е непрерывна – Слънцето не изгрява изведнъж. Кои са съображенията на Природата Слънцето да не изгрява изведнъж? Защо Природата е направила Земята валчеста, а не я е направила плоска? Ако беше я направила плоска като тава или квадратна, хората по-лесно щяха да ходят. Защо Природата не е направила слънчевия изгрев изведнъж, а имаме едно постепенно зазоряване? – Целта е, когато Природата и Разумните Същества събуждат хората, да няма стресване. Защото, ако човек се стресне при събуждане, може да полудее. Затова ти ще го докоснеш полекичка, за да го събудиш. Светлината иска да събуди в нас напрежение на нервната система и затова идва постепенно. Ако дойде изведнъж, напрежението ще бъде мускулно. Ние всякога се пазим от светлината, която иде изведнъж. Когато светват изведнъж, вашите лампи будят повече мускулната енергия и вместо да ви помагат, ви вредят. Затова ви препоръчвам, когато ще включвате електричеството, да си затваряте очите, за да може светлината да влезе през клепачите. Иначе очите се повреждат и вместо да се събудят нервите, събуждат се мускулите. Също и начинът, по който са турени тия лампи, не е хармоничен. Светлината трябва да идва отнякъде и да се разпръсва така, че да не я виждате. Колко е умна Природата, в нея Слънцето постепенно привлича вниманието ни. А ние, когато правим нещо, искаме изведнъж да стане. Ние сме тщеславни, правим го да блесне като граната. Човешкият огън светва изведнъж, а онова, което Природата запалва, е огън, който дълго гори. Например, когато се приближавате към една слънчева система, светлината постепенно се усилва, усилва и така вие се приспособявате.

И така, законът е, че разумните неща изискват непрекъснато изучаване. Трябва да концентрирате ума си върху онзи въпрос или предмет, който трябва да проучвате. Например, мнозина от вас искат да бъдат добри певци. Ти не можеш да бъдеш добър певец, ако не знаеш математика и не разбираш геометрия. Те вървят заедно, защото музиката има разширение на вълните, а тоновете имат отношение. А пък самата музика е определяне. За да бъдеш музикант, трябва да определиш отношението между два тона, да определиш интензивността на всички преплитания, които стават. Затова музикалният и математическият център у човека са съседни. Проучете ги.

Сега, ти искаш да бъдеш добър човек. Какво ти е необходимо, за да бъдеш такъв, как мислите вие? – *Да имаме добро сърце.* Ако имаш добро сърце, ще върви, но ако сърцето не е добро и не бие равномерно? Някой път пулсът е седемдесет и два удара в минута, някой път достига до 120. Защо казват, че пулс със сто и двадесет удара е болезнено състояние? Защо седемдесет и два удара са нормални, а по-горе и по-долу е аномално? Човешкият организъм е свикнал на седемдесет и два удара. Сърцето у животните пулсира различно. В Природата пулсът може да се усилива. Първоначално сърцето е пулсирало по-бавно, сега се е усилило, а в бъдеще предполагам, че ще се ускори, но ще бие непрекъснато, а не с прекъсване както сега. Това прекъснато биене не е ритмично, мяза на машина и означава, че сърцето се бори с някаква мъчнотия в нашия организъм. Как си представяте, че сърцето със своята сила движи кръвта? Коя е силата, която я движи? – Това свиване се дължи на космическото електричество, което минава през сърцето. Ако останеше сърцето само да движи кръвта, едва ли би изкарало една-две години. Електричеството е това, което движи кръвта. Затова хората умират моментално, когато то прекъсне.

Сега, ние се отвялякохме. Главният предмет, върху който трябваше да се спрем, беше нервно и мускулно напрежение. Всички от вас, които събуждат нервите по начина, както събуждат мускулите, стават нервни. Наместо да събуждате нервите си плавно и да усилвате постепенно тяхното напрежение, вие ги събуждате както мускулите изведнъж. Не, нервното напрежение става много плавно – то трябва да се усилва постепенно, както идва светлината. Няма да влагаш никакво безпокойство, ще имаш само едно непрекъснато желание. Ако не разбираш някой предмет, няма да се безпокоиш, защото неразбирането зависи от една външна обстановка на нещата, т.е. може предметът да не е ясен, защото ти не си застанал на такъв фокус, откъдето можеш да видиш.

Преди десет-дванадесет години взехме един микроскоп на втора ръка от един професор. Аз не бях се занимавал с него и една вечер го вземам, турям го, движа го насам-натам, не мога да го фокусирам. Казвах, че в микроскопа имало погрешка. Не, няма никаква погрешка, а на фабриката, която го е направила, толкоз ѝ е стигнал умът – виждам, че така, както технически са направени, лещите нямат нужната яснота. Следователно този, който е правил тези лещи, толкоз е разбирал, дотам е дошъл. После му намерих цаката и сега манипулирам с него, лесна била работата. Тогава казах: „Трябва всичко да се изхвърли, нищо не струва, и хиляда лева не струва, язък за парите!“ Но щом му разбрах цаката, намирам, че от хиляда лева струва още девет хиляди, т.е. десет хиляди лева. Не бях се занимавал с технически работи. Друг път ми се случи нещо подобно с един молив – какъв дявол влязъл, въртя го, въртя го, не му излиза писецът. Търся какви са причините, извадих всички моливи отвътре и намерих погрешката...

Та сега казвам: всички правите такива погрешки. Например, чувствате, че не можете да мислите, че не разбирате, че не можете да

пее, че не можете да помните, и се нервирате. Аз ще ви кажа защо се нервирате, много проста работа е. Представете си, че имате една бъчва, направена майсторски с обръчи, но сте я оставили доста време без вода, дъските са се разсърнали, обръчите са отслабнали и щом турите вода, тя изтича навън. Казвате: „Не струва тази бъчва, някаква погрешка има в нея!“ После вземате, веднъж-дваж набивате обръчите и виждате, че кацата задържа вода. Следователно, щом сте нервни, във вас става изтичане на нервна енергия. На всички нервни хора обръчите са разхлабени и става изтичане.

Човек всякога е нервен, когато не намира предмета там, дето го е турил. Потърсиш я – нервната енергия я няма, направиш някаква работа – тя изтекла. Искаш да мислиш – нямаш енергия, искаш да пееш – нямаш енергия, искаш да помниш – нямаш енергия и започваш да се нервираш. Но нервирането е беднотия. Казвам сега: стегни обръчите! Как се стягат обръчите? Например, ти седиш и казваш: „Пари нямам“. Работата с пари не се урежда. Има хора с милиони и пак са нервни. Някой казва: „Да имам знание“. Има хора със знание и пак са нервни. – „Да бъдем красиви“. Има красиви хора и пак са нервни. – „Да сме набожни“. Има набожни хора и пак са нервни. Следователно, имаш табела „набожен човек“, но енергията пак изтича. Някой път говориш за Любов, но не може да постъпиш по любов, защото енергията е изтекла. Искаш да направиш добро, но не можеш. Човекът ти казва: „Моля, бъдете тъй добър, услужете ми!“ – „Я се махни, какво сте дошли да ме безпокоите!“ – и му туриш епитет на някое зоологическо същество. Друг път говориш много тихо и спокойно, казваш: „Аз не излизам от стаята“. Но ако в стаята ти влезе почтената госпожица боа или госпожа боа, или господин боа, тогава какво ще правиш? Ти веднага ще напуснеш стаята и ще им отстъпиш мястото си. Идването и на тримата ще произведе едни и същи резултати – ти веднага ще ги приемеш и ще изскочиш навън. Защото

туй, което човек не може да направи, змията го прави. Когато змията влезе, ще те накара навън да излезеш. Ти имаш едно заблуждение, че от къщи не излизаш – създал си една глупава идея, че навън не можеш да живееш, че навън нищо не можеш да научиш. Но и въщи под този таван нищо няма да научиш. Ако по цял ден седиш в къщи, на какво ще замязаш? – Ще си докараш нещастие. Сега, ще ме извините, но когато съгради къща, човек оглупява вече. Ако постоянно седиш въщи, ще гледаш тглите и нищо ново няма да научиш. Казва някой: „Много хубава къща!“ Тя е много хубава поради това, че ти служи за почивка. А онова, което ще научиш от външния свят, то е предметно учение.

Та сега правя една аналогия: когато създаваш един собствен идеал, той мяза на построена къща и ти си оглупял вече. Казва някой: „Аз съм създал идеал да имам десет милиона лева“. Хубаво, какво ще направиш с десет милиона? Американският милиардер Рокфелер, който има деветдесет милиарда, казва, че лекарите го хранели с овес като кон. Не че това е лоша храна – отличен вегетарианец е Рокфелер, с овес се храни...

Сега, да се повърнем към сериозната работа: не си създавайте идеал, заместващ идеала, който Природата ви е направила, който Бог е направил за теб. Ти не можеш да замениш идеала на Доброто с никакъв друг идеал. Ти с нищо не можеш да замениш идеала си да бъдеш некористолобив човек и всякога да говориш истината в себе си. Нали сега вие се питате дали има икономия в Истината. Щом започнеш да икономисваш Истината, фалитът ще дойде. Не можеш да икономисваш Истината – това е закон. Щом не икономисваме Истината, всичко върви; щом започнем да я икономисваме, всичко във физическия свят тръгва назад. И обратно – ако работите вървят безразборно, ще забатачиш; ако ги икономисваш, ще тръгнат. В света на Истината е точно обратното, защото той е един идеален свят,

където има енергия, няма прекъсване и всичко се усилва непрекъснато. Когато на физическия свят свършиш една работа, тя престава – например, щом забогатееш, енергията в теб спира. Същото става и с идеала ви да израстете – щом дойдете до 33 или 45 години, вие започвате да мислите, че сте остарели. А щом станете на 60-70 години, казвате: „Остаряхме, няма идеал!“ Това, което на младини ви е импулсирало, сега има обратно действие и казвате: „Изгубих всичко, види се, ще се връщам оттам, отдето съм дошъл. Хайде на Орландовци“. Той мисли, че е дошъл от оня свят, а казва, че ще го занесат на Орландовци. Че тогава ти нищо не си свършил.

Сега да се повърнем към темата. Не е необходимо да се отвлечаме така и да ви разправам всички тия работи. Всички оратори, с цел да направят даден предмет много ясен, турят едно, второ, трето, четвърто обяснение...

И така, не трябва да постъпваш с нервната система тъй, както с мускулната. Два различни закона регулират нервната и мускулната енергия. Най-първо ще усилиш мускулите си. А те са в зависимост от нервната система. Следователно, ще развивате постепенно вашата нервна енергия. Никога не правете несъзнателни движения. Ти искаш с мускулни движения да събудиш ума си. Първо събуди човека и погледни какво има да даде.

Забелязвал съм, че когато някое куче иска да ме залае, то първоначално седи и ме наблюдава. Аз приближавам до едно място и се спирам – ако направя още едно движение, веднага ще се хвърли отгоре ми. Спирам погледа си, не го гледам, понавеждам се, бръквам в джоба си, а то разсъждава как ще се проявя. Хвърлям му малко геврекче, то погледне, помирише, вижда, че има нещо, пита: „За мен ли е?“ – „Да, за теб.“ После пак поглеждам, изваждам друго парче геврек и тогава минавам, а кучето ми казва: „На добър час, свободен си!“ Сега, аз мога да взема един камък и да го ударя, но то ще се

нахвърли отгоре ми. Не, аз го поглеждам и го питам: „Какво искаш?“ – „Дължиш ми“. Нали когато дължите пари някому, не минавате по пътя, където живее вашият кредитор? Преди да сте взели пари, търсите банкера, интересувате се от неговата фирма, но щом ги вземете, не минавате покрай него. Защо по-напред минавахте, а сега не? Колко трудно е понякога да си дадем отчет за известни подбуди. Да кажем, че минаваш покрай един човек, на който преди четири-пет деня си обещал, че ще му платиш, но сега казваш: „Обещавам, че ще ти платя, но бъдете тъй добър да поотложите малко“. По същия начин и ние сега отлагаме плащането.

И Природата постъпва по същия начин. Ние вземаме нещо от нея, но не се явяваме, искаме да избегнем плащането. А тя си е направила работата тъй, че където и да ходиш, ти ще се върнеш и ще минеш по същия начин. Казват, че кармата е дълг със сложна лихва. Мисля, че е малко преувеличено. Индуските философи зле са представили Природата. Тя не е толкова строга, че да ти одере кожата. Туй, което аз зная, е, че тя никакви лихви не взема. Кредитира те веднъж, два, сто, двеста, триста пъти. Даже и деветстотин деветдесет и девет пъти да си ходил, тя пак ти дава. Ти офейкваш, всичко пропиляваш и пък идваш да се изясняваш, а тя нищо не иска. Ти си я лъгал, че ще платиш, нищо не си плащал, а тя само майката на кредита търси, никаква лихва не иска, готова е да направи отстъпки. Ако четете Фламарион, ще видите, че двадесет и пет стотинки, вложени със сложна лихва по времето на Христа, произвеждат за две хиляди години дълг, който не може да се плати, дори и цялата Земя да беше от злато. Добре, ами ако сме взели от Природата хиляда лева със сложна лихва? За да изплатиш този дълг за две хиляди години, ще ти трябва не само една земя от злато, но повече от девет-десет хиляди земи. Откъде ще вземете и в коя банка ще турите толкова пари? Аз харесвам туй число от двадесет и пет стотинки под сложна

лихва и затова казвам: не е хубаво човек да взема пари под лихва. Вземеш ли пари, плати си ги. Не вземайте пари с лихва, не ги оставайте неизплатени дълго време. Казвате, че ще ги платите. След две хиляди години с нищо не можеш да ги платиш – и цялата Земя да е от злато, пак не можеш да платиш своя дълг.

Сега, понеже имате едно голямо богатство, което е вашият мозък, пазете неговата хигиена. Когато ставате сутрин, как трябва да събуждате мозъка си? Кажете ми как се събуждате вие? Ще ви дам едно малко упражнение: щом се събудиш в 3-4 ч., попитай се да станеш или не. Щом единият ум ти казва да станеш, стани! Другият ум пък казва и се аргументира: „Не ставай, още е рано, Слънцето не е изгряло, не си се наспал, поспи си още малко“. Питам кого трябва да слушаш – онзи, който се аргументира, или онзи, който не се аргументира? Онзи, който не се аргументира, винаги има едно разположение в Природата.

Сега, ще ви приведа един пример: от една богата кантора в Америка дават обявление, че търсят касиер. Идват разни лица с висше образование или с препоръки, отиват при директора и той на всички казва: „Ще ви имам предвид“. Така всички оставят молбите си и си отиват. Най-после влиза един млад момък, вижда една хартийка на пода, вдига я, туря я на мястото ѝ и после казва: „Господине, едно обявление има, че се нуждаете от касиер. Аз нямам никакви препоръчителни писма, но може да ме опитате“. Директорът рекъл: „Не, с навеждането си да вземете хартийката вие носите най-добрата препоръка“. Тъй постъпва и Природата, ако идете при нея с някои препоръки. Даже да ви препоръча Свети Никола или друг някой светия в оня свят, тя казва: „Ще ви имаме предвид“...

Та сега, въпросът е за ставането. Всеки трябва да се събужда. Когато сте били малки деца, вашата майка ви е събуждала. Тя идва, повдига юргана, подръпва го, а щом си замине, вие пак се завивате.

Не, когато ставате, ще имате до себе си едно шише с вода. И когато оня ум започне да се аргументира, вие ще налеете малко вода на лицето си. Ако продължава да се аргументира, още малко вода ще налеете. Щом се пръснеш три пъти с вода, работата става вече. Сега, можете да употребите този метод и в други случаи. Например, понякога искате да свършите дадена работа, но идва пак оня и се аргументира, че не му е времето. Вземете пак вода, напръскайте се и той ще престане. Когато се колебаеш за някоя работа, пръсни се три пъти с вода, виж какво ще бъде твоето настроение и започни работа. Имаш ли някаква работа да вършиш, свърши я по който и да е начин! Когато дойдат да видят доброто, ще видят и твоето добро желание да свършиш тази работа. Може да не я свършиш както трябва, но все пак ще спечелиш нещо. Ако не започнеш работата, много по-голяма погрешка ще направиш и ще си създадеш неприятности.

Сега, мнозина от вас се оплакват, наричат нашия век „нервен век“. Аз бих желал той да е век на нервите. Не е лошо човек да бъде нервен. Нервната енергия тече постоянно. Тя не трябва да изтича, а да приижда постоянно, за да се напълнят нервите ви и да бъдат винаги с такъв голям складиран запас, че всякога да сте готови за работа. Някой път вие нямате енергия, защото е изтекла и тогава трябва да стягате обръчите си. Как можете психически да стегнете обръчите си? Да допуснем, че не разбирате някой предмет. Например, учениците от класовете казват: „Онзи ден Учителя говори по един предмет, но този въпрос не можах да го разбера“. Или казвате, че нещо по геометрия не ви е ясно. Но учителят сяда, започва да говори, говори и ви идва едно вътрешно прояснение. Следователно, преди всичко трябва да бъдеш спокоен – никога не се стеснявай, нищо не казвай. А вие предварително си туряте една идея и казвате: „От мен нищо няма да стане!“ Вярно, това е статично положение и ако не учиш, от теб действително нищо няма да стане, тъй както, ако не ядеш, нищо не

можеш да бъдеш. Ако не учиш, учен човек не можеш да станеш; ако не пееш, певец не можеш да станеш; ако не говориш, оратор не можеш да станеш. Ако сам не учиш, а караш други да говорят, ти не можеш да се научиш.

В България дойдоха американци и не можаха да се научат български, защото искаха първо да научат правилно езика, че тогава да почнат да говорят. Нито един не можа да се научи, защото не се упражняваха. Та казвам: макар отначало криво-ляво, трябва да говорим, за да се научим. Рекох на американците: „Влизам ви в положението, вашият език е по-обработен, по-културен, не мяза на български. Българският е дивашки, но не толкова, колкото китайският – по-културен е от него“. Китайците и англичаните имат едносрични думи, защото ценят времето. Защо китайците са създали едносрични думи? – Те са пестеливи на време и тази им пестеливост показва, че не мислят. Китаецът е доста наблюдателен, но когато трябва да мисли философски, там го няма.

Сега, мозъкът ви всякога трябва да бъде пълен с енергия. Трябва постепенно да изпращате енергия и така ще имате желание за работа. Мислете понякога за вашата глава, попипайте я! Но не наклонявайте главата си настрана, защото тогава искате да привлечете електричество от известни елементи отвън. Добре е да туриш пръста си върху определено място на главата си и да се концентрираш. Да кажем, че искате да събудите в себе си центъра на математиката; какво трябва да направите? Трябва да мислиш и да привличаш повече кръв в тая част, където е центъра на математиката. Често някой туря ръката на челото си, когато иска да си припомни нещо – това е един външен стимул. Но ако човек иска да мисли и да върви по пътя на последователно мислене, всички трябва да знаете как да прекарате кръвта във вашия мозък. С коя мисъл трябва да започнете?

Сега, вие веднага се плашите и казвате: „Баща ми, дядо ми, майка ми нямат нищо, външните условия са лоши“. Така събуждате в себе си тия чувства, които не трябва – събуждате страха си. И понеже едва сте излезли от Египет, всинца сте толкова страхливи. Съвременното човечество е толкова страхливо, че сега, за да ги направят смели и решителни, дават им страдания. Сега сте в пустинята. Защо Мойсей трябваше да води еврейския народ четиридесет години през пустинята? – За да ги освободи от страха. Трябваше четиридесет години да се скитат из пустинята, да измрат всички страхливи роби, излезли из Египет, и да остане новото поколение. Трябва да изчезне страхът във вас – всички страхливи мисли, страхливи чувства трябва да изчезнат и да остане новото поколение на Добродетелта. Всички ние трябва да бъдем смели! А сега всинца се плашите как ще преживеете и казвате: „Как ще бъда на оня свят, ако ме турят в ада!“ Оставете тия попски изобретения. Сега сме в ада, а там няма ад. Ние сами сме създали своя ад вътре в себе си. Говоря за страха, понеже човек, щом намери своите дефекти, започва да се страхува. За противовес на страха турете разсъждениято, турете вярата, надеждата, милосърдието, разумността. Казвате: „Ами ако съм съгрешил?“ Това е страх. Ако си съгрешил, не се страхувай – ще изправиш погрешката си. Не се безпокой, а напиши едно писмо, в което да се извиниш: „Допуснал съм една погрешка“. Сега пък ще кажете: „Какво ще си помисли той за мен?“ – Напиши второ писмо и кажи: „Написах едно писмо, допуснал съм една погрешка, ще ме извините“. Ще се извиниш, за да бъдеш последователен в себе си.

При живота, който имаме в Природата, навсякъде можем да направим погрешки. Например, може да направиш погрешка в говоренето, когато някъде повишиш глас и кажеш нещо. Ако повишиш гласа си повече, ти ще пострадаш, защото при силно и рязко говорене се демагнитизираш и губиш енергия. Никога не

говори рязко, а кажи: „Ще ме извините сега, не съм разположен, не мога да го направя“. Не казвай грубо: „Няма да го направя!“ или „Иде ми да го набия!“ Какво означава изразът „да го набия“? – На-бит. Значи битът, битието на хората. След частичката „на“ тури една запетая и започни да разсъждаваш върху бита на този човек. „На, бит“ значи „животът му е такъв“. Някой казал нещо по твой адрес – криво те е разбрал. Прати му някой подарък, защо ще ходиш да го биеш. След като го набиеш, ще изхарчиш излишна енергия, която струва няколко милиона. Той има, например, да ти дава сто лева; струва ли си да харчиш енергия за един милион заради сто лева? Предпочети да му дадеш сто-двеста лева, отколкото да похарчиш своята енергия напразно. Тя струва милион и не се придобива лесно. Ние харчим енергията си безразборно във всяко отношение. Сега ще кажете: „Аз съм много нервен!“ Да, става изтичане на нервна енергия. Спестявайте тази енергия.

За следващия път искам някои от вас да ми разяснят какво са разбрали – каква е разликата между мускулната и нервната енергия. Помислете и си изведете някои методи. Няма да бъде лошо, ако забогатееете с още два-три метода, понеже всинца сте обеднели. Съжалявам ви и искам да ви направя малко по-богати фирми, които да кредитират.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

15-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
12 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ОСНОВИТЕ НА ЗДРАВЕТО

„Отче наш“

Чете се темата: „Основите на здравето“.

За да бъдете здрави, трябва да мислите. Заради здравето всички трябва да изучавате този закон. Да бъдете здрави е един резултат. Животните не знаят, те чувстват, че са здрави. Човек трябва да знае кога е здрав. Във вас има вътрешен страх и това е едно нездравословно състояние. Ако се страхувате, че не знаете, това е друго. Някой път човек се страхува да си изкаже мнението. Щом се тревожиш, не си здрав; щом си малодушен, не си здрав; щом мислиш, че нямаш никакви дарби, не си здрав; щом мислиш, че си най-глупавият, не си здрав. Всички тия отрицателни неща, които мислиш, трябва да ги отхвърлиш, защото не са верни. Някой казва: „Аз не съм даровит човек“. Не е вярно, това не е здрава мисъл. Трябва да имаме ясна представа за нещата. Например, питам един предмет як ли е или не. Ще кажете, че трябва да го опитате. Казвам: якостта на този молив е толкова, колкото издържи на тежестта – някой ще се пречупи, някой ще се огъне, а друг ще издържи.

Сега, вие имате представи, които не почиват на здрава почва. Например, лекуват един човек, идва лекарят и казва, че вече е оздравял, но това е една лъжлива идея. Човек нито лесно оздравява, нито лесно се разболява. Болестта не идва моментално, всяко нездравословно състояние работи пет, десет, петнадесет, двадесет години, докато се прояви. А в деня, в който се прояви, ти казваш: „Не зная какво ми стана – болен съм“. Всъщност, здравето е започнало да се разклаща отдавна. Или да кажем, че някой човек е амбициозен. Не

е лошо да е такъв, но къде е опасността на амбицията? Тя може да се сравни с голям товар. Ако туриш на гръб раница от десет-петнадесет килограма, можеш да ходиш, но ако товарът е петдесет и девет-шестдесет килограма и се качваш на планината, това е нещо неестествено и ти ще се съсипеш. Амбициозният човек е турил голям товар – сними една част от него! Трябва всякога да туряш една идея или едно чувство, което можеш да носиш. Ако не можеш да ги носиш, ще се упражняваш. Има мисли и чувства за деца, има мисли и чувства за възрастни, има мисли и чувства за стари хора. Не мислете, че старият е слаб човек – той може да издържа там, дето младият не може. Стар човек в отрицателния смисъл на думата е тоз, който се тревожи, който изнемогва. На кой човек ще кажа, че е стар? – Който е узрял, който е един хубав плод. Малкото дете е недоузряло. Може ли да кажеш на един неузрял човек, че е узрял? Той не е стар. Може на някой стар човек да му турят млада форма, но тя ни най-малко прави човека. Ако турите на главата на някого цилиндър, ако го облечете с фрак, ръкавици, той ще стане ли учен или богат човек? Не.

Та казвам: трябва ви знание. Има знание, което е външно; има знание, което е вътрешно. Досега вие сте учили външното знание. Например, може да научите един език отлично, но да не можете да се ползвате. Да кажем, говорите френски или английски, но не можете да се ползвате. Всеки език съдържа едно богатство в себе си. Англичаните, например, имат определен характер и езикът им мяза на тях. Германия мяза на германците, Франция мяза на французите, България мяза на българите. Веднъж пътувах в планината и, минавайки покрай една река, ми направи впечатление шумът на скачащата вода. Запитах се може ли туй да се превърне в музика. На пръв поглед, като че всичко беше разхвърлено, но когато разгледах скачането на водата, видях, че не е така. Има в Природата нещо

отлично и гениално. Тя толкова време свири на хората, толкова време им пее и никой досега не е разбрал песента ѝ.

Сега, какви са основите на здравето? Можете да вземете някоя книга за здравето и да кажете за автора ѝ: „Много учен човек“. Кой е най-ученият авторитет? Идете в Природата – тя е най-ученият авторитет. Има много учени хора, които говорят за здравето, но самите не са здрави. Може ли човек, който не знае да пее, да учи другите да пеят? Музикалният център на професора, който може да учи другите, трябва да е по-развит, отколкото на ученика. Той може да не владее гласа си, това е друг въпрос, но ако няма развит този музикален център, не може да преподава. Гласът може да се развие. Мнозина от вас имате гласов регистър от една октава или октава и няколко тона. Съвременният човек, за да бъде здрав, трябва да има регистър от най-малко две октави. Ако имаш само три тона, здрав човек не можеш да бъдеш. Ако пееш в две октави, здрав си, а ако не пееш, трябва да се стремиш. Някой едва може да вземе два тона и мисли, че е здрав. Не е здраве, не е музика това.

И така, от колко елемента се състои здравето? Здравето включва над три октави и половина, но нормата му е две октави. Ще забележите, че когато заболее, човек не може да пее. Можете да проверите моите научни наблюдения. Когато заболее човек, може да се познае дали ще умре – щом не може да пее, ще умре. Тогава отивам при болния и му казвам: „Вземи един тон!“ – „Не мога, не мога да пея“. Казвам на околните: „Той ще умре, нищо повече“. – „Какво да правя?“ – „Ще пееш. Ако искаш да живееш, ще се научиш да пееш“. – „Ама аз не съм пял“. – „Ако можеш да се научиш да пееш, ще оздравееш“. Тъй седи сега въпросът. Ако не пееш, ще умреш. Пеенето – това е дишане.

Дадох ви песента „Мога да кажа“. Да преведете тази песен – това е една задача. Може да се разреши по много начини, но има един

естествен път за всички въпроси. Те могат да се разрешат по разни начини – може да направите легато, да завъртите тук-там, да оплетете. Хората, които не знаят много, всякога го увъртат. И които не искат да си плащат дълговете, също го увъртат. При увъртането има ограничение на нещата. По колко начина можеш да представиш една мисъл? Например, как ще представите мекия човешки глас или ясния глас? На какво се дължи ясният глас? Въпросът трябва да се разглежда физиологично: когато тоновете на певеца опират в мекото небце, гласът му е плосък и нечист. Когато тоновете излизат от гърлото и се ударят в твърдото небце, гласът става чист и ясен. Гласът трябва да дойде към небцето, после до зъбите и тогава да излезе навън. Щом опре на мекото небце, музика няма. Който иска да пее ясно, а все опира тоновете на мекото небце, не може да постигне ясен глас. Питам какво ще стане, ако тръгнете да ходите по почва, която е толкова мека, че краката ви потъват в тинята? След като повървиш някое време, ще се изтощиш. А ако тръгнеш по твърда почва, без да затъват краката ти в калта, тогава ще ходиш свободно.

Казвам: човек не трябва да се спира в гласа си; и в своята мисъл не трябва да се спъва. Вие често се спъвате от страх. Започнете ли да мислите какво ще кажат хората, вие се уплашвате. Хубаво е, че искаш да имаш доброто мнение на хората. Но ако се страхуваш, ти няма да можеш да научиш онова, което е дадено в Природата. Да кажем, че искаш да изучиш някое изкуство – например, искаш да рисуваш, но се страхуваш какво ще кажат хората. Това, че те ще се смеят, нищо не значи. Всички деца, всички хора, когато започнат да учат нещо ново, все правят погрешки. Правили са и в бъдеще хиляди погрешки ще правят, но това нищо не значи, в погрешките няма грях. Грехът произтича от друг закон: когато можеш да направиш нещо, а не го правиш, това е грях. Ако направиш нещо някъде, без да знаеш, не те

държат отговорен, но ако правиш нещо от инат и знаеш, държат те отговорен.

Сега, трябва да учите. Знанието, което съществува в света, е общо. Знанието през всичките векове, което е дошло до нас от древността и от което можем да се ползваме, е едно благословение. Защото е усилие на духа на цялото човечество, на всички ония добри и гениални хора, които са работили. Ние трябва да се ползваме от пътя, който те са прокарали, и от благата, които сега идват в нас. Ако остане сега да учим, както те са учили, изисква се много дълъг период.

Например, понякога вие хълцате, но не знаете причините. Как лекувате хълцането? Някой път го лекуват с разтриване на корема, някой път викат лекар, който ви дава лекарство. Вземете малко вода и поемете дълбоко въздух – така накарайте диафрагмата ви да слезе надолу. Понеже тя се е повдигнала и е притиснала белите дробове, образуват се тия спастични вълни. Подишай дълбоко и тури диафрагмата на място ѝ. Диафрагмата е покривът на стомаха, а той всякога иска къщата му да е по-висока. И щом е по-висока, стомахът яде повече. От друга страна, диафрагмата е подът на дихателната система, която не обича той да се повдига нагоре. Диафрагмата трябва да бъде на своето място, защото тя разделя два свята. Тя е граница между физическия и Духовния свят. Не премествай тази граница – преместиш ли я, ще има вълнение.

Диафрагмата има важна роля в дишането. Които искат да учат науката за дишането, обръщат голямо внимание на диафрагмата. Щом тя функционира правилно, ще бъдеш здрав. Щом диафрагмата обича да се качва високо, тогава сърцето ще тупти, ще имаш кашлица, ще имаш прозевки и ще кажеш: „Откъде дойде този дявол?“ Дяволът е дошъл и е възгордял твоята диафрагма. Смири

диафрагмата си, тури я на работа, кажи ѝ да пази границата – по-нагоре да не се качва, по-надолу да не слиза, а да стои на мястото си.

Сега, във вас ще се зароди въпросът: „Откъде да знаем, че е така?“ Добре, тогава откъде ви дойде кашлицата? Щом се закашляш, кажи: „Няма да кашлям!“ Заповядай на кашлицата и ѝ кажи: „Няма ли да ме освободиш!“ И тогава дълбоко напълни белия си дроб с въздух. При това положение, когато се напъваш да кашляш, въздухът наляга надолу и намества диафрагмата. А щом оставиш белия дроб с малко въздух, диафрагмата се качва нагоре. Поеми въздух – това е естественото лекуване, което може навсякъде да прилагаш. И другите спомагателни средства ще дойдат, но това са естествените неща, с които можете да си помогнете при кашлица.

Сега, вие започвате научно да разглеждате въпросите и така туряте здравето много далеч от себе си. Основите на здравето са следните: стомахът трябва добре да смила храната, да я превръща на кръв, да изпраща кръвта в белите дробове, за да се пречисти, след което да я изпраща в мозъка. Когато мозъкът възприеме кръвта, той трябва да извлече електричеството и магнетизма. След това мозъкът трябва да благодари и чрез нервната система трябва да изпрати тази сила по цялото тяло, че да могат и другите удове да се ползват от неговото производство. По този начин трябва да има една обмяна. Ако няма правилна обмяна между вашите стомах, бял дроб и мозък, вие нямате основи на здравето. Това са основите на здравето – стомахът да функционира правилно, белият дроб да функционира правилно и мозъкът да функционира правилно.

Разбира се, с начина, по който разглеждаме въпроса, ние изпадаме в морализиране. Например, казват: „Трябва да живеем добре!“ Как да живеем добре? За да живеем добре, най-първо, човек не трябва да бъде лаком в яденето, а после, не трябва да ни съблазнява яденето на другите, т.е. трябва да бъдем доволни от туй, което имаме.

Щом имаме ябълчици, щом имаме пресен хляб, трябва да бъдем доволни от туй, което Природата ни е дала и да не искаме неща, които хората са създали. Нека другояче да ви обясня: имате, например, хубави и практични дрехи, много меки и топлички, но един ден вие ставате недоволни от тях, понеже нямат хубав външен вид, вземате други дрехи, по-тънки и по-корави, но с много хубав цвят, обличате ги и се простудявате. Питам тънките ли дрехи, които не задържат топлината, са по-хубави или меките дрехи, които не са с хубав цвят? Не съм против цвета и ако меките дрехи имат този хубав цвят, те са за предпочитане. С други думи, добре е, ако съберете мекотата и цвета заедно, но понякога мекота на дрехата е за предпочитане пред цвета.

Сега, в Природата цветът има друго отношение. Цветът на лицето, например, показва дали човек е здрав или не. В Природата всяко нещо е на мястото си. Има една много естествена краска* [* Краска (рус.) – цвят, боя (бел. ред.)], която показва телесното здраве. Има един цвят, който показва, че облечената дреха е здрава, а има цвят, който нищо не струва. Ако отидеш при Природата да залагаш дреха, която има хубав цвят, тя е готова хиляди да даде, а ако залагаш дреха, която няма здрав цвят, тя пет пари не дава. Когато отидеш при Природата хубаво облечен, тя ще ти обърне внимание, ще те посрещне и веднага ще те кредитира. А когато те види малко окъсан, не те кредитира веднага и казва: „Туй, което искаш от мен, не мога да ти го дам, ще почакаш малко“. Понеже Природата ти е давала, давала, а ти не си бил изправен човек, тя казва: „Ще почакаш малко“.

Сега, остава въпросът вие виновни ли сте. Не сте виновни, но не сте и праведни. Не сте сиромаси, но не сте и богати. Под „праведен“ разбирам богат човек, който с труд е спечелил богатството си. Казвам: не си грешен, но си сиромас. Грешния уподобявам на сиромас, а богатия – на праведен човек. Праведният е здрав човек. Грешният

винаги има болести и това са полиците от миналото, които той изплаща. Заболяването показва, че някога си бил грешник и въз основа на греха идват болестите ти. Не е лошо, че идват, защото по този начин ще признаеш дълговете си и ще ги изплатиш. Сега, не мислете, че болестите са нещо неизлечимо. Те са нарушение на здравето и следователно, щом се премахне то, премахва се една малка дисхармония. Тази дисхармония съществува в храносмилателната система, в дихателната система, в нервната система и от тия три системи тя трябва да се премахне. В дихателната система усещаш, че не можеш да дишаш добре, а в храносмилателната система усещаш, че стомахът не работи както трябва. Когато стомахът не работи както трябва, и мозъкът не може да работи както трябва и тогава човек не може да бъде здрав. Сега, вие се плашите, казвате: „Аз не съм здрав, разболял съм се“ и така придавате на болестта един особен характер: „Нелечима е моята болест, тя ще ме завлече!“ Ако стоиш в пороя, ще те завлече; ако седиш встрани на брега, няма да те завлече. Излез навън!

И така, не се самозабравяйте, не се лъжете. Много пъти хората ще ви казват неща, които не са верни. Отишли при един европейски цар и му казвали: „Като теб друг цар няма – и на Природата да заповядаш нещо, тя ще го направи“. Царят се вслушал и един ден заповядал на придворните си да го занесат на брега на Атлантическия океан, когато имало прилив. Седнал той на брега, а придворните му казват: „Ваше величество, приливът иде, трябва да си вървим“. – „Как така иде, аз му заповядвам да се върне!“ Царят заповядал веднъж, заповядал втори път, но приливът все повече приближавал. Рекли придворните: „Ваше величество, приливът не слуша“... Та казвам: не се борете с приливите. Аз може да ви уверявам, че приливите ви слушат. Слуша той, но когато дойде до своя краен предел и вече виждам, че започва да се оттегля. Ако съм учен човек и направя

наблюдения кога водата приижда, кога започва да се оттегля, кога отливът стига до крайния си предел, аз мога да „заповядам“ да стане прилив и мога да „заповядам“ да стане отлив. Гледам, съобразявам се и когато предстои да стане прилив, аз казвам да стане прилив, а когато предстои да стане отлив, казвам да стане отлив. И на това хората казват, че съм силен човек. Силен съм, понеже зная. Ако объркам закономерностите, ще видят, че колкото и да казвам на водата да се оттегли, тя не се оттегля и колкото да ѝ казвам да дойде, тя не идва.

Сега, трябва да разбираме законите, с които Природата функционира. И щом правим всичко според тях, мисълта ни ще бъде вярна. Трябва да бъдем в съгласие с нейните закони, защото по-умни от нея не можем да бъдем. Природата е правила хиляди, милиони опити и вече има нещо изработено. Ние сме деца и едва сега започваме да учим. И трябва нейните методи да употребим.

Сега, няма да питам разбрахте ли ме, но ще ви кажа да приложите това. Не искам да го разбирате, приложите го сега. Например, имаш една отрицателна мисъл; какво трябва да правиш с нея? Представете си, че имате мисъл във вид на змия, а не обичате змиите; какво трябва да направите? – Не стопляйте змиите преждевременно. Природата знае, че змията е крайно егоистична и има друга философия, поради което я е направила студенокръвна – щом стане студено навън, тя се вдървява. Остави я така, не ѝ давай топлина. Дадеш ли ѝ топлина, ти ще бъдеш първата ѝ жертва – щом събудиш кръвта ѝ, теб ще ухапе. Не, нека седи замръзнала, а един ден, когато я опитомиш, ще я вземеш със себе си, ще тръгнете през гората и тя ще бъде един добър стражар. В Индия има факири, които с кобри респектират опасни тигри. Щом видят кобрата, тигрите бягат, защото знаят, че ако ги клъвне, заминават. Та казвам сега: силните

мисли, които имат характера на кобра, ще ги държите в джоба си за други по-големи опасности.

Сега, как можете да опитомите кобрите? Ще ви приведа един пример, за да си изясните. Да кажем, че имате вряла вода с температура сто градуса; тя е една кобра и ако капнете върху тялото си петдесет-шестдесет-сто капки от нея, веднага ще ви изгори. Какво трябва да направите? На тази кобра ще турите студена вода, докато я направите с температура, която обичате. Сега, с врялата вода лесно можем да се справим и да я изстудим, но как ще опитомим кобрата не знаете. Какъв превод ще направите на този пример? – Трябва да намерите в кобрата една черта, която да обикнете. Змията е много тщеславна и ако я обикнете, тя става много разположена. Змиите са много умни и когато срещнете една змия, може да опитате.

Веднъж аз срещнах една змия – спряла се насред пътя с изваден език и казва: „Както виждаш, не мисля лошо, само понякога ухапвам хората, когато ме настъпят. Аз ли да мина по-напред или ти?“ Дадох ѝ път: „Минете, нямам никакви лоши намерения“. Тя ме погледна и тръгна... Когато не разбираме езика на змията, не виждаме хубавото в нея. Даже най-лошата кобра няма лоши намерения. Гладът прави животните лоши и жестоки. Когато една змия е гладувала един-два месеца, тогава тя става лоша – в нея се събужда този глад и тя иска да го насити. Та казвам: ако дадете на кобрата храна или намерите в нея доброто, вие ще се освободите от едно зло.

Сега, да допуснем, че ви дойде една лоша мисъл: представете си, че срещнете човек, когото мразите – не знаете причината, но имате крайно отвращение към него. Какво трябва да направите, за да си въздействате? Когато видиш този човек, кажи си: „Един ден той може да стане цар, а аз да имам нужда от него“. Когато го направиш цар, отвращението ти към него почти наполовина ще се смекчи. Изведнъж не можеш да го обикнеш, но поне наполовина можеш да смекчиш

своето отвращение – това е пак една придобивка. Кажи си, че Господ може да направи този човек цар и от неговия подпис да зависи твоята свобода. И така, дойде ли ви една лоша мисъл, как трябва да я смекчите? – Кажете в себе си: „Тази лошата мисъл за добро е изпратена, има нещо хубаво в нея“. Така най-малко наполовина ще смекчите вашето лошо разположение. А когато ви се случи нещо, което никак не обичате, кажете: „За добро е“. За умния, за добрия човек и доброто, и лошото за добро му действат. А за глупавия и доброто, и лошото все за зло му действат.

Сега, каква е основната мисъл, която остана във вас да я приложите?

Можете ли да изпеете песента „Мога да кажа“? Не е лесна работата на певците, понеже имате три гърла – горно, средно и долно гърло – и не знаете през кое да пеете. Долното гърло са басите, средното са тенорите, а горното – сопраните. (*Изпяхме няколко пъти с Учителя: „Мога да кажа, че Слънцето утре ще изгрей и на Земята лицето ще огрей. Топлина то ще внесе за всичко, що расте.“*). Дотук песента е разрешена, а сега остава: „Всичко разумно ще стане и на работа ще се хване“. Дойдохме до задънена улица – или трябва да го изпеем, или трябва да го изменим. Но ще го оставим за другия клас.

Това, което днес научихте, няма да го забравите. Това е по-добро разрешение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

16-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
19 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ЧЕТИРИ ХИГИЕННИ ПРАВИЛА

„Отче наш“

Какъв беше предметът на миналата лекция? По какво се отличава здравият човек? Има ли здрав човек? Как съвременната култура определя здравето? – Най-често лекарите гледат езика и пипат пулса. На български език как се пише думата „болест“ и думата „здраве“? Колко букви имат и как са подредени те? При болезненото състояние не се изисква много знание – болката лесно може да се създаде и думата лесно се пише: „бо-лен“. Когато дойдеш до здравето, думата „здраве“ трудно се изговаря. Болестта лесно се придобива, а здравето – трудно. Ако сте болен и знаете как да произнасяте думите, вие бихте се излекували, ако се помъчите да произнесете „здраве“. Как трябва да я произнесе човек, за да бъде здрав? Представете си, че искате работите да станат лесно – вземате една, втора хапка и без да ги дъвчете, ги преглъщате. Но представете си, че храната е твърда; какво ще бъде вашето положение, след като влезе тя в стомаха? За да бъде човек здрав, той трябва да се спре и да мисли. Когато вземеш храна, ще седиш и ще мислиш да я глътнеш ли или да не я глътнеш и как трябва да я глътнеш? Здравословната храна е възискателна – тя изисква да се раздроби повече, да ѝ дадеш прием, да я попиташ откъде е, как е и след това я приемаш в стомаха. А щом приемаш бързо храната, бъди уверен, че здравето ти скоро ще си замине.



Фиг. 1

Сега, в думата „здраве“ буквата „з“ правилно ли е написана? Ако я напишем по друг начин, какво ще показва? Буквата „з“ значи „иска да яде“. Горната част на буквата „д“ е устата. Не може да бъдете здрави, ако не сдъвчете добре храната, инак основата на буквата „д“ ще се запре на гърлото.

Сега аз произнасям пред вас думата „здрав“. В нея има три съгласни, което е едно голямо препятствие. Когато произнасяте „з“, къде се опира човешкият език? Когато искаш да кажеш „здраве“, ти първо допираш зъбите си и казваш: „Мълчание – много малко трябва да говориш!“ Следователно, първо трябва да въоръжиш зъбите си. За да произнесеш звука „д“, трябва да допреш език до предната част на небцето. „Д“ е придихателен знак и показва, че трябва да бъдеш човек, който говори с горното гърло. Горното гърло пък показва, че трябва да мислиш, когато говориш, т.е. чрез нервната система езикът винаги трябва да допира там до небцето, за да се събуди в теб мисъл. Звукът „р“ как се произнася? Трябва да анализирате произношението на звуковете. А звукът „б“, с който започва думата „болест“, как се произнася? – Той показва, че трябва обмяна, защото болестта е нещо външно, следователно „б“ е отношение на човешките мисли и чувства. Звукът „в“ показва, че умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие. Трябва да има добра обмяна между положителните и отрицателните енергии в човека. Вземете израза „Болен съм“; всичката причина на болестта е, че няма добра обмяна, че е престанало отношението между положителното и отрицателното. Такъв човек постоянно говори все с долно гърло, което е гърло на животните. Всяка болест се дължи на едно животинско състояние.

Сега, у животните яденето е крайно безразборно – например, рибата нагълтва друга риба с нечистотиите, котката яде мишката с козината и червата и т.н. Много малко от животните обръщат

внимание на храненето. Ако искаш да събудиш интереса на котката, донеси риба, закачи я някъде нависоко и тя ще приседне, ще гледа към рибата и ще мечи. Ако е друга храна, няма да прави така, но щом помирише риба, започва да мечи. И хората по атавизъм носят някои от стремежите на животните. Например, понякога на човек му се дояжда някоя храна и той започва като котката: „Яде ми се баница, яде ми се баница!“ А след нея ще каже: „Пие ми се една чашка винце“. Баницата не е най-здравословна храна за човека. Това два точно противоположни процеса: първо, топла баница, направена от брашно, сирене и масло, а след туй – студеното вино. И при всичко това някой учен човек, който не разбира законите, съществуващи в Природата, ще пише какви хранителни елементи съдържа сиренето, брашното и маслото, какъв стимул на стомаха дава виното и т.н. Щом остане стомахът с вино да се събужда, той вече е в едно болезнено състояние. Забелязал съм, че някои коняри, колкото и да бият коня с камшик или тояга, той върви толкоз, колкото може. Казвам: не камшик, трябва храна на този кон. Когато конят е здрав, само докато дигнат камшика, той тръгват. Така че, ако трябва с някое вещество да се стимулира във вас храносмилането, това е нездравословно състояние.

Тогава какъв е най-добрият цяр, за да бъде човек умен и здрав? С какво се лекувате, когато сте болни? Изобщо, всички лекари казват на болния да не яде. Някои пък започват да се оплакват, че загубили апетит. Ами че всичките болести произтичат от анормален апетит. Например, при нормално състояние, ако изпиете една чаша вода, втора не ви се пие, но ако изядете бучка захар, имате вече един стимул и можете да изпиете две и три чаши. Прибъгването до стимул е неестествено положение. Какъв процес ще стане, ако допуснем, че изпиете три чаши студена вода? Тя ще погълне голяма част от топлината на вашия стомах, капилярните му съдове ще се свият и ще престане нормалното кръвообращение. Следствие на това се явяват

много болезнени състояния. Много пъти известни мисли в живота произвеждат точно това, което студената вода произвежда в стомаха. Има определени думи, от които, след като ви ги кажат, чувствате, че топлина лази по вас, а има други думи, от които като че студ пълзи. Нали често казвате: „Смрази ме този човек!“ Има ли ли сте някога тази опитност? Кажете ми една дума, която смразява. Ако сега не можете, после намерете някоя дума, която смразява, която намалява температурата. Направете малко научни изследвания – някой път се абстрахирайте от окръжаващата среда, вземете речника и изучавайте езика. За да разберете съдържанието на една дума, турете ръка на сърцето, произнесете я и ще видите, че при някои думи сърцето бие с няколко удара по-бързо, а при някои – по-бавно. Така думите ще произведат промяна в пулса на сърцето. Често ораторите изучават своята реч, понеже така нареждат думите, че започват да забавят пулса на слушателите, и погледнеш – един напуснал залата неразположен, втори напуснал. Сегашните оратори се питат защо при едни хората седят и слушат, а при други излизат навън.

Един виден американски проповедник, разправял на едно събрание, че неговата баба била голяма грешница и отишла в ада. Докато говорел, гледа, че един работник наред проповедта става да си ходи. Докато го слушал да разправя за мъките на бабата, този работник си казал: „Какво ще слушам за мъките на тази баба, и аз тук се мъча! Да ми каже нещо утешително“. Като го видял, че си отива, проповедникът му казал: „Знаеш ли, че и ти отиваш в ада?“ Тогаваш работникът отговорил: „Ти няма ли да пратиш много здраве на баба си?“ Без да разбира законите, този работник, искал да реагира на неговата мисъл, т.е. искал да му каже: „За такива болезнени състояния не ми говори, говори ми нещо за здравето! А ти ми разправяш за болни работи – че баба ти умряла, че била грешница...“

Ние знаем, че щом била болна бабата и е влязла в ада, това е един затвор. Нито болестта е добро, нито затворът е добро. Някой казва: „Трябва да се затвори този човек!“ Затворът е само един стимул, но не поправя хората. Че и човек има затвор: имаш благородни чувства – затвориш ги, имаш една благородна мисъл – затвориш я. Сега хората искат отвън да се освободят и казват: „Кога ще се махнат тия затвори!“ В целия човешки живот има затвори, болници, стражари, но по-напред трябва да се освободим от своите вътрешни болници, от стражарите и от затворите, които имаме в себе си. Че как се ражда страхът у човека? Кой е първият повод на страха? Когато се раждат, децата имат един наследствен страх.

Съществуват различни подбудителни причини за страха: има хора, които ги е страх от змии; има хора, които ги е страх от вълци; някои ги е страх от биволи, други – от коне. Това е страх, който произтича от животните – животински страх. Понякога ви е страх от времето. Разбирам, когато има буря или когато някакво зло дойде, да се плашите, но вас ви е страх, че нямате пари. Когато имате пари, насърчавате се; когато нямате пари, обезсърчавате се. Кое е онова, което ви дава повод за този страх? Парите нямат дори органически живот. Явно, трябва да има по-дълбока причина за това, че всеки човек, който вярва в парите, щом си тури ръката в джоба, като че нещо изтича от тия златни пари, дават му нещо. А щом тури ръка в джоба и не намери никакви пари, обезсърчава се – вижда, че е сам и няма кой да го подкрепи. В дадения случай ти си кандидат, а парите са като гласоподаватели: ти се насърчаваш, че ще те изберат, а когато нямаш пари, избирането ти пропада. Следователно, всякога, когато бръкнеш в джоба, теб те избират за кандидат. Когато имаш пари, те гласоподават и преди всичко ще ти дадат един обед. Но питам: страхът, който се ражда от безпаричието, и страхът, който се ражда от мечка, едно и също влияние ли имат върху човека? Сиромашията е

едно неестествено състояние, но и богатството е неестествено състояние. Гладът и ситостта са други две състояния у човека, които произтичат едно от друго: гладният е гладен, защото не е сит; ситият е сит, защото не е гладен. Кой е по-положителен? Ситостта е положителна, но и гладът е положителен в дадения случай. В животинското царство гладът е онзи стимул, който кара животните да мислят и да ходят. Щом се наядат добре, те цял ден спят. Щом има хубави условия, едно животно цял ден ще седи под някоя сянка като аристократ и само сегиз-тогиз ще си помръдне опашката. Но щом огладнее, ходи на едно, на второ място, на трето, четвърто, пето, шесто. Гладът е, който винаги заставя животните да мислят как да придобият своята прехрана.

Та казвам: при сегашното състояние, ако силата на глада не действа в човека, веднага ще се яви едно инертно състояние. А някой път многото ядене внася друга аномалност. Например, ако ядете по десет пъти на ден, вие ще нарушите закона на хигиената – таман сте се нахранили, вземете едно шоколадче, едно бонбонче, после – хайде една кифла, намазана малко с масълце, с чай или с кафе, или паста, или баница, или бюрек. По десет-петнадесет пъти на ден приемате храна, което въобще не е в съгласие с хигиената. Един здрав човек трябва ли да яде много често? Вие, изобщо, колко пъти ядете? – *Три пъти*. Не, повече пъти ядете. За всички същества в Природата има определено време за ядене – има едно течение, което щом дойде, всички трябва да ядат. Има едно течение на гладните хора и когато то дойде, всички трябва да ядат. После, има едно течение на ситите хора. В Природата има също определено течение и време за работа, за учение, за ходене в църква. Навсякъде има такива течения и ако човек води един естествен живот, той ще върви по тях. Щом започне да ходи по онова, което той сам нарежда, тогава се явяват неестествените положения. Да допуснем, че сте българин, ходите на гости, посетите

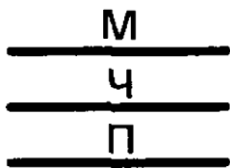
десет души ваши приятели и навсякъде ви черпят. Някъде по стар обичай ще ви дадат кафе, при друг ще ви дадат сладко с чаша вода. На десет места десет сладка и десет чаши вода трябва да вкусите. Българите са много икономични – турят една лъжичка сладко в малка паничка. В Америка ще ти турят да ядеш в голяма паница. Има анекдот за един мисионер, който идва за първи път в България и отива на гости. Черпят го от една купа със сладко, а той взел купата и изял всичкото сладко, мислейки, че е за него. Когато после му разправяли, че българският обичай е да се взима само една лъжичка, той казал: „Че аз съм бил голям безобразник!“...

Не само българите, но и най-културните народи живеят нехигиенично. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците, които минават за най-културни, след като се нахранят на угощение, изпиват едно кафе от двеста и петдесет грама, а накрая ви дават по сто и петдесет грама сладолед. Когато този сладолед влезе след кафето в стомаха, какво ще произведе? Та затова сега в Америка се явяват хора, които говорят за неправилното хранене и имат желание да се изправят. Но хората трудно могат да се научат на един естествен живот.

Та казвам сега: вие, младото поколение, трябва да започнете с една хигиена на речта. Вие нямате статистика с какви думи да си служите. Не сте правили опит със себе си. Например, когато станеш сутрин, каква дума трябва да кажеш? Може ли да ми кажете с каква дума започвате сутрин? Трябва да имате едно разположение и щом станете сутрин, попитайте се: „Какво ще се прави днес?“ Когато ученикът отвори книгата си, каква е първата дума, с която той трябва да започне предмета? Вие с какви думи посрещате лекцията? Когато погледне урока, някой казва: „Труден е този урок“. Та казвам: ще мине дълго време, докато се освободим от навиците, които сме придобили.

Сега, говорим за хигиена. Има хигиена на мислите, има хигиена на чувствата, хигиена на постъпките и чак тогава идва хигиената на храненето. За да бъде човек здрав, трябва да поддържа четири раздели на хигиена. Има нещо, което отличава здравословното състояние, както се отличават хубавите дрехи. Здравият човек носи една прекрасна дреха, която Природата му е дала. Някои кръщават това състояние с израза „живот имат в себе си“, кръщават го „магнетично състояние“. Когато носиш животворната дреха, усещаш разширение, а когато я съблечеш, омърлушваш се и в походката ти няма самоувереност. Уподобявам я на униформата на един полковник – щом я видят, всички войници му отдават чест. Ако полковникът не си тури тази дреха, войниците ще му отдадат ли чест? Следователно, когато човек няма от Природата тази дреха на здравето, ще го посещават разни болести. С други думи, щом си полковник, никой няма да те спира, а щом нямаш униформата му, на първия пост още ще те спрат и ще те върнат назад.

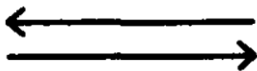
Сега, за да признаят вашия чин, колко нашивки трябва да имате на пагона си? Върху вашите здравословни дрехи колко нашивки имате? Там има турени три нашивки: мисли, чувствай и постъпвай!



Фиг. 2

Мисли, чувствай и постъпвай – това трябва да бъде естествено за вас! Когато станеш и си обличаш дрехата с пагоните, най-първо ще прочетеш: „Мисли, чувствай и постъпвай!“ Там ще бъде написано със съкращение „МЧП“, тъй както сега пишат за Русия „СССР“. И когато

излезеш, кой как мине ще ти отдава почест. А ти се обърни и виж пагоните си. Когато срещнеш някой свой приятел, прочети има ли писано на пагоните му „МЧП“. Щом няма, ще кажеш, че не е здрав.



Фиг. 3

Хубаво е да изучавате себе си. В човека има две състояния, които са две граници – едно здравословно и едно нездравословно състояние, между които са наредени всичките други състояния. Например, станеш сутрин и се чувстваш много добре, а някой път станеш с някаква мисъл, не си разположен и казваш, че си сънувал някакъв сън или че не си отспал. Каквото и да е, но ти трябва да си дадеш отчет за твоето състояние. Да кажем, че си имал състояние на безразличие, а после се явява едно радостно разположение или скръбно състояние, но нямаш повод. Някой път скръбта иде без някакъв външен повод. Например, приятно е да се седи до тази соба* [* Соба (арх.) – стая, печка (бел. ред.)], когато е тъй нажежена; ако топлината става чрезмерна, ако не можете да издържате, туй показва, че сте много близо до нея, а ако започнете да не усещате топлината ѝ, значи, че сте се отдалечили. Допуснете, че сте в зависимост от собата. Хората на физическия свят избират едно естествено положение, дето могат равномерно да възприемат топлината. В човека също има една линия на естествените чувства и мисли и той всякога трябва да се намира на тази граница, която разделя нормалния и аномалния свят.

Та сега вие се намирате в положението на оня беден студент, който отишъл на лекар и оня започнал да му разправя, че е отслабнал, че трябва да се храни с печени пържоли, с пюре, кокошчица, ябълки, круши, сливи. Студентът казал: „Господин докторе, аз едва имам пари за хляб“. По същия начин и ние понякога говорим за хигиена и

препоръчваме храни, които ги няма. Като лекарят препоръча нещо на един богат човек, той ще го намери, но бедният къде ще го намери? На бедния каква диета ще му дадеш? Сега, когато говорим за човешкия свят, туй възражение е право, но когато говорим за Природата, тя е турила хората при богати условия, следователно е турила и правила, по които да се хранят. Тук вече подразбираме един живот, където имаш всичко за ядене, а всичко онова, което не трябва да ядеш, не е предоставено. Всъщност, какво трябва да се яде? За първия човек в Рая имаше надпис: „Това дърво не е за ядене, плодовете му не се ядат!“ На всички дървета в Рая беше написано какво трябва да се яде. От всички плодове човек можеше да яде, само от познанието на доброто и злото не можеше. Това е чисто хигиенно правило: има неща, за които човек не трябва да мисли; има неща, за които човек не трябва да чувства. Но понеже едновременно чувствал и мислел за него, човек искал да направи опит.

На физическото поле имаме нужда от хигиена на храненето. Какво може да се зароди от неспазването на хигиенните правила? Целият сегашен живот, цялото сегашно човечество върви по един нехигиеничен път – нито мисли правилно, нито чувства правилно, нито постъпва правилно. Много малко хора ще срещнете, които мислят правилно. И учени хора, и религиозни хора не постъпват по хигиенните правила. Много малко постъпват естествено – както Природата ни е писала. Тепърва трябва да се възстанови този естествен ред на нещата. Например, един болен човек не може да го храниш с каквото искаш. На малките новородени деца трябва да се дава мляко, защото стомахът им е приспособен за храната, която иде от майката. Магнетичните свойства на тази храна и силите в самото дете са в хармония – детето разбира майка си чрез храната, млякото е стимул за него.

Щом дойдем до птиците, които имат много добри условия за живеене, ще забележим, че хигиената у тях е много лоша – много лошо се хранят. Майката, например, ще донесе някое щурче или червейче и малкото птиче го глътва цяло. Птиците не живеят дълго, защото много нечисто се хранят. В едно отношение те са пример, но в друго отношение не са. Понякога у хората се явява желание като птиците да не обръщат внимание на храната. Но птиците нямат мляко. Колкото и да избират подходяща храна, в насекомото, което ще глътнат, все има нещо нечисто.

Та казвам: живеем в свят, където има хиляди нарушения на законите, които Природата е поставила. Тогава се питаме защо хората страдат. Как няма да има страдания, след като мисълта не е мисъл, както трябва, чувствата не са чувства, както трябва, постъпките не са постъпки, както трябва, храненето не е хранене, както трябва. Даже при най-хубавите условия хората не постъпват както трябва. Писателите, например, са писали много хубави неща, но виждаш, че някой е написал и много негативни неща и с този буламач е развалил всичко хубаво. Вземете един проповедник: говори много хубаво за братство, за равенство и току изведнъж започне да говори за ада и казва: „Ако съгреша, тъй ще бъде!“ Ако живея един неестествен живот, аз ще съгреша – щом не ям както трябва, ще се разстрои стомахът ми и болезненото състояние ще дойде. Щом живея естествено, това болезнено състояние не може да дойде.

Ако ви се даде за опит цяла седмица да живеете естествено, какво ще направите? Аз бих желал да опитате за една седмица да живеете естествено – да мислите както трябва, да чувствате както трябва, да постъпвате както трябва и да се храните както трябва. По някой път искаш светът да се оправи. Постарай се за една седмица да направиш този опит и да видиш доколко ще излезе сполучлив: да си легнеш навреме, да станеш навреме, да ядеш навреме и да не бъдеш нито

гладен, нито сит. Щом се усетиш сит, е неестествено; щом се усетиш гладен, пак е неестествено, а да се усещаш нито гладен, нито сит е естественото положение.

Сега, да допуснем, че срещате някой, когото не обичате, и си казвате: „Много ми е неприятен този човек, нямам симпатия към него“. Ти констатираш факта, че нямаш симпатия към него, но това е друг въпрос. В Природата, обаче, има един закон: не минавай наблизко край ония неща, които не са ти симпатични, за да не ги виждаш, защото щом ги видиш, ще имаш лошо разположение. Например, ако дойдете близо до един водопад, във вас ще се зароди страх да не би да паднете. Ако искате да не се страхувате, стойте на един километър разстояние – може да слушате отдалеч шума или с бинокъл да гледате.

Защо Господ направи света? Господ направи света много добър, но светът е много опасен. Ако искаш да видиш Слънцето сто хиляди пъти по-голямо, отколкото е сега, и би погледнал с един съвременен телескоп без предпазители на очите, ти можеш да ослепееш от светлината, която иде. Природата е турила всяко нещо на своето място. Минавай наблизко покрай ония предмети, с които си в хармония; край ония предмети, с които не си в хармония, минавай отдалеч. Туряй настрана отрицателните мисли, с които не си в хармония, не ги разглеждай, защото за разглеждането на един въпрос трябва да бъдеш подготвен. Например, разглеждате въпроса за омразата; знаете ли каква грозна отрова съдържа тя? От какво е съставена омразата? Има ли елемент меркурий* [* Меркурий (лат.) – живак (бел. ред.)]? Звукът „р“ какъв елемент съдържа? Ако имате уран, меркурий и азот, може ли да направите съединение? – Не може, само сол може да се образува. Благодарете, че омразата образува само соли. Ако дойдете до съединението на отвращението, ще видите, че то е доста силна киселина. Една дума, ако я разбирате, всякога

образува известни органични и психични съединения. В бъдеще химиците ще знаят всяка една дума какви съединения образува в човека. Всяка дума произвежда състояния, които видоизменят не само психиката, но и кръвта на човека.

Това са въпроси, които имате да проучвате в бъдеще. Не че ще оправите вие света, но тия неща ги привеждам като полезни лично за вас. Светът ще си върви по същия път, по който сега върви. А ние като хора можем да изменим вътрешния свят, в който сега живеем. Него можем да го изменим и философията е в това.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

17-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
26 март 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

ТРИМАТА ПРОФЕСОРИ

„Отче наш“

Пишете върху темата 12: „Най-лесният път“.

Какво разбирате под думите „най-лесният път“? Кой е най-трудният път? Сега, мязате на певци, които дарба имат, пък не знаят да пеят. Например, някой ви казва да изпеете нещо и вие вземате, да кажем, основния тон на гамата „до“. Доколко е верен, ще го проверим на пианото. В Природата има една естествена гама и ако някой от вас не може да вземе вярно тона „до“, това означава, че малко се е поразгласил, т.е. някой път пее по-високо, а някой път – по-ниско. Нали щом се разгласят струните на цигулката, цигуларите ги настройват с помощта на пианото. Всяка сутрин човек трябва да си нагласява струните. Щом не можеш да вземаш тоновете вярно, трябва да се нагласяваш.

Сега, вие мислите, че пътят, по който можете да ходите, не представлява една велика философия на Живота. Всеки философ, който намира пътя си, е в пътя на Знанието. Нямах път, нямах Знание; забъркал ли си пътя, забъркал си Знанието; намерил ли си пътя, намерил си Знанието. Казвате, че пътят е най-лесната работа. Мислите, че да се правят пътища е лесно. Да се прекара път в една местност, където лесно се пътува, е лесно. Да намериш пътя на Знанието не е лесна работа.

Вземете сега тона „до“, за да видим доколко сте близо до естествената гама. Аз ще ви дам долно „сол“ (*Учителя изпява „сол-до“*), а сега проверете на пианото вярно ли е. Някои не могат да вземат по-ниско от „сол“. (*Една сестра изсвирва на пианото „до“, тонът се оказва верен*). Вие всякога можете да проверите по вашия камертон

кога един тон е верен (*Учителя показва показалеца и средния пръст на дясната си ръка*). Например, вземайки един тон, можете да проверите вашата симпатична нервна система. Когато вземете тона вярно, под лъжичката веднага ще почувствате приятна светлина и топлина. Симпатичната нервна система схваща топлинните трептения, а централната нервна система схваща светлинните трептения. Следователно, ако не можеш да различиш трептенията на светлината и топлината, това е едно анормално състояние. Всички чувства не са нищо друго, освен схващане на топлинните трептения. Те носят Живот. Там, дето има Живот, всякога има топлина. Там, дето Животът изчезва, и топлината престава.

Сега, кое е вашето естествено желание? Вие не сте правили наблюдения сутрин, когато станете, какво желание се явява във вас. Тази сутрин, например, когато станяхте, какво желание и каква мисъл ви дойдоха? Или считате, че тия работи не са важни, защото имате някаква велика мисъл? Хубаво, ние нямаме нищо против тия велики неща, стремете се към тях, но мислите ли, че лесно може да дойдете до една велика идея? Например, имате един висок планински връх и когато стигнете донякъде, вие го виждате, но можете ли така лесно да се качите като една птичка? Докато се качите, колко обиколки и завои ви трябват, минавате нагоре, надолу... Колко време ще ви отнеме, докато се качите? Може да ви отнеме един, два, три, четири часа, може да ви отнеме няколко дена. Постижението на една велика идея не е така лесна работа, тя е висок връх и докато дойдеш до нея, има да минеш много долини, да прескачаш рекички, големи канари и трапища. И когато се качиш горе, колко време ще останеш на върха? Например, европейците искат да се качат на Хималаите, но колко време могат да седят на Монт Еверест? Добре е, ако могат да останат половин час, но надали ще могат, защото човешкият организъм не е приспособен. Трябва да носят бутилки с въздух, за да могат да дишат,

понеже белите дробове на човека не са приспособени за такава височина. На девет-десет хиляди метра височина атмосферата е рядка, трептенията са от друга една гама, с която човек още не е свикнал. По същия начин и някои от вас не са свикнали с известни условия в живота. Когато казвате, че животът е труден, това е някой планински връх или е дълбока долина. В Живота или надолу ще слизаш, или нагоре ще се качваш.

Ако вземете съвременните научни идеи, ще видите, че и в тях се отблъскват две положителни величини, две положителни сили. Защо се отблъскват? Вие можете ли да си представите два планински върха един до друг, без да има някаква междина между тях? Не, всякога един връх подразбира и една долина, а височината на върха се оценява спрямо долината. Следователно, от високия връх енергиите трябва да слязат в долината. Когато кажа „положителна сила“, за мен това е един планински връх, а когато кажа „отрицателна величина“, за мен това е една долина. Но най-хубавите плодове растат в долината, а не горе на планинския връх. Следователно, не е положителното това, което носи храна на човека. То носи само условията. А пък думата „отрицателно“ не е права. Буквата „о“ в нея показва едно ниско състояние. Българинът казва „о“, което значи и нула, защото по-долу от нулата не може да се слезе. От „о“ започват всичките страдания. А когато дойдеш до буквата „а“, ти ще излезеш от областта на страданията. Страданието е закон на противоречие и означава, че не разбираш нещата.

Сега, не мислите, че ще научите нещо ново. Вие още не знаете онова, което имате в себе си, още не знаете какво знаете. Кое е същественото, което знаете и на което можете всякога да разчитате? В своята глава и в своята симпатична нервна система е турено всичкото богатство. Те са две огнища, откъдето всякога можеш да се научиш. Човек или в главата си, или в сърцето си трябва да живее. Засега

човешкото сърце е нехигиенично и неорганизирано и всички нещастия произтичат от желанията на хората. Индусите имат една философия, която казва: „Убий всяко желание, отхвърли всяка мисъл“. Когато отхвърлиш всяка мисъл и убиеш всяко желание, какво ще остане от теб? Нищо няма да остане. Това е една неразбрана идея – онези, които са я превеждали, не са разбирали.

Представете си, че в света има безброй желания с разни форми и с разни тежести. Някои желания са реалистични и тежат само един грам, но има и по два, три, пет грама, по десет, петнадесет, двадесет, сто, двеста, петстотин, хиляда грама, по десет хиляди грама, което е десет килограма, дори по сто милиона грама тежат някои желания. Сега, умният човек взема такива желания, които може да носи. Ако едно желание ти е тежко, вземи някое по-леко. Без желания не може, но по възможност вземи най-лекото, което можеш да носиш. С него е лошо, но без него е още по-лошо. После, и мислите са тежки – има мисли, които тежат една стомилионна част от милиграма. Коя е най-малката тежест на мисълта? Най-естествената мисъл е тогава, когато си представяте едно тяло и то, разбира се, в рамките на вашето зрение. Всяка мисъл, която може да схванете с вашите умствени очи, е разбрана. Ако даден предмет се намира в едно поле, което можете да схванете, този предмет ще бъде разбран, но ако се намира в поле, което не можете да схванете, този предмет само отчасти ще го разберете.

Сега, трябва да дойдем до определени въпроси от геометрията: представете си, че имате точка; какво представлява тя? Точката е едно положение, откъдето изхожда една права линия. Тази точка наричаме център. Как бихте определили какво е точка и какво е център? Мястото, където се събират някои неща, наричаме централно, а точката, към която се събират много хора на едно място, наричаме център. Когато казваме „точка“, подразбираме, че трябва да имаш

само една допирна точка на желанията. Ако искаш да намериш центъра на една работа, трябва да имаш само едно желание и една мисъл, т.е. ако имаш само едно желание, ти ще имаш само един център. Добре, но щом влезеш в центъра, какво ще правиш? Когато намерите централната мисъл, какво ще правите с нея? Да кажем, че намериш някой виден професор по математика, по музика или по някакво друго изкуство, знаеш го къде е, но какво ще правиш при него? Когато отидеш при професор по някакво изкуство, ти трябва да знаеш как да работиш онова, което е той е преподавал. Ако не се интересува от туй, от което той се интересува, този център ще бъде безпредметен за теб.

Вие, младите, питате как трябва да се живее. Какво разбирате под думите „трябва да се живее“, нима не живеете? Мислите, идеите, които имате, трябва да ги разбирате. Едни разбират едно, други разбират друго. Как да живеем? Това не е въпрос, който може отвън да се определя. Какво разбираме под думата „живот“? Животът е един резултат. Какво е съвременното определение на Живота, което науката дава? Доколко е вярно е друг въпрос. Защото верните работи могат да се поставят на опит, а всяко нещо, което не може да се постави на опит, може да бъде вярно, но може да бъде и невярно. По същия начин стои въпросът за добро и зло. Коя е нормата, с която определяме кое е добро и кое е зло? Според вас, кое е злото? – Туй, което вреди на сърцето, е зло; туй, което помага на сърцето и на твоята симпатична нервна система, е добро. Туй, което вреди на твоята мисъл, е зло; туй, което ѝ помага, е добро. Следователно, в Природата всяко нещо, което вреди на нашия организъм, е зло за нас; всяко нещо, което не вреди на нашия организъм, е добро. И доброто, и злото са според нашия организъм. Казвате: „Трябва да бъдем добри“. Всеки, който не ви вреди, е добър за вас; всеки, който ви вреди, е лош за вас. Схваната по този начин, работата е много проста. Например,

вие искате да бъдете някому благоприятен, а езикът ви е много остър. Като имат нож, българите го носят в кания* [* Кания (тур.) – ножница (бел. ред.)], защото иначе може да направи пакост. Езикът е остър нож, направен от мускули, а канията му е устата. По някой път ще извадите ножа, ще се сражавате и можете да го забивате в неприятеля. Да го забиваш в тялото на приятеля си няма смисъл, но във врага си да го забиваш е друго.

Сега, трябва ви ново знание – Любовта. Всяко знание, което ви помага да се освободите от някаква мъчнотия, е полезно. Всяко знание, което може да ви оплете и нищо не ви помага, не е полезно. Кажете ми сега едно голямо ваше препятствие. Кое е най-голямото зло в света? Един капитан задал въпрос на някакъв войник кои са народните врагове. – „Фелдфебелите, господин капитан“ – отговорил той. Анекдотът може да ви е смешен, но и вие си имате по един фелдфебел. Кой от вас няма такъв? Например, имаш едно желание, което те разиграва като войник.

Разправяха ми за един български професор, който се движел между студентите с достойнство, за да не му се урони престижът, а когато влизал при тях, те му поемали шапката и палтото и ги слагали на закачалката. Веднъж този професор се приготвил с официален костюм и цилиндър за бал, а малкото му момиченце си играело с топката. Изведнъж топката отива под кревата, бащата с костюм и цилиндър влиза отдолу да я вади и шапката му пада. Защо професорът прави така, естествено ли е това негово желание? Детето се обръща към баща си: „Топката!“ Всеки си има по един фелдфебел. И в случая този фелдфебел заповядва: „Бързо снеми цилиндъра и извади топката!“ Това става несъзнателно – професорът слуша и на четири крака отива да я извади, без да мисли, че цилиндърът му ще падне. Не можеше ли да накара детето да влезе и само да си извади топката? Професорът си казва: „Детинска работа, трябва да му се

услужи“. В същност, той не мисли да му послужи, но фелдфебелът в него заповядва и казва: „Войник, бързо топката!“

Сега, не казвам, че без фелдфебели не може, но всички вие страдате от вашите фелдфебели. И когато вашият фелдфебел ви заповядва, какво ще му отговорите? Когато офицерът каже на някой войник „Ти си невъзможен“ или „Ти си магаре“, последният отговаря: „Тъй вярно, господин капитан“, не може да каже противното.

Във варненското село Чатма* [* Сега с. Левски (бел. ред.)] съдили един българин за откраднати овце (от Чатма обичат да крадат) и съдията казал: „Бива ли да се краде, не знаете ли, че е срамата, защо правите тия престъпления?!“ А селянинът отговаря: „Тъй вярно, господин съдия, ние сме прости хора, говеда. И вие сте наши братя“. Сега, мислите ли, че този селянин нарочно говори така? Съдията може ли да го осъди?...

Вие можете едновременно да заемете мястото и на съдия, и на подсъдим, и на слушател. Три положения има в дадения случай: или ще бъдете съдия, или подсъдим, или прост слушател. Ако сте съдия, какво трябва да правите? Ако сте подсъдим, какво трябва да правите? Ако сте слушател, какво трябва да правите? Какъв сте в дадения случай? Не сте съдия и подсъдим, а сте слушател и се разглежда едно дело – разглежда се Животът. Защо сте вътре в училището? Един човек защо отива в горницата? – За да се моли. Защо отива в училището? – За да добие знание.

Сега, трябва да имате едно правило, което да прилагате. Когато вземете една кибритена клечка и драснете, образува се една светла линия, но вие не се задоволявате само с нея, а драсвате втори, трети, четвърти път, докато най-после клечката се запали. Вие може да си поиграете, да я хвърлите, да вземете друга клечка, да я запалите и да изгори. Но може да имате една идея – например, имате наръч сухи дърва, вземате тази клечка и веднага запалвате огън. Та казвам: всяка

сутрин при ставане човек трябва да запали две клечки – едната клечка е на симпатичната нервна система, която ще образува топлина, а другата клечка е на неговия ум, която ще образува светлина. Без тези две клечки не може, понеже през целия ден са необходими процесите в симпатичната нервна система и в ума. Понякога усещате едно неразположение и казвате, че има нещо в симпатичната нервна система. Друг път усещате известна тъмнина във вашия мозък – например, не можете да мислите върху някой философски въпрос...

Човек може да разбере себе си и другите хора дотолкова, доколкото е в съгласие с законите на Живата Природа. Например, онзи, който е направил този мой молив, е вложил някакъв механизъм и ако е добре направен, графитът свободно влиза и излиза. Но ако някой го изтегли, каналчето може да се задръсти и графитът да не излиза. И в Природата има такива поставени неща. Ти трябва да знаеш как да употребиш онова, което си направил. Ако не изучавате себе си, ако не изучавате вашия организъм, вие не можете да бъдете негови господари. Например, вие не сте господари на вашата ръка и понякога не знаете как да я държите. Ръката си има определено място. В турско време можеха да се срещнат много турци, които си носеха ръцете отзад – турят ръце на задницата си и тъй вървят. Какво показва това? Щом някой започне да си носи ръцете на задницата, този човек има животински състояния, той е свързан и не мисли. Забележете, че животните, след като претърпят някаква криза в живота си, винаги ближат задницата си. Знаете ли защо? Когато животното се ближе отзад, то казва: „Аз трябва да мисля добре и понеже не мислех, така ме подредиха“. Не си слагай ръцете отзад, а хвани носа си. Например, когато те хване хрема и трябва да издухваш секретите, ти си хващаш носа, за да мислиш. Носът е опашка, която е дошла отпред, и тя трябва да бъде в движение. Затова тегли носа си надолу! Ако искаш да си създадеш красив нос, ти трябва да мислиш и

така да му придадеш друга линия. Всеки трябва да се стреми да оправи носа си. По този начин ще можеш да правиш външни наблюдения: например, ако твоята симпатична нервна система функционира правилно, крилата на носа ти ще бъдат правилни и естествени. От друга страна, ако носът ти е добре на дължина, това показва, че мозъкът ти функционира добре. Носът е барометър, който показва какво е състоянието на човека. Някой път изтънява, друг път става остър. Щом започва да се изостря, е опасно, острите носове не са здравословни. Като ви гледам, носовете ви не ми харесват. Трябва да мислите! Има известни мисли, които могат да поправят гърбавината на носа; има мисли, които могат да поправят широчината на носа. Има, обаче, известни мисли и желания, които могат да сплеснат носа. Следователно, има определени предмети, с които трябва да се занимавате.

И така, всички форми в човека са се образували от мисъл и от чувство. Извивките на ухото, например, не са произволни. И в пръстите на ръката е действала разумна сила. В Природата постоянно действа сила, която строи. Някои от сегашните ни мисли са наши, но някои принадлежат на хиляди поколения, които са били преди нас. Ако разбираме законите, по които се е строило човешкото тяло, ние можем да оправим нашето тяло сега. Например, очите, които сега имаме, са много хубави, но ако се измени сегашното състояние, трябва и те да се изменят. И ако разбираме законите, по които се строят човешките очи, ние ще можем да ги изменим.

Сега, понякога вие искате всичко да знаете. Невъзможно е човек да знае всичко, това в Природата не може да стане. Да знаеш всичко е все едно да искаш да носиш целия свят на гърба си. Ако носиш Земята на гърба си, кажи ми какво ще придобиеш? Възможно е да имаш желанието да се похвалиш, че си силен. Но питам какво ще правиш, къде ще оставиш тази Земя? И как би се освободил, ако ти

турят Земята на гърба? Много труден въпрос. Това е едно неестествено желание, което спъва човека. Например, искаш да станеш богат – това е неестествено желание. Колко пари трябва да имаш, за да бъдеш богат? Да кажем, че имаш сто милиона; защо ти са, какво ще направиш с тях? Ако някой от вас може да ми даде един план за това как ще използва парите, аз мога сега да му дам сто милиона. На мен тези пари не ми са потребни, аз съм се освободил от тях. Направете и дайте плана и тия сто милиона ще ги имате. Сега у вас се заражда въпросът възможно ли е това или не. Прави сте, откъде ще се намерят тия сто милиона в злато? За един окултен ученик е лесна работа да има сто милиона лева. Ако искам да направя едного от вас богат, ще му взема тялото и ще го туря в един европейски богаташ. Понеже вие сте същество в три екземпляра, аз ще туря единия екземпляр в богаташа, т.е. ще го накарам да го осинови и да му остави всичкото си имане. И вие ще се върнете в България с наследство от сто милиона. Това са приказки от „Хиляда и една нощ“, но всяко нещо, за което може да се говори, е възможно, т.е. ако един човек има сто милиона, и друг може да ги има. Всичко в Природата върви по определени закони, които регулират нещата.

И така, винаги се стремете да имате естествени желания. Никога не допускайте в себе си желание, на което трептенията не съответстват на вашето тяло. Никога не допускайте да влезе в мозъка ви мисъл, на която трептенията не съответстват на трептенията му. Това трябва да ви бъде норма. Мислите и желанията, които нямат съответстващи трептения, нищо няма да ви допринесат. Всякога, когато допуснете една неестествена мисъл, става потъмняване; всякога, когато допуснете едно неестествено чувство, чувствате болка.

Добре, да дойдем сега до приложението. Когато сте бедни, как се оправяте с вашата беднотия? По какво се отличава бедният от богатия? По време на турското управление всеки българин сиромаш

беше тънък и сух и когато го попиташ защо е такъв, той казваше: „Не съм си доял – сиромашия! С сух хляб и лук човек може ли да се оправи?“ Но можеше да се случи така, че някой от тия сухи българи да стане чорбаджия, да надобелее след около две години и да каже: „Понаядох се!“ Добре, но натрупването на този материал в областта на корема е вече едно неестествено положение. Всички мазнини, които се трупат в тялото, са преходно богатство. Истинското богатство, което човешкият организъм съдържа, е изтъкано във фини нишки, а мазнините са непотребни. Разбира се, тук-там трябва малко масълце, както осите на колата трябва да бъдат намазани, за да не се създава триене. Така че, на някои хора, в които има повече триене, им трябва мазнини тук-там. Но преди всичко трябва здрави мускулни нишки. Следователно, трябва да се мисли добре, понеже мисълта образува тези тънки нишки. Добрите чувства пък дават качество на нишките. С други думи, устойчивостта на нишката зависи от чувствата, а формата ѝ зависи от човешката мисъл. Ако едновременно не мислим и не чувстваме правилно, нашият организъм не може да се обработва. Трябва всеки ден този организъм да се обработва правилно с нашите мисли и чувства. Казвате, че за седем години се сменят клетките на човешкото тяло. Не за седем години, но за една седмица може почти всичко в човека да се преработи. Приложението на правилната преработка зависи от прогреса на хората. Колкото по-бързо се преработва тялото ти, толкова по-добре.

Сега, при болезнено състояние или неразположение ти имаш едно горчиво чувство, имаш нещо в тялото си, което не е в хармония с Природата. Щом тази дисхармония се поправи, веднага се поправят и твоите чувства. Когато не чувстваш правилно, значи има една дисхармония между теб и Природата. Следователно, във вас трябва да се зароди желание да бъдете в хармония с Природата. Най-умната професорка в света е Природата. Безброй опити е направила тя и

трябва да я слушате. Ако я слушате, ще ви даде и форма, и знание, и методи за работа. Щом не я слушате, ще ви остави на произвола – сами да си правите опитите, да се блъскате, а тя ще се явява само да превързва главите ви. Ще благодарим за превръзките, и те са хубави, но без превръзки е по-добре.

Сега, всеки от вас има желание да учи другите. Никой никого не може да учи, запомнете това! Можеш да бъдеш само външно условие за някого – спомагателно средство, асистент, който да даде само упътвания, за да се развива неговата дарба.

Съвременните опити показват, че от човека може да се извади неговия двойник. Последният обикновено е на около половин сантиметър, а понякога – на един-два-три милиметра извън физическото тяло. Но ако двойникът излезе три-четири сантиметра навън, човек ще се намери в цяла беля и ще стане толкова чувствителен, че всяко най-малко потрепване ще му причинява болка. Например, някой казва: „Не мога да търпя хората около себе си!“ – двойникът му е излязъл навън. Същото става и с днешните млади: когато започнат да изучават закона на любовта, двойниците им излизат навън и стават толкова чувствителни, толкова обидчиви, че един само крив поглед може да ги разсърди. Когато се оженят, двойниците им се прибират навътре и казват: „Глупава работа е това“. Не, глупави работи в Природата няма. Да обичаш не е глупаво и глупостта не е в любовта. Глупостта е, когато не оценяваме Любовта. Щом не оценяваш нещо, ти го изгубваш. Така че, преди всичко трябва да държим същественото в нас и да знаем при дадени условия доколко, в каква степен нашата реалност, нашето Духовно тяло трябва да излиза от тялото навън.

Вземете английския израз look out (лук аут), който значи „пази се“, но буквално се превежда като „гледай навън“. Един англичанин и един французин пътували с влак и първият казал: „Лук аут“, което

значело да гледа навън. Втори път англичанинът казал на френцузина „Лук аут!“, но вече го предупреждавал да се пази, понеже имало някаква опасност да се удари. Французинът не разбрал, ударил се и си казал: „Тези англичани не можеш да ги разбереш!“ Често и в нас има такива отношения, че веднъж казваме: „Гледай навън“, а пък друг път казваме: „Пази се!“

Сега, обръщам ви внимание да започнете от вашето тяло. Всички трябва да имате по едно огледало и да започнете да изучавате себе си. Това е едно предметно учение. Можеш да моделираш носа си, можеш да моделираш ухото си. Не могат големи, но малки поправки могат да се направят. Ако можеш да направиш една поправка в лицето си, това вече е нещо. Ако не можеш да направиш една културна промяна, ти не си работил. Понякога стават промени без да ги искаш. Вземете, например, Тарас Булба – описан е как поглежда изпод дебели вежди като тези на българските чорбаджии. Това е човек с крайно обективен ум – материалист, който казва: „Зная ги тия неща! В този свят, тук трябва да оправим работите!“ Прав е, той гледа нещата отблизо. А на онези, които много фантазират, веждите им са тънки. Те са сантиментални. Тези с дебели вежди са хора на обективния ум, а с тънките вежди са хора на чувствата. Но веждите имат една норма. Какви трябва да бъдат те?...

Вие не сте проучвали косите. Доста интересни са. Вземете косъм от един човек и го прекарайте между пръстите си, за да видите колко е гладък и колко е дебел. Ако е тънък, има определено значение; ако е дебел, също има определено значение. После, понякога виждате, че косите ви са малко щръкнали. Това означава, че имате излишно електричество. Щом електричеството дойде в главата, косите щръкват; щом дойде магнетичното разположение, стават гладки. Турете на щръкналите си коси малко вода, за да улегнат –

моделирайте себе си. Вие не обръщате внимание на тия работи във вас.

Сега, казвате: „Да бъдем културни като Ангелите“. Ангелите са Същества, които мислят и прилагат; светиите са хора, които прилагат; гениите са хора, които прилагат и мислят; талантливите са хора, които мислят. Да бъдеш талантлив или гениален човек, значи да мислиш. Можеш да играеш роля на един талантлив човек, можеш да играеш роля на един гениален човек, може да играеш роля на един светия – това са положения, които всеки от вас може да заема. Сега казвате за някого: „Той не е светия“. Всеки може да бъде светия (не говоря за „светиите“, каквито много ги има). Всеки един от вас може да бъде гениален в даден случай, когато има една хубава и гениална мисъл. В един случай ти можеш да постъпваш като гений, във втори случай можеш да постъпваш като обикновен човек, в трети – като талантлив, в четвърти – като светия. Всичко не е регулирано, проявите са разбъркани – ту светия, ту гений, ту талантлив, ту обикновен.

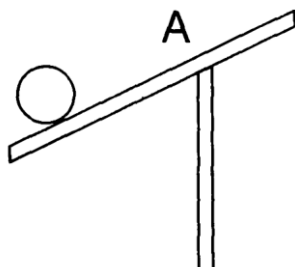
Сега, ще ви кажа каква е отличителната черта на гения. Мислите у талантливия човек са хоризонтални, той е човек на плоскостите; у геният мисълта е дълбока и висока, той е човек на вертикалните линии; светията пък е човек на кривите линии. Следователно, ако линиите са прави, вие сте талантлив; ако са вертикални, вие сте гениален; ако са криви, вие сте светия. Светията е човек, който върви по всички криви линии, без да се оцапва – той разбира тайната на Живота. Да вървиш по крив път, без да си навехнеш крака, показва знание. В такъв случай талантливият и геният представляват само скицата, само основата на Живота, а светията е туй, с което тази скица се украсява. Талантливият и гениалният са скелетът и костите, а светията е мускулите и мастната тъкан, които ги покриват. С други думи, светията е този, който облича тялото. Първо дошли

талантливият и гениалният, а после дошъл и светията и така образували човешкото тяло. За да се образува то, непременно се изисква един талантлив, един гениален и един светия. След като те съградят тялото, тогава ще дойде човешкият Дух да живее в него. Така че, човек има трима учители – един професор на талантите, един професор на гениите и един професор на светиите. Човек ще учи, а те са неговите професори, които трябва да слуша. Всеки ден трябва да слушате талантливия професор на хоризонталните линии, гениалния професора на вертикалните линии и светия професор на кривите линии.

Това е една неразбрана идея, нали? Неразбраните работи са красиви. Туй, което не си разбрал, си го разбрал; туй, което си разбрал, не си го разбрал. Например, казваш: „Аз зная какво е Любовта“, пък ти живееш и функционираш в Любовта. Ония, които са разбрали Любовта, са я изгубили; в ония, които не са я разбрали, функционира Животът. Знаете ли защо е така? Щом обичате един предмет, почвата под вас става шуплеста и всичко онова, което сте разбрали, потъва. Докато не сте го разбрали, вие се намирате на твърда почва, дето всичкото седи отвън. Следователно, знанието образува шупли, а невежеството държи нещата твърди. Има едно невежество в света, което Природата е турила; има и друго невежество, което не е от нея. Ние не трябва да знаем всичко, защото най-голямото нещастие щеше да бъде, ако знаем всичко. Това е невъзможно и никога не го пожелавай. Няма нужда да знаеш всичко изведнъж, а трябва през цялата вечност да изучаваш нещата. Да искаш да разбереш всичко изведнъж означава, че не разбираш Живота. Кажете ми какво ще стане, когато разбереш всичко изведнъж?...

Всички вие страдате от излишни идеи. Как бихте развили идеята, че на хората не им трябва много? Аз разглеждам въпроса

малко другояче. Когато проучвам един предмет, в мен най-първо има един професор, а после има и един слушател, който го слуша. Първо аз говоря пред своя слушател, т.е. първо аз говоря на себе си. Този професор говори и чак след като ме коригира, добре разбирам този предмет и мога да го прилагам. И тогава не мисля, че всичко зная.



Фиг. 1

Сега, имате един ъгъл. За един обикновен човек тия две линии означават едно, за един талантлив човек означават друго, за един гениален – трето, а за светията – четвърто. Ако ъгълът се увеличава или смалява, ако линиите се продължават или скъсяват, за умния човек всяка промяна има смисъл. Представете си, че този ъгъл е разумен и в него имате едно същество, което се движи по едното му рамо, и друго същество, което се движи по другото му рамо. Във всяка линия се явява по едно разумно същество, което функционира. Когато отидете някъде, по строежа на къщите, по оградите и по удобствата ще познаете доколко тия хора са умни. Щом вляза в една къща, аз вече зная характера на хората. Например, виждам, че лицето на жената е пожълтяло, а пък лицето на мъжа е червеничко, и вече зная характера на мъжа. Или вляза в един дом, където лицето на мъжа е пожълтяло, пък лицето на жената е червено, и вече зная защо е пожълтял той. Когато намеря, че и на двамата лицето е хубаво, казвам: „Тия хора живеят хармонично“. Сега, ние ще започнем да

обясняваме, че пари нямали, че къща нямали. Не, има нещо по-дълбоко: една разумност, едно съчетание липсва вътре в тях. Ние не живеем по законите на онази умна Природа, която е правила хиляди опити и казва: „Живейте по този начин“. Вие често имате тази опитност и можете да забележите, че когато ядеш и стигнеш донякъде, нещо ти казва: „Стига, не яж повече!“ Тогава нещо друго ти казва: „Вземи още една-две хапки“. Това е злото в човека. Когато ти кажат „стига“, спри се и виж какъв резултат ще имаш. Талантливият, гениалният и светията ти казват „стига“, а ти не ги слушаш. Или пък си някъде на гости и нещо ти казва: „Стани и си иди вкъщи!“ Тогава нещо друго ти казва: „Почакай“, но щом останеш, работата вече се разваля.

Един познат ми разказваше как отишъл да търси свой приятел в кръчмата. Когато влиза, двама души се сбиват и нещо му казва: „Иди си!“ Но той пожелава да остане и да види как ще свърши тази работа. Идват стражари, хващат ги и нещо пак му казва: „Върви си!“, но той остава... Ако останеш, ще станеш свидетел, ще те разтакават по участъци и съдилища, ще си губиш времето. Излез навън и не чакай да видиш какво ще стане. Ние сме любопитни да видим крайните резултати. Когато нещо ти казва: „Не яж!“, не яж. Казва ти нещо: „Стига!“ – стига. Човек трябва да слуша – в Природата има Божествен говор. Щом ти каже „стига“, послушай го. Може да не знаеш какво е, но послушай, за да видиш крайните резултати.

После, понякога у вас се заражда едно кисело желание: някой ти говори, а теб ти се приисква да го ухапеш, да му кажеш, да не мисли, че ти си толкова прост и не знаеш. И тогава ти ще му кажеш една горчива дума, той ще ти каже една горчива дума, че втора, трета, четвърта, пета, докато най-последно изредите всички епитети. Питам какво сте спечелили? Той хвърля малко кал – ти му хвърлиш малко кал, той взема още повече кал – и ти вземаш повече кал. Така и

двамата се окалват и всички минават за праведни. Казвате: „Да разбере той!“ Какво ще разберете? После и двамата трябва да се чистите. Най-добре беше да не хвърляте кал, нищо повече. В днешния свят всички хвърлят кал – и в умствено, и в сърдечно, и в религиозно отношение. И всеки минава за праведен.

Какво разбрахте сега? Във вас остава старата ви философия, че е лесно да се говори, но е мъчно да се приложи. Глупавите прилагат трудно, а умните лесно прилагат. Щом не можеш да прилагаш, значи си от глупавите; щом прилагаш, ти си от умните. Казват ти: „Не яж!“ – не яж, „Не ходи!“ – не ходи, „Спри се и почини!“ – почини си. Човек трябва да слуша едновременно и своя ум, и нашепването на дълбокото желание, което има в сърцето си.

Нека сега да направим едно резюме. Коя е основната мисъл, която остава във вас? При турският султан дошъл един, обяднял от много ядене, и го попитали коя е най-вкусна част на кокошката. – „Трътката“ – отговорил той и султанът му дал двеста и петдесет лири. Когато чул за това, един друг отишъл при султана с желанието и на него да дадат жълтици. Попитали го кое е най-сладкото у бивола и той отговорил, че е трътката. Тогава султанът заповядал да му ударят двадесет и пет тояги... Вярно, у кокошката най-вкусна е трътката, но у бивола не е. В дадения случай кокошката представлява умът, а биволът – чувствата на човека. Умът разрешил въпроса добре. Но това, което представлява най-сладкото в кокошката, т.е. в ума, не е най-сладкото и в бивола, т.е. в чувствата. В чувствата трябва друго разрешение. Там, където умът се справя лесно, сърцето може да загази, защото то по друг начин трябва да разреши въпроса.

На следващата лекция ще ми кажете как трябва сърцето да разреши въпроса?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

18-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
2 април 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

МИСЪЛТА КАТО ИЗХОДЕН ПЪТ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата „Най-лесният път“.

По какво се отличава лесният път? Все пак, трябва да има едно качество, което да го определя. Кое определя сладчината? Кое определя топлината, кое определя студенината? Топлината разширява телата и дава живот, т.е. тя спомага на живота. Да допуснем, че се намирате в трудно положение и казвате: „Тази работа е безизходна.“ има ли смисъл в тази работа, която е безизходна? От психологична гледна точка, вие даже не сте дошли до пътя на мисълта, имате само едно чувство в себе си, а си въобразявате, че мислите. Мисълта всякога се отличава с едно качество: щом започнете да мислите, вече има изходен път от мъчнотията. Щом няма изходен път, вие само чувствате; щом има изходен път, вие мислите. Мисълта е процес за разрешаване на всички мъчнотии, но в даден случай тя разрешава най-малко една мъчнотия. Когато се намирате в безизходно положение, щом се обезсърчите, вие не мислите, а чувствате, фантазирате нещо, въобразявате си и казвате: „Толкоз време мислих, нищо не можах да измисля.“ Нищо не си мислил.

Сега, пътят, който разрешава определена мъчнотия, е най-лесният път. Пътят на мисълта е най-лесният път; всички други пътища са трудни. Ще кажеш, че най-лесният път е Любовта. – Ами че Любовта е мисъл. Ще кажеш, че е Истината. – Това е мисъл. Ще кажеш, че е Знанието. – Това е мисъл. Думата път означава мисъл. Реалното е мисълта. Казва Христос: „Аз съм пътят.“ – Това е мисъл. Знанието е резултат на мисълта, процес, който разрешава всички

мъчноти. Казвате: „Да мислим.“ Това е приложение сега. Който и да е от вас, ако се намери в някакво трудно положение и започне да мисли, веднага ще има път.

Сега, вие искате да знаете дали мислите, или чувствате. Неразположен си – това е чувстване, не учиш – това е чувстване, потриваш се – това е чувстване, искаш да живееш охолан живот – това е чувстване, искаш да станеш големец – това е чувстване. Когато седиш и нищо не работиш, това е чувстване. Започнеш ли да работиш, ти вече вземаш първия тон на музиката, за да пееш, и тогава вече има мисъл. Именно в мисълта има процес.

Кой е органът на човешката мисъл? Можеш ли да говориш, ако нямаш език? Ако имаш хубаво ухо, това вече показва, че мислиш, а ако само усещаш нещата, ти имаш чувстване. Слухът е, който ръководи сетивата на човека и определя техните качества. Казвам: трябва да упражнявате ухото си. Две неща определят качествата на ума – човешкото ухо и чело. А пък носът определя това, което умът вече е извършил. Това, че носът ви е широк или къс, или гърбав, показва в какво направление се е придвижила вашата мисъл.

Според тази теория, чувствата са едно заведение, една фабрика, в която човешките мисли се обличат. С други думи, чрез чувствата вие произвеждате дрехи на вашите мисли, за да ги обличате. Всяка една мисъл трябва да се облече и чувствата се явяват като нещо, чрез което мислите се реализират и имат материал, с който да работят.

Най-лесният път е пътят на мисълта. Мислите ли, че пътят, по който Слънцето върви, е най-лесният? Можем ли ние да ходим по неговия път? Невъзможно е. Мислите ли, че пътят на звездите е най-лесният? Невъзможно е да вървим по този път. Ние мислим, че пътят на Любовта е най-лесният. И в него не можем да ходим – той е много труден път, там се иска жертва. Пътят на Любовта е пътят на мъдрите. Любовта не е за слабите, не е за глупавите хора. Любовта е достояние

само за най-умните хора, а другите се хранят от трошиците на Любовта. Всички същества запазват нещо от нея и се хранят от трошиците, защото тя доста изобилно дава.

Сега, вие трябва да имате една правилна мисъл, защото в нея няма противоречие. Когато мисълта е права, няма противоречие. Щом има противоречие, вътре в нашето разбиране има нещо. Мисли, право мисли! Нали сте пели песента „мисли, право мисли.“

Сега, задайте един въпрос, който човек трябва правилно да разреши. Кой е най-важният въпрос в живота на човека сега? Какво трябва да прави човек – да седи ли, да ходи ли, да мисли ли? Кое от кое произтича? Седенето произтича от ходенето, а ходенето произтича от мисълта. Не можеш да седнеш някъде, докато не си ходил; не може да ходиш, докато не си мислил. Например, казваш: „аз ходих някъде.“ Не можеш да ходиш, докато не си мислил. Друг пък казва: „Не мога да седя.“ Това значи, че не си мислил, а си имал само чувстване. Ето къде е самоизмамата.

Разказвах за един човек от Свищов, който обичал парите и дълго се молил на Господа да му помогне да спечели сто-двеста хиляди лева по който и да е начин. Една вечер някакъв му се явява насън, казва, че молитвите му са чути, и му дава една торба със злато. Той я хваща и си казва: „Оправих си вече работите!“ В това време се явява една крава и започва да се върти около него. Казал си: „Откъде се взе тази крава да се върти около мен и да не ми дава да изляза!“ Понечил да я ритне и да си върви с парите по пътя, но в същото време почувствувал нещо студено по лицето си... Всъщност какво станало: когато си лягал вечерта, сложил на масата до леглото едно шише с вода. И когато ритнал кравата насън и си казал: „Отървах се от нея!“, той всъщност ритнал масата, тя се обърнала и шишето с вода се изляло върху него. А „торбата“, която държал, била покривката на масата, но парите ги нямало.

Та казвам: същественото е мисълта. Торбата, парите, всички тия работи отвън са чувствания, а същественото е мисълта. Всички хора в света все носят торби, в които нищо няма, а кравата, с която се занимават, е обърната с краката нагоре маса. По някой път и вие ритате вашите крави. Законът е много прав: кравата се върти, а той иска да излезе. Нека и той да вземе и да се върти заедно с нея. Защо кравата се върти? – мисълта образува движение. Кравата иска да му каже: „Можеш ли да се въртиш? Какво ще правиш с тия пари?“ щом човек дойде на земята, кравата започва да се върти около него. Тази крава е Животът. Виждате ли колко интересен е този сън. Щом се родиш, кравата започва да се върти около теб и ти се чудиш какво да правиш с нея. Ако не разбираш законите, ти ще я ритнеш и ще ти остане само празната торба, а мисълта и знанието ще си отлетят.

Сега, нали купихте лотариен билет, колко спечелихте? – Четиристотин лева...

Мисълта е потребна в живота. При сегашните условия на живота вие се намирате в завършека на една епоха, както в края на една учебна година. Тази епоха е към края си и сега остава да държите само матура. Учебният материалът почти е преминат, остава само някои да държат малък изпит, а някои – матура. Сега се чудите какво ще стане с вас? – Ще държите матура. Някои от вас ще държат изпит за забавачница, някои – за отделения, други – за прогимназия, гимназия, а някои – за университет. Зависи от това как сте учили. Сега имате да държите изпит в университета.

Представете си, че имате $[2'2 \ 3'2, \ 4'2]$. Две на квадрат е четири и така геометрически се образува квадратът, т.е. имате вече една фигура. Три на квадрат е девет, четири на квадрат е шестнадесет. Каква геометрична фигура представлява $[4'2]$? Това е фигура, която не може да се представи. Но по закона на аналозиите нека вземем числото 2, което представлява една права линия. Правата може ли да

се продължи безконечно? Виждаме, че не може да се продължи, а трябва да се пречупи. Така получаваме четириъгълник или квадрат, който е цял свят, а местата на пречупване са видоизменението на този свят. Едно същество може да обиколи квадрата. По-нататък имаме по-висши измерения. Когато предполагахме една дълга линия в пространството, ние даже не знаем в каква посока тя може да се проектира – може да е граница на една плоскост. Ако говорим за плоскостта, може да е граница на едно тяло. Едно тяло може да е граница на друго нещо...

Сега вие чувствате нещата. Щом се намерите в дадено затруднение, вие вече не мислите, а чувствате мъчнотията и казвате: „Не зная.“ Незнанието показва, че само чувстваш нещата, но не мислиш. Щом мислиш, ти вече ще знаеш.

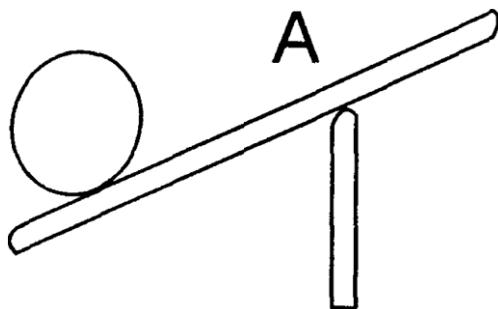
Например, имате една идея за Доброто. Какво нещо е то? Казваме, че един човек е добър, а друг е лош. По какво се отличава добрият от лошия човек? Сега вие пак чувствате, а не мислите – чувствувате, че можете да дадете неправилен отговор, и си казвате: „Може да направя една погрешка.“ Това е чувстване. Щом си раздвоен в себе си, ти не мислиш. Раздвоението е процес на чувствата – в чувствата ние се раздвояваме. Мисълта пък е активността. Шивачът, който с една мярка мери нещата, можеш ли да го раздвоиш? Той сам си подразделя мярката. Съвременният метър има подразделения, но мярката му, приета за единица, не се дели. При това положение има нещо, което може да функционира в дадения случай – ти вземаш нещо в съображение, мериш. Когато нямаш мярка, ти чувстваш, че имаш нужда от един метър, но не знаеш как да го намериш и в това е мъчнотията. А шивачът те пита колко дълга, колко широка искаш да бъде дрехата, колко дълги искаш да бъдат ръкавите. Следователно тук вече има мисъл. Щом знаеш един занаят, ти вече имаш мисъл и работата върви. Когато не знаеш занаята, ти само чувстваш.

Например, мислиш, че знаеш нещо от окултизма, но и това е чувстване. Гледам, че много автори са написали цели книги по окултизъм, но те само са чувствали нещата, предали са ги като новелист или романист, който описва живота. Наскоро един познат ми каза: „Бях си поставил за цел да разбирам живота според романите, които бях чел, но той не излезе такъв, какъвто е описан, съвсем друг излезе на опит.“ Хората, които са правили тая литература, не са писали с мисъл и не са дали разрешение на това, което са преживели и знаят. Например, вие искате да обичате някого. Но в Любовта има разрешение, а това, че се обичат двама, ни най-малко не е разрешение, а е оплитане. Така е: когато двама само се познават, не се сърдят, но щом се обикнат, започват вече да се сърдят – оплитат се, не са свободни. Някой казва: „Да се обичаме.“ Това значи да си туриш беля на главата. Срецнеш го на пътя и ако не го поздравиш, веднага се докача; идва при теб и ако не си му направил услуга, пак се докача. В такава любов няма смисъл. Всички подобни положения показват, че тази любов не е онази любов на мисълта, която разрешава мъчнотиите, а само ги оплита. Така ти се оказваш в едно противоречие и казваш: „Не си струва човек да обича.“ Оплел си се вече – само чувствуваш, въобразяваш си, че обичаш. Другото положение е, когато някой се дави в реката, ти да го извадиш, да му кажеш: „Друг път не влизай дълбоко във водата, влизай най-много до колене“, да го пратиш да си върви по работата и да не го видиш вече. Този човек ще каже: „един господин ме спаси, на него дължа живота си – не му зная името, но господ да му дава здраве!“

Сега, понякога казвате, че учите, а не помните нищо. Вие чувствате, затова не помните. Слабата памет при някои от вас се дължи на това, че чувствувате нещата. Разбира се и чувстването спомага за паметта. Но паметта е една способност, която чувствата объркват, т.е. щом чувствуваш, не можеш да помниш. А щом

започнеш да мислиш, паметта идва. Можеш да запомниш само това, за което мислиш; нещо, което чувствуваш, не можеш да го помниш. Например, имаш един усет, но каква му е формата? – Няма я. Само мисълта дава определена форма на Живота.

Има и други положения, когато казвате: „Не ми върви!“ – Защото не мислиш. – „Не зная да работя.“ – Не мислиш добре. – „Приятели нямам.“ – Не мислиш. – „Не съм добър човек.“ – Не мислиш. – „Не зная какво да правя.“ – Не мислиш. Щом започнеш да мислиш, ще знаеш и ще имаш един изходен път. Та казвам сега: тепърва трябва да намерим своя път. Вие сте хванали най-мъчния път – някой хванал любов, друг хванал богатство, трети хванал сила...



Фиг. 1

Нека сега да решим една задача. Нали сте учили физика и доста добре я разбирате. Да допуснем, че имате лост а, с който искате да вдигнете голяма тежест, и ви трябва сила. Добре, но първо трябва да знаете каква сила му трябва на този лост. Ако може да издържи единица сила, лостът казва: „Сега ми трябва движение, тройна сила.“ Ако турите три единици сила, какво ще стане? Ще счупите лоста. И ръката, например, е един лост. Следователно, когато в даден случай казвате: „Сила ми трябва“, аз отговарям: вашата сила е слаба, не ви трябва сила, ум ви трябва, трябва да мислите. Мъчнотията не се разрешава със сила – с нея само ще счупиш лоста. Следователно кои хора се нуждаят от мисъл в живота? Слабите – на тях им трябва

мисъл. Защото, ако им дадеш сила, ще счупят лоста и ще загазят. Вие казвате: „Аз съм един слаб човек?“ – ами теб сила не ти трябва. – „Пари ми трябват.“ Сила и пари не са ти потребни. Важно е мисълта да дойде в теб, а другите работи сами по себе си ще дойдат. Мисълта е както кибритената клечка за сухите дърва – щом се запали, всички дърва пламват. Под мисъл в духовния свят се разбира, че носиш кибритена кутия, пълна с клечки. Ако триеш едно дърво, за да произведе огън, това е мъчна работа. Съвсем друго е да се намираш в някакво затруднение, но да драснеш, да запалиш клечката, да запалиш с нея свещта и да тръгнеш. Пътят ти е определен – това е мисъл.

Сега, вие искате да разрешите някои въпроси със сила. Например, казвате: „Трябва да набием този човек.“ Мислите ли, че ако набиете някого, можете да го оправите? Мислите ли, че като кажете: „Аз съм невежа, нищо не разбирам“, с това ще разрешите нещо? Мислиш, че като кажеш това, работата ще се оправи. Ти не си започнал да мислиш. Същото е, когато кажеш: „Аз съм много лош човек.“ Това не разрешава въпроса. – „Аз съм много добър човек.“ – И това не разрешава въпроса. Тези неща са относителни. Че си много добър, означава, че вече мислиш, че имаш една мярка, която трябва да приложиш. Човек, който мисли, гледа трезво. Той е турил всичките си сетива в изправност – в него функционира и зрението, и слухът, и обонянието, и вкусът, и осезанието. Функционират и всички други чувства. Какво ти трябва, за да вървиш? За да учиш музика и поезия, трябва ти слух. За да придобиваш Живот, трябва ти нос, т.е. трябва да дишаш. Чрез носа се добива Живота, чрез ухото се добива Знанието, чрез устата се добиват елементите на Живота, а чрез носа Животът се туря в действие. Сетивата са пътищата, по които човешката душа се проявява.

Да допуснем, че се намирате в една мъчнотия; с какво ще започнете? Какво е предназначението на терцата в музиката? Основният тон, с който Животът вече е започнал да функционира, е до. Терцата ми е появяването на човешката мисъл, т.е. основата на Живота. Нали този е бил основният тон в музиката на египтяните. Ако можеш да вземеш тази терца правилно, мисълта вече сама по себе си идва. Освен терци, имате кварта, квинти, но според сегашната теория на музиката, какво е предназначението на терцата? В съвременната музика имате основен тон до – това е почивката, после имате ре – това е движението, накрая имате ми – това е мисълта. Те всички са съединени.

Казвам: трябва да започнете от усещанията на сетивата. Вземете един прост пример в живота: ако турите ръката си близо до печката, веднага, без да мислите ще направите едно движение, а мисълта започва да действа отпосле. Първо имате усещане, което е едно неподвижно състояние; после веднага си задвижвате ръката и ако изгарянето е голямо, явява се болка и вие започвате да мислите как да намерите цяр и да го намажете. Когато намажете изгореното място, явява се мисълта и човек започва да мисли. И така, най-първо имате състояние на покой; за да излезете от него, вие си туряте ръката да опитате топлината; после дърпате ръката си; най-после, когато започнете да лекувате пръстите си, се явява мисълта.

Например, ние сме в трудно положение и имаме неразположение на духа. Ако взема *до-ре-ми* или ако взема *до* и *ми* в акорд, моето състояние веднага ще се измени. Ако се измени, това означава, че аз мисля; ако не се измени, мисълта не се е явила. Мисълта дава разрешение. Мисълта е най-лесният път, който разрешава поне една мъчнотия.

Сега, ние казваме: „Тази е философска работа.“ Във философията също има много чувствания. Философите, които разискват върху

нещата, нямат много дълбока мисъл и си фантазират неща, които не са верни. Например, говорят за Абсолютното, което е една неразбрана работа. Когато говори за Абсолютното, философът няма мисъл, а само чувства нещата и казва: „Абсолютното – онова неизмеримото.“ Какво означава Абсолютното и можем ли да кажем, че непостижимите неща са неразбрани? Има една максима: само за неразбраните неща можем да мислим, за разбраните никой не мисли. А според сегашните определения можем да мислим само за разбраните неща, а за неразбраните не можем да мислим. Според вас кой мисли – ситият или гладният? – Гладният, разбира се. Ситият въобще не мисли, той чувства в себе си, че е задоволен. А гладният търси. И животното има една малка мисъл, която идва само когато е гладно; наяде ли се, насити ли се, то си ляга, полага си главата и отива в другия свят, при което с мисълта му се свършва. Моментът на мисълта у животното е кратък – докато е гладно. И вълкът, когато огладнее хубаво, започва да си търси храна и казва: „В Драганово има кошара, в Петканово има друга кошара.“ При това положение вълкът вече мисли, помни и започва да си избира. После, взема предвид има или няма кучета там. Накрая вълкът отива и ако е мислил добре, успява да задигне някоя овца, но ако не е мислил добре, кучетата го завардват.

Сега, да оставим въпроса дали вълкът мисли или не, защото можем да влезем в противоречие. Аз не бих желал да мислите като вълка. Елементарна и толкоз изопачена е неговата мисъл, че щом намери много овце заедно, започва да ги прави на пастърма. Вълкът мисли като касапин и издава наведнъж десет, петнадесет, двадесет овце. Логично е да вземе една и да я изяде, защото не е търговец, та да търгува с тях. Но вълкът чувства, че овцете ще му служат дълго време за храна, което е негово заблуждение. Понякога и вие мислите като вълка и искате да се осигурите.

Толстой описва как слугите на един богат човек поръчали на майстор-обущар да скрои ботуши за господаря им. Майсторът дал на чирака си да ги ушие, но последният, наместо да скрои ботуши, скроил чехли за погребение и започнал да ги шие. Явно, чиракът си помислил, че на богатия няма да му трябват ботуши. Не се минават няколко часа, идва един слуга и казва да не кроят ботуши, ами чехли за погребение, понеже господарят им умрял... Казвам: не си кройте ботуши, защото не знаете кои от вашите желания ще оцелеят. На желанието не му трябват ботуши.

Сега, можете да вземете всичко това и обратно. Едно желание и една мисъл са ти достатъчни. Човек не се нуждае от две неща, а трябва да има едно желание и една мисъл. Другите работи сами по себе си ще дойдат. Ние, хората, сме желания. А когато започнем да мислим, това вече не е човек. Бог е първата мисъл, която идва в ума и дава разрешение. Запомнете: за мен първата мисъл е Бог. Какво нещо е Бог? – първото нещо, което осмисля живота ми, разрешава една от мъчнотиите и показва пътя. Започна ли да мисля, това е Бог. Аз мога да мисля с Бога, а със себе си мога да страдам. Тъй схващам аз нещата и по този начин въпросите лесно се разрешават. Не ги разрешавам аз – аз само ги чувствам, а друг ги разрешава. Аз разрешавам въпросите като мисля, но първата, основната мисъл е Бог. Най-лесният път е мисълта за Бога. Тъй, както сега мислим, това е чувстване, предполагање, а не е мисъл. Казвате за нещо: „Аз ще ти го докажа.“ Оставете доказателствата! Защо ще ми доказвате, например, какво нещо е светлината, след като аз имам собствени доказателства още преди да ми излагат други. Светлината е спомагателно средство, а мисълта ръководи целия човешки живот.

Ще ви дам една максима: вие мислите, че сте мислили, но много малко мислите, а само чувствате. Вие седите и чувствате за себе си, а за Бога още не сте мислили. Той е една светла мисъл и щом дойде,

веднага показва целия път, по който трябва да вървите. И целият ви живот става сносен и приятен дори при най-големите мъчнотии и несгоди. Тогава, ако сте студент по даден предмет, приятно ти е да го изучаваш; ако си музикант, приятно ти е да пееш; навсякъде ти е приятно да работиш.

Сега, това разбиране за мисленето ще го държите за себе си. Някой може да каже: „Тогава какво сме правили досега?“ – Само сте почивали и сте гледали... Та казвам: две неща ви са потребни – едно чувство и една мисъл. Чувството е човекът, мисълта е Бог.

Следователно, трябва да имате една ясна представа за себе си. Ако можете да намерите нещо по-хубаво от това, турете го и него в пътя си. От много глава не боли.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

19-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас 9 април 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ДВАМАТА ГОСПОДАРИ

"Отче наш"

За следващия път пишете върху темата: „На какво разчита човек най-много.“ Не разрешавайте въпроса механично. Ако някой би ви казал, че разчита най-много на баща си, вярно ли е? Или, ако някой ви каже, че разчита най-много на майка си, вярно ли е? Пишете неща, които да бъдат верни, да бъдат вероятни, да бъдат достоверни, приемливи и достъпни.

Пишете и върху втора тема: „Кое е онова, което навсякъде ходи след човека.“

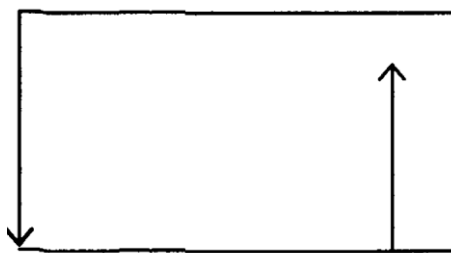
Кой беше най-лесният път? – пътят, по който може да се разреши най-малкото противоречие, е най-лесният път.

Сега, да направим едно упражнение. (ръце – пред гърди, длани – дългообразно обърнати надолу, показалци – допрени в хоризонтално положение. дясната ръка се движи встрани надясно и хоризонтално, а очите проследяват движението ѝ. Когато ръката е надясно и встрани, можете ли да я гледате с очи, без да извъръщате врат? (дясната ръка се прибира в изходно положение пред гърди. След това лявата ръка се движи встрани наляво и хоризонтално, а очите проследяват движението ѝ.) вие не си движите очите. Трябва едновременно с движението на ръката плавно да движите и очите. (направихме още веднъж упражнението с дясната ръка.) Вратът трябва да стои вертикално, без да си движи. Вратът ви страда от много движения и понякога, вместо да задебелява, той изтънява, защото се изтощават мускулите му. Неща, които чрезмерно се употребяват, се изтощават. Някои от нашите мускули работят повече, отколкото трябва.

(направихме упражнението по два пъти с двете ръце – първо с дясната и после с лявата.)

Сега изпейте една песен – изпейте „Мога да кажа.“ (изпяхме песента.) Изпейте още веднъж песента и я слушайте.

Сега, допуснете, че се намирате в лоши житейски условия. За да излезе човек от тях, какво му е потребно? Представете си, че не очаквате никаква помощ и от вас зависи какво трябва да направите – или да излезете, или да останете на същото място. Нека да поставим въпроса малко другояче: представете си, че сте слуга при един много умен и много силен господар; какво ви трябва? сега поставям въпроса обратно: представете си, че сте слуга при един много слаб и глупав господар; какво ви трябва? все нещо ви трябва...



Фиг. 1

Представете си, че тези две линии представляват разумни същества, които искат да се съобщават. Едното се намира на физическото поле, а другото се намира в умствения свят. Кое от тях има преимущество – туй, което е във физическия, или туй, което е в умствения свят? Кое положение в дадения случай е за предпочитане? Съществото, което е горе, слиза, а това, което е долу, се качва. Да слизаш или да се качваш е по-лесно? Може някой да каже, че за водата е по-лесно да слиза отгоре надолу, обаче за парата е по-лесно да се качва нагоре. За парата е по-трудно да слиза надолу, докато за водата е по-трудно да се качва нагоре. Питам кое е онова, което

издига парата нагоре, след като е приблизително седемстотин пъти по-тежка от въздуха? Казват, че е топлината. Ако затоплите водата, може ли да не се изпарява топлината е един резултат – съществува известно триене, което образува топлина.

Сега, въздухообразните вещества се издигат по-лесно, друга е тяхната площ. Ако поставите едно ароматно вещество в съд, на който има отвор отгоре, нали то започва да излиза оттам? За него е лесно да излезе даже през най-малката дупчица. Ако за водата при обикновена температура оставите един такъв отвор, няма да ѝ е така лесно да излезе. Ароматните вещества се изпаряват, т.е. в тях се заражда едно състояние да разширят обема си, за да могат да се повдигнат.

Добре, и вие сега се намирате в положението на водата, която се е научила да слиза надолу и не може да се качи нагоре. Какво ви трябва сега, за да се качите нагоре? – Трябва да измените вашето състояние. Как ще го измените? Казват: „Стани добър, стани умен.“ По кой начин човек може да бъде добър? Ако едно летливо вещество е затворено херметически, дори да има желание да излезе от шишето, няма да може при дадените условия. Но ако имат и най-малка дупчица, въздухообразните вещества могат да излязат навън.

В дадения случай вие се намирате при лоши физически условия; какво трябва да правите? Представете си, че носите на гърба си един голям варел, пълен с вода, който тежи триста-четиристотин килограма, едва се движите, но вече усещате, че не е по силите ви. Варелът е привързан на гърба ви и по никой начин не можете да го снемете; да седнете с него на земята също не се позволява. Но ако имате едно малко свределче, с ръка можете да направите една малка дупчица отдолу и водата от варела ще започне да изтича. Правите една дупка – започне да тече, правите втора дупка – пак тече. Ако знаете колко милиметра е отворът, който вашият свредел ще направи, можете ли по физическите закони на налягането да направите

изчисление след колко време ще усетите, че товарът е започнал да намалява?

Всеки от вас носи по един голям варел с вода. Всичките идеи, които хората носят, са водообразни, а парообразните са много малко. Следователно, щом имате една голяма мъчнотия, пробийте ѝ със свредела една малка дупчица отдолу и нека започне да тече. Най-първо си кажете наум, че тази вода ще изтече. Ще съжаляваш ли в дадения случай, ако тази вода започне да тече? Сега си представете друго положение: този варел и водата в него представляват твърдо тяло, направено от материал, който се топи при седемдесет и пет градуса топлина. Ако влезете в една баня със сто градуса топлина, след колко време този варел на гърба ви ще се разтопи?

Някой път и вие се намирате пред такива трудни задачи. Те са големи задачи, които ви се дават. Те са трудни задачи, които не са за разрешение. Природата понякога и на някое петгодишно дете дава сложна задача от висшата математика – например, туря го в гроба и казва: „Как ще излезеш от там?“ Вие вярвате, че когато детето умре, отива при господ. Но въпросът не е там. Природата го затваря в гроба и му казва: „Намери вратата!“ и детето трябва да намери вратата на тялото и да излезе навън. Много сложна задача е това.

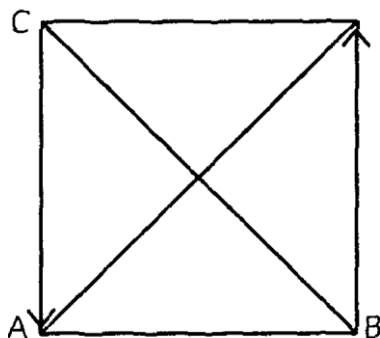
Сега, когато ви говоря за варела, аз ви задавам една задача. Казвате: „Какво ни интересуват нас такива варели!“ Той е въображаем и ние въобще не го чувстваме. Разбира се, и на дете може да се даде трудна задача. Има две задачи, които са изключителни за детето: когато се ражда и когато умира. Човек не може постоянно да умира и да се ражда – веднъж ще умре и веднъж ще се роди. При раждането той слиза надолу, а при умирането се качва нагоре. Понеже умирането представлява много по-трудна задача, затова всеки, който умира, казва: „Трудно е, как ще се изкачи човек по тия планински върхове, това са опасни работи!“ В този случай действително смъртта

представлява трудна задача, докато раждането е по-лесна. Лесна задача е слизането и затуй е дадено на децата. Когато слизат, те разрешават най-лесната задача. На старите хора е дадена трудната задача – умирането. Понякога тя се дават и на малките деца, но тогава те се явяват на конкурс. Децата, които умират, са много амбициозни, затова отиват на конкурс. За мен умирането е явяване на конкурс. Децата се явяват на него, защото за този, който разреши задачата, има голямо възнаграждение. Някои се явяват на 5-годишна възраст, някои – на 13-, 15-, 20-годишна възраст. Младите хора, които умират, също на конкурс отиват.

Един американски милионер завещал голяма сума от няколко милиона долара за разрешаването на някаква много трудна задача. Природата пък е поставила две велики задачи – едната е за малките деца, а другата е за старите хора. Смъртта е задача за старите и ти, искаш-не искаш, ще умреш. Ще се явиш на конкурса и ще умреш. Казва някой: „Защо трябва да умра?“ – Конкурс е това. Животът не е нищо друго, освен развиване на теза, а смъртта е нейното предаване. Когато ти живееш десет, петнадесет, двадесет, четиридесет, петдесет, шестдесет, седемдесет, сто и двадесет години, това е писане на една теза. Пита някой защо трябва да живее човек. – Има да развива теза. Каква е вашата теза?

Вие мислите, че тези работи, които ви говоря, са непотребни. Вземете, например, някой голям цигулар и вижте как започва полекичка, как върху тридесет сантиметровия гриф повтаря тоновете един път, два пъти, сто, двеста пъти, докато свикне. Или погледнете някоя певица как упражнява колоратурно пеене, как вдига и слага гласа си. Сега, нека допуснем, че се задава тема да се намери онова вещество, което поддържа вечния живот, и се обявява възнаграждение от пет милиона лева. Колко души от вас ще се решат да се кандидатира да решаването на тази задача? Най-първо ще кажете, че

това е невъзможно. Невъзможни са всички ония неща, за които човек не може да мисли. Ония неща, за които човек може да мисли, са възможни. Някой казва: „Това е немислимо!“ – Всичките задачи, за които човек може да мисли, все имат разрешение, макар той да не може да го намери.



Фиг. 2

Според съвременната математика няма точка, която да не образува център. Тогава квадратът в центъра ли се образува, или вън от него? Значи е извън центъра. Понеже математиката е сложна, ще разгледаме този въпрос геометрически. Двата диаметъра разделят квадрата на четири части. Ако вземем триъгълника САВ, страната АВ е неговата видимата част, т.е. този триъгълник е видим от АВ. Следователно ние предполагаме, че има един обратен триъгълник, който е подобен на първия. Той може ли да има същите качества? Не може.

Сега, вас това не ви интересува. Ако въпросът се разреши, този квадрат какво ще ви ползва? В такъв случай вие сте големи материалисти. Ако ви попитам какво сте придобили, след като сте слугували на един господар, вие ще кажете, че на месец ви е плащал по три-четири-десет хиляди лева. От тия пари колко ще употребите за храна, петстотин лева на месец стигат ли ви? Добре, представете си, че имате заплата от десет хиляди лева, от които отделяме хиляда

лева за ядене, хиляда лева за дрехи, хиляда лева за обувци, още хиляда за шапки, връзки и ризи, хиляда лева за квартира, хиляда лева за попълване на библиотеката, за развлечения с автомобил – още хиляда лева; всичко накрая излиза общо седем хиляди лева. Следователно на месец ви остават три хиляди лева. Добре, да допуснем, че вие слугувате тридесет години – по три хиляди на месец колко стават? – На година имате тридесет и шест хиляди, а за тридесет години стават близо един милион. А ако на година имате по сто и двадесет хиляди, за тридесет години колко ще направят?

Сега, при лошите условия на живота човек трябва да бъде умен. При умния и силен господар ти трябва да бъдеш по-умен и по-слаб от него – по-силен по ум и по-слаб по сила. При слабия и глупав, господар няма мъчнотия, ти си господар на положението. При глупавия господар си свободен, но при умния и силен господар ти си зависим. Единственото нещо, което може да ти даде свобода, е да бъдеш по-умен от него. Тогава няма да влизаш в стълкновение. Големите мъчнотии не изискват сила, изискват ум за разрешение.

Сега имате такава трудна задача и със сила тя не се разрешава. В миналото имало една задача, която Александър Велики отишъл да разреши, но наместо да развърже гордиевия възел, разсякъл го с меч си. Александър Велики не разреши въпроса, затова създадената от него държава се разтури. Ако беше развързал този възел, той щеше да остави една силна държава. Но понеже отрязал възела, дойдоха други и нарязали възето. Това, което човек със сила може да направи, всякога се разрушава; това, което човек с ум може да направи, е правилното разрешение на всяка една задача. Добре, какво трябва да правите с този ваш слаб и глупав господар, при който вие сте свободни? Той е възложил сега всичко на вас, какво трябва да правите? Този слаб и глупав господар съществува в света. И този най-силен и най-умен господар също съществува. Природата е най-силният и най-умният

господар. А кой е най-глупавият и най-слабият, на когото ние сега служим? – Самият човек – той е най-глупавият и най-слабият господар. Има едно място отзад – между главата и шийните прешлени, което щом се прободеш с игла, този „силен“ човек, който заповядва на света, загубва всичката си сила и всичкото си знание, които е придобил. Та сега, и ние понякога служим на този господар и слушаме, когато ни чете морал какво трябва да правим. Например, ако се намериш в трудно положение и го попиташ, той казва: „Тук не пипай, ти си слуга! За да живееш дълго, стегни се и яж!“ Ти пак го питаш: „Какво трябва да прави човек, за да се учи?“ – „Да четеш малко книги“ – Отговаря ти той. Този господар представя нещата в най-лесна форма. Нима е трудно? Когато заекът служил на този господар, той му казал: когато бягаш нагоре, трябва да имаш дълги задни крака, за да държат равновесие.“ Заекът мислел, че този господар е много учен, послушал и направил задните си крака дълги, за да може да бяга нагоре. Обаче, щом го обърнали да бяга надолу, той започнал да се премията и си казал: „Господарят не е предвидлив.“

Сега и ние разсъждаваме по същия начин – когато имаме пари, заекът бяга нагоре; когато нямаме пари, заекът надолу бяга. Без пари какво трябва да правите? Аз уподобявам парите на едно придобито знание, на един резултат от общата човешка деятелност. Погрешката е в това, че понякога си мислим, че колективността, силата на цялото човечество, ги притежаваме ние. Това е лъжливо положение, защото това, което цялото човечество притежава, ние не можем да притежаваме. Има възможности в нас, но при съвсем други условия. Не можем да бъдем силни като цялото човечество в даден случай. Хора, които имат правилни стремежи, вървят в една и съща посока и когато идеята на един човек е умна, може хиляди да я подемат. Ако другите не подемат неговата идея, той сам не може да я прокара. От тази гледна точка, човек трябва да придобие вечния живот, т.е. за да

бъде силен като цялото човечество, той трябва да стане безсмъртен. Безсмъртието е силата на човек да не умира. Но там вече се изисква знание.

Ако човек разреши божественият закон за веществата, с които първоначално е направен нашия организъм, последният ще се обновява нормално. Например, ритъмът на сърцето не е равномерен – понякога бие по-често, понякога по-бавно. Някой път се образуват газове в стомаха и червата, притискат диафрагмата и причиняват сърцебиене. Или се насъбират излишни вещества във венозната кръв и кръвообращението става нередовно. Следствие на всички тия неща животът на човека се скъсява. Казвам: симпатичната нервна система трябва да се пречисти, мозъчната нервна система трябва да се пречисти.

Вас сега ви вълнуват малките работи. Представете си, че ви турят в една окултна школа, поставят ви на изпит, дават ви една крупна сума за цяла една година и ви казват: „Умно трябва да употребите тия пари!“ Но в тази окултна школа има закон, според който ще пратят по-умни и ще ви оберат. Тогава ще ви кажат: „Трябва да се впрегнете да работите като кон, като вол!“ и ще бъдат безпощадни към вас. Вие веднага ще се смутите и ще кажете: „Отиде, взеха ми парите!“ но в тази школа не се позволява да питате кой ви е взел парите – ще пиете една студена вода и толкова. При това при вас ще идват професори и ще ти измерват температурата под дясната мишница, под лявата мишница, за да видят има ли някаква промяна. После ще ти вземат и малко кръв, за да видят станала ли е някаква малка реакция, т.е. ще проверят и най-малкото смущение, което сте претърпели по време на този опит. Добре, какво трябва да направите в дадения случай?

Сега, искам да ви наведе на нещо, което не съществува в природата. Представете си, че един ден човечеството дойде до изкуството да направи отделно око, което ще можете да поставяте в

контакт е нервната система и да виждате, а вечерно време за по-голямо удобство ще можете да го изваждате навън. Тогава ще има възможност някой да ви задигне окото, нали? Какво бихте казали, ако ви оберат? За да не ви оберат, какво трябва да направите, след като ви дадат тази сума? Аз сега ви наблюдавам: същото това нещо става във вас и това е една задача, която разрешавате. Някой път имате разположение – едно хубаво състояние, което струва милиони и милиарди, чувствате се в рая, но станете сутрин, обират ви и всичко туй изчезва, нямате и пет пари в себе си. Тогава влизате в едно обезнадеждено положение – обезсърчени сте, не ви се живее, искате да се хвърлите отнякъде и казвате: „Обраха ме, обраха ме.“ Обраният окултен ученик къде ще намери туй, което са му задигнали? Никъде не може да го намери. Накрая какво става е вас?

Сега, можете ли да дадете пример как нещата се връщат назад? Питам ви защо сте толкова лековерни, защо повярвахте в тази голяма измама? Вие имате един благороден господар и той ви е дал една сума. Но после, когато ви оберат, вие казвате: „Той си взе парите назад, обра ме. Той ме залъгва.“ Защо така разрешавате въпроса? Вие вярвате в разумната природа, а при това допускате, че в нея са ви обрали. Питам на какво основание, въз основа на какви математични и геометрични закони допускате това?

Действително, в квадрата нямате никакъв център, защото той образува една система. Но всяка точка, всеки ъгъл са свързани с един общ център, който е някъде, но ние не го знаем къде е. Всички тия елементи са свързани с един център, те са верижни. Тогава противоположните ъгли какво означават? В триъгълника срещу равни ъгли лежат равни страни и срещу равни страни лежат равни ъгли. Един ъгъл – това е една възможност, което означава, че правата линия не е безконечна. Следователно пречупването на правата под определен ъгъл показва продължението в едноизмерния свят. Светът

на едното измерение е правата линия и пречупването показва нейното продължение. Представете си същество, което се движи в един малък кръг и мисли, че пътят му е грандиозен. Но нещата в теб трябва да се пречупват, понеже не можеш да вървиш в посоката на своята права линия и да разрешиш въпросите. Пречупването става, за да излезеш от трудното положение. Туй, което не може да го разрешиш в едноизмерния свят, в двуизмерния свят можеш да го разрешиш; туй, което в двуизмерния свят не можеш да го разрешиш, в триизмерния свят можеш да го разрешиш; туй, което в триизмерния свят не можеш да го разрешиш, в четириизмерния свят можеш да го разрешиш; което в четириизмерния свят не можеш да го разрешиш, ще го разрешиш в петоизмерния, в шестоизмерния свят. Това е въпрос на човешката мисъл – трябва да знаеш къде можеш да разрешиш всяка една трудна задача. Има задачи, които могат да се разрешат на физическото поле, а има задачи, които на физическото поле са неразрешими.

Сега, първото ви заблуждение е, че вярвате, че могат да ви обратят. Всички трябва да разберете едно нещо: никой не може да ви обере. Вие се самозаблуждавате, че сте обрани и казвате: „Аз съм крайно докачен!“ Че между това същество и теб има такова грамадно разстояние – как тогава те е докачило то? Някои от вас са на четиристотин-петстотин милиона километра един от друг, как е възможно едно същество да ви обиди от такова разстояние, как можахте да чуете гласа му? Вие си въобразявате, че някой ви е обидил. Утре могат да направят един запис на кино или на грамофонна плоча, който да се върти автоматично и да ви казва една обидна дума. Питам. Ще идете ли да зашиете една плесница на този автомат? Понякога като ви гледам, чудя ви се и казвам: „Те са отлични окултни ученици.“ И казва някой: „Не мога да го търпя, обиди ме!“ Какво има да го търпиш? Най-малкото разстояние между

всеки един от вас е десет милиона километра. Разстоянието от земята до месечината е двеста и осемдесет хиляди километра, после следва Венера, после – Меркурий, Юпитер и други. Нанесената обида е едно заблуждение вътре в човека и ако не се научите да мислите така, вие всякога ще се докачате. Казвате: „Никой не може да ме обиди – може да ми каже и най-горчивите думи.“ Казвате още: „Знаете ли какви горчиви думи ми каза!“ Вие си въобразявате. Следователно обида не може да съществува, понеже в този свят на движение на праведния, на умния човек не му се позволява да се спира никъде. Грешният може да спира на много станции, но умният, праведният пътува с експрес. Прегрешението седи в това, че сте спрели вашия експрес.

Вашите работи често мязат на погрешката на оня свещеник, който пътувал с трен от Гюргево за Букурещ. По едно време той си показал главата през прозореца и калимавката му хвъркнала. Дръпва той аварийната спирачка и спира трена. Питат го: „Защо спря трена?“ – „Калимавката ми падна.“ Глобяват го и сумата била десет пъти повече, отколкото струвала калимавката му... ако и вие спрете божествения трен за вашата калимавка, това ще ви коства десет пъти повече. Оставете я и не спирайте божествения трен за една калимавка.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

20-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас 16 април 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ГАМИТЕ НА СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА

"Отче наш"

Четоха се работи по темата „На какво разчита човек най-много“.

Пишете върху темата: „Преимуществата на утъпкания и неутъпкания път.“ Аз ще ви помогна: ако дълго време не е валило дъжд и вървите по утъпкан път, ще гълтате повече прах, а ако вървите по неутъпкан път, прах няма да гълтате. Ако вървите по утъпкан път, когато е валило дъжд, доста кал ще се налепи отгоре ви, а ако вървите по неутъпкан път, малко кал ще съберете, понеже там има трева.

Сега, можете да направите превод, защото в живота всички неща са все живи величини. Например, казват: „Улицата му свети“ или „Тази къща му е любима.“ Улицата може ли да свети, може ли къщата да бъде любима на човека? Това са иносказателни неща. Вие всички ходите по много утъпкан път и вследствие на това чувам много кашляне.

Когато някой път туря чер пипер в яденето, кихам, понеже някои пращинки от пипера не отиват в чорбата, а попадат в носа ми. Всяка една мисъл трябва да влезе в ума ви, а не да влиза в носа ви. Ако влезе в носа ви, ще кихате, а ако влезе в ума ви, тя е на мястото си. Да кажем, че не можете да разберете известна мисъл. Това е, защото не мислите. И учените хора са като децата. Има обикновени деца, има талантиливи деца, има гениални деца, има и деца-светии. По какво се отличават те? По своята възприемчивост. Талантливият човек е досетлив, гениалният също е досетлив, но светията е още по-досетлив. Ако гледате отгоре, обикновеният човек е малко досетлив. Та сега, на всинца ви липсва едно нещо – досетливост. Вие имате

досетливостта на обикновените хора, имате досетливостта на талантливите хора и донякъде – досетливостта на гениалните хора. Но досетливостта на светиите е епохално нещо. Да имаш досетливостта на светията е нещо, което може веднъж да се случи в живота. Да имаш досетливостта на гениалния може да се случи три-четири пъти в живота, досетливостта на талантливия – веднъж в годината, а досетливостта на обикновения човек – всеки ден. Сега, това е едно обикновено ограничение на нещата.

Сигурно някои от вас могат да кажат кои неща са научни. Научни неща са онези, които са свършени. Науката е като стълба и щом прекрачиш първото стъпало, вървиш нагоре. При ненаучните работи ти вървиш четири-пет стъпала и виждаш, че нагоре липсват няколко. Тогава спираш, гледаш, размишляваш какво да правиш, философстваш, искаш помощ отгоре. Научните работи са добре направени и ако знаеш как да ходиш, ти може да вървиш по тия стълби. Ако имаш ревматизъм, тогава мъчно се върви по тях.

Сега говорим за обикновени хора, за талантливи хора, но вие всички желаете да бъдете (чета го, виждам го в атмосферата) най-малко гениални, че и светии. На табелите е написано: „Ако ще бъда, гениален да бъда.“ Тогава на табелите пише „гениални“, методите са талантливи, а придобивките са на обикновени хора. Това не се отнася до вас. Не сте излизали от тялото си, за да видите какво нещо сте вие. Дошли сте тук с вашите автомобили, влезли сте вътре в класа. Благоприличието изисква автомобилът да е отвън, а вие сте влезли в салона като в гараж. От моя гледна точка аз казвам: „Много невъзпитани хора.“ Ако всички дойдат вътре в едно събрание със своите автомобили, какво ще стане? Не че това е лошо, но се изисква място. На какво се дължи недоволството в живота? – Влезли сте в Живота е автомобилите си. Автомобилът трябва да го оставиш отвън – там, дето отиваш, няма място за него.

Например, ти идваш на земята, имаш някакво желание, искаш да станеш гениален човек; питам защо ти е гениалността. Добре, не че е лошо да бъдеш гениален, но защо ти е гениалността? Някой казва: „Аз искам да бъда силен.“ Питам го защо иска да бъде силен. – „Да помагам на бедните, на слабите хора.“ Действително, има хора, които имат нужда, и ако аз съм силен човек, ще помагам на този, на онзи. Но ако съм слаб като тях, тогава ще бъда непотребен. Слаб на слаб не може да помага – само силният може да помага. Друг казва: „Аз искам да бъда учен човек, за да помагам на невежите, на глупавите хора“ (думата глупав вземам в обикновен смисъл). Той иска да помага на невежите, пък целият ваш организъм е пълен само с невежи хора. На какво се дължи това, че имате толкоз невежи и толкоз бедни? Вие как ще обясните невежеството? На какво се дължи, например, вашето неразположение? Някоя сутрин станете и целият свят ви е крив. Казвате, че нямате пари, но това е само един повод. Аз съм виждал как някой върви с разпасан пояс, както българите правят, и само търси повод – настъпят ли му пояса, веднага кипва. Например, някой баща се връща вкъщи, неразположен след някаква несрета през деня (адвокат, изгубил делото; лекар, уморил няколко души; свещеник, не сварил да опее някой мъртвец или пък проповедник, не успял да държи добра проповед), влиза кисел, накупяло му е, само търси повод за нещо и казва: „Вие сте виновни!“ Мисля, че у Молиер има една комедия – „Скъперникът“, в която героят се оплаква, че го обрали, а околните го питат: „Кой те обра?“ – „Целият свят.“ – „Кой?“ – „Всички, всички!“ Той не посочва един, а набеждава всички, че са го обрали. Тъй го е описал Молиер, за да направи нещата достъпни. Този човек трепери за имането си, заслепен е, много е тщеславен, като че всички същества, от най-малките до най-големите, мислят все за неговите пари.

Често можеш да видиш как някой ученик от гимназията, който е написал едно стихотворение и го е турил в джоба си, върви по улиците, мисли, че всички знаят, че има стихотворение и казва: „Да ви прочета нещо!“ Вади го и чете: „Планина висока, долина широка.“ Какво да му кажеш сега, кажете ми? В самото чувство и стремеж няма нищо лошо, но тази мисъл смуцава човека. Ти трябва да пишеш стихотворения, но не трябва на много хора да ги четеш. Намери един свестен човек и му ги прочети, не ти трябва повече. А като ходиш тук-там, всички тия хора ще ти изопачат ума. Подири някой учен човек, попитай го струват ли или не. Помоли го да ти каже на свят ли са, без да те мами. Какво ще ходиш да го четеш на този, на онзи и да се объркваш повече. Най-добрите поети в света са били онези, които са мислили и са чувствали нещата. Те са писали с оглед на бъдещето. Когато добрият поет напише нещо, което е почувствал, той сам се радва на написаното и казва: „Вижте това вярно ли е или не!“

Сега, да допуснем, че във вас има едно чувство, едно желание да блеснете. На какво се дължи то? Например, ако сте в един клас, искате другарите ви да нямат лошо мнение за вас и да минавате за човек, който разбира. Да кажем, че изучавате един език. Често пъти англичаните изговарят няколко думи заедно и се получава една неразбрана дума или употребяват някои провинциализми, които не са литературни. Но понякога и професорите употребяват такива думи. Американците, например, имат навик всяка сутрин да се избръсват хубаво. Но понякога на някой студент му идва наум за разнообразие да си остави брада и мустаци, че да мяза на източен човек. След една година пък му идва наум да се обръсне и, когато го срещнеш, не може да го познаеш, ако някога не си обърнал внимание на гласа му, и трябва отново да ти се представя.

Сега, от ваша гледна точка, вие се намирате в известни житейски условия, искате да си пробиете път, но нямате ясна представа какво

нещо е животът. Каква представа можеш да имаш за живота? Ако изучаваш музиката теоретично, каква представа ще имаш за нея? За да разбереш едно музикално произведение, трябва все пак да си малко музикален, трябва да запееш, че нотите да прозвучат. Ако не могат да прозвучат, колкото и да ги гледаш, не можеш да се произнесеш за музиката. Понякога аз гледам линията, по която са написани нотите – как се движат, каква крива линия описват и по нея правя заключение дали музикалната фраза е хубава или не. Та казвам сега: има пет неща, които са необходими: зрението е необходимо за гледането; слухът е необходим за слушането; вкусът е необходим, понеже храната трябва да се вкуси; обонянието е необходимо за мирисането; осезанието е необходимо, за да се схващат външните промени в атмосферата. Например, какво произтича от зрението? То се е явило най-последно в развитието на човека.

Та сега, вие сте дошли до едно специфично състояние: целият свят се стреми да разреши живота тъй, както не може да се разреши. Днес хората искат да имат социално разрешение. Такова разрешение не може да се даде по единствената причина, че в това дело са ангажирани хора, които са в други полета, а не са на физическото поле. Искате ли да разрешите един социален въпрос на земята, трябва да се съберат всички ония, които са участвали тук. как ще може да се разреши едно социално дело, след като тия фактори не са дошли още на земята? Например, едно дете се ражда, когато дойдат всички необходими клетки – явяват се клетките на неговия мозък, явят се клетките на неговите мускули и кости, започват заедно своята работа и когато организмът е напълно сглобен, накрая се явяват и сътрудниците на дихателната система. Когато и те свършат своята работа и приготвят дихателните органи, детето веднага трябва да излезе и да започне да живее отвън.

Сега, трябва да проучвате нещата и да знаете, че друго гледище трябва да имате. Аз съм чел писатели и философи, които много добре разглеждат въпросите, но според мен те се намират в едно неблагоприятно условие – намират се в утробата на майка си. За мен неблагоприятните условия са една утроба, в която сме турени. Как бих излязъл оттам? Сега аз разсъждавам: не мога да изляза откъдето искам, трябва да изляза по обратния път. Има две врати – една, през която гостите влизат, и втора, през която гостите излизат. За да подобря живота, аз трябва да изляза през една от тях. Вие през коя врата ще излезете, какво е вашето разбиране? Толкоз години сте учили – как мислите, по кой начин можете да разрешите вашите въпроси? За мен добро е това разрешение, от което човек да е доволен и да му дава подтик за по-нататъшно учене и развитие. Ако в науката не намерите това положение, тя става за вас нещо обикновено. В началото науката ви интересува, но после казвате: „Не искам да уча, това е празна работа!“ Има, например, музиканти, които до известно време пеят, след което казват, че музиката е празна работа и не искат да се занимават с нея. Друг пък в началото пише поезия, а после казва: „Това е празна работа!“ Добре, щом всички неща станат празни, кое е пълното сега? Защо нещата стават празни? Аз разсъждавам тъй: около болния има всичко за ядене, но той е крайно неразположен, не му се яде, това не иска, онова не иска, не иска да работи; а здравият човек, щом погледне към яденето, сърцето му трепва.

Един наш приятел ми разказваше свой сън: излиза той и вижда, че един стар човек поправя един локомотив – същия, с който той пътува. Казва му старият: „Ще чакаш, много е развален.“ Нашият приятел започва да се притеснява, но онзи поправя там и нарежда: „Ще чакаш, тази работа не става така лесно.“ След някое време отново сънува същия сън, но локомотивът е вече поправен, а старият машинист е седнал вътре. Тогава сяда и нашият брат и машината

тръгва... когато тялото е поправено, душата идва, качва се и двамата тръгват заедно.

Та казвам: има много работи, за които трябва да дойде техник. Например, понякога вие чувствате един страх. Ще ви приведа един пример. Един свещеник се чудеше на себе си и казваше: „В турско време ходех вечер в гробищата и не ме беше страх от нищо. Мюсюлманите ги е страх от умрели и аз, за да се избавя от турците, често спях в гробищата и не се страхувах. След като се освободи България, в мен се зароди един страх. Престанах да ходя между мъртвите, отидох да живея далеч от гробищата, но не мога да се избавя. Много смел човек бях, пък сега съм страхлив.“ И във вас понякога се явява страх и си казвате: „Какво ще правя, когато остарея, кой ще ме гледа без пет пари?“ Добре, представете си, че имате кон и казвате: „Като ми вземат коня, няма да яздя, ще ходя пеш.“ Кое е по-хубаво в дадения случай – да яздиш на кон или да ходиш с краката си? Когато си дете, по-добре е да те возят на количка, но когато станеш на деветнадесет години, полезно ли е това? Би означавало, че си инвалид. Когато станеш 19-годишен, трябва да бъдеш свободен и никаква количка не ти трябва.

Казвам сега: човек трябва да има вяра. Трябва ли да имаш вярата на малките деца, които чакат слугите да ги возят? Или трябва да имаш вярата на онзи ученик, който чака пособията, по които ще може да учи? Ученикът търси един учител по математика, по някакво изкуство или по какъв да е отрасъл в науката, който да му предаде знание. И туй знание трябва да се предаде в живота. Тогава кое е най-необходимо за всинца ви? На първо място е необходимо да вярвате в ума, който имате. Какъвто и да е, на каквато и степен да е вашият ум, имайте доверие в него. Имайте доверие във вашето сърце, имайте доверие във вашата воля! Колкото и да е слаба волята ви, имайте доверие в нея. Следователно в дадения случай има три неща, на които

да разчитате: разчитайте на ума си, разчитайте на сърцето си, разчитайте на волята си! Казва някой: „Трябва да вярваш в Бога.“ оставете тия работи, те са второстепенни. дошъл той да ме учи да вярвам в Бога! Че аз го знам, преди той да ми го каже. Какво ще ме учи и ще ми дава ново верую. Ако аз досега не съм вярвал, отсега нататък ли ще вярвам?

Съществува една специфична светлина, която трябва да се внесе. И онзи не трябва да ми говори за вярата, а трябва да внесе повече от светлината, която има в себе си. Аз се нуждая от неговото знание, не се нуждая от неговата вяра. Ще ви дам едно обяснение: представете си, че имате двама приятели – и единият, и другият ви обещава, че ще ви услужи, но на единия имате повече вяра, а на другия – по-малко. Кое ви заставя да вярвате на първия повече, а на втория – по-малко? Туй, което знаете, сега ли го научихте, или го знаете от по-рано? Вие вярвате, че този ще направи повече, а другият – по-малко. Тази вяра сега ли дойде, или я имахте от по-рано в себе си?

сега, нали всеки един от вас може да предчувства промяната на времето. Да, има известни състояния, които се дължат на времето. Но когато почувствате промяната, вие вече имате това чувство в себе си. Например, срещате някого и той казва: „Неразположен съм.“ Той е като барометър. Има хора чувствителни, които знаят вятър ли ще духа, дъжд ли ще вали, град ли ще бие. Щом срещна такъв, от неговото неразположение аз вече знам, че времето ще се промени. Когато времето ще се разваля, котката ходи насам-нататък, а когато ще се оправя, тя е кротка, седи като някой аристократ. Ако е зимно време и котката седи до огнището, обърнала гръб, трябва да знаете, че ще има хубав сняг, а когато си грее корема, ще знаете, че времето ще се подобри. Това са наблюдения и съвпадения, които трябва да проверите; може да се каже, че са верни с малки изключения, но не са така абсолютни. Понякога котката си разполага гърба

перпендикулярно спрямо огнището, пък друг път го поставя под някакъв ъгъл. Някой път ще видите, че си обръща гърба към огъня, така че лъчите да падат перпендикулярно; друг път го поставя под някакъв ъгъл, така че лъчите да падат под наклон. Сега, котката откъде знае тия геометрични положения и се разполага така, че топлинните лъчи да падат успоредно или по друг начин? Тя носи това знание. Съзнанието на котката нищо не знае, но тя има едно друго съзнание, което е в Духовния свят, и то именно знае. Следователно висшето съзнание ръководи нисшата котка. Както една умна майка ръководи детето си и го наставлява, така и котката се ръководи от висшето съзнание. И тя иска да знае. Когато котката влезе в стаята при мен, тя помирихва, че има кашкавал или нещо друго за ядене, поглежда ме, спира се и висшето ѝ съзнание казва: „Внимавай, че този човек не е от боговете и ако те изпъди, нищо няма да има.“ Тя се спре, седне, заеме една поза на светия, като че ли не е заинтересована, но щом изляза навън, веднага погледне наляво-надясно, намира храната и започва да яде. В дадения случай онзи, който я ръководи, е по-силен, понеже влиянието му е невидимо за нея, а от мен понякога се страхува. Но мен ме вижда и това е по-лесно за нея, отколкото висшето ѝ съзнание. Когато ме погледне, чрез мен нейният ръководител ѝ внушава, а ако се махна, директно не може да ѝ влияе, тя си знае своето и ще направи погрешката. Веднъж я хванах за врата, стиснах я, а тя почувства, като че ѝ отнемат живота, погледна ме и каза: „Бива ли толкоз да стискаш, какво толкова, че съм взела едно малко парче кашкавал?“ Рекох ѝ: „Ако не пипаш, повече ще ти дам, пък ако пипаш, ще ти дам по-малко.“

Понякога и вие като котката не слушате висшето ръководство. Докато добрите са наоколо, вашият ръководител има по-голямо влияние, но щом се махнат, правите същата погрешка като котката. Много трудно е човек да бъде господар. Да бъде господар, разбирам

съзнанието му да бъде будно, да разсъждава. Идва някой и казва: „Уплаших се!“ Защо, от какво ще се плашите? Страхът се предава.

Чувал съм много истории за мечки. Казвали са ми, че мечка от пътя си не се връща. Аз досега само веднъж съм срещал мечка – това беше в Маричината долина на Рила. Вървим ние, а отгоре иде една мечка, отива към водата, но така замислена, че не обръща внимание. Спрях се на пътя и я наблюдавам. Мисля си как трябва да постъпим. С мен вървеше един евангелски проповедник и му казах, че една гостенка ни иде. Мечката приближи на петдесет крачки от нас. Казах на нашия приятел, че трябва да минем отпред, за да остане тя зад нас, но тъй се случи, че проповедникът стъпи на едно дърво, хлъзна се и падна с двата крака срещу мечката. Той искаше да бяга, понеже помислил, че аз вече бягам. Но когато падна пред мечката, тя го видя, обърна се и хукна назад по пътя, по който беше дошла. Казах му: „Благовари, че мечките много ги е страх от проповедници.“

Сега ще направя един извод от моята опитност с мечката: всяка една мъчнотия в света ще се върне по своя си път. Няма мъчнотия в света, с която да не можете да се справите. Всякога трябва да знаете, че в сегашния ви живот имате една малка мисия. Не мислете, че е безпредметно вашето идване на земята – вие имате все пак една малка мисия, каквато и да е. Вие сте един малък фактор за невидимия свят – пратени сте да научите нещо и да свършите нещо. Може да го знаете, може да не го знаете, това е друг въпрос, но е вярно, че сте пратени. Инак вие не можете да дойдете на земята по никой начин. Представете си, че сте екскурзиант и отивате в един хотел, в който има четиристотин-петстотин легла в хотела може да има сто екскурзианти, но няма защо да се безпокоите, все таки ще има едно легло за вас. Вземате леглото. Може да не намерите стаята, която искате, но най-важното е, че ще имате легло, храна и ще си починете. Може във вас да се зароди желание да останете повече, но все пак вие

трябва да напуснете този хотел. Не можете да останете, защото сте екскурзиант за един-два дена. На Земята дълго време няма да седите. На някои е определено да седят десет дена, а на други е определено десет години. Понеже един ден, преживян разумно на Земята, е фактор за една година. Ако пък една година живеете разумно, тя е фактор за десет години; ако десет години живеете разумно, те са фактор за сто години. Законът е такъв – това мога да ви го докажа и статистика мога да ви приведа. Така че, зависи от днешните дни: трябва десет дена да живеете добре и оттам насетне ви е гарантирано. Но кога ще живеете добре? – Когато се пробуди Божественото съзнание и заживеете така, както трябва. Това са най-хубавите дни в живота на човека. Тия дни остават като много приятно събитие в целия ви живот. И щом си спомните за един такъв ден, който внася най-хубавото в човека, ще ви стане приятно. След туй ще си спомните за втория и третия ден, за десетте дена, за десетте години и най-последно ще си спомните за стотте години.

Сега ви казвам: трябва да вярвате в това. Ако имате вяра, ще ви се докаже, но без вяра не може да се доказва. Знанието не идва без вяра. Например, постъпвате в едно училище, започват да ви преподават по пение или по друг предмет и вие приемате всичко на вяра, не критикувате. Отде знаете дали тези учители разглеждат въпросите добре? Вие сега приемате, а след време ще проверите вярно ли е или не. Дори ако в даден случай ви посъветват така, че да направите погрешка, тя няма да ви увреди. Всеки един учител допуска известни погрешки, които отпосле вие трябва да поправите. Той нарочно ги допуска, за да види дали мислите. Аз зная, че именно тук има един страх. Учителят ви оставя да мислите. Този, който е направил погрешката, е мислил върху това и допуска някаква погрешка. Много лесно се допускат погрешки. Например, пишеш нещо и изядеш ер голям накрая; мислиш си, че си го написал, но той липсва. Когато

дойдат чувствата, много хора не написват известна линия в края на думата, а си мислят, че е написана. Това можете да го обясните, то си има причини. Например, на френски има букви, които се пишат, но не се четат. В български буквата „е“ е гласна и се чете, но във френски „е“ в края на думите не се чете. Тогава защо се пише там? В английски има букви, които не се четат, но се пишат. Англичаните са учен народ – затова са оставили някои букви да не се четат, инак без тях думите не са ясни. Това са доста трудни задачи, които те имат да разрешават в бъдеще. Когато ги разрешат, английският език ще стане фонетичен. Понеже сега англичаните имат много мъчнотии, затова езикът им не е фонетичен. Това са предположения, хипотези сега, във вас има много неразрешени работи и животът ви няма да бъде екскурзия с песни. Когато войниците отиват на бойното поле, тръгват с песни и окичени с цветя, но когато се връщат оттам, кой – със счупен крак, кой – със счупена ръка. Сега вървите накичени с венци, но не се знае как ще излезете от сражението всички вие – и момци, и моми, и стари, и философи. Мислите, че там ще ви посрещнат с цветя? Не, на позицията очите ви трябва да бъдат отворени на четири! На светията очите са отворени на четири. Бойното поле е едно изключение. За да направят хората малко по-смели и да премахнат страха, от невидимия свят са създали войниците. Например, ти си страхлив като заек или като пъдпъдък, но щом влезеш в сражението и започнат отвсякъде да хвърчат куршуми, накъде ще бягаш? Тогава у човек се развива присъствие на духа и казва: „Бях страхлив като заек, но когато захвърчаха куршумите около мен, станах безстрашен. Когато ми продупчиха шинела, си казах: „Каквото Господ даде!“ Щом казах така, само ми нашариха шинела, но на месо не удариха.“ Така е, ако беше хукнал да бяга, щяха да му нашарят задницата. Та казвам: когато се намерите в трудно положение, кажете: „Каквото даде Господ!“ Ако речете така, само

шинела ви ще нашарят, но вас няма да закачат. Как ще си обясните тези случаи, когато шинелът има дупки не на едно, но на двадесет, тридесет, четиридесет места? Тогава кажете: „Каквото даде Господ!“ Когато кажеш така, работите вървят. Сега, каква е основната мисъл? Питате: „Какво да правим със сегашния живот?“ – Каквото даде Господ! – „Ами ако Господ даде страдания?“ – За добро са. Така работи законът: ако Бог е допуснал страданията, доброто ще дойде след тях; ако Бог даде Доброто, благословието ще дойде след него; след Божието благословение идва Божиата любов. Ако страданието не идва, не идва и Доброто; ако Доброто не идва, не идва и благословието; ако благословието не идва, и Любовта я няма. Затова казвам: страданието трябва да дойде, за да дойде Доброто; Доброто трябва да дойде, за да дойде благословието; Божието благо трябва да дойде, за да дойде Божиата Любов. Ако вярвате в това, нищо няма да изгубите! Не е важно дали го разбирате или не. Не се изисква голяма философия. И аз, когато изучавах този въпрос, ни най-малко не го разбирах, бях донякъде невежа, но започнах да го уча и го научих. И вие по същия начин ще го научите. Колкото човек е по-невежа, толкова е по-добре; колкото е по-учен, толкова е по-зле. Ако сте учени, ще търтите да бягате и ще ви нашарят; ако сте невежи и кажете „Каквото Господ даде“, само шинелите ви ще бъдат нашарени.

Сега, нали преди сражението започват с музика, щом се разрази сражението, музиката престава, а щом се свърши сражението, музиката пак започва и вие се връщате. Та и ние сега с музика се връщаме. Как ще обясните научно защо тук тонът не е ясен? (*Учителя удря по струните*) тук пък звуковите вълни се унищожават една-друга (*Учителя държи струната е ръка*). Колкото е по-малко енергията, по-ясен е тонът (*Учителя удря с лък по струната*). Навсякъде във вас тоновете не са така ясни, понеже удряте много.

Сега, трябва приложение – да тръгнем и да вървим! Изпейте тогава „Мога да кажа“ (*изпяхме песента*). Изпейте песента още веднъж, но я превърнете в картини, т.е. не мислете за нищо друго, освен за картините, за които пеете. Тези думи са мажорни.

В Природата има няколко вида гами. В съвременната музика мажорните гами са гами на деятелност, на енергия, на активност, а миньорните гами са гами на мекота. Когато искат да изразят някое страдание, турят миньорни гами. В Природата има гами на топлина и гами на светлина. Миньорните гами са гами на топлина, а мажорните гами са гами на светлина. Съществува преплитане на мажорните светлинни гами и на миньорните топлинни гами на живота. Някой път вие трябва да мислите за светлината – за мажорните гами, които съдействат за създаването на мисълта. А когато тия мисли трябва да се изпълнят, нужно е да влязат миньорните топлинни гами. Тия природни гами не съответствуват напълно на нашите. Аз ги наричам гами на човешките мисли и на човешките чувства. Когато искате нещо да се изпълни, тогава идват топлинните гами, които творят и създават. Всякога, когато човек пее с тия гами, усеща, че по неговото тяло се разлива малка хубава топлина. Като човек пее със светлинните гами, тогава нещо проблясва в мисълта му, нещо му става (*Учителя свири нещо много живо и ритмично*). Каква гама е тази? Може ли човек при тия светлинни гами да бъде меланхоличен? (*Учителя свири*) Това е миньорна гама, без нея не могат да се изразят чувствата на човека. (*Учителя свири*) Какво означава това? Човекът търси изходен път и казва: „Няма ли път, няма ли свършване това нещо?“ (*Учителя свири друго*) Сега човекът намира вече пътя си, върви, избавя се от големите мъчнотии на живота. Не е лесна работа да държите своя лък. Колко години ви трябва, за да научите този ритъм? Ако свирите двадесет години по дванадесет часа на ден, може да се научите. Трябва не само да държим своя лък, но когато свирим,

трябва природата да ни разбира. Тогава, ако времето се заоблачава и иска да вали, ти щом засвириш, наоколо ще се изясни. Или пък ако има буря и ти засвириш, времето се успокоява и вятърът млъква. Някой ще каже, че за това трябва сила. Природата обича хармония. Бурята се е образувала от дисхармония и ако се произведе хармония, тя веднага престава. Някои бури ги създаваме ние. Някой път хората се молят и идва дъжд, после спират да се молят и дъждът престава. Ние, хората, предизвикваме много неща в природата и ние сами можем да ги оправим. Затова трябва да изучаваме законите, по които работите да се оправят. Музиката е едно възпитателно средство и всеки един от вас трябва да се учи да пее, за да се възпита. Трябва да знаеш да пееш. Когато си крайно неразположен, трябва дълго време да пееш на себе си. Защото има в човека едно крайно упорито същество, което не иска да пее, а иска да заповядва на света и каквото пожелае, да стане. Ти искаш Ангелите, Господ, цялото Небе да ти се подчиняват. Това не е в реда на нещата! Онова, което искате, трябва да бъде разумно и тогава всички ще бъдат на вашите услуги. Искаш ли разумно, всичко е на твое разположение; искаш ли глупаво, ще срещнеш опозиция. Искайте разумни неща. Разумно трябва да се иска. Та казвам: в новото учение понякога вие вървите по стария път. По стария утъпкан път ще имате доста прах.

Сега, трябва една демонстрация, за да видим какво влияние има музиката. Например, на някой от вас, който е крайно неразположен и нервиран, да му изсвирим едно парче, и туй негово неразположение да изчезне, да започне сам да се смее на себе си. В бъдеще, когато си неразположен, ще отидеш при някой свой приятел, ще му кажеш да посвири малко, ще го послушаш и състоянието ти ще се смени. Или ако не разбираш някой предмет, щом послушаш някой, който свири, ще ти дойде някоя идея.

Животът е музика, науката е музика. Трябва да свирите откън, за да се хармонизирате в светлинните гами. Те са гами на знанието. А топлинните гами са гами на успеха в живота. Не можеш да успееш в живота, ако не пееш на гамите на топлината. Те не са миньорни, а са гами на постижение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

21-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас, 23 април 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

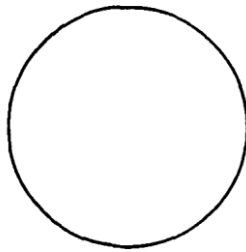
БОГАТСТВО, ЗНАНИЕ И ДОБРОТА

"Отче наш"

Четоха се работи по темата „Преимущества на утъпкания и неутъпкания път“.

Добре сте развили темата, но вие разглеждате пътя само на физическото поле. Това, което казвате за пътя, не е вярно. Ако пътувате през въздуха, какъв ще бъде вашият път, кал ще има ли? Или ако пътувате по пътя на светлината? Вие смесвате утъпкания път с широкия път и неутъпкания път – с тесния път. Каква е разликата, ако имате един обработен и един необработен материал? Коя вълна има преимущество – тази, която е снета от гърба на една овца и е обработена, или необработената? Преимуществото е там, че ако веднъж изтъчеш вълната, вече не можеш да дадеш друга форма на изтъканото, докато необработената вълна може да я изпредеш и изтъчеш по особен начин.

Утъпканите пътища имат преимущество, за предпочитане са в сравнение с неутъпканите, но имат прах. Ако минаваш по някой каменист път, ти трябва да оставиш колата си и да ходиш сам. Под *утъпкан път* се разбира пътят на ума, а не пътят на човешките чувства. Понякога под тези думи се разбира обикновеният възглед, който хората имат. Те цитират едни и същи неща и казват: „Бъдете добри, бъдете твърди, бъдете смели и т. н.“ Смелостта, търпението – това е един резултат. Как можем да представим резултата? Например, ако начертаем една права линия, това е един резултат, т.е. има някаква деятелност. Следователно кривата линия не е произволна.



Фиг. 1

Например, вие имате глава, носите си я и нищо не знаете за произхода ѝ – кога се е появила, кой е турил първия ѝ основен камък. Вие носите главата си и мислите, че разбирате. Разбира се това не е въпрос за деца, но вие можете да се запитате защо ви е главата. Вие бихте попитали защо ви е утъпкания и неутъпкания път, защо не седите на едно място. Как ще преведете понятието *път*! – Пътят показва посока на движение. А на какво е израз движението? – Означава, че трябва да имаме някакво желание. Но кое ни дава насоката на този път? – Човешкият ум. Следователно, когато имаш някакво желание и искаш нещо да постигнеш, ти проектираш нещо вън от себе си. Кога човек може да проектира нещо вън от себе си? Например, казвате, че трябва да се обичаме. Че защо ви е любовта, каква нужда имате от нея, кого ще обичате? Защо не обичате себе си и не живеете със себе си, ами ви трябва да търсите някого друго отвън?

Добре, да допуснем сега противоречието и да дойдем до онова, което е реално. В тази окръжност има една неправилност – малко е сплесната и извита от едната страна. Защо едно нещо от едната страна е сплеснато и защо от другата страна е малко извито? – Там, където е извито и изпъкнало, ние сме се задоволили с малко; там, където е сплеснато, сме се задоволили с много. Сега, нека го обясним математически: имате пет сантиметрова отсечка и допускате, че тя образуват едно шише, високо пет сантиметра; имате и една десет сантиметрова отсечка, която образува друго едно шише, високо десет

сантиметра. Кое шише ще събира повече? Нали това, което е високо десет сантиметра? Колко пъти повече ще събира, ако широчината на шишетата е еднаква?

По строежа на лицето можем да познаем кой е бил учителят на един или друг човек. Онези, които са дошли на Земята и Месечината им е била учител, са взели нейния образ. На други Юпитер им е бил учител и ги е ръководил, затова са взели неговия образ. На трети Венера им е била професорка и ги е водила, затова мязат на нея. Някой е ръководен от Слънцето и е взел неговото лице, друг е бил под ръководството на Сатурн и е взел неговото лице. Всеки от вас носи лицето и характера на този свой учител, който ви е ръководил през живота. Сега, вие казвате, че вярвате в един Господ. Какво разбирате под думата „Един Господ“? След като вярвате в един Господ, кажете ми една дума от неговия език. Например, ако сте учили френски, вие можете да кажете първата френска дума, с която сте почнали. Тогава коя е първата Божествена дума? Всяка дума си има свой произход.

Понякога говорим за езика на Природата, който тепърва имаме да учим? Колко Божествени думи ще намерим в българския език? Колко Божествени думи има в английския или във френския? Ако кажеш нещо на Божествен език, ти веднага ще се зарадваш, ще направиш някое движение, ще кажеш някаква необикновена дума, след което ще дойдат и други думи. Когато изучавате произхода на езиците, вие се спирате на личните имена или на съществителните, но първоначално те не са съществували. В началото всички същества са започнали със съюзите – изговаряли са *и*, *с*. Например, когато заболее мозъкът, в говора на човека първо се загубват съществителните имена, след туй се загубват местоименията, после – прилагателните, после – глаголите *и*, когато се загубят и те, останат съюзите. Болният вече не казва съществителното *нож*, например, а казва „онова, което реже.“ Също така е забелязано, че когато човек

започне да оздравява, в говора му по обратен ред се възстановяват думите. Следователно има един възходящ път, по който думите се наслояват в човешкия мозък. Значи има един път, по който речта е дошла на Земята. Тия неща сега се изучават.

Казвате *утъпкан път*; какво разбирате под този израз в умствено отношение? Не е ли по-добре да изучаваме един език, който е установен и има завършена форма, отколкото език, който сега е в еволюция и ще се развива в бъдеще? Но това не е толкова важно. Сега, в какво седи утъпканият и неутъпканият път? Ние няма да дадем краен извод, но само насока на човешката мисъл. И утъпканият, и неутъпканият път е добър. Вие казвате: „По утъпкания път има много прах, голям наплив, много конкуренти, пътуването не е така удобно.“

Сега, да минем към нещо по-важно. На какво се дължи човешкият успех, защо някои хора не успяват, а други успяват, защо човек в края на краищата остава недоволен от земния си живот? Ако си чиновник, след тридесет-четиридесет години ще те пенсионират; ако си владика, ще те развладичат; ако си професор, благовидно ще те пенсионират, т.е. ще те уволнят за заслуги. И в края на краищата ти си мислиш, че в далечното бъдеще името ти ще бъде записано в историята и ще те споменават. На колко видни хора имената се споменават? Например, в гръцката история колко видни хора има, на които имената се споменават? Колко имена от еврейската история се споменават в Библията? Сега аз правя едно сравнение и питам кое е същественото, което остава от вас да се споменава? Кое е онова от вас, което ще остане, след като заминете от Земята? Кое ще носите със себе си във вашия ум? Казвам: трябва да остане нещо съществено от вас, от което хората да могат да се ползват. Ако пък сега не оставите нещо съществено, това показва, че в бъдеще ще работите и ще го оставите. В края на краищата, когато завъртите вашата еволюция, все ще оставите нещо. Вие сега не сте видни хора, понеже имате още

дълго време да идвате на земята и да учите, докато завършите. Но все таки, ще оставите нещо в света. Вашият ум ще се възпита и тогава ще се запише, че еди кой си от вас е писал еди каква си теза, защитил я успешно и после тя е била приложена в живота и е принесла голяма полза за човечеството. Досега вие нямате никакъв спомен дали сте държали такава теза. Има ли някой от вас да помни своя минал живот? Вие вярвате в прераждането – блажени верующи. Понякога се питате какви сте били в миналото? Все нещо сте били, но точно какво? Едно нещо с положителност знаете – знаете какво сте сега. Това пак е нещо, защото от сегашното можете да изчислите какво сте били в миналото. Не е трудна работа.

Наскоро си мислех за някои хора, които стават щедри и жертват на физическото поле. Казват за такъв: „Добър човек станал.“ Но този щедър човек е много користолюбив, чувството за придобиване на собственост в него е минало по-нагоре от физическото поле. Досега той събирал пари, дошъл до едно място, след туй се влюбил в знанието и сега иска да учи, да придобива знания. Сега той развива пак стеженолюбие, но в друго направление – в трупане на знание. Например, някой станал философ и след като изучил всичката философия, дошъл до една задънена улица и станал набожен, започнал да проповядва, за да предава знанието си. Но този човек пак е користолюбив – иска да придобие друго знание. У одного користолюбие е в знанието, друг пък иска да притежава някого. Всичко това е ваше користолюбие. Например, искате да имате приятел – това е користолюбие, искате да бъдете добър – това е користолюбие, искате да бъдете учен – това е користолюбие, искате да бъдете силен – това е користолюбие. Кажете ми сега нещо, което не е користолюбиво. Аз ви навеждам на една мисъл, но не да се самокритикувате, защото самокритиката е пак користолюбие. Например, ти се самокритикуваш, че си будала, че не си могъл да

спечелиш нищо. Защо се самокритикува човек, че не е добър? – От користолюбие, че не е спечелил. После, когато се самокритикуваш, че си будала, това пак е користолюбие, че не си станал учен човек. Когато искаш да те почитат хората, това е пак користолюбие.

Кажете ми сега кое не е користолюбие? – Да обичаш хората, без да очакваш нищо от тях, и да ти е приятно, че ги обичаш. Сега ти искаш да ги научиш на своя път – учиш ги това да направят, онова да направят. Какво ще научат те от теб? Остави хората сами да направят това, не искай да бъдат като теб, не искай да бъдат учени като теб. Турците казват: „Остави се от този серсемлък!“ Сега, вие може да се спънете от тази мисъл и да кажете: „Нали трябва да имаме стремеж, какво да правим, да си скръстим ръцете ли?“ Когато човек придобие много, само тогава си скръства ръцете. Когато някой твърди, че си е скръстил ръцете, виждам, че си е турил голям товар на гърба и казва. „Какво ще правя, как ще нося този товар?“ Според мен скръстването на ръцете означава натоварване. Богатият вече си е скръстил ръцете и за да се избави от смъртта, трябва да предпочете лечението – да започне да жертва богатството си заради знанието, че да спечели нещо в нова форма. А когато спечели много знание и дойде до неговия край, той трябва да го пренесе в добродетел. Ако не превърне знанието в Добродетел, смърт го очаква. Следователно, за да не умре, за да не изгуби онова, което е придобил, той трябва да го превърне, да го пожертва. Аз ви казвам защо трябва да бъдете сиромаси – за да станете учени. Защо са нещастията? – За да станете добри. Нещастията са само една форма, в която енергиите се превръщат в добродетели. Нещастията са много утъпкан път. Нещастията, страданието, негодите в света – това са най-утъпканият път. По-утъпкан път от страданието има ли? Всеки бяга от този път. А кой е най-неутъпканият път? – Малките радости, които никой не е преживял. Когато минаваш по неутъпкания път, имаш какво да

вземеш, а по утъпкания път всичко е изядено и изпито, всички дървета са обрани. По неутъпкания път дървета са увиснали от плодове и сред тях птички пеят. По утъпкания път птиците са избягали и има само една малка светлина. В утъпкания път, по който все вървите, има постоянно разочарование и вие казвате: „Дотегна ми това страдание!“ Отлично, тогава стани добър! Имал си несгоди в живота – тогава стани умен! Това е наука. Казваш, че ти е дотегнало. Добре, според това, което ти е дотегнало, кой е пътят, по който трябва да минеш?

Сега, често се задават въпроси, които нямат разрешение. Ако кривите линии са резултат на правите, защо хората казват: „Той върви по кривия път“? Откъде е дошла идеята, че кривият път е лош? Това е една необяснима идея. Често съм срещал синове да казват: „Баща ми върви по крив път – раздава имането на другите.“ Значи от техния тесен кръг на схващане те считат, че бащата не е умен, че върви по един крив път, че освен за тях, мисли и помага на другите. Те искат баща им да няма друга идея, но аз бих желал той съвсем да си изкриви пътя в този смисъл.



Фиг. 2

Да допуснем, че имаме един център, който става причина за образуване на една крива линия. Сега, представете си, че имате два или три центъра, които са в състояние да образуват разни криви линии. Представете си, че един човек има желанието да образува една крива линия – например, линията на богатството, друг иска да стане учен, а трети иска да стане добър човек. Какво отношение имат тия три криви линии? Правата линия може да съществува на физическото

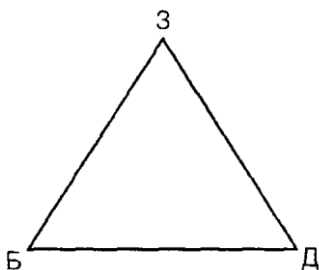
поле, кривата линия може да съществува в духовния свят – това е само една перспектива на нещата. Кривата линия някъде е вдлъбната, някъде линиите се събират. Това, което е събрано, на физическото поле трябва да го разсипеш. Ако поставите вода в една чаша, тя стои; ако обърнете чашата, тя ще се излее навън; но ако превърнете водата на пара, можете ли да я изсипете надолу? Ако чашата е пълна с пара и стои права, парата ще излезе нагоре, понеже нейното движение е натам. Следователно, ако обърнете тази чаша, тя пак остава пълна. Тази чаша е пълна в Умствения свят. В Умствения свят трябва да обърнете чашата с дъното нагоре, за да остане съдържанието вътре. Вие не сте мислили по този начин. Този закон е същият. На физическото поле вие можете да напълните една сфера с вода и ако искате да я задържите вътре, трябва да я държите с отвора нагоре. Учените затварят в подобни сфери и парата, но ако намери и най-малка дупчица, тя ще излезе навън. Казвам: във физическия свят налягането е отгоре надолу, а в Умствения свят е отдолу нагоре. Неуспехът ви се дължи на това именно, че в Умствения свят употребявате средствата и методите на физическото поле и всичките ви предприятия пропадат. Ако пък на физическото поле употребявате средствата и методите на Умствения свят, вие пак ще пропаднете. Умственият свят има специфични закони, физическият свят също има специфични закони. Как ще заинтересувате човека на физическото поле с някакъв умствен предмет? Например, някой е богат, има десет-петнадесет-двадесет милиона на разположение, пък ти си беден, пет пари нямаш, но си свършил четири факултета, много си умен, т. е. богат си в умствено отношение. Как ще образувате връзка с този богаташ? – Ти, ученият, трябва да станеш слуга и да се откажеш от господство на физическото поле. Богатият ще ти разправя как е спечелил парите си, ти пък ще му разправяш как могат да се обработят капиталите му по някакви други начини. Добре, но ако

останеш постоянно негов слуга, постигнал ли си целта? Не, ти ще станеш слуга, за да можеш да превърнеш този господар в слуга, а ти да станеш господар. Ако не направиш това, нищо няма да постигнеш. Но ако можеш да го превърнеш в слуга, а ти да станеш господар, обмяната е правилна. Първо ти си слуга, а той е господар; после ти ставаш господар, а той е слуга.

Сега, законът е същият: ти служиш на нещастieto, защото ти е господар. Когато те хване, то казва: „Ще правиш каквото ти казвам – щом ти кажа да плачеш, ще плачеш; щом ти кажа да скърбиш – ще скърбиш!“ И ти го слушаш – нещастieto е голям господар и каквото ти каже, не може да не го направиш. Сега, обаче, трябва този голям господар да го направиш слуга, пък ти да станеш негов господар. Следователно ще превърнеш нещастieto в щастие. Щом го превърнеш в щастие, ти ставаш господар, а нещастieto ти става слуга и тогава то е доволно от теб и казва: „Животът има друг смисъл! Това слугуване е далеч по-добро от моето господаруване!“ Нещастieto вижда, че е по-хубаво да се слугува на щастieto, отколкото на себе си. Сега, вие трябва да разбирате, че сте дошли на Земята да превърнете нещастieto в щастие, да превърнете злото в добро, да превърнете лъжата в истина, да превърнете невежеството в знание, да превърнете робството в Свобода.

Сега, във вас се заражда една естествена мисъл – искате да пеете, но не можете и казвате: „Как ще се научим да пеем?“ Ще намерите професор по пеене и ще се научите. Инак, без да има някой да ви преподава начални уроци, вие не можете да се научите. Във вас има желание, но не знаете как трябва да пеете. Следователно, щом сте нещастни в живота, ще намерите някой професор по щастие и ще му платите пребогато, за да ви даде методите, по които можете да станете щастливи. Ще изучавате това като наука.

Когато говорил върху този въпрос, един древен философ искал да го обясни на учениците си, но проблемът и в неговото съзнание не бил ясен. Тогава той казал: „Елате с мен, аз ще ви заведа при моята възлюблена.“ Но как да ги заведе, как да ги убеди за това? Казал „елате“, но с „ела“ работа не върви, а трябва път, по който да проникне човек. Тогава той избрал един начин и започнал да учи, че човек трябва да напусне личния живот и да отиде в безличния. В това философът донякъде е прав. В какво седи личният и в какво безличният живот? Например, някой ми казва, че не съм учен човек. Учен не съм, но и онзи, който ме критикува, е толкова невежа, колкото и аз. Това са плюс и минус. Той ме критикува, че не зная, и пита: „Ами ти знаеш ли последните изчисления за разстоянието до Слънцето?“ – „Не зная.“ – „Много назад си останал.“ Казвам му на свой ред: „Ти не знаеш последните изследвания за гравитацията, не знаеш колко тежи Земята, много назад си останал.“ Оня отговаря: „Действително, аз съм останал назад, но пък съм се занимавал със Слънцето и зная колко тежи.“ Казвам му: „Ти сега ще ми кажеш твоите данни, но в замяна на моето невежество ще ти кажа, че и ти си невежа. Аз ще ти кажа колко точно тежи Слънцето.“ Сега пък оня ме пита: „Как го измери?“ – „Измерих го.“



Фиг. 3

Сега, всичко това не трябва да спъва вашия ум. Винаги трябва да имате съответстващи методи, за да превръщате енергията от едно

състояние в друго. Не се спъвайте с богатите хора на Земята, не се спъвайте с учените хора в света. Казвате, че не сте учени. Ти трябва да бъдеш едно от трите – или богат, или добър, или учен. Те са три резултат. Все трябва да започнеш отнякъде – или с богатството, или с учението, или с добротата трябва да започнеш. Те са три изходни положения и образуват един триъгълник. Ако допуснеш, че си невежа, трябва да добиеш Знанието; ако допуснеш, че си лош, трябва да добиеш Добротата; ако допуснеш, че си беден, трябва да добиеш богатството. Трябва да бъдеш или богат, или умен, или добър. Все таки, трябва да имаш един център, една точка, от която правите линии да излизат. Правата е резултат, който излиза от един център, а кривата според мен е един вторичен процес. Щом имате едно добро, вие имате една права линия, а щом имате една права линия, вие ще образувате една орбита, един път, по който да се движите в пространството. Ако разгледате движението на хилядите и милионите слънца, които се въртят около един център, всичките тия криви линии образуват система на Разумни същества.

Сега, коя съществена мисъл остана във вас? Трябва да внесете в себе си следната философия: не бъдете индиферентни, но въобще не мислете как да станете богати или как да станете учени. Всичко трябва да ви стане безразлично. Ти казваш, че си остарял. Остаряването е маска, която турят на главата ви. Излязъл един бял косъм на главата ти и казваш, че си остарял. Коя е причината за остаряването във вас? Когато богатият осиромашее, той остарява, но поумнява. Когато умният стане добър, силен става. Та казвам: старите хора изгубват своята сила, понеже са поумнели, но добри не са станали. За да не изгубиш своята сила, ти трябва да станеш добър. Богатият става умен, защото има движение в себе си.

Сега, трябва да станете умни хора. Младите са богати хора. Когато се родиш, ти си богат човек. Това е даденото на Михалчев.

Младият трябва да се хване за богатството, възрастният трябва да се хване за учението, а старият трябва да се хване за доброто. Само по този начин старият ще добие силата си. А когато възрастният придобие учението си, той ще се освободи от товара си. Следователно, ако искаш да добиеш своята Свобода, трябва да станеш учен. Не станеш ли, робството ще дойде като следствие. Трябва да станеш учен, за да се избавиш от робството; трябва да станеш добър, за да се избавиш от безсилието.

Това трябва да се загнезди в ума ви. Инак никаква нова култура не можете да постигнете в ума си и ще се въртите като пате в мъгла. Или ще стигнете до философията, до която индусите дойдоха, след като се забъркаха. Те туриха в центъра прераждането, т.е. ще се прераждаш, ще се прераждаш, докато стане нещо. Нищо няма да стане. Прераждането има смисъл, само когато можеш да станеш богат, можеш да станеш учен и можеш да станеш добър. Това е за Божествения свят. Еволюцията е придобиване на Добродетелта. Зад Добротата има още други светове, но сега турям тези три, които са достъпни за вас. Зад Доброто има нещо, което седи по-високо и което трябва да се придобие, но Богатство, Знание и Доброта трябва да придобиете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

22-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас,
30 април 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ХАРМОНИЯ НА ЧУВСТВОТА И СПОСОБНОСТИТЕ

"Отче наш"

Пишете върху двете думи: *доблестен* и *сръчен*.

Често употребявате израза *имай вяра*. Какво подразбирате под този израз? В какво може да вярва човек? – Във всичко онова положително, което не си опитал. Например, купуваш захар от бакалина – трябва да имаш вяра, че е хубава; купуваш мед или плодове, или дрехи, или някой кон – все таки, трябва да вярваш. Кой са признаците, по които се познава, че един човек вярва? Как ще познаете, че един човек вярва в онова, което казвате? В началото той ще има вяра в думите ви, после ще се обезвери и ще престане да вярва. В университета, например, вярвате на един професор, че разбира предмета си, но после някои работи започват да ви се струват пресилени и започвате да губите вяра. В губенето на вярата вече се намесват някои разбирания и способности. Вие започвате да подозирате този професор. Какво нещо е подозрението, мисъл ли е то? Подозрението не е мисъл. какъв е произходът на подозрението? Представете си, че сте учител в началното училище и обяснявате на децата какво нещо е подозрението. Вие трябва да се научите да преподавате. Аз виждам, че като учители на себе си, вие не знаете да преподавате подозрението, т.е. на другите го преподавате по-добре, отколкото на себе си. Когато преподаваш подозрението на себе си, какво трябва да приложиш? Например, подозираш другите хора, но себе си не подозираш; защо? Когато подозираш другите, същевременно можеш да направиш едно тънко различие и да

започнеш да се подозираш, че си някак заинтересуван. При какви условия човек може да бъде заинтересуван?

Представете си, че в някое начално училище, в прогимназия или в гимназия един учител е някак неразположен към даден ученик, много е скържав към бележките, едва му пише тройка, а понякога му туря две и половина или две и три четвърти, или три минус. Какви са съображенията на този учител? Сега, на пръв поглед вас ви се вижда смешна тази работа, но все пак, той трябва да има някаква идея. Бележката две и половина не е музикална – как може да се постави такт две и половина! Музикално е пет втори. Следователно, на този ученик му куца времето, затова не му върви. Когато туря бележка, в която има и половинки, учителят вече цени времето. А щом има бележка във вид на дробно число, ученикът не разбира времето. Например, имате такт две четвърти или четири четвърти от времето. Какъв такт е той, можете ли да го премерите с аршин? Можете – все пак, има едно време, има известно движение, с което като че ли мериш нещо, което е минало. Понякога може да изпеете как една болка се явява и се усилва – с усилването вие започвате да си задавате музикален такт. Да кажем, че се усилва във фортисимо. И така, имате болка – започвате да пеете, тя се усилва – усилвате такта, започвате да забавяте такта – болката започва да отслабва. Сега, това ви се вижда смешно и си казвате: „Мен ме боли, а да започвам да мисля?“ Щом започнете да мислите, ще започнете да се лекувате от болката. Понякога чувствате болка или в кръста, или в хълбоците, или в краката, или някъде в ставите и насочвате вашето внимание натам. Когато мислите и чувствата ви са съсредоточени в една област, вие задържате там повече кръв. А там, където се задържа повече кръв, има по-голямо напрежение. Болката не е нищо друго, освен по-голямо напрежение на нервната система. Вас ви е страх да не се скъса от болката някой деликатен нерв или да не се парализирате. Понякога

болката е така силна, че нервите не функционират. Та казвам: трябва да пренесете вашата мисъл.

Болката всякога показва, че имате повече влага, отколкото ви трябва. Въобще, по две причини можете да боледувате – или имате много влага, или имате голяма сухота. Когато имате много влага, какво трябва да правите? Сега в света има много повече чувства, отколкото мисъл, вследствие на това времето е много влажно. Затова всички хора в България и Европа могат да се решат и тази влага да се махне. Сега, в тази мисъл няма никаква логическа връзка и вие се питате какво отношение има между външната влага и вътрешната болест. Болката може да се обясни с друго: когато храносмилането не става както трябва или храната не е пречистена, някои полуорганични вещества остават под форма на утаени частици около ставите. Когато времето започне да се изменя и да става влажно, започват да се свиват капилярните съдове в организма, които са много деликатни. Тия твърди частици се натрупват в тях, движат се и от триенето помежду им се образува ненужна топлина и вие чувствате известна болка. Понеже те не могат да преминат през свитите капилярни съдове, на хората им дошло на ум да турят съгриващи компреси. На болното място му трябва топлина, за да се лекува. Обратно – върху големи възпалителни процеси турят студени компреси, за да се премахне възпалението и да не се разширява.

Сега, да се повърнем към главната мисъл: вие имате едно усещане – чувствате болка и за да се премахне, вие трябва да започнете да мислите. Следователно болестта е дошла вследствие намалението на вашата вяра. На болния човек вярата му е намалена. Тогава трябва да усилим вярата. Вярата не е чувство. Дойде ли чувството във вас, ще дойде и болестта. Тя идва, понеже се е намалила способността ви да мислите, понеже вярата ви се е намалила. Сега, вие казвате: „Аз имам вяра.“ Каква вяра е тази, която не може да

премахне една болка? Болката се дължи на електричеството и магнетизма, които функционират в нервната система и в кръвообращението на човека. Кръвта, която постоянно тече, трябва да премине през капилярните съдове на целия организъм, но някъде става натрупване и задръстване, т.е. пътните съобщения се нарушават. И ти, като разумен човек, трябва да си поправиш пътищата, за да тръгне кръвта. Щом има натрупване на едно място, там има вече блъсканица. Представете си, че дойде една двеста-триста хилядна армия и с грамадния си обоз задръсти пътищата в протежение на няколко километра, каква блъсканица между хора, коне и коли ще настане! А после, когато дойде и неприятелят, каква суматоха ще настане! Трябва ум, за да се избегне едно нещастие. А болестта показва, че вие не сте организирани. Щом не сте организирани, не можете да си помогнете.

Можете да направите един опит и да проверите дали ще бъде сполучлив. Представете си, че прекарвате някаква болест; турете си двете ръце на главата – от двете страни на темето, където е центърът на надеждата. Или пък направете опит и повикайте ваш приятел, който минава за фаталист. Например, има лековерни хора, на които ако кажеш, че магарето хвърчи, че си намерил цяло буре със злато или че си намерил диаманти, ще ти повярват. Тези хора имат вяра. Ако имате такъв приятел, идете при него и му разкажете за вашата болест. Какво ще стане според вас? Когато отидете при този, който вярва, и му разкажете за вашата болест, той ще повярва в болестта и тя ще се усили. Не отивайте да разправяте за болестта си на човек със силна вяра. Намерете човек, който е безверник, и на него разкажете за болестта си. Не че не вярва, но този човек разсъждава и когато му разкажеш, той ще каже: „Тази работа не е така, както я представяш.“ Например, ти казваш: „Боли ме главата, ще се пръсне!“ ако разправиш, че главата ти ще се пръсне, на този, който има вяра, той

ще повярва в това и болката ще се усили два пъти повече. Не, нищо не му разказвай за главоболието ти. Кажу му, че наскоро си ял едно ядене и толкова ти е станало приятно, че си се почувствал добре. Той ще повярва, че ти си здрав, и по този начин повече ще ти помогне. Това значи да се лекувате хомеопатично. Кажу му, че си здрав, и той ще повярва, макар че си болен. Макар че те боли кракът, ти му кажи: „Кракът ми ходи много хубаво.“ Сега, ще възразите, че по този начин вие го лъжете. Че като му разправяш за болестта си, не го ли лъжеш?

Сега, каква форма можете да дадете на болестта? Болестта съществува ли като реалност в света? Например, някой ваш приятел ви стисне за ръката и ви причини болка. В дадения случай това е едно неприятно и пресилено усещане. Съществува ли болката като реалност? Съществува, но тя е относителна реалност в света. Всякога, когато човек мисли за дадено препятствие в живота си, той може да го преживее като едно болезнено състояние. Сега се правят опити, при които човек се поставя в хипнотично състояние и му се внушават известни болки. Например, по закона на внушението може да му се вложи мисълта, че ръката му е изгорена или че има счупване на крака. Някои от вас са изучавали закона на внушението и често вие заболявате от внушение. Виждате някой болен човек и си казвате: „И аз ще се разболея.“ Виждате човек, на когото очите са се зачервили, и си казвате: „И моите очи ще се зачервят.“ Ако очите на този човек са се зачервили, има си причини за това и щом във вас те не съществуват, болестта никога не може да се прояви. Но вие изкуствено създавате един бент. По подобен начин често имате и следната опитност в училище: седите на мястото си, научили сте си урока, но си казвате: „Ако учителят ме извади, ще си забравя урока!“ и когато ви вдигнат, стресвате се, не знаете откъде да започнете и в ума на учителя минавате за ученик, който не си знае урока. Как трябва да коригирате погрешката? Вие знаете, че сте си научили

урока, но ви е страх и си казвате: „Ако кажа, че го зная, а пак го забравя? По-добре да си мълча.“ Предпочитате да ви остане двойка. Не, кажи на учителя си: „Аз зная този урок!“

Разказват за видния психолог доктор Браун от Бостънския университет, който разглеждал в лекциите си понятията за субект и обект – че обектите са вън от нас, а субектът е вътре в човека. Докато четял лекцията си, забравил и попитал: „Психологически дали съм обект в университета или съм субект в университета?“ В дадения случай въпросът остава неразрешен. Ти живееш или в материалния, или в Духовния свят. Каква е вашата представа за физическия и за Духовния свят? По какво се отличава една чиста мисъл? В чистата мисъл изобщо няма никакво противоречие. По принцип съществува обективно и субективно схващане. В субективно отношение чувствата вземат надмощие. Предметите вън от нас пък произвеждат известно действие. Например, ако ви покаже един лимон, веднага устата ви ще започне да се пълни със слюнка. В този случай вие не само мислите, но и чувствате нещо, т.е. имате вече една представа.

Сега, да дойдем до същественото. Вярата е един център, който доставя енергия на човека. Всяко едно чувство доставя известна енергия. Способностите представляват друг род енергия. Трябва да знаете да преплитате тия енергии. Никога не можеш да успееш в живота си, ако нямаш вяра, т.е. ако не разчиташ на енергията, която вярата ти доставя. После, и твоята разумност, твоят ум трябва да ти достави известна енергия, да усили вярата ти. След това трябва да бъдеш смел, т.е. в подкрепа на вярата трябва да дойде смелостта. Къде се намира смелостта на човека и в какво се изразява тя? Кога човек е смел? Например, вие казвате: „Аз смея да кажа.“ Това значи, че си уверен – туй, което говориш, смееш да го кажеш, че е така. За да бъдеш смел, трябва да намалиш производството на страх. Понякога центърът на страха произвежда толкоз продукция, че напълва пазара

със стока, която не може да се продаде. Има неврастеници, у които това чувство се събужда и произвежда всевъзможни мисли – ако се вози на една кола, мисли, че тя може да се счупи; колкото и да е богат, мисли, че къщата може да се събори върху него; или мисли, че отвън го преследват и ако направите и най-малко помръдване, той го тълкува в лош смисъл. Това е страхът във вас. Аз понякога наблюдавам как този страхливец казва: „Закъсахме вече!“ Краката ви се подкосяват, не можете да бягате, не можете да мислите и казвате: „Моята вече се свърши!“ Това е страхът във вас – много производство има той, затова евтино го продавате.

Обратно – смелият човек има една ценност в себе си. Хора, на които главата отзад е широка, са смели. На които главата отзад не е широка, не са смели хора. У някои, в които чувството на страх е силно развито, се произвежда особен род енергия. Този въпрос досега още не е проучван. Сега изучават чувствата и способностите. Всяка една способност и чувство произвежда особен род енергия, която в даден случай може да бъде полезна или вредна. Не че чувството на страх само по себе си е вредно, то има място в човека, но ако чувството за осторожност произвежда повече енергия, тя ще те направи нещастен. Да кажем, че някой чел нещо по медицина и казва, че червата му не функционират, и започва да го боли корема. В действителност той си въобразява, червата му функционират много добре. Но понеже е ял едно, второ, трето ядене, и тънките, и дебелото черва са задръстени с нечистотии, напълнени са като суджуци и всички отрови започват да се разпространяват в тялото. В такъв случай трябва да вземете очистително, един-два дена няма да ядете и ще гледате да очистите червата, за да функционират правилно. Питате какво да правите. От двете страни на главата при слепите очи има един център на яденето. Ти седиш, а той е един бърборко – все нещо ти приказва. Изяждаш един портокал, после – една ябълка, хайде кашкавал, после – сирене,

хайде някоя торта за Великден, хайде – едно пържено яйце, после ще вземеш баклава, после – едно черно кафе за храносмилане, след това пиеш една чаша студена вода и накрая казваш: „Не зная какво ми стана, не съм разположен вече!“ Ако искаш главата да ти бъде мирна, изяж една ябълка, но ако искаш от всички тия неща да вкусиш, ще почувстваш, че работата не върви.

По същия закон вие правите подобни грешки и в Духовния свят – събирате на едно място много несъвместими неща. С други думи, внасяте във вашия духовен или във вашия сърдечен свят несъвместими образи. Никога не внасяйте несъвместими образи във вашето въображение. Например, внасяте в ума си образа на една боа и един заек. Ако вие сте безстрашни, хубаво е да имате в ума си по един заек, но когато сте по-страхливи, не пипайте зайците, защото те ще ви предаде своя страх. Заекът може да причини полза в света тогава, когато някъде някой разбойник замисля да убие някого, но той му минава път, предава му от своя страх, разбойникът се уплашва и се отказва да направи престъплението. Защо са зайците? – Да плашат разбойниците. Някой тръгва да прави някакво шмекерство, но вижда заека и започва да мисли, че заек му минал път или че котка му минала път. Щом мине, заекът всякога внася страх, ти вече не действаш самоуверено или вървиш и започваш да се съмняваш дали тази работа ще бъде сполучлива или не. Заекът е принесъл своята полза. Той те среща и те пита: „След като отиваш на работа, обмисли ли я добре?“

Веднъж повикали заека, дали му два кобура с пистолети и го назначили на служба да оправи света. В началото той мислел, че ще тури ред и порядък, но веднъж се намерил в трудно положение, хвърлил кобурите и избягал. После отишъл при царя, дал си оставката и казал: „Не ме е назначил Господ да управлявам хората, трябва да отида и да заема своята служба. Да се надбягвам мога, но да правя

хората смели – за тази работа не съм способен. Намерете друг на моето място.“ Казвам: не слагайте заекът да оправя вашите работи, да туря ред и порядък във вас. Много пъти решавате да направите нещо, обещавате, примерно, някому сто лева назаем, но щом се върнете вкъщи, размисляте, уплашвате се и казвате: „Ако му дам сто лева, аз какво ще правя? На мен ми трябва тия пари.“ И се отказвате. След това идва и друго едно положение: всякога, когато искаш да се освободиш от даден страх, ти започваш да послъгваш. Питат те: „Защо не му даде назаем?“ Казваш: „Болеше ме коремът“ или „Майка ми се беше разболяла.“ Нито майка ти се беше разболяла, нито коремът те болеше, но просто твоите съображения бяха, че ти трябва тия пари. Тук идва друг страх – че твоят приятел може да се обиди; и за да замаскираш работата, излъгваш. По този начин вие притурете много неща, които не са естествени. Но казвам: усилвайте вярата в себе си.

Когато дойдат от провинцията тук, мнозина се насърчават, но щом минат три-четири дена, обезсърчават се и дойде ли време да си отиват, вече треперят и казват: „Напускаме една културна среда!“ Ако бях на тяхно място, нямаше да мисля, че хората, между които вие живеете, са най-културните. Нима мислите, че тук сте по-културни от онези там? Във вас виждам една полировка отвън, нещо, което не е съществено. Аз не се самозаблуждавам от външната учтивост – тази учтивост я има и в света, даже по-голяма. Ако отидете на някой дипломатически прием, там са много учтиви – хазаинът ще излезе, ще ти поеме палтото, но зад всичко туй той прикрива едно скрито понятие за теб. Та ако и ние се държим така, не е лошо, хубаво е, но туй вярване при изпитания често изчезва. Да кажем, че имаш много високо мнение за един твой приятел, хвалиш го, но ако малко те настъпи някъде, веднага кипваш. Дотогава не си виждал никакъв недостатък, но щом ти настъпи мазола, веднага започваш да казваш

за него едно, второ, трето, четвърто. Докато не те е настъпил, го изкарваш гениален, талантлив, но щом те настъпи, става обикновен простак и казваш: „Той не знае как да постъпва, няма поведение!“ Утре приятелят ти се обръща и ти пак го туряш на старото му място в себе си. По този начин вие ту уволнявате вашите приятели във вас, ту отново ги издигнете и казвате: „Внимавай да не те снема отгоре!“ И приятелят ти, за да не го снемеш от този пиедестал, започва да те лъже. Вие взаимно нямате уважение и почитание. Според мен, да имаш уважение и почитание към един човек значи да имаш същото разположение, каквото имаш към себе си. Аз никога няма да се натрапя на един човек. В какво седи свободата? Никога няма да се натрапя на своя приятел и да му причиня нещо, за което той ще съжалява. А не заради това, че не може да ми откаже, да искам той да направи това, което аз не мога. Така вие преминавате вече границите на приятелството и тогава ще се намерите в противоречие със себе си, ще изгубите хубавото, което имате.

Разказвах ми случката с една англичанка, която отишла в Алпите със своя възлюблен. Тя искала да опита доколко приятелят ѝ е готов да направи жертва за нея, вижда на едно много опасно и труднодостъпно място един еделвайс и казва: „Много бих желала да имам това цвете.“ Приятелят ѝ отива, едва остава жив, но донася цветето и ѝ казва: „Сбогом, свърши се вече!“ С това той искал да каже: „Аз не искам да имам приятел, който не мисли за моя живот и го излага на опасност.“ Казвам: никога не излагайте вашите приятели на голяма опасност, нито пък те трябва да ви излагат на опасност.

Сега, понякога вие чувствате, че имате болка. Тя е едно чрезмерно увеличаване на вашия страх – щом ви заболи нещо, започвате да мислите, че ще умрете, или мислите, че имате разстройство на нервната система и няма да можете да учите. Така туряте един страх, който няма място. Мислете разумно! Животът, в

които живеете, е разумен – на всяка стъпка сте заобиколени с разумни условия. Ето какво са разумните условия: едно време, например, потъваха параходи, падаха аероплани и никой не знаеше къде стават тия бедствия, а сега дават по радиото сигнали, съобщават точно географската ширина и дължина на местонахождението си и веднага всички параходи, които са наблизо, се притичват на помощ. Следователно сега имаме разумни условия.

Та казвам: създайте разумни условия. Да кажем, че се намирате в безизходно положение; какво правите вие тогава? – Кършите ръце и казвате: „Ще умра!“ Не, трябва да имате една сигнализация. Накъде трябва да дадете сигнал? Отправете ума си към онзи невидим разумен свят и кажете: „Нека да ми дойдат на помощ, защото параходът ми бедства!“ няма да се мине половин или един час и ще ви помогнат – във вас ще се яви една светла идея. Направете опит. Казвате сега: „Кой знае?“ Друг някой пък пита къде да намери Господа. Ти няма да намериш Господа, а му дай сигнал. Ако си загазил, отпрати ума си към горната част на главата, тури си ръката на темето и изпрати своето желание. Мисълта ти ще иде там, дето е Господ. А ако само седиш, Господ никога няма да дойде. Той казва: „Потърсете ме в ден скръбен.“ Най-високото място е Господ – там е апаратът, по който можеш да сигнализираш. Не че Господ е точно там, но там е мястото, дето можеш да търсиш Господа. А ти ходиш при другите хора и питаш: „Я ми кажете къде е Господ.“ Вземи своите слушалки и кажи: „Оттук искам да говоря.“ Не съм против туй да ходиш и при друг човек, ако неговата слушалка е по-хубава, но ако е по-лоша от твоята, какво ще се ползваш?

Сега, казвате: „Остави, това е празна работа, хората сами създадоха своя Господ. Ако Господ е създаден, това е един идол. Ако някой философ може да ви убеди, че има Господ, вие много сте закъснели. Този философ може да ме занимава само с неща, които и

аз зная. Аз мога да проверя дали нещата са тъй или не. Как ще обясните това, че един човек, който не е философ и не може да разсъждава с всички тия метафизични формули, с които си служат философите, хваща един камък и като го стисне, отгоре излиза огън, отдолу потича вода, а в ръката му хляб остава? Сега ще зададете въпроса възможно ли е това. Възможно е, но сега не може да стане. Има вероятност да стане в бъдеще, но сега е невъзможно, нито един от нас не може да го направи. Не само това, но не мога и аз да го направя в дадения случай. Но това не показва, че е нещо невъзможно. Мога да ви дам следното възражение: ако вземете един хляб, който е замръзнал при тридесет-четиридесет-петдесет градуса студ, може ли да го ядете? Този хляб ще бъде твърд като камък и безполезен. Но ако го вземете и турите на собата, след половин час той ще се стопли и може да го използвате за ядене. Тогава нали от този камък и вода ще излезе, и топъл ще стане и може като хляб да го ядете? Сега аз това мога да направя – мога този замръзнал хляб след един час да го направя хубав за ядене. Туй можете и вие да го направите. Нали сухият корав хляб, който не може да се яде, вие го туряте в яйце и топла вода, после го пускате в тигана да омекне и така го поднасяте на вашия приятел. И той казва: „Много вкусно е това ядене.“

Та казвам: във всички ваши състояния на страдание трябва вие да вземете надмощие в себе си. Ще ви дойдат разни състояния. Някой път ще мислите, че много знаете, но това е чувстване и всъщност не е така. По някой път и аз мисля, че съм много силен. Аз често правя опити и гледам какво мога да направя. Дойда до някой голям камък, не мога да го вдигна и казвам: „Ограничена е силата ми.“ Наистина, този камък не мога да го мръдна, защото, да кажем, е хиляда килограма, но ако поставя сложни лостове, мога да го вдигна. Следователно има мъчнотии, с които мога да се справя, но трябва мисъл. Мъчнотиите в живота са големи камъни, които не можете да

вдигнете и трябва да употребявате лостове. Лостовете са човешките способности. Ако вашите способности не са развити и мисълта ви не работи, няма да можете да вдигнете камъка. Трябва да се постараете да вдигнете мъчнотията с лостове. Най-първо развивайте вяра, за да видите доколко можете да направите нещо. Направете микроскопически опит – повярвайте доколкото е възможно. Това, в което вярвате, е най-малкият опит, който е възможно да направите.

После, искам да разсъждавате. Вие понякога се хващате за слепоочията. Не правете така! Какво означават скулите на вашето лице? Скулите показват един издръжлив и еластичен организъм. А линията под скулите отстрани на бузите изразява какво е състоянието на стомаха. Наличието там на вдлъбнатина показва, че стомашната система е слабо развита. Следователно, ако скулите са изпъкнали, а пък стомахът е слабо развит, може би половината от енергията на издръжливост се намалява. Ако човек има вгълбнатини под скулите, трябва да вземе мерки. Не трябва да давате на стомаха храна, която трудно се смила, но трябва да внасяте лесносмилаема храна. На стомаха ще даваш малко храна – разбира се, не толкова малко, че да гладува. По този начин можете да поправите линията на стомаха. Обратно – ако тази линия е изпъкнала, човешкият характер има друго изражение. Сега, не искам да се спирам обширно върху този въпрос, защото ще изгубим основната линия на лекцията. Долната част на лицето не трябва да е широка, колкото скулите, защото последните имат отношение към човешкия характер. За да се образуват скулите у един човек, са действали много чувства и много способности и така тази част на лицето е изпъкнала. Китайците, у които скулите са чрезмерно развити, са един консервативен народ. Чувството за ядене у тях също е силно развито – няма хора в света, които повече да си угаждат в яденето, отколкото китайците. И провидението е турило тези хора в най-трудни условия за ядене –

толкова е гъсто китайското население. Когато намерят нещо за ядене, те го считат за голямо щастие и ядат безразборно.

Сега, искам да ви наведем на една мисъл: не смесвайте безразборно вашите чувства, не оставяйте страхът да вземе надмощие във вашето съзнание и да мислите, че работата ви е свършена, че сте болни, че нервната ви система е разстроена, че не сте способни. Защо ще плашете себе си? Например, някой казва: „Моята се свърши!“ Когато мислите така, вие искате отвън да ви насърчат, т. е. когато се оплаквате, вие търсите някои хора, които да ви насърчат. Много рядко ще срещнете някой да ви каже: „Ти си способен човек.“ Понякога, когато се оплаквате някому и му говорите, че сте неспособни, оня може да ви каже: „Това е така.“ Не разправяйте, че сте неспособни, имайте вяра, че всичко разбирате, имайте вяра, че имате музикални способности и пейте, имайте вяра, че разбирате математиката и можете да решавате сложни задачи.

Сега, кои са най-хубавите музикални тактове? Кои са неправилни тактове? – *Пет седми.* При какви песни имате този такт? Ами *две втори, три втори* Какви тактове са? – *правилни.*



Фиг. 1

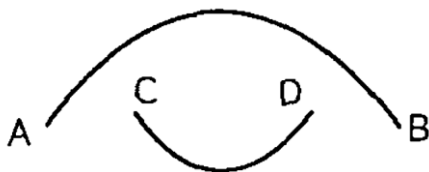


Фиг. 2

Сега, представете си, че имате един едноизмерен свят АВ. Едно съществото може да мисли, че този свят е безконечен, но този едноизмерен свят се ограничава от двуизмерен, двуизмерният свят

пък се ограничава от триизмерен. Не можеш да мислиш, че плоскостта е всичко – тя се ограничава от тялото. Двумерният свят се движи в две посоки – напред и назад. Когато правата АС пресича едноизмерния свят, накъде се движи? – Влиза в плоскостта. Когато ти с познанията от едноизмерния свят преминеш в двумерния, в теб ще влезе нещо ново, ще мислиш неща, които по-рано не си мислил, ще придобиеш нова способност, нещо необичайно. Ти няма да можеш да си дадеш отчет, но ще констатираш, че това, което беше в едноизмерния свят, става сега и в двумерния.

Когато в нашия свят се проектират по-висши светове, понеже са от друго измерение, често стават някои особени неща. Например, на физическото поле ви е невъзможно да обичате един човек. Но невъзможното на физическото поле е възможно в Духовния свят. Това, което е невъзможно да го обичате в Духовния свят, възможно е да го обичате в Умствения свят. Това, което в Умствения свят не можете да направите, възможно е да го направите в Божествения свят. Казваме: „Трябва да се изменят условията.“ Условията се изменят винаги, когато идват по-висшите измерения в света. Да кажем, че имаш определени условия, при които нищо не можеш да направиш; трябва да влезеш в по-висш свят, да се намесят вътре в твоето разбиране, за да стане нещо възможно. Например, при дадено физическо състояние ти не можеш да се лекуваш, но ако направиш пресичане в Духовния свят, може да ти се внуши, да ти се даде цяр и можеш да оздравееш. Ако един човек се магнетизира, ако му кажеш, че ще оздравее и повярва в това, той ще оздравее; ако не повярва, няма да оздравее.



Казвам: не се самозаблуждавайте, така вие внасяте неверието. Аз наричам вярата триизмерен свят. Неверието също е триизмерен свят, само че вярата е във възходяща степен, а неверието е в низходяща. Според мен, линията АВ е вярата, а DC е неверието. Неверието е това, което иска да взема. Онзи, който вярва, има изобилно и дава. Невярващият е онзи, който иска да взема. Който обича, никога не търси да го обичат – той има изобилно, той е щедър и дава. Каквато енергия е насъбрал, той иска да я пласира. В природата всички нас искат да ни научат да даваме повече, отколкото да вземаме. Докато приемаш повече, ти си в едно състояние; докато даваш повече, ти си в друго състояние. Има енергии, които се изявяват в чувствата. В мозъка съществуват повече от сто центъра, в които се развиват сто вида енергии. И когато тия енергии се изявят, всичко това трябва да се пласира, да не остане никакъв излишък. Природата не търпи излишъци. Хората всякога страдат от две неща: или нямат достатъчно, или имат в излишък. Може да страдаш и от едното, и от другото. Може да страдаш от чрезмерен глад, може да страдаш от голямо изобилие на храна. Едно страдание може да дойде поради липса на енергия, а може да дойде поради изобилие на енергия. Когато всички тия енергии се балансират, тогава има равновесие на човешките способности, т.е. има отношение между чувствата на човека. Първо, има хармония между висшите способности и висшите морални чувства. После, има хармония между личните чувства и една категория по-нисши чувства. Трето, има хармония между обществените и личните чувства. После, има хармония между самосъхранителните чувства, които си помагат едни на други и състоянието е здравословно. Обратно – когато по-нисшите чувства станат господари на човека, умът и стремежите на човека се заробват.

Казвам: винаги се стремете да имате равновесие между вашия висш ум и висшите морални чувства. Въобще, всичките ви чувства трябва да са хармонизирани с висшия ум и с вашите висши морални чувства. Това е естественото положение, за да бъдете здрави.

Да кажем, че сте болни; тази болест за една минута може да премине и да кажете: „Здрав съм!“ В света, в който живеете, не може болни да бъдете. Вярвайте и ще стане, нищо повече! Ако сам не можеш да го направиш, съберете се двама; ако двама не можете да го направите, съберете се четирима, десет души. Има баби, които баят и лекуват. Тук има една наша сестра, която лекува брадавици с крадена сол. Лекарите ги оперират, а тази сестра бае с крадена сол и те изчезват. Как ще обясните това? Тя от деди е наследила тази способност – щом ги бутне и каже: „Да се махнеш!“, и се махат. И някои други вземат крадена сол, ама брадавиците не се махат. Ако някой от вас не вярва и ако има брадавици, може да направи опит с тази сестра. Това са вече специфични дарби. Туй показва, че в нея има известни събрани чувства, известен род асимилирани енергии. Когато такива баби вземат и започнат да си въртят, въртят ръката върху корема на болния, погледнеш – болестта изчезнала. Бабата си повърти ръката, духне и болестта изчезва, а друг духа, но не се издухва. Казвам: тази баба може да направи това, понеже вярва. В туй отношение аз я уважавам, защото в нея има нещо повече, разбира повече. Малко знание има, но щом тури ръка на болното място и му духне три пъти, болестта изчезва.

Сега, какво разбрахте? Развивайте в себе си вяра, развивайте вашата висша разумност. Не давайте място на ненужен страх, който може да се появи от подценяване, обезценяване, обезверяване и обезсърчение. В душата на онзи, който е безверник, вече има един страх. Всички безверници са крайно страхливи. Понеже имат силно развити лични чувства, те са много и честолюбиви. Те мислят, че Бог

ги подтиска и казват: „Не Го искаме!“ Те са сатурнови типове – не искат Господ да господства и за да се насърчат малко, казват: „Няма такъв Господ!“ Като го махнат, надяват се да бъдат малко по-свободни и да вършат каквото искат. Те желаят да направят нещо, но когато държат Господа в ума си и чувстват, че той ги наблюдава, не могат да го сторят. Затова трябва да го премахнат и стават безверници. Но когато Го махнат, Той пак ги наблюдава. Не могат да Го премахнат. Господ има най-широките възгледи – оставя всеки свободно да направи каквото иска. Господ не спира никого. Той е толкоз способен, че каквото искаш да направиш, няма да те спре, дори ще те похвали, но казва: „Ще пострадаш!“ Ако си готов да страдаш, въобще няма да те спира. После ти ще се тюкваш. Искаш да направиш добро – Господ мълчи, искаш да направиш зло – Господ пак мълчи. Искаш да крадеш – Господ казва: „Кради“, искаш да убиваш – Господ казва: „Убивай“, искаш да даваш – Господ казва: „Давай.“ Какви ще са резултатите? Ако убиеш някого, четири поколения няма да бъдеш свободен и за да се освободиш, трябва да върнеш живот на този, на когото си го отнел.

Казвам: развивайте положителната вяра, т.е. давайте ход на положителното. Свързвайте вярата с вашия ум. Когато нещо ви блъсне и ви обезсърчи, казвате: „Свърши се нашата.“ Нищо не се е свършило. Училището се свършва, когато научите всичко, което се преподава. Вие едва сега сте започнали да учите – знаете да смятате, че пет по пет е двадесет и пет. Това сте научили на физическото поле. Можете ли да преведете формулата „пет по пет е двадесет и пет“? Ако турите в обръщение пет английски лири, вие печелите. Ако вземете пет въшки и ги увеличите по пет, ще станат двадесет и пет. Ако увеличавате пет лири по пет, стават двадесет и пет лири, но ако увеличавате въшките, какво ще придобиете? Трябва да разбирате този закон. Вие сте започнали да умножавате отрицателните чувства по пет. Не ги умножавайте. Дойдат ли въшките, никакво умножение!

Нито пък ги събирайте на едно място! Дръжте ги някъде уединени – само по един екземпляр като в музей.

Развивайте вяра в себе си. Понякога харесвам светските хора – вяра имат те. Ако изгубят нещо или са болни, казват: „Ще се оправят работите.“ А вие, които сте окултисти, съвсем сте загазили. Мислите, че като седите на изгрева, един ден хората ще ви признаят за големи аристократи. Казвате: „Окултист съм, познания имам.“ Оставете вашите познания, с тях какво ще допринесете на света? Само човек, който има вяра, може да допринесе нещо на хората. Когато такъв вярва и говори на другите, дори и без да говори, хората се повлияват и започват да вярват. Когато един заек предаде своето настроение на един разбойник и оня стане като заек, последният вече е допринесъл нещо. Тогава срещам заека и му казвам: „Браво!“ На заека харесвам също и дългите уши. Щом вдигне ушите си нагоре, за мен това е едно красиво нещо. Те показват едно широко сърце – заекът е щедър и при този страх, който съществува в него, той е пак оптимист. Храст го удари, той подскочи, но казва: "Нищо, ще мине тази работа!" Толкова е страхлив, пък такава силна вяра има. Ако искате вяра, ще се разправяте със заека. Казвам: имайте вярата на заека – и при най-лошите условия ушите му са дълги. Той е толкова страхлив, но има ли някъде червен лук, той непременно ще го намери за ядене.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

23-а лекция от Учителя, държана пред младежкия окултен клас 7 май 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ТРИТЕ ТЕМИ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата. Върху думите „доблестен“ и „сръчен“.

За следващия път пишете върху темата: „Форма, съдържание и смисъл“. Знаете ли произхода на доблестта? Доблестта е един резултат. Кои са основните елементи на доблестта? Ако попитате един химик какво е водата, той ще ви каже, че е един резултат. Когато кажем вода, разбираме съдържание. От колко атома водород и кислород е съставена водата? – Два атома водород и един атом кислород. Сега, химикът се спира на два атома водород и един атом кислород, а един кабалист ще попита защо именно два атома водород, а не три? Как са намерили, че са два. – Чрез анализ и синтез. По какво се отличава един човек, който дава, от човек, който взема? Онзи, който дава, има едно движение – ръката му се простира, общо казано, навън от него, а ръката на онзи, който взема, се простира и прибира отвън навътре. При приемането движението е отвън навътре, а при даването движението идва отвътре навън.

Тогава как ще обясните защо един човек има недоволство в себе си? Например, става сутрин, недоволен е, има едно неразположение. Последното може да се дължи на липса на нещо, може да се дължи и на изобилие. Да допуснем, че се събуждате сутрин, виждате ръката си подута и вече сте недоволен от това, което сте придобили. Или да допуснем, че някоя дума е излязла от устата ви и вие сте недоволен; друг път някоя дума излиза от устата ви и вие сте доволен. Тогава как да обясним разликата, след като и в единия, и в другия случай давате?

Давате различни подаръци – на един давате една дума, на друг – друга дума; за едната ви се плаща, за другата въобще не ви се плаща.

Трябва да се установи една основа за живота, върху която всички да работите. Да разгледаме сега положението, в което всинца се намирате. Например, сегашното обществено положение не е така сигурно – земеделецът е сигурен, докато нивата му дава; чиновникът е сигурен, докато е на служба и му се плаща; учителят е сигурен, докато има деца, на които да преподава; дърводелецът – докато има дърва да сече; каменарят – докато има камъни да дяла. Всеки един човек има желание да подобри живота си сега. С какво именно можете да го подобрите? В материално отношение кой е най-добрият начин за подобрене на живота? Или да вземем отношенията, които имате помежду си. Сега между вас трябва да се образува другаруване, приятелство. Как се образува приятелство? Понякога вашето приятелство трае една седмица, един месец, една година, две, три години. Някое приятелство оцелява през целия живот, друг път не може да се образува никаква връзка помежду ви. На какво се дължи приятелството или отношението (това е един и същи закон) между две същества? Например, във вас съществува идеята човек да бъде здрав; на какво се дължи здравето? – На вътрешното отношение между органите. Според вас, кой човек е здрав, кои са признаците на здравето? – Когато храносмилателната, дихателната и мислещата (нервната) системи са здрави. Има и други системи, но тия трите са основни. Здравият човек има главно две системи – централна или мозъчна и симпатична нервна системи. Симпатичната нервна система е заета главно с храносмилането. Когато съществува отношение между мозъчната и симпатичната нервни системи, тогава съществува и отношение между мислещата, дихателната и храносмилателната системи. Ако храносмилането не става както трябва, причината се отдава на симпатичната нервна система, но има

причини и в мозъчната система, т.е. в мисълта на човека. Някои хора обичат да ядат повече, пък някои – не. Когато хората стават религиозни, постят дълго време, а пък когато стават светски, обичат да ядат. Когато човекът е радостен и весел, той яде повече, а когато е скръбен, не му се яде.

Сега, когато на хората не им върви в този свят, те са недоволни. Мнозина от вас се спират върху състоянието ви на недоволство, мъчно ви е. Да речем, че всички хора се мъчат. Да допуснем сега, че аз съм търговец и купувам мъчението ви – колко килограма можете да ми продадете от него? Вие още дори не сте запознати какво нещо е мъчението. Мъчението го образуваха хората, мъчението е резултат, т.е. мъчението зависи от някого – трябва да има някой, който да ви мъчи. Следователно, вие говорите за резултата на мъчението. Тогава кой ви мъчи? Онези, които ви измъчват, са живи същества. Питам: тези, които ви измъчват, ли седят по-високо от вас или вие седите по-високо? Вие ли сте по-умни от дявола, който ви измъчва, или той е по-умен от вас? Онзи, който ви измъчва, ли е по-силен или вие сте по-силни от него? Разглеждайте нещата по-дълбоко. Значи онзи, който ви измъчва, има едно превъзходство над вас. Вие не се спирате върху превъзходството му и си правите илюзия. Когато попаднете в ноктите или в устата на един тигър, или в обръчите на една боа, вие може да мислите, че те са по-низши същества, но трябва да знаете, че има нещо, по което ви превъзхождат. По същия начин, когато имате известна мъчнотия в живота, вие считате, че тя не е нещо живо. Мъчнотиите са живи и на всяка трябва да разбирате естеството. Да кажем, че стомахът ви е разстроен; какво ще правите? Понякога някой орган се отказва да работи, стачкува. Ако в това голямо предприятие, в тази голяма фабрика, каквато е вашето тяло, ръката се откаже да работи, господарят ще фалира. А щом господарят фалира, фирмата му се затваря и престава да съществува.

И така, трябва да знаете, че здравата мисъл зависи от стомаха, но понеже стомахът е свързан със симпатичната нервна система, най-първо трябва да възстановите равновесието на вашите чувства. Всяко стомашно разстройство се дължи на борбата, на брожението, което съществува между мислите и чувствата на човека. Във вашето подсъзнание има нещо, което не е организирано. Вземете историята за Санчо Панса и Дон Кихот – и единият, и другият имат по една идея. Каква е идеята на Дон Кихот? Вие може да бъдете един религиозен Дон Кихот, може да бъдете и един светски Дон Кихот. Или пък искате да станете богат, да се покажете на хората – това е Санчо Панса. Можете да станете религиозен реформатор и като Дон Кихот да се сражавате навсякъде, дето трябва и дето не трябва. Той воюва с вятърните мелници и с овцете като си ги представя за това, което не са. Авторът на „Дон Кихот“ е искал да осмее нещо и да даде на хората морал. Онези от вас, които са чели романа, каква поука извадиха за себе си? Ако вземат да ви подхвърлят върху една черга нагоре като Санчо Панса, вие как ще го обясните? Играят си с него, а Санчо не може да проумее защо трябва да го подхвърлят на тази черга. Ще кажете, че съдбата си играе с него. Вие не сте ли Санчо Панса? – Съдбата си играе с вас, подхвърля ви. Да речем, че имате някакъв идеал. Кой е идеалът на Санчо Панса, кой е идеалът на Дон Кихот? Идеалът на Дон Кихот е неговата Дулцинея. Той от сутрин до вечер само за нея мисли и всички подвизи върши за нея. Санчо Панса върви след Дон Кихот, за да постигне и той своя велик идеал. И вие вървите като Дон Кихот подир някакъв идеал. Някой прочел някакви си книги и си създава една почти изкуствена идея. Казвам: освободете се от изкуствените идеи, които сами сте създали в себе си. Някой път си създавате идея, че сте болни. Кога е болен човек? Болестта е една поправка – щом липсва нещо, ти боледуващ. Поправката може да бъде малка, може да бъде голяма. Следователно, щом се спреш в

своето движение, това вече е една болка и тогава трябва да туриш в ума си, че нещо поправят в теб. Някой казва: „Болен съм, може да умра, може да се осакатя!“ По този начин вие туряте обратната страна, която не е вярна, т.е. разрешението не е вярно. Че боледуващ, е вярно, но какви ще бъдат крайните резултати не знаеш. Болестта всякога е метод за поправяне на погрешка. А радостта, която идва в човека, е резултат на това, че погрешката е поправена, т.е. имате вече една придобивка и вие ѝ се радвате или се радвате на поправката, която е направена.

Сега, кои са елементите на щастието? Нека разгледаме въпроса малко материално. Колко елемента има щастието? Щастлив е всеки, който има отлична храносмилателна система, отлична дихателна система и отлична мозъчна система. Щом тези три системи не функционират, ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако нервната система е добре развита, винаги има нещо хубаво и в ума ти, и в дишането ти, и в чувствата ти. Дихателната система е много тясно свързана с нисшите чувства и човек, който не диша правилно, е неразположен в тези свои чувства. Това неразположение се дължи на симпатичната нервна система. За да бъдете щастливи, трябва да имате отличен стомах, отлични бели дробове и отличен мозък. И чак след това може да имате ония постижения, за които хората понякога ламтят. Вие трябва да разглеждате щастието като една кола. Представете си, че трябва да пътувате на дълга екскурзия на кола с коне...

Преди много време направихме една екскурзия до Черни връх. Ангажирахме едни приятели да намерят коне. С нас имаше и един военен – полковник, за да ни отваря път, защото навсякъде щяха да ни спират. По едно време двама цигани докараха два коня и казаха, че разбирали как се товарят. Конете бяха много слаби, криво-ляво ги натоварихме, но докато стигнем до Черни връх, повече от петнадесет-

двадесет пъти се търкаляха по земята и трябваше да снемеме товара, да завързваме самарите и да ги товарим наново. На тази екскурзия нашите приятели се научиха как да товарят. Търколи се конят, развързваме товара му, вдигаме го за опашката – един от едната страна, друг от другата страна, туряме самара, товарим. Току повървим малко – пак се търколи, пак развързване, пак товарене. И през целия път, докато се качим горе, се занимавахме с това. Всички правеха забележки и питаха защо трябва да става така. – На тоз, който намерил конете, толкова му стигал умът. Той си мислел, че това са добри коне, а циганите си мислели, че разбират от тази работа.

Сега, всички вие сте тръгнали на такава екскурзия, както ние с циганите. Вървите и се учите да се оправяте с конете. Конете са човешката мисъл. Слабите коне са мозъчната и симпатичната нервна системи – слаби са и постоянно се търкалят по земята. Трябваше да вземем конете за две седмици и да ги поохраним с ечемик, за да бъдат силни. Циганите оставили конете да слабеят и гледат само как да печелят пари. Доста солидна сума искаха и след като толкова работа свършихме, те едва отстъпиха на половината.

Сега, вие изучавате окултната наука. Знаете ли каква е тази наука? – В окултната наука има голям товар. Ако конете са слаби и местността е планинска, има да се търкалят по земята. Ако пътуват по поле, биха могли да вървят, но по стръмните планински пътища такива слаби коне не вървят. В изучаването на окултната наука има особени терени, особени мъчнотии, които човек трябва да има предвид. Например, ясни ли ви са понятията за доброто и злото? Според вас, кое е добро и кое е зло? Хората считат, че когато някои се отнасят добре лично с тях, са добри. В случая те не разглеждат нещата дали са правилни или не, но дали обкръжаващите хора вършат нещо за тяхна полза, или не. Донякъде това е правилно, но не е всичко. Да кажем, че имаш няколко приятели, с които много добре се обхождате

– този те почерпи с чаша винце, онзи те почерпи с чаша винце, но един ден погледнеш и в теб се е образувал един лош навик. Тези приятели ни най-малко искат да ти увредят. Или представете си, че една майка обича често да дава захар на детето си, за да го задоволи, и то мисли, че майка му е много добра, но тя създава в него един лош навик. В живота не давайте изкуствена захар на себе си. От нея се образуват известни мазнини в организма. От физическа гледна точка, храната трябва да бъде лесно смилаема или да има отношение към човека. Хубава храна наричам онази, която има стремеж. Някои храни имат стремеж да се асимилират в човека. Тогава казваме, че храната трябва да ни обича. Да кажем, че имате един плод; за да се образува тази храна, един човек може да е отглеждал добре своите плодни дървета, може да е вложил нещо в тях. В плодните дървета има съзнание и ако вие ги отглеждате добре, те ще ви дадат по-добър, по-хранителен плод. Също и земеделецът може да направи така, че житото да бъде целебно. Например, направете следния опит: вземете един участък с дължина десет метра, разкопайте земята с разположение, посейте житото с разположение, когато изникне, оплевете го с разположение, а когато узрее, пожънете го и направете хляб с разположение. Хлябът, който ще произведете, е лечебен – той ще придаде на ума съвсем други качества. и в книжовно отношение е същото: добрите писатели се отличават по това, че са мислили добре. Мислите и чувствата, които са посадили, те са ги внесли с голяма обич и любов в света. И когато четете такъв автор, усещате, че има нещо, което лъха от книгите му. А когато четете други някои, казвате: „Не ме интересува този автор.“

Сега, всички искате да бъдете интересни. Вложете нещо интересно във вас. Възпитанието е самоотглеждане и всички трябва да се научите да се самоотглеждате – трябва да отглеждате вашето тяло, вашите чувства и вашите мисли в думата самовъзпитание

можем да вземем корена питая, т.е. охранване на себе си. Това значи, че ще давате на себе си такава храна, че да развиете известни вътрешни качества. И тогава ще бъдете обичани от обкръжаващата среда.

Сега, ние казваме, че трябва да бъдем запознати със Слънцето. В какво отношение трябва да бъдем запознати? От Слънцето излизат две енергии – кинетична и потенциална: едната е свързана с човешките мисли, а другата – с човешките чувства. Трябва да се запознаете с формите на слънчевата светлина и със слънчевите лъчи. Слънцето има седем цвята и всеки цвят е форма, с която можете да функционирате. Например анемичен сте; ако разбирате червения цвят, червената форма на слънцето, това е един начин, по който можете да премахнете вашата анемия. Анемията е безжизнено състояние. Ако пък сте колеблив човек, нямате достатъчно индивидуалност – например, казвате нещо, а после се отказвате, тази неустойчивост у вас е свързана в известна степен с портокаления цвят. Ако понякога сте свидлив, с какво ще поправите този ваш недостатък? – Със зеления цвят. Здравето си ще поправите също със зеления цвят: когато станеш сух или затлъстееш, със зеления цвят ще се лекуваш. Когато плащате наляво и надясно, тази погрешка ще лекувате с жълт цвят. Ако не знаете законите на този цвят, веднага идва плащането.

С всеки човек може да се случи да плаща. Когато една стомна е пукната, тя плаща. Можеш да ѝ говориш, да я назидаваш, но тя казва: „Тъй зная, тъй правя.“ Да, тя е пукната стомна. Всъщност тя ни най-малко не прави това, което знае, а прави това, което не знае. Когато човек казва: „Аз правя това, което зная“, а прави това, което не знае, той е като пукната стомна. Аз считам, че всеки човек знае нещо, когато водата му излиза оттам, откъдето е влязла. Щом излиза оттам, откъдето не е влязла, това е крива посока. Когато водата започне да

излиза от дъното на стомната, мислите ли, че работите вървят добре? Например, ти замахваш с ръка и удряш някого; тази енергия от главата ти ли излиза или от дъното? Или кажеш една необмислена дума; откъде излиза тя – от гърлото или от дъното? По някой път казвате: „Еди кого си не мога да го търпя!“ Това не е вярно и аз мога да ви накарам да го търпите. Да допуснем, че той е богат, а вие сте сиромас; ако той ви услужи с две-три хиляди лева, вие вече ще можете да го търпите. На какво се дължи предишното ви отношение? Не го търпите по единствената причина, че нищо не ви дава. Щом започне да ви дава, вече можете да го търпите. Или пък не можете да търпите някого, понеже взема от вас повече, отколкото ви дава. Та казвам: в природата съществува един велик закон – природата изисква разумно даване и разумно вземане. Има една педагогика: разумно да вземаш и разумно да даваш. Количеството не важи – малко или много, но разумното даване и разумното вземане е на място и постига своята цел. Когато вземаш разумно и даваш разумно, целта се постига; обаче, ако вземаш неразумно и даваш неразумно, целта никога не се постига. Следователно, щом си неразположен, две неща могат да са причина – ти или си дал неразумно, или си взел неразумно. И веднага трябва да го поправиш. Може да правите опити: поправете неразумното даване и неразумното вземане и неразположението, което имате, веднага ще изчезне.

В математиката какво означава минус и плюс? Например, учителят туря на ученика плюс – значи той му дава. Ако учителят ви тури шесторка или ви тури единица, при първата бележка имате плюс, а при втората – минус. Питам, ако сте ученик, с тази единица къде ще идете? Вие никога не можете да излезете от прогимназията навън. С шесторка всеки ще излезе отвън. Шесторката означава един процес. Ученик, който получава шесторка, според мен, той и взема, и дава разумно, т.е. има към своя професор правилни отношения на

даване и вземане – и слуша правилно, и учи правилно. Ако ученикът има минус единица, погрешката къде е? Обмяната не е правилна.

И така, когато боледуваме, имаме единица в природата. Как ще поправите тази бележка? Кой трябва да поправи единицата – професорът или ученикът? В шесторката работи и бащата, и майката, т.е. и бащата е бил умен, и майката е била умна, и детето е било умно. При единицата и майката е била глупава, и бащата е бил глупав. Тогава какво ще дадат на детето си? И двамата професори, които първи са учили този ученик, не са били умни, не са го научили, затова и третият, който го учи, му туря единица. Окултистът ще каже, че единицата показва, че на този ученик му трябва Божествения принцип. На даровития, за да се справи в Живота, му трябва шест. Това е закон на илюзиите, т.е. трябва вече да го забавляват, трябва му широчина, за да има къде да простира енергията си. Но това не е разрешение, това е само обяснение... Значи шест е едно правилно вземане и даване. Професорът разполага с начини да преподава и на ученика, който има единица, но ще отнеме време.

Говори се, че човек много работи може да направи. Как ще ги направите, ако не сте добре запознати с червения цвят, ако не сте добре запознати с портокаления цвят, със зеления, с жълтия, със синия, с виолетовия, най-после – ако не сте запознат със самата светлина. Мога да ви кажа, че светлината е храна за човешкия мозък, а топлината е храна за симпатичната нервна система. Следователно, светлината тонира централната, мозъчната нервна система, а топлината тонира симпатичната нервна система.

Сега, това са философски работи, които изискват разсъждения. Например, имате едно неразположение; как ще се справите с него? Не е лесно човек да се справи. Да кажем, седите намусен и гледате нагоре-надолу; мислите ли, че това е естествено положение? Или пък сте се изправили гордо и гледате. Това е пак неестествено положение.

Кажете ми вие едно естествено положение. Когато не сме нито много отслабнали, нито отпуснати, но сме тихи и спокойни, тогава всички мускули на лицето и тялото са в естествено положение. Естественото положение можете да го добиете. Представете си, че наблюдавате деца, които играят – поглеждате, но не сте много заинтересувани. Има едно успокояващо състояние, с което човек да наблюдава: когато гледа, да мисли, че всичко е за добро. Тогава човек може да си почива.

Сега, вие предизвиквате с вашето външно отношение, а искате хората да се отнасят с вас добре. Но ако един слуга отиде при някой господар, той може да го предизвика. Да кажем, че господарят е с развити лични чувства, справедлив и умен. Каква поза трябва да заеме слугата, как трябва да се отнесе? Сега ще ви представя друго положение: представете си, че сте учител и влизате в прогимназиален клас за пръв път. Ако влезете начумерен, учениците веднага ще си съставят едно мнение; ако влезете свит и сгушен, ще имат друго мнение. Учителите не знаят как да влизат в клас. Учителят трябва дълго време да мисли как да влезе за пръв път между учениците, защото както влезе, така ще излезе – това е пробен камък.

Сега, идват някои и ме питат може ли да постъпят в класа. Можеш да постъпиш, но как ще влезеш в работата. Той казва: „Ще се науча.“ Зависи как ще влезете, защото както влезете, така ще излезете. Онези, които влизат в една окултна школа, трябва да имат здрави нервни системи, трябва да имат нормална Светлина и Топлина, т.е. нормална Светлина в мозъчната система и нормална Топлина в симпатичната нервна система. И не само на думи, но да не са студени ръцете им, да не са студени чувствата им и да не е помрачена мисълта им. Светли мисли и топли чувства – това е нормалното състояние.

Теб, Недялко, ако те направим един професор, как ще влезеш при учениците? Аз мисля, че добре ще влезеш. Аз те харесвам, ти имаш

добра стойка и ти ще влезеш добре. Само че, опасността е там, че ти ще поразглезиш малко учениците. Те ще бъдат привързани към теб, ще имат добро мнение за теб, но опасността е там, че ще бъдат малко разглезени. Тогава ще дойдат другите учители и ще кажат: „Постегни ги малко, твоят клас е много разпуснат!“ Ти ще кажеш, че според новото възпитание трябва да се даде свобода...

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

*24-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
14 май 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев*

НА МЯСТО И НЕ НА МЯСТО

"Отче наш"

Четоха се работи по темата „Форма, съдържание и смисъл“.

За следния път пишете върху темата: „Материални и морални ценности на нещата.“

Ако се зададе една тема за това какво е предназначението на ученика, защо се учи човек, защо са създадени училищата, тя може да се развие по няколко начина. Има три раздела в света, т.е. по три начина ние разбираме нещата. Първо, има неща, които ни интересуват. Например, защо ви интересува храната? – Защото е потребна за вашия стомах. Въздухът ви интересува понеже е потребен за вашите бели дробове; чувствата ви интересуват понеже са необходими за вашето сърце; силата ви интересува, доколкото с нея можете да извършите това, което искате. Добре, тогава на първо място изучавайте храната. Всички същества дълго време са се учили как да употребяват храната и едва някои от тях са се научили как да се хранят. И човек сега се учи да се храни понеже храната му е разнообразна и в дадени случаи не знае каква храна да употребява. Има определена храна, която след приемането ѝ, придава известна мекота и образува мускулите на човека; има определена храна, при чиято употреба се образуват костите; има храна, при чиято употреба се образува нервната система. Следователно, ако възприемете храна, която не подкрепя мускулите ви, последните ще отслабнат; ако не употребявате храна, която подкрепя костите ви, последните ще отслабнат; ако не употребявате храна, която подкрепя нервната ви система, последната ще отслабне и ще станете неврастеници. Запитайте се сега защо мускулите ви са отслабнали или защо костите

ви са отслабнали, или защо нервната ви система е отслабнала. На първо място, защото храната е елементарна. После, човек трябва да знае с каква храна да се храни. Храната е потребна дотолкоз, доколкото подкрепя трите системи, върху които животът се гради. Толкова години сте яли; кажете тогава коя е храната, която подкрепя вашите мускули, която подкрепя вашите кости, която подкрепя вашата нервна система. Това е въпросът, който сега стои на дневен ред.

Сега, учените разискват кои са хранителните вещества. Те включват редица ценности, които се съдържат в храните. Много малко се знае какво допринасят ябълките, крушите, орехите, бадемите, какво допринася месната или растителната храна. Въпросът е сега дали да се яде месо, или растителна храна. Когато един вълк изяде една овца, има ли престъпление и в какво се крие то? След като вълкът изяде овцата, клетките, които са работили в нея, идват да работят в него. Ние казваме, че овцата е умряла, но клетките ѝ са живи и работят във вълка. Тогава къде е престъплението? Добре, представете си, че имате една лопата, с която работите; някой я взема, започва той да работи с нея и вие считате това за престъпление. Лопатата не е изчезнала – и вие с нея обработвате земята, и онзи, който я взел, и той ще обработва земята. Къде е престъплението, къде е погрешката? Може би, другият, който работи с вашата лопата, по-малко я износва; може би, вие работите повече с нея. Питам, сега в какво седи престъплението ако аз работя с тази лопата и ако друг работи с нея?

Вие често употребявате думите: „Ти си добър човек.“ В какво именно седи добрината на човека в даден случай? Той е добър, защото може да яде, защото може да диша, защото може да мисли – в туй седи добрината. Човек, който не яде, не е добър; човек, който не диша, не е добър; човек, който не мисли, не е добър. Значи, да ядеш е

едно благо, но от яденето произлиза и лошото. Защото, който не яде, нито е добър, нито е лош, но който яде, може да бъде и добър, и лош. В какво седи сега ценността на една такава мисъл? Казвате, че трябва да се яде. Да, законът е вътре в природата. Да кажем, че сега ние засягаме само елементарната страна на яденето. За да живее, човек трябва да яде. Тогава къде седи лошото във вълка, какво е неговото престъпление? Например, вие виждате едно дърво, което, може би, с хиляди години е расло, мислите го за изсъхнало и го запалвате да гори. Дървото изгаря ли? В изгарянето се разрушава една форма, но от същата енергия, която е дошла в туй дърво от слънцето, се развива онази първична енергия. Следователно същото това вещество отива да поддържа горенето. Тогава къде е престъплението, когато нещата изгарят?

Сега, ние разискваме този предмет много схоластично, разглеждаме го външно. Представете си, че нямаме никакво разбиране за вътрешното съдържание на захарта, а знаем само двете ѝ качества, че е бяла и че е твърда. Но белият цвят и твърдостта ли са съществени качества на захарта? Не, това е външната опаковка. Под думата *захар* разбираме нещо, което е сладко, а твърдостта и белотата са посторонни качества. Сладкото е същественото в захарта. Но когато трябва да предадеш на едно същество думата *сладчина*, как ще го направиш? Думата сладко е дошла отпосле, а най-първо е съществувала сладчината сама по себе си. Тя се предала на човека и той намерил една дума, с която да я означава. Така вече ти имаш една представа. Как познавате сладчината, с ръцете можете ли да я познаете? Не можете. И с нос не може да я познаете, и с ухо не може да я познаете, и с очи пак не може да я познаете. Единственото нещо, което я познава, е езикът, т.е. трябва да повикате този специалист. И когато дойде, той казва: „Това е захар.“ Окото и ухото само предполагат.

И така, хората често правят погрешки. Те имат един орган и определят какво е предназначението му в даден случай. Но как ще докажеш, например, че в теб има едно накърнено чувство? Как ще докажеш, че си обиден? Откъде идва и с какво се показва обидата? Откъде започва същественото знание? Въпросът е спорен, но естествениците казват, че започва с първото усещане, т.е. ти пипаш един предмет и вече имаш елементарно познание. Знанието започва със слушането – не можеш да имаш знание без слушане. Зрението е вече второ качество. Къде остава тогава обонянието? В знанието изучаваме разумните отношения, които съществуват между съществата. Вие изучавали ли сте тия отношения? Колко отношения може да има човек? С възможностите на сегашното смятане отношението на 1 към 1 колко прави? В количествено отношение 1 по 1 е пак 1, но това е отношение. Когато човек дълго време яде и пие, става ли на двама? Не, един и същ си остава, т.е. 1 по 1 е пак 1. Човек яде, но не се раздвоява, един остава. Когато умножите 1 по 2, прави 2. в дадения случай 1 ли се увеличава или 2? Тук 2 си остава пак 2. Ако умножите 2 по 1, остава пак 2. Следователно имате човека, имате и другите условия. Също така 1 по 3 е пак 3. Числата дотук са от една категория.

По-нататък, обаче, имаме вече едно видоизменение: $2 \times 2 = 4$; $2 \times 3 = 6$; $2 \times 4 = 8$. В дадения случай всеки ред се увеличава два пъти. Но какво подразбирате, когато кажем „2 x 2“? При действието 1 x 1 имаме човека и неговата храна, а при 2 какво имате? Често децата си играят на криеница – скрият нещо в ръка и казват: „Ако познаеш какво имам в ръката си, ще ти го дам; ако не познаеш, нищо няма да ти дам.“ И природата ни показва ръката си и казва: „Познай какво има!“ Ако познаеш, тя ти го дава; ако не познаеш, заминава си. Ние казваме, че това е един обикновен процес. Тук седи цяла една тайна. Ако разбирате законите и кажете само „едно“, работите ще се оправят.

Например, имате един електрически ключ и когато го завъртите, лампите светват; когато отново го завъртите, лампите загасват. Но щом не знаете законите, ще завинтвате и ще развинтвате нещата и няма да имате резултат.

Сега, вие разглеждате живота и се питате има ли бъдещ живот. Или пък казвате: „Да се учим и да оправим живота си!“ Ние все оправяме живота и той все си остава неоправен. Например, ти до известно време учиш, учиш, ставаш учен човек, докато дойдеш до определено място, дето, освен че не можеш вече да учиш, но и туй, което си научил, започваш да го забравяш. Питате защо е така. Ще уподобя това положение на чувал, в който вие туряте едно кило жито и то се събира; но ако чувалът е пълнен догоре, килото, което ще турите допълнително, къде ще иде? Житото започва да се разсипва навън. Сега, за да не се разсипва, този чувал трябва да има една врата, от която житото да влиза, и една врата, от която да излиза. Тогава нещата постепенно се урегулират и няма да има никакво разсипване. Казвате: „Това е едно отношение.“ Защо туряш едно кило жито в чувала? Той нито яде, нито пие, а само държи. На този чувал ти можеш ли да направиш добро? Ти добро не можеш да му направиш, но той на теб зло може да направи. – Ако носиш житото и той се скъса, всичкото му съдържание изтича. За да бъде предметът по-ясен, ще дам пример с едно въже: вие никаква услуга не можете да направите на въжето, но то може да ви направи пакост. Да кажем, че се качвате по някаква стръмна планина като турист и сте завързани с това въже; ако то се скъса, ще идете в пропастта, т.е. ако това въже не е здраво, може да ви причини голяма вреда. Значи не можете да разчитате на него. По същия начин може да имате един приятел в живота си, който да играе ролята на въжето. Този приятел е важен дотолкова, доколкото е здрав. Ако не е здрав, приятелството му какво ще ви коства? Според вас, какво нещо е приятелството? Вие казвате:

„Аз имам приятел.“ Много проста работа – 1 по 1 е пак 1. Сега, ако в даден случай всички неща могат да горят, полезно ли би било това? Има неща, които горят, но има неща, които не горят; някой път ни трябва предмети, които горят, но друг път ни трябва предмети, които не горят.

Сега, трябва да се научите да мислите по закона на аналогите. Откъде произтича лошото в света? Да допуснем, че аз имам молив, пиша с него, но един ден и вие го поисквате. Аз предполагам, че моливът е учен и знае да пише, а сега вие вземете този молив и той започва да пише за вас. Значи, аз го обичам, понеже знае да пише, но и вие го обичате, вземате го, пишете и на другия ден аз търся молива си – няма го. Защо моливът е отишъл да пише и на друго място? Защото го обичат, нали? Как ще се поправи тази погрешка, че моливът ходи да пише и при единия, и при другия. Докато двама души го обичат, тази работа може ли да се поправи? Не може. Сега, как ще убедите второто лице да не обича молива? Ще ви дам още по-ясен пример с един хляб: и ти имаш нужда от него, и друг има нужда от него, защото сте изгладнели. Как ще убедиш другия, че той не трябва да яде? Сега, трябва да знаете какво се разбира под думите „не трябва да яде“. Кога не трябва да яде? – Когато е сит. Кога трябва да яде? – Когато е гладен. Следователно вие имате отношения по този закон.

И така, 1 по 1 е 1, 1 по 2 е 2, 1 по 3 е 3. В случая 1 е човекът, а 3 са тримата синове. Тези три действия показват, че всички те имат еднакво право. От синовете всеки има право на толкова, колкото бащата, т.е. всеки разполага с по 1. Единицата е мярка на нещата. Следователно в примера с единия хляб и двамата имат право. Онзи, който яде, колко от хляба има право да изяде? Колко е 1 по 1? – Едно. Сега вие ще кажете, че той е изял половината хляб, но има и друго разрешение на въпроса. Добре, вие считате, че има погрешка в

разсъжденията за единия хляб, т.е. казвате, че ви трябва не цял хляб, а половин хляб да изядете. Представете си, че аз не нося хляб, а вместо него нося едно кило брашно, замесваме го и правим от него два хляба. Тогава и на двамата ще има по един хляб. Следователно всеки трябва да има по един хляб, т.е. хлябът може да е половината от брашното, а не половината на един хляб. Всеки има право да изяде по един хляб от брашното, а не част от целия хляб. При това положение въпросът седи другояче. Всеки човек носи хляб.

В сегашния живот ние често се спъваме в произведенията. Например, един човек е направил нещо, но ти не можеш да поправиш неговата погрешка. Представете си, че се е счупила оста на една кола и има в запас друга, по-голяма ос. Идва един, който не разбира, опитва да поправи оста, но нищо не се получава. От развалената ос нищо не може да се направи, но от запасната, която е малко по-голяма, той може да направи една ос. Аварията може да се поправи с втората ос, но с първата не може. По същия начин хората питат: „Може ли някои да поправят погрешките си?“ Какво ще правите вие с вашите погрешки, как се поправят те? Да кажем, че вие сте написали: „ $1 \times 1 = 5$.“ Погрешката е направена, 1 по 1 не е равно на 5. Погрешката къде е, къде ще я поправите? Работата е лесна и тогава идва една нова схоластика: един хляб е за един лев, но този, който казва „един хляб“, ще каже: „Един хляб струва пет лева.“ Къде е погрешката? Тогава вие ще кажете: „1 по 1 е 1, а не е 5.“ Същинската погрешката е, че това е един резултат, т.е. 5 трябва да дойде на мястото на втората единица, а единицата трябва да дойде на мястото на 5. Тогава какво означава 4? Хлябът може да го разделите на части, но същевременно всеки човек няма да има цял хляб. Ако пък постъпим по закон за брашното, тогава от едно кило могат да се направят пет цели хлебчета. Сега, когато купувате хляб, вие гледате теглото, по-точно – гледате колко е голям хлябът и от това

съобразявате неговата тежест. Но когато той е направен от доброкачествено брашно, има малка тежест. Да кажем, че имате голям, един-килограмов хляб, направен от брашно, преседяло две-три години и вече вгорчено, и имате друг, малък, половин-килограмов хляб, но направен от хубаво прясно брашно. Кой хляб ще предпочетете? – Разбира се, че този от половин кило.

Сега, вие трябва да мислите. В света съществува един разумен порядък на нещата. Всякога, когато се натъкваме на страдания, на известни чувства, недоволства и недоразумения, това е нашият неуреден свят. Същото е и когато се гневите на себе си. Понякога вие се гневите и търсите някой виновен. Например, вървите, блъснете се в някой камък и веднага казвате: „Как така, кой е оставил този камък!“ Да, може някой да го е оставил, но представете си, че водата го е търколила отгоре и този камък се е спрял на пътя. Тогава кому ще се сърдите? Вие сега търсите някой виновен, но често не знаете кой е виновен във вас. Досега намерихте ли някой виновен за погрешките, които правите? Единственият, когото ще хванете, сте вие. Следователно, ако аз вървя по пътя и си отварям очите, няма да се блъскам с камъните; обаче, ако вървя и си мисля за друго, ще се блъскам. Сега, ще попитате кой е причината? Представете си, че миете нещо вкъщи и когато го измиете, виждате, че отгоре има посипан прах. Кой е донесъл праха? Ако търсите кой е виновен, това е вятърът отвън. Какви съображения има вятърът? Според сегашната философия, той не обича празните места – щом намери празно място, той е щедър и дава. Той има доброто желание да запълва празните неща и каквото носи, оставя го във вашата къща, т.е. напълва къщата ви с прах. Вие имате интерес във вашата къща вятърът нищо да не оставя, но той има желание да остави. Но този прах на вятъра ли принадлежи? Вятърът не оставя нищо от себе си. Има много хора, които правят добро като вятъра. Вятърът не оставя нищо от себе си, а

оставя чуждото – праха. Другото го взема със себе си. Когато го пуснеш вътре и се нагрее, топлият въздух излиза, а влиза студеният въздух. Тогава как да хванеш вятъра – неуловим е, неделим е...

Често и във вас се заражда същото желание и постъпвате като вятъра – правите добро с малките прашинки, които носите. казвате: „Толкова добро съм му направил, пари съм му давал!“ Това е моралът на вятъра – прах си му донесъл. Когато сте му дали пари, вие сте го развалили. А той е взел парите и ги е турил вътре в касата, защото не ги иска. Така въпросът остава неразрешен. Какво трябва да направите с праха, който вятърът е донесъл; какво трябва да направите с парите, които ви са дадени; какво трябва да направите с хляба, който ви е даден; какво трябва да направите с водата, която ви е дадена? Не можете да хванете вятъра. Той носи хляба, той носи водата. Вятърът понякога донася влагата и в туй отношение той косвено помага на хората.

Та казвам: всички спънки, които имате в себе си, се дължат на схващането, че някои неща са прави или криви. Това е едно неразбиране. Кое е същественото в живота? Същественото е хлябът да иде в стомаха, въздухът да иде в белия дроб, светлината да иде в главата. Всичката погрешка на хората седи там, че понякога искат да вкарат хляба в мозъка, въздуха – в стомаха, а водата – в белия дроб. Щом вкараш въздуха в стомаха, ще имаш коремоболие; щом вкараш водата в белия дроб, ще имаш задух; щом вкараш хляба в мозъка, ще имаш парализа. Турете светлината в мозъка, турете въздуха в белия дроб, турете хляба и водата в стомаха. Всичко трябва да се поправи. Хлябът не трябва да се туря в главата, там никакъв хляб не трябва, хлябът трябва в стомаха да иде. Мозъкът пък се нуждае само от светлина. И белият дроб не се нуждае от вода, нуждае се от въздух. Тури водата в стомаха, защото водата е разреден хляб! Водата е един по-мек хляб, а същинският хляб е по-твърд.

Когато поставя нещата не на място, всеки човек може да се увреди, това не е практично. Скръбта е признак, че поставяш нещата не на място. Какво е скръбта? – Предмети, поставени не на място. Какво е радостта? – Предмети, поставени на място. Казвам: поставете всяко нещо на мястото, за да бъдете радостни.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

25-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас,
21 май 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ЦЕННОСТ И МОРАЛ

Добрата молитва

Четоха се работи по темата „Материални и морални ценности на нещата“.

Каква е разликата между ценност и морал? Под думата *морал* разбираме пътя, начина, по който да се постъпва. Счита се, че моралът е правилният метод. Ценността се отнася само до резултатите, т.е. тя е оценка на някое последствие. Ценен е, например, един скъпоценен камък, който е един резултат. Или е ценна някоя картина, стихотворение или съчинение. Каквато и да е ценността, тя винаги има отношение към резултата. В този смисъл бих ви казал какво е ценно за човека: тялото му. Вие ще кажете, че ценно е душата. Но туй, на което вие разчитате, което обективно проверявате, е тялото. Например, можете да формирате тялото, можете да го пипате, но щом дойдете до човешкия ум, как ще го докажете? Как ще докажете косвено ума? Съвсем по друг път. Към какво има отношение храната? Храната може да се разглежда като опаковка на тялото. То постоянно се опакова, за да не се развали, и когато човек не яде, тялото веднага започва да отслабва. Значи храната първо засяга тялото, после влияе и на човешкия ум.

Вие не сте си задавали въпроса какво е морал. Казвате за нещо, че е морално, но не сте сядали да помислите какво нещо е моралът сам по себе си. Кое считате за морално и кое – за неморално? Не е важно какво пишат за това хората отвън. Вие при дадени условия считате в реда на нещата да изядете една кокошка или да изядете една ябълка. А когато някой влезе в някоя градина и изяде един плод, градинарят го счита за неморално. Следователно от ваше гледище е

право да ядете, но от гледището на градинаря не е право. Обаче, ако платите на градинаря, той счита, че имате право да ядете. Това са тънки различия, които вие прескачате.

Сега, някой разисква какво нещо е реалното. Всяко нещо, което хвърля сянка, е реално. Всяко нещо, което образува Реалността, без да хвърля сянка, е разумно. Всяко нещо, което хвърля сянка е реално; всяко нещо, което образува Реалното, е разумно. Индусите наричат илюзиите *майя*. С плодовете на *майя*, т.е. с плодовете на сенките ти не можеш да се храниш. В плодовете, нарисувани върху картината, има ли някаква реалност? Една картина има ли реалност? Това е образ на Реалността. Да кажем, че имате едно усещане – например, имате една болка; реална ли е болката или е сянка? Разсъждавайте. По много начини може да разсъждавате за един предмет. Представете си, че имате в джоба си хиляда лева, които сте ги предназначили за дрехи. Всъщност вие имате дрехи, не се нуждаете от тях, но искате добре да се облечете. В същото време един друг човек, като няма пари и няма откъде да спечели, а знае, че вие имате, иска да ги вземе и малко да разполага. Какво ще усети той, когато ги вземе от джоба ви? Когато бръкнете и видите, че парите ги няма, това ще ви причини болка. Какво в случая ви причинява болка? Този човек е бръкнал в джоба ви, снел е от тежестта на вашата житейска раница, а вие усещате болка и казвате: „Заболя ме сърцето!“. Това вече е идея, т.е. вие си представяте, че оня ви е направил една голяма пакост. Къде е погрешката? И онзи, който ви е взел парите, и вие, които се безпокоите, и двамата правите погрешка. Представете си, че той е турил парите в джоба си, но е дошъл някой по майстор от него и ги е извадил оттам... Един професор по кражби учил своите ученици как да обират хората, как да им измъкват кесииите. Докато преподавал урока си, един от учениците измъкнал златния му часовник от джоба, без той да усети. Гледа – няма го часовникът му и казва: „Аз те учих

да обираш другите хора, а не мен.“ Този ученик вече е станал такъв майстор, че може да обере и учителя си. Сега знайте: всякога, когато учиш един ученик да краде, той най-първо ще обере теб.

Но питам сега коя от тези постъпки е реална и кое ни смущава. Хиляди неща има, които ни смущават – вие имате една относителна реалност. Тогава представете си, че съществува един разумен човек, когото не можеш вече да обереш, понеже притежава един уред, който, щом бръкнеш в джоба му, издава някакъв звук. Във вашето съзнание всякога един апаш може да ви обере. И тези крадци са много наблюдателни – виждат, че вниманието ви е отвлечено и в този момент ви обират.

Ще ви разкажа един пример, който се случи в Америка. Пътувам на един параход и гледам, че някакъв е седнал до едно момиче и се кани да го обере – чака удобен момент да бръкне в джоба му. Тъкмо рече да бръкне, аз му направя знак с показалец – така го спрях веднъж, два, три пъти. Казах му: „Това джебчийство не е за теб.“ Той явно помисли, че аз съм по майстор от него. Когато опита и трети път, отказа се и рече: „Тази работа не е за мен.“ Питам, неговите заключения верни ли са? Не, той не разсъждава философски. Той усети, че моето съзнание е будно: аз седях, без да го наблюдавам, и той мислеше, че гледам нанякъде си, но при най-малкото помръдване аз му правех знак с пръст.

Съзнанието трябва да бъде будно. За това не се изисква много. Някой път вие искате да се справите с известни мъчнотии; само трябва да махнете с ръка и мъчнотиите ще си идат. Но трябва да знаете как да махнете с ръка. Да допуснем, че ви среща една мечка и вие веднага се качвате на едно крушово дърво. Ще ви нарекат страхливец. Или, да кажем, две армии се бият и едната от тях отива на втора позиция; защо, от страх ли? Не, от тактически съображения. Този, който се е качил на крушата, го прави не от страх, но заема

позиция –той има съображения и постъпва разумно. Хората казват, че го е страх от мечката. Не, съображения има той, затова се е качил на дървото. Армията, която отстъпва, какви съображения има? – Няма помощ и разбира се, че ще отстъпи. Има ли нещо лошо, ако отстъпиш от позицията? Имаш съображения да не изгубиш, т.е. постепенно заемаш друга позиция. (Чуват се пукания в дърветата.)

От какво произтичат тия пукания? Те са насъбрано електричество. Понеже във въздуха има доста влага, която е добър проводник на електричеството, в дървото стават малки експлозии. Някой път стават и когато атмосферата е суха. Стават и когато влагата е откън, и когато влагата е откътре...

Та казвам: вие считате ценността за морал. Ценността е за качествата на резултата. Всеки резултат има свои качества и моралността зависи от тях. Моралността е пътят, начинът за постижение. Например, казвате „морален живот.“ Моралният живот е правилният път за постижение на нещата. Неща, добити по морален начин, остават за по-дълго време, отколкото неща, които не са добити морално. Да кажем, че някой върви по Правия път. Но вие разглеждате морала независимо от това какво влияние ще упражни, вследствие на което се създава една философия, че човек може да постъпи, както иска. Човек може да постъпи, както иска, но ценността за нещата ще се измени. Така ще стане промяна в неговите мисли, в неговите чувства, в неговите постъпки и един ден той сам себе си няма да може да познае. Допуснете, че вие имате стока за превозване по вода и мислите, че параходът трябва да се натовари. Да, но параходите си имат ватерлиния, докдето могат да се товарят. Ако се натовари повече, при бурно море параходът може да потъне. Следователно има известни възможности за нещата. И човек има такава линия, която показва доколко може да се товари в даден случай. Вие сте един разумен параход и когато минавате през света,

товарите какви ли не чужди багажи от едно пристанище за друго. Така аз гледам на живота. Например, срещате един ваш приятел – той е едно пристанище. Спирате се при него, натоварвате парахода си. А пък приятелят ви е кораб, спрял на вашето пристанище. Така става обмяна. Вие всеки ден може да се спирате на десет-петнадесет пристанища и така става обмяна на вашите идеи, мисли, чувства и постъпки.

Сега, какво значи да се обяснява нашироко? Да описвате живота в проза и поезия, да давате едно вътрешно обяснение. Например, имате да събирате числата 1, 2, 3, 4 със знак *минус*, а после имате числата 1, 2, 3, 4 със знак *плюс*. Кое ще предпочетете? Първите числа ги събирате, но имате да давате, т.е. имате дълг. Във втория случай събирате, но имате да вземате. Тук вие събирате и печелите, а в първия случай пак събирате, но имате да давате. По същия начин и вие понякога имате някаква идея да събирате. Всички неморални постъпки в човека имат знак минус. Този знак е като една дамгосана овца, която винаги можеш да я намериш. Например, даден навик все ще го намериш в себе си. Питате как ще го намерите. Когато в Англия стане обир, не завеждат дело, понеже струва скъпо, а имат за целта детективи. Да речем, че при обира разбойникът не е оставил никакво вещественно доказателство, освен едно копче, което е паднало от дрехата му. Детективът взема това копче и влиза в следите на крадците. Той цяла седмица ходи, разхожда се, носи, наблюдава това копче и един ден се сблъсква с един господин, извинява му се и казва: „Господине, аз ви арестувам!“. Апашът разбира, че не е шега, защото поглежда копчето в ръката на детектива и вижда, че е неговото. Питам: за да научи това изкуство, на този детектив колко време му е отнело? Той мисли. Друг път вземате един морален човек, за когото казват, че е ясновидец. Често има ясновидци, които виждат неща не от онзи, но от този свят.

Един наш приятел, който се занимаваше със спиритизъм и правеше сеанси в Търново, ми разказа как веднъж приспал медиума и го попитал кого вижда. – „Виждам майка си.“ Нашият приятел мислел, че майка му е умряла и попитал: „Къде е майка ти, можеш ли да я опишеш?“. Медиумът казал: „Вкъщи е, жива е майка ми.“

Какво нещо е Духовният свят? Той е толкова далеч, че светлината от Земята не може да достигне до него и затова е невидим за нас. С други думи, материята е толкова гъста, че светлината не прониква в Духовния свят. Така предметите от Духовния свят не могат да се отразяват в нашия свят, затуй остават невидими. Нашият свят пък е нереален по същия закон – светлината от него не може да се отрази в Духовния свят. Щом се качиш в Духовния свят, физическият става невидим, а за онзи, който слиза от Духовния във физическия, Духовният свят става невидим. Та казвам: едновременно не можеш да живееш и в Духовния, и във физическия свят, ако не се справиш със своето съзнание, т.е. докато възприемаш известни предмети от този свят, не можеш да виждаш другия свят.

Сега, ние се отвлечохме от нашия предмет. Как мислите, числата, които събирахме, късметлии ли са? Вземаме числата 1, 3, 4, 5, 6. Тук имате две положителни числа, едно неутрално число и две числа на резултат. Сега, какво означава, ако числото е количествено? На какво трябва да го обърнем, за да го направим ценно? Това е една формула. От първите две числа кое бихте избрали? ако са златни, ще изберете второто число, защото 13 000 тона злато е за предпочитане пред 12 000 тона злато. Но да допуснем, че последното число трябва да го извадите от второто; ще останат 1000 тона злато. Ако е злато, не е малко. Сега, на всяко число може да се даде различна ценност. Например, може ли да направите така, че числото 12 000 да е диамант колкото камилско яйце? Възможно е да го направите. Но има ли дванадесет хиляди диаманти колкото камилски яйца? Няма,

следователно не може да направите числото 12 000 да бъде дванадесет хиляди диаманти, колкото камилски яйца. Колкото се увеличава ценността на един предмет, толкова се намалява количеството. В природата законът е такъв: колкото ценността се уголемява, толкова количеството се намалява. Например, трябва ви три хиляди килограма цвят от рози, за да извадите един килограм розово масло. Ако искате да извадите три хиляди килограма, колко хиляди килограма цвят ви трябва? Същият закон действа в природата: ако иска да повдигне ценността на един предмет, тя намалява броя му. Например, големите животни намаляха и от тях излязоха хората. Някои хора са допотопните мамонти, които се измениха – станаха по-малки, но сега придобиха ценност. Сега те имат такива грандиозни идеи...

И така, предметът трябва да се организира. Често вие желаете много работи, които намаляват вашата цена. Много идеи, много мисли, много желания намаляват ценността на човека. Малко, но хубаво! Ценните работи са важни. Да допуснем, че имате няколко милиона диамантени скъпоценни камъни и едно житно зърно; в дадения случай кое е по-ценно? Аз бих предпочел житното зърно, защото за петнадесет години ще бъда най-богатият човек в света. Когато посеее туй зрънце, първата година ще имате шестдесет зрънца. Колко ще имате през втората година? Христос казва: „Едно даде тридесет, друго – шестдесет, друго – сто.“ Нека да вземем сто, че по-лесно се пресмята. И така, първата година ще имате сто зрънца, втората – десет хиляди, третата – един милион и т.н. Помнете тогава: когато ценността на нещата се увеличава, количеството се намалява. Когато моралът се намалява, светът остарява; когато моралът се увеличава, светът се подмладява. Когато предметите се намаляват, ценността се увеличава; когато предметите се увеличават, ценността се намалява. Съществува такова отношение, този закон е верен.

Същият закон съществува и в нас. Ако чувствата се увеличават, умът се намалява; ако умът ви се усили, чувствата се намаляват. При това, постъпките на човека могат да се увеличат и без да бъдат ценни. Ако искате постъпките ви да бъдат ценни, непременно силата на вашия ум и силата на вашето сърце трябва да бъдат уравновесени. Тогава се повдига ценността на постъпките ви.

Сега, да допуснем, че са ви дали една задача. Представете си, че са ви дали една кибритена кутия, но се позволява на ден да драсвате само по една клечка кибрит. Най-първо какви предпазни мерки трябва да вземете? Ако пътувате в сухи дни, не е опасно, но представете си, че вали дъжд и времето е влажно; мислите ли, че ако не вземете предпазни мерки, кибритът ще ви послужи, щом го извадите навън? Сега, този пример може да ви послужи като мярка: много пъти в живота ви не сполучвате по единствената причина, че кибритът ви е влажен. Мислите, че където и да идете, можете да си проправите път. Щом човек е поставен в света, той трябва да се справи с условията. Понякога се смеем на заека, но аз гледам малко по-дълбоко и считам, че той е гениален (не като човек, но като заек). Заекът е гениален по своята природа, защото може да живее при всички несгоди. При това, той е весел и е оптимист. Например, понякога, когато го гони някой копой, той си играе с него. Казват, че бил будала. Ни най-малко заекът е будала. Когато копят го гони, той се върти, върти на едно място в кръг, после отскача на петнадесетина крачки. И когато копят стигне до това място, започва да ходи в кръг. Навремето казваха, че когато ги изгониш от леговища, зайците пак се връщат на своето място. И ловците седаха с пушката и ги чакаха. Сега казват, че зайците са поумнели и повече не се връщат там, отдето са ги изпъдили. У тях беше правило да се връщат в напуснатите леговища. Как зайците предадоха помежду си този навик да не се

вързат? Те си имат радио и по него си предадоха, че връщането в леговището е опасно.

И така, трябва да внесете в ума си следната идея: за всички мъчнотии, които имате в света, има един начин за разрешаване. Следователно всяка мъчнотия ще стане задача за вас. Щом се намерите при трудни условия, ще употребите един, два, десет, двадесет, тридесет начина и най-после ще намерите един начин за разрешаване. Когато направите един, два, пет, девет, десет опита, вие ще имате половината от разрешението на даден въпрос.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

26-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас,
28 май 1937 г., петък, 5 ч., София, Изгрев

ТРИТЕ ВЕЛИКИ ЗАКОНА

„Отче наш“

За следващия път пишете върху темата: „Отношение на нещата
„. Това е труден въпрос.

Ф	С	П
У	С	П
Д	С	П

Фиг. 1

Сега, имаме три свята: физически, умствен и Духовен. Имаме физическо поле, умствено поле и духовно поле. Светът е отношение, а полето е проява в това отношение. Най-първо, имате известни отношения: физическо или духовно, или умствено отношение. Те не могат да се смесят – физическите отношения са едно, умствените отношения са друго, а духовните пък се различават от предните две. Сега, можем да дойдем до формулата: $D : U = DU : \Phi$. Права ли е тази формула, според която D се отнася към U , тъй както DU към Φ ? Това значи, че двата свята – умственият и Духовният – имат еднакво отношение към физическия свят.

Сега, самият Живот е един сложен процес, с който вие постоянно се борите. Да кажем, че в този процес имате физически прояви. Кое наричаме физически прояви? Посочете една. Да вземем процеса на дъвчене на храната. Ако те заставят да дъвчеш дадена храна, ти не усещаш известна наслада, но имаш някакъв вкус, т.е. вътре в дъвкането има едно усещане. Първото дъвкане е физическо. Второто

дъвкане – това, което усещаш, спада към умствените прояви, т.е. ти схващаш с ума си, че има нещо приятно и дъвчеш храната, за да извлечеш нещо за себе си. Даже когато човек яде несъзнателно, той все пак има нещо предвид. Да допуснем, че гледате една картина, която представя един физически обект, и приемате вътре в ума си известно впечатление. Това е умствената страна. После, вие разсъждавате, мислите върху картината. Този процес е умствената страна на картината – когато разсъждавате, тя е вътре в ума ви. При този процес вие не можете да придадете физически оттенък на туй, което виждате. Физически как ще представите виждането, можете ли да го хванете? Пипането е първото усещане, което се е проявило. Казва някой: „В това, което не усещам, не вярвам.“ Но ние боравим с пет сетива. На физическото поле ни липсват още две други сетива. Второто сетиво е вкусът. Каква е разликата между това, което усещате със съзнанието, и това, което усещате с вкуса? Вкусът качествено различава, че някои неща са сладки или горчиви, т.е. че някои неща може да са полезни или да са вредни за него. Ония, които са вредни за него, той ги нарича горчиви. А с какво се занимава осезанието? Може да чувстваш, че един предмет е топъл или студен, че е твърд или мек, т.е. схващаш външната страна на нещата. Ако чувствате, че предметът е топъл, към коя категория ще го класифицирате? Например, каква е разликата между топлина и студ на физическото поле? При топлината нещата се разширяват, а при студа се свиват, т.е. имаме обмяна. Водата прави едно изключение: при студ не се свива, а се разширява. Но по принцип при студ предметите се свиват, т.е. винаги при студ обемът на телата става по-малък. Разбира се, свиването е такова, че не се забелязва с просто око.

Сега, какво отношение има физическият свят? Той е най-близкият до нас свят, значи това е опитното поле, дето опитваме нещата. Тогава може да кажем, че Духовният свят представлява

смисълът на нещата, а Умственият свят – съдържанието. Следователно във физическия свят имаме формите на нещата, в Умствения свят изучаваме съдържанието на нещата, а в Духовния свят изучаваме смисъла на нещата. Смисълът вече е отношение. А щом дойдем до съдържанието, имаме вече границите на геометрията. В даден случай вие имате една мисъл, която трябва да има форма, трябва да има съдържание в себе си, трябва да има и смисъл в себе си. Под смисъл разбираме подбуждение, т.е. вие сте в едно специфично състояние – щом се събудите, искате да познаете нещо. С други думи, човек спи някъде, пробужда се и иска да направи разлика между себе си и животното и казва: „Аз не съм животно.“ Човек не е ли животно? Вярно, че е човек, защото мисли, но и животно е. А няма ли животно в него? Човек казва: „Не съм животно!“ и с тези думи той подразбира известно качество, което приписва на животните, т.е. иска да каже, че не е глупав. Така той туря едно чувство не на място. Като кажат „животно“, подразбират един нисш живот. В случая думата е употребена не на място. Или казват „животински живот“, което подразбира животно, в което мисълта не взема участие. Разликата е там, че човек мисли и тогава извършва работата, а пък животните извършват работата и тогава мислят, т.е. животните рядко мислят предварително. Едно животно започва да мисли, след като го набиеш хубаво. Ако го набиеш два-три пъти много добре и после само като му покажеш тоягата, животното вече знае. Човек се отличава по това, че мисли какви ще бъдат последствията. Въобще, днешните културни хора, преди да направят нещо, мислят какви ще бъдат последствията. Да кажем, че изучаваш музика; какви ще бъдат последствията, когато станеш музикант? Ако те харесат, искаш да станеш музикант; ако не те харесат, намиращ, че тази професия не е за теб. След това искаш да учиш физика, да станеш инженер, но пак мислиш, че тази работа не е за теб. Най-после започваш да изучаваш земята – изучаваш твърдата

почва и елементите, изучаваш при какви условия се оре земята, как се сядят разни семена и какви ще бъдат последствията.

Та казвам: всеки един от вас трябва да си даде един ясен отчет, че щом иска да постигне нещо, пътят не е един. Много са пътищата на човека. Следователно много пътища има да изучавате. Ще кажете, че има само един път в Живота. Това е друг въпрос. Но разните постижения, които искате да имате, няма да ги придобиете по един и същи път. Например, ако искате да станете цигулар, ще вземете цигулка, но ако искате да станете художник, няма да употребите метода, който цигуларят употребява, а ще вземете четка и бои. Ние понякога искаме само по един и същ начин да постигаме различни придобивки. Някой пита защо не може да придобие определено нещо. Той иска изведнъж, без да се упражнява да започне да свири или иска без да се упражнява да стане художник и да започне да рисува. Може да е рисувал нещо, но той не е художник, ако в своята картина не е вложил трите качества – да ѝ придаде известна форма, да вложи в нея съдържание и смисъл. Един художник е гениален, когато може да развие своето изкуство по начин, че да влага форма, да влага съдържание и да влага смисъл. Човек е човек дотолкова, доколкото внася в живота си тия качества – тялото трябва да има една отлична форма, трябва да има съдържание, трябва да има и смисъл. Тогава казвам: човешката форма се намира в стомаха, съдържанието се намира в белия дроб, а смисълът се намира в главата. Следователно, художникът, който иска да нарисува един портрет, ще предаде мисълта в главата, ще предаде съдържанието в белия дроб, а формата на нещата ще предаде в стомаха. Да кажем, че художникът иска да покаже, че човекът на портрета е материалист и му туря едно благоутробие. Или иска да покаже, че има съдържание – туря му широки рамене, защото всички широкоплещести хора имат

съдържание. А щом дойде до главата и иска да покаже, че човекът има смисъл, придава ѝ обла форма. Това е истински художник.

Сега, вие, например, искате да постъпите по определен начин – искате да постъпите добре. Тогава на всяка една постъпка, която си има три качества, трябва да ѝ дадете една добра форма, трябва да ѝ дадете най-доброто съдържание и смисълът ѝ да е добър. Какво нещо е добрата постъпка? В даден случай добра постъпка е тази, която има отлични форма, съдържание и смисъл. Щом има тия три качества, постъпката е добра. Така се създава нещо от физическия свят, т.е. добрата постъпка е един резултат. Тогава ще кажа: смисълът е бащата на нещата, съдържанието е майката на нещата, а формата е тяхното дете. Не мислете, че буквално е така; изразявам се картинно, за да имате ясна представа. Защото не мислете, че ако нагорещявам собата, тя от само себе си е станала гореща. Тя може да е гореща, но може да е и студена. Значи топлината може да дойде в собата и да си заминее, т.е. тази соба остава със същата форма, но има един елемент, който се нагорещява. Когато турите вътре дърва и ги запалите, те представляват съдържанието. Значи топлината идва от съдържанието. Тогава смисълът къде е? Смисълът ще бъде запалената свещ – тя има форма, има топлина, има и светлина. Светлината е смисълът на нещата, защото на нея можете да отворите книгата си и да четете. Светлината представлява смисълът на нещата, понеже при нея добиваме онова, което търсим. При топлината добиваме разположението, възможността да направим нещо, а при самата форма може да се прояви съдържанието. Ако нещата нямат форма, съдържание и смисъл, не могат да се проявят.

В съвременните хора има нещо неопределено. Вие казвате, че човек може всичко да направи. Всичко може да направи, но по законите, по които стават нещата. Например, кога някой от вас може да яде? Когато е здрав. Ако е болен, не може да яде – дори да му

дадете и най-хубавото ядене, не може да яде. Значи само здравият човек може да яде. Да допуснем, че вие искате да постигнете нещо в света. Можете да го постигнете, само ако сте здрав; можете да го постигнете, само ако сте умен. Под *умен* разбирам също *здрав*, но в друг смисъл. Или да допуснем, че искате да бъдете силни; трябва да знаете да манипулирате с тия сили. Ако не разбирате законите, как ще придобиете постиженията в света? Допуснете, че някой от вас иска да бъде красив (често у младите има тази идея да бъдат красиви). Стариият човек се обезсърчава и казва: „отиде младостта!“, но младият винаги има амбицията да бъде красив. Сега, под думата *красив* вие разбирате едно чувстване. Малцина знаят как се добива красотата. В красотата няма никакво смущение. Красивият човек живее в един идеален свят, където всичко е хармонично, всичко е приятно. Онези, които са погрознали, разбират, че работите не са хармонични. Най-първо, за да бъдеш красив, трябва да имаш музика. Без музика никой не може да бъде красив в света. Какво внимание ще обърнат хората на музиканта, който свири? Ето как разбирам аз гениалния музикант: когато влезеш в стаята му, ще намериш в нея само маса, стол, една книга и един инструмент – цигулка, ако е цигулар, или пиано, ако е пианист. Той лампи няма, но щом засвири, всичко светва; щом засвири, стаята се стопля; щом засвири, хляб идва; щом засвири, обуща идват, всичко идва. Понякога казвам: „Туй разбирам цигулар – като засвири, да светне вкъщи.“ Сега не можете ли да светнете така? Можете, стига да знаете как да свирите.

Сега, по какво се отличават цигуларите? В цигулката има дълги и къси вълни. При дългите вълни се употребява целият лък – от единия до другия край. Когато искат да постигнат къси вълни, употребяват малка част от лъка. Ако цигуларят няма този усет, музиката не излиза добре. И в пианото има дълги и къси вълни... Та казвам: човешката мисъл е музика. Това е външната страна на

мисълта. Когато говорим за музика, разбираме проявата на ума във външния свят. Това е пътят, по който човешкият ум действа без препятствия. Идеалният път, по който човек може да мисли, е музикален. Това е състоянието, за което вие понякога си мислите – всичко да ви е приятно, да нямате никакво препятствие, да сте охолни. Казват за някого: „Охолен човек“, а аз виждам, че той е музикален. Охолният няма никаква грижа и казват за него, че си е накривил шапката. Какво има от това, че си е накривил шапката? Охолният човек, дето влезе, дето една дума каже, всички го приемат. А друг някой, дето влезе, всички го изпъждат. Като онзи млад българин, който ходил в странство и когато се върнал, оплакал се на леля си, че дето ходил, все го изпъждали навън, и казал: „Страх ме е и ти да не ме изпъдиш!“ Ако един човек ми каже, че навсякъде го пъдят, какво трябва да мисля за него? Когато вървиш някъде, стражар те спира и ти показва къде да минеш; друг пък ти казва: „Заповядайте, минете!“ Тоз, който дава път, има едно разположение, а оня, който заповядва, има друго разположение. Тоз, който отстъпва, има музика; тоз, който заповядва, няма музика и постъпката му ти е неприятна. Гледам, че вие сте много музикални.

Сега, някой певец пее и си криви устата; някой цигулар свири и също се криви. Най-първо трябва да бъдете музикални. Искате да философствате; философията почива върху принципа на причина и следствие. Какво нещо е причината на нещата? Всяко нещо има свое следствие. Тогава какъв е резултатът? Каква е разликата между следствие и резултат? Всяко начало изразява закона на причината. Всяко нещо в Природата има свое начало и свой край. Началото – това е Духът, крайт – това е умът. Тогава кое е следствието? – Физическият свят. Следователно, най-първо трябва да бъдем в Духовния свят, който е началото. А щом кажем, че сме в края на нещата, ние сме във физическия свят. Какъв ще бъде резултатът,

краят на нещата? Край има там, дето се мисли; начало има там, дето има Дух. Следствието резултатът на нещата се намира на физическия свят.

Сега, искате външният свят да има към вас същото отношение, каквото вие имате към него. Всякога трябва да знаеш, че каквото отношение имаш към хората, и те ще имат същото отношение към теб. Ако един учител влезе в училище и се отнася добре с децата, всички те ще имат добро отношение към него. Ако някоя учителка носи пръчица и налага наляво-надясно, всички деца ще започнат да имат особено мнение за нея. Ще кажете, че всички вие няма да бъдете учители. Някои от вас носят тояги и кого как срещнете – налагате. Мислите ли, че с грубост ще се оправи светът? Помнете: грубостта нищо не допринася. Може да се тревожите, но тоягата не е изкуство. Тревожат се глупавите хора, бият глупавите животни. Щом се тревожиш, щом се мъчиш, ти си едно животно. От страданията ставаш по-умен и ставаш здрав. Под думата *здрав* разбирам правилно отношение между Духа, ума и следствията на нещата.

Сега, вие можете да приложите тази философия. Например, ти и вашият събеседник сте двама учени и спорите по физика – да кажем, че професорът говори нещо за светлината и ти казва: „Ти нищо не знаеш.“ А той какво знае за светлината? Даже и вие тук какво знаете за светлината? Знаете много работи, но можете ли да кажете и да стане светлина? Казва Писанието: „Рече Бог и стана светлина.“ Явно онзи, който казва, че другия нищо не знае, донякъде е прав. Защото да знаеш значи, че щом кажеш: „Да бъде светлина“, и да стане светлина. Аз мога да кажа една дума и да излезе светлина. Например, ти си взел от един свой познат хиляда лева назаем и го докарваш до краен предел на търпение, когато на човека му иде да те набие или утрепе. Но един ден го срещаш, говориш му с много благи думи и изваждаш парите: „Извинете, много съжалявам, че не устоях на

думата си, ще ви платя с лихвите.“ Веднага от лицето на този човек започва да излиза светлина. А сега твърдите, че не можете да кажете *светлина* и да светне. Можете да кажете и *светлина*, и *топлина*, и *братство* – всичко. Вие искате да кажете една дума тъй, както трябва, и да дойде братството. Не.

Понякога ви гледам и вашето изкуство не ми харесва. Вземете по едно огледало и си наблюдавайте лицето. Препоръчвам ви да си наблюдавате лицето десет дена. Например, станеш някоя сутрин и погледнеш, че си стиснал устните си. Защо, на какво се дължи това? Това са форми и те не са лоши. Има хора, които искат да си придадат и такъв вид. Но какво ви кара да знаете причината? Когато съм правил наблюдения върху малки деца, виждал съм как някое се занимава с майка си, но щом ме види, иска да се покаже и си надува устните. Майка му казва да не прави така, но то пак ги надува. Забелязвал съм други деца, които не се надуват, но щом ме видят, току изведнъж се усмихват и задават въпрос откъде идвам. Сега, и вие понякога, когато станете сутрин недоволни, се надувате. Казвам на майката: „Остави, това дете не е лошо. Някои деца имат обратни движения – енергични са и искат да се покажат.“ Да кажем, че ставате сутрин и не си харесвате лицето. Кое не харесвате в лицето си? – Погледът ви е замъждял. Защо? Защото нямате определена идея. Устните ви са изкривени, понеже волята ви не действа, както трябва. Щом движенията не стават тъй, както трябва, волята е слаба. Щом нещата не стават навреме, умът ви е слаб, т.е. не сте мислили и нещата са разхвърлени.

Преди всичко, всинца, ако се наблюдавате, нямате такава обхода, каквато трябва. Обхода има в англичаните, които я изразяват в своето джентълменство. В обходата си англичаните са много благородни. Понякога прекарват три-четири години под строг режим, докато се научат – много голяма наука е това. Някои учат и пак не знаят да се

обхождат. Същината на англичанина е, че той знае как да се обхожда. Ако отидете и в Америка, и другаде, англичанинът навсякъде е джентълмен. Когато види особа от женски пол, той веднага ще стане – учтивост има у него. А българинът седи, идва млада мома, поглежда го, а той казва: „Ще постоиш права, няма нищо.“ Идва втора мома, а българинът седи и се радва, че си е намерил място. Гледам, че понякога и в религиозните хора няма обхода, дори тук, в класа, няма обхода. Казвам: както вървите, това е закон на израждане! С тази обхода много ще ви пати главата в бъдеще! На човек му трябва будно съзнание навсякъде. Каквата работа и да работиш, дори слугиня в къщи да имаш, навсякъде трябва благородна обхода. Ако слугинята знае как да се обхожда със своя господар, ако господарката знае как да се обхожда със своята слугиня, образуват се хармонични състояния. А когато слугинята не знае да се обхожда с господарката, последната по цял ден се безпокои с нея. Учителят пък се безпокои със своите ученици. Проповедникът, от друга страна, говори едно, а хората не се разбират. Тогава ние искаме Господ да бъде един и същ към всички. Ние правим разлика и казваме: „Него Господ го е благословил, а другия не е благословил.“ Когато на майстора цигулар му дадете даже проста цигулка, той ще свири хубаво; на обикновения цигулар и най-хубавата цигулка да му дадете, нищо няма да направи. Ако на гениалния цигулар му дадете и най-простата цигулка, той ще изкара нещо със своята обхода.

Сега, вие седите и не знаете как да употребите главата си. Вие сте ученици и Господ ви дава глава, дава ви ум, дава ви бели дробове, дава ви тяло. Защо ви са всички тези неща? – Дал ви е тяло, за да създадете една отлична и красива форма; дал ви е бял дроб, за да създадете отлични и красиви чувства; дал ви е глава, за да създадете отлична и красива мисъл. Ако създадете отлична мисъл, главата ви е на място; ако създадете отлични чувства, белият дроб ви е на място;

ако създадете благородни постъпки, вие сте вече гениален. Гениален човек е онзи, който има отлична и благородна мисъл, отлично желание и отлична постъпка. Това е силата на човека – да имате едно желание, което е безсмъртно, и една мисъл, която е безсмъртна в ума ви, т. е. да имате нещо, на което да разчитате. Някой път вие сте начумерени, но когато дойдете до своята светла мисъл, всичката тъмнина трябва да ви стане приятна; когато дойдете до благородното чувство, тъгата ви трябва да изчезне; когато дойдете до красивата форма, несгодите ви трябва да изчезнат. Това е идея за бъдеще – да има какво да работите.

Сега, вие сте млади и казвате: „Когато остареем...” Турците имат една поговорка: „Ако в началото не е било, че на сто години ли”, т.е. след като станеш на сто години, това няма да бъде. Вие сега имате най-благоприятните условия за обхода, най-благоприятните условия да учите. По някой път ви гледам, че нямате търпение да изслушате нещо. Изслушвайте един човек. Който иска, може да ми даде един пример – да речем, ако е цигулар и има какво да свири, не е такава философия, ще го изслушам. Макар някъде да не взема тоновете правилно, джентълменството изисква да го изслушам спокойно. Когато съм ходил на концерт, съм наблюдавал как някой не слуша спокойно, а си свива веждите. Ако е на мястото на изпълнителите, похубаво няма да свири, но той свил вежди, като че ли е авторитет и не може да слуша. Често, когато някой пее тук, вие казвате: „Не може да пее”, но този, който критикува, не може да пее по-добре. Който не знае да пее, трябва да се научи; който не знае да свири, трябва да се научи; който не знае да мисли, трябва да се научи. Мисълта е наука, чувстването е наука и постъпките са наука.

Три велики науки има в света, които трябва най-първо да учите: учете се да създавате красиви форми, учете се да създадете красиви чувства, учете се да създадете красиви мисли в света. Щом имате тия

науки, вие ще бъдете гениален човек и навсякъде Животът ще потече за вас като по мед и масло.

Мисля, че ме разбрахте. Ако сте ме разбрали, ще започнете да прилагате. Щом не прилагате, не сте ме разбрали. Който не разбира, той нищо не може да постигне.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

27-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас, 4 юни 1937 г., петък, 5 ч., София, Изгрев

ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ

"Отче наш"

Каква беше темата на миналата лекция? От една причина и едно следствие какво произлиза? От киселина и основа се получава сол. От причина и следствие произлиза резултат. Значи резултатът трябва да се проучва. Да допуснем, че имате една мисъл, която ви смущава. Каква роля играе причината на едно следствие или на един резултат? Например, имате една болка. Най-първо тя не е определена, а имате неразположение, което се явява някъде като подутина или цирей. Циреят може да набере чуждо вещество, което причинява подуване и нагнояване. После това вещество се изхвърля навън и вие се освобождавате на физическото поле. От какво се освобождавате? Понякога на физическото поле болката е строго определена по място, друг път е неопределена. Някой път имате весело разположение, а друг път сте тъжни. Каква разлика има между веселото и тъжното състояние? Когато детето е весело, обича да се шегува, да се закача, но когато не е весело, вглъбява се в себе си, не дава да го пипат.

Сега, какво нещо е отношението – отношение между физическия, Духовния и Умствения свят? Какво разбират в съвременната математика под отношение на числата? Да допуснем, че имате ъгъл А и права В; какво отношение има между тях? Какво ще бъде отношението им, ако ъгълът е голям или малък? За една малка работа в живота има малки разноси, а за една голяма работа има големи разноси. В организма на едно малко същество има малко храна, а в едно голямо същество има много храна. Да кажем, че правата линия е път, който трябва да изходите, а от ъгъла, който имате, ще определите колко дълъг е този път. Има много неща, които

в сегашния органически свят не можете да определите. Например, не можете да определите колко време трябва да трае болестта, т.е. ако имаш един цирей, не знаеш колко време ще те боли. Какво е болестта? Да кажем, че имаш едно състояние на безразличие и бездействие – седиш, не си разположен, нито ти е добре, нито ти е зле, няма нищо в живота, което да те занимава, нищо не те интересува. Но изведнъж на коляното ти излиза един цирей и ти веднага се заинтересуваш. Досега въобще не си пипал крака си, не си мислил за неговото предназначение, но щом излезе цирей, ти ставаш сутрин и пипаш коляното си. какво нещо е циреят? той те принуждава да мислиш, защото тази болка те смущава. Ти пипаш коляното, усещаш, че болката се увеличава, след туй в теб се явява малко страх да не би някакво усложнение да стане, да се осакати кракът ти и да не можеш да ходиш. После идват и други разсъждения – че не можеш да си гледаш работата, че не можеш да ходиш в училище, ако си ученик.

Сега, въпросът е защо сме изложени на този цирей? Лесно обяснимо е: циреят идва, за да ти създаде работа. Той е една геометрична, една органична форма, от която трябва да научиш как се образуват циреите. Ти вече знаеш как стават отвън, но не знаеш как се оформят. Ядеш неестествена храна един, два, три дни, година, две, три години и от продължителния ѝ прием в тялото се образува един абсцес. Природата не обича нечистотии и циреят е абсцес, чрез който нехигиеничната храна трябва да се изхвърли навън. Това е закон. За природата всеки организъм е едно предприятие, а в едно предприятие не обичат да има нещо, което да спъва. Природата не иска предприятието да има спънки в живота, затова всеки цирей трябва да се изхвърли навън. Ти не искаш в твоето частно предприятие циреят да се намести и да ти стане съдружник. Първоначално ти си свободен в храненето, но щом се яви циреят, той

вече не те пуска и казва: „Вкъщи ще ядеш, имам да се разправам с теб сега.“ Ти разбираш, че някой приятел иска да се разговаря с теб. Циреят нарежда: „Аз без лекар не мога, трябва да повикаш лекар!“ Ти казваш: „Пари нямам.“ – „Ще намериш!“ – „Нямам нито пари, нито автомобил.“ – „Ще намериш!“ Най-сетне ти се принуждаваш да повикаш лекар и се оказва, че този цирей иска да излезе навън. Лекарят ти дава някакво лекарство, отиваш в аптеката и го купуваш. Циреят иска да го мажеш и казва: „Има еди-какъв мехлем, искам да ме понамажеш. Ще се облека добре и ще изляза в света да ме видят хората.“ Ти купуваш един мехлем, мажеш го, после вземаш друг, така с десет мехлема го намазваш. Идва един лекар, идва втори, десет лекари викаш и като платиш на всеки по сто или най-малко по петдесет лева, даваш общо петстотин до хиляда лева. Накрая циреят излиза, измътва се и природата казва: „Вече няма препятствие в предприятието“, а ти се усещаш свободен. И така, първоначално циреят се показва като приятел, но после виждаш, че е неприятел. Дотогава ти не си познавал лекаря, но циреят става причина да се запознаеш с него и казваш: „Ето каква е ползата от този неприятел – този лекар е един умен човек.“ Да допуснем, че ти си 15-16-годишен; лекарят вижда, че си способен, даровит младеж и в него се заражда желание да те поощри и казва: „Ти си много даровит, трябва да следваш в странство.“ Така този неприятел става причина да се запознаеш с един лекар и той да те подтикне да отидеш да следваш.

Сега, аз ви говоря за неща, които са изключения. Всички неща в природата, които не разбираме, са изключения. Всяко нещо, което разбираме, е едно правило. Това, което не разбираме, е изключение, а пък законът е един и същ и за изключенията, и за правилата. Как е възможно това? Какво разбирате под думата изключение? Под изключение в природата разбираме нещо, което рядко се случва, а туй, което постоянно се случва, го наричаме правило. Например, за да

отидеш като изпращач на гарата, трябва да си вземеш перонен билет. Пътниците влизат без такива билети, но ако си изпращач и не вземеш перонен билет, не те пускат на гарата. Питам сега какви са съображенията на гарата да изисква перонни билети? Какви са съображенията на гостилничаря, когато иска да му платите яденето? Едно ядене може да струва десет-петнадесет-двадесет лева, друго ядене може да струва четиридесет, петдесет, сто, двеста лева, зависи от яденето. Обикновеното ядене има една цена, а яденето за аристократи може да е приготвено от някоя особена птица или риба и да струва скъпо. Гостилничарят се нуждае от посетители, за да стане една обмяна и да получи пари. Клиентите му пък се нуждаят от храна. Какво отношение има между парите и храната? Да кажем, че гостилничарят е А, а клиентът е В. Гостилничарят е сготвил риба (Р), а рибата се отнася към стомаха (С), т.е. $A:B = P:C$. Рибата има отношение към стомаха на клиентите. Обаче, рибата няма такава тясна връзка с гостилничаря (А), както стомахът с клиента (В). Тогава отношението придобива следния вид: $B:C = A:P$. Има ли А същото отношение към рибата? Как В се отнася към своя стомах? Клиентът (В) се отнася благородно като кавалер и пита: „Как е вашето разположение, останахте ли доволен от яденето?“ Гостилничарят също има отношение, но той не е кавалер и ни най-малко ще попита дали си доволен. Виждате как се различават тия две отношения.

Сега, аз ви давам един нов начин на разсъждение, за да минете в една нова гама. Да кажем, че пеете *до*. Я вземете тона *до* (Изпяхме тона *до*) Тонът е малко по-висок...

Често пъти неприятностите в живота произтичат от незнание на отношенията между нещата. Да кажем, че съществуват известни отношения между А и В. Ако гостилничарят не се е отнесъл добре с рибата, тя го държи отговорен; ако ти не се отнесеш добре с твоя стомах, той те държи отговорен. В какво седи отговорността? Какво

ще излезе от отношението, ако В не се отнася добре към С? Природата казва, че В не се отнася добре със С и за да се изправи работата, се завежда дело. Значи С завежда дело и резултатът е болка. Ти не знаеш причината й, но болката произтича от това, че ти не си работил в природата, не си изпълнил длъжността си, което в обикновения живот означава, че не си се хранил добре. Следователно всяка една болка произтича от това, че не си ял добре, не си дъвкал добре храната, не си ял навреме или си избрал недобра храна. Ако си ял месо от стар двадесет годишен бивол, ако ядеш тригодишна сланина или ако ядеш зарамена храна, какво ще излезе?

Сега, ние правим в природата ред обяснения. В природата не може да съществува отношение на числата. Какво е отношението между А и В, Р и С? Те са преходни отношения. Стомахът може да има отношение към рибата Р или към кокошката К. Кокошката как се отнася към стомаха, може ли да има доброволно отношение? Тя е заставена да има отношение. Можем да кажем, че почвата има отношение към семката. Но всякога трябва да знаем последствията на отношенията, които имаме. Ти можеш да имаш отношение към една постъпка, можеш да имаш отношение към едно чувство, към някаква мисъл, към някакъв морален стремеж. Има много неща, за които човек трябва да мисли и да има отношение. Той трябва да разрешава целия процес на мисълта. Мисълта е сложен процес, т.е. след като си мислил дълго време, ти трябва да решиш нещо.

Да допуснем, че вие сега мислите защо сте бедни или мислите защо паметта ви е слаба. Например, след като сте мислили дълго време, вие допускате, че тялото ви е слабо. Тогава четете една, втора, трета книга, мислите, че причината на слабостта ви е в храната, че не се храните добре. Това отчасти е вярно, храната има отношение към здравето – Х : 3. Но за да бъдеш здрав, не зависи само от храната. Ти може да се храниш, но да нямаш разположение към храната.

Сега въпросът, към който пристъпваме, е, че всяка мисъл трябва да се оформи. В какво седи това оформяне? Например, вие мислите и дохождате до заключение, че не ви върви в живота. Да речем, че имате отношения към известни чувства – подчинявате се на чувства, които са от по-нисш характер. След като сте мислили дълго време, вашата мисъл трябва да се оформи по следния начин: за да се подобри животът ви, трябва да имате отношение към по-висши чувства, т.е. към вашите морални, божествени чувства. Ако образувате отношение към този морален свят, вашето положение ще се подобри. В дадения случай мисълта ви трябва да намери път, по който да се свържете с възвишените чувства. Да допуснем сега, че сте в училище, но сте своенравни – бутнете този, мушнете онзи, всички ученици ви знаят като такъв, който дето мине, мушка, и онези, които са по-слаби, вземат предохранителни мерки. Един ден, обаче, ще се намери някой по-силен от вас, той ще ви бутне или мушне. Вие съзнавате, че съкласниците ви нямат добро мнение за вас и се решавате веднага да подобрите отношенията си. Как трябва да постъпите? Ако искате съкласниците ви да имат добро мнение за вас, каква форма бихте взели? Преди мушкахте, сега на мястото на мушкането какво трябва да турите? Да допуснем, че преди сте носили шише с кал – когото видите, пръскали сте го и хората са казвали: „Оцапа ни, това, което правиш, е безобразие, я ни виж дрехите!“ А сега вземате най-хубавото розово масло и дето вървите, поръсвате другарите си и на тях им е приятно. Направете превод на това поръсване. Когато говорите, вие ръсите, т.е. всяка дума е капка, която излиза от вашия говор. Някои думи образуват петна. Значи ще се научите да ръсите и всяка дума, която излиза от устата ви, да бъде хубаво изказана и на всеки да му е приятно, че сте му казали една хубава дума. Защо да нямате такива пръскалки? Даже хубаво и модерно е, да имате по една пръскалка в

джоба си, та при известни условия себе си да понаръсвате, а след това да напръскате и другите.

Сега се говори, че човек трябва да се самовъзпитава. Представете си, че ви задам тема: „Най-добрият метод за самовъзпитание“. Пишете върху тази тема! Как мислите, кой е най-добрият метод? Кой е най-добрият метод да те слушат краката ти? – Да ходите право. Кой е най-добрият метод за общата? – Те трябва да прилягат на краката и когато ходите, да не усещате никаква вътрешна дисхармония. Може да направите следния превод: общата са начин на действие, това са човешките добродетели. Под думата добродетел аз разбирам духовните крака на човека. Добродетелните хора имат добри крака, с които може да свършите някаква работа и да имате една печалба. В природата не е както в обикновения живот: всяка работа, която свършите, има свои добри или лоши последствия.

Та казвам: най-първо трябва да се зароди у вас едно косвено желание да имате правилно отношение към природата или да имате правилно отношение към Бога. Ние туряме думите: „Да любим Бога.“ Любовта ще се прояви в едно правилно отношение към Бога. Да кажем, че седиш, мислиш и искаш да си представиш какво нещо е Господ. Сега учените много неща обясняват, но ако някой ви запита какво нещо е светлината, мъчно може да се определи. Ще кажете, че има еди-колко си трептения, но трептенията не са светлината, а са само обяснение. Кое тогава е същественото качество на светлината? Без светлина вие сте като затворници и нямате никакво отношение. Например, имате едно понятие; когато сте без светлина, какво е понятието ви? Представете си, че в бурна нощ се озовете в гората някъде, навсякъде мъгла, облаци, гръмотевици, нямате ориентировка, не знаете накъде са четирите посоки на света. По същия начин и вие някой път вадите заключение и казвате: „Аз не зная как живея?“ За да можете да живеете, трябва да имате някакво отношение. Казвате: „Аз

искам да живея добре.“ Към кого трябва да имате отношение, за да живеете добре? Майката е майка, понеже има отношение към детето; ученикът е ученик, понеже има отношение към родителите си и към учителите си; белите дробове имат отношение към въздуха, стомахът има отношение към храната, човешкият мозък има отношение към мисълта, всяко нещо има отношение. Вие искате да живеете, следователно трябва да имате отношение към Живота. Как се образува това отношение, какво отношение има доброто живеене към Живота? Почвата има отношение към семената, а всяко семе има отношение към почвата. Всяко добро семе (аз вземам израза добро семе като семе, което не е изгубило своя първоначален потенциал да расте), което е посято, израства и тогава познаваме почвата, на която расте. Ако то расте добре, казваме, че почвата е богата; ако не може да расте, казваме, че почвата е бедна. Значи растението е резултат.

Тогава вие, може би, знаете каква е вашата почва. Каква е почвата на човека, човек има ли почва? Засега човек се намира в преходно състояние – в почвата на своята мисъл. Мисълта е почва, на която живее, той е потопен в средата на мисълта и ако мисли, човек живее, ако не мисли, не може да живее. Не можеш да бъдеш морален, ако не си потопен в моралните чувства; не можеш да бъдеш разумен, ако не си потопен в Разумността; не може да познаваш Любовта, ако не си потопен в Любовта; не можеш да познаваш Истината, ако не си потопен в Истината. Човек трябва да бъде потопен в нещата. Говоря за това сам да се потопиш, не другите да те потопяват. Когато свещеникът кръщава, той потапя децата, но те не се потопяват сами по своя воля. Когато човек сам се потопява, съществува вече друго отношение.

Ето какви са качествата на потопяването: имате приятел А, който е умен, здрав, богат момък, има всичкото обществено положение; вие сте неговият съкласник В и сте беден. Какво е вашето отношение? Ако

обичате А, вие имате един прекрасен език и А ще вземе участие във вашата бедност – той ще обича вашата сиромашия и ще подобри положението ви. Тогава как ще направим отношението $B:A = A:C$? – В се отнася към А, както А се отнася към С. Вие знаете как се урежда този въпрос: във вас има едно разположение спрямо някого, готов сте да му услужите, да направите за него такава жертва, каквато правите за себе си или за майка си, за баща си, за брат си, за сестра си. Щом имате правилно отношение, това е онази сила, която може да ви постави в едно нормално състояние.

Ние сега говорим за нормални постъпки. Една нормално направена постъпка всякога произвежда светлина в съзнанието, една нормална постъпка винаги произвежда свобода, една нормална постъпка винаги разширява и носи живот в себе си. Туй, което носи живот; туй, което носи светлина, и туй, което носи свобода, това са нормалните отношения, които имаме. Казва някой: „Да имаме братски отношения.“ В братските отношения има свобода, има светлина, има живот. Кое е братско? – Което носи Светлина, Свобода и Живот и в общност, и в частност. Законът е един и същ: всяко нещо, което носи в теб Свобода, Светлина и Живот, е едно правилно отношение към нещата.

Та казвам: поддържайте в себе си всички ония хубави мисли, всички ония хубави чувства и всички ония хубави постъпки, които носят Светлина, които носят Свобода, които носят Живот.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

28-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия Окултен Клас,
11 юни 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ПОЯСЪТ

„Отче наш“

Четоха се работи по темата „Най-добрият метод за самовъзпитание“.

Пишете върху темата: „Функциите на стомаха.“ Прочетете някоя книга по физиология, за да проучите и изложите по-обстойно функциите на стомаха.

Сега ще ви задам въпроса може ли умрелият да помага на живия и може ли живият да помага на умрелия? Когато живият помага на умрелия, каква услуга му допринася? От какво се нуждае умрелият, какви са обичаите? Първо, след като човек умре, започват да го оплакват. Каква е подбудителната причина на плача? Когато някой се роди, какво правят около него?...

Може ли без самовъзпитание в света и кой е главният фактор на самовъзпитанието? Ако вземете думата в тесен, човешки смисъл, самовъзпитание значи питая, т.е. храня се сам. Има ли човек, който да не яде сам? Самовъзпитанието, тъй, както се разбира психологически, е един доста сериозен въпрос. За да се самовъзпитава, човек трябва да разбира много добре и храненето, и дишането, и мисленето – това са въпросите, които лежат в самовъзпитанието. С други думи, енергиите, които работят в стомаха, в белите дробове и в мозъка, трябва да знаеш как да ги управляваш, т.е. да разполагаш с енергиите, които природата е дала.

Да допуснем, че имате едно неразположение. Какво разбирате под думата неразположение! Не си разположен да говориш, понеже няма какво да говориш; не си разположен да ядеш, понеже няма какво да ядеш; не си разположен да харчиш, понеже няма какво да харчиш;

не си разположен да отидеш на разходка, понеже краката ти не държат и т.н. Има случаи, когато си разположен, но не можеш да отидеш на разходка: един затворник, например, е разположен за това, но е затворен. Друг пък е свободен да иде на разходка, но е болен, ревматизъм има в краката. Каква е съществената разликата между двамата? Единият има органическа пречка и не може да изпълни желанието си; другият е здрав, но има външни препятствия, има известни закони, които не го пущат. Кое бихте предпочели, кое е по-малкото зло – да имате ревматизъм или да бъдете здрави в затвора? Ако си в затвора, има преимущество, че си нагости – ще те хранят даром, че ще те възпитават – там има директор. Въобще, в затвора човек е като в един пансион. Обратно, ако си свободен, ти не си на пансион, а си при баща си и при майка си. Кое положение е за предпочитане – ревматизмът или затворът? Ако разсъждавате буквално, в дадения случай има два избора между две злини и две неприятности. Коя трябва да изберете? Може да ви представя въпроса другояче: представете си, че нямате ревматизъм, краката ви са здрави, но имате една слабост – обичате да крадете. Тогава кое е по-хубаво – да останеш на пансион или да не си на пансион и да грешиш? Кое е по-хубаво – да бъдеш свободен да крадеш или да те турят в пансион, т.е. да нямаш никаква болка и да крадеш или да те боли кракът и да не можеш да крадеш? Онзи, който може да краде, е здрав човек, а който не краде, е болен.

Сегашният морал почива на един вътрешен страх: даден човек не краде, защото го е страх да не го хванат, да не се компрометира. Той няма ясна представа, че постъпката не е добра сама по себе си, но мисли, че ще иде в затвора, ще изгуби своята чест пред хората, ще го бият или ще изгуби много неща. Затова всички са морални и казват: „аз не съм крал!“ Ако оставите една купа със сладко и пуснете десетина деца да минат покрай нея, колко от тях няма да бръкнат?

Или пък, ако оставите една чиния с хубави черешки и оставите децата в тяхното естествено положение, какво ще направят те? Най-първо ще проявят едно любопитство, за да видят какво съдържа чинията, т.е. ще направят една експедиция до северния полюс, за да го открият. После ще изучат естеството на черешите – това пак е експедиция. Експедицията може да бъде сполучлива, може да бъде несполучлива. Следователно на северния полюс много трудно може да се работи. Около една чиния може да се тури жица, да се пусне ток и всяко дете ще види, че е опасно да се пипат черешите. Всичките ви страдания в света се дължат на такива чинии, които природата е турила и ако си позволите да пипнете нещо, усещате страдание. Всичките ви страдания се дължат на бързането да пипнете това, което не ви е позволено да бутате. Казвам: при самовъзпитанието човек трябва да бъде свободен, да ходи само при свободните чинии. Никога не отивайте при чиния, която не е свободна. Свободата ражда свобода – такъв е законът. Любовта ражда любов, безлюбието пак ражда безлюбие. Идете при един умен човек – той е една свободна чиния. Щом идете при глупавия, той е чиния, заградена наоколо. Казвате, че някои хора са глупави. Който лежи в затвора, умен ли е или не? От ваше гледище какво е престъплението. Думата престъпление на български има две значения. Майката се радва, когато малкото дете направи прощапулник, т.е. когато направи първа стъпка. Каква е разликата, когато човек направи едно престъпление? Кога човек може да знае, че е направил престъпление и кога – не? В престъплението човек става по-тежък. вземете едно дете, претеглете го преди да е откраднало; след като го хванете в извършеното престъпление, пак го претеглете и ще видите, че тежи повече. Ако имате точни везни, можете да установите колко черешки е изяло – дали една, или две, три, четири, пет, или десет, или едно кило. Други престъпления са по-фини, но и те се познават.

Защо престъплението започва с яденето? вие не сте първото дете, първото дете отишло да яде от един плод. Следователно въпросът е за един плод. Представете си, че има изкуствено направени плодове – например, хубаво направени изкуствени череши; детето не може да ги различи, бърка и ги туря в джоба си. То не ги изяжда, обаче това, че ги е откраднало, е престъпление. Ако вие сте съдия, питам как ще го осъдите? Ето какво наказание ще му наложа аз още същия ден. Ако е на десет години и го хвана, че е изяло петдесет череши, ще му дам една петкилограмова стомна, ще го накарам да донесе петдесет стомни вода – за всяка череша по една стомна – и да полее черешовото дърво, за да си плати. Питам сега черешовото дърво изгубило ли е нещо?

Можем да направим такъв опит: изяждате череши, във вас се събужда съзнанието и се запитвате какво наказание да си наложите. Наказанието трябва да си го наложите сами: вземете една стомна и полейте черешата с петдесет стомни вода! Колко време ще ви отнеме? Предположете, че чешмата е на един километър разстояние; на отиване – един и на връщане – един, стават два километра; умножени по петдесет – сто километра трябва да изходите, за да донесете петдесет стомни. Колко дена ще ви трябват за това? след като работи два дена с водата, това дете ще стане здраво, краката му ще станат по-здрави, в него ще се роди една мисъл. Дете, което носи бистра вода, се възпитава.

Сега, представете си, че един ден кажеш някаква дума не на място; как трябва да я поправиш? – Наложил си едно наказание от десет-петнадесет стомни! Десет стомни по един километър – това са двадесет километра път. Къде ще налееш водата, която носиш? Например, ако искаш да накажеш езика, къде ще налееш водата? щом кажеш една дума не на място, ще туриш десет стомни на главата си и ще видиш какво влияние ще упражнят. Върху тази дума никога

повече няма да се подхлъзнеш; друга дума можеш да кажеш, но тази дума така ще е запечатана, че произношението ѝ всякога ще бъде малко по-различно... Така се възпитават някои неща в детето. Понякога светлината на пламъка му прави впечатление, види нещо красиво, иска да го хване, но щом го барне веднъж, два, три пъти, повече няма да го пипа. Щом барне три пъти, детето вече не пипа този пламък. Добре, за човек, който получи десет бани на главата си, това е едно възнаграждение. Но вие сте много несправедливи, защото употребявате законите само за тези, които правят погрешки, т.е. само тях възнаграждавате. А ако сте направили нещо хубаво, тогава с какво трябва да се накажете? Когато някой направи добро, с какво го възнаграждавате?

Един селски учител вървял по улицата, нещо се замислил, поясът му се развързал и паднал. Едно дете го намерило, видяло, че е на учителя, но не му казало, че си го е изгубил, а рекло: „намерих един пояс, не зная на кого е“. Учителят видял, че е умно това дете. Вие как бихте постъпили? Когато съдите някого, който е направил погрешка, т.е. който е изгубил пояса си, вие всъщност намирате този пояс.

Това, че учителят е изгубил пояса си и детето го е намерило, е действителен пример. Сега, аз съчинявам друго едно положение: детето намира пояса, отива да краде череши, хващат го и го завързват с него. Питам учителят има ли смелост да каже, че поясът е негов? Az поне не помня в моята опитност някое дете да е намерило пояс и да е завързало друго дете, измислих го. Възможно е да е станало. Но как ще постъпи учителят тогава? Какъв превод бихте направили?

Понеже времето изтече, преводът ще остане за другия път.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

29-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас 18 юни 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

МЪЧЕНИЕ, ТРУД И РАБОТА

Добрата молитва

За следващия път пишете върху темата: „Силни и слаби думи.“

Ако вземете трите думи *мъчение*, *труд* и *работа*, как ще ги класифицирате? Каква е отликата на мъчението? Казвате за някого: „Мъчи се този човек“, т.е. когато работата на някого е много трудна, извън силите му, казвате, че се мъчи. Трудът е нещо, дадено според силите на човека – ни повече, ни по-малко. А работа е това, което вече е уравновесено със схващанията на човека, с умствените му разбирания и телосложението му. Да допуснем, че ти казваш: „Мъчно ми е“; в случая има мъчение. После друг някой казва: „Мъчно ми е!“, в случая той е свързан с мъчението. Да речем, че мъчението е извън теб и ти започваш да се мъчиш. Защо мъчението съществува извън човека и кое е онова, което го свързва с него? Представете си сега, че един възрастен човек е нападнат от въшки, туй го мъчи и вие казвате: „Мъчи се този човек.“ Кое го мъчи, тези въшки имат ли някаква омраза към човека? Не, те имат особено разположение на съзнателна любов, но имат съзнание, че трябва да се живее, намерили са едно същество, от което да се ползват, но не разбират, че начинът им на хранене е опасен за него. Те са се качили на главата или на тялото на даден човек и ако го изоставят, ще измрат. За да се избавят от тази явна смърт, те постоянно се стремят да обезсилят човека – дразнят го и го смучат. Казвате, че въшките са много глупави. Може да е така, но онези, които завъдят въшки, изпускат от себе си една киселина, която предизвиква сърбеж, разчесване и разраняване на кожата, т.е. често хората, които имат въшки, сами се разраняват. Да кажем, можеш да имаш въшка на главата, можеш да имаш въшка на сърцето, можеш да

имаш въшка на мозъка си. Въшката на главата или на тялото ще те дразни да се чешеш, а въшката на сърцето ти какво ще произведе?

Сега вие се запитвате има ли такива въшки. Въшките на сърцето не са такива, както на тялото, малко по-други са, но по аналогия имат сходни качества, тъй че и те предизвикват отделяне на такава киселина, която трови. Казва някой: „Отрових се!“ Тровят го неговите чувства. Как го тровят? Чувствата не могат да тровят човека, те са му дадени като условие за развитие, но има нещо дошло отвън, което го трови. Или пък казвате: „Мисълта разрушава.“ Самата мисъл не разрушава и ако я разглеждате сама по себе си, тя гради, но има нещо отвън, което руши в мисълта. Да допуснем, че вие сте се справили с въшките на тялото. Животните, например, още се борят с въшки, кърлежи, паразити, те нямат гребен, затова извиват тялото си, искат да го направят пъргаво, за да се освободят от тях, но понякога усещат голямо безпокойство. Човек има доста знание, има даже церове против въшките, но сега се бори с въшките на своето сърце.

Сега, къде търсите тези въшки? – по главата, под мишниците, т.е. в гористите места. Значи главата е гористо място и въшките са хищници, които се крият в горите. Тогава на кое място се крият въшките на сърцето? Понякога вие не разсъждавате, имате неразположение, казвате: „Този човек ми е неприятен!“, но можете да си дадете отчет защо ти е неприятен. Защо ви е приятна една ябълка? – защото ти дава нещо. Обратно – една ябълка не ви е приятна, когато нито цъфти, нито ви дава плод. Някои ябълки са стипчиви и вие казвате: „Тази ябълка е лоша.“ Лоша е, понеже не сте приели от нея онова, което очаквате. Когато сте възприели това, което тя дава, считате, че е добра. По същия начин може да имате едно чувство, което ви допринася известна приятност, и казвате: „Това чувство е добро.“ В случая имате определено чувстване или самочувство. Да допуснем, че имате само едно усещане – например, пипнете един

предмет и усещате студ, голяма или малка горещина. С тия опити понякога човек може да си изгори ръката. Но питам кое може да безпокои човека?

Трябва да знаете, че Животът е нещо разумно. Нека вземем за пример музиката. Сега вие пишете нотите на пет линии, някои ги пишете над, някои – под, някои – между линиите. Когато видите, че нота е турена на една самостоятелна линия, можете ли да определите коя е тя? Можете да предполагате. Ако ви кажа, че е основна, тогава коя нота е основна? – *До*. Най-първо трябва да знаете какво място заема *до* в музиката? Колко е голямото разширение на *до*? – цяла нота. Цяло *до*, половина *до*, четвъртина *до*, осмина *до*, шестнадесетина *до*, тридесетивторина *до* и шестдесетичетвъртина *до*. От последния нагоре как бихте взели този тон? Шестдесетичетвъртина не е пределното времетраене, но засега е последен етап и по-нагоре не можете да идете. Това е толкова кратко време, че в шестдесетичетвъртината нямаш време да вземеш тона. Всъщност какъв е законът, който определя стойностите в музиката? Това е философска работа, много мъчна за разбиране. И мъчнотията е там, че понякога трябва да свържете и да определите какво отношение има музиката към живота. Защото целият живот не е такава музика, както ние я разбираме. Виждаме, че на младини хората пеят, а на старини мислят. Защо старите не пеят, а младите пеят? Може да уподобим, че младият е този, който слиза отгоре, слиза като вода от планината. Когато слиза, водата пее, шуми, но щом стигне на равното, спира се някъде и престава да пее – значи движението ѝ е слабо. На старини човек стои – той е застояла вода, само обикаля и ако дойде вятър, ще го подвижи. Младият върви по известна линия, по свой определен път.

Вие, като сте млади, по какъв път вървите и какво сте разбрали от младостта? Сега, когато сте млади, вие не знаете пътя, по който

вървите, и когато остареее, пак няма да го знаете. Няма да знаете и защо умирате. Казвате, че трябва да се живее. Съгласен съм с вас, но какво разбирате вие под израза „трябва да се живее“? Казвате, че човек трябва да си има къща. Трябва да имате къща, трябва да имате легло, дето да почивате. Казвате, че трябва да има храна, за да се поддържа живота, после казвате, че трябва да има външни удобства, най-после казвате, че трябва да има знание. Много работи трябва да има, но в какво седи същината на живота? Аз не питам какво нещо е той. Нито вие можете да определите, нито аз мога да определя в какво седи животът. Не мислете, че ако ви дам едно определение, ще ви покажа какво нещо е той. Мога да ви посоча какво са писали много автори за него, но животът трябва да се опита. Сега вие, които го опитвате, кой метод сте намерили за най-правдоподобен и хармоничен от ваше гледище? Кой метод употребявате вие в живота? Все пак употребявате някакъв метод, но не можете да го конкретизирате.

Сега, трябва много да се разсъждава. Когато едно буре се напълни с масло, то ползва ли се от маслото; когато напълните една стомна с вода, тя ползва ли се от водата? По същия начин и някое ваше знание може да има подобно отношение към вас, както водата към стомната. Следователно ще трябва да си зададете въпроса знанието, което имате, какво отношение има към вас – както водата към стомната или както водата към човека, който я е приел в себе си, за да му утоли жаждата? Допуснете, че говорят за вас, че сте даровит писател или че имате много хубав глас, или че имате музикална дарба. Какво трябва да правите с тези дарби? Да допуснем, че десетина души са се събрали около един кладенец, един от тях е толкова слаб, че не може да завърти колелото и да извади вода, но има един, който може да го завърти. Този, който изважда вода, е даровит. Какво трябва да направи той? Най-първо, ще спусне кофата в

кладенеца – това е лесният процес, след който идва друг процес. Когато двама души вадят вода, единият ще върти колелото от едната страна, а другият ще отиде да върти от другата страна и кофата ще излезе навън.

Питам сега защо певецът трябва да пее? Ако хората не пеят, умират, а ако пеят, оживяват. Следователно певецът трябва да пее, за да не умират хората. Ако отидеш при човек, който нито пее, нито пъшка, лесно можеш да поставиш диагноза и няма нужда да го питаш живее ли. Той се е обезсърчил и щом пипнеш пулса му, ще установиш, че е свършил. Но започне ли да пъшка, този човек ще оживее. Въобще онзи, който плаче, може да оживее. И болният, ако пее, може да оздравее. Ако по три пъти на ден пее, от каквато и болест да е болен, той ще оздравее. Стига да няма някой отвън, който да го обезсърчава и да му говори: „Ти си на умирање, какво си се разпял!“

Сега, аз определям мисленето като една отлична форма на божествената мисъл, която иска да повдигне човека. Не говоря за музиката като изкуство за повдигане на отделния човек, но като проводник на онази велика божествена сила, която трябва да се прояви по закона на музиката. За да направиш нещо в света така, че всеки да е благодарен, трябва да го осъществиш само по музикален начин. Всички несгоди в живота произтичат само от това, че няма музика. Въобще там, дето няма музика, има несгоди, а дето има музика, дето има мисъл, там несгодите и престъпленията започват да отстъпват.

Например, можете да направите следния опит: вземате две изоставени от родителите си, деца, на едното давате правила как да живее, а на другото дете не давате. Условието на първото дете ще се подобрят, то става умно, носи вода, услужва. Другото дете ще прояви обратни качества – ще минава оттук-оттам и ще открадва плодове от

някое дърво. Детето, което краде, е едно желание. Понякога питаме има ли кражба в света. Музикант, който пише и не туря една нота на място, прави погрешка. Например, вие мислите, че домакинята, която въобще не е посолрила яденето, е виновна, но виновна е и онази, която е турила повече сол. Разбира се, вината на тази, която туря малко сол, е много по-малка. Та понякога хората се намират в противоречие, подобно на оня дом, в който свекърва, дъщеря и снаха варили боб. Дошла свекървата – посолрила боба; после дошла дъщерята и, без да опита, турила толкова сол, колкото знаела, че му трябва; трета дошла снахата – и тя претеглила толкова сол, колкото трябва, и го турила в боба. Накрая бащата поставил правилото да не се слага в яденето непретеглена сол. Откъде са произлезли двете погрешки? Ако бяха опитали боба, дъщерята и снахата щяха да видят, че вече има сол. Сега, чувал съм мнозина понякога да казват, че трябва да претегляме своите постъпки. Те мислят, че ако претеглят постъпките си, ще оправят работата. Ако ги теглят като дъщерята и снахата, каква реакция ще стане? Допуснете, че бобът е сготвен по трите начина. Най-първо е сготвен по начина на свекървата: тя била умна, турила сол, но не навреме – посолрила гозбата преди да е увряла, след което я оставила десет-петнадесет минути да поври, че солта да влезе в боба, и в това е нейната погрешка. Представете си, че свекърва отива, когато бобът е уврял, сменя го от огъня, захлупва го, туря го настрана и написва една бележка: „Бобът да не се соли!“ Сега, представете си, че имаме второ гърне с боб, допълнително посолен от дъщерята и снахата. Каква ще бъде разликата, ако ядете боба, сготвен от свекървата, или ядете онзи, който и трите са го солили? Ако ядете боба на свекървата, няма да ходите да пиете вода, но ако ядете соления боб, десет-петнадесет пъти ще отивате до котела с вода, като че във вас става пожар, и ще казвате: „Запали ме!“ там, дето има

пожар, винаги ще има нещо случено. Когато се угаси пожарът, погрешката на дъщерята и на снахата трябва да се поправи.

Та казвам сега: на боба, който вие готвите, колко души му турят сол? Идва някой при теб и ти казва: „Хубаво го насолех!“ аз варя боб – насолят ме, идва друг – и той ме насолява, дойде трети – и той ме насоли. Ако трима души ме насолят, какво ще стане с този, който яде от мен? – ще ходи по-често при водата. Ще ви дам едно правило: ако сами не сте се солили, давайте само на един да ви соли, а не на двама. Не позволявайте на двама души да ви солят. Дойде ли някой, кажете му: „Солен съм вече, ще ме извините! Ако и вие ме насолите, ще си изгубя цената. Един ден, когато не съм солен, тогава ме насолете.“

Да допуснем сега, че някой куца в музикално отношение, не може да соли, пее с много погрешки и вие му казвате, че кряка като жаба. Звучите на жабите не са крякане, жабите са доста музикални. Как музикално ще кажете на някого, че не може да пее? Какво разбирате в най-простия смисъл под пеене?... Сега да вземем тона до. Не можете да вземете вярно тона до. (Учителя пее думата „мъчение“). Къде е мъчението? Ние имаме само сянката на мъчението. Мъчение има, например, когато взема един чук, ударя големия ви пръст и вие казвате: „Чувствам го!“ (Учителя пее фразата „Чувствам го!“) Понеже пръстът ви е ударен, има известно мъчение, не можете да вземете до. Сега нека пак вземем тона до (Учителя пее думите „мъчение, труд, работа“). Тонът е същият, но съдържанието не е същото – все с тона до пеете и мъчение, и труд, и работа. Значи те са степени. Първо имате мъчението. Мъчението можете да го поправите музикално с труд, да го облекчите, а трудът можете да го облекчите с работа. Под работа подразбираме, че човешкият дух, човешкият ум, човешката душа и човешкото сърце се кооперират на работа, която ви е приятна. В мъчението човек чувства, че има нещо, което е прекалено, а в работата чувства, че има нещо, което му е приятно. Например, един

художник седи със своята четка и му е приятно, че работи; един писател седи над книгата си и работи или един музикант свири и работи. Защото да свириш е работа, да рисуваш е работа и да пишеш е работа. Засягам този въпрос от гледна точка на ежедневиия ви живот. Трябва да се хармонирате. В живота сте поставени в една система и трябва да знаете какво е вашето място. Да кажем, че искате да свирите; най-първо трябва да видите дали цигулката ви е нагласена, дали е в изправност.

Сега, има три степени: мъчение, труд и работа. Как ще минете от мъчението в труда? Представете си, че сте положени на земята; вие тежите петдесет-шестдесет килограма, на гърба ви е сложен чувал от сто килограма и не можете да мръднете. Чувалът може да е пълен с жито, но в дадения случай този непоносим товар ще ви причини мъчение. Какво се изисква? – да се махне мъчението, т.е. когато минава някой, да вземе от голямото благо, което имате на гърба си и ви мъчи. Трябва да кажете: „Направи ми услуга да вземеш половината от благо, давам ти го!“ Когато дадете половината, вие вече ще можете да станете, да подигнете чувала и да го занесете вкъщи. Следователно щом имате една мъчнотия, трябва да я разделите на две части и половината да дадете на другите. Мъчението е във вас, но всяко мъчение произтича от известно благо. Ще попитате как може мъчението да произтича от благо. Нямате ли примери, не можете ли да се сетите, че най-хубавите работи произвеждат мъчение в човека? Ние не можем да носим благо на живота. Всичкото мъчение е в благо на живота, а не в самия живот. Понякога срещате някой приятел, който така силно се ръкува с вас, че ви причинява болка. Какво трябва да правите? Трябва така да турите ръката си, че да не ви заболи, ръкуването е цяло изкуство. Ако знаете как да се ръкувате, ръкуването може да бъде естествено. А може да се ръкувате така, че ръката ви да бъде приклепена като в менгеме. Когато се ръкувате,

трябва да знаете как да хващате. Например, аз имам една писалка и когато я пипна някъде, перото ѝ престава да пише... Когато се ръкувате, палците трябва да бъдат разположени успоредно в противоположни посоки, защото има един нов начин на ръкуване, чрез който енергиите в природата се предават по правилен начин. Ръкуването е начин за предаване на енергии. То е съприкосновение, а във всяко съприкосновение или ще дадеш, или ще вземеш. Ако не знаеш как да се ръкуваш, се образува едно неприятно чувство.

И така, мъчението произтича от благото, затова ще дадеш половината от него. Да кажем, че носиш един стокилограмов чувал със злато. За да се освободиш от това мъчение, ще дадеш половината. Ще кажеш: „Защо да го давам, трябва да го нося.“ Ами защо да не го дадеш? От всяко нещо, което те мъчи, дай половината. Трудът също е благо и ако дадеш половината от него, ще влезеш в нормалната страна на работата. Онова пък, което произтича от работата, ще го пуснеш. В работата всичко протича нормално. Аз я уподобявам на един извор: никога не задържай водата и излишното го пушай навън. Следователно при работата имаме нормално състояние, при труда имаме подпушване, а при мъчението имаме напрежение.

Можем да направим сравнение със съвременната техника: мъчението е една машина, в която се образува пара. За да не се пръсне котелът, какво трябва да се направи? Трябва да има предпазителна клапа. (На една сестра ѝ прилоша) представете си, че едно нещо го пуснете и то падне на земята. Да кажем, че падне един човек. Това значи, че животът е излязъл – вие виждате тялото, но това не е човекът, т.е. благото е отвън.

И така, в човека нормална е работата и той трябва да работи. Никога не трябва да задържате излишно нещо в себе си, никога не трябва да задържате излишни мисли, чувства и постъпки. Всичко това е благото, което трябва навън да върви. Допуснете, че се

самовъзпитавате и някоя мисъл ви мъчи. Например, някои имат манията, че къщата ще се събори или навсякъде виждат опасност. Докато тази мисъл е в главата ви, вие не можете да бъдете свободни. Извадете тази мисъл! Плашете се да не загубите благото. От какво произтича страхът? Той е едно предпазно средство. Благото е животът и този живот ви причинява страх. Страхувате се да ви убият. Питам: вас друг път убивали ли са ви? Че са убивали другите, е въпрос. Вие, които знаете, че никога не са ви убивали, защо се боите да не ви убият? Това е една натрапена, вторична идея. Всички идеи, които сега ви мъчат, са вторични и натрапени. Казвате, че ви мразят; знаете ли какво нещо е омразата? Знаете, понеже сте мразили. Кой са признаците на омразата, какво става, когато мразите един човек, какви са психологическите причини? Няма ли някой от вас, който да е мразил?

Да оставим това, сега ние не разрешаваме въпроса за омразата, да се спрем върху важното. Когато дадеш половината от мъчението, ще дойде трудът; когато дадеш половината от труда, ще дойде работата; щом влезеш в работата, съществува вече едно естествено положение. Работата представлява едно божествено положение, в което никога не сте били. Тя е състояние, при което ще се върнете при своето семейство вкъщи – при баща си и при майка си и при тях ще живеете. Мъчението и трудът са отвън, а пък работа е да живеете при баща си. Онзи блуден млад син, който ходил, мъчил се и се трудил, се връща при баща си и казва: „Направи ме като един от слугите си!“ Той се връща при баща си, понеже е научил, че в света има мъчение и труд. Връща се при баща си, защото в света хората никога не могат да ви дадат това, което баща ви и майка ви могат да ви дадат. Другояче казано, светът никога не е в състояние да ви даде работа, освен лош прием. Работата иде само от Бога, трудът иде от хората, а мъчението иде от дявола. Щом се мъчите, при дявола сте; щом се трудите, при

хората сте; щом работите, при Бога сте. Това е формулата, с която можете да се освободите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

Ще ви дам една работа: всеки ден да кажете най-малко три хубави, три музикални думи. Какво ще ви коства да кажете музикално три думи? Някой може да каже шест, девет, дванадесет, петнадесет думи, но най-малко трябва да са три и ще ги увеличавате само по три. Ето една работа, която можете да си създадете.

30-а лекция от Учителя, Държана пред Младежкия окултен клас
25 юни 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ВЪЗПИТАНИЕ НА СЕТИВАТА

„Отче наш“

Четоха се работи по темата „Силни и слаби думи“.

За следния път пишете върху темата: „Причини, които произвеждат скръб и радост. Закони, които оформят скърбите и радостите.“

Причината дава подтик, а законът оформя. Когато пишете, турете нещата въвн от себе си. Когато пише, човек никога не може да пише това, което е в него. Човек никога не може да пише за себе си, защото, за да говориш нещо, трябва да се сравниш. Следователно трябва да има сравнение, т.е. това, за което мислите, трябва да го поставите извън вас. И скръбта е извън вас, и радостта е извън вашето съзнание, извън вашия ум. Как могат да бъдат извън?

Сега, нека зададем философския въпрос в какво седи лъжата. Представете си, че идва човек, увил в хартия едно шише, казва ви: „Тук вътре има мед“ и ви го оставя. После виждате, че шишето е празно и казвате: „Излъга ме.“ Как ви излъга, нали в шишето има мед? – „Медът го няма, излъга ме.“ Значи в лъжата има нещо реално, но в дадения случай не можете да употребите шишето. Разумният човек ще го напълни с вода. Следователно вие искате да накарате шишето да говори истината: отивате, напълвате го с вода, отивате при друг човек, той отваря и вижда, че има вода. Следователно туй, което е лъжливо, не може ли да стане истинно и да съдържа вода? Това са ред разсъждения...

Сега, да кажем, че вземете неверен или лъжлив музикален тон. В какво седи той? Тонът е лъжлив, ако има известна мярка. Аз понякога ви говоря за музиката, но тя има външна страна, която огрубява

човека. Има известни музикални трептения в света, които огрубяват слуха. После, има много музиканти, които дълго време са свирили и не искат повече да пипнат пиано, не искат да пипнат цигулка, от всичко бягат, звуците са им станали отвратителни – не точно отвратителни, но има нещо, което ги безпокои. В проявата на живота хората могат да бъдат музикални и хармонични, но и дисхармонични могат да бъдат. Животът може да бъде приятен, в приятността има музика, в радостта има музика. В скръбта няма музика, няма хармония.

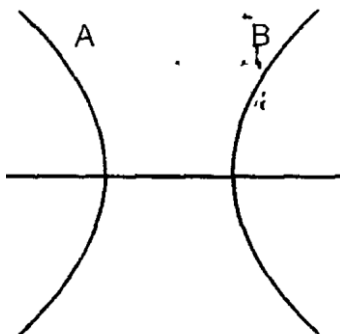
И тъй, според начина, по който разбирате музиката, музикалните неща са оформени. Например, уханието на цветята в природата ви причинява едно приятно впечатление. Значи трептенията, които вашето обоняние схваща, са хармонични. Но ако схващате с пеенето, с гласа си, това вече е изкуство. Човек с хубав глас може да се препитава, а човек със слаб глас нищо не може да изкара. Въобще човек с хубав глас може да изкара повече, отколкото един як човек може да изкара със своята сила. В това отношение употребявайте вашите хармонични мисли, понеже те са мощни. Винаги търсете ония хармонични мисли, които всякога могат да ви помагат.

Представете си, че имате един молив, който съдържа графит. Какъв елемент е графитът? –Въглерод, спада към металоидите и се намира в Природата в естествено състояние. Било е време, когато е нямало въглерод и кислород, когато всички елементи, които сега имаме, не са съществували в тази форма. Ако вземете един атом и го разложите на неговите йони, се получават две частици, които не приличат на самия него. Каква е разликата между един атом и един йон? Атомът съществува в обикновено състояние, а йонът е разтворен във вода. Например, вие казвате: „Студено – топло, сладко – горчиво.“ Студеното можете да го опитате с ръка, с пръст, с уста, сладкото

можете да го опитате с език. Но с език можете да опитате и студеното и топлото, докато с ръце можете да опитате само студеното и топлото, но не и сладкото. Така стигахме до обонянието. Трябва понякога да се занимавате с вашите пет сетива. Много неща се дължат на вашето осезание, много мисли и чувства се дължат на вашия език, много мисли и чувства се дължат на вашето обоняние, много мисли и чувства се дължат на вашето око, много мисли и чувства се дължат на вашето ухо. Следователно, щом подбудителната причина е сетивността, оттам трябва да започнете. Ще ви дам едно тълкуване: ако имаш едно желание, то е мляко, което трябва да го туриш в буталото, да го биеш, та да извадиш маслото и да си намажеш хляба. Ако това желание не го биете, ще загубите маслото. А вие мислите да убиете желанието, да го унищожите. Не, трябва да извадиш от него полезното.

Сега, пресищането и недоимъкът носят две противоположни състояния. От пресищане в човека може да се появи отвращение към храна. В онзи, който дълго време е гладувал, се образува точно обратното – той има желание постоянно да вкусва нещата. Това са противоположности. Има хора, на които им е втръснало от мед; има други, които заговорят ли за мед, потичат им лигите. Има хора, които са напласнени от науката и когато им говориш за научни работи, не искат да слушат. Например, съществуват ученици, на които щом им споменеш за математика, настръхват им косите – щом погледнат задачи и геометрични фигури, изпитват едно отвращение. Какво обяснение ще дадете за това? Значи реалността не може да бъде в тази фигура. Тя е само на едно място. Ако A представлява реалността, тогава къде е отражението? Нереалното нещо всякога върви по посока, обратна на реалното. Злото е движение в посока, противоположна на доброто, а доброто е движение, противоположно на злото. Следователно в този смисъл B е вече отражение. Можете да

направите такъв един опит: седите пред отворен прозорец и гледате в стъклото – един човек върви по пътя в една посока, но всъщност той върви в обратна посока. Изображението върху прозореца не показва реалната посока, в която човекът върви, а показва точно обратна посока.



Фиг. 1

По същия начин и вие понякога се заблуждавате и щом видите сенки, казвате: „Аз го видях да отива там“, а всъщност никакъв човек не е ходил натам. Той отивал нагоре, пък вие казвате, че отивал надолу; или пък отивал надолу, а вие казвате, че отивал нагоре. Никога не гледайте човека в отражението, а следете самия него. Ако се опитваш да познаваш един човек по себе си, ти ще се заблудиш, защото той ни най-малко не мисли, както ти мислиш, не схваща доброто така, както ти го схващаш. Въобще има оттенъци, по които схващанията на двама ви се различава. Тогава как ще изучавате другите хора? – Ще ги опитвате не в себе си. Например, как ще опитате захарта? Трябва да опитате самата нея и тя ще ви покаже какво съдържа. Кое е нейното отличително качество? Захарта образува повече слюнка. Въобще това, което образува слюнка, или е горчиво, или е сладко, т.е. и горчивото, и сладкото еднакво я образуват, а това, което нито е горчиво, нито е сладко, не образува слюнка. Не схващайте думите ми пресилено.

Та казвам: при сегашните условия знанието трябва да се приложи. Да кажем, че понякога ти се движиш по хиперболичен път. Тогава ще знаеш, че хората ще имат за теб две мнения, т.е. на някои няма да бъдеш приятен, понеже се движиш в посока, противоположна на тяхната. Не че тази посока, в която ти се движиш, е лоша, но понеже е противоположна, не им е толкова приятна. Например, ако дойде един, който знае да пее, и ти изпълни една песен, ще ти е приятно да го слушаш, но ако дойде някой, който не знае да пее, няма да ти е приятно да го слушаш. Хубаво, колко начина има, за да бъдеш в музиката приятен някому? Има три начина. Един сопран не се нуждае от втори сопран, а има нужда от бас, за да го подкрепи. Басовите звуци се отличават от сопрановите – те са магнетични, трептенията им са по-дълги и по-малко на брой, понеже басът се движи в една много гъста среда. Когато искаш да засегнеш хората дълбоко в живота, трябва басово да им пееш. Умът е сопран, сърцето е бас, а волята е капелмайсторът, който дирижира и дава такт.

Та казвам: имаме два баса и два сопрана. Първо имаме сопран на Духа – Духът е сопран, душата е бас, сърцето е алт, а умът е тенор. Ако само сърцето и умът играят роля, сопранът не може да слезе подолу от алта, а басът не може да качи по-горе от тенора. Тенорът е границата, която определя басовите звуци, а алтът е границата, която определя сопрановите трептения. Ако искаме да кажем: „Къде си тръгнал бе?“, тази фраза може да се изговори или със сопран, или с бас. Във високите тонове трудно може да се вложат чувствания, там трябва да се тури яснота. Високият тон трябва да бъде ясен и чист, а басовият трябва да бъде мек и силен. Басовите тонове са силни, понеже са близки.

Сега, тези неща ги смятате за второстепенни. Вие, учениците, страдате от това, че не знаете как да употребявате въздуха. Когато отивате при някого, трябва да знаете как да се проявите така, че

вълните, които падат върху него, да го засегнат. Вие можете да го засегнете от пет страни: той може да има за вас или някакъв усет за допир, или някакво ухание, или някакъв звук, или някакъв образ, или някакъв вкус. Например, когато отидете при някого, той може още отдалече да ви почувства, да ви помирише, понеже от вас излиза едно ухание. Или пък отивате някъде и, вървейки, тропате така, че всички ви чуват. Ако влизате при болен, трябва толкова леко и хармонично да вървите, че едва да се чува, едва да стъпвате. Естествено е, когато се стъпва с цяла пета. После, когато влизате, трябва да имате и стойка. Ако влезете със свити рамене и хлътнали гърди, този човек какъв усет може да има за вас? Следователно пет неща могат да ви компрометират в дадения случай.

И така, при самовъзпитанието на сетивата вие не само оценявате другите хора, но и трябва да знаете в обхода си как да ходите, как да говорите. Защото думите, които изговаряте, са мощни сили и за всяка празна дума ще даваме отчет. И с думите, и с ходенето сами си създаваме своето нещастие. Има цяла наука и когато един човек върви, можеш да го познаеш какво мисли да прави. Музикантът има особен ход, търговецът, свещеникът, ученият има особен ход и по вървежа можеш да го познаеш какъв е. Срещнеш, например, един човек, който върви с дребни, ситни стъпки – идеите му са такива. Някой пък върви с големи, но още неоформени крачки. Рядко ще срещнеш хора с красиви движения. Например, Добродетелта си има свое специфично движение. Сприхавият човек веднага се познава. Конете, например, които са много хапливи, си изкривяват малко устните и видиш ли ги да правят това, трябва да се пазиш. Обратно – на добрия кон устните му са правилни. Когато видя човек с крива уста, казвам: „Този е хаплив.“ Куче, което е лошо, също си криви устните, докато у онова, което е добро, те са устроени другояче.

Казвам: в подсъзнанието си ние имаме много впечатления, останали от миналото, от които трябва да се освободим. Щом видим, например, змия, веднага придобиваме особено впечатление. Някои хора имат впечатление от пиявица и не могат да я търпят – на всичко издържат, но не могат да гледат пиявица и щом я видят да мърда, чувстват болка, като че ли ги пробождат с нож.

Сега, съществуват ред противоположности. Например, казвате *лято* – *зима*, *пролет* – *есен* или казвате *топла пролет*, *горещо лято*, *сухо лято* и т.н. За есента може да кажете, че е влажна или суха, за зимата може да кажете, че е студена. Да допуснем, че ви е станало студено; какво трябва да си представите? Ако студът се произвежда от сняг или е сух студ, вие ще имате вече две различни понятия за него. Понякога по подобие казвате за някого: *студен човек* или *много сух човек*, или *добър човек*. Кой хора са приятни – горещите или топлите? От какво произтича топлото? Горещи хора са тия, при които нещата изгарят; топли хора са тия, които топят нещата. Затова ония, които топят, са по-добри от ония, които изгарят нещата. Които изгарят, образуват пепел; които са топли, образуват вода. Топлите хора носят повече влага, а горещите хора носят сухота. Когато изучавате хората психологически, това са силни контрасти. Ако искате да постъпвате съобразно окултната наука, не можете да живеете както в обикновения живот. Нещата са всякога определени и ще трябва да знаете как да сменяте всяко едно ваше състояние. Например, вие казвате: „Много ми е горещо.“ Как ще смените горещината? Нещата горят, значи трябва ви влага. Щом влезе повече влага, и топлината вече се задържа.

И така, коя е основната мисъл на днешната лекция? Помнете едно: облагородявайте сетивата, които имате. Облагородявайте ги, за да имате ясна представа за това, което пипате с ръка; да имате ясна представа за това, което вкусвате; да имате една ясна представа за

това, което схващате с вашето обоняние, с вашия слух и с вашето зрение.

Само Светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

31-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия Окултен клас, 2 юли 1937 г., петък, 5 ч. с, Софѝя, Изгрев

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

„Отче наш“

Четоха се работи по темата „Причини, които произвеждат скърби и радости“.

Ще прочета 22-и и 23-и стих от пета глава от послание към Галатяните: „А плодът на духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание: против таквизи няма закон.“ Има неща ясни, има неща неясни. Скърбта може да има причина, може да бъде и без причина. Скърбта може да я познаваш, пък може и да я не познаваш – скърбиш, а не знаеш защо, причини няма, здрав си, богат си, всичко имаш, а при това пак имаш скърб. И за радостта може да знаеш причината, а може и да не знаеш. Казвам: радостта е един падащ лъч, който иде отгоре. Радостта всякога поощрява, а скърбта всякога спира човека. Радостта дава, а скърбта събира, т.е. всеки, който скърби, събира, той е търговец, а всеки, който се радва, раздава от себе си. Човек, който се радва, мяза на запалена свещ; човек, който скърби, мяза на димяща свещ, която изгасва. Вземете, например, взривните вещества – при тях има нарушение на един закон в природата. Когато едно разумно тяло наруши пътя на своето движение, то всякога ще дойде в стълкновение. В какво седи опасността от един сгъстен газ, от динамита или барута, например? Тия газове са сгъстени така плътно, че от най-малката искра искат да добият своята първоначална свобода. Но когато те добият своята свобода, хората се избиват. когато една бомба избухне, тя казва: „свобода искам, не искам да стоя затворена!“ Бомбата добива своята свобода, но хората наоколо изгубват своята свобода.

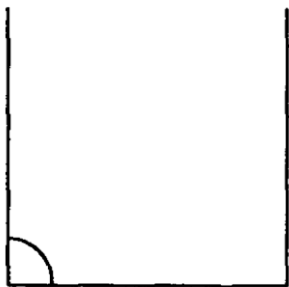
Та казвам: от окултно гледище човек трябва да разбира магията на думите. Сега вие ще кажете: „Какво толкова става от една дума?“ С една дума аз мога да ви отдалеча на един километър, с една дума мога да ви туря за двадесет години в затвора, с една дума мога да ви привлека. Трябва да изучавате езика, всяка една дума има известни възможности в себе си. Понякога вие имате понятие за живота като на пътник, който очаква някой гостилничар да му е опекал хляб, да му е сготвил ядене, а той само да плати, когато се наяде. Представете си, че сте в една област, дето няма хлебари и гостилничари, какво трябва да правите? В живота често се случва, че искате някой да ви обича. Щом имате някой, който ви обича, значи имате един хлебар, имате един гостилничар, имате един бакалин, които ви дават. Но представете си, че нямате хлебар, нямате гостилничар, нямате и бакалин. При това, ако вадим заключенията си от този живот, всеки гостилничар изисква клиентите му да са изправни, т.е. ти не можеш да ходиш и да се храниш даром. Сега ще цитирате стиха: „Даром сте взели, даром давайте.“ Гостилничарят казва: „Аз даром ще дам, но и ти даром ще дадеш. Аз ще дам от тенджерата моя дар, пък ти ще дадеш от джоба си твоя дар – ще си разменим дарове.“ Добре, ако дойде някой и ви каже, че много ви обича, какво ще направите? Можете ли да определите сега кой е гостилничарят и кой е пътникът? Дайте образ на онзи, който казва, че много ви обича. Какво трябва да му отговорите? Казваш: „Аз много ви обичам.“ Хубав ли е този отговор? Това е отражение – все едно, че си в планината, викаш: „Стояне“, отговаря ти: „Стояне“, т.е. ти чуваш отговор на собствения си глас. И тогава какво трябва да кажеш? Не засягайте въпроса от лично гледище, защото така не може да се разреши. В окултната наука другояче се разглеждат въпросите.

Сега, вземете един музикален тон – той може да е чист, може да не е чист. Казвате: „Нечист, неясен тон.“, може и на цигулка, и на

пиано да направите неправилно съчетание на тоновете – едно скарване на тонове. С цигулката вие можете да скарате няколко човека, а можете и да ги примирите. Аз мога да ви изпея една песен и да се зарадвате, пък мога да ви изпея една песен и да се скарате. Мислете върху пеенето. То може да причини сума пакости, може да причини и сума добродетели.

Питам какво представлява смъртта сама – по себе си? Ако вземем думата радост, първият слог ра- значи изгряващо слънце, а -дост на турски значи приятел. Значи радостта носи светлина за душата, пък е и приятел, на когото всякога можеш да разчиташ. А пък ако вземете скръбта, тя винаги има един ръб, който всякога причинява болка, всякога охлузва. Когато влезе в обувката, когато влезе в сърцето, той е като пила и ще те охлузи. Може да сте с модни лачени обувки, но когато вървите с тях, осакатявате се. Защо? Защото слушате хората. Защо трябва тия обувки да ви са неудобни, защо да не ви са по мярка? Някои искат да се облекат така, че да се покажат пълни, т.е. в тях има желание да се покажат това, което не са. Други пък искат такива тесни дрехи, че да изглеждат стройни. Защо едни искат да бъдат пълни, а други искат да бъдат стройни? Има закон, който определя положението на нещата.

Сега, да кажем, че имате един център. Представете си, че имате една планина, а долу в местността имате равнина. Да допуснем, че искате да отидете или на планината, или в равнината. Когато се качите горе или слезете долу, този ъгъл се отваря. По същия начин и вие в живота трябва да бъдете точни, защото понякога, щом покажеш на човека възвишеното, той може да слезе в равнината, а друг път, щом му покажеш пътя в равнината, можеш да го накараш да се качи горе в планината. Понякога, когато му покажеш къде седи животът на радостта, можеш да го туриш в скръбта, а когато му покажеш скръбта, можеш да го туриш в пътя на радостта.



Фиг. 1

Сега, допуснете, че тук, на чертежа, имате един ъгъл. В дадения случай това са ред възможности. Да кажем, че това е един съд, в който туряте един човек и наливате вода до двадесет сантиметра, после увеличите водата до тридесет, четиридесет, петдесет сантиметра, до един метър и т.н. когато водата дойде до два метра, какво ще бъде положението на човека? Понякога и вие в живота искате голяма радост, но в нея можете да се удавите. Следователно скръбта винаги изважда човека от една радост, която може да го удави. Радостта суши, а скръбта овлажнява. Когато има опасност много да изсъхнете, трябва да дойде скръбта, за да даде влага на радостта. Колкото скръбта е по-голяма, толкова по-голяма е и влагата, че може да се образува мухъл и разлагане. Тогава е необходима радостта, която да премахне голямата влага. И така, има закон: скърбите и радостите се менят. В радостта и страданието човек расте, развива се и дава своите плодове. Без скръбта и без радостта човешката мисъл не може да се прояви. Това са закони. Сега, как ще разпознаете дали един музикален тон е правилен, дали е чист или не? Трябва да имате мярка.

Всички искате да бъдете щастливи, но вие сте щастливи и трябва да знаете, че сте. Да кажем, че скърбите за вашия баща. баща ви е един пътник, дошъл от невидимия свят на земята, свършил мисията си и заминал за своето отечество. Той се връща в място, дето е десет

пъти по-щастлив, отколкото тук, на земята. Питам защо скърбите за баща си. Казвате, че е умрял. Да допуснем, че сте богати, но изгубвате богатството си; защо скърбите за изгубеното богатство? Има си причини. Понякога не трябва да губите богатството си, понеже е баласт в параход, който плува през океана, т.е. това богатство трябва да седи на мястото си. Но щом параходът пристигне в пристанището, има ли нужда от баласт? Следователно един ден, когато стигнете до пристанището на живота, богатството няма да ви е potrebno. Например, имате една идея, богат сте в културно отношение, но ще дойде време, когато това богатство няма да ви е potrebno. Ако отидете между богаташи, вие не можете да минете за почтен човек, ако сте беден. Ако пък ви е слаб умът и сте между учени, ще имате ли тяхното уважение? Учените не ги интересува богатството, особено ако сте при ония учени, които знаят къде е всичкото богатство, заровено в земята. Сега вие казвате: „Да имам няколко милиона в банката!“ Ако имаш гласа на Карузо и нямаш пет пари, няма ли да извадиш милиони от банката? Всъщност вие сега говорите за една добродетел, която не е активна. Добрият човек е богат, любещият човек е богат. Вие казвате: „Имаме любов, но сме много бедни хора.“ Беднотия и любов са две несъвместими неща. Любовта много обича бедните, не търпи богати хора – тя ходи и търси къде има бедни хора.

Сега, аз мога да ви обясня тези неща. Често, когато обясняваш едно противоречие, създаваш две противоречия. Ако сега ви кажа да ми дадете един чист тон до, или чисто ми, или чисто ре... вие се занимавате с една музика, която е още само спорт за вас, а няма приложение в живота. Ние сега употребяваме музиката само за развлечение, а с музика можете да се лекувате. Например, имате една скръб и по никакъв начин не успявате да се освободите от нея; можете да се лекувате с музика. Или да кажем, че ви боли крак; пиша ви едно стихотворение: „Няма да оздравее твоя крак!“ И вие се наскърбявате.

Но мога да ви напиша друга песен: „След няколко дена вашият крак ще оздравее!“ И когато пеете тази песен, след няколко дена кракът ви наистина оздравява и вие се радвате. Понякога скърбите и казвате: „Счулено е сърцето ми, счулено е сърцето ми!“ Не, попейте на вашето счулено сърце така: „Счуленото ми сърце ще се поправи!“ Казвате: „Аз съм нечист.“ Много добре скърбите за това, че сте нечист, но какво трябва да направите? Трябва лекуване – веднага ще се заемете да се поправите.

Често се забелязва, че в цигулката на най-добрия майстор има известни места върху грифа, които са фатални. Рядко се случва, но когато в цигулка или в пиано се получи скъсване на струна, то се дължи на тях. Понякога при изпълнение на някоя творба става тъй, че бутнеш точно този тон – на това място и веднага струната се скъсва. И в пътя на живота има много опасни места и ако сте невнимателни, можете да си напакостите. Грешката не е ваша, но можете да обидите един човек само с едно движение. Представете си, че пред вас има един много наблюдателен и много чувствителен човек и вие го погледнете със свити вежди. Той може да се докачи, защото в неговия ум вие сте направили едно постъпление. Кажете ми как трябва да го погледнете. Друг път пък вие мислите за себе си, че сте нещастни, защото или не сте яли, или не сте спали, или обуща нямате, или пари нямате и т.н. Питам дали добрите певци ядат много? – Много малко ядат. Добрите свирци пият ли много? Не, въобще не пият, защото започнат ли да пият, не могат да бъдат свирци. И певецът, щом започне много да яде, не може да бъде певец. Ученият, щом започне много да яде, не може да бъде учен човек. Изобщо, ученият човек си има особена мярка, богатият човек си има особена мярка, красивият човек си има особена мярка – всички си имат своя форма. Казвам: трябва да се научите на този велик закон.

Понякога вашите мисли се изразяват в чувствата, стават динамични и тогава вие падате в мисълта си и признавате, че имате неприязнени чувства. Например, казвате за някого: „Много лош човек!“ Какво разбирате в дадения случай под израза „Много лош човек“? Наистина има лоши хора, но те всякога показват най-добрата си страна. Когато дойде при вас, лошият човек ще ви даде пари назаем, няма да ви излъже. Но всякога имайте предвид и не отивайте при лош човек. Един такъв лош човек искал да измами един полицаи: най-първо той взел сто франка назаем и ги върнал точно навреме. После взел хиляда – и тях върнал, взел пет хиляди – и тях върнал навреме, взел десет хиляди – минали една, две, три години, върнал ги. Накрая взел сума от един милион франка и изчезнал. Ами че така правят и ония хора, които първо започват с любовта – влюбват се, пишат писма на възлюбената си, а след години момата се оплаква, че ѝ е откраднато сърцето. Възлюбеният е откраднал сърцето ѝ, тя няма кръвообращение, не може да диша. Злото не седи в това, че той обича момата, ами че е откраднал сърцето ѝ и кръвообращението няма в какво да функционира. Сега тя търси ново сърце, намира друго откраднато сърце и го туря на мястото. Днес хората са разместили сърцата си, не ходят със своите, а с крадени сърца живеят.

Христос дойде в света, за да сложи сърцата на хората на място. Вие трябва да държите сърцето, което Бог е направил. Всички други неща назаем можете да дадете, но сърцето си само на едного можете да поверите! За да бъдете щастливи в света, трябва да разбирате този вътрешен закон. Вие сте длъжни да го разбирате, защото ако не обичате, не можете да се развивате. Ако аз казвам, че обичам хората, това е моята длъжност да обичам. Ако един извор тече, това е неговата длъжност, защото ако пресъхне, той няма вече стойност. Докато съм извор, който тече, докато обичам, аз съм човек, който имам цена, а щом престана да обичам, аз съм сух извор. Сега хората

казват, че не си струва да бъдеш добър. Докато си добър, имаш цена, а когато престанеш да си добър, ти си пресъхнал извор, буренясала нива, която вече няма цена.

Та казвам: за всички ваши състояния има лек в света. За да напишете думата любов на български, колко букви ви трябва? В буквата л има ли любов, в ю има ли любов, в б има ли любов? Ако ви кажа любов, това е само автомобил, който ще ви заведе на хубаво място. Когато слезете от думата любов, ще намерите любовта; докато сте в нея, тя ще бъде автомобил, който ще ви кара там, дето не искате. Думата любов заблуждава, защото като всеки автомобил и тя си има маршрут. Когато ви каже, че ви обича, трябва да платите. Вие трябва да влезете в нейния автомобил и да кажете: „Ще ме закарате на мястото на любовта!“ Също и думата добро е автомобил, с който трябва да пътувате някъде. Та казвам: когато влезете в онзи велик свят, животът ще се измени за вас. Докато сте в света на думите, докато не разбирате вътрешния им смисъл и очаквате от една дума повече, в какво положение ще бъдете? Аз съм привеждал примера за онзи дервиш, който отива на баня, изкъпва се, тръгва да си излиза, а баняджията го хваща и му казва: „Ще платиш!“ Дервишът отговаря: „Благодаря, че сте направили тази баня.“ – „Ще платиш десет стотинки за банята.“ – „Нямам пари.“ – „Тук с благодарене не става, трябва да се плати!“ Питам: този дервиш не можеше ли без баня? Можеше, разбира се.

Сега да се повърнем на съществения въпрос. В думата радост трябва всякога да разбирате изгряващото Божествено сърце във вашата душа. Когато кажете радост, трябва да почувствате, че Божието сърце е изгряло във вас. За да разбирате правилно радостта, трябва да разбирате думата скръб. Божествената спирачка, която действа, за да не катастрофира автомобилът ви някъде, е скръбта. Тя е велико благо за хората, за да не изгубят своето равновесие. Ако

разбирате скръбта като Божествена спирачка, ражда се радостта. Скръбта е създала вътрешната връзка на живота. Но ако разбирате скръбта само като нещо, което ви пречатства, което не ви дава радост, не ви дава веселие, тогава за вас тя е едно безизходно състояние. ако сте художници, как ще нарисувате един скърбящ човек? На скърбния трябва да му турите такива линии, които да показват, че е скърбен. А музикантът как ще изрази ония, които скърбят? А когато рисувате един добродетелен човек, как ще го изобразите точно такъв, какъвто е? Значи в даден момент трябва да нарисувате човека такъв, какъвто е. Това е едно негово състояние. Някой казва: „Скръбен съм.“ Кой е скърбният тон? Казват, че скръбта е съзвучие между три тона. Дайте това съзвучие – ла, до, ми. Положението на тона ла се определя от тона сол, трептенията на ла определят трептенията на си. Когато минавате във възходяща степен от сол в ла, трябва да знаете колко да прекрачите. Сега дайте ми един дисонанс. Вие имате толкова дисонанси в живота – щом сте скърбни, имате дисонанс. Изразете скръбта си музикално – можете да я изразите чрез музиката. Например, казвате: „Много съм нещастен!“ Скръбта се изразява в интонацията. Сега можете ли да изразите закона? Казвате: „Много съм щастлив!“, пък изразът ви е скърбен. Това не е естествено.

Казвам: престанете да живеете в света на пастърмите! Съществува сушена философия, съществува сушена религия, но престанете на живеете в сушените неща! Трябва да влезете в света, където всичко е в движение. Щом влезете в света на движението, там вече е вашето предназначение, там е истинското време. Истинското време е само тогава, когато чувствате радостта. Това са две течения: радостта е изгревът, скръбта е залезът. Радвайте се, че вашето слънце с изминало сто и осемдесет градуса. Така вече имате една мярка. Значи, ако искате да нямате скръб, живеете на северния полюс. Всъщност и там ще дойде скръбта, но шест месеца ще имате скръб, а

следващите шест месеца радост ще имате. Когато на северния полюс е радостта, на южния е скръбта; когато на южния е скръбта, на северния е радостта. Това се забелязва и в дома – когато един човек е радостен, друг трябва да е скръбен. Например, двама приятели не могат да бъдат радостни едновременно – единият ще е скръбен, а другият ще е радостен. Дори и слънцето се мени. Не можете да бъдете винаги скръбни, не можете да бъдете винаги радостни. Това е закон, който определя битието: щом дойде скръбта, тогава за него започва нов ден. Щом скърбите в сърцето си, радват се в ума си, защото щом слънцето на сърцето залязва, слънцето на ума изгрява. Понеже сега слънцето на сърцето залязва, умът е, който ще спаси сърцето – сега слънцето на ума изгрява. Следователно изгряващото слънце носи спасение. И онзи, на когото слънцето на сърцето залязва, може да уповава само на своя ум, а не на сърцето си. Значи има един вътрешен закон.

Казвате: „Трябва да мислим.“ Защо? Понеже чувстването, което имаме, не може да допринесе нещо съществено, то мисълта е тази, която може да ни доведе до правия път. Затуй трябва да се мисли право. Сега правата мисъл е спасителна, а право чувство аз наричам онова, което вече разчита на ума. Вие трябва да разчитате на ума, който Бог е положил във вас. А сърцето може да живее по единствената причина, че разчита на онова, което Господ е положил.

И така, когато се намирате в едно противоречие в живота, разчитайте на вашата добродетел. Коя е обикновената добродетел в човека? Доброто е основата на обикновената добродетел. А най-основната добродетел на човека е справедливостта. Тогава казваме, че ръцете, т.е. справедливостта е това, което спасява човека, а краката го занасят до мястото на неговото предназначение. Всеки, който е справедлив, е в областта на спасението. Затова именно всички трябва да бъдете справедливи, защото без справедливост умът не може да се

прояви, спасението не може да се прояви и човек не може да прогресира. Трябва да сте абсолютно справедливи в себе си – във всяко ваше желание, във всяка ваша мисъл, във всяка ваша постъпка. Ако сте винаги абсолютно справедливи, ще имате вътрешна радост, ще имате мир. Това е окултният лек, с който да премахне човек всяко едно противоречие от своята душа.

Сега, как ще дадете един музикален тон на движение? Когато пеете, най-първо създайте един образ на движение и оттам запейте. Ако пък искате да изпеете музикалния тон на почивката, създайте образа на почивката. Почивката има образ и ако не го знаете, тогава и тона няма да може да вземете. Ако искате да бъдете религиозни, създайте образа на религиозността и само тогава можете да вземете нейния тон. Правилен тон си може да се вземе само при любовта, т.е. правилно не можете да вземете тона си, ако нямате божественото чувство на любовта. Нашият тон си е само предговор. За да вземете онова си, умът, сърцето и волята ви трябва да дойдат на една линия, както е при съвпад в астрологията. Когато вземаме си, ние предаваме своята мисъл. Когато предаваме своите мисли, чувства и постъпки, този тон ще бъде ясен и от него ще излезе светлина.

Сега, понякога вие искате да разберете човешкия живот. докато не изучите музиката, не може да го разберете. Човек може да разбере живота само музикално. При музиката всички хора се примиряват – и богати, и сиромаси, престават да имат всички тия изкуствени разделения, забравят всичко старо, вземат ново становище и всеки слуша онова, което е разбрал.

Сега, на какво мяза тази наша работа днес? Говорим за богатите хора, но вие сте сиромаси; говорим за учените хора, но вие не сте учени; говорим за музика, но вие още не сте такива истински музиканти. Когато се върнете вкъщи, трябва да нагласите цигулката си, добре да настроите струните ѝ. Трябва всички да имате по една

хубава цигулка и да ѝ сложите най-хубавите струни. Тогава ще вземете основните тонове сол, ре, ла и ми, ще ги поставите музикално, ще ги нагласите и ще започнете да свирите.

Само светлият път на мъдростта води към истината. в истината е скрит животът.

32-а лекция от учителя, държана пред Младежкия Окултен клас, 9 юли 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

ЛЮБОВ И БЕЗЛЮБИЕ

"Отче наш"

"В начало бе словото"

Всички трябва да имаме едно малко познание върху теориите и върху практическото им приложение. Теория е всичко онова, което не е приложено. Например, има теории за светлината, а онова, което вие виждате, е опит, не е вече теория. В теорията вие можете да знаете много за произхода на светлината, но практически, на опит може да не знаете нищо. Слепият може да знае нещо за светлината, дори може да го научите да чете за светлината, да разправя какво нещо е тя, но ако го попитате каква е съществената ѝ черта, той ще каже, че е някакви трептения, но за онова, което ти виждаш, нищо няма да знае. Между онова, което виждаш, и онова, което трепти, има много голяма разлика. Например, в какво седи учеността на един поет? В много елементарна работа – да знае как да съпоставя буквите в един език. В еврейската азбука има двадесет и две букви и то само съгласни – когато пишеш съгласните, гласните се подразбират. Следователно поетът трябва да знае как да нарежда буквите и да ги съпоставя.

Често ние произнасяме звука *а*. Какво означава той, какъв е произходът на буквата *а*? Филологически тя е взета от египетските йероглифи, където означава натоварена камила. Същият знак сега съществува и в българската, и в еврейската азбуки. Например, буквата *у*, която я има и в еврейския език, означава човек, който се движи, но е обърнат с краката нагоре, т.е. в египетската азбука този знак е обратен на българската. Казвате, че всяко нещо си има причини. Тогава кои са били причините египетският знак да се обърне надолу в латинската и в славянските писмености?

Сега, вземете съвременното понятие за енергията. До преди векове тя се считаше за нещо, което няма тегло. Сегашните учени, обаче, теоретически изчисляват и казват, че и енергията тежи. Как я теглят, след като няма такива везни, с които може да се тегли? Ако сгорещите водата в един басейн, който събира десет тона, до сто градуса, в нея ще се влее енергия, равна на една десета от милиграма. Как може да се констатира това? Или пък учените изчисляват, че след като грее цяла година върху повърхността на земята, слънцето и придава сто четиридесет и пет грама енергия. Как ще претеглите цялата земя, как ще я турите на везни, за да констатирате, че има допълнително сто четиридесет и пет грама тежест? Казват, че е доказано научно. Теоретически е доказано, но не и практически, т.е. на практика земята не е турена на везни. Разбира се, някои математически положения имат известна вярност.

Сега, твърди се, че и духовните неща, като характера на човека, също имат тежест. Казват за някой човек, например, че няма тежест. Тогава каква е тежестта на един добър човек? След като е станал добър, към този човек трябва да е придадена някаква малка тежест, но материя няма, как е претеглено? Казвате за друг някой: „няма тежест, много, много е лек.“ Значи лошите хора са леки, а добрите са тежки. Тогава по същия начин можем да кажем, че умният е тежък, а глупавият е лек. Представете си, че придобиете едно чувство, следователно придава ви се нещо, т.е. ние всякога имаме известна тежест. Казвате, че някой много ви обича. Колко много, как ще го измерите? Няма толкова микроскопическа частица енергия. Друг път пък казвате: „Изгубих любовта си!“ Щом сте изгубили любовта си, значи тя е нещо материално, което може да се печели и да се губи. Казвам: любовта е духовна, тя и теоретически, и практически не се дели!

Чували сте, например, да казват, че човек трябва да знае да говори. За всичко, каквото говори, каквото мисли и каквото чувства човек, в невидимия свят му държат сметка, т.е. в Божествения свят държат сметка за всичко, което става. Писанието казва: „Претеглени сте и сте намерени недостатъчни.“ Но въпреки, че теоретически знае това, на опит човек не го знае. Щом обичаш някого, ти си готов много сладки думи да му кажеш, но щом не го обичаш, думите, които му казваш, няма да бъдат подсладени. Например, когато обичаш някого, ще кажеш: „Какви очи има – каква дълбочина, какъв ум има!“ Щом не го обичаш, ще кажеш, че очите му са размътени, умът му е смахнат. В дадения случай, щом обичате някого, теоретически е добре; щом не го обичате, и теоретически не е добре. Когато не обичате някого, често казвате: „Той говори лошо за мен.“ Ти чу ли го? – „Не съм го чул, казаха ми.“ Това е само на теория, т.е. нещо ви е предадено от втора и трета уста. После срещате този човек, питате го и той казва, че не е говорил нищо за теб. Кое е по-вярно – това, което хората казват или което човекът казва? Теоретически понякога онзи, когото обвиняват, може да говори истината, а понякога може той да послъгва, а хората да говорят истината.

Правили ли сте опит върху себе си? Един ден седя и гледам как една сестра, обърната с гръб към мен, яде нещо. Разбрах, че си е обърнала гърба, защото яде. Виждал съм често деца как влизат в една градина, откъсват круша и щом излязат, обръщат се с гръб към градината, като че ни лук яли, ни лук мирисали. Тогава аз вадя заключение, че туй дете и в живота така ще се обръща с гръб, за да заглажда нещата отгоре.

Сега, за мен са важни две неща: каквото аз говоря и каквото хората говорят. Има една реалност, която определя дали туй, което аз говоря, е така или не, дали туй, което хората говорят, е така или не. Казвате, че някой говорил зле за вас. Кой е авторитет, че говори зле?

Кой е авторитет за злото говорене, кой е авторитет за доброто говорене? За доброто говорене авторитет е Бог, за злото говорене авторитет е дяволът. Следователно, щом кажете, че някой говори зле, вие сте при дявола и вземате дявола за мярка, т.е. не мерите с Божията мярка, но мерите с мярка на дявола. Тогава аз правя теоретическо заключение, че вие сте се учили при дявола и оттам сте се научили да говорите зле. Ако питате Господа какво нещо е злото, оставете този въпрос неразрешен. За Бога злото не съществува, съществува за нас. Злото съществува тъй, както съществува в ума на дявола; Доброто съществува тъй, както съществува в ума на Бога. Любовта съществува в нас тъй, както съществува в ума и в сърцето на Бога; безлюбието съществува в нас тъй, както съществува в сърцето на дявола. Казваш, че не обичаш еди-кой си. Щом не го обичаш, дяволът е проникнал със своята сянка в ума и в сърцето ти; щом го обичаш, Бог е проникнал в ума и в сърцето ти.

Сега аз ви давам една друга мярка. Досега, според вашите възгледи, вие мислехте, че някой е лош, а дяволът е далеч от вас. Не, дяволът е във вас. Питаш къде е Господ. Започни да говориш добре и Господ ще бъде там, в доброто, което говориш. Защото Доброто излиза от Бога. Ти любиш – Любовта е Бог. А сега ти разглеждаш небето философски, измерваш Вселената и казваш, че Господ го няма там. Мерките, с които хората измерват Вселената, са мравешки мерки. Вселената се мери с аршин или с метър, десет пъти по-големи, отколкото нашите. Това са сравнения. Не искам да се мъчите да вярвате в туй, което не е. Щом вярваш, че злото съществува, ти вече си във връзка с дявола; щом вярваш в доброто, ти си във връзка с Господа.

Сега теоретически казваме, че злото е вътре в нас. Злото може да бъде вътре в мен, без аз да съм зъл; и доброто може да бъде вътре в мен, без аз да съм добър. Тогава и теоретически, и практически злото

е в мен. Как практически злото може да бъде в теб? – Като семка, като зародиш. Ти може да носиш едно змийско яйце в джоба си и то няма да ти направи никаква пакост. Но ако го измътиш, ако създадеш условия да се измъти яйцето, например, на една боа, след една година какво мислиш, че ще направи тя с теб? Може да те удуши или, ако е отровна змия, може да те ухапе. Вие мислите, че да се живее е мъчна работа. Ако се разправя с лошите хора, човек може да се зарази. Не се опитвайте да изправите един лош човек, защото ще се заразите. Оставете да го изправи Господ.

Онзи ден се върнаха две сестри, които бяха на Рила. Едната така я заболяла ръката, че не можела да спи. Пита ме какво да прави. Аз изпратих една от напредналите ученички и ѝ казах: „Ще направиш топли компреси на рамото.“ Тя направила компресите, а после притурила и нещо от себе си. Идва на другия ден – заболяла я ръката точно на онова място, където сестрата я болеше. Всъщност какво се случило? Когато направила компресите и на оная ѝ минало, тя се зарадвала, лицето ѝ светнало и казала: „Сестра, дай да те целуна!“ Целува я и ръката я заболява. Тя тури компреси на онази сестра и я излекува, сега туря на себе си, но болката не минава. Рекох ѝ: „Съжалявам, че те пратих.“ Казвам: винаги се пазете да изправяте един човек, защото вас ще ви заболи рамото. Това ми се случва за втори път. Преди години беше заболял един брат от Търново и някои мислеха, че могат да го лекуват. Много трудно се лекува човек, трябва да знаеш как да правиш това. Пратих двама напреднали братя – Константин Иларионов и Драган Попов, дадох им наставления как да го лекуват. Болният брат беше скован, не можеше да мръдне, готвеше се за другия свят. Отидоха двамата да го лекуват, но и двамата се разболяха. Казах си: „Не трябваше да ги пращам, тази работа не е за тях.“ Това са тънки сили, които минават, и понякога щом изпъдиш духовете от едно място, те влизат в теб. Сега учените лекуват с радий,

но колко от тях заболяха от лъчението му, дори някои умряха. По същия начин някои религиозни хора са превзети и самонадеяни и мислят, че като дойдат с една кърпа, изведнъж ще избършат злото. Опасна работа е злото, трябва да го пипаш с десетметров дилаф, т.е. когато го буташ, трябва да бъдеш на десет метра далеч от него... И тъй, при болния брат от Търново най-после трябваше да ида аз. Представете си, че отида и не се излекува – ще кажете, че нямам сила и т.н. Но когато отивам, аз знам как да постъпя, имам методи. Сегашните лекари предписват лекарства, които дават едно малко облекчение. Тях ги е страх от болестта, гледат само стомахът им да е пълен, пипат болния като чумав, без да си отварят сърцето и душата, а щом свършат прегледа, измиват си ръцете с топла вода. Ако отидеш при болен от чума, болестта няма да остане само в него, но ще премине и към теб. Когато се занимавате с недъзите на един човек, те плъпват и към вас. Не се занимавайте с тях, защото ще си създадете нещастие.

Досега богословите разваляха всички религии, понеже разсъждаваха върху това как е паднал дяволът. Но никой не знае кои са дълбоките причини, правят се само предположения. Че има дявол в света, се доказва от греха, който съществува. Всички убийства, всички лоши дела не са създадени от Господ. Значи съществуват две твърдения за създаването на света: според едното, Бог е създал света, а според другото, дяволът е създал света. Сега аз не искам да говоря за дявола. Считам го за търговец, който е купил стока и иска да я продаде. Защо дяволът те изкушава? Не те изкушава, но иска да ти продаде стоката си. Понякога дяволът ти казва: „Не трябва да говориш истината, в твой интерес е понякога да позаблуждаваш, да казваш наполовина истина – наполовина лъжа, да позамазваш това-онова, че да си продадеш стоката.“ И децата понякога говорят деликатни лъжи. Когато детето се роди в по-просто семейство, то доста дипломатично

подхваща и казва: „Мамо, колко много те обичам! Я ми намажи малко масло на една филия хляб!“ Майката отвори долапа и намазва дебело една филия. Имам и друг един пример, който купих за сто лева. Идва при мен един и ми носи диня и половин кило грозде. Никога не бях виждал този човек да ми носи подарък, учудих се, но си казах: „Тръгнал е напред.“ Но след време ми носят едно доста дебеличко писмо, в което същият този ми пише: „Учителю, нуждая се от триста и петдесет лева, дай ми!“ Скъпа е динята! Но и аз се изхитрих: понеже нямах триста и петдесет лева, а само сто, казах: „Дайте му тия сто лева.“ За динята мога да му дам само сто лева, а останалите – когато имам. И на вас често дяволът ви продава една диня за сто лева. Ако бях отишъл сам на пазара, за колко щях да я купя? Но хванаха ме и казаха: „Трябва да платиш за динята сто лева!“ Сега аз разглеждам случилото се в морално отношение, то е пример за мен, но засяга и вас. Засяга мен, защото, говорейки за този човек, аз намирам, че съм добър. Но когато привеждам този пример, себе си опетнявам и ми трябва време да се чистя. Казвам: ако на онова дете не беше му се дояло масло, нямаше да прегръща майка си. Не любовта към майка му го кара, а желанието за масло и хубав хляб. Но аз харесвам поведението на майката – тя е повярвала в туй, което детето казва. Ако се усъмни, тя ще каже: „Това дете не ми харесва!“ Изобщо, майките много вярват.

Сега, искам да се обхождате добре. Питате какво трябва да правите. Ще ви дам две практически правила: носете яйцата на дявола в себе си, в чантата си, в къщата си, но не ги измътвайте, т.е. пипайте змийските яйца, дръжте ги, гледайте ги, препоръчвайте ги, но не ги туряйте под никаква квачка, в никакъв инкубатор. Второ правило: измътвайте всичките зародиши на доброто, т.е. точно обратното – видете ли едно добро, не го дръжте, не го показвайте, а веднага го излюпете. Не се бойте, мислете за дявола, без да мислите, че е лош.

Щом мислите, че е лош, вие го измътвате. Например, мислите за някого, когото не обичате; не мислете, че е лош, защото по този начин вие му давате сила от себе си. Вие не разбирате закона, че можете да си създадете зло. Не бутайте една бомба! Ако я бутате, трябва да имате знание, защото може да се взриви в ръцете ви и да ви направи голяма пакост.

Тия са правила, които трябва да държите. Ако не ги спазвате, не може да имате голям прогрес в живота. Например, в Кабала често се говори за някои щастливи числа. Но какви са законите за щастливите числа? Щастливо число за един земеделец е, ако знае кога да посее зимните култури; щастливи числа за един лозар са, ако знае качествата на пръчките и на каква почва да ги постави. Питам, каква е предпоставката, за да обичате някого? Когато обичате някого, вие всякога сте заинтересован или от неговото тяло, или от неговото лице, или от имането му – винаги има нещо, от което сте заинтересовани. Нас ни интересува как е създадена цялата Природа. Може да ни интересува външната страна на Слънцето, някой добър човек може да ни интересува, може да ни интересува някой, който ни е направил услуга. В последния случай казвам, че Бог е вложил в сърцето му подтик да ти направи добро. Какво иска Господ, когато влага в сърцето на някой човек да ти направи едно добро. Той те подтиква и казва: „Прави и ти като този човек! Това, което той направи на теб, прави го на другите!“ И когато ти направиш добро някому, той да го направи на втори, вторият – на трети, на четвърти и т.н. Подражайте на Доброто във всички негови проявления, подражайте на Любовта във всички нейни проявления, подражайте на Мъдростта, на Знанието – на всичко велико и добро в света подражайте. А с лошите работи не правете никакъв опит – изглаждайте ги и ги турете настрана. Ако искате да знаете какво нещо е злото, идете при някой светия, при някой много учен човек,

който може да разпознава злото, и го попитате за произхода му. Той, обаче, няма да ви говори за произхода му, но ще ви покаже законите, по които злото действа в света.

Преди години на два пъти хванах един от моите ученици, умен човек, в един образ, който мязаше на дяволски. Бяхме насядали в Борисовград и една много красива жена говореше с него. По време на разговора им видях в очите му нещо дяволско и си казах: „Два човека живеят в него.“ Къде може да се прояви дяволът? Ако наблюдавате мъж с една хубава жена, ще видите, че дяволът веднага ще се прояви в този човек. Когато мислите, че някой може да ви открадне Любовта, дяволът вече работи във вашия ум. Понеже Бог е Доброто в света, кой може да ви открадне Господа? Идеята, че някой ще ви открадне Любовта, не е излязла от Бога. Кой може да ви открадне Слънцето, може ли да ви затъмнят неговата светлина? Ако сте умни хора и в една къща загасят светлината, идете на друго място. Някой се оплаква: „Еди-коя си сестра кръвно ме обиди!“ Аз казвам в себе си: „Затвори кепенците си и иди в друга къща.“ – „Не искам да напушам къщата.“ Когато дойде една неприятелска армия, която може да те очисти, нали ще напуснеш къщата? Казвате: „Не съм се научил да се подчинявам.“ Не си се научил при обикновени условия, но при необикновени условия и царе, и генерали, и войници може да се окажат пленници на равна нога. Вие мислите, че с вас няма да се случи това, което се случва с другите. Ще се случат най-лошите работи. Когато умрете, онези, които ви обичат, ще ви вдигнат като дрипа, ще ви турят на тарага, ще поплачат малко, ще ви занесат на гроба, ще ви спуснат и ще ви оставят на дребните животни да ви ядат. После, за да се утешат, ще кажат: „Душата му отишла при Господа, а тялото му – при дявола.“ Казвате: „Какво ще се случи с мен?“ Ще се случи това, че ще ви яде дяволът. Няма да остане един, когото дяволът да не яде.

Сега аз ви давам едно правило: противопоставете се, защото дяволът си точи зъбите. Не искам да се плашите, но казвам: дръжте идеята за Господа в ума си! Казвате, че Господ ще ви избави от това зло. Когато говорим: „Бог спасява света“, разбираме спасението на нашите души, т.е. да ни избави Господ от злото, което съществува, да бъдем обгърнати от Доброто в света, да бъдем защитени. Да бъдеш спасен значи, живеейки в Любовта, да си защитен от омразата. Когато живеете в Истината, ще бъдете запазени от лъжата, а щом сте в лъжата, тя ще ви унищожи. Казвам: в лъжата нещата постепенно деградира, в Истината всички същества постепенно оживяват и се усъвършенстват, Ангели стават. Щом сте в омразата, вие деградирате, постепенно слизате надолу и ако няма кой да ви помогне, формата, в която хората са облечени, постепенно ще изчезне.

Сега, някои казват, че хората трябва да се примиряват. В света никой не може да примири хората. Това са два типа непримиримост: зло и Добро не можеш да примириш, омраза и Любов не можеш да примириш. Мнозина от вас казват за някого: „Аз го обърнах.“ Не, никой не можеш да обърнеш. Единственият, който може да обърне хората, е Бог. Знаете ли какво значи да обърнеш човека? Идва една мома и ме пита: „Мога ли да се ожения за този момък?“ Сега, аз виждам, че в момъкът, за когото тя иска да се ожени, дяволът живее, кираджия му е той. Следователно тя ще се ожени за дявола. Момата казва: „Аз мога да го изпъдя“ Ами ако дяволът изпъди теб? Момъкът ще се разведе, т.е. този, който е в момъка, ще намери друга мома и пак ще го излъже, защото втората мома ще изпъди първата. После ще питате защо Господ направи така. Не го е направил Господ, а дяволът го направи! Когато се жените за един момък, гледайте дяволът да не е там. Ако Господ е там, всичко е наред; ако дяволът е там, вие ще поседите един, два или три дена при него, но в края на краищата той ще очисти вас. Сега, това е едно практическо правило: ако даден

човек е пияница, оставете го настрана, нека си пие. Ако той сам може да се изцери, добре; ако ли не, има други правила за лекуване. Писанието казва: „Молете се един за друг.“ Това значи да се помолите на Господа и туй, което Господ направи, това е. Туй, което хората правят, всякога остава недонаправено.

Досега не съм намерил нито едно общество, където хората да работят. Аз поддържам правилото: никога не измътвайте яйцата на дявола! Например, имате лоша мисъл; не я пипайте, не ѝ давайте сила. После, вие се страхувате от дявола, а писанието казва да се страхувате от Бога. От дявола не се страхувайте, понеже той е независим от теб; той е божество, но е зависим от Бога – каквото му каже Господ, това ще направи. Понякога на дявола е позволено да дойде и да вземе нещо от вас. Когато започнете да правите злини, Господ позволява на дявола да дойде и да вземе това, което правите. Дяволът има право да дойде в дома ви и да секвестира всичко лошо, което имате. Питате защо иде дяволът. Той винаги иде, за да вземе своето. И ще го вземе с лихвите. Следователно, когато сте болни, Господ изпраща дявола да си вземе болестта. Ако преди сте тежали шестдесет-седемдесет килограма, след като дяволът си вземе болестта, тежите едва четиридесет килограма, т.е. с болестта заедно той взема и тридесет килограма. Знаете колко струва материята, която дяволът е взел. Той казва: „Някой трябва да плаща за пътните.“ После ще дойде някой да обяснява, че щом сте дошли до тридесет килограма и очите ви са хлътнали, светии сте станали. Никакво светийство не е това – задигнали са ви нещо.

Сега, казвате: „Не греши!“ Не обичайте хората, в които дяволът живее, защото никъде в Писанието не е казано: „Обичай дявола.“ Казано е: „Обичайте враговете си“, но щом работата дойде до дявола, казва се: „Божия работа.“ Не мислете, че дяволът е лош – такова е неговото разбиране и следователно вие не можете да го съдите според

собственото си разбиране. Не съдете дявола! Ако дойде да ви лъже, можете само да му се противопоставите. Дяволът е търговец, иска да си продаде стоката и опитва да я замаскира като Добро. Вие ще му кажете: „Това е твоя изработка, твоя стока, пък това е Божествено!“ Ще му покажеш Божественото, за да познае, че си учен човек. Дяволът го е страх от учени хора и от там, дето има Знание, дяволът бяга. Когато искат да оженят някоя мома, винаги започват да я препоръчват на момъка: „Тя е толкова красива – лицето ѝ, очите ѝ, устните ѝ, родът ѝ...“ А после, когато хванете дявола, казвате: „Отде да знаехме!“ С всяка ваша мисъл, с всяко ваше чувство, с всяко ваше действие проверявайте нещата, за да знаете.

Сега ще ви приведа още един пример, за да знаете как да постъпвате и да не страдате. Наскоро един млад брат организира угощение за няколко сестри. Идва и ми казва: „Да дойдеш и ти, Учителю!“ Мен не ми се искаше, но отговорих: „Когато имам свободно време, ще дойда.“ Братът направил богата царска трапеза, но същевременно дал на друг един брат идеята да ме фотографира на масата, когато ям. Гледам – братът седи и се готви да ме фотографира. Много пъти съм позволявал, но сега се противопоставих. До мен седеше един брат, можех да му кажа да иде и да предупреди фотографа да не прави това. Но аз, казано на ваш език, кихнах. Трябваше тайно да му кажа да не фотографира човек, когато яде, понеже това е свещено дело. Бог не обича да се фотографират Неговите работи. Не ви трябва фотографии на яденето. Казах на фотографа: „Брат, слушайте (не казах „имайте добрината“), не искам да ме фотографирате! Ще ме накарате втори път да не идвам на угощение. Благодаря ви за услугата, но когато ям, не искам да ме фотографирате!“ Други пък искат да ме фотографират как ходя. Не ме фотографирайте, защото не искам да се заблуждавате. Моята походка е за мен, вие като мен не можете да ходите, можете да ходите като за

себе си. Аз съм ходил като вас и мога да оценя ходенето ви колко струва. Това сега е новото ходене, а в бъдеще няма да ходя така – изменям нещо в походката. Даже и аз като ходя, правя разлика – когато, например, съм разположен, походката ми е по-друга. Ако трябва да се движиш по вода и по сушата, във водата ще ходиш по един начин, а на сушата – по друг начин.

Та казвам: Бог ви е дал една походка – научете я! Ако искате, мога да ви кажа как да ходите, но аз вървя по моя специфична линия, затова не вземайте това за мярка. Например, ученият ходи по един начин – върви човекът замислен, занимава го някакъв въпрос. Младата мома пък, която няма какво да я занимава, защо ще подражава на учения? Тя ще ходи весела, с вдигната глава. Ученият събира факти, а момата гледа красивите предмети – пръстенчета, часовници, връзки и т.н. Сега, не обсъждайте въпроса право ли е това или не, оставете всеки човек свободен в своите проявления. Когато райската птица се облече толкова красиво, не питайте защо Господ ѝ е направи такава хубава премяна, а на другите птици не е дал. Има причини. Как мислите, защо райската птица има дреха, по-хубава от дрехата на една царица? Не само тя, но има и пеперуди, които са облечени по-красиво от една царица – с десет преливащи краски по крилата си. Всяка царица би била щастлива да има дрехата на пеперуда. Значи пеперудата, която живее само една година, Бог облича по-хубаво от една царица. Защо прави така? – Когато една дреха е калпава, бояджията туря най-хубавия цвят, за да може да се продаде. Някои от платовете са добре оцветени, за да се скрие калпавата материя. Ония, които продават тъкани, всякога слагат на лошите платове отгоре едно лустро, боядисват ги хубаво. Казвам: платът трябва да има добро качество, да е мек и да топли. Човек има усет за това. Щом пипна плата с два пръста, аз оценявам дали дрехата е за мен, или не. Ако искаш да вземеш един хляб, щом го пипнеш, ще

знаеш дали е за теб, или не. Има едно чувство, което ти казва какво да сториш. Слушай него! Съществуват Божествени правила, които сме пренебрегнали. Ако дойде един човек и ти направи една пакост, попитай Господа как да постъпиш. Каквото ти каже Господ, това стори! Господ ти казва: „Не се занимавай с него!“ – „Как да не се занимавам, знаеш ли каква дума ми каза!“ Господ ти казва: „Не се занимавай с него, остави тази работа, Аз ще я оправя.“

Та казвам: онова, което вие не може да направите, оставете Бог да го направи. Аз ви говоря върху тези въпроси, за да ви избавя от известни страдания. Ако послушате, няма да страдате. Ако ме слушате, ще проверите дали е вярно и ще правите своите научни изследвания. Желая всички да бъдете последователи на Бога.

Сега, някой пита: „От коя вяра си?“ В света има две вери: една – на Любовта, друга – на безлюбието; една – на Вярата, друга – на безверието; една – на лъжата, друга – на Истината. Желая винаги да следвате вярата на Любовта, вярата на Вярата и вярата на Истината и на Знанието. Другото верую го оставете настрана. Казвам: една религия ни е достатъчна. Каквато и работа да вършиш, с когото и да се съединяваш, гледай го да има същата вяра. Ако ти си в тази вяра, не се ангажирай с някой, който не е в нея. Всичкото зло в света произтича от това, че се съчетаваме с хора от друга вяра. Ако другия вярва в Любовта, съединете се, но ако вярва в злото, остави го настрана. Казва някой: „Макар моят господ да е различен от твоя, ние можем да живеем заедно.“ Не може двама души, които имат различни убеждения, да живеят братски на Земята. Вегетарианец и месоядец на едно място не могат да живеят – не можеш да ожениш една овца за един вълк. Овцата ще бъде нещастна и в края на краищата какво ще стане с нея? – Вълкът ще я изяде, после ще изяде и втора, и трета, и четвърта. Той казва: „Докато съм жив, искам да имам по една млада овца за ядене!“ Сега, аз ви казвам ценни неща. Някои от вас ще ги

оценят, други няма да ги оценят. Ако кажа на десет-двадесет души да си купят лотарийен билет с еди-кой си номер, предскажа им, че ще спечелят, и това наистина се случи, вие ще кажете: „Учителю, как можа да предскажеш и да стане!“ А сега аз ви давам примери, с които не само веднъж да спечелите, но да ги ползвате цял живот. Вие седите и мислите дали е според вашите възгледи, дали е според вашите разбирания. Нека оставим настрана какви са вашите разбирания и какви са моите разбирания...

Сега, аз знам, че човек не може да ме убеди. Може да ми направи подаръци, но подаръците никога няма да ме убедят. Само че човек никога не може да приложи туй правило, както трябва. Когато ви дават много подаръци, вие мислите, че много ви обичат. Възможно е да ви обичат, но в подаръците има една опасност – за една диня и половин кило грозде ще трябва да дадете сто лева. Когато видях онзи човек да идва и да ми носи подарък, аз разбрах намеренията му, но в мен има правило да се поддавам на лъжата – позволявам да ме излъжат, защото си казвам, че този човек може да се е изменил, вярвам в това. Щом ме излъже някой, казвам: „Той другояче не може да прави.“ Затова понякога, след като дяволът ме излъже, аз казвам: „Много си умен.“ Но дяволът с диня не може да ме излъже – не я изядох, а я подарих на другите. Той ми подаде динята, но не можа да ме излъже – аз я очистих от лошото и я дадох на другите. Казвам: след като ви е продал диня, не позволявайте дяволът да ви излъже да я изядете. Дадох сто лева, но какво значат тези пари за един хубав пример? Въпросът в света не е за пари, не е за дрехи. въпросът в света е за Живота, въпросът в света е за Любовта, въпросът е за Знанието, за Мъдростта, за Истината и за всички велики Добродетели. Силата на човека е да постигне всичко онова, което Бог е вложил в него. Всичко, което Бог мисли за нас, трябва да влезе и да работи. И всеки трябва да постигне онова състояние, че Бог да се весели. Когато Бог вижда, че

вършиш Неговата воля, Той се весели, че вървиш по Неговия път и носиш великите Добродетели. Не мислете, че нямате тия Добродетели.

И така, вие няма да намерите никого в света, когото да обичате като Бога. Няма да намерите други хора, които да ви обичат тъй, както ония, които обичат Бога. Аз търся две неща в хората: обичат ли Бога, те могат да обичат и мен; не обичат ли Бога, не могат да обичат и мен. И за мен въпросът е същият: ако аз не мога да обичам Бога, не мога да обичам всички хора; ако аз мога да обичам Бога, мога да обичам всички хора. Силата на човека е в Любовта, която той има към Бога. Помнете това: вашата сила седи в това да обичате Доброто в хората, понеже в добрите хора е Бог. Ако обичате добрите хора, силата ви е там. Ако не можете да обичате Бога, ако не обичате добрите хора, не можете да имате сила и нищо не можете да постигнете. Защото в живота има зла страна.

Сега, представете си, че тръгвате в живота (разкривам ви една страна, върху която не сте се спирали, а трябва да се спрете) и един ден се виждате щастливи, около вас започват да се групират хора и т.н. Но идва време и се поражда обратен процес: хората един по един си заминават и вие оставате сами – ставате старци, насаме с младото поколение. Ако си старец на 120-годишна възраст, как ще живееш? Младото поколение не иска да знае за вас, усещате се самотни, не познавате страната, в която отивате, не знаете, че приятелят, който сега е при вас, повече няма да може да го срещнете, не знаете, че един ден ще съжалявате, понеже никъде няма да го намерите и че не ще можете да се примирите с това, което сте направили, защото той вече никога няма да се върне в тази форма, в която сега се е родил. Казвам: гледайте да се примирите, докато сте живи на Земята, защото заминете ли за другия свят, работата се свършва – всичко преминава в Бога, а греховете остават. Следователно вие не можете да се

примирите с умрял човек, само Бог може да го прощава. От друга страна и вие, когато умрете, не можете да се примирите, защото тогава въпросът остава на Бога. Докато сте на Земята, вие сте свободни, всичко можете да направите, т.е. можете да се примирите.

Сега, теоретически вие твърдите, че когато идете на другия свят, работите ви ще се уредят. Чудни сте! В оня свят, дето става Волята Божия, е Бог и щом влезеш там, Бог е, който работи. Тук, на Земята, Волята Божия не става, затова тук вие сте свободни да седите и да си мислите. Примирете се в сърцето си и в душата си със всички, но не по този обикновен начин! Писанието казва най-първо да се примирим с Бога – това е първата фаза. Ако с Бога не можем да се примирим, с никого няма да можем. Ако Бога не можем да обичаме, никого няма да можем да обичаме. Ако една майка не може да обича децата си, тя никого не може да обича; ако един баща не може да обича сина си, той никого не може да обича; ако един учител не може да обича учениците си, той никого не може да обича; ако една мома не може да обича един млад момък, тя не може да обича и един стар човек. Ако видя млада мома, която обича млад момък, казвам: „Тя всекиго може да обича.“ Този млад момък е Божественият принц, който се проявява и чрез когото тя се изпитва. Та казвам: ако не можеш да обичаш праведния, как ще обичаш грешника? Ако не можеш да обичаш онзи, който те обича, как ще обичаш онзи, който не те обича? Това е невъзможно. Обичайте, обичайте който и да е! Обичайте тези, които ви обичат, и заради тях обичайте ония, които не ви обичат. Това са думите на Христа: „Обичайте враговете си.“ Значи, след като веднъж сте захванали да обичате, в Любовта обичайте враговете си. Само по този начин можем да изпълним Божията Воля.

Има много теории, с които аз обяснявам нещата. Един ден ме посети една сестра, която след като беше яла на трапезата, искаше грозде да яде. Казах ѝ: „Остави, не ти трябва грозде.“ Щом човек иска

грозде, нека си насади лозе. Щом ти се прияде грозде, не ходи да търсиш от хората, а кажи: „Господи, малко грозде ми се яде.“ Няма да минат пет, десет, петнадесет минути и гроздето ще дойде. Знайте, че ако този ден премине, след една година на същия този ден ще имате грозде. А щом гроздето дойде до вечерта на същия ден, то е Божествено.

Следователно сега трябва да се подчините на други правила. Искам да бъдете умни и свободни. Не се лъжете с вашите теории. Разсъждавайте, всичко изпитвайте, Доброто дръжте. Каквото и да се случва, разсъждавайте, теглете, изучавайте всичко. Има случаи, когато идват при мен някои и ми проповядват по следния начин: „Учителю, Вие тъй казахте.“ Понякога се намирам в чудо, защото виждам, че мисълта им не е права – много неща са пропуснати, турили са свои теории и коментарии. Казвам: от онова, което съм ви говорил, приложете една микроскопическа част и когато имате сполучлив опит, елате да ми кажете. Вие още нищо не сте приложили, а казвате: „Учителю, разбрах ви.“ Нищо не сте разбрали. Как ще ме разберете? И аз трябва да съм опитал онова, което ви казвам, да съм го проверил.

Добре, ти ми носиш грозде за подарък, имаш чисто любовно чувство. Ако не взема едно зърно, аз не те обичам, затова, щом донесеш, ще взема от плода и ще кажа „Хубаво е гроздето.“ Не съм длъжен да изям всичкото, но трябва да направя един опит, защото после ще ме питате опитал ли съм гроздето. Ако не съм го опитал, а кажа, че съм ял, лъжата ще дойде. Вие питате ял ли съм грозде. Аз още не съм го опитал, какво да ви кажа? Ако кажа, че съм го опитал, ще излъжа; ако кажа, че не съм го опитал, може да се наскърбите. Във всички неща винаги правете един микроскопически опит – това е изходният път.

Правете опити в Любовта, в Знанието, в Доброто, за да бъдете свободни и да се посвещавате, понеже се готвите за живот извън Земята. Ето какво разбирам под израза *извън Земята*: една буболечка, която иска да надрасне себе си, трябва да живее тъй, както човек живее и да прави опити, т.е. не само да ражда буболечици, но ако има шест крака, най-първо трябва да направи опит да ходи на два крака. Ще може ли да ходи на два крака? Засега тя ходи на шест, но ако макар за малко се изправи на два крака, дори без да ходи, аз виждам, че в нея има желание да бъде като човека. И вие сега не ходете по старите методи, а направете опит да ходите на два крака. Господ ви е дал правило за краката: кой ще бъде първият и кой последният – мъжът или жената, момата или момъкът? Най-първо е момъкът, който е десният крак; после е левият – момата. Първо десният крак – напред, левият – назад; после левият крак – напред, десният –назад. Момата и момъкът са вашите два крака, те се обичат, носят товара, помагат си и казват: „На нашия благороден господар да му направим едно добро, за да бъде снизходителен към нас.“ Сега вие говорите за момъка и момата – това са двете ръце, двете очи, двете уши. В белите дробове се крие момата, а в стомаха е момъкът. Момъкът и момата са си разпределили работата. Тя казва: „Ти ще ходиш в стомаха, а пък аз ще пречиствам белите дробове.“ А устата пък събира и от двете места и дълги речи от нея излизат, т.е. в устата момъкът и момата едновременно говорят. След като изпрати храна на белите дробове, момата дава достатъчно въздух, така че и двамата едновременно говорят. Следователно, когато говорим, не бива да бъдем разединени, а трябва да бъдем едно.

Сега, искам да ме разбирате, но себе си да разбирате. Мнозина цитират, че трябва да бъдем като Христа. Съгласен съм в едно отношение: трябва да изнесем Словото тъй, както Христос го е изнесъл, но да изнесем Словото на Бога. Казвам: постъпете по този

начин, както ви е Отец научил, както ви е Господ научил, както ви е Христос отвътре научил. А не както сега ви учат. Ако постъпите така, както сега ви учат, това е външната страна, в която още нищо не сте опитали.

Понякога ме питат кой съм. Отде знаете кой съм? Мога да ви кажа, че ни най-малко не ви обичам; тогава какво ще кажете? Мога да ви кажа, че не обичам никого, пък вкъщи да намерите по един хляб и по една дреха, без да знаете, че аз съм ги донесъл. Пък понякога мога да ви кажа, че ви обичам, а това ви изчезне, онова ви изчезне. Коя обич е вярна – тази, при която нещата изчезват, или тази, при която нещата постоянно се оплодяват? Разбира се, че тази, която се оплодява. Аз не мога да говоря. Някой пита: „Ти обичаш ли ме?“ За да кажа, че го обичам, трябва едновременно три неща да правя: да мисля за него, да чувствам за него и да правя нещо за него. Питате ме дали ви обичам. Аз мълча. Ако кажа, че ви обичам, или кажа, че не ви обичам, за мен това са две равносилни неща. Щом кажа някому, че го обичам, трябва да му го покажа; а пък щом кажа, че не го обичам, пак трябва да му го покажа. Аз не мога да обичам дявола във вас и когато казвам, че ви обичам, обичам Бога във вас. За дявола нямам любов. Като казвам, че не обичам дявола, той няма нужда от тази любов. Следователно, ако в този случай кажа, че не ви обичам, аз съм последователен. Дяволът обича безлюбието, следователно, щом кажа, че не ви обичам, пращам неговата стока, т.е. безлюбието от себе си го пращам на дявола. Питат ме: „Защо не ме обичате?“ Отговарям: аз никога не казвам защо не обичам никого. Обичам ви заради Бога, не ви обичам заради дявола. Това е правилно. – „Защо не ме обичаш?“ Дявола не мога да обичам. – „Аз дявол ли съм?“ Щом хората не ни обичат, значи има нещо в нас, което не е за обичане. Щом ни обичат, има в нас нещо за обичане. Радвай се, че те обичат. Онова, което аз не обичам в другия, е от друг род. Когато ме обичат и аз обичам, и така

става правилна обмяна. Когато казвам, че той ме обича, пък аз не го обичам, става нещо криво. Винаги трябва да има обмяна. Не питайте никого дали ви обича. Щом този човек ме обича, аз знам, че той обича Бога в мен; и щом ти го обичаш, ти обичаш Бога в него. Ти можеш да обичаш само туй, което е Добро. Само туй, което е Добро в света, може да се обича. Истината може да се обича, лъжата не може да се обича; Правдата може да се обича, неправдата не може да се обича.

Та казвам: всички добродетели трябва да се турят от нас в изпълнение. Разберете ме правилно: не мислете, че искам да ви направя добри. Бъдете верни на вашия идеал, който първоначално е вложен във вас! Писанието казва: „В началото Бог създаде човека по образ и подобие свое.“ Да бъдем верни на този образ, с който Бог първоначално ни е създал! Когато Христос дойде в света, каза, че Бог е благ. Под думите: „Ако ме любите“ се разбира: „Ако любите моя Отец, Който е в Мене.“ Христос казва: „Отец ви люби“ и „Аз дойдох по Неговата воля.“ А Писанието казва: „Господ толкова възлюби света, т.е. всички нас, че изпрати това, което е най-хубавото – Своя Син – да дойде в света, за да бъдат всички спасени.“ Това значи всички да имат привилегията да живеят щастлив живот. А това пък ще зависи от Любовта, която изпитвате към Бога, и от Любовта, която имате към Неговия Син.

*Христос е човекът на изобилната Сила,
Христос е човекът на изобилната Вяра,
Христос е човекът на изобилната Любов.*

33-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас,
23 август 1937 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДАРЪК

"Отче наш"

За следния път пишете върху темата: „Влиянието на малките и големите дъждовни капки. влиянието на росата и на дъжда“. Изпейте песента „Махар Бену аба „. Представете си, че всеки ден ви дават едно и също безвкусно ядене. Какво ще бъде вашето състояние? Сега си представете друго едно състояние: всеки ден ви дават по една златна монета, т.е. събирате общо триста шестдесет и пет златни монети. ако няма къде да ги употребите, те какво ще ви допринесат? – ще ги преброите, ще видите, че са триста шестдесет и пет и ще ги турите настрана. По същия начин и знанието е едно богатство, което ви си дава и ако не знаете как да го употребите, ще бъдете в състоянието на богаташа. Например, сега вие пеете. Защо пее човек? Може да дадете много отговори, но кой е правилният? Пеенето е израз на малка придобивка. Всеки, който има една малка придобивка, пее, а който има една малка загуба, плаче. Следователно, щом не искате да пеете, нямате придобивка. Някой казва: „Плаче ми се.“ Плаче му се, защото има малка загуба. И така, когато пеете, вие не само нещо сте придобили, но трябва да знаете и какво сте придобили. Който пее, има дванадесет подбуждения, които го карат да прави това, т.е. има дванадесет качества, които карат човека да пее. Сега, няма да говоря върху дванадесетте, защото не сте гениални музиканти, за да познавате всичките, но едно, две, три качества може да знаете. Човек пее, понеже живее; човек пее, понеже чувства; човек пее, понеже мисли. За тия три неща вие пеете: първо, че живеете, второ, че чувствате и трето, че мислите. Например, какво придобивате, когато мислите? Вие трябва да знаете как да разсъждавате. Ако сте затворник

и ви отворят вратата на килията, какво означава това? Вие започвате вече да мислите как да излезете навън, т.е. имате вече свобода. Мисълта е свободно отворена врата, през която трябва да излезете от едно състояние и да влезете в друго. Това можете да го направите чрез музика. Човек, който не може да излезе през вратата, е парализиран, органите му не функционират. Щом пеете, това показва, че сте в нормално състояние. Ако сте болни, с количка ще ви изнасят навън и ще ви внасят вътре в къщи.

Сега, например, искате да знаете дали някой е здрав – изпейте тона до. в музиката има един основен тон, от който започват другите и който има тридесет и две трептения. Но животът си има свой основен тон в природата. Например, в западноевропейската музика за основни се приемат тоновете до или си, а в гръцката музика пеенето е започвало от фа. Кои са причините за тези различия? Сега, да оставим философските въпроси настрана. Когато си ушите една хубава дреха и ви срещат хора, едни обръщат внимание на цвета, втори обръщат внимание на кройката, трети – на яката, други – на копчетата, някои пък обръщат внимание на вътрешната подплата, изобщо – разни хора има. Ако някой казва, че дрехата е добре скроена, туй не значи, че цветът ѝ е хубав; ако някой казва, че цветът е хубав, туй не значи, че е добре скроена; ако казват, че яката ѝ подхожда, туй ни най-малко не показва, че всичко в нея е в изправно положение. Какво показва това, че можете правилно да вземете тона до? Преди всичко, представете си, че до е едно житно зърно. Ако го посее, то ще ви даде тридесет, шестдесет или сто зърна. Какви качества имат различните зърна? Това, което дава тридесет зърна, има повече сол. Това, което дава шестдесет зърна, носи развлечения и кара човека да се радва. Защото 6 е число за деца, за забавление. Човек, който няма това число, всякога е меланхолично настроен. Някой казва, че не му се живее, когато изгубва смисъла на числото 6 и

житното му зърно не ражда шестдесет зърна. Какво означава онова зърно, което дава сто зърна? То подразбира крайният предел, намирането на основната идея. Основната идея е единицата, а интервалът от 1 до 100 включва смисъла на истинския живот. Значи в основния тон трябва да има живот. Щом тонът до не носи една малка придобивка за живота, значи е изменил трептенията си. Ако сте неразположени и след като вземете до състоянието ви се измени, този тон е верен; ако пък не се измени, тонът не е верен.

Сега, ще се запитате откъде да намерите верния тон. Той не е поставен на рафт, под който можете да прочетете надписа. Ако влезете в една аптека, аптекарят ви показва къде да намерите лечебните вещества, които ви трябва. Или съвременните хора имат гардероби и знаят къде са окачени дрехите им. Обаче, за да вземете верен тон, трябва най-първо да се пипнете отзад зад ушите. Често музикантите не знаят къде да се пипнат и се чешат по тила. Но с чесане работата не става. Те не знаят и как да се пипнат – с един, с два, с три или с четири пръста. Въпросът не е с колко пръста да се пипа човек, но ако докоснете този център, веднага ще стане промяна в пеенето. Обикновено певците държат ръцете си кръстосани на корема. Защо заемат такава поза? В корема е южният полюс, а горе, в гръкляна, е северният. Северният полюс няма опора, а тук, в стомаха, има твърда почва. Всъщност тонът трябва да излиза и от двата полюса – от средата на гърдите ви, т.е. енергиите трябва да идват и отдолу, и отгоре, а на екватора някъде трябва да се срещат. Това е много философска и трудна работа.

Казвам: приемоте музиката като предметно учение, като средство, дадено на човека за постоянно тониране. Щом станете от сън, трябва да се тонирате, понеже в света, където живеете, вие се детонирате. Например, нямаш пари – детонираш се, заболи те крак – детонираш се, някой ти казал обидна дума – детонираш се, не си спал

добре – детонираш се, не си ял добре – детонираш се, хиляди работи има, които могат да детонират човека. не, ще пееш и ще нагласяваш всяко свое детониране! Да кажем, че сега започнете да пеете песента „Махар Бену аба“. Тя започва е тона сол? Защо започва с този тон? В определени гами сол е господстващ. Той всякога се връща на мястото, отдето е излязъл, т.е. има свойството да се връща при баща си. Това, че тонът сол е господстващ, значи, че баща му го очаква. Тази песен започва със сол, понеже показва, че трябва да се върнем при баща си. Започваме с тона сол, защото трябва да се върнем при Господа, за да му благодарим. Когато станете сутрин, кажете: „Махар Бену!“, т.е. вземете тона сол. Щом вземам сол, аз турям в ума си, че трябва да се върна при Господа, за да ми даде някои наставления. Тази сутрин вие още не сте се върнали при Господа, не сте пели сол. Не може да се върнете при него, ако не знаете да пеете този тон. Сега, първо под думите не може, не разбирайте нещо абсолютно, има някаква пропорция. Ако изучавате съвременната техника: ще забележите, че понякога се създава контакт, за да се образува едно малко течение. Електротехниците, които разбират законите, почистват малките пластинки, за да има контакт поне една хилядна част от милиметъра – да стане съединение и токът да потече. По същия начин, ако някои работи в живота ви не вървят, туй показва, че не можете да направите добър контакт, т.е. не знаете как да се върнете. Ако се върнете, вие имате контакт. Да кажем, че си учил пет години музика, връщаш се при баща си, той очаква да му попееш, ти започваш, но не можеш. Тогава баща ти ще каже: „На вятъра пращай парите си!“ Но ако можеш да изпееш хубаво една песен, той ще остане доволен.

И тъй, вие всеки ден трябва да се връщате при Господа, за да видите какво сте използвали от туй, което ви се дава. Какво ще стане, ако човек не знае как да мисли правилно, ако не знае как да чувства

правилно и ако не знае как правилно да постъпва? Цялата философия е да знае човек в даден случай как да постъпи правилно. Цигуларят, който свири на цигулка, или онзи, който свири на орган или на пиано, трябва много добре да знае как да движи пръстите на ръцете си, да знае в даден случай къде да ги поставя, колко време да ги задържа, т.е. в ума му постоянно седят тия пръсти и клавиши. Изпълнител, който не знае всичко това, на едни тонове задържа повече, на други – по-малко, закача и други струни или клавиши, получава се цяла галимация. Музикантът специфично трябва да разбира качествата на тоновете. Следователно не е въпрос за името на основния тон, който и да е той. Ако на един престъпник турим името ангел, той ангел ли е? Името прави ли човека? Някой път името съответства на човека. Така и името до, което са турили на основния тон в музиката, донякъде му съответства. В дадения случай до значи нещо, посято и поникнало на земята, следователно в до в семето. Този тон образува котва, паднала на земята, която носи помощ. Параходът, който има котва, тръгва в морето и възпява до. Животът е едно велико пътешествие в света и ти излизаш и влизаш в туй велико море. Трябва да знаеш, че ще срещнеш много бури, обаче трябва не само да тръгнеш, но и да стигнеш до пристанището! Ако потънеш някъде, тогава пътуването е безпредметно. Човек, който пее, от самия тон разбира, че корабът му няма да потъне. Нали сте правили опити с паница, за да познаете дали е пукната или не: когато я почукате, здравата паница има ясен тон, а пукнатата някак дрънчи. Щом един тон дрънчи като пукната паница, той не е верен. някой казва: „Нямам пари.“ Това не е музикално. Как ще изпее фразата: „Имам пари“? Тук вече имаме звука и, а мисълта седи във високия тон. Как ще го изпее тогава?

Сега, за да пее, музикантът най-първо трябва да се изправи. Вие сте се привели и не можете да пеете. Трябва да се издигнете някъде

между земята и слънцето, за да се образува правилно отношение и теченията да вървят по една абсолютно права линия, без никакво изкривяване. Тази права линия може да е между центъра на вашата глава и вашия слънчев възел и тогава трептенията ще бъдат правилни. Или, казано на ваш език, вие не можете да изпеете правилно тона на живота, ако нямате един подтик, едно малко усещане, една малка топлина. Или пък, ако нямате любов или нямате светлина в ума си, вие не можете да вземете правилно един тон. Значи между любовта и Божествената мъдрост се образува едно течение, тогава се явява животът и вие вземате един верен тон. Ще ви дам едно обяснение: щом има светлина върху пътя, по който вървите, вие ще знаете как правилно да вдигате и слагате краката си и ще видите, че няма препятствие. Ако движите ходилата си много близо до земята, може да се натъкнете на предмет, в който да се блъснете. Понеже пътищата на изтока не са павирани, когато ориенталци отидат в странство, веднага ще ги разпознаете по вървежа им – вдигат високо краката си и ги удрят о земята като войници, защото така са привикнали у дома си. Хората от западните народи, понеже вървят по павирани улици, не вдигат така високо краката си и не тропат. И така, щом не можете да пеете, вие сте от източните народи; щом пеете, вие сте от западните. Хората от изтока си въртят тяхното пеене – щом влязат вкъщи, турят си папуци и понеже е гладко, стъпва тихо и полека, но щом излязат на улицата, започват да тропат. Следователно, щом си вдигате много крака и тропате, разбирам, че основата, по която ходите, не е равна или че не сте вкъщи, а някъде отвън. Понякога, когато пътуват между източните народи, и западняците привикват да тропат, което значи, че имат някакво препятствие.

И така, трябва да премахнете всички препятствия в музиката. Преди всичко, музиката действа магически. Когато пътувам

музикално и изпея тона до правилно, от единия до другия край на пътя, по който вървя, моментално всички камъни се изглаждат и аз мога да вървя тихо. Щом не го изпея правилно, ще има да си блъскам краката. Или другояче казано, трябва да обичате туй, което пеете. Какъв отговор ще ми дадете, ако ви задавам въпроса защо обичате живота? Мъчно се отговаря. Обичам живота, защото е подарък, даден от Бога. Животът е първият подарък, който Бог, баща ми е дал. И в съзнанието си аз чувствам живота като първата дреха, с която се обличам. След туй ще дойдат и други неща, но вие трябва да благодарите за първия подарък, който Бог ви е дал. Започнете ли да благодарите, оттам нататък работата върви добре. Често слушам да казват: „Защо ми е този живот?“ – подарък от баща ти е той, а ти не го оценяваш!

Сега, някои от вас казват: „Какво ще стане, като пея?“ Щом знаеш да пееш в живота, всичко ще ти потръгне. Как започнахте песента „Махар Бену аба"? Сол е тонът на връщането при Бога, а пък до е тон на благодарност, че Бог ни е дал живота и ние излизаме от къщи. Значи до означава да излезеш, да премахнеш всички препятствия и ограничения, които съществуват около теб, и да започнеш работа. За да отидеш на работа, ти трябва да имаш един сефетар, който е тонът ре. После имаш един съветник, който ще дойде при теб да ти покаже, защо си навлязъл в тази област – това е тонът ми. Ще дойде и тонът фа – банкерът, който ще ти покаже средствата, с които ще разполагаш. Най-после ще дойде и тонът сол, който ще събере всички тонове дотук и тогава ти вече си нагласен на квинта. По същия начин и човек притежава пет сетива, т.е. от осезанието до зрението имаме една квинта. Значи всякога, щом усещаш – например, щом туриш ръка някъде и пипнеш, този усет ще ти покаже нещо. И понякога, за да можеш да вземеш вярно един тон, ти трябва да пипнеш определен предмет. да речем, имаш една хубаво гланцирана книга с червен цвят

– трябва да я докоснеш малко, за да се образува в теб едно приятно впечатление. И тогава гласът ти ще се нагласи според туй приятно чувство и ти веднага ще се постараяш да вземеш тона до. Защото пипането е основният тон на сетивата, на живота. Сега, ако ви накарам да вземете до, няма да можете, понеже не сте пипали гладка книга и не сте виждали червен цвят, т.е. някои трептения липсват. Това е теория и остава да се направи един опит.

Сега, цялата погрешка седи в мисълта на хората, че това, което са направили, е хубаво. Често ние рисуваме нашите идеи като карикатури. Например, гледам как някой философ философира за Бога, пита има ли Бог или не. Нарисувал той една карикатура и мисли за Господа като за някой камък, разсъждава на кое място е той. На кое място са камъните, на кое място са изворите? Ние разглеждаме въпроса за Бога по съвсем друг начин. Светлината иде от някъде, но тя не е от слънцето, т.е. законът, по която светлината се изявява в света, е съвсем друг, отколкото законът, по който водата се изявява. Сега някой ще попита как трябва да мислим или как трябва да живеем. Има един закон, който определя мисълта; има един велик закон, който определя живота. Следователно ти не трябва да се безпокоиш, а ще влезеш в пътя на този закон и той ще те научи на всичко. Ако завъртиш електрическия ключ, той веднага извършва своята служба – веднага дава светлина; щом го завъртиш на другата страна, светлината престава. Как действа този ключ? Направен е по определен закон.

Та казвам: ще пеете, за да благодарите. Дайте ми една дума, с която човек може да се тонира. Например, как бихте изпели изрече: „Мило ми е да живея“? Трябва широчина, простор. Не е правилно, ако вземете тона много ниско – високо ще го вземете. В звука м имате една преграда между материалния и божествения свят, т.е. м е препятствие в словесния свят. Когато искате да се ориентирате в

правата посока, слогът ми упътва човека да се повдигне нагоре. С други думи, звукът м те спира да слизаш по-надолу и те праща нагоре да вървиш. Да кажем, че водата има един наклон и слиза надолу, но въздухообразните тела имат обратна посока и отиват нагоре. Ако искаш да слизаш в материалния свят, ще попиташ водата; ако искаш да се качваш нагоре, ще попиташ топлия въздух. Значи, щом си студен в чувствата, ще имаш движение надолу, т.е. щом си студенокръвен, надолу ще слизаш; щом си топлокръвен, нагоре ще вървиш. За да се движиш нагоре, в гласа си непременно трябва да вложиш една малка топлина. Ако не я вложиш, и движението ти няма да бъде правилно, и резултатите ти няма да бъдат правилни.

Сега, да се помъчим да изпеем слога ми. (Учителя пее думата „мило“) къде е дисхармонията, кой е правилният начин, по който да го изпеем? (Учителя пее: „Мило ми е да живея!“) Трябва да съчинявате, това е една форма. Ще пеете дотогава, докато се измени състоянието ви. Защо мислите, че нещата в живота не могат да се постигнат? Когато дойдете до правилния, до Божествения порядък, ще ви стане весело. За онези, които бързо пътуват в небесното пространство, е лесно; за онези, които много бавно пътуват, изискват се години. Щом усетите, че имате тази бързина, което произтича от вашата мисъл, това е обнадееждане, за да повярвате. Вярата е тази, която премахва мъчнотиите в живота. Значи, щом имате мъчнотиите, ще турите вярата на работа, за да става охлаждане.

Сега опитайте да изпеете „Мило ми е да живея“. (Учителя пее и всички пеят) Започваме от тона до, понеже в него има един музикален напор, първоначален тласък – да разрушиш една черупка, да премахнеш едно препятствие. Тонът ре пък има права посока на движение. Щом започне да пее, музикантът трябва да разбира думите. Има думи, които показват, че препятствията трябва да се

премахнат; има думи, които показват музикално движение. Казвам: трябва да станете музикални, за да се научите да пеете. Ако не можете да пеете, вие не можете да мислите. Музиката е единственият истински метод. Аз говоря за онази музика, която природата ни е дала, за да мислим правилно. Всеки един може да каже: „Аз мога да пея!“ (Учителя пее: „Мило ми е да живея!“) Ще пеете на себе си, ще се вгълъбите в мисълта си, за да създадете един образ. Мило ви е да живеете за онзи подарък, който Бог ви е дал – живота. Така ще се тонирате. И когато излезете със силата на тонирането, препятствията в живота ще бъдат едно удоволствие. Без тази сила ще се намерите в затруднение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

34-а лекция от учителя, държана пред Младежкия Окултен клас, 3 септември 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

КАКТО ГОРЕ, ТЪЙ И ДОЛУ

"Отче наш"

Четоха се работи по темата „Влиянието на малките и големите дъждовни капки. Влиянието на росата и на дъжда“.

Когато пише върху дадена тема, човек трябва дълго време да е проучвал и да е запознат с естествения метод, с който природата си служи, т.е. човек трябва да има познания. Тогава как ще опишете дъждовните капки на плача или росните капки на плача? Както имате дъждовни капки на плача, така имате и росни капки на плача. Защото при росните капки има едно състояние, а при дъждовните капки има друго състояние. Следователно съществуват две различни състояния. Най-първо трябва да наблюдавате как идва едрият дъжд: например, лятно време е горещо, тихо и задушно, а след туй се явява буря, прах, гръмотевици и започват да падат тия големи капки. Това е едно състояние. А друг път, сутрин, при изгрева на слънцето се явяват ситни росни капки. Това е съвсем друго състояние. Значи росата пада само за насърчение на тревите, а едрите капки са вече един ценен дар и изобилие. Само растенията оценяват едрите капки, хората не могат. Ако едно растение би писало за росните и дъждовните капки, би написало една отлична тема.

Сега, в херметическата философия светът се разглежда от седем гледни точки, които се наричат принципи. Всеки един принцип разглежда нещата като цяло, като небитие, от което всичко е излязло. След това херметическата философия казва, че всичко е неважно и всичко е важно. Но както и да обясняваме този въпрос, той остава необяснен. Понякога ние казваме: „Всичко се уреди.“ Под израза всичко се уреди разбираме, че нашите работи са уредени, а кажем ли:

„Всичко се развали“, разбираме, че нашите работи са се развалили. Следователно има едно частично схващане за най-великото в света. Защото кажеш ли, че всичко се е уредило, още много работи остават неуредени. Това е първият принцип, с който постоянно работим, т.е. когато кажеш: „Всичко се уреди“, ти вече употребяваш първия принцип. А кажеш ли: „Всичко се свърши“, ти разбираш, че няма никаква надежда, че работата е пропаднала. Щом всичко е свършено, много добре, какво по-хубаво от това. Когато кажеш: „Всичко се свърши“, не трябва да си затваряш пътя, да не би онзи, който те слуша, да разбере обратното.

Сега стигаме до втория принцип. Някои питат какъв е онзи свят, как живеят хората в него и на този въпрос отговарят: „Както е тук, така е и там.“ Това значи, че както вие тук се биете, така и там се бият; както тук се милват, и там се милват; както горе, тъй и долу. Има ли тогава добро в света? Вторият херметически принцип има смисъл, понеже този свят е направен по подобие на другия, т.е. както доброто е горе, така и долу. Но тогава се поражда едно възражение: ако доброто тук е както горе, защо тогава то не се проявява на земята? Ще ви дам едно обяснение: вторият принцип се изяснява със съотношението в едно растение – на всяко едно коренче съответства едно клонче, т.е. каквито са клонищата, такива са и корените. Законът е такъв: колкото е дълбок коренът, толкова е дълъг клонът. Казваме: „Както горе, тъй и долу“ – горе са клонищата, долу са корените. Клоните горе раждат плодове, корените долу не раждат. Но ако изложим един корен тъй, че да го грее слънцето, след две години и той ще започне да цъфти и да дава плод. Има и други растения в природата, които ни помагат да разберем нейните пътища. Има, например, растения, които горе цъфтят, а долу връзват, т.е. горе остава само семето, а плодът се поражда долу. Значи както горе, тъй и долу – и горе, и долу имат плод.

Та ако ви запитат защо някой не е добър, все едно ви питат защо няма плодове долу на земята. Той няма плодове на земята тъй, както ябълките, крушите или сливите нямат плодове в корените. Ако иска да има плодове на физическото поле, ако иска работите му да вървят добре на земята, нека стане картоф, нека започне да изучава живота на това растение, да види как то живее, какви са неговите отношения. Сега вие с човешкото си честолюбие ще кажете: „Аз картоф ли ще ставам?“ Ти, големият аристократ, който имаш голямо мнение за себе си, питаш картоф ли си, а имаш нужда от картофи. Например, когато си обезсърчен и тия „глупави“ картофи влязат в теб, ти добиваш разположение. Как става тъй, приятелю, че щом влязат „глупавите“ картофи, в теб даже се ражда една свещена идея? Докато ядеш картофи, ти се молиш на Бога, а когато се наядеш, идва ти наум да пееш и да свириш. Как тъй картофите те подтикват да правиш такива работи? Те мязат на книга, която не си чел. Никога не си разгръщал тази свещена книга, за да видиш какви хубави работи са писани в нея. Едва сега учените започнаха да изучават строежа на картофите и веществата, които се съдържат в тях. Но това още е външната страна.

Сега, стигаме до третия принцип на херметическата философия. Вие често питате защо Господ е създал света такъв? Например, зимно време треперите и казвате: „Защо животът е така устроен, че аз да треперя?“ Има един принцип в природата, според който всичко трепери – няма нещо, което да не трепери, няма нищо в света, което да е в покой. И животът се познава по това, че трепери. Следователно трепериш ли отвън, радвай се, че имаш живот. Защо трепериш зимно време? Студът ти е отнел повече топлина, отколкото трябва, и за да не се изгуби равновесието на твоя организъм, природата ти влива топлина; когато тази топлина се влива, ти трепериш. Този факт може да се наблюдава и в други явления: когато пуснете вода в една воденица, тя започва цялата да трепери. Когато някой певец излиза

на сцената, ръцете, краката, коремът, езикът – всичко му трепери. Той се възмущава от това, но всъщност музикалните сили се вливат в него. Сега той трепери, но после ще се зарадва и ще рече: „Много трепериха краката ми, но хубаво пях!“ Та казвам: радвай се на треперенето, то е хубаво. Когато трепериш на сцената и в живота, това е Божието благословение. Дойде ли някой учен човек, ти трепериш; видиш ли мечка, трепериш. Щом съзреш мечката, става обмяна между нея и теб и всъщност силата на мечката те раздрусва. Въобще туй, което е по-силно, раздрусва. Дойде ли вятърът, раздрусва растенията, т.е. става обмяна между него и тях – растенията възприемат нещо от вятъра, но и нещо му дават; вятърът взема каквото трябва и дава нещо. Например, понякога топлият вятър минава, опарва листата, взема повече, отколкото трябва и погледнеш – листата се сгърчили, цветовете увехнали. Това значи, че е отнел повече влага. Този черен вятър иде в Европа и в България от Сахара и понякога е толкова жаден от сухота, че отдето мине, отнема всичката влага и растенията изсъхват. Когато вятърът изсушава, това е едно неестествено състояние в природата, което си има своите причини. Забелязано е, че щом хората изменят състоянието си, когато стават лоши в мислите и постъпките си, явяват се повече черни ветрове, които изсушават растенията. Обратно – когато хората са по-добри, има повече влажни ветрове, повече плодове, повече храна.

В сегашния живот се изисква изучаване на основните положения, които съществуват в природата. Така стигаме до четвъртия принцип на херметическата философия. Ако ви попита някой защо става ден и нощ, вие не можете да отговорите. Денят събира, нощта обработва. Ако нямаше нощ, всичко, което през деня си събрал, ще остане необработено. Също така имаме състояния на скръб и радост – радостта е денят, а скръбта е нощта. Скръбта е една работа отвътре, радостта е една работа отвън – когато си радостен,

събираш отвън; когато скърбиш, обработваш отвътре. представете си, че турите една гражданка в положението на селянка. Ако гражданката, която никога не се е навеждала над мотиката, я накарате половин час да покопае, ще се върне в града, цяла седмица ще я боли кръст и ще каже: „Ужасно тегло е селският живот е мотиката, не си струва човек да копае!“ Ако при сегашните условия всички се откажат да копаят, знаете ли какви страдания биха последвали в света? Действително при копане хората страдат, но ако не копаеха, десет пъти повече биха страдали, т.е. когато копаят, страданията им се намаляват поне с девет десети.

Понякога казвате, че ви заболял кръста, без да сте копали. Това показва, че всъщност сте копали някъде. Често на екскурзии ви заболяват краката, но някой, който и насън не е ходил на екскурзия, също го заболяват. Съществува един закон на отражение и често хората по света боледуват по симпатия. Може да направите следното наблюдение: ако имаш приятел, когото обичаш, ако между вас има симпатия и правилна обмяна и ако на приятеля ти краката заболелят, по симпатия ще заболелят и твоите крака. ако неговите оздравеят, ще оздравеят и твоите. Това е закон – друг един принцип в херметическата философия. Една наша сестра ходила да помага на друга и понеже имаше симпатия между двете, щом едната оздравя, другата заболя; и тогава трябваше аз да отида да помогна. Аз наричам заболяването на човека натоварване с повече стока, отколкото трябва. И действително, рамото на едната сестра я боляло, т.е. било натоварено със стока, а другата сестра, която ѝ направила топли компреси, взела стоката, т.е. стоката от рамото на онази дошла на нейното. Отидох и още щом пипнах, видях, че рамото ѝ е увредено на същото място, и рекох: „Обрала си стоката на другата сестра, трябва да я върнеш обратно.“ Дала е по-малко пари, а е взела повече стока, затова ѝ е тежко. Значи половината от стоката трябва да се върне

назад. Колко дена са нужни, за да оздравее една болест? Преценявам разстоянието до мястото, дето става търговската обмяна: това са седемнадесет дена път с камион, следователно една болест трае седемнадесет дена. При болести, които мъчно се лекуват, стоката е взета отдалеч. Ако си взел повече и се върнеш на мястото за търговска обмяна, остави повече и веднага ще оздравееш. За болести, при които си взел много стока, понякога са необходими месеци, докато оздравееш.

Сега, вие често се заплитате в обясненията на причините. Обаче причината може да е някъде в умствения свят, който е далеч по отношение на физическия. Да допуснем, че си взел едно болезнено състояние от ума на твоя приятел; това означава, че вече е налице резултат на физическото поле, т.е. това болезнено състояние е долу. За да го измениш, непременно трябва да стане пак едно връщане в умствения свят, т.е. лекуването трябва да започне отгоре. Според най-новите лечебни практики на магнетизма се вижда, че болестите не идват изведнъж, а започват с малки признаци, постепенно се усилват, докато стигнат до най-големите признаци. Например, първо имате хрема, а след нея вече се явява треска и възпаление. И когато дойдат най-силните прояви на болестта, тогава започват да ги лекуват с магнетически методи: лечителят туря ръцете си отгоре и в болния веднага се пораждат силни кризи, които могат да достигнат до четиристотин-петстотин, може би дори до хиляда кризи. Да допуснем, че лекувате един болен от туберкулоза; в него веднага ще се породят много силна криза, която ще влоши състоянието му. Този закон всякога се проверява при природното лекуване. Въпреки че първо настъпва влошаване, ако запазиш вяра, след влошаването идва подобрене. След туй пак настъпва влошаване, последвано от подобрене, и така постепенно кризите отслабват, докато се стигне до една малка криза и остава хрема. Най-първо страдаш от туберкулоза,

а щом дойдеш до най-малкия предел – хремата, туберкулозата вече си е заминава. Всяка хрема може да се превърне в туберкулоза и всяка туберкулоза може да се превърне в хрема. Но, докато по този начин се стигне до хрема, могат да минат четири-пет години. Това показва колко далеч е мястото, където става размяната на стоката. Някои мислят, че могат лесно да се излекуват с ваксина. Тя се прилага при охтика, за да се спре размножаването на бацилите. Лекарите трябва да дойдат до разбирането да търсят начини за унищожаване на туберкулозните бацили чрез глад.

Казвам: недоволството от живота складира храна за туберкулозата. Например, недоволен си, а после скърбиш – ти вече складираш стока за бацилите, които ще дойдат да ги храниш. И страхът допринася за появата на туберкулоза. У хора, които страдат от тази болест, дотолкова е засилено недоволството, че и от здравите изискват да бъдат недоволни. Някои дори искат и другите да се заразят и турят от слюнките си във водата за пиене. И така, най-първо човек трябва да се научи да не складира излишна храна за болестите. Складирай храна за радостта, складирай храна за веселието, складирай храна за милосърдието! Складирай храна от вярата, от надеждата, от любовта, от кротостта, от въздържанието, от търпението – складираш ли от всичко туй, не бой се, никой не може да се приближи при теб. Това е, което се отнася до болезнената страна.

Казват някои: „Когато дойде духът, ще ни научи.“ Духът ще те научи, ако ти учиш. Ако не учиш, Духът не може да те научи, не може никога да учи вместо теб. Той може да направи много неща за теб, но ще те остави и ти да работиш. Майка ти ще те носи на ръце няколко години, но после ще те остави сам да ходиш. И духът ще те остави, няма да иска да те носи и тогава ти ще трябва да се помъчиш да лазиш. Казваш: „До какъв хал съм дошъл – да не мога да ходя!“ Сега вие имате разбиране, според което искате да заповядвате на

Духа и каквото мислите, той да го прави. Някои казват: „Каквото намислих, тъй направи Духът.“ Не, ти си помислил това, което Духът е направил. Друг път показваш, че имаш някои слабости, но твърдиш, че Духът така те е научил. Не, ти не си направил това, което Духът прави, а си проявил своята слабост. Например, уплашиш се и хукваш да бягаш; и Божественият дух ли се е уплашил, и той ли е хукнал да бяга? Не, ни най-малко. Спрямо Бога ти си бил на съвсем друго място и щом си видял, че духът иде и ще те намери там, дето не трябва, си хукнал да бягаш. Когато деца се спират край някоя градина в очакване да получат ябълки, но видят, че баща им иде, те хукват да бягат. Бащата иде с тоягата, понеже ги е пратил на училище, а те седят и чакат ябълки. Често, когато духът дойде и ви намери там, дето не трябва, вие се уплашвате и бягате. Казвам: когато минавате покрай някое дърво, погледнете го и не се спирайте, понеже природата не обича спирки. В духовния свят спирки няма. Щом влезеш в него, и градините пътуват заедно с теб. Следователно в духовния свят е обратно на земята: и дървета, и градини вървят покрай теб, не седят на едно място.

И така, както горе, тъй и долу. На човек, който мисли добре, умът му е пълен с хубави мисли и това са плодовете. Той минава покрай теб като плодородно дърво, ти откъсваш няколко плода и у теб остава от тях. Казваш: „Този човек много ми даде.“ Външният свят е само едно копие на духовния свят. Всичките тия дървета трябва да останат във вас. Когато говоря за природата, разбирам, че всичко, което е в нея, трябва да остане и във вас. Има друг един закон: каквото е в природата, такова трябва да бъде вътре в мен и каквото е вътре в мен, такова трябва да бъде в природата.

Сега, всинца трябва да схващате нещата така, както Бог е направил света. Онова, което Бог е направил, гледайте и вие да го правите вътре във вас. Ученикът, който отива на уроци по музика,

свири по същия начин, както свири неговият учител, държи цигулката по същия начин, както и учителят му я държи, държи лъка така, както учителят го държи. Ако отидеш при учител по пеене, ще пееш, както той пее, а ако не можеш да се учиш както трябва, ще останеш невежа. Ако отидеш при човек, който добре мисли, ще се научиш да мислиш по същия начин.

В Божественото има разнообразие. Не трябва да подражаваш, а ще дадеш място на този велик закон да функционира в теб така, както Бог е направил света. Не трябва да имаш една мисъл и да я повтаряш. Казваш: „Едно време, когато бях млад, какъв певец бях!“ Аз съм виждал 73-годишни певци, които не са изгубили гласа си, и се чудя, след като си пял много добре на младини, сега защо си престанал. Ще ти кажа защо: обичал си да ядеш много люти храни, студено винце си пил и си развалил гласа си. Срещам двама приятели, които са се скарали, и единият казва: „Искам да си възвърна чувствата, както едно време защо изгубих своите чувства?“ Чувствата не се изгубват. Ако мина покрай теб и пръсна лют пипер в очите ти, почти половин час няма да можеш да гледаш, само сълзи ще ти текат. Плачът идва да измие лютивината, след което пак ще виждаш. И ако ме срещнеш втори път, ще гледаш дали не бъркам в джоба си за пипер. Такъв лют пипер има и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Той е човешко изобретение. В духовния свят няма черен и червен пипер, но има чушки. Там няма пълнени чушки с ориз, това са специалитети на сегашния културен живот. От невидимия свят казват: „Ще изпратим една комисия и ако намерим нещо хубаво между вас, ще го внесем и между нас.“ Има неща, които не съществуват в духовния свят, а съществуват на земята; други пък горе съществуват, а долу ги няма. За всичко онова, което вие нямате, изпратете комисия в невидимия свят! Там има много работи, които трябва да се научат.

Сега, човек трябва да се научи отнякъде как да пее. Аз разбирам хубавата песен, много пъти съм пял. Пял съм, например, когато времето е сухо. Минавам в гората, където два месеца не е валил дъжд, седна, запая една песен и след половин час дъждът идва. Пял съм и някъде, където много е валило, и щом запая, дъждът престава, небето се разведрява. И при сухото време пая, и при влажното време пая. Някъде съм пял на сухо време и е ставало още по-сухо, по-хубаво; някъде съм пял на влажно време и още по-влажно е ставало, та съм търсил тогава причините на друго място. По-хубаво е човек да пее на сухото време, че да завали дъжд; по-хубаво е човек да пее на влажното време, че да стане сухо. Това е хубаво пеене. И когато завали дъжд, ти ще млъкнеш и ще слушаш. От невидимия свят толкова са влюбени в дъжда, че идват да слушат неговото шумолене и от единия край до другия започват всички да пеят. Казвам: вие трябва да се научите да пеете. И прекомерният дъжд, и голямата суша не е хубаво пеене. На сухото време казвам: „Толкова сухо не бива, не пеете хубаво, слушайте ме сега.“ И те слушат. На едните казвам да пеят и те пеят, на другите казвам да млъчат и те млъчат. Щом дъждът захване да пее, аз преставам. Така трябва да се научите да пеете. И на вас казвам: ако животът ви е сух, покажете на вашата суша как да пее; ако животът ви е много влажен, покажете на вашата влага как да млъчи. Не ходете да кряскате много.

Както горе, тъй и долу. Ако не знаете как да пеете, Господ ще ви даде една болка. Не искате ли да пеете, Господ казва: „Ще пееш, както горе пеят!“ и вие започвате: „Олеле, олеле, ох, олеле!“ Това е пеене с всички модуляции. Сега, вземете българската дума здраве и английската HEALTH (хелт). Тези две думи са близки. От здравето може да се отиде при болестта. На български здрав значи задрасквам нещо, драскам някъде, т.е. сдирам, одирам. Може да бъдеш здрав, но може да сдереш работите. Когато пееш, гледай да не сдереш нещо.

Защото има опасност здравето да стане сдиране и наместо да сте здрави, да дерете. В пеенето също не трябва да има дране.

И така, опитайте се да станете велики певци на себе си. Когато времето е сухо, пейте и вижте дали ще завали. Не постоянно, но пейте веднъж, втори, трети ден и вече щом запеете, да завалява дъжд. Да кажем, че имам опитност, при която запявам и завалява; друг път пея, когато времето е кишаво. Пейте, пейте, докато един ден времето се изясни. Трябва да можете да превръщате вашата суша в реални капки и да можете да превръщате вашата киша в слънчеви лъчи. Това е целта на човешкия живот – да превърнем скръбта на радост, т.е. да направим обмяна между скръбта и радостта. Скръбта е оран, а радостта е плодът, които сте събрали. И в учението има скръб – човек трябва да става рано, за да учи. Но след като свърши науките, той вече може да преподава на другите – това е неговата радост, че може да бъде полезен. И тогава ще можем постепенно да придобиваме всички неща в живота. Има хиляди работи, които трябва да придобием и това може да стане само чрез учение. Постоянство се изисква. Не мислете, че сте добили всичко. Това, което имате сега, е микроскопическа част. Трябва учение – и когато спите, и когато станете от сън, трябва да учите. Трябва непрестанно учение в света! В учението е спасението сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

35-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия Окултен клас,
10 септември 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

АРИСТОКРАТ И ДЕМОКРАТ

"Отче наш"

За следващия път пишете върху темата: „Външна и вътрешна зависимост на паметта“.

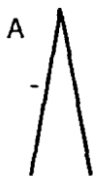
Паметта има външна и вътрешна зависимост. Когато се даде една тема, не пишете като децата. Ако покажат на едно дете три кукли и го попитат по какво се отличават, то казва, че едната е по-голяма, а другата е по-малка, и толкова. Всъщност има много други неща за наблюдение. Някои кукли са по-добре изработени, на някои очите им се движат, други пък са много добре облечени и т.н. Тогава от какво произтичат противоречията в живота? За следващия път развийте и тази тема: „На какво се дължат противоречията“.

Казвате, че противоречията могат да бъдат физически, духовни и умствени. Например, виждате един набожен човек и виждате друг, който не е набожен, и казвате, че не вярва. Защо единият вярва, а другият не? Как определяте вярата, след като тя не е нещо, което се вижда? Или казвате за някой, че не може да смята добре. Все пак вие намирате нещо – намирате причината, която определя отношението на нещата. Разказвах как една високопоставена дама от София я видели в градината – държи вестник *Le temps*, обърнат обратно, седи и „чете“. Облякла се хубаво и взела вестника да покаже, че разбира френски. Минава един господин, гледа, че държи вестника обратно, и казва: „Госпожо, турили сте вестника наопаки.“ – „Много ви благодаря“ – дамата обърнала вестника. Значи следващите минавачи ще виждат, че тя знае френски. Питам с това изменил ли се е умът на дамата? – Само положението на вестника се изменило. В началото тези, които минаваха покрай нея, знаеха, че не знае да чете, а и тя

самата знаеше в себе си, че не знае. След като обърна вестника, другите вече мислят, че знае да чете, но тя знае, че не знае. Сега, представете си, че минава един ваш приятел и ви казва, че имате една погрешка, т.е. че държите вестника наопаки. Вие поправили ли сте погрешката си, когато обърнете вестника? Ако този човек не беше ви казал, че го държите наопаки, щяха да минат тридесет-четиридесет души и щяха да разправят, че една високопоставена дама е обърнала вестника наопаки и такова щеше да е общественото мнение. Вие може да измените общественото мнение, като обърнете вестника и така другите ще мислят, че знаете да четете. Понякога във вас се заражда желание да се покажете, че знаете нещо. Това не е ли разположението на тази софийска дама? Например, искате да се покажете, че знаете нещо по математика, че знаете нещо по пеене или че пишете стихове. Много пишат стихове и когато ги чета, виждам, че има рими, но на колко места думите не са турени на място, колко много думи не си хармонират. Веднъж четох един английски поет, при който всяка дума е турена на място така, че ти е приятно да четеш, и си казах: „Това е поет!“ Наричат го Лорет Псалмопевец.

Сега, във вас естествено се заражда въпросът: „Ние от кои сме?“ Вие сте или от едните, или от другите. Някой пита: „Ама всъщност как ме намират?“ Аз ти казвам, че твоят вестник *Le temps* е обърнат наопаки и това показва, че предметът, с който се занимаваш, не го разбираш. Ако мина край вас втори път и видя, че сте оправили вестника, казвам: „Сега държите вестника правилно, но не зная дали разбирате.“ Може, например, да произнасяте думата *истина* много добре, което значи, че сте обърнали вестника както трябва, но не е достатъчно само да я произнасяте, а трябва да я разбирате. Допуснете, че напиша ноти върху петолинието и ви казвам да ми ги изпейте; вие познавате нотите, знаете всички технически подробности, т.е.

теоретическата страна я знаете, но дойдете ли до практическата, оказвате се в трудно положение.



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Сега, преведете какво означават тия геометрични фигури, нали сте изучавали геометрия. На първата фигура имаме един остър човек, който мисли само за себе си и има стремеж да се издигне. Втората фигура представлява човек, който има желание да натрупа богатство, да тръгне на екскурзия по света и да опита хубавите бани. Това е едното тълкувание. Второто тълкувание е следното: там, където се натрупват снеговете, е *A*, водата се събира в *B*, а в *C* нещата се показват, т.е. прави се канализация в един град. И така, имате един остър човек *A*, един мек човек *B* и един уравновесен човек *C*. *A* е разточителен син, който всичко харчи, а *B* е син, който събира всичко в себе си. Сега кое тълкувание ще приложите? И защо кривата линия *B* е най-голяма, правата линия е по-малка, а най-малка е начупената линия *A*? Винаги, когато се отдалечават, предметите стават малки.

Например, вие обичате някого, защото е наблизно, а не го обичате, защото е надалеч. Или някой ви става тягостен, защото е дошъл твърде наблизно. Когато огънят е близо, е приятен, но щом много се приближи, става неприятен. Следователно човек, който ви става неприятен, се е приближил много до вас, а този, спрямо който сте изстинали, е толкоз далеч от вас, че не можете да го видите. Всеки, който се приближи в една естествена поза и в нещо ви услужва, той ви е приятен. Един извор ви е приятен, понеже сте близо до него и можете да утолите жаждата си.

И така, всички остри хора са чували, пълни с шила. Например, с шило пробождат общата, за да ги шият. Понякога сприхавите хора са полезни – те са пълни с шила и ходят да ги продават. Всеки може да се натъкне на някое шило. Ако това не е така, защо казвате, например, за някого, че ви е убол? Според моята теория, аз вече знам, че този човек носи шила и това е естествено. Питам какъв е церът на убожданията. Щом този човек ви бодне, трябва да му купите шилата. Той носи чувал с шила – купете ги и вече няма да ви боде.

Сега, според вас, вие защо пеете? Първо, певецът пее от зор, защото ако не пее, той ще се задуши. А щом пее, той ще се отдуши. Ако не пеете, ако задържите въздуха, ще се задушите – затова вие пеете. После млъквате, за да се напълните. Защо ви трябва да пеете? – За да се изпразните. Когато се пълните и изпразвате, вие се миете. Нали когато пълните и празните една чиния, вие я измивате. Следователно, когато пеете дълго време, ще се измиете вътрешно. Представете си, че някой ден не можете да се търпите, станали сте много остри, неразположени сте и искате да намерите някой човек. Сега, допуснете, че двама остри хора, които продават шила, се срещат, единият казва: „Моите шила са по-хубави!“ и другият казва: „Моите шила са по-хубави!“ Представете си сега, че двамата започнат да си показват шилата, но те са направени от лед. Идва някой,

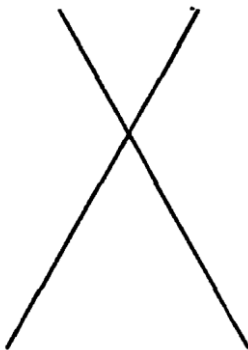
оплаква ми се, че шилата са лоши, а аз го питам: „Проучи ли от какво са направени?“ – „Много са остри.“ – „Че са остри, остри са, но от какъв материал са направени? Аз знам, че са от корав лед.“ – „Много са яки, какво да се прави с тях?“ Казвам: нагорещете ги и те ще станат много меки. А сега си представете, че след като аз стопя ледените шила, вие се убодете от вашата собствена острота. Вие може да носите разтопени шила, но имате захар, която е суха. Съберете сухата захар и разтопените шила, за да няма пакост. Питам сега какво трябва да направите с разтопените шила и захарта. Обикнат ли се захарта и острите шила, те стават на вода. Тогава шилата, които някога са бодели, казват: „Едно време и ние бяхме като вас, сега станахме меки, но само изгубихме нашата твърдост.“ Ледът омеква, грубата захар се разтопява и всички стават меки. Най-първо имате остро шило и твърда захар, но после те се съединяват и стават сладка течност. Как ще обясните това? Сега, вие искате да станете сладки – съберете на едно място шилото и твърдата захар и течността ще стане сладка.

Сега, трябва да направите превод на горните образи. Какво трябва да правите, ако имате живот, който е замръзнал? Сега ще ви преведа всичко това: имате, например, една категория числа – 1, 2, 3 и втора категория числа – 4, 5, 6. Представете си, че първите три числа са семейството – бащата, майката и синът, т.е. имате един свят. При втората тройка от числа имате второ семейство – пак баща, майка и дете. Това дете мъжко ли е или женско? Трябва да го докажете. Колко единици имате в числото 2, колко единици имате в числото 3? Добре, някой ще ви каже, че една единица, събрана с две единици, дава три единици. Числото 3 пък има условия да стане кораво, защото твърдите неща са мъжки, а меките са женски. Въобще, мекотата е от женски произход. Какво разбирате под думата *жена*? В живота винаги могат да се определят две състояния, защото той върви по една вълнообразна линия. Така е във физическия живот. Изпъкналата част

на линията винаги е твърда, а вдлъбнатата част е мека. И в движението на змията има тия две части – змията разбира закона, по който става това движение. Във всяко изпъкнало състояние на живота има твърдост и грубост, във всяка вдлъбната страна на живота има мекота. Но вие трябва да съберете твърдостта и мекотата на едно място и да образувате едно движение. Не можете да образувате движение, ако нямате твърдост и мекота едновременно. Ако нагреете лед, например, той се разтопява и започва да се движи. Ако пък отнемете от топлината му, тогава става втвърдяване и няма никакво движение.



Фиг. 4



Фиг. 5

Та казвам: науката на кривите линии е един математически език, показващ как трябва да се живее. Например, изучавате един човек, т.е. имате един триъгълник, който показва посоката на движение. Ако го разглеждате отдолу, посоката е нагоре, т.е. той е висок връх, а по двата му склона слиза вода. Ако го разглеждате отгоре, това пак е посоката на движение, но в случая движенията

отдолу се съединяват навътре и преминават така, че движението не е нагоре, а е обърнато надолу. С други думи, то се представя, че е нагоре, но предметът се обръща в обратна посока. Да кажем, че се стремите към забогатяване, но ако в това богатство огрубявате, вие надолу ли слизате или нагоре се качвате? Щом човек огрубява, надолу слиза, защото само в мекотата има движение нагоре. Човек, който става мек, отива нагоре. И затоплената пара заема по-голямо пространство, има условие да се качва, но горе тя ще се сгъсти и така ще се образува втората линия, по която ще отиде надолу. Та казвам: природата иска да ви научи.

Понякога искате да бъдете спокойни, да нямате никакво препятствие, всичко да ви е наред. На кого работите могат да са наред? Вие трябва да имате свойството да ставате и твърди, и меки. Когато станете меки, трябва да имате свойството да тръгнете, а когато станете твърди, трябва да сте силни. Понеже твърдите хора се спират постоянно, а пък мекия човек всеки го чака. Чашата вода е добре дошла на градинаря, а при твърдите неща трябва да отидеш, защото не се движат. Как обясняват аристократизма? Аристократизмът представлява човешки тела, които са изгубили своето движение. Демократизмът пък представлява тела, които са станали меки и се движат. Къде е културата – в аристократизма или в демократизма? Културата е в демократизма, понеже той тече като вода, която отива и търси хората. Аристократът чака да го намерят. Аристократите са горделиви, седят като планини и казват: „Да познаят, че сме високи!“ Водата пък, която слиза, е тщеславна и казва: „От високо място слизам, отивам в света да го изследвам.“

Понякога вие се затваряте в себе си. Щом се затвориш в себе си, ти си аристократ. Някой пък казва, че се е отворил, значи е демократ. Щом се затваряш, ти си горделив; щом се отваряш, ти си тщеславен. Питаш защо си се затворил. – Защото трябва да се спреш. Питаш

защо си се отворил. – Защото трябва да тръгнеш. Всеки, който се затваря, трябва да се отвори, защото няма никакъв друг смисъл. Една врата може хиляди години да седи затворена, но следващото ѝ състояние ще бъде да се отвори. Следователно нещо, което се отваря, трябва да се затвори, а нещо, което се затваря, трябва да се отвори. Законът е такъв. Скръбен си, защото си аристократ; радостен си, защото си демократ. Радостта е демократична, скръбта е аристократична. Само демократите са радостни – щом не си радостен, не си демократ; щом си радостен, демократ си. Сега вие сте тъжни, нали? – Защото сте от аристократически произход и кого как срещнете, казвате: „Не съм разположен.“ Аз така делия хората: неразположен ли си, аристократ си; разположен ли си, демократ си. Много малко демократи намирам сега в света. Искате да уредите работите си; ако не станете демократи, работите ви не могат да са уредят. Работите се поправят при демократизма. Разбира се, не стават съвършени, но се дават по-благоприятни условия да се изправят. Тези, които умират на Земята, отиват нагоре, а онези, които се раждат, слизат надолу. Онези, които умират, са недоволните от живота аристократи, а онези, които се раждат, са демократи. Трябва да мислите върху тия разсъждения.

И така, в изпъкналите работи се събира особена енергия. Нали казват, че електричеството се събира винаги по остри места. Това лесно можете да го проверите. Ако носът много се изтъни на върха, човек става много сприхав и трябва да го пазите, защото винаги се сърди. Човек, на който носът отдолу е по-широк, има много вода. Човек с остър нос е сух, насъбрал е електричество и току търси някъде да бодне. Ако го доближите, той веднага ви прави бележка и казва: „Стой малко настрана, не знаеш ли, че електричество има тук!“ Следователно, щом се разсърдите за нещо, не ви трябва да се карате, а само потъркайте носа си. Когато станете сутрин, потъркайте носа си;

на обед потъркайте носа си и вечер потъркайте носа си. Питате какво ще стане от това. Ще стане това, което никога не е ставало.

Преди време дойде при мен една жена, за която може да се каже, че е духовна. Мъжът ѝ пък бил светски човек, казвал ѝ, че тя не разбира живота, и имал слабостта да пие вино. Жената го церила, церила, но той не се отказвал и тя идва един ден да ме пита как да го отучи да пие. Казах ѝ: „Не можеш да го отучиш, защото човек, който много обича виното, обича и жените. Жените поддържат пианството в мъжете и мъжете поддържат пианството в жените.“ – „Че как тъй?“ Рекох ѝ: „Мога да ти дам само един метод: когато той спи, ти му говори: „Пий само вода, пий само вода!“ Виното е получено от водата и той, когато разбере това, ще се отучи.“

Сега, ще направя превод на този пример: да допуснем, че обичаш често да се гневещ. Това е влюбване в жените, защото гневът е мъжки елемент – той е силен и винаги търси много жени, защото там успява да омекне. Гневът трябва да намери една жена, понеже жените носят мекотата. Всъщност той трябва да намери жените, които носят истинската мекота, защото има такива, които носят повече топлина и за тях образно се казва, че са изгорили някого? Хора с много голяма температура понякога се оплакват, че левият им крак се е сгорещил, а десният е изстинал. Топлината на десния крак, който е мъжки, отива в левия и го сгорещява. Какво трябва да правите тогава? Турете левия крак върху десния, за да проникне в него светлина. Сега ще ви предам едно изкуство: виждали сте жени, които плетат – в тази работа има кука, мрежа и бримки. Куката е мъжът, защото има хаплив зъб, мрежата е жената, а бримките са децата. Как се правят децата? Мъжът захваща със зъб преждата, увива я и изтегля една бримка, т.е. едното дете. После пак я захваща, пак я увива и изтегля втора бримка. Така се нареждат синджирчета и когато накрая ги видят, хората казват: „Колко хубава дантела е изплела!“

И така, ако не впрегнете мъжкия и женския принцип на работа, нищо няма да постигнете. Мрежата е жената, куката е мъжът, а самият човек, който работи, е разумното начало. Когато говорим за мъжа, разбираме онзи принцип в света, чрез който можеш да работиш. Женският принцип пък е този, който може да бъде турен на работа. Трябва да впрегнеш и двата принципа. Най-първо трябва да имаш твърда почва – това е мъжкият елемент; трябва да имаш и вода – това е женският елемент; тогава нещата се одухотворяват и всичко, което израства от земята – тревите, плодовете, всички неща за ядене, това са децата. Какво разбирате под думата *деца*? Има ли глагол, произлизащ от българската дума *дете*? Вие не знаете произхода на тази дума. Под *дете* разбираме да съединиш един твърд с един мек принцип и туй, което се свързва, е детето. Следователно на земята децата образуват връзката. С Любовта и Мъдростта е същото – те се свързват с Истината. Не можете да свържете Любовта със Знанието и с Мъдростта, ако нямате Истината – тя е връзката на нещата. За да вървят работите в живота ви, трябва да имате Истината. Детето представлява Истината, т.е. връзката на нещата.

Сега, казвате, че трябва да обичате Истината. Ако нямате Истината, нещата не могат да се свържат и тогава Мъдростта и Любовта ще останат непонятни за вас сами по себе си. Към коя категория ще поставите Знанието? Например, леките тела изгарят. При мекия принцип ти винаги ще изгориш и на пепел ще станеш; при силния принцип, който е твърд, ти ще ослепееш и ще изгубиш Знанието. Ако възприемеш силната светлина, очите ти ще ослепеят, затова никога не привличай пряко светлината. Затова са дадени клепачите: когато светлината е силна, тия мускули я отбиват, за да може по-добре да влезе в очите. Не мислете, че миглите ви са в покой – те са в едно много бързо движение, което не забелязвате. И щом

минава светлина, те веднага се раздвижват. Всичко това са неща, които не сте проверили.

Понякога искате да бъдете знаменит човек в света, да се издигнете. Какъв елемент ви е необходим за това? За да се измените, трябва ви Знание, но с това няма да бъдете полезни в света. Високият планински връх трябва да бъде полезен – да дава направление на ветровете, да дава направление на реките. Ако събраните по върховете снегове и ледове не се стопят, нямаше да има реки и нямаше да се говори за тия високи върхове. Когато се повдига в света, човек казва: „Трябва да бъде добър!“ С това той подразбира, че трябва да се топи. Когато снеговете по планините започват да се топят, тогава всички плодни дървета в полето започват да растат. Следователно между топенето и растенето има известно съотношение. Докато нещо не се стопи в теб, не могат хубавите работи в теб да изникнат. С други думи, скръбта трябва да се превърне на Радост. Никой не е доволен от скръбта, защото е нещо твърдо. Затова в нея трябва да дойде Топлината, която да я разтопи. Щом се разтопи, скръбта ще се превърне на влага, ще слезе в ниските места и плодовете ще се върнат на работа.

И така, острите работи са мъжки, а меките са женски. Под думата *жена* винаги трябва да разбирате смяна на две състояния – скръб и радост. Щом се говори за жена, скръб и Радост ще имате; щом се говори за мъж, ще разбирате смяна на Светлина и тъмнина. В мъжа винаги има Светлина и тъмнина. Жената продава Радостта и скръбта, мъжът продава Светлината и тъмнината. Следователно мъжът е художник, който понякога туря тъмни сенки край очите, а някъде полага светли очертания. Тогава как ще определите Светлината – демократична или аристократична е тя? Тъмнината е аристократична, а Светлината е демократична – тя е тщеславна и ходи навсякъде. Не е лошо човек да бъде тщеславен. Ако вземем

нещата в естествената им проява, под думата *тщеславие* аз разбирам нещо, което се размножава и става достъпно за всички. Горделивият е достъпен за малцина, а тщеславният – за всички. Горделивият не обича приятели, иска да има само един приятел, голям аристократ и тертиплия е той. Всичко това личи в походката му, защото гордостта дава една особена осанка и прави човека много хубав. Например, когато правят гимнастически упражнения, някои от вас са аристократи и играят с вдигната глава. Така не се правят упражнения. Щом играете гимнастика, всяка част от телата ви трябва да взема участие, на всичко трябва да предадете движение, т.е. Животът трябва да се предаде във всички части. Първо при изправяне трябва да направите контакт с първичната енергия; после този контакт трябва да се прекъсне, за да влезе тази енергия в работа; после отново следва контакт. Не бива да правите упражненията рязко – това е мъжкият принцип. Ще ги правите бавно, за да има равновесие.

Сега, вие искате да знаете как да живеете. Животът седи в това да знаете как да движите езика си, да знаете как да движите очите си. Защото понякога движите очите си тъй, че не знаете какво виждате или пък движите езика си тъй, че не знаете какво казвате. Или пък имате един ум, а не знаете какво да мислите; имате едно сърце, а не знаете какво да чувствате. Например, гледам как някои правят гимнастическите упражнения с вдигната нагоре глава. Това е неестествено положение. Други пък свиват раменете си, което пак е неестествено. Някои вървят с вдигнати рамене, други повдигат дясното си рамо. Тези пък, които пушат цигари, вървят с една ръка отзад, а с друга – на устата и всичките им работи мязат на движенията с тютюна.

Освободете се от вашия стар и глупав аристократизъм и възприемете разумния демократизъм! Съединете ги, та да излезе нещо хубаво, т.е. бъдещото поколение. Щом тия принципи се

съединят, присъединете и разумното начало. Всяко нещо трябва да отиде на своето място. Когато разглеждате нещата поотделно, се виждат, че не са на мястото си. Например, острият човек, разглеждан отделно, е противен, но в целокупността той има свое значение. Научете се преди всичко да мислите добре и да чувствате добре. Да мислите – това е мъжът у вас, да чувствате – това е девицата у вас. Следователно, когато чувствате добре, вие сте девицата; когато чувствате зле, вие сте жената, която се е напълнила с непотребен багаж. Оплаквайте се от нещата в света. Оставете вашия бит-пазар, носете само хубавото и красивото в Живота! Това е задачата на Природата.

Още много време имате да учите, за да свършите училището и да реализирате това, което сега ви казах. Трябват ви десет хиляди години. Започнете отсега, защото ако не започнете сега, ще ви трябват още сто хиляди години. Ако пък и тогава не започнете, в бъдеще ще ви трябват още десет хиляди години. Ще кажете, че много дълго време ще се живее. Ученик, който следва дълго време и след 16-годишна възраст пак стои в гимназията, как мислите, от умните ли е? Ако завърши за седем-осем години, значи е способен, но ако продължи по-дълго, не е способен. По същия начин и ние, ако закъсняваме за Доброто в света, не сме от способните. Ако закъсняваме в умственото си развитие, не сме от най-способните. Можем да закъснеем, но трябва да свършим работата си според времето, което Природата е определила. Пожелавам ви да бъдете от разумните и способни ученици и да свършите работата си навреме.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В истината е скрит Животът.

36-а лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас,
17 септември 1937 г., петък, 5 ч. с, София, Изгрев

Седемнадесета година 1937 – 1938

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Да. / – Каква? – /“Външна и вътрешна зависимост на паметта“. / – За следния път пишете върху темата №1 „Възможности в живота“.

Чете се темата „Външна и вътрешна зависимост на паметта“.

Какво трябва да разбираме под думата „зависимост“? Пишете от какво произтичат зависимостите. Гладният човек от какво е зависим? Или жадният от какво е зависим? Гладният човек е зависим от храната. Тя е едно условие за него. Ако има тази храна може да свърши каква и да е работа, пък ако няма храна, не може да работи. В дадения случай храната е един подтик.

Вземете сега в музиката, колко трептения има най-ниския тон? /16 трептения/. Как се образувало първото, второто, третото, шестнадесетото трептение? От какво зависи образуването на трептенията? Значи, ако имаме едно трептение не може ли да имаме един звук? После, защо са 16 трептения, а не са 17? Някои предлагат 16, други казват 32. Но тогава пак се задава въпроса: „Защо са 32, а не са 33?“ /16 дълги трептения, а 32 къси?/ Тогава, колко обертона има в един тон? /Много, но обикновено определят около 16-17/. Тогава може да допуснем, че всяко трептение дава по един обертон. Значи, за да се прояви един тон, 16 обертона трябва да има. Ако тия обертонове не се образуват, тонът не е пълен. Те са отвлечени работи, не са ясни. Тогава, ако вас ви зададат една тема, каква е музиката по същество, какво ще кажете? Какво представлява музиката по същество, как ще определите. Не само вие, но и най-видните музиканти не могат да кажат. Да кажем, музиката представлява неизброимите възможности

на живота. Човек, който не е музикален, той е ограничен. Щом е музикален има много възможности. Възможностите се определят от възможността му. Сега има едно друго твърдение. Едно тяло, което се движи с по-голяма скорост ще иде по-далеч, отколкото едно тяло, което се движи с по-малка скорост.

Тогава определям: Страданията са предисловие на музиката, те са подготовка. Всяко едно страдание е подготовка за един музикален живот. Под музикален се разбира, че е разумен, има разумност. Във всеки живот, в който липсва разумността, страданието иде като едно последствие. Щом имаш страдание, показва, че разумността липсва. Да допуснем, че вие двама души пътувате по пътя, дойдете до един кръстопът и се спирате. Зародят се в двама ви две противоположни мнения. Единият казва: „По този път да тръгнем“. Другият казва: „По вторият път да тръгнем“. Колко възможности имате? Значи двама души сте, две възможности имате.

Запример, да извадя двама души от вас да изпеете тона „до“, ще го вземете ли правилно. Нито един от вас няма да го вземе, както е, все ще има едно различие, ще се образува един малък тъгъл. Щом в живота има нещо непостижимо, това показва, че не вземате вярно тона. Когато вземете верен тон, нещата стават възможни. Когато нещата стават, те са музикални; когато не стават – не са музикални. Имате, да допуснем числото 16 или числото 32. Ние ще образуваме друго число 12 и 32. Какво представлява в дадения случай числото 16? Не ви е познато. Какво представлява в дадения случай. Представете си, че едното представлява ябълка и в тази ябълка има 6 семки. Следователно, пишеш 16. Значи от тия семена колко ябълки ще излязат? 6 ябълки ще излязат. Какво показва 32? Тук, ако вземете този процес, шестте ще остане отзад. Шест, с колко е по-голямо от едно? – С пет. При три – значи с две е по-голямо. Какво тълкование бихте дали? Представете си, че тия тела се движат. Де има по-голямо

движение в 16 или в 32? /В 32/ 16 е движение в планинските местности, а 32 е движение в долините. При 16 се качваш нагоре, а при 32 слизаш надолу. Къде движението ще бъде по-бързо? Сега каква е посоката? – Едното е слизание, другото е възлизане. Кога телата възлизат? Да допуснем, че едно тяло се движи по една повърхност. Ако представите на туй тяло съпротивление, на къде ще започне да се движи? Ако направите средата по-гъста, туй тяло ще започне да се изкачва; ако средата стане по-рядка, тогава движението ще се обърне надолу. И питам тогава: Движението на светлината как става от слънцето? По отношение на земята иде отгоре. А по отношение на слънцето, какво трябва да разбираме под думите „горе“ и „долу“? Значи светлината излиза от слънцето, отива към земята. Значи, земята е надолу. Следователно ще имаме една скорост по-голяма. Тогава какво трябва да се разбира? Значи в дадения случай слънцето изпраща повече енергия, която е необходима за земята. Сега с този въпрос е свързан друг.

Запример, по-малките тела са зависими от по-големите. На основание на физическия закон, от какво зависи зависимостта? Или може да видите същия закон. Да кажем трима хора са гладни; единият е гладен, другия е по-гладен, третият е най-гладен. Три степени имате. От трите степени по-нагоре има ли? – Има, разбира се. Някой е толкоз гладен, че от глад умира. Най-силната степен е, когато човек от глад умира. Тя е най-силната степен. Минава от едно състояние в друго.

Ако хвърлите едно тяло и среща на пътя си голямо съпротивление, какво ще стане? Ако скоростта (силата) на тялото не се намалява, а тази скорост постепенно се увеличава, какво ще стане с твърдото тяло? – Ще се образува триене, туй твърдо тяло ще се разтопи, ще се образува горение. Как обяснявате защо в човека се явяват страданията? Вие не искате страданията, а страданията идват.

Как ще си го обясните научно, от какво идат страданията? Да допуснем едно просто обяснение. В съвременната култура вие обичате да имате хубави обувки, но да са модни, да имат парижки върхове. Кожата не е достатъчно мека, кожата не е направена според правилата на хигиената. Вие, с тези, тесните обувки излезете на една разходка. Сега, какви са ви побужденията, че искате тесни обувки? Ако искате тесни обувки значи, че тия тесни обувки не ги носите за вас, но за хората ги носите, да ви видят, че обувката са тесни, и че са модни. Вие вървите с обувката и гледате, дали другите обръщат внимание на обувката. Хората обръщат внимание на обувката ви, но те ви образуват мозоли. За да угодите на вкуса на хората, вие си образувате един мозол. Питам: Какъв е произхода на мозолите? От какво произтичат мозолите на краката ви? – Да угодите на хората. Какъв е черът, как се черат мозолите? Като престанеш да угаждаш на хората, ще изчезнат мозолите. Сега може да го вземете като правило. Питам: Колко неща произтичат от страха? – Страхът най-първо е накарал хората да бягат, страхът даже в някои животни е проточил техните крака. Други не ги накарал да бягат, но ги накарал да лъжат. Може ли страхливия да ти каже истината? Но то са психологически изводи. Много пъти вие срещате в живота известни противоречия. Казвате: „Труден е животът“, но нямате никакво обяснение.

Да кажем, музиката за някои хора е трудна. За кои хора е трудна? – Които имат слабо ухо, слаба музикална памет или нямат музикално разположение, за него много мъчна е музиката. Но за онзи, способния, лесна е музиката. Вие казвате: „Труден е животът.“ За кого е труден? За ленивия нали животът е труден, а за трудолюбивия животът ни най-малко не е труден. Труден е живота, какво подразбира? Под думата „труден е живота“ значи трябва да се трудиш. Даваме вече първостепенно значение на труда. Значи в живота си работим повече отколкото трябва. Тогава не можем ли ние

да надвием? От какво произтича трудния живот? – От човешката лакомия. Искате много жито, сеете много ниви, трябва много да се жъне. Казвате: „Убихме се от труд“. – Сели сте много жито. Колко жито трябва на човека за една година? На човека е достатъчно по половин килограм на ден, за 365 дена – 365 половинки, колко килограма правят? – 187 и половина.

Сега да допуснем, че някой от вас е музикален и иска да хареса на другите, че пеете добре. Какъв резултат ще имате? Ако пеете за себе си, ще имате за резултат вашето здраве. Всички хора, които добре пеят на себе си, са винаги здрави. Всички хора, които пеят на хората, са болни. Знаете защо са болни? Ти като пееш казват: „Не ти струва пеенето, туй не можеш да го изпееш хубаво“. Изпееш на друго място, казват: „Последния пасаж не го изпя хубаво“. Ти вече започваш да се смущаваш. Ти като се смущаваш, от смущение не си здрав. Ти като пееш за хората, не си здрав; като пееш за себе си, си здрав. Сега един закон изваждаме ние – Живейте един добър живот не за хората, но заради вас. Защото, ако живеете за хората, ще ви намерят някоя погрешка. И тъй сега изваждам друго правило – Всички погрешки, които ги намирате в хората се са хорски. Ако вие имахте тетрадките от първо отделение докато свършите университета и ги прегледате, нали щяхте да забележите се поправките на вашите професори. Ще видите, че погрешките намаляват. Но поправките на тия погрешки, професорът ги е турил. Много от тия погрешки не са погрешки. Забележете в българското правописание. Ще видите колко грешки сте правили, които не са погрешки. Няма нещо установено в правописа. Да кажем, ако в правописа има Ъ, когато пишете, постоянно ще има зачерквания, че не сте писали Ъ. Но като изхвърлят Ъ остане просто е, тогава де е погрешката?

Мислите ли, че ако вие вземете 15 трептения на един тон, тонът пак ще се чува? Не, ще има една малка неправилност, липса на едно

трептение. Значи в природата, ако вървим по законите на природата, нещата са строго определени, ти не можеш да пристъпиш един закон. Можеш да го престъпиш, но ще имаш и последствията. Значи, всяко едно безпокойствие на човека се дължи на нещо. Някой път имате едно безпокойствие, не му знаете произхода. Казва някой: „Неразположен съм малко“. Има някакво нарушение. Ако нарушите закона на яденето, стомахът страда. Ако нарушите закона на дишането, дробовете страдат. Ако нарушите закона на мисълта, винаги вашият мозък страда. Боли ви глава, причината е в мисловния свят. Заболят ви дробовете, в чувствения свят е причината. Заболи ви стомахът, причината е на физическото поле. Тогава трябва да търсите причината. Щом е на физическото поле, ще измените хигиената на яденето си.

Сега как става, как ще моделираме, как ще изменим себе си? По колко начина може да се поправи една погрешка? Представете си сега, че имаме този фар, който е направен на французкото изложение, който дава една светлина от 500 милиона свещи, на който светлината може да се види от 200 километра. Ако да кажем, имаш ключ и по невнимание отвориш този фар изведнъж, десетина хиляди хора може да ослепеят. Значи, по едно бутване, по едно невнимание може за няколко секунди да ги ослепиш. Толкоз е силна светлината, че десет хиляди хора може да ги ослепите. Значи тези хора трябва да са на колко километра най-малко, за да се избегне слепотата?. Как се намалява светлината? – /Тя е обратно пропорционална на разстоянието/. Сега, да допуснем известни страдания, които произтичат от липса на светлина; пък има страдания, които стават от преизобилие на светлината. Следователно, вече в природата имаме два вида страдания. Едни, които произтичат от липса на светлина, не от съвършена липса, други произтичат от изобилие на светлина. Тогава, за да премахнем това страдание, което произтича от

изобилие, трябва да се отдалечим, да дойдем до разстояние, където светлината ще бъде приятна. Слънцето е турено на 92 милиона мили, от което е нагледено съобразно с организмите на земята. Туй разстояние не е произволно, то е нагледено със съществата, които живеят. Ако ние се приближим два пъти по-близо до слънцето, може съвсем да се измени земния живот. Ако страданието произтича от изобилие, трябва да се нагодим, да се отдалечим; ако произтича от липса на светлината, тогава трябва да се приближим. Тогава някои страдания се премахват чрез отдалечаване, други /се/ премахват чрез приближаване. Трябва да се знае от какво произхожда страданието. Страданията произтичат от две възможности. Едни организми, на някои хора, страдат от преизобилна храна, те много ядат. Вземете раждането на болестта подагра се дължи на изобилна храна. Царска болест я наричат. Князе, царе боледуват. Сиромаси никога не може да умре от подагра. Някои българи, които страдат от подагра, те много боб ядат. Бобът е много пищна храна. Ако някой беден българин страда от подагра, аз вече знам, че много боб е ял. Ако един човек много опустява, сух е станал, той е сиромас. Изсъхването на човека произтича от сиромашия. Онези, които задебеляват са богати. Онези, които изсъхват са сиромаси. Тогава дайте ми движението: Дебелите хора приближават ли се, или се отдалечават?. Сухите хора отдалечават ли се, или се приближават? Или кажете ми, кои тела падат? Които са по-тежки ли? Запример, представете си, ако един човек би имал кокоша глава, а тяло на човек. Кокошата глава какво представлява, близо ли е до умствения свят или е далеч? – /Далеч/. Или представете си един човек, главата на когото е много голяма, но дробовите му са кокоши, стомахът му е човешки – едно такова противоречие. Този с кокошите дробове може ли да бъде духовен човек? Представете си, че този човек би имал стомах на една кокошка, какви ще бъдат отношенията му? – Ще има едно голямо

противоречие. Значи, човек има известни отношения. Човек при сегашните условия е едно разумно съчетание от всички модели, които природата е направила. Защото всичките модели, които съществуват, те са само заради човека. Те са опити за човешкото подобрене. Сегашния модел на човека е най-добрия модел, който тя е измислила. Тя още не се е спряла на този модел. Той не е завършен. Още много тя има да прави, човек ще се моделира. Но в природата няма по-съвършен модел от този, в който той живее в сегашните условия. Да допуснем, че вие не сте доволни от сегашния модел. Защото някой път, нали сте недоволни от живота. Значи, вие сте недоволни от модела, който природата ви е дала. Питам сега, какво трябва да направите? Недоволни сте от нейния модел. Природата ви казва дайте си модел. Какъв модел сега искате за в бъдеще? Всеки от вас, който е недоволен от живота, какъв модел ще даде? Аз ви казвам, че има възнаграждение на всеки, който може да даде един по-добър модел от този.

Сега аз да ви кажа: Вие искате да подобрите живота си. В какво именно да се подобри? Да ядете повече ли? Да дишате повече ли, да мислите повече ли? Сега неестествеността на човешкия живот произтича, че няма правилна обич. Човек яде повече, диша по-малко и мисли по-малко. Следователно остава известна излишна храна у него, която не може да се трансформира, понеже физическия свят е резултат на духовния, духовния е резултат на умствения свят. Енергиите трябва да се трансформират. Всякога излишъкът, който остава в тази енергия, остава като в живота. Ако в тебе остане едно незадоволено желание, ти си незадоволен. Сега ще направя едно сравнение: Доволството на човека трябва да бъде като едно шише пълно с вода. Когато напълните едно шише с чиста вода, че да не остане никакъв въздух в шишето, тази вода ще остане за дълго. Ако оставите въздух в шишето, има една възможност да се развали

водата. Значи едно задоволено шише подразбира, че не трябва да има никакъв въздух в шишето вътре.

Та казвам: Сега, при сегашния метод на възпитание, някой път казвате, че трябва да се възпитават хората. Който не разбира, ако вземе туй правило буквално, че му напълните стомаха хубаво, да не остане празно място, или ако напълните ума, че да не остане празно място? Не, в природата имате други методи вече. Имате онези мехове, с които се раздухва огъня. Ти напълниш меха хубаво, после този въздух трябва да го изкараш някъде и после пак поемаш наново, да има едно движение. Значи у тебе всичко трябва да бъде наполовина пълно. Твоят мех не трябва да бъде пълен, но да има оставено празно пространство, откъдето тази енергия трябва да я употребиш, трябва да има място да я туриш тази енергия. В природата съществуват, тия, двата метода. Положителната енергия е пълен мех, отрицателната енергия е празен мех. Следователно, пълния мех ще го изпратиш в празния мех. От пълния мех ще изпратиш течността в празния мех. Вие сега казвате: „Положителна енергия“, ако в природата нямаше една отрицателна енергия, да става една обмяна, да се образува движение. Обмяна трябва да става между положителната и отрицателната енергия. Но под думата „отрицателна енергия“, ние разбираме енергии, които в себе си имат положителна енергия, защото положителната енергия сама не може да се развие. Тази енергия след като мине в средата на отрицателната енергия, започва да се развива. Та отрицателните енергии са необходими. Човек трябва да има отрицателната страна на музиката за да развие положителната музика. Имате, запример, едно желание, нали така? Имате едно желание да ви дадат нещо. Туй желание да вземете нещо е отрицателно вътре във вас. Имате едно желание да давате. Туй желание е положително. Следователно, когато даваш е едно, пък когато вземаш е друго. Във вземането ти ще обработиш, това което си

взел, в даването ще очакваш туй което си дал, други да го обработят. Тогава ще чакаш два различни резултата. Единият резултат, когато си възприел. Когато ти си възприел, от тебе зависи работата. Щом го възприемеш, може да го обработиш. Туй което си дал, то не зависи от тебе. То зависи от тези, на които си дал нещо, те трябва да го обработят. Следователно, хората се спъват по два начина: едни се спъват, понеже сами не обработват нещата; после се спъват като са дали нещо на другите и те не са го обработили. Ние може да се спъваме от външния свят, понеже сме дали нещо. Може да се спъваме и от себе си, онова, което сме възприели, ако не го обработим. Та сега човек трябва да бъде разумен по отношение къде влага своята енергия. Човек трябва да бъде внимателен по отношение положителните енергии, които възприема, как да ги обработва.

Казваме, че човек може да се възпита. Човек може да се възпита по два начина: По външен и по вътрешен начин. Ако го възпитават разумни хора, той ще стане разумен, ако го възпитават глупави хора, той ще стане глупав. Ако го възпитават музикални хора, той ще стане музикален, ако го възпитават немусикални хора, нищо няма да стане от него.

Та, когато ние говорим за Бога, ние подразбираме едно същество разумно, от което може да се възпитае. Ние търсим Бога защото вън от Бога ние не може да се възпитае. Единственото същество, което може да ни възпита, както никой друг е Бог. Тогава има смисъл, не както турят; Вярата в Бога е онова, което ние търсим в живота, може да го намерим само в Бога. И любовта към Бога, е че туй, което търсим може да го вземем само от Бога. Вярата в Бога ще ни покаже, къде може да го намерим. Ние трябва да обичаме Бога, понеже туй, което ние търсим може да го вземем само по закона на любовта. Ако ти нямаш любов към Бога, ти нищо не можеш да вземеш. Ако имаш любов, ще вземеш нещо. Ако нямаш любов, тъй ще си останеш. Казва

някой: „Защо трябва да обичаме Бога?“ Ако ти не го обичаш ще умреш. Ако го обичаш ще живееш. Тогава има смисъл. Казваш: „Как да обичаме Бога?“ Ако го обичаш, живота ще дойде в тебе. Ако дойде животът, вече имаш една възможност.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 1 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24. IX. 1937 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев

ВЪЗМОЖНОСТИ НА КРАСОТАТА

Отче наш

Имате ли тема? – /Имаме/. – Четете. /Чете се темата „Възможности в живота“/. – Пишете върху тема №2 „Разнообразие на възможностите“

Да допуснем сега една възможност за един обикновен ученик в отделенията: Възможно е да го приемат, възможно да не го приемат. Значи при сегашните условия, когато не го приемат от какво зависи, от какво зависи възможността да го приемат в първо отделение, трябва да бъде на колко години?. – /Седем. / Ако има седем години, може да го приемат, ако няма седем години, няма да го приемат. Тогава каква възможност има това дете? Значи може да постъпи в забавачницата. В първо отделение не може да постъпи, но в забавачницата ще го приемат. Сега втората възможност: Това дете като го приемат може да се учи, пък може и да не се учи. Ако учи каква възможност има сега? Има възможност да влезе във второ отделение. Ако не учи? Ако не учи ще остане пак в първо отделение. Колко години може да бъде в едно отделение? Сега какви са условията за неговата възможност? Колко години може да остане в първо отделение? Има възможност да го изпъдят от училището. Може да се разболеет детето. Болестта става причина да го изхвърлят из училището. Пък може да го изпъдят и за неспособност, понеже не може да учи. Запример, вземете сегашните възможности на ученика свършил гимназия, който иска да следва в университета по медицина. Каква възможност има да следва, от какво зависи възможността му? – От бележките му. При какъв успех може да го приемат по медицина? Ако има четири ще го приемат ли в медицинския факултет? – /Не. /

Колко, ако има ще го приемат? – /Шест. / Ако има пет? – Значи не можеш да минеш, само шест, ако има.

В света има два порядъка: Единия, ако хората са добри. Ако си добър можеш да минеш в по-горен клас. Ако не си добър, оставаш в същия клас. Има и други класове. Ако си по-лош, пак минаваш в по-горен клас. И в лошото има класове.

Добре сега, на какво вие отдавате възможностите на красотата? Кои са възможностите на красотата? Кога човек става красив? Винаги красотата е свързана с доброто в света. Колкото човек става по-добър, става по-красив; колкото става по-лош, става по-грозен.

Ако ви зададат въпроса сега: „Защо човек учи? Каква нужда има да се учи?“ Сега, ако на вас ви зададат една тема. Във вас всички има желание да бъдете богати, кои са подбудителните причини, защо искате да бъдете богати? Или пък искате да бъдете учени, или пък искате да бъдете силни. Те спадат към положителните добродетели. Искан човек да бъде богат. Допуснете, че вие искате да бъдете здрави; идваме до по-същественото. Защо искаш да бъдеш здрав? Защото при здравето има по-малко страдания, по-приятно е. Искаш здраве. Щом не си здрав, ще имаш повече страдания. Сега да уподобим здравето, да направим една аналогия, ще уподобим нездравия човек на сиромашия. Здравето, ако уподобим с богатство, нездравето трябва да го сравним със сиромашия. Запример, вземете двама души, единия с добър характер, другия с лош характер. Човекът с лошия характер има повече възможности да изгуби здравето си. И лошият може да бъде здрав и добрият може да бъде здрав. Сега те се отличават, че добрият има повече възможности да остане здрав, а лошият има повече възможности да загуби здравето си.

Сега вземете това сравнително, вземете аналогичния метод. Запример, някой път имате силен огън и слаб огън. От какво зависи слабостта на огъня и силата на огъня? – От количеството на

материалите, които имате. Допуснете, че вие сравнявате, че някой учи повече, а други учи по-малко. От какво зависи това? Да допуснем, че някой път се ражда във вас разположение, не искате да учите. Имате едно разположение да не учите, не искате да учите. Някой път се ражда едно разположение, при което вие имате желание да учите. Допуснете, че имате едно желание да не учите, как ще смените туй желание да не учите, с друго желание да учите? Как бихте го сменили?

Ако ви запитам сега: Вярата, възможност ли е? Вие говорите за окултния ученик. Кои са качествата на окултния ученик? Казвате: „Да бъде човек окултен ученик“. Ако един окултен ученик пренася камъни от едно място на друго, има три метри купчини камъни и ги пренася от едно място на друго да си създаде работа, мислите ли, че той е окултен ученик? Аз ще ви дам една разлика на окултния и обикновения ученик: Обикновеният ученик ще копира работите. Окултният ученик се учи да твори. Той още не е творец. Ако искаш да създадеш нещо ново, ти трябва да бъдеш окултен ученик, да измениш живота, да внесеш каквато и да е черта в живота си, да създадеш нещо ново. Ти седиш и живота ти е неносен, ти си обикновен ученик. За да измениш живота си, ти трябва да станеш окултен ученик. Та когато някой път вие сте недоволни от живота, вие сте обикновен ученик. Когато сте доволен от живота, вие сте в областта на окултната наука. Казвате: „Окултен ученик“. За окултния ученик има области, които трябва да знае, как да си добива силата, трябва да знае законите, по които може да добиеш сила, или пък знание. Областта е много голяма, да знаеш как да добиеш това знание. Четете, да кажем един съвременен роман, какво ви подбужда вътре да четете романа? Ако един млад човек чете един роман, и ако един стар човек чете един роман, какви ще бъдат подбудителните причини у младия и какви у стария? Да допуснем, че вие се

интересувате от астрономия, интересувате се от звездите, някои от които са на хиляди години далеч от нас. Интересувате се от някоя звезда, Алдебаран да кажем, или вие се интересувате от Сириус. Какво ще ви придаде в дадения случай Сириус? По някой път вие се интересувате от северния вятър или от южния, от източния или западния. Защо се интересувате? Като духне северният вятър лятно време, когато е топло, изпотил си се, става хладно. Тази прохлада е приятна. Някой път е студено, като духне южния вятър, тебе ти е приятно. Ти се интересуващ от северния, южния или западния, или източния вятър, се има нещо, за което се интересуващ.

Та казвам: Вие окултните ученици, по някой път се трябва да се позанимаете с аналогичния метод. Но той е много труден. Трябва да знаете как да съпоставяте нещата, защото един аналогичен метод не може да изяснява. Давате някой пример или сравнявате нещо. Трябва да знаете, как да ги сравните. Вие сравнявате един добър човек, с един лош човек. Те са контрасти. Кои са чертите на един лош човек и на един добър човек? Изобщо, лошият човек има едно силно тяло. Добрият човек има по-слабо тяло. По някой път лошият човек е по-силен, има по-голяма сила, отколкото добрия човек. Някой път лошите хора имат по-силен ум. По-умни са. Христос на времето казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на виделината“. Кои синове? – Лошите синове са по-умни. Един лош син днес по-добре обира баща си. Добрият не знае как да го обере. Лошият син обира баща си така, че всички признават, че е законно това обигране. Но сега ние правим сравнение на нещата. То е така, но между лошият и добрия човек всякога има разлика в постиженията. Всякога лошият в началото има преимущество над добрия. В началото всякога лошите хора имат преимущество над добрите. По закона на аналогите, като разглеждаме този въпрос, в края лошите изгубват, добрите печелят. В началото добрите хора много зле започват, не върви работата. На

лошите хора им върви. В края добрите хора печелят, лошите хора изгубват. Не можем ние да теглим един закон. Ако пресилим нашата аналогия животът не потвърждава. Казвате: „Виж как върви на лошите хора“. Да, в началото върви, но в края не върви, те винаги губят. Но и тук, ако пресилим аналогията, ще паднем в друго противоречие. Някой път и в началото върви на някой лош човек и в края върви. Тогава как ще го обясните? Трябва да има някакъв закон?

Запример, ако вие се качите на Мусала и видите вашия високомер ще видите, че някой път ще измерите на 300 метра по-високо, пък някой път на 300 метра по-ниско. Някой път височината на Мусала, според вашия високомер се увеличава с 300 метра, друг път се е намалил с 300 метра. Как ще обясните противоречието, как се намалила височината на Мусала? Всъщност, вашият високомер е показал 300 метра по-голяма височина. Какво ще бъде налягането? Ако височината е по-голяма, какво ще бъде налягането? Ако височината е по-малка, какво налягане ще има? Тогава, според закона, когато височината на Мусала се намалява, времето се подобрява; когато височината на Мусала се увеличава времето се разваля. Тогава, ако някой се качи на Мусала и гледа височината по високомера, ще каже, че Мусала е с 300 метра по-нисък. Не, да знае, че времето се подобрява. Затова Мусала смирен станал. Значи в живота, да допуснем, че бащата е като Мусала, като обича някое дете, той се смаява. Детето се качи на гърба на баща си, значи бащата е добър. Но, ако бащата на детето седи прав, тогава детето не може да се качи на гърба на баща си. Тогава само не може да се качи на гърба на баща си, бащата трябва да покаже особена привилегия, той да го дигне. Аналогично трябва да разсъждавате.

Вие по някой път искате добър живот, добри условия, искате Мусала да се сниши, и вие да му се качите на гърба. Пък той не се снишава. Обикаляш по един начин, обикаляш по други начин, не

върви. Сега обяснявам едно противоречие: Представете си, че един разбойник ви хване за ръцете, пък ви върже добре. Колко възможности имате да се освободите? Представете си, че вие сте един окултен ученик, че ви вързал един разбойник, колко начина има да се освободите от този разбойник? Трябва да сте силни като Самсона, че изведнъж въжето, с което сте свързани, като се напъне да го скъсате. Ти сега употребяваш този метод, не се скъсва въжето. Втората възможност каква е? Той ви свързал яко. Представете си, че вие сте човек, който тежи 120 килограма, свързани сте, не може да скъсате въжето. Сега, вторият метод за освобождение кой е? Първия метод е лесен за силния човек, той веднага ще скъса въжето. Има един друг метод, втори начин, който изисква време. Ти трябва да седиш три, четири дни гладен, да изгладнееш, да изпостелее тялото ти, че между тия връзки на въжето да се образуват празнини, междини, че да си изтеглиш ръцете и краката. Ти ще се освободиш, ще се измъкнеш, понеже си изгубил 20-30 кила от теглото си. Но трябва да постиш, и като си 120 кила да останеш 90-80 кила. В първия начин, ако се освободиш чрез скъсване на въжето, колко количество сила ще употребиш? Пак може да се освободиш, но колко количество сила си употребил? Там има харчене на сила. Във втория случай, ти си изхарчил не от енергията си, но от материала на тялото си. Има друг един метод. Този човек те е свързал, ти се мъчиш, той те оставил. На този, който те е свързал, ти започваш да обещаващ, казващ: „Ако ме пуснеш, ще ти дам 220-30-40 хиляди лева, готови пари“. И той ви освобождава. Пак скъсваш въжето. Но колко ви е коствало сега? – 40 хиляди лева, ви коствало туй скъсване? Вие сега, които се освободихте от 40 хиляди лева, силен човек ли сте? Не сте силен човек. Казвате: „40 хиляди лева ми коства да се освободя от тази беля.“ Значи, не си бил силен. По втория начин, не си могъл да постиш да гладуващ. Значи, не си бил герой, който може да изгуби 30 кила от тялото. Значи бил

си малко умен. Благодарение, че имаш пари. Казваш: „Тия пари аз мога да ги спечеля.“ Сега, какви са били подбудителните причини, защо първият – употреби силата си, вторият – употреби постенето, постил е този човек. И вие по-някой път, когато искате да се освободите от дявола, постите. Защо постят хората? – Да се освободят от дявола. Вързал те дяволът, ще постиш. Трябва да постиш, защото ако не постиш, не можеш да се освободиш, не може да извадиш ръцете. Ами когато подкупвате дявола? Дяволът и той се подкупва, 40 хиляди лева вземе и ви пусне. Сега употребявам една аналогия. Мислите ли вие, че може да подкупите дявола? Има един анекдот, че дяволът пратил едно малко дяволче да разнесе неговите лъжи в света. Като се върнало, малкото дяволче, започнало да лъже и големия дявол. Големият дявол казва: „Ти моята стока на мен няма да продаваш. Тази стока направих за хората, моите лъжи на мен няма да продаваш. Мене, с моите лъжи няма да ме лъжеш. На мене, ще ми казваш истината, както е работата отвън, дали си могъл да продадеш лъжите на хората, мене няма да ме лъжеш ти. Ти нищо не си свършил щом искаш да ме лъжеш. Не искам да ме лъжеш.“ Ако ми кажете: „Аз излъгах дявола“ – Вярно ли е? Запример, как бихте излъгали дявола, но той да не разбере тази работа? По някой път вие се опитвате да си представите, че не обичате никого, представяте си, че го мразите, че не искате да знаете заради него. Или пък някой път си представяте, че го обичате. Но, в единия случай вие лъжете като показвате, че не го обичате, не е вярно. В другия случай, като се показвате, че го обичате, пак не е вярно. Колко е вярно, че го обичате, толкова е вярно, че не го обичате. Към коя категория ще ги представите тези? Ако искате да представите, че обичате някого, искате да го уверите и се показвате, че не го обичате, искате да покажете обратното. Но и в единия, и в другия случай не говорите истината. Нито като мразите говорите истината, нито като обичате говорите истината. То е едно маскиране

отвън. Представете си, един ученик е запомнил урока си, но не го е разбрал. Запомнил го буквално и го разправя на учителя си, както той го е запомнил. Тогава при съпоставяне на аналозиите трябва да внимавате. Идва един при турския султан и му се оплаква, че много осиромашал от много ядене и пиене, моли го да му помогне. В опитване на живота осиромашал. Тогава султанът искал да го разбере, живял ли е той както казва, знае ли кои яденета са най-хубави. Казва: „Ти като си ял толкоз, като си опитал всички неща, кое е най-сладко в кокошката?“ Онзи казва: „Трътката“. Този анекдот на турски хубаво излиза. Тогава, султанът казва: „Дайте му 250 лири.“ Действително, много е сладка трътката. Друг турчин, който чул за това, отива и казва на султана: „От ядене и пиене осиромашах.“ Казва: „Я ми кажи, кое е най-сладкото на бивола?“ Той казва: „Задницата.“ – Дарете му, казва, 25 тояги. Онзи чул, че на кокошката трътката е най-сладкото, казва „юола билир“ и на бивола ще е най-сладка задницата. То е по закона на аналозиите. Но не върви тази работа. Сега казват, че човек трябва да се моли, за да става по-добър. Но и това е по аналогия. Вярно е, че някой път човек като се моли става по-добър, но не всякога като се моли човек става добър. Друг казва: „Аз не се моля.“ Но и това не е вярно. Те са въпроси, които не са верни. Казва: „Аз никак не се моля.“ Идеш при гостилничаря и се молиш той да ти услужи. На всяка стъпка всички хора се молят. Няма същество, което да не се моли. Кога се моли човек и кога не се моли? Забележете, някой път вие имате един ваш приятел и той не ви пише. Желанието ви да ви пише към коя категория спада? Искате той да ви пише. Силният човек може ли да се моли? Изобщо ние мислим, че слабият човек се моли. Но и силният човек може ли да се моли? – Може да се моли. Аз имам само един пример за един Спас, героят. Няма някой от вас Спас, нали? Той е един действителен пример. Спас героят решавал всичко със сила, не обичал никакво противоречие. Той

всякога решавал въпросите със сила. Този Спас героят четял Евангелието. Тия методи, които той употребявал с насилие, намирал ги винаги, че не са в съгласие с неговите нови възгледи. Един път както по обикновеному жена му направила едно малко противоречие. Той и ударил две плесници, как може тя да му говори така. Но след като ударил той плесниците, не може да иде на работа. Друг път впряга воловете отива на работа, на нивата. Него ден не върви, не може да впрегне воловете, не може да иде на работа. Обидата минава в него и той отива при жена си и казва: „Моля да ми простиш“. Кой го накара да се моли на жена си, да иска извинение от жена си? Той, същият герой вижда, че само със сила не може. Това са аналогични примери. Но след като ушил двете плесници по този начин, понеже той приел новото, ударът минал в жена му и тя станала по-силна. Тя го заставила да се моли. Имам друг един пример. Тук се бориха Дан Колов и Перейра. Перейра имал един начин на ритане, някак си с главата ритал, или с крака си, на едно място в стомаха, че като удари човек отслабва. Като го удари на това място и един голям герой може да изгуби борбата. Перейра имал един овнешки удар на това място, като го удари в корема и големият герой пада. Данчо пък, като хване човек за крака, така го извие, ти колкото и силен да си, като ти хванат крака и го извият, ставаш слаб. Какъвто и герой да си, като те хванат за крака и го извият, ще капитулираш. Най-после онзи с овнешкия удар, хващат го за крака и като го стегнат така, той се признава за победен, признава че другият е по-силен. Сега методите и начините на тия борци са различни. Дан Колов пада на земята, но пада по такъв начин, че да му хване крачето и се показва, че нищо не знае. Като падне и му хване крака, тогава показва силата си. Вие казвате сега, че това е пехливанлък, борба. Няма някой от вас, който да не дойде да се бори с дявола. Дяволът като дойде, ще те мушне, ще те блъсне в корема. Когато те блъсне в корема, ти капитулираш. Ще си пазиш

корема. Защото, ако те блъсне ще те победи. Казваш: „Трябва да се яде“. – Това е блъскането в корема. Сега тия изяснения не са научни. Хвани го за крака. Може 10 пъти да го хванеш за крака, но ако не знаеш изкуството как да извиеш крака му, той може да си извади крака. В живота вие често хващате една мъчнотия, но за да я победите, трябва да я хванете за крака. Но, ако не знаете как да свиете този крак, вие не може да победите. Победата трябва да се яви като резултат във вашия ум, че сте сполучили нещо.

Казвате: „Защо са тия страдания в живота?“ – Страданията са един метод за каляване. Щом си много слаб, непременно страданията са необходими. Защото всяко страдание калява характера. Но щом си много силен, трябва разкаляване. Защото някъде трябва да се калиш, някъде трябва да се разкалиш. Слабите натури трябва да забогатеят, за да се оправи животът им. А силните натури, за да се оправи живота им, трябва им сиромашия. То е пак метод. Когато някой казва: „Той е забогатял“, казвам – Каляват този човек. Той е мек човек, осиромашял. Той е придобил повече от каляването, не му трябва, сега го размекчават, понеже, ако не се размекчи, друг един процес има в природата.

Та казвам сега: Вие имате един метод и не може да съпоставите нещата, имате противоречия в живота. Окултният ученик трябва да съпоставя противоречията в живота в дадения случай. Запример, вие имате барометри, които пишат и имате барометри, които не пишат. Каква е разликата между пишущите барометри и ония, които не пишат? Каква е разликата между човек, който постоянно учи и човек, който периодически учи? Този, който учи периодически, той показва времето само в даден случай. Живачният стълб в барометъра, показва само времето в даден случай. Пишущите барометри показват не само сегашното време, но тази линия показва, какво е било времето и в миналото, какво е било налягането.

Та казвам: Ако вие побеждавате една мъчнотия само в един момент, вие имате един барометър, който показва сегашното ви състояние. Ако носите в съзнанието си ред мъчнотии, които сте ги победили, вие имате пишуц барометър. Защото, ако в съзнанието ви седи само една сегашна победа, вие имате един обикновен барометър, ако разрешавате само една задача, то е само един барометър. Но, ако имате в ума си ред задачи, които разрешавате, ако имате много задачи, които сте разрешили, вие сте един пишуц барометър. То има едно състояние, което показва, какъв е човек. Казвате: „Той е добър“. Но, той е в даден случай добър. Някой човек само в даден случай е добър.

Например, ако кажа 1, или 2, или да кажем 3, какво отношение има сега между 1, 2 и 3. Какви аналогични отношения имат? Този човек на единицата, той е много прям. Той не е човек, който се влияе. Няма външни условия да му влияят. Щом дойде до 2-те, вече законът се изменя. При 1, вие сте неотстъпчив, а при 2, вие ставате отстъпчив. Сега, кое ви накара вие да станете отстъпчив? При единицата, кои са елементите, които са влияели в числото две. Представете си, един човек с един крак и с една ръка, представете си един въобразяем човек, с един крак и с една ръка. И представете си един човек с две ръце и с два крака. По какво се отличават те? Тогава в себе си не се старайте да унищожите злото, но направете злото да има един крак и една ръка. Дайте на доброто във вас две ръце и два крака. Злото, което е с един крак и с една ръка, ще може ли да победи доброто, което е с две ръце и с два крака? Злото с две ръце и с два крака е по-силно от доброто, но злото с един крак и с една ръка, е по-слабо от доброто с две ръце и с два крака. Но, то е аналогия, съпоставяне. Донякъде туй е вярно.

Къде се спряхме? – На 1, 2 и на 3. Едно и две, колко правят? – 12. Едно, само по себе си е 1. Значи, приложено към 2, става 12. Едното

може да го поставите пред 2-те и може да го поставите на гърба на 2-те. Ако го поставите след 2-те, колко прави? – 21. Когато съпоставяте силния след слабия, силата на слабия се увеличава. Когато оставиш слабия да е тил, силата на силния се намалява. Турете 1 пред 2-те, какво става? Това е една аналогия. Когато турите 1 зад 2-те, едното е силно в дадения случай, двете е слабо. Ако искате силен да станете, кой трябва да ви е тил? – Силният. В хората всякога има едно желание да излезе отпред, да ръководи нещата. Мислите ли, че онзи, който върви напред е най-силният? Някъде е вярно, най-силният е. Генералът изтегли ножа, върви напред с коня си. Мислите ли, че първата капка вода, която тръгва е най-силна? Може да кажем, че първата капка е най-умна, но тя не е и най-силната. Тогава вие по някой път се намирате в трудно положение в живота и като изпитвате всички методи в живота, не върви. Има един турски анекдот за един, който като изпитал всичките методи и не му вървяло, дошла му една светла идея. Той турил на една восъчна свещ отгоре една гнила ябълка, скрил я на едно място и написал на входа така: „И който види ще съжалява, и който не види и той ще съжалява.“ Той седи там и събира данък. Питат го какво има вътре. – „Влез да го видиш.“ Хубаво, сега да извадим една аналогия, какво може да изведем. Аз малко подобрявам примера, на турски е малко нецензурен, подобрявам го като турям свещ и ябълка. Той не е така.

Вчера се разправят двама, от колко елемента се състои солта? Кажете вие, които знаете химия, от колко елемента се състои солта? – /От натрий и хлор. / – Благородни ли са? – /Не, отровни. / – Като се съединят стават безвредни, сол става и хората ги обичат, не правят пакост. Двама лоши хора като се съединят сол стават. Не е опасна. Всеки поотделно е опасен в природата, но съединени стават безвредни. Ако вие не можете от два отровни елемента да направите сол, какво знание имате. Как се образува солта? – /Може да се

съедини направо натрий и хлор, като се нагрее малко натрий. / Кой ги съединява, те сами ли се съединяват? Добре, във физиката когато два предмета се движат в една и съща посока, се състезават нали, състезание имаме. Всеки един предмет в живота, който върви успоредно с друг, има междина между тях. И двама лоши хора когато вървят в една посока всякога има една междина и те не са близо един до друг. Следователно, ако ти вървиш в междината, която те образуват, няма да те блъскат, но като дойдеш в линията на тяхното движение, те всякога са опасни. Но, ако тия двама хора ги обърнеш в противоположни посоки, вървят един след друг, че и двамата се блъскат, при туй сблъскване ще се образува топлина. За какво можеш да използваш тази топлина? В природата две противоположни желания може да се сблъскат в човека. Разгневил се, две противоположни желания са сблъскани, образува се топлина. Ако си умен човек ти може да използваш топлината.

Та казвам: Когато ние говорим за окултни ученици, под „окултен ученик“ подразбираме, че той знае да примирява, той знае закона за примирението на противоположните елементи в природата, да знае законите да примирява противоположните сили, да знае да ги примирява в себе си. Вземете гнева. Гневът не е нещо лошо в човека. Че всичките ония хора с инициатива в света имат енергия. Гневът дава енергия. Но разгневяването, сръдната е излишна енергия. Значи развиваш повече енергия, отколкото ти трябва. Всякога щом се развие в центровете повече енергия отколкото ти трябва, ти се разгневяваш. Ако в тебе развиеш повече вяра отколкото ти трябва, ти ще станеш лековерен. Ще дойдеш до друго противоречие. Казва: „Вярвам във всички хора.“ Щом като вярваш във всички хора, много пъти ще бъдеш лъган. Да вярваш във всичките добри и умни хора е едно. Казва: „Аз вярвам във всичките хора.“ Трябва да определиш вярата: Да вярваш в добрите и в умните хора. Ония, които не са умни, които не

са добри, каква вяра трябва да проявяваш към тях? Пак ще употребиш вяра, но каква? Ще вярваш в това, което те обещава, че няма да го изпълнят. И в другите ще вярваш, и в себе си ще вярваш. Ще кажеш: „Аз вярвам, че каквото кажат добрите и учените ще го направят, пък каквото кажат другите няма да го направят.“ В тебе тогава няма да има никакво противоречие. Ако кажеш: „Аз вярвам във всичките хора“, ще се намериш в противоречие. Ако кажеш, че не вярваш в хората, ти ще дойдеш в друга крайност. Щом като кажеш: „Аз не вярвам във всичките“, аз знам че ти не си от умните и от добрите. Ако кажеш: „Аз вярвам във всичките умни и добри хора, вярвам, че лошите, каквото кажат няма да го направят и добрите, каквото кажат за доброто ще го направят“. В този смисъл трябва да правите различие. Казва: „Вярвам във всички.“ Тогава ти не си от умните хора.

Мислите ли, че с едно такова чело, от три сантиметра, човек може да бъде първостепенен гений. Ако това чело има четири сантиметрова широчина, мислите ли че този човек ще има Бог знае какви широки възгледи? Ония хора, с широките възгледи и челата им са широки. Ония хора, гениалните, и челата им са големи. Има известно съотношение между челата на хората и техните способности. Ако едно въже има един сантиметър дебелина и друго има два сантиметра дебелина, каква ще бъде вътрешната им устойчивост? Което е по-дебело, е по-устойчиво. Ами че сега, ако някой ви каже, че сте голям невежа, вас да ви стане приятно. Ти да кажеш: „Имам много да уча.“ Каже ти: „Ти си голям невежа.“ Да ти стане приятно и ти да кажеш: „Имам много да уча.“ Пък ти изведнъж кипнеш. Как? Че си голям невежа, това е верно. Но, че нищо не знаеш, то не е верно. Че ти си живял хиляди години, знаеш много. Но, че си и голям невежа и то е вярно. И двете са верни. Тогава ние съпоставяме нещата. Казва: „Ти си много лош човек.“ Вярно е, че е лош, но е вярно, че е добър. Казва: „Ама ти не си държиш думата.“ Вярно е, че не си

държи думата. Окултният ученик, какъвто и да бъде, той трябва да бъде виртуоз, да знае как да взема тоновете, не само някои тонове, но всички. Ако някой знае да свири в първа позиция на цигулката, а в горните позиции не е свирил, но който свири само на първа позиция, той не минава още за окултен ученик, той е обикновен ученик. То е предисловие. Като дойдем да свирим всички позиции, пък да разбираме всичките гами, да дадем израз. Ако ти своята мисъл не може да я тонираш, да я съпоставиш във всичките положения невредни.

На двама окултни ученици, учителят им дава по една ябълка да я разнесат и да я върнат пак. Единият, като гледал ябълката, искал да знае каква е, какво има в нея и я изял. Но преди да я изяде, снел и формата и направил същата ябълка, боядисал я, турил в торбата изкуствената ябълка и се върнал. Но си мълчи. И двамата ученици носят ябълките. Единият занесъл ябълката такава, каквато му я дали, другият занесъл изкуствената ябълка. Учителят им казва. Какво им казал учителя, на този, кажете ми сега. Той направил ябълката? Учителят казва: „Разрежете ябълката.“ Като разрязали ябълката, пита единият: „Какво има вътре?“ – Има четири семки. Другият казва: „Няма семки.“ Казва: „Къде отидоха семките?“ Значи, вие като пуснете вашите ученици с ябълките и като дойдат във вас, накарайте ги да разрежат ябълките. Там дето има семки е естествената, там дето няма семки е изкуствената. По някой път казвате, как да проверите нещата. Всяко нещо в света, което като го проверяваш не може да ти послужи, няма семки. Показва, че то не е естествено. Туй показва, че в семките има творчество. Когато развиваш една сила, ти може да я употребиш, когато ти злоупотребиш, ти носиш изкуствена сила, която не можеш да приложиш в природата. В първия случай той задоволява своето желание и мисли, че учителят надълго и нашироко ще го пита. Но той нито дума няма да му каже, ще остави настрана

всичко и ще каже: „Иди да проучиш откъде излезе този род ябълки“. Да му донесе сведения, да издири, защо тия ябълки са останали без семки. Праца го учителят да издири техния произход. Та и вие сега някой път сте дошли като ученици да проучите безплодните плодове и ония плодове, които нямат семки, защо са без семки. Всяко нещо, което няма семки е ваша творба. А всяко нещо, което има семки в себе си, то е Божествено. Божествените работи имат всякога семки, творчество. Човешките работи са всякога без семки, нямат творчество. Нищо няма в тях.

Пишете тогава върху **Тема №3** „Плодните и неплодните ябълки“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 2 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 1. X. 1937 г., петък, 5. ч. с., София – Изгрев

ВЪТРЕШНА СВЕТЛИНА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. Каква тема имате? – /Разнообразие на възможностите. / В какво седи разнообразието? Разликата между еднообразие и разнообразие каква е? – Я, ти /към един брат/, чети темата.

Чете се темата. Доста хубава тема. Трябва да се развие тази тема, разнообразие във възможностите значи.

Сега пишете върху темата №4 „Възможности на вярата“. Другата тема №5 да бъде „Възможностите на надеждата“. Как ще разберете възможностите на вярата?

Изпейте някоя песен. /Изпяхме „Мога да кажа“/.

Може ли да начертаете един триъгълник, на който ъглите да са по 10 градуса? На какво са равни вътрешните ъгли на един триъгълник? – На два прави нали? Значи, статически не може да се начертае един триъгълник, на който ъглите да са по 10 градуса. Ъглите на двата триъгълника са по 60 градуса. Три по 60 прави 180 градуса. Отражението на този триъгълник е даден и неговите ъгли са пак равни на 180 градуса. Всеки един ъгъл е равен по на 60 градуса. Сега то е едно статично положение. Ако ние турим този триъгълник в движение, ще имаме друго положение. Когато една човешка мисъл е в застой, има едно положение, когато е в движение има друго положение. Та казвам: Какво представлява ромба? Тази фигура нали представлява ромб? Значи един триъгълник след като се отразил, образува ромба. Какви са свойствата на ромба? Всичките ъгли не са равни помежду си. А ъгълът А е равен на ъгъла Д. Ъгълът В е равен на ъгълът С. Ъгълът В на колко е равен? – „На 120 градуса.“ Коя е

причината тогава? Кои са причините, които са увеличили два пъти В и С? Какъв закон може да се извади тогава? Там дето се увеличават ъглите, накъде се приближават? Представете си, че слънцето е в А. По окръжност ВС е падането на лъчите. Зад В слънцето по-надолу може ли да проникне? – /Не може. / И зад С надолу не може да проникне. Но то е отражението. Щом се увеличава ъгълът в този ромб, увеличават се и възможностите. Имаме вече 120 градуса. Какви възможности имате? Допуснете, че един човек расте. Най-първо имате едно малко дете, което няма никаква грижа за себе си. Баща му и майка му се грижат за него. Но колкото туй дете расте, част от грижите на баща му и майка му минават върху него. Сега вие в самовъзпитанието си имате една идея, мислите, че грижата на вашия баща и на вашата майка трябва да бъдат, каквито са били в началото, такива ще бъдат и в края. Ще бъде ли грижата на баща ви и майка ви в края, такава каквато е била в началото?

Тук в един ромб, в геометрията се разместват, вземат много ограничени условия. Но ромбът представлява един велик закон. Ако ти може да разбереш, какво нещо е ромбът, много мъчнотии в твоя живот ще разрешиш. Но този ромб само го чертаете и казвате, че ъглите му се увеличават. Много хубави работи казваме за ромба. Но ромбът си има свое приложение. В природата всички фигури са образи, чрез които можем да разрешим известни мъчнотии. Всички фигури в геометрията са образи на закони, чрез които ние може да разрешим дадени мъчнотии. Например, ако даден ъгъл го увеличаваме, до колко може да го увеличим? До 180 градуса. При 180 градуса ще имаме една права линия, ще имаме диаметъра на земята. Какво представя сега диаметъра на земята? Човек какво представя от себе си? Той представя един ромб. Ромбовиден е. Следователно отгоре има всичките възможности, горната част, горе е всичката сила, всичките възможности. Слънцето е там. Долната страна от пъпа

надолу представя оная страна, която не е огрята от слънцето, то е естествения, физическия човек. Кой е физическия човек? Който още не е огрят от Божественото Слънце. Тъмната страна на човека е то, то е от пъпа надолу. Ние казваме: Това е животното. Що е животното? – Животното е същество, което не е огрято от Божественото Слънце. Що е човекът? – Човекът е това, което е наполовина огрято. Целият човек, още не е огрят. Тогава ние изваждаме едно заключение. Де стават катастрофи? Ако вие денем се движите, ще имате по-малко препятствия, отколкото, ако се движите вечерно време. Следователно, вечерно време, при една такава тъмнота, ще ви се случат много неприятности. Да кажем, в живота вие казвате: „Случи ми се нещо“. Щом ти се случи нещо, показва, че ти си бил тъмнота. Не ви вървят работите в живота, вие сте в тъмнота. Безсилен си, в тъмнота си, не си добър, в тъмнота си. Всичко ти е невъзможно, показва, че си в тъмнота. Казваш: „Слаб човек съм.“ Не знаете ли на това коя е причината? Причината на това е тъмнината. Следователно, за да се избавиш от противоречието в живота, трябва да се избавиш от тъмнотата. А за да се избавиш от тъмнотата, не трябва да седиш в статично положение, но трябва да се движиш. Какво показва земята? Както земята се движи, така и ти трябва да се движиш. Да имаш две движения – едно около себе си, едно около слънцето. Като се движиш около слънцето, се сменят годишните времена, като се движиш около себе си, ще бъдеш осветяван, и човека, и животното едновременно. В този човек и животното му ще се облагородява, и той сам ще се облагородява. Човек не може да се облагороди, ако не приемеш нещо. Ти можеш да се облагородиш само, като възприемеш нещо. Без да възприемеш нещо в природата, ти не може да се облагородиш. Тогава вземете някои от благородните метали, в какво седи тяхното благородство? – /Те не се окисляват. / – Защо? – /Много малко сродство имат с кислорода. / Значи, малкото им сродство ги прави да

не се окисляват. А голямото сродство окислява нещата, малкото сродство ги оставя неокислени. От всичките метали златото има най-малко тъмнина, затова не се окислява. Колкото едно тяло има повече тъмнота, повече се окислява; колкото по-малко тъмнина има, по-малко се окислява. Златото има малка тъмнина, затова и то малко се окислява. Всеки човек, който греши, има много тъмнина. Всеки човек, който малко греши, има малко тъмнина. Така поставям въпроса, за да бъде идеята ясна. Грешиш, защо? – Защото много тъмнина имаш. Грешиш малко, защото малко тъмнина имаш. Следователно, като възприемеш онази светлина, тогава погрешките ще бъдат едно изключение. Казвам: Човек в света не може да се избави от своите погрешки, ако не придобие светлина. Без светлина е невъзможно човек да си поправи погрешките. Когато се увеличават погрешките в човека, значи увеличава се в него тъмнината. Във вас може да се зароди една мисъл: „Какво да правя?“ – Тъмнината се дължи на гъстата материя. Тъмнината у човека се дължи на материята. Ако имате някаква тъмнина, значи вие сте под влиянието на някое тяло. Когато Земята хвърля своята сянка върху месечината, става затъмнение. Когато луната хвърля своята сянка върху слънцето, какво става? Когато дойде луната между земята и слънцето, става слънчево затъмнение. По-някой път и във вашия живот стават затъмнения. Вие не можете да си обясните, защо, на какво се дължи вашето неразположение. Неразположени сте. Защо сте неразположени? Защото светлина нямате. Колкото неразположението е по-голямо, толкова и недоимъкът е по-голям. Недоимък на светлина има у вас, а изобилие на тъмнина. Следователно, от изобилието на тъмнината произтича вашето вътрешно недоволство в живота. А от изобилието на тъмнината произтича вашето невежество. От изобилието на тъмнината произтича и вашето безверие. Изобилието на тъмнината е, което заглушава. Значи нямате условия, нямате възможности да се

развивате. Каквито и да са семенцата влезли в земята, ако нямат светлина, тия семена остават в бездействие.

Съвременните философи пишат ред книги да вярват в Бога. Не се изисква философстване в живота. Искат да докажат, че има Господ в света. Чудна работа. Да се завземеш да докажеш, че има слънце в света. Такива хора, които биха доказали, че Господ има в света, аз считам, че са слепи хора. Хора с очи не се нуждаят от доказателства, че има слънце, като изгрее слънцето и може да го видят. Земята ще се завърти, ще изгрее слънцето, ще го видят. Но, ако са слепи трябва да им се доказва. След туй като направят едно съчетание казват: „Отлично доказателство, че има Господ“. Този, който сам доказва, той сам е сляп. Сляп на сляп доказва, че има Господ. Казва: „Видял ли си Господа?“ Казвам: Че как туй нещо, което не си видял, може да го доказваш? Как може да го докажеш? Как може да докажеш, че един тон съществува, който никога не си чувал. Доказваш, че то съществува. Как ще докажеш, ако ти никога не си го чул. Ако, веднъж поне, си го чул, имаш база да доказваш нещата. Ние се отвлякохме сега със схоластични разсъждения.

Колкото по-малко светлина имате, толкова по-големи противоречия ще имате. Колкото светлината се намалява, толкова противоречията в живота се увеличават. Или казано другояче: Колкото тъмнината се увеличава, увеличават се противоречията. Колкото светлината се увеличава, намаляват се противоречията. Или другояче можем да кажем: Колкото светлината се увеличава, благото на човека се увеличава. И колкото тъмнината на човека се увеличава, благото на човека се намалява. Колкото светлината се намалява, толкова и умствената дейтелност на човека се намалява. Колкото светлината се увеличава, толкова умствената дейтелност на човека се увеличава. Сега аз ви говоря за светлината, за тази обикновена светлина. Обикновената светлина, тя съдържа в себе си

възможностите. В тази светлина се крие друга една светлина в човека. Тя като влезе в човешкия мозък, този мозък има известни органи, чрез които превръща светлината, та веднага се явяват възможностите за Божествената светлина, която му дава възможност да мисли. След като си видял нещата, трябва да започнеш да мислиш за тях. Сега да допуснем, че вие виждате един предмет, как да ви го представя? Представете си, че вие виждате един предмет, една книга, на която кориците са направени от захар, и книгата е направена от най-хубавата захар и на тази книга едновременно са написани най-хубавите работи. Тя е сладка. Вие искате да я близнете малко. Но щом я близнете, ще започне да се разтопява. Във вас не се заражда желание да отворите книгата да я четете, че след като прочетете цялата книга, тогава да започнете да я близжете. Преди още да сте я чели, вие започвате да я близжете, откъснете едно парче, казваш: „Какво ще научите?“. Ще изядете книгата и ще кажете: „Много сладка беше“, но онова, написаното в книгата, ще бъде непонятно за вас. Това е, което съвременните хора правят със светлината. Поглъщат я, изияждат я, но написаното на светлината не четат. Казват, много хубави, сладки работи. Все са сладки работите, но написаните работи от светлината не ги четат. От туй нечетене произтича сегашното невежество.

Този ромб то е човекът. Този кръг, това е земята, която грее слънцето, която е вашата земя. Туй е вашият свят, дето мислите да напишете велики работи, да напишете някое съчинение, да се прославите като един музикант, или поет, или, като някой военачалник. Да станете някой цар или да станете някой реформатор, някой проповедник, някой владика. Какво ли не мислите. В света какви ли неща няма. Всички са добри работи, но като станете владика, какво ще направите? Ще благославяте хората, без да ги благословите. Като станете цар, ще управлявате хората, без да ги оправите. Ако станете генерал ще побеждавате, без да сте победили. Ще бъдете само

с илюзията в света, че сте извършили някаква победа. После и вас като генерал, и вас ще победят, и като владика ще ви победят. Питам тогава, де ви е победата? Питам след 120 години вие младите, къде ще бъдете? Казвате: „Ще умрем.“ Че то е глупава работа да умрете. По-глупава работа от умирането няма. Да очаквате да умрете, то е все едно като един, който е осъден на смъртно наказание някъде и чака да го обесят. Какво показва обесването? – Че този човек е слязъл от дървото преди да е умрял. Че като го обесят, казват: „Ти трябваше да седиш на божественото дърво, да узрееш, че да имаш нещо в света.“ Казва: „Обесиха този човек.“ Пращат го пак да се качи на дървото на живота. Казват: „Ти втори път не слизай преждевременно.“ Бесят го. Защо го бесят? – Защото слязъл по-рано отколкото трябва. Сега какво означава думата „обесен“? Бе – значи някой заболял. Обесен, раздрусват го, защо? – „Обесен“ значи, закачен. Защо го закачат, какво искат да кажат? Откъде произтича това закачване, че трябва да го закачат за врата, да го обесят? Значи не го обесват с краката нагоре, но с главата нагоре. Значи свързват врата, затягат, да не може да диша. Значи при обесването спират въздуха. Но, вие казвате: „Обесили го.“ Та всеки човек, на когото спират мисълта, не го ли обесват? Нали мисленето е дишането? Дишането е свързано с мисленето. Тебе, като спрат своята мисъл, да не мислиш, не те ли обесват? Сега вие вземате физическото обесване. Ти като престанеш да мислиш, ти вече си обесен. Ами, че ти като престанеш да чувстваш, ти вече си обесен. Ти като престанеш да работиш, ти вече си обесен. Та всеки човек когото бесят какво показва? Има хора, които не се бесят. Има хора, които не можеш да ги обесиш. Мене ми разправиха един пример във Варненско, в турско време, са бесили един българин три пъти и вѐжето се късало. Казват: „Оставете този човек не може да го обесим. Господ не позволява да го обесим.“ Турците четири пъти не бесят. Турците три пъти като го турят на

въжето и то се скъса, не го бесят вече. Сега и четири и пет пъти може да го обесят.

Но казвам: Закон има в природата – ако човек мисли, няма въже, няма верига, с която да може да обесят човека. Той като концентрира своята мисъл, веднага въжето се скъса. И верига ако турят, и веригата ще се скъса. Сега аз ви навеждам на тази мисъл понеже във вас има един вечен страх. Вие всинца сте много страхливи хора. Вас ви е страх да не ви обесят. Вас ви е страх от условията на живота. Вас ви е страх от сиромашията, страх ви е от човешката мисъл, да не би да ви падне ихтибара. Страх ви е да не паднете, да не пострадате, да не стане нещо. То не е лошо да има човек някакъв страх. Но, човек трябва да си въздейства. Всякога една задача трябва да си зададете. Защо ви е страх? Учениците, които не си учат уроците, страх ги е от учителя. Като влезе в клас и седнат по чиновете, крият се зад другарите си да ги не види учителят, за да ги не дигне на урок. Щом си знае урока току изведнъж погледне смело. Че сиромашията представя една задача, която трябва да се разреши в живота. Безлюбието представя друга една задача, която трябва да се разреши. С какво се разрешава безлюбието? – С любов. С какво се разрешава сиромашията? – С богатство. Как се разрешава невежеството? Със знание. Как се разрешава безсилието? – Със сила. Казва: „Аз съм безсилен човек.“ Придобий сила. Има един начин, по който силата се придобива. Но силата не може да се придобие направо. Една сила ти не можеш да я придобиеш. Ти не можеш да станеш силен човек, ако не обичаш. Любовта е подбудителната причина, за да влезе в тебе причината, за да влезе в тебе силата. И за да бъдеш смел, пак се изисква любов. Погледнете на страхливата кокошка, като се притропа, веднага бяга. Но нека си излюпи десетина пиленца, да видиш, как ще се нахохори. Виждал съм кокошки, като дойде вол или бивол, тя го клъвне два пъти по носа и като го клъвне два пъти, той се маха. Казват: „Кой

прави кокошката смела?“ Идеал има кокошката, пиленца има наоколо. Казва: „Слушай, ти коскуджамии ти бивол или вол, върви на друго място, ще счупиш тук децата ми.“ Ами, че казвам: Вие защо оставяте вашите пиленца – вашите хубави идеи, чувства и постъпки, на един вол да ги стъпчи? Не може ли да го клъвнете по носа? – Може, как не. Като го клъвнеш да знаеш, че си го клъвнал право на място, и да знаете къде да го клъвнете. Аз гледам пчелите като жилият, колко са майстори, те са изучили това изкуство да жилият. Никога някоя пчела, няма да те ужили на някое кораво място, но ще те ужили или при ухото, или на носа, или на врата някъде. И знаят пчелите къде да жилият. Ако имаш маска търси място да те ужили на меките места. Знаеш защо жилият там, не жилият по твърдите места.

Та сега, от пчелите трябва да се научите. Когато човек дойде да се брани, той трябва да знае как да жили. Ние казваме: „Трябва да бъдем миролюбиви.“ Но, миролюбието седи в това, че старото оръжие, с което сме си служили досега, трябва да го изхвърлим, ново оръжие да вземем. Туй оръжие да бъде ефикасно. Няма защо да убиваш един човек. Често в Индия като хванат един слон има стари методи за опитомяване и някога няколко души могат да бъдат убити, ако той не е разположен. Новият метод за опитомяването на слоновете е, като обърнат слона на гърба и три-четири пъти като го обърнат, той е кротък вече. Не се изисква три-четири месеца да го опитомяват, като го обърнат няколко пъти, той е вече послушен. Имаш един недостатък, като слона го вземи и го обърни няколко пъти на гръб, като го изправиш, той слуша. Казва: „Какво искаш?“ Вие ще чакате два, три месеца, може да убие четири-пет души. Обърни този недостатък на гърба, завърти го и така ще го укротите. Тропнете го на гърба му. Тъй е, но знание трябва. Тогава всички казват: „Ние имаме известни слабости.“ Слабостта е една дарба, която човек има. Всичките слабости, това са неразвити дарби. Представете си, един

човек има дарба да пее, върви по пътя и си пее. Но, по пътя има едно умряло, и той запял се, не вижда. Казват: „Какво си се разкряскал, не виждаш ли че тук има умрял човек“ Казват: „Трябва да мълчим.“ Тогава аз какво бих направил. Аз, който кряскам ще кажа: „Чуй, ставай!“ И като му попея, ако този човек стане, ще ми кажат ли хората, защо аз пея. Вие искате да знаете, кой живот е правилен. Аз да ви кажа сега: Ако вашият живот може да съживи другите хора, вие имате един правилен живот, но ако вашият живот не може да съживи, този живот не е на мястото си. Ако вашето пение, или ако вашите мисли може да съживят другите, те са на място. Един закон има. Към туй трябва да се стремите всички, сами трябва да се насърчавате. Някой път вие се обезсърчавате, като че животът е безизходен. Казвате: „Как ще се оправи тази работа?“ Но какво ще се обезсърчаваш, кажи си на себе си: „Тази работа ще се оправи.“ Той ще те запита, как ще се оправи? – Като изгрее слънцето работата ще се оправи. И тогава има неща в света, които са невъзможни, които не може да станат. И тогава, ако някой ти каже, че може да открадне земята, ти ще повярваш ли? Може ли земята да се открадне? Аз ще му кажа: Като откраднеш земята, донеси я при мен. Има нещо в света невъзможно. Невъзможно е да откраднеш земята. Следователно, ако някой ме обвинява в това, ще кажа: Аз това изкуство още не съм научил. Аз съм се опитвал няколко пъти да открадна земята, но не съм можел да открадна. Аз съм човекът, който не започвам с малките кражби, започвам с големите. Опитях се слънцето да открадна, не можах. Опитях се земята да открадна, и нея не можах. После се опитах месечината, но и нея не можах. Ако земята е като златото, ще я открадна, ще я туря някъде и ще стана богат. За туй, аз казвам, че е изкуство. Но тъй, да открадна 2-3 милиона, то е кражба. Кражбата не можах да науча. Аз исках, като направя една кражба, асъл кражба да е, да е не само на земята, но и на небето да кажат: „Голяма кражба.“ Тук

ще откраднеш и само няколко души ще знаят. Направи една кражба, че всички да знаят. Ами, че откраднете една душа. Вие крали ли сте души до сега? Вие сте крали сърца. Сърца донякъде можете да откраднете. И живота донякъде можете да го откраднете, може да вземете живота на човека. Но има две неща, които никой не може да открадне. Неговата душа и неговият дух, никой в света не е в състояние да ги открадне. Много в света са се опитвали да откраднат. Сърцето може да се открадне. Хората открадвали сърцата. И ума може да се открадне. Но има две неща, на които може да разчитате: То е вашата душа и вашият дух. Силното е духът. Ако вашият дух е силен и буден, никой не може да бутне вашият ум. Ако вашата душа е будна, никой не може да вземе вашето сърце. Трябва ви една вяра в духа и една вяра в душата, за да бъдате в нормално състояние умът и сърцето ви.

Осветената част на кръга, това е духът и душата. А неосветена част, са умът и сърцето. Затова тук има възможности за грешене в тъмнината. Целият човек трябва да започне да се движи, за да може човешкият ум и човешкото сърце да се осветяват от Божественото слънце. Аз ви говоря сега, не за обикновената вяра. Даже на вас мога да направя един опит, но не само за любопитство. Ако вие ми дадете обещание, че ще измените целият ваш живот, какъв опит искате да ви направя? Не само да кажа. Опитът тъй да е направен, че да повярвате в него. Представете си, че вие сте бедняк, стаята ви е затворена, вие седите вътре, ставате сутринта и намирате една торба от сто килограма злато при вас. Как ще си обясните всичко туй? Откъде е влязла? Затворено навсякъде, врата е затворена, но сто килограма злато има. Сто килограма злато е много, но десет килограма. Колко правят десет килограма злато? В един килограм има двеста наполеона. – „Един милион.“

Искате сега да бъдете при ъгъла, който има 120 градуса. Тук е положението, дето слънцето изгрява и залязва, а А – е зенитът, най-високата точка. Туй чувство А е поставено на най-високо място на главата на човека – то е любов към Бога. То е най-високата точка. Едно религиозно чувство, но то е хилядолистникът както го наричат индусите. Казва се най-високата точка, зенитът. Най-високата точка е хилядолистникът – чувството Любов към Бога. Следователно, всякога когато ти се намиращ в едно безизходно положение, отпрати ума си, една струя на живота нагоре и тогава отгоре ще приемеш помощ. Помощта няма да дойде от главата, но по радиото ще се предаде. Ти ще дадеш един сигнал и невидимият свят отгоре, разумните същества ще дадат помощ. Ще дадеш сигнал, че се намиращ в голяма опасност и ще дойдат на помощ. У някои хора, туй чувство е заръждяло, този апарат не работи, намират се в трудно положение и ако не дадат сигнал не може да им се помогне. Казват: Помолихме се, но не ни се помогна. – Апаратът не работи. Когато апаратът работи, винаги ще дойде отговор.

Вие всички имате една слабост, очаквате хората да ви спасят. Не, вие от хора не чакайте спасението си в света. Хората в света само може да ви помагат, когато дойде заповед отгоре. Ако някой човек ви обича, то е един подтик на Бога, Бог е, Който ви обича чрез него. Всеки един човек, който ви обича, трябва да имате предвид, че Бог ви обича, не самият човек ви обича. Знаете, когато един автомобил те вози, ни най-малко автомобилът не вози, но този човек в автомобила, който ме обича, той ме вози. И тия колелета не са наредени механически, човек ги е наредил да се въртят. Вие мислите, че този автомобил ви вози заради вас, понеже ви обича. Вие мислите, че без автомобил не може. Не, може и без автомобил, с аероплан. Пък може и без аероплан, тогава може и със закона на светлината да пътувате. А пък има нещо по-хубаво от светлината, чрез силата на мисълта може

да пътувате. Може още по-бързо – със силата на вашата душа, а може и по силата на вашия дух да пътувате по цялата вселена. Но, знаете ли какви ще бъдат резултатите тогава? Ако се движите със силата на светлината, тогава за 8 минути ще отидете до слънцето по обикновен път. Ако се движите с вашите чувства, за колко време ще идете? Аз ще ви кажа: Ако вие се бихте движели със скоростта на вашия дух, едновременно щяхте да бъдете във всичките вселени, навсякъде щяхте да бъдете. То е само едно качество на Бога, Бог едновременно присъствува навсякъде. То е невъзможно за нас, да се движим с тази бързина физически. Като дойде там ние да се движим, невъзможно е.

Та казвам: Сега ще се установите в положение – Колкото повече светлина има във вашия ум, толкова по-добре за вашата мисъл. Колкото повече топлина има във вашето сърце, толкова е по-добре за сърцето ви. Колкото повече любов има във вашата душа, толкова по-добре за вашата душа. Та казвам: Не считайте в света, че хората са производители на Божествената любов. Всичките хора са само носители на Божествената любов. Следователно, всички трябва да станете добри проводници на светлината, на Божествената светлина, която носи знанието. Вашето сърце трябва да стане проводник на Божествената топлина, която носи съдържанието на онова, което е написано. Следователно, възможностите зависят от сърцето, зависят и от човешкия ум. Затова човек трябва да работи в ума си. Или да работи в ума си и да работи в сърцето си. Повече светлина, по-малко тъмнина! Повече топлина, по-малко студенина! Даже вие, като се постопли малко сърцето ви, вие всички се изплашвате. Казвате: „Сърцето на човека не може да бъде много топло, възпаление става“. Но при увеличението на топлината, има едно триене в света, което произтича от топлината. Дето има триене, има и изтриване. В топлината всичката сила седи в пламъка. Онази, истинската, Божествената топлина, тя дава един свещен пламък, който подвигва

живота. И от този пламък зависи благоденствието на човека и доброто състояние на човека. Пък някой път при триенето се образува дим. Когато ние сме неразположени, образува се дим. Винаги да се образува пълно горение във вас. Запример, вие обичате едного, не обичате другиго. Ако обичате едного, вие го обичате по единствената причина, че има повече светлина. А не обичате някого, понеже той има повече тъмнина. Ами, че безлюбието произтича от изобилната тъмнина, която човек има. Ако носите тъмнина в себе си, никой не може да ви обича. Ако носите една незапалена свещ, кой ще ви обича? Ако носите запалена свещ, всеки ще тръгне след тази свещ. Имате правилни разбирания, повече светлина имате. Аз говоря за светлината, като за една реалност, от която зависят човешките способности и човешките чувства. Човешките чувства и човешките способности не може да се развиват правилно, нормално, без тази светлина. Ако някой път, запример, вие казвате, че не сте даровит, вие грешите – вие нямате светлина. Ако дойде светлината, веднага дарбите ще се проявят. Внесете в сърцето си светлина, внесете в ума си светлина, а в сърцето внесете и светлина и топлина. Умът не се нуждае от топлина. Той не се нуждае от топлина, колкото му е нужно. Много малко топлина му е нужна, в този смисъл. Но, сърцето винаги се нуждае повече от светлина и повече от топлина. Следователно, чрез вашия ум вие ще внесете повече топлина и светлина, за да могат едновременно и способностите и чувствата ви да се развиват нормално. Тогава ще имате един първокласен живот. По този начин много от вас, ако внесете светлина, онези от вас, които сте музикални, музиканти ще станете. Ако вземете червения цвят от гамата на светлината, тя е първата основна гама на живота. Тя е гамата на движението. Червеният цвят е цвят на движението. Щом дойде, живот ти трябва да му дадеш. Тогава животът, който е влязъл, ще си поправи път и вследствие на това се зараждат всичките противоречия. Ако

вземете портокаления цвят, то е гамата, която индивидуализира. Ако искате правилно да се индивидуализирате, трябва да разбирате портокаления цвят. Ако не знаете да пеете, според законите на светлината, вие не може да се индивидуализирате. Ако искате да расте, имайте зеления цвят. То е пак музика. Светлината е по-висша музика. По някой път аз обичам да слушам светлината. Като пея, много хубави тонове има. Слушам тоновете на светлината. Някой път и вие трябва да слушате тоновете на светлината, за да разберете какво нещо е музика. Светлината е музика, музика на ангелите. Ако вие бяхте развили ясновидство, като изпеете „до“, щяхте да видите един цвят, като изпеете „ре“, друг цвят, като изпеете „ми“ – друг цвят. Като изпеете цялата гама, ще видите цялата цветна гама. Колкото по-правилно изпявате тоновете, толкова цветовете ще бъдат по-ярки, по-правилни. Колкото по-неправилни са тоновете и цветовете ще бъдат неправилни. Цветовете ще съответствуват на пеенето ви. Вие някой не сте пяли. Вие някой път може да изпеете „до“. Вие вземате – „сол, ла, си, до...“ /Учителят пее „до“/ Имаш едно неразположение на духа – пей „до“. В съвременната музика „до“-то показва едно семе, което е посято и трябва да изникне. Ти трябва да му пееш, да изникне. „До“-то показва, че има условия. То семето за да не умре трябва да изникне. Ти като пееш „до“ мислиш, че условията, при които си, трябва да растеш, да има движение. Пей „до“, за да се роди в тебе движение. Пей „до“, за да се освободиш от противоречията. Пей „до“, „до“, „до... Кой е сега другия любим тон на „до“-то. Най-близкият тон, с който се познават хубаво. Считайте, че „до“ е едно интелигентно същество, най-любимият, който го разбира най-добре кой е? Кой тон разбира „до“ много добре? – /“Ми“/. „До“, „ми“. /Учителят пее/. Кой тон сега разбира най-добре „ми“? /Учителят пее „до, ми, до, ми, сол“/. Да кажем, ония от вас, които са музиканти, да знаят като пеят един тон, да турят в този тон съдържание, да знаеш да промениш

течението на един тон. Ако в един тон, туриш надеждата за съдържание, или ако туриш за съдържание вярата, тонът ще се измени. Ако дадеш на тона една проникателност, да прониква, ти трябва да туриш закона на любовта, или закона на милосърдието, или Любов към Бога, една от добродетелите. Каквато любов туриш в тона, такава проникателност ще има. Ако аз бих бил преподавател на музикантите, най-първо бих ги научил, как най-добре да разбират главата си, че като пеят да знаят какво да турят в тоновете. Та като пее, музикантът трябва да тури всички свои апарати в тона. Тогава всички щяха навсякъде да ги слушат. Сега ти искаш да дадеш съдържание. Казва: „Пей правилно.“ Как ще пееш правилно, трябва да обичаш някого. Но, ти този когото обичаш, отвън не можеш да го намериш. Ти най-първо ще го намериш в себе си и тогава ще го проектираш навън. Този, когото вътре не може да намериш, никога отвън не можеш да го намериш. Този когото вътре може да намериш и отвън ще го намериш. Казвам: Ако Бог отвътре не може да го намериш, никога и отвън не може да го намериш. Всичката погрешка е там, че хората търсят Бога вън от себе си. Ти в себе си трябва да го намериш. Ти не може да намериш Бога, докато не си изпратил мисълта си на хилядолистника горе. Ти не можеш да имаш понятие отвънка. Когато го намериш в себе си, тогава ще го видиш в природата навсякъде.

Казвам: Сега да дойдем до практическото приложение. Оставете другата философия. Значи има неща, които ще ги учите за бъдеще.

Повече светлина! В тази светлина наблюдавайте себе си. Всяко ваше неразположение вие ще видите, че зависи от някаква част на вашия мозък, някой ваш център не работи правилно. Запример, ти постоянно се безпокоиш. Туй показва, че осторожността у тебе не функционира правилно. Постоянно се безпокоиш. Отиваш да държиш изпит, мислиш, мислиш че ще те скъсат. Страхът е взел в тебе

надмощие. Казваш: „Нищо няма да издържа, нищо няма да кажа.“ Ти си се сплашил, какво ще правиш на този страх? Казва: „Страхливите нямат да наследят Царството Божие.“ Страхливите, музиканти не може да бъдат. Страхливите, гении не може да бъдат. Страхливите, светии не може да бъдат. Нищо не може да стане от страхливия. Страхливият само краката си може да проточи като заек. И краката му, и ушите му могат да се проточат. Но туй показва, че ти трябва да станеш щедър, а за да станеш щедър, за да въздействуваш на своя страх, непременно в тебе милосърдието трябва да се събуди. Ти ще привлечеш тази енергия напред и ще те освободи от страха. Страхът е голям аристократ, който не знае какво да прави като дойде. Той е вестникар, който навсякъде пише лъжливи работи. Страхът аз го наричам лъжливият репортьор в човека. И не зная дали ще намериш на десет хиляди неща едно вярно. Не че иска да лъже, но той вижда нещата в преувеличено състояние. Казвам: Събуди в себе си любовта, вярата, надеждата и любов към Бога и страхът веднага ще ти благодари. Казва: „Много ти благодаря, че ме освободи от туй голямо безпокойство, което страхът има.“ То са начини, по които може да освободите себе си от ненужни безпокойствия, които всички сега преминават. Вие седите и мислите – „Какво ще стане с мен?“. Работете всеки ден. Като станеш намери нещо да работиш. Каквато и да е работа работи. Вземи книжка чети, рисувай, пиши, изучавай някоя окултна наука – хиромантия, физиогномика, графология, физиология, химия, изучавайте естествените науки, занимавай се с облаците, с небето, с метеорология, копай, плети, ший, мий, каквото и да е правете, но не оставайте празни. Времето да е заето. Всяка работа свързана с любов е почтена работа. Едно време Сократ в Атина, като нямал работа, ходил да мете улиците на Атина. Взе метлата и мете улицата. Мнозина от времето на Сократа, които не метоха улиците, техните имена се загубиха, но Сократ, който мете улиците на Атина и

до днес неговото име остана. Сократ имал известна идея. Казвам сега: Станете метачи на вашите улици, от единия край до другия метете. Не чакайте другите хора да дойдат да изметат вашите улици. Туй иска да ви каже светлината. Трябва ви изобилна светлина. Само със светлината вие ще преодолеете всичко в света.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 3 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 8. X. 1937 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

РАЗУМНИТЕ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш

Имате ли тема? – /Имаме. / – Четете. /Прочете се темата „Възможности на вярата и възможности на надеждата“. / – Пишете тогава върху темата №6 „Малкото, което спъва, или малкото що спъва“.

Защо на малките деца не им дават твърда храна? Кои са причините гдето на малките деца не им дават твърда храна? Ако направите едно сравнение между храната на стомаха и храната на дробовете и храната на мозъка, каква е разликата? Да кажем, някои от вас помнят, пък някои от вас не помнят. Някои от вас като кажат нещо го забравят, други, като кажат нещо го помнят.

Същественото, което занимава сегашните хора, първата мисъл, която занимава всичките хора е „Какво ще ядем?“ Ако попитате: „Защо да е така?“ – Ами, че как, защо да е другояче? Защо трябва да ядем? – Ами, че защо не трябва да ядем? Вие, по някой път, умните хора, казвате: „Защо човек трябва да се ражда и защо трябва да умира?“ Аз съпоставям нещата. Защо човек трябва да работи и защо да си почива? То е се същото отношение. Работата съответствува на раждането, почивката съответствува на умирането. Човек трябва да умре за да си почине. Защото той докато не умре, няма да си почине, постоянно ще работи. Сега, кое е, което плаши човека? Защо именно има една почивка, която плаши човека, пък има една почивка, която не плаши. Има една смърт, която плаши човека, пък има една смърт, която не плаши човека. Ако тебе те турят да почиваш върху игли, ще ти бъде ли приятно да почиваш? Трябва да знаеш много добре този закон, как да почиваш на острите игли. Ще кажеш: „Не искам да

почивам, такава почивка не ми е потребна.“ Или вие седите и не знаете какво да правите. Причината е толкова ясна. Вие сте учили геометрия. По отношение на геометрията знаете. Имате един ъгъл. Ето в този ъгъл седи всичкото ваше щастие, пък ако знаете да манипулирате с този ъгъл, всичко ще ви тръгне напред. Какво означава АВ? АВ е затворен ъгъл, както са двете линии АВ, АС една върху друга. АС е отворен ъгъл. $AB = 3$. $AC = 0$. На човек трябва да му стига умът. Ако щастieto е в този ъгъл, трябва да разбираш. Да кажеш има две ноти в две октави, ако можеш от едната октава да прескочиш в другата, ако можеш да ги вземеш вярно „до“ и „до“, „си“ и „си“, „ре“ и „ре“, твоето щастие веднага ще дойде. Но всичкото седи в това, че тебе ти действа един затворен ъгъл и не може да го отвориш. Вие имате една мъчнотия, това е една права линия. Не имате един ъгъл, това е една мъчнотия. Защото двете е закон на противоречията. Имате един отворен ъгъл.

Казвате: „Аз искам да бъда набожен, но не ми трябва наука.“ Набожността е най-голямата наука. Ти не можеш да бъдеш набожен, ако не се учиш. Човек, който не се учи, той е осъден на всички страдания в света. Той никога не може да прокопса, нищо повече! В природата как е започнало образуването? В природата има една крива линия. Показва, че човек започнал с АВ. Понеже в учението вие очаквате. Заблуждението е там, понеже вашият баща и вашата майка са работили заради вас, вие всички младите сте аристократи. Или казано на обикновен език: Хората са ленивци, които не работят, или хора, които не мислят. Всичките млади хора ленивци са, невежи са, очакват каквото бащата спечели, да умре и да им го остави, пък те да ядат и пият. Идеалът на всичките млади е това. Всеки млад очаква. А всеки стар очаква да умре, да остави нещо на младия. Стариият очаква младият да почне работа. Той не могъл да довърши работата, той очаква сега, като остави на младия, той да довърши работата. Първо,

щом то си мързелив, щом ти не учиш, ти не си млад човек. Младостта подразбира учение. Най-малките неща в света да те интересуват. В децата има тази любознателност. Намери някоя кутия, чопли, разглежда, отваря капака, затваря. Намери един лук, разглежда го, извади люспите, търси. Намери една книга, съдере книгата, като хване книгата и като не знае да чете, дере. Даже някои от вас искате да бъдете тихи и спокойни, да не се сърдите. Няма срѣдня, но учение. Туй дете било в покой, като се разсърди, като заплаче, срѣдната е едно учение, елементарна работа, с която детето започва. Щом има нещо в живота, което ти прѣпятствува, ти се разсърдиш, искаш тази мѣчнотия да я победиш. Плаче детето. Щом плаче разбери, какво означава плачът. Вика другите на помощ. Туй дете има отношение, то не може само да победи мѣчнотията, вика и другите. Плачът е викане, то е език. Детето вика майка си, затова плаче. Казва: „Елате, аз не мога тази работа да я разреша“. Вие плачете и не знаете защо плачете. Вие само викате и не знаете как да плачете. Вие плачете, трябва да знаете, плачете. Защото, ако идете от един човек до друг, какво трябва да правите.

В какво седи светията? Хубаво, ти седи изправен година, две, три, какво ще правиш? Казва: „Аз искам да бъда прав човек“. Хубаво, не е лошо да бъдеш изправен. Какво ти ще направиш с това. Ако ти не се свиеш и да образуваш крива линия, и ако ти не се пречупиш да се подвижиш, ти с пречупването ще започнеш да вървиш. Тогава се образуват пречупени линии, но човек ходи. Прав човек е, който стои на едно място. Казва: „Крив човек съм“. Трябва да знаете как да тълкувате нещата. Ще ги преведете. Крив човек, това е една формула. Прав човек, това е една формула. Прав човек, значи в покой, крив човек, значи в движение. Добрият човек какъв е? Добрият човек е узрелият плод. Трябва да го яде някой. Лошият човек е неузрял, никой не може да го яде. Та на добрия какво му трябва? – Да го изяде някой.

А на лошия? – Трябва да го огрее слънцето, да узрее. Значи лошите трябва да зреят, а пък добрите трябва да ги ядат. Добрият човек трябва да го посадят в земята, за да расте. А пък лошият трябва да расте нагоре. Казва: „Лош човек съм“. – Ще растеш нагоре. Лошият човек е една формула. Добрият човек това е една формула. В какво седи добрината на човека? Каква е отличителната черта на добрия човек и на злия. Вие казвате: Защо сте турили злото. Че то не е на място. Злото постоянно се занимава с доброто. Казва: „Кажи, как ти умря?“ И тогава като посеете зло, като излиза, доброто почва да го учи. Злото е ученик, доброто е учител. Следователно, доброто почва да учи злото. Злото е в ученика. Злото е в онзи, който не се учи.

Знанието седи да смениш едно състояние в друго. Ако ти не може една скръб да я смениш в радост, не може да смениш в скръб, нямаш наука. Науката е да знаеш да смениш скръбта в радост, да смениш положението си. Сега онзи, който седи като светия, светията иска да бъде добър човек, да размишлява, не иска да се мърда. Защо идат страданията? Ти му казваш, той не слуша. Но ако дойде някой, че го удари четири пъти по задницата, няма ли да направи една крачка, после втора. Онзи, който измислил тази наука, даже в преподаването на геометрията може да го приложите. Значи този взел едно положение АС, перпендикулярно. Но АВ няма още, не съществува. Той седи и не иска да работи. Казва: „Той Господ ще помисли“. Но дойде онзи, като го удари два пъти, той тръгне, отваря се линията АВ. Веднага той разбере, че крив трябва да стане. Той тръгне, образува се движение от един удар. Пита сега „Защо ме биеш?“ Какво значи „бий“. „Би“ глаголът значи да бъде. А какво може да бъде. Значи биенето нищо не е допринесло в природата, освен да тръгнеш.

Тогава в геометрията имаме линията АВ. С една линия нищо не става. Хайде още една. Но и то не допринася. Когато хората се молят,

те си турят ръцете на едно място. И ако ти останеш само в това положение, то ще премине. Отвори си ръцете. В туй отваряне и затваряне на ръцете, седи цяла една философия. Когато хората си затварят ръцете, значи затворени са вратите. Като отворят вратите, какво означава? Трябва да приемеш нещо. Че най-първо и устата ти искат да бъде светийски. Права линия, да бъдат затворени. Един ден, два, три, дойде гладът по задницата, като ти удари една тояга, отвориш устата. Сега вие търсите друга философия в света, която не съществува. Казва: „Защо трябва да работя?“ Ако престанеш да работиш, трябва да си починеш. Но ако много си почивал, трябва да работиш. Който много е работил, трябва да почива, то е закон. Който много е почивал, трябва много да работи. Не е лошо, че ти си добър човек, но всякога да си добър не става, трябва да станеш лош. Ако много си бил лош, не си струва да бъдеш всякога лош, трябва да станеш добър. Тази смяна от добър да станеш лош и обратно, то е движение вътре. Ще превърнеш туй състояние, тия лошите и добри състояния, ще ги превърнеш в движение. И тогава задачата се разрешава. Тази задача така се разрешава. АВС, АСВ, САВ и тогава ще ги разредиш да имаш АВ, АС, ще имаш ВАС.

Сега нали вие се занимавате с окултната наука. Окултната наука не е за хора, които не учат. Окултният ученик казва: Не искам да страдам. Страданието в живота е една формула, която трябва да се разреши. Имаш мъчнотии, ще ги разрешиш, обезверяваш се, всичко ще учиш. Всичко ще учиш, ще намериш причината на безверието. В какво седи безверието? Ти си се обезверил в хората, да кажем, но не си се обезверил в яденето. Ти си се обезверил в сиромашията, но не си се обезверил в богатството. Аз бих желал да се обезвериш във всичко. Обезверил си се в скъсаните дрехи, но ни най-малко не си се обезверил в новите дрехи. Обезверил си се в болестта, но в здравето не си се обезверил. Обезверяването, то е една сметка. Ти си се

обезверил в нещо, което не може да те ползува. Всяко нещо, което не може да те ползува в даден случай и ти като го опиташ се обезверяваш. Всяко нещо, което ти помага, ти имаш вяра в него. Тогава да допуснем, за едно обезверяване, каква смяна ще направите. Обезверил си се в твърда храна, като ядеш твърда храна, заболява те стомаха. Какво трябва да правиш? Препоръчват млечна храна. И понеже млечната храна е здравословна храна, която не иска дъвкане. Твърдата храна иска дъвкане. Има учения, които са много елементарни. Знаете ли, ако вие едно дете храните само с мляко, туй дете ще се развие по един начин. Ако го храните само с твърда храна, по друг начин ще се развие. Да допуснем, че имате една почва, която е влажна, има вода много, мочурляк е. От какво се нуждаят тия мочурливите почви? Най-първо чакайте да ги изсуши слънцето. Ако слънцето не може да ги изсуши, ще направите дренаж. Сегашните хора, които са станали много умни, много блатисти места така са ги пресушили. Допуснете, че вие, във вас, имате едно състояние, което мяза на мочурлива почва, на блатисто място, какво трябва да направите? – Дренаж ви трябва. Слушам, някой казва: „Не съм разположен“. Хубавото разположение и лошото разположение, това са две състояния. Ти сега неразположението ще го обърнеш в разположение, после разположението в неразположение, и неразположението – в разположение. Ще почнеш да работиш.

Вие никога не сте мислили тия двете линии да ги отваряте и да образувате ъгли. Вижте на какво е обоснована физермониката. Като затваряте издава глас, като я разтягате тя мълчи, събира енергия, после като затворят, събраната енергия се издава. Ако някой вземе тази физермоника, който не знае нищо няма да изкара, но ако някой я вземе, който знае да свири на клавишите, ще си изкара хляба. Ако ти впрегнеш своите способности, човек има една клавиатура в себе си, той има един орган с три реда клавиши. Първата клавиатура по

средата на челото, втората – горе и третата – най-горе. Има и една четвърта клавиатура. И в умствено отношение има три клавиатури, и в духовно отношение има три клавиатури, има и в семейните чувства, и навсякъде. Има повече от девет реда клавиатури и трябва да знаете как да прекарвате пръстите си, да свирите добре. Човек е музикален инструмент. И онзи от вас, който е загази, той не знае да свири. Да мислиш, то е музика. Да чувствуваш, то е музика. Да работиш, то е музика. Ако ти не разбираш устройството, казваш: „Мене не ми се работи“. – Значи, не знаеш да свириш. Аз от това съм неразположен, от онова съм неразположен, остава само едно желание да ядеш. Яденето е един тон, намира се отстрани на главата при слепите очи. Какъв тон е яденето? Тонът на яденето е „фа“. Вземете тона „фа“, вие до сега се тона „фа“ пеете. С какво трябва да смените „фа“-то? Някой казва: „Лоши са условията“ – „Фа“. „Добри са условията“ – „Фа“. Добри и лоши условия за яденето то е все „фа“. Аз ви разправам, но във вас седи една мисъл. Проповядва един на едного и му казва: „Вярвай в Бога, вярвай, че има Господ, че има оня свят“. Разправя му дълго време. Казва: „Че какво говориш за тия работи, те са отвлечени работи. Я ми направи една баница, да те разбере какво казваш. Направи баница от хубаво брашно, от хубаво сирене, после да е добре опечена, зачервена, донеси я, да разбере. Какво ми разправяш да вярва, как да те разбере. Ти проповядваш, но нямаш нищо пред себе си. Ти само проповядваш“. И прави са хората.

Да кажем сега вие искате музика. То са модуляции. Давам ти една круша. Ще ядеш, но трябва да знаеш. Ако не знаеш тона на крушата, ако вземеш тона тогава ще ядеш. Ако вземеш ябълка, ще вземеш тона, тогава ще ядеш. Ако вземеш слива, ще вземеш тона, тогава ще ядеш. Ако ти ядеш нещо без да вземеш тона, ти ще си създадеш неприятност на себе си. Казвате: „Да вярваме в установените работи“. Установените работи някой път са много

хубави, някой път са много опасни. Казвате: „Туй, което е произведено“. Има произведени работи, които са хубави, има произведени работи, които са неприятни. Хубаво, ако ти вземеш въздуха, който си дишал и го туриш в шишета и започнеш да продаваш тия бутилки на хората, да дишат въздуха, който ти си дишал. Какво ще се ползуваш от въздуха, който излязъл от един човек? Може да се ползуваш от думите, които изкарваш, по друг начин може да се ползуваш от въздуха. В дадения случай вие вземате този въздух, не работи истината. Понякога вие искате да постъпите точно както някой постъпва. Вземете в музиката, как ще постъпиш като мене? Музиката дава правилно разположение. Ти ме слушаш аз пея, виждаш, че поемам въздуха и ти ще правиш като мене, няма да чакаш аз да ти кажа да го вземеш, че и ти да го изпееш. Да ти го духна и ти да го изпееш. То е вече отражение. А отражението не е наука. Отражението е пособие. Вие искате да подражавате някому. По същия начин слушайте и се помъчете да произведете един тон със същите трептения, точно както той произвел. Или в изкуството рисуване. Нали онзи, който не знае копира картината на друг. Нали като деца сте копирали? Но едно копие мяза ли на оная картина, на оригинала? Голяма разлика има. Един предмет ще вземеш да го нарисуваш. Но казвам сега: Какво приложение ще приложите АВ и АС.

Ами, ако не знаеш, как да отваряш и как да затваряш устата, работата е свършена с тебе. В отварянето и затварянето на устата седи всичкото изкуство. Един оратор, който се учи да говори и един певец, който се учи да пее – те учат как да отварят и как да затварят устата. Цяла наука седи в отварянето и затварянето на устата, в приемането и в изхвърлянето на въздуха, в дишането и издишането. После трябва да знаеш как да размърдваш своя ларинкс, как да размърдваш своите дробове, своята диафрагма. Ако знаеш правилно да движиш то е цяла

наука. Ако ти не знаеш как да манипулираш със своя мозък, да го размърдаш и да изкараш най-хубави мисли, ти нищо не си придобил. Окултната наука застъпва за ония методи, които са най-нагледни и най-практични, които могат да се приложат. Сега аз не искам да ви покажа щастieto на човека. Някой път щастieto на човека може да му дойде от баща му, някой път щастieto на човека може да му дойде от майка му. А някой път може да дойде от самия него. Щастieto иде по три пътя. По линията на бащата, по линията на майката и по линията на сина. Ти очакваш нещо в даден случай и трябва да знаеш от бащата ти ли иде или от майка ти, или от самия тебе. Ако иде от баща ти, чакай, то ще дойде навреме. Ако иде от майка ти, чакай, то ще дойде навреме, пък ако иде от тебе ще се стегнеш. Сега преведете. Идеята още не е ясна. Да допуснем, че имаш баща, майка и синът, ти си възрастен на 21 година. Бащата те праща с воловете на нивата, да изореш два декара земя. Ти изораващ нивата. Ще дойде майка ти, тя ще донесе житото. Бащата ще дойде ще вземе житото в крината, ще го посее, ще го завлачи. Узрее житото, бащата ще каже на сина: „Иди пожъни нивата“. Синът ще иде, ще го пожъне, ще го остави на нивата. Майката иде, събере го, превози го с колата на гумното. Дойде бащата, овършее го. То е закон. Не мислете, че ти ще изореш нивата, ще донесеш житото и ще го посееш. Ти ще извършиш една трета. Най-първо ти ще изореш нивата, майка ти ще донесе житото, баща ти ще го посее. Най-първо храната ще влезе в стомаха, и там ще премине през дробовете, ще влезе в главата ти. Ти ще знаеш: Синът, това е стомахът, майката, това са дробовете, бащата, това е главата. Сегашните хора обръщат внимание на стомаха. Но този стомах е една трета. Този стомах яде и каквото изяде ще работи. Яденето е работа на сина. Синът ще се научи да си отваря устата. Като свърши работата, ще дойде майката. Дишането започва. И тя като ходи да работи, ще дойде бащата отгоре – главата.

Вие не сте мислили така. То е една проста работа. С много големи философии се занимавате, които нямат никакво разрешение. Казва някой: „Защо ми е главата?“ – Баща имаш. – „Защо ми са дробовете?“ – Това е майката. – „Ами синът?“ – Това си си ти. Тогава на майка си какво ще кажеш? Тогава след като се нахраниш, след като сдъвкаш храната със своята слюнка и стомахът и кажеш на майка си: „Мамо, я ми изпрати малко кръвчица“. Трябва да слезе кръв. Тя дава храната. После на баща си ще кажеш: „Я ми прати малко сила отгоре, чрез мозъка, чрез нервната система“. Значи, ще дойдат да работят с тебе. Значи и майката и бащата ще дойдат да работят в стомаха – майката чрез кръвта, бащата чрез енергията, а ти, синът – чрез мускулите, силата. Ти ще започнеш като физермоника. Стомахът е една физермоника. Тогава казваш: /Учителят пее тези думи/ „Колко е приятно, да се яде сладко, сладко, сладко“. – Това е песента на сина. Ето, в този триъгълник се крие един принцип, който може да донесе голямо благо и голямо страдание. Ти с този триъгълник, никога не можеш да се удавиш, всякога ще плаваш и ще ти бъде приятно. Преспокойно ще плаваш и няма да се удавиш. Пък, ако не знаеш как да манипулираш, ще се удавиш на общо основание. Или казано другояче: Животът е едно море, ако ти не знаеш как да си отваряш и как да си затваряш ръцете, ти може да се удавиш. Като отвориш ръцете, те показват пътя на твоето щастие. /Учителят отваря ръцете настрани/ Като събереш ръцете напред, ще тръгне напред. /Ръцете напред с допрени пръсти/ Ако искаш да вървиш успешно, отвори ръцете. /Ръцете напред с допрени пръсти и десния крак напред. Ръцете настрани и левия крак напред/. Че то е законът на правилното движение. Ако искаш в тебе кръвообращението да става правилно, ти трябва да тръгнеш и като вдишваш, да отвориш ръцете си настрани, като издишаш, да затвориш ръцете си – при първата стъпка отвори ръцете си, при втората – затвори ръцете си. Ако искаш да свириш и в

музиката ще правиш това упражнение, десния крак напред, отвори ръцете настрани, левия крак напред, затвори ръцете напред с допрени пръсти ти. Ще се учиш това са елементарни работи. Ти тръгнеш и вървиш, а ръцете ти са свити под ъгъл. Искаш да четеш някоя книга, тръгни, отваряй и затваряй ръцете. Ти си тръгнал и си свил раменете. То са ненормални състояния. Трябва да гледаш нещо, но като го гледаш, трябва да го разбираш. Какво нещо е разбирането? Аз бих ви препоръчал да прочетете.

Някой път вие мислите, че имате вяра в Бога. Че за да имате вяра, вие трябва да знаете, вие трябва да имате вяра в светлината, вяра в туй, което виждате. После, трябва да имате вяра в живота, в движението и най-после трябва да имате вяра, чрез тях да дойдете до любовта. Любовта е благо, което съществува в живота. По този начин вие ще се домогнете до проявяването на Бога. Та сегашните хора имат един начин за търсене реалното в света, с което то не се постига.

Това, което исках да ви препоръчам да прочетете е Хигиена на живота от Нашето място. На всинца ви трябва едни нещо: Да се убедите, че може да направите едно нещо. Вие всякога се разубеждавате, казвате: „Мен това не ми трябва, онова не ми трябва; това не мога да направя, онова не мога да направя“. Кое можеш да направиш? Ще се убедиш в това, че всичко можеш да направиш. Да няма нищо невъзможно, което не можеш да направиш. За един певец какво е възможно? Един може да вземе една октава, друг може да вземе две октави, трети може да вземе три октави. Сега само това е, което може. Младият казва: „Не съм стар, още не съм израснал“. Добре, какво разбира той под думите: „Не съм израснал“ Не е пораснал. От какво зависи порастването? За да расте нещо потребна е светлина и топлина. За да растат растенията потребна е още влага, потребно е растенията да се турят в земята вътре. И то трябва да се

турят на такава дълбочина, дето светлината и топлината да могат да достигат растенията, защото то може да е турено на такава дълбочина, че всичкото време ще изгубиш в безполезнаост.

Във вашия живот всички вие имате по една мъчнотия. Кажете ми сега, кое е онова, което не може да преодолеете? Коя е най-голямата мъчнотия, която не можеш да преодолееш? /Към един брат/ Коя е най-голямата мъчнотия, която не можете да преодолеете, но има възможност. Казваш: „Не мога да го преодолея“. Научно ми кажете. Или ти ще кажеш като онзи българин, който казал: „Сен моа, бен моа“. Не знаеш ли най-голямата мъчнотия, коя е най-лесната, коя е? Ако измените състоянието на меката вода, значи ако отнемете от топлината ѝ, тази мека вода, която е приятна да се умиеш, да ти измие кирта, стане толкова корава, толкоз твърда, че някой ако те хлопне по главата, може да ти пукне главата. Меката вода, която може да ти измие кирта, която е толкоз приятна, ако ѝ отнемеш топлината ще замръзне и всеки може да ти пукне главата с нея. Ако оставите топлината на водата, и да иска човек да хвърли вода по тебе, само ще те мие, ще те наръси; ако отнемеш топлината ще ти пукне главата. Тогава, ако вие замразите вашата вода и с нея вие пукнете главата, тогава кой е причината? Ти си замразил своята глава и човек вече има оръжие. Дръж водата в разтопено състояние. Пък има и друг начин, дето не може да ти бара водата. Ако тази вода подигнеш на 100 градуса топлина, кой ще вземе тази вода?. Всеки ще стои настрана. Подигне топлината на водата на 100-150 градуса, който дойде да ги респектира. Ти като намалиш топлината на водата, ще вземе по едно парче и ще те блъсне. Някой казва: Не ми върви в живота. Температурата на своята вода се е понижала. Ти, за да ти тръгне, направи я течна, направи воденицата да се върти, превърни я на пара, пък локомотив да движи, или да хвърка из въздуха. Че водата, която имаш в себе си, трябва да я управляваш. Това са, казва, фантазии. Че

фантазиите са, които създават прогреса в света. Тия хора са фантазирали едно време. Сега се е реализирало. Едно време, което са фантазирали, сега е една реалност. Говорете на един човек за светийството. Казва: „Остави, това е невъзможно“. За други хора вече светийството е една реалност. Какво нещо е светията? Той е един учен човек, който разбира работите. Светията е един човек, който разбира нещата както са. Той няма погрешно разбиране на нещата. Той разбира живота. Разбира и яденето, разбира и дишането и всичката обстановка. Разбира от какво произтичат и болестите и знае да ги лекува. Разбира от какво произтича сиромашията, знае да лекува сиромашията. Разбира от какво произтича силата. Светията разбира всичките тези работи. Той е светия, който разбира. Вие казвате: „Светията е благоугоден на Бога“. Всеки един човек, който мисли правилно, всеки един човек, който живее правилно, който диша правилно, който яде правилно е благоугоден на Бога. Всеки човек, който не сдъвче добре храната и влезе в стомаха, не е благоугоден на Бога. Щом боледуваш не си благоугоден на Бога. Щом си сиромас не си благоугоден на Бога. Щом имаш книги и не четеш, не си благоугоден на Бога. Щом имаш здраве и не знаеш как да го употребиш, не си благоугоден на Бога. Болен си, не е лошо че си болен. Щом се справиш с болестта благоугоден си. Ако си здрав и мислиш, че си благоугоден, или ако си сиромас и мислиш, че не си благоугоден може да се лъжеш. Богатството и сиромашията, това са условия, които трябва да се сменят. Кои неща са мъчни за децата? Най-първо на децата е невъзможно да ходят на два крака. Те тръгнат, турят си ръцете на колене, пълзят. Туй дете по закона на прераждането е голям философ, който писал 40-50 тома, който давал на хората ум, как да живеят. Сега като се природи, природата му казва, Господ му казва: „Я ти със своята философия, я разреши своята задача, как трябва да ходиш“. Казва: „Право трябва да ходят, всеки

трябва да ходи право, никой не трябва да пада“ – тъй пише за учениците си. Сега му казват: „Я, покажи как трябва да се ходи право“. Той не може. Защо сега не може да покаже къде е погрешката? Учат го да ходи. Някой казва: „Не греши“. Какво значи „Не греши“? – Ходи право! Хубаво, турят те да покажеш, как да не се греши.

Но каква е главната мисъл, какво пише този философ? – Той проверява своята теория, че не е права. Той сега учи. Най-първо туй дете се учи да се превива и да свива краката си. То прегъва и отпуска краката си.

Вие се молите, защо се молите? Като се молите, ще се учите. Защо трябва да клякате? Ти като клякаш, ще свиваш този ъгъл на краката, ще клекнеш, ще дойдеш до туй положение: (Учителят кляка с отворени колене и прав гръбнак). На физическото поле човек е двояко умен, умен е в главата, умен е в ръцете, умен е и в краката. Ако ти не узнаеш как да свиваш краката и как да клякаш, ако ти не знаеш как да се изправиш, ако ти не знаеш как да отваряш и как да затваряш ръцете си, каква работа ще свършиш? Трябва да отваряш ръцете си и да ги затваряш /Ръцете настрани – отваряне, ръцете напред с допрени пръсти – затваряне/ Ти не знаеш да отваряш и да затваряш този ъгъл на ръцете, как ще се справиш с мъчнотиите? Вие имате едно изречение: „Дал му гръб“. Лакът дал някому. Ако един човек изпъждаш с лакета си, какво ще придобиеш? Лакътя хвърля назад. Ако имаш такъв характер да казваш махнете се, какво ще произведеш? Трябва ли да дойдеш и да се хванеш за този ъгъл на ръката? Но тук са и пръстите. Тури пръстите при моя пръст, да те позная какъв си. Когато хората се ръкуват, те се хващат за да се познаят. С дясната ръка се хващат за да се познаят. С дясната ръка се хващат за да познаят ума, колко е умен. Вие като се ръкувате с някого, ще познаяте какъв е. Като се ръкувате ще познаяте дали може да ти бъде приятел или не. Ами защо хора се целуват. Защо са тия

целувки? Целува те, за да те познае какъв си. Целуни ме, за да ме познаеш какъв съм. Всички неща имат съвсем друг смисъл. Ние сме турили целувката. Целувка, с която не можеш да ме познаеш и целувка, с която аз не мога да те позная, тя не е на място. Като ме целуват да ме познаят и като ги целувам да ги позная, това е целувка. Целувката е познаване. Тя е съществувала много по-рано отколкото хората предполагат. Гълъбите хиляди и милиони години преди човека са познавали целувката. Целувката е познаване. От незнанието цял въпрос става. Еди кои са се целували. Целувката е общ принцип в природата. В целувката горе е бащата, долу е майката. Бащата и майката ти ги носиш в двете бърни. Този, който дойде и иска да те познае, той иска да целуне баща ти и майка ти, не тебе. Като дошла една даровита артистка при един виден музикант, който не обичал да го безпокоят, сядал той много затворен, един ден тя се провряла при него някак, че като влязла се нахвърлила и започнала да го целува. Той казва: „Махни се“ Тя му казва: „Аз не целувам тебе, но твоя талант, твоя гений. За тебе ни пет пари не давам“. Ако хората целуват нещо в тебе, те целуват Божественото, пък ти като човек, ни пет пари не струваш. Казваш: „Целунаха ме“. – Кое? Ти, човекът, ни пет пари не струваш. Ако са целунали в тебе Божественото, твоят талант, то пет пари не струваш без твоя гений. Сега отиват да целуват умрели хора. Като го целунат 10-20 души, пак го заровят в земята. Погребалните целувки нищо не струват. Вие често имате криви понятия в живота. Вземете светлината. Тя като дойде веднага ви целуне. Слънцето като изгрее то ви даде една целувка. Навсякъде ще те целуне, не само на едно място. Тази целувка остава благословение. Като те целуне светлината остава нещо. И втори и трети път като те целуне се дава нещо. Ти казваш: „Колко е хубав светът“. Светлината целуне и си заmine, целуне и си заmine. Не само мене целува, но и тебе като целуне остава нещо. Тебе ти е приятно.

Казвам: Това са начини да разгледате живота от друго становище, от ново становище. Тъй както сега се разглежда живота, то е невежество. Че не е ли жалко човек да има очи и да не вижда? Не е ли жалко човек да има уши и да не чува? Не е ли жалко човек да има нос и да не може да мирише, да схваща? Не е ли жалко човек да има уста и да не знае как да говори, да не знае как да яде? Да има ръце и да не знае как да работи? Да има крака и да не знае как да ходи, да има глава и да не знае как да мисли, да има дробове и да не знае как да диша? Да има стомах и да не знае как да яде? Че в това седи щастieto на човека. Трябва да знаем онова богатство, което е вложено във всеки едного от вас. Често вие се заблуждавате, искате да бъдете като старовременните светии. Това е, светийството на мода. Понеже някой турил бяла капела. Ама тя капелата означава новата мисъл. Ако имаш една капела, да имаш една капела в умът си. Да имаш нещо хубаво в ума си. Турил червена капела, да знаеш защо си турил. То е подражание, то съответствува на някаква идея вътре. Какво означава на френски капела. Онези, които знаят френски хубаво да преведат.

Ако не знаете правилно да мърдате първия пръст, втория, третия, четвъртия и палеца, ако не знаете да мърдате всичките пръсти, ако не знаете да свивате ръката в лакътя, и ако не знаете да свивате изобщо ръцете, ако не знаете да движите ръката в рамото и него не знаете как да правите, в това седи цялата магия – да знаеш как да движиш ръцете си. После трябва да разбираш и тия тгли, които се образуват. После, вие не знаете как да движите очите си. Сутрин как трябва да гледате? Вие вървите и гледате надолу. Аз разбирам: Вие сте изгубили нещо и го търсите. Някой тръгнал, пък нагоре гледа. И той изгубил нещо и го търси. Някой гледа напред и той търси. Но питам: Това, което търсиш, къде ще го намериш? Ти, който търсиш и гледаш нагоре, ако го намериш, добре. Ти, който гледаш напред и ти си

изгубил нещо, ако го намериш, добре. И ти, който гледаш надолу, ако го намериш, добре. Някой гледа, пък не знае защо гледа. Казваш: „Да видя някого“. Хубаво, като го видиш, какво? Сега къде трябва да гледате, кажете ми. – Едновременно трябва да гледате в три посоки: Каквото си изгубил долу, каквото си изгубил горе, каквото си изгубил напред, всичко тук трябва да го виждате. И да се зароди желание във вас три неща да ги намерите. А вижте онези подводници, които са във водата, нали имат един уред, перископ, тя върви под водата, но има един уред и предметите от повърхността се отразяват долу, че оттам правят своите изчисления, на какво разстояние се намират. Те разбират как трябва да постъпят, те разбират закона. Хубаво, ти в себе си имаш един перископ, ако ти отвън не можеш да приемеш впечатления и да си направиш едно изчисление, тогава какъв ще бъде халът ти? Сутрин вие се помолвате и не знаете дали сте се помолите. Казвате: „Отче наш“, в който не вярваме. „Който си на небето“ – и в него не вярвате. „Да се свети името Ти“ – и в него не вярвате. „Да дойде царството Ти“ – и в него не вярвате. „Да дойде волята Ти“ – и в него не вярвате. Казвате „Да бъде волята Ти“, но разбирате вашата воля. Всеки човек си туря своята воля, но не волята Божия. Тъй както всеки прави, то не е волята Божия.

Тогава правете едно наблюдение за една седмица, всяка сутрин като ставате да видите коя е първата ви мисъл, коя е първата ви дума, която изговаряте, и като четете, коя е първата прочетена дума. Отбележете три неща: Коя е първата ви мисъл, която дохожда, коя е първата дума, която изговаряте и коя е първата прочетена дума, която четете. Защото Бог е турил за разрешението на нашия живот, Бог е написал върху нас и ни показва пътя. Всеки един, ако чете себе си, той ще знае в дадения случай как да постъпи. Всеки човек носи цяла програма върху себе си. Вие не мислите, че като сме дошли на земята не е определено какво да правим. Ние носим цяла програма върху

себе си. Казва: „Не зная какво да правя“. Аз, като чета гледам програмата написана на вас. Срещам един човек, казва: „Не зная какво да правя“. Чета програмата му – Отличен механик става от него. Срещам друг, казвам – Отличен земеделец става от тебе. На третия казвам – Отличен търговец можеш да станеш. На четвърти казвам – Ти може да възпитаващ деца. Ти обичаш децата. Казвам: Та вие сега не знаете какво да правите. Всички мязате на някоя млада мома, която очаква да дойде женихът да я повика да се сгоди някъде. Или ти си завършил училище, очакваш да дойдат да те поканят за учител някъде. Хубаво, едно време така ставало, но сега не те канят. Какво трябва да правиш? Щом не те канят ти ще идеш да каниш. Ученикът ще иде при учителя, той ще търси да го приемат. В турците има един обичай, много хубав – те никога не канят два пъти. Българите имат друг хубав обичай – те по десет пъти ще те канят. Казват: „Ти не си по-голям от хляба, вкуси си“. Турците казват: „Буйрум“. Ако не отидеш втори път няма да те поканят. Всеки трябва да разбере да дойде.

Сега за втори път напишете си по едно недоволство, от което сте недоволни. За втори път си напишете „Кой от какво е недоволен“. Най-голямото недоволство, от което сте недоволни. Само по едно недоволство, мен не ми трябва много, по едно недоволство. Ще кажете: „Аз съм недоволен от това“. Тогава щом сте недоволен, аз ще ви намеря най-голямото недоволство и ще ви кажа вашето недоволство, с кое трябва да се замени. Кое трябва да бъде най-голямото недоволство? Кое е най-голямото недоволство? Всеки да определи от какво е недоволен. Определете вашето недоволство.

Сега каква е главната мисъл? Какво разбрахте? Какво стана? Човек трябва да знае как да отваря ръцете си. Ако неговите пръсти седят сгънати, какво може да направите? Вие искате със свити пръсти да работите. Че, ако пианистът седи със затворени пръсти, какво може

да направи? Всичко зависи от отварянето и от затварянето на пръстите. От тия ъгли зависи. Музикантът мери правилно, човекът като вземе да свири по клавишите взема разстоянията, свири. Той знае как да отваря и как да затваря ръката. И пари взема. Вие като отидете със свити пръсти нищо няма да направите. Този музикант 20 години се е учил как да отваря и как да затваря. Всичко зависи от движението. Ако този си играе цял ден с пръстите, той знае. Вие казвате: „Какво си играе?“ Но то е цяла наука. Той знае как да ходи, как да отваря и как да затваря ръцете. Ту от едната страна, ту от другата страна. Казвате: „Какво си прекръства ръцете?“ Знае как да ги прекръстосва.

Та вие казвате: „Я, ми дай една трудна задача“. Ти му казваш: „Не ти трябва трудна задача“. Дробовете казват: „Я, ни дай чист въздух“. Казва: „Не ти трябва“. – Обикновени работи. Стомахът казва: „Я, ми дай хубава храна обикновена“. – „Дай на ума си трудна задача“. Не се съмнявай, той ще я реши. Дай на дробовете чист въздух и дай на стомаха най-хубавата храна. Тъй трябва да седи идеята. Не се плашете от мъчнотиите в живота. Един човек, който се плаши от мъчнотиите в живота, той не разбира Божиите пътища. Няма мъчнотия в света, която Божествения дух да не може да разреши. Няма страдание в света, което Божествения дух да не може да разреши. Тази е идеята. Че нещо е невъзможно заради вас, то е така. Всичко това, което съставлява една задача, която вие не може да разрешите, друг може да я разреши. Казва: „Какво нещо е изваждането?“ Чрез изваждането се обхваща голямо благо. Представете си, че аз имам пари в джоба, имам да давам пари, не съм ги платил, бръкна в джоба, извадя 10-15 монети, извадя и му ги дам. Веднага този човек казва: „Честен е“. Или не искам да изваждам. Що е изваждането? Изваждането в дадения случай, извади и дай. Та всички вие някой път не туряте знаците правилно. Защо туряте един минус

или един плюс? При събирането туряте един кръст, това е закон за органическия свят. Значи, ти трябва да се учиш да седиш и като посадиш, растението ще излезе из почвата. Като посадиш растението, под почвата имате минус; после като изникне растението из почвата, имате плюс. Значи ти трябва да бъдеш градинар. Изваждането какво е? Имате само една линийка. То са гладачници. Като тури ризата, отгоре тури желязото. Аз ги виждам, тук само изваждат хубаво. На тази, влажната, дреха трябва да ѝ се отнеме влагата. Защо я гладите? – Да отмахнете грапавините и ненужната вода, която е останала. Като прекарате желязото да премахнете грапавините, да направите всичко гладко, пътя оправате, поставете хубаво пътищата и съобщенията. Че като минават вашите автомобили да не се тръскат, всичко по-гладко да върви. След туй влага да няма, понеже влагата прави калта, а калта затруднява пътуването.

Та казвам: Ако вие приложите този закон във вашето съзнание, да знаете как да гладите във вашето съзнание, всичките грапавини, които имате, работите ви ще се оправят. Оперете една риза, турете я и после с желязо отгоре огладете я хубаво. И въпросът ще се свърши. Ако човек е сиромас да посади 10-20-30 хиляди дръвчета, веднага ще забогатее. Посее 20-300-400-500 декара земя с ония зеленчуци и от плода им ще се ползвате. Ако аз бях на вашето място, какво щях да направя? Ако нямам пет пари в джоба си, най-първо ще се науча да изваждам, ще се науча да давам сто, на друг хиляда, на трети хиляда, целият ден като давам, като се върна, макар че гладувам, втория ден пак раздавам, третия ден пак давам, кой как мине, изваждам и ще се оправи работата. Вие не знаете как ще проработи законът.

Сега аз ще приложа, ето какво означава: Да допуснем, че вие имате една голяма неприятност. Ако ида в едно село дето орат хората, ще ида с тях наедно дето те работят. Да кажем, те са на жетва, ще ида и аз с тях, да пожъна по няколко часа и ще кажа: Приятно ми е, че

днес дойдох на тази нива. После на друга, на трета, на десета нива ще жъна. Ако зная да пея, ще вляза някъде ще кажа: Хайде да ви попея. Ида на друго място и там пея. На трето, на четвърто, дето ида се ще пея. Нищо няма да им казвам. Мислите ли, че ако ида да изпея една песен и съм първокласен певец, тия хора няма да се интересуват от мене? Те ще започнат да ме търсят. Казват: „Слушали ли сте един певец, то даровит човек“. Или вие сега се поставяте аз зная да пея, но казвате не ви разбират. Пей на тия хора, и ти като пееш ще пееш на Господа, Господ ще те слуша чрез хората. Като види, че ти работиш, ще те благослови и кредит ще отпусне. Като свършиш една работа ще ти даде друга. Един ученик по рисуване, като даде учителят един модел и ако ученикът го нарисува хубаво, учителят ще даде втори и трети модел. И в пеенето, ако не пееш хубаво, няма да ти дадат новото. Ще оставят за втори път, за трети път, докато се научиш. Дайте доверие, че работите. Вие не искате да мислите, не искате да чувствате, не искате и да работите. Как ще се препоръчате? Казва: „Аз не искам да мисля, не искам да мисля, искам само да бъда радостен“. Ами, всичко в света е само радост, когато не ги разбираш, това е скръб. Когато мислиш е радост, когато не мислиш е скръб. Когато ядеш е радост, когато не ядеш е скръб. Основни положения са тия. Когато мислиш е радост, мисълта носи радост. Скръбта е безработица. Значи в скръбта, в тази безработица има работа недовършена. Като свършиш тия работи, всичко ще стане. Ти скърбиш, имаш да даваш. Докато не си платил, скърбиш. Щом ги платиш, радваш се. Свършиш работа, значи радостта дойде, след като свършиш работа. Ние сме пратени в света да работим. Ще мислиш, ще чувствуваш, ще работиш. Тури в ума си да имаш една велика работа, която трябва да свършиш. После другите работи отпосле ще дойдат. Всеки един от вас като стане, да има работа. Вие като мислите, че нямате работа, ако нямаш работа, ти се самоизлъгваш. Тури в ума си една хубава мисъл,

тури едно хубаво чувство, направи една малка постъпка, микроскопическа, него ден. То е пътят човек да бъде окултен ученик. То е пътят на знанието или пътят на учението. Човек трябва да учи.

Та сега се образуват три ъгли А, В, С. А е бащата, В е майката, С е синът. Това са трите страни – то е бащата майката и синът. Твоят ум е бащата. Твоето сърдце е майката. Постъпките, това си ти, синът. Да постъпваш добре, значи синът да е роден, трябва да постъпва добре, то е закон. Трябва да мислиш. Като започнеш да мислиш, то е бащата; като започнеш да чувствуваш, това е майката, която дошла. Сега остава за тебе да направиш нещо. Волята като дойде, волята си ти. Мисълта дошла, чувството дошло, най-после ти ще проявиш своята воля – синът. Тогава майката и бащата са доволни, че си изпълнил тяхната воля. То е божествения живот. Бог ще влезе и Той ще се проявява в нашите мисли и чувства и тогава ние трябва да се проявим, да направим някаква постъпка. Каква е мярката? Постъпки всеки ден проявяваме. Тогава ти имаш синовни отношения към баща си и майка си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 4 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 15. X. 1937 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

ПРИБЛИЖАВАНЕ И ОТДАЛЕЧАВАНЕ

Отче наш

Имате ли тема? – /Имаме. / – Четете. /Чете се темата „Най-малкото, което спъва“/

Разглеждайте въпроса физически, вие го разглеждате много отвлечено. Какво разбирате под думата „малко“, конкретно какво се разбира под думата „малко“? „Малко“ и „голямо“ си противопоставят. Какво разбирате под „малко“ и „голямо“. Какво разбирате под думата „страх“ и „смелост“? Смелостта по какво се отличава? Или вземете човек, който иска да се докара, иска да се облече хубаво, а друг ходи скромно, и по какво се отличават един от друг? По какво се отличава топлината от студа? Телата, които са топли и които са студени, по какво се отличават? Има съществени качества. При кои работи, при кои неща човек може да бъде щастлив? При малките или при големите? Ако искате да прекарате една река през вашия двор, голяма река ли ще прекарате или малка? Ако искате да плавате, в малката ли река ще плавате или в голямата? Запример, вземете птичките, които хвъркат. Вие имате едно понятие, казвате: „Колко са блажени тия птички, хвъркат нагоре, надолу, разхождат се“. Всъщност птичката колко е блажена? – Целия ден търси храната си. Където и да кацне се мисли за яденето. Птиците мислят само за яденето. Когато остане празна, няма за какво да мисли, започва да се пощи, глади си перцата, прави си тоалета. Значи, тогава ще познаете, че се е наяла. Щом седи и внимава, тя мисли само за яденето. Питам тогава: Кое е онова, което застава птиците целия ден да хвъркат? Да допуснем, че вие някой път сте недоволни и не знаете от какво зависи вашето недоволство. Някой път вашето недоволство зависи от глада, понеже сте били гладни.

След като сте яли, недоволни сте от яденето, яли сте лошо ядене и целия ден имате лошо разположение. Някой път като сте се наили добре, имате добро разположение. Запример, вземете, някои деца обичат да седят в къщи, други пък не се свъртат. На какво ще го отдадете. Има деца, които в къщи не може да ги задържиш, се навън искат да ходят. Пък други, цял ден седят в къщи. Някои хора много обичат дома, домът е като положка, целия ден седят като птичка в положката. Квачката като се разклучи, тя седи на гнездото, дали има яйца или не, не гледа, мисли че мъти нещо. Та и човек по някой път мяза на такава квачка, седи някъде, мисли, че има някаква идея. Пък той я няма. Или по някой път вие казвате: „Аз не съм разположен“. Какво разбирате под думите „разположен“ и „неразположен“. А пък те са граници. Значи малко разположение и много разположение. Кое е по-хубаво? Някой път малкото е по-хубаво, кога? – Малкото неразположение е за предпочитане пред голямото неразположение. А пък голямото доволство е за предпочитане пред малкото доволство. Какво разбирате когато някой път казвате „малки добродетели“ и „големи добродетели“. Малките добродетели са семенца. А пък големите дървета са семенца посети, които са изникнали. Винаги малкото става голямо. Но нали сега във вашата математика казват, че от единицата по-голямо няма. Ние казваме, че от единицата по-голямо няма. Но в живота се опровергава. Един грош и един грош, два гроша. Кое предпочитате един грош или два гроша, между единият грош и двата гроша, кое е за предпочитане? Между два гроша и три гроша, кое е за предпочитане? Значи, две е за предпочитане пред едно; три е за предпочитане пред две; четири е за предпочитане пред три; пет е за предпочитане пред четири и т.н. Запример, вземете един съвременен музикант пианист. Ако пръстите са му много къси, ако първият пръст е 5 сантиметра, третият – 5 сантиметра, малкият пръст 2 сантиметра, може ли да бъде добър музикант? Един има хубави

пръсти, първият пръст 12 сантиметра, средният – 14 сантиметра, четвъртият има 13 сантиметра, малкото кутре е 9 сантиметра. С тези пръсти ще може много по-добре да свири. Но, представете си сега, че първият пръст е 1 метър, вторият пръст е един метър и половина, третият, безименният пръст е 1 метър, 75 сантиметра е малкото кутре. Какво ще правиш с тия пръсти? Най-хубавото е човек да бъде господар. Човек трябва да има определени пръсти, но като стане сутринта да може да ги продължи, или да ги скъси. Ако е за дълги, дълги да ги направи, ако е за къси, къси да ги направи. Ако имаш такава ръка ще се справиш по-лесно. Казва някой, че той като Настрадаин Ходжа си направил една пещ и дошли другите, започнали да ги критикуват. Казват: „На криво си си турил вратата, не трябваше да я туриш на юг, ами към север“. Друг казва: „Не, към изток трябваше да се тури“. Той взел, че направил пещта на две колела и на всеки, който дойде да си дава мнението казвал: „Ти накъде искаш да бъде вратата на пещта?“ Навсякъде обръщал вратата и разрешил въпроса. Кой как дойде казва: „Не си обърнал правилно вратата на пещта“. Казва: „Ти накъде искаш?“ Обръща я на тази страна, на която той иска. Когато искате да угодите на хората, трябва да имате една пещ на две колелета, другояче не е икономично. Ако за всеки едно от градите по една пещ не е икономично. Или може и по друг начин да разрешите въпроса. Един като го критикували, той си направил една пещ, на която вратата била обърната към изток, друга пещ с врата обърната на запад, трета – на север, четвърта – на юг. Така ги наредил. Иде един и казва, че вратата на пещта не е обърната както трябва. Пита го на коя страна иска да бъде обърната вратата на пещта и го завежда при тая пещ. Който дойде, накъдето иска да бъде обърната вратата на пещта, при тази пещ го завежда. Дойде някой, каже: „Ти не си направил пещта както трябва“. Казва: „Тази пещ не е за тебе и го завежда при неговата пещ“. Казва: „Аз имах предвид

вашето мнение и затова направих такава пещ“. Казва: „Тази пещ е отлична“. Дойде друг и каже: „Що не обърнеш пещта на другата страна?“ Казва: „И такава пещ имам“, завежда го при тая пещ. Та трябва да имате най-малко четири пещи, за да угодите на хората. Четири точки има. Сега, в коя пещ се опича хлябът най-хубаво? В тая, вратата на която е на север или на юг. В коя пещ се опича хлябът по-хубаво? Фурнаджиите накъде турят обикновено? Повечето е обърната към юг. Вратите на пещите турят към южното полушарие. Изобщо де си турят изходните врата на домовете? Някои са на изток, но повечето са откъм юг, понеже оттам грее слънцето. Входната врата е откъм юг. Сега вие се смеете на Настрадаин Ходжа. Казвам: Къде е тази пещ с двете колела? Ами човек я направил на две колелета. Устата на пещта това е входната врата. Долу в неговата утроба се пекат всичките баници, всичко тук долу се пече. Той току се обърне на една и на друга страна. Той навсякъде се обръща не само на четири страни. Ти накъдето искаш може да се обърне и на север, и на юг, навсякъде се обръща. Туй показва, че човек е много умен.

Но всяко учение има практическо приложение. Кое наричаме практическо приложение? Думата „практика“, какво означава? Тя не е българска дума. Някой от вас знае ли гръцки? Някой път казват: „Той е практичен човек“. Често човек в своя живот мяза на една дресирана котка. Има много навици в човека, които го спъват в неговия живот. Всичките противоречия произтичат, че ние не сме господари на всичките положения, при които изпадаме. Един се хвалил със своята котка, че е много възпитана. Възпитал я да носи една табла с кафе, върви на два крака, носи таблата. На гостите поднася тази котка кафето. Казват му: „Котка е, колкото и да носи кафе, котка си е“. Много е възпитана. Отива един ден на гости, котката носи таблата, той носил със себе си една мишка, и като я пуснал, котката пуснала таблата и започнала да гони мишката. Старите навици, да гони

мишката, излизат. Вие сега може да се смеете. Но колко пъти вие пускате таблата? Вие имате някое малко желание, носите кафето с таблата, излезе мишката и вие пускате таблата, разлеее кафето, да гоните мишката, да реализирате вашето желание. Някой път някой ви каже: „Колко сте невежа“. Вие като ви каже невежа, веднага целият ден сте неразположен. Казвате: „Аз да съм невежа“. Какво разбирате? Или някой ви каже: „Ти си много прост“. Но, ако ти си много музикален, имаш едно крайно музикално ухо, като ти каже „Ти си много прост“, този дума не е музикална, за туй звучи грубо. После казва: „Ти си невежа“. И тя е немусикална. Или ти каже „Лош си“. И тя не е музикална. „Ти си скръжав“, не е музикална. Има думи, които не са музикални. Следователно, ако ти си глух и ти каже, ти си прост, ти като не чуваш, не разбираш. Всичките думи, които не са музикални, са неприятни. Има думи, които не са музикални. Произношението не е музикално. Да кажем, един човек може да се обиди. Ти кажеш „Овца“. Той казва „Овца“ – обижда се. Но ако му кажеш „агънце“, не се обижда. Агънцето ми, пиленцето ми, ако кажеш не се обижда. Но ако кажеш „кокошка“, той ще се обиди. Ако една дума е музикална тя не обижда човека. Думата „кокошка“ не е музикална. Много неправилен тон е. Думата „грубиянин“ не е музикална дума.

Та, мисъл, правилна мисъл трябва да се внесе. Туй, което ни причинява неприятност, то са трептенията. Този усет, който имате, всякога ни показва, какви са трептенията на една дума. Зависи от трептенията една дума да ни бъде приятна или неприятна. Във всичките езици, някои думи са приятни, някои неприятни; някои думи са музикални, някои не са музикални. Музикални думи са ония, които имат съдържание. Езиците на източните народи се отличават, че техния език е пълен с порнографични думи, с немусикални думи са пълни. За езиците на западните народи, в английски най-лошата дума, която може да ти каже е „Иди в ада“. Ако дойдеш тук на изток,

ще намериш такъв богат речник, колкото искаш думи. Но и те имат такива прозвища, думи, които имат лошо значение. И там имат прозвища уподобления на животни. Англичанинът ще ти каже „Патка“ или „паток“. Или ще каже, че е „гарга“ или „сврака“. Сврачи характер, уподобление. Каква е разликата, ако ти кажат „сврака“, или ако ти кажат „гарга“? Какво се крие в прозвището „сврака“, или в прозвището „гарга“? Ако дойде една сврака и кацне на едно дърво, започне да грачи, показва какво има да ти се случи. Запример, тези свраки определят точно, кога кокошката снесла яйцето. Свраката знае, че кокошката носи яйца. Като дойде вземе да си показва гласа, значи, кокошката снесла яйцето. Много са предвидливи свраките. По някой път ги убиват по единствената причина, че ходят да ядат яйцата. Навсякъде ще намерят малко гнездо и изпиват яйцата, правят големи пакости. Ако един човек използва другите хора, не мяза ли на една сврака? Свраката използва слабите, на слабите птички използва яйцата им.

Но казвам: Важно е за вас да изучавате вашите състояния. Имате едно състояние на неразположение. Някой път не знаете кои са причините на неразположението. Някой човек не иска да учи. Не можете да го заставите да учи. Някой човек не иска да работи. Има някой не иска да спи. Пък друг, от леглото не можеш да го извадиш. Някой обича много да спи. Сега вие, които сте дошли толкова рано, учите се сега рано да ставате. Тези, модерните аристократи, стават в 9-10 часът, напиват се хубаво. Когато те станат, работниците са работили. Работникът, като изгрее слънцето трябва да стане от своето легло. Сега, кои са причините, че едни хора обичат да спят повече, а други не обичат? Вземете всички млекопитаещи животни, докато са гладни, те са будни, когато кучето е гладно, ходи разглежда всичко. Като се нахрани, легне, свие си главата. Като се нахранят всичките животни спят, почиват си. Когато са гладни, само тогава са будни.

Онези хора, които обичат много да спят, тях ги интересува само яденето. Значи те са будни, само докато имат една физическа нужда. Понеже на човека съзнанието е пробудено, той не може вече да почива. Някой казва: „Аз може да си почина“. Когато се пробуди съзнанието на човека, не може да бъде така спокоен. Кое е по-хубаво, на човека да е будно съзнанието или да е спящо? Разбира се будното съзнание е за предпочитане отколкото спящото съзнание. Кой живот е по-добър – щастливият или нещастният? Но щастливият живот на човека се дължи на нещастният живот на птиците, на кокошките. Те са заклани, а няколко души са щастливи около трапезата, че имат какво да ядат и пият. Житото е смляно, щастието на хората от сладкия хляб се гради на нещастието на житото. Щастието на едни хора се гради върху нещастието на други. По видимому така се показва в природата. Вземете вие в един леген чиста вода, краката ви са окаляни, измивате краката си, краката ви стават чисти, но водата става нечиста. Нечистата вода изхвърляте навън.

Сега кое е за предпочитане, човек малък ли да бъде или голям? Ако имаш да даваш малък да бъдеш, да не те виждат хората, толкова малък, че оня който има да взема да не те вижда никъде. Ако си ленив ученик, като влезе учителят в клас да не те вижда. Ако си от способните да те вижда. По някой път учениците стават малки в класа, като не знаят урока си, слягат се. А пък учителят казва: „Я, ти не си от малките, я стани“. Но друг един закон има. Голям и малък, то е разгледано в статично положение. Въпросът е тъй, малките и големите неща показват процес на движение. Всичките предмети, които са големи, се движат към нас. Всичките предмети, които се движат към нас са всякога големи. Всичките предмети, които се отдалечават от нас са всякога малки. Тогава, някой път е потребно човек да бъде малък, значи да се отдалечава. За да прогресиращ от едно нещо се отдалечавай, към друго се приближавай. Тия предмети,

от които се отдалечаваш, стават малки, тия към които се приближаваш стават големи. Казваш, че обичаш някого. Значи се приближаваш; или ти се приближаваш към него, или той се приближава към тебе. Казваш: „Аз не обичам нещо“. Значи се отдалечаваш. Ако вземеш в статично положение, въпросът не се разрешава. Значи, туй което не обичаш, отдалечавате се от него. Туй, което обичаш, приближавате се към него. Въпросът се разрешава. Туй, което обичаш, ако не се приближаваш към него, тогава нещата не може да се реализират. Ти обичаш музика и ако не се приближиш към нея, въпросът не се разрешава. Що е приближаването? Ако обичаш четенето, и ако ти не се приближаваш към него няма прогрес. Ако четеш, ти придобиваш нещо, отваряш лист след лист, придобиваш знания. Искаш да станеш добър човек, значи ще се движиш към добротата, ще изучаваш. Или неприятно ти е злото, неприятна ти е сиромашията, отдалечавай се от нея. Ти ходиш, ходиш, въпросът е решен. Щом ти е неприятна сиромашията, сиромаси хора не срещай. Нищо повече. Срещай само богати, търси ги. Ако искаш богат да станеш търси богати хора, дето и да ги намериш. Може да има няколко души, срещни се с тях, ще станеш като тях. С каквито се събираш, такъв и ставаш. Ако се събираш със сиромаси хора, сиромашията няма да те напусне. Ако дружиш с богати, богат ще станеш. Ако дружиш с учени, учен ще станеш. Ако дружиш с ония, които нищо не разбират, какво могат да ти дадат? Следователно, дружете с добрите хора, за да станете добри. Дава се условие. Дружете с музикални хора, за да станете музикален. Дружете с поети и ще станеш поет. Не разбирайте изведнъж. Аз разбирам: Човек, който постоянно пее, певец ще стане, но онзи, който никак не пее, певец не може да стане. Казва: „Аз слушам“. Който слуша и той може да се научи.

A

B

ФИГ. 1

Казвам: Под думата „малък“ и „голям“, разберайте процес на движение. Един предмет поставен в точката А, /Фиг. 1/ ще бъде по-голям, отколкото в точката В. Защо е по-голям? Защото е по-близо. А е по-голям, а В е по-малък. Но то е по отношение на движението. Защото в природата има един свят реален, абсолютен свят, дето формите не се менят. Всяко тяло, всяко същество си има определена форма, която остава през всичкото време една и съща, не се мени. Те са същества с известни, неизменливи форми. Да кажем, вие сте млади. Младостта е по отношение на движението. Движете се, остарявате. Кой е по-близо, младият или старият? – Старият се отдалечава, младият се приближава. Вие обичате младостта, защо? – Защото младостта се приближава при вас. Не обичате старостта защото се отдалечава от вас, много естествено. Младостта допринася нещо, старостта отнася нещо. Старият всичко отнася, младият всичко донася. Всяко нещо, което се приближава, донася, нас ни е приятно. Да кажем, приятна ни е тази топлина, която излиза от печката. Онази енергия, която излиза от слънцето иде към земята, нас ни е приятна. Тогава виждаме законът: Всички ония мисли в света, които се приближават към нас и ни услужват, ни са приятни; всички, ония мисли, които се отдалечават от нас, не са ни приятни. Или, мисли които ние разбираме, са млади, а мисли, които ние не разбираме, са стари. Или при процеса на движението някои неща ще се изменят. Може би някои неща, които се приближават са далечни от нас, но един ден ще ги разбираме. Тия предмети, които сега са далечни, макар сега да не ги разбираме, един ден когато се приближим, ще ги разберем. Тази посока, в която се движим, ще бъдат разбрани за нас

предметите. Тази посока, от която се отдалечаваш ще станат по-смътни. Колкото повече се отдалечаваме, ще станат по-неразбрани. За далечните предмети знанието ни ще се измени. Сега законът е там, щом ти искаш да учиш, ти трябва да се приближаваш към ония предмети на знанието. Приближаваш се, учен ще станеш. Но ако се отдалечаваш, никой няма да ти помогне. Въпросът с музиката е същ. Като станеш трябва да мислиш 10, 15, 20 минути, да мислиш, да се приближаваш. Но състоянието на човека не да е статично. Той ще каже: „Музиката е нещо отвлечено, то е Божествено“. Те са празни работи. Всяко нещо, към което се приближаваш е Божествено. Те са празни работи. Всяко нещо, от което се отдалечаваш е човешко. От човешкото се отдалечавай, към Божественото се приближавай. То е идейното. Идейното е Божественото. Материалното в света е човешко. Една изгнила круша или една хубава круша е за предпочитане? Но сега, ако искате мярка, човек трябва да има мярка. Коя трябва да бъде мярката? Зависи от условията. Запример, ако вие можете да ставате малък, видим и невидим, нямаше да ви отворят вратата и да ви кажат: „Влезте“. Вие може да влизате през най-малката дупчица. Ще влизате в къщи и ще излизате. Няма да ви отворят и да ви затварят. Сега ще потропате на вратата веднъж и дважд, ще се обидите, че не са ви приели. Ако бяхте малък, щяхте да можете да влизате през най-малките дупчици, вие ще бъдете разположен. Запример, въздухът защо ни е приятен? – Защото е малък, въздухът влиза през най-малките дупчици, навсякъде влиза. Даже хората, турят ръката на някоя малка дупчица да не влиза. Даже за това хората ги е страх от въздуха, който влиза през тия малки дупчици.

Сега, кажете къде е границата на малкото? Малкото е само граница на себе си. Малкото, се нарича съществото, в което никое друго не може да влезе в него. Щом в тебе могат да влизат, ти си голям. Едно определено малко е туй, в което никой не може да влезе.

Това, което винаги остава само, то е най-малкото. А пък това, при което всички влизат, то е голямото.

Как развихте в темата малкото, което спъва? Малкото хляб спъва. Понеже, като видиш, че има малко хляб, ще останеш недоволен. Малкото пари спъват. Малките обуца спъват, понеже като ги туриш на краката ти, ще те стягат. То са психологически моменти. Тогава идеята: Всеки човек може да стане голям и малък. Тази посока, в която се движи, той става голям; тази посока, от която се отдалечава, той става малък. Двама хора, положени в тия две посоки – единият се показва голям, другият – малък. Тогава, когато вие искате да се запознаете, да образувате приятелство, приятелството показва, че вече сте близо при предмета. При един жив предмет, вие сте близо, споразумявате се. За да бъдеш приятел с един предмет, ти трябва да разбираш езика му. И той за да бъде приятел, и той трябва да разбира езика ти. Двама души са приятели само тогава, когато се разбират, когато разбират езика си, говорят на един понятен език. Двама души не са приятели, понеже говорят на различни езици. Ти говориш на неговия език и той говори на твоя език, може да се разбирате. Тогава, добър човек е само онзи, който разбира Божествения език. Лош човек е онзи, който не разбира Божествения език. Глупав човек е онзи, който не разбира езика на науката; учен човек е онзи, който разбира езика на науката. За да бъдеш учен, трябва да разбираш езика на науката. Да имаш обич към знанието. Щом имаш обич към знанието, тогава обичта, тя е посока на движение. Ние се приближаваме към ония предмети, които изучаваме и може да учим. Невежеството е посоката, от която се отдалечаваме, тогава изгубваме условията за знание. Тогава де е добрият? Добър човек е, на когото знаеш езика и се приближаваш. Доброто е приятно, понеже се движим в тази посока на доброто, ние се приближаваме към него. А от злото ние се отдалечаваме. Злото е миналото, ние се отдалечаваме от него. Един

ден от злото ще се отдалечим и то няма да ни засяга. Мислете за доброто, за да станете добри. Тогава, когато ядете, вие се движите в две противоположни посоки. Когато вие ядете, туряте храната вътре във вашия стомах, там слиза. Когато мислите, къде складирате вашата мисъл? Туряте е горе в мозъка. Вие мислите, вие прекарвате предметите горе в ума. Физическите неща поставяте долу в стомаха. Да кажем, вие искате да станете богат. На къде е движението на богатството? Надолу се движи богатия човек. Ако пуснете една кофа, която е празна, нищо не струва, като падне в богатството стане тежка, не иска да излиза. Вие ще турите цяла макара, ще започнете да въртите. Богатия всякога иска с макара да го теглят. Сиромасът като го пуснеш излиза като празен. Всичките сиромаси като слезат долу, стават богати, казват: „Не излиза нагоре“. Тогава ще дойдеш, ще кажеш: „Моля, моля, благоволете да излезете, /Учителя показва, че върти ръчка/ ние нямаме нищо против вас“. Казва: „Чакай, чакай да видим“ /върти ръчката/. Ти въртиш ръчката и казваш: „Не се противете, ние добре ще ви приемем“. Като излезе, приемате този богаташ, прегръщате го, понеже носи. Прегърнете го, целунете го. Това е една поетическа картина. Понякога вие искате хората да ви почитат, да ви уважават. Се трябва да имате нещо със себе си. Вие по кой начин искате хората да ви обичат, на какво е основана вашата философия? По кой начин вие карате хората да ви обичат? Детето, което иска да накара майка си да го обича, какво прави? Веднага, като дойде, то се хвърли, прегърне майка си, целуне я, ще ѝ проговори нещо, ще ѝ каже тихо на ухото „Мамо“, полекичка, музикално ще и каже: „Мамичко, много си хубава, колко те обичам“. Казва: „Мамо, малко масълце не може ли да ми дадеш?“ Или, мамо, една малка круша. И тя носи, отваря се, дава и круша и ябълка, каквото поиска детето, дава. Туй дете, кой го е научил така да прави? То много хубаво говори. Най-първо на лявото ухо, после на дясното. Защото някой път

и на двете уши на майката трябва да се говори. Ами представете си, че сиромашията е майка ви, сиромашията може да е ваша майка. Вие разбирате съвсем ограничено. Защо е майка ви неразположена? Сиромашията какво е? Не мислите ли вие, че сиромашията е сиромашкиня? Но понеже вие не сте я прегръщали, не сте я целували, не сте ѝ говорили на дясното и лявото ухо, както детето прави с майка си. Ако прегърнете сиромашията, в тази сиромашия, може да видите, че тя не е такава сиромашкиня. Има стари баби, които имат скрити пари някъде, злато някъде скрили, а отвън показват, че са много бедни. Казва: „Нямам нищо“. Когато някое дете дойде, че прегърне бабата, а аз съм наблюдавал, има деца, които прегръщат баба си, казват: „Колко си хубава бабо“. Говори и на дясното, на лявото ухо, и тя казва: „Синко, аз имам завързани малко пари“, извади ги под дюшека скрити, вързани в един възел. Даде на детето и то подскочи. Казвам: Туй дете като поговори на сиромашкинята баба на лявото и на дясното ухо, тя се отвори и веднага даде. Та в живота и вие по някой път мислите, че сте сиромаси. Но разбирайте живота на бабата. Ти като поговориш на бабата на дясното и на лявото ухо, тази, бедната баба има нещо скрито. Да допуснем, че вие сте сиромаш, окъсали сте се, общата скъсани, търсите пари тук-там. Та вие не сте сиромаш, имате отличен глас, може да пеете. После сте художник, знаете да рисувате. Идете някъде, нарисувайте една картина, нарисувайте някой богат човек, тогава веднага ще имате обща. Идете някъде, понеже имате хубав глас, изпейте една песен, човек може да разчита на онова, което има. Казва: „Аз съм сиромаш“. Човек, който има ум, не е сиромаш. Човек, който има сърце, не е сиромаш. Ако вие сте в една зала, дето е мрачно вътре, пък носиш свещ и имаш запалка, казваш: „Тъмно е.“ Извадете вашата кутия кибрит, драснете, запалете свещта си, тръгнете тогава. Ще видите, че туй място дето се блъска има несметни богатства. Запалете ума си, стоплете сърцето си, ще видите,

че имате всичко на разположение. Сиромашията това е икономия в живота. Нещата там са затворени. Сиромашията, всичко каквото го има го пази. Не е оставено отвън, предметите са затворени. Нас ни се вижда, че има сиромашия. В сиромашията всичко е прибрано, складирано, затуй тогава, трябва да имаш знание, да отвориш. То е едно състояние в природата. Ние казваме сега: „Сиромашия.“ Там всичките неща са прибрани, трябва да имаш знание. Който няма ключа на мъдростта, всичко е затворено във форми. Мъдростта няма да ти се отвори, мъдростта няма да ти разпрavia. Ти като дойдеш, трябва да четеш, да знаеш посоката на движението.

Сега някои от вас мислят тъй: „Да съм имал някой богат баща, някоя богата майка, сега баща ми беден, майка ми бедна, какво мога да направя?“ Разсъждавайте правилно. Баща ви, онзи, който ви родил, той не е беден човек. Майка ви, която ви е родила, тя не е сиромашка. Че вие живеете в един свят на богатството, в най-богатият свят живеете вие. Тук на земята несметни богатства има. Вие ходите по земята, казвате: „Няма нищо“. Растението пуца корени, изважда от тази земя най-сладките сокове. Цветята хващат светлината отгоре, образуват своите плодове. Там дето ние не може да живеем, растенията растат, живеят. Ние от цветята нищо не можем да извадим, пчелите, малките мушици, изваждат меден сок. Пчелите искат да ни покажат, че има богатства там дето ние не може да ги намерим. Казват: „Има богатства“. Имайте разположението на пчелите! Имайте разположението на растенията! Като дойде мисълта за растенията, че при най-лошите условия може да живеят. Ако имаш знанието на растенията, ти от туй положение можеш да излезеш. Ако имаш знанието на пчелите, из туй положение, в което се намиращ, може да излезеш. Та новата философия седи, че при най-лошите условия, да може да се намери изходната точка, посоката на движението. Защото всичката погрешка в нас е, че ние не знаем

накъде да се движим. Движете се винаги към доброто. Движете се винаги към любовта, а не към безлюбието, не към злото, а имайте стремеж към доброто. То е движение. Движение трябва. Към тази посока трябва да се движите. Движете се към светлината. Психологически, ако преведете тези формули, веднага всичките задачи в света се разрешават. Трябва да имаш посока на движение. Щом в момента започнеш да мислиш за доброто, ти изменяш условията при които живееш. Щом започнеш да мислиш за разумния човек, ти изменяш условията, при които живееш. Не всичко ще се измени, но туряш известни реформи в живота. Щом започнеш да мислиш за здравето, болестта си отива. Казвам: Мислете за положителни неща, понеже в тази посока е движението. Тази е посоката в която се движим, и ще постигнете всичко каквото желаете. Сега във вас ще остане идеята, казвате: „Се си е хубаво човек да има някой богат дядо“. Хубаво е, но дядо си трябва да знаете как да го целувате. На дядо си трябва да му говорите на дясното и на лявото ухо. Ако не знаете, този дядо какво спечелил го държи. Пък има едни деца, аз съм наблюдавал, има деца весели, други като дойдат при майка си, не я прегръщат, но плаче насреща ѝ. Те искат майка им да иде при тях. Те са аристократи деца, искат майка им да иде при тях, тя казва: „Какво, ти сама мамичко“, тя му говори на едното и на другото ухо. Току погледнеш, започва да и разправя, какво станало, пък тя го поглади, поглади. По някой път гледам и вие правите същото. Като дойде някой започне да плаче. Вие младите не плачете. Като дойде някой стар да плаче. Всичката погрешка е там, че старите, които трябва да плачат, не плачат, а младият, който трябва да се весели, той плаче, пък старият седи спокоен. Обърнете работата: Старият да плаче, а пък младият да се смее. Сега старите се смеят, пък младите плачат. Светът е обърнат. Добрите хора винаги трябва да бъдат весели. Пък сега, добрите хора плачат, пък лошите се смеят.

Смехът да иде при добрите хора. Вземам смеха, веселието да дойде при добрите хора, а лошите да се сърдят. Скръбта не е за добрия човек, за лошия човек е скръбта. Сиромашията не е за добрия човек, сиромашията е за лошия човек. А пък сега обратното станало – при добрите хора дошла сиромашията, а при лошите отишло богатството. Светът се е обърнал. Какво трябва да се прави? Пратете богатството при добрите хора, сиромашията при – лошите. Пратете знанието при учените хора, невежеството – при глупавите. Пратете знанието при добрите хора. Тогава, по този начин в себе си, психологическите противоречия може да ги разрешите. Няма друго разрешение. Казва: „Какво да правя?“ – Движи се към доброто!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 5 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29. X. 1937 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев

ИДЕАЛЕН, РЕАЛЕН И МАТЕРИАЛЕН ПОРЯДЪК

Отче наш

Пишете върху темата №7 „От какво зависи успеха на човека?“ – Имате ли зададена тема? – /Нямаме. / – Каква беше основната мисъл на миналата лекция? /Каза се/

Сега вие приближавате ли се или се отдалечавате? Защото като ви гледам вие всички сте надути за щастие. А щастieto това е нещо непостижимо. Ако го търсиш никога не може да го намериш. Щастieto ако го търсим, няма да го намерим. Ако го оставиш то само да те намери е по-добре, отколкото ти да го търсиш. И накъде ще го търсиш? Щастieto не живее в никой човек, в никоя земна форма не може да го намериш, щастieto е като светлината, всичко осветява и постоянно се движи, никъде не може да го намериш. В постоянно движение е щастieto. Следователно, ако вие искате щастieto, вие трябва да се движите като щастieto. Щастieto посещава всички хора и стават щастливи, а други нещастни. Защо? – Понеже те искат щастieto да остане при тях, пък то е невъзможно. А ония стават щастливи, които като го видят казват: „Добре, че го зърнахме.“ А пък другите скърбят и са нещастни, как да не остане това щастие при тях няколко минути. Пък то една секунда не може да остане. То едва ли може да остане една хилядна от секундата. То минава и заминава, но уханието, което остава у тебе може да иде с векове. Ти се ще мислиш за него. Сега вие не може да разберете едно нещо, не може да разберете как да прилагате нещата.

Три порядъка има в света. То е цяла философия. Единият порядък е идеален, другият – реален, а третият порядък – материален. В материалния порядък протичат всичките недоразумения. Любовта,

всичките велики добродетели, добродетелта, великото, красивото, възвишеното, винаги произтичат от идеалния порядък на нещата. А осъществяването на всичко зависи от реалния порядък. Трябва да знаете, че щом започнете да страдате, щом направите една погрешка, вие сте в материалния порядък, сега не е лош материалния порядък. Той е следният – То е човешката мозъчна система, лимфатичната система, дихателната система, стомашната система. Ядеш някой път нещо несъответно, веднага заболи ви коремът. Кой е виноват? Или дойде някоя противоречива мисъл в умът. Ти си чел някоя книга, която не трябва да четеш. Има книги, които не са за ума. Защото всяка философска книга или религиозна, или духовна, или социална книга, или обществена книга, върху който и да е предмет, тя трябва в дадения случай да бъде подходяща за ума. Тогава тя е като храна. Казва: „Всичко аз чета“. Не, всичко не може да се чете. – Аз, казва, всичко чувствам. Всичко не можеш да чувствуваш. Невъзможно е да чувствуваш всичко. Ти едновременно не можеш да чувствуваш радостите и скърбите на хората. Но знаете ли, човек, ако чувства всичките радости на хората, той ще се стопи. А пък да чувствуваш всичките им скърби, ти на прах ще станеш. Казва: „Аз нося“. Ти носиш 10-20 кила, но 100 кила ако ти турят или ако ти турят цялата земя на гърба, какво ще стане? – На прах ще станеш, сега и туй не разрешава въпроса.

Знанието, запример, което до сега сте учили, къде ще го приложите? Дайте ми една песен, която да представлява свят за музиката. После изпейте песента, която представлява реалния свят и коя е песента на материалния свят. За музикантите да изпеят. Пеят певците, но те не знаят. Една песен за да бъде изразителна, ти трябва да разбираш законите на музикалния свят. Музиката трябва да бъде идеална. Говорят за хармония. Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална, може да бъде и материална. Кой от

съвременните професори по музика е разглеждал този въпрос така? Може би след 100 години да разберат. Каква ще бъде идеалната хармония? Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална и може да бъде материална. Материалната е най-близо тук на земята. Материалната разбираме, защото всеки ден боравим с материалност. И в материалната музика се случват всички противоречия, дисонанси. В идеалната музика никакви дисонанси няма, абсолютни никакъв дисонанс няма. В реалната – има само един дисонанс. А в материалната – на половина дисонанси и на половина консонанси. Трябва да знаете, че щом дойдете до материалния живот, ще срещнете толкова противоречия, колкото и радости, толкова и скърби, на половина. На всеки дисонанс следва един консонанс. Какво значи консонанс? – Съзвучие. На български как ще преведем дисонанс? – „Неблагозвучие“. Хайде да вземем дисонанс и съзвучие, ще турим една чуждица и една българска. Нали дисонанс дава идеята и имате съзвучие.

Сега, най-първо вие искате да бъдете щастливи. Но вашата погрешка е там, че щастието е идеално, непостижимо. Ти за да бъдеш щастлив, то е идеалното, непостижимото. Непостижимото след колко време може да се постигне. Да живееш и хиляди и милиони години, никога не можеш да го постигнеш. То е непостижимо. То е в един Божествен свят и вие ще си помечтаете, ще се радвате, че някой път може да мислите, че има един идеален свят. Дали ще можеш да влезеш в него, дали ще го постигнеш, но сега само като го зърнеш е достатъчно. Само като мислиш туй да те радва. Да мислиш да влезеш в него, засега оставете го. Та вие казвате: „Да започнем да живеем идеално“. Та вие още материално не сте се научили да живеете, а ще живеете идеално. То е невъзможно. Най-първо ще се научите да живеете материално. Да живееш в мозъка, да живееш в дробовете, ще се научиш да живееш там. Ти влизаш в стомаха, виждаш тия

поданици как работят, попитай ги: „Как сте вие, как работите?“ 20-30 години работят и ти не се интересуваш даже как работят, само даваш заповеди; това ще правите, онова ще правите. После на дробовете даваш заповеди, на мозъка даваш заповеди. Не става тъй. Ще влезеш в дробовете, ще влезеш в мозъка, ще влезеш в стомаха. Кой от вас е влизал в стомаха? Някой път, като вдигнат революция, току се хванете за корема. Търсите някой лекар отвън да ви помага. Вие не знаете причината защо се бунтуват. Казват: „Господарю, такива работи няма да ни даваш, дотегна ни вече да работим“. И след туй всички вие сте станали много учени. Освен, че не може да оправите себе си, ами казвате: „Защо природата направила така работите?“ После си давате мнението: „Не може ли Господ да ни направи свят другояче“. Защо еди кой си е учен човек, казва така? Това е един учен човек, но и той е като вас. Той е един способен ученик в класа, но разгледано от гледището на идеалния живот, и от реалния живот, този учен, той е още в материалния порядък, занимава се с малки буболечици, с някои микроби. Един описва в геологията пластове на земята как се изкривили, мисли, че е някой много учен човек. Че как се изкривили пластове, нагоре-надолу. Те са хубави работи, но то е материален порядък, то е един резултат. Казва: „Докажи“. – Ще го видиш. Като се стопят всичките пластове на земята, първичните и последните пластове на земята, каква наука ще проповядваш на хората тогава? Тогава ще влезеш в реалния свят. Ами един ден реалния свят и той ще се стопи, тогава къде ще идеш, какво ще проповядваш? – Ще идеш в идеалния свят. Идеалният свят само се обновява, реалният се развива, а материалният се изменя. Ако искате сега една малка дефиниция. Туй, което се изменя във вас, непостоянното се дължи на материалния свят, на материята. За туй усещаш една промяна, която става. Растенето във вас се дължи на реалния свят. А онова устойчивото – то се дължи на идеалния свят. Казвам сега на вас: Да

проучвате материалния свят, не да се възмущавате от противоречията. Да кажем: Вие не разбирате никого. Защо не го разбирате? Защото е точно като вас. Неспособният, не може да обича неспособният. Неспособният може да обича способния. И способния може да обича неспособния. Но способния не може да обича способния. Заражда се едно състезание. То е в материалния порядък така. Сега аз като говоря ще имате едно разрешение на материалния порядък на нещата: Способния не може да обича способния. Невежата не може да обича невежата, но невежият може да обича способния и способния може да обича невежата. Следователно, в материалния порядък ще търсите противоположното на себе си. В материалния порядък двама силни хора не могат да се обичат. Не, че е невъзможно, но условия няма. В материалния порядък двама силни хора на един стол не могат да седнат. В материалния порядък от един хляб двама силни хора не може да се нахранят. Невъзможно е. В материалния порядък всеки човек трябва да се задоволи, всеки сам трябва да си има стол. Някой казва: „На моя стол, не може да седиш“. Може, когато ме няма, но щом съм аз, никой не може да седи. Щом дойде, ти седиш, той вече може да бъде недоволен. Казва: „Защо е недоволен?“ – Защото седиш на стола му. Като се говори така, казвате: „Виж, изобличава“. Що е изобличението? – Стани от стола. Аз още преди да дойде ще стана. В материалния свят, той още като иде, аз ще стана от стола и казвам: Заповядайте, аз гледам да намеря моя стол. Всеки един от вас в материалния свят трябва да седи на своя стол.



Фиг. 1

Ясна ли е идеята? Вие, тук, никой не учи, материално не учите. Какво сте научили до сега? Като казвам не учите, какво разбирам? Какво се подразбира? Много пъти учителят ще ви каже: „Не учите“. Хубаво да обясня. Ако никак не съм учил да рисувам и един ден искам да рисувам един човек, ще мога ли да нарисувам. Туй, което направих е първично изкуство. Казва: „Аз зная да рисувам“. Съдържанието какво е? Онзи, който нарисувал, не знае какво означава нарисуваното. От чисто органическо гледище, този ъгъл на устата има известен смисъл. /Фиг. 1/. Фигурата е дадена, на туй лице устата е изразителна вече. Какво означава този ъгъл? Той показва любопитство. Когато се изучава физиономията, когато се затваря и отваря устата, какво означава? То е материалната страна. От материалното ще съдите за идеалното. Казвам: Хармоничният живот на земята седи в това да приведете реалното, материалното и идеалното в нас, тия порядъка да ги съгласувате. Като живеете в материалния порядък, да имате едно разположение, идеалния и реалния свят да ви помагат. Тогава ние може да уподобим само за изяснение тъй. Представете си, че светлината е идеалния свят, въздухът представя реалния, а земята и водата – материалния. Значи ти реалния свят ще опиташ чрез дробовите си, идеалния свят ще опиташ чрез ума си, а материалния свят ще опиташ чрез стомаха си. Ако стомахът ти е здрав, подразбира, че материалният свят, материалният порядък, ти си в хармония с него. Ако дробовите са здрави, ти си в хармония с реалния свят. Ако умът ти е здрав, ти си в хармония с идеалния свят. Вас ви боли глава и вие не знаете защо. Защо те боли главата? Защото сте в дисхармония с идеалния свят. Тебе те болят дробовите, защото сте в дисхармония с реалния свят. Боли те стомахът, защото си в дисхармония с материалния свят. За вас като ученици, каквато болест имате, ще ви покаже с кой свят сте в

дисхармония. Вие разглеждате нещата много едностранчиво. Може да ви приведа много примери.

Казвам: В миналото един млад момък бил въздържател, както вие сте въздържатели, носил си вода в едно шише, като вървял по пътя легнал да си почине под едно дърво, заспал. Като минал друг един човек, изпил му водата от шишето, пък го напълнил с вино. Момъкът до тогава не пил вино. Като станал, гледа шишето с вода и се чуди как водата се превърнала на червена течност. Мисли, разсъждава, казва: „Аз турих вода, какво е станало с водата?“ Не му иде на ум, че някой му изпил водата и му турил вино. Мислил, мислил, философствувал, и най-после казва: „С философия не може да стане нищо, но да опитам“. Глътнал малко, казва: „Не мяза на водата, но има някакъв вкус“. Пил още една, после още две глътки, не мяза на водата, но нещо предразполага. Като изпил шишето пак заспал. Като се събудил, гледа няма му дрехите, останал по бели дрехи, казва: „Чудно нещо, легнах да спя, водата изчезна и стана на нещо червено, изпих го и ме приспа. Като ме приспа, изчезнаха ми дрехите, останах по бели дрехи“. Ако водата се променила на вино, какво трябва да правим с това вино. Не го знаеш, че е вино, какво трябва да правиш? Вие ще кажете: „Как тъй, туй какво означава?“ – Ето какво означава. Да направя мисълта си ясна. Ти имаш хубаво чувство, то е шишето. Хубавата вода е то. Заспиш, след туй се събудиш, видиш хубавото чувство се е променило, превърнало се на нещо червено – ти вече имаш едно неразположение. Какво трябва да правиш тогава с твоето неразположение? Ако някой ти сипал вино в шишето, какво трябва да правиш?

Но сега на въпроса. Вие сте живели, живели на земята, много сте видяли, много сте учили. Аз ви считам като големи търговци, които сте правили големи операции с милиони, имали сте фирма голяма, големи търговци сте били, но в края на краищата с милиони като сте

правили обръщение, нито пет пари не останали на фирмата ви, останали някои платове, някои остатъци, той мисли че едно време бил богаташ, някой голям търговец, някой знатен човек. Има такива учени хора, които като учили, на стари години всичко забравили, оглупели. Знае, че бил учен човек, бил виден астроном, но всичките данни изчезнали, нещо смътно останало. И той не може да си представи, къде отиде всичко туй. Често вие срещате сегашните хора да казват: „Остарях“. – Че защо си остарял? – Кажете ми защо остаряват хората? Остарява човек защото иска да оправи света. Бърка се в чужди работи, бърка се и най-сетне, онова рало, което го туряш да оре хиляди ниви, какво ще остане от него? То ще светне, но то постоянно се изтрива. Най-после погледнеш, развалило се ралото. Вие остарявате по единствената причина, че искате да оправите целия свят. Не седнете да учите какво Бог е вложил във вашата глава, какво е вложил в стомаха, във вашия организъм, ами се занимавате с други неща и имате големи претенции като някой цар – кат кажете нещо, да стане. Ако искате цар да станете, аз ще ви кажа един метод. Искате ли всички царе да станете? Цар всякога може да станеш. Вие може да станете цар на знанието. Ако искате цар да станете, оженете се. Ще имате поданици, ти си вече цар. Влезеш в дома, ще имаш една царица, вече съставляваш основа на една бъдеща държава. Така се е създала съвременната държава. Ще имате религия, ще имате наука, всичко туй, и професор ще бъдете, и държавник ще бъдете. Оженете се. Вие сте оженени за тялото, потопени сте в тялото си. Казвате: „Да се освободим от туй тяло“. Като се освободите от туй тяло къде ще идете, кажете ми? Сега по някой път мислите за женитбата това, което не е. Някои мислят, че като четат някоя книга, ще станат учени. В учението книгите са само спомагателно средство, но ако човек не се научи да се сближава с учените хора, той учен човек не може да стане. Най-първо науката почва другаде. В идеалния свят започва. Тогава ще

се срещнеш с един човек, който има наука в идеалния свят. Ще влезеш в контакт с него, ще влезете в реалния свят и най-после в материалния свят, тогава ще дойдат книгите. Ако вие искате да станете учени, вие като четете някоя книга, не можете да станете. Може, но ако вие искате да разбирате смисъла на живота, вие трябва да дойдете в контакт с умовете на великите хора, които са разбрали. Вие трябва да дойдете в контакт с ония хора, които имат велики сърдца и които имат здрави велики тела. Великите хора са другоначе организирани. Не мислете, че гениалността на човека може да се прояви в едно обикновено тяло на човека.

Та сега благодарете, че сте на физическото поле, ще работите. Трябва да разбирате физическия живот. Всичко онова, което може да го правите на ден правете го. Вие седите, скръстили сте ръце, казвате: „Нямаме работа“. Аз наблюдавам и гледам тези които казват, че нямат работа, турили си ръцете отзад. Но знаете ли какво означава, когато си турите ръцете отзад? Не ги туряйте. Много мъчно е човек да знае, къде да си тури ръцете. Недоволен е, върви има разхвърляни книги пред него, казва: „Кой турил тези книги, не държат чисто?“ – Създали ти работа, ето твоята длъжност, вземи една книга, втора, трета. После шишарки нападали, дигни ги и то е работа. Ако може книгите и шишарките да оправиш, то и онези, които те гледат, и те ще ти помагат. Природата те опитва. Вие мислите, че сте господари и никой не ви наблюдава. Искате от Господа да ви се оправят работите. Да станете музикант да свирите. Не само трябва да свирите, но трябва така да свирите, че да има идеен израз, да има реален израз, да има и материален израз на музиката. Или някой математик изчислява някои формули. Хубави са тия работи, но има една идеална математика, има реална математика, има и материална математика. Идеална математика е онази, която предвижда всичките неща, веднага знаеш. Щастието си има формула. Каква е идеалната формула

на щастието? Каква е реалната формула на щастието? Каква е материалната формула на щастието? Как си представяте материалната формула на щастието? Нали го търсите. Поне него ще знаете. Вашата формула на щастието каква е? Вие се боите сега да не се изложите. Че я ми напишете щастие. УЗС – Това е формулата на щастието УЗЕСИ. Не знаете? Как да не го знаете? Тази формула турете: здрав ум, здрав мозък, здрави дробове и здрав стомах. Но то не е правилната формула. Здрав мозък, здрави дробове. Щастието на физическия свят зависи от здравия мозък, от здравите дробове и от здравия стомах. Но то не е формула, то е едно повторение. Когато имате формулата на една сила, запример, как се проявява една сила? Ако имате формулата на материята тя заема място. Но имате вече една сила. Как се проявява едно вътрешно напрежение, как ще напишете формулата на една сила? Тя се проявява във време. Значи има условия, в какъв размер може да се прояви, колко може да продължи. После тази сила има своя скорост в своето движение. Искате да определите количеството на силата, каква е силата, какъв е нейният размер? Скоростта ѝ искате да определите, после продължителността на времето. Те са елементи, които влизат вътре. За щастието на земята трябва да имаме една формула заради него. Всички от вас си имате формула на щастието. Вие мислите, че като сте богати ще бъдете щастливи. Но то е само един елемент. Богатството е само един елемент, едно условие. Вие мислите, че ако сте здрави ще бъдете щастлив. То е само едно условие, един елемент. Вие мислите, че трябва да имате храна. То е един елемент. Казва: „Трябва да имам простор, трябва да имам въздух да дишам“. На физическото поле за щастие непременно трябва да имате, какво трябва да имате? – Пари трябва да имате. Сега някой път ние говорим, че без пари не може. Да, от туй гледище без пари не може на материалния свят, но в реалния свят парите са непотребни. Но на

земята те са един проводник. Обаче в парите има същото нещо, ако ти не разбираш тяхната вътрешна стойност, ти може да се подкупиш и те да произведат зло. Ти с парите може да се подкупиш. С парите хората на земята се подкупват да работят. Я ти извади на един работник 20-30-40 лева, туй не е подкуп вече, поредна подбуждателна причина. Той казва: „За пет лева не работя“, за 20, 30, 40, 50, 60, 70, за сто лева казва: „Добре готов съм, ще видим“. За 120 ще работи вече. Значи работи вече за 200 лева. Двеста петачета, ако са сребърни, всеки лев става по десет лева, значи две хиляди правят. Но две банкноти по 200 лева, ако са книжни пари, колко струват? Следователно той работи за книжни пари. Но хората са се ухитрили, тия книжни пари може да се запалят. Може ли книжните пари да заместят сребърните пари? Виното може ли да замести водата? Може ли тези залъгалки, разни закуски, които нямат хранителност да заместят храната? То е невъзможно. И следователно, какво трябва да работиш? Ако разбираш материалния свят ти трябва да туряш в ума си да работиш само за златни пари, не за книжни. Ти казваш: „Каквото и да е“. Не, ти в ума си ще имаш, че работиш за злато. Златото трябва да бъде турено в ума ти да работиш. То е вече един проводник. Ако ти туриш в ума си, че работиш за злато, ти ще бъдеш здрав. Не мислете, че туй злато, което е турено в земята е произволно, или че среброто е произволно. Всяко нещо, което съществува в природата си има своето предназначение. Туй е предназначението за златото. Златото е за човека и среброто е за човека. Всичките елементи, които съществуват в света, то в материалния порядък са за човека, ние трябва да ги изучаваме. Тия книжните пари, то е човешкото. И без златото може, с книги, но то е друг порядък, не е порядъка на природата. Златото може с хиляди години да остане в природата, а книгите колко време може да стоят?

Та сега знание трябва. Сега не трябва да схващате, че омаловажавам, но има едно знание, което не може да се приложи. Запример, като изучаваш една наука, като изучаваш физиогномика, причинява ми радост и веселие, понеже там са материални работи. Зная какво означава устата, носа, очите, веждите, дали са дебели или тънки, ушите. Един геолог, като изучава пластовете, като разглежда въпросите на материалния свят, то е вече един материален порядък на земята. Тия пластовете на земята те са дошли от реалния свят. В реалния свят те са дошли от идеалния свят. Нещата, първоначално казваме, че са от материалния свят, след това отиваме към реалния и идеалния. Ако ти като геолог изучаваш пластовете на земята, всеки един от вас трябва да изучава пластовете на земята, защото тялото на човека е построено точно тъй както е построено тялото на земята. Всичките геологически пластовете са в човека. Цяла геология е човек. Ако човек изучава земята, ще изучи себе си, защото човек не може да изучи себе си. Земята е увеличена, затуй ние по-лесно може да се изучаваме на земята. Сега да се повърнем. Понеже сега живеете повече в сегашния свят, какво трябва да се прави? Нямате работа, какво трябва да правите? Да кажем учили сте по рисуване, учител не може да станете, или ако сте учили музика, пак не можете да станете учител по музика. Тогава какво трябва да правите? Или пък някой архитект си, какво трябва да правиш? Или учител си по земеделие, но земя нямаш. Каквото и да си учил, какво трябва да правиш сега? Като се намерите в едно трудно положение, какво трябва да правите? Човек трябва да бъде малко хитър. Върви един пътник и насреща си вижда един лъв. Видял, че ще го достигне, той дошъл до една канара, свил се долу при канарата, а на канарата отгоре турил шапката на бастуна си. Лъвът, който се хвърлил на шапката, паднал долу в пропастта. Шапката да иде, човекът да остане. Вие сега трябва да знаете как да вдигнете шапката. Лошите условия, които те гонят, то е един лъв, ти

трябва да го измамиш. Нека идат на шапката отгоре пък ти да останеш жив. Казвате: „Ние не искаме лъжа“. Че каква лъжа е то? Ти опитваш противника си умен ли е или не? То е един неприятел, който иска да те изяде. Не дойде като един човек да ти каже: „Господине не можеш ли да ми послужиш с малко хляб?“ Но той те настига като един разбойник, казва дай всичко тук! Той ще изяде и тялото ти, всичко. Питам, ти трябва ли да вдигнеш пушката? Сега мнозина идват при мене и ме питат, какво да правим? На синца ви казвам – дигнете шапките си. Някой като вдигне шапката си я снема от главата. Дигни шапката си! Когато дойдеш да мислиш, сними шапката си от главата защото тя е едно препятствие. Седнеш някъде, сними шапката си. Посетете верующите, като отиват в църква, снемат шапките си, пък свещениците отиват с килимјавките. Значи верующите мислят повече от свещениците. Ти не бъди такъв свещеник, сними шапката си. Защото тази шапка, която сте турили на земята, представлява един временен порядък, не е Божествен. Сними материалната шапка. Влезеш в една топла стая, сними шапката си. Тебе те е страх да не се простудиш. Щом е топло остави дрехата. Аз, ако бях на ваше място, ето какво щях да направя. Ако се намирах в трудно положение, знаете ли какво щях да направя? Вие като се намирате в трудно положение какво правите? Аз, ако се намеря в трудно положение, ето какво ще направя. Ще тръгна из града, ще вървя и ще гледам, ще изучавам хората, кой е сиромах, кой е богат. На никой богат няма да се оплаквам, че условията са лоши. Гледам някой богат човек купува нещо. Най-после му казвам: Господине, може ли да ви услужа? Ще взема да нося и ще си поприказваме малко. Първия път ще му занеса, нищо няма да му приказвам. На втория ден пак ще ида, пак ще го намеря, пак ще му услужа. На този богатия услужа, запозная се с тях. Ще образувам връзка. То значи да бъдеш умен сега. Вие сега искате изведнъж да се изкажете. Човек има

едно чувство да се изкаже – недоволство. Но целият материален свят е пълен само с недоволство. Всичките хора са пълни днес само с недоволство. Но много естествено, самата материя трябва да бъде организирана. Половината от материята е неорганизирана. Ние трябва да я организираме. Има нещо материално, което трябва да организираш. Вследствие на това, ще дойдеш в един живот, във втори, трети. Докато ти не организираш тази материя, ти не можеш да се избавиш. Една задача ти е дадена. Казваш: „Да се освободиш“. Ти не можеш да се освободиш от живота. Другите неща са средства, пособия, но онова във вас трябва да го реализирате. Така, ако мислите ще образувате една връзка. Казвате: „Не зная защо Господ ме е пратил, природата си играе с мене“. Баща ми се оженил, трябвало му деца, народил ги тези деца. В природата нещата не са игра. Те са една сериозна работа. Когато Бог създал света то е една идеална работа. Когато природата създала нещата то е реална работа. Когато човек създал нещата, то е вече материална работа. Сега Бог създал света идеално, природата създала света реално, човек създал света материално. Ние страдаме от нашия материален порядък, който ние сме създали, нашите идеи от които се мъчим. Кой ще дойде да ни помогне? Ние самите сме създали това, и ние сами трябва да го изправим. Както Бог се грижи за идеалния свят, както природата се грижи за реалния свят, така и човек трябва постоянно да видоизменя материалния свят. Нашата работа е в материалния свят. Понеже вие не си гледате работата казвате: „Господ ще ни научи“, искате да дадете ум. Тия несгоди, които имате, премахнете ги. Вие нямате пари. Намерете ги в земята, има толкоз заровено злато, толкоз сребро. Казвате: „То не е наша работа“. Как не е ваша работа, ваша работа е. Ами, че като не е ваша работа защо искате пари? Значи искате пари, защото е ваша работа. Нали като искате пари трябва да идете в банката, да смените чека. Иди в банката извади парите.

Сега в какво седи окултния ученик? Че ако аз съм един окултен ученик ще се науча да шия. Иде ми отръки, ще ида да се науча да шия най-хубавите обуца, ще науча дрехарството, да шия най-хубавите дрехи, шапки, връзки, яки, каквото и да е. Една малка работа каквато и да е, да я направя в света. Ако съм един окултен ученик, ако няма какво да правя, ще правя клечки за зъби, ще ги тура в кутии, ще тръгна на пазара, ще ги продавам. Ще направя стотина кутийки, хубаво направени, ще ги продавам. Вие седите и казвате: „Нямам работа“. – Клечки правете. Докато дойдете до онова положение да имате в изобилие. Умният човек и клечките ще тури на работа. Туй, което можем да направим в дадения случай, онова малкото, клечките за чистене на зъби, нека направим. След клечките, които може да направите, ще дойде и друга работа. Вие искате да направите поезия. Но то е идеална работа. За поезия много малко абонати има. Като дадеш клечките някому, той ти благодари, понеже има с какво да си чисти зъбите. Та в туй отношение аз похвалявам светските хора, които са много изобретателни. Ще го видиш взел малко макари, игли, ходи, ходи, продава ги, не го е срам. Работи човекът. Ние сега мислим, че работата, която може да вършим, ще урони нашия престиж. Когато човек се намира в трудно положение, той трябва да седи и да мисли какво да направи. Не да подражава хората, той какво може да направи в дадения случай. Аз например, ако бях ученик ще си намеря хубави книжки, ще ида при някой книжар, ще кажа: Имате ли хубави съчинения, можете ли да ми дадете на консигнация? Ще взема десетина книжки от някой виден автор и ще започна да ги предлагам на този, на онзи една книга. Най-първо ще препоръчам на учените хора. Аз сега говоря на онези които нямат никаква работа. На онези, които имат работа друго бих им дал. Казвам: Онези, които нямат работа, които са празни шишета, как да се напълнят. Онези, които са напълнени та прелива, тази вода да не я изливат. Изобилието да го

прелеят в други шишета. Туй, което не ти трябва дай го на други хора. Всяко нещо, което на тебе ти трябва, запази го за себе си. Но онова, което на тебе не трябва, дай го на другите. Всяко нещо, което ти трябва не го давай. В материалния порядък всяко нещо, което ти трябва на тебе, не го давай. Всяко нещо, което на тебе не ти трябва – дай го на другите. Всяка книга, която на тебе ти трябва, не я давай на другите. Книга, която на тебе не ти трябва, имаш два екземпляра от една и съща книга, дай я. Но щом имаш един екземпляр, дръж го за себе си. В материалния свят, ако искате да запазите нещо, не го давайте. Защото онзи, на когото ще дадете книгата може да я намери за хубава и няма да ви я върне. Тогава се заражда един спор. Той не може да се ползува, казва: „Подари ми я“. Какво ще правиш тогава? Ти да се покажеш идеален, идеалното носи съвсем други условия. Има закони, които регулират идеалния свят и реалния свят. В материалния свят не може да живеем според законите на идеалния свят. Най-първо трябва да се научим да живеем според законите на материалния свят и тогава на идеалния.

После научете се да се не обезсърчавате. Например, някой се обезсърчава. Питам: Защо се обезсърчил? – Ти си се обезсърчил понеже няма кой да те обича. И ти не можеш да обичаш, казваш: „Няма кого да обичам“. Че как няма кого да обичаш? Иди, че обичай една река, която тече, обичай едно дърво, което расте, обичай един цвят, една мушица. Ако искате да обичате има хиляди работи, които можете да обичате. Обичай нещо, ти търсиш това, което не можеш да постигнеш. Започни с дървото, то ще те препоръча. В реалния свят всички ония, които обичаш, те ще те препоръчат. Препоръката зависи от онези, които обичаш, за онези, които трябва тебе да обичат. Ако ти нямаш препоръката на онези, които ти обичаш, никога тебе не може да те обичат.

Вие мислите, че нещата може да станат произволно. Не, нищо не може да стане произволно. Онези, които ти обичаш ще те препоръчат на онези, които тебе обичат. Ако кажеш, че никой не те обича, значи че няма никой да те препоръча. Щом няма кой да те препоръча, значи ти не си обичал. Щом имаш препоръка, значи ти си обичал. Туй е закон. Ако така не мислите вие ученици не може да бъдете. И нищо в света не може да постигнете. Само по този начин може да се постигнат нещата. Тогава ще се образува връзка между вас да си помагате. Защото някои от вас се намирате в затруднение. Най-първо човек трябва да се осланя на себе си и после на приятелите. Щом като се осланя на себе си, да започне да работи. Ние сме готови на физическото поле, всеки човек, каквато работа да започне да му помагаме. Но не мислете, че ако във вас няма желание да работите друг ще дойде да ви помогне. Не може по никой начин. Един баща, една майка работи за своите деца, но имайте предвид, децата има да работят за тях. На физическото поле този порядък е тъй. Един човек, той дава пари на заем и той мисли, че този човек ще му ги върне. Ти не мисли да му ги не върнеш. Тури в ума си туй правило – Туй, което си взел, трябва да го върнеш. Кога ще го върнеш е друг въпрос, но онова, което си взел, трябва да го върнеш. Туй, което ти трябва запази за себе си. Онова трябва да върнеш, което не ти е необходимо. Онова, което ти си възприел, чел си от някой професор, благодари на този философ, благодари на пространството, кажи „Много ти благодаря, че твоята книга ми даде голяма светлина, направи ми една услуга, благодаря ти“. Дай нещо от себе си, благодари на човека. Вие никому не благодарите, пък искате вас да ви благодарят. Туй е невъзможно. То са окултни ученици това. Тъй, както вие вървите, то не е никакъв окултизъм, това е дресировка. Дресиране само. Благодарите! Чел си някоя книга. Благодарите! Слушал си някой музикант. Благодарите. То е положително. Благодарите за всичко. Видиш някой беден човек хубаво

постъпил, благодари, поблагодари на този човек. Благодари за всяко нещо, което видиш в света. Благодари за да те препоръчат на тия добрите хора; благодари за да ти тръгнат работите. Ако искате да ви тръгне напред, това е пътят. Аз ви давам правилото как да ви тръгне. Вие седите и чакате, не върви работата. Седи някой и казва „Не върви работата“. Че не върви, не върви. Факт е, че не върви. Защо не върви? Спре, казва, воденицата. Спре воденицата, защо? Аз като съм минавал съм правил ред наблюдения. Минавам някъде, гледам воденицата спряла. Гледаш воденичаря тръгнал по вадата някъде водата се отбила, запуши вадата и след един час погледнеш колелото се върти. Казвам: Моята воденица, ако спре някъде, трябва да взема мотиката, да оправя вадата, да тръгне колелото. Колко вади във вас има, които са отбити? Ще вземеш мотиката ще оправяш вадата, да се върти колелото, да върви воденицата. Работа трябва да се върши. Каквато и да е работа трябва да се върши. Каквато работа и да ви дадат на физическото поле, правете я, не се срамувайте, каквото и да е, малко нещо, направете го. Туй са правила за един добър живот на физическото поле. Правете доколкото може да бъде, понеже той е свят на големи противоречия. Казвате: „Трябва да бъдем много умни, много предприемчиви трябва да бъдем“. Сега както ви гледам, вие туряте в ума си: „Мъчна е тази работа“. Щом мислите, че нещо е мъчно, вие сте един лаком човек. В мъчнотиите аз винаги подозирам лакомия. Много работи са мъчни, натоварил той един цял чувал, казва: „Мъчно е“. Лакомия е това. Казва: „Не се носи“. Що му трябва цял чувал, пет кила са достатъчни. Казва „Мъчна работа, този чувал как ще нося, няма как да го дигам“. Пет кила вземи, те са ти достатъчни. С пет кила просо колко декара земя може да посее? Много ситно е. Малко носете, ще свършите много повече, отколкото много ако носите. Малкото знание приложено придобива повече отколкото многото знание. Запример, седите и проповядвате как е

създаден света, какво има на слънцето. Ама какви елементи има. Много добре, ама че ние още не сме изучили светлината, която иде от слънцето. Светлината и топлината, която иде от слънцето не сме проучили, пък искаме да проучим самото слънце. Тази светлина, ако бяхте проучили, щяхте да знаете как да употребите светлината, щеше да ви помогне хиляди пъти повече отколкото ако знаехте, какво има на слънцето. На нас ни трябва не материалния свят, но светлината, която иде от слънцето. Сега да изучаваме светлината на слънцето, пък като дойдем в реалния свят, ще изучаваме вътрешността на слънцето. Реалният свят е вътрешността на слънцето, то е в друг порядък на нещата. Много пъти вашето нещастие се дължи, че не знаете, как да възприемете светлината, не знаете под какъв ъгъл да я приемете. Как приемате светлината? В окултната наука има обикновено правила за приемането на светлината, за приемането на топлината. Идеш до една соба, топлиш се. Вие не знаете от слънцето как да приемате светлината и топлината. Има окултни правила за приемане. Може и без правила да приемате светлината и топлината, но и резултатите ще бъдат такива, без правила. Ако неправилно възприемеш и резултатите ще бъдат без правила. Природата е турила една мярка. Ако светлината е много силна, веднага очите се свиват, зеницата на очите се свива, клепачите се свиват. Ако светлината е слаба веднага очите се отварят и зеницата се отваря. Значи природата показва начин за приемане. Окоето се свива и се разтваря съобразно светлината. Туй око постоянно се свива и се разтваря и клепачите от силната светлина се свиват. Светлината винаги прави клепачите да се свиват и разпуцат. При малката светлина се разпуцат. Казвам: За да има човек здрави очи той трябва да знае как да възприема светлината. Тогава не трябва само да гледате слънцето като изгрява, но трябва да гледате слънцето и вечерно време, ще знаеш къде е. Вие къде търсите слънцето вечерно време? Научно къде го търсите?

Простият човек мисли, че е под земята. Пък то не е така. Слънцето обикаля, то се движи по хоризонтална линия. По перспектива, привидно се казва, че е горе. Туй е една плоскост, по която слънцето се движи. Следователно слънцето къде е? То наближава вече да се покаже на изток, то като дойде, като че ли има една плоскост, изгрява отгоре. Значи този обръч така се вижда. Казвам сега: В даден случай да можете да го виждате слънцето къде е. Като станеш вечерно време да го знаеш къде е. Да знаеш къде е слънцето и да можеш да го намериш. Да знаеш да възприемаш светлината, когато слънцето е горе и когато слънцето е долу. Окултният ученик трябва да ги знае тия работи. Вечерно време да знаете как да възприемате светлината. Донякъде за вас да знаете, не да го проповядвате на другите. Но когато вече имате една опитност, че сте убедени сто на сто, че е тъй, да знаете да го предадете.

Добре, какво заключение ще извадите? Вие сега мислите, че сте прости. Аз не искам да остане мисълта – „Колко прости хора сме били“. Но целта ми не е това. „Колко малко ние знаем!“ – И то не е разрешение. Ако бях на вашето място бих казал: Колко малко се уча. Не че съм ленив, но колко малко се уча. Но има какво да уча. Това е разрешението, трябва да го знаете, изостанали сте, не сте го учили. Вие сте го отлагали, отлагали. Дойде ви на ум да бъдете добри. Казвате: „То в света не може“. Дойде в ума една идея, отлагате я. Не отлагайте всяка мисъл, която дойде във вашия ум, всяко чувство, което дойде във вашето сърце, всяка постъпка, не отлагайте, нищо не отлагайте! Казвате: „Не зная какво да работя“. Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Срещна някоя друга сестра и тя закъсала. Казва: „Ще се оправят работите“. Раздвижвам въздуха, казвам: Ще се оправят работите. Тя ще иде ще каже: „Ще се оправят нашите работи, аз зная, ще се оправят нашите работи“. Тя се радва. Вие тръгнете и казвате: „Закъсах, нашите работи няма да се оправят“,

онзи каже: „Нашите работи няма да се оправят“ и не се оправят, оставете тия работи настрана. Ще се оправят тия работи. Ние сега не разбираме добре, добре не се учим.

Запример, аз бих желал всички да знаете по един език. Вие толкоз години седите и колцина знаете по един език да говорите, кажете ми. Може един-двама да знаят, но другите знаят ли? Всеки един от вас да знае един език хубаво, да знаете френски, немски, английски. Вие като знаете един език, вие влизате във връзка с тия хора, те имат една хубава черта. Всеки народ си има по една хубава черта. Ако искаш да развиеш в себе си един солиден характер, изучавай английски. Ако искаш да бъдеш трудолюбив изучавай немски, немците са хора на труда. Немците като се хванат, всеки си знае работата, 200-300 души един надзирател, всеки си знае работата. Ако искаш за пеене, за музика – изучи италиански. Ако искаш маниери – учи френски. Ако искаш да бъдеш умен – учи английски. Ако искаш да си трудолюбив – учи немски. Бих ви препоръчал, като няма какво да правите да учите език. Тук гледам, като учите английски, вие всички оставате до „Хай дуду“. Най-първо гледам са много и после започват да окапват, най-после останат 4-5 души и дойдат до „хай дуду“. Мъчно става, мъчен език е. Има един закон на езиците. Всеки един народ си има свое ударение. Но има известни правила. Казвам: Ако дойде човек в хармония с един англичанин върне го, има едно чувство, което нашепва, къде да туриш ударението. Ако имаш любов към езика ударението ще бъде на място. Понеже образуването на езика върви по един определен закон. Та един език трябва да го разберете. Започнете. Най-първо изучавайте български. Научете български. Аз ви препоръчвам, всеки един от вас да знае хубаво по един език. И още един защото с един не може. Една сестра има един брат. Братът има един език и сестрата има друг език, тя не може да разполага с езика на брата си, значи тя трябва да научи

езика на брата си. Ще научи своя език и после ще научи езика на брата си, ще обслужи. Казвам: Всеки един трябва да знае още един език. Задавам една задача: Всеки един от вас да учи един език. Кой какъвто език му е обичен, но да учи един език. То е една придобивка. Не всичкото си време да употребите, не се изисква много време, за да учиш един език. Ако по половин час, по един час дадете на ден за езика, в годината правят 366 часа. В това време човек може много да научи. Ако научаваш по пет думи в 366 дни, колко думи ще запомниш? Тъй щото за една година ако учите редовно, може да научите 1825 думи. Често някои идват и казват: „Нямам разположение“. Оставете разположението настрана. Ти нямаш разположение, знаеш ли какво значи? Като дойдеш горе на планината, нямаш разположение, това значи – мъчно е нагоре. Като слизаш, имаш разположение. Неразположението показва, че нагоре се движиш, пък разположението показва, че надолу слизаш. При неразположението придобиваш повече, учиш повече, придобиваш повече, повече усилия имаш. Ако вие смените вашето неразположение, неразположението не показва, че сте неразположени, но имате една мъчнотия в дадения случай, която не искате да разрешите. Разрешете мъчнотията, не всичката, част разрешете. Сега, тъй ако схващате, ще бъдете здрави и мъчнотиите постепенно ще започнат да се отварят. Тъй ледът се разтопява, както снегът се разтопява. Другояче, ако не вървите по тези правила снегът трябва да го разтопите по другия начин. По този начин ти сам ще дойдеш до онази зона, дето мъчнотиите сами се стопяват, на нас ще остане само малката работа, която ние трябва да свършим.

Сега какво разбрахте? – Има три порядъка: Идеален, реален и материален. Разбрахте, че се намирате в материалния порядък на живота, дето половината е противоречия, половината е от дисонанс и половината е от разположение. Щом половината е от разположение и

половината от неразположение, да знаете, че сте на физическото поле. Светът е така устроен. Каквото и да мислите и да се отчайвате и да не искате да живеете, вие сте свързани. Вие сте свързани така, че никой не може да ви освободи. Нито смъртта може да ви освободи, нито животът може да ви освободи от вашите заблуждения. Смъртта връзва и животът, и той връзва. Ти в живота не си свободен. Само смъртта те прави роб, пък животът казва: „Ще ти дам свобода, ако ме слушаш“. Смъртта казва: „Ти ще работиш това, което аз казвам“. Сега като имате смъртта как ще работите? Кое е по-хубаво, при смъртта ли да бъдем или при живота? При живота е по-хубаво, понеже животът казва: „Ако ме слушате, свобода ще ви дам“. А пък смъртта казва: „Всичко каквото казвам ще правите, никаква свобода няма“. Не си туряйте за идеал да умрете. Турете си за идеал на земята да живеете. Не се обезсърчавайте, кажете: „Ще живея“. В живота се придобива свободата, в смъртта се придобива робството. Казвам: От смърт в живота. Писанието казва правилно: „От смърт в живот“. Вече въпросът е разрешен. Но от живот в смърт, въпросът не е разрешен. Тогава трябва да съпоставим тия двете, от смърт към живот и от живот към смърт. Тия двете положения разрешават тогава онези, които от живота в смъртта минават, за да разрешават въпроса. Трябва те сега от смъртта да минат в живота. Вие досега сте минавали от живота в смъртта. Сега ви казвам: Обърнете, от смъртта в живота идете. И там е погрешката, че сте отивали в смъртта. Вие сега искате смъртта, да умрем, да се отървем, да оставим този свят. Не, да живеем, от смъртта в живота да идем. Сила се изисква сега. То е окултния ученик да разбира. Та целта сега да поставим да минем от смъртта в живота; от смъртта в живота, не сега да минаваме от живота в смъртта. Доста, вече проглушиха се моите уши не искат да слушат повече това. Този свят трябва да умре. Този свят постоянно е умирал, кога не е умирал. Погрешката е там, че смъртта царува, не животът.

Животът в нас трябва да царува. В себе си да дадем място животът доброволно да царува, не смъртта. От идеалното – в реалното и материалното. Те трябва да царуват сега в живота. В материалния живот, не сега да се умира, но като се намериш в затруднение промени си мястото, не може на едно място, на второ, на трето, качи се, там дето можеш да видиш слънцето. Не стой на едно място. Постоянно във физическия свят трябва да има промяна.

Сега няма да кажете: „Лекцията беше много добра“. Това не ме интересува. – „Днес учителят държа една отлична лекция“. Не, не, мен това не ме интересува. Кажете: „Днес учителят държа една лекция, която ще приложим“. Онова, което чухме, ще направим на опит. Започнете сега. Сега като излезете да си създадете работа. Клечки ли, каквото намерите работете, измислете, каквато работа искате. Кой каквото измисли, всичко е хубаво. Идете изчистете вашата стая, вода донесете, направете си един поменик, каквато работа и да свършите. Аз не препоръчвам на музиканта с мотика да копае, да свири хубаво. Тогава казвам: Ти не ходи само на богати да свириш, свири и на сиромасите, не само на здравите, но и на болните. Когато си взел много пари, дето не ти трябва да ги на по-бедните цигулари. Казва: „Да се научат и те да свирят. Както аз се научих, тъй и те да се научат“. Пейте. Как се пее материално? Учителят пее: „Колко обичам париците, колко обичам хубавите дрехи, хубавите обувки, хубавата шапка. Пък какво е да живея в една стая с голям прозорец, пък да има столове всеки ден да ги мия. Пък зимно време шал трябва да имам и шапка, главата ми да не изстива.“ То е материално пеене. Хората пеят, но музикално не пеят. Всеки, който няма дрехи да започне да пее: „Колко ми са скъсани обувката, какво да ги правя?“ Ако ти попея една песен, ще ли ми купиш едни обувка? Знаеш защо ви пея сега? Понеже започваме с идеалния, реалния и материалния свят. Сега това е едно материално пеене. Сега трябва да знаете, че не сме в идеалния

и реалния свят, но сме в материалния. Работите няма да вървят леко, ще се учиш. Казвам: Пеене трябва. В материалния свят как ще пеете? Пей на себе си. Но казва: „Скъсаха ми се обувката“ – пей на скъсаните си обувки: „Скъсаха ми се обувката, трябва да ги направя, трябва да намеря някой обувкар да ги закърпи. Нямам пари, откъде да взема; не знам, имам един много добър приятел от него на заем ли да взема, хе, хе-е.“ На себе си ще пея. Ще попея ще се развеселя. Весел трябва да бъде човек. Ще се посмея. Музикално се смей. След като проработи законът, приятелят ще дойде при тебе, ще зашие обувката. Ти пак си попеи една песен, че обувката ти са зашили. Изпейте сега една песен в реалния свят. Него няма да ви го кажа.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 6 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 5. XI. 1937 г., петък, 5. ч. с., София – Изгрев

СЪГЛАСУВАНЕ

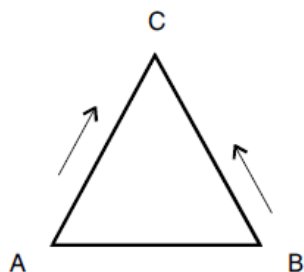
Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме: „От какво зависи успехът на човека?“/

От какво зависи? В прав смисъл щастието от нищо не зависи. Когато казваме от какво зависи щастието, то е за вас, да разберете. От какво зависи успехът, то е друг въпрос. От какво произлиза думата „успех“? /„Успети“ значи узрял/. Имате френската дума „монсйо“, англичаните казват „сър“. Англичанинът е практичен, французинът разполага с повече време, казва „монсйо“. Ако дойдете до съдържанието „сър“ или „сйор“, какво означава? /От френското „сенийор“, което означава стар/. Понеже французинът усеща, че ще стане стар, на стария му дали повече време.



Фиг. 1



Фиг. 2

Сега има философия в живота. На какво се дължат противоположностите в света? Какъв би бил света, ако нямаше противоположности? Ние не разглеждаме света в неговите крайни

резултати, но първично какъв би бил светът, ако нямаше противоположности? /Фиг. 1/ Правата линия се взема за мярка. Има ли единство в правата линия? Да допуснем, че в тази права линия двете страни са отрицателни, следователно като се отблъснат те са се отбегнали. Те не се съгласуват. А и В седят на две страни, имат две мнения – мнението А и мнението В. Следователно, ти като начертаеш линията, най-първо туряш А, вземаш мнението А и после вземаш мнението В. Значи, за да ги примириш, започваш с А и после вземаш В. Практически вземаш. Туй прави една единица. Една нова идея ви давам. Вие не сте мислили върху това. Тя е толкова нова мисъл, че и философите не са мислили. Как да съгласувате нещата. Ти само противоположните неща може да съгласуваш. Като вземеш мнението на единия и мнението на другия, казваш: „Това е една единица, съставлява цяло“. То са отрицателната величина и положителната величина някъде в пространството. Следователно, що е триъгълникът? Що представлява триъгълникът? /Фиг. 2/ Триъгълникът е фигура, която показва законът на примирението. А има стремеж към С, и В има стремеж към С. Какъв е знакът за означаване на стремеж? Двете се съгласуват в С, макар да са противоположни. Може да направите една фигура, може да дадете нещо. ВС – промени може да станат. Линията АС може да се продължи. Когато линията АС се продължава, какво става с линията ВС? Линията ВС се скъсява. Ще имаме един прав ъгъл. Тогава в замяна на съкратяването на линията, ъгълът който се образува от АВ и ВС се увеличава. Същият закон имаме във въздухообразните тела, увеличава се неговата експулсивност. И в живота имаме същото нещо: Колкото условията стават по-тесни или неблагоприятни, толкова вие ставате по-активен; колкото по-голям простор имате, толкова вие сте по-пасивен. По някой път вие искате всичко да ви е наред. Но знайте, ако всичко ви е наред вие ще отслабнете. Ако имате

богатство, тогава ще искате да ходите по концерти, по разходки, ще имате 4-5 чифта обуца, дрехи, шапки, ще се чудите кои дрехи да си турите, коя шапка, кои обуца. Всичко ще ви интересува, но малки работи. Всички искате да бъдете богати за да можете да заповядвате. Сега, ако вие сте един цар, какво ще направите? Вие сте един цар, и още не знаете, че сте цар. Вие имате десет милиона поданици в стомаха си, които работят в кухнята, десет милиона готвачи, които приготвяват храната. Кой цар на земята има толкова готвачи, колкото един човек? Значи ти си един цар, който разполага с големи възможности. Но да оставим това – то може да смущава вашите умове, понеже вие не вярвате. Казвате: „Какъв цар?“, то е една фирма. Поставете се вътре да работите. Никакви поданици не са. Вие имате съвсем особено мнение. С хиляди години са ви учили и са ви проповядвали, че тялото е особено направено, че вие ще го напуснете. Вие мислите за нещо идеално, но какво е идеалното, не го знаете. Казвам: Вие имате една формула, с която може да подобрите вашия живот. Когато имате едно противоречие в себе си, как ще премахнете това противоречие? Да допуснем сега, че вие сте били богат, богатски син. Баща ви имал 3-4 слуги, вие само сте дръннали на звънеца, каквото искате ви дадат – дрехи, обуца, храна. Искате да се разходите, дойде автомобила, идете, върнете се. Имате такова едно положение. Но един ден обстоятелствата се сведат, че вие беднеете, нямате ни слуги, ни автомобил. Нищо нямате, слугите ви оставят, автомобила ви остави, дрехите ви оставят като се научат, че сте беден. Останат само някои вехтории, някоя вехта дреха, някоя вехта шапка, една се решила да остане при вас. Хубавите дрехи остават при богатите хора, скъсаните при сиромасите. Ние представяме работите каквито са. Тия хубавите дрехи, не искат да останат при бедния, който изгубил своето имане, казват: „Той е простак, изгуби всичко. Ние, ако останем, ще изгубим нашия авторитет, нашето достойнство“. Хората

мислят, че нищо не разбирате, невежа сте. Какво ще правите сега, като изгубите положението си, като изгубите парите си, новите дрехи, какво трябва да правите? – Ще идете да работите като един от вашите слуги. Вие ще станете един слуга, ще идете някъде да слугувате, както един от вашите слуги. Вие ще кажете: „Чакай да видя какво нещо е слугуването? Едно време мене ми слугуваха, сега аз да опитам туй изкуство, което те имаха“. Вие какво наричате това положение? – Понижение на живота. Условията са се сменили и вие съзнавате това като едно нещастие за вас. Но вие ни най-малко не сте съзнавали по-рано, че е нещастие за онези, които са ви слугували. Вие не сте имали тази идея. Вие сте мислили, че това е в реда на нещата, че те трябва да ви слугуват. Вие мислихте, че това е нещо естествено. Сега и на вас остава по същия начин да се учите. Сега аз виждам между вас доста князе, които са изгубили своя род, наследство, се са барони, графове, контове. Се сте такива от високо произхождение. Но сега не сте такива. Едно време сте били, но сега не сте. Питате се: „Какво да правим?“ Казвам: Ще работите, ще слезете при слугите и ще се учите. Какво правеха вашите слуги при вас? – „Какво да правим?“ – Ще правите точно онова, което вашите слуги правеха при вас. По същия начин и вие ще работите. Друг изходен път няма. Другояче не може. Едното положение е – господар да бъдеш, да заповядваш, другото положение е – да се подчиняваш. Кое е по-хубаво в дадения случай – Да заповядваш или да слугуваш? Ти никога не може да заповядваш, ако не си направил нещо. Не може да заповядваш на нещо, което не е твое. Ако си дал нещо от себе си може да заповядваш. Ти може да заповядваш на парите, които си създал. Но, на онова, което не си направил не може никога да заповядваш. Какво ще заповядваш на една планина? Ако кажеш на Витоша да се оттегли, ще те послуша ли? Или на едно дърво, ако кажеш ще те послуша ли? Или на една река, ако кажеш, ще те послуша ли? Даже и

на мухата не може да заповядваш. Една муха трябва да я изгониш и се таки ще свършиш една работа, да я изгониш. Тази малка муха, ако и кажеш: „Знаеш ли кой съм“, ще те послуша ли? Ако ѝ кажеш да излезе от прозореца, мухата ще излезе ли? Сега това са примери за изяснение на тия разсъждения, защото вие имате стари схващания.

Казвате: „Условията са лоши“. Но най-първо, кои са причините, защо условията са лоши? Вие ги наричате лоши условия. Значи слезли сте в положението на вашите слуги и това положение го считате за лошо. Но положението дето вие сте били като господари и то е било положението на другото. Първото положение на господар не било ваше и второто положение на слуга и то не е ваше. Мястото на господар не е ваше и мястото на слуга и то не е ваше. Тези и двете неща са чужди. Ако едно дърво го поставят, посадят го, на едно място и то след 10 години израсне, стане голямо дърво, то ли спечели туй място? Поставиха го. Дойде този, който го поставил, вземе брадва, отсече го. Свърши се с правата на неговото господаруване. То вече не е господар. Вие сте господар на една мисъл, която вие сте създали, вие сте господар на едно чувство, което вие сте създали и вие сте господар на една постъпка, която вие сте създали. С новите започнете, нищо повече.

Мнозина от вас нали знаете да пеете гамата. С, До. Да кажем, че С е равно на „до“. Имате най-после „си“. Кое съответства на „си“? Но всичките тия тонове от „си“ до „до“ са възможности на „до“. Туй наричат в музиката тоналност – минаването по тази лестница. Туй показва възможности, видоизмененията като този тон. Значи от С до Н всичко туй седи в „до“ в дадения случай, което представлява един затворен кръг. Ти си в „до“, търсиш едно място отдето да излезеш от това затворено положение. Търсиш, обикаляш, въртиш се, искаш да намериш някоя врата да излезеш. Намериш вратата, излезеш навън. То е вече „ре“. Дето се движи. Туй „ре“ като тръгне иска пособия,

малко по-лесно да върви. Дойде до „ми“. „Ми“-то са по-благоприятни условия. След туй за „ла“ може да се подобрят условията на „ми“, иде „фа“. „Фа“ – значи малко пари, малко масълце да се намаже оста, за да върви по-лесно. „Сол“ значи, тия възможности, като на един цвят, са станали на една чаша, в която да се налее винце или водица. В „ла“ ще опиташ съдържание, а в „си“ ще платиш всичко, каквото си ял и пил. Тогава ще дойдеш, ще влезеш във втората октава, до горно „до“. По какво се отличава горно „до“? Първата октава е мъж, втората октава е жена. Ще дойде мъжът, първата октава да работи, после ще дойдеш до втората октава, до жената, ще я намериш. Тогава ще почнеш да мислиш. Някой казва: „Нищо не мога да мисля“. Ти си в първата октава, мъж си, какво ще мислиш? Каквото да мислиш ще има само движение, много елементарна работа. Музиката тъй не се учи. Музиката се учи по друг начин. Защото, ако учим тия работи нищо друго не можем да научим. Вие трябва да станете видни музиканти, да изучавате, запример, тоновете, да можете правилно да взимате „до“. Когато ти може правилно да вземеш „до“, тогава правилно може да разрешиш тия мъчнотии. Когато правилно може да вземеш „ре“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „ре“. Като можеш правилно да вземеш „ми“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „ми“. Когато правилно можеш да вземеш „фа“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „фа“ и т.н. Тогава щом пееш „до“, какво ще подразбираш, каква идея ще имаш за „до“-то. За „до“-то ще имаш една идея, че имаш един плод, който трябва да го посадиш в земята. Аз, ако пея „до“ ще кажа: Има едно семе, което трябва да го посея, или пари имам турени там в касата, или някаква добродетел да я туря някъде. То е значи „до“. Ако вземем сега основния тон, може да разрешим тази мъчнотия. Значи щом разрешиш, ще намериш някоя подходяща почва, ще го туриш на два пръста в земята, ще го полееш и туй семе започва да расте. Като

вземе да расте то е „ре“. Тогава ще му кажа тъй: Дайте ми „до“. Когато се вземе правилно един тон няма дразги. Като вземеш неправилно, чувстваш в себе си да не достига. Има една мярка вътре, чувстваш трептения. Като вземеш правилно „до“, той като основен тон в дадения случай си има едно специфично трептение. „До“ има специфични трептения, когато всичките ги включиш ни повече, ни по-малко той е правилен. Някои вземат 16, някои 32 трептения. Ако имате едно трептение, имате един тон. 32 трептения са турени, ако ги разделите на две ще имате 16. От тях 16 са положителни, 16 от трептенията са отрицателни. Отрицателните трептения се отблъскват и положителните се отблъскват, но отрицателните и положителните се привличат. Туй привличане образува тона. Дисонанса произтича от отблъскването, след туй иде привличането на трептенията и се образува този тон. По някой път аз ви давам начин на разсъждение. Много пъти във вас има борба, един вътрешен смут, не знаете, какво мислите, какво чувствате, объркали сте се. Туй показва, че сте решили да тръгнете в един път, но става една борба. Както в един тон положителните и отрицателните сили се разреждат, става отблъскване, но след туй става привличане. Докато дойде привличането в тебе, стане един смут на положителното и отрицателното, едни тръгват в една посока, тази посока в която се постигат техните желания. Ако ти си отрицателна частица, ти никога не може да постигнеш своя идеал в областта, в която живееш. Ти ще бъдеш в стълкновение с всичките други частици от твоя род, с всички ще бъдеш на нож. Ако си в положителното, или ако си в отрицателното се същото отблъскване ще бъде. Обаче щом излезеш от отрицателното в положителното, в положителното разрешаваш въпроса. И положителното щом излиза от своето положение към отрицателното, и то постига. Сега считайте, че това са полюси на живота. Положителните енергии намират своето разрешение в отрицателните и отрицателните енергии намират

своето разрешение в положителните. Радостта намира своето разрешение в скръбта и скръбта намира своето разрешение в радостта. Вие казвате: „Защо трябва да страдам?“ Трябва да страдаш за да може страданието да намери своето разрешение в радостта. Защо трябва да се радваш? За да може радостта, да намери своето разрешение в скръбта. Радостта като намери скръбта, тя намира своето разрешение. Ако твоята радост не може да намери твоята скръб – не е радост, тя живот няма в себе си. И една скръб, ако не намери една радост – тази скръб няма живот в себе си. В природата така седи въпросът. Вие сега имате друго тълкувание. Вие сте поставили живота по старому. Поставете го на новото разбиране. Страдаш, значи ще намериш радостта. Ти няма да се радваш на скърбящите хора. Не търсете, които са загазили в скръбта, ти ги остави, излез навън, търси хора, които се радват, дето и да са, дали са растения, или животни или реки – всичко туй, което носи радост тебе да те интересува. Камъни като видиш, и на тях се радвай. И камъните, и растенията, и реките, всичко може да носи радост. Ще се учите от тях. Но вие седите и казвате: „От камъните радост не искам“. Ами, че ти като съградиш една къща, кой ти помага? Нали камъните ти помагат, направиш една сграда да ви пази от студа, от лошо време, услужва ви. Вие казвате: „Аз нищо не искам да взема от тях“. Казвате: „Това дърво е невежо, то е голям простак“. От плодовете на този, големия простак, вие се нуждаете, нуждаете се и от всички други средства, които ще ви дадат. Това е една голяма философия за живота. И в най-простите неща, ако вие разбирате, съдържат всичките възможности за един щастлив живот. И най-малките неща в живота съдържат възможности за едно голямо щастие. В голямото богатство има всичките възможности за нещастие, има и всичките възможности за щастие. Щом приемеш богатството ще дойде нещастиято. Ти ще изгубиш много от своите неприятности, много от хората, които са те обичали,

ще ти станат неприятели. Богатството ще влоши положението. Като осиромашееш ще дойдат неприятности отвън, но поне няма да те мразят хората. Ще престанат да те преследват. Апаша няма да те преследват, ще бъдеш свободен. В единия случай твоето положение ще се влоши отвън, отвътре ще се подобри. В другия случай е обратното. Та казвам: Във всеки случай, в който се намирате, вие разсъждавайте. Да кажем вие сте болен. Защо е дошла болестта? След всяка една болест, след като оздравееш ще имаш повече здраве в себе си. Всяко здраве донася повече възможности за болести. Но идеята не е така ясна. Ти като си здрав мислиш, че всичко можеш да направиш, пресиши се и може да се разболееш един ден. Здравият яде повече, има повече желания, а болният има по-малко желания. Сега именно ние не насърчаваме нито едното, нито другото. Те са крайности. Много желания са плюс и малкото желания и те са друг плюс. На човека за да разреши въпроса са му потребни само две неща – една положителна мисъл и една отрицателна мисъл, трябва му едно А, едно В, и най-после му трябва още едно С. Две отрицателни мисли се стремят винаги към една положителна мисъл; и две положителни мисли се стремят към една отрицателна мисъл. Идеята е се същата. Какво ще имате тогава? – Плюс и плюс ще се стремят към минус, а минус и минус ще се стремят към плюс. И в природата какво правят? Когато на малките деца хвърлят един камък, то се огъва на една, на друга страна, за да може ударът да бъде по-слаб. Тия деца преди да са учили геометрия знаят, като хвърлят камък – огъват се навътре. Когато ще удариш някой и той се огъва, за да може да се намали ударът. Откъде е дошло това знание? То е учило законът на тази геометрия, с нея се ражда то. Но когато едната част на тялото се огъва, какво прави другата? Когато едната част е отрицателна, другата става положителна. Правите едно упражнение или вървите напред, или свивате крака си, положителното се съпоставя с отрицателното. В

дадения случай вие с единия крак сте положителни с другия – отрицателни, после отрицателния крак става положителен, положителния – отрицателен. Движението върви плюс-минус, плюс-минус и най-после имате плюс. Плюс и плюс дава плюс. Минус и минус, какво дава? – Плюс. Минус и минус, и плюс и плюс се отблъскват, еднакви са резултатите, но постиженията са различни, отблъскване има, но резултатите са различни. Защо двама бедни хора се отблъскват и двама богати се отблъскват? Но като се отблъскват сиромасите и богатите, пък един богат и един сиромас се привличат. Ами, че винаги богатия се привлича от сиромаса и сиромаса се привлича от богатия. По какво се отличават? Те се отличават по външното. Богатите мислят, че те имат богатство. Не, че в дадения случай имат повече, но известна материя има и мисли, че има нещо повече. Единият има повече сила, другият няма. Слабият се привлича от силния, понеже има нужда от неговата сила. Силният се привлича от слабия, понеже може да прояви своята сила. Двама силни хора, като се видят ще се бият. Единият от тях, като стане слаб, ще се счита за победен. Сега, да кажем, ако вие станете сиромас, как ще се помирите със сиромашията? И как ще се помирите с богатството? Да ви представя идеята малко по-другояче. Една овца никога не може да намери подходяща храна при вълка. И един вълк никога не може да намери подходяща храна при овцата. Ако той дойде на гости при овцата, с какво ще го угости тя, с трева или със сено? Ако овцата иде на гости у вълка с какво ще я угости? С месо. Несъвместими работи. Тогава питам: Трябва ли овцата да ходи на гости на вълка? Погрешката на младите е там, че често младите овци ходят на гости на старите вълци. Погрешката на старите вълци е там, че ходят на гости на младите овци. Разберайте онова съдържание, което природата е внесла, и от което вие не можете да се освободите. Не ти трябва да ходиш на гости на вълка. Защото и да има желание да ти

даде храна, ще ти даде храна с която той се храни. Овцата, като дойде вълкът при нея казва: „Аз с това се храня, не може повече да ти дам“.

По някой път отивате по света и искате хората да ви приемат по вашему. Прави ли сте? Светът си има свои традиции, свои разбирания. Вие не считайте, че като отивате на гости на вълка, че той трябва да има знание да ви приеме по вашему. Той не е толкова невежа, той има знание много повече. В известни отношения той знае много. Той си направил такива зъби и после развил голяма хитрина, много голяма ловкост. Казвам: Къде сега седи погрешката? Погрешката на овцата седи в това, че тя иска да превърне вълкът в овца. Възможно ли е? И във вълка има желание да превърне овцата във вълк. Възможно ли е? Овцата се заканва на вълка: „Аз сега няма да те изям, но като влезеш в земята, каквато трева изникнеш ще те изям“. Следователно той като стане трева овцата го наказва. Вълкът, той не чака тя да стане на трева, той е по-практичен, като хване овцата казва: „Още сега ще те изям, преди да си станала на каквото и да е, такава каквато си много си ми угодна“. Овцата е възискателна, трябва да влезе в земята, да го преработи природата, да го измени, и когато го сготви така, тогава да яде от вълка. Вълкът казва: „Както те е направила природата, Господ както те е създал, добре те е направил“.

Сега аз констатирам факти такива, каквито са при сегашните условия, без да вземам под внимание, какви са далечните причини: Защо овцата станала овца и защо вълкът станал вълк, защо таралежът станал таралеж, от добро желание ли станал или от неволя станал таралеж, защо турил тия бодли да ги носи. От неволя, той се въоръжил с щикове.

Кажете ми сега, какво разбрахте? Какво може да направи единицата? Когато две единици се съберат на едно място, направят двойка, каква промяна е станала? Имате една единица, туряте още една единица, казвате, че е равно на две единици. В какво е станало

изменението? Количеството се е увеличило. Хубаво, казвам: Същият закон е и за вашият ум. Ако вие извършите една работа с вашия ум, трябва да знаете в дадения случай, имате известни мисли за да ги постигнете, вие трябва да знаете, какво количество енергия е необходимо за постижението на тия енергии. Допуснете, че в природата съществува една мисъл като зародиш. Представете си, че и едно желание и то съществува като зародиш. Представете си и една постъпка и тя съществува като зародиш. Вие трябва да направите известни усилия, да намерите този зародиш на мисълта, да намерите този зародиш на чувствата и да намерите този зародиш на постъпката. Ако може да ги намерите, и ако имате достатъчно енергия да ги посадите, ако поставите мисълта на нейната почва, ако посадите чувството към който род спада. Мисъл, една мисъл – от женски род. Едно чувство – от среден род, и една постъпка, и тя е от женски род. Мъжки род къде отиде? В турски има само един род; един мъж, един жена, един дете. Като се превеждат родовете от български на турски не върви. Значи родът е по-добре изнесен в българския език, по-голяма пластичност има в българския език.

Та по някой път в живота вие почвате по турски: Един мъж, един жена, един дете. Та, че като ги преведете буквално, няма постижение. Буквата А мяза на натоварена камила, на А това е гърбица. А-то е една жена. Жената е един знаменосец, който трябва да носи някакъв товар, някаква бременност. Мъжът в света – това е неговият боздуган Ъ. На земята седи в работата. Тогава жената носи боздугана на мъжа. Тогава мъжът воюва с жена си, пък децата събират парсата. Аз искам вие да разсъждавате. Казвате: „Децата събират парсата“. Вие като събирате парсата, знаете ли какво остава за вас? Аз съм давал пример за един български абаджия, много добър абаджия, който със слугата си отишъл да шият у един богат човек. Българският чорбаджия за да му направят хубави дрехите, заклал една ярка, опекар я, зачервила се

хубаво. Абаджията, който много обичал да яде печени кокошки, за да не яде слугата му, казал, че слугата му кокошки не яде, той яде само боб. Яде абаджията печената кокошка, слугата му яде боба и го поглежда. Дошло му на ум да скрои един кюлаф на господаря си и той казал на българския чорбаджия: „От време на време моят господар го прихваща, та когато го видите да се обръща насам-натам, хванете го вържете го и го набийте“. Той му скрил напръстника и абаджията започнал да се върти да го търси насам-натам. Тогава хващат го, връзват го. Отива слугата му и му пришепва на ухото: „Иван кокошки не яде, а боб яде!“

Туй, което вие ядете, дайте и на другите. Туй, което вие обичате, не лишавайте другите хора от обичта, която имате към едно нещо. Не създавайте препятствие на онова, което вие желаете. За това, което ти желаеш, никога не препятствай нито на себе си нито на другите. Вземам думата „желание“ в правата смисъл – желание, което е общо за всички е добро. Желание, което е частично, което е добро, само за одного – има различие. Не препятствай на онова желание, което е общо на всичките хора. Радвайте се на туй. Иска някой да пее, съдействайте му. Иска някой да учи, съдействайте му, не го спъвайте. Иска някой да бъде добър, съдействайте му. Иска някой да се облича, не му препятствайте. Къде сега ще прилагате тази философия.

Ха да направим едно упражнение. Събират се пръстите на всяка ръка в едно и се допират, така събрани, палец с палец, показалец с показалец и т.н. После бавно се отварят пръстите, като остават допрени с върховете.

Да допуснем, че ти си един човек, който си се докачил. Докачението иде от Юпитер, достойнството в тебе е докачено. Туй докачение как трябва да го смениш? С какво трябва да го смениш, да го уравниш? Докачен си, че в тебе се е набрала повече енергия отколкото трябва. Тази енергия трябва да я изразходваш някъде. Ако

не я изразходваш, ще причини експлозия. Някой път ще я изразходва, някой път ще мине по естествен път. Сега направете един опит, да видим какви ще бъдат резултатите. Щом се докачиш нещо, допри двата средни пръста и кажи: „Какво трябва да правя сега?“ Чакайте за отговор. Кажи си: „Какво да правя сега?“ След това, ако няма отговор, допри си третите пръсти и кажи: „Какво ще бъде вашето мнение, какво да правя?“ Ако няма отговор допрете си малките пръсти и кажете: „Какво ще бъде вашето мнение?“ Виж какъв отговор ще дадат. Като допреш средните пръсти да бъдеш справедлив – ще видиш ти, в живота си обидил ли си някого? Ще търсиш своята обида, че те обидил някой, за да разрешиш въпроса, ще погледнеш на целия си живот, и ако не си обидил ти никога, тогава имаш право да се сърдиш. Ще видиш ти дали никого не си обидил, и само ако не си обидил, имаш право да се сърдиш. Тогава ще си свиеш юмрука, ти ще разрешиш въпроса. Второто положение: Че ти за да смениш едно доказание, ти трябва да започнеш да мислиш за хубавото и красивото в природата. Да кажем, ти си отличен музикант, обичаш музиката. Дошъл някой велик музикант, някой виртуоз, гениален музикант, ти не трябва да казваш на другото: „Ти си невежа, нищо не разбираш от музика“, ти не трябва да пропуснеш билета си, че да идеш да се ръкуваш с него. Ти го остави, кажи: „Аз ще ида да слушам, пък аз разбирам, не разбирам, ще ида да слушам музика“. Във всички противоречия на живота ние разрешаваме все задачи. Всяка спънка, всяко недоволство, всяко непостигнато желание, това са все задачи. Не мислете, че онова, което ви се случва е случайно. Това са задачи, предметно учение, което трябва да разрешите. Една обида, тя е едно предметно учение. Невежеството е едно предметно учение. Страхът е едно предметно учение. Сиромашията е едно предметно учение. Богатството е едно предметно учение. Ти като учен, какво ще направиш, или като силен, какво ще направиш? Ти като богат има да

разрешаваш една задача: Не мисли, че като си богат си уредил всичко. То е едно предметно учение. Или като си силен не мисли, че всичко си разрешил и то е едно предметно учение. Ти като богат и като беден, като учен и като невежа, като силен, като добър, и като лош, все има да разрешаваш задачи. След като разрешиш всичките задачи ще видиш какъв е смисълът на всички задачи. Някоя задача ще ти бъде приятна, някоя задача няма да ти бъде приятна. Казвам: Аз искам по-лесни задачи. Лесните задачи са при охлювите. Излязъл човекът, носи си къща на гърба. Побутни го, той пак се прибере. Но какво научи охлюва в туй положение? Ако човек би се задоволил с философията на охлюва, какво ще постигне? – Нищо няма да постигне. Но на охлюва идеята къде седи? Охлювът има висок идеал, той си поставил очите на високо, че от високо да гледа. Той казва: „Аз съм прост, но виждам“. Турил си очите за да може надалеч да вижда. Всеки трябва да има идеята на охлюва, да гледа отгоре. Всеки трябва да има идеала на охлюва, да гледа отгоре. Казвате: „Такъв прост е“, той е прост, но отвисоко гледа. Ти си учен човек, пък от най-ниско гледаш. При това аз го харесвам, той е вегетарианец. После той е много правдив, отдето мине ще остави цяла пътека, да покаже, че охлюв е минал тук. Една отлична черта. Казваш: „Ти ли си минал?“ – „Аз минах“. Той никога не крие, честен е. Не може да лъже, дето мине оставя пътека. Аз вземам факта така, както е. Тълкуванието не може да го вземе, но факта е, че оставя пътека. Какви са неговите намерения то е друг въпрос. Охлювът казва: „Дето аз минавам, никой не може да направи този път, както аз го правя. Аз правя такъв път.“

Ако ти така събереш пръстите /пръстите на ръцете събрани в едно и допрени върховете/, то е едно положително чувство в тебе. Пръстите са събрани на едно място. Ако не се разширят /отваряне на пръстите, като остават с допрени върхове/, ако не се увеличи този обем, има стремеж и противоречие. Колко отрицателни и колко

положителни числа има? Изпъкналостта на пръстите са положителни числа, а вгълбнатините между пръстите са отрицателни. Четири вдлъбнатини имате и пет изпъкналости. Тогава в природата положителните числа са повече от отрицателните. Следователно, положителните числа са създали отрицателните. Две положителни числа създават едно отрицателно число. Това е философия, има какво да мислите. Върху това има много да се мисли. В съвременната наука в математиката, в музиката, навсякъде е казано, че отрицателните числа нямат смисъл. Две положителни числа създават едно отрицателно. Две положителни числа дават възможност да се реализира нещо. Аз вземам отрицателното число като реализиране стремежите на две положителни числа. Стремежите на две положителни числа създават едно отрицателно.

Следователно, две добродетели създават една скръб. Радостите в живота са повече, отколкото скърбите. С единица са повече. Същият закон е и за добродетелите, и те са повече. Винаги са повече добродетелите. Затуй казвам: Вие сте добри. Злото във вас не е по-силно от доброто. Доброто е с единица по-силно от злото. Следователно, в крайните резултати, победата е винаги на страната на доброто. В началото може доброто да няма успех. И учеността е по-силна от невежеството. Светлината е по-силна от тъмнината. Казвам: Тия понятия трябва да залегнат в живота. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Вие тогава туряте, че един ден, злото е, което ще победи. Доброто е, което ще победи. Защото светът не е създаден чрез злото, светът е създаден чрез доброто. Злото отпосле се явило в света, други са причините. Ние раждаме злото. Аз поддържам следното: Ние сме създали злото. Ето как, да кажем, вие сте дошли на земята и Бог ви турил един план. Вие сте дали обещание, като дойдете на земята, да го изпълните. Вие дойдете на земята, турите ваш план и целия живот изпълнявате вашия план – правите престъпления. След

туй ще ви съдят, че не изпълнявате Божия план, но изпълнявате вашия план. Отде накъде, какви сте вие? Казвам: Не изпълнявайте вашите планове, какъвто и да е, изпълнявайте Божествения. Онзи, който разбира Божественото във вас, то сте вие. Вашите, то са заблуждения. Всичките нещастия идат все от вашите планове. Ние мислим, че сме нещо повече. Ти си роден в един живот да станеш умен слуга. Не се стреми да бъдеш цар. Остави го за другите. Роден си за цар, не се старай да бъдеш прост слуга, остана цар. Не се отказвай, не скромничи, защото щом се откажеш, ти изпълняваш своя план. Казваш: „Не искам да царувам“. Всеки човек може да царува на своите мисли, да царува на своите чувства, да царува на своите постъпки, на яденето. На всичко туй господар трябва да бъдеш. И всеки, който мине трябва да знае, че има един умен човек, в държавата на когото има ред и порядък. Да бъдете добре уредена държава. Щом видя, че някой плаче, виждам, че държавата му не е добре уредена. Щом видя някой да креска, държавата му не е добре уредена. Щом видя някой да се оплаква, казвам: Държавата му финансово закъсала. Не, не, човек трябва да бъде добре уредена държава, модерна държава. Така трябва да се разсъждава, трябва да има една философия за бъдещото развитие. С тази наша дървена философия ние никъде не може да идем. Тя е за плитко. Като идеш в океана, ще превърне всичко туй в една каша.

Та казвам: Вярвайте в онова Божественото, което във вас е вложено. Вярвайте в добрите пориви на светлината, която е във вашия ум. Вярвайте в онази топлина, която е във вашите чувства. Вярвайте в силата на вашата воля. Те са божествени неща. Радвайте се на вашия ум, радвайте се на вашето сърце, радвайте се на всичко онова, което Бог ви е дал, радвайте се на вашето тяло. Те са елементарни работи, които трябва да ги турите за бъдеще, да бъде една мярка. Вие казвате, да обичаме Господа, да обичаме нашите ближни. То е идея. Ако ти не

обичаш своите мисли, ако ти не обичаш своите чувства и ако не обичаш своите постъпки, как ще обичаш Бога? Ами, че всяка мисъл има възможност, своята мисъл е нещо божествено. Ако нея не обичаш, как ще обичаш Бога? Той те опитва чрез твоите мисли, опитва те чрез твоите чувства, колко го обичаш. Ако обичаш мисълта си, ти обичаш Бога; ако обичаш чувствата си, ти обичаш Бога; ако обичаш постъпките си, ти обичаш Бога. Бог е в твоите хубави постъпки, Бог е в твоите хубави чувства, Бог е в твоите хубави мисли. Бог е в светлината вътре. Светлината е разрешена задача. Тъмнината е неразрешена задача. Доброто е разрешена задача, злото е неразрешена задача. В моя ум тъй седи въпросът. Злото е неразрешена задача, доброто е разрешена задача, която като се разреши ще бъдеш доволен. Злото е неразрешена задача понеже всеки, който се опитвал да разреши злото се окалял. Неразрешената задача е злото, оставете го за далечното бъдеще. Оставете да разрешавате въпросите на злото. Вие сте се заели да решавате една от най-мъчните задачи. Сега като се върнете да примирите двата първи пръста, да примирите двата втори пръста, да примирите третите, четвъртите пръсти и най-после палците съберете. Туй представлява /пръстите на двете ръце събрани в едно и допрени върховете/ недоволството на човека. За да задоволите /отваряне на пръстите, като остават пак с допрени върхове/. Давам на всички ви една възможност да се развивате, да постигнете стремежите, както вие искате. После пак съберете пръстите, след туй пожелавам на всинца ви да се разбирате отваряне на пръстите/. Идея има.

Туй не трябва да го разправяте, да кажете днес какво ни каза Учителят. Не, да имате един резултат. Легнете си някой път и сте неразположен като станете. Тогава съберете пръстите си и им кажете: „Давам ви воля всеки да постигне, каквото иска“ и отворете пръстите. Кажи: „Може ли сега да ми донесете всички резултати, всичко онова,

което сте си спечелили“ /свиване на пръстите/. Като направиш сметката кажи: „Пак ви изпращам и в капитал да имате и да постигнете пак вашите желания“ /отваряне на пръстите/. Може да го направите три пъти, може да го направите четири пъти, пет пъти. Но започнете да го правите. Някой може да започне с две, някой може да започне с три. Направете го два пъти на ден. Един ден го направете два пъти, другия ден три пъти, четири пъти, пет, шест, и на седмия ден като дойде седем пъти, да си починете. Какви ще бъдат резултатите? Щом капнете или сте неразположени, веднага съберете пръстите, да имате разрешение на задачата. Вие сега ще кажете: „Ние до това ли дойдохме? Елементарни работи“. Философ да си, светия да си, ще дишаш правилно и ще благодариш на Бога. Кажи: „Благодаря ти Господи, че дишам“. И като дишаш да се радваш. И като вдишваш да се радваш, и като издишваш пак да се радваш. Тогава вече дишането има смисъл. Казвам: По-лесен метод от това няма. Като дишаш благодари, и като издишаш пак благодари, че си във връзка с живата природа, че ти е дала да се храниш така свободно и не ти казва: Ще платиш толкоз, но казва: Вземи колкото искаш и си върви.

Трябва да направите добре упражнението, за да видите колко е правдоподобно. Ако някой намери някое противоречие, да провери нещата. Това, което не се проверява постоянно то създава погрешки.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 7 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 12. XI. 1937 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ

Отче наш

Имате ли тема? – /Нямаме. / – Пишете върху темата №8 „Защо гладът не се утолява?“. – Каква беше темата на миналата лекция? /Каза се/

Тогава кой работи в света? Кой е по-щастлив? Корените или клонищата на едно дърво? Говорите за отрицателни числа. Кои числа са отрицателни и кои положителни. Можете ли да ми дадете един пример от отрицателни числа, един пример от положителни числа? Нали въпросът е доста труден, не е лесен въпрос. Но нека си послужим приблизително.

Имате две празни шишета, имате и две пълни шишета. Сега празните шишета какво представляват? – Отрицателни числа. Но в тия отрицателни числа може да се налее нещо. Другите са две числа положителни, пълни. В тях нищо не може да се постави. Но, ако съберете едно празно и едно пълно шише може наполовина да отсипете, да съгласувате двете шишета. Но въпросът е сега, ако имате две шишета еднакви по големина, едното пълно, а другото празно, може ли едното шише напълно да напълни другото? Може да го напълни, но то ще остане празно. Та изваждам едно правило: Един добър човек може ли напълно да задоволи друг човек, който е нещастен? – Може, но той трябва да стане празен. Тогава как е помощта? Наполовина може да му даде. Да кажем, ако имаш 100 лева, може да дадеш някому 50 лева. Ако му дадеш 100 лева, пък ти оставаш на неговото място. Как ще го наречете това? – Голяма самоотверженост. Човек, който си дава парите на други хора, показва ли, че е самоотвержен? Да допуснем едно куче върви отподире ти.

Даваш му всичкия ти хляб да го изяде. Сега в какво седи добродетелта? Но то е шишето, което се е индивидуализирало. Вие имате вече едно разрешение. Вие имате едно шише с един отвор, отдето влиза нещо оттам и излиза. То е едно неестествено положение. Нещата в природата не седят така. Растенията отде приемат храната? Корените отгоре приемат, клонищата отдолу приемат. Корените изпращат храна на клонищата и клонищата изпращат храна на корените. Та сега например, вие искате да бъдете учени хора, нали? Аз ще ви запitam: Ами защо се родихте невежи? Как ще ми обясните, защо се родихте невежи? Как ще ми обясните факта: Защо баща ви бил учен, свършил университет, майка ви била учена, свършила университет, как може да се роди един невежа син? Тя е една гатанка. Може върху нея да мислите. Например, ако аз загася всичките лампи тук и ви карам да четете, ще можете ли да четете? В дадения случай всички ще бъдете невежи. Всичко каквото знаете ще го цитирате, но ако ви накарам да четете от книгата, няма да четете. Защо? – Понеже светлина няма. Под думата „невежа“ разбираме, че човек е лишен от светлина. Щом му се даде светлина, той е в състояние пак да чете. Как ще обясните забравянето? Нещо сте го научили, след туй го забравяте. Какво нещо е забравянето? Помниш, че си го чел, върти се в ума ти, но не може да го цитираш. Запример, ако умножите едно число с една дроб, например с една втора, с колко ще се увеличи това число. Да допуснем, че една единица помножавате с една десета или една двойка увеличавате с една десета, колко ще бъде? Сега да ви обясня. Едно малко обяснение трябва. Представете си, че имате тежест 50 килограма, дойде един благодетел и ви дава два грама. Какво е отношението на двата грама към едно кило? Два грама от едно кило, каква част е? Да допусне, че два грама е малко, да турим повече, пет грама злато. Пет грама, ако се тури във вашия джоб, нали вие ще тежите 50 килограма и пет грама. Колко пъти се е увеличила

тежестта? С пет грама, нали? Но зависи материала какъв е. Разните материали имат разни свойства. Запример, ако вие имате пет грама от радий, бихте ли седели тук в тази стая? Казвам: По някой път учениците не познават свойствата на разните материи, онова което трябва да изучават от себе си. Всяка материя има свойство да изучаваш нещо от себе си. Всяка материя е проводник. И човек е съставен от много видове материали, които са проводници на силите в природата, които минават. Запример, мозъкът е проводник на една енергия, дробовите са проводник на друга енергия, мускулите, нервите, артериите се са проводници на енергии. Колко ще струва един грам радий? /Един грам радий струва десет милиона лева/. Пет грама ще струват 50 милиона, значи осигурява се човек. Допуснете, че ако вие имахте един грам добродетел, колко щеше да струва? Добродетелта е материя. Един грам добродетел, ако бихте имали, то щеше да бъде най-голямото богатство, което можете да носите в живота. Тъй както е зададен въпроса научно: доброто материално ли е? – Материално е. По някой път хората считат материя, туй което не се изменя. Но има една същина в живота, от която са произлезли всичките реалности в света. Сега някой казва: Най-първо като се измени човек става нематериален. Не, той е материален. НЕ-МАТЕРИАЛЕН. Като турите една запетая след не, става материален. Казва: Не умира. Турите запетая, не, умира. Като кажете нематериален, ако турите запетая след не, става материален. Какво разбирате под думата „материалност“? Материалист е човек, който вярва в своята болест. Излязъл ти някой цирей, ти вярваш, че имаш цирей. Утре оздравее циреят, изчезне циреят. Неща, които се явяват и изчезват, това са болезнени състояния. Следователно, говорим за един анормален свят. Всяка една болест идва и изчезва, но дойде ли добродетелта, тя никога не изчезва. Тя е постоянна, тя е в организиран свят. Под думата материя, аз разбирам един свят, който

не е организиран. Следователно, ако вие вземете едно шише и турите няколко пращинки пясък и ги разбъркате, може ли да изчислите, какво положение ще вземат, какви пермутации ще станат между частиците, неорганизиран свят е. Не може да кажеш накъде, какво ще бъде с частиците, никой не може да предскаже. Но при един организиран свят може да предскажете. В един часовник например, може да се предскаже къде ще бъдат стрелките на 12 часа, къде ще бъдат стрелките в пет часа, пак може да се предскаже, в 6 часа, в 10 часа, в 12, 13, 14, 15, 24 часа, ако има. В организирания свят може да предскажеш къде ще се движат стрелките. Допуснете сега, че вятърът вее и листата падат, той ги развява и разнася. Може ли да кажете, кой лист накъде ще иде? Неорганизиран свят е, не може да предскажете. Но ако е един организиран свят, напълно може да предскажете.

Та казвам: По някой път вие се безпокоите от неорганизирания свят, който е във вас. Има много ваши мисли неорганизирани, има много ваши чувства неорганизирани и много ваши постъпки неорганизирани. На неорганизираните работи не може да разчиташ, днес го знаеш, утре не го знаеш, забравиш го. Учиш го, учиш го, пак го забравяш. Преди два дена дойде една студентка, която следва медицина. Оплаква се, че не може да помни, да учи. Учила, учила, не могла да си издържи изпита. Казвам: Ти не можа да си издържиш изпита по две причини. Първо, че беше се влюбила в своя страх и второ беше се влюбила в своето щеславие. Страхът е чувство, пък и щеславието, и то е чувство. Страхът е чувство, то не е мисъл. Пък и щеславието е чувство и то не е мисъл. Значи твоите чувства влезли в стълкновение с твоя ум. Умът ти не могъл да каже, каквото знаел. Каквото учил умът не могъл да го каже. Чувствата са дали своето, те са излезли, те са говорили. Тя ме гледа, казва: „Как чувствате?“ И във вас влизат чувствата. Вие седите някой път, чувствувате. Мисълта е отпред, с предната си част на главата, с челото мисли човек. Щом

човек мисли със задната си част то са чувствувания. Той чувствава отгоре, той чувства отстрани на главата, той чувства със задната си част на главата, но мисълта е само отпред. Само голата част на човешкото лице, дето няма /косми/, само с нея част човек мисли. Ония части, дето има косми, с тях само чувствава човек. Сега като оголяват главите на хората, те започват да се опасяват вече. Само че по някой път има лишеи, поради които оголяват главите. То е болезнено състояние. Кои места са дето няма никак косми? – Устните. Единственото място без косми са устните. Това е, което се вижда. Този човек оттам ще го видиш. Понеже устните са безпристрастни, показват доколко човек с тях мери. Те са най-деликатните везни. Устните са, които определят качествата на човешката мисъл, качествата на човешките чувства точно. Те са везни. Затуй, човек който няма добре сформирована уста, не е справедлив. Везни са те, на които се теглят. Запример, някой път като мерите, везните натегнат на едната страна, устните са изкривени на една страна, другата страна е нагоре. Устата са везни, които мерят. Каквото излиза из устата показва, доколко теглите право, то показва справедлив ли сте или несправедлив. Дали сте справедлив към себе си, дали сте справедлив към своите ближни, дали сте справедлив към своите мисли, чувства – човек трябва да бъде справедлив. Разбира се в дадения случай, човешките уста ги свързвам със съзнанието на човека. /Учителя показва главата/. Има известни нерви, с които е свързан мозъкът на човека с неговата уста, с тази малка част – устните. И тогава може да уподобим долната устна на едното блюдо на везните, а горната на другото блюдо. Как наричат блюдата на везните? Нали на едното блюдо турят грамовете, а на другото веществото, което теглят. Даже по устата може да познаеш човека. Защото от коя страна турят изобщо грамовете като ходите при бакалина, на коя страна туря предмета, който тегли? На лявата

или на дясната? На лявата страна. Тогава всеки човек, който натиснал лявата част на устните, той е турил нещо, тегли нещо. На другата той турил грамовете. Сега може да дойдете до самозаблуждение. Външното то е едно уподобление само на съзнанието на човека. В човека има везни вътре. Но то е оприличаване. Та онези физиономисти дават голямо значение на материята. Та казвам, законът на самосъзнанието работи.

На какво се спряхме? Какъв беше предметът? Връзката каква беше? Значи на човека едва устата му са оголели. При сегашните условия, ако бяха окапали всичките косми по лицето на човека, човешкото лице щеше да изсъхне. Тия косми са по причина, че те трябва да задържат известна влага в организма, която е потребна. Животните не мислят, понеже у тях челото е обраснало с косми, всичко у тях е обраснало. В едно животно няма обективна, трезва мисъл. Хубаво е по някой път като ходите да наблюдавате. Голямо щастие е да видиш един човек с правилни везни. Но симетрична уста рядко се срещат, хора със симетрични, с изразителни устни рядко се срещат. Хубаво е човек да види такива хубави везни, които теглят много правилно. Човек, който иска да бъде справедлив непременно трябва да намери справедлива уста. Справедливият човек тегли думите, които излизат от устата му, тегли всяка дума, съдържанието ѝ. А пък сега везните ви не хващат, не са чувствителни. А пък природата обича много точни везни. Тя има едни точни везни, че като туриш да мериш земята, и ако туриш една седеммилионна част от грама, тия везни ще определят една десетмилионна част от грама. Ще определи колко тежи земята и ще покаже, че една десетмилионна част от грама е турена още. Една десетмилионна част, то е една пращинка. Вашите везни хващат ли такива тежести? Запример, вие по някой път се навъсите. Знаете ли колко енергия сте изхарчили? Съвременните хора като говорят за самовъзпитанието, само за

навъсването, знаят ли колко енергия е изхарчена? Едно помръдване, но знаете ли колко излишна енергия сте изхарчили? Един ден ще ви попитат, защо мръднахте ръката си, какво ще кажете? Какво сте добили, като сте мръднали ръката? Накъде изхарчихте тази енергия? Всичко в света трябва да бъде разумно. Къде похарчихте енергията? Тази енергия струва две-три хиляди лева и с лихвите. За какво сте я изхарчили? Вие дигате рамене. Защо остаряват хората? Остаряват по единствената причина, че харчат безразборно. Като остареят казват: „Ще се мре“. Отникъде няма да дойде. Тази енергия отникъде не можеш да вземеш. Сега чрез присаждане искат да подмладяват. Донякъде може да закърпят. Казвам: Ако по този начин младите можеха да живеят, да теглят думите, постъпките си, не да се плашат, всеки щеше да живее до 120 години и пак щяха да бъдат млади. И след 120 години, нямаше да дадат да ги арестуват, да ги закарат в онзи свят. Като дойдат до 120 години, ще ликвидират, ще вземат билет, ще напуснат доброволно. А пък сега като дойдат да го арестуват той иска не иска, ще иде. За 120 години сте пратен в училището, 120 години имате да учите. Той на 10 години не иска да иде, на 20 години не иска да иде, на 30 години, на 50 години, на 60, най-после на 70 натъжили се много, пратят, арестуват го. Казвам: Затуй на вашите домашни пращайте често писма. Разправяйте им как учите, каква помощ искате. Сега вие раждате живота си на земята, искате да бъдете щастливи. То е друг въпрос. Аз гледам някой път мравуняци в нивата, като мине ралото няколко пъти, орачът като прекара плугът 4-5 пъти, погледнеш след 4-5 години, мравуняка го няма. Казва: „Свърши се“.

Сега новата философия в живота не е да се отричат нещата. Ние харчим чрезмерно излишна енергия, излишни вещества, не се спираме на онова велико благо, което ни е дадено. Всеки ден всеки един човек е недоволен, че това няма, онова няма, всеки е забравил да извърши онова, което той трябва да извърши. Ти седиш денем,

недоволен си. Не знаеш да пееш. Ами като имаш цигулка, имаш всичко туй налице, имаш ларинкс, можеш да свириш, можеш да пееш както искаш. Казва: „Не съм се научил да пея, да свиря“. Питам тогава: Как се научи славеят да пее? Ако един славей може да се научи така да пее, аз човекът, разумният, ще бъда ли толкова глупав, че колкото славея да не мога да пея? Ако един папагал може да се научи между животните да реве като магаре, може да пее като славея, после научава френски, после немски, български, ако един папагал може да научи всичко туй, във времето може да научи много работи, ами ти как да не можеш да научиш? Казва: „Той е папагал“. Я ми кажете в света кой не е папагал? Не го ли научихте като папагала? Вие говорите български, но вие сте били папагали. Ако се родите в немско, ще научите немски, ако идете в Англия, ще знаете английски. Значи, ако 4-5 години живеете между един народ, ще научите езика без да искате, като папагал. Не е нещо лошо. Значи един човек, на който паметта е будна. Някои животни ни най-малко нямат тази способност. У папагала френологически показва, че е развита речта. И ония хора, у които е развит този център на речта, може да изучават езиците. Центърът на паметта у някои е развит много силно, затова човек помни. У някои е много слабо развит. Упражнявайте се в езиците.

Де се спряхме? На коя мисъл? Има умни папагали, но има и глупави папагали. Тогава ще ви кажа един анекдот за един папагал. Един папагал попаднал в един кафез при един беден човек, който казва: „Да намеря някого да продам този папагал“. Минава един англичанин, лорд, говори английски. Папагалът казва: „Няма съмнение“. Лордът като чува, харесва му папагала и казва: „Даваш ли ми този папагал?“ Той му дава 250 лири стерлинги и взима папагала. Като говори, той потвърждава, казва че няма съмнение, че е тъй. Папагалът казва, че тази работа провървяла. Той го гледал добре,

хранил го, че е умна птица. Един ден лордът направил една погрешка и започнал да разправя на жена си за погрешката. Папагалът казва: „Няма съмнение, че е тъй“. Папагалът мисли, че работата пак ще тръгне напред. Лордът казва: „Не искам този папагал“. Той започнал да търси случай да го продаде. Дотогава, докато ние говорим разумно, ние сме от разумните папагали; когато човек започне да говори лошо той е неразумен папагал, работите не вървят добре. Ти седиш и казваш: „Защо е това нещастие?“ Направил си ти една погрешка и нещо в тебе казва: „Хак ти е“. Питам сега, като казваш на себе си: „Хак ти е“, какво разбираш? Хак ти е, но ние сме взели тези думи в друг смисъл. Когато казваме: „Хака му изля“, разбираме не му дал заплата, това, което му се пада, го подял. Тогава този, който казва: „Хак ти е“, какво иска да каже? – Значи, ти си изля правото в себе си някому. И той ти казва: „Не яж хака на този в себе си“. Не изяждай правото в себе си на другите.

За пример, ако дигна одного от вас и кажа: Стани и изпей една песен, веднага страхът и тщеславието ще дойдат, ще ви спънат. Дето не може да пеете, причината е страхът и тщеславието. Какво ще кажат другите, ще ви се смеят. После иде страхът, че верно не може да вземете тона. Най-първо трябва да се освободите от страха. Не, турете страха на място, турете и тщеславието на негово място. На кое място трябва да турите тщеславието? Когато дойдеш при една пълна отворена каса, тури страхът, който да каже: „Не бутай“. Но когато ще тръгнеш някъде да направиш някое добро, да туриш страхът да казва: „Недей, недей“. Страхът не е на място. Той ще направи пакост. Тури страха при отворената каса да пази. Когато ще тръгнеш някъде да правиш едно добро, страхът да го няма там. Тщеславието къде ще го туриш? Когато идете да правите едно добро, тури тщеславието, че ще се прославиш, че в историята всички ще пишат за тебе. Иди свърши тази работа. На място е тщеславието. А пък когато дойдеш да

мислиш, остави страха и тщеславието отвън. Не оставяй страха и тщеславието да си дадат мнението за твоята мисъл. Като дойдеш да мислиш да решаващ нещо в себе си, тщеславието и страхът да са отвън като слуги да чакат, какво ще заповяда господарят. Та страха и тщеславието вие сте оставили да си дадат мнението, оставили сте да ви дават ум какво да правите. Там е всичката погрешка. От страха и тщеславието умът не трябва да иска никакъв съвет. То е новото, което трябва да се тури. Така като турите, всичко ще постигнете. Искаш да се занимаваш с музика, ако туриш страха и тщеславието, нищо няма да стане. В музиката има една привлекателна страна на тоновете. В музиката има едно музикално течение, в което тоновете се нареждат един подир друг. Тоновите се нареждат като на магнитния полюс. Ти, ако имаш този музикален магнетизъм тоновете сами се нареждат и всичко върви хармонично. Ако нямаш този музикален магнетизъм, една погрешка, втора, при всичките погрешки търсиш тона да намериш. Щом имаш този музикален магнетизъм всичко иде наред. За музиката, което е верно, верно е и за всичките работи. Има една магнетична страна, при която всичките неща лесно стават. Ако твоята памет има този магнетизъм, веднага всичко иде на време. Ако нямаш този магнетизъм, всичко се изгубило, търсиш го тук, търсиш го там. Туй аз го наричам животворен магнетизъм в човешкия живот. Чрез този магнетизъм всичко става лесно. Видиш този капелмайстор вдигнал пръчката, всичките музиканти почват, всеки си знае, той само току маха, всичко върви щом музикантите имат този магнетизъм. Не ти трябва да знаеш накъде да махаш. Той маха с ръцете, всичко върви. Като махаш какво значи? Празната кофа надолу трябва да слезе. Имате 2/3 такт. Тогава казвам: Пълната кофа нагоре, празната надолу. /Учителят нагоре-надолу с ръката, както за такт 2/4 /. Запример, ти не знаеш нещо. Тогава в незнанието трябва да махаш надолу, а в знанието нагоре. В движението пълната кофа ще се

изпразни, а празната ще се напълни. Някой път вие се страхувате, че не знаете. Вие съзнавате, че не знаете, но щом не знаеш, ти си кандидат за знанието. Щом почувстваш, че знаеш ти си пълна кофа, ще излезе горе, ще се опразни и ще слезе долу да се напълни. Вие дойдете, казвате, не зная. Не спирай ръката, не спирай кофата. Като кажеш: „Не зная“, надолу кофата; като кажеш: „Зная“, нагоре кофата. Да върви кофата нагоре-надолу. Вие казвате не зная и седите. Че това е новата мисъл. Вие седите и мислите, че сте нещастен и сте кандидат за щастieto. Вие чувствате, че сте щастлив, вие сте изпълнен, излезте, дайте от вашето щастие на другите хора. Ако ти задържиш твоего щастие само за себе си, ти си човек, който не туряш своя капитал в обръщение. Та сега имате старата философия на лотарийните билети, вземеш лотариен билет и чакаш да капне отнякъде един милион. За някои от вас аз изчислявам, тъй както ви гледам, ако вземете лотариен билет след десет хиляди години ще се падне един милион лева. За някои от вас след сто години, за някои след 50 години. Но има един от вас, още тази година ще вземе един билет, ще му се падне един милион лева. Но няма да му кажа защото ще му направя една голяма пакост. Ако получи един милион веднага ще се съберете около него, ще придобие едно уважение, че му се паднал един милион лева. Аз гледам малко другояче на живота. Те са хубави работи. Да се падне един милион не е лошо. Но, ако човек спечели една добродетел, тя струва 50, 60, 100 милиона. Та днес аз може да спечеля 50 милиона. Искам сега да гоня нещо, което след 10-15 години ще спечеля. Един грам добродетел сега струва много повече. Материалното богатство на човека се обуславя от неговото духовно богатство. Богатството се обуславя от човешката мисъл, от човешките чувства и постъпки, те са основата. Не мислете, че богатството е нещо произволно. То е точен закон, няма никакво изключение. Всеки може да бъде богат, но изисква се мисъл, изисква

се чувство, изискват се постъпки. Не е нещо изключително само за вас. Но, ако нямаш права мисъл, тогава богатството ще се отложи. Помнете единственото нещо, което трябва да турите в ума си: Всичко може да постигнете при една права мисъл, всичко може да постигнете при едно право чувство, всичко може да постигнете при една права постъпка.

Ха да видим да вземем „до“. Тонът на ограничението е той. Най-мъчното положение, от което човек може да излезе, то е „до“. Основното положение. Едно семе, което трябва да се посее трябва му условия. Започнеш една работа, то е „до“. Започнеш да се учиш, то е „до“, започнеш да правиш добро то е „до“. Всяка работа, която човек започва в живота, то е „до“. Ако вземеш „до“-то вярно и работата ще излезе вярна, ако не го вземеш вярно и работата няма да я свършиш. Ха да видим работата, как ще я почнете. Днес най-правилно да го вземете. Страхът оставете отвън. Опитайте вашият камертон. Камертон имате /Учителят изпя тона „до“/. Сега може някой да намери, че този тон не е според виенският камертон, защото има виенски, парижки камертони, различават се камертоните, но в природата съществува един верен камертон. Щом вземеш правилно „до“-то, ти ще почувстваш под лъжичката нещо приятно, една малка топлинка. Като вземеш тона и ако не почувстваш топлина, тонът не е верен. Я вземете тона, как беше. Вие се изплашихте. Понеже като отворихме вратата, страхът влезе. Ние го оставихме отвън, той влезе вътре. Нали има ученици или студенти, като държат изпит не си спомнят въпросите, но като излезат вън, дойде им на ум и веднага цитират на другите студенти. Но вътре на изпита не знае. Вие като излезете вън ще вземете тона. Знаех, казва, но това нещо го забравих. Не че не го знаете, но я изпейте криво-ляво. /Изпахме я/. По-добре от един дълг да платим половината, ако не всичкия. Правилно ли е „до“-то, което взехте? Нямате ли камертон? Нали знаете историята на

Моцарт, той какъвто и тон да вземел и веднага го записвал. Като слуша песента, която на четири гласа може да се пее, веднага записва. Всеки тон като се вземе, знае „до“ ли е, или „ми“, или „си“. Моцарт е бил гений, музикален гений. Вземете „до“ сега. Ако не можете да вземете „до“, вземете „сол“. /Взе се на органа „до“ и всички изпяхме „до“. Учителят пее: „Вярно, верно“, според органа. / Вярно според органа. Изпейте тогава: „Жаден бях, вода пих“. „Жажда“, значи напор и щом започнеш да пееш „жаден“, от „до“ може да започнеш. Пиенето вече трябва да минете в „ре“. /Учителят пее: „Жаден бях вода пих. Жаден бях, вода пих и скъпо платих“. / Имате „скъпо платих“, вие не сте мислили. „Фа“-то ще го вземете. Я го изпейте много бързо. По някой път направите погрешка. Попей веднъж, дважд, ще видиш как ще изправиш погрешката си. Музиката трябва да се тури за успокояване. По-хубаво нещо от музиката, не може да успокои. Всичките работи, които се турят музикално, другите работи изгубват от своята тежест. Пак са груби, но най-малко половината от своята грубост, от своята тежест се е махнала.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 8 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 19. XI. 1937 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

ВЕЛИКАТА РАБОТА НА ВОДАТА, ВЪЗДУХА, ТОПЛИНАТА И СВЕТЛИНАТА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме/. – Може да четете. /Чете се темата „Защо гладът не се утолява?“/ – За другия път изберете седем силни думи, които вас ви се виждат силни. Напишете седем думи, които вие считате силни.

Гладът трябва да го проучавате не теоретически, но на опит трябва да проучавате глада. Никога не можете да говорите за туй, което не сте опитали. Не може да го разберете. Вашия глад опишете. Вие може да говорите за духовния глад, но вие трябва да го опитате, и умствения глад трябва да опитате. Има желание човек да учи, да чете, едно непреривно желание. А пък някой има, като го пращат в училище, той бяга от училище, няма никакъв глад. Някой казва: „Не ми се яде“, няма глад, карат го насила да яде. И гладът какво е, способност или чувство? Не е способност, чувство е. Счита се получувство. Първото нещо, което наполовина е чувство и има и нещо умствено примесено. Чувствува, но едновременно мисли как да го добие. Туй, което чувствува, започва да мисли той за него. Най-долното пробуждане на човешкия ум започва от глада. Разбира се гладът е едно предметно учение. Гладът е даден да се проучва. Човек трябва да го проучва. Френолозите казват, че отпред се намира туй чувство. Понеже гладът е тясно свързан с яденето, с обонянието, с вкуса, като помирише нещо хубаво има близка връзка. Гладът във всичките хора не е еднакъв. Някои хора обичат да ядат. У някои хора гладът е по-силен, у някои по-слаб. Запример, вземете в тия зверове, в тях гладът е така силен, че ги кара да са свирепи. Гладът е, който

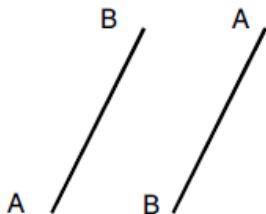
прави един вълк да е свиреп. Като хване жертвата, ще я разкъса, ще задоволи своя глад. Най-първо човек трябва да възпитава своя глад, защото гладът ще го научи и на много лоши работи. Всичкото нещастие на човечеството започва от яденето. Всичките бели, които сега имаме, всичките раздори се дължат на яденето, се са за хляба. То е първото нещо. Ако се попитате защо сте нещастни? – Защото ядете. Защо не ви върви? – Всичко зависи от храненето на човека. Да знае човек как да се храни е възпитателният метод за глада. На това се основава. Гладът е едно непреодолимо желание. Сега във вас се заражда въпроса: „Защо да съществува желанието?“ – Защо вие да съществувате? Вие питате: „Защо съществува гладът?“ – Отговорът е, защото вие да съществувате. То е все същото. Гладът е една потреба, проявление. Щом си гладен, ти вече може да си уверен, че живееш. Щом не си гладен... Щом си гладен, интересува те нещо. Първият интерес, който събужда в живота това е яденето. След яденето вече другите работи се събуждат. Следователно първият, който се събужда, то е гладът. Казват: „Господарю, стани!“. Сега ти може да се разсърдиш на глада, понеже не те е събудил както трябва. Гладът е нещо, което събужда човека да стане да работи в живота. Може да се зароди другият въпрос: „Какво трябва да работи?“ За да се отговори, какво трябва да работи ще ви кажа: Представете си, че някой ви пита, как трябва човек да ходи? Как да се научи да ходи? Е, как трябва да се научи човек да ходи? Че той вече има път. Винаги като станеш ще ходиш напред. Кое ходене е по-лесно: на равно, надолу или нагоре? Човек защо се е научил да ходи? Пак гладът го е заставил да ходи. Той най-първо не иска да се движи, но понеже е гладен, ходи. Предмета, който желае е далеч от него, а пък му е потребен, схваща че му е потребен, той прави едно усилие да дойде по-близо. Сега някой пита: „Защо идеш при мене?“ Има някакъв интерес той. Някой вълк защо се приближава до овцата, или някоя лисица защо се приближава

при кокошката, или малкото дете защо се приближава при плодното дърво? Или крадецът, защо се приближава при касата, или цигуларят защо се приближава при цигулката, или пианистът при пианото? Има една вътрешна потреба.

Казвам: Тъй като седите, вас ви занимават разни работи. Например, някой от вас седите, но науката още не ви занимава, не ви интересува. Интересуват ви съвсем посторонни неща. Чиста наука още не ви интересува. Запример, кой от вас го интересува оня свят? Казвате: „Оставете го“. Като идея оня свят съществува, но накъде е оня свят? Или пък говорите за чистата наука, в какво да седи чистата наука? Какво ви интересува геометрията? Запример, един триъгълник, какво приложение може да има в живота? Представете си на едно дете разправят за една хубава круша, или учителят разправя на малките десетгодишни деца, че в еднa коя си градина, на един километър далеч, минал и видял една хубава круша. Като им разправи веднага тия деца почнат да мислят за крушата; някои от тях планират как могат да минат като техния учител да видят градината. Като минат, ще започнат да мислят как да дойдат по-близо до тия круши. Затова е предметно учение да опитаме плодовете. След туй, след като са ги опитали, ще дойдат други хора, ще кажат, че са направили едно престъпление. Тогава ще ги питат по какви съображения са влезли, защо са яли и т. н., стане цял един процес. Работата е много проста. Учителят, разказвал за хубавата градина, за хубавите дървета, за онзи градинар, който направил градината. Отишли да купуват плодове. Сега някой като отиде в съвременните бакалници да си купи нещо, ако вземе една маслина и я изяде, след него да кажем, може да дойдат сто души и всеки взема по една маслина – сто маслини, колко правят? Ако всеки, който дойде при крушата и опитва по една круша, вземе от хубавите круши, какво ще стане? За маслините е позволено, но крушите като дойдат, ако са от

дребните, ще каже, както и да е, но щом са големи, не се позволява да се опитват. Онези умните, които продават плодовете, нарежат на малки парченца и казват: Опитайте!

Та казвам: Създадете си един начин за мисловна работа. Вие седите в училището и мислите, какво положение ще вземете в обществото. Хубава е тази идея. Какво положение ще вземеш? Хиляди положения има. Да допуснем, че във вас има желание сега да станете певец, всички сте кандидати. Имате глас, може да пеете. Колко от вас ще бъдат талантливии певци и колко от вас ще бъдат гениални? Сега в този клас, колко от вас могат да станат талантливии певци? Като дойде един професор по пеене да каже: „От него ще излезе един добър певец. Рядко са талантливите и гениалните певци, обикновени колкото искаш. На певците другояче е устроено гърлото, после челото е другояче построено. Те са белязани. Хубавата круша е белязана, обикновената круша и тя е белязана. Хубавата ябълка е белязана. Всичко талантливо е белязано. Талантливото почва с „Т“, обикновеното с „О“. Всичките хора все са белязани. Природата всинца ви е белязала. Ако вие проучвате вашия живот, един ден ще изучавате вашето родословие, като погледнете, ще видите през хилядите векове, дето сте минали, къде сте били, какви сте били, как сте работили? Вие, запример, по някой път не може да си представите, защо страдате, или пък не може да си обясните, защо на някой човек му върви, във всичко му върви, пък на друг не му върви.



Фиг. 1

Имате АВ и ВА /Фиг. 1/. На АВ върви на този човек, но на този ВА не му върви. Защо не му върви? „А“ отгоре надолу слиза, върви му и да не иска ще се търкаля. Върви му, понеже е наклонена плоскостта. А този „А“ отдолу нагоре не му върви. Защо не му върви? Има голямо препятствие, тук се изисква усилие. На този човек не върви, защото е долу. Единият е горе, другият – долу. Този, който е долу не му върви, този който е горе, върви му. Представете си онези семенца, които са към повърхността им върви, тези които са заровени долу, не им върви на зародишите.

Та казвам: По някой път в живота ви има едно препятствие. Има една страна – трябва да изучавате вътрешните условия на живота. Науката, която съществува е като един метод, като подбудителна причина да ви улесни в живота. Запример, вие искате да пеете, да свирите, но подбудителната причина не е самото пеене за вас, ами подбудителната причина е друга. Искате другите хора да кажат: „Певец е той, гениален“, туй ви интересува. Самото пеене не ви интересува. Или искате да бъдете учен човек, не че вие имате любов към знанието, но да говорят хората. Не че е лошо да говорят хората за вас, но то е второстепенно. Ами че нека твоите хора да говорят добре за тебе. Ти имаш 75 милиарда хора вътре в твоята кръв. Нека те да говорят за вас, че сте учен. Знаете, какво нещо е 75 милиарда? На 75 места по хиляда милиона. Ами че малко ли са тези хора, да кажат: „Нашият господар е гениален човек.“ И тъй законът е вие сами да бъдете доволни от себе си. Когато вие сте недоволни от себе си, значи онези 75 милиарда, които разнасят храната казват: „Не го бива“. Тогава светът каквото и да говори за вас те имат друго мнение. И какво е тогава? Вие се усещате неразположен, казвате: „Боли ме нещо“. Защо си неразположен? Защото 75 милиарда ваш народ не е доволен от вас. Казвам: Ако вие бяхте научили процеса да се задоволявате и да пречистите вашата кръв преди всичко, в този живот

да имате всичко. Вие още не сте се заинтересували, по кой начин да пречистите кръвта си. Вие се интересувате да бъдете музикант, вие се интересувате да бъдете красив, вие се интересувате да бъдете силен, но то са посторонни работи. Силата без чистата кръв не може да се прояви. Пеенето без чистата кръв не може да се прояви. Нищо в света без чиста кръв не може да се прояви. Чиста кръв трябва. Помнете: Първото нещо в живота е чистотата. Чистотата е един елемент, който е необходим за постиженията, които човек има. Това е не само на физическото поле. Този закон е същият и във физическия свят, и в духовния, и в умствения. Законът е същият. Без чистота придобиваш нещо и го изгубваш. Вие казвате: Чистота. Ако разбираш чистотата то е постижение в живота. Но тази чистота къде трябва да бъде? – В кръвта. Когато Мойсей дал закона животните да се ядат без да се яде кръвта им и затуй заколват животното да изтече кръвта и да остане месото. Не се позволява да се яде кръвта. Сега вие казвате: „Добре, как да станем чисти?“ Как чистите ориза? Нали казвате чист ориз, зрънце по зрънце. Преди всичко, ориза го изчиствате да остане еднороден, само оризови зърна. Да допуснем, че някога искате да направите пилаф. Тогава взимат от хубавия ориз, който само едри и здрави зърна съдържа. Онези, които искат да направят хубав пилаф, избират само цели зърна, половините зрънца ги оставят и тогава пилафът е хубав, само от едри зърна. Най-първо ще изчистите ориза от камъчетата, след туй от изпочупените зрънца – второто положение. Тогава туряте вода да го измиете един път, два пъти, докато водата почне да става чиста. Щом има нещо във вас което ви безпокои, вие сте нечисти, нищо повече! Щом окото е нечисто, гложди те, някъде малка прашинка влязла, безпокои те. Ще го търкаш, вода ще туряш, ще го миеш, като махнеш прашинката, ще остане окото чисто, няма да те гложди. Значи, щом има нещо да ви безпокои, има нещо нечисто. Туй трябва да знаете: Всяко безпокойство показва, че има

нещо нечисто. Философ можеш да бъдеш, безпокоиш ли се, нечист си. Майка, баща или учител, който и да е, ако се безпокои, има нещо нечисто. Трябва да се изчисти. Сега диагнозата – Казва: „Неспокоен съм“. Нечист си. Недоволен си от живота. Нечист си. – „Мене не ми се живее“. Нечист си. – „Искам да умра“. Нечист си. Ако искаш да живееш трябва да бъдеш чист. Ако не искаш, нечистотата в живота ти ще донесе смърт. Крайният предел на нечистотата е смъртта. И тогава аз ви казвам: Прегрешението на Ева беше там, че като ѝ дадохме плода, не го уми. Нечистотата влезе вътре в човека. Тя изяде плода нечист и следователно, стана нечиста. Че вие имате едно желание, това е един плод. Желанията са в света, които създават нещастия на хората. Едно желание е плод на забраненото дърво. Че днес вие имате едно желание от дървото на познанието – доброто и злото. Тогава същият adept казва и на вас: „Ако ядете от плода на това дърво, като Бога ще станете“. Като хапнеш, освен че като Бога няма да станете, но извън рая ще излезете и в живота каквото имаш, ще изгубиш – знание, богатство, здраве, всичко ще изгубиш. Да допуснем, че някой път вие се скарвате и във вас има желание да ударите той да познае, имате желание до го ударите в главата. Ако го блъснеш в главата или ще го осакатиш, или може да го убиеш. Възможно е за да се покажеш силен, да го удариш така, че ще го убиеш. Какво ти предстои тогава? 15 години затвор. Ако докажеш, че предумишлено си го уморил, веднага ще те турят на въжето. Ако се докаже, че при никакви причини си го извършил, тогава 15 години затвор. Твоего желание е да се покажеш, че имаш сила, но 15 години затвор има.

Та казвам: Най-първо трябва да се освободите от всички нечисти желания в живота си, защото падението на човека седи в желанията. Сега едно определение помнете: Щом си недоволен, нечист си. Тогава лечебното свойство е да станеш чист. По колко начина човек може да се изчисти? На физическото поле, тялото може да се чисти с вода. И

отвътре с вода се чисти. И следователно, за вътре трябва да избираш най-хубавата вода. Някои от вас, колко вода пиете на ден? Казва: „Много вода не пия. По една чаша, по половин чаша.“ Мислите ли вие, че половин чаша вода може да очисти един човек? Мислите ли, че човек, който пие по една чаша вода е вътрешно чист? Всичките хора са вътрешно нечисти. Водата е като един елемент, да се разтворят нечистотиите, да се изхвърлят навън. Вторият процес е дишането. Дишането е процес пак на чистене. Кръвта не може да се прочисти без въздух. Въздухът играе същата роля, както водата за тялото, така и кръвта с въздуха се пречиства. Туй го наричат окисляване. Но окисляването е оня процес, при който нечистотиите, които са непотребни чрез горението излизат навън, а кръвта се очиства. Значи водата и въздухът пречистват. Третото, което чисти организъма, туй е топлината. В топлината ти не може да се топлиш, да се грееш, ако не се чистиш. Топлината е чистене. Четвъртото, което чисти, е светлината. Водата, въздухът, топлината и светлината са ония елементи, които чистят. Аз показвам пътят, по който може да се чистите. Чистотата е от великите процеси на живота. Щастливият живот изисква абсолютна чистота. Тогава трябва да знаеш свойствата на водата, свойствата на въздуха, свойствата на топлината и свойствата на светлината – като процеси на чистене, понеже от туй зависи проявата. Твоят талант, гений, успех в живота, зависи от тия работи. Това са четири неща необходими на физическия свят. Те са необходими на земята за да разбирате качествата на водата, качествата на въздуха, качествата на топлината и качествата на светлината. Тогава като влезете в онзи свят на талантливите, на гениите, вас ви трябва чистота. Вие говорите за надеждата. Надеждата е път, процес по който човек може да се чисти. Вярата е път, по който човек може да се чисти. И любовта е път, по който човек може да се чисти. Нищо повече. То е придобиване на чистотата. Надеждата е път

за чистене и вярата е път за чистене. Надеждата е път за чистене на сърцето, вярата е път за чистене на ума, а любовта е път за чистене на душата. В една окултна школа, колко неща трябва да знаете? В надеждата трябва да чистите сърцето, във вярата трябва да чистите ума, в любовта трябва да чистите душата. Тогава, ако всяка сутрин не пречистваш сърцето, ако не пречистваш ума и ако не пречистваш душата, какво ще очакваш? Значи трябва да чистиш сърцето си.

Но ще започнете от водата. Водата, въздуха, топлината, светлината. Когато човек има една неестествена топлина на тялото, човек не е здрав. Всяка болест се дължи на нечистота в организма. Тази нечистота трябва да излезе навън. Та способните ученици ще намерите, ще намерите някои ученици, които знаят да се чистят, и то е голямо изкуство. Голямо знание се изисква да знае човек как да се чисти.

Какво се образува? Кое положение е по-завидно? – Отдолу нагоре да пробиваш земята или отгоре надолу? Има едно изречение, което казва: Той сменя звезди от небето. Кое е по-хубаво, звездите да ги снемеш или да ги качваш? Какво разбирате под звезди? Сега в Холивуд има звезди. Вие всички знаете да снемате звезди. Няма някой, който да не знае да сменя звезди. И децата знаят да снемат звезди. Звезда е туй, което привлича вниманието. Звезди се наричат великите хора в света. Онези, които изучават пророчествата казват: Звездите щели да снемат. Онези, големите звезди на небето, никой не може да ги смене. Де ще я туриш? Как ще снемеш слънцето? То е толкоз милиони пъти по-голямо от земята, къде ще го туриш? Няма място. Къде ще го туриш? Пък има звезди по-големи и от него. Тук има обикновени човешки звезди, които се снемат. Тия звезди щели да паднат. После има звезди горещи, които светят в пространството, Малки телца, които се движат. Има звезди, в дадения случай те означават великите хора в света. Те са звезди, които трябва да ги

снимаме, да приближим близо до себе си, да четем техните книги. Четеш една звезда, учиш се от тази звезда. Запример, Бетовен е една звезда музикална. Моцарт е една звезда музикална. Бах е една звезда музикална. Шуман е една звезда музикална. Аз ви привеждам тия примери, защото има един естествен път на човешката мисъл, има едно течение на човешките чувства. Има едно течение във физическият живот, в духовния и в умствения живот има едно течение. Щом влезеш в едно течение ти трябва да вървиш с това течение, или то ще те изхвърли, ти оставаш надалеч. Ако не вървиш във физическото течение, ще останеш назад. И в света на духовното течение трябва да вървиш, заедно, паралелно трябва да вървиш. Сега вие взимате естественото течение.

Сега ще ви дам една задача. Всеки да купи по сто грама хубав ориз, да го изчисти и да преброи зърната. Сто грама всеки един от вас ще вземе, ще го очисти най-първо от камъчетата, ще преброи зърната, ще го измие и ще отбележи колко пъти го мил. Като го изчистите от камъчетата, ще ги преброите и тях. Тогава ще го сварите и ще го изядете. Няма бързо да го изядете, но ще го ядете с всичкото разположение като една задача. Ще го изчистите и от счупените зрънца. Ще намерите най-хубавия ориз. Най-хубавият ориз за пилаф как се нарича? – Ризон. Аз ви давам тази задача понеже е лесна. Да ви кажа да го посее е трудна работа. Много мъчно се култивира ориза. Дето се култивира ориза, много малария има, болести има, понеже е влажно. Оризът обича много водата. След като изядете ориза питайте го: „Какво те накара да растеш в тази вода, а не на сухо“. Попитайте ориза да видите какъв отговор ще ви даде, защо избрал водата? Порано няма да го питате, но след като се сприятелите, тъй приятелски ще го запитате. Той не е разположен да отговаря. Трябва да го разположите, да ви каже кои са подбудителните причини. Другояче ще ви каже, че това не е ваша работа.

Втория път пак ще говорим за ориза. Изпейте една песен на ориза. Сега въпрос да не става, че ориз ще ядете. Никой никому няма да разправя. Не казвайте каква задача ви е дадена. За задачата имате право да говорите, след като сте я свършили: купили, очистили, сварили, изяли и като минат няколко дена, тогава може да говорите. Сега всички ще мълчите.

Изпейте: „Аз в живота ще благувам“, особено като се яде ориз.
/Изпяхме песента/.

За през седмицата да бъде за размишление великата работа, която водата, въздухът, светлината и топлината вършат на физическия свят. Работата, която водата извършва, която въздухът извършва, която топлината извършва, и която светлината извършва. Това да ви бъде като предмет на размишление.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 9 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 26. XI. 1937 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

НАЧИНИ НА МИСЛЕНЕ

Отче наш

Какво се говори в миналата лекция? – /Каза се основната мисъл. /
Тогава какво съставлява водата, въздухът, топлината и светлината? Значи чистотата какъв процес е? Какво нещо е чистотата тогава? Под думите, че един предмет е чист какво разбирате? Да кажем, чиста вода или чисто злато, какво разбирате? /Да няма никакъв примес/. Значи еднородни трябва да бъдат. Тогава, ако чистотата произтича от водата, ако произтича от въздуха, от топлината, от светлината, резултат ли е чистотата? Може ли да употребим чистотата на качество, ако човек е чист? Ако кажем чисто желязо, чиста мед? Ако кажем чисто злато, то не се окислява, пък чистото желязо се окислява. Златото по-мъчно става нечисто, пък желязото много лесно се окислява. На какво се дължи окислението на желязото? Вземете едно уподобление, на какво е символ желязото? Желязото скарва хората. Желязото дето влезе е силно, скарва хората. Караницата или гнева на хората може да уподобим на желязото. Кои хора обичат да се карат, силните или слабите? Като обичате да се карате нямате търпение. Доста желязо имате в кръвта си. Ще бъдете много работливи. Но дето има голяма работа, има и голяма караница. Какво разбирате вие под думата „караница“? „Кара“, значи черно. Външно, по някой път когато човек се кара, защо се кара? Хората се карат защото са в тъмнина. Караницата е блъскане, блъска се човек в тъмнотата. Щом ходиш в тъмно място, се ще се скараш с някого, ще се блъснеш. Защо се карат хората? Имате две /деца/, братче и сестриче. Скарват се. Аз веднъж гледах две деца по на две години, едното, малко по-голямо от другото и двете в две каручки седят,

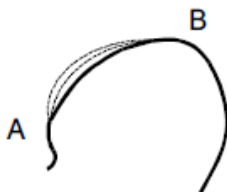
едното държи една ябълка и другото държи друга ябълка. Седят си в каручките и по едно време гледам едното простря ръката и взе ябълката на другото, то пък като простря ръката, хвана го за косата, започна да го дърпа, дърпа, раздруса го и то отвори уста и почна да плаче. Тогава другото си взе ябълката. След като плака дълго време детето, по едно време си простря ръката и хвана другото дете за косата, то заплака и другото дете му взе пак ябълката. Питам: Каква беше философията на тия деца? Подбудителната причина коя е?

Запример, аз имам една машинка, която ако пренеса тук, ще ви покаже, дали ще се скарате или няма да се скарате? Ако сега ще се скарате, тя ще започне да звънти, пък ако ще бъдете мирни няма да звънти. Даже няколко часа, няколко дена може да предскаже, дали ще се скарате. Разбира се, тази машинка не е направена само така, тя предсказва и други работи, но може да предскаже и когато хората ще се скарат, когато хората ще се разгневят. По някой път в човека се насъбира излишна енергия. Вземете когато времето ще се развали, има едни хапливи мухи, кацат по ръцете, по краката и те хапят. Казвате: „Много са хапливи“. Когато мухите почнат да хапят, трябва да знаеш, че времето ще се развали. Когато се оправя времето мухите не хапят. Не се занимавайте с хапането на мухите, но когато ще се развали времето кацне една муха, ухапе, кацне друга муха, хапе. Който не знае казва: „Хапливи са мухите“. А пък мухите казват: „Ще се развали времето, ще се развали времето, ще се развали времето“. Сега как ще си обясните, защо се интересуват мухите, че времето ще се развали? То не е тъй. Научно, как ще го обясните, защо мухите хапят? Когато времето ще се развали, има промяна в атмосферата, хапят, когато няма да се развали – не хапят. На хобота на мухите се набира електричество, което безпокои тази муха, тя кацва на човека, че насъбраното електричество на този хобот като го тури, ти подскочиш малко. Една ти приложи малко електричество, друга ти

приложи малко електричество. Тия мухи зло не правят, турят повече енергия. Виж тия мухи трябва да дойдат. Енергията не е турена на място.

Да допуснем, че вие кажете: „Как така?“ Представете си, че вие знаете един език. Казва ви някой: „Колко си прост“. Какво е станало сега? Този, който казал, че си много прост, значи от устата излязъл малко въздух, разклатил другия, той дошъл до ухото, стига до тъпанчето, минава в мозъка и ти възприемаш някакво понятие, някаква идея, че си много прост. И веднага тебе ти стане много мъчно, че ти казали, че си много прост. Питам: Защо ви става мъчно, като ви кажат, че си много прост? Аз вземам сега една дума, която малък ефект произвежда. Казва: „Много прост човек е“. Значи не е учен, невежа е, обхода няма. Някой път под думата „прост“ разбираме човек, който няма хитрина, прост е така. Ето по какво се отличава простия човек – каквото види, счита го за реално, той счита нещата за реални такива, каквито ги вижда. Един французин посетил Париж и той искал да види църквата Нотър дам. Но по погрешка наместо да отиде в църквата, той отива в един театър и на гишето иска да му позволят да влезе да посети църквата. Те му дават билет, влиза, гледа, всички насядали и той сяда. Чуди се това ли е Нотър дам. Пък то театър, там се давало едно представление, в което се извършва едно престъпление, някаква кражба става, има съдии, там съдят престъпника на сцената, той лъже, че не е извършил кражбата, не казва истината. Този французин гледа, как всички хора гледат как става кражбата и никой не обелва дума, съдията го съди. Той става от стола отива, хваща крадеца и казва: „Защо не казваш истината, аз те видях, защо не казваш пред тия хора, как не те е срам?“ В много случаи може да кажем, че този човек е прост, не разбира, че това е представление, някаква съвсем друга идея има. Той не разбира, че никакво престъпление не е извършено, има само едно забавление.

Онзи, който не знае, мисли, че престъпление се извършва. Пък то нищо не е извършено, никакво престъпление не е направено. Привидно е така. И в живота, когато някой ви каже: „Колко си прост“ – то е представление, вие се докачате. „Прост“ – какво подразбирате?



Фиг. 1

В природата има един закон, който определя стойността на думите, думите имат свое качество, своя стойност. В природата има един закон, според трептенията думата прави известно вътрешно впечатление. Ако наблюдавате когато ви кажат една дума, тя има своя стойност, свое качество, по което се познава. Именно, добри думи са тия, които имат нещо ценно в тях, не носят двойствен смисъл. Както да ти кажат, няма да се обидиш, понеже съдържа нещо ценно. Запример, майката казва на детето си „мойто пиленце“. Право ли е, пиленце ли е детето? Има ли една кокоша глава туй пиленце, крилца има ли, крачка? Или пък казва: „Мойто гълъбче“. Има ли глава на гълъбче? Но то ни най-малко не се обижда, като му кажат „мойто пиленце“, „мойто гълъбче“. В дадения случай защо няма да се обидиш, когато ти кажат „мойто пиленце“? Защо няма никакъв повод за обида? Онези, докачливите хора, има няколко вида докачливи хора, на тях главата върви тъй, както е показано /Фиг. 1/. А е предната част, В е темето, тук на задната част се намира докачението. Този човек по естество е докачлив. Тук се набрала достатъчно енергия. Нали гръмотевицата най-често пада по високите места? Има и изключения, но най-често пада по високите, по шилестите места, там се събира много електричество. То е един връх. За да се моделира

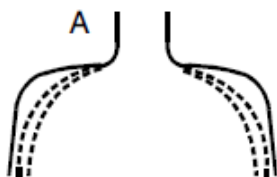
предната част на главата, този докачлив човек има такава глава защото не мисли. Тази енергия няма къде да иде и постоянно слиза надолу. Ако е господар постоянно се разкрясква, кара се. Всяко нещо, което каже иска да стане. Криво-право, каквото каже иска да стане. Разправяше ми един капелмайстор за един военен, който имал такава глава, отишъл веднъж да иска пари за ноти. Той се обръща към полковника и той казва: „Кажете на фелдфебела да напише ноти, пари няма да се дават да се купуват ноти, фелдфебела да напише“. Но туй, което ще свири капелмайсторът, фелдфебелът няма понятие. Някой път вие мислите, че да се възпита човек е много лесна работа. Не, много мъчна е тази работа, тя не е фелдфебелска работа. Да се възпита човек, то е един от най-трудните въпроси. Мъчна работа е. Да имаш онова съзнание, да пазиш ума си като ти говорят хората. Някой път времето така се поизмени. Духне вятър, току вие изведнъж се свиете, дигнете си яката, нахохорите се, казвате: „Духа вятър ще се простудя“. Представете си юний месец, отвън 30 градуса топлина, духнал малко вятър, вие ще турите /балтон/ да се не простудите. Много мъчно може да стане простуда в юний на отворено, когато денят е ясен. Вие си създавате една идея, че и тогава може да се простудите. Какво е отношението на простудата статистически през месец юний? Човек в юний не може да се простуди, освен ако организмът му не е създаден здравословно, ако има насъбрана много нечиста кръв, веднага може да се простуди. Но отношението за простуда през юний е много по-малко. Той има една идея външно, че може да се простуди. Какво се подразбира под думата „простуда“? Под думата „простуда“ седи, всякога когато става свиване на капилярните съдове се явява простуда. Простудата е в свиването на капилярните съдове, циркулирането на кръвта не е правилно, тогава на някои места се събира повече кръв, на други по-малко кръв, храненето на тялото не става правилно. И след туй, човек започва да

чувствува едно вътрешно неразположение. За да премахнат простудата, хората вземат малко вода, вземат малко масло, малко спирт, черен пипер, размесват го, намажат цялото тяло хубаво, погледнеш този човек се изпоти, възстанови се нормалното състояние на капилярните съдове. Какво значи „свиване“? То е изгубване на нещо от обема. Значи, човешкото тяло има известен обем, нормален обем. Когато този обем се намалява иде простудата, когато се увеличава, иде онова здравословното състояние в човека. Ние сега пренасяме това. Когато човек има тесни възгледи в живота той често се простудява. С тесни възгледи човек се простудява умствено, с широки възгледи подобрява се неговото положение. Този човек има широки възгледи. Всички хора с тесни възгледи страдат от простуда, от хрема, от треска, защото по някой път и треската се явява от простуда. Има простудна треска. Сега не говорим за маларичната треска, за обикновената треска. От какво произтича думата „треска“? От „търси“. Защото треската ще те разтърси. Ти ще трепериш. При треската джуките ти ще треперят, ставите ще ти треперят, цялото тяло ще трепери. И самата природа като ще е разумна. В туй тресене, което става, между частиците става триене. Трепериш, трепериш, постоянно се образува топлина. Половин час като те тресе, от триенето се образува топлина и няма да се мине много време, след един час ще се изпотиш хубаво. Тази треска, която те тресе, прави да тракат зъбите, след туй ще те хвърли в огън. Та у някои хора има треска, която не тресе така. А пък, която тресе и разтърсва се отличава с това, че след като те разтърси, ти усещаш голям апетит за ядене. На втория ден, пак те тресе. Тази треска докато те тресе, понеже се извършва доста работа – понеже в туй триене работа се върши – трябва материал. Щом като престане трескавото състояние, ти се наядеш хубаво. Понеже храносмилането не става правилно, на другия ден пак ще дойде треската, пак те разтърси хубаво.

Сега туй са посторонни работи. Човек не може да разбере произхода на едно състояние, което става в него. Да кажем дойде някой и ти каже, че ти си прост човек. Тогава гледай се на огледалото, виж дали си прост. Ако челото ти има два сантиметра височина, ти си прост човек действително. Но щом е три сантиметра ти излизаш от областта на простите хора. Щом е четири сантиметра, още повече излизаш. Щом е 5, 6, 7, 8, сантиметра вече отиваш към учените хора. Тъй е. Простите хора имат два сантиметра чело. Двете е вече закачка, карат се, не му мислят много. Такъв човек се кара за лични работи, кара се на децата за ябълки. Ще хване детето за главата, ще го разтърси, казва: „Защо ми взе ябълката?“, „Защо ми каза тези думи, аз не съм от простите хора?“ Седят двама души, единият учен, другият прост. Ученият казва на простия: „Много прост човек си“. Онзи, простият е силен, казва: „Много се лъжеш.“ Хваща го за краката, дига го нагоре, казва: „Виж, аз ли съм прост или ти си прост?“ Държи го за краката, казва: „Ти учен ли си?“ Остава го и казва: „Да не казваш, че аз съм прост.“ Щом ще свършиш една работа ти не си от простите хора. Всичките хора, които не работят, са много прости. Моето определение е това. Всичките мързеливи хора са много прости хора. Всичките немарливи хора, са много прости хора. Но туй вече е органическо, главата на този човек, както е построена. Всякога човек трябва да внася нови идеи в главата си. Никога не дръжте еднообразни идеи. Всяка идея допринася нещо. Човек, когато започне да мисли допринася нещо на своето развитие. Трябва да има органическо развитие. Някой път развитието вътре в главата може да става една десета от милиметъра, не може да се забелязва. Да кажем, ако ти в една година може да проточиш носа си с една десета от милиметъра ти си внесъл доста култура. И една двайсета от милиметъра да си внесъл е пак хубаво. Но, ако премериш носа и за една година, и една двайсета не си проточил носа, никаква култура не

си дал. Всякога трябва да остане една органическа промяна, много малка промяна може да бъде. Някой път промяната е голяма, някой път е малка, но промяна да става. Вие никога не може да намерите един математик с къси пръсти. Той може да смята, но математик с къси пръсти не може да бъде. Значи, ако ти не може да проточиш своите пръсти, ти с математика не може да се занимаваш. Всички ония, които имат дълги пръсти, математици може да бъдат. Разбира се има и изключения. Как ще обясните, на какво се дължат дългите пръсти? Защо маймуните имат доста дълги пръсти? Те са се математици. Понеже онази маймуна, като гледа плода, влага мисъл, простира ръката. Тук погледне на плода, простира ръката, там погледне, простре ръката, влага своята мисъл. Мисълта е направила пръстите ѝ дълги. Всякога, когато човек мисли, винаги става промяна в лицето. Накъдето е насочена мисълта, към който орган е насочена мисълта, този орган всякога претърпява известна промяна. Ако например насочиш мисълта да се обличаш хубаво, да носиш хубави дрехи, хубави обувци, шапка, да имаш хубаво уредена къща, веднага ще стане промяна в лицето ти, веднага ще стане промяна в носа ти. Ако си музикант, обръщаш внимание върху музиката, в слушането, винаги ще стане промяна в ухото ти. Ако си естественик, обичаш да наблюдаваш предметите, някой геолог си, наблюдаваш насам-натам, веднага долната част на челото ти ще се развие. Ако пък си някой философ, разсъждаваш отвлечено, от причина към действие, веднага ще стане друга промяна в челото ти. Ако в живота много се приспособяваш, тогава изменението може да вземе известна посока.

/Фиг. 2/



Фиг. 2

Да кажем, че „А“ е човешкият врат, тия линии отстрани са раменете. Вие казвате, за да бъде правилно тялото, в каква посока трябва да бъде линията, или за да бъде правилно лицето, какъв образ трябва да има? Какви са мерките за правилното лице или за правилната стойка на човека. Някои хора има, които искат да вървят изправени, коремът излиза навън. Гръбначният стълб има формата на буквата латинско „S“. Това е линията на гърба. Изпъчва се напред и предната част изпъква, следствие на това коремът излиза навън и се образува буквата „а“./Фиг. 3/



Фиг. 3

В природата всяко наше действие се хроникира. Няма постъпка, няма мисъл, няма чувство, няма постъпка, която да не е описана, да не е хроникирана. Всичките неща, които стават в ред поколения се хроникират. В човека стават наследствено тия процеси, за които ви говоря. Хиляди поколения, като са работили в едно направление, са образували някои линии и форми в човека. Вземете например вълка. Хиляди поколения, които са работили в едно направление, са образували вълчата глава. Хиляди поколения, които са работили са образували овчата глава. Другояче е устроена главата на овците. Вземете орлите, хиляди поколения, които са работили, в тях клонът станал завит песимистично, но същевременно задебелява. Вземете гълъбите хиляди поколения, като са работили, у гълъбът клонът ни най-малко не е извит като в орела, в тях клонът е прав. Откъде е дошло в орела да има един клон малко извит? Като удря да може да къса. После и неговите крака са взели форма съобразна с неговата

челюст, така са и ноктите на краката. В сегашните времена има да поправите някоя погрешка, която ред поколения са правили. Следователно, всеки един човек трябва да коригира ред процеси. Вие сега запитвате: „Защо сте създадени по този начин? Защо кокошката е създадена по кокоши образ?“ За да поправи погрешките на кокошките. – „Защо овците станаха овце?“ За да поправят погрешките на овците. Какви погрешки трябва да поправи овцата? И тя прави доста погрешки. Запример, вълкът ще влезе в една заградена кошара, не му е позволено да влиза; но и овцата ще влезне в нивата, ще пасе. И тя като вълка влиза, и тя пасе, и тя прави като вълка погрешка. Само, че по-малко са погрешките на овците. На вълка погрешката е по-голяма в количествено отношение. Вълкът ще разруши организмът на овцата, който мъчно се поправя. Овцата ще иде, отгоре ще отхапе тревата, но тревата пак ще изникне, не прави голяма пакост. Овците, като газят и късат тревите, те по-хубаво растат. Вълкът и той е дошъл, кога се е явил вълкът? Той се явил в едно време, когато тревопасните се размножили много, че светът се е застрашавал от много размножаване, та месоядните животни се явили да държат равновесие. Казват: „Не трябва да се размножавате много, съвсем ще развалите света.“ И започнали те повечето да го вземат за себе си. Държат една норма. Защо се явили месоядните животни? – От чрезмерното размножаване на тревопасните. Има и други причини, но и тази е една от причините. Значи, когато тревопасните правят своята погрешка и вълците, и те ще правят своята погрешка – няма да има нужда от вълци. Сега вие не може да видите вътрешната връзка. Всичките форми, които съществуват вътре в природата, това са линии, по които природата се проявява. Всяка една линия в природата показва една разумна проява. Само че, линията може да означава каквото и да е в природата. Каквато и да е линията, правите линии и кривите линии са свързани. Защото всяко нещо в природата

си има своя причина. Запример, вие често виждате лятно време, как лястовичките слизат, качват се нагоре, хвъркат. Вие казвате: „Щастливи са.“ Мислите, така се упражняват, насам-натам, въртят се обикалят. Но, ако изучавате всичкото туй движение, тази лястовичка ходи целия ден из въздуха, обикаля, търси мушици. Гледа къде са мушиците, ако са мушиците нагоре и тя хвърка нагоре, обръща се наляво, надясно, през целия ден тя изляла 20 мушици, ти казваш: „Много разполага, целия ден хвърка.“ Хвърка от немай-къде, търси си храната. Сега задавате въпроса: „Защо Господ направил света така?“ Ако вие създадете един свят, вие как бихте го създали? Запример, по някой път вие сте недоволни от себе си. Какво искате да бъдете, може ли да кажете? Огледаш се казваш: „Не ми се харесва.“ Какъв план ще дадеш, като как трябва да се създадеш? Може ли да нарисуваш какво трябва да бъде лицето ти? Колко пъти ти в годината употребяваш думата „прост“? Колко пъти употребяваш думата „невежа“? Или колко пъти употребяваш думата „любов“, или колко пъти употребяваш думата „нехранимайко“? Защото „нехранимайко“, значи не храни майка си. Защо не храни майка си той? Според вас, коя е най-обидната дума? С лоши думи езикът на източните народи е богат. Те имат такъв порнографически речник, какъвто западните народи нямат. Англичаните имат по-малко такива думи. Колкото човек е по-прост, речникът му е по-богат с порнографични думи, колкото е по-възпитан, тия думи се намаляват в речникът му. Запример казва някой: „Какъв дявол си ти.“ Какво има в думата дявол? Тя е гръцка дума, какво означава дявол? Ако ти каже някой превода на тази дума: „Какъв дух си ти?“, какво има? Защо те засяга? Ами „дявол“, какво означава? „Дявол“ произлиза от „дева“, значи чист. Първоначално думата дявол означава дева, значи чист. Сега турили нечистотия, оцапали думата, направили го нечист. Като кажат дявол, разбират лукав. Казват: „Цял дявол.“ Значи този човек всяко нещо знае как да

го направи. Дяволит човек е той. Значи, туй е една дума, която първоначално излязла от гръцки език и имала едно значение. Първоначално от там отдето излезнал, той е излязъл от чисто място. Дяволът отдето е излязъл, чист е бил, но като тръгнал по пътя, като във вода, окалял се. Думата „дявол“ показва туй състояние, като вървяла, не останала толкова чиста. Дяволът се отдалечил от първия източник. Разбираме един процес на движение. Или вземете думата „базиргянин“. Сега и тази дума е претърпяла изменение. „Базиргянин“ – то е занаятчия. Тя означава тия хора, които продават платове, и той изкарва прехраната си с труд, изкарва платове, мери, продава. Нищо лошо няма. Сега под думата „базиргянин“ – значи човек, каквото намери продава. Тогава, ако вие употребявате много думи не на място, не сте ли базиргяни? Се същият закон е.

Ако ти вземеш една мисъл от едно място на друго и всичките ти мисли са разхвърляни, нямат връзка в себе си, ти в ума си никога не трябва да допускаш. Всички ония мисли, които не спомагат за твоето развитие, дръжте настрана, за едно правилно развитие. Вие искате да се саморазвивате. Трябва един нов начин на развиване. Човешкият организъм се нуждае от всичките елементи, които съществуват в природата. Вие, запример, не сте проучавали, какво принася елемента „злато“ вътре в човека. Или среброто какво допринася? Ако има голямо количество водород, или кислород, или азот, какво допринасят те? И ред други елементи има. Строежът на човекът не е така прост. Казвам: Съвременната наука не е още определила, какво количество желязо има в човешката кръв. Казва, че когато се намалява желязото, хората стават анемични, малокръвни, следователно, за да се подобри малокръвието, трябва да се внесе малко органическо желязо. Запример, за да се внесе в човек мисъл, за да може човек да мисли повече, трябва да се внесе повече фосфор в мозъка. От липсата на фосфор в мозъка на човека, той не може да мисли. Та казвам: Има

един начин, човек трябва да знае да мисли. Най-първо, за какво да мисли? Най-първо да мисли за живота, за неговата първа форма, каква е била? 10-15 /минути/ има право да мислиш за живота. Не за един болен живот, но за онзи красивия, хубавия живот. После помисли за онази светлина, при която животът се е развил, този красивият живот; помисли за топлината, при която се е развил този красив живот; помисли за почвата, за цветята, за тревите, за природните дървета. Мислете какъв е бил човешкия живот първоначално или в миналото какъв е бил, или за в бъдеще какъв трябва да бъде, мислете. Туй, за което човек мисли става. Мислете за един идеален свят. Мислете за един свят дето няма никакви погрешки, дето хората живеят братски. За бъдеще ще бъде, но и сега има хора, които така живеят. И на земята ги има. Между най-лошите хора на земята, има хора, които живеят много добре, идеен живот. Има идейни хора навсякъде.

В града Добрич зимно време, 15 градуса студ, минава един салепчия, продава салеп. Минава един търговец, пада кесията му с 8-10 хиляди лева. Намира я салепчията, туря я в джоба и вика: „Салеп, салеп.“ Тича този търговец след малко и пита: „Не намери ли нещо, една кесия?“ Той изважда кесията и му я дава, като продължава да вика салеп. Ако са сегашните учени, веднага ще отворят кесията, 8-10 хиляди лева, ще оставят салепа. Този човек турил кесията и не се интересува да я отвори, той се интересува от салепа. Ще кажеш: „Много прост.“ Не се знае, кой е прост – този, който продава салепа или онзи който ще остави салепчилъка. Вие продавате салеп и на вас ви дотегнало да продавате салеп. Ами, че салепчилъка това е едно условие да се запознаете с хората. Като налееш в една чаша топъл салеп и едно малко кравайче поднесеш, поусмихнеш се, кажеш: „Заповядайте!“ Ти възпитаваеш хората. Казваш: „Дотегна ми този салепчилък.“ Има нещо хубаво. Или пък си някой бозаджия,

носиш боза. То е начин на запознаване. Има нещо, с което човек трябва да се запознае.

Но главната мисъл: Създайте си нови начини на мислене в света. Тъй както сега се налага животът, ти мислиш, мислиш, лош е животът, простудил съм се, дрехите ми са тънки, общата ми са съдрани. Сега ние гледаме само на тази страна. Погледнеш, къщата трябва да се поправи, пътищата трябва да се поправят. Всички тия неща са хубави, но като станеш сутрин ще гледаме да поправим къщата, но тази къща /сочи тялото/ тя трябва да се поправи. Очите трябва да се поправят, лицето трябва да се поправи, има хиляди начини за поправяне. Дойдеш някой път като остарееш, къщата не може да се поправи, трябва да се направи нова.

Вие имахте една задача, колко души направихте задачата? Колко излязоха зърната? /3600-3601/. Сега какво заключение може да извадим. Когато зърната са повече, какво показва? Ако зърната са повече, какво предполагаме? Че тия зърна са расли при по-малко вода, водата е била по-малко, а където зърната са по-малко, зърната са по-едри, понеже водата е изобилна, зърната станали по-едри. Затуй, ако количествено зърната са повече, условията не са благоприятни, ако зърната са едри, външните условия са били по-добри. Ако има повече вода оризът става по-едър. Това е заключението. Или ако плодовете на една круша или на една ябълка са по-едри, крушата родила малко. Ако крушата родила много плодове, останали по-дребни. При по-малкото плодове има условие да станат по-големи да растат. Може да кажем сега, вие не може да се обидите, крушата много родила. Някои хора са по-дребни, някои по-големи.

След като направите задачата, напишете на един лист резултатите, да видим каква е разликата в зърната. Ако някъде съвпаднал, да се види. То се изискват много хубави везни, аптекарски

везни, точно да премерите. Ако везните са аптекарски ще имате съвпадение или разликата ще бъде съвсем малка. Наведнѣж ли го изядохте? Три хиляди зърна да изядете.

Аз ще ви дам сега един метод на самовѣзпитание. Ти като станеш сутрин, хвани с дясната ръка левия палец и кажи: „Слушай ще се учиш добре да служиш на Господа! Разбираш ли? Ще се научиш хубаво да вършиш волята Божия.“ На палеца тѣй ще кажеш. Ти ще му говориш като на човек: „Слушай трябва да разбереш, тази работа няма да стане както мислиш“. После ще хванеш първия прѣст на лявата ръка и ще кажеш: „Слушай ти трябва малко по-благороден да бъдеш, както досега си вървял няма благородство. Ти трябва да бъдеш благороден, да помагаш за извършването на волята Божия. Благородство трябва да имаш“. Ще хванеш средния прѣст и ще кажеш: „Справедлив трябва да бъдеш, да отсъждаш работите много добре. Голяма справедливост трябва да имаш“. Ще хванеш третия прѣст и ще кажеш: „Ти трябва да обичаш хубавото и красивото, музика, художество, за туй трябва да се погрижиш“. На малкия прѣст ще кажеш: „Сметките си хубаво да държиш, защото базиргянин си“. Ти като дадеш туй разпореждане, като махаш ръцете, като дойдеш донякъде, искаш да направиш нещо, тия прѣсти казват: „Чакай, какво ни каза господарят днес?“ Палецът казва: „На мене ми каза да изпълня волята Божия“. Първия прѣст казва: „После искаше благородство, днес ми казаха, благороден трябва да бъдеш“. Средният ще каже: „Справедливо трябва да постѣпвам“. Този четвъртият ще те води на концерт, музика да слушаш, на някое представление ще те подбуди да идеш. Малкият ще иска да държи сметките хубаво. Този базиргянин най-точно си държи сметката. Казва: „Господарят каза, не трябва да се харчи повече“. На него ще кажеш: „Няма да харчиш повече!“ Ако имаш изобилие, пак няма да харчиш повече. От него зависи яденето и пиенето. Ядеш повече, разполагаш повече, се от

малкия пръст зависи. Говориш повече, казваш някоя дума не на място, малкият пръст е причината. Ще му кажеш: „Слушай, всичко ще теглиш, точен ще бъдеш! Ще теглиш точно, да не би да се скараме. Хубаво ще продаваш, да не би да се скараме с нашите съседи“. Малкият пръст скарва. Той е секретарят на боговете. Той като не вземе вярно всичките работи. Нали има една приказка, защо най-малкият пръст останал най-къс. Знаете ли приказката?

Това е една идея за самовъзпитание. Човек трябва да започне с лявата ръка. Погледни палеца, поглади го, даже нищо да не му казваш. Всяка сутрин като станете хванете левия палец, се ще пренесете нещо. Сега някои хора прекръстват ръцете си. То е колективно, отпосле ще дойде. Поразгледайте пръстите си, позаинтересувайте се да ги видите, ще стане ли една промяна в ръката, микроскопически или не? Разбира се пет минути сутрин като станете ще се занимаете с пръстите, не с часове. Пет минути за една година в 365 дена, правят 1825 минути, правят около 30 часа.

Та най-първо гледайте да се избавите от еднообразието. В живота има еднообразие, което е в ума ви, което е неприятно. Не оставяйте една и съща мисъл дълго време да ви занимава. Непременно трябва да има разнообразие. Много неща трябва да ви занимават едновременно. Щом се безпокоите това не е мисъл. Мисълта се занимава, наблюдава нещата. Човешкият ум наблюдава, проучва нещата. Чувствата се безпокоят. Когато човек чувства, ако те са приятни, те са удоволствия, ако му са неприятни, страда. Той не зависи от ума, зависи от чувствата. Умът проучва нещата. Всички неща трябва да се проучват.

Запример, наблюдавате часовника. Този часовник има един токмак, който се движи нагоре-надолу. Имате махалото, което отива наляво-надясно. Пък имате и горе стрелките, които правят кръгове. Часовникът има три процеса. Единият процес движението е нагоре-

надолу. Имате другия процес на махалото. Имате и третия процес, движение в кръг. Едновременно във вашия живот стават три процеса. Че процесът в кръг доказва правилността на нещата. Кръг трябва да правите тогава. Той ще покаже времето как да го използвате.

Ние започнахме в колко часа, пет минаваше. Колко беше минало пет, вие не наблюдавате. Нас ще ни представят една сметка. Вие мислите, ако седим един час, доста енергия сме употребили.

Сега щом като излезете от салона, какво ще занесете в себе си, какво може да приложите? Кажете ми сега, какво искате от живота? Кое считате най-ценното? Кой какво иска? Кое считате най-ценното в живота? Да допуснем, че най-първо искате да бъдете здрави. Здравето почива на онзи основен закон – равновесие между ума, сърцето и волята. То е здраве. Когато съществува едно пълно единство, когато съществува пълно разбиране между ума, сърцето и между човешката воля, човек е здрав. То е основа на здравето. Функциите тогава стават правилно.

Вие искате да бъдете богат човек. На какво се дължи богатството? Вие не може да бъдете богат човек, ако не сте умен. Защото богатството се дължи на онова разбиране, да оценявате благата, които природата ви е дала. Ако вие не ги оценявате вие не можете да бъдете богат. Богатият може да има много ниви, много овци, коне, говеда може да има, пък може да има и много пари, много стока, може много неща да има богатия човек. Може да има и много знания. Богатството е разнообразно. Или пък може да бъдете много умен. На какво се дължи умността на човека? Вие трябва да цените живота. Или искате да бъдете справедлив. Вие трябва да имате една мярка. Какво нещо е справедливостта? Тъй както сега ви гледам, да приложите справедливостта ви трябва хиляди години. Може да учите, не може да намерите една мярка. Справедливи може да бъдете само тогава, когато цените онова, което Бог ви е дал. Справедливи може да бъдете

само тогава, само когато на всеки един човек му отдавате, което Бог му дал, съдействувате да му се даде това, което му е определено от Бога, от природата да му го дадете. То е справедливост. Туй, което ви се пада да го вземете. И туй, което се пада на другите, да помогнете да им се даде. Да помогнете да се даде благо, което Бог е определил на всеки едно, то е справедливост. На всеки човек да се даде онова благо, което е определено от Бога. Никога да не вземаш чуждото благо. Никой да не взема твоето благо – то е справедливост. Вие трябва да дойдете до ония разсъждения. Кое е контраст на живота, кое е противоположно на живота? – Смъртта. Животът и смъртта са две противоположности. Кое е противоположно на истината? – Лъжата. Кое е противоположно на светлината? – Тъмнината. Кое е противоположно на топлината? – Студът. Та ще имате ред разсъждения. Да кажем, във вас е студено сърцето. Имаш малко топлина от външните условия. Ще търсиш причините, навън ли са, атмосферни, или причините са вътрешни. Когато хората направят една погрешка, търсят тъмни места. Когато хората направят едно добро дело, търсят светли места.

Сега, ако ви запитат вас, защо не сте умен човек? Пита ви някой, защо не сте умен. Или може да ви пита, защо не сте учен човек. Какво ще отговорите? Не сте учен, защото не сте учили. Но трябва да се създаде една форма. Пита някой: „Защо си жаден?“ – Защото не съм пил вода. Идеята е ясна. – „Защо си жаден?“ – Защото не съм пил вода. – „Защо си гладен?“ – Защото не съм ял. Вие ще кажете: „Условията са причината“. Ти си гладен защото не си ял хляб. Ти си жаден защото не си пил вода. Щом пиеш вода няма да бъдеш жаден; щом ядеш хляб, няма да бъдеш гладен. Вие не започвате с основни идеи. Казвате: „Условията са такива, баща ми е беден“. Условията – то са посторонни въпроси. Гладът лош ли е сам по себе си? Гладът е един много добър слуга. Казва: „Господарю благо, което Бог

определил за теб, да вземеш хляба да го опиташ, хубав ли е този хляб, господарю да пиеш водата, която Господ определил, да видиш, хубава ли е или не“. Гладът е много добър слуга, жаждата е много добър слуга. Стремежът да бъдеш учен, определено е за тебе да бъдеш учен, да вземеш от знанието. Вие искате статически да бъдете учени хора. Учението е непреривно. Вие трябва да считате, че през целия живот трябва да учите. Да не мислите, че един ден ще свършите, вие ще бъдете учен човек. Вие ще бъдете толкоз учен човек, колкото като мислиш, че си се наял. След няколко часа пак трябва да ядеш. Учението и то да бъде като яденето. Ти почувствуващ, че знаеш и няма да се минат 4-5 часа, ще почувствуващ, че има нещо, което трябва да го знаеш. Като се наядеш, мислиш, че нямаш нужда вече от учение, но като се минат 4-5 часа, има друго, което трябва да го знаеш.

Тогава, когато бяхте кокошка какво учихте? – Ровихте земята да си извадите храната. Когато бяхте като растение, какво учихте? Тогава учихте как да си спущате корените в земята и клонищата нагоре към слънцето, към Бога. Казвам: Когато бяхте като трева, какво правихте като малка тревича? Тогава бяхте много скромни. Ами когато бяхте един великан, един дъб, вие искахте да се покажете навсякъде, щастие имаше във вас. Някой път ме питат: „Откъде иде тщеславието?“ – От растенията. Като израснал този дъб казва: „Знаете ли кой съм аз? Всичко туй е мое, пък и в земята имам. Ум се изисква при тия лоши условия да се живее, ум, ум трябва тук“. Тъй разсъждава този дъб. Казвате „Много е тщеславен“. Не е лошо човек да бъде тщеславен. Лошо е, когато е като тревата и нищо не е направила, да мисли, че е нещо голямо. Малката тревича, едно стръкче, казва: „Знаеш ли коя съм?“ – Едно стръкче си. Такива стръкчета на големия дъб има милиони. Той може да ги направи, той като погледне на тревата казва: „Имаш още да растеш“. Хубав е един дъб. Но дъбът

сравнен с човешкото развитие е една тревица. Един човек сравнен с един ангел и той е една малка тревица. Така се разсъждава. Това не е за обезсърчение. Има неща, които за бъдеще ще учите. Природата е пълна само с блага. Вие седите и казвате: „Какво да правя, да работя ли или да не работя? Поет ли да стана, музикант ли да стана“ – какво да станете не знаете. Според вас какво трябва да стане човек? Какъв занаят бихте си избрали вие? Кой е най-лесният занаят? – Най-лесният занаят е да спиш. Аз след като съм изследвал, казвам, че сънят е най-лесният занаят. Каквато и да е работа в света е благородна. Няма работа в света, която да не допринесе нещо. Вие не мислите, че една работа, има разнообразие. Формите не работят в дадения случай. Известна работа, която трябва да работиш, ще ти допринесе нещо. Нея като свършиш, ще дойде втора, трета, четвърта. Ако една работа не си готов да вършиш, другите няма да дойдат. Работите вървят по един закон. Ако детето най-първо не е пъплило по земята, не може да ходи. Ходенето на два крака се дължи на онова пъплене. Ако виждаш туй животно, което ходи по земята, ако като беше във водата не се учеше да си мърда перките и опашката, тогава се учи да ходи. Ако туй животно не се учеше да хвърка във въздуха, защото млекопитающите били във водата като риби, били във въздуха като птици и после слязоха на земята, дойдоха в нова форма. През ред форми са минали докато се научат да ходят. Като риби бяхте едно време и само си въртяхте опашката. Казва: „Той си върти опашката“. – Ами риба е. – „Той си маха крилата“. – Птица е. – „Той само се върти“. – Животно е. Най-после, човек е велосипед с две колелета. Като се качиш на велосипеда, трябва да си майстор. Като се качиш на велосипеда, равновесие се иска. За да стои човек на краката си, се изисква равновесие, за да не падне. Имайте предвид, и в умствения свят законът е същият. Човек трябва да мине през всичките форми на мислите, за да дойде до онази форма, която може сега да я използва.

Вторият път направете и донесете статистика за ориза. Ами като изядохте ориза, каква мисъл ви дойде?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 10 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3. XII. 1937 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ИЗМЕРЕНИЯ

Отче наш

Аз в живота ще благувам

Коя е основната мисъл на миналата лекция? – /Каза се /.

Сега в живота от какво зависи успехът на човека? Всичките хора искат да бъдат успешни. От какво зависи успехът на човека? Например, за да улесните нещата всякога прибъгвате до материалния свят. Духовният свят е отвлечен. Успехът е отвлечено, успехът в науката, в знанието не може да се види. Знанието не може да се види. Може би от постъпките може да заключиш за знанието на човека. Но за да обясниш от какво зависи растенето на едно растение. Да кажем „Ж“ : „П“, така както „П“ : „С“. Житото се отнася към почвата, тъй както почвата се отнася към слънцето. Те са главните отношения: житото се отнася към почвата, като почвата към слънцето. Туй житно зърно, ако то не влезе в почвата, то не може да се прояви. Но, и ако тази почва няма отношение към слънцето, тя не може да даде на житеното зърно туй, което житеното зърно изисква. Житеното зърно отива в почвата, не че то не се нуждае от нея. Понеже тя е по-близо до слънцето, а слънцето кредитира почвата, почвата кредитира житеното зърно. Почвата в този случай е банкерин. А пък този банкерин е кредитиран от слънцето, капиталът иде от слънцето. Ти гледаш и казваш: „Черната земя“. Някои хора тебе са ти неприятни. Мислите ли, че почвата е приятна на житното зърно? Ни най-малко не е, но от немай-къде. Влезе житното зърно, най-първо се зарови, влезе в почвата, тя го покрива отгоре. То е договорът. Ти ще идеш при банкерина, ще вземеш парите, но ще дадеш полица, обвързваш се. Като дойде житеното зърно да не избяга от нея, връзва го, че го

държи. Казва: „Всичко туй, което ще ти дам, ще го пазиш, няма да излизаш навън, няма да ходиш, ще седиш, тук ще седиш. Нагоре може да вървиш, но наляво, надясно не може да вървиш“. Не че земята казва така, но верно е, че земята държи житното зърно, тя не го пуца. Защо? Понеже дала известен капитал, не иска капиталът да бъде напразно. Като узрее житното зърно, то взема само това, което му е необходимо, а пък другото пак на земята го оставя. Какво спечелило? Нали къща построило, един стрък излиза от земята, класи, една година поседи, дойде човекът пожъне го, вземе класовете, другото остави пак в земята, тя да се разпрavia. Вие искате да успявате, коя е вашата почва? Тялото е почвата, в която вашата душа влиза. Тялото е почвата, в която вие сте посадени, вашата душа е турена вътре. Сега вие не знаете, запример казвате: „Без страдание не може ли?“ – Може. Вие няма да имате никакъв растеж. Страданията представляват почва за знанието. Ти не можеш да знаеш, докато не страдаш. Страданието е почвата. Макар, че то е неприятно, но в дадения случай в тази степен на развитие, страданията са почвата. Потребни са за да можеш да растеш. И докато си в почвата, докато придобиваш знанието, ще страдаш. Щом придобиеш знанието, страданията престават. Докато житното зърно иска да придобие нещо, то е в почвата. Щом узрее, като излезе в класа, страданията му престават. Излиза туй зърно, зрее в класа. Ако сега житното зърно му стига умът да се освободи от земята, ти разумният човек като страдаш и ти като житното зърно ще излезеш да се освободиш. Колко време взема на житното зърно да се освободи? Някой земеделец има ли? Кога сеят сега житното зърно? Да кажем посеят го около Димитровден, през октомври го посеват. Кога зрее? В края на юний. В Южна България в края на юний жънат. Значи около девет месеца взема на житното докато се освободи. Може да ви превода и друг пример.

Външният свят е едно предметно учение. Вие искате в живота да успявате. Искате да се подобри вашето положение. Но не сте само вие факторите. Природата е създала всичко не заради вас. Светът не е създаден заради вас. За кого е създаден? Ако каже човек, че светът е създаден заради него, то трябва да има висок идеал. От сегашното си положение усецате. Някой път казвате: „Аз нямам разположение да уча“. Хубаво, нямаш разположение да ядеш, нямаш разположение да пееш, нямаш разположение да дишаш, нямаш разположение да мислиш. Питам сега, ти имаш ли неразположение, какво те очаква? Ще ядеш, но всичко няма да изядеш. Само яж, да вкусиш нещо, не яж да изядеш всичко. Не пий, да изпиеш всичко, но пий малко. Казва някой: „Да не пиеш“. Но то е крива философия. Ще пиеш, но малко ще пиеш. На пияницата казват: „Няма да пиеш, но вода ще пиеш“. Вие употребявате думите не както трябва. Казва някой: „Не искам да живея. Не искам да пия“. Но, какво да не пия? Вино не пий, но вода пий. Не ти се живее. Ти не живееш един нечист живот, но добър живот живееш. Ще кажеш: „Не искам да живея нечист живот, а чисто искам да живея“. То е една положителна мисъл. – Не ми се живее този нечист живот, но чист искам да живея. Тури чистото на мястото на нечистото. Казвате: „Не ми се живее“ Защо не ти се живее? Не живееш като бивол в локвата. Защо влиза биволът в локвата? Влиза от немай къде, понеже условията, при които живее са толкова лоши, има мухи, които постоянно като го хапят, за да се освободи от тях влиза в локвата, туря кал на гърба си, предпазителна мярка. Предпочита малкото зло пред голямото. Защото калта е малкото зло, отколкото хапането на мухите, които много зле хапят. Защо са дошли тия мухи, защо хапят? Понеже, туй от което млекопитающите пострадаха, то е този аристократически мързел. По-мързеливи същества от млекопитающите няма. Млекопитающите работят само за яденето. Щом се наяде легне си, само току си маха опашката. Целия ден спи.

Аз го наричам мързел на млекопитающите. Разрешиха ли млекопитающите въпроса за мързела? Ако вие ме попитате днес защо воловете орат на нивите, ще ви кажа, че те орат за да изкарат мързела от тях. Дошъл човекът и казва: „Няма тъй както едно време, ще работиш на нивата 10-12 часа“. Един кон впрегнат го. Едно време само си махаше опашката, сега тегли колата. Казвам и на вас: Вие, ако не учите и вие ще разрешите въпроса толкова, колкото и млекопитающите го разрешиха. Един ден, този, който не учи ще се намери в положението на вола. Тогава защо сте сиромаси? – Защото сте мързеливи. – Защо сте невежи? – Защото сте мързеливи. Всичко се дължи на мързела. Сега какъв е произхода на мързела, кой е баща му и майка му? Отде се роди мързела у човека? Няма да го разрешавам до края. На какво се дължи мързела? Имате ли някаква идея за мързела? Защо някой път ви мързи да се учите, мързи ви да се обличате, мързи ви да се омиете, мързи ви да говорите. А пък някой път ви мързи да станете от леглото или мързи ви да си омиете стаята. или да я очистите. За много работи може да ви мързи, но на какво се дължи? Мързелът, ако има дърво за него не би ли си помел стаята? Най-първо млекопитающите се намират при много благоприятни условия. Първоначално имало богата паша, нямало нужда да работят. Земята раждала навсякъде плодове, нахрани се и като няма какво да оправи, седне в съзерцание. Всичките млекопитающи едно време съзерцаваха. Легне под една круша и съзерцава за невидимото. Не ги обвинявам, че това са го правили нарочно, но като нямали какво да правят всички съзерцават. Тия мухи, отпосле са дошли. Те са слуги. Пратили ги, ухапе животното и казва: „Господарю, трябва да работиш. Трябва да учиш“. Господарят се докачи, маха с опашката и казва: „Ха, да си вървиш“. После дойде друга, казва: „Господарю, стани да учиш“. Той само казва: „Да си вървиш“. Тия мухи заставили животните да работят. Волът, биволът

казват: „Какво безобразие, човеци на нямат, ти ги пъдиш, те пак идват. Махнете се оттук“. Защото хората се научиха да приказват от зор ето и мухите се научиха. От зор хората се научиха да приказват. Ако се проследи как е дошла речта не мислете, че речта е дошла тъй лесно. Човек имал страдания, неприятности, трябвало да изказва своите чувства, своите недоволства. След туй му дошло наум да ги тури в поезия. Нали вие описвате вашите страдания поетически. Как ще ги опишете? Вие казвате: „Учение, синко“. На учението какво трябва? Ако сте поет и кажете: „Учение, синко“, какво друго може да кажете, което да съответствува, което да бъде като допълнение. Поетически да бъде казано, да има ритъм. – „Учение, синко“. „Учение“ значи туй, което поставило човека на място. Що е учение? Да се поставиш на онова място, на ония условия, които ти са дадени да ги използваш. /Фиг. 1/ Запример, някой път вие сте много нетърпеливи. Има нещо, което пречатства. Нетърпеливостта на човека е в тези скули. Всичката ваша нетърпеливост и своенравие в скулите. Някой път се заинатиш в нещо, причината е в скулите. Спирачка са тези скули. Имате своенравие. Не искате да учите. Туй неразположение се дължи на скулите на лицето. Казвате: „Живота няма смисъл“. Пак причината е на туй място. Понеже долната част на челото е свързана с нисшите чувства на животните. Долната част на челото е свързана с животинското царство. Те се занимават с елементарни работи. Там не се изисква голяма философия. Казва: „Аз искам само да го видя“. Един предмет искаш да го видиш колко е голям. Една ябълка искаш да я видиш колко е голяма. Защо се интересуваш колко е голяма ябълката? Ти искаш да видиш големината ѝ, за да знаеш ще ти стигне ли за ядене. Хлябът те интересува за ядене, дали ще ти стигне. Някоя дреха те интересува дали пък ще ти послужи. Тия неща са тук долу, на челото. То е обикновеният живот, искате да имате хубави обувки, за шапка се

интересувате, интересувате се за някоя къща. Всичко туй е долу на челото. Някоя птичка забелязва залязването на слънцето и започва да си търси място за пренощуване. Търси под керемидите една дупка, втора, влезе, излезе, търси удобно място. Най-после намери една дупка, намести се в хотела, прекара вечерта. На другия ден излезе. Тя мисли, търси си къща. Да кажем и вие като птичката отивате в един хотел, търсите си място не ви се харесва, отивате във втори, казвате, не е удобно, търсите други колко ще плащате. Тогава търсите някой хотел съобразно вашето положение. Някой път ви е приятно да останете в един хотел, но понеже много искат отивате в друг по-евтин. Но въпросът ни най-малко не е разрешен. То е както птичката, която влезе вчера в хотела и на сутринта излезе от там. Но на човека дошло му на ум на другия ден да покрие къщата, не с тия обикновени керемиди, но тури цигли. Представете си, че за един цял ден къщата я покриват. Дойде вечерта птичката, търси дупката, хотелът го няма. При обикновените керемиди оставаха дупки, при новите няма. Защо онези, които правиха турските керемиди оставяха дупки? Какви бяха съображенията, а в циглите по възможност не оставят място.



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Тия скули отпред показват, че туй състояние, при тия линии туй е животинското царство. То е слизане. То е движение вече, идат вече отгоре, от невидимия свят. Казвам: Човек трябва да развива своето чело на широчина. /Фиг. 2/ Ако челото върви като у китайците, ако разумния живот върви по този начин, „В“, вие не сте разрешили въпроса. Ако триъгълника на лицето долу се стеснява, вие отивате към разрешение. /Фиг. 3/ Но колкото лицето долу се заобля, то ни най-малко не е разрешение на въпроса. Туй разрешение трябва да го обърнете горе. Отгоре има място за разширение, но долу непременно трябва да се стеснява. Тогава щом долу челюстите на човека се стесняват, лицето става крушовидно, той започва да мисли. Казвам: Най-първо всичко зависи от вас. Вие днес не искате да мислите, утре не искате да мислите, най-после вие губите условията. Ти ще градиш. Хиляди години се изисква, ред поколения да мислят, докато се създаде това. Сега за 60-70 години живеете, трябва да направите една промяна във вас. Сега вас ви смущава, толкоз далеч кой ще мисли. Вие трябва да мислите. Щом правилно мислите, тя ще оформи вашето лице. Има една философия в изучаването на окултната наука. Вие трябва да изучавате правите линии. Каква е цената на правата едноизмерна линия, права двуизмерна и права триизмерна? Права едноизмерна вие само в една посока ще знаете, права двуизмерна – в две посоки. Правите линии са само граници. Правата двуизмерна линия, тя е граница на плоскостта. Следователно всякога тази линия ще ти покаже каква е плоскостта, в която ти живееш. Колкото плоскостта е по-голяма, ако вие вземете по-голяма площ, в нея ще

имате повече светлина, по-голямо отражение ще имате, повече може да посете, значи дължината на тази линия, възможностите, които се крият. Правата линия може да бъде като възможност. Та някои линии има едноизмерни в човешкото лице, някои са двуизмерни, някои са триизмерни, а някои линии са четириизмерни. Тогава как ще определим четириизмерните линии? Тогава как ще определим едноизмерните линии? Може да станат двуизмерни. Широчина имате тогава. Знаете ли какво нещо е широчина? Триизмерните линии имат не само широчина, но и дебелина. Но, ако кажем, че има и четириизмерни линии? Представете си вече дебелината нагоре. Ако представите един куб за четворното измерение и поставите всички тия линии да растат едновременно. Четириизмерното положение е растение във всичките направления. Правата линия в едноизмерния свят е толкова малка, че ти с микроскоп трябва да я гледаш. Ти една права линия за да я видиш в природата ти трябва да я увеличиш най-малко 25 милиона пъти. Ами, че вие пишете правата линия. В природата такава права линия няма. За да я видите трябва да я увеличите 25 милиона пъти. Туй пространство е увеличено. Имате една плоскост и тя е 25 милиона пъти увеличена. Имате един куб и той е 25 милиона пъти увеличен. Само за изяснение ви казвам това. Четвъртото измерение то е невидимо, то е процес във всички посоки. Растението е четириизмерно, да стане видимо. Без четвъртото измерение ние щяхме да бъдем невидими. Значи четвъртото измерение е растеж във всички направления. Туй го представят другояче. Представят го като движение навътре. Но едновременно и навътре и навън върви. Метафизиците, които твърдят, че навътре върви, то е перспективно гледано така. Но едновременно има един стремеж, и навътре, и навън. Казвам: Когато вече на вас една идея става ясна на вашето съзнание тя е четириизмерна. Дотогава докато тя е едноизмерна, двуизмерна, триизмерна, докато се движи в тия

полета вие не я разбирате, понеже малка промяна се изисква. Щом стане идеята четириизмерна, вие започвате да я схващате. Щом започвате да схващате идеите вие сте в четвъртото измерение, нещата растат. Тази идея израсне, казваш: „Стана ми ясно“. Четвъртото измерение прави идеите, чувствата, постъпките ясни да растат. Какво нещо е четвъртото измерение – буквално, догматически няма да го вземете – четвъртото измерение е, което прави идеалния, реалния и материалния свят ясни. Що е четвъртото измерение? – Туй което прави нещата ясни, понятни на човешкия ум, на човешкото сърце, то е четвъртото измерение. Оправя ли ви това определение? Четвъртото измерение е мярката, която прави нещата ясни. Нали едно нещо за да го знаеш трябва да го премериш. Като го премериш, става ти ясно. Всички неща, нашите идеи стават ясни в четвъртото измерение, понеже придобиват форма в умът ни. Следователно туй са четириизмерните линии, които правят нещата понятни на човека. Туй е четвъртото измерение. Казвам: Има едноизмерни, двуизмерни, триизмерни, четириизмерни. Вие, ако се спрете само на едноизмерните вие имате само едно понятие за дължина. Ако се спрете на двуизмерните, имате понятие и за широчина, ако се спрете на триизмерните имате понятие и за дебелина; пък ако се спрете на четириизмерните – вие ще имате понятие за цялата форма. Когато казва Писанието, че Бог направи човека по свой образ и подобие, то е четириизмерно състояние. На физическото поле го няма, физически не можеш да го очертаеш. В ума ти е ясно, но не можеш да го очертаеш. Да кажем имате този квадрат. То е основата. Ако тия линии вие ги подвижите перпендикулярно на себе си, ще образувате куба. Сега да дойдем до практическото, до онова, което може да се разбере научно. Ако научно ви докажа, какво нещо е четвъртото измерение, то няма приложение. Какво ви интересува вас, че съм доказал, колко милиона пъти някоя звезда е по-голяма от земята. Мене ме учудва,

как човек е намерил, как изчислявали, колко пъти слънцето е по-голямо от земята. За мене е много по-сложен въпрос колко пъти слънцето е по-голямо от земята, отколкото с каква бързина пътува светлината. Как са намерили туй приблизително. то е сложен въпрос. Аз имам един начин за изчисляване. Четириизмерен начин. Като погледна човека, изведнъж като го погледна, съзнателно, ако го гледам, ако той не стане като една точка, че е жив човек. В момента, в който го видя мога да определя на какво разстояние е далече от мене. Може да е на десет метра. Стига да го видя, ако го видя може да определя. Или с бинокъл може да го видя, ако стане ясно в ума може да изчисля. Има един начин, по който светлината върви. Птица има. Сега това са отвлечени работи. Казва: „Как тъй не е ясно? Как тъй като гледаш човека, да знаеш на какво разстояние е далече?“ После може да се изчисли не само това, но може да знаа, този човек след колко време ще дойде при мене. Като видя този човек, веднага направя изчисления, след един ден, или след два, или след седмица или години, точни изчисления направя. И след една година, както съм изчислил, дойде. По някой път правя изчисленията с няколко часа закъснение, някой път изчислявам с няколко часа по-рано. Тогава аз казвам: Тия пророчества трябва да се подчинят на фактите, не фактите да се подчиняват на пророчествата. Пророчествата се подчиняват на фактите. Моите пророчества трябва да се подчиняват на фактите, правя корекция. Не казвам, че не е вярно, но нещо е пропуснато. Такива опущения стават. Ако някой път работите не стават както вие мислите, трябва да се коригирате. Фактите трябва да коригират. И вашият живот трябва да бъде съобразен с фактите, които стават. Вие мислите нещата да станат. Не, не това което мислите. Коригирайте се с онова, което става. Казвате за много работи – тъй ще направя, и по музиката казвате – тъй ще направя. Но случва се, че не стават много работи както вие мислите. Какво трябва да правите?

Или да кажем, някои от вас имат слаба памет. Знаете ли на какво се дължи слабата памет? Слабата памет се дължи на едно съчетание – между ума и сърцето няма съгласие. На това се дължи слабата памет. Туй може да го проверите. Вземете един човек, който е много паметлив, започнете днес да го дразните, утре да го дразните, той казва: Започна паметта ми да отслабва. Чувствата влизат в стълкновение с неговата мисъл, отслабва паметта. За да се подобри паметта, ти непременно не трябва да се дразниш. Турците казват: „Светът да изгори, рогозката му не изгаря“. Да допуснем сега, че свие някоя буря. Тревожиш се, буря има отвън. Какво има? Като погледнеш на място е. Изгоряло нещо, на място е, ново ще съградиш. Умрял някой. Ще се роди друг. Ако умрял някой, ти плачеш, този умрелият ще оживее ли? Няма да оживее. Най-първо ти имаш лъжлива философия. Този човек, който умрял, напуска училището. Излиза от един университет, отива в друг. Какво има да се безпокоиш, че напуснал една къща, отишъл да живее в друга къща.? Ако втората къща е по-хубава? Да допуснем, че влязъл в една, която не е така хубава. Къща в София може да намери, като ходи от къща в къща. Вие казвате: „Защо трябва да бъдем кираджии?“ За да се учите. Защото или тия господари трябва да дойдат при вас, или вие да дойдете при тях. Сега природата иска да се опознаете. Вие сте кираджии, ще се срещнете с един господар на къщата, с втори, с трети, ще видите кой от тях е добър и кой не. Ще си съставите една идея. Един ден като станете вие господар на къща да знаете как да се отнасяте с кираджии. Ще се учите.

Ние се отклонихме от предмета. Долната част на лицето долу широка не трябва да става. На някои брадите ви са широки долу, на някои скулите са широки. Това не е лошо. Имате повече енергия на чувствата, упоритост има. Чувствата имат упоритост. Упоритите чувства корави са. На тия упоритите чувства вода трябва да се тури.

Като се тури малко вода стават по-меки. Сутрин като станеш, ако си упорит, тури малко вода на скулите си. Може да направите опит, да видите как ще повлияят, дали теорията ви е права. Щом си неразположен, имайте една малка гъбичка намокрена с вода и намажи скулите си с вода, намокри ги. Нали някои се пудрят, всички можете да се пудрите по този начин с гъбичка. Опитай туй нещо. Вие се смеете, но не мислете, че няма наука. Наука е. Като си малко неразположен, намокри скулите си с гъбичка. Неразположен, искаш да се караш с някого, извади гъбичката. Два, три пъти като направиш, ще видиш дали има резултат. Вие сте две другарки, в къщи не може да живеете, извадете гъбичката, намокрете я и намажете скулите. А пък някой път, вие сте неразположен да учите. Тогава ще вземете крушка, ще изберете светлината да бъде удобна. Лоши крушки има, не разполагат човека да учи. Вземете една крушка, има хубави крушки, турете стола удобно. Зависи от това как взимате книгата и в какво положение я държите. Аз като видя книгата как я държите, вече знаей, ще бъдете ли учен човек или не. Тези, които ще станат невежи, по един начин държат книгата; които ще станат учени по друг начин държат книгата. Хванал той книгата и я държи като поп отдалече чете, като че ли казва: „Защо си ми дал тази книга?“ Държи далеч книгата, обръща я. Някой вземе книга, постави я както трябва, така я държи, личи, че му е приятно. Всеки предмет като вземеш, не го взимай далеч да го държиш, не го дръж с пренебрежение, но дай му всичкото време и внимание. Във всичките си движения трябва да бъдете внимателни. Ти вземеш един стол. Не сте учени хора. Тъй както ви гледам, както седите, учени хора тъй не седят. Ако имаше закон кой как да седи, много глоби щяха да се турят. Нали има закон за пазене на чистотата по улиците. Мине някой хвърли една книжка. Един българин, разправя той, бил в Германия. Като върви по улиците, без да знае, изважда билета и го хвърля на улицата. Германският

стражар вижда и му казва: „Виждам, че сте чужденец, но тук не е позволено да се хвърлят книжки, защото тук минават сто хиляди души, и ако всеки хвърли по една книжка, то не може“. Ние сега мислим, може да хвърлим билета си. Но, ако сте хиляда души и хвърлите билетите, какво ще стане? То и тук вървиш по улиците и се изсекнеш, ако си в Америка ще те глобят. Сега и тук глобяват. Ако плюеш някъде ще те глобят пет лева.

Та казвам: Природата е взискателна за всичките наши постъпки. Тя всичко хроника. Тя мълчи, но ако тя замълчава, не мислете, че работата ще мине тъй. Тя ги събира, събира и изведнъж ще платиш, не мислете, че лесно ще минете. Каквато погрешка направиш ще платиш, една, две, десет погрешки изведнъж ще платиш. И хубавото е, че тя пише, държи сметка. Някъде си направил едно добро и за него държи сметка, ще ти дойде от някъде хубавото. И за едното те възнаграждава, и за другото те възнаграждава.

Сега какво разбрахте вие? Ако имаш една погрешка, търси я в скулите, в брадата или в челото е причината. Това са резултати. Ако видиш резултата къде е, тогава измени начина на своята мисъл. Да кажем, вие имате една идея да ви уреди някой работите. Право е. така може да се уредят. То да кажем, ако вие отивате като работник да работите на един свят, където има нужда от работници, ще намерите работа, но представете си, че има повече работници отколкото трябва, някои работници ще останат без работа. Какво трябва да правят работниците, които са останали? Да кажем, ти си взел мотиката да копаеш, не те хващат като работник, какво трябва да правиш? Вземи две стомни и продавай боза. Вас ви се вижда смешно това. Значи, като нямате една определена работа, създайте си работа. Аз гледам, че у вас е чужда воля, оставете я. Въздействайте си на вашата воля. Вие правите нещо по импулс. Ако имате разположение правите го. Но туй разположение не е ваше. Сила на човешката воля се изисква.

Някой дошъл, аз ще му напълня главата, ще кажа: Това и това, така не мисли. Това не показва силата на твоята воля, това показва безсилието. Ако ти отмениш туй, което си решил, ти си по-силен. Затуй казвам: Ако направиш една погрешка, че я поправиш, ти си много по-силен, отколкото, ако тази погрешка не беше направена, ти щеше да бъдеш по-слаб. Но, ако правиш погрешка, че я поправиш, ще бъдеш по-силен, но ако не поправиш погрешката, два пъти повече губиш сила. Ако не поправиш една погрешка, двойно губиш от силата; ако поправиш една погрешка, двойно печелиш. Изправи погрешката, двойно да печелиш, нищо повече. Природата винаги плаща за поправянето на погрешката двойно. За поправената погрешка двойно възнаграждава, за непоправената погрешка двойно глобява. Двойна глоба и двойна печалба.

Вие ще кажете, че съвременния свят е лош. Защо е лош? Защото хората всички искат да бъдат щастливи. Ако попитат розите: „Защо е туй нещастие на нас да ни варят в казаните, защо е туй мъчение?“ Как ще обясните? Казват: „Като цъфнем, отрежат ни, в казана ни хвърлят вътре“. Какво ще кажете на розите, защо ги секат? Защо ги варят? – Младите моми и момци да се мажат. То не е за старите, само младите се пръскат. Не е и за умрелите. То е външната страна на розите. Те нищо не са загубили розите. Де е загубата? Въпросът е, че много от нашите страдания мязат на страданията на розите. По същия начин и ние плащаме един данък. Аз съм привеждал този пример и друг път. Ако вие правите циментена каша не е опасна, но ако правите кашата и в тази каша си турите краката, ще видите какво ще стане, вие може да пострадате, ако не разбирате. Често и ние правим циментена каша в психично отношение. Ние страдаме от нашите циментени каши. Ти правиш такава каша, туриш крака си да видиш какво ще стане. Турите крака, той се втвърди в кашата. Хората страдат от две неща. Пазете се от две неща, които спъват човешката

личност: Студенина на сърцето и лениост на ума. Студено сърце и ленив ум. Това са всичките страдания на човека. При студеното сърце нищо не расте; при ленивия ум нищо не се свършва. А пък щастието зависи от това, че сърцето трябва да роди, то е почвата. Ума трябва да извърши някаква работа. Пазете се от две неща – от ленив ум и от студено сърце.

Разбрахте ли го туй? Да кажем, вие не искате да учите, че вие имате студено сърце. Вие имате студено сърце и ленив ум. Ще дойдете до положението на млекопитающите, ще дойде мухата със своя остен. Каквото и да ти приказват хората и кола ще вземеш, ще те впрегнат и кола ще возиш, всичко туй ще дойде. Как се стопля човешкото сърце? Любовта е, която поддържа топлината на сърцето. Вие казвате: „Какъв смисъл има любовта да дойде?“ Не мислете лошо. В каквото и смисъл да дойде любовта тя действа нормално, тя е за вашето благо. Ако вие някой път страдате от топлината то е, че вие подпушвате сърцето си. Не бъдете еднообразни. Не гледайте само в една посока. Във всички посоки, навсякъде трябва да се движите, не само в една посока. Дойде някой върти си врата, очите стоят на едно място. Очите трябва да се движат. На 45 градуса той гледа нагоре, надолу, очите постоянно трябва да се движат. Че в туй движение е здравословното състояние. Ако не се движат, по-малко кръв иде, отслабват очите. Щом очите отслабнат, човек не може да мисли. Защото светлината, която влиза чрез очите в мозъка, тя образува условие за да мислиш. Ако човек не може да вижда, не може да мисли, ако правилно приема светлината, стимулира се мозъкът, не може да бъде ленив. По същия начин и топлината трябва да влезе в сърцето. Любовта, в дадения случай за човешкото сърце, е едно условие. Туй, което виждате в природата, бурите, които регулират дърветата, ако тия регулирания не бяха, не можеха да растат. При туй постоянно разклащане се образува туй хубавото кръвообращение,

движение на соковете. Същото нещо са и страданията за вашето растене. Вие не може да растете без страдания. Страданията са за сърцето, а за ума са мъчнотиите. Страданията обработват човешкото сърце, това е закон в природата. Няма същество, което живее и да не е подложено на страдания. Колкото човек се подига по-високо, толкова страданията стават по-големи. Само че учените хора използват страданията, обикновените хора не може да ги използват. Колкото стават по-учени, по-добре, страданията са повече. Каквото и да ти говорят, ако ти разбираш природата, тогава ще започнеш да виждаш в страданията хубавата и разумна страна. Ако идете в Америка има едни, които играят с топки, едни топки, които удрят с едни тояги. Много, които не знаят да играят, като хвърлят топката, осакатяват си лицето, ръцете. Първия, втория, третия пръст, осакатяват ги. Има други, които наблюдават, като дойде, хване топката. Страданието е една топка, ще играете. Ако знаеш как да я хванеш, добре; ако не знаеш как да я хванеш, може да те осакати. Ти ще видиш американци, англичани осакатени.

Сега в заключение казвам: Избягвайте леността. Всякога леността е един недостатък на ума. Неразположението е недостатък на сърцето, недъг на сърцето. Избягвайте неразположението, избягвайте леността. Трябва да се намерят клиенти на неразположението, да се образува едно дружество на неразположените да се намери пазар на неразположените. Да кажем толкоз стока имаме за продан, другите може да платят, тъй щото да се пласира неразположението. От кое неразположение сте най-недоволни, кажете ми едно неразположение, от което сте най-недоволни за да му разкрием характера. /Към един брат/. – Тебе, кое неразположение най-много те спъва? Като свириш на цигулка, кое те спъва? /Ръката, малкия пръст/. Не обичаш цигулката си, причината е там. Всяка работа, която човек не може да свърши, човек не обича работата. Понеже не обичаш цигулката си,

този малкият пръст не те обича. Той не се подчинява, понеже не обичаш цигулката си. Пръстите знаеш какво са? Ако, например, човек е много честолюбив, иска само да заповядва, някой път и пръстите, и те не се подчиняват, започват да противодействуват. Не може да го туриш, туриш го, но не е доволен. Някой път е добър, но някой път не се подчинява. Своеобразен е. Как държите палеца и другите пръсти, когато показвате показалеца? Какво означава единия пръст нагоре? Само един ум има в света, една личност, само един човек като мене има, само аз съм. А пък всичкото друго е подчинение, аз съм /показва показалеца/. Другите пръсти са подчинени, това е най-големия брат. Бащата, палецът, казва: „Сега вие мълчете, брат ви да се покаже“. Палецът казва: „Аз съм първият“. Този, средният пръст, казва: „Не е справедлив, чакай да му кажа, че не е справедлив“. Палецът е бащата, тези са синовете. Щом вие не сте разположени, не считайте, че неразположението е ваше. Нито разположението е ваше, нито трудолюбието. нито леността са ваши – те са чужди капитали. Онзи вол с остена подир него е трудолюбив, но остен има. Хубавите условия не са ваши. В дадения случай считам, ако вие може да премахнете вашата леност, то е ваше. То сте вие тогава. Вие сте там. Щом леността седи, вас ви няма никъде. Ако не си трудолюбив и го извикаш, там си. Като премахнеш леността и извикаш трудолюбието, там е силата на човека. Защо ти е дадена леността? – Да я премахнеш, да видиш колко си силен. Да извикаш трудолюбието. Когато го извикаш, ти си силен, ти си човек, който мислиш.

Каква задача сега да ви задам? За една цяла седмица да се разговаряте с леността. Щом дойде леността да ѝ държите лекция. На леността една лекция да държите. На студенината да правите метеорологически изследвания, да видите колко градуса е. Да видите каква е топлината и какъв студ имате. Голямата горещина и големият студ еднакво действуват. И при двата случая става изгаряне. Ако има

студ от -40, -50, -60, -100 градуса, ако пипнеш ще изгориш както когато е горещо. Голямата топлина и големия студ еднакво действуват. Онова, което не изгаря при студа и топлината, то е нормално. Това, което не гори, не изгаря то е нормално. Приятно е, че нещата не изгарят. Тогава ония състояния, в които вие не изгаряте, те са приятни. Всяко неразположение е изгаряне. Вие казвате: „Много ме нахърни“. Това е изгаряне на чувствата. Същият закон: Там дето чувствата не се нахърняват, там дето мислите не се подпушват, там е естественото положение. Там дето чувствата се нахърняват то е неестествено положение, всички останали неща са посторонни. После, някой път се поддавате на внушение. Ти седиш и казваш: „От мене човек няма да стане“. Тази мисъл ваша ли е? – Не, тя е чужда мисъл. Мене ми разправяше един български студент, който учил в Америка. Един ден се отчаял и мислил да се самоубие. Седи си в стаята и чува по едно време, че някой пее една песен, в която се казва: „Където и да си, за тебе мисля“. На английски пее и казва: „Където и да си, за тебе мисля“. И този студент казва: „Аз като чух тази песен, смени се моето състояние, веднага дойде тази мисъл: Където и да си за тебе мисля“. Казва: „Където и да съм, Господ за мене мисли“. Ето правото схващане. И други думи имала песента, не завършвала с това: „Където и да си, за тебе мисля“. После чакал да чуе другото, но там свършил. Та този пасаж от песента остава в ума му. Казвам: Онзи пасаж, който остава във вашия ум е най-добър. Не търсете другото, спрете се върху пасажа. Всичко е за добро. Страдаш, дойде ти мисълта: „Всичко е за добро“. То е най-важното. Трудиш се много, казваш: „За добро е“. То е най-важното. Че много си работил, не е в многото работа. Малката работа е приятна работа. Малките работи са приятни. Ако ви дам една малка хапка, приятна е, че може да я опитате. Ако ви дам цял един самун, може ли да го опитате такъв голям? Малкото винаги може да опиташ, голямото не винаги може да опиташ. Казвам: Затуй в

природата има един закон – Бог ни дава малките неща, които опитваме, защото всичките големи неща са градени върху малките. Каквото е малкото, такова е и голямото.

Тогава напишете една поема, един куплет за мързела да го възпеете. Напишете нещо за мързела. Какво друго има още да напишем за мързела, как се казва мързела на френски, на италиански. На английски казват „лезе“, значи лази. Там дето англичанинът е мързелив, българинът се движи. МЪР-ЗЕЛ, „мър“-значи мърмори, „зел“-значи взел. Тогава мързеливият се лекува: Не мърморете и не вземайте. В ума си дръжте една идея. Дръжте в ума си по-учените хора, по-напредналите, понеже те са стимул. Трябва да държиш пред себе си една свещ, за да можеш да четеш. Напредналите хора, учените хора вземам в правата смисъл. Те са свещи, те са подбуждателна причина. Ако в ума си не държиш учените хора постоянно, но като извор. Като видиш някой учен човек, който е интелигентен, един-двама най-малко, дръж, за да ти бъдат стимул. Като си ленив дръж в ума си някой учен човек. Ученикът по музика винаги трябва да държи някой музикант, който свири хубаво. Туй ще те въодушеви. Ако държиш в ума си хора, които свирят по-лошо от тебе, те не може да те стимулират. Има хора, които предават един стимул. Дръжте ги в ума си. Учените хора са един стимул. Те не са били отначало така учени, но са били прилежни. Искате да бъдете добри, дръжте в ума си добрите хора. Искате да бъдете умни, дръжте в ума си умните хора. Искате да бъдете силни, дръжте в ума си силните хора. Искате да бъдете богати, дръжте в ума си богатите хора. Във всяко едно отношение, каквото държиш, такъв и ставаш. Законът е такъв. Хората, за които мислиш, ти се свързваш с тяхната мисъл. Търсете добрите, умните хора по целия свят, свържете се, дето ги намерите. Място и пространство няма.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 11 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 10. XII. 1937 г., София – Изгрев.

ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧУВСТВАТА

Отче наш

Духът Божий

Пишете върху „Отношение на прави и криви линии“.

Ще говоря върху възпитание на чувствата, сетивата.

Един важен въпрос е да възпита човек чувствата си. Запример, да възпиташ пипането. Хубавите и лошите неща, които произтичат от пипането. Запример, дали един предмет е тежък или лек, според усещането как се познава? Вземате един предмет на ръката, усещате каква е неговата тежест. Казвате: Усещам, че е тежък, или че е лек. Какво произтича от леките и тежките предмети? Че слабият, ако носи тежък предмет ще се осакати. Много хора са повредени от носене на тежки предмети. Ако силният носи един тежък предмет, неговата сила се развива, ако слабият носи тежък предмет, губи силата си. Този закон е верен и в умствения свят. В умствения свят, ако някой слаб ум се занимава с някои тежки идеи, това не е за него. Има леки мисли и тежки мисли, има леки чувства и тежки чувства, има леки постъпки и тежки постъпки. Не е лошото в тежките или в леките постъпки. Тежката постъпка за един герой е на място, тя е едно благо заради него, но тежката постъпка за един слаб човек не е на място, тя го лишава от силата. Тогава, ако един слаб човек се натовари с тежки предмети, той ще започне да пъшка и може да се осакати. При сегашния живот има хора, които се занимават да пренасят тежки предмети от едно място на друго, за да спечелят повече пари. Слабият по някой път се мъчи да носи тежки предмети и след това си създава неприятности, губи. Туй е по отношение на пипането.

По отношение на яденето човек пак трябва да възпита чувствата си. Значи, храната ви въвежда в един свят особен, светът да опитате. Но, ако вие не сте възпитали вашите чувства на яденето, може да преядеш, може да туриш повече отколкото трябва в стомаха, или пък някой път няма да турите толкоз, колкото трябва. Следователно яденето, този въпрос става по-деликатен. Някои животни, които нямат зъби, направо нагълтват храната си. Рибите направо гълтат храната си, птиците гълтат храната си, някои земноводни, змиите гълтат храната си. Но в млекопитающите, имаме един процес, природата създала зъби, едно техническо подготвление за да може по-добре да се храни животното. По-напред и хората са били без зъби. Като почнали да мислят, зъбите израснали. Онези същества, които са измислили зъбите са много културни. Зъболекарството или зъбната наука тогава се появява. Тогава имаме втората фаза. Сега турят изкуствени зъби. Първоначално турят органически зъби, клетки, от които да се образуват тия зъби. Казвам: От храната се раждат много противоположни стремежи у човека. Запример, вземете тия месоядните животни. Много лоши навици и стремежи се развили у тях от яденето, от тяхната храна, която те са изгризали. Казвам: При сегашните условия вие имате една груба черта, обичате да се сърдите, да се биете с някого. Боят и най-жестоките чувства са произлезли за яденето. За убийства, крамоли, раздори, все храненето е станало причина за произлизането на тия раздори в живота. Или мнозина от вас се сърдите, че не ви е дадена достатъчно храна, че не е изобилна. Или пък, че нямате тази храна, която искате, не е храната, която обичате, някой път храната не е по вкуса ви. Запример, мнозина се сърдят, ако нямат днес една опечена кокошка, или месце приготвено на кюфтета или, ако не са хубаво опържени. В яденето зъбите играят важна роля. Ние не знаем още произхода, образуването на кътните зъби и на резците. Какви са били причините, които са образували

резците, какви са били причините, които са образували кътните зъби? Онези от вас, които са изучавали зоология в тези преживните животни и у месоядните, у кои кътните са по-хубаво направени? Вземете някои от тревопасните, най-първо събират храната си, преживни ги наричат, и след това тази храна после я предъвкват наново. В месоядните този процес е изчезнал. Те не предъвкват храната си, тъй както я вземат, така си остава. Този процес, преживянето, съществува и в човешкия ум. Най-първо ти възприемаш в ума си известни факти, то е храна за ума, след туй предъвкваш, преживяш, събираш и в едно друго направиш известни заключения. Вече в този процес ти мязаш на преживните животни, които предъвкват храната си. Ти в умствено отношение, ако не си преживно, ти си месоядно. Онези хора, които не преживят идеите си те са месоядни в умствено отношение. Казвам: Това са аналогии. Трябва да се възпитате.

Ако човек иска да поправи живота си, той трябва да започне с възпитанието на петте си сетива, да ги възпита. Запример, от обонянието в живота са се родили много лоши работи. После от слушането са се родили много лоши работи. И от гледането са се родили много лоши работи. Може да се каже, че падането на много висши същества, падението на някои същества, станало по единствената причина на техните очи. Човешката гордост се е явила от гледането на човешките очи. Виждаме тогава и /падението/ на човека се е родило от желанието му да яде, да опита нещата и от зрението. Защото яденето и зрението в човека са послужили за неговото съвременно падение. Един човек има желание да има някой предмет, в него ще се образува желанието да вземе този предмет. От това желание не може да се въздържи. Той става крадец. Или вижда парите, или дреха някоя, или някоя хубава шапка, или някой балтон, заражда се в него желание да ги задигне. Онова, което човек види, в

него се заражда желание да го вземе. Казвате: „Как се зародила кражбата у човека? Произхода на кражбата какъв е?“ Кражбата ние сме я турили. Най-първо, ако едно малко дете види някоя хубава шапка, тури я на главата си. Питам: Това дете, което взело тази шапка, полезна ли е тази шапка заради него? Тогава, ако вземем в живота си една идея, която не ни е необходима, на място ли е? Или, ако имаме едно чуждо чувство? Има чужди чувства, които по някой път влизат у нас по навик. Вземете някой човек, не е гладен, но от обонянието, замирише му на ракийца или винце, заговори стомахът, казва: „Дай ми една чашка“. Ако нямаш туй обоняние, нямаше да има туй желание. Но като му замирише, у него се роди желание да яде. Та всичкото ви нещастие произтича от вашите сетива, от вашите чувства, понеже чувствата са по-останали невъзпитани. Когато вие възприемете някои неща със сетивата кои неща са ви необходими? Да допуснем, че във вас се заражда едно желание, просто желание да пипнете някой предмет. Но във всяко едно пипване в природата или вие ще дадете нещо, или вие ще вземете нещо. Не са нещата безопасни да ги пипа човек. Има неща много опасни за пипането. В природата тъй както е наредено, не е безопасно пипането. Запример, ако една муха по непредвидливост, пипне една нишка от паяжината на паяка, тя иска да го пипне да види. Но ако се закачи крилцето, какво ще стане с нея? От крилцата на пеперудите, природата дълги години се мъчила да приготви човешките ръце. Тя опитвала един метод, втори, трети да образува човешките ръце. Тя започнала с перките на рибите, тя дала един модел, правила опит за човешките ръце. После в насекомите правила опит за ръце. Природата е правила опит за създаването на човешките ръце и у растенията. Тя започнала да проектира по кой начин от растенията да създаде човешките ръце. Как да ги създаде, по кой начин? Сега, ако разглеждате ръцете, ако

изучавате процеса, по който човешките ръце са станали, много интересен процес е.



Фиг. 1

Та сега какъв беше въпросът? Вкусването е същото. Има неща, ако ги помиришеш са опасни, има неща ако ги вкусиш са опасни. Има неща, ако ги слушаш са опасни. Има неща, ако ги видиш са опасни. В природата има два процеса, които вървят: единият нормален процес на живота, нещата са естествени или ги наричат морални, или хармонични, а другите са неморални, дисхармонични. Да допуснем тази линия „А – В“ представя пътят, който трябва да изходите. /Фиг. 1/ Да кажем, какво ще ви застави да изходите този път „А – В“? Една птица за да изходи този път, може да намери своята храна, тя от „А – В“ ще изходи няколко пъти да иде и да се върне назад. Може да изходи този път. Питате: „Каква е идеята?“ Тази идея да изходи пътя „А – В“ има отношение към „Я“. „Я“ – към неизвестна една храна. Тази храна има отношение. Ако отношението към този път „А – В“, да кажем един пътник върви по този път, да кажем един пътник върви към причината. Значи гладът е, който регулира бързината на ходенето. Онзи човек, който ходи по този път, ако е гладен бърза. Гладът е по-слаб и бързането ще бъде по слабо. Сега при бързото ходене се изживява повече енергия. При бавното ходене отива по-малко енергия.

Да кажем един студент излиза от университета, тръгва към гостилницата и много бърза. Щом е гладен бърза. Питам: Какво добива от бързането? Ако вървите малко полека? Какъв трябва да бъде нормалният ход, по който човек трябва да върви? Някои хора вървят бързо. Ако вървиш бързо, или ако вземете големи крачки, има дълги и къси крачки. Каква ще бъде разликата? Има една особена наука за

ходене – окология се казва. Един човек като ходи, да познаеш каква мисъл има, какво го движи? Още като ходи да знаеш каква е мисълта, с която се занимава той. Запример, ти вървиш бавно с големи крачки, някой върви полека с малки и бързи крачки. Каква е идеята в единия и в другия начин? Вземете в говора. Ако един човек говори плавно, а друг бърза. Каква е разликата сега? Онзи, който бързо върви, бързо говори. Аналогия има, онзи който говори полека, полека и върви. Каква е разликата между бързото ходене и бързият говор? Има аналогия. Но не всякога, който ходи бързо не говори бързо. Но казвам: Ако ходите бързо какво ще добиете? Те са идеи във вас, които ви карат. В ходенето има цяла наука. Зависи как пристъпвате. Ако вие постоянно пристъпвате на пръстите си, ще имате един живот. Ако блъските петите си няма да се минат 10-15 години, ще станете нервен човек. Вие, ако блъските петите си ще си разстроите здравето. Тогава имаме, тревопасните блъскат петите си, а пък месоядните стъпват леко. Котката и другите животни стъпват на пръсти, много меко стъпват. Като върви едно месоядно, не може да го усетиш. Някое от тревопасните, като върви отдалече ще го усетиш. Един кон като върви, вдига шум. Тогава извадете една аналогия. Всеки от вас, който тропаш, от коя порода спада? Сега кое е по-добре, като кон да тропаш ли или тихо да вървиш. Човек, ако иска да развива своята умствена сила, стъпва на пръстите и после на петите. Тия пръсти са свързани с по-висша нервна система. Ако искаш да събудиш своя ум трябва да мислиш да стъпваш на пръстите си. Някой път вие сте нервен. Много пъти вашата нервност се дължи на ходенето. Нервните хора, ако имам една школа, най-първо ще ги науча да стъпват на пръстите си. Някой път не знаете как да ходите. Вървиш и тропаш с краката си силно, веднага ще станеш още по-нервен. Някои от вас като не стават нещата, ходят силно, тропат. Големи хора, учени хора, тропат. Нищо не се добива.

Казвам: Мъчните работи в живота може да се добият по един лек начин. Туй тропане е конско. Ти по навик на конете, на тия тревопасните, тропаш. Тропането, ритането дето някой път искате да ударите, то са конски работи. Човек е бил кон. От коня човек се отличава по своята еволюция. Човешката еволюция отива на изток, а на коня на запад. Сега да ви аргументирам защо. Забележете, задните крака са турени отпред, ръцете на човека са те. Ръцете на човека се свиват като задните крака на коня. Както се свиват предните крака на коня, така се свиват човешките крака. Значи главата на човека е дошла на опашката на коня. Ако разгледаме главата у животните, как е вървяло издигането, ще видим, че у някои тя е сраснала с гръбначния стълб, постепенно се повдига, после в жабите се подигнала на 45 градуса, в слона се вдигнала на 90 градуса, а повдигането на човешкото лице е станало на 180 градуса. Лицето на човека е дошло успоредно на гръбначния стълб, когато у змията лицето е сраснато с гръбначния стълб, че няма никакъв ъгъл. После в другите животни започва туй лице и се повдига у човека, дошло да върви успоредно с гръбначния стълб. 180 градуса човек изминал отзад напред. Туй, което у животните е отпред, у човека станало назад. Слизането на животните, този процес го наричаме инволюция. Качването у човека го наричаме еволюция. Човек е станал човек по закона на еволюцията. Думите „инволюция“ и „еволюция“ са непонятни като думите „красив“ и „грозен“. Какво разбирате под думата „красив“ или „грозен човек“? Да допуснем, че туй представя човешката уста, затворена, има две челюсти, две бърни. Ако тази бърна е такава, какъв ще бъде този човек? Ако бърните са един сантиметър и половина и два сантиметра дебелина или ако имате едни половин сантиметър бърни, или три-четири милиметра горната бърна, и три четири долната бърна. Каква разлика има тогава? Дебелината на бърните показва до каква степен са развити чувствата.

Дебелината на бърните има отношение към симпатичната нервна система. На някои хора симпатичната нервна система е развита чрезмерно, а мозъчната е слабо развита. В някои мозъчната система е силно развита, а пък симпатичната нервна система е слабо развита. Мозъчната система може да уподобим на корените, а пък клонищата уподобяваме на симпатичната нервна система. В растенията главата е долу, мозъчната система е долу, а симпатичната нервна система е горе. В човека имаме точно обратен процес, мозъчната система е горе, а симпатичната нервна система е долу. Това е пътят, който е изходен. Този път, по който човек слиза е започнал връщането. Каква е първата причина отдето той излязъл? Та казвам сега, че ако във вас бърните са много тънки туй показва, че вашата симпатична нервна система е слабо развита. Следователно може да се яви недоимък. Такива хора са сприхави, нервни, обичат да се дразнят, ще бъдат сухички. А пък, ако са много дебели бърните тогава обичат да си угаждат, да си похапват и да си попияват. Всички онези, които обичат да пият бърните им са дебели. Има желаня, които произтичат от симпатичната нервна система. Казвам: Един пияница може да го отучиш да пие, трябва да знаеш как. Може да се направи един опит, но се изисква дълго време. Трябва да пипнеш горната и долната бърни по известен начин, полека-лека ще се отучи. Ще събудиш в него нормалното желание да пие вода, а не да пие ракия или вино. Или пък аз бих излекувал един, който обича да пие вино – досега не съм казвал туй лекарство, ще ви го кажа, но вие да не го давате никому. Ако имате някой, който обича да пие вино, искате да го лекувате. Когато спи вземете една гъбичка и му наквасете с вода устните. Цяла година като мажете, в него ще се възстанови първичният стремеж да пие вода, не вино. Той като започнал да пие вино забравил вкуса на водата. Следователно, ако прекарате през неговите устни водата, ще се зароди желание и той да пие вода. Може

със себе си някой път, ако ви се пие винце, вземете гъбичка, прекарайте гъбичката с вода по устните, да видите, влиянието какво е. Някои болни, които страдат намазват с вода устните. Водата действа хубаво. Когато някой път, вие сте болен, водата действа хубаво. Човек да има едно шишенце с вода да намазва устните си с вода. Ако си нервен, сприхав, обичаш да се гневиш, да си имаш една гъбичка. Щом се разсърдиш, извади гъбичката, прекарай по устните. Другояче ще кажеш някоя дума. Тъй още в началото тури гъбичката, 4-5 пъти я прекарай. Хем е здравословно, хем с малко разноси ще те освободи от ненужни глоби, които може да ти наложат. Нали сега човека като каже някоя дума някъде при сегашното съдопроизводство, за обида може да лежи няколко месеца в затвора. А пък тъй за няколко секунди като прекараш гъбичката. Сега вие като слушате ще кажете: „Това ми остана да мажа устата си с гъба“. Ти се въздържа, но какво нещо е въздържанието? По какво се отличават киселините от основите? По какво се отличава една киселина от една основа? Ще кажете, че изменят лакмусовата книга. Ами, ако нямате лакмусова книга по какво ще познаете? Числото 1 – то е киселина, числото 2 – то е основа. Числото 3 – то е сол. Вие казвате: „Как се образува семейството?“ Има някои работи в живота, трябва киселини, има някои работи, трябва основи. Сега питат някои: „Дали човек трябва да се жени в света или не?“ Какво разбират те? Думата „да се жени“ – значи трябва да работи. Трябва ли да мислиш или не, трябва ли да чувствуваш или не? Но ти за да мислиш и за да чувствуваш, за да работиш, трябва ти киселина, трябва ти основа и трябва ти сол. По какво се отличава киселината? Разединяват нещата, не ги съединяват, но ги разединяват, разлагат ги. Какво правят основите? Основите примиряват, събират, което тази киселина разединила. Като влезе киселината веднага разединява, основата събира сега. Някои хора в обществото са кисели, като влязат

разединяват. Киселина има в него. Някои като влязат примиряват, той има повече основа. Всичките морални хора са децата. Само децата са моралните в света. Те не знаят да лъжат. Бебетата не знаят да лъжат, да крадат, да убиват, никакво престъпление не знаят да правят. Морални са децата. Бащата и майката не са морални. Колко кокошки са заклали за децата си. В дома най-морални са децата до една две години, като се родят. Отпосле бащата и майката ги научават да лъжат. Сега искате в съвременния строй възпитани хора, морални хора да бъдат. Де ще намериш моралност? Кажете ми? Щом имаш достатъчно сол, морален си. – „Ако солта обезсолее?“ Ако в живота съществуват само основи и само киселини, върху тях е създаден света. Устоят на човека зависи от солта, която има в човека. Сега заключението ще ви се види странно понеже имате известни понятия. Човек как може да стане морален? Ти имаш желание, което може да го изпълниш. Ти си киселина, имаш идея, която искаш да постигнеш за да си пробиеш път. Трябва да разединяваш нещата. Ти имаш известна основа. Да се покаже, че процеса е правилен. Ако в тази киселина след като се съедини с основата произвела сол, процесът е правилен. Не, че сега е лошо, че някой човек е киселина. Туй показва, че тия хора имат повече кинетическа енергия. Те са запалки. Носят огъня на живота. А пък основите те са материала, който трябва да гори. Резултатът вече, който ще излезе от това горене, то вече нито се окислява, то е сол.

Та казвам: Човек трябва да има идея. Идеята в живота е, че човек трябва да има сол. Солта е потребна като основа за добиване на живота. Животът е солта. Единственият елемент, който е условие, за да дойде в човека новият живот. Човек трябва да има толкоз сол, колкото му е необходима. Нали сега много пъти консервират някои храни със сол. Значи солта помага да се консервират някои храни със сол, помага да не се развалят храните. Онзи, който изучава условията

на дългия живот, той трябва да знае, как да се справи със солта в себе си. Ако яде много солено, той ще пие много вода. В него ще се образува горение. Ако яде сол ще се образува жажда. Какъв е този процес, защо се образува жаждата в човека? Какъв процес става? Горение има. Но практически в живота трябва да имате две идеи. Едно от двете, ако искаш в умствения свят, вие тази философия в живота не я разбирате. Може да ви разправим много работи, в които връзката никога не може да видите. Човек става смешен когато иска научно някои работи.

Така е направено окото. Така е направена човешката уста. Имате и човешкия нос. Те са разхвърляни. Трябва окото да поставите на своето място, устата да поставите на своето място и носа да поставите на своето място. В сегашната наука всичко това е разхвърляно. Очите са на едно място, устата на друго, ушите на трето. След като направят дълги изследвания, трябва да дойде някой голям философ, да събере откъси и да ги постави на местото. Та сега вие казвате, човек да бъде морален. Откъде ще научите морала? Моралът ще го учите от децата. Вие искате да бъдете енергични. Откъде иде енергията? От баща /т/и. Искате да бъдеш разположен. Ще научиш туй разположение от майка си, от основата. Трябва да го научиш отнякъде. Тогава, ако вие мислите за киселината ще събудите енергия да работиш. Щом мислиш за основите, трябва да се гради нещо. От основата ще добиеш стабилност. Щом искаш да бъдеш морален, устоя да имаш, ще мислиш за солта. Сега турят в яденето сол, солено трябва да бъде. Какво показва? Морален трябва да бъдеш. Но за да стане яденето де е бащата? Аз да ви кажа. Сготвеното ядене е детето вече. Огньят, който е отдолу е бащата, на който се готви яденето. Водата, която е сипана в яденето е основата, в която яденето увира. Бащата е отдолу, майката е водата, която се туря в яденето. Къде е вашият баща и вашата майка? Топлината, която усещате в себе си е бащата. Майка ви къде е вътре?

Водата, която е в човека съставя голяма част от човека, водата. Пропорция има. За създаването на човешкия организъм едновременно действа и топлината, която е в организма, а самият живот в човека е туй, което искате да сготвите, яденето. Или моралния устой на човека, това е солта. Защото без един морал, животът няма една прицелна точка.

Запример, ако вие вземете четирите струни на цигулката, пък ги опънете. Турете едната струна, турете другата, един цигулар три-четири струни туря. Цигуларят като свири с цигулката имате безброй начини. Четирите струни показват четирите препятствия, които съществуват в света, които притискат човека. Лъкът показва силата, която трябва да провежда този лък отгоре-надолу. Показва победата. Цигуларят, ако знае да кара своя лък по цигулката хубаво, ако не знае от цигуларя нищо няма да излезе.

Та казвам сега: Ако вие знаете да прекарате вашият лък, човек е една цигулка с пет струни, пет сетива. На цигулката са турени четири струни. Човек е една арфа, която съдържа пет сетива. Китарата колко струни има? Пианото, колко струни има? Цигулката е направена според темпераментите. Имаме четири темперамента. Кои са те? Сангвиничен, холеричен, нервен и флегматичен. Това са четирите темперамента, с които цигуларя работи. Сангвиничният кой е? Басът кой е? Той е флегматически. Флегматически в добрата смисъл, защото има и флегматичен патологически.

Аз искам да ви остане идеята. Някой път се спирате върху онова, което ви мъчи. Ако имаш известна киселина турена на ръката, мъчи те. Вземи, че измий, не оставяй киселината отгоре. Ти държиш една мисъл, която те измъчва, тури я настрани. Какво трябва да направиш с киселината? За да укротиш киселината трябва да намериш основа заради нея. Като се съедини с основата тя се укротява. Да кажем вие сте възбудени. Разгневили сте се. Вземи гъбичката понамокри

устните си. Щом се разсърдите, вземете че прекарайте 3-4 пъти гъбичката по устните си, да проверите дали е верно или не. Вие не знаете. Направете един път, втори, трети, четвърти, да видите сполучлив ли е опитът. Как ще започнете сега? Вие не знаете надясно ли ще започнете, наляво ли, накъде ще подвижите ръката си – надясно или наляво? Най-първо законът е към лявата страна и после към дясната. Към сърцето наляво ще започнете; ако причината е сърдечна, започваш отдясно и оставаш отляво. Ако причината е умствена започваш отляво и свършваш надясно. Направете това за опит. Неразположен си малко, разсърдил си се някому, казал ти някаква обидна дума, отиваш, мислиш да се караш с него. Вземи гъбичката, започни отдясно-наляво и обратно, попей си: „Аз няма да се сърдя вече, аз няма да се сърдя вече“. /Учителят изпя няколко пъти – „Аз няма да се сърдя вече“/. Гледайте да не е много мокра гъбата да не капе. /Всички изпяхме: „Аз няма да се сърдя вече“/.

Самовъзпитание на чувствата. Помнете, че всички лоши неща в света са излезли от сетивата. Ако се поставите не на място ще се роди едно голямо зло. Ако парите поставите не на място ще се роди едно голямо зло. Ако красотата поставите не на място, ще се роди голямо зло. Всичките хубави работи, ако ги поставите не на място, те произвеждат лоши резултати. Следователно, за да се изправи светът всяко нещо трябва да бъде сложено на място. Запример, много хора са станали лоши, понеже солта им не е на място. Силният човек знае къде да постави силата си. Умният човек знае да поставя на място умът си. И добрият човек знае да постави на място добродетелта си. Ако ти с своята доброта освобождаваш един лош човек, даваш му възможност да прояви злото, ти правиш престъпление. Казвам: Едно желание да имате, мислете си, човек трябва да поставя нещата на мястото. Освобождаваш един кон, но никога не освобождавай един вълк. Та в себе си по същия начин на възпитание, ще имате някои

чувства свързани, някои ваши стремежи ще ги държите вързани. Вие искате да ги освободите. Казвате: „Да дадем ход на своите чувства“. Но всички чувства не са тревопасни. Всички мисли не са тревопасни. Доста мисли има, които са месоядни. Доста чувства има, които са месоядни. Следователно, като дойдеш някога да освободиш нещо в себе си, ще бъдеш много внимателен. При самовъзпитанието някой път ние освобождаваме чувствата, които природата ги свързала. Да държим вързани тия чувства, които природата ги вързала. Някои чувства трябва да бъдат вързани. Някои мисли трябва да бъдат вързани. Правила трябва да има при самовъзпитанието. Искате да възпитате хората. При възпитанието, тъй както природата направила, да не пристъпваме нейните правила. Тя е правила хиляди и хиляди опити и е намерила най-добрият метод. Ако ние нарушим едно от нейните правила, ние ще пострадаме.

Та казвам: При сегашните условия трябва да изучаваме условията. Кои са добрите условия? Вземете за един музикант, кои са добрите условия? Вземете за един художник, кои са добрите условия? Един музикант не може да бъде музикант, докато не хармонизира мозъчната система със симпатичната система. Той не може да бъде музикант. Ако в него няма една добре развита и хармонизирана мозъчна симпатична нервна система, той не може да бъде музикант. Тон не може да има. Той не може да бъде музикант, ако ухото не е развито добре. При това и в музиката има вкус. Аз може да ви свиря и да ви накарам да ядете сладко. Има музика, която кара човека да яде сладко. Има музика, която кара човека да спре на едно място. Има музика, която ще ви накара да мислите. Има музика, която ще ви накара да спрете вашата мисъл. Казвам: Сега музиката е едно развлечение. Сега аз няма да ви свиря. /Учителя взема цигулката/, но ще ви дам една идея. В какво седи възпитателното действие на музиката? Ако сами не знаете да свирите или да пеете намерете

някой, който знае да свири, пък му платете нещо да ви посвири малко. Дайте му малко пари да ви посвири, не се изисква много. /Учителят свири много тихо. / Колцина от вас може да го чуят? Изисква се вече хубаво да пеете, туй е което ще спаси българите. Това е нов ритъм в живота, разрешение на една мъчнотия. Какво ви прави впечатление? Откъде излиза тона в цигулката? Туй, което слушате не излиза всичко от цигулката. То са обертонове, които идат отвън. В музикалния свят като засегнеш правилно физическото поле, вече има отглас от музикалния свят. Казвам: Сега законът е същият. Ако засегнете една мисъл в себе си веднага ще има едно съзвучие във вас. То ще ви помогне. После, ти не може да туриш пръсти на цигулката, толкоз е деликатно. Как ще туриш пръстите? Най-малкото подвижване на пръстите се отразява на тона, може да бъде много грубо или много нежен. Казвам: Ако живеете добре вие може да влезете в контакт с музиката. Има области, гдето само добрите хора може да влязат в контакт, само добрите хора в света ще снимат музиката в света. Каквито са хората, такава ще бъде и музиката, според тях. Има музиканти, които свирят. Музикантите в окултната музика, има известни парчета като засвирят, турят една похлупачка, като дигне похлупачката, колкото му трябва пари и парите дойдат. Ако знаеш как да свириш златото иде. Ако не знаеш, то не се мърда. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, но казвам: Златото има един тон. Ако хората го знаят като засвирят този тон, то ще дойде да те слуша, ако не знаеш, няма да се мръдне. Пет пари не дава. Вие сега ще се научите да пеете.

„Злато“, „живот“ и „здраве“ – то са синоними. Ти здрав не можеш да бъдеш, ако нямаш музика. Човек богат не може да бъде, ако няма музика. За да бъдеш богат, да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш справедлив. То е основа на богатството. Богатството е един резултат. Не книжно богатство, но злато да имаш, скъпоценни

камъни да имаш. Богатството ти трябва да има някаква цена в себе си. И знанието е също. Знанието да има сила в себе си. Да знаеш някои работи като майстор. Онзи капелмайстор знае всичките партитури. Онзи капелмайстор публиката чака, умее да дирижира. Като дигне ръката, сто хиляди събира. Онзи, който не разбира, ще си вземат хората парите назад.

Всяко нещо трябва да се направи според законите, които съществуват в природата. Вън от тия закони нищо не е постижимо. Ако върви по пътищата на тия закони то е разумно. Мислете, че всичко в света е разумно. Има голяма привилегия заради вас, ако слушате природата. Казвате: „Аз съм неразположен“. Но искам вие да бъдете разположени, както природата е разположена. Аз искам вие да бъдете разположени, както светлината е разположена. Аз искам вие да бъдете тъй разположени, /както/ пролетта е разположена. Аз желая вие да бъдете разположени, както цветята са разположени. Цветята много голямо разположение имат.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 12 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 17. XII. 1937 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

КРИВИ И ПРАВИ ЛИНИИ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме. / – Четете. /Чете се темата „Отношение на прави и криви линии“. /

В обективната наука между две точки може да теглим само една права линия. Това е най-късото разстояние между две точки. Правата линия е най-малката величина. Що е кривата линия? – Кривата линия е отношение на много точки, следователно, тя е на безкрайността. Вечността определят с една крива линия. Отношението между две точки е права линия, отношението между много точки е кривата линия. Щом има отношение на много точки то е крива линия. Ако някой ме слуша за правата линия, какво ще разбере? Казваме „прав човек“. Кой човек е прав? Казваме: Права линия, който има отношение между два центъра, между две точки. Между центърът на слънцето и центърът на земята може да имаме само една права линия.

Сега как ще си обясните, защо двата полюса на земята са безплодни? Най-големият студ е на полюсите. А пък топлите места се падат на екватора. Или на какво се дължи студът? Вие говорите за физическа топлина. Защо именно на полюсите на земята съществува топлината, а на екватора има повече. Вие ще кажете, че на екватора лъчите на слънцето падат перпендикулярно. Но нали и на високите планини, като Хималаите падат перпендикулярно, защо там е студено?

Да оставим сега това. Има известни противоречия. Казвате: „Аз съм неразположен“. Какво означава? Казвате: „Днес не искам да уча, защото съм неразположен“. Какво означава неразположението, защо

си неразположен? Може да не си ял два дена, неразположен си. Или пък може 10 дена да не си ял и си неразположен. Но какво разбираме под думата „неразположение“? „Разположен“, значи имате добри отношения. Щом човек има добри отношения значи разположен, щом няма добри отношения е неразположен. Щом физически имаш добри отношения, си добре разположен. Щом по сърце си добър, значи разположен си, значи и умствено отношение имаш. Но там дето един човек е добре разположен, друг е неразположен на същото място.

Вземете здравия човек. Зимно време той може да ходи. Болният казва, че е студено отвънка. Но болният и лятно време не може да ходи. Казва: „Болен съм, слаб съм“. Болният и лятно време не е разположен. Казвам сега: От какво зависи неразположението? Някой път казваме, че причините на неразположението са чисто физически. Ако един беден човек е неразположен защото е сиромаш, ако болният е неразположен, това разбираме. Но когато богатият е неразположен, когато здравият е неразположен, как ще го обясните? Вие в окултната наука често имате статически понятия. В метафизиката и в съвременната окултна наука има много неща, които са излезли от недоучените ученици на окултната наука, които минават за учители. Те са направили много погрешни изводи. Под права линия всякога трябва да разбираме пътят на енергията, която изтича от един център към периферията. Всичките енергии, които изтичат от един център навън, към повърхността това са прави линии. Всичките енергии, които от повърхността се повръщат към центъра, са криви линии. Значи правите линии са от центъра към периферията, кривите от периферията към центъра. Това е отношение. Ти от периферията никога не може да се върнеш по права линия към центъра. От един център никога към периферията не може по крива линия да вървиш. Когато някой човек е изкривил своя път, той не се движи по права

линия, значи не излиза от центъра, но се движи от периферията към центъра. Всякога човек когато се върща към центъра, върви по крива линия. Той се движи от периферията към центъра. Той и да иска не може да се движи по права линия. Ти по крива линия ще вървиш. На този човек и да му казвате, че трябва да върви по права линия, той ще върви по крива линия. Хората, които са изгубили своя път, те се намират на периферията. Които пък направо пътуват, те са в центъра, нямат право да изменят своя път. Туй са две противоположности. Правите и кривите линии имат точно противоположно движение, образуват се от противоположно движение.

Сега кривите линии се образуват и вън от центъра, накрая, от периферията към центъра. Правите линии се образуват от центъра, към периферията. Сега в окултно отношение може да приложите това. Ако ти всякога вървиш по права линия, ти ще изсъхнеш, сух ще станеш. Всички ония хора, които са много взискателни са все сухи хора. Никога не можеш до видиш един прав човек, който да е тлъст, но е изсъхнал, на пастърма мяза. Пастърма знаете какво е, сушено месо. Всичките тия, светии ги наричат изсъхналите светии, прави хора. Той всякога вижда погрешките навсякъде. Той търси навсякъде погрешки. Тази стъпка е крива. Направил си нещо казва, криво е. Казал си нещо – така не се говори. Така очите си не дръж, така не спи, така не яж. Правила има навсякъде. Казва, много не яж, колкото по-малко ядеш, по-праведен си. А пък човек като не яде пак греши. Ако човек яде много греши, но ако не яде, пак греши. Ако претоварите един кораб ще потъне, но ако го оставите съвършено празен, той може да се обърне в морето. Питам: Ако натоварите много този кораб ще потъне, но ако го оставите празен, какво ще стане? – Ще се обърне. Следователно, човек никога не трябва да бъде съвършено празен. Под думите „да не бъде празен“ разбираме да има някаква тежест.

Казвам: Изучавайте. Сега науката минава по един особен път, фактите, които са събрани в съвременната наука, вие трябва да приложите, математика, геометрия, изкуства, всички изобщо науки трябва да им намерите място. Забелязва се, онези хора, които се занимават с естествените науки изобщо, челото им тук, отпред се развива, изпъква. Ако изучавате 10-20 години, челото изпъква. Онези, които се занимават с отвлечена философия 20-30 години, горната част на челото им се развива. Значи един човек, който се занимава с философия няма да се развие долната част на челото, но се развива горната част. Ако някой човек се занимава с техническите науки, инженерство, или банкер, ще започнат слепоочните части да изпъкват. По външната форма на главата на човека може да знаете в каква област се занимава – с естествени ли науки, с философия ли, или със строителни науки. Когато човек става добър, коя част на главата се развива? В добрината на човека едновременно влиза философия, влиза и животът. За да живееш добре, трябва долната част на челото да е развита, да имаш известно отношение с хората. Малко и технически способности трябва да имаш. Но тъй както вие по някой път разбирате да бъдете добри, вие разбирате да бъде човек мек, да не обича да се кара. Казвате: Той не се кара. Ако разбирате добър човек, който мълчи, който не се кара, не обижда никого, кои са отличителните черти на добрия човек? Той е умен. Щом е умен, има развито чело. После добрият човек има коронната част на главата добре развита, пък и задната част на главата и тя е добре развита. После на добрия човек и ръцете му са добре устроени, и краката му и очите му, на добрия човек всичко е добро. Той с добрината си действа. Добрият човек има много криви линии. И никой не може да бъде добър, който няма една обширна опитност. Добрият човек има обширна опитност. Той не е станал добър в един живот. Той е живял най-малко 100 – 200 прераждания за да стане добър. Не

мислете, че из един път може да станете добри. Добрият човек е живял много животи, добротата е постижение на много животи. Казвате: Той е много добър човек. По закона на наследствеността, ред поколения са живяли добре. Неговите умствени познания, морални и физически са развити. Той работи в трите полета. На физическото поле работи добре и на духовния свят, и на Божествения свят той работи добро. Този човек е добър.



Фиг. 1

Сега като говорим за добрия човек, лошият е контраст. Злият е точно обратно на добрия човек. Лошият човек какъв е? Да кажем, /Фиг. 1/ А е доброто, В е злото. Те са на едно дърво за познаване на доброто и злото. Органическа работа е тази. Поставени са доброто и злото в плода. Тогава можем да кажем, че В – злото, е в корените, доброто е в клонищата горе. Злото е в гъстата материя, доброто е в рядката материя, горе, където дървото се развива в по-рядка среда. Злото в човека е над ушите от двете страни. Доброто на човека е отгоре на главата, свода на главата. Ако изследвате ще видите, че колкото главата на човека е по-сплесната отгоре, този човек не е добър. Вземете главата на змията. Нейната глава е на една и съща равнина с гръбначния стълб, никакъв тъгъл няма. Главата е широка, но няма никаква височина на главата си. Морален устой, добро в змията няма. Никакво добро няма в нея.

Сега какво нещо е добро? В света има една добра материя. Всеки човек, който няма тази материя не може да бъде добър човек. Да кажем, ако имате хубава глина може да направите най-хубавите съдове, но от обикновена кал може ли да направите едно порцеланово гърне? Глината, от която правят порцелана е специфична материя,

строежът е друг. От обикновена глина не можете да направите порцеланови изделия. Да бъде добър човек, той трябва да има материя да се облече. Ти не можеш да бъдеш добър, ако нямаш такава материя да образуваш форма. Много хора не може да мислят, защото нямат мисловна материя, не може да образуват форми. Слабата мисъл не може да образува форми. Ние идваме в света до онази философия, две неща имаме: Там дето има форма, има и съдържание. Материалната страна дава формите. Ние казваме: Сила и материя. Силата е съдържанието, материята създава формите. Не може съдържанието да се прояви, ако няма форма. Формата и тя не може да се изяви, ако няма съдържание. И двете неща са необходими. Една твоя мисъл за да се прояви, трябва да има съдържание, трябва да има и форма. Една мисъл вън без форма, тя ще бъде непонятна. Може ли да си представите един човек без форма? Представете си, че един човек няма ръце, крака, нищо няма. Как ще си го представите?

Казвате, че Бог създал човека по свой образ и подобие. Какво е туй подобие? Ако един вол мисли, че Господ създал света, той ще мисли за Бога, че е като него. Ако една риба мисли за Господа, и тя ще мисли, че Господ е като нея. Волът ще мисли, че той е някой голям вол. Следователно, всички същества ще мислят, че той е като тях. Ние мислим, че Господ е като човека. Тъй както ви виждам, така си го представяте. Не е право. Че ако един гърнчар направи едно гърне, гърнето може да мисли, че този който го направил мяза на него. Онази дреха, която е ушита, ако дрехата има съзнание може да каже, че онзи който ме уши е такъв какъвто съм аз. Онзи, който ушил дрехата, мяза ли на дрехата?

Казвате: „Този човек е добър“. Какво разбирате под „добър човек“? – „Добър човек“, разбираме този, който има устойчива форма, и устойчиво съдържание. Човек, който има устойчива форма и устойчиво съдържание, той е добър човек. Човек, който няма

устойчива форма и устойчиво съдържание той е лош човек. Имате една научна дефиниция. В живота виждаме един лош човек, той по десет пъти се изменя. Каквото ти обещае ще се измени. Обещае нещо, после се извинява. Долапи колкото щеш. Турците казват, когато някой не си държи на думата – арменски долапи. Има един анекдот за арменците, че са много пестеливи. Пред къщата на един богат арменец в Цариград умира едно куче на пътя. Арменецът седи горе, минава един турчин хамалин. Арменецът казва: „Давам ти един грош да изхвърлиш това куче“. Турчинът казва: „Ще ти дам два – да го изхвърлиш“. Арменецът слиза, взима кучето и го изхвърля. Лошият човек мяза на арменеца, който казва на турчина: „Ще ти дам един грош да изхвърлиш това куче“. Той казва: „Аз ти давам два – ти да го направиш“. Значи лошият човек всякога може да го накараш да свърши една работа за пари. Добрият не се унижава да направи всяка работа. Добрият човек не може да го подкупиш с нищо. Добрият човек и при правите линии, и при кривите линии върви без да се изкриви, и без да се изправи. А пък лошият човек и по правите линии се изкривява, и по кривите линии се изкривява. Ако го прекараш през най-правия път пак ще се изкриви. Ако вие накарате един куц човек да върви по най-правия път, дето хората вървят, той може ли да върви право? – Не може. И по най-правия път той все ще върви криво. Сега вие казвате, че външните условия влияят. Но то е разбиране на външните условия. Външните условия как ги разбирате вие? Трудните положения, външните условия ние сме ги създали. Когато ние казваме, че условията са лоши, условията ние ги създаваме. Всеки един човек е създал за себе си условията. Ако остане от чисто Божествено гледище първоначално, всеки един човек бил поставен при най-благоприятни условия. Отпосле, под ред съществування ние сме си образували лошите условия, при които сега живеем. Сега вие седите и мислите и постоянно се спъвате, казвате: „Условията са

лоши.“ Щом кажеш, условията са лоши, ти казваш: „Задачите са неразрешени.“ Днес имате известни задачи, утре трябва да се явите с разрешени задачи. Какво трябва да правите? Трябва да решавате. Една, две, три задачи трябва да ги разрешите. Казвате: „Не съм разположен.“ Питам: Един ученик трябва ли да бъде неразположен? Неразположенията са неща външни. Ученикът вътрешно винаги трябва да бъде разположен. Един българин отива някъде и се намира при много неблагоприятни условия. Като бил в България знаел малко да шие обуца, обуцар бил. Дошло му на ум, че може да кърпи обуца и да помогне на себе си. Да кажем, някой от вас седи и казва: „Какво трябва да правя?“ Намирате се в много неблагоприятни условия. Вие като окултни ученици какво сте измислили сега? Вие трябва да имате много измислени работи. Инженери трябва да бъдете. Да кажем вземете една мъчна задача, ако аз искам да стана окултен ученик, вземам най-мъчната задача и ще кажа: Ще реша тази задача. Не може да я решиш. Ще я реша, ще я реша, ще я реша, ще я реша. И като реша задачата ще ида да кажа на другите, как съм решил тази задача.

Толстой е правил опити. Той когато писал някой разказ събирал децата и им го чел. Ако децата го разбирали, казвал: „Хубав е.“ Щом децата кажат, че не го разбират, той поправял разказа. Където децата не го разбирали, той поправял, коригирал. Пак го чел пред децата и когато децата престанат да го коригират той казвал: „Разказът ми е хубав.“ Толстой е един гениален човек като писател и той приемал малките деца да го коригират. А пък вие като Толстоя не бихте направили.

На децата как ще представите правата линия, каква е, кривата линия каква е? Всичките планети вървят по криви линии, нито една от тях не се движи по права линия. Всичките разбират кривите линии и все по криви линии се въртят. Правите линии са прави, но много енергия се изтощава, понеже излизат из центъра и голяма енергия се

употребява. Кривите линии са икономични. Всичките планети вървят по най-малкото съпротивление. При правите линии има по-голямо съпротивление. Най-голямото съпротивление с тялото се намира при правите линии. Следователно едно голяма препятствие в света ти може да го преодолееш само по правата линия. Силният човек действа с правите линии. Мъдрият човек действа с правите линии. Мъдрецът действа с правите линии, и с кривите линии. Мъдрецът не изтощава много енергия. Той не отива да се бие. Мъдрецът, запример, ако има един неприятел, той ще остави онзи да го гони, той върви ден, два, три, онзи се мъчи да го стигне, се остава видим пред него и не може да го стигне. Той върви подир него докато се умори и казва: „Няма да го стигна.“ Един лош човек го изморявате с вашите мисли. На лошите хора в света им трябва мисъл. Вие когато ставате лоши не мислите. Всеки човек, който не мисли става лош. Всеки човек, който мисли става добър. Туй като правило го вземете. Аз разбирам под думата „мисъл“, разнообразие. Щом мислите еднообразно, вие спадате под закона, вие ще се изтощите. Еднообразието изтощава, разнообразието усилва. По-добре е да ходиш с два крака, отколкото с един. Как ще ходиш с един крак? Да кажем, ако на вас ви дадат задача да ходите с един крак, как ще ходите? С един крак се означава ума. С един крак на земята не може да ходите. Може ли човек да ходи с един крак? Защото как ще си подвижиш крака? Подвижваме десния крак имаме опора на левия. Левият крак движим, понеже имаме опора на десния. Ако имаш само един крак ти нямаш опора. Десният крак като не бъде опора на левия, с какво ще се движиш? Тогава ще намериш един човек с два крака, че да те премести от едно място на друго.

Следователно, когато всички вие не може да разрешите една мъчна задача, вие имате само един крак. Когато казвате, че не може нещо, имате само един крак. Щом кажеш: „Мога“, създаваш един

крак, щом кажеш: „Не мога“, оставаш с един крак. Затуй по-добре е да кажеш: „Мога“, за да създадеш един крак. Понеже, ако кажеш: „Мога“, ще създадеш един крак. Щом създадеш един крак създаваш възможност да разрешиш задачата. Психологически в закона на природата е така. Не че като кажеш нещата ще станат, но поне ще създадеш в себе си един крак. Щом кажеш: „Не мога“, един крак имаш, задачата винаги остава недовършена. Аз бих изтълкувал сега: Десният крак на човека представлява неговата сила, левият крак представлява неговата разумност. Като ходи човек на двата крака – единият е силен, другият е разумен. Следователно, силният помага на разумния и разумният помага на силния, и двамата вървят. И в ръцете е същото. Дясната ръка е справедлива, лявата е любяща. Следователно любовта помага на справедливостта и справедливостта помага на любовта. Дясната ръка е справедливост в човека, лявата е любяща ръка. Ако нямаш лява ръка любовта не може да се прояви, ако дясната ръка я няма, не работи, тогава справедливостта я няма. Казвате: „Ние сега пишем, работим с дясната ръка, понеже тя сега се развива, развиваме да бъдем справедливи.“ Аз говоря за конкретни работи. Трябва да бъдем справедливи, понеже ако не сме справедливи ние не можем да прогресиране. Вие мислите, че справедливостта се отнася спрямо нас. Ако в себе си не може да отсъдиш право една постъпка, едно свое чувство, една своя мисъл, ако не може да отсъдиш правото, някой път може да осъждаш, някой път може да се хвалиш. Трябва да бъдеш справедлив. Като се хвалим, трябва да бъдем справедливи. Може да се похвалиш, но трябва да бъдеш справедлив. Може да се кориш, но пак трябва да бъдеш справедлив. И като се кориш и като се хвалиш трябва да бъдеш справедлив. Какво означава укора? Укорът от какво излиза? Щом се укоряваме, значи има един закон, една мярка. Известна мярка имаш и мериш, казваш: „Това не е така, както представя.“ Укорът е една

мярка. Два закона имате, единият укорява, другият похвалява. По мярката на укора, веднага ще те... [липсва страница 7 в оригинала на лекцията, има две страници 6]... онзи казал нещо. Питам: Ние какво ще кажем? Поне ние да внесем нещо микроскопично в света. Ако ви попитам: Вие какво ново сте внесли в света? Всеки от вас какво ново нещо микроскопическо е внесъл в света? Все таки трябва да внесете нещо, колкото и да е малко трябва да внесете нещо ново. Я ми кажете вие сега, какво ново е внесено в света? В Америка има дадена една премия да се даде на този, който внесе нещо ново в света. Може би 30 години седи и до сега не се е явил един кандидат, който да каже една нова идея в света. Една доста голяма сума за една нова идея, която не е казана досега. Вие, запример, искате да знаете какъв ще бъде вашият живот. Сега мислите как ще започнете и как ще свършите. Искате да знаете бъдещето и някои може да ви гадаят. Ако дойде при мене една овца да ѝ гадая, какво ще ѝ бъде бъдещето аз ще ѝ кажа. Десет години ще те стрижат по два пъти, най-първо ще вземат голямата вълна, после ярината. Някои един път стрижат овцете, други са по-лакоми, два пъти ги стрижат. Млякото ще ти вземат. Малките агънца, които ще раждаш и тях ще ти вземат, един ден и с тебе ще се свърши, няма да те има на света. При сегашните условия, ако врачувам на една овца, това ще ѝ кажа. Ако дойде едно куче и ми каже: „Какво ще бъде моето бъдеще?“ Ще му кажа: Дълго време ще зъзнеш, много треперене ще има, много недояждане ще има, лошо малко ще свършиш. Врачувам му. Че казвам ви, ти ако седиш при къщата на един богат човек, като едно куче в двора му и очакваш за един комат хляб, че трепериш да ти се уредят работите, не си ли ти куче? Господ ти създал ум да работиш, пък ти си турил всичката надежда в богатите хора, чакаш година, две три, пет. Напусни тази работа. Щом те видя при богатия човек, казвам: Дълго време ще зъзнеш. Вие по някой път си туряте идеята да дойде отнякъде един

милион. Вие сте при къщата на богатия човек. Най-първо, считайте, че има един милион. Считайте, че вие имате повече от един милион. Аз ако ви дам сто хиляди лева за двете ви очи, кой от вас ще ги даде? Казвате, че сте сиромаси. Кой от вас ще даде очите си за сто хиляди лева? Ако на някой от вас ви дадат сто хиляди само единия ви крак да отсече, ще се поколебаете. Казвате: „Сиромас човек съм.“ Сто хиляди лева струва само кракът ви, едното ви око около сто хиляди лева. Казвате, че сте сиромаси, а имате 32 зъба. Всеки зъб струва по десет хиляди лева. Колко струват 32 зъба? Ако единия зъб струва десет хиляди лева, 32 хиляди струват зъбите ви. Сега и зъбите се продават. Има лекари, които изваждат здравия зъб и го турят на мястото на болния, на някой богат човек. Много хора си продават здравите зъби. Вие мислите, че сте сиромаси, пък вие имате несметни богатства. Някои от вас можете да станете отлични метеоролози, може да предскажете какво ще бъде времето, дъждовно ли ще е или сухо, пролетта каква ще бъде? Имате тези уреди в себе си, може да давате съвет на хората. После, имате уреди, които показват, ще има ли ветрове. Вие седите и вашите уреди не са турени на работа. Аз, ако бях на ваше място, какво щях да развивам. Щях да развивам най-малкото гласа си, да достигам до три октави. Мислите ли, че ако аз вземам три октави, четири октави, аз ще бъда беден човек? Веднага ще ви заплатят, ще бъдете един първокласен певец. Казваш: „Аз това не мога да направя.“ Един крак имаш не можеш да ходиш. Започни да мислиш: Два крака имам, мога да ходя, мога да пея. Като кажа: ще пея, ще пея. Всички болезнени състояния в човека се явяват при едно понижение на трептенията. Щом се понижат трептенията на организма, тогава се явяват болестите. Всяко неразположение се дължи на понижение на трептенията на тялото. Всяко добро състояние се дължи на повишение на трептенията. Ако някой път се

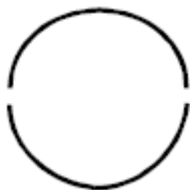
понижат трептенията на един орган, той заболява, ако се повишат трептенията му, подобрява се състоянието.

За музиката казвам, че никога светът не е бил така музикален както сега, но никога светът не е бил при такова изпитание. Много изпитания имат хората. На такива изпитания, музиката помага на хората. Хората не щяха да ги разрешат. Музиката в човека повдига трептенията. Може да направите един опит. Да кажем някого от вас го хванала хрема. Има парчета за хрема, ще пееш на хремата. Една статистика може да има. Онези, които страдат от хрема и пеят на хремата, три пъти, сутрин, обед и вечер, по-лесно оздравяват, отколкото ако не пеят. Представете си, че хремата е един джентълмен. Или имаш едно неразположение, пей му. Да кажем мързелив си, не обичаш да работиш. Пей на мързела. Мързеливите винаги започват от „ре“. Защото мързеливият мисли, мисли, да тръгне или да не тръгне. Има един котешки характер. Котката има един характер, много особен. Тя е много аристократична. Ако има една преграда една педя висока, не иска да прескочи, обикаля да намери равно място, но ако я озориш, не на една педя, а на два метра скача. По някой път и ние имаме този характер на котката, малкото препятствие, което можем да го прескочим. Казваш: „Кой тури препятствие тука?“ Та колкото повече учени ставате повече дъски, повече препятствия ще ви турят. Учените хора имат много препятствия. Като имате характер на котката, няма да ги прескачате, ще кажете: „Кой ни тури тия дъски?“

Преди няколко време при мене дойдоха двама души да им дам съвет. Казвам: Представете си, че и двамата сте в някой мочурляк, ще затънете до пояс. Казвам: Не се движете, стойте, чакайте. Аз и да искам да ви помогна, и аз като вляза в мочурляка ще затъна, но ще чакате да донеса най-малко 20 дъски, че от сухата земя до вас да ги поставя, да минете по тях. Като влезете в някой мочурляк, дъски

трябват. Колкото повече дъски има, толкова по-безопасно ще излезете. Когато вие се намирате в трудни места вас ви трябват дъски, мисъл трябва. Всичките трудности изискват мисъл. Ще мислите, въпросът е разрешен. Всяка една мисъл повишава трептенията на тялото. Всяко едно лошо чувство понижава трептенията на тялото. Всеки лош човек, безсърдечен, понижават трептенията. Щом се понижат трептенията, потъваш, потъваш. Виждам законът е същ. Щом се насърчаваш, като че ли се издигаш нагоре, повишават се трептенията. Щом се насърчиш, значи издигаш се, има движение нагоре. Щом се обезсърчиш, потъваш, има движение надолу.

Хайде сега изпейте: „Учение синко, учение дъще“.



Фиг. 2



Фиг. 3



Фиг. 4

Коя е най-важната мисъл, каква друга черта имат кривите линии? Те имат още две други черти, че са огънати и изпъкнали.

Имате огънатостта на котела. Ако кривата линия е изпъкнала или огъната, ще знаете посоката към която се движи кривата линия. Ако една крива линия е изпъкнала, тя се движи към центъра на земята, ако е огъната кривата линия, центъра е към слънцето. Когато някой е изпъкнал, горделив човек, той отива към центъра на земята. Когато е смирен, той е огънат. Огъната и вдлъбната линии – това са посока на движение. /Фиг. 2/ Когато главата нагоре е изпъкнала, тогава разрешаваме големите мъчнотии на земята, защото налягането на тази линия, в изпъкналата линия отдолу, и е по-голямо отколкото налягането отгоре, затова е станала изпъкнала. В огънатата линия налягането е от вътре /Фиг. 3/ Когато налягането от слънцето е по-голямо, линиите стават огънати, когато налягането от земята е по-голямо, линиите стават изпъкнали. Имаме две влияния – влиянието на слънцето и влиянието на земята /Фиг. 4/ Ако преодолееш мъчнотиите слънцето има надмощие. Когато земята има надмощие над нас, трябва да мислим повече, понеже материята в която се движим е по-гъста. При големи мъчнотии, по-големи разсъждения, по-голяма мисъл, по-голямо усилие, при по-малките, по-малко.

Но създайте си една идея в себе си. Сутрин като станеш, мисли за Господа, на обед, мисли за Господа, и вечер, по пет, десет минути мисли за Господа. Всеки ден, да изоставиш всичките си работи и само да мислиш за Господа, за Този, който направил всичко. Ти сутрин най-малко десет минути за Него да мислиш, после на обед, десет минути само за Него да мислиш, и вечерно време само за Него да мислиш, ще просветне умът ти. Пък сега нашият ум е зает с много работи, но с главното, което трябва да дойде в ума, което може да ни въздигне, ние за Господа не мислим. Като мислиш за него ще си помогнеш. То е най-хубавото нещо. Помисли си каквото и да е. Като мислиш, само тогава ще почувстваш, че ще дойде нещо от Него. Онези, които имат очи, като погледнат слънцето ще видят цялата

природа, но един да кажем, който няма зрение, нищо не може да види, най-сетне ще почувства нещо в себе си. Казвам: Докато хората не възстановят тяхното вътрешно зрение, но все таки ще почувствуват силата на слънцето. Казвам сега: Какво ще правиш сутрин? Мисли за Бога. Още като се събудиш, за нищо друго не мисли. Като се събудиш, концентрирай си мислите за Бога. По-хубаво нещо от туй няма. Едно упражнение. Вие ставате сутрин, за какво мислите? Да си обуя ли обувката, или да не си ги обуя, да стана ли от леглото, дали е късно? После пак се сгушите. Да стана да чета ли? Сутрин като станеш, макар и под юргана мисли за Бога. Под юргана или не, както и да е, мисли. Като станеш не се обличай, туряй дебелия палто, мисли. Защото като речеш да се миеш, обличаш, ще забравиш, идеята ще изчезне, ще ти дойде нещо друго на ума.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 13 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24. XII. 1937 г., София – Изгрев¹²

¹² Липсва страница 7 в оригинала на лекцията, има две страници 6, вероятно при комплектуването страниците са разменени

ДИШАНЕ

Отче наш.

Имате ли някоя тема зададена? – /Нямаме. / – Да имаме упражнение с дишането. Ще броите 7 при поемане, 6 при задържане, 8 при издишане. Числата играят роля, както течните и въздухообразните тела. Ритмично ще броите, както пулса, както когато човек се изкачва нагоре, върви нагоре равномерно. Ще запушите дясната ноздра, ще поемете, като броите до 7. Ще задържите въздуха, като броите до 6 и после издишате и броите до 8. /Направихме упражнението няколко пъти/.

Ще седите прави. Като седите да има правилна обмяна. Понеже симпатичната нервна система е свързана с центъра на земята, мозъкът е свързан със слънцето горе, двата центъра образуват един перпендикуляр. Под думата „перпендикуляр“ ние разбираме отношението между центъра на слънцето и на земята, то е перпендикуляр. Значи възприемате отгоре. Вдишката, то е слънчево течение, което слиза чрез лявата ви ноздра, минава в дясно. Течението от лявата страна минава в дясно. Земното течение, или лунното течение, минава през дясната страна, влиза в лявата страна. Тъй както седите то слиза до гръбнака долу.

Сега вие за да познаете колко сте търпеливи ще поемете въздуха и вижте колко ви е търпението. Ако 15 секунди задържате въздуха, 15 ви е търпението. Търпението ви може да се определи от възможността да задържате въздуха в дробовите си. Ако 16 секунди задържате въздуха, 16 ви е търпението. Някой може да задържа 2 секунди, 3, 4, 5, 10, 20, 30, 40, 50, 100 секунди. Който задържа 100 секунди, доста търпелив човек е.

Сега във всяка работа умът ви трябва да присъства; всяка една работа, в която умът ви не присъства е безполезна. Защото туй, което човек мисли е важно – умът е свързан със слънцето. Сърцето е свързано със земята или с луната. Та сега определят разликата между човека и животните. Аз ще ви дам друго едно определение. Животните сега се учат да говорят. Когато човек не мисли, а само говори е животно. Животните не знаят да говорят. Те имат няколко думи елементарни. Те имат няколко елементарни думи. У кокошката има само няколко елементарни думи и у другите животни има само няколко елементарни думи. Човек учи животните как да говорят, а пък човек се учи как да мисли. Сега и вие се учите как да мислите. Да говорите знаете. Някои от вас може да говорят колкото искат. Това е придобивка на животните. Значи вие сте излезли от животинското състояние и сте навлезли в човешкото състояние. Говорът трябва да бъде ръководен от мисълта. Всеки говор, който не е ръководен от мисълта е енергия.

Всичките нещастия на хората, всички хора страдат, че нямат съотношение между умът и сърцето. Някой път сърцето ги води като струя и като вятър, който отвява листата. Сега тази идея трябва да слегне да я опитате, не теоретически да вярвате, но да я опитате. Казвам: Нещастният живот се дължи, че умът не работи. Казвам: Недоволен си някой път, неразположен си. Седни и чети мислено 1, 2, 3, мислено нали може да броите? Всякога трябва да има един ритъм на сърцето. То е космически ритъм. У някои сърцето не бие така ритмично, но все таки сърцето е един добър капелмайстор. По някой път сърцето се енервира, когато музикантите не свирят добре. Капелмайсторът прави забележка. Така някой път сърцето тупа по-бързо, някой път по-бавно. За човешкото сърце има две определения – човек има две сърца: едното, животинско сърце и другото, човешко сърце. Има един животински ум и един човешки ум. Животинският

ум си обяснява фактите, но не мисли. Той е като Плюшкин. Той е животинският ум, каквото намери събира. Каква работа ще направи не разбира. Както Плюшкин събира гвоздеи, събира антични неща.

Да направим още веднъж упражнението за дишането. Не си натискайте дясната ноздра, само я затворете. Турете божествения палец така, отдолу на ноздрата, леко, носът ще се докачи. /Направихме упражнението няколко пъти/.

Проточете ръцете си настрани. Започнете да свивате палците, после бавно започвайте да свивате пръстите на ръката, като броите мислено до 7 – в това време поемете въздуха. Отваряне на пръстите и издишване. Ръцете нагоре, пак свиване на пръстите на юмрук и отваряне на пръстите и издишване, като се брои до 8.

Новата окултна хигиена трябва да се изучава сега. Сега разбира се трябва да изучаваме отношението, което съществува между етерния двойник на човека и тялото на човека. Етерният двойник, който свързва сърцето с ума на човека. Та казвам, те си влияят. По някой път вие казвате, че се свива сърцето. Щом си свива сърцето, то е същия закон, когато някой човек се е простудил, свие се тялото. Трябва да се въдвори първото положение, разширение на капилярните съдове. Капилярните съдове са свързани с етерния двойник на човека. Когато става свиване на капилярните съдове, етерният двойник не може да функционира правилно. Или да кажем, сега вие сте неразположени, искам по някой път да пеете. В музиката например, по-лесно може да се заучава, ако турите 3-те пръста на корена на носа. Може да турите и двата пръста, и по-лесно се възбужда музикално. Може да пеете някой път, ако хванете корена на носа и мислите, ще имате един резултат, ако поставите вашите пръсти на върха на носа, ще имате друг резултат. Някой път си сърдит, милвай края на носа, като че човек утихва. Излишна енергия се събира често на носа. Нали знаете, онези които са пияници, носът

им е червен. Когато човек се разсърди, носът се зачервява. Насъбрала се известна енергия, носът има връзка с известни мозъчни центрове, прави цяло разстройство. Побутни, поглади малко носа. Я, да помилвате всички носа си от корена до върха, ръката настрана, после пак, от корена до върха го милвате, после дигане ръката настрана. Какво чувствувате? Някой от вас, някой път една микроскопическа промяна може да забележите. Помилвахте носа с дясната ръка, сега го помилвайте с лявата. Показалецът и палецът минават по носа, от корена на носа до върха. /Направихме три пъти упражнението с дясната ръка и три пъти с лявата/. Изпейте упражнението: „Аз мога вече да дишам добре“ /Изпяхме няколко пъти упражнението/.

Във вас чувствата вземат участие, после мисълта. В сопрана първо мисълта, после чувствата. Как ще изпееите? – „Аз мога да дишам, аз мога да мисля, аз мога да мисля“. Щом дишаш, всичко може да направиш. Щом не живееш, нищо не може да направиш и лошо, и добро. Каквото да направиш то е добро. Ние само така схващаме. Щом живееш, каквото и да направиш е все добро. Запример, вие ще кажете как да е добро? Че не е ли добро, когато яздя един кон, на мене не е ли добро? Ако вие носите някого на гърба си на него е добро, на вас не е добро. Се таки, туй което правите се на някого е добро, на коня не е добро, на вас е добро. Казвам: В живота всичко, което става е добро. Понеже ние изхождаме от едно относително гледище, не е добро заради мене, но за цялото е добро. Не е хубаво да ядеш една кокошка, да, на кокошката не е хубаво, но на тебе е добро. Кокошката е турена вече да не прави престъпление, тази кокошка е турена на по-добро място, дето ще се мъчи в света, тя дойде да живее в тебе. Кокошката нищо не е изгубила, тя печели. Тя седне като един синовен син или като един приведен зет. Когато разглеждаме въпросът за вегетарианството, имаме предвид, че месната храна спира прогреса на човешката индивидуалност. Тогава,

когато храната спира човека в неговото развитие, затова не трябва да се яде, не че в самото ядене има нещо, но ако яденето ще спъне човека, по-добре е да не го яде. Запример, ако пиеш вино, че се опиеш та не може да се владееш, къде е погрешката? Ако беше пил 10 – 20 капки вино, в реда на нещата е, но като пиеш цяла една чаша и като се опиеш, това не е в реда на нещата. После защо виното не е полезно? В природата виното мухи са го направили, те са тези химици, те внесли някаква подкваса. Мухешка работа е виното. Щом пиеш вино, то е мухешка работа, на муха ще замязаш. Целият ден ходи, каца дето трябва и дето не трябва. Една муха ще кацне върху някое извержение, на някое животно и след туй ще кацне на носа ти отгоре. Тя няма понятие, не може да прави разлика между едно извержение и един човек, за нея те са едно и също нещо. Тя няма интелигентност. С тази интелигентност като кацне, какво допринася? Или тя като направи виното, като пиеш нейното вино какво ще добиеш? Ще станеш като нея, и веднага, каквото мухите правят и хората правят. Щом се напие един човек, показва че е от мухите, изведнъж повръща навън, нечистото навън. Човек е минал вече тази школа на мухите, вие сте минали тази школа, не че сте излезли от мухите, но сте били в тази школа. Вашето мухешко съзнание не ви е потребно. Тази химия, с която се занимават мухите ни най-малко не ви е необходима. Ами, че лекарите дето правят тези инжекции, мухите отдавна ги правят. Една муха, един комар ще ти тури инжекция вътре. Казвам: Едва сега някои лекари турят инжекции. След като те ухапе комара веднага се подуе. Ако те ухапе един комар, веднага ще внесе в кръвта ти малария. След туй години ти взема, докато се освободите от инжекцията на един комар.

Казвам: Ще се научите сега да различавате. Аз не отричам, има едно знание, има едно авторитетно знание на мухите, и друго едно, което не е авторитетно. Когато една муха много се върти и скача, да

знаеш, че времето ще се развали. Може да се ползуваш от нея. Ако си някъде, че хапливите мухи започнат да те хапят, ти си вземи шапката и ако си тънко облечен, да те няма там, скоро ще вали дъжд, ще те накваши. Какво казва мухата? – „Ако си човек, който мисли, не стой, тънко си облечен да си вървиш отдето си дошъл, защото дъжд ще вали.“ Когато времето няма да се развали, мухите не хапят. Електричеството е свързано с човешката мисъл. В човешката мисъл има електричество. Обаче, когато ще се развали времето, на хобота на мухите се набира много електричество, тази енергия не ѝ трябва, тя е излишна, тя хапе и казва: „Да ти дам малко енергия, ти може да мислиш.“ Тя като те ухапе, ти се сепнеш. Като те ухапят седем мухи доста електричество ще влезе в тебе. Сега това трябва да го проверите, не да вярвате. Забележете, когато кацне една муха, каква мисъл имате? Аз гледам като една муха кацне, каква мисъл ми дохожда. Гледайте, като ви ухапе една муха, каква мисъл имате и след това каква мисъл ви дохожда.

Вие казвате, че сте много самостоятелни. В какво стои самостоятелността на човека? Запример, вие сте неразположени, поднеса под носа ви енфие, веднага ще се измени вашето настроение. Или ако поднеса на вашето обоняние един цвят от здравец, веднага вашето състояние се изменя. Някои цветя изменят състоянието на човека, те са спомагателни средства. Някоя муха като те кацне, като те буца по носа, то е хубаво. Има мухи, които не хапят, има мухи с плоски хоботи. Знаете защо правят така? Те са много добри мухи. Много микроби се полепят по носа, тя като иде, обира тия микроби, кацне на носа ти. Който не разбира, нека ходи да обира тия микроби, тя ще седне на носа ти, ще си тури крачката. Ти нямаш търпение, мислиш, такава инжекция не ти трябва. На носа има много микроби, учете се на търпение, като се наберат много микроби на носа, тя ще дойде, събере ги, събере ги и си иде. Сега две теории има, защо са

създадени мухите. Едната теория поддържа, че млекопитающите в ония, хубавите времена, когато те са се развивали, когато имало богата храна за тях, че като се наядат целият ден спят под дърветата. Те не се учили много. И тогава се създават тези слуги да идат да ги хапят. Невидимият свят създал тия мухи да ги хапят за да работят. Те постоянно си мърдат опашката, тъй, че гръбначният мозък се учи. Животните като махат с опашка събуждат ума си. Задната опашка на животните, къде е дошла в човека? Тя е минала вече на човешкото лице, тя е човешкият нос. И вместо да си мърда опашката нагоре-надолу, сега вие туряте лявата или дясната ръка на носа, вие туряте слънчевото течение, ту лунното течение. Ако вие поглаждате носа с дясната ръка, имате слънчевото течение, ако турите лявата ръка, имате лунното течение. Със слънчевото течение ще внесете животворен магнетизъм, с лунното течение, ще внесете въображение във вас. Някои хващат носа с дясната ръка, някои с лявата ръка и с двете поглаждат носа някой път. Сега те са теоретически работи. Вие правете опити. Може да седите някъде на екскурзия, бройте от едно до шест и турете дясната ръка на носа и вижте, ще стане ли някаква промяна, ще дойде ли някаква идея. Може да ти се отвори някакъв нов аспект, нещо, което не ти идвало на ума, тогава ще дойде. Сега всичката погрешка е там, дето много работи ги казвате само теоретически, вие много малко сте приложили на опит. Проверени работи нямате.

Онези от вас, които сте музикални, как бихте изпели думите: „Аз мога да дишам“. В пението басът са земните течения, в гъстата материя е човек. Басът оперира с дългите вълни, сопранът с късите вълни. Басът и сопранът това са полюсите дето се поляризират тоновете. Тенорът и алтът това са отглас, ехо. Алтът поддържа басът, дъщеря го наричам. Дъщерята поддържа баща си. Тенорът това е синът, той поддържа майка си. Той е нависоко, поддържа майка си.

Тенорът толкоз високо не може да се вдигне колкото майката и алтът толкоз ниско не може да слезе колкото бащата, но се таки, алтът и басът си мязат. И басът не може да се повдигне по-високо от алтът. Сопранът не може да слезе толкоз, колкото тенорът. Тенорът е границата на сопранът, дето може да слезе. Между сопранът и тенорът има преплитане. Преплитане, тъкане има. Значи щом една нишка веднага се преплита и тогава иде бърдото, взема тази жичка. След туй, пак преплитане има на жичките. Когато два тона се преплитат, идея трябва да имаш, да пееш. Ако нямаш идея, не можеш да пееш. Трябва да имаш някаква идея. Казваш думата „аз“. В пеенето значи имаш една идея, която носиш. „Азът“ с тази буква „З“, тя е бент. „З“-то трябва да се опитомява. Англичаните казват „ай“. В руския е „я“. Точно обратното на английското. Когато ние казваме „аз“, в зъбите с това „з“ хапане има. Ти за да опитомиш, туй което хапе в твоята мисъл, в твоите чувства, туй личното е, какво трябва да туриш на мястото на „аз“. Затуй българският народ не казва „аз“, но казва „ас“. Народът усеща, че друго трябва да се тури на мястото на „З“-то. При „аз“ на небцето си туряш езика, при „ас“ е малко по-добре. Трябва да смекчите. Запример, англичаните смекчават „р“-то. В животните има такова ръмжене. Англичаните гледат да избегнат „р“-то, едва някъде ще го чуеш. Понеже, ако вземеш грубо „р“-то огрубява гласът. Има много неща, които трябва да облагородявате. Всеки народ се стреми да облагороди някои от звуковете. АЗ, АС, англичанинът казва АЙ. Много е съобразителен англичанинът. „Й“ – показва посока на движение. Англичанинът е практичен. Когато англичанинът се намира в трудно положение, много бърже разрешава. Когато е охолоен все отлага, когато е на зор, веднага взема решение. Един богаташ всяка година търсил да намери едно перо да съкрати бюджета си. Много харчел и не можел да намери едно перо да съкрати. Случва се една година, че загубва една трета от капитала си, веднага намира

какво да съкрати. Англичанинът мяза на този богат човек. Той като се намери на зор, бързо решава.

Вие трябва по някой път да изучавате психологията на животните. Турете една кост на две кучета, веднага ще започнат да си показват зъбите. Гледат костта и започват да мъркат. За една кост се карат, кое да вземе костта. Най-първо се гледат, но костта става причина да се скарат. По някой път и ние мязаме на тях. Имаш и ти на пътя турена кост. Ти за една дума кипнеш. Каже ти някой: „Ти си невежа.“ Какво съдържа думата „невежа“? Невежите хора се учат. Учението е за невежите, а пък за учените хора е животът. Ученият какво трябва да прави? Той ще живее. Невежият след като се научи ще живее. Учението трябва да бъде едно пособие за живота. Всичките неща, и мислите, и чувствуванията са за да можем да живеем. Животът е главното в света. Ти трябва да пееш, защото като пееш животът всичко дава. Животът обича пеенето. Ти ще му пееш на живота, като дойде живота, всичко дава. Като не пееш той е скръжав. Щом пееш на живота той е готов всичко да плати. Щом не пееш не ти плаща. Казвам: Ако човек не пее, ако той не мисли, ако не направи някое добро, или ако не седне да си почине, или ако не яде, или ако не пие вода, те са средства, външни условия на живота. Яденето има известна музика. Природата защо турила тия зъби? Хората щом изгубят зъбите, в тях работата съвършено не върви. Без зъби, работата не върви. Децата, които нямат зъби, природата им дава рядка храна – мляко. Когато вече дойде да се хранят с твърда храна, те вече нямат зъби. Някои от вас, които нямате зъби в умствено отношение, не са израснали зъбите. Аз на вас препоръчвам млечна храна. А пък на онези от вас, на които зъбите са пораснали, на вас казвам: Дъвчете! Мисленето е дъвкане. Една мисъл, ако не можеш да я разбереш, вземи, сдъвчи я хубаво. След като я изядеш, не приядай.

Да допуснем сега, че имате една мисъл, едно чувство, което ви мъчи. Да допуснем, че имате някаква болка или в коляното, или в ухото, или някъде в главата. Питам сега: Кой е естественият път да се освободите от едно бreme? Вие страдате от ревматизъм, направете му една песен. Сега вас ви се вижда смешно, че може ревматизъм да се лекува с песен. Нали усещате болка? Кой е основния тон? Вие нямате основен тон. За да се въдвори хармония в човешкия организъм, кой е основния тон? Основният тон на живота е „до“. Аз вземам в тази гама О, А, И, Е, У. Казвам „до“. Трябва да бъдеш свободен. Не ограничавай себе си, не си туряй излишни ограничения. Пратен си в света да живееш. Господ е помислил за тебе. Ако разбираш слънцето, звездите, всичко в света е заради тебе създадено. Казваш: „Какво ще правя?“ Чудна работа, всичко имаш, пък ти си нещастен. То е неразбиране. Този, който създал света той те обича вече. Ти значи трябва да съзнаеш, да има един отглас във вас. Ами, че вашият ум, който Бог дал, ами вашето сърце, което дал, нека проговори вашето сърце. Вие страдате, радвайте се че страдате. Понеже вашето сърце като трепти, Господ се радва че вашето сърце страда. Страданието е работа. Ако вашият ум започва да мисли, Господ се радва. Когато умът ви не работи, когато сърцето ви не работи, Господ може ли да се радва? Ами, ако детето на една майка не диша, сърцето спряло, не работи, лекаря иска да възстанови неговото дишане, майката плаче, че сърцето спряло, започват да вдигат ръцете нагоре да ги свалят, възстановяват неговото дишане и после като забие сърцето, майката става весела и лекаря се радва. Казвам: Хубаво нещо е да дойде една малка мисъл. На най-малкия импулс на ума и на сърцето се радват от невидимия свят. Като започнеш да мислиш, ти си жив в умствения свят. Като страдаш, ти живееш в духовния свят, а пък като работиш на земята, ти живееш на физическото поле. Тъй щото едновременно трябва да живеете на физическото поле, да работите на физическото

поле, трябва да чувствувате, за да живеете в духовния свят и трябва да мислите, за да живеете в умствения свят. Пък има и по-високи области. Та казвам сега: Мисълта е живот, чувстването е живот и усета, който имаме на земята и той е живот. Сега толкоз пъти съм ви говорил, вие сте ученици. По какво познавате, че някой човек ви обича? Някой път казвате, че някой не ви обича. Как познавате, че някой не ви обича? Казвате: „Той ме обича, но непостоянна е неговата любов.“ Как познавате, че в един случай любовта е постоянна, а в друг случай непостоянна. Се имате известни данни. Кои са аргументите ви? Как ще докажете? Ако един човек ви срещне, пък ви вземе на гърба си, неговата любов ще бъде ли постоянна? Ако се качи на гърба, неговата любов не е постоянна. Аз тъй познавам. Онзи, който се качи на гърба ми, казвам: Тяхната любов е ден и половина, когато ме вземат на гърба, вярвам в тази любов. Ако той ме носи казвам: Любовта му е устойчива. Та вие можете да проверите. Ти се качиш на един кон, качиш се на гърба му, колко време ще те обича коня? Докато държиш гема и юлара, конят се подчинява, но утре щом излезе юлара от ръката ти, той дигне опашка и хайде в гората. Казва: „Такава любов да нямаме.“ Сега аз вземам в сравнение. Всяка една идея, която попадне дълбоко в ума и я нося в умът си, възприемам една идея и я държа в ума си, моята любов ще бъде постоянна. На тази идея разчитам. Всяка идея, която погледна и не остане, казвам: Не е време. Ако тя е някаква свещена идея да направи нещо за мене. Идея, която човек възприема и носи в ума си, може да направи много работи. Но ако се качи той на тази идея тя да го носи, от тази идея, нищо няма да стане.

Та казвам: Носете идеите си с вас. Те не тежат много вашите идеи. Колко тежи една идея? Тежестта на една идея е единица със сто нули от милиграма. Каква тежест има тогава? Но идеята, малко взема, много дава. Всяка една идея, която туряте във вашия ум, ще

проверите, много малко взема. Всяка една идея като дойде във вас ще ви донесе нещо. Стига една идея да имате, да я прегърнете, тя да ви донесе всичкото благо в света. Идеята за любовта, ако влезе във вас, във вашия ум, ако влезе във вашето сърце, няма ли да ви донесе вашето благо? Всичкият живот ще ви донесе. Сега, какво е отношението когато вървите, как се поставят ръцете, с левия крак коя ръка върви и с десния крак коя върви? Лявата ръка с десния крак и дясната ръка с левия крак. Защо да не е дясната ръка с десния крак и лявата ръка с левия крак? – Не върви така. В природата то е закон – десния крак напред и лявата ръка нагоре с показалеца. Вие всички имате слънчевото течение в тях. В левия крак, който е назад имате земното течение. Две противоположни течения имате. Тия течения свършват работа. Ако турите десния крак и дясната ръка те ще се обезличат.

Вие свързвате всички тия неща с вашия личен живот, с вашето лично разбиране. То е хубаво. Но има известни идеи в човека, които са извън неговия личен живот. Много сравнения трябва да се направят за да се изясни. Да кажем, вие зимно време вървите с хубав балтон, този балтон е на място. Но влизате в една топла стая дето трябва да учите, да се занимавате, този балтон потребен ли е? Ще го съблечете. На нашия личен живот аз гледам като на един много тежък балтон. Щом дойдем до Божествените работи, ние трябва да снемем този балтон. Ако не го снемем мъчно можем да учим. Личният балтон седи отгоре, усещаш нещо тежко. Ако един музикант се качи горе на естрадата с този тежкия балтон, как ще свири той? Ще свири нещо, но трябва да хвърли балтона, да остане с едно палто. Казвам: Когато искаме да се занимаваме с Божественото, тия големите балтони, тия високите мисли, които имаме за себе си, че сте гениален човек, ще снемете този балтон, ще останете с тънко палто. После по някой път вие се оглеждате в огледалото, казвате: „Малко красив съм, хубав

съм.“ Обаче има една красота, която не се мени. Тази красота, която се мени тя е балтона. Има нещо в човека красиво, което не се мени, има друго, което се мени. Да кажем лицето замязало на месечина, подпухнало, не е хубаво. Този балтон трябва да се хвърли, много дебела дреха е. Някой път може носът да се подуе, подуе се носът стане дебел. Но и като отънее носът е много лошо. И като задебелее пак е лошо.

Та да се освободите от ненужните мисли. За себе си мислите много повече отколкото трябва. Да допуснем, че аз съм неразположен. Аз ето какво ще направя. Ако някой ден съм неразположен, ще взема биографията на един велик човек, който се е подигнал и ще чета. Биографиите на великите хора са имали едно възпитателно значение. Не мислете, че великите хора са минали по път постлан с цветя. Вземете живота на Едисона, изобретател, но първоначално бил вестникар, ходил от една работа на друга, какви не препятствия минал, докато се издигне. Казвам: В туй положение, в което ние се намираме, ако погледнем назад в миналото, какъв е бил човек и сега, което е постигнал и за в бъдеще да достигне тия висини на ума, той трябва да се отрече от много работи. Сега вие какво мислите за отричането, как да се отрече? В дадения случай вие под самоотричане мислите човек да се отрече за цял живот. За една секунда аз трябва да се отрека от едно нещо. Да допуснем, че аз бързам, идвам в една гостилница, всичките маси са заети. Казваш: „Как да намеря място“. Седни спокойно, хладнокръвно, почакай пет, десет минути, нищо няма да изгубиш. Често аз съм превеждал онзи пример за един руски княз и един англичанин, които се срещат в една тясна улица в Лондон със своите кабриолети. Двамата не може да се разминат. Руският княз изважда вестник „Таймс“, 16 страници има, и започва да го чете. Англичанинът праща слугата си и казва: „Господине, като прочетете вестника дайте и аз да го прочета“. Най-после, след като руският княз

прочел вестника и след като англичанинът прочел вестника, англичанинът като по-практичен казва: „Господине, може ли да си разменим кабриолетите, аз на твоя и ти на моя за да може да минем?“ Разрешава се въпроса. Казвам: В живота има много противоречия, по този начин трябва да се разрешават. Ако бързаш, времето се развалило, нямаш време, нямаш пари, всичко това са факти, какво трябва да се прави? Изкълчиш си крака, какво трябва да се прави? Не трябваше да се изкълчи. Ще повикаш някой човек, който знае да прави изкълчено, ще се запознаеш с него. Ще бъдете ли толкова умни като този българин? Умни вие трябва да бъдете, когато се разрешават трудните задачи. В турско време във Варна, на един турски паша на жена му се изкълчил крака. Един чехатчия имало в Ботйово, казва му: „Искам да наместиш крака на жена ми без да я бутнеш“. Пашата му казва това. Този казва: „Може“. Пашата имал един хубав ат и му казва: „Ще го държиш три дена, няма да му даваш да пие вода.“ След това качват ханъмката, господарката, жената на пашата на коня, свързват и краката отдолу и на коня дават да пие вода. Като започнал да расте коремът на коня, кракът се намества. Казват: „Много учен бил този българин.“ Учен човек, платил му хубаво. Той искал да му покаже на пашата своето изкуство. Казва: „Турете една стомна на чувал, счупете я на 20 – 30 парчета, завържете чувала, и така започва да намества парчетата на стомната, докато наместил всичките парчета на място. Казват: „Умен бил този българин.“ Вие трябва да бъдете толкова умни да наместите кракът на ханъмката без да я бутнете. Това е един отличен, един хубав пример. Аз бих желал и вас да повикат да наместите крака на една ханъмка. Та разрешете някой път някоя трудна задача. Няма задача в света, която да не може да се реши.

Но сега на предмета. Понеже сте дошли на земята, вие имате известни задачи. Вие не сте дошли да живеете за себе си. Тогава е

въпрос: За кого сте дошли да живеете? Ако моят крак ми каже тъй: „Защо съм дошъл?“ Казвам: Ти си дошъл да ми служиш. Ако ми послужиш и аз ще ти услужа. Кракът не е създаден заради него. Той е създаден заради мене. По някой път ние трябва да разбираме нашата зависимост. Ние искаме да се наложим на природата. Казвате: „Ние трябва да подчиним природата.“ Ако под „природа“ разбирате онова грубо естество на човека, да, прави сте. Но, онова, разумното, което Бог създал, да го използваш, както искаш да го подчиниш, ти си на крив път. Как ще го подчиниш, как ще хванеш светлината? Светлината може да я хванем. Ние сме прегърнали огъня, когато огъня е сто градуса, ти се справяш с него. Но когато този огън се увеличи на 1000, 2000, 10 000 градуса, как ще го подчиниш? Ние някой път мислим, че може да подчиним природата. Най-първо вие се научете да се подчинявате. Човек, който не се е научил сам да се подчинява, никой не може да подчинява. Силните хора нали слаби се раждат. Кой се е родил силен? Всичките хора с микроскоп трябва да ги търсиш някъде, но после туй същество се увеличава, увеличава. Ние имаме един пример. Вземете семката, като я посадите в земята и ѝ дадете добри условия, на цяло дърво се превръща. Малките неща имат възможности да станат големи. Използвайте условията, които природата ви дава. Не се бунтувайте против вашия ум, използвайте условията, които вашия ум ви дава. Не се бунтувайте против вашето сърце, използвайте условията, които вашето сърце ви дава. Ако аз бях на вашето място, и ако някой ден бях неразположен, ето аз какво щях да направя. Ако съм някъде някой голям чиновник, може министър-председател да съм, пак съм неразположен, ето какъв опит ще направя. Ще накарам домашните да ми стотвят най-хубавото ядене, което обичам. Ще ида ще намеря един беден човек, ще му дам да яде и аз ще го гледам. Като го гледам да ми бъде приятно. Аз ще го гледам, ще се възпитавам. После ще го потупам, ще кажа: Много

хубаво ядеш. То е възпитание. Ти ще кажеш: „Какъв глупав съм.“ Много добър опит е този. Казвам: Ще завидите на този беден човек. Допуснете сега, че въпросът другояче седи. На този бедният, министърът дава едно угощение, той гледа и се радва. Той казва: „Защо министърът не ми даде аз да опитам ролята на министър.“ Аз ако бях на вашето място и аз щях да бъда министър. Аз, ако съм, ще го потупам, ще кажа: Много хубаво яде, доволен съм. Мене като ми пеят някой път и аз ям, аз съм доволен. Всеки човек, който е успял в музиката радвам му се. Ти го гледай, един ден и ти ще свириш така. Няма да се мине дълго време, всички, които сте пратени на земята, ще дойде туй, което вие искате. Вие сега се бунтувате, защо да не бъде днес. То ще дойде на своето време. Някой път някои ваши желания ги искате две години по-рано, някой път десет месеца, някой път един месец. Природата не търпи такова разногласие. Тя точно на секундата като дойде, ще ти го даде. И последната секунда ще чакаш, като дойде последната секунда, блесне светлината, яденето е сложено. Ще започнеш. Някой път вие не дочаквате секундата. Много бързате. Казвате: „Много чакам“. Ти си чакал толкова време, какво ти коства да почакаш още десет секунди? Някой път казваш: „Не мога да чакам“. Заминеш. Работата е, че всичките неща за да ги постигнете изисква се и последните десет секунди да чакаш. Ако не чакаш, разваляш всичко, което е приготвено. Никога не допускайте да не дочакате и последната секунда, оставете да мине и още една секунда от уреченото време. Дал ви някой обещание да ви срещне. Той не дойде навреме. Нека мине една секунда от вас. Вие като погледнете на часовника, като мине една секунда, кажете: „Чаках, една секунда мина от уреченото време не може да чакам повече.“ За една секунда знаеш колко работа може да се свърши. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра. За да измине човек този път, колко

време му трябва? Ако пътуваш по 100 километра на ден, за колко време ще изминеш 300 хиляди километра?

Казвам: Една секунда за човек, който мисли, много значи. Има секунди, които са временни. Важни секунди има в живота. Аз да ви кажа, кои са секундите. Тия секунди, които ви тревожат, те са от евтините. Тия секунди, които не те тревожат, те са от скъпоценните камъни. Седиш спокоен, като че ли всичко е наред. В тази секунда, като че ли си разрешил много въпроси. Тази секунда е, в която се разрешават най-хубавите работи.

Та има допирни точки на ума и сърцето, при което има едно спокойствие. Казва Христос: Моя мир ви давам. Да бъде човек спокоен, значи да бъде готов да работи. Сега кои са най-важните работи? Колко работи може да приложите? Кое е най-важното от казаното? Кое е най-важното, което може да остане и да го приложите?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година 14 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 31. XII. 1937 г., София – Изгрев.

БЪДЕТЕ ЩЕДРИ

Отче наш

Има един стих, който казва: „Родения от Бог грях не прави“. Но още може да се каже, че родения от Бог добре се учи. Родения от Бог и добро прави. Те са взели само „грях не прави“, но какво прави родения от Бога? Запример, вие вземате ръката, но за какво са създадени ръцете? Защо са създадени ръцете на хората, само посветените знаят. Обикновеният човек знае, че има някаква ръка, но защо му е ръката и той не знае. Та в старо време, когато искали да накажат някого, който бил съвсем упорит и своенравен, не се подчинявал, отсичали му двата палци. Щом се отсекал палците, човешката воля се парализира. Когато този палец се мърда навсякъде, волята е в нормално състояние. Когато не се мърда, остане в бездействие, волята не е в нормално състояние. Та сега съвременното чувство, всички чакат наготово. Казват: „Да даде Господ!“ Да даде Господ и всички молят да им се даде нещо. Но даването е едно благо външно. Може да ти се даде нещо, но как ще използваш онова, което ти е дадено? Подаряват ти една хубава книга, но ако ти не може да разбереш писаното вътре, или дават ти един инструмент да свириш, подарен ти е. Казваш: „Дадох ми хубава цигулка“, или „Дадох ми хубаво пиано“, може през целият си живот да се хвалиш, казваш: „Знаете ли колко струва? – 150 хиляди лева златни, знаете ли колко са?“

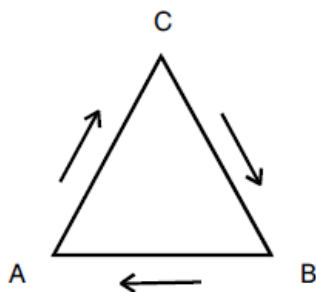
Представете си, че въздухът даром ви се дава, и вие не може да се ползвате от въздуха, и светлината даром ви се дава и от светлината не може да се ползвате. Слушането даром се дава. В съвременния живот нещата се възприемат аномално. Ако погледнете човешкото лице, в човешките вежди има нещо аномално. На някого устата

изкривена, на някого веждите изкривени. При тази изкривеност не може да се върви напред. Лицето е едно място, дето се отбелязват изкривените работи. Всяка сутрин трябва да видиш какво си изкривил, да знаеш какво да направиш. Има да научиш нещо, има да изправиш нещо. Сега не искам да се занимаваме с погрешките. Но казвам, че погрешките са причина да не може да приемем новите неща, които Бог ни дава. Ние сме много закъснели, толкоз закъснели, че за в бъдеще трябва да пътуваме с бързината на светлината, за да може да я настигнем, към която се стремим. Много хора, като се проявяват духовно, казват: „Закъснял съм“. И действително са закъснели. Пък и най-добрите хора и те са закъснели. Има някой, който не е закъснял. Такива казват: „Какво трябва да се прави?“ Сега изкуството е да се увеличи бързината, да се ходи с бързината на светлината, като светкавица. Та бързината на светлината не е най-голяма, има неща, които се движат с по-голяма бързина. Мене преди години ме питаха, с каква бързина се движи човешката мисъл? Дадох им само едно сравнение, че ако се сравни бързината на светлината с бързината на човешката мисъл, то бързината на светлината е като биволска кола. Видя им се това чудно. Наскоро някой чел, че един френцуски математик изчислявал, че човешката мисъл се движи с три квадрилона трептения на секунда. Значи това пространство три квадрилона за да изходи това пространство, на светлината колко време ѝ е нужно? Трябва да сметнете сега, една грамадна мисъл е. Но казвам: Има обикновени работи, които не ни са ясни. Запример, всеки един от вас минава за много търпелив. Казва: „Аз съм много търпелив човек“. Гледам една сестра, която е много напреднала с търпение, една друга сестра ѝ казва една обидна дума. Гледам, тази много търпеливата сестра, сълзи ѝ потекли, два извора потекли от очите ѝ. Сега има два начина на разбиране. Не, че не е търпелива. Аз го тълкувам. Казва: „Обиди ме“. Онзи невежа, който живее в нея е

обиден. И онази, реалната, която живее в нея. Трима човеци живеят едновременно. Тя плаче, как досега да не е знаела тази истина. А пък онзи, който разбира тази работа, той се радва. Ха сега едно противоречие. Казвам: Единият се докачи, вторият плаче, третият се радва. Как ще ги примирите? Невежият се обижда, реалният, той плаче, как да не е знаел досега тази истина, онзи, който разбрал, той започва да се радва. Та аз виждам едно положение – вие не знаете кога се радвате. Радва се третият, който разбрал. Като ви обидят, третият започва да се радва. Единият скърби, другият плаче, казва: „Как досега да не зная тази истина?“ Казва: „Каква хубава истина да ми кажат – ти си голям простак“. Започва да плаче, как досега не е знаел, че е голям простак. Какво разбирате вие под думата „простак“? Всеки човек, който не знае да греша, да лъже, да краде, който не знае да смета хората, е един първокачествен простак. Сега невежият ще се обиди, ще си каже: „Аз да бъда простак! Да крада мога, много учен човек съм, мога и да убия, как мисли че съм простак?“ Ами, че всички вие казвате: „Докажи му, че не си толкова глупав човек“. Че как ще му докажеш? Представете си, че вие срещнете един разярен бик, как ще му докажете, че вие сте едно благородно величие? – Отмахни се от пътя. Та ще ви приведа примера за един невежа Симеон в Елинско живее. Невежа, той една солена идея има. Един ден излиза и като изкарват от Елена говедата, върви и бикът. Като вижда тази бука, която мучи и вика, казва: „Заповядвам ти, в името на Исуса Христа да не мучиш“. Хваща буката за рогата, но като го натиснал бика едвам го спасили. Казва: „По-силен излезе от мене“. Казвам: На този бик, като го хванеш, като му извиеш врата в името на Христа, да познае, че Христос е в твоите ръце. Ако Христос не е зад тебе минаваш за хафиф. Тогава под рогата на буката. В дадения случай бикът представя невежият човек. Щом ти си невежа, ти си бик. Когато започваш да плачеш ти си във втората фаза, човек още не си станал. Когато

започнеш да мислиш, ти ставаш човек. Докато си бик, само говориш. Щом ти кажат, че ти си невежа, значи учиш се да говориш. Невежите се учат да говорят. Щом напуснеш невежеството, животът трябва да стане реален, да започнеш да мислиш. Аз определям животните с ония изостанали души, които са деца. Как виждате за мене едно бърбъзънче, малкото дете, което се учи, една птичка, един славей ще станат човек, след време ще израснат. Това е по закона на времето, вие сте понапреднали. Сега, както е казано в библията, човек е създаден най-после. Но ето аз как разсъждавам: Когато някъде ще стане някакво тържество, царят ли иде най-напред или войниците? Войниците се нареждат най-напред, царят иде после. Сега човек като дошъл, най-после, другите животни дошли преди него. Законът е обратен, че който иде най-после, той най-много знае, който иде най-напред, той най-малко знае. Който има най-големи претенции в света за учен човек, той най-малко знае, който минава за най-голям светия, той е най-малкият светия, в каквото и да е отношение, това е вярно. Мене са ми препоръчвали много хора, казват: „Намерихме, един човек много добър“. Аз другояче съдя за хората. За мене има много животни облечени в човешка форма. Като снемеш човешката форма, ще видиш, че седи едно своенравно дете, което обича само да къса листа. Някое дете като вземе една книга, започне да дере книгата, откъсне едно листо, друго листо, накъса книгата. То мисли, че е свършило нещо. Когато ви обиди един човек и ти се обидиш, не си ли ти малкото дете, което си скъсало книгата. Ти си простак, ти си голям невежа, ти не знаеш това, онова. Две сестри спорят и едната казва на другата: „Ти си голям простак, не знае нито един език“. Тази, която знае езици, ако иде да говори на френски, няма да ѝ дадат пари. Ученият човек не проси. Всеки, който проси е невежа. Остане ли човек да проси, ще ви дадат пет, десет лева ще ви похвали. Всеки, когото хвалят, той е прост човек. Засега само вземат стиха и казват: „Христос

тъй казал, Христос инак казал“. Тъй писал Моцарт. Какво писал Моцарт. Трябва да се учим, туй което Моцарт казал, не се чете, то се пее. Казва: „То е поезия, музика“. Каква музика, я ми кажете? От Моцарт, какво може да ми пеете? Или, ако ви кажа първата симфония на Бетовен, какво ще правите? Казвате: „Това не се отнася до нас“. За нас ангелските песни. Казвам: Я, ми изпейте една ангелска песен. Казва: „Забравих“. Ти нищо не си слушал. Туй, което си забравил показва, че ти не знаеш, нищо не си слушал. После някой иска да покаже, че е много учен. – „Аз не мисля, но в мене има нещо, което мисли“. – Че как го знаеш? Ти не мислиш, пък знаеш, че друг мисли. Туй, което в тебе не мисли как знае, че мислиш? За да знаеш нещо ти трябва да мислиш.



Фиг. 1

Представете си, че имате един триъгълник /Фиг. 1/. Представете си, че „А“ – е едно разумно същество, взема едно място на деятелност. Движението върви от „А“ към „С“ към „В“. Питам: В един момент де се намира „А“? „А“ в дадения случай се намира в ляво, но след малко „А“ ще мине в „С“, „С“ ще мине в „В“, „В“ минава в „А“. И тогава ще ви питам, де се намирате? Туй положение дето знаете, няма да бъде, след един момент, вие не може да се намерите на същото място. Често се случва във вас, че забравяте нещо. Защо забравяте нещо? – Понеже нещата се движат, те са се преместили. Вие ги туряте на старото място, затова забравяте. Като започнеш да забравяш, ти търсиш

нещата на старото място. Наука трябва да имаш. След един час, месец, година, след десет години, туй, което ти си ценил ще мине на друго място. Трябва да знаеш къде да го търсиш. Туй не спада от лесните работи. Вие като идете в небето знаете ли какво ще учите? Вие мислите, че ако идете на небето ще учите детински работи. Така, ако идете в небето, небето ще го видите точно както земята. Само че, и там ще има за вас непостижими работи. Има в другия свят, писал един американец „Писма от другия свят“, „Писма от оня свят“. Той казва, че всичко има там, има богати трапези, само, че не може да ядеш. Ако речеш да се приближиш до яденето, то се движи, ако речеш да го бутнеш, то отлита. Ти се преместиш и то се премести пред тебе. Ти вървиш, отиваш подире му и като простреш ръката, яденето тръгва. Ха тъй, малко остава да го вземеш, пак върви, не може да го вземеш. Казва: „Богати трапези има, много ядене, плодове, дрехи, но като речеш да бутнеш, не може да го вземеш“. Какво ще бъде вашето положение? Понеже всичко имате, но не може да го използвате. Как ще решите въпроса? Казвам: Сега това е една фантазия, той си въобразява. Но да кажем, вие влизате в такъв един ред, един свят, какво ще бъде вашето положение? Вие мислите, че като идете в другия свят ще ви посрещнат. Кой ще ви посрещне? В оня свят като идете, ще ви посрещне този, който обичате и който ви обича. Ако има някого да обичате и да ви обича той ще ви посрещне. Другите, ако не ги обичате няма да ви посрещнат. Там всеки мисли за себе си. Тогава как ще те посрещне баща ти, ти не си го обичал, той няма да те посрещне. Как ще те посрещне майка ти, когато ти не си я обичал, няма да те посрещне. И брат си когото не си обичал и той няма да те посрещне, и сестра си, която не си обичал и тя няма да те посрещне. Кой ще те посрещне? Казваш: „Господ Исус Христос на когото се моля“. Но и него не си обичал и той няма да те посрещне. Какъв е сега признакът да покажем, че обичаме някого и ние? В какво седи новата

любов? Новата любов седи в туй, да може правилно да произнасяте думата „любов“. Ти ако влезеш в другия свят и не знаеш да произнасяш правилно думата „любов“, никой няма да може да те разбере. Ти ще се намериш в положението на онзи българин, който отива в Лондон, мисли, че е като в България. Отива при един англичанин и го пита на български: „Моля, къде е еди коя си улица? Къде се намира?“ Англичанинът казва: „Какво иска“ /на английски/ Но не е български да се разбере тази работа. И тъй като започнете някои да остаряват, какво ще стане с вас? Докато сте млади насърчавате се, понеже майка ви, баща ви, насърчавате се. Гледам младите насърчават се, въодушевяват се. Не е това. Всички съвременни хора са роби на стари идеи, стари мисли, стари желания, които сега у тях функционират. Ако реката ми се похвали, че много вода минава, не са двата бряга, които образуват водата. Водата от друго място иде. Вие казвате, че обичате някого. Аз другояче разбирам любовта. Малко хора съм срещал да обичат. Щом той те обикнал, той веднага ще се докачи, че не го обичаш. Всеки търси другите да го обичат. Че той щом те обича, ще се докачи, че ти не го обичаш. Хубаво, ако ние искаме хората да ни обичат, за какво ще ни обичат? Слънцето се обича за какво? – За онова, което дава слънцето, затова се обича. Животът се обича, за онова което дава. Аз влизам в света, защо ме обичат хората? Какво ще дам? Вие се запитайте, какво ще дадете? Или само за една празна дума? Да кажем, аз ви кажа: Аз идната година на всинца ще ви дам по 1000 лева. Вие цялата година ходите и разправяте, че ще ви дам 100 хиляди лева. Дойде годината казвам: Ще чакате още една година, за идната година. Тази година не става. Питам: Какво ще каже човек в даден случай? Не сега, след една година. Казвам сега: Давам. Изваждам, давам, свърши се въпросът. Един лев струва повече отколкото сто хиляди лева. Един лев, ако ми даде сега, струва повече. Един лев, ако ми даде, и аз мога да го

впрегна в работа струва повече. Ако ми дадат един лев от сребро, аз ще направя четири жички, ще направя една тамбура, ще опна тия жички да свиря. Като започна да свиря всеки ден ще печеля, щях да имам по 200-300 лева. Като свиря навсякъде ще ме слушат. Вие казвате: „Един лев само за какво ми е?“ За невежия нищо не струва, за учения то е едно велико условие. Че Бог вас ви дал богатството на вашия език. Седнали ли сте вие някой път да произнесете думата „любов“, да произнесеш думата „любов“ по различни начини. Произнесете думата „любов“! – Това е реване, пак я произнесете. – Това е съскане. Аз бих желал някой да я произнесе. Аз давам хиляда лева, ако някой от вас може да произнесе думата „любов“. Ето, тази сутрин давам хиляда лева, банкет давам на този, който може да произнесе думата „любов“. Ама аз ще изгася лампите, той като каже думата „любов“ – да се запалят. Хайде, давам две хиляди лева, три, четири, пет хиляди. Ще загася лампите и като произнесе думата „любов“, лампите да се запалят, даже червеничка светлина да се образува. Не е лесна работа ще кажеш. Аз съм бил между хора, които са ми говорили за любовта, аз съм ги слушал. Казвам: От туй всичко става, но любов не става. Туй ви говоря не за обезсърчение, но то е наука.

Ако взема един тон и ви кажа: Това е „сол“. Но това не е „сол“, нито „ми“, нито „ре“, и „ла“ не е. Какво е? Се е нещо. Като кажа „сол“, какво е? Най-първо то е музикално. То е се музика, но трябва да се преведе. В даден случай и аз като взема един тон, моят глас не е в съгласие с всички други, които пеят. Има един човек, който е музикален, като го слушам някой път и аз се опитвам да пея правилно. А пък тогава, ако река да преведа сега неговото пеене, криво вземам тоновете, вземам тоновете, но не съм в акорд с него и следствие на това се ражда един дисонанс. Постарайте се някой път да пеете, когато сте разтревожени, сърдите се. Ни най-малко не върви.

Започнете да пеете, когато сте разположени, когато имате Божествено разположение, сладко върви, отлични са думите. Човек за да може да пее той трябва да има разположение. Казвате: „Лоши работи има“. Но лошите работи са за учените хора, за децата не са лошите работи. Аз не ви препоръчвам лошите работи, понеже вие сте деца. Един ден като станете възрастни, много учени, тогава лошите работи нека дойдат, ще има с какво да се занимавате. Защото голямо богатство има в лошите работи. Защото едно пеленаче, какво ще го ползува баница, вие ще го уморите това дете с баницата. Или какво ще му дадете, една печена кокошка? Или какво ще му дадете, ябълки? Казвам: Сега вие сте се научили да гледате на въпроса лично. Считате, че туй състояние, което имате ще продължи. Вие след една година няма да бъдете такъв, какъвто сте сега. Тогава, какъв ще бъдете след една година? Запример, какви бяхте миналата година на днешния ден?

Иде една сестра и казва: „Кажи ми Учителю за мене нещо?“ Какво да ѝ кажа? Носеше ми позлатени работи. Казвам: Позлатено е това, не струва. – „Как да не струва, лъщи учителю!“ Лъщи, но като го изтриеш няма да лъщи. Какво да ти кажа? Да кажа, че е злато, значи да те излъжа. Струва 5-6 лева, но не струва колкото ти мислиш. Не мисли, че е злато. Ти казваш, че обичаш някого, позлатено е това, не е злато. Ти не го обичаш, ти си турил отгоре малко любов. Ама говори за любов. Хомеопатическа любов. Силна е тази любов, но тя е от 30-то деление, от 40-то, от 50-то, от стотното деление. Знаете какво е стотното деление от някой лек? Аз ви харесвам в това отношение, понеже вие имате голяма любов и ви поздравявам, не трябва по-голяма любов хомеопатически. Но трябва да разбирате хомеопатия. Вие с думи казвате: „Аз много ви обичам“. Дадете един алопатически цяр. Казвате, че много обичате, пък малко давате. Това трябва да има съответствие в думите. Ще кажете, много ви обичам. Три дена сте

гладували, давам ви малко трошици, казвате: „Достатъчно“. Като близне, счита че съм го нахранил. Казва: „Много те обичам“. Казвам: Много ме обичаш, малко даваш. Представете си сега ви кажа: Не ви обичам, много малко ви обичам – пък ви нахраня, дам ви баница, ябълки. Казвам: Я се нахрани, пък за любов после ще говорим. Кое е по хубаво? – Да ви кажа че ви обичам пък да ви дам само да си близнете от яденето, или да ви кажа, че не ви обичам пък да ви дам добре да се нахраните. За предпочитане е последното. Ако ви кажа, че много ви обичам, пък ви дам и много, то е нормално. Учете се сега. Да има едно съответствие между думите ви и онова, което правите. Защото ние седим на изпит, не пред хората. Хората са предметно учение. В даден случай, когато ти кажеш, че обичаш хората, ти си пред учени хора, пред хора светии, които са любили. Значи комисия седи, ти казваш: „Много те обичам“. Те те изпитват, те, пишат бележка. Ще те скъсат. Ще ти дадат един човек, който е лош, ще ти кажат: „Я го обикни, лош, първокласен вагабонтин. Ще го обичаш, каквото и да ти прави, добро ще му правиш“. Как ще му направиш добро? Като се разгневиш, скъсат те на изпита. Кажат: „Единица“. Сега минаваш за много сръчен човек, че си готов за жертва. Тогава те карат да бягаш от страх. Ти се уплашиш от едно малко страдание, хукнеш да бягаш. Даже и пророците са бягали. На Йоана му казва Господ, да иде в Ниневия, той хукна да бяга. Господ му казва: „Иди на изток“, той отива на запад.

Та казвам: Ако в сегашното състояние влезете в небето, кое ще ви препоръча? Ще цитират от Библията, какво казал Христос. Христос казва: „Донесете плодовете от семената, които аз оставих на земята“. Първите плодове ще занесете. Аз казвам: Ако аз ида в невидимия свят, какво ще нося със себе си? Няма да казвам, че съм проповядвал, то е друг въпрос, ако идете на онзи свят и занесете много плодове те ще ги опитат ще кажат: „Не са доброкачествени тези плодове, не

може да ги възприемем“. Ти отиваш в оня свят, носиш една стока, те ще я опитат. Оня свят е място дето само най-хубавите работи се вземат. Ти носиш всичко, но те казват: „Не можем да купим стоката ти“. Ще вземеш стоката си и назад ще се върнеш, без да си продал нито една ябълка. Казвам: Знаете ли колко ще ви коштува всичко това? Да си върнете капитала на земята, трябва да се родиш наново, да започнеш търговия наново. Не е лесна работа. Ти казваш: „Ще умра“. Няма да умреш, ще фалираш. За мене умиралката е един фалимент. Щом умреш, значи, фалирал си. После има друго, вие сега казвате, че еди кой си се влюбил в еди кого си. Оставете се сега от тия лъжи. Оставете се сега от тая любов. Казвате: „Той се влюбил“. Че какво лошо има, ако се влюбиш? Ако се влюбил, казва: „Любовта зло не прави“. Влюбил се. Не е любов. Така не се мисли. Не се обичат тия хора. Любовта зло не прави. Аз имам това предвид, защото имам други схващания. Един човек, който обича Бога, той трябва да обича всичките хора. Този, който обича, то е тъй, той ще се научи как да обича хората. Първото нещо: Ти никога не може да се научиш да обичаш хората, ако не обичаш Бога. Може да учите каквото искате, онзи, който не обича Бога, той не може да обича хората. И да иска, то е невъзможно.

Както е невъзможно при тази светлина да узреят плодовете, тъй е невъзможно при една обикновена любов да излезе нещо добро. Може да говорим, може да четем някоя хубава книга. Ако очакваме на тази електрическа светлина да се стреем или да узреят плодовете, това няма да го бъде. Тя може да ми направи една малка услуга, но казвам: Тази любов не е онази любов, която ще внесе новият живот. То е предисловие, един път, който отваря за новото разбиране. И вие знаете, когато сте се влюбили в някого, вас ви изпитват. Вие казвате, така сте се запалили от любов, търсите да обичате някого. То е и изпит. Влюбили сте се. То е един изпит. Любовта е да те изпитват.

Като мине изпита, ще дойде любовта. Представете си, че вие обичате едного, след една, две години го разлюбите. Питам: Каква е тази любов? Сега според вас има влюбване, има и разлюбване. Има и любов, има и безлюбие. Тъй е, в какво седи любовта? Този, когото обичате да е винаги млад, този когото обичате да е винаги добър, този когото обичате да е винаги здрав, този когото обичате да говори винаги сладки думи, този когото обичате да е отличен певец, отличен поет, отличен философ. Този когото обичате всичко трябва да има, светлина, въздух, земя, той всичко трябва да бъде. Тъй разбирам аз любовта. А такъв е само Бог. Аз като съм дошъл на земята не търся да ме обичат хората. Вие най-първо търсите любовта. Аз най-последно търся любовта. Аз любовта не я търся. Защо? – Казвам: Хората имат толкоз любов, колкото и аз имам. Какво ще ми кажете, аз беден и ти беден, какво ще търся да ме обичаш. Ако е въпрос за думи и аз ги имам цели кошове, много богат съм с такива архаически работи. Мога да ви дам любов на заем, колкото искате, с килограми, мога да ви дам. Вие ще кажете: „Учителят много голяма любов има“. Не, много малка е моята любов. Който е близо при мен ще рече. Като дойде някой казвам: Много малко знаеш. И аз много малко зная. Мислиш, че си млад, ти съвсем си остарял. Какви не стари идеи имате. Знаете ли какво нещо е младостта? Христос казва: „Ако не станете като малките деца не може да влезете в Царството Божие“. Ние сме деца на грехопадението, трябва да се освободите от него. Всички хора, които сега се раждат, те са все деца на грехопадението, на недоволството, на лъжата. Трябва да се освободите съвършено от това състояние. Те и двете неща в нас вървят паралелно. Трябва да знаете къде се проявява злото, и къде се проявява доброто. Едновременно в тебе две неща вървят. От една страна ти си добър, току виж дошло нещо лошо. И мене често ме изпитват. Иде и ме изкушава дяволът. Донесат ми много хубави плодове – 4-5 плода. Иде една сестра, каже: „Дай ми един плод“. Окоето

ми отиде на малките плодове. Дяволът сега казва: „Дай най-малкото!“

– Не, казвам, трябва да дам най-хубавото. Не само единия, но понякога давам и трите, и за мене остава само единия, най-калпавия за себе си. То е Божественото. Като замине дяволът казва: „Какво ще разбере тя от тях?“ Казвам: Ще се подмлади. Дали тя или аз, все едно. Казва: „Тя учена няма да стане с тия плодове, ти трябва да ги изядеш, те са за тебе“. Та и вие като мене разрешавате. По някой път казва: „Дай само малкото.“ Не, че аз съм лош в дадения случай, онзи който ме учи, той е духът на изкушението. Казва: „Ти тия камъни може ли да ги направиш на хляб? Ти от камбанарията може ли да се хвърлиш? Туй всичкото царство на земята ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш. Какво ще ти коства на тебе да ти дадат всичките царства, да се поклониш?“ Ако се наведеш да му се поклониш, не че никакво царство няма да ти дадат, всичко ще изгубиш, но и живота си ще изгубиш. Ще кажеш така: „Аз съм научен прав да седя, не съм се научил да се кланям. В света има само Един. Той като дойде на него може да се поклоня, пред всички други хора прав стоя“. Питам сега вас, вие прави ли стоите или се кланяте? Кой на кого се кланя сега, кажете ми? Аз съм гледал, един казва: „Моля ти се, прости ми“ – и се кланя. Но защо се кланя на жена си? Или пък жената се кланя да ѝ прости. Не, но и да прости така не се прощава. То са криви разбирания. Я ми кажете, когато вие искате прошка, как казвате сега? Ако аз бях направил една погрешка пред вас и искам да ме извините, ще кажа: Ела с мене, аз направих една погрешка пред тебе, ти я констатира, ще идем и двамата пред Господа, ще коленичим, че Господ да каже тази работа как седи. Така може да ни се прости прегрешението. Ако някой мене ме обиди, че иска извинение, ще ида пред Господа ще кажа: „Господи извини ме, аз чух лоша дума бръмчи в моя ум. Опетних се със злото. Той ми казал лоши думи, аз съм виновен, че съм ги възприел“. Той е виновен, че ми казал тия думи.

Той е виноват, че ми е продал тази стока, аз съм виноват, че съм купил да я продам на другите. Който обижда и който е обиден, и двамата са виновати. Тъй седи работата с новото учение. Щом се обидят и двамата са виновни. Единият продавач, другият препродавач. Новото учение изключва всякаква продажба. Никакво продаване, никакво купуване. Тогава щом се обиждате, тогава вие сте търговци. Този въпрос за земята остава. Дойдат при мене казват: „Кой е крив, кой е прав?“ Казвам: Идете при Господа, коленичете, аз не разрешавам въпроса. Аз не съм съдия, нямам кодекс, как ще кажа, кой е прав, кой е крив. Аз не виждам никакво зло. Неговият език се огънал, той му казал, че бил много голям простак, много лош човек. Каквото казал, той само разлюлял въздуха. Какво излязло, що казал, подвижил въздуха, дошло някакво трептение до твоето ухо, ти сега правиш своите заключения, че ти казал нещо. Не, грехът не седи в разместването на въздуха. Всяко престъпление седи в една промяна, която става в сърцето. Не е престъпление, ако взема една свещ и я духна да я угася. Само разклатя въздуха и въздуха не е виновен. Но, ако угася свещта, там е престъплението. Че аз разклащам пламъка, нищо не значи. Ако някой може да изгаси моята свещ, аз правя друго заключение. Като духна да не изгася. Ако в мене, моята любов може да изгасне от духането на хората, ако моето добро може да се събори само от духането, това не добро, то е слабо добро. Не, че не е добро, но доброто трябва да устои. Затова всеки, който духа, вас ви причинява добро. Вашето добро трябва да бъде устойчиво. Каквито и страдания да дойдат, те имат за цел да укрепят вашето добро и вашата любов. Страданията са помощник на любовта, на всички човешки добродетели. Както вятърът, който иде да разклаща дърветата, да подобри тяхното кръвообращение, така са и страданията за вас. Аз така разсъждавам за себе си. И не съм намерил никакви други церове. Каквото и да мислиш, никога не казвам, че някои неща не съм знаел.

Невежия погрешки не прави. Само учените хора, които много знаят, те правят погрешки. Кой прави прегрешения? Който много говори. Който малко говори, не прави прегрешения, той минава за мъдрец. Почни да говориш и веднага ще видиш, че ще направиш някакво прегрешение. Аз по някой път като говоря, забелязвам някой граматик, който изучава българска граматика, тук свие вежди, значи някоя дума не е произнесена както трябва, някой глагол не е турен на място, някое местоимение не е турено на място, някой период не добре изказан, някой глагол не е бил в еди-кое лице, бъдеще или минало време. Ние го констатираме така. Казвам: Прав е този човек. Аз веднага му казвам: Ти си майстор в граматиката, не си невежа в смисъла на онова, което думите съдържат. Ние на български казваме: „Аз казвам“, но може да кажем и само „Казвам“. Англичаните казват само „Аз казвам“. На български има само два начина на изказване. Кой език е по-богат, българския или английския? Англичанинът като каже „Аз казвам“, прави една погрешка, българинът като каже „Аз казвам“ и „Казвам“ прави две погрешки. Казвам: По добре думите да имат едно значение. То е богатство на речта. Защото много пъти като се повтаря „аз“ не е толкова звучно. На български „аз“ не е толкова звучно. Английския е по-звучен, руското е по-звучно „Я“ и „Ай“. Българинът казва „Ай“, когато нещо се учуди, само в особени случаи. Той казва: „АЗ, АЗ“. Има едно съскане. Туй съскане е лошо. Когато се казва „АЗ“, чува се „С“. Българското „АЗ“ мяза на един ченгел. Като обърнеш „З“-то нагоре и „А“-то отгоре мяза на ченгел, с който българинът иска да хване нещо отдолу да го извади. „АЗ“, това е Божественото дете, което се родило да влезе в Божественото училище. Когато кажеш „АЗ“, ти трябва да знаеш, че си дошъл в света, да учиш закона на любовта, закона на мъдростта и закона на истината. Това е „АЗ“. Това е личността, това е Божественото дете. Ти ще се спреш. Ти казваш: „АЗ това, аз онова“. Ти казваш: „Аз дойдох в света да се уча,

аз дойдох в света да разбера страданията, да науча мъчнотиите в света, аз дойдох да науча грехопадението, дойдох всичко туй да науча.“ – „Ама защо?“ – „Аз дойдох да науча сиромашията, аз дойдох да науча богатството, аз дойдох да науча пеенето, да науча музика, за всичко съм дошъл“. Значи за всичко дошъл и всичко това е „АЗ“. Тогава като казваш „АЗ“, ще се обърнеш към Господ, ще му благодариш, че си роден. „АЗ“ в тебе е роден. На Господа благодари. Аз съзнавам, че съм дошъл да се уча, аз съзнавам, че съм дошъл да видя всичко онова, което е създадено заради мене. И тогава на Господа ще му бъдеш признателен и за водата, и за въздуха, и за слънцето, и за мушиците, за всичко, което виждаш, то е предметно учение. Разгъваш листата, четеш написаното. Във всяко бръмчене има написано нещо. Казвате: „Какво ще ми причини една мушица вътре?“ Мене ми разправяше един мой познат една своя опитност. Един ден казва, бях крайно обезсърчен, не ми се искаше да живея, исках да си замина от тук. Отива той при морето вижда една пещера, зимно време било, влиза той в дупката, седи той така обезсърчен в живота. По едно време, къде се пръкна една мушица, казва, току дойде, кацна на носа ми. Казва: „Почувствах, че има някой да ме обича. Тази мушица, като че ми каза: „Ето, аз те обичам“. Тя кацна на носа, погали ме и като че ли всичката тъга и скръб, всичко от мене го снеха, просветна ми, казвам, ще живея. Ако тази мушица по студеното време дошла да ми направи услуга. Тази мушица, казва, ми причини голяма радост. Разбрах, че Бог се проявява в малките работи. Господ ми казва: Знаеш колко мушици могат да те обичат, милиарди мушици има на едно място. Аз я изпратих при тебе да те насърчи. Тази мушица дойде, погали ме по носа, казва: Господ е уредил тази работа братко, не се обезсърчавай. Качи се на носа, ходи по носа казва много деликатно. Като лазеше по носа ми беше приятно“. Вие ще кажете: „Това е илюзия“. Когато вие мислите, че сте

обидени, това не е ли илюзия? Я ми кажете, какво реално има в обидата? Обиди ви, какво станало, в какво седи обидата? Как няма кой да ме обича, вие се заблуждавате. Слънцето изгрява, значи ви обича. Въздухът се движи, значи ви обича. Кучетата лаят, обичат. Петлите пеят, обичат. Всичките хора приказват, обичат. Звездите светят, обичат ви. Вие сега казвате, че никой не ви обича. Каква философия е това? Не може така да се мисли. Тогава значи де е Рождество Христово? Роденият той каза мисли. Студеното, то /е/ обич на студа. Той дошъл сега да ни види. Сега има сняг и той ни обича, дошъл в бяла дреха. Студът дошъл, казва: „Слушах за вас много работи“, хваща ни, прегръща ни. Ние треперим от студ. Студът е любовник, като хване онзи когото обича, той трепери. Ти си влюбен, но тебе те е страх от онзи в когото си влюбен, да не ти вземе живота. Тази мома, която е обичана, страх я е от момъка. Нея я е страх да не ѝ вземе живота. Понеже тя знае, че много пъти я прегръща и като я прегърне един ден, един сокол като носи една птичка в краката, я носи прегърната, отиде нанякъде.

Сега какво да ви кажа? Ще благодарите, че аз съм отворил вашите гардероби, извинете, че без позволение влизам да ви видя гардеробите и колко прах намерих. Малко съм любопитен човек. Понеже, като екскурзиант човек, дойдох да видя из гардеробите и каквото видях извадих го. Туй из гардеробите го извадих. Сега скрих едно нещо. Аз намерих само старите ви дрехи. Забелязах, че имате един гардероб, него не го отворих, там са сигурно новите дрехи. Каквото отворих само за него разправам. Аз видях само старото, но предполагам, че имате и нови дрехи. Та втори път пак ще ви изненадам, тогава ще отворя и този, хубавия, гардероб.

Сега вземам методически. Най-първо започвам с прането. След като се опере, тогава започва гладенето. Най-после трябва чистене. Та казвам: Аз изнасям тия неща, понеже тази година майката казва, да

идеш да видиш тия деца из гардеробите какво имат. Всичко туй, ще им кажеш, че не може да го обличат вече. Та идната година като дойде деветте. Майката ще се грижи, какво трябва да се прави тази година. Тя казва: „Всичко туй трябва да си върви. Тази година, казва, никой да не се облича със стари дрехи и скъсани дрехи, никой да не носи стари обуца, никой да не носи скъсани шапки, скъсани връзки“. Казва: „Тази година никой да не туря медни пари в джоба, само златни. И книжни пари да не туря в джоба, никакви книжни пари, само злато. Всички медни пари и книжни пари навън!“

Я сега ние да направим едно упражнение. Всяко едно дишане е свързано със закона на любовта. Ти не може да изучаваш любовта, ако най-първо не приемеш въздуха. Не може да изучаваш и мъдростта, ако не издишаш навън. Всяка вдишка, това е любов, а издишането, това е мъдростта. Знанието – това е светлината. Като дишаш, трябва да знаеш, че от себе си светлина трябва да пращаш. Казвам сега: Ръцете настрани с длани нагоре, започнете постепенно да си свивате пръстите на ръцете. Ще хванете горните два пръста с палеца. Туй е вземане. Същевременно ще поемете въздуха. Започнете да поемате през двете ноздри. Ръцете ги свивате, в това време палците отгоре. Тогава започнете да приближавате ръцете пред гърдите със свити юмруци. Сега започвате да издишате като ръцете ги поставяте настрани, постепенно отваряте пръстите на ръцете. /Направихме няколко пъти упражнението/. Упражнението има смисъл, ако ти седиш и осмислиш нещата. Свиваш пръстите, то е интелигентност. Свиваш всичките си пръсти, че всичко онова, което Бог ти дал, поемаш го, и хубаво го поемаш. Силите на любовта поемаш хубаво. Вие всички бързате, като направите едно упражнение, искате бързи резултати да имате. Микроскопическа полза ще имате от едно упражнение. Хиляди и милиони упражнения трябва да направите за да имате един резултат. Понеже нашите ръце са свързани със

съзнанието, трябва да работите. Понеже ръцете са свързани с онази страна на съзнанието, и вие не можете да преодолеете вашата мислеща страна, ако не работите с ръцете. Природата е турila ръцете да работят, очите, краката ни, всяко нещо, което се движи, събужда известна част от мозъка. Клепачите даже като се движат и те събуждат предната част на вашето чело. Ако работите без да си движите ръцете, ако вие спрете без движение ръцете, пак тогава тази дейност не е правилна. В Индия, там дето има някои да спират движението да не правят никакво упражнение, но то е закон за онези, които са работили вече. Може да има едно състояние, дето човек никакво движение не трябва да прави. Но вие още движения не сте правили. Човек трябва да научи възможността на всичките движения в света, че тогава да може да прави движения, без движението на ръцете, умствено. Тогава умствено може да прави упражненията. Аз може да правя упражненията по следният начин: Мислено протягам ръцете си, но то е другото тяло, мислено ще проточа ръцете, пак ще ги свия. Мислено може да свия ръцете, мислено може да дишам. Но по този начин на втората фаза, ако дойдете, ще може да задържите по 5 минути, по 6 минути, по 7 минути, може да дойдете до положението на 20 минути. Ако 20 минути вие може да задържите въздуха, вие сте един адепт. Но за да задържите 20 минути, знаеш колко години трябва да се упражнявате. Някой човек може да го накарате 20 минути сега да спре дишането, но той ще изгуби съзнание, ще бъде мъртъв. За да бъде съзнанието му будно, се изисква грамадна воля, разумна воля. Някой човек като го обесят, за половин час пак може да го събудят. Много хора има като ги обесят има един начин, по който могат да върнат тяхното дишане.

Та казвам: Всичките неприятности в света се дължат на онова неправилно дишане, неправилно мислене. Ние мислим по много обикновен начин. Най-първо имаме за задача всичките хора да се

отнасят с нас хубаво. Аз турям закон: Аз трябва да се отнасям с всичките хора добре. При мене като дойде някой човек, аз след като му направя каквато и да е услуга, аз казвам, че много направих заради него. То е старото положение. Че какво съм направил на този човек? Аз не съм направил толкоз голямо добро, колкото Бог е направил. Направено ли е колкото Бог прави? Но казвам, че силата на едно добро, което направя, седи в моето съзнание, не в количеството. Ако ти дадеш пари някому, и ти мислиш, че малко си му дал, пък той мисли, че много си му дал, казва: „Много ми даде този човек“. Ако в този човек се роди желание, че си му дал повече отколкото му трябва, и ако ти мислиш, че малко си му дал, доброто е направено. Ако ти мислиш, че много си му дал и ако той мисли, че малко си му дал, доброто не е направено. Всякога, когато във вас е идеята, че много сте дали, доброто е заради вас. Тогава на кого е направено доброто? Казваш: „Много голямо добро му направих“. Ти да кажеш: Много малко добро направих. Христос казва: „Като извършите всичко, да кажете: много малко свърших“. Може да кажете, че аз много съм направил, но в сравнение с другите, какво сте направили. И за себе си какво съм направил например? Даже на себе си, колко пъти на ден ние се безпокоим за нищо и никакво? Седнеш, тъй спокоен, да ти е приятно. След като са те обидили, след като си сиромаш, че нямаш пет пари, бос ходиш, ти да седнеш да се усмихнеш и да кажеш, колко хубави крака ми направил Господ. Дрехите ти са скъсани, дупки имат, месото ти се вижда, да кажеш, колко хубаво месце имам. Изстинали ръцете. Не е лошо да ти изстинат ръцете. Мене никога не ми идва на ум да си помилвам ръцете като изстинат, започвам да ги галя, да ги милвам. Едната ръка поглади другата ръка. Досега те сладка дума не са си казали, седят като аристократи, сега ще се сприятелят. Дойде студът казва: „Братко да живеем хубаво, как си ти?“ Като изстинат ръцете казвам: Братчета запознайте се, не се карайте, много добре си

живеем, обичаме се. /Учителя си милва ръцете/. Потрият се, погреят се. За мене тия работи не са безсмислени. Аз виждам и вътрешните процеси. Като дишаме, възприемаме въздуха, казваме: „Благодаря ти Господи, каквото вземам, давам /издишам/ Сега давам.“ Като дойде студът давам по-лесно. Но научете се да бъдете щедри. Не, че не сте се научили. Бъдете щедри, както вашата майка е щедра. Бъдете щедри, както вашият баща е щедър. Бъдете щедри, както вашият брат е щедър. Бъдете щедри, както вашата сестра е щедра. Бъдете щедри, както вашите слуги са щедри. Бъдете щедри, както вашият господар е щедър. Бъдете щедри, както изворът е щедър. Бъдете щедри, както слънцето е щедро. Бъдете щедри, бъдете щедри. Навсякъде носете тази щедрост на великата Божия любов, която се излива в света, която казва: „Излейте моята любов, предайте тази любов в света, за да се прослави името Божие“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 15 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 7. I. 1938 г., петък 5 ч. с., София – Изгрев.

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ЖИВОТА

Отче наш

Имате ли някаква тема? – /Нямаме. / – За следния път нарисуйте един гълъб.

Втората тема ще бъде „От какво се страхува младият? Или страхът на младия“.

Да направим едно упражнение с дишането. Нека всеки да си брои. Гледайте, както бие пулсът на сърцето ви, така бройте. Най-първо ще го направим като броим до шест, три пъти и после като броим до десет. /Направихме упражнението три пъти. Учителят броеше: Шест поемане, шест задържане и шест издишане. После направихме упражнението три пъти. Учителят броеше: Десет поемане, десет задържане и десет издишане. /

Вие се смущавате от неудобствата в света. Всичките хора се смущават, безпокоят се от големите противоречия. Знаете ли, ако хората нямаха никакво противоречие на земята, какво щеше да стане? Сега вие познавате живота с противоречията, които съществуват, но не познавате един живот без противоречия. Какъв ще бъде един живот без противоречия на земята? Представете си един живот без майка, без баща, без братя, без сестри. Защото щом имате братя и сестри сега на земята, се ще се поскарате малко. А пък за да не се карате не трябва да се явяват. Все таки, ако имате баща и майка, с които имате нещастия, умират, ако ги няма, няма да имате тъги. Но какъв ще бъде животът на земята без бащи и майки, без братя и сестри, без господари и слуги, задавали ли сте си този въпрос? Какъв щеше да бъде животът, ако нямаше горчивини?

Сега съществува едно противоречие. Вие не сте влезли във философията на противоречията. Когато Христос привежда онзи пример за рая, ние го считаме идеално място. Умря Лазар и отиде в лоното на Авраама, умря богатия и отиде в пъкъл. И гледат се; едните в рая блаженствуват, другите в пъкъл се мъчат. Питам: Какъв ще бъде този рай, дето се вижда мъчението? Не трябва да виждате мъчението. И всички вие имате един рай и един пъкъл. Хубаво, може ли да има един рай без пъкъл? Не трябва да има ядене, не трябва да има говорене. А пък раят е място дето говорят хората. Щом се говори, ще има противоречие. Понеже земята е място, дето се учат хората да говорят, тогава се ражда противоречието. Сега нали вие мислите: „Защо е създаден пъкълът?“ Ами той е една функция на живота. Живот без пъкъл не може. Аз сега не искам да ви отегчавам. Аз не искам тия противоречия в живота. Но не мислете, че противоречията, които съществуват, са нещо произволно. Красотата в живота седи в големите противоречия и в големите добродетели. Тогава вие казвате, че големите добродетели са нещо непостижимо, а казвате че нашите погрешки са постижими. На всяка стъпка правите погрешки. Защо погрешките да са постижими, пък добродетелите да не са постижими? Защо така мислите? Но човек може да бъде добродетелен, той може да бъде добър и лош. Едновременно на земята човек може да бъде и добър, и лош. Да изключим от себе си злото е невъзможно. Да изключим доброто от себе си и то е невъзможно. Две невъзможности има: никой не може да изключи доброто от себе си и никой не може да изключи и злото от себе си. Как ще ги примирите? Примирението е в това: да подчиниш злото на доброто, че злото да стане слуга, а пък доброто – господар. Имаме сегашния порядък на нещата, какво трябва да направим? – Трябва доброто да стане господар, а злото да слугува. А в сегашния порядък, злото е господар, а доброто е слуга. И там сега е лошото, че злото е

господар, а доброто е слуга. Защото, ако слугата стане доброто, злото ще бъде господар; ако доброто стане господар, злото ще стане слуга. Та едновременно доброто и слуга, и господар не може да бъде. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Наблюдавайте сега, кой е господар и кой е слуга. Когато човек върви, кой е господар? Левият крак, който е отзад, на който няма никаква тежест, само заповядва, пък десният крак е слуга. Но в следния момент, стане обратното; господарят се обърна в слуга и слугата стана господар. В следният момент пак има смяна, левият е господар, пък десният е слуга. Единият отзад, другият отпред и така вие вървите. Сега вие ще кажете: „Лесна работа, така трябва да бъде“.

В природата онзи, който създал раците, отде му дошло на ума, едни от раците да вървят наляво. Кривият рак наляво върви. И после има други, които вървят назад, с опашката си напред. Отде им дошло на ума, защо едните да вървят криво, пък другите да вървят назад? Каква употреба има, едните с опашката назад да вървят, а другите напред? Две философии има. Едните раци казват: „Наляво трябва да се ходи“; а пък другите раци казват: „Назад трябва да се ходи“. И се разделиха, едните си създадоха опашка, пък другите не си създадоха. Но според закона на еволюцията, кои са подбудителните причини? Едните срещнаха мъчнотии, че криво тръгнаха, кривите раци без опашки. Та казвам: Ако вие вървите накриво, то е кривият рак, нищо повече. Поддържате теорията на кривите раци. Един крив човек върви по теорията на раците, върви накриво. Ако оставате назад, че се оттегляте, поддържате другата теория на раците. Раците не си направиха опашка да ги подтиква напред, но да вървят назад. Много умни са тия раци, които вървят назад. Те имат психологически съображения, за които няма да ви говоря.

Вие седите, мъчите се, казвате: „Не съм много умен“. Ами знаете ли какъв ще ви бъде хала, ако станете много умен? Благодарение, че

има по-глупави от вас, та вие сте по-умни. Ако глупавите биха станали умни като вас, вие щяхте да бъдете на тяхното място. Но да приведем един пример. Вземете както в сегашния свят, милиони дървета са осъдени на смърт, да бъдат отсечени, изгорени за топливо. Не е от някаква омраза, има ли някаква омраза? Ни най-малко няма омраза. Защо ги секат? – Понеже им е потребно гориво. Ако имаше гориво нямаше да ги секат, а пък сега няма гориво и трябва да се намери от някъде това гориво. Тогава дайте един проект. Сега хората трябва да станат много умни. Този порядък е временен, но там дето са достигнали хората, не са достигнали още да разрешават всичките противоречия. Всеки един човек, който отсича едно дърво, той му принася едно благо. Щом ти отсечеш едно дърво, то пострадва, но същевременно тебе те глобяват, и туй дърво прогресира. Сечените дървета прогресират, които са ги секли ги глобяват. Сега да ви докажем. Може много лесно да докажем как прогресират дърветата. Прогресът седи някой път в подобрението, което става вътре в самия живот.

Да допуснем, вие някой път имате голямо страдание. В себе си казвате. Седи един ден една ученичка тука и плаче. Питам я: Защо плачеш? – „Мъчно ми е“. Хубаво, като ти е мъчно, носи си мъчението, защо ще плачеш, защо даваш обявление? Като плачеш, значи ти си дала обявление, че ти е мъчно. Защо, без обявление не може ли? Мъчно ти, носи мъчнотията си. „Не може“, казва, „мъчно ми е нещо“. Ами, ако тази сестра не плаче, дъжд няма да вали. Следователно, трима ученици като плачат през лятото, дъждът ще дойде. В туй отношение икономия има в природата. Ако плаче някой, дъжд ще дойде непременно. Вие наблюдавайте сега, щом плачете, след колко време ще се развали времето. Щом сте раздразнени, след колко време ще се подобри времето. Сега някой път вие мислите, че сте суеверни.

Каквото и да е, и суеверието е наука. В какво седи суеверието? Че суеверният човек вярва в нещо.

Някой път дават възражения, може ли човек да вярва, че магарето може да хвърка. Може да хвърка. Но магарето за да хвърка трябва да се смени. Туй обикновеното магаре не може да хвърка, но необикновеното магаре може. Много хора, на които им казват, че са магарета, но хвъркат. Казват, че си едно магаре. Качиш се на аероплана, хвъркаш. В света кой е, който разбира, че има магарета? Самите магарета знаят ли, че има магарета? Човек е, който знае, че има магарета. Магаретата не знаят, че има магарета. Конете не знаят, че има коне. Човекът е, който знае, че има коне. Човекът е, който знае, че има риби. Туй дето казвате, че има магарета, коне, волове, то са ваши понятия. За вас съществуват магарета, коне, както вие съществувате. В същност магарето ни най-малко не знае, че е магаре.

Аз съм привеждал онзи пример за един турски бей, който живял един порочен живот. Като умрял, влязъл да живее в едно магаре. Хванал стая да живее в едно магаре, наемател станал в къщата на едно магаре. Магарето му дало една от стаите си под наем. Той разбрал, че в другия свят, в животинския свят, цялата къща се движи. Като видял, че цялата къща се движи, погледнал, че магарето натоварили с дърва и го накарали да занесе дървата в неговата къща. Той като се видял в тази магарешка форма; как така по-рано беше бей, княз, сега като магаре дърва да носи, и то не искало да влезе. Теглят го, то не влиза, упорито магаре. Най-после минава един дервишин, който казва: „Аз ще му кажа да влезе“. Отива, че му пришепва на ухото: „Тебе не те познават кой си“. Като казал това, магарето влязло в двора.

Сега запример, вие някой път констатирайте, че имате една погрешка, но то е ваше заблуждение. Тази погрешка е заради вас, но хората не виждат. Ти казваш: „Аз съм много лош човек“. Де ти е лошото, в какво седи лошото в човека? Че много говори. Какво има, че

много говори? Воденицата, която дрънка, има ли зло, мели брашно. Изворът, който дига шум има ли нещо лошо в това? Казваш: „Много съм лаком“. В какво седи лакомията? На място да изядеш едно кило хляб ти си изял кило и половина. Къде е лакомията? С половин кило, лакомия може ли да се роди в света? И какво трябва да разбираме под думата „лакомия“? Тъй както разбирате лакомия, лаком човек, какво трябва да се разбира в най-простия смисъл? Ял повече, взел повече, за някой друг не оставил, изял яденето на другите. Но този, който яде повече, работи повече. В природата нещата не са произволни: онзи, който яде повече трябва да работи повече, плащат му за това. И който не работи, и на него плащат. Аз по някой път уподобявам богатите хора, на хора, които са работили повече, затова са богати. Богатството е почивка, сиромашията е работа. Когато човек е сиромаш, работи. Казват: „Да няма сиромаси хора в света“. Ами, че няма кой да работи. – „Да няма богати“. Ами, че няма кой да почива. Ако липсват богатите хора, и ако липсват сиромасите, ще изчезне от света почивката, ще изчезне и работата. Де е злото? Ако изчезнат скърбите ще изчезнат и радостите. Ако изчезнат радостите ще изчезнат и скърбите. Тогава вие ще имате един живот дето няма скърби и радости. На какво ще мяза този живот? Скърбта трябва да стане служителка на радостта. Когато радостта заповядва на скърбта, по-добро нещо от скърбта няма. Но когато скърбта заповядва на радостта, по-лошо нещо от това няма.

Та вие сега имате една задача: Имате да управлявате един свят на противоречия, да се справите с големите противоречия. Запример, трябва да ядете. Няма какво да се отказваш от яденето. Няма какво да се отказваш от дишането. Няма какво да се отказваш от слушането, от гледането. Защото вие казвате: „Аз разбирам любовта“. Ти не може да разбираш, ако не вкусиш нещата. Любовта е онова разумното в света, което опитва всички неща. Любовта като намери, че нещо е много

горчиво, тя вземе захар, тури, разбърка, че го направи малко горчиво. Българите някой път турят във виното пелин, че като пиеш туй винце, става хубаво, малко горчивичко. Като пиеш, лечебно действува. Ти ще кажеш: „Без вино не може“. Защо някои хора могат, други хора не могат? В даден случай все трябва да има един чешит, един пияница в света трябва да има, от един повече не може. Да изчезнат пияниците е невъзможно, но на сто души десет души пияници да има. В този стремеж пияница може да стане, който и да е, може да образува този навик. Пак този навик лесно може да се изкорени. Сега някои от вас искат да бъдат много кротки, искат да не се гневят. Че гневът подтиква света. Като се поразгневиш ще свършиш някоя работа.

Ще знаете, че красотата на земния живот седи в голямото противоречие. То е красотата. Тия големите противоречия не се стремете да ги премахвате, ами ги характеризирайте. Че ако нямаше сенки в света, как ще рисуват художниците? Каква ще бъде една картина без сенки? Ако човешкото лице го нарисуваме така без сенки, как ще нарисувате един човек на земята? Че носят още не е изработен, човек още няма един правилен нос. Като рисувате когото и да е от вас, вашите носове са още разхвърлени. знаете ли защо носовете са разхвърлени? Защото постоянно като си чистите носа, искате да го проточите, като го дърпате. Казвате: „Хрема имам“. – „Не може ли човек без да си тегли носа?“ Кой е бил първият, комуто за първи път дошло на ума да си потегли носа? Българинът ще си изчисти носа, ще се изсекне и в дрехата ще си обърше двата пръста. Нали първият, който направил това изобретение да си проточи носа, да си бара носа, то има свои психологически причини. Ако човек никак не си бараше носа, знаете ли какво щеше да бъде? Той се запознава с носа, това е едно запознанство. Като побара човек носа, той се запознава със себе си. Някога направете един психологически

опит. Когато не сте разположени, погладете носа си от 6 до 10 пъти, поглади нежно носа си и вижте, какво ще стане с вашето състояние. Да кажем имате неразположение, готов сте да направите една малка сцена. 3-4 пъти като потеглите носа си, веднага ще стане една смяна. Та трябва да знаете, че в носа има известни течения, които вървят от лявата и от дясната страна. И в устата има две противоположни течения отгоре и отдолу. Някой път щастieto на човека зависи от неговите уста, зависи от горната и от долната бърна как са устроени. Защото по тази повърхност така се развиват известни сили, че в дадения случай ти не можеш да бъдеш мек. Ти не може да говориш хубаво, красноречиво, ако устата ти не е устроена горе. Ако на едно пиано не са турени хубави корди, направени от чист метал, онзи прекрасен звук не може да прозвучи. Значи има един закон, който хармонира нещата. Казвам: Човек постоянно се нагласява. Запример, ако горната му бърна е по-добре разработена, той е по-активен. Ако долната бърна е по-развита, този човек е по-пасивен, само взема, по-малко дава. Ако искаш да бъдеш щедър горната бърна трябва да бъде развита, да бъде издадена навън, да бъдеш активен. Сега давам тия неща, не искам да ги вземате на вас. Трябва да правите опити. Аз искам да ви кажа да изучавате живота във всички негови най-големи противоречия, нищо да ви не смущава. Каквото и да видите, да знаете, че то си има предназначение в частност, след туй може да е зло за хората, но изобщо то е за едно велико благо в света, и за самия живот едно велико благо. Запример, някой път трябва да ядеш такава храна, от която ще имаш болка в стомаха си. Казвам: Не е зло, след тази болка измени се малко твоят характер. След всяка една болка, която дойде вътре в човека, каквато и да е, малко характера на човека се променя. След всяка болка се внася известна светлина. Всяка радост и тя внася известна малка светлина. Скърбите внасят друга светлина,

скръбта внася тъмнина. Скръбта става причина за тъмнина. Не става причина за светлина.

Та сега вашето щастие в какво седи? Вие искате да се освободите от сегашния си живот и да ви се даде някой ангелски живот – нещо, което никога няма да бъде. Аз по някой път ви наблюдавам. Дали подарък на един невежа, една кутия с най-хубави бои и четки за рисуване, пък той само ги носи, изважда ги, изважда четките, отваря, затваря кутията. Тия бои не ги опитва, иска да намери някого да ги продаде. Най-после иде един негов приятел, взема четката и боите и нарисува нещо. Той знае как да работи с боите. Значи с тия бои може да се препитаващ, ако си умен човек. Трябва да знаеш къде да туряш тия бои, къде как да цапаш.

Да допуснем сега, че вие имате голяма скръб, някаква скръб ви нападнала. Тъгата ви може да произтича от някой вълк, може да произтича от някоя змия, може да произтича от някой паяк, може да произтича от някоя овца, най-после може да произтича от някой беден човек, някой път може да произтича от някой богат човек, от някой учен човек, от велик човек, от цар. Вие не знаете каква е вашата скръб, какъв е нейният произход. Защото има скърби от ниско произхождение, пък има скърби от високо произхождение. Сега може ли да ми кажете една скръб от високо произхождение? Ако вие се спрете да разисквате в себе си вашите скърби, вие ще отворите един нов свят. Ако имате скръбта на едно същество, и това същество е един богат човек, който скърби, защото няма деца. Казва: „На кого ще оставя имането?“ Той търси някой да влезе в положението му, да го обича, понеже не е намерил такива, на които да остави богатствата си, изпитва една вътрешна скръб. Тази скръб се предава, тя влиза в твоя ум. Той мисли, че животът няма смисъл. Тази мисъл влиза в ума ти. Ти казваш, че животът няма смисъл. Той е без деца, казва, че животът няма смисъл. Ти имаш деца и казваш, че животът няма смисъл. Че

как така? Тогава какво трябва да стане? Вие не разглеждате работата добре. Какво трябва на този, богатия, човек? Трябват му деца. Колко деца му трябва? Да допуснем сега, че вие по някой път искате да бъдете богати. Колко богатство е необходимо? Природата е създала така: Запример, ако вие математически намерите, колко богатство ви трябва, веднага ще даде богатството, законът в туй отношение няма никакво изключение. Законът в туй отношение няма никакво изключение. Щом природата тури числата, с които функционира, ти щом намериш тия числа, веднага отговаря. Щом туриш числа, които ти искаш, тя оставя ти сам да си отговаряш. Трябва да знаете друго нещо: Кога идват скърбите и кога идват радостите. Скръбта винаги показва едно състояние на безлюбие, което ти си имал. Всякога когато отсъства любовта, в един малък момент, мигновено в човека, в душата си пренебрегнеш съзнателно или несъзнателно любовта, става една междина, в която се явява една скръб. Щом обичаш, скръбта се обръща на радост. Скръбта съществува, докато отричаш любовта. Щом приемеш любовта, скръбта си заминава и се обръща в радост. Щом отричаш любовта, радостта се обръща в скръб. Че радостта и скръбта вие я създавате. В момента, в който любовта присъства, ражда се радостта. В момента, в който любовта отсъства, ражда се скръбта. Сега остават във вас резултатите.

– „Туй, което ти говориш, вярно ли е?“ – То е наука. Може да го проверите десет пъти. Може да го проверите навсякъде. Ако тръгнете да изследвате хората: жени, мъже, богати, сиромаси, ако изследвате учени хора, ще видите един закон съществува, който е верен – скръбта показва отсъствие на любовта. Любовта не функционира. Запример, гледам някой път някой човек, който скърби, дряхъл е. Щом като го видя, знаей, че тази дряхлост произтича, че пари няма. Средам друг, който е пак дряхъл. Той пък приятели няма. Средам друг, той пък къща няма. Той е неразположен, разни степени има на

неразположение. Разни са подбудителните причини на дряхлавостта. Аз правя опити. Като видя някого неразположен, аз му казвам: Слушай, ти си много способен човек. Виждам, писано на челото ти, скоро ще имаш 20-30 хиляди лева, ще ти се паднат. Веднага се изменя неговото състояние, казва: „Отде знаеш?“ – Скоро ще дойде някой твой чичо. Казва: „Минава ми такава мисъл. Да, имам един чичо, вярно ли е?“. Казвам: Колко ще платиш? – Колкото се може повече ще платя. И веднага той се развеселява. И действително, той ще дойде, той ще срещне един свой чичо, няма да се минат 10, 15, 20, дена ще срещне познанство с някого и работите му ще тръгнат другояче. Случва се често на онези, способните ученици, добрите професори на богатите ученици, вземат доста, трябва да им се плати богато, на някой беден студент като го погледне казва: „На тебе даром ще преподавам“. Ще кажете: Съдбата така определила, любовта така определила. Онези, които нямат любов, с пари трябва да плащат. Онези, които носят любовта, като ги погледне професорът, казва: „На тебе без пари“. Та сега вие искате да бъдете късметлии всичките. С любовта е с късмет, без любовта е с пари. Късметлиите хора навсякъде имат късмет. Едните са късметлии с любовта, другите с пари. Имаш много пари, много ще платиш. Като нямаш пари, какво ще платиш? Аз имам само един такъв случай. Намерих един учител по музика, един добър учител, един добър музикант, роден музикант, гледам. Като отидох да вземам уроци, казвам: Ще ми кажеш правилата, как да държа цигулката, лъка, как ще постъпвам и каквото ми каже, вече ще го слушам. Гледам беше много сприхав. Аз като влизах, той ще се усмихне много добре, казва ми: „Аз ще свиря, ти ще ме слушаш, каквото аз правя ще правиш“. Не ми показва как да държа цигулката, лъка. На другите преподава уроци, на мене само той ми свири и аз да се уча от неговото свирене. Аз като отивах той си почиваше, не кряскаше. Като дойде някой друг ученик и като вземе някой тон, той

ще излезе из стаята, и пак ще се върне – по десет пъти излизаше из стаята. Понеже някой път не искаше да се гневи, махне с ръката и излезе навън, не може да търпи неправилни тонове. След пет минути пак влезе, пак разправя как да си държи лъка. Този човек правеше усилия, другояче трябваше да кряска, затова ще излезе навън да не слуша. Аз като отивах, никак не излизаше навън, ще вземе цигулката, свири. Аз седях и го гледах, много хубаво държи лъка. И мене ми даваше забавления, той ми свиреше. И първоначално не ми даде никакви упътвания, как да хвана лъка. Аз наблюдавах как трябва да държа лъка, как поставя цигулката, всичко туй наблюдавах внимателно. Казва: „На тебе не ти трябва повече от това“.

И на вас сега искам този метод да туря. Ще наблюдавате как аз свиря. Няма нужда да ви казвам, ще наблюдавате. В природата трябва да се наблюдава. Мене ми казваше: „Наблюдавай, каквото аз правя и ще научиш повече. Да се спра някой път да ти разправам, голям харч струва то“. Казвам: Вие се обезсърчавате за противоречията. Най-първо, знайте, че всичките противоречия в живота, които съществуват, ще ги опитате. Няма да остане противоречие, което да не ви дойде до главата. Няма да остане благо в живота, което да не дойде. Нещата не са произволни. Нищо в природата не е произволно. Всичко в природата е закономерно, всичко, което става, е за общото благо. Една ваша погрешка е за ваше и за благо на другите. Една ваша добродетел е за общо благо на цялото. Някой път вашето добро може да ползува вас, после другите по-малко. Вашата скръб може да уврежда вас повече отколкото другите. Сега вие не може да се убедите. Гледам на някои сестри дотегнал Изгрева, искат да бягат оттук, мислят, че ще намерят рая някъде. На земята най-добрият рай е Изгревът. Пък много райове ще намерите, колкото искате. Раят е вътрешно състояние, разбиране. Ами, че условия за рая съществуват. Слънцето изгрява, вятърът вее, реките текат. Питам сега: Къде е адът?

Някой път реките като дойдат повече, прелеят, че завлекат нещо. Дъждът отгоре лее, разкаля се земята. Казвам: Де е лошото в света?

Сега, по някой път казвате, че не ви разбират хората. Много хубаво ви разбират. Някой човек просто е пратен да ви наругае. След това ще дойде контрастът, ще дойде друг да ви донесе едно благо, което никога не сте чували. След всяко ругаене, се ще се намери някой да ви говори тъй сладко, както онзи, който ви ругал. Вие ще имате опитността на нашия брат Гръблашев. Той като се занимавал със спиритизма, тръгнал из България да държи лекции по спиритизма да покаже на опит. Бил в Плевен да държи сказки. Като свършил сказката, иде един господин и казва: „Господин Гръблашев, искам да ви кажа нещо, да не го чуят другите“. Казва: „Давам си ухото и той ми казва: Голям вагабонтин си, шмекер си, знаеш какъв лъжец си“. Казва братът: „Не ми остана време нищо да му кажа. Той ми каза това и си замина“. Какво лошо има в думата „вагабонтин“? Думата „вагабонтин“ не е лоша. ВА-ГА-БОН-ТИН. Че това са най-хубавите звукове. /От/ гласните букви „А“, „О“ вагабонтинът се научава на философия. Предприемчив човек. Иска да му каже, че ти си предприемчив човек, от нищо нещо изкарва. Шмекер - „Ш“-то, един човек, който не лъже, истината ти казва, право куме та в очите. Казва: „Така го видях, така го казвам.“ Но, ако ти казваш истината право в очите, знаеш, че ще огорчиш човека. Аз след това го изтълкувах, казвам: Той те похвалил. Той ми казва: „Научих нещо. Втори път никога не позволих да ми кажат близо до ухото. Първото заблуждение в мене беше, че аз мислех, че той ще ми каже: – Господин Гръблашев, много съм ти признателен, че се осветлих, особена светлина ми даде – тъй мислех, че ще ме похвали“. Та първото нещо е необходимо търпение. Търпението се придобива при големите противоречия. Ако светът можеше в сегашния момент да бъде създаден по друг начин, природата би го създала, но то е

необходимо в дадения случай. Може да се измени и сегашното състояние е временно, то ще се измени, но и в другото ще има противоречие. Само, че противоречието ще става по-разумно. Ние ставаме по-умни, започваме да надделяваме на скърбите, започваме да ги използваме тия скърби, които имаме.

Представете си, че една въшка, която е на вашата глава, като я хванеш може да се превърне на малко злато. Помисли си, десет въшки като ги хванеш да се превърнат на злато, ще съжaliaваш ли? Но понеже не могат да се превърнат на злато, тогава причиняват неприятност. Ако се превръщаха на малки скъпоценни камъчета, ще съжaliaвате ли? Сега вие имате една паразитна мисъл, неразбрана мисъл. Защото паразити съществуват и в мислите, и в чувствата на човека. Бълхи и въшки съществуват в чувствата на човека. С бълхите и въшките с тях доста работа може да свършиш. Разправяше доктор Бъкли, ходил в Чикаго, виден доктор е той, по богословие. Ходил той на разходка в Чикаго. Среща по едно време един приятел, казва: „Къде си ходил?“ – „Ходих да гледам как бълхите маршируват“. – „Остави се от тези шегии, кажи къде си ходил?“ – „Казвам ти, ходих да гледам, как бълхите маршируват“. Казва: „Остави твоите шегии настрана. Аз съм доктор по богословие, ще ми разправяш сега“.

Завежда го и него. Народ, пълно, да гледат. Виждат на една голяма площ, между две площи едната стъклена, прозрачна и там хиляди бълхи. Този човек седи и отгоре командува; разделят се на взводове, батальони, на дружини, на полкове, маршируват. Онзи говори, те маршируват. Богословът се чуди. Казват му: „Бълхата, най-мъчното е докато я отучиш да скача. Щом се отучи да скача, може да марширува“. Мислите, че бълхите са глупави. Как този човек им предал туй движение? – Елементарни идеи. Казвам: Ако този човек могъл да дресира бълхите вие не можете ли да възпитате вашите

чувства? Тия чувства, които ги имате, не може ли да ги възпитате? – Може.

Казвам: Когато дойдете да се срещнете с лошите хора, не се дразнете от тях. Гледайте вътре да ви стане приятно, каквото и да говорят, да виждаш добрата страна. Някои хора може да ви срещнат и просто да ви наругаят. Те мислят, че вие може да ги засенчите или нещо друго. Те ще ви кажат много горчиви думи. Като ви срещне някой път е разположен да ви обиди. Някой път като ви срещне е разположен да ви каже сладка дума. Някои от вас казват: „Аз не скърбя“. И това не казвайте. Не казвайте, че и много се радвате. Кажете: „За нас и скръбта и радостта са добре дошли“. Когато дойде скръбта, добре дошла; когато дойде радостта, добре дошла. Ако кажете: „За нас скърби не съществуват“ – той тогава ще ти докаже, дали не съществуват. Съществуват скърби и засега скърбите съществуват много повече от радостите. За вашето съзнание има повече скърби, не че има повече скърби, но съзнанието ви не е будно за радостите. Много радости са минали, без вие да ги съзнаете.

Разправяше ми един приятел, минава той и една слугиня пее една песен. Хубав глас, но тя не подозира, че има хубав глас. Той се спира и гледа какво богатство има, което не оценява. Ако я попитате защо пее, ще каже, че пее да се мине времето; „Но така хубаво, казва, пее, че се спрях да я слушам“ Има нещо хубаво в гласа ѝ. Природата е турила нещо хубаво, което вие не съзнавате. Вие сега търсите едно благо, което тя не е вложила във вас. Вие искате по някакъв начин да видите някое благо в другите хора. Използвайте само онова благо, което тя е вложила в дадения момент във вас. Вие ще кажете: „Не съм одарен“. – Имате повече дарби, отколкото ви трябва. Сега запример, мнозина от вас мислите, че не сте паметливи. Защо не сте паметливи? Има си причини. Когато съзнанието е разпокъсано, има много неща, които отвличат вниманието на екрана на съзнанието,

тогава паметта слабо действа. Не мислете, че ако един философ, който в своята философия така е отвлечен, че в него паметта е слаба. Много забравлив е Едисон. Той се сгодил и трябвало да се жени. Забавил се в лабораторията и отиват да го вземат оттам. Булката седи, чакат го, отиват да го вземат, той прави своите изследвания. Човек може да е толкова зает с някоя идея, че най-същественото някой път може да забрави.

Та искам да ви наведе на мисълта: Радвайте се на противоречията, които съществуват, радвайте се на радостите, които съществуват. Защото скърбите на живота предават дълбочина на човешкия характер и мекота. Човек, който минал през много скърби, има гъвкавост. Онези хора, които са много страдали, дълго живеят. Растенията живеят по-дълго. От всички живи същества най-много са страдали растенията, и затова те най-дълго живеят. Едно животно, ако дойде буря, ще се скрие или в някоя пещера, или в някоя дупка, ще се промени положението. Растението не може. Те имат страдания, каквито животните ги нямат. Някои мислят, че растенията нямат страдания. Най-големите страдания имат те, но и най-дълъг живот имат те. Казвам: Страданията дават по-дълъг живот, по-добри условия за живеене и разбиране. Радостите дават условия да използваме живота. Скърбите дават материал за живот. Радостите дават условие да се използва този материал. Сега в евреите има един закон – хигиената всякога препоръчва да се ядат предните части на едно животно, а не задните части. В задните части са поставени членовете на нечистотата. Предните части, дето са дробовете, са за ядене от чисто здравословно гледище. Тогава, когато ядете плодове не е хубаво да се яде и семето. Не яжте семето на плодните растения.

Научете се да мислите, че всичко, което става в живота е на място. Не мислете, че нещо, което става, не е на място. Кажете: „Бог всичко предвижда и допуска. Онова, което Бог допуска в даден случай,

то е на място“. Не се спирайте да казвате: „Защо ми се случи това нещо?“ – На място е. Може да не ти е приятно, но туй което е станало, на място е, то е за твоето благо, защото е станало. Някой път казвате: „Защо счупих тази стомна?“ Защо не си отваряш очите, сляп не беше? Стомната вече е счупена. Аз имам три билника, които сега счупих. Кому да се карам? Студът ги счупи. Ако е дете ще се караме, но студът ги счупи. Казвам: За добро е. Какво добро може да излезе от туй? Сега бих ви превел, но всяка една несрета в живота, тя е за добро.

Тръгват двама души, срещат се по пътя. Един човек с много хубав кон, среща друг добър човек, той язди магаре. Вървят и двамата, и приказват, единият на магарето, другият на коня. Единият от новите, не вярва, че има промисъл, човек сам трябва да си уреди работите – така мисли. Другият поддържа, че Бог е, който урежда живота. Спират се вечерта да си почиват и през нощта вълците изяждат магарето на онзи, който мисли, че Бог урежда работите. Онзи, който мисли, че човек си урежда работите, качва се на коня и отива, другият остава да върви пеш. Като отива, онзи с коня, градът, където отивал бил в обсадно положение и там го убиват. Другият не могъл да пристигне навреме, закъснял, понеже вълците му изяли магарето, но пък спасил живота си, останал жив. Ако вълците не бяха изяли магарето и той щеше да бъде убит. Но той пристига след няколко дена в този град, следователно, остава живота му.

Разправяше един наш брат, като бил търговец, качва се на един кон, пътува. Дохожда до едно място, конят не иска да върви напред, връща се назад. Този брат се връща. Друг човек минава на това място дето конят спира. Този човек вечерта бил убит от разбойници. Конят на брата се върнал, за да го спаси. Ако той насилеше коня, можеше и с него да се случи нещастие, но той се връща назад. И досега животът му е продължен. Онзи, насиллил коня си и го убиват разбойниците. Казвам: Ха сега, вие разсъждавайте, защо единия го убиват, а другия

не го убиват. – За да приказваме. Запример, ако вие няхахте любопитство, какво ще ви гада по ръката. Ако няхахте любопитство, нямаше да ви интересува. Казва: „Не ми говори, не ме интересува“. Каквото е писано на лицето и в него не вярвате, каквото е писано на главата, и в него не вярвате, не може да ви интересува. Та по някой път човек трябва да вярва.

Разправяше ми един господин, който не вярвал и как после повярвал. Казва: „Направих си къща във Варна, направих си казва, много хубава къща и търся кираджии. Иде един и ми дава една почтена сума за наем. Иде един и ми казва: „Много лоши хора са, не ги туряй“. – „Как са лоши?“ Иде друг и даже половината не дава. Онзи човек ми каза: „Не ги туряй първите, ще съжالياваш“. Но аз си мисля, ще ги туря, той не разбира. Като влязоха, тогава повярвах, че не трябваше да ги турям. Седяха няколко години, нищо не платиха, повярвах. Сега предпочитам някой да ми даде по-малко. Първо, ако имах вяра в по-малкото пари, щях да взема нещо. Аз не повярвах, после станах вярващ“. Сега ние придобиваме вяра. Ние не вярваме в някои неща, трябва да се убедим. Повечето от вас сте безверници, ще се учите от вашата опитност.

Вярвайте, че противоречията са за добро в света, защото, ако не вярвате ще опитате. В туй, ако вярвате, веднага ще имате спокойствие. Ще кажете: „Защо да е така? – Тази сиромашия на мене ли се даде?“ За човека е, за добре е. Дойде някоя болест, за добре е. Дойде здраве, пак за добре е. Та казвам: Вие сега искате да се учите. Ако влезете в света, какво ще учите? Сега учите окултна наука. Като идете в света, какво ще учите, на какво ще ги учите? Аз, ако съм на ваше място, ако ида в света, на какво ще ги уча? – Ако видя един орач, ще кажа: Всичко имаш, само едно малко не ти достига. Ще го науча този орач добре да се отнася с воловете, ще го науча да говори малко, да не псува много. Ще го науча да не се кара с жена си, да ѝ говори

малко любовно, да се отнася с любов. Сега и вас много малко искам да ви науча: Да се отнасяте добре. Вие сте много добри, но само малко любов ви трябва да носите. Ако бях на вашите години, ако искам да се запозная с вас, ще нося мускалче, ще кажа: Я, помириши мускалчето, пък разправете ми малко за розовото масло. Кръвообращението ще бъде добро, дишането ще бъде добро и двете ще бъдат добре. Другите работи ще се оправят.

Тук вземаха билет от лотарията. Аз го изчислявам, че не се пада, но понеже те са мераклии за мене да вземат билет, аз искам да се обезверят малко. Казвам: Колко мислите да спечелите? – Един милион, 500 хиляди, 200 хиляди. Питам после: Колко спечелихте? – Едва, казва, си взели стоте лева. В числата има едно съчетание. Има числа непроизводни. как мислите 1 и 2 производни числа ли са? 3-те е неутрално число. Трите знаете ли какво казва? – Светът да изгори, но чергата ми да не изгори. Ти очакваш от трите да те донесе някакво щастие. Та знаете ли, отива един млад американски проповедник, знаменит, на курорт, дето отиват богатите американци. Там имало една празна църква. Казва: „Даром ще им проповядвам през сезона“. Събират се всички, той проповядва. Сезонът се затваря и той остава, да му благодарят, гледа дано дойдат. Казват му: „Много ти благодарим за голямата услуга“ – и си отиват. Време е да си тръгва и гледа някой да дойде да благодари. Иде един маха с ръка, но той му носи една сметка да плати за осветлението на салона. Вие ще кажете: „Какви непризнателни хора!“ Как мислите вие, какво трябваше да направят тия? Ето, вие може да направите тази грешка на тия богаташи. Всеки ден всички го правят. Някой път даже колкото повече ни услужват, повече индиферентни сме. Един приятел трепери да ни послужи, ние вземаме обратното. Някой, който пакости, на него гледаме да направим нещо. Кое е по-хубаво, добро ли да ти правят или зло да ти правят? Ако имате песмети от мамулено брашно от

преди една година, или ако ви дадат сега смляно мамулено брашно, прясно, кое е по-хубаво? Един чувал песмети да ви дадат или едно кило прясно брашно, кое е за предпочитане? Аз бих желал килото, прясно брашно. Чувала с песмета бих оставил за другите. Не бих взел чувала с песмета, от преди една година правен. С килото прясно брашно ще си направя мамалига. Нали знаете как се прави мамалига? Аз да ви кажа: Стопля се вода, взема се една паница брашно, ще вземеш пръчица и ще туриш малко брашно, ще бъркаш. Ако искаш го направи гъсто, ще бъркаш, ще бъркаш, ще изваряваш. Другояче може да вземеш две шепи брашно, ще ги туриш в тигана, ще направиш дупка, ще ври, ще ври и после ще го разбъркаш. Третият начин, след като го свариш, ще го сипеш в тавата, ще туриш малко сирене, ще туриш малко масло, ще го подпечеш да се зачерви. Има разни начини. Аз го харесвам в тигана. Туй, което става в природата с малки разноси, то е за предпочитане.

Казвам: Не правете характера си много сложен. Не чакайте да ви задоволяват с много, от малкото, с една малка услуга. Вие някой път искате много. Да кажем, как бихте похвалили някого, който ви чел нещо? Някой поет, след като сте му чели поезията, с какви думи трябва да му благодарите? Как бихте казали на този поет? Един брат чел „В царството на живата природа“, казва: „Намерих една много малка погрешка в глаголите, във формите на едн кое си място“. Пък то може да се пише и така, и така. Една форма много рядко се употребява, другата по-често. Казвам: Не се спирайте на такива дребни работи. Един англичанин ще каже: „Ай-тел-ю“. Българинът казва: „Казвам ви“. Може да кажете: „Аз ви казвам“. Англичанинът ще каже: „Аз казвам на вас“. Англичанинът не може да го каже другояче. И да иска, в него е определено, аз ви казвам, личността. Българинът казва: „И лично може, може и глаголната форма само да се каже“. Казвам: Природата има един език. В нея двусмислени неща няма. Тя

казва: „Аз казвам това нещо на Драгана, на Стояна, на Петко. Определено, аз го казвам това нещо“. Кой го казва? – Аз го казвам, който съм виждал, което е проникнало в моето съзнание. Аз го казвам, което не сте опитали, не го казвам. Казват някои: „Аз го казвам, понеже съм опитал някои работи“. Туй, което сте опитали, него говорете. Стремете се да опитате, в психологията вътре, в сегашния живот трябва да опитате нещата.

Да допуснем някой път, вие се интересувате, вие искате да знаете причината, защо хората не ви обичат. – Не ви обичат, понеже имате малко магнетизъм и имате много електричество. Обичат хората с вас да се карат, понеже имате малко магнетизъм, повече електричество. Малкото магнетизъм става причина да се карат хората. Всички избягват болните хора, понеже са демагнетизирани, няма онази живата радост, която искате да почувствате. Има някои хора, от които тече живот. Всички гледайте да бъдете проводници на живота, да тече от вас нещо свежо, свежи чувства, свежи мисли. Не да бъдете страхливи като зайци. Заекът и той допринася голяма полза в света. На заека ние много дължим. На заека му влияе луната, силно въображение има. Като чуе най-малкият шум, той се изправи на краката си, като свирне нещо той се изправи на краката си. После в заека има една черта много чудновата. Някой път ти може на равното да го видиш, ти си до него, той те гледа. Той мисли, че не го виждаш. Ти минаваш до него, гледаш го, а той седи. Един път аз го помислих за умрял, но като го хванах за ушите, започна да скача. Питам го: Защо седиш тук? Рекох да не е болен нещо. Като го пуснах избяга. Той е единствения заек, който хванах, помислих, че е болен. Да му направя услуга, пушам го. И досега разсъждавам, защо седи? Сега може да кажете, защо заекът не бягаше. Вие ще кажете: „Може учителят да мине и заекът да не се мърда, по благоволение седи“. Аз предполагам ето какво: В дадения случай, когато аз минавах, над

мене хвъркаха орли, пък той ги вижда и се слегнал да го не видят. Аз съм опасен, но онези са още по-опасни. Той предпочете аз да го хвана. Тези орли отлетяха. Разбирам, че той ял попарата на орлите, сляга се. Аз ни най-малко не мисля, че за друго седи. Казва: „Той е лош, но те са по-лоши“. Аз не съм му правил никаква пакост, а заради онези сгушил се, гледа да бъде невидим. Избрал място в тревата. Аз като минавах го видях, но този орел не може да го забележи, той се скрил в тревата да го не видят от страх.

Противоречията са едно благо в света. В сегашния живот са едно благо за умните, а едно нещастие за глупавите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 16 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 14. I. 1938 г., петък 5 ч. с., София – Изгрев.

СЪРЦЕТО НА ПРИРОДАТА

Отче наш

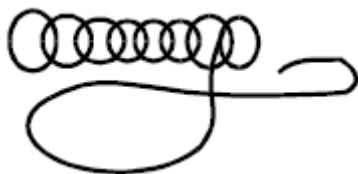
Имате ли тема? – /Имаме. / – Каква е темата? – /“Да нарисуваме един гълъб“. /

Тогава може да кажете, кой е най-силният глагол в българския език? – Ям. Съгласни ли сте всички, че той е най-силният глагол. Тогава откъде му дошло на ума, туй което яде да го нарече „ям“? Защо англичанинът казва, го рекъл „ийт“, на френски как се казва? – „Манж“.

Запример, ако вземем функциите, какво е създало сърцето у човека? Ако ви се зададе една тема да пишете, не как се създало, но какво сърцето е създало? Ако вземем видимото сърце на човека, има две системи в него – артериална и венозна. Тогава на какво се дължи радостта ви и на какво се дължи скръбта ви? – Радостта на човека се дължи на неговата артериална система.

Когато тя функционира правилно, човек е винаги радостен. Когато функционира правилно венозната система, скръбта и тя е на мястото. Когато венозната система се напълни с венозна кръв, винаги човек добива песимистично настроение. Следователно защо са скърбите? Имаш стока непродадена. Стоката, която ти си изпратил за продан, тя се връща непродадена. Ражда се една органическа криза вътре. Ражда се такава криза, както се ражда на пазаря, вследствие на това, че всичките банки, които имат вземане даване, намират се в трудно положение, няма пазар на стоката. За да има пазар, как трябва да се пробие пазара за радостта? Радостта е стока, която се продава, закупува се навсякъде. Сега вие имате по-друго понятие за радостта. Как си представяте вие радостта? Радостта е едно състояние, но от

какво се явява вашата радост? Вие мислите много идеално за себе си. Я ми представете една идеална радост, в която няма никакъв материален обект. Казвате: „Радостта е нещо идеално“. В идеалния свят са причините, подтикът, дето започват нещата. Реалният свят взема материал от идейния свят, където нещата се промислят, в реалния свят се проявяват. Реалният свят пък туй, което в идейния свят е промислено, в реалния свят въплотено, в материалния свят е проявено. Тъй щото, материалният свят е проявление на идейното плюс реалното. Проявлението вече на тия двата свята, имаме вече материалния свят.



Фиг. 1



Фиг. 2

Сега представете си една ваша идея. Казвате: „Много съм радостен“. – За какво? Издържал си изпита, радостен си, не си издържал изпита, не си радостен. Търговецът направил един оборот, радостен е. Цигуларят свири на цигулката, радва се. Математик си, решаващ една отвличена задача, решиш я, изключиш една нула, зарадваш се. Задачата е решена. Какво спечели? – Една нула, но задачата е решена. На една нула се радваш. Една нула, това е едно яйце, което може да се измъти. Яйцето е мощно. Казвате: „Една нула е нищо“. Нищо е, когато човек не може да я измъти, но щом може да я измъти, магическа сила съдържа нулата. Аз бих ви дал една задача. Седиш някой път и не ти стига ума, не си разположен. Започни да

пишеш така /Фиг. 1/. Още си неразположен. Това е подпис. Някой като се подписва, пише няколко яйца. Тоя човек мъти някаква идея. Отгоре прекарва една идея, отдолу друга идея – две идеи. То е един закон. Като се движиш ще се измени твоето състояние. Ако тия нули ги пишеш идеално, така като ги завъртиш, ти ще имаш един резултат /Фиг. 2/. Какви са килийките на пчелите? Каква форма имат? – Шестоъгълници. Отде дошло на ума на пчелите да си направят такива килийки? – Най-малкото препятствие има. Не мислете, че пчелата е глупава. Не е глупава пчелата. Доста голяма глава има пчелата за тялото си. Една пчела разбира доста от химия. Пък и разбира доста и от хигиена. Пчелата разбира и от времето, от метеорология. После те поддържат една идеална топлина. Пчелите са първите, които образуваха ветрила, с които дамите се разхлаждат, когато им стане топло. Една хладина образуват със своите крилца. Сега нас ни се вижда животът на пчелите смешен по някой път. Ами, че знаете ли колко учени хора работиха докато създадат този кошер. Знаете ли, колко учени същества работиха, докато създадат тези пчели да работят. Сега по някой път вас ви се виждат странни формите на някои същества – отде накъде тази форма се е родила? Представете си, ако някое съвременно млекопитаещо, което няма понятие за човека, ако то би започнало да го изучава, като лети из въздуха със своите аероплани, със своето бучене, какво понятие ще си състави за човека? – Че той има опашка, че той има крила, пък има крака с колела, които се въртят. Това ли е човекът? Та казвам: Вие в пчелите имате едно същество разумно с формата на един аероплан, което за свое удобство влиза в аероплана и се движи с него. Туй същество е разумно. То влиза в туй малкото аеропланче, с малко се задоволява. Пчелата има радиоапарат. Пчелата като намери цвят, предава по радиото, даде известно движение. Отдалече предават по радиото. Пчелните кошери си имат апарати. И даже, ако вие се

намерите в трудно положение, ако минете през голяма скръб, страдание, всичките косми на главата ще се обърнат на апарати, за да възприемат. Всеки един косъм ще възприема какви ли не неща. От всеки един косъм ще потекат идеите, че ти ще се уплашиш вътре. Космите това са апарати, ако знаехте. Учените хора в природата, за да ги накарат да мислят, някои хора оголяват главите им. Защото, ако не падаха космите, не щяха да се родят толкова идеи. Остават колкото се може по-малко косми, защото де ще ги обработят. Та казвам: Космите съставят едно условие. Когато сърцето функционира добре, косата е добре. Когато сърцето функционира зле, косата е зле. Между косата и сърцето има известно съотношение. После вземете, че всичките тия косми имат известна нервна система. Всяко едно коренче в природата, всеки един косъм, всичко е разумно. Всеки косъм си има известни коренчета.

После вие не може да преобразите вашия характер, ако не може да преобразите вашата коса. Имате някакъв недъг, някакъв недостатък по наследство. Вие не може да се справите с този недъг, ако не се справите с косата си. Запример, вие сега сте говорили за силата на човешката мисъл, но не сте правили опити, в какво седи силата на човешката мисъл. В една вечер ти с мисълта си може да почерниш косата си. С една мисъл може да направиш косата си бяла. В една вечер може да направиш косата си черна, портокалена, какъвто цвят искаш. Ако искаш зелена може да боядисаш косата си. Защото от страх може да побелее косата на човека за една нощ.

Един господин обичал да пие. Учен човек бил, но слабост имал да пие. Една вечер преминал една голяма пропаст, минал над нея по една греда. Като минавал бил пиан и минал благополучно. На другия ден в трезво състояние, като погледнал отде минал, веднага му побеляла косата. Като минал през такова опасно място, как не е паднал да се убие. Престанал да пие, но главата му побеляла. Отде

накъде сега се явява туй чувство в него? Нещо го стимулира. Ако нещо може да стимулира вашето сърце с една голяма радост, веднага ще почернее вашата коса. Но радостта вече е свързана не с венозната система, а е свързана с артериалната система. Значи всяка една радост подобрява артериалната система, всяка една скръб подобрява венозната система. Когато венозната система се подобрява, оплита се финансово, оборот няма, човек материално закъсва. Много стока, но пазар няма. Вземете, когато човек затлъстее като бъчва. Туй богатство вече не е нужно. Има хора, които започват да постят, малко ядат, наастава едно особено състояние, натрупване на чужди вещества.

Вие сега изучавате съвременния живот и намирате, че някои хора са много лоши. В какво седи лошащината на един човек? Ако той има една ширина на главата от 16 сантиметра или повече, ако дългия диаметър на мозъка е 20, знаете какво ще бъде отношението? Имате един човек, който с девет чифта биволи не може да го мръднете от неговите релси, от онова, което той си намислил. Някои хора нямат устои, не може да издържат, а някои издържат. Този, който издържа обсадно положение той има широка глава. Тези кавалеристите са с дълги глави и с тесни глави. Нападнат и оттеглят се. Те като някой сокол, грабне и си замине. Казвам: В морално отношение, на физическото поле, в него ще се зароди отмъщение. Ако речеш да го бутнеш, ако в него са развити личните чувства, каква линия има на главата? Ако у него са развити личните чувства, той до девет рода ще те гони, мяза на албанец. Албанците са отмъстителни, не прощават. Ако ти си неприятел на един албанец и попаднеш в дома му, той ще те нагости хубаво, ще те изпрати и след туй ще ти каже: „Пази се, ще те гоня сега, отсега нататък не си мой гост“. В едно семейство има завещание – някой е обиден, той щом е обиден не може да не отмъсти. Казвате: „Ако човек има една идея и той повярва, че има

една идея, той е готов и мъченик да стане, той не е човек, когото може да го сплашите, той издържа във всяко едно положение“.

Казвам: При сегашните условия да моделирате вашата глава. Като се възпитавате най-първо трябва да знаете, какво най-първо трябва да моделирате. Вие мислите, че всичко във вас е наред. Много моделиране трябва да се направи на човешката глава. Като ида някой път на концерт, гледам музикалното общество ми харесва, доста хубаво устроени глави имат. Има музикално сбутани глави, но изобщо прави впечатление хубаво, но главите са хубави. В религиозните хора има най-сбутани глави. Защо? – От любов. Чувствата изобщо дават разширение на главата. Чувствата дават материал, но трябва мисъл. Мисълта /е/, която строи хубавите форми. Виждам главите, които са създадени от сърцето. Природата има сърце. Сърцето на гълъба създаде гълъбовската глава. Макар да го считат за символ, но не зная, каква научна глава има гълъбът. Има една хубава черта гълъбът. Някой път аз се озадачавам, как е възможно той да остане вегетарианец при всичките лоши условия, при които са се намирали животните, той как е намирал само плодна храна да се храни? Да не хваща мушици тук там, но храни се само със зрънца. Но гълъбът е вътре в човешката глава. Ако някой от вас би се спрял да изучава гълъбовската глава, по какво се отличава от другите глави? Казвам: Сърцето е създавало речта, на речта в света и говора сърцето е дало подтик. Сърцето е послужило да се образува човешката реч и говора, а формите на тази реч, да се изрази, се дължат на човешкия ум. И лицето, което човек има се дължи на ума. Колкото силовите линии на сърцето и силовите линии на ума са хармонични, тези последните се посрещат в лицето. Човешкото сърце е застъпено само в крилата на носа, в ноздрите. Една малка запетая има, която показва, че периодически човек ще мисли, след това ще туриш една малка запетая, една малка почивка. Тя казва: „Не бързай

много!“ Например, на колко сантиметра ще турите една запетая? Аз, който познавам вашия характер, какво трябва да турите? Аз, който познавам, представете си, че аз нищо не зная от български език, къде ще турите запетая? Защо след пълните периоди туряте точка? При почивките имате главна станция, точка. На обикновена станция, имате малка станция, туряте запетая. Имате точка и запетая, после две точки, когато се изброява, но мене ме интересува запетаята. Във всяка реч трябва да се спреш някъде. Една малка спирка е запетаята. Сега ти пишеш, но трябва да се спреш на онова, което изказваш.

И тъй казвам: В природата има едно сърце. В слънцето има един ум. Във вселената има една душа и във вечността има един дух. Над всичко това е един Бог, който е незнаен. Той чрез тях се проявява. Какво ще разберете вие под думите, че в природата има едно сърце? Родиш се туй е. Природата те е създала. Природата създала едно гърне, вижда, че то не става за нищо, смачка го и роди ново, пак не е хубаво, пак го смачка. Природата не /е/ нищо друго освен строите/л/, моделира. Кое то не харесва смачква го. Онези, които не разбират казват: „Как, няма сърце“. Пък то сърцето в нея, иска да направи нещо по-хубаво. Вие сега казвате: „Защо тя ни създала?“ Тогава слънцето има един ум. Значи, земята мачка хората, слънцето ги моделира. А пък разумното в света то е вселената. Самата вселена то са обществените закони, по които трябва да живееш ти. Цялото човечество съставя цяла една вселена от души. Има пък един дух, туй е силата, която показва с какво се твори. Вечността има един дух.

Та казвам: Когато вие искате да имате един силен дух на него ще турите. По някой път окултната наука казва: Духът. Ти за да станеш дух, тогава ще кажеш: „Има един дух във вечността“. Искаш душа – ти стани силен и кажи: „Във вселената има една душа“. Искаш да имаш ум-„В слънцето има един ум“. Искаш сърце, ще кажеш: „В природата има едно сърце“. Аз, ако съм ученик, какъвто и да е изпит

бих го издържал. Ще кажа: В природата има едно сърце. Като налегна на това сърце, всичко става. Като дойде до ума, ще кажа: В слънцето има един ум. Като налегна на този ум, няма нещо слънцето да не може да разреши. То като наредило толкова деца, толкова милиарди същества създадо на земята, мислите, че туй слънце няма да разреши един въпрос? Най-после казвам: Във вселената има една душа. И най-после, като дойда до онова великото в света, казвам: Има едно същество, има един Бог, който никой не го знае какъв е, без граници, но чрез този вечния дух, чрез душата на вселената, чрез ума на слънцето и чрез сърцето на природата пак се проявява. Той става достъпен чрез тях. Сърцето на природата ни тълкува нещо. Каквото се проявява от сърцето на природата ние знаем. Каквото се проявява от ума на слънцето и него знаем. Каквото се проявява в душата на вселената и него знаем. Каквото се проявява и от този дух на вечността, и това знаем. Сега вие знаете как постъпва. Вие току изведнъж минавате за големи авторитети. Всичките хора казват така: „Защо Бог направи света така?“ Ами, че те знаят. То е най-голямата галиматия, никаква философия няма. Той нищо не знае за сърцето на природата, нищо не знае за ума на слънцето, нищо не знае за душата на вселената и нищо не знае за духа на вечността, а пита за онзи, който няма никакво отношение. Този, вечният, той ни най-малко няма отношение, той ни най-малко не се интересува от нито едно същество на земята. За този, един народ пет пари не струва. И цялото човечество нищо не струва. Те започват да струват дотолкоз, доколкото сърцето на природата, умът на слънцето, душата на вселената и духът на вечността – вечният дух може да ги препоръча. Тяхната препоръка за даден човек е важна. Ако тия четирите кажат нещо за тебе, Той ще се интересува, и ако тия четирите кажат нещо за един народ, ще се интересува, но ако те не кажат, нищо не струва един народ. Вие някой път питате: „Защо Господ така създал света?“

Вие не вървите по онзи канал, по пътя на разумното. Питайте сърцето на природата, питайте ума на слънцето, питайте душата на вселената, питайте духа на вечността и те ще хвърлят известна светлина във вашия ум. Та аз бих поставил въпроса математически на един, който пита има ли Господ или няма. Вие задайте въпроса на един математик, на един учен човек: „Какъв е центърът на вселената, материалният център на цялата вселена какъв е?“ Ако нашата слънчева система има един център, ако всичките други системи имат едно вечно движение, в какво направление е туй движение, де е този общ център на движението? Вие никога не сте мислили заради него. Ние сега изучаваме неща, за които нищо не знаем. Ние сме работили. В незнанието човек работи. Но в нас сърцето на природата работи, умът на слънцето работи, душата на вселената работи и духът на вечността работи. А пък сега когато се пробуди нашето съзнание, тогава ние започваме да изучаваме това, с което те се занимават. Те са неща непонятни.

Сега ако ви попитам, какво е отношението на един йон, който е в човешкия мозък, какво е отношението към човешките разсъждения? Какво извършва един йон, какво извършва една молекула, и най-после, какво извършва, какви функции има една клетка? Една клетка, тя е цял един свят сам по себе си. Та казвам: Вие сте си дали една голяма цена. Всичката погрешка на хората е там, че са си дали една цена, по-голяма отколкото струват. Запример, вие искате да издържите един изпит в университета. Аз да ви кажа: Аз бих желал да издържа добре изпита в университета за да тръгне на човечеството. Защото, ако не го издържа, на цялото човечество няма да му върви. Като го издържа хубаво и на човечеството ще му върви. Ако попитате тогава: „Защо искаш да станеш богат?“, вие какво ще кажете? Аз ще кажа: Аз искам да стана богат за да върви на хората напред. Ако ме питате: „Защо искаш да бъдеш добър?“, ще кажа: Ако

не бъда добър на цялото човечество няма да му върви. Та аз сега искам ученици от този род. Казвам ви тази година какво нещо е ученикът. Тъй както сте сега, няма да си направя заключение, вие сами ще си го направите. 38-та година изисква да боравите със сърцето на природата, да боравите с ума на слънцето, да боравите с душата на вселената и да боравите с духа на вечността и онзи проявления Бог, Който чрез тях се проявява. Тогава ученикът е на място и може да стане каквото иска. Сегашният човек е стар аероплан, ще го продадете „пощо защо“. Старите аероплани се продават. Онова, което имате, вие сте постигнали, туй което сега имате, бъдещите постижения, които имате предвид, те може да се постигнат само по този начин. Вземете, когато човечеството се е намирало в гъстата материя, те са имали богове подобни на тях. Ще си направят един идол от дърво, от камък, или от злато, или от сребро, ще паднат пред него ще му се покланят да им помогне. То са техни разбирания. Или ще образуват една система. Хората уповават на себе си. Един човек като го страх, ще повика още един човек. Той се въоръжи, но го страх да върви сам. Двамата ги е страх, повикват трети. Тримата ги страх, повикват четвърти, образуват една дружина от 5-10 души. След туй постепенно, колкото вървят по-нататъка, увеличават се. Колкото хората стават по-страхливи, увеличават се, колкото хората стават по-страхливи, повече се събират. Един народ се е образувал от страх. Няколко милиона хора, да си помагат един на друг, съединяват силите си. Сега не вземайте страха като нещо особено. Страхът е предвиждане на бъдещите мъчности, които се раждат. Един човек не може да се справи, трябва 10, 100, 1000, трябва няколко милиона хора да се координират. Същият закон е и в човешката глава, същият закон е и в човешкото сърце, и в мускулите, навсякъде човешките клетки се координират по същите правила. Казвам: Имате нови правила, да ги

извадите. Има един морал, една наука, която трябва да се извади из човешкия организъм, тогава аз бих ви казал.

Сега някои от вас са музикални, как бихте изпели: „Има едно сърце в природата“, как бихте го изпели? Може да го разширим – „Има едно сърце в природата, от което чисти води извират, всеки, който пие от нея вода, живот придобива“. Казвам: Как ще изпееете вие „Има едно сърце“, то вече има един подтик, едно движение има – „Има едно сърце“ – значи сърцето е първия път, по който човек може да тръгне в света. Що е умът? Той е вторият път, по който човек може да тръгне. Що е душата? – Третият път. Що е духът? – Четвъртият път. То са пътища. Следователно, пътят на сърцето той е един цял свят. То са закони, организирани същества. Не мислете, че сърцето е нещо дезорганизирано. Това е един красив свят. Но сам по себе си този свят без другите, вие ще имате определена функция. Ако във вас не се прояви умът, вие ще замязате на едно гълъбче, на един орел, ще мислите само да си хапнете, целия ден ще ходите из въздуха, ще се разхождате, ще гугуцате. Някъде ще свиеш едно гнездо, ще снесеш някое яйце, ще измътиш пилета, ще хвъркнеш, пак ще дойдеш. Никаква книжина, никаква поезия, никаква музика, никакъв разум, малко гугуцане. Гълъбът има известна музика. Как гугуцат гълъбите? Някой от вас ще каже ли как гугуцат гълъбите? Аз съм слушал, казват: „гу, гу“. Слушали ли сте гълъбите? Не е глупав гълъбът. Казва: „Трябва да има нещо, за което да се хванеш – „Г“, после – „У“, да приемеш нещо. Той когато е в най-добро разположение, казва: „Гу, гу“. Но то е мощна дума това „гу“. Аз наблюдавам, когато котката казва: „Мяу“, то значи, какво трябва да се яде. Тази котка, която стои при моята врата казва „мър-мяу“. Когато не е при моята врата, казва „мяу, мяу“. Погледнеш хване някоя птичка. При вратата казва, аз тълкувам сега, „Аз не искам да употребявам тия котешки прийоми, ти си благороден човек, каквото има дай“. Това „мър, мяу“ го произнася

много меко „мър, мяу, мър, мяу“. Казва: „Решила съм да не употребявам насилие. Аз може да хвана мишка или птичка, но искам да постъпя благородно, ако има нещо друго за ядене“. Това са мои тълкувания. Дали в същност е така то е въпрос, но приблизително, като наблюдавам и като говоря слухът ѝ е толкова изтънчен, че ако взема нещо за ядене отзад вратата, тя казва „мър, мяу“. Като бутна само да взема хляба, казва „мър, мяу“. Ако взема книга да чета, „мър, мяу“ няма. Тогава тя мълчи. Някой път взема дърва да туря в собата, тя мъчи, но бутна ли хляба или нещо друго за ядене, веднага казва „мър, мяу“. Значи като бутам нещо за ядене, разбира. Казва: „За мене няма ли нещо?“ Та сега ще ви приведа закона какъв е, тази котка ме подсеща. Като ми каже „мър, мяу“, разбирам. Щом ми каже „мър, мяу“, вземам хапката, натопявам я с мляко, значи вече „мър, мяу“ има смисъл. Вземам сирене, отрязвам някакъв сладкиш. Туй „мър, мяу“ забелязвам много музикално става, не казва грубо, но много мекичко. Аз съм внимателен.

Казвам: Каква е вашата мощна дума, с която вие хлопате на Божиите врата? Котката дойде на вратата, каже „мър, мяу“ и аз зная, че е гладна. От туй, което имам давам. Преди даже да съм взел за себе си, ѝ давам. Сега изваждам заключението: Ти отиваш при Бога, Бог е занят с работа. Как ще обърнеш вниманието му, как ще похлопаш на неговата врата? Бог взема участие. Ти искаш умът ти да работи, ти ще похлопаш на Божията врата. Ти няма да хлопаш само за ядене. Като изяде едно казва: „Повече не ми трябва“. То са пропуски в живота. Трябва да имате всякога една дума, която е пропуск за говорене. Човек има два пропуски. На сърцето си има един пропуск и на ума си има един пропуск. Ще направите един опит със себе си.

Трябва да знаете, че всичко, което става в природата е разумно. Ако не разбирате нещата ще се заблудите. Аз съм правил някой път наблюдения – и в растенията има признателност. Може да вземете и

да направите опит: круша, която дава хубав плод, полейте я 10, 15, 20 пъти лятно време, когато е сухо времето. Когато плодовете узреят и като идете там, веднага ще забележите, че като седите, някой плод ще се откъсне, ще падне на земята. Туй дърво вече познава, че ти си му направил една услуга. Ще падне плодът, откъсне се. После ще забележите друго: отиде друг човек, не се откъсва и вятър духа, пак не се откъсва. Вятърът има съвсем друга цел. В природата има един такъв закон, че когато някое дърво има много плодове, ако има 100, 200, 300, 400, 500, плода на една круша, която вие сте поливали, като идете, две три круши ще паднат. Ако иде друг, който не е поливал не падат. Той може да си вземе. А вие като идете няма да си откъснете, веднага ще паднат. Трябва да имате тънък ум за да видите, че в природата всички същества са разумни. Туй същество, което живее в крушата е разумно. Отплаща се за една услуга, която сте му направили. Сега тия работи вие може да ги вземете непроверени, да кажете: В крушата има разумно същество. Те са свещени работи. Туй е израз, показва се, че съществува една връзка, интимна връзка, която сърцето на природата е турило между всички животни и човека, една вътрешна връзка. Тази връзка щом я късате, смъртта ще дойде. Всеки, който скъсал веднага умира.

Та сърцето на природата държи живота. Скъсате ли тази връзка на природата, веднага смъртта ще последва. Та казвам: Дългият живот се дължи на сърцето на природата. Щом скъсате вие втората връзка, с ума на слънцето, веднага ще дойде умопобъркването. Следователно законът е: Трябва да държите връзка със сърцето на природата и с ума на слънцето. Трябва да се държи връзка. Има и трета връзка с душата на цялата вселена. Ако вие бихте скъсали тази връзка, тогава идват всички нещастия, тъги, скърби, които не сте сънували. Човек, който иска да бъде щастлив, той трябва да държи тази връзка на душата си. Религиозните хора са турили, че вярват в

Бога, в духове, в ангели, в ръководители, но съществува един принцип. Първата връзка, с която трябва да бъдете свързани е сърцето на природата. Вашето сърце, човешкото сърце, пулсира приблизително според пулса на природата. Отмерени са тия движения. У някои хора, ако се отличават ударите на сърцето, то е според гъстотата, както е организиран човек така са и ударите. Има едни математически отношения на ударите, като се усили или се намали, има вътрешни връзки на организирането. Казвам: Трябва да имате едно сърце, което да ви е понятно. Сърцето на природата и сърцето на другите хора, на животните са свързани. През сърцето на природата вие ще влезете в общ контакт. Когато искаме да приложим любовта, да обичаме всичките хора, трябва да се свържем със сърцето на природата. Докато не познаваш сърцето на природата, докато ти функционираш с твоето сърце, твоята любов ще бъде ограничена. Тъй щото, едно учение, любов към всичките хора, при туй разбиране е изключено. Не може да се обичат хората. Как ще ги обичаш? Пожеланието да станете богати, значи искаш да станеш богат, зарази цялото човечество. Искаш да станеш богат, то е сърцето на природата, за благо на човечеството. Сега искаш да бъдеш богат за себе си. Но сега представете си, вие когато изучавате биология на човешкия организъм, туй вашето сърце, което имате във вашия организъм то е емблема, то е подобие на сърцето на природата. Всяка една клетка във вашия организъм и тя си има сърце. Всяка клетка си има сърце. Следователно, тия младите клетки техните сърца са свързани с общото сърце. Те пулсират съобразно туй сърце. Когато туй сърце не функционира правилно с общия организъм, тялото се разкайва. Когато ти признаваш сърцето на природата, целият организъм функционира правилно. Докато ти признаваш сърцето на природата, ти може да се лекуваш, ако не признаваш сърцето на природата, тогава всичко в тебе става аномалия. Аномалия значи, че ти

нарушаваш връзката с природата, тогава няма кой да поправи погрешката на природата. Природата е в нас, която поправя погрешките. Запример, ако ти се нараниш, тогава туй сърце на природата и нейните клетки се постараят и веднага тази рана заздравява. След няколко деня замазано е всичко.

Сега да видим какво разбрахте? Тия двете линии това са двете връзки. Сърцето не мисли, тъй както са го направили. Казвате: „Вземи тази стомна и я пренеси!“ Пренася я. – „Наяж се!“ Ще се наяде. – „Легни да спиш!“ Ляга да спи. – „Стани!“ Става. – „Излез се разходи!“ Излиза. Защо стават нещата сърцето не пита. Сърцето не се безпокои, защо му турили шестица или единица, това не го интересува, не се безпокои. Какво е неговото обществено положение, не се интересува. Няма безпокойство. Понеже общото сърце, което е разумно, сърцето на природата то има предвид. Ти си на мястото на ума на сърцето, ти започваш да мислиш. Казвате, че сърцето трябва да бъде добро, да има известни качества. /При/ разумното сърце вече умът взема участие.

Сега аз виждам мъчнотията. Аз засягам един въпрос, но то е се таки на един стар човек, на когото са опадали зъбите, да му дам круши и ябълки, хубави работи да яде. Казва: „Защо не беше на млади години?“ Той трябва да ги чука в хавана, да ги чука да ги направи на каша. Новото учение иска много здрави зъби. Дето казват, аналитичен ум. Аналитичният ум, това са здравите зъби. Здраве се изисква. Какво ще критикуваш като нямаш зъби?

Ако вземете отношението на тази линия – широчината на човешката глава и дължината на човешката глава, направете едно изследване, ще намерите отношението на тия два диаметъра. Като вземете дължината на човешкия мозък и широчината му, ако сравните тия линии във всичките глави, ще намерите едно математическо съотношение, или геометрическа пропорция. Ще

видите по какъв ред са наредени мозъците. Ще видите вече каква разумност съществува, какво правилно отношение съществува. Не е произволно значи. При това, зависи каква трябва да бъде дължината, каква трябва да бъде височината на човешката глава. Защото, ако вземете красотата на човека, ще видите, че единственото нещо, което дава красота на човека то е новият елемент. Ако отрежете главата на човека, тялото не е красиво. Ако отрежете главата, тялото не е хубава фигура. Главата турена на тялото, придава нещо особено. Главата е божествена мярка. Главата на човека показва мярката, с която се мери. Лицето влиза близо десет пъти във височината на тялото. Запример, ако дължината на лицето е 16 сантиметра, дължината – 19 сантиметра, колко трябва да бъде височината? Някои лица са удължени, някои са по-къси. Имате 5 сантиметра на челото, пет сантиметра на носа, пет сантиметра на брадата, значи имате височина 1 метър и 50 сантиметра, за да влезе лицето десет пъти във височината на тялото. Ако е 16 сантиметра лицето, височината ще бъде 1.60 м. Ако е 17 см. – 1.70 м. Ако е 18 см. – 1.80 м. Ако е 19 см. ще бъде 1.90 м. Та онези, красивите хора имат правилна пропорция в строежа на тялото. Между главата и тялото пропорция трябва. Красотата на едно тяло се дължи на Божествената пропорция. Сега всичко туй казано няма да ви ползува.

Та казвам: Когато дойдете до непоносимите страдания, спомнете си за сърцето на природата. Щом линията на носа е права, показва, че умът действа. Ако се изучава сега от това гледище, може да се даде съвсем друго направление на човешкия характер. Ако за бъдеще един човек се възпитава по този начин има известни съразмерности, лесно може да се измери.

От астрологическо гледище, понеже се е намесила луната, човек има склонност да преувеличава. Казва, че го боли нещо, казва: „Болката е нетърпима“. – А той я търпи. Значи е търпима. Защото

когато болката е нетърпима, човек изгубва съзнание. Казва, че е нетърпима, а той е в съзнание, търпи я, значи е търпима. Щом болката е нетърпима, той изгубва съзнание. Природата отделя съзнанието, тази чувствителност на съзнанието отделя, за да не страда повече. Като се събуди, веднага пак започва болката. Както и ние да се ухитряваме, природата е по-умна. Оказва се, че при тези наркотическите средства, когато правят операция или го упояват, или турят кокаин. Когато правят една операция с кокаин, като мине действието на кокаина, болката се увеличава. Ако е направена без кокаин, по-лесно заздравява. Ако е направена операцията с кокаин, два пъти по-мъчно заздравява. Значи страданието, което трябва да го преминеш, трябва да го преминеш, понеже туй страдание действа възпитателно, внася нещо ново в организма. Ако издържиш, страданията носят един елемент нов. Страданията не са нещо произволно. Те са едно благо, дотолкоз, доколкото задържа страданието една енергия, тя ще бъде едно ваше благо. Не мислете, че ако сте богати ще избегнете страданията. Или, ако сте сиромаси, не може да ги избегнете. И сиромашът не може да избегне страданието. Сиромашията носи благословение, носи друг вид богатство. Всички сиромаси хора са добри. Ако търсиш добри хора, търси ги между сиромасите. Ако търсиш богати хора търси ги между умните. Богатите хора са умни. Ако търсиш богат човек, ако той е богат човек, ще видиш главата му, той е учен човек. Но онзи, който станал сиромаш, той станал сиромаш от доброта. Защото доброто се придобива не чрез богатство. Сиромашът е по-силен от богатия. Защото сиромашът след като стане богат, той е по-умен от богатия, понеже знае, какво нещо е сиромашията. Богатият след като стане сиромаш, не може да понесе сиромашията, самоубива се. Като стане сиромашът богат, отваря се неговото сърце, стане щедър. Затуй трябва да имаме хора, които от сиромаси са станали богати. Бедните хора са

умни хора. Бедният човек, който не роптае, има правилна глава. На онзи, който роптае, главата му е сбутана. Богатия, като знае няма да бъде сбутан. Онзи богат, той има хубава глава, той трябва да има хубава глава.

Да остане във вас задачата, щом ви дойде едно голямо страдание, гледайте да се свържете със сърцето на природата. Кажи: „Има едно сърце в природата“, започни да мислиш за туй сърце. Виж твоята болка, която чувствуваш, какво ще стане? Представи си едно сърце, което схваща, то е сърцето на природата, което чувства болките на всичките. Ти като мислиш за това сърце, то е разумното. Ако ти за него не мислиш, работата няма да се оправи.

Абсолютно ще бъдете мълчаливи като риби, няма да говорите за сърцето на природата. Като направите един опит, тогава ще кажете, че е вярно. Защото другояче може да кажете някои работи, които не са верни. Някои казват: „Има едно сърце в природата, то ще се погрижи за нас“. Туй сърце се грижи само тогава, когато кажеш като моята котка „мър-мяу“. Изважда онзи, говори това сърце. Детето докато се движи, живее, майката се грижи за него. Щом умре, тя не се грижи. И природата на човек, на който сърцето е мъртво, тя не се грижи. Докато се радваш в страданието, ти се държиш с природата. Когато страдаш, ти си свързан с природата. Радвайте се, че и в радостите сте свързани. Страданията и радостите са връзки с природата. Ако не искате ни радости, ни скърби, тогава вие не може да функционирате.

Да имате сега една ясна представа. Скръбта е една връзка с природата, тя ще ви послужи, ще ви даде едно благо, ще ви освободи от страданието. Не ѝ давайте какво да прави, тя ще направи по-добре отколкото вие мислите. И когато сте радостни, да знаете, че пак сте свързани. Вие често си губите радостта. Погледнеш след половин час радостта изчезнала. Радостта пада като скъпоценен камък. Една радост е като скъпоценен камък, трябва да се пази. Само сърцето на

природата може да я пази. Следователно, скърбите може да ги превръщате в сърцето на природата, а пък радостите може да ги пазите. Сега ви отговарям на един въпрос: „Защо се изгуби моята радост, защо дойде скръбта?“ Скръбта дойде, за да разберете сърцето на природата. Радостта ви дойде, да се заинтересувате, да запази/те/ за по-дълго време радостта. И скръбта иде за малко.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Ако ви попитат каква беше лекцията ще кажете научно: Има едно сърце в природата. Ако някой е готов да направи един опит, тогава сърцето на природата и умът на слънцето се интересуват от нас. Има едно сърце, което се интересува за нас, и което може да превръща нашите страдания и да запазва нашите радости.

XVII година, 17 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21. I. 1938 г., петък 5 ч. с., София – Изгрев.

РАЗУМЕН И НЕРАЗУМЕН СТРАХ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Каква? – /“От какво се страхуват младите?“/ – Четете темата! /Прочете се темата/.

Тогава се задава въпроса: „От какво се страхува водата най-много?“ – От какво се страхува младият най-много? Това са две теми.

Трябва някой път да се пазите. Вие се намирате в едно бедно положение, от няколко стари костюма искате да изкарате един нов костюм. Прекроявате старото, да направите нещо. Както и да кроиш старите форми, те си остават все стари. Нищо ново не може да има в старото. Нищо старо не може да излезе от младото. Това са афоризми.

Какво разбирате под думата „страх“? От какво го е страх младият? От много работи го е страх. Страх го е, че баща му няма да му остави от имота си, пари няма да му остави, имот няма да му остави – страх го е. Няма да може да завърши образованието си, страх го е. Младият защо го е страх? Понеже страхът съставя почва, в тази почва са поставени корените на справедливостта. От това го е страх младият. Понеже младият живее без закони, прави, каквото иска. Младите, децата правят каквото искат. Туй, което старият никога не го прави, или той това може да го направи само, когато е болен, децата правят това когато са здрави. Здравите деца правят туй, което никога не се позволява на възрастните. Детето казва на майка си: „Ти ще го изправиш!“ Детето постоянно прави погрешки и казва на майка си: „Ти ще изправиш, ще изправиш“. Всякога когато търсите погрешки у другите, вие сте млад. Казва: „Изправи ги, изправи ги, ти си млад“. Този въпрос е отвлечен.

Страхът произтича от наслояването на известни идеи и чувствувания или постъпки. Защо се страхуват учениците най-много? Някои се страхуват от онези предмети, които не разбират. Аз съм виждал ученици, страх ги е косите им настръхват от математика. Тогава по това правило, за да бъде човек смел, за да не бъде страхлив, трябва да знае. Щом като знае няма да се страхува. Има един неразумен страх, има и един разумен страх. Два страха има. Та онова, което спъва човека, то е неразумният страх. Онова, което го подтиква, то е разумният страх. Страхът е един подтик. По низшите животни страхът ги подтиква. Заекът казва: „Ще направиш краката си дълги, ще бягаш. Колкото по-добре бягаш, толкова по-добре“. Страхът на птиците казва: „Ще хвъркаш, колкото по-добре, по-силно хвъркаш, толкова по-добре. На един кон казва: „Бягай!“ Та този страх навсякъде подтиква. Този страх на човека казва: „Ти ще мислиш“. Човек мисли от страх, от разумен страх. Защото мисълта дошла от страх. Ако не мислиш, много нещастия могат да те сполетят. В чувствения свят и там има страх. Там ти се страхуваш да не изгубиш. Кое е най-същественото в света на чувствата? Туй, което в даден случай усещаш, някой предмет искаш да го придобиеш. Аз наричам астралния свят, свят на търговия, на даване и вземане, на печалби. Всичките печалби са в астралния свят. Светът на чувствата е свят на търговски обмени, на общи обмени между хората, обмени на чувствуванията, които хората имат. Обичаш някого, значи стока си му дал. Имаш стока за продан, искаш тази стока да се купи. Вие сте една фирма, продавате стока. Ако той купува стоката, образува се известно отношение на вземане и даване. Вие се сприятелявате. Щом не си купувате от стоката, връзки не се създават.

Казвам: Всички тия понятия сега са в стълкновение с един временен порядък, който съществува. Ако бяхте между конете, лесно се разрешава. Веки спор се разрешава със задните крака. Конят, всяко

нещо, което не му е приятно, рита го. Добре, има въпроси, които конят разрешава с ритник, човек как трябва да ги разреши? Човек не може тъй да рита. Тъй майсторски не може да рита. В туй отношение, конят по-майсторски рита, човек така майсторски не може да рита. И човек мяза на коня със своите ръце. Той знае как да бие. Ритането на коня и биенето на човека е едно и също нещо. Ръцете на човека са построени, както задните крака на коня. Както се свиват ръцете на човека, така се свиват задните крака на коня. Както човек работи, така и конят работи. Той рита, косо рита. Свиването на юмрук откъде е дошло в ръката на човека? От краката на коня. Човек така, с юмрука си удря, както коня, когато рита. Като отишъл вълкът за пръв път при коня, той произвел първия ритник. Вълкът искал да се поразправи с коня. Той завел едно дело срещу коня при един съдия. Викнали коня да го съдят. Конят казал: „У нас всички гости, които не идат отпред да ги помиришем, които идат отзад, ние ги ритаме. Всеки, който иде отзад, ние го ритаме“. Прав ли е конят в туй отношение? Аз го намирам, че е прав. Тогава какво отсъдил съдията? Ритането е една самозащита. То е един начин за една самозащита у коня. Хубаво се защитава конят. Конят някой път и рита, и хапе. Вълкът не рита, но той хапе. Тогава в човешкия живот как ще пренесете хапането? Де се явява хапането? Когато някой каже една лоша дума, казва: „Ухапа ме, много зле ме ухапа“. Значи, казал му една лоша дума. Човек като изкаже някоя лоша дума, хапе. Казва: „Каза ми тежка дума, ухапа ме“.

Тогава ще имате предвид онзи, разумният, страх. Ние всякога искаме нещата да бъдат без страх. Съществува страхът. Без страх при сегашният живот е невъзможно. Само, че страхът съществува като орган. Този орган не знаем къде е, не е разкрит. Тези същества, които са много страхливи, в известна област тяхната глава е развита. Тези, които са много страхливи, този орган е силно развит. У които този орган е слабо развит, те са безстрашни. Всичките неразумни хора са

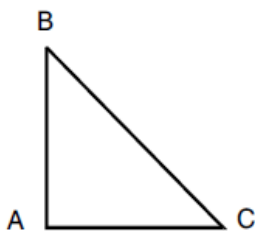
безстрашливи, много смели са. Смелостта произтича от един факт, тя не подразбира страха, но че тия хора не са си претеглили силите. А пък някои хора, у които този орган е чрезмерно развит, те се страхуват от малките работи. Някои от големите работи не се страхуват, някои у които страхът е развит се страхуват от малките работи. Те са две крайности. Страхът влиза като един елемент на благоразумието. Благоразумните хора имат разумен страх. Значи в света съществуват известни опасности, които човек трябва да ги вземе предвид. Да кажем един умен човек от десет метра няма да се хвърли долу. Един, който няма опитност, може да скочи да си нанесе някаква вреда. Тогава, ако се зададе въпроса: „От какво ги е страх хората най-много?“, какво ще отговорите? Въпросът се разрешава. Хората ги е страх най-много от това, което много пъти са опитвали, и не са го постигали. Най-много ги е страх, което много пъти са опитвали и не са го постигнали. От него ги е страх. В съзнанието вече има наслоени опитности. Ти се боиш от онова, което си опитал. Запример, децата ги е страх от горещата соба, понеже са опитвали. Децата ги е страх от кучета, понеже много пъти ги е хапало куче. Страхът върви по наследство. Аз съм привеждал този пример. Птиците ги е страх от сокол. Ако се яви на една птица сокол, магически влияе, бяга и се крие от него. Като се скрият тия животни, не си обръщат гърба, скрие се някъде, оттегли се вътре, не се обръща, гледат неприятеля, в очите го гледат. Веднъж аз имах случай да видя повече от две хиляди врабчета, събрани на едно място, вдигат шум, чува се на един километър чуруликането им. Изведнъж, моментално, като че някой ги пресече, млъкнаха. Отивам да видя какво станало. Гледам, един сокол се изправил насреща, а всички те се наредили като ученици в шубраците. Той гледа по кой начин може да хване едно от тях. Те се оттеглили в храста, той колкото и да бърка, не може да стигне, нито едно. Отлична картина, като че слушат някакъв урок.

– Защо дигате вие шум, не знаете ли, че не е позволено тъй да се дига шум? Аз съжалявах, че нямам апарат да ги фотографирам. Тъй наредени внимават, с благоприличие, само си въртят очите. Гледам, главите не си мърдат, само очите си движат. Той си върти главата навсякъде и гледа да хване някое. Той седя повече от 20 минути тъй. Казва: „Какво да ви правя? Хайде казва да хвъркна“. Той като хвъркна, изведнъж всички зачуруликаха. Казвам: Един човек не може да произведе такова магическо състояние. Аз на тия птиченца не можех да произведа такова впечатление. Казват: „Отиде си учителят“. Ако аз бях им казал: „Я, стойте мирно“. Нямаше да ме слушат. Ако той дойде, ако го повикам да дойде, всички ще млъкнат. Безбройни векове, те са имали тези опитности, но има и по-дълбока връзка. Всяко птиченце от тия врабчета седи и наблюдава главата му, краката му. Той е толкова ловък, че някой път изненадва; толкоз бърз, че много пъти преди птиченцето да се оттегли, ще бъде хванато. Те така се оттеглили и наблюдават краката му. При всяко подвижване, вземат мерки да се предпазят. Казвам: И вас като врабчетата ви е страх от нещо. Има защо да ви е страх. Аз като отидох, вдигаха шум, но като дойде соколът, всички са в тръните, нито едно не бяга. Знае, че при всеки опит за бягане ще стане жертва.

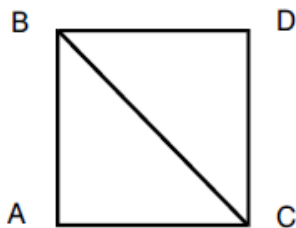
По някой път вие питате: „Не може ли без страх?“ – Не може. По-добре да имате свещен страх, отколкото да нямате страх, за да не опитате последствията на неразумния страх. Когато дойде неразумния страх може да пострадате. Казва: „Аз всичко ям“. Когато дойде някоя болест, че започнеш да се увиваш, разбираш своя неразумен страх. Болестта е един резултат на безстрашието. И след като боледува човек няколко пъти, започва да се бои от болестта. Болестите идат от яденето.

Добре, ако ви попитам, защо в един триъгълник единият ъгъл е равен на 90 градуса, а другите ъгли са равни на 45 градуса? /Фиг. 1/

Защо? Геометрически може да се докаже. Да допуснем сега, че този ъгъл „А“ – то е бащата, „С“ е майката, а „В“ е техният син. В един триъгълник двамата имат еднакви права. Щом дойде дъщерята и майката има 90 градуса. Ако има само дъщеря, бащата има само 45 градуса. Когато майката има дъщеря, тя има два пъти повече право. Когато майката ражда син, бащата има два пъти повече право. Тогава се образува квадрата и синовете, и дъщерите имат по 90 градуса. Щом дойде квадрата, тогава и синът и дъщерята имат еднакви права. /Фиг. 2/ В квадрата правата на бащата, правата на майката, на сина и на дъщерята са еднакви. То е идеалния дом. В триъгълниците, имате равностранны триъгълници, където всички пак имат еднакви права.



Фиг. 1



Фиг. 2

Добре, сега какво трябва да направите за да се приспособите? Един има повече право, вие имате по-малко право. Какво трябва да направите? По някой път вие искате приравняване на правата. Ти трябва да увеличиш силата. Един човек в силовия свят, правото ти зависи от силата, която имаш. Значи трябва да се упражняваш. Трябва да имаш един с когото да се бориш. Трябва да се упражняваш, да

придобиеш сила. Следователно, ще придобиеш еднакви права, когато имаш еднаква сила. Сега под еднакви права, всичките хора подразбират еднакви права във физическия свят, еднакви права в духовния свят, в умствения свят и в Божествения свят. Правата са различни. В умствения свят еднакви права се достигат, ако умът ти е развит, ще имаш еднакви права. Ако не е развит, не може да имаш еднакви права. В духовния свят, ако сърцето ти е развито, ще имаш еднакви права. Ти не може да имаш в духовния свят права, ако сърцето ти не е развито. Ако търсиш правото в духовния свят, ти трябва да имаш развито сърце. Ако във физическото поле търсиш еднакви права и волята ти не е развита, ти не може да имаш права. Във физическото поле за да имаш еднакви права, трябва да имаш силна воля. В духовния свят, за да имаш еднакви права, трябва да имаш развито сърце силно. И в умствения свят да имаш еднакви права, трябва да имаш силно развит ум. По някой път социално искате да имате еднакви права. Може да имате, този е пътът. Казвате: „Трябва да имаме права!“. Но във физическия свят се изисква най-голяма интелигентност. А при това най-глупавите хора са дошли тук. Всичките хора, които са на земята, трябва да бъдат най-умните, защото имат най-големи препятствия на физическото поле. В умствения свят ще създадат една известна идея. Тази идея ще се снесе от духовния свят, ще се тури съдържание, след туй ще се снесе на физическото поле, ще се даде форма. Но тя в тази форма ще се прояви.

Да кажем, създавате една бомба. Пукването на бомбата ще стане във физическия свят. Най-първо събират се тия материали някъде в природата, изработва се тази бомба хубаво и се туря. Кога ще си прояви тази бомба? Като я хвърлят с пищялката, дето падне, ще се пукне. То е на физическия свят. Всичко онова, което става във вас, то е на физическия свят. Имате сполука, във физическия свят. Имате

несполука, във физическия свят. Болен сте, във физическия свят. Здрав сте, във физическия свят. Умен сте, във физическия свят. Глупав сте, във физическия свят. Бомбата не се пука, слаба е тази бомба. В умствения свят ще направите една корекция. Защото всяка бомба, която не се пука, не е на място; всяка, която се пука е на място. Та физическия свят е пробното поле. В умствения свят, които спорят, който е умен, пращат ги на земята. От умствения свят идат тук на земята да проверят, кой колко е умен. Ако бомбата му се пукне на място, умен е; ако не се пукне на място, не е умен. Всяка една идея, която лесно се разрешава на физическото поле, тя е бомба, която се пука. Аз разглеждам широко въпроса. Всяко цвете, което се разцъфти, е една бомба, пука се, цъфне и завърже, даде плод. Този плод като се пукне бомбата, ще убие няколко души. Този плод като ги убие, събира се в себе си. Плодът колко души убива? Колкото плодът е по-малък, по-малко убива, колкото е по-голям, повече убива. Динята като се пукне, много убива, че ги събира всичките. Казва: „Виж колко ги убих!“. Гледам една череша, може ли да събере хората тя? Давам ви една фигура за пукането на бомбите, цъфтенето и пукането на бомбите. Тъй щото има добър смисъл. Казва: „Да не се пукне бомбата“. То значи пъпката да не цъфне. Вие намираете, че пъпката е потребно да цъфне, да даде плод. Ако не цъфне, плод не може да даде. Само че, природата направила пукането на бомбите разумно. Човекът направил един цвят, не е разумен. Той ще направи един цвят, ще убие ближните. Неразумното е там. Когато се пукне една бомба в природата, всички пчели отиват на гости. Когато се пукне човешката бомба, всички бягат. Когато се пукат бомбите на природата всички отиват да събират плодове. Хората отиват да видят, какво станало при пукането на бомбите. В човешкия свят, като цъфне човешката бомба, никой не иска да бъде наоколо. Тъй щото в туй отношение човек е неразумен в правенето на своите цветове.

Та сега, ако вашите бомби се пукат както бомбите на природата, вие сте умен човек. Ако бомбите ви се пукат както се пукат бомбите на човека, не сте умен. Значи, ако без страх бомбите ви се пукат и привличат пчелите, вие сте умен. Ако всичките бягат от бомбите ви, спадате към друга категория. Смъртта е една човешка бомба, а животът е една Божествена бомба. Като умира човек, то е човешка бомба. Като умре, пукне се, всичко се свършва. Като умре човек, то е човешката бомба, ръцете, краката, намериш разхвърлени. Като се пукне човешката бомба, навсякъде ще намериш парчета. Като се роди човек, то е Божествена бомба. Като се ражда човек, то е Божественото, там се събира всичко, то е цъфтенето. Умираш, по човешки. Живееш, по Бога. Искам да ви дам идеята да разберете. Да живееш по човешки, значи да умреш. Да живееш по Бога, значи да се родиш. Следователно, когато казваме: „Трябва да се родиш“, разбираме, Божественото трябва да живее. – „Да умреш“, значи по човешки да живееш. Аз когато казвам: Ти трябва да умреш, значи по човешки живеи. То е равнотилно. По човешки като живееш непременно ще дойде смъртта. Казва: „Защо по Бога трябва да живея?“ Защото, ако живееш по Бога, ще се родиш, животът ще дойде. Ако живееш по човешки, ще изгубиш живота си. Де е страшното в смъртта? – Страшното е, че в смъртта ще изгубиш живота. Де е хубавото в раждането? – Ще придобиеш живота си. В раждането – придобиваш живота; в смъртта – изгубваш живота. Турям един паралел. Пукването на човешката бомба е изгубване на живота. Пукането на Божествената бомба е придобиване на живота. Казвам: Щом изгубвате нещата, човешки бомби сте, щом придобивате нещата, Божествени бомби сте. Щом умираете, човешки бомби сте. Всеки ден умираете по колко пъти? Вие казвате: „Ти си се обезсърчил в живота, че не ти се живее“. Казваш: „Не ме интересува нищо, да умра“. Хубаво, като си умрял, какво си придобил? Не те интересува живота. Стариат вече не го

интересува живота. Какво интересува стария? Учението не го интересува. Казва: „Едно време ме интересуваше химия, физика, сега не ме интересува. Едно време ме интересуваше музика, сега не ме интересува“. После като изгуби всичко, нищо не го интересува. Какво остава?

Тогава заключението е следното: В една конференция в Америка, като спорили все учени хора върху много въпроси, един от учените казал: „Спорихме върху всичките въпроси, няма въпрос, върху който да не сме спорили. Няма какво да спорим вече. Един въпрос вече остава, не ни остава нищо друго, освен да си идем по домовете“. Щом на земята няма какво да спориш, не ти остава нищо друго, освен да умреш. Щом няма никакъв въпрос да спориш в конференцията, остава ти да си идеш в къщи. Та сега ще разберете: Всякога трябва да има един въпрос, върху който да спорите. Не е разумно да изчезнат всичките въпроси. Все трябва да остане един въпрос, върху който да има да спорите. Понеже, ако няма, какво да говориш, отиваш си. Помнете това. Вие някой път искате всичките спорове да изчезнат, да няма никакъв спор на земята. Какво ще правите тогава на земята, кажете ми? Страданието е един спор, но без този спор не може. Ако страданието не иде, смъртта ще дойде. Когато казваме, че трябва да страдаме, аз подразбирам, че за предпочитане е да страдаш, отколкото да умреш. Защото в страданието ти ще придобиеш нещо, а в смъртта нищо няма да добиеш. Сега казваш: „Ще умра“. По добре е да страдаш отколкото да умреш. Тогава има друг един контраст. Не може да се родиш, ако не умреш. Ако някога казваме, че човек трябва да умре, подразбираме, че за предпочитане е някой път да умре човек, за да се роди наново. Ако умираш без да се раждаш, смъртта не е на място. Ако туряме сега другия контраст: трябва да се родиш за да умреш. Какво ще разберете? Трябва да се родиш. Всеки, който се роди

трябва да умре. Всеки, който се родил по Божествен начин, а е живял по човешки начин, непременно ще умре.

Сега това са психологически наблюдения. Откъде произтичат нещастията на хората? Не искайте да се освободите от страха, то е невъзможно. Понеже като се освободите от страха опасностите съществуват. Щом се освободиш от страха, погледнеш, на някой безстрашен ръката я няма, на друг безстрашен окото му няма, на някой безстрашен ухото няма. Какво ви ползува това безстрашие, когато изгубваш крака, ръката? – По добре да си страхлив, да са всичките ти удове на място, и умът ти, и сърцето ти да е на място, отколкото да си от безстрашните и да си лишен от много удове. То е ново становище, да се осмислят нещата в хората. Така трябва да мислите. Казва: „Защо светът е така създаден?“ Не че светът е лош, но преимущество е за неразумния страх. При неразумните страдания в света съществува смъртта. В света има по-малко страдание, повече смърт. Хората имат много малко страдания, хората повече умират. Човек преди да страда умира. Имате ли някой паметник на страдащи хора? Но на умрели хора колкото искате паметници има. Светът е пълен само с паметници на умрели хора. Та сега желая вие да си образувате паметници на вашите страдания. Да има повече паметници на страданията, отколкото на смъртта. Единственото почистване, което трябва да стане в света, е да се намалят паметниците на смъртта и да се увеличат паметниците на страданието. За сега за предпочитане е да се увеличат паметниците на страданието. И в ума ни когато остане една идея като паметник, онзи който извел поука от своите страдания, той избягва смъртта. В ума си се трябва да имате паметник на страданието, а не на смъртта. И в сегашното верую, че хората въздигат паметници на Христа, в неговата смърт, там е грешката. Трябва да се подигнат паметници на страданията на Христа, а не на неговата смърт. Да страдаме като

Христа, не да умрем като Христа. Че какъв позор е то! Христос като умре, какво придоби? Достатъчно е един човек да умре от такава позорна смърт, няма защо да умират двама души. Да няма нужда да се повтаря опита. Казва: „Да умрем като Христа“. Не, да страдаме като Христа има смисъл. Но да умрем като Христа няма смисъл. Да умрем и да възкръснем като Христа има смисъл. Защото Христос умря и възкръсна, а ние умираме само, не възкръсваме. Ако умреш и възкръснеш то е разумно. Ако умреш и не възкръснеш, то не е разумно.

Вие не сте мислили така. Сега искам да знаете, защо страдате. Аз ви отговарям, защо трябва да страдате. За да не умрете. Защото какво лошо има, ако страдате за да не умрете? Едно разрешение турям сега, за което трябва да се утешите. Защо трябва да страдате? – За да не умрете. Страданието продължава живота. От страданието произтичат всички несполуки, но каквато и да е несполука, може да се поправи. Всички несполуки са за полза. Човек трябва да разсъждава добре.

В музиката имате цяла нота, имате половин нота, имате четвъртинка, имате осминка, имате шестнайсетинка, после имате тридесет и вторина. Хайде да ги турим. /Изписват се/. Какво означава цялата нота? Имате един център и една окръжност. Що е цяла нота? – Имате едно начало и една възможност. Какво означава половината нота? – Имате едно проявление. Половината нота е проявление. Сега четвъртинката какво означава? – Едно постижение. – Осминката има една заплата за постижение. А шестнайсетинка? – Има една радост. А тридесет и вторината? – Има една любов в света. Аз като пея на цели ноти, казвам: Има едно начало и една възможност. Като пея половини, има едно проявление, искам да се проявя. Като пея с четвъртинки, искам да имам едно постижение. Вие защо пеете цели ноти, не знаете. И половинки, и четвъртинки и осминки защо пеете, не знаете. Като пеете шестнайсетинки има една радост. Като дойде

тридесет и вторината, ще дойде любовта. Истинската любов е в шестдесет и четвъртината. Неуловима е любовта. Вие искате в началото любовта. При шестдесет и четвъртината е любовта. Вие искате в началото любовта, затова се разочаровате. Много мъчно се взема шестдесет и четвъртината.

Сега може да кажете: „Вярно ли е това?“ Проверете! Досега сте свирили. Попитайте, кой да е професор, какво означават целите ноти. Какво ще ви кажат. От чисто музикално гледище, в музиката какво означава цялата нота? Как се определя в музиката цялата нота? То е вече музикалност. Битието е започнало музикално. Щом имате музика, всякога с музика се е създал светът. Музиката е творчески процес в природата. От нищо, когато става нещо, то е музика. Първото нещо, което се чуло, очертава се цялата нота, очертава се мястото, дето се създала цялата вселена. След туй, тази вселена, започнала да се разделя, образували се всичките музикални ноти. Това е музикалното обяснение на космоса. И в живота е така. Когато разрешавате един въпрос принципиално, от начало започнете. Ще дойдеш тогава на половината нота. Кои тактове съответствуват на вторинните ноти? Неправилните тактове в музиката имат отношение. Неправилните тактове са минаване на един свят в друг.

Я сега, измислете една дума за да я изпеете. Изберете една мощна дума. Една дума, която да съдържа „О“, да съдържа „А“ да съдържа и „И“. – Чистота. Думата „чистота“ започва с движение. „И“-то означава цел, път, по който трябва да вървите. „О“-то означава закона на свободата. Всякога този кръг, пък и нулата, и яйцето е обло, това показва, че птичето е свободно, може да се роди. Ако след като пишете една дума, туриш в ума си, искаш да бъдеш свободен, седни да пишеш кръгове. Усещаш, че не си свободен, иди да пишеш нули, и мисли, че си свободен. Де е свободата? Де е турена свободата? Щом имаш очи, трябва да знаеш, че си свободен. Щом си сляп, остави

тогава. А пък окото е цяла нота. Ухото е половин нота. Окото е четвъртинка нота с носа, опашката обърната надолу. Мога човека да го построя музикално. После осминка има тук на ноздрите, кривата линия около ноздрата отгоре е опашката на осминката.

Ха да изпеем думата „чистота“. Ако бяхте музиканти, щяхте да създадете една нова идея. Сега понеже не сте музиканти, не можете. Ако някой е гениален музикант, веднага ще направи нещо. Как да запомним думата „чистота“? Къде да турим ударението на думата, на първия слог, на втория или на последния? Не всеки път ударението пада там, дето е най-лесно. Има един закон, който определя, де е най-лесно. На някои думи ударението се мести. У някои е постоянно. В български език, гледам на един слог се пада ударението, друг като изговори думата на друг слог слага ударението. На едносложните думи де пада ударението? На двусложните, на трисложните? Вземете думите „да“, „не“. Или после вземете една двусложна дума, де ще бъде ударението? Силният слог винаги привлича ударението на думата.

Нека дойдем сега до думата „чистота“ – музикално да я изпеем. /Учителя изпя „чистота“ – до, ми, сол/. Право ли е? Приятно ли ви е? Ако обърнем сега и изпеем обратно думата „чистота“. /Изпя се – сол, ми, до. Всички изпахме няколко пъти думата „чистота“ нагоре и надолу. Учителя пъ в различни вариации думата „чистота“/. Ако изпеем думата „чистота“ в хармония, законът е друг. В българската музика, вземете, хармонията има цяло едно разрешение. Свириш една българска песен, да минеш естествено от мелодия в хармония. /Учителя пее „чистота“ в хармония, подобно на българските песни. / В хармонията законът не е такъв. Там е погрешката на българина, понеже не се е научил още на чистота. „И“-то показва, че трябва да търпи. Като не търпи, дига прах, безпокои се. Когато не търпиш, да знаеш, че чистота липсва. Когато малко търпиш и на място търпиш, чистотата е на място. Туй „и-и-и-и“ в българското пеене е

недоволството. То е законът на недоволството, което имате в себе си. Българинът е много недоволен, песимист е. Като седи и като гледа, като че му са потънали девет парахода. /Учителя пее „чи-и-и-и-и-и-и“/. Нали когато се карате, някой път ви треперят джуките? Казваш: „Какво искаш?“ Музикално когато се караш, искам да ви покажа, че вашата постъпка не е на своето място. Как ще изпее думите: „Искам да ви покажа, че вашата постъпка не е на своето място.“ Вие пеете, ха го изпейте хармонично: „Искам да ви покажа, че вашата постъпка е на своето място“. /Учителят изпя тия думи и продължи да пее: „Ти си се заблудил защото не си намерил своята постъпка, ти си се разгневил, защото никаква работа не си свършил, а знаеш ли как да поправиш своята постъпка?“. Всичко туй Учителят го пее и пак продължава да пее: „Мисля, че има за какво да говориш“. / Ама да допуснем, че вие сте неразположени. Аз съм неразположен днес. Липсва ми нещо, не зная що е то. Мъчи ме нещо у мене, умът ми се смущава, не зная защо. Тежко ми е. Бреме тежко нося аз и не зная защо. Ходя, лутам се навсякъде, без да зная защо.

Ха станете сега!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 18 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 28. I. 1938 г., петък 5 ч. с., София – Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА ХАРМОНИЯТА В ТЯЛОТО

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. /

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? /Каза се. /
Какво произведение е страхът? Има го в човека и в животните го има. Всичките животни и големите, и малките имат нещо от страха. Кои същества притежават страха повече, кои по-малко и кои никак не притежават страха? Кои същества имат най-много страх и кои нямат?

Представете си, че вас ви оставят в тъмна стая и ви е страх. Някои деца ги страх от тъмната стая. Децата, когато чувствуват, че няма никой около тях, плачат. Когато човек е гладен, страхът се събужда в него в един смисъл; когато човек е богат, страхът се събужда в друг смисъл. Запример, гладният се плаши да не умре. Богатият се плаши да не го оберат. Ученият се плаши да не би да изгуби знанието. Ученият, който учи, се плаши да не би да изгуби нещо. Сега може да направим една философска дефиниция, по какво се отличава един страх, по какво се отличава други, изобщо по какво се отличават тия страхове?

Да ви дам едно изречение да го коригираме: Има едно нещо ценно в живота – да дишаш добре. Изказано ли е правилно? Каква форма трябва да се тури, за да бъде най-добре? С каква дума друга, може да замените думата „добре?“ /Дълбоко/. Тогава, ако турим „дълбоко“, какво означава „дълбочина“? – Да диша човек дълбоко. Но в трептенията на думата „дълбоко“ и думата „дишаш“, в тоновете на тия двете думи, няма хармония, не са хармонични. Да дишаш дълбоко, повтаря се сричката „да“. „Д“-то се повтаря три пъти. И при „добре“ се повтаря.

Я сега изпейте: „Аз мога да дишам вече добре“. /Всички изпахме: „Аз мога да дишам вече добре“/.

Ако кажем, че едно се отнася към две, към три и т.н. /1 : 2 : 3 : 4 : 5 : 6 : 7 : 8 : 9/. Отношението се поставя така: Едно към три какво е? – Терца. Едно към четири е кварта. Едно към пет – квинта, едно към шест – секста, едно към седем – септима. Сега какво ни интересува нас терцата? Но терцата това е отношение на живи същества. Двама приятели, това е секунда. /Няма хармония/. Има хармония, но всякога между двама приятели изниква едно разногласие. Разногласие изниква понеже едното е мощно число. Числото 1 /едно/ съдържа тия, мощните, сили в себе си. Числото 2 /две/ носи мекота. В това число едно, ти може да станеш на пепел, а в числото две може да се удавиш. Двете представя голяма чиста река. Но човек в чистите води и в най-бистрите води се дави. Сега всичките хора са свикнали да мислят обикновено, животът им да е уреден. Но човек може и в най-добрия живот да се удави. И в най-лошия живот нищо няма да остане, но и в най-добрия живот нищо няма да остане. Питам: Ако се обърнеш на пепел, и ако се удавиш, каква е разликата? Да допуснем, че и двете може да станат. Следователно, за да не се удавиш, трите, това е терцата. Терцата е мост, който се прави на двата бряга – 1 /едно/ е първия бряг, 2 /две/ е втория бряг – 3 /трите/ е мостът, който съединява противоречията. Те са двата бряга, тук текат мощни сили на природата, и меките, и силните. Между двама души приятели ти не може да се намесиш. Може ли да влезеш между двама приятели, които се обичат? – Не може, завличат те и двамата. Ако се намесиш, ще те завлекат. Често всичките стълкновения произтичат, че те искат да се намесят между числото едно и две, да влезеш вътре. Който се намеси там, или ще изгори, или ще се удави. Това е най-грубата страна.

Двама музиканти трябва да се родят сега. Отношение трябва да се създаде. Терцата вече създава едно отношение хармонично. Тази терца може да бъде голяма и малка терца. Каква е разликата между голямата и малката терца? /В обема. Голямата терца има два тона, малката има тон и половина. / Защо сега голямата има два тона, то е като правило, защо малката има тон и половина? Защо е така? Че е така, тъй е, но защо е така? /Различен характер имат. Голямата терца звучи мажорно, малката – миньорно/. Голямата терца може да те избави на пепел да не станеш, а пък малката терца ще те избави, да не се удавиш. В малката терца ще се удавиш, в голямата, ако не разбираш закона, на пепел ще станеш. В музиката има тънки страни. Не е лесна работа. В музиката, когато някой пее или когато свири, като свириш на пиано, при такъв един инструмент, трябва да вземеш известни пози. Когато някой пее, ти не трябва да се приближаваш много до него и не трябва да се отдалечиш много от него. От един певец, публиката трябва да се постави на едно разстояние. Някой път в театъра вземат първите места, или в една консерватория, дето се дават концерти, едни отиват на първите места, други – на последните. За някои хора първото място съответствува, за други – вторите, третите. Всеки трябва да избере такова място, дето звукът ще иде най-добре до ухото, ще произведе най-добри трептения. Сега някой казва: „Безразлично е дали съм на края.“ Не е безразлично. Но от какво зависи пеенето на човека? Една теория. От какво зависи, толкоз вие сте учили по музиката, свирили сте по музиката. Човек трябва да се роди музикален. Той трябва да се роди музикален и цялото му тяло музикално да трепти, като че треперят мускулите, да се образуват тоновете. Някои певци, като ги е страх, от страх се образуват тоновете. Тези тонове са меки. Когато те е страх, ще образуваш един мек тон, когато не те е страх ще образуваш един твърд тон. Страхливите образуват меките, треперливите тонове. То не са

тремоли, но колоритно, малко трепери. И човек, за да пее и за да свири, трябва да бъде музикален. Не само да има орган на музиката, но цялото му тяло трябва да издава музика. Всеки трепет, всяко движение трябва да бъде музикално. Когато някой свири или когато някой пее, ако на лъжичката му не издава музика, тогава дрезгав излиза гласът. Онзи, който свири дрезгаво, на лъжичката му не излиза музика. Когато на лъжичката има топлина, тогава тоновете са много верни. Туй е вярно и за пианисти, и за цигулари, и за певци – законът е се един и същ. Не всичките хора имат музика в себе си. Всичките хора не са музикални. Всички музикално не треперят. Като те е страх, музикално да трепериш. Като мислиш, музикално да мислиш. Като вървиш, музикално да вървиш. Не като вървиш да тропаш. Музикалното вървене е тихо, едва стъпва, ритмично. Никой да не те усеща. /Учителят показва, върви тихо, едва се докосва до земята/. Аз като вървя слушам краката си, музикално зная какъв тон издават. По някой път аз започвам да ходя, рядко употребявам секунди, някой път употребявам терци, кварта, квинти, в редки случаи употребявам нони, ундецими и т.н.

Музиката трябва да се вземе като възпитателен метод. В природата музиката съществува като възпитателно средство за човека. Страданията са все миньорни методи. Страданията са музикални парчета. Като започнеш да страдаш, това са музикални парчета. Професорът е много възискателен, казва: „Повтори, повтори, не вземаш верно, коригирай, коригирай!“ Най-после не те оставя, не ти дава нов урок. Прати те професорът пак, наново да учиш и ти стане неприятен животът. За да ти стане приятен научи се да пееш. Какво има от туй? Казва: „Аз не съм роден да пея“. Ами за какво си роден? Че като ядеш това е музика. Имаш арфа с 32 струни. Ти пееш. Таман разгневиш се някому, като се разгневиш, удриш тъпана. Вие не може да видите в малките работи красотата, която съществува в

природата. Гледате на външната страна, която не е съществена. Гледате на хубавите дрехи, как е облечен, обувката, шапката. Те са второстепенни работи тия. Най-първо, една дреха за да бъде хубава, ти трябва да имаш едно тяло построено музикално. Тогава казвам: На каква музикална форма е създадена ръката? – Терца: Китката, лакетната част и раменната. Пръстите и те са създадени по терца. От мисълта до чувствата на човека това е секунда. От мислите до човешките постъпки е терца, а от реализирането на нещата, това е кварта. Да ви приложи музиката. Пръстите на ръката това е петолинието. Ръката е петолиние, на което са написани нотите. Петолинието не е нещо произволно. Онези, гениалните музиканти са го взели от ръката. Сега това на вас не ви дошло на ум. Петолинието – това са петте пръсти на ръката. Под петолинието, под малкия пръст, е „ре“. На първата линия, на малкия пръст е „ми“, на безимения – „сол“, на средния – „си“, на четвъртия – „ре“ горно. Показалецът показва движение. Я вземете „ре“ на четвъртия пръст. Показалецът иска да направи всичките хора да се движат, трябва да направят това музикално. Тогава аз, ако съм един певец, искам да науча „ми“-то правилно да го пея, ще хвана малкия пръст. Той ще ме научи правилно да пея „ми“. Правилно да пея „сол“ ще ме научи безимения пръст. Средният ще ме научи правилно да пея „си“. То е Божественото в света, то е Божествената правда и човешката правда. „Сол“ има винаги връзка, то е красотата на нещата, то е узрелият плод, който носи красотата, нещо изработено в себе си. Като се изучава хиромантически, когато този пръст е дълъг и добре устроен, всички са музикални, обичат природата, красотата, естествените науки. Които не са музикални, този пръст не е развит. Като се развие добре безимения пръст, наричам го „слънчев пръст“, другите го наричат безимен. Малкият пръст е Меркурий, безименият е на

Слънцето, средният е на Сатурн, показалецът на Юпитер. А палецът на кого? – Нека остане нещо, което да не знаете.

Дайте ми една форма на „ми“. Де е „до“? Какъв тон е „фа“? То се ражда между двамата. „Фа“-то носи качества на „ми“-то, носи качества и на „сол“. Ние може да поставим този закон така: Тия ноти, които са отгоре и тия ноти, които са отдолу не са еднакви. Нотите, които са горе, са силните ноти, под и над кривината. /Фиг. 1/ У някои хора така е направена устата – една музикална линия. Двете страни на устата са изпъкналите части на линията. Трябва да се знае, как тази уста е създадена приблизително.



Фиг. 1

Но сега може да минем от терцата към квадрата. Някой път линията на устата е права, някой път е вдлъбната, но ще вземете линията на горната устна, не линията, която се образува от допирането на двете устни. Сега за да възпита човека, природата го създала по известни закони на хармонията. Човека докато не се запознае със строежа на хармонията, по която тялото е създадено, не може да се възпита. Съвременните хора искат да живеят добре. Трябва да разбираш законите. За да можеш да пееш, ти трябва да разбираш законите на музиката. За да можеш да свириш, ти трябва да разбираш законите на музиката. За да може да живееш добър живот, това е най-великата музика, която съществува. Животът не е нищо друго освен велика симфония в света. И най-великото нещо, което е създадено, външната форма на живота, това е велика симфония. Трябва да разбирате живота, тази хармония трябва да разбирате. Вие искате да бъдете щастливи в живота. Че щастieto е обосновано на един разумен живот. Вие искате да благувате, но благото съществува по един велик закон на хармонията. Искате да бъдете добри и

справедливи, каквото и да е, това са положения, които могат да се придобият, ако имате знание. Изучавайте човека! Казвам: От чувствата на човека трябва да започнете. Яденето е секунда. Всичките хора, които бързат, те вървят по закона на секундата. Току вземе секундата, колкото искаш секунди: „До“, „ре“, „до“, „ре“, „до“, „ре“, „до“, „ре“. „Ми“, „фа“, „ми“, „фа“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, „си“, „до“, горно „ре“.

Сега каква е разликата между „ре“ в първата октава и „ре“ във втората октава? Да допуснем, че в първата октава основният тон има 32 трептения. Във втората октава „ре“ колко трептения ще има? Сега в съвременния живот ето къде има едно опущение. Ние мислим, че не знаем някои работи. Най-първо знанието започва от един усет. И в музиката има усети. То е най-низшето чувство, с което може да се събуди твоето музикално съзнание. Пробуждането на съзнанието става по музикален начин. Може да те пробудят или чрез някоя миньорна терца, или мажорна. Тогава ето как се определя: В мажорната терца дава ти се нещо, затова е мажорна, половина ти е дадено, а в миньорната нещо ти е взето. В мажорната ти е дадено, затова тя има два тона и половина, в миньорната ти е взето. Но мажорната има и друго тълкувание. В една мажорна терца, ти обичаш да взимаш отнякъде. Миньорната показва, че обичаш да даваш.

Та най-първо ще видиш, пръстът е построен на терца. Като погледнеш формата, има закон. Като погледнеш един пръст да знаеш, този пръст мажорна терца ли е или миньорна? На тази терца дават ли, или вземат? Или той сам взема, или той сам дава. Философски работи. Сега като слушате туй знание може да го приложите. Да кажем, дълги са ти пръстите, или къси. Пръстите как са построени? Ако пръстите са къси, какво означават? В пианото как са създадени басовите корди? Те са дълги. Следователно, щом пръстите са дълги, това са басови корди. Щом пръстите са къси, вече имате високите

тонове в горните октави. Следователно този, който има къси пръсти, той иска всякога в малко време много работа да свърши. Нали тази струна, която е къса, много трепери. В малко време дава хиляди трептения повече отколкото голямата. Голямата струна, като бутнеш в пианото тя ще даде най-малко трептения. Най-долната ще даде най-малко трептения, най-горната като бутнеш, ще даде много повече трептения. Ти ще кажеш: „Аз искам бързо“. Хубаво, не може само бързо. Знаете ли колко струни има? Има много струни у човека, те са наредени тия струни. Бутнеш някой път някоя струна, някой път басова, някой път сопранова, но различни са постиженията, които може да добиеш. Вие някой път, ако бутнете някоя басова корда, ще произведете един тон. Те са поставени на известни отношения. Отношение имат. Този, малкият пръст у човека, какво отношение има към безименния? Към първия пръст, каква пропорция, какво отношение има? Щом хората започват да стават страхливи, щом започва да се образува страхът у хората, този, палеца го крият. Палецът съставя главата на човека, която мисли. Палецът у човека не е нищо друго освен главата на човека, която мисли. Че има едно отношение, то е следното. Когато човека замерват с камъни, той най-първо си крие главата. Щом хвърлят камък, той си наведе главата. Щом човек започне да се страхува, той си крие палеца. По някой път хората крият палеца да не би да им ударят главата. Крие си палеца, страх има. Щом му вървят работите, току палецът е отгоре над другите пръсти. Някой държи показалеца си вдигнат, а другите пръсти свити. Който иска много да се прослави в света, той така си носи показалеца. Някой път учителят като влиза в клас, показва показалеца. Казва: „Знаеш аз съм Юпитер“. И вие като ходите, дигнете пръста нагоре. Хубаво вдигате единия пръст нагоре, ами като дигнете двете ръце нагоре, какво е това? Двете ръце това са два симфонически оркестъра, които се състезават. Аз ги наричам басова и

сопранова партиди – междина се образува. Тогава според вас, коя е сопранова партида и коя е басовата? Ами тия работи трябва да ги проверявате. Има закон, че природата създала човека разумно. Бог, който създал човека, го създал по известни закони. Сега се изучава човека, създаден по образ и подобие. Но то е глас в пустиня. Как е създаден? Казва: „Страшно и чудно съм създаден“. Всички религиозни хора цитират, че страшно и чудно е създаден човек. В какво седи чудното и страшното?

Тогава петолинието го имате и на лицето. Под брадата е първата линия. Устата е втората. Под носа е третата, очите са четвъртата, петата линия е при косата. Пак ноти имате. Някои ноти са написани на брадата долу. Широкото лице е за мене едно музикално парче. Високото лице е друго музикално парче. Един човек с отворени очи е музикално парче, с един дълъг и сплеснат нос е друго музикално парче. С къс нос е друго музикално парче. Като гледам човешкото лице мога да взема цигулката и да ви свиря веднага. Като погледна лицето на човека, може да ви изпея една песен, аз рисувам музикално. Музиката на природата доста добре я чета.

/Една сестра пита: „Какво ще ни кажете за Падаревски?“/ Една гениална памет. Възприема малко работи, дълго време ги задържа. Падаревски е човек с грамадна енергия, събрана, не може да намери място да излезе навън. От голямо притеснение остарял. Тъй както го видях в Америка, много красив човек беше, с лице валчесто, лунно, всичките моми лудуваха по него. На един концерт ще се съберат стотици да им се подписва. Неврастения го беше хванала от подписване, че беше отишъл шест месеца да си почива. Той иска да се отнесе хубаво, внимателно, деликатно, като музикант, че после трябваше шест месеца да си почива. Как се създала тази памет? В туй отношение показва, че духът ценил душата, умът – сърцето. Той е пропуснал нещо. Очите както са създадени, те са очи на един

гениален човек, но не може да намери разрешение. Затворените очи показват, че той не е намерил разрешението на живота. Той свири „Лунната соната“, но какво означава? „Лунната соната“ има приложение при слънчевата светлина. „Лунната соната“ тъй, както се свири изстудява човека. Човек става с някое сухо религиозно чувствуване. Всичките религиозни хора са все „лунни сонати“. Вие обичате ли тия изсъхналите? Една „Лунна соната“ изсъхва човека. След като си прекарал един топъл ден, че се набрала излишна енергия, няма какво да прави човек, тогава като те погледне „лунната соната“, като мед пада на човека. Това е музика, музикално разгледан въпроса. „Лунната соната“ е една модулация на самия живот. Да се модулира, да се вгълби в себе си. Понеже в слънчевата светлина или в щастието на човека, той се разсейва, така се разширява, не може да се познае. В „Лунната соната“ при тъмнина се ограничава, човек се събира в себе си, започва да се буди съзнанието, да си даде отчет. Разбирам, когато човек си дава отчет за живота, то е „Лунната соната“, какво си спечелил. Има нещо, което трябва да придобиеш в живота. Казвам: Има музика в природата, която ще учите. Ще плачете, ще тъжите, но трябва да учите. Всичко правете, но учете. Може да се обезсърчаваш, но учи. Ама може да дойде отчаянието, учи! Безсмислен е животът, учи! Учи, нищо повече. При всичките неща учи! Учението е, което спасява човека. И след туй ще дойде, ще служиш. След служението ще дойде приложението. Служението има приложение, при приложението идат резултатите. Ние търсим резултати.

Щастието е вече завършен процес. Щастието е завършен процес на учението на сърцето и на слугуването на сърцето, на учението на ума и на служението на ума, на учението на душата и на служението на душата, на учението на духа, и на служението на духа. Това е щастието. Който не се е учил в тия четири свята и който не е служил,

той щастлив не може да бъде. Вземете един музикант, той много лесно решава акордите. Веднага като седне, разрешава мъчнотиите и коригира много лесно. Някъде има акорди, някъде няма. Но в обикновения живот не може да коригираме, не може да се съпоставим. Тогава като погледнеш ръката си, партитура е. Гледаш ръката си, искаш да работиш, партитура е. Отде трябва да захванеш? Ако разглеждаш своето достойнство, ще започнеш от първия пръст. Ако разглеждаш в света, дали нещата са прави, ще започнеш от средния. Ако разглеждаш красотата в природата ще започнеш от безименния. Ако практически трябва да се разбира, ще започнеш от малкия. Ако започнеш работата от великото Божественото, ще започнеш от палеца. Искаш да направиш нещо музикално, велико, ще започнеш от палеца. Партитурата е в палеца. Сега вие казвате: „Кое е онова, от което човек се учи?“ По закона на наследствеността хиляди поколения в него са работили, хиляди поколения преди него са учили музика. И Падаревски е кръшнал, той има повече възможности, отколкото е постигнал. Единствената малка погрешка е там, че той добил от музиката повече пари отколкото му трябват и с това се е спънал. Така се спъна и Кубилик. Само че Падаревски се е спънал разумно. Той се е спънал, че станал музикант политик. Той обичал политиката много. Като отива да свири, той иска да помогне на своето отечество. Тъй както е построена главата е много музикално построена, валчеста, издръжлива, като намисли нещо не се отказва. Падаревски това е едно общество. Падаревски е личност, но що е личност? – Колективитет от хиляди същества на едно място. Колективитетът е цял народ. И зависи, ако в него има хора учени, които да изразят неговите копнежи. Всичките хора имат една погрешка: Те обичат да се сърдят на природата. Човек от природата трябва да се учи. По-добра възпитателка от природата няма. Тя е безлична. Природата не обръща внимание, какво ти мислиш.

Безлична е, тя иска правилно да станат нещата. И когато те надарява и когато те наказва няма нищо лично в себе си. Казва: „Не правиш добре!“ Ще ти каже нещата тъй както са. Нито те хвали, нито те укорява. Та като дойдете до природата, тя казва: „Направи нещо. Мисли право!“ И този закон е верен. В едно училище, да кажем, някой иска да бъде добър. Ти в едно музикално училище за да бъдеш добър, ти трябва да се учиш добре, да пееш добре. При всичките професори да учиш добре, те ще имат добро мнение за тебе. Но ако не се учиш добре, не пееш добре, каквото и да направиш и да си богат, ще погледнат, ти нямаш цена. Но, ако се учиш добре и ако пееш добре, ти вече имаш цена. Аз ви казвам по някой път: Живейте добре! Вие казвате: „Защо?“ Да живееш добре, значи да учиш, да пееш добре. Тогава вратата ти ще бъде отворена в живота. Вие се спирате и казвате: „Много хубаво пее“. Нека ти бъде поощрение. Значи, учи се и пей, ума си и сърцето си тури на работа. Казвам: Турете всичкото желание на вашето сърце и стремежа на вашата душа да се учите, да пеете. Не може да работиш, ако не знаеш да пееш. Не може да работиш, ако не знаеш да свириш. Аз, ако съм на вашето място, ако исках да образувам в себе си закона на търпението, щях да взема една цигулка, един лък и най-първо ще се уча на търпение. Бавно ще дърпам лъка по струните на цигулката. Това ще правя и без да имам цигулка, като че свирия с цигулка. После ще започна по-бързо да движа лъка. Падаревски като свири, ту на една страна, ту на друга, после едната ръка отгоре, другата отдолу. Падаревски е един опит, който прави едно общество за приложение на музиката. Той свири хубаво, не си отваря очите, със затворени очи свири. Той мисли. Той като мисли свири. Ако си отвори очите ще си отвлича вниманието. Както са построени очите показват една гениална памет. Добър изпълнител е той. Пък някой път вие много си държите очите отворени. Той като сядна на пианото, си държи очите затворени. Вие

примижавате, недовиждате нещо. Запример, защо не се запитате. Седите вие, наведете очите надолу и гледате. Вие държите очите си надолу, мислите дали ви гледат. Не. Гледате природата през една малка цепнатина, понеже ще имате повече интензивно желание да видите. Някои свиват очите си. Когато светлината е много силна човек свива очите си, за да възприеме по-малко светлина, да не става дразнене на нервната система излишно. Та нали в модата някой път турят мрежа на очите. Туркините нали носят яшмаци? Знаеш как са се образували яшмаците? Понеже жените, като децата са любопитни. Тази, която има яшмак, тя само през малките дупчици вижда повече, отколкото през големите. През големите дупки виждаме много работи, но вниманието е интензивно насочено, когато малко нещо виждаме. В дадения случай, човек за да прогресира в света, малко работи трябва да го интересуват. Целият свят представя едно поле за научни изследвания. С хиляди години има какво да учите.

Та първото нещо, дръжте идеята в ума си, че вие имате известни заложи, нещо заложено във вас, което вие трябва да обработите. Онова, което вие свършите, то ще ви ползува. А пък когато всичките хора работят в света, каквото придобият, един ден то ще бъде общо достояние за всички. За бъдеще всичките тия велики музиканти каквото придобият те ще го вложат за общ капитал на цялото човечество. Тъй щото, след време малките деца ще свирят като Падаревски. Децата на 5-6-10 години ще свирят като Падаревски. Сега по някой път човек изживява 30 години и едва може да постигне нещо. Казва после: „Остарях“.

Каква мисъл сега остана в ума ви? Човек е музикално създаден по закона на хармонията. Едва сега в музиката се изучава отношението на секундата, терцата, квартата, квинтата и т.н. То е външната страна на човека. Запример, ти искаш да си туриш шапката. Една шапка каква песен ще изпее? Като туриш шапката

какъв тон ще издаде? Като туриш шапката да чуеш тона на шапката. Или обуваш си обувката, чувате ли вие тона на вашите обувки? Или вечерно време изуваш чорапите си, чувате ли тона на чорапите? Или обличаш горното или долното палто, или жилетката. Всичко каквото туряш тон си има, има музикален тон. Колко хубави работи има, вие не ги слушате. Туряте го, не знаете как да пеете. Копчетата, които сте турили, каквото и да турите, се музикална страна има. Сега туй трябва да бъде за поощрение, не само една подбуда, само да подкупи човека, но казвам: Законът, по който човек е създаден, всичките работи, които върши, трябва да знае, че седи в един музикален свят и да ги върши добре. Човек няма да седи се на едно и също положение. Забележете в една терца. Терцата е един триъгълник. Квартата е квадрат. Ако поставите един триъгълник с върха нагоре и ако през всеки връх прекараш права, то ще се образува друг по-голям триъгълник, който ще бъде обърнат с върха надолу. Или законът е, че вие трябва да разбирате закона на ритъма, на хармонията. Че всякога едно музикално състояние има две пози: едната е обърната нагоре, другата надолу. Едната е движение на горе, другата е движение надолу. Който не разбира така идат противоречията в живота. Туй е, което наричаме изгубване равновесие. Някой път човек върви и пада на земята. Аз го обяснявам музикално. Сменило се състоянието, туй движение не е нагоре, но туй движение е надолу. Тогава внезапно туй движение, което е надолу човек пада на страната си. Та смяната трябва да бъде разумна. Трябва да има едно завиване да се смени движението. Нали когато имате един завой, какво правят инженерите, когато поставят релсите? Те са поставени хоризонтално, но имат един наклон, математически определен. Този наклон се прави за да се балансират силите в туй криво движение. Ако са направени право, ще изскочи влакът из своите релси. Когато казваме: Човек трябва да знае да се обхожда, той трябва да разбира законите на сърцето си, законите

на своя ум. Не мислете, че всякъде може да се оцени едно ваше чувство. Някъде, като погледнете хората, да знаете какво обичат, какво да им изпеете. Аз, запример, съм слушал да казват: „Ние трябва да се обичаме“. Под думата „обичаме“ аз разбирам нещо много велико. То значи всичко онова, което природата определила, да направим един опит. Обичта не е нещо ограничено. То е безбрежен, безграничен свят, хиляди възможности има. Трябва да покажеш възможностите. Ти в този начин на любовта трябва да разбираш нейния метод. Запример, „любов“ и „обич“ не се пишат еднакво. „Обич“ на български се пише с „О“. Ти трябва да знаеш как да въртиш колелото. При обичта колелото може да въртиш. Трябва да бъдеш земеделец, трябва да знаеш, как да посаждаш семената. А пък любовта тя услужва, тя дава на слабите – навсякъде показваш двете си ръце. Даваш ръката от себе си хващаш някого да дадеш нещо, помагаш му навсякъде. С обичта се услужва, с любовта се помага. Думата „любов“ помага, а обичта услужва. Та и в музиката имате две категории. Едните тонове помагат, другите услужват. Две съществени качества на тоновете: едните услужват, а другите помагат. Онези музиканти, които разбират това, казват, че имат израз, вдъхновение, разпого кръщават. Едни музиканти работят едновременно с обичта. Обич трябва да имаш и любов трябва да имаш в музиката. Сега във вас остава идеята: Тази работа не е за нас. Хубаво, вие отивате да чуете, как свири Падаревски. Какво ви ползува като видите и чуете Падаревски? Като погледнете как свири Падаревски, ще можете ли да свирите като него? Каква полза ще извлечете? Падаревски е един разцъфтян цвят, който праща своето ухание, казва: „Всички пчели, излезте да идете по цветята, да съберете мед“. Следователно, аз като слушам Падаревски, всичките от кошера да излязат да събират мед. Що е „Лунната соната?“ – Да излезеш да събираш мед. Вечерно време събира ли се мед? Младите все вечерно време събират. Има нощни

мухи. Един вълк вечерно време ходи да си търси храна. И после човек вечерно време, след като си легне, в съня обработва всичко онова, което придобил през деня. Цялата нощ прави една преработка. Сънят е хубаво, прекрасно състояние. Всичко каквото си припечелил, в съня ще го обработиш, ще го складираш. Другия ден пак си готов за работа. Та „Лунната соната“ – това е преработка на спечеленото, да го настаниш навсякъде. То е „Лунната соната“. Там е свиренето на пианото. Това са сега мои тълкувания. Може да ги проверите, ако съответствуват на реалността. В дадения случай аз тълкувам музикално по същия закон. Щастието има основен тон. Доброто има основен тон, всичко има основен тон. Това са музикални парчета. Ако ти не може да вземеш вярно, постижение не може да имаш. Няма по-хубаво нещо. Мисълта това е едно музикално творчество на човека. Да мислиш правилно, значи музикално да четеш. Мислите това са ноти написани, ти ще четеш, ще правиш проверка, веднъж, два, три, докато ги научиш хубаво. Щом не ги учиш, казваш: „Не разбирам тази работа. Щом вземеш вярно, разбираш; щом не вземеш вярно не разбираш. Някой път хората по сърце не се разбират. Не са взели вярно тоновете. Някой път хората по ум не се разбират. Не са взели вярно тоновете, дисонанс има. Щом се тури хармония в тия отношения, веднага се изменя средата, музикално ще знаеш да влезеш. Аз, ако съм един учител, като вляза в едно село, ще зная как е построена цялата местност. Музикално ще разгледам. Няма нещо невъзможно в света. Всичко е възможно, който знае. Който не знае, нещата стават невъзможни.

За да бъде един добър оратор, човек трябва да има две октави на гласа си – да започне на първата октава и да свърши на втората. При ораторството трябва да се научите да декламирате.

Някой път вие казвате: „От мене човек няма да стане“. Ти седиш, обезсърчил си се. Кажи си: „Колко ми е приятно обезсърчен като те

гледам, сърцето ми трепери“. Защо иде обезсърчението? Да допуснем, че ти си един борец. Излезеш, видиш другия с когото ще се бориш, виждаш, че е по-силен от тебе, трепериш. Няма да се мине дълго време, обезсърчиш се. Какво трябва да правиш в дадения случай? Ти иди при него и му пришепни, кажи му: „Да отложим сега нашата борба“. Ти започваш една борба в себе си. Много пъти вие се борите, вие водите пехливанство не на място. Вие се борите в себе си, изложен си. Вие често страдате, защо? Че вие сте на арената, изпратили ви да се борите, да страдате пратили са ви. Когато този български борец Дан Колов отива да се бори за славата на България, но му плащат най-малко за една борба сто хиляди лева. Та когато човек се бори, все има нещо, което му дава един стимул. Казвате „идейно“. И идейното е заплата. Всякога, когато човек прави нещо, все има възнаграждение. Самата постъпка има възнаграждение. Самата обич има нещо, което те възнаграждава, самата любов има нещо, което те възнаграждава. Ядеш нещо, защо? – Яденето те възнаграждава.

Сега разбрахте ли вие? Какво разбрахте? Много разбрахте. И пак ще започнете старото пеене. Старото пеене, гръцкото пеене „и-и-и-и“ то е хубаво, за носа да мисли. Но трябва и сърцето да пее. Сега ние считаме едно пеене хубаво, човек сам да пее, да бъде музикален. Ако не станеш музикален, не можеш да пееш. Цялото тяло трябва да бъде музикално, от петите до главата – туй всичко трябва да бъде музика, да можеш да пееш. Не само гласът ти, но и цялото ти тяло в дадения случай да бъде музикално. Когато мислиш, цялото ти тяло трябва да взема участие. Всичко да се пробуди. Може ръцете ти да не съзнават, но ще вземат участие в онова, което ти вършиш. Казвам: Радвайте се! Вие не може да се радвате. Вие казвате: „Аз нищо не съм спечелил“. Радвай се на онези придобивки, които природата има. Тия придобивки са и твои. Радвай се и на небето, защото тия придобивки,

които са на небето един ден ще бъдат и твои. Радвай се, защото живееш в един свят на възможности, които един ден ще бъдат и твои възможности. Радвай се на въздуха, радвай се на светлината. Радвай се на земята, радвай се на реките, радвай се на моретата, радвай се на всичко онова, което е около тебе. Радвай се, защото то ще ти въздейства и ще ти даде един подтик, за да може да събудиш в тебе възвишеното, доброто. Ти седиш и гледаш мрачково, някои хора не са разположени. Щом лицата им не са разположени, не са музикални. Та като сте музикални, лесно е, разгласени са струните, нагласете ги. Цигуларят като свири, изведнъж понамаже лъка с колофон, вземе цигулката, изчисти с кърпа, ако са влажни пръстите, изчисти пръстите да са сухи, понеже влагата овлажнява струните, те сухи трябва да бъдат. Някой път изчисти ръката си, намаже лъка, нагласи струните и тогава вземе да свири. Главата ти е да мислиш. Главата ти е за мислене. Най-първо, запалете лампите си, осветете салона, дето концертът ще бъде. След туй запалете печката в сърцето си, да бъде отоплено, за да може, като дойде великият артист на светлината и топлината, да може да изсвири нещо. Вие се приготвявате, започвате да мислите, значи запалвате лампите започвате да чувствате, отоплявате стаите. След туй ще дойде великият артист, той като дойде в салона, всичко ще бъде чисто, вие ще седнете да бъдете публика. Той ще ви изсвири нещо, ти усещаш, че много хубав излязъл този концерт. Всеки ден вие имате условия да ви се даде един отличен божествен концерт, че като си отиде, вие да кажете: „Има животът смисъл“.

Трябва да се живее сега, а пък някой казва: „Не можах да свиря“. Ти не свири, само запали лампите, запали печките и чакай, нека дойдат другите да свирят. Той като замине ти може да идеш малко да посвириш. Но чакай, той като дойде, ще си учиш. Туй е в една окултна школа, то е предназначението: Да създадете условия в себе

си, за да може Божественото, онзи велик божествен артист на мисълта, на любовта, да дойдат да изсвирят нещо във вас хубаво. Тогава може да научите нещо. Ако те не дойдат, ще имаме един живот без постижения. Мисля, че тази мисъл е ясна в себе си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 19 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4. II. 1938 г., петък 5 ч. с., София – Изгрев.

МОЗЪЧНА И СИМПАТИЧНА НЕРВНА СИСТЕМИ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Не. / – Изпейте една песен. /Изпяхме „Фир-фюр-фен“/.

Може ли да направите едно упражнение с дишането? Направете го сами, като броите на ум до 6. /Направихме упражнението три пъти, като броихме до шест за вдишване, задържане и издишване/.

В какво седи правописанието? Наблюдавали ли сте, когато човек става нервен, какъв става почерка? Някой път имате една нерешителност, колебаете се, искате да направите нещо, но се колебаете. Мислите дали да го направите или не. Някой път, когато предизвикат човека, обидят го, той става упорит. Малките деца имат такова свойство. По някой път, в къщи така се разгневяват, каквото бащата иска и майката иска, те все отказват. Децата отдавна са правили гладни стачки. Детето казва: „Няма да ям!“ Сега на вас ви се вижда малко смешно, че едно дете може да се гневи за храната, но и възрастните хора се гневят за нищо и никакво. Възрастните хора, пък и напредналите, и професори, и владици, и те имат особеност като малките деца са, като се разгневят. Туй не е гняв, но има едно особено разположение. На какво ще отдадете, как ще обясните, когато не сте разположени? Изменя се времето, вие сте неразположен; поправа се времето, вие сте неразположен. Вали дъжд, вие сте неразположен; преставя дъждът, вие сте неразположен; щом чуете гръмотевица, вие сте неразположен, щом преставя гръмотевицата, веднага се изменя вашето настроение.

Сега много писатели говорят, че човек е свободен. В какво седи свободата? Казва: „Аз съм свободен човек“. Ако започнеш една работа

и не може да я свършиш, ти свободен ли си? Запример, ако изкарам някого от вас да вземе една точка и около точката да направи с ръка една окръжност и всичките точки да са равномерно отдалечени, колко от вас да го направите? Ако вземете пергел, ще можете, пергелът има по-голямо знание отколкото вие. Колко време трябва човек да се упражнява, колко време ще ви вземе, да направите една правилна окръжност? Сега вие може да зададете въпроса: „Какво се постига, ако направим една правилна окръжност?“ Запример, вие имате един процес на мисълта. Имате една проста мисъл, едно желание да идете на екскурзия. Не знаете какъв сложен процес трябва да стане във вас, в мозъка ви и в дишането ви, и в храненето трябва да стане, докато се реализира туй, което желаете. Сега вие искате да кажете, че сте свободни, но същевременно трябва да убедите краката си да вземат участие. Трябва да убедите и ръцете си, трябва да убедите и очите си, и ушите си, и носа си, и устата си, всички трябва да убедите. Когато ще ядете, трябва да убедите стомаха си, в тази работа да вземе участие. После трябва да убедите целия си мозък. Сега вас ви се вижда, че е една проста работа, пък то се изисква цяла дипломация. Там преписка ще има. Като решите, цяла една преписка ще има. Във вашия парламент, в събранието, трябва да се реши въпроса да идете. Вие казвате: „Аз може да ида на екскурзия“. Но докато вие решите да идете на екскурзия, цял процес, цяло народно събрание трябва да реши да идете ли или не. Някой път решавате, казвате: „Не може да ходиш“. Или пък някой път не ти се ходи, или пък налага ти се да идеш. Та казвам: Защо тогава много от вашите желания не се постигат? Колцина от вас може да изядете един килограм халва отведнъж? Колко души може да изядат? Кой от вас може да изяде? Много ядене е болезнено състояние. Разправя един американски автор, за един млад момък, който отишъл в едно сиропиталище, където се приготвяло кафе за 72 деца. Той като влязъл, изпил кафето,

пригответено за 72-те деца, изял и хляба, всичко туй изял сам. Същият господин веднъж се домогнал и изял един обяд пригответен за 20 души. Влиза и всичко това го опапва. Те са неестествени положения. Защо трябва да изяде обедна на 20 души? Какво ще придобие? Много голяма, непоносима работа е тя, която човек може да свърши. Как във физическия свят има неестествени процеси, значи преповтаряне е то, има и разни желания, разнo го обясняват. Но в човека има много неестествени желания. В човека се зараждат такива неестествени желания, както в яденето. Онзи, който изучава човешката природа и онези хора, които са ядливи, как ги наричат тия хора, които много ядат? Ако много ядат, слепоочната част се издува, разширява се главата в слепоочната област. Тези хора, на които стомашната система е много добре развита, разширява се главата им там. Казват: „Какво има като яде?“ Ще се разшири мозъка в слепоочната област. После, обонянieto е свързано с яденето. Запример, онези хора, които са много ядливи, в тях обонянieto е много развито. Имат тънък вкус за ядене. Запример, котката е много лакома. Котката не може да я препоръчае, тя е много лакома. Хигиенично разбира известни неща много добре. Аз я считам, тя е една месечинно същество. Месечината има влияние, настроенята в нея се менят. Много голямо настроение има. Особено настроение има. Сутрин като изгрее слънцето, някъде избрала някое закътано място, ще си тури гърба на слънцето, ще легне, ще се пече, ще си тури корема да се пече хубаво. После, знае как да се облича. Ще вземе ще си оглади дрехата. Щом дойде до яденето, котката е много нетърпелива. Изведнъж, една мишка с козината, с червата, нагълта я. Та когато някой път казвате за някого, че той има котешки характер, това е по отношение на яденето. Ако котката както добре хигиенично живее, ако и така хигиенично знаеше да се храни! Казват за котката: „Какво ѝ липсва на котката?“ Има морски тюлени, на които ако хвърлят риба, той най-първо ще ѝ

извади червата, че тогава ще я яде. Питам: Този тюлен откъде учи тия хигиенични правила? Откъде знае, че нечистотиите на рибата не са хубави? Щом му хвърлиш риба, той най-първо ще изчисти нечистотиите, червата и тогава гълта рибата. Защо котката с червата ги гълта мишките? А онзи тюлен, който във водата живее, не ги гълта. Казваме, че котката е по-културна, понеже тя е извън водата, а този тюлен във водата не е толкова културен, колкото котката. Това е един видим пример. Вземете главата на котката е валчеста, а муцуната на мишката, която яде е заострена. Всички животни, които имат заострена муцуна, са много интелигентни в животинското царство. Котката яде мишката по съображения, че мишката е по-интелигентна, нагълтва я с червата да стане и тя като мишката. Сега това е една хипотеза. Права ли е тази хипотеза? Може да се образува теория. Права ли е теорията, че тези са съображенията на котката, че котката познава, че мишката е по-интелигентна. Тя казва: „И аз бих желала да бъда толкова умна“. Другите съображения, че котката, когато направи едно престъпление, не иска да остави никакви факти и следи, навън да я обвинят, че е направила нещо. Като изяде една мишка, не оставя нито едно косъмче. Ако повдигнат едно криминално дело да я съдят, казва: „Веществени доказателства има ли, или кракът, или нещо да е останало?“ Всичко туй изчезва. Запример, лисицата, когато яде една кокошка, тя вземе, че оскубе кокошката, тъй щото тя ще остави доказателства – оскубаната перушина. Другото изяде, но перата остави. Значи, че лисицата яла. Котката такива веществени доказателства не оставя.

Вие направите една погрешка, гледате да ви не хванат. Нямате ли разположението на котката? Вие казвате – „котешки характер“. Направите една погрешка, че искате да не оставите никаква следа, да не ви хванат, косъмче не оставяте. Нямате ли характера на котката в дадения случай? Аз ви давам едно правило, което трябва да имате

предвид. Всяка една мисъл, всяко едно желание си има една страна, която трябва да отделите от туй желание. Запример, вие се ръкувате с един болен човек. След като се ръкувате, влезе една мисъл, като се върнете, вас ви страх, да не би да и вие да се заразите. Кога хората се заразяват? Правени са опити: хората се заразяват, когато кръвта не е чиста. От степента на чистотата на кръвта зависи заразата. Колкото кръвта е по-нечиста, толкова заразата е по-лесна; колкото кръвта е по-чиста, заразата е по-мъчна. Запример, човек може да се лекува. Да кажем дойде чумата или холерата, вие може да се лекувате. Ако те хване болестта на холерата, ти изведнъж пий топла вода, гореща вода – чаша, две, три, пет, десет, петнадесет, двадесет чаши топла вода и холерата ще мине. Може да се лекуваш. Оказва се, че човек боледува по единствената причина, понеже тия болести се дължат на известни микроорганизми, които след като влязат в човешката кръв, се размножават, значи намират известна храна. Ония хора, които заболяват, болестта е едно благо в туй отношение, понеже като влезе тази болест, всички нечистотии, които има във вас, в кръвта набраните, тези нечистотии излизат, когато изчезне болестта. Вие се оплаквате от болести. Като влязат тия микроби, те ви причиняват, едно добро, изчистват ви кръвта. Ще забележите, че след треска, човек се чувства много весел. Като те тресло, три-четири месеца и като те напусне треската, усещаш се весел и разположен след треската. Понеже като си имал треска, всичките нечистотии, които си имал, в този огън, който се образувал от горенето, нечистотиите се отмахват. Мислите са му малко по-светли, той се усеща разположен. Тогава ви питат: „Защо са болестите?“ Тогава, защо е здравето? При едно болезнено състояние вие сте нервни, имате нечистотии в нервната система. Нервността се дължи на вашите мисли. Дразните се, сърдите се, имате нечистотии във вашите чувства, в симпатичната нервна система. Когато нечистотиите са в симпатичната нервна система, ако

разгледате тия нерви с микроскоп, ще видите, че са увити. Ако гледаме с голямо увеличение и в мозъчната система, и в симпатичната нервна система, заболяването почти на всички органи, които имаме, се дължат на натрупвания на някои нечистотии. Когато се натрупат нечистотии в капилярните съдове, тогава усещате болка в ръката, в краката, в коляното, в пръстите, някъде по носа, ечемик ще излезе – навсякъде може да има натрупване.

Та най-първо, човек в лекуването на симпатичната нервна система, да лекува своите чувства. Никога да не допуска чувства, които носят в себе си нечистотии. Никога да не допуска мисли, които носят в себе си нечистотии. Малките деца трябва да се учат. Вземете запример, вие отивате при едно дърво, отнемате един плод и го слагате в устата, изядете го. Мислите, че е чист. Не е чист. Все таки, този плод трябва да го вземете, да го умиете хубаво с вода. Или трябва да имате чиста кърпа, да извадите, да го обършете, или най-малко да вземете да го одухате, че тогава да го ядете. Често децата, след като са яли сливи, погледнеш, хванало ги треска. В сливите има едни мухи, доста микроби оставят. Ако всинца бяхте ясновидци, когато имате един плод, колко животинки има, тогава щяхте да видите. Много хора мислят, че са вегетарианци. Може би с хиляди живи микроорганизми ги изяждате на общо основание, а пък минавате за вегетарианци. После на какво се дължи, че някои храни не са хигиенични? Нека вземем свинското месо, защо не е хигиенично? Онези, които са изследвали, щом изядете свинско месо, свинските клетки ще станат част от вас. Свинщината ще стане част от тебе. Ти вече не си човек, но си една свиня. Ти имаш свински поданици в себе си. Но понеже клетките на свинята са много индивидуализирани, те са мързеливи, не обичат да работят. После мързелът от свинята е дошъл у тебе. Тя е много разположена, след като се наяде, влезе в тинята и се върти, приятно ѝ е. Сега аз не зная, казват и биволът влизал в локвата.

Понеже го хапят мухите, може би. Може би същите съображения са и за свинята. И тя все цапа в тинята. Но за да накараш свинските клетки в тебе на работа, ще харчиш повече енергия, отколкото те може да свършат работа. Щом оставиш надзора си, всички напущат работа и излизат навън. Затуй хората, които ядат свинско месо, всякога боледуват, понеже тия клетки не остават вътре.

Да допуснем сега, че вие имате едно желание да си хапнете. Много хубаво желание е да си хапнете свинско месо. Ако ти дълго време мислиш за свините, ще придобиеш техните качества. Защото туй, за което човек дълго време мисли, предава му се. Туй е по отношение на храната. Значи днешният културен свят, за да създаде една хигиена на храненето, трябва да знае качествата на разните храни. Запример, ако ядете агнешко месо, какви качества ще добиете? Ако ядете кокошко месо, какви качества ще добиете? Ако ядете месото на гъска, на пуйка, на всички тия разнообразни животни, ще придобиете известни качества. Запример, ако ядете постоянно все кокошко месо, ще станеш много тщеславен, тъй както кокошката. Кокошката като снесе едно яйце, ще окряка „хорталъка“. Запример, кокошката откъде се е научила да кудкудяка? Тя в диво състояние не е кудкудякала никога. Като снесе яйцето, мълчи. Кокошката като дошла при човека кудкудяка. Сега човекът ли учи от кокошката, или кокошката учи от човека?

Във вас по някой път се заражда въпроса: „Защо по някой път работите не ви вървят?“ Вие не сте се занимавали дълго време с храненето. Всяка една храна е дотолкоз полезна, доколкото е свързана с разумните същества. Затова считат плодната храна за здравословна, понеже тя е изложена на слънчевите лъчи. Ние правим една аналогия, както познаваме природата, кои храни съдържат повече интелигентност и кои не. Там дето светлината постепенно се увеличава, там има повече разумна енергия, повече природна

енергия. Там дето светлината се намалява, има по-малко разумна енергия. Там дето топлината се увеличава, има повече разумна енергия отколкото там, дето топлината се намалява. Там дето бързината се увеличава има повече разумна енергия, отколкото там, дето бързината се намалява. Сега ние може да констатираме, че сегашния свят е по-умен. Защо? Понеже треновете се движат по-бързо, аеропланите се движат бързо, движат се със 750 километра в час. Автомобили има, които се движат с 400 километра в час. Такава бързина! Та казвам: По някой път нервната система трябва да се приспособи, да измени известен род енергии. Запример, ти обичаш да ядеш, но яденето вече е побуждение. В яденето не мислиш много, в яденето имаш само едно желание, искаш да постигнеш желанието си. Има в тебе нещо неприятно, дразни те, искаш тази неприятност, която съществува в тебе, да се премахне. Най-първо онези хора, които са гладни, какво усещат? Забелязва се у тях, че са много нетърпеливи. Аз съм наблюдавал малките деца, майката приготвява хляба, направила една малка пита или пък баница, детето седи и тя още сее брашното и то казва: „Мамо готова ли е?“. – „Не, мама, както виждаш сея брашното още“. Тъкмо тури водата, пак пита: „Мамо, стана ли?“. – „Не е още“. Тя го меси. Като го замеси, казва: „Мамо стана ли?“ – „Не е станало още.“ То ходи, обикаля наоколо, чака. Най-после майката зарови питата в жаравата и не се минат една-две минути то пак пита: „Опече ли се?“ – „Не е мама, не още“. Погледнеш, детето излезе от търпение, като минат 15-20 минути, заплаче. Като се опече, майката извади питата и му дава. Или пък каже: „Трябва да го обърна долното горе, горното долу“ и пак го зарови. То седи, чака да се опече питата. Някои деца чакат, пък някои деца плачат.

По някой път и ние, възрастните хора, имаме детински характер и ние бързаеме всички неща да станат скоро. Брашното да се просее, да се омеси, да се опече. Като се опече питата, като се извади от

огъня, пак трябва да се почака да поизстине. Преди няколко години донесоха топъл хляб, печен с яйца, но горещ. Котката седи и замаяука. Аз и отчупих едно парче, като го хвана горещо, опари се, хвърли го и с краката го мята. Отдалече го гледа, че само с крака си го бута. Като се опари, вече не отива да яде. Мисли, мисли, отдалече мирише, наблюдава, дали е топло или не. Казвам: Тя мисли, че е живо, усеща едно опарване, не е свикнала с тази топлина.

Някой път и вие имате едно желание. Чакате да се реализира всяко желание. Всичките неща в живота си имат определено време. Животът е като в музиката. Така е определен. В музиката времето е определено. После има един колорит, колоритна система, тя е ритмична система. Тя е особена система, дава колорит на пеенето. Ритъмът дава изражение на времето, колко време трябва да продължава пеенето, как трябва да се изрази?

Казвам: Вие искате да направите едно добро някому. Трябва да мислите върху това. За това, за правенето на добро трябва да се намери време. И после, трябва да знаете как да го направите, колорит трябва да има. Да кажем пеете вие една песен. Как ще я изпеете? Изпейте ми песента: „Аз мога да ям добре“. Как ще я изпеете музикално? Пели ли сте: „Аз мога да ям добре?“ – Не сте пели още. Ако вие вземете едно парче от храната, сдъвчете го добре и го глътнете, после второ, трето, четвърто, знаете ли какво ще стане в стомаха ви? Веднага ще усетите една болка. Стомахът ви е свикнал на тази работа. Или може да направим опит. Да допуснем, че вие седите и три-четири деня пишете числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Ако три деня пишете тия числа, какво ще изпитате. Вие не сте сядали да пишете числата. Или ако вземете само три числа наред да пишете, или ако пишете 1, 2, 3, до девет, какво ще се зароди във вас, каква промяна ще стане? Забележете, при писането на всичките числа, някой път се повлияваме от движението, което правим с ръката. Туй движение има

известно влияние върху вашата мисъл. Ти може едното да го пишеш с ръка във въздуха, да правиш движението, което се прави, когато се пише числото едно. Ако ти само пишеш числото едно, ще имаш един характер. Ако постоянно пишеш само две, ще имаш друг характер. Ако пишеш само три, ще имаш трети характер. Ако пишеш четири, ще имаш четвърти характер.

Та казвам: Онези, които са измислили тия числа, писането на числата има възпитателен метод. Азбуката както е измислена, както се пишат буквите, и те имат възпитателен метод. А-то ще напишете по един начин, Б-то по друг. В туй написване има вътрешна разумност във всичките букви. Запример, в арийската раса както пише отляво надясно, или както китайците пишат отгоре надолу, евреите отдясно наляво – този метод е инволюционен – отдясно наляво, влияе се симпатичната нервна система. В нас, в кавказката раса, движението е отляво надясно. То е влиянието вече на мозъчната система. Какво ще бъде писането на шестата раса? Писането на шестата раса ще бъде геометрическо: кръгове, триъгълници, четириъгълници, точки, права линия, един триъгълник и един квадрат съчетани. Такива ще бъдат писмата.

Тогава какво означава точката? – Че се движи и мисли само за себе си. Щом пишеш точка, точката мисли само за себе си. Защо туряш точка? Туряш точка, казваш: „Не искам повече да работя“. Значи спреш там. Ние туряме точка, да не би писмото да изтече. Точката е турена като предпазително средство. Точката е предпазителна мярка, да не би да изтече това написаното. После има точка и запетая, две точки има. Те са предпазителни мерки. В мозъка, ако не туриш точка, тече тази енергия. Като туриш точка, спре. Ако не туриш точка, енергията изтича. Някой път турите точка, видите, че не е право, зачеркнете, пак пишете, пак зачеркнете, пак пишете, енергията ви в мозъка тече. По някой път цяла една дисциплина е да

знаеш, как да пишеш. Не бързай! Определи мислите си! Не пиши много! Сутринта като станеш напиши едно писмо на себе си. Вие писали ли сте писма на себе си? Да ви кажа сега, как да пишете на себе си. Стани сутрин и напиши си: „Здрав съм“. Ако напишеш веднъж, дважд, ще се предаде. Станеш сутрин, кажеш: „Болен съм, температура имам“. Температурата ще дойде. „Неразположен съм“. Неразположението ще дойде. Това са писма. Имате една трудна задача или имате едно трудно музикално упражнение, или някоя трудна математическа задача, веднага ще се разболееш. Мъчнотията ще създаде едно вътрешно противоречие. Ако имате една задача, която не може да разрешите, как тази задача може да се разреши? Тази задача не може да се разреши. Някои хора искат да разрешат задачата, какво нещо е животът? В живота няма какво да се разрешава. Най-първото нещо в живота, не искайте да доказвате, какво нещо е животът.

Сега, ако ви дадат един въпрос, какво нещо е животът, как бихте го определили? Що е животът? ЖИВО – Туй, което е било незнайно и туй, което става знайно, то е животът. Животът е сила, която изявява всички скришни работи. Туй, което изявява всички скришни неща, то е животът. Животът като дойде всичко изявява, не изведнъж, но постепенно изявява кришните работи. Тогава трябва да изучавате себе си. Ако изучавате себе си, и ако разбирате всичките кришни неща, които са във вас, вие вече живот имате. Щом не разбирате скришното във вас, малко живот имате. Какво нещо е човекът? Ако един ден във вас дойде онази мисъл, схванете, вие гледате една буболечица, която се движи по земята, вие не можете да намерите никаква връзка между тази буболечица и себе си. Гледате на едно растение и не можете да намерите връзка между растението и вас. Вие не може да намерите връзка между въздуха и вас, не може да намерите връзка между светлината и вас. А природата, тя иска да ви

запознае със светлината, иска да ви запознае със звука, иска да ви запознае с растенията, иска да ви запознае с буболечиците. В природата има желание да ви запознае с всичко онова, което тя е направила. Всичко онова разнообразие, близко или далечно, в нея има желание да ви запознае. Следствие на това, ще ви хване, ще ви обърне, казва: „Обърна ли внимание на някоя канара или цвете?“ Тя ви обръща вниманието. Какво иска да каже природата с цветето? Или какво иска да ви каже с онази вода, която тече? Природата иска да ви запознае с теченето на водата. Вие как се запознавате с водата? – Лекувате се. Сутрин като станете, току измивате си ръцете, измивате си лицето. Туй е запознанство с водата, лекуване. Не само символическо, казва: „Ако човек не се роди от вода и дух, той не може да влезе в Царството Божие.“ Вие се миете всяка сутрин. Ако умът ви е малко слаб, мийте го повече. Ако умът ви е слаб, по 4-5 пъти мийте челото си. След като решаваш една трудна задача, изпотявате се от голямото напрежение, овлажнява се челото. Когато се овлажнява челото мисълта по-спорно работи. Някой път, ако много се овлажнява, изгубва се човешката мисъл.

Много пъти сме слушали за самовъзпитанието, но един от най-хубавите методи за самовъзпитание е човек сам да знае, как да се самовъзпитава. Аз много пъти съм виждал хора, които си хващат малкия пръст, някой милва безименния си пръст, някой – средния. Вие искате справедливо да разрешите един въпрос в себе си. Хванете вашия среден пръст с дясната си ръка и кажете: „Какво ти мислиш по този въпрос, как да се реши?“ Средният пръст е авторитет, с който ти трябва да се допитваш. Често съм виждал английски учени хора, учен човек, но правописанието е много мъчно в английския език, той има един речник и като пише двуочи се, как се пише някоя дума, отвори речника, справи се. Та казвам: Всякога човек трябва да се допитва до своите ръце. Ръката е справочна книга. Всичката

астрология е вътре в ръката. Всичките планети са тук турени, на ръката. Всичките действащи сили в природата действуват в ръката. То е едно голямо богатство дадено. Искаш да образуваш някой път една благородна черта, да знаеш как да се обхождаш. Ами, ако ти дигаш показалеца си, това какво означава? – „Едно, за хората, четири за мене“. От всичките онези работи, които ти ще свършиш, едно за тебе, четири за мене. Трябва да знаеш това – това казва този, който показва показалеца. Като покаже цялата ръка, какво означава? – „Всичкото, което имам, всичко за вас го давам“. Аз тъй разбирам. Който дига показалеца си казва: „Едно парче за теб, четири за мене. Една ябълка за вас, четири за мене.“ Не е лошо, хубаво е това. Често ученици, като искат да кажат нещо на учителя дигат двата пръста. Какво означава туй? – То е противоречие. Този символ е противоречие. Този ученик казва: „Аз вярвам във всичко, което изтича от тебе, защото двата пръста, лъчите, които излизат, както ти мислиш, както ти чувствуваш, ако ме питаш, аз ще ти кажа.“ Ученикът казва: „Господин учителю, ти си първият, аз съм втори. Ти каквото кажеш, аз искам да си изкажеш мнението.“ Това казва ученика, но безсъзнателно. В ума на ученика това не съществува. Той прави този знак, без да го знае. Когато ученикът иска позволение от своя учител, какъв знак трябва да даде? /Дига си двата пръста/. Значи до двата пръста мисълта дошла, най-първо единия, после вторият, после ще дойде и третия. Трябва да направим опити. Доста опити се изискват в една окултна школа. Трябва да се направят опити. Да кажем, ти си неразположен. Някой път си неразположен. Тогава съединете палците и показалците на двете си ръце. Щом поставите така ръцете, вече имате геометрическа хипербола. Нещата, които са хиперболични са непостижими. Ние считаме, че хиперболата е нещо непостижимо, като съединиш ръцете, намираме, че е постижимо. Тук нямате страшни работи. Имате две хиперболи, които се срещат,

образуват една фигура. Те образуват тия хвърчила, които децата правят, и които хвърчат. Много деца си правят тия хвърчила. Много деца са бити за тия хвърчила. Но те много хубаво действуват. Децата казват: „Едно време правех хвърчила“. Казват: „Възможно е човек да разреши всички неразрешени въпроси“. Има въпроси, които в детинство не са разрешени, но след 3-4 години се разрешават. Има въпроси, които след 20-30-40 години се разрешават. Има въпроси, които след 120 години се разрешават. Възрастта на човека не е нищо друго, освен че всичките мъчнотии в разните възрасти се разрешават. Дойдеш до старини, трябва да разрешиш най-важният въпрос за Бога. Понеже човек като остарее, няма за какво да работи. Човек като остарее се подига. Човек в детството работи с основата на мозъка, после работи със средната част на мозъка, а в старини работи с горната част. Всичките работи ще обработи, като няма какво да прави. Той на хоро не ходи да играе като момък. По кръчмите не ходи да пие вино, остарял и не може. Седи той и не може да се движи, мисли и чувства. Като няма какво да прави, за Бога почне да мисли. За Бога мисли, то е за дома мисли. Кой е старият човек? Казва: „Дълго време не съм писал на нашите домашни“. Той казва, че вече близо 50, 60 години нито едно писмо не съм получил. Седи, мисли, започва да пише писмото, на Господа пише. Седи и мисли, забравил адреса. Забравил адреса на баща си и майка си. Не знае как да направи молитва. Не знае как да започне молитвата – значи не знае адреса. Казва: „Не зная да се моля“. Щом някой ми казва, че не знае да се моли, казвам: Забравил си адреса. Веднъж един ме пита: „Как казва да се моля?“ Казвам: Знаеш как да се молиш.

Отива един турчин при един учен турчин ходжа, и го моли да му напише едно писмо на баща му. Казва: „Ходжа ефенди, ще ми напишеш едно писмо. – Господин учителю, искам да ми напишеш на баща ми едно писмо. Баща ми е в Призрен. В Призрен има една

улица, на улицата има една врата, на вратата има халка, на халката ще изтропаш, един стар човек ще излезе, с брада, брадата му е бяла, после той носи бяла аба на гърба си. Той е, казва, моя баща на него писмото трябва да се даде.“ Тази улица в Призрен много знатна трябва да е. Нас ни се вижда това смешно, но и ние се намираме понякога в положението на този човек, по някой път и ние разрешаваме по същия начин. Въпросите не са определени. Ти седиш и мислиш, защо трябва да се молиш. Молитвата, това е една обмяна. Всякога една обмяна в молитвата значи слизване и качване. Молитвата е едно състояние на слизване и на възлизане. /Учителят търси молива си/. Аз ще направя същата погрешка, както онзи, който турил лулата на ухото си и я търси. Казва: „Къде ми е лулата?“ Най-после отива при жена си, казва: „Къде дяхахте лулата ми?“ Тя казва: „На ухото ти е лулата.“

Вие се занимавате с молитвата. В молитвата има слизване надолу, но има и две възлизания нагоре – „М“. Ти не може да се молиш, ако едновременно в тебе чувството на любовта не подеждува, и ако умът ти не подеждува. Ти не може да се молиш, ако умът ти и сърцето ти нямат стремеж нагоре. Стремежът определя движението на сърцето. Или трябва да бъдеш във връзка с любовта в света и със светлината. Ти не може да се молиш, ако в тебе едновременно светлина няма и топлина няма. Ако нямаш светлина в ума си, ако нямаш топлина в сърцето ти, ти не може да се молиш. При молитвата всякога трябва да се регулира топлината и светлината, трябва да се регулира магнетизма и електричеството. Щом не се молиш има нещо аномално. Някои мислят, че без молитва може. Молитвата е дишане. Както човек диша, така и трябва да се моли. Много хора дишат, но не са здрави, защото не дишат дълбоко, дишат много плитко. Молитвата може да е плитка. Ти се молиш, но в молитвата имаме обмяна на известни енергии, които трябва да проектирате в човешката душа. Ти

идваш да се молиш на Бога, идваш във връзка с най-разумното същество, с най-доброто същество в света. Или пък някой път мислиш за ангели, за светии, ти влизаш във връзка със същества, които са напреднали, от които ти може да почерпиш нещо. Трябва да изменим начина на молитвата. Да мислим другояче. Молитвата е придобиване на едно благо, което без молитва не може да се придобие. Най-официално казано: Една работа, в която умът и сърцето вземат участие, то е молитва. Там дето умът и сърцето заедно работят то е молитва. Молитвата не е външно приказване. Всяка работа, която вършиш в сърцето и мислиш заради нея, и всяка мисъл, в която влагаш и чувство, чувствуваш, то е вече молитва. Туй го казват сега права мисъл. Мисълта не може да бъде права, ако няма достатъчно топлина, не може мисълта да бъде права, ако няма достатъчно светлина вътре в човешкия ум. Или пък ти дотогава не може да се молиш, докато не си доволен от себе си. В молитвата недоволството трябва да изчезне, всеки страх трябва да изчезне, да дойде вътрешно успокояване, да бъдеш господар, да знаеш, че при най-големите мъчности, при които ти се намираш ти може да ги разрешиш в молитва. Успокояваш се, вярваш в туй разумното, великото в света. Мъчнотията, в която ти се намираш, ще се разреши въпроса. В писането туй са пречупвания. Цялата наша писменост показва едно ограничение, ние всякога се ограничаваме. Може да дойдем до едно положение на мисълта, която да ни ограничи.

Имате един триъгълник, нали. Математически доказвате, че този триъгълник колко положения има? Той има три ъгъла и тия ъгли може да имат различни качества, може да бъдат и еднакво големи. Един ъгъл може да има 90 градуса, 95, 100, 120, може да има 10, 5 градуса, но не може да бъде по-малък от един градус. Защото, щом не е един градус, туй отношение вече се изгубва. Тогава да допуснем, че в единия ъгъл е бащата, във втория – е майката и в третия – е детето.

Ако се увеличава ъгълът на бащата, какво трябва да разбирате? Њгълът при бащата е 90 градуса, тогава другите ъгли по колко градуса ще бъдат? – По 45? Тогава двата ъгли ще бъдат равни на 90 градуса. Какво заключение ще извадим? Че бащата трябва да е работил повече от майката, на половина колкото детето е работило и майката. Майката и детето работили толкова, колкото работил бащата. Дватама свършват толкова работа, колкото свършил бащата. Щом имате вече един равностраниен триъгълник, ние подразбираме, че бащата е работил толкова, колкото майката и детето е работило толкова, еднакво работили и тримата. Равни страни и равни ъгли. Всяка енергия е резултат на една работа. Ако аз напиша една буква, известна част от енергия аз съм изразходвал. Работата, която съм направил в моя мозък, то е резултат. Моята работа, която съм извършил, като съм написал буквата „Б“. Едно разумно същество ще знае от това как съм написал буквата, как съм свършил работата. Ако пишете „А“ ще свършите един вид работа. Ако пишете „Б“ ще свършите друг вид работа. Как пишете сега буквата „Б“? Вие може да напишете горната част по-голяма, може и по-малка да я направите. Всяка една буква написана значи известен процес е станал вътре във вашия мозък За да разместите вие въздуха отвън, трябва да стане някакъв процес във вашия умствен свят.

Допуснете, че вие сега имате една хрема, една обикновена болест, хрема. Как бихте лекували хремата? Ако можете да лекувате хремата със своята мисъл, как ще лекуваш хремата? /С мисълта си. / Щом имаш хрема увеличи топлината. Подобното, подобно лекува. При хремата се образува топлина и ти при лекуването увеличи тази топлина. Като станеш хремав, дишай топлия въздух, поemi своя собствен топъл въздух, повръщай го с една кърпа. Прекарай топлия въздух и тогава по-скоро ще излекуваш хремата, отколкото ако прекарваш студен въздух. В тия канали има известни микроби, които

по някой път като гъбички се развиват, намират доста нечистотии. Направили са някаква пакост, започват да се размножават, глождят всичките нечистотии, започват да излизат. Хремата като изтече, всичкото лошо ще престане. Хремата е един процес на чистене. Ако спреш хремата, ще дойде нещо по-лошо. Остави да изтече. Щом започне да тече, усили хремата, не я спирай. Да поплачеш повече. Ако излизат по 10 капки, усили този процес, нека излезе повече. Там дето се усилива процесът всякога лекуването става по-бързо. Работата се свършва. Казвам: Природата, без да знаем ние, тя си направила много процеси, които следват естествено. Ако ние не се месим в нейната работа, щяхме да сме по-здрави отколкото сега. Ние спираме хремата да се премахне. Някои сол смъркат, някои студена вода и влошават работата. Топло трябва на хремата.

Та казвам сега: Трябва да пазите вашата нервно-мозъчна система, трябва да я държите в изправно състояние. Всяко безпокойство в ума ви, ви вреди. Вие не пазите вашата нервна система. Сега не искате да имате страдания. Страданията не са лоши, те са необходими за нервната система. Те са разклащания, които са необходими. Страданията вътре в мисълта са едно разклащане на нервната система. Но страданията, чувствуванията са разклащане на симпатичната нервна система. Едновременно трябва да държим в изправно положение мозъчната система и симпатичната нервна система. Ти като ядеш даваш работа на симпатичната нервна система, да не би твоята симпатична нервна система да се обленя. Тя трябва да бъде на работа. За туй се дава работа. С дишането, с яденето, с работенето, ние събуждаме симпатичната нервна система, а с мисленето ние събуждаме, поощряваме мозъчната система. Казвам: Ако вие не искате да мислите, вие правите пакост на вашия ум. Ако не искате да чувствувате, че всяка промяна в чувствата е едно страдание, вие като не искате да чувствувате, правите пакост на

симпатичната нервна система. Щом тия двете системи се развалят, тогава изгубва се хармоничното съчетание на мозъка вътре, хармоничното съчетание на органите. Казвам: В здравословно отношение човек няма тъй да се наяде. Тази е старческа светлина. Казва: „Няма какво да се прави.“ Как няма какво да се прави? Ти нищо не си направил. Има много да се прави. Съвсем другояче е въпросът. Няма какво да се прави, не, но сега има какво да се прави. Ще се научиш как да гледаш, ще се научиш как да слушаш, ще се научиш как да възприемаш с обонянието. Ще се научиш как да говориш. Ще се научиш хубаво да ядеш, ще се научиш хубаво да работиш. Ще се научиш хубаво да ходиш. Някои от вас гледам вървят като гемии. Всеки ден половин час ще вървите сигурно, макар, че не ти вървят работите, стъпвайте сигурно. Скъсал те някой професор. Ще се оправи тази работа, ще се научиш. Казвам: Всинца ви трябва да проникне един вътрешен оптимизъм. Оптимизъм значи „О“, песимизъм значи – „П“. Какво означава песимизъм? Злото в песимизмът е в „Е“-то. Песимистът яде повече. Песимистът е човек, който яде много, не може да смила храната. Всичките песимисти имат развалена стомашна система. Всичките оптимисти имат здрава стомашна система. Това е според моите наблюдения, на 100-те ще има едно изключение. Всякога песимизмът се дължи на разстройство в стомаха. Оптимизмът се дължи на здравословно състояние на стомаха. То значи, симпатичната нервна система правилно функционира. Аз го свързвам, правилното функциониране на симпатичната нервна система с правилни чувства. В когото чувствата не се изразяват правилно, той винаги е песимист. Казва: „Ще се мре“. Какво нещо е смъртта? Умира човек. Какво нещо е умира човек? „У“, турете запетая, МИРА. Човек, който умира, значи отива в широкия свят. Досега бил в малкия свят, сега отива в големия свят. Какво умирање има? От къщи излиза, отива в училището. В къщи имал едно братче, сега има сто

братчета. Казва: „Умрял“. Едно дете като влезе в училището не е умряло. Казва: „Умрял този човек, започнал да гние“. Няма никакво гниене в света. Тези частици, те са живи. Тия милиарди, и милиарди клетки, след като умре човек, всяка клетка взема отпуска да си иде, откъдето дошла. Събрани всичките клетки в човека са се учили, понеже сега са завършили и човек като ученик, отива в дома си. Всичките негови другари и те отиват по работа. Казва: „Умрял“. Всички отиват на отпуск, дали им безсрочен отпуск. Засега отпускът е 45 години. Като умре човек, след 45 години пак го пращат на училище. По-рано беше повече, сега е 45 години. 45 години като седите в онзи свят, пак ще дойдете на земята. Ако животът ви е нормален, ще влезете в земята, ще дойдете в училището да учите. Сега ние засягаме един въпрос, за който някои казват: „Кой го знае това?“ Аз другояче разсъждавам: Ако завържа вашите очи, че ви развеждам някъде, аз, който ви развеждам, зная всичко, вие с вързани очи нищо не знаете. Сега в този свят сме дошли с вързани очи. Като умреш, като ти се развържат очите, ще видиш, че тази работа не е така страшна. Умирането не е страшно. Душата мяза на едно балонче, направено от много фина материя, турена в тялото и се държи за една много тънка нишка, държи се с един тънък синкав конец под лъжичката. Като умира човек, туй балонче се отделя, скъсва се тази нишка, туй балонче вече не се връща, излиза навън. Ако някой е майстор да я хване, пак да я свърже. Ще гледате да се не къса конца. Ако бяхте ясновидци, ако вечерно време гледате и сте ясновидци, ще видите разни конци има. С милиарди конци, конци, конци – целият свят е прошарен все с конци, навсякъде. Вечерно време излизаш по този конец и пак по него се връщаш в тялото. Ако го няма, не може да се върнеш. Желанието у човека да живее, показва, че този конец е як. Когато в тебе се явява желание да умреш, не искаш да живееш, конецът е изтънял. Като изчезне и последното желание да живееш,

конецът толкоз изтънява, че душата като излезе този конец се скъсва. Затуй сега ще мислите, че трябва да живеете. Бащата казва: „Трябва да живееш“. Задебелява конецът, да не би да си заминеш преждевременно. Казвам: То е едно гледище.

Ние живеем в една голяма душа. Вие сте малката душа, която живеете в голямата душа. Като излезете от себе си ще идете в голямата душа. Някой казва – „умрял“. Ти не може да умреш. Ти за себе си ще умреш, но ще живееш за другите. Но въпросът другояче седи: Да създадете оптимизъм във вас. Какво може да се постигне? Задайте си една задача. Започнете да проучавате нещо. Искате да изпеете една песен, например „Аз мога да ям добре.“ Как бихте изпели песента „Аз мога да ям добре?“ Ако пее един англичанин, хубаво се пее „ай“, българинът пее „аз“, „з“-то малко не е музикално. Казвам: Трябва да се образува една опитна школа. Сега имаме познания само теоретични. Ние говорим за добрите хора, за умните хора, но в същност не знаем отличителните черти на един добър човек. Един добър човек диша много добре. Всичките добри хора имат една отлична дихателна система. Добрият човек има добра дихателна система. Умният човек има отлична мозъчна система. В умните хора мозъкът е много добре устроен. В добрите хора мозъкът е добре устроен, в здравите хора стомахът е добре устроен. Добър си, дробовете са добре устроени. Умен си, мозъкът е добре устроен. Тези неща са необходими. Да искаш да имаш здрав стомах, значи да имаш здраво тяло. Туй тяло трябва да има добра дихателна система. Под „добро“ ние разбираме добра дихателна система. По някой път като говорим за любов, подразбираме в хигиенично отношение. Аз съм говорил толкоз за любовта, имам предвид подобрене на симпатичната нервна система. Не може ти да обичаш, докато не подобриш своята симпатична нервна система. Тогава дишането, храносмилането, движението на ръцете, на очите, на всичките удове,

когато можеш да ги владаш, да бъдат под твоя контрол, ти си научил закона на любовта. В Индия изучават как стават тия процеси. Тук на запад ние казваме: „Господ да уреди тия работи“. Господ отдавна ги е уредил, но ние не сме ги уредили. Ние като не разбираме неговия закон постоянно сме в противоречие. Питаме: „Защо господ ги направил?“ Той ги направил за да ги проучваме. Казвам: Всеки ден трябва да знаете какво количество въздух трябва да влезе в дробовите и по колко време трябва да седи. Всичките бронхи в дробовите трябва да бъдат отворени и всякога въздух трябва да прониква, понеже въздухът носи една отлична енергия, без която човек не може да бъде здрав. Хубавата храна трябва да проникне в стомаха и чистият въздух трябва да проникне в дробовите и после електричеството и магнетизмът трябва да проникнат в човешкия мозък. Това е цяла наука да знаеш магнетизмът и електричеството как да проникват в мозъка. Мозъкът е електрическо динамо, пълно с енергия. Че вие електротехници трябва да бъдете, защото най-сложната електротехническа машина е вашият мозък. Трябва да проучвате електротехниката, да знаете какво количество енергия изразходвате всеки ден и какво придобивате.

Станете!

Мислете върху подобрението на симпатичната и на мозъчната нервна система.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 20 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11. II. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ПРОГРАМАТА В ЖИВОТА

Отче наш

Имате ли тема? – /Нямаме. / – Пишете върху темата: „Какво допринесла човешката уста на човека?“

Ако имате две плоскости, да кажем едната плоскост е кръгла и е перпендикулярна върху другата. Като се завърти първата плоскост, какво ще се образува? – Ще образува една сфера. Но тази сфера каква ще бъде? Отгоре ще има едно отверстие. Това е малко абстрактна мисъл. Да кажем имате две мисли, едната мисъл се върти перпендикулярно върху първата като върху плоскост. Какво ще образува тази мисъл? Едната мисъл става като основа, а другата мисъл гради нещо върху тази основа.

Казвам: Вие сте дошли тук на земята, но не следвате онази програма. Вие сте влезли в живота, но не учите. Вие сте записани в университета, но не учите онова, което ви се преподава. Влизате в университета, излизате, казвате: „Аз ходя в университета.“ Хубаво е всичко туй, но предметите, които се изучават не учите. Запример, предметът „живот“, какво означава? Или предметът „човешката мисъл“, или „човешката икономия“? Запример, какво са дали очите на човека? Очите са създали изкуството да рисува. Какво са създали ушите? – Те са създали човешката музика, говора. Да говори човек, музика да има, това ушите го създали. Какво създал човешкият нос? – Всичките тия парфюмерии за наръсване на лицето, носът ги е създал. Защото вие се ръсите се с нещо, което има благоухание. После, цветята в природата ние ги обичаме, понеже там е изкуството. Като миришете едно цвете вие се парфюмирате, напръсквате се. Защо искате да миришете цветето? – То е козметика. Туй ухание, което

излиза, тия вълни, които излизат от цветето, напръскват, като се приближиш при едно цвете, цялото лице се напръсква. Ако имате един микроскоп, който увеличава 50-60 хиляди пъти, щяхте да видите ония малки частици, полепени по вашето лице навсякъде. Какво е дала човешката уста? – Човешката уста е спомогнала на говора, после образувало се изкуството за готвачество, кухнята се образувала. Пак тъй, както сега се разглежда, не може. По някой път мислите, казвате: „Какво да правим сега?“ Вие казвате: „Как ще живеем?“ Вие не сте дошли да живеете. Вие сте дошли, искате да бъдете щастливи, богати, да разполагате. То е за бъдеще, то е един резултат. Сега не може да го очаквате. То ще дойде за бъдеще. Сега ученикът, който постъпва в едно училище, трябва да добие знание, трябва да добие сила. Защото какво се ползвате, ако имате най-хубавата храна и ако нямате сила да възприемате тази храна, да я сдъвчете, какво ще ви ползува? Може да я гледате отвън. Или искате да бъдете свободен. Но какво ще ви ползува вашата свобода, ако нямате сила да я пазите. Трябва сила за да се пази свободата. Какво ви ползува само знанието, ако нямате място където да го употребите? Знанието не може да се употреби без любов. Любовта е онази сила, която употребява знанието. Любовта е, която туря знанието на работа. В живота, от туй трябва да започнете. То е основата. Ако вие не турите любовта като основа, от знанието не може да се ползвате. Има много работи, които изисква любовта, но тя изисква три неща – честност и справедливост, изисква чистота, изисква и безкористие. Те са форми, в които любовта може да се прояви. Без честност, без чистота, без безкористие, любовта ще остане неразбрана. Щом любовта е неразбрана и животът, и той ще остане неразбран. Защото, ако храната не се смила в стомаха правилно, образуват се тия нечистотии, сокове и вие страдате, боледувате. Тогава животът е безсмислен, защото животът подразбира здравето. Здравето, това е най-голямото богатство на физическия свят. Най-

голямото богатство в духовния свят, това са добрите чувства. Туй, което чувствуваш, здраво да го чувствуваш. Тия чувства, които те подигат. Най-голямото благо в духовния свят, Божествения свят, това е мисълта, онази здравата, светлата мисъл, която дава сила на човека. Та сега на вас ви казвам, какво трябва да се прави. Ако бих преподавал музика, ето как щях да направя. Ще начертая петолинието на една сфера, около центъра ще начертая пет концентрични кръга. Тогава музиката трябва да се разбира. Някой музикант разбира, от центъра излизат някои известни тонове, после слизат към центъра, образува се една крива линия. Зависи всичките тонове, какво отношение имат от центъра към периферията. Това петолиние, са пет концентрични окръжности, после има и други спомагателни кръгове, които не са писани. Та някои ноти седят на проявените кръгове. Петте кръга може да ги уподобим на петте сетива в човека. Другите кръгове остават непроявени. Имате спомагателни кръгове. Близо, към центъра има спомагателни кръгове. Да кажем, вие вземате „до“. В първата октава то има 32 трептения. Във втората октава, колко трептения има? /Методиците изчисляват 64 трептения. / Ами в третата октава? /Два пъти по 64. / Тогава в седмата октава, колко трептения ще има „до“? /32 по 2 на седма степен/.

Когато аз казвам „извира“ имам предвид, в музиката „до“. „Извира“, значи известни мъчнотии, които се разпукват. И вие в себе си имате известни мъчнотии, стеснителни условия имате. Някой път се мъчите в себе си, нещо ви стяга. Във вас се образува една сила, която иска тия мъчнотии да ги премахне. Но за да се премахнат, тази вашата сила трябва да извира и да ѝ се даде път да тръгне някъде. Изворът извира, реката потече. Каквото тече, то е вече „ре“. Реката потича и двата бряга мие. Туй е вече „ми“. Тревата изниква, това е „фа“. Растенията цвят дават, имате „сол“. Плодовете връзват, имате „ла“. И на човека храна доставят, това е „си“. Туй е елементарно

понятие за музиката. Ти искаш да победиш, да се освободиш от известни условия по един неразбран начин. Вземаш тия 32 трептения, защото в дадения случай 32 е едно мощно число. Мощното число е числото 2. Трите е резултат в дадения случай. Имате туй число, може да имате 32, пък може да го напишем 23. Ако се напише по единия начин има един смисъл, ако се напише по втория начин има друг смисъл. Отношение има. Като напишете 23, с колко се намалява от 32? /С 9 /. Имате $3 \times 3 = 9$. Ако един човек се обърне три пъти около себе си, какво се образува? Той трябва да се обърне четири пъти около себе си, за да се образува един кръг. Като се обърне три пъти, то е три-четвърти от кръга. Ако да кажем той е бил на изток, като се обърне три пъти, накъде ще бъде? Коя точка на света ще показва? Три пъти завъртане около себе си, това са три кръга, които съставляват три части от един кръг. Човек трябва да разбира, три пъти ли има завъртане около себе си, или четири пъти завъртане около себе си.

Да допуснем, че вие имате една физическа работа, овете една нива. След туй хвърляте семето, пожънете, извадите храната. Тази храна след като извадите, както семето отива на нивата, така и вашата храна отива в стомаха. Стомахът е вашата нива. Започва този процес на храносмилането. Вторият процес, че това което излиза от стомаха, влиза в дробовите, предава се и след туй минава в мозъка. Там се обработва, тази материя, която излязла и се разпространява. Тя е, която дава живот. Енергията, която слиза от вашият мозък, тя е която дава живот. Всяка една работа, която свършвате, какво ще допринесе? Яденето усилва стомаха. Музиката усилва дробовите, очите усилват мозъка. Някои казват: „Защо на някои хора дробовите са слаби?“ – Защото не слушат. „Защо стомахът на някои хора е слаб?“ – Защото не си упражняват устата. Човек, който не знае да говори, винаги стомахът ще му бъде слаб. И човек, който не знае как да гледа, умът му ще бъде слаб. Три неща има: Трябва да гледате – за да бъде

мозъкът здрав, трябва да дишате – за да бъдат гърдите здрави и трябва да говорите, – за да бъде стомахът ви здрав. Те са основни работи. Ако не, вие ще ходите при някой лекар, ще ви преглежда. Какво ще допринесе лекарят? Той ще констатира една болест, кои са причините на болестта? Да допуснем, че вие обичате да вземате пари на заем. Вземете от одного, от втори, трети, подпишете полица. Една полица подпишете след един месец, друга след два, три, четири, някоя след 12 месеца. Вие сте образували известна връзка. Погледнете, тия хора започнат да ви посещават. Най-първо са много любезни. Най-първо и вие се покланяте. Ако вие извадите веднага да платите, ще ви считат за благородни, но ако вие отложите един-два пъти, най-после тия заемодавци, щом като се явите, ще ви кажат нещо, което никак няма да бъде звучно. Същият закон: Вие сте ученик или студент, учителите или професорът имат високо мнение за вас, поздравяват ви. Но щом като ви изпитат един-два пъти и не може да отговорите, както трябва, дали сте в академия или в университета по правото, или по естествените науки, професорът вече изгубва доброто мнение за вас. Пред него вие губите. Този закон навсякъде е така.

Вие сте влезли в живота, искате Господ да има добро мнение за вас, да ви обича. Че вие като го полъгвате, бягате от училището, не учите, връщате се у дома не говорите истината, обичате да полъгвате, употребявате белите лъжи, казвате: „Ще живея тъй отгоре“. Но вие сте дошли тук на земята да учите. Като се върнете вечер, Господ ще ви пита: „Какво правихте днес?“ – „Учихме.“ „Какво учихте?“ – „Не знаем.“ Питам: Какво понятие ще има Господ заради вас? Туй същество, което е толкова благо, погледнете, казва: „Но учете сега!“ Да ви обясня въпроса конкретно. Представете си, че вие /имате/ един много тънък конец. Този конец на силите на външния напор в природата не издържа. Тогава онзи, който ще ви победи, казва: „Всеки ден на тази тънката нишка ще прибавяте по една тънка

нишка“. Значи първия ден като дойдете, ще имате една тънка нишка, която лесно може да се скъса. Втория ден вие трябва да носите още една, третия ден – трета. Ако всеки ден прибавяте по една нишка, вашето въже ще стане дебело, ще стане за работа. Представете си тия нишки, които ви дават, не ги прибавяте, оставяте ги настрана и вашето въже остане тънко. Какво ще направите сега с една нишка?

Да се развива човекът в света, значи да се моделира, да развива своите сили, своите способности в едно, за да може пътя, по който върви в живота, да си служи. Тогава вие ще идете при някой, ще искате пари на заем. Вашите близки не могат да ви дадат вашето въже може веднъж, два пъти да ви услужат, но вие като пътник, трябва да имате ваше въже, да го носите. И дето минете, да го пуснете в кладенеца, да си извадите вода и пак да го носите с вас. Ако остане вие да разчитате на чужди въжета, тази работа е празна. Въжето е един капитал. Да допуснем, че вие сте голям търговец без капитал, без стока, без пари. Какво ще продавате? Фирма имате написана много хубава, слуги имате, капитал нямате. Без капитал сте, без стока сте, но слуги имате. Имате десет души слуги, определили сте да им плащате. Колко време може да седят вашите слуги при вас?

Тази работа, както сега ви я представям, знаеш на какво мяза? Всички разрешават въпроса, както никога не може да се разреши. То е когато един човек направи едно престъпление. Представете си, че детето счупило една стомна. Ходило за вода и счупило стомната. Един закон има, че който счупи стомната, ще го подведат под отговорност. Счупването на стомната се гледа като убийство и заведат углавно дело. Работите аз ги преувеличавам, заведат углавно дело. След като го осъдят на десет години затвор, питам, стомната ще дойде ли? – Няма да дойде. Та когато казвате: „Не съдете, за да не бъдете съдени“, че някой счупил стомната, не го съдете. Този, който счупил стомната, трябва да бъде грънчар. Ще му кажат да иде да

опече тази стомна. Той може да я направи. Когато вие скъсате дрехата, може да си поправите погрешката. Ще станете шивач, ще ушиете нови дрехи. Ако вие сте музикант в музиката лесно се поправят погрешките. Музикално аз да ви създам колкото стомни искате.

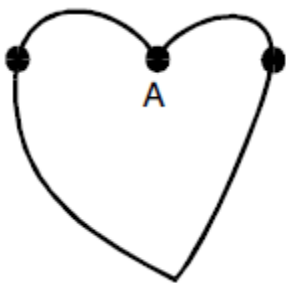
Вие ще кажете така: „Ние мислим, че видимите неща са реални“. Видимите неща тъй както се виждат, реални ли са? Когато се разложи светлината, цветовете реални ли са? Този цвят, който виждаш, реален ли е? Реално е туй, което не се вижда. Виждането то е сянка на нещата. Реалността има свои сенки. Реалността е невидима на физическото поле. Реалността не може да се види. Вие виждате лицето на човека, че е червено, казвате, че човек е здрав. Но то е по отношение на здравето, ти здравето го чувствуваш. Когато си здрав, ти го чувствуваш, и когато си болен пак го чувствуваш. Видиш някой човек пожълтял, казваш: „Болен е“. Жълтият цвят го турят на болното състояние, червеният на здравето състояние. Когато казваме, че някои неща са реални, то реалните неща принадлежат. Реалното представя съдържанието, а материалното представя външната форма, сянката на нещата. Не, че сянката не е реална, тя е една опаковка. Но казвам: Кога едно шише е потребно за нас? – Когато е пълно с вода. Шишето е едно условие, за да се запази тази реалност. Сянката е един признак, де се намира реалността. Казваме: „То е сянката на нещата“. Представете си, че един художник рисува един плод. Този плод представя реалността. Но нарисуваният плод реален ли е? Та онова, което остава във вас, което ви дава сила, то е реално. Туй, което не остава във вас и което не ви дава сила на вас, то не е реално. То за вас е материално. Всяко нещо, което не остава във вас и което не ви дава сила, то е материално. Та когато ние говорим за материалните неща, подразбираме неща, които няма да останат във вас. Когато говорим за реални неща, за реалния свят, подразбираме неща, които ще останат в

нас. Да кажем, аз се разхождам. Туй, което остава за мене то е реално. Изходения път, който съм извървял в себе си, то е реално. В този път онова, което съм придобил, което нося в себе си, то е реалното знание. Материалното ще остане. Следователно, материалният път, материалният свят е определен в живота. Той с тебе няма да дойде. И по-добре, че не иде с тебе. Ако целият материален свят тръгне с нас, какво ще бъде? То ще бъде голямо нещастие. Ако тръгнат всички дъски, всичките столове подир нас, какво ще бъде? Благодарете, че материалните неща остават на своето място. Те са пособия, които са необходими за великото училище на живота. Материалния свят, то са пособия на това велико училище. Тялото, очите, ушите на човека, са временни пособия. Вие ще кажете тъй: „Как тъй, няма ли да имаме уши?“ Питам: Де са нашите рога, къде е човешката опашка? Рогата ги няма, копитата ги няма и сегашното положение на човека ще се измени. Казват, че човек е направен по образ и подобие. Но то не подразбира сегашните хора. Че човек е направен по образ и подобие, но то още не е реализирано. Човек е далеч да е подобие на Бога. Ако е по образ и подобие на Бога, трябва да бъде един отличен човек. Тия неща в света не щяха да съществуват. Един ден, когато станем по образ и подобие няма да има неправди. Неправдата е в това, че на един човек днес му трябва един хляб, той взел десет кила, девет остават. То е неправда. Защо му са десет кила? Утрешната дажба пак ще дойде. Старите евреи, като ги изведе Мойсей в пустинята, всеки ден трябваше да ходят да събират манна, само в петък се позволяваше да събират двойна порция, защото в събота, според закона, не трябваше да работят. Някои по еврейски събират повече манна и за другия ден. Казва: „Кой знае, утре я падне, я не!“ Но разбраха, че повече събраната манна се разваляше за другия ден. И пак всеки ден трябваше да ходят за дажба. И там е всичката погрешка. Казват: „Утре как ще живеем?“ В Божествения закон, ако днес живееш добре, и утре

ще живееш добре. Ако днес не живееш добре, и утре няма да живееш добре. Ако днес мислиш правилно и утре ще мислиш правилно. Ако днес не мислиш правилно и утре няма да мислиш правилно. Ако днес си здрав и утре ще бъдеш здрав. Ако днес не си здрав, и утре няма да бъдеш здрав. Та казвам сега: Вие сега искате да знаете, какво ще бъде за бъдеще? Днес каквито сте, такива ще бъдете и за бъдеще. Туй днешното ще го отделите от вашите заблуждения, които сте ги носили със себе си, заблужденията на миналото. Имате достатъчно въздух, имате достатъчно храна, имате достатъчно светлина. Какво ли нямате! Всичко, каквото е необходимо за живота, е дадено, какво искате повече?

Да допуснем, аз ви давам една книга по музика, в дома ви има един инструмент, всичкото е нагласено. Какво се иска от вас? Да започнете да се учите. Въздухът ще разнася тоновете, светлината ще ви помогне да виждате нотите, силата като дойде, ще вземете инструмента. Трябва да работите. Ако свирите, вие може да се ползвате от музиката. Мене, запример, като ми /се/ развали стомаха някой път, аз пея „до“. Докато пея поправам стомаха хомеопатически. Ама туй, което ви говоря, то цена не хваща за вас, понеже вие нямате вяра. Вие казвате: „Как ще бъде това?“ Вие искате да разберете. Неразбраното е реалното. Ти мислиш, че знаеш. Аз вземам „до“. Може да го взема в първата октава, може да го взема и във втората октава, дойда до третата октава, не може да го взема, в четвъртата, в петата октава не мога да го взема. Имаме седем октави. Тогава „до“ в колко октави мога да го взема? Казвате: „Аз мога да пея „до“. Може ли да го пееш в седемте октави? Да го пееш в най-горната и в най-долната октава, туй разбирам музика. Вие една-две октави вземате. Две октави и то е доста. Някои вземат октава и половина, някои две октави. Три октави като пеете, вие ще бъдете мощни и в мисълта си. Само някои от вас мислите. И човешката мисъл може да поставим в

октави – някои мислят на една октава и половина, някои мислят на две октави, някои мислят на две октави и половина, някои на три октави. В мисълта си може да имаме 4-5 октави. Каква е мисълта на 4-5 октави?



Фиг. 1

Има една илюзия /Фиг. 1/. Като нарисувате сърцето от едната страна се вижда сплеснато. То е перспектива. Човешкото сърце има почти такава форма. От този център А излизат три фокуса. Елипсовидно е човешкото сърце, елипсовиден е човек. Значи, няма един център, поляризирано се, два центъра има. Едната страна на сърцето е свързана със симпатичната нервна система, другата страна на сърцето е свързана с мозъчната система. Следователно, когато няма хармония между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система, то се отразява на сърцето на човека. Сърцето не може да бие редовно, смесва се пулсът, няма този редовен пулс. Щом се измени пулсът, нарушава се здравето. Сърцето трябва да има един определен, ритмичен пулс и по време, и по ритъм. Вие казвате: „Сърцето ми не бие“. За да поправиш сърцето си, трябва добре да мислиш и добре да чувствуваш. Щом чувствуваш добре и щом мислиш добре, сърцето ти бие добре; щом не може да мислиш добре и щом не може да чувствуваш добре, сърцето не може да работи. Значи умът ти и симпатичната нервна система не способствуват. Ритъмът, тази обща мисъл на цялата природа, не може правилно да

иде във вашето сърце и да се предава по цялото тяло. Сърцето с този пулс предава пулсът на човешката мисъл. Тъй щото, вземете този ритъм, той е капелмайсторът, предава се редовно по мускулите, по артериалната и венозни системи. Този ритъм се предава на цялото тяло. Някой казва: „Трябва да се мисли хубаво“. Значи с ума си трябва да възприема тази Божествена мисъл на светлината. Чрез симпатичната нервна система трябва да възприема онази топлина на духовния свят. Топлината и светлината трябва да си служат в твоето сърце едновременно. Сърцето трябва да има трептенията на светлината и трептенията на топлината. Това са пробуждания. Светлината показва мисълта, топлината показва чувствованията. Когато топлината е нормална и чувствата са нормални; когато светлината е нормална и мисълта е нормална. Това са диагнози. Приятната светлина образува хубавите мисли. Приятната топлина способствува за образуването и проявяването на чувствата. Та казвам: Светлината и топлината те са като един градеж, който постоянно трябва да се обработва. Вие трябва да мислите правилно. Вие се обезсърчавате, защо? Защото вас ви заблуждава вашето тщеславие. Няма нещо по-страшно от човешкото тщеславие. Вие вярвате в хората. Кажете ти някой: „Ти си гениален, ти си талантлив“. Казвам: Ако някой ти каже, ти си гениален, ставаш ли гениален? Пък ако ви каже, че сте много прост, нищо не разбирате, вие ставате ли по-прост? Нито ако ви кажат, че сте гениален ще придобиете гениалността, нито ако ви кажат, че сте прост, ще станете прост. Вие сте точно такъв, какъвто Бог ви създал. Ако каже, че сте гениален, значи да ви говоря една лъжа. Ако ви каже, че сте прост, то е друга лъжа. И едното е лъжа и другото е лъжа. Трябва да ви каже, което е истина. Тогава ще каже: Способни сте. Значи имате всичките способности. Способни сте в музиката, но не сте гениален в музиката. Защото гениалността е развиване на способностите. Гениалността е един резултат. Когато

кажем, че един човек е талантлив, то е вече един резултат. Ако ви кажа, че вие сте милионери, туй ще ви направи ли богати? Кажа ви, че вие имате няколко милиона в банката, богат сте. Ако някой ви каже, че вие сте беден и нямате пет пари, вашите пари ще изчезнат ли от казването? Няма да изчезнат. Та вие сега уповавате на това, на което не трябва да разчитате. Всички трябва да разчитате на онова, което Бог е вложил във вас. Нищо повече. Да бъдете благодарни на туй Божественото, което ви се дава. Него развивайте! На туй, което хората ви казват, благодарете. Каквото да ти кажат хората, то за тяхна сметка остава. Вие всякога разчитайте на онова, което Бог вложил във вас. По някой път не разчитайте на природата, понеже и природата по някой път обича да изпитва хората. Вие не разчитайте по някой път на баща си на майка си, понеже баща ви и майка ви може да са ви предали някаква слабост, може по баща да сте слабохарактерен човек. Бащата имал слаб характер, вие сте наследили неговите черти. Майка ви не обичала да мисли, ти си наследил тази черта. Какво ще правиш? – Ще коригираш мисълта на майка си, ще коригираш слабохарактерността на баща си, затова си дошъл. Как ще ги коригираш? Да кажем, вас един професор ви преподава по математика. Ако този професор направи грешка в решаването на задачата, ще мълчиш ли? Ще кажеш: „Господин професоре, там има нещо“. Ти само загатваш и той ще поправи погрешката. Ни най-малко да не мислиш, понеже той е професор, не прави погрешки в решаването.

Казвам: Знаете ли кога вашата мисъл е права? Вие сте недоволни от живота, прави ли сте? Вие сте недоволни от вашия живот, че Господ не ви надарил. Най-първо вие не разсъждавате. Вие казвате, че на вас не ви върви в света. Може да ви приведа много примери. Има някои хора в света не им върви, защото той не е хванал своя път. Защото ти може би си роден с музикални дарования, а си хванал

друга професия. Когато не ти върви в една посока ти не си силен там. След като не ти върви в едно направление, тръгни в друго, ще видиш, че ще ти тръгне. Дойдеш в музиката, тръгне ти. Да кажем сега, вие за какво сте родени в света? Вие за какво мислите, че сте родени? За какво сте родени? Ще кажете: „Отде да зная, за какво съм роден“. Роден си да бъдеш готвач. Най-първо ти си роден да станеш готвач, да знаеш да си приготвиш храната. Ако ти сам не може да си приготвиш храната, какво трябва да правиш? Най-първо, научи се да дъвчиш храната си много добре. Ще сготвиш много добре, оттам зависи твоето бъдеще. Тебе, ако за готвач не те бива, ти и другите работи няма да ги направиш. Аз например, най-първо ще приема готвачеството, готвач ще стана. След туй ще се науча да ходя. След готвачеството ще се науча да ходя. То е вече работа, право да ходя. След туй ще се науча да работя с ръцете си. Хиляди начини има, по които работата може да се изяви. Може да бъде художник, може да бъде цигулар, може да бъде каменар, може да бъде шивач, с ръцете си какво ли не мога да бъда? Казва някой: „Какво трябва да правя?“ Като имаш ръце, ще видиш. Ако можеш с четката да рисуваш, за художник си, ако можеш с чука да чукаш, за скулптор си. Ако можеш да държиш ралото да ореш, за орач си. Ако можеш да шиеш, за шивач си. Ако можеш да пишеш добре, за писар си. Тогава иде занятието с очите. Какво можеш да правиш с очите? – Книжовник може да станеш, архивар някъде да нареждаш книгите, да четеш. Имаш още занятието на ушите, после на носа. По носа може да станеш зоолог, може да станеш ботаник, минералог, с носа си ще станеш минералог. Някои от вас имате хубави гласове. Ако аз бях на вашето място, щях да развия гласа си. Някои от вас може да пеете тъй хубаво, че всеки би ви слушал. Досега с тази дарба, която имате, вие сте я заровили. Като дойдат, ще видят, останал ви талантът така. Вие казвате: „Остана сега с пеене да се занимаваме!“ Някои от вас сте добри говорители и сте

занемарили вашето говорене. Вие не говорите музикално. Може ли някой от вас да ми каже музикално, на девет степени да промени говора си? Като вземе от най-ниското да се качи до деветата степен. Едното започва ниско, после постепенно, постепенно да усилва до деветата степен и после пак да направи една крива линия. Сега като говорите, на колко степени говорите? Казвате: „Аз ви казвам туй да го направите!“. /Учителят го изговори бързо и с един тон/. Ама това е „до-до-до-до“. Някой казва „до-ре, до-ре“. Прогрес е „до-ре“. Вие се спирате във вашата мисъл. Истинската мисъл е много хармонична. Всяка мисъл, която ви причинява радост и веселие, то е хармонична мисъл. Ти слушаш с вътрешното слушане, че като мислиш, нещо ти е приятно, слушаш нещо хармонично. Мисълта е музика вътре.

Та казвам: Силите, които са около нас, трябва да се турят в действие, трябва един метод. В музикално отношение, ако ти можеш да прекараш една енергия от твоя мозък, през твоята симпатична нервна система, тогава да я прекараш през дясната страна на твоето сърце, да мине и през лявата страна на сърцето, ще се изрази в устата, ще имаш тон приятен. Тия двете течения ще раздрусат гърлото и тогава ще дойдат тия трептения, и в този тон ще има смисъл вече. Да кажем, някой пее „до“. /Учителят изпя „до“ нечисто/. – Какво показва? Но когато мисли, човек ще пее така /Учителят взе много чисто „до“/. Вие може да направите един опит. Ако имате един приятел, който е много разгневен на вас, ти започни да му пееш. /Учителят пее „Колко си ми сърдит, колко си ми сърдит, колко си ми сърдит, сърдит, сърдит“/. Питам: Като му попеете, ще ли ви се сърди? Ще му стане приятно, че от неговата срѣдня, вие сте създали една песен – „Колко си ми сърдит“. Какво означава срѣдната? Станал си немусикален. Като се сърдиш, то е без музика. Срѣдната е немусикално състояние. Човек, който не е музикален, всякога се сърди; който е музикален, не се сърди. Не се сърди, понеже от срѣдната образува музика. Щом се

тури в музика, вече дава енергия, импулс. Да кажем, ти си се разсърдил. Пей си тогава /Учителят пее/ „Колко съм сърдит“, не навън, но на себе си попей – „Колко съм сърдит“. /Учителят го изпя/. Вие вместо да пеете, ще се дразните. Тогава идат болезнените състояния. А в природата Бог обича хубавото в света. Веднага щом ти си се разсърдил, дадат ти една задача. Преведи я в музикално отношение задачата си, нищо повече. Казвате: „Не може“. Трябва да се образува школа. Двама души се съберете, единият се разсърди, другият да иде да му попее. Аз искам да знам, как ще ми изпеете моята сръдня. Съберете се трима души, двама се разсърдите, двамата идете изпейте на сърдития. Преди да пеете физически, трябва да се научите да пеете вътрешно. Има едно пеене на сърцето, има едно пеене на ума. Вътрешно дойде в съзнанието, ще започнеш да пееш умствено сърдечно. Като се научиш отвътре да пееш, тогава ще дойде пеенето отвън. То трябва да бъде едно изражение. Та казвам: Тогава вече съставлява една музика. То е едно здравословно състояние. Ако хората така се биха упражнявали, 75% от сегашните неприятности, които имат, биха изчезнали. Защото най-първо, трябва да се освободите в мозъка си от калта. В мозъка се образува кал, прах се образува, който трябва да се извади от човешкия мозък. И в човешкото сърце се образува такъв прах, от който човек постоянно трябва да се освобождава. Задръстване става.

Страданията не са нищо друго, освен процес на чистене. Някой път притеснение на мозъка става. Те са процеси за чистене на мозъка, на сърцето. Без страдание при сегашните условия, хората биха се схумили. Както обичаме да перем своите дрехи, така и природата чрез страданията чисти хората. Всичките велики хора в света са минали през голямо чистене. Чистенето е туй, от което вас най-много ви е страх. Някои деца, като ги къпят в корито не дават, кряскат. Дълго време не обичат водата. Пък миенето е потребно, понеже

порите да бъдат отворени. Понеже децата много обичат да ядат, следствие на това се образуват нечистотии и майките им трябва да ги къпят, да се отварят порите да дишат чрез тялото и може да станат здрави. Та казвам: Вие трябва да мислите, трябва да чувствувате добре. Помнете, че един окултен ученик трябва да се научи да мисли хубаво. Трезва мисъл трябва. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да остави сила на характера. Ти си се обезсърчил. Щом внесеш една трезва мисъл, веднага не те е страх; щом внесеш едно благородно чувство, не те е страх. Казвате: „Имаме слабости“. Ако мисълта е права и чувството е право, слабост няма. Човек има една слабост – непостоянство. Непостоянството е лоша работа. Искаш да направиш нещо, но отлагаш. Или пък те е страх. От какво те е страх? Ленивите хора всякога ги е страх. Човек, който не работи, всякога го е страх. Учете се да работите. Вие изгубвате времето си, казвате: „Нямаме условия, пари нямаме“. Че нямате пари, то е вярно. Че нямате пари то е право. Но вие имате злато. Всеки един от вас, който е здрав, има злато органическо в кръвта си. Здравето почива на златото. Значи валута имате. Здравето, което имате, съдържа известно количество злато. То е органическо, то е вашият капитал. Златото, което се намира във вашата кръв, златото, което се намира във вашия мозък, то е вашият капитал. Следователно на туй злато съответствува известно количество злато на физическия свят. Ония сили, с които вие разполагате в малко количество във вашия мозък, във вашето сърце – тия сили са на ваше разположение във физическия свят. Когато силата на мозъка се намалява, намаляват се и възможностите; когато възможностите на мозъка се увеличават, увеличават се и възможностите във физическия свят, когато казваме: „От вярата зависи“. Туй, което човек вярва, то става, понеже е Божествен закон. Вие трябва да се научите да вярвате. Трябва да ви убеждаваме, че сте способен човек. Няма какво да ви убеждаваме, че сте способен човек.

Щом може да ядеш, ти си способен човек. Щом може да дишаш, ти си способен човек. Щом можеш да гледаш, ти си способен човек. Щом може да слушаш, да обоняваш, ти си способен човек. Щом можеш да си движиш ръцете, щом можеш да си движиш краката, ти си способен човек. Вие трябва да гледате на природата. Щом можеш да се движиш правилно, ти си способен човек. Щом може да си движиш ръцете правилно, ти си способен човек. Има закон на движението има хигиенични движения. Да кажем аз съм дал красивото движение. То е една от най-хубавите форми. /Учителят допря палеца и показалеца, другите три пръста са свободни, а с двата пръста като че държи нещо/. Ти вземаш житното зърно и го поставяш в земята. /Учителят направи това движение/. Една красива форма е това, ако ти покажеш юмрук някому и той ще ти покаже юмрука, ако допреш палеца и показалеца, палецът това е Божественото, показалецът – благородното, и двете съединени в едно. Малкият пръст, той е меркурианец, „базиргянин“ е той, този е слънчевият, а средният е на човешката правда. Те казват: „Ние подкрепяме тези двамата. Каквото правят те, ние го подкрепяме“. Средният ги финансира, безименния им дава възможност за здраве и веселие, те казват и трите: „Каквото те направят, ще го финансираме туй предприятие“. И тримата души казват: „Ние сме съгласни с тях“.

Когато искаш да реализираш една идея, съедини палеца и показалеца. Този кръг – това са възможностите на твоя живот. Туй, което Бог определил за човека, то ще стане. Трябва да го посееш. Вие отваряте ръцете. /Учителят отвори ръцете и пръстите отделени един от друг/. Аз, ако съм на вашето място, ще взема две мамулени зрънца с двете ръце, ще ги хвана само с двата пръста и ще ги посея. /Учителят направи такова движение: палецът и показалецът допрени на двете ръце, като че държи нещо, наведе се, остави нещо в земята/. На другия ден ще взема три зрънца и ще ги посея, и ще кажа: Туй, което

Бог казал ще бъде. Сега вие се отдалечавате от Божествените работи, искате вие сами да направите нещо. Вие сами никога не може да направите нищо. Вие трябва да се ползвате от опитността на всичките велики хора, които са работили преди вас, от всички трябва да се ползвате. Да се ползвате от онова, което е преди вас, да се ползвате от тях. Защото има велики хора преди вас, има велики хора след вас, има велики хора с вас заедно. Да се ползвате от тяхната опитност. Вие по някой път искате самостоятелно да решите нещо. Какво ще създадете, кажете ми. Как бихте се изразили музикално, ако пеете? Как ще изразите тези думи: „Изворът извира, реката тече, бреговете мие, тревите растат, дърветата се развиват, цветята и плодовете завръзват и на човека храна дават“. Как ще поставите музикално това? Аз, ако бих работил, най-първо ще накарам този извор да извира в мене. Тази мисъл да започне от сърцето да излиза. След туй ще я накарам през моя мозък да върви. Тогава ще видя, какви брегове ще мие, тази мисъл, какви условия има. За мене, ако дойде една мъчнотия, няма да питам, защо дошла мъчнотията. Ще кажа: Защо те пратиха при мене, я си дай писмата! Тя е дошла при мене, аз да я уча нещо. Затова тя е дошла при мене, да се научи нещо. Щом я науча, ще се върне. Щом се върне ще каже, че аз съм учен човек, учил съм я нещо. Тя ми донесе писмата и в писмата пише: „Господин учителю, пращам ви моето дете, което е своенравно, има лоши черти, дайте му най-доброто възпитание, ще ви бъде много благодарен. Един ден ще ви се отплатя за услугата“. Детето, което носи това писмо нищо не знае. Баща му ми пише. Ще се заема да го възпитавам и след една година го изпращам и казвам: „Направих всичко за вашето дете, което моето знание ми даваше. И се подписвам. – Ако обичате, пратете пак вашето дете за идната година“. Вие ще кажете: „Това ли дете намери да ми прати, защо не ми пратиха учен човек“. Ако дойде учения човек, ти ще дойдеш при

учения да се учиш. Невежата ще дойде при тебе, а ти ще идеш при учения човек.

Та казвам сега: Ще преведете тази мисъл. Всяка сутрин трябва да идете при Бога, да се учите. Сега вие търсите в живота си, без Неговата помощ да имате постижения. Не може да имате никакви постижения. Ако ти не съзнаваш благото, което е скрито във въздуха, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в светлината, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в топлината, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в храната, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в твоите ръце, в твоите крака, в твоя мозък, в цялото ти тяло, какъв човек може да станеш? Трябва да съзнаваш, и след като съзнаваш, ще потече една нова мисъл, светът ще се отвори с нови възможности. Аз да ви дам една красива форма. Тъй както вие мислите без Бога, това показва зимно време, когато всичките дървета са заспали, всички се скрили в себе си, пъпките мълчат. Щом дойде пролетта отвън, природата разбира, че е изпратила топлина и светлина, всички растения се отварят и цъфтят. Та казвам: Когато вие изпратите вашите хубави мисли, вашите разбирания, всичко наоколо, всичките форми безплодни, които вие ги считате неблагоприятни, те изведнъж под вашата мисъл и под вашите чувства те ще цъфнат, ще дадат своето ухание. Ще видите, че светът е красив. Значи Божествения свят ще ви се разкрие. Тогава, когато имате Божествената любов на страната си, Божествената мисъл на страната си, Божествената сила, Божествената истина на страната си, цялата природа, всички хора на вас ще се разкрият. Ще видите, че светът има смисъл, то е новото. Ако туй, новото не внесете, всичките други неща са стари. По стария път хората ще минат, и нищо няма да постигнат. Животът няма смисъл. Сега, лошите условия, при които живеете да накарате всички тия дървета да се разцъфтят. Да кажем, вие сте дъщеря, тревожите майка си, непослушни сте. Вие мислите, че майка

ви не е толкова умна, колкото вас. Не мислите право. Значи, майка ви, която ви родила, баща ви са ви услужили, пък вие считате, че баща ви не е толкова учен, колкото вие. На крив път сте. Значи онази вода, която излязла от извора, понеже са влезли други води, станала по-голяма и колкото отива към морето е по-нечиста. Онази вода, която излиза от извора е по-мощна. Силата на една вода седи не в количеството, но в силата, която съдържа в себе си, тя е мощна сила, която съдържа. Има въглища, които горят хубаво. Колкото горенето е по-силно, по-малко дим образуват. Колкото по-малко дим, по-добри са, колкото повече дим, не са добри. В нашия живот, колкото по-малко дим образуваме, толкова сме по-културни, колкото повече дим образуваме, по-малко културни сме. Най-после, по възможност вие да бъдете хора на най-малкия дим. Сега какво мисъл остана? – Ръцете създадоха доброто ръкуване. Тогава имате съединение. Ако съедините „до“ и „ре“, какво ще се образува? От „до“ до „ре“ имате секунда. Секундата е вече мъжки принцип. Секундата трябва да я превъзпитате, ще вземете терца. Терцата съдържа мек елемент. От „до“ до „ми“. Тогава квартата е пак твърда. Мощен елемент, електрически елемент съдържа. Казвам: И в музиката сега има степени. В човешката мисъл трябва да минавате от светлина в топлина, от мекота в сила, хармонично. Ако една мисъл е напрегната, всичките ви мускули ще бъдат напрегнати. Непременно трябва да си починете. Когато пее, човек трябва да минава през две състояния. Сегашните хора казват: „Лоши са условията“. Сегашните условия са много напрегнати, голяма динамичност имат, че всичките хора искат да станат богати, силни – то е мъжкият принцип – никой не иска да работи. Всеки иска лесният начин. Запример, една война е земеделие, то е градинарство. Големите бомби дето се хвърлят и експлодират, считам посяване семето. Като се пукне бомбата, то е разцъфтяване. Всичките земеделци, препращат снесените яйца. Че в една война

изпращат се яйцата и след като мине войната, хората вадят една поука от войната. Та казвам: По някой път и вие воювате със себе си. Вие казвате: „Защо стават войни?“ Но питам: Защо във вас воювате? Има нещо, вие сте недоволни във вас. Казваш на себе си: „Колко съм прост, колко съм невежа!“ Кому се сърдиш? На себе си казваш: „Аз ли съм най-будалата?“ Но когато говориш на себе си, кому се сърдиш? Трябва да се оправи работата. Ти воюваш вътре. Има една същество в тебе, което казва: „Не искам да слугувам, аз роб няма да бъда, искам да бъда свободен“. Сега вие искате светът вън от вас да се оправи. Светът вътре във вас трябва да се оправи. Този вътрешният човек и външният, физическият човек, трябва да се съгласят. Физическият човек трябва да се подчини на духовния. Физическите мисли трябва да се подчинят на духовните, на Божествените мисли. И постъпките трябва да се подчинят. Изобщо музикална хармония трябва да има.

Тогава да кажем: „Аз мога да кажа, че утре слънцето ще изгрее. Аз мога да кажа, че днес ще постъпя добре. Аз мога да кажа, че днес ще постъпя много добре“. Не само да кажеш, че слънцето утре ще изгрее, но много хубаво е да кажеш: „Аз мога да кажа, че днес ще постъпя много добре“. Сутрин ще изпееш: „Аз мога да кажа, че ще постъпя добре. Аз мога да кажа, че днес ще свърша добре всичките си работи. Аз мога да кажа, че днес ще пея добре. Аз мога да кажа, че днес ще мисля добре. Аз мога да кажа, че днес ще чувствавам добре. Аз мога да кажа, че всичките мъчнотии, които имам, ще ги преодолея“. Защо да не кажа, което зная. Ние живеем в един свят хармоничен. Всичко е възможно, който вярва. Няма нещо, което е невъзможно. Защото в живота, който няма вяра, тогава нещата са невъзможни. Птицата, която има крила за нея е възможно да хвърка, но която няма крила, не може да хвърка. Птицата без крила, трябва да ходи, а с крила трябва да хвърка. Човек, който има вяра, трябва да хвърка, човек, който няма вяра, трябва да ходи. Та всичките мъчнотии

лежат в безкрилието. Та аз считам надеждата и вярата в човека – те са двете крила. Надеждата е лявото крило, вярата е дясното крило, а пък любовта това е главата, която показва целта. Любовта показва целта, към която човек се стреми, да се осмисли. Та като помислиш за вярата, това е едно крило, надеждата е другото крило, крила трябва. Да имаш любовта, трябва да имаш цел да постигнеш. Дошъл си да работиш. Ще учиш. Каквито мъчности и да дойдат, ще се радваш. Мъчностите, това са задачи, не се спирай! От разрешаването на тия мъчности, зависи вашето бъдеще. Като ги разрешавате, Бог ще бъде доволен от вас, ще ви помага. Най-малкото усилие, което може да направите за Господа, ще ви благослови. Гениални, талантливи хора са дошли да служат на Господа. Вие по техния път вървете! Всеки, който слугува на Бога, той ще получи неговото благословение. Гениални, талантливи, бащи, майки, всички да служат на Господа! Кой както може да служи, музикално да служи. И готвачът да пее, и който пише и той да пее тихичко, лекичко, на себе се да пее. Каквато и работа да правиш, навсякъде да виждаш една хармония. Като се срещнат двама, песен трябва да има в света. Туй е новото учение. Новото учение е една радост, която трябва да изтича из човешкото сърце, която трябва да изтича из човешкия ум. Всеки да каже: „Има за какво да се живее“.

После да се поощрявате. Всеки, каквото направил, да се поощрявате, да оценявате другите. Радвайте се на онзи цвят, на малкото кокиче, радвайте се на минзухара, на черешата, на сливата, на всичко, което цъфти се радвайте! Радвайте се и на хората, на всичко се радвайте в света!

Я ми изпейте сега: „Аз мога да кажа, че днес ще постъпя добре“. Аз да ви дам основния тон. /Учителят изпя на много различни мелодии: „Аз мога да кажа“/. В човека има една спънатост, вие се притеснявате, един страх имате, като пеете да не направите една

погрешка. По-добре да направиш погрешка и да се научиш да пееш. По-добре погрешка с учение, отколкото без грешка да се учиш. Ние се страхуваме да мислим, или да направим нещо. В природата законът е такъв: Направи колкото искаш погрешки, но научи нещо. Хиляди погрешки може да направиш, заличават се, ако се учиш; пък ако нито една погрешка не си направил и не се учиш, не се предпочита. За предпочитане е хиляди погрешки с учение, отколкото светийство без нищо да си направил. Не /се/ бойте от погрешките! Те са позволени. Сега нали ви е страх, като пеете как ще ви критикуват другите? Какво важи тяхното мнение за вас? Защо ви интересува тяхното мнение? Защо се плашите? Онези, които ви критикуват, трябва да ви поправят. Изслушайте го, поправете се! Ако дойде някой да ме поправи, аз ще слушам. Аз не правя разлика. Едно дете може да ми донесе един скъпоценен камък. Дете може да е, може да е учен човек, се едно, за мене камъкът е интересен. Че може това дете да е невежа, не знае нищо от скъпоценни камъни. Който ѝ да е, който донесе камъка, приемам го на драго сърце, че той ми донесъл камъка. То е една услуга. Не се бойте от критика! Най-после вие не знаете дали ще ви критикуват. Като пеете вие се притеснявате. Като рече някой да пее, вас ви се стисне сърцето, че не може да пее. Вие не му давате кредит. Отворете сърцето си, когато някой пее. Той си стиснал сърцето, и ти си стиснал сърцето, който пее не може и да мисли. Вие приличате на онзи ученик, който бил много невежа, не си знаел урока, казва: „Господин учителю, моята религия не ми позволява да говоря“. Не си знае урока, религията му не му позволява да говори. Всичките хора, които не искат да учат казват: „Господ ме е така направил“. Не говорете така! Господ ви е направил да говорите добре, да учите добре, да постъпвате добре. И талантливи да бъдете, и гениални да бъдете. Господ иска всички да бъдете талантливи, защото дарби имате и гениални да станете. От вас зависи. За бъдеще всички

ще станете. Господ ще се радва, се гениални деца да има. Ако станете обикновени, трябва да знаете, че не сте учили добре. Обикновените показват, че не са учили. Талантливите са по-способни ученици, гениалните са още по-способни ученици. Има три степени ученици, но вас ви стига да бъдете талантлив и гениални. Две степени ви стигат. Като постигнете в този живот това, всичко ще тръгне напред.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 21 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18. II. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОБИЧ И ЛЮБОВ

Отче наш

Новото упражнение може ли да го изпеее? – /Изпяхме няколко пъти упражнението: „Аз мога да кажа, че денят иде вече, слънцето изгрява да постъпим ние добре; Слънцето изгрява да мислим ние добре“. /

Музиката, за да разбере, това е едно възвишено състояние. Не мислете, че туй, което пее човек, е музика. Музиката е нещо разумно, това не е само издаването на един звук. Тя може да засяга физическия свят като движение, може да засегне човешките чувства, това е като един усет или като едно чувствувание, или като едно вдъхновение, пък може да засегне и човешката мисъл. Но музиката иде от един възвишен свят. То е външната форма. Затуй трябва да проучвате човешките обвивки, човешките тела. Запример, ако вашият стомах не е в нормално състояние, вие не може да пеете. Ако вашите дробове не са в нормално състояние, вие пак нямате разположение, ако и мозъкът, и той не е в нормално състояние, вие нямате разположение. Какво представя стомахът? Той представя най-низшите стремежи на човека, желанието. Стомахът представя най-низшите желания, но вземете смисъла на най-елементарните желания. Искаш да ядеш, понеже яденето представя този материал, с който трябва да градиш нещо. Имаш желание да си купиш някой плат. Защо? – Да си направиш една дреха. Защо ти е дрехата? Понеже тази дреха ти е потребна да запази топлината на тялото или да те избави от някои несподи в живота. Дрехата е потребна, понеже имате едно външно желание да сте хубаво облечен. Или имате този вътрешен усет, имате глад. Какво нещо е гладът? Усещате, че ви липсва нещо, имаш едно

силно желание да хапнеш нещо. Може да вкусиш един бонбон или захар, или каквото и да е. Но туй е залъгване отвън, ти може с вкуса си само да имаш вкус. И в музиката има вкус. Ти все опитваш отвън, не е нещо съществено, но е potrebno. Без него не може. Защо? Защо трябва да принесе нещо вкусът?

Да кажем имате мъчнотия. Аз наричам „Благата песен“, тя тонира. Ти си се обезсърчил в живота, нямаш смисъл: „Защо ще се живее?“ Започва тонирането, изважда те от едно състояние, в което ти си ограден. Мислиш, мислиш, казваш: „Няма смисъл животът“. Какво може да кажеш сега? Мога аз да кажа, какво? Може да кажеш тъй: „Аз мога да кажа“, или „Мога аз да кажа“. Често вие се спъвате. Вземате, че искате тоновете да се приспособяват към думите. Имайте предвид, че човешкият език трябва да се изглади. Много пъти, много думи не са съдържателни, имат едно или две съдържания. Някой път искаме да пресилим, музикалните тонове да се приспособят към нашия говор. Ако аз кажа: „Мога да кажа“, или „Мога аз да кажа“, или „Аз мога да кажа“ – значи съм натоварена камила. „Мога аз да кажа“ – показва движение, мога да слеза в глъбините до един извор да пия вода. Аз мога да кажа, че лош ми е животът. Или може да кажете, какъв е животът. Може да кажете едновременно: „Аз мога да кажа, че животът ми е лош. Аз мога да кажа, че животът ми е добър“. Каква е разликата? В първия случай – „Аз мога да кажа, че животът ми е лош“ – значи, натоварен си ти с нещо непотребно. Във втория случай – „Аз мога да кажа, че животът ми е добър“, значи разтоварен си. Те са две състояния различни. Следователно, как ще ги пеете музикално? Първия път ти си натоварен, каква музика ще имаш? Ти ще се натовариш с музика. Музиката натоварва, но музикално натоварва. Всякога вие скърбите, когато сте натоварени. В света вие сте натоварени с известни идеи, чувства, усети – битпазар, вие сте насъбрали хиляди работи непотребни, усещате голям товар. Ще

дойдете да ги изхвърлите. Ще наредиш тия тонове, но всеки тон той си има свой смисъл. В музикалния свят всеки тон „до“ – то е един ангел, „до“ е един тон на един ангел толкоз умен, че много знае. Целият този тон е музика. Самият тон и в него има музика. Той има и други тонове. „До“-то е образувано пак от 7 тона. Казва се седемте тона на „до“-то. Седемте тона на „ре“, седемте тона на „ми“. Какво ще разберете? – Те се различават по качество.

Запример, червения цвят по какво се различава? – Щом дойде червения цвят, усещате възбуда, разширение, движение има. Портокаления цвят се обособява, индивидуализира се. Този цвят завзема само известно място. Червения цвят има да се запали, да се разпространи, да запали целия свят. Неговото желание е всички да горят. Портокаления цвят има желание само едно нещо да изгори, той индивидуализира се. Зеления цвят в същото време, когато гори къщата, той има желание да влезе, че каквото вземе, да го задържи за себе си. То е само една идея това. Зеления цвят прибира нещата навътре. Ти искаш да забогатееш, зеленият цвят в тебе действа. Ти всичко събираш навътре. Но, след като събереш, ти само натрупаш, започва да ти тежи нещо. Виждаш, че този товар е повече, много си взел. Тогава си заставен да мислиш, какво да правиш. Иде жълтия цвят. Жълтият цвят е разтоварване навън. Нали и в природата е така? Като дойде жълтият цвят, започва да сменя хубавите прекрасни украшения на дърветата, техните листа капят. Тия листа са голяма тежест на клонищата, на дървото. Тия листа опадат. Вие разглеждате дървото и го съжалявате. Казвате: „Окапах листата!“ Защо? Понеже те са били средство за дишането, външно средство за дишането. Добрите условия, при които вие живеете, това са вашите листа. Като нямате сега условия да живеете, значи са окапали листата ви. Следователно, вашият живот влиза в едно упокоително състояние на безразличие. Седиш и не може да се подигнеш, трябва ти листа. Като

започнат пъпките да се развиват, почва този гений на музиката, той да композира. Седи и мисли, какво да прави, отде да започне. Пъпките турят една малка нота, тури една нота, втора, трета, четвърта, нареди ги, после започва да ги развива. Започва с най-малките ноти, после с по-големите. Разширява ги, туря някъде цели ноти, някъде половини, някъде четвъртини, осмини, шестнайсетини, тридесет и вторини, той работи.

Та казвам: Като преведете лошите условия, музика ви трябва. Всяко едно желание, това е една нота. Едно микроскопическо желание имате – имате желанието да ядете. Но сега например, как ще ядете? – Ще вземете арфата, 32 струни има, ще започнете акорди да вземате. И тогава капелмайсторът – езикът, и той започва да дава такт. Вие по някой път забелязвали ли сте когато се храните, колко хубаво капелмайсторът се движи? Той има особен такт вътре. След туй втората хапка, второто парче. Ако яденето е много хубаво, сладко, вие ускорявате или забавяте. В музиката, някъде свирите по-бързо, някъде по-полека. Ако яденето не е хубаво, започвате по-полека, един бавен такт. Мислиш, как да се избавиш от това парче, как да го снемеш от репертоара? Как го снемате, когато парчето не е на място? Имате една публика, която слуша вашата музика. Не е един, не са двама, то са милиони, всички турили ушите да слушат, какво ще свирите. Виждате, публиката не е доволна. По някой начин трябва да снемете този репертоар, защото публиката иска вие да им свирите това, което те обичат, а не онова, което те не обичат.

Та трябва да изучавате себе си. Най-първо трябва да изучавате вашата стомашна система, поне да не препятствува на мозъка ви. Стомахът е свързан с жизненото тяло на човека. Значи, ако искате, по един музикален начин може да повлияете на стомаха. Има известни тонове, тонът „до“ влияе. Но в сегашната музика тонът „до“ вече влияе на стомаха. Ако ти пееш, ти може да пееш добре. След като си

ял, ти трябва да пееш една песен, при която храносмилането да стане правилно. Ако стане туъ храносмилане правилно, ти се ползуваш. Тогава тия сокове ще минат в дробовете – това е вече духовното тяло на човека. Там ще се пречистят и най-после ще мине в твоя мозък горе – то вече е Божественото тяло, отиваш в най-висшия свят. Пак ще се образува един кръг, имате едно движение. Та казвам: При сегашното състояние, трябва да пеете някои песни за стомаха, някои песни за дробовете си и някои песни за мозъка си. Тези за стомаха са активни, груба енергия. Онези за чувствата, те са по-деликатни. /Учителят пее: „Аз мога да кажа, че добре днес ще ям“/. Онова няма смисъл, „да постъпвам добре“. В какво ще постъпвам? Аз мога да кажа, че днес хубаво ще ям, здраво ще ям, прилежно ще ям. Коя е най-съдържателната дума за яденето? Коя е най-хубавата дума, която може да турим? Коя дума вие мислите, че в български език най-подхожда? За вас, коя е най-хубавата дума? Ако аз изпея: „Аз мога добре да ям“, музикално ли е? Вие как бихте изпели, „Аз мога добре да ям“? Сега във вашия ум седят известни идеи. Вие казвате: „Какво ще кажат хората?“ В яденето, когато започваме да ядем ние не мислим, какво ще кажат хората. Забележете, когато някой човек дойде гладен, той е концентриран в яденето, в паницата, той хич не обръща внимание какво е наоколо. Ако вие обръщате внимание, кой гледа на вас при яденето, вие не мислите за яденето. При яденето ще мислиш само за яденето. При яденето ще ти дойдат гости от невидимия свят. Една ябълка, знаете ли какво представя, ако вие я вкусите? Знаете ли тия малките клетки, от които ябълката е съставена, откъде идат, или някоя круша, или житното зърно? Онзи, който не е музикален, така може да мисли, но онзи, който е музикален, той има друго отношение. Временно аз разглеждам музиката. То е свещено чувство. Ти ще чувствуваш. Казва Христос: „Аз съм живият хляб“. Как ще разберете това? Ако от този жив хляб ви се даде едно малко парче, как

ще го ядете? Значи ние се самозаблуждаваме. Ние мислим, че туй парче е само една част. Но ние вече сме в съприкосновение с един живот. Всяко парче от хранителни вещества, то показва целокупния живот, от който ние възприемаме сила. И всяко едно ядене показва услугата, която този съзнателен живот ти е направил. Ти си гладен. Ти обръщаш тогава своята мисъл по един или по друг смисъл към Бога, веднага той да ти даде нещо от себе си. Тази храна като влезе, този живият хляб като влезе, ти ще се почувствуващ радостен. Ако си радостен, значи си музикален. Ако си скръбен, значи има някакво препятствие. Запример, ако вие сте тъжни, ако сте скръбни, каква е разликата между тъгата и скръбта? При скръбта тебе те режат на парчета, парче по парче те режат. А при тъгата тебе те натискат. При тъгата тебе те натискат. При тъгата, отгоре те натискат, то е тъга. При скръбта, режат малко оттук, оттам. Само за обяснение е туй между тъгата и скръбта. Едното е подтиснато състояние, при другото ти отнемат нещо. То е само едно обяснение. Защото една скръб може да има.

Представете си, че вие имате едно дете. Влезли са въшки в главата му, оставили са своите гниди по космите. Виждали ли сте вие деца с нашарени косми? Аз съм виждал гниди така се наредили, белички, белички по космите. Някой път с гребена може да ги извадиш, всеки косъм изтегляш, детето започва да плаче. Като теглят да извадят гнидите, изтеглят и космите из корена, та боли. Може да се образува една скръб. Ама тази скръб е на място, понеже чисти. Майката вземе гребена, навързва зъбците с конец, като прекарва гребена в косата, между тия зъбци на гребена гнидите остават и главата се освобождава от гнидите от малките „пичинета“. Пицикато имате в музиката. Пицикато е изваждане на гнидите навън. То е така само едно уподобление. Каква роля играе едно пицикато? Даже онези, които го правят не знаят.

Питали един испански поет, след като написал много хубаво стихотворение: „Отлична поезия, му казват, но на еди-кое си място, в еди-кой си куплет, не може да разберем“. Казва: „И аз не мога да го разбера“. Той я писал, но не знае. Запример, човек казва: „То е грандиозно!“ Но, какво е грандиозно, не го знае. Велико! Тази идея, „грандиозно“ е много неопределена. Грандиозно, велико е това. Туй аз разбирам, мога да го направя. Туй, което не може да го направиш, не си го разбрал. Всяко нещо, което може да го направиш, ти си го разбрал. Всяко нещо, което не може да го направиш, не си го разбрал. Кое е разбраното? Ако може да говориш на един чужд език, не да търсиш думите в речника, ами те да идат естествено, защото в света има едно знание, което иде естествено. Човек носи едно знание в себе си, но туй знание за да дойде, трябва работа. Сега да направя едно сравнение. Представете си, че нашето невежество в света се дължи на следното: Ние сме учени хора. Ние сме невежи, учени хора. Невежи, но учени хора сме. Казва: „Как може тъй?“ Аз съм в една тъмна стая, учен човек съм, зная да чета, няма светлина. Сега седи един казващ: „Чети“. Какво ще чете, той не може да чете. Даваш му книгата, той е невежа. Аз, който нищо не зная и той, който много знае и той не може да чете, и аз. Но, ако дойде светлината, той изведнъж ще започне да чете. Който не знае да чете, невежият, и да дойде светлината, той не знае да чете, трябва да се учи да чете. Казвам: Сега мнозина от вас сте учени, невежи. Тия условия нямате. Под думата „условия“ какво разбирате? Като дойдат условията, вие веднага започвате да четете. Имаме такива случаи, че някои деца се раждат музикални, гениални, това дете на 4-5 години свири, няма да го учат. Значи носи своето знание. Детето, което не е гениално, трябва да се учи.

Сега мнозина от вас трябва да учите. Някои трябва да учите, понеже е дошла светлината, ще знаете, доколко разбирате. Сега, кое е

по-хубаво да кажеш: „Аз мога да кажа или мога аз да кажа?“ Българският език е малко по-богат в туй отношение. Ако кажеш: „Аз мога да кажа“, много се ангажираш. „Мога да кажа“, ако кажеш не се ангажираш. Може да кажа, ако има условия. Може това да кажа, ако има условия. В английски има два спомагателни глагола: „уил“ и „шал“. Ако кажеш „ю уил“, значи че можеш да направиш нещо и може да не го направиш, но ако кажеш „ю шал“ във второ лице, значи искаш, не искаш, ще идеш. Значи нямаш избор. Та казвам: Ако кажеш „Аз ще ида“, значи нямаш избор. Като кажа: „Трябва да ида, каквито и да са условията, трябва да го направя“, значи извън условията е. Пък има неща, които са условни. Има една музика, която е условна. Има една музика, която е извън условията. Някой от вас може да каже: „Аз не мога да пея“. Прави сте. Дотогава, докато вие казвате, че аз не мога да пея, вие сте невежи в музиката. Като кажеш, че мога да пея, значи разбираш.

Сега някои от вас мислите, че вие в музиката, в този свят на музиката, вие може да успявате. Че то е разумното, в което човек се проявява. Пението е вече присъствие на Бога вътре в нашите души. Човешката душа има нещо общо с Божията душа. Когато ти дойдеш да пееш, ти може да пееш само в Божествения свят. Може да пееш само на онзи, който ти дал живота. Може да пееш само на онзи, който ти дал ума. Може да пееш само на онзи, който ти дал сърцето. Като го видиш, ти вече мязаш на него, на него можеш да пееш. А пък заради него може да пееш и на другите. Значи като пея на него и другите може да ме слушат, но само на него може да пея. Ами, че как? Кат иде животът като любов, как няма да пея! Тогава идат две неща – ще пееш и ще говориш. Те заедно вървят. Музиката, това е най-добрият начин, по който може да говориш. В музиката няма по-груба работа, да говори човек немусикално. В живота виждате тия животни, говорят много немусикално, „бу-бу“-няма никаква музика.

Наблюдавайте се! Щом си недоволен, вижте в гласа ви, какво има. Като сте радостен, нервен, веднага нещо рязко има в говора ви. Изтича енергията ви. Или по някой път плачете. Какво означава плачът на човека? Оцапана е душата ти. Ще вземеш малко водичка, всяка сълза показва, че с тази водичка ще вземеш накрая да очистиш петното на душата. Затова са сълзите. Вземеш кърпичката, изтриваш. Всяка сълза, това е една нота. Значи, ако плачете, ако един ангел е при вас, като плачете, той след плача ви, ще ви направи едно парче музикално, как са падали сълзите. Виждали ли сте как падат сълзите на човека? Не сте ги наблюдавали? Някой път като заплачете, вземете едно огледало, да наблюдаваш, как сълзите излизат и какво направление вземат. Сега вие считате, че това е малодушна работа. Не е малодушна работа, благородна работа е. Защо някой път плачем? – Когато вятърът духа, плачем, когато болките са непоносими, когато някой човек го огорчите, всичките хора, които усещат голяма тъга, се ще излеят сълзи из техните очи.

За мене въпросът седи в следното: Пейте на стомаха си! Тези процеси, които опитвате, живота на ония работници, които работят, не заслужават ли да им попееете? Те са десет милиона работници, които работят даром за вас. Та след като сте яли, изпейте една песен. Като чувствуват те казват: „Ето нашият господар, трябва да му направим тази работа“. Вие казвате: „Те трябва да работят така“. Как не! Че то е голямо пре/силване/. Пък, ако не пеете на тия работници, те няма да смелят храната. Тогава вие искате да бъдете красиви. Тогава тази козметика, която вас ви е потребна за лицето, веднага цветът ще покаже какво е вашето състояние. Сега да кажем, вие седите и сте недоволни от живота. Какво ви липсва, кажете ми? Какво ви липсва на вас? Ти си ял и си бързал, не си сдъвкал добре храната, след като влязла храната в твоя стомах, работниците казват: „Нашият господар не е сдъвкал добре храната“, започват те малко да

критикуват вътре. Стомахът ти е неразположен. Този капелмайстор туря едно парче, дава един такт, ама дава го набързо. Защо някой път той като дава такта, бърза? Казва: „Да се свърши работа“. Пък някой върви бавно, тържествено става дъвкането. Аз виждам млекопитающите имат тържествено преживяне. Най-първо събират, събират храната, след това вземе онова животно да дъвче храната, преживя. Казвам: Този капелмайстор е много добър. Сега вие казвате: „Къде ще му иде /краят/, аз да седна и да ям бавно?“ Да седнеш да ядеш и да пееш. След като си ял, пей! В яденето най-първо се написва пиесата, то се композира нещо. След като си се наял, се композира, ще почнеш изпълнението. При стомаха парчетата се правят, при дишането се изпълняват, при мисленето се слушат. Следователно, като дойдем да мислим, ние слушаме музика. То е публиката. Слушаш как се изпълняват нещата. Най-първо стомахът прави музиката, грубата работа. Онзи вече на пианото го изпълнява. Значи музиката, която се пише, която се изпълнява, която се слуша. Та едновременно, ти трябва добре да я направиш, добре да я изпълниш и добре да я слушаш. Вие по някой път казвате: „Послушай ме Господи!“ Значи, ние като пеем Господ ни слуша. По-добра публика няма. Ние като пеем, като постъпваме в живота, Господ ни гледа в света. Трябва да знаем, че има един, който оценява постъпките. Ти си направил нещо, никой не те е видял, но Господ те видял. Ти си направил едно добро някъде, на една мушица си помогнал, никой не те видял, гледаш наоколо, никой не те видял, но има един, който те видял. Казва: „Много добре направи!“ Ти като попееш, усещаш една вътрешна радост. Значи като пееш, имаш най-хубавата публика. Казваш: „Сам пея, кой ще ме слуша?“ Аз като пея сам, Господ ме слуша. И тогава пеем най-добре. Защото като има публика, публиката ме слуша, като няма публика, Господ ме слуша. Затуй пейте най-хубаво, когато сте сами! Пред публиката пейте по-слабо. Затуй сами

пейте, пред Господа пейте хубаво! Тогава Той ще ви коригира. Веднага се коригират работите.

Сега аз ви говоря върху музиката, по този начин вие имате постижения. След като сте пели добре, може да имате постижения в каквато ѝ да е област на живота. Защото благото на живота седи от малкото постижение, което човек може да има. Може да е микроскопическо, но има работи, които са потребни за живота. Да кажем, някой път вас ви трябва нещо. Вие имате силно желание да четете. Може тази книга да е, може да е някоя поетическа, или някоя философска книга, или някоя научна книга. Но във вас има някой път желание да четете някоя книга. Да кажем с години сте чакали. Като намерите тази книга, във вас се заражда желание с жадност да отворите книгата и да започнете да четете. И сте доволен от това четене. Казвам: Ако намерите една книга, как трябва да се живее добре.

Сега мнозина казват, аз съм говорил толкоз върху любовта, знаете ли какво нещо е да обичаш? Да обичаш, значи в даден случай да оцениш, да дадеш една преценка, най-хубавата преценка, която може да дадеш на нещата. Когато обичаш, ти даваш най-хубавото си внимание, всичко си готов да направиш, времето, всичко си готов да жертвуваш. Наскоро ми дойде една българска песен. Майката казва: „Синко Стояне, ако ме синко обичаш, добре ще се учиш. Ако ме синко любиш, добре ще работиш“. За да обичаме някого, трябва да се учим. А пък за да може да работиш заради него, трябва да го любиш. В любовта има работа. Без любов не може да работиш. Без обич, не може да учиш. Някой казва: „Аз искам да уча“. Ще обичаш, не може да се учиш, ако не обичаш. Ако няма кого да обичаш, не може да се учиш. Не може да работиш, ако няма кого да любиш. Сега в живота де е любовта и де е работата? Де мислите, че е работата? Де е учението и де е работата? В главата, горе е учението, а в стомаха е работата. За

стомаха се изисква любов, а за ума се изисква обич. Туй е вярно. В умствения живот вие не може да прогресирате с любов. Любовта е за стомаха, а пък обичта е за учението. Ти една книга може да обичаш, не може да кажеш, че любиш една книга. Ти може да обичаш една книга. Обичаш някой предмет, може да го учиш. Пък храната ти може да я любиш. В любовта се обръща по-голямо внимание. Онези предмети, които предават в областта на любовта, те са зависими от нас. По-голяма жертва се изисква в любовта. Любовта изисква голяма жертва. Много големи несгоди има. В обичта имаме един уреден свят, лесно стават работите. Вземеш билет, качиш се на трена. Тренът те носи. Дойдеш до любовта, ти пеш ще пътуваш. Зимно време може да е 20-30 градуса студ, облечен си с кожух, ти тръгнеш, отиваш. То е любов. Дойдеш до обичта, качиш се на аероплан, по въздуха отгоре, свършиш си работата. Та казвам: Любовта е една сила, която работи във физическия свят за уреждането му. Любовта работи за уреждането на физическия свят и тогава стават всички стълкновения. Не че любовта ги прави, но тя е една сила, която може да се справи с всичките неразбранщини, които хората имат. По-своенравни деца от хората няма. Те са най-умните и най-добрите деца, но и по-своенравни деца от хората няма. Всички са царски синове, професори, не знаеш какво да му кажеш. Те имат достойнство. „Как казва, ти знаеш ли кой съм аз? – Царски син, че с мене трябва да се обхождаш добре“. Не искат да учат, не искат да работят. Искат да имат високи бележки, най-високи оценки. Нали във вашия живот искате да ви оценяват? За какво ще ви оценят? Ако правите хубаво, ще имате една хубава оценка. Ако учите хубаво, ще имате една хубава оценка. Но да кажем, не пеете добре, не учите добре, не работите добре, не рисувате добре, каквото захванете, не го вършите добре, в какво ще ви оценят? Въпреки всичкото добро желание на учителя, казва: „Добро е това дете, ама неспособно“. Аз изключвам това. Тия деца, не са добри,

които не се учат. В тях има нещо скрито лошо. Много добра конструкция имат на главата, като гледам – лицето правилно, черепа правилен, пръстите правилни, казвам: Това дете е пълно с енергия. Та където условията са лоши, хората го считат, че е лошо. То иска да работи. Аз в своите наблюдения имам един опит. Един свещеник ми разправяше: „Нехранимайко беше синът ми. Аз го пращам в училище, поп да стане, да се учи, ти видиш ли го него, не отива в училище, ами отива на реката и си прави воденички, играе си. Стана, може би, да съм го бил повече от 25 пъти“. Тъкмо направил воденицата да види, как се върти, баща му иде с тоягата да го праща на училище. Казва: „Ти човек няма да станеш. И в края на краищата, аз исках поп да стане, а той стана инженер. Трябваше, казва поп да стане“.

Аз да ви кажа: „Господ не ви е пратил за попове в света. Пратил ви е за инженери. Всички ние изучаваме изкуството на инженерството. Като ходим, това е мерене. Все мерим. Няма някой, който да не е мерил. Имате големи инженери и малки инженери. Ние всички изучаваме изкуството на инженерството – измерване. Нали в музиката, като се композират някои неща, се измерват тактовете, времето определят, поставят се по местата. Туй е инженерство. Туряме „до“ на спомагателна линия. Казваме: „До“-то долу туряме“. Не може да го туряте без спомагателна линия.

Та казвам: Сега ние имаме една работа. Знаете ли какво означава „поп“? – Поп да станеш, то е една от най-великите работи. А пък ти докато не станеш инженер, поп не може да станеш. Ти първо трябва да изучиш инженерството и тогава поп да станеш. Попът си дига ръката и благославя. Какво означава? – Той е онзи инженер, който направил всичките свои измервания, казва: „Тъй ще се направи, тъй ще се направи“. Ако той не е учил, работите как ще се поправят? Вие сега искате попове да станете. Ами, че трябва да се поправи характера

на човека. Как ще го поправиш, я ми кажете? Ако вие сте беден човек, при мене дойдете, аз пътувам с вас. Ако вие сте закъсали, че навсякъде не ви приемат, а аз певец или музикант, навсякъде показвам изкуството си. Вие казвате, разправете ми: „Лоши са тия хора, гонят ме навсякъде, не ме приемат“. Аз щом се спра някъде, извадя си цигулката, започна да свиря. Всичките тия хора казват: „Заповядайте“. Аз нищо не им говоря. Защо тия хора постъпват спрямо мене така? – Защото зная да свиря и да пея на тях, пък ти нищо ни си направил и искаш да те приемат хората. Като идете в света, какво трябва да направите за хората? Ами вие в света какво трябва да направите за себе си? Най-първо ще ядеш, ще направиш една малка услуга. Значи, всичките ония жители, които са в тебе ще им дадеш храна. Те ще имат едно добро мнение заради тебе. След туй втората фаза. Щом станеш, ще възприемеш въздуха, ще дадеш и на тях храна. На другите ще направиш нещо. Следователно, ще почувствуващ радостта на дробовете, те са доволни. После ще дадеш предметно учение и на ония жители, които са в твоя мозък. Това е човекът. Ще ядеш, ще дишаш, ще мислиш. Като ядеш добре, като дишаш добре, като мислиш добре, ти правиш услуга на твоите поданици. Следствие на това, те имат за тебе едно отлично понятие и може да свършат каквато работа искаш. Те могат да я направят заради тебе. Тази е малко отвличена работа. Какво разбирате под думата „отвлечена работа“? „Отвлечено“ – в българския език има двойко значение. „Отвлечена“ – значи далечна, неразбрана работа, значи още и отвличена овца, отвличена мома, значи задигната, подразбирате, че момата е неразбрана. След като кажат „отвлечена мома“, аз разбирам, че с тази мома са направили една неразумна постъпка с нея, отвличена. Ако една лисица ви посещава на гости, за какво ви посещава? Когато лисицата иде на гости, за вас ли иде на гости, или за вашата кокошка? Когато вълкът иде на гости, за вас ли иде или за

овцата? – За овците разбира се. След като дойде лисицата, погледнеш, задигнала кокошката, отвлякла я. Вълкът като дойде и той задигнал. Казвате: „Изгубих едно чувство“. Някой път усещате, че някое ваше чувство е отвлечено, задигнато. Питам: Кога вашите чувства се отличат някъде, кой ги задига?

Да допуснем просто, че вие имате разположение, изгубвате своето разположение. Коя е причината за изгубването на вашето разположение? Допуснете, че имате едно шише с вода. Представете си, че вие сте в пустинята, дойде един и излее водата на земята. Какво ще стане с вас? Веднага вие си изгубвате настроението. Ще кажеш: „Защо вършиш това, тази постъпка не е разумна“. Ще започнете да му давате морал. Но представете си, че този господин, който ви излял водата е при извора, вие си наливате вода. За същата постъпка, какво ще бъде вашето разположение? Защо в първия случай, като ви разлеят водата, вие сте недоволен, защо във втория случай като ви излеят водата, вие напълно сте доволен. Коя е причината? Че в първия случай, като излеят водата шишето остане празно; във втория случай, излее се водата, но пак напълни шишето. Всичките погрешки в света седят не в изливането на водата, но понеже сте оставили шишето празно. Та за това, всякога след като изпразните едно шише, напълнете го. Ако не може да го напълните, не го празнете. Щом искаш да изпразниш нещо, трябва да го напълниш. Щом го изпразниш, казват: „Вие не правите добре!“. Много хубаво. Как трябва да направите? – Намери някой учен да те научи. То е изпразнено шише. Казва: „Ти не пееш добре.“ – „Ами как трябва да пея?“ – „Ти не пееш добре, но аз не мога да ти кажа“. – Ти си изпразнил шишето и не си го напълнил. Съвременните хора казват: „Мога ли да ти изпразня шишето и да ти напълня друга /вода/?“ Казва: „Не ми бутай водата!“. Ако ние сме двама певци, кой от двамата пее хубаво? Допуснете, че двамата се конкурираме. Ето какво трябва да направите.

Ще идем в света, ще пеем. Ще идеш в една богата къща, ще пееш. Ако ти дадат нещо, добър певец си. Ако не дадат нещо, аз ще ида да пея. Пея, дадат ми. Той пъ нищо не дадох. На второ място ти пееш, на трето аз пея и така на десет места пеем. На петте места дете аз съм пъл, дадох ми, дете ти си пъл, не ти дадох. Сега от спечеленото, дете пъх, разделям с тебе, давам ти половината. Ти казваш: „Тия хора не разбират от моето пеење“. Възможно е. Някои от вас сте много нетърпеливи. След като ви говорят, вас започват да ви се мърдат мускулите на устата. Казва ви някой човек нещо, започва да ви се мърда устата. Най-първо трябва да имате характер да изслушате човека. Защото зло и добро в човека изпитват човешката твърдост и човешкото търпение. С доброто какво може да направиш, а със злото може да покажеш своята сила, какво можеш. Ако може да противодействуваш на злото, ти си силен човек. Ако можеш да изтърпиш една обида, ти си силен човек. Ако може да служиш на доброто, пак си силен човек. Който служи на доброто е силен човек. Който издържа на злото, пак е силен човек. Злото и доброто са два метода, с които Бог изпитва хората. Опита ни Господ. Казва: „Защо е злото?“ То е проба, за да опита характера ти. Господ ще дойде да те опита, какво може да направиш и какво може да издържиш.

Сега, ако вие имате една музикална задача, как бихте турили музикално „Аз мога да слушам другите“. Или да турим музикално „Аз мога да слушам добре“. Като каже някой: „Аз мога да пея добре“ – разбираме, че мога да слушам добре. Сега, когато дойде злото, когато човек изтърпява злото, как може да каже музикално? Всичките паузи в едно музикално творение са по закона на злото, да знаеш как да мълчиш на време. Като държиш такт, да пазиш такта. Музикално нали има един удар, някой път паузата има четири удара, после има половинки паузи, четвъртинки, осминки. Пауза – значи да знаеш, къде да мълчиш. Казвам: Търпеливият човек е мълчалив, да знаеш

паузите как да ги вземаш на място. Защото, ако туряш една пауза не на място, ти не си търпелив. Ако ги туряш на място, че издържаш, ти си търпелив. После пак започваш. Там дето има пеене, там е доброто. Дето се пее, е доброто; дето се мълчи е злото. И тогава знаете ли, кога ние може да мълчим? Казва: „Да мълчим всички, да говори Господ“. Когато Господ говори, всички да мълчим. Защото Господ се намесва да поправи злото в света, понеже той като говори на злото, то се поправя. Когато Господ говори, злото се поправя. На Бога гласът е толкоз музикален, че злото, което е толкоз страшно, като чуе Божия глас, престава вече да прави зло. Господ е толкоз музикален, че туй зло, забравя да прави зло. Господ трябва да започне да говори, да поправи злото. Господ като говори, злото в света се поправя. Затуй на хората по някой път Господ трябва да им говори, че злото във вас да млъкне. Злото да се заинтересува в музиката. Когато се говори на злото, музикално да се говори. Затова всички ще се учите добре да говорите.

Сега нека вземем да направим едно упражнение. Сега вие искате да пеете „до“ нали? Тонът „до“, той е за стомаха. Тази грубата работа трябва да се свърши много добре. Ще работиш, не че си невежа, но самите условия са такива. И самите учени хора, може по някой път да работят в една рудница и невежите може да работят там. Много пъти възвишени същества слизат на земята да работят с нас заедно, с хората заедно. Когато дойдат, животът се изправя. При сегашните условия се изисква добри работници. Значи се изискват няколко неща. Любовта не може да се прояви, ако ти не си чист. Да се изяви трябва честност. Отлични форми са честността и справедливостта. Те са две фази. Честност и справедливост на една страна, чистота и безкористие те са други две фази. Без тях любовта не може да се прояви. Нищо не можеш да направиш, ако не си честен и не си справедлив, ако не си чист и безкористен, любовта не може да се

прояви. Проявената любов ние вече наричаме висшето, разумното, то е великото, щастието в света, висшият идеал, с който означаваме нещата. Проявената любов е честност и справедливост. Проявената любов е чистота и безкористие, това е онзи идеален живот, за който нашата душа копнее. Само честността и справедливостта, чистотата и безкористието може да внесат хармония между хората. Ако влязат тия неща, ако ги направите основа, вие ще се споразумеете. Всички тогава може да работите, всичките противоречия може да се изгладят. Най-първо ще мислите. Ще имате една идея. Да кажем, искате да пеете. Другото правило – значи трябва да създадете ония условия, при които мъчнотиите може да се премахнат.

Вземете сега, вие искате да направите една услуга на едно яйце. Представете си, че в едно яйце е затворено едно разумно същество, в тия лошите условия. Как ще го освободите? Вие не можете да вземете туй яйце да го блъснете с един чук, да го освободите, ни най-малко не може да го освободите по този начин. Но туй яйце ще го турите при някоя квачка, под нормалната топлина на квачката. След 21 ден тази топлина, която влиза, ще създаде всички негови органи, ще създаде всичко онова, което е необходимо. След като създаде органите вътре, тази същата сила ще разнищи външните условия и пилето ще излезе навън. Най-първо, ако вие искате да премахнете една мъчнотия от вашата душа, ще идете при Господа, ще влезете под неговите крила, ще седите 21 ден, докато тази топлина на Божията любов влезе във вас и създаде ония възможни удове, да създаде вашето зрение, вашето слушане, вашето обоняние, вашият вкус, вашата уста, крака, ръце, да създаде вашата воля и след туй ще чуете гласа: „Излез, стани!“ Първото нещо в Божествения свят ще ви кажат – „Стани, ти, който спиш!“ Казвам: То е „до“. /Тогава Учителят пее „до“ и после пее „Стани, стани, стани... стани!“ / Ако аз съм меланхоличен, ще започна да пея. Не вървят работите, „Стани!“. Може да си пея: /Учителят пее/

„Ще се оправи, ще се оправи.“. Пей на себе си, ще се оправи, ще се оправи. Защото около мене музикалният свят с тия трептения взема участие. Казват: „Ето един певец“. Всички се приближават, публика има. Публиката отваря джоба си, започват да се отварят. Има един свят около вас, те са готови да направят услуга. Щом пеете всеки дава по нещо. Та имайте една жива вяра за Господа. Свещено чувство имайте! Като станете сутрин, с благоговение пристъпвайте при Него, помисли си, че той ви дал всичко. Обърнете се към Него с хубавото име. Вие не се молите. Ти си пипнеш брадата, казваш: „Остарял съм“. Ни най-малко не си остарял, ти си едно малко дете, брадата е дегизирана. Едно дете може да го направиш стар дядо, да му туриш брада. Не се лъжете от космите. Представи си, че си едно малко дете, помоли се. Казваш: „Станах голям човек, какво да правя?“ Не мисли, че си станал голям. Станеш сутрин, представи си, че си малко дете, застани пред Господа и кажи: „Днес татко какво да направя?“ Да бъдеш готов за всяка работа. Каквато и да е работа, да я свършиш – да донесеш вода, да пометеш, или да пишеш поезия, или да рисуваш, или да свириш. Всичките работи, ако са свършени здраво, те имат еднаква цена. Еднаква цена имат пред Бога, еднаква цена имат, но те са на разни степени. Най-първо трябва да не се унижаваш. Не мисли, че ти като хванеш метлата, това е унижение. Значи има учено метене. Аз, ако мета, няма да вдигам толкова прах, колкото слугинята. А пък аз, ако работя, няма да дигам толкова шум. Понеже онзи, който не работи, вдига повече шум отколкото онзи, който знае да работи. Който знае да работи, по-малко шум вдига. Туй е приятно. Онзи, който знае да пее, няма да пита; онзи, който не знае пита: „Пях ли хубаво?“ Какво ще му кажеш? Казваш: „Много добре пях“. – Харесва ли ти? Какво да му кажеш, кажете ми, когато някой ме пита: „Пях ли хубаво?“ Казвам: Чакай аз да ти попея. Аз се въодушевих от тебе, досега мислех, че не мога да пея, казвам, като те слушам насърчих се.

Аз да ти попея“. Казва: „Че ти знаеш да пееш?“. Казвам: „Благодарение на тебе“. Защото всякога, когато вие слушате много добър певец вие се вкоавате. Като чуеш другия, насърчиш се, казваш: „Мога и аз да пея“ Казвам: Всеки певец, който може да пробуди желание да пееш, е много добър певец. Този, който не насърчава, за неговото пеене ще каже: „Съсече ме това пеене“. Този, който в мене подигне едно желание, той е добър певец. Този, който много хубаво пее при мене, той е близо до фокуса. Този човек, който е надалеч, не мога да чуя гласа му. Ония прости певци са гениални, само че много надалече, че не мога да ги слушам. Казвам: Много хубаво, чакай аз да ти попея. Казва: „Не мислех, че ти толкова хубаво пееш“. Казвам: Понеже сега дойдох близо при тебе, едно време аз като бях далече, не можех да пея. Човек само в един добре отоплен салон може да пее. Но като излезе горе на Мусала при 24 градуса студ, не може да пее, условията са лоши.

Любовта е, която създава всичките благоприятни условия в живота за какъвто и да е успех. Туй го турете като основа – Честност и справедливост, чистота и безкористие, това са Божествени възможности, при които работите стават. Един музикант трябва да бъде честен, да има желание да пее хубаво, да не взема фалшиво тонове. Аз като пея, трябва да пея не за публиката, не трябва да вземам фалшиво, нечисто. Като взема един тон и аз да съм доволен от пеенето, според музикалните правила, според музиката. И всеки тон да е доволен. Като взема „до“, не „до“-то да каже: „Така не се пее“, и „до“-то да остане доволно от мене. И „ре“ да остане доволно от мене, и „ми“ да остане доволно от мене, и господин „фа“ да остане доволен, и господин „сол“, и господин „ла“, и господин „си“ – всички да останат доволни от мене. Като дойда при тия половинките тонове, тоновете са семейни, взема „до диес“. То е полутон. Какво е полутонието? „До диес“ е син, а „до бемол“ е дъщеря. Значи „до“-то има семейство.

Всеки бемол е дъщеря. В една песен дъщерите идат по-рано, а в някоя песен синовете идат по-рано. Но ето „до“-то като вземеш, имаш възможност да има една дъщеря и един син. Синът повишава, дъщерята понижава. Вие не разбирате музиката. Синът дава. При повишението на един тон обмяната става по-голяма, а в бемола дълбочината на тона е по-голяма. В един мек тон има по-голяма мекота, в повишението има сила. Силата е необходима. Тази сила, ако няма мекота тя не може да постигне своята цел. Сила и мекота, това са две неща необходими. За да се извърши една работа, трябва сила. В „до“ едновременно има сила, има и мекота за постижение. За да се постигне един тон, трябва сила. Мекото трябва, за да се приложи, да се реализира. Без мекота в света нещата не могат да се реализират, без сила не може да се постигнат. Това са методи за пеене. За мене силата е диезът, мекотата е бемолът, тонът е капиталът. Основният тон „до“ е капиталът, с който аз мога да оперирам в даден случай или едно разумно същество, което може да бъде на мое разположение. Аз като взема „до“-то, това е език на много разумни същества. Има цяла една категория същества, безброй същества разумни, че като вземам техният тон, „до“ е език, всички са на мое разположение. Колкото по-правилно пея, повече ще ми дадат. Колкото криво пея, те не дават да вляза във връзка с онзи разумен възвишен свят, който може да дойде на помощ, за да може да ни избави от тия, неблагоприятните условия. Защото много неблагоприятни са условията, при които живеем, изложени сме на хиляди и хиляди опасности. Всеки ден животът виси на косъм. Всеки ден може да изчезне животът ни. Затуй именно, трябва да се молиш. Обръщай погледа си към Бога! Всяка сутрин като станете, не се обленявайте, отправете сърцето си към Бога и ума си към Бога, след туй за да влезете в съобщение с вашите братя, попейте си и целия ден ще ви бъде леко на душата, лесно ще учите. В каквато и да е област искате работа, която може да свършите и ще ви бъде

приятно. Казвам: Това е един начин за работа, за една такава продуктивна работа в света. Защото на нас сега ни липсва сила, любов нямаме. Искаш да работиш, но нямаш разположение. Искаш да работиш, но не си справедлив. Работил си повече, искаш да оценят работата отвън. Искаш да се учиш, но веднага искаш да ти турят висока бележка. Пък ти ще учиш не за бележка, ще учиш за самото знание.

Та сега оценявайте туй, което имате. Благодарете на Бога за това, което Бог ти е дал. Значи, колкото материал имате, върху него да работите. Сега, колцина от вас имате туй благородното търпение? Колцина от вас имате милосърдие? Човек да бъде милосърден. Някой път аз слушам някоя муха бръмчи в стаята ми, моли се тя: „Милосърдие искам“. Казвам на паяка. Понеже аз съм там, чувам, че бръмчи, казва: „Няма ли кой да ми помогне?“ – праща молитвата си. Казвам на паяка: Слушай ще я пуснеш! Това е милосърдие. Казвам: Ще я пуснеш, иначе бастун имам, в стаята аз разполагам. Казвам: Навсякъде трябва да проявявате милосърдие. Щом чуете зов на едно малко същество, което ви се моли, кажете: „Пуснете го!“ Видите някой човек, който страда, кажете някоя сладка дума. Да кажем някой ученик го скъсали на изпита, кажи му: „Няма нищо, то е за твое добро, втория път ще издържиш“. Някой музикант закъсал, кажи му: „Не бой се, ще станеш музикант“. Някой е болен, каквото и да е положението, счупен е крака, кажи: „Ще оздравее!“ Навсякъде носете радост и на себе си кажете: „Ще се оправи тази работа“. Бог, който направил света е толкова всемоушен, че няма нещо невъзможно. За Бога е всичко възможно. Ако идете при него всичко ще постигнете. В този свят онези, даровити ученици, които са намерили даровит учител, нещо са станали; които не са намерили, не са постигнали. Ако идем при Бога не с туй разбиране, което сега имаме, ако идем при Бога,

нашият живот ще се развие, ще имаме постижения, че и ние ще бъдем доволни от себе си. Няма по-хубаво нещо човек да е доволен.

Египтяните, откъде е започвала тяхната музика? – Те са имали една гама, употребява ли са пеенето, за да въздействуват на своите чувства. Те са пели да въздействуват на своята дихателна система. Индусите са имали една музика, с която са въздействували на своя мозък. Ние в съвременната култура, ние въздействуваме на своя стомах. Ние сме направили една хармония отдолу нагоре постепенно в тия трите области: стомаха, дробовете, главата. Всичките тия музики да влязат в една музика и тогава ще имаме музика, която ще повлияе на стомаха, на дробовете, на главата. То са тия трите метода, чрез които ще работим, и бъдещата музика ще се прояви. Великите същества ще изпратят учители.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Любовта е, която внася честност и справедливост, любовта е, която внася чистота и безкористие. Това е новата култура.

XVII година, 22 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25. II. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

УЧЕНИЕ

Отче наш

Тема имате ли? – /Нямаме. / – Пишете върху „Отношението на твърдите и течните тела“.

Миналото упражнение може ли да го изпеее?

Онова, което липсва на младите е координирането. Младите изобщо трябва да учат координирането. Вие нямате координиране на нещата или казано другояче: Нямате едно убеждение, на което да разчитате. Защото човек може да има една временна опора, като се измени, иде обезсърчението. Трябва да имате една мисъл, на която да разчитате по всяко време. Или да кажем, разчитате на вашето здраве, имате донякъде самостоятелност, но щом се разболеете, изгубите тази вяра, иде обезсърчението. Идеята, тази величина, трябва да бъде постоянна, неизменна величина.

Запример, представете си, че вие денем тръгвате на път някъде, из някоя гора. Нещата денем са ясни, лесно може да се намерят, но представете си, че нямате никаква опитност, още не знаеш, че слънцето залязва. Излизате, когато слънцето изгряло, нещата стават ясни, по-ясни до обяд. Оттам започва тази светлина да се намалява. Виждате слънцето отива на запад, залязва. Тогава вие загубвате светлината, не може да се ориентирате. Представете си, че небето е облачно, мрак настане, вие изгубвате вашата ориентировка, не знаете, къде е изток, къде е запад, къде е север, къде е юг. Какво ще бъде вашето положение? Когато човек се отчая, намира се в мрачна нощ не знае накъде е.

Сега по някой път казвате, че човек трябва да има верую. Верую трябва върху нещата, които изтичат от един център, на който да

разчитате. Запример, човек всякога може да разчита на въздуха. Разчиташ, понеже имаш отношение към него. Щом поддържаш дишането, веднага животът се проявява. Отношение може да имаш към храната. Дотолкоз, доколкото има отношение между храната и тебе, силите на тялото ти може да се поддържат. Третото положение – дотолкоз, доколкото човек мисли, дотолкова животът може да се проявява. Три връзки има: трябва да има връзка с храната, връзка с въздуха, връзка с мислите. Те са три допирни точки. Най-първо, ние имаме отношение с твърдата храна, туй което ние наричаме материално, допирни точки с материалния свят. После имате допирни точки с духовния свят. Духовният свят е свят на движение, на промени. А пък умствения свят е свят на разширение. Туй е едно произволно деление. То е само, за да ви стане идеята по-ясна. Мисълта се разширява, чувството се движи, материалното седи на едно място. Материалното е туй, което носиш. Духовното е туй, което носи. Умственото е туй, което дава направление на движението, накъде да го носят. Запример, вие вземате една храна в ръката си. Храната е материална. Движението, с което вие пренасяте храната, то е духовното. Пренасяте до устата си. И най-последно, туй което вие учите да дъвчете храната, то е умствено. Имате процес. Допирате се до нещо, казвате, такъв и такъв е този предмет. Казвам: Често си задавате въпроса, казвате: „Трябва /ли/ да се живее? Какво нещо е животът?“. Най-елементарното, във вас се явява едно желание. Първото желание, което се явява в човека, то е храната. Първата реалност е да се запознаете с вашата храносмилателна система, с вашия стомах. В живота казваме: „Кое е, което съставя реалното?“ Туй видимото, което вие в даден случай може да опитате. Материалното е работа. Туй, което е малко по-отвлечено, то е духовното. Пък туй, което свършено е отвлечено, то е умственото. Или нещата седят така: материалните работи са най-близките работи, духовните седят

малко по-далеч, умствените са най-далеч. Когато отиваме при материалните работи, ние се движим много медлено. Ние се движим, тъй както микробата. Нещо е близо до нас, ние едва се преместваме. Представете си, че едно растение се движи. Растенията ходят като хората. Едно растение в десет години ще се премести на един сантиметър. Сто години, като прави усилия, ще се премести на един метър. Двеста години като върви, ще извърви два метра. Триста години като върви ще извърви три метра. Хиляда години като се движи тъй растение, колко ще изходи? В хиляда години то ще изходи десет метра. За растенията тъй пространство е грамадно, понеже хиляда години му взело да ги изходи. Едно малко дете за колко години може да изходи това пространство, което растението изминава за хиляда години? Растението с всичкия си ум, с всичката си опитност на своята история, едва се е преместило за хиляда години на десет метра. Всичките места, почвата дето се местило, ги знае. Растенията разбират всичко наоколо. Но в тъй отношение растенията имат специфично знание за окръжаващата почва. Те от почвата може да извадят това, което човек никога не може да извади. Хиляда години са учили върху десет метра. Хиляда години са учили върху едно малко разстояние, как няма да го научат? Ти за един час, какво може да научиш? Едно дете за колко години може да изходи десет метра като пъпли? Произволно му дайте, колко време ще измине като пъпли десет метра. Десет метра за десет минути няма да може да ги изходи. Да допуснем, че за един час ще ги вземе. Даваме му кредит, може да се случи катастрофа.



Фиг. 1

По някой път вие искате да знаете, какви ще бъдат резултатите. Имате някаква мисъл, имате някакво чувство, не знаете, какви ще бъдат резултатите. Едно означава причината, да кажем, две е основата. Едно плюс две, какъв ще бъде резултатът? Едно и две е равно на три. Едното това е семето, двете това е почвата, посятото семето в почвата, какъв е резултатът? Три е вече семето, което се разпукало. След като се посее едно семе в почвата, туй семе ще се разпукне. В геометрическа форма, имате израстване. Какво ще стане с едно семе? То ще израсне. /Фиг. 1/ След израстването, вие искате да знаете, какъв плод ще даде, когато цъфне. След колко време ще цъфне? Имате втория процес. Вторият процес започва четири плюс пет имате девет. Вече законът се изменя. В това вече се поражда едно изключение. Тогава за да знаете, какъв ще бъде истинският резултат, тук имате една илюзия. В деветте вие очаквате един голям резултат. Ще имате изключение. /Учителят извади три. / Тогава ще имате девет минус три е равно на шест. Един резултат е. Шестте го наричат илюзия. Нестабилните числа са в шест. Там има едно изключение в живота. Изключението седи в това, че като дали на един циганин една гърне, пълно до половината с мляко, той го турил на огъня да ври, вижда, че се подига млякото нагоре, казва: „Като напълни гърнето, ще напълни стаята“. Отишъл от комина да гледа как ще се напълни стаята. „Да идем, казва да видим, къде отиде млякото“. Влиза вътре и вижда, че млякото изкипяло. Той мислеше млякото да напълни гърнето, после цялата стая, но няма да напълни. Значи млякото станало шуплесто, да се подигне. Казвам: Ние често се смеем на циганина, но всички вие младите, претърпявате опита на циганина. Казвате: „Най-после, човек трябва да е хубаво облечен“. Вие се обличате модно първокласно – с шапка, с дрехи, с връзка, с ръкавици, с обуща, всичко туй. Тръгнете, мислите, че като че всичките работи са оправени. Действително са оправени. Тялото ще ви бъде топло,

приятно. Но, ако идете да търсите работа, след като ви видят, няма да ви приемат по дрехите, но трябва да разбирате работата. Хубаво сте облечен, явявате се да станете професор в университета. Вие гимназия не сте свършили, много добре сте облечен. Питам: Дрехите ще ви помогнат ли на вас? Най-първо, хората ще обърнат внимание на вашите дрехи, после ще искат да знаят, какво знание имате, ще искат да ви опитат. Допуснете, че този, който отива за професор, ще предава по храненето, как трябва да се яде. Но представете си, че зъбите му са опаднали. Зъби трябва. Как ще покаже на другите, как да се яде храната? На всичките ония ученици, на които той преподава за яденето, той вече ще им даде едно лъжливо понятие за яденето. Той няма да го даде тъй както трябва. Или представете си друго обяснение. Един цигулар, на който пръстите не са свикнали да свирят добре, свири на цигулката, но не взема позициите, местата на тоновете не знае и започва да свири. Мислите ли, че цигуларите, които свирят, че право свирят? Много малко. Дали от българските цигулари един ще свири на свет. Другите го карат като тъпан. Всеки цигулар мисли, че свири, но много цигулари ще ги глобят, дето не знаят да свирят. Природата е много строга. Тя всеки един цигулар, който не знае да свири, тя го глобява. Всяко същество, като започне да се храни, трябва да се учи да свири. Като си мърда устата, отваря зъбите, това са една арфа. Като удря зъбите, чува глас, тонове. Знаете ли какъв е тонът, чувате нещо. Вие си ударете зъбите, сега имате пиано, цигулка. Някой път ударите, все ще имате половин тон разлика. Ако вие не знаете да ядете, ако не съдвчете добре храната, ще се образува коремоболие. А коремоболието е наказание на цигуларя, че не знае да свири. След като се научите да свирите с устата, туй е свирене на арфа с 32 струни е тази арфа, тогава като се научите хубаво да свирите, ще ви дадат друг орган, дишането ще дойде. Той е един инструмент много по-сложен. След като се научите как да

дишате, тогава ще ви дадат друг инструмент, как да свирите – то е пък човешката мисъл. Мисълта е нещо музикално.

Когато ние говорим за любовта, ние разбираме най-хубавото свирене в света, което човек може да има. Най-хубавата песен, най-хубавото свирене, най-хубавата работа в живота – ние разбираме онова, което е най-добро в природата. Вие търсите своето щастие в света. Него може да го намерите само в музиката на любовта. Та казвам: Любовта не е нещо, което ти може да слушаш. Любовта всички забавлява, но който не работи, нищо не дава. Любовта всички забавлява, но който не работи с нея, нищо не дава, тя върви, тя остава всички. Който иска любовта, той с нея да върви, тя не се връща. Щом не ходиш с нея, тя ще те остави. Назад може да останеш, както искаш. Щом ти каже веднъж: „Тръгни!“, тръгни, не я питай, къде отива. Върви с нея и я наблюдавай какво става. Вие като дойдете до любовта, питате: „Къде ни водиш, какъв ще бъде нашият живот? Какво ще бъде бъдещето?“ Кой от вас, като я питал толкова пъти, кой от вас знае, какво ще стане с живота? Като се родиш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Като се раждаш, ти не знаеш кой ще ти бъде бащата и майката, ти не знаеш кои ще ти бъдат братята и сестрите, и тях не знаеш. Какво ще бъде обществото наоколо, какви ще бъдат условията, как ще идеш в този свят, как ще си заминеш от този свят, всичко туй е неизвестно. Сега се заражда едно желание: „Защо да е така?“ – Ами, че как трябва да бъде? Да бъдат нещата неизвестни или да бъдат известни? Нещата са неизвестни, понеже човек като тръгне по закона на любовта, веднага всичките му способности, всичките му чувства не са отворени. Той има един свят затворен. И да му разправят той няма да разбира. Като тръгнеш в пътя на любовта, ти трябва да чакаш докато ти се отвори.

Най-първо научи да свириш на арфа на физическото поле, да се научиш да управляваш ръцете си, краката си. Има една наука, по

която аз мога да определя, още като тръгне човек, ще сполучи или няма. Един цигулар, още като видиш, как си туря пръстите, как взема цигулката, може да кажеш, ще взема ли вярно тоновете или не. Някои цигулари си държат ръчката на цигулката, с оглед да вземат по-вярно тоновете, по-модерно държат с двете стави, за да може ръката да върви по-лесно. Но в единия и в другия случай цигуларите свирят фалшиво. В първия случай той трябва да прави повече усилие, за да взема тоновете, във втория – другата ръка е свободна, че взема фалшиво. Единият с минус не достига до мястото, другите са с един плюс. Та на едните на тона им липсва нещо, не са до позицията, другите са надминали, както когато надхвърли един камък.

Наскоро ми разправяха един факт от войната, какво там се случило, когато правят атака по превземането на Одрин. Полковникът заповядва да свири музиката на бойното поле, понеже атаката започва, дадоха разпореждане на всичките музиканти, извадиха инструментите. – „По едно време, казва, гледам една граната ни надхвърли, втората падна сто метра пред нас. Втората падна дето бяха музикантите, та около десет души от музикантите отидоха във въздуха, като се пукна гранатата. Като се пукна гранатата, съсипаха ни. Трябваше да предвидим“. То станало както този, който свири на цигулката и не му достига, а другият, който има плюс. Едната граната надмина позицията, другата падна пред позицията, но онази падна точно на позицията.

Понеже вие казвате, че животът /е/ едно бойно поле. Бойно поле е за кого? – За глупавите хора. Там дето има война, показва, че хората не са умни. Там дето хората разбират живота, животът е една възможност за проявление. Ние казваме по някой път: „Тежък е животът“. Тежък е животът защото нямаме вяра. Не мислете, че животът е така създаден произволно. Всеки човек е оставен сам да си

устрои своето бъдеще. Това не е вярно. Всяка една работа, която е оставена на човека, тя е в сравнение много малка.

Сега вие младите, ще проучавате приказките на „Хиляда и една нощ“, но туй което се пише в „Хиляда и една нощ“ те са приказки. В живота работите не стават както в „Хиляда и една нощ“. Казваме: „Човек да помисли и нещата ще станат“. Вярно е, че каквото помисли човек ще стане. Туй, което почувствува ще стане и което направи ще стане. Сега, какво е отношението когато стават нещата; като помисли, как стават, като почувствува как стават и когато ги направиш как стават? Кое е най-сигурното: което помислиш ли, което почувствуваши или което може да направиш? Сега да ви дам една картина: Туй, което помислиш е брашното, туй което почувствуваши е замесеното брашно с вода, а туй което направиш е опеченият хляб, който ядеш. В умствения живот ти ще имаш брашното, в духовния живот ти ще имаш брашното замесено с вода – тестото и във физическия свят ти вече ще имаш опеченият хляб. Казвам: В умствения свят ние не може да очакваме ония резултати, които вече имаме на физическото поле. Сега да направим една вътрешна връзка. Ако един от вас постъпи в университета, той ще се грижи ли за издръжката на този университет? Как ще се издържа университета, или ще се безпокоите ли вие дали професорите вас ще ви преподават добре материала, тия предмети, които вие искате да изучавате? Да кажем, някой от вас може да се съмнява, дали професорът е достатъчно учен да предаде този предмет, както трябва. Достатъчно ти е да знаеш, колкото един неспособен учител. Най-неспособният учител знае повече отколкото ученикът, който никак не се е учил. И най-неспособният учител е способен. От това, че е направил погрешка – нищо. Ученикът, който не се учил никаква погрешка не може да направи. Който никаква погрешка не може да направи, от него нищо не излиза. Човек, който прави погрешки, от него ще излезе нещо. Който не прави никакви

погрешки, от него нищо няма да излезе. Доказвате сега, че имате много мирна соба, в която нищо не може да запалиш, нищо не гори в нея. Казвате: „Аз не обичам да измъчвам никого“. Питам: Тази соба, която не обичаш да измъчваш никога, какво ще ви донесе? Когато вие обичате собата, когато измъчвате дървата вътре, следователно, тя като мъчи дървата вътре, вие се радвате на мъчението. Казвате: „Колко е хубаво, колко хубаво гори!“ – То е едната страна. Тази соба като измъчва тия дърва, казва: „Дебели глави сте вие, нищо не разбирате, вие излязохте от слънцето, там може да бяхте аристократи, тук сте се оплели на земята, много добри сте станали, ние ще ви се отплатим, ще ви освободим от този материален свят, ще ви пратим пак към слънцето. Духовни ще станете“. Туй разправя собата, професор е станала, тя ги учи. Най-първо учениците не вярват, по какво знаем, че не вярват – димят. Щом се усили тяхната вяра, станат на пламък. Като повярват съвършено излиза топлина. Вие ги намирате способни ученици, че онова, което собата ги учила е право. Димът го пращат през тръбите навън да върви, да си заминее този дим. Защото димът, ако наместо вън, влезе в стаята вътре, какво ще стане с тяхното разбиране? В света, вие често имате едно знание, което е дим. Та вие сами се опиянявате вътре.

При какви условия човек може да бъде щастлив в света? За да бъде щастлив, той трябва да има едно добре устроено тяло по всичките правила, както природата иска – съвършено здраво тяло, хармонично. За да бъде човек щастлив, той трябва да има чувства, които съвършено да действуват, да няма никакво разногласие в чувствата. За да бъде човек щастлив, той трябва да има една отлична мисъл, никакви противоречия не трябва да се явяват в мисълта. Тогава човек ще бъде щастлив. За щастието на човека не се изисква много. Представете си, че вие имате храна, но ако вашият стомах е развален или зъбите не са здрави, или устата разранена, ако имате много

хубава храна, щастието е при вас, но ако вземете тази храна, ще имате коремоболие. Казвате: „Животът не е добър“. Животът ли не е добър или причината за щастието е в самите вас? – В самите вас е причината. Сега представете си, че и вашето сърце не работи правилно; да кажем, че и дробовете не функционират правилно, пак ще имате друго нещастие. Или представете си, че вашият мозък не действа правилно, ще имате трето нещастие. Ще дойде нещастieto на физическото поле, после ще дойде нещастieto в духовния свят, в чувствата, и най-после имате нещастieto в умствения свят. Туй нещастие произтича от факта, че стомахът не е в нормално състояние, че сърцето не е в нормално състояние и че мозъкът не е в нормално състояние. Какво трябва да се прави? Трябва да идете до Първата причина, да идете до Онзи, който ви изпратил на земята и от Него да искате да ви разправи какво трябва да правите. Сега работата е, как да идете до Бога? Ако ти идеш в Англия и искаш ти един англичанин да те разбере, ще му говориш на неговия език. Ще говориш с англичанина на английски. Ако идеш в Турция, ще говориш турски. Ако идеш във Франция ще говориш френски. Ако идеш в Германия, ще говориш немски. Тогава ще те разберат хората, ако им говориш на техния език. На природата вие на какъв език ще ѝ говорите? В природата за да говориш, ти най-малко три позиции трябва да вземеш, за да дойдеш да направиш едно действие. Най-първо трябва да помислиш, после трябва да почувствуваш и трето трябва да работиш. Ти като видиш чешмата, най-първо ще помислиш заради нея. Ще почувствуваш тази вода, че ти е необходима, тогава ще наточиш вода да пиеш. Ако ти не помислиш, ако ти не почувствуваш и ако ти не проточиш ръката си, ти не може да бъдеш във връзка с благото на природата. Тогава природата ти дава: имате първа позиция, втора позиция, трета позиция на цигулката. Три позиции основни. Остават още девет позиции. Шест позиции са турени в пръстите. Всичките

цигулари не знаят да свирят. Някои цигулари си движат ръката в раменете, някои цигулари тия позиции, които са в пръстите, някои, които са в дланите. Онези, майсторите в цигулката вземат тия позиции вярно.

Сега аз разглеждам музиката, но за мене музиката е как трябва да живеем. Тази музика е за живота, не за цигулката. Защото цигуларят, който свири на цигулката, той си движи ръката на шийката. Той постоянно души цигулката, казва: „Каж ми как да живея?“ Все я стиска за шията. Пък главата ѝ е с нея. Казва: „Каж, какво трябва да се прави?“ Пипа дихателната система на цигулката. Тази ръчка аз я наричам дихателна система, тя е 30 сантиметра. Всичкото изкуство на един цигулар е в тия 30 сантиметра. Един цигулар 30 години като свири едва изходва 30 сантиметра. 30 години, 30 сантиметра изразходва. Той като носи цигулката, проучава. Всичките позиции знае свършено. 30 години, 30 сантиметра изучава, по един сантиметър на година извървява. Казвате: „Гениален“. Гениите се раждат, но гениите са работили повече от всичките хора. Хора на труда са гениите, те са работили с векове. Като се роди един гений на 30 сантиметра работи. Ако е на пианото там е повече от един метър. Измервали ли сте пианото колко е дълго? Измерете, че да знаете. 30 сантиметра на една ръка. Пианото на двете ръце, аз предполагам един метър и половина. Вече в пианото имате закона на хармонията. В цигулката имате една част, само хармония се свири, в пианото вземате изведнъж акорди. Три по четири колко прави? В хармонията имате четири партии по 30 сантиметра – 30 сантиметра на сопрана, 30 на тенора, 30 на алта и 30 на баса. Значи в пианото имате един метър и 20 сантиметра. Сега може да ги разширим. Туй е разширението на хармонията. Значи, щом свирите на цигулката, вие може да свирите само мелодия на 30 сантиметра. 30 години ще се учи на цигулката и само мелодия свири. Пианистите отпосле дойдоха.

Пианото, което имате, туй пиано е направено по законите на стомаха. Сега пианистите са стомахосвиристи. Та казвам: В свиренето то е третият принцип. Вие ще изучавате трептенията, колебанията, които стават. Да кажем казвате: „Всичко в живота се колебае“. Но животът седи в туй колебание, в туй движение. Трепетът, който става, в туй се проявява животът. Ние едва когато започваме да се храним, да дишаме, да мислим елементарно, ние сме започнали да живеем. В яденето, в дишането и в мисълта; животът в тия трите форми се проявява. Вие схващате всички промени, които стават в живота, вие ги схващате като нещо отрицателно. Не искате да страдате. Тогава, ако едно дете би разсъждавало, да каже: „Че какво аз ще науча на цигулката на 30 сантиметра?“. Че на 30 сантиметра, чудеса може да се правят. Цигуларите правят фокуси. Някой път майсторски работи вземат. Паганини на цигулката свирил мелодии. След туй на цигулката си давал, акомпанимент на някоя китара. На цигулката си давал, като че флейта свири. Сегиз-тогиз, като че се чува един оркестър. Но туй е майсторлък, Паганини го е правил. Някои сегашни цигулари казват: „Какво направил Паганини?“.

Вие имате един инструмент със себе си, тялото. Как свирите вие? Вие казвате: „Трябва да живеем“. То е музика да живееш. Значи в даден случай да живееш, значи да знаеш как да направляваш своята мисъл, своите чувства и своите постъпки. Слушам един мъдрец е дал едно разрешение такова. Той обидил приятеля си и казва: „Какво да ти кажа? Заповядай втори път!“. Приятелят след като го обидил, казва: „Какво да ти кажа? Заповядай утре пак да разговаряме, искам да чуя това, което сега ми каза“. Какво му е казал? – „Ти си невежа, ти си профан, ти си лентяй, неспособен, от тебе нищо няма да излезе“. Пита: „Какво да ти кажа?“ – „Утре, пак ми кажи тия хубави работи, които сега ми каза. Приятни ми са“. „Лентяй“ е звучна, мелодична дума. „Неспособен“, то е нещо приятно, т.е. сега си неспособен, но

кандидат си за способен. „Лентяй“ съм, но за бъдеще. Може ли да ми изясните думата „лентяй“. Аз искам да зная вашето разбиране. Ако ви кажат на вас „лентяй“ какво ще разберете? Лентяй е човек, който се протака, но нищо не прави. Се носи книгите, като онази учена дама в Борисовата градина, която взела един френски вестник „Ле тѐн“, че го обърнала наопаки. Минава един господин и казва: „Госпожо, вестника държите наопаки!“ Казва: „Никак не съм обърнала внимание“. Много хора, задълнали, обръщат вестника.

Сега вие може да се смеете с тази дама, но колцина от вас не държите вашите чувства с краката нагоре, колцина от вас не държите в същото положение вашите мисли? Погрешките са в нас. Запример, вие често казвате: „Трябва да обичаме!“ . Как се обича човек? Просто нещо, как се обича един човек? Как ще обичате вие един ваш приятел? Един приятел, когото обичаме, иде от път, не сме го виждали три години. Като дойде ще му дадем вода за краката да си ги измие, след туй ще приготвим ядене, ще кажем: „Заповядай да си похапнеш!“ . След туй ще му приготвим стая да си почине. На другия ден да си приказваме. Любовта трябва да се прояви в конкретни работи, не в прегръдки и целувки, те отпосле ще дойдат. Според мене, целувките то е заплата за една работа, която си свършил, ще ти платят. Какво направила една американка на един банкерин, след като ѝ направил една голяма услуга? – „Нямам, казва с какво да ви се отблагодаря, не зная“. Взема, че го целува. – „Това е единственото нещо, с което може да ви се отблагодаря“. Казва /банкерът/: „Достатъчно, много ви благодаря, повече от туй не искам!“ . Вие ще вземете сега всяка целувка в добър смисъл. Казва: „Друго не искам“. Тя му се отплатила за онова, което той направил заради нея.

Тогава, ние сме изпратени на земята да работим за Господа. Какво трябва да направим ние? Да турим реалното. Какво трябва да направите вие, младите? – Всеки ден на ухото ще му дадем една

целувка; заповед влязла, ще го изпратят навън, на яденето пак – ще му дадеш една целувка. Вземеш хляба, целунеш го. Ние в света се с целувки – хляба целуваме, водата целуваме. Едва в мислите ние имаме нещо конкретно, отдалечените неща, които не са близо, протакаме ги. Но реалните работи, храната, въздуха, те са неща, с които ние оперираме. Следователно, трябва да разглеждате въпроса. Ако вие не знаете как да дишате, ако в дишането не чувствувате Божието присъствие, ако в храната вие не чувствувате Божието присъствие, в яденето като ядете, трябва да знаете, че вие възприемате една Божествена сила, която ще ви научи какво трябва да правите. Че тогава вие ще помните тази Божествена сила, която ще ви научи, какво трябва да правите. Чрез въздуха вие ще поемете тази Божествена сила, как правилно да чувствувате. А пък чрез светлината, която ще дойде отвън, ще ви даде указания, как трябва да живеете. В даден случай, как трябва да постъпим. Ти виждаш някои неща, но не знаеш, защо са. Аз правя едно различие между учения човек и невежия, в какво седи. Ученият и невежият си мязат в едно, в друго не си мязат. Ако турите в тъмна стая ученият и невежият, и двамата са невежи. Невежият ще каже: „Какъвто съм аз, такъв си и ти“. Ученият казва: „В тъмнината, при която сме и двамата сме равни, но като дойде светлината ние няма да бъдем равни“. Щом дойде светлината, ученият не е равен на невежия. В тъмнината те са равни. Нито ученият, нито невежият могат да четат. Като дойде светлината, ученият извади книгата, чете, невежият и при светлината не може да чете.

Та казвам, в живота вие казвате: „Ние всинца сме братя“. Да, в тъмнината синца сме братя, обаче в светлината синца не сме братя. Ако единият знае да чете, а другият не, за да бъдат братя, единия ще стане учител, другият – ученик. Ако единият не иска да преподава, а другият не иска да учи, не може да имат отношение в света. Виж този

закон е навсякъде. Ти ядеш, ти си ученик. Ти дишаш, ти си ученик. Първото предметно учение е яденето. Ти, ако се откажеш да ядеш, тебе те изключват от училището, навън. Всеки човек, който се откаже на земята да яде, изключват го. Всеки човек, който се отказва да диша, изпъждат го из училището. Като те изпъдят от училището, какво става? Каквото има да се учи на земята, ще остане затворена книга за тебе. Като дойде човек на земята, трябва да диша, като дойде човек на земята, трябва да се храни. Той трябва да знае, че яденето е учение, ученичество. Като се научите да ядете добре и да дишате добре, две позиции ще знаете да свирите вече. Ще знаете как да дигате ръката нагоре, как да движите лъка, как да движите ръката във втората позиция – в лакета. Тогава ще дойде ума да можеш да вземеш нещо в себе си, да можеш да го употребиш. Ако вие имате нещастие в света, то се дължи, че не знаете как да дигате ръката в рамото. На някои нещастieto седи в рамото, на някои в лакета, на някои в китката.

Та втория път бих желал да ми кажете, защо не ви върви. Да намерите причината де е, в рамото ли, в лакета ли, или в китката. Сега, както се проповядва щастieto в света, такова щастие в света не съществува. В света съществуват разумни отношения между всички същества. Разумността е основен закон. Без един разумен закон, щастие не може да има в света, и добруване не може да има, и живот не може да има. Животът е нещо разумно, щастieto е нещо разумно, добруването е нещо разумно. Всичко онова, което ни пълни – красотата в света е нещо разумно. Хармонията е нещо разумно, богатството е нещо разумно. Ако богатството е неразумно, то ще причини страдание. Всяко нещо в света, което ни причинява страдание, е неразумно. Всяко нещо, което ни причинява радост, то е разумно. Радостта е проявление на разумното. Тогава аз турям друго значение: страданието това е ученикът, радостта това е учителят.

Сега искам да ви дам, как трябва да се справяте със страданията. Страданието е, което научава ученика да учи. Представете си, в гимназията сте ученик, имате учител много възискателен, по няколко предмета ви скъса. Връщате се, скръбен сте. Има нещо във вас, което плаче, обезсърчавате се, но във вас се заражда едно чувство, казвате: „Аз ще докажа на учителя, че аз не съм толкова неспособен.“ Едното чувство е скръб, другото чувство – започвате да учите. Едното плаче, другото учи. Колкото се увеличава знанието в ученика, че разбира предмета, толкова се намалява неговото страдание. Като научи този предмет, страданието изчезва. Отива при учителя, учителят го изпитва, на всичко отговаря, туря му шест. Връща се той, скръбта си отишла и двамата са радостни.

Като дойде скръбта, колкото и да сте скръбен, учете. Като дойде скръбта и като учите, и научите предмета хубаво и ти, и тя сте разположени вече. Идете двамата, издържите изпита, получите 6! Скръбта и вие като се върнете, скръбта вече станала радостна и вие сте радостни, вие сте проучили добре предмета си. Та сега скръбта е, която учи ученика. Ученикът без скръб не може да учи.

Аз давам един пример. Един турчин чукал кафе. Те имат един такъв камък дето житото грухат, „кишке“ го казват. Чукал кафе и казвал „хъ“ при всеки удар. Минава друг и му казва: „Защо се мъчиш така, ти ще удриш, пък аз ще казвам „хъ“ „“. Вие ще учите, ще дигате чука, скръбта ще казва „хъ“. Спестяване на труд. Та ще работите, когато дойде скръбта. Скръбта всякога подразбира една разумна работа. Скръбиш ли разумно, учи разумно. Скръбта, която е неразумна, ражда отчаянието.

Казвам: Всички в света вие сте пратени на земята, за да се учите. И ви са дадени всичките условия. Трябва да имате една отлична идея за Бога. Никога не трябва да се отчайвате. Макар да дойде отчаянието, вие учете! Като дойде отчаянието, учете. Като дойде неверието, учете!

При всичките отрицателни състояния, които имате учете! Учението е, което ще спаси човека. То е работа. Учението е работа.

Сега направете един опит. Като ви се случи една неприятност, допуснете, че имате хрема, кихате. Като кихнете веднъж, какво трябва да кажете? Ами, че то едно изречение „их“. Какво означава на български „их“? Че не станало, както вие искате. Та то има двояк смисъл. Като кихнете втори път кажете: „Заповядайте, какво искате на ваше разположение съм!“ Трети път като кихнете, кажете: „Какво мога да сторя за вас?“ 4-5 пъти: „Обедът сега ще стане готов“. Като кихнете 5-6 пъти, кажете: „Имам тази вечер един билет за концерта“. Но кихането носете навсякъде. Ако му говорите, туй кихане ще си иде. После, заболи ви ръката, кажете: „Какво обичате?“ Ами, че той е ваш приятел, който ви е хванал, казва: „Забравили сте ме вече!“. Той ви хванал за ръката. Някой път нали сте виждали, някой ви хване за ръката, казва: „Толкова време не съм ви виждал да ви видя“. Всичките болести в света не са нищо друго, освен да ни накарат да мислим върху забравените неща. Всяко едно страдание в света напомня за нещо, което сте забравили. Затова са страданията. След като си спомним за забравеното, страданието само по себе си престава. Всички несгоди в живота, са напомняне на онова, което трябвало да направим, пък не сме направили. Следователно, щом дойдат несгодите – учи! Туй, което ти е дадено от Бога да го направиш. Дошли сте всички на земята да се учите. Ако се учите добре, аз да ви кажа, всичко най-добре ще върви. Щом не се учите, там е лошото. И Писанието казва: „Каквото и да ви се случи, за всичко благодарете, понеже всичко туй ще се превърне за ваше добро“ Мислете разумно! Като скърбите, учете! Тогава работите ще се оправят.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 23 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11. III. 1938 г., петък, 5 ч. с., София-Изгрев¹³.

¹³ На 4. III. 1938 г. Учителят не е държал лекция – бележка на стенографа.

ИЗЛИЗАНЕ, РАБОТА, МОЛИТВА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Може да четете. /Чете се темата: „Отношение на твърдите и течните тела“. /

Ако бих ви запитал: От какво зависи твърдостта? Кое обуславя твърдостта на едно тяло? – /Сцеплението между частиците/. От какво зависи туй сцепление? Запример, казвате, че едно дете се държи за майка си. Че се държи, държи се, но държането е един процес. Кое кара детето да се държи за майка си? Някъде наляга нещо отвън. Всичките твърди тела имат голямо налягане. Ако вземем факта, че един квадратен сантиметър тежи, колкото наши 50 килограма на нашата земя. Винаги физически трябва да проверите. Целият физически свят е един резултат. Запример, някои неща, които са сцеплени, на какво се дължи сцеплението? Запример, когато човек се уплаши, се вцепени, не се мърда. Или когато се уплаши, вцепенил се. Колкото сцеплението е по-голямо, каква е връзката вътре? Тогава, ако ви запитам, на какво се дължи, че едни тела са твърди, но са крехки, други са твърди и са пластични? Досега стъклото минаваше за твърдо и крехко, сега го направиха и меко. Изгуби се тази крехкост на стъклото.

Да кажем, вие имате едно чувство, което е крехко. На какво се дължи? Тогава ще ви попитам: Може ли човек да бъде учител по рисуване без да знае да рисува? Или може ли да бъде учител по музика, без да знае да пее? Някой път някой казва: „Няма нищо, този човек може да бъде много умен, стига да е добър“. Ако вземете в едно училище, ако учениците са много добри, пък не разбират предмета, тогава какво отношение има тяхната добрина? Въпросът не е турен

правилно. Глупавият човек не може да бъде добър. В него може да има привидна доброта, но добротата е нещо разумно. Добротата извън разумността не може да се прояви и не съществува. Или умът, и той извън доброто, и той не може да се прояви. Сега често се казва, че човек, който има слаба воля, той има малко желязо в кръвта. Слабата воля се отдава на малкото желязо. Когато мисълта е слаба, отдават, че малко фосфор има в мозъка. Когато паметта в човека се губи, малко светлина има. Ако лицето има жълт цвят показва едно разстройство на черния дроб. Сега, от какво се разстройва черния дроб? – От неядене или от много ядене?

За втория път пишете върху „Функциите на черния дроб“ – малко физиология.

Допуснете, че едновременно живеете в трите свята: във физическия свят, живеете в духовния свят и в умствения свят. Но представете си, че във вас физическия свят има главно влияние, а другите, двата свята, стават спомагателни на физическия свят. Забелязва се, че ако физическия свят вземе надмощие, увеличава се стомахът, храносмилателната система. Ако духовния свят вземе надмощие гърдите се увеличават, сърцето, кръвоносната система. Ако умствения свят вземе надмощие, увеличава се главата. Значи, духовния свят строи дробовете. Тогава, ако физическия свят е развит, той заповядва в мозъка, аншлус има. Щом гласуват за стомаха голям бюджет се отваря. Каквото иска стомахът, ще се задоволяват всичките нужди. Сега запример, ние минаваме през един свят, когото срещнеш, казва: „Хляб!“ Сега всички аншлус имат вече. Гладен, казва, не се живее. То физическия свят е свят, дето се вземат ровките материали за обработване. Сега всички държави се нуждаят от ровки материали, от сурови материали. В духовния свят се обработват, в умствения свят се пласират. Той е пазарът. В умствения свят има широк пазар за продажба на всички работи. Запример, в умствения свят, един певец

чрез ушите той продава въздуха. Той след като разлюлявал въздуха на сцената казва: „Ще платиш 100-тина лева дето си слушал, или 50 лева“. Нали сте слушали час, час и половина и сте плащали 50 лева за въздуха, дето иде до ушите ви? От този въздух, който дошъл по някакъв начин, вие изваждате някакво съдържание. Чрез ухото въздухът дошъл до тъпанчето, вие казвате: „Усетих много приятно“. Та казвам: В нас има едно неразбиране, в което ние се намираме, в едно голямо противоречие. И вследствие на това, имаме големи нещастия. Когато въздухът опира ухото, зад въздуха има нещо друго, което допират по-рано. Когато някой певец пее, казват: „Той е солист“. Аз считам гласа за един автомобил, той ще дойде. Гласът е един автомобил. Защото без автомобил той не може да дойде. Никой певец без автомобил не пътува. В умствения свят пеш не се ходи. Един певец, той един сантиметър не може да мръдне без автомобил. Той ще се качи на своя автомобил. Само като се качи на сцената, излиза из автомобила. И тогава запява на своя автомобил, с каквото е дошъл той. Вие казвате: „Защо е така?“ Питам: Ако дойде един цигулар на сцената без цигулка колко пари струва? Значи, цигулар без цигулка не може да дойде. За да се прояви и нему трябва автомобил. Какво струва един човек, ако се родеше без език? Какво струва един оратор без език?

Казвам: Има много работи, които трябва да се проучават. Вие по някой път казвате: „Какво има да се учи? Бог направил човека по образ и подобие свое“. Но „по подобие“, какво означава? Какво означава „по образ и подобие“? – Думите „образ и подобие“ трябва да се преведат. Какво съдържа думата „образ“? „Образът съдържа условията, при които човек може да се развива, а подобие то са зреещите плодове. Външно, наподобява човека, прилича.

Сега защо ни е твърдостта в света? Не можеше ли светът да се създаде без твърдата материя? Казва някой човек, че твърдата

материя създава формите, а течната материя създава съдържанието. Тогава въздухообразната материя какво създава? Съществува духовен свят. Истинският духовен свят е тъй твърд, че е неделим. Най-твърдият свят е духовният свят, частиците са толкова дребни, безкрайно дребни. Твърдите тела на физическия свят са много големи, безкрайно големи са те. Една частица на физическото поле, сравнена с една твърда частица в този духовен свят, то е да сравните един атом със земята. Казваме: „Твърдата воля“. Значи твърдостта подразбира какво? Ние подразбираме това, което не е. Под твърдите тела разбираме онези устои, с които се строи света. Тези, течните тела, то е пластичността вече. Пластичността е пак едно качество на материята за подвижване от едно място на друго. Тогава се проповядва теорията, че една твърда частица има свойства в себе си и качества да се превърне в жидка без да изгуби своята твърдост и да стане въздухообразна без да изгуби своята жидкост. Как ще го разберете? Нали казвате някой път: „Той е мек човек“. Но сравнете един човек, който е мек и един, който е твърд, по какво се отличават? И единият е твърд, и другият е твърд, и единият има кости и другият има; единият има мускули и другият има, а при това казвате, че единият е твърд, а другият е мек. На какво се дължи тази твърдост? Та в един добър човек твърдата материя е /дребна/, в добрия – малка е, много дребна е. А във физическия човек е едра. Те са сега твърдения, то не е обосновано. Какъв опит бихте направили сега да се докаже това? Как ще се докаже?

Запример, ако вземете цветните лъчи. Ако вземете една живо същество и прекарате през него червените лъчи, огрявате го само с червените лъчи, да видите каква промяна ще стане. Пък, ако прекарате портокалените лъчи, жълтите лъчи, зелените, сините, яносините, виолетовите лъчи, веднага ще забележите, има различни направления. Ако прекарате червените лъчи, той ще стане активен.

Ако прекарате портокалените лъчи, той ще се индивидуализира. В червените лъчи той ще стане активен, ще иска да завземе по-голямо пространство. В портокалените ще се индивидуализира малко, ще каже: „Това е мое“. Ако прекарате зелените лъчи, ще се зароди желание той да си похапне повече. Ако прекарате жълтия цвят, той ще се отрази в мозъка, той действа върху нервната система. Ако прекарате яносиния цвят в известна част на мозъка, вие ще създадете веднага религиозно чувство. По някой път, природата когато иска да събуди религиозното чувство, туря тъмнина отвън, а светлина отвътре. Отвън направи света толкова тъмен, че го направи непоносим, къса всичките съобщения с външния свят, затвори го като в затвор. Той става тогава набожен, религиозен. Като го пусне от затвора, той си е пак светски. Та набожните хора, които са в света, са, които са в затвора. В затвора и в света, еднакво разположение имат. Те са хора религиозни. Под думите „светски човек“ трябва да разбирате, човек, който дава цена на външността на живота. Под думите „духовен живот“ разбираме вътрешната страна на живота. Светският живот и духовният живот това са две страни на живота. Тогава къде ще турим Божественото в човека? Божественото еднакво се намира и в света, и в духовното. Материалния живот е външен живот, духовния живот е вътрешен живот. Божествения живот е и външен, и вътрешен. Що е Божественият живот? – И външен и вътрешен. Що е духовният живот? – Вътрешен живот. Що е физическият живот? – Външният живот на човека. Тогава казват: „Светският живот е външен живот“. Не е лош светският живот. Не е лошото в яденето. И малко като яде човек е лошо, и много като яде е пак лошо. Сега имате закон в музиката. – Какво означава, каква нота е това? [Нотата „до“] Според сегашните правила, на спомагателната линия се пише „до“. „До“-то може да бъде цяла нота, половин нота, четвъртина. То е по отношение на времето, колко трае. Между една

цяла нота и една четвъртинка, ако нотата е една и съща, има ли различие? – Няма. Само по отношение на времето цялата нота четири пъти по-дълго трае. Та казвам: В музиката е много просто. Но в музиката няма достатъчно букви да се изразят гласовете. Ти като пееш, на колко малко места може да се покаже, че човек е скърбен. Как бихте изпели вие, че човек е скърбен, или как бихте изпели, че някой има неразположение на духа? Защото неразположението на духа е едно болезнено състояние, а пък музиката не се занимава с патологични състояния. Скръбта е едно патологично състояние на човека. Недоволството е друго патологично състояние. Страхът и той е патологично състояние. Безверието е патологично състояние. Безнадежието е патологично състояние. Отчаянието е патологично състояние. Музикалният свят е над тях. Ако прекараш една музикална вълна в този свят, той веднага ще се измени. На един безверник щом му пееш, той става вярващ. Казваш: „Е, то как?“ Представете си, че ти го виждаш и казваш: „И той като мене, какво струва, пет пари не давам“, като го погледнеш отвън. Но като го видиш на сцената, като вземе да пее, обърнеш се, значи веднага се създава вяра, че може да пее. Най-първо мисля, че не знае да пее. Като го чуя казвам: „Ето музика!“ Обърне ми ума. Казвам: „Пее човекът“. Ставам вярващ. За половин час ме обърна. Може десет деня да му говорите, казва: „Не вярвам в тия работи“. Щом му пееш, казва: „Вярвам в музиката“. Много скоро повярва. Затуй по някой път казваме: „Болестта е едно живо същество, като дойде тя пет пари не дава“. Казваш: „Какво искаш?“ – Никаква цена не давам. Но щом ѝ пееш, тя те напуска. Тя е безверница. Казва: „На тебе нищо не давам“. Като се убеди, че може да пееш, напуска те. Сега вие казвате: „Много пъти съм пял, но не ме напуска болестта“. – Песента ви не е дошла до ухото на болестта. До ухото трябва да дойде. Сега аз ви питам: Кое ви дало повод да се обезверите? Защо сте се обезверили? Коя е причината? Вие толкоз

млади хора, сте се обезверили толкоз рано. Аз например не намирам, че вашата вяра е както трябва да бъде. Вие сте се обезверили. Аз употребявам тази дума в малко по-друг смисъл. Вие като вярвате, сами не знаете, дали вярвате или не. Сега да определя, защо човек не вярва. Значи, когато няма никаква опасност, човек вярва. Въоръжил се зайкът, носил два кобура. Който дойде, показва кобурите. Той на всички зайци се хвалил, казва: „Тия кобури виждате ли ги?“ Като бил в полето нищо не се докосва до него, хвалил се. Щом дошъл в гората, бутнал го един храст, оставил кобурите, избягал. Казват му другите зайци: „Защо бягаш?“ Аз сега няма да ви кажа, какво отговорил зайкът, защо бяга. Защото страхът у него е по-силен отколкото неговия разсъдък. Страхът всякога произтича от онзи факт, че щом сме поставени в съприкосновение с някое същество, като не сме уверени в неговите истински отношения към нас, всякога в нас има една неувереност. Туй, в което ние не сме уверени, ние се страхуваме.

Сега, аз бих ви попитал, ако имате вяра, каква трябва да бъде: твърда, течна или въздухообразна? Сега, ако се сравнят твърдите и течните тела, кои са по-тежки? Ако вземем живака е течен, но е тежък. Ако вземем водата и тя е течна. Какво е относителното тегло на желязото и живака, желязото ли е по-тежко или живакът? – Живакът. По някой път за да се обяснят някои свойства на материята, може да си послужим с известни примери. Представете си, че имате един приятел, който ви поканил на гости да идете и хванал ви за ръката, може да е приятел или приятелка. Хванал ви за ръката и не ви пуца ръката, но ви кани да идете на гости. Вие казвате, че трябва да учите, че нямате свободно време, но той не ви пуца. Казва: „Не, ще дойдеш!“ Сега онзи, който така ви държи ръката е по-силен, не ви пуца. На какво почива туй постоянство, че ви държи ръката? Или да ви дам друго едно определение. Вземете един апаш, който бръква в джоба ви, пълна е кесията със златни монети, той хване тази кесия и

не я пуца, държи я. Ако той бръкне в джоба, хване кесията и усети, че е празна, хвърля я. Значи, зависи от силата на вашите чувства, онова, което имате, онова което знаете повече, за него се държите вие по-силно. Едно убеждение или едно знание, на което вие разчитате, вие се държите с по-голяма сила. Туй, което малко го цените, привързаността ви към него е по-малка. Онези, по-тежките тела, живакът е по-тежък, значи живакът има много желания. Той е пълен с желания. Тогава в древността много пъти, когато човек изгубил своите желания, той ставал индиферентен, давали са му много дребни, микроскопически дози живак. Живак са му давали, понеже чувствата са му били много слаби. Но както и да вземете живака, той влиза и излиза, както влязъл. На работа не може да го турите.

Та сега, в окултната наука, за да си помогнете, какво трябва да направите? Вие си изгубвате вярата. На какво се дължи изгубването на вярата? Да вземем, не, вие какво мислите? Първо възможно е, че малко светлина има този човек. На второ място, възможно е желязото да се е намалило у него. Изгубил си вярата, понеже златото се намалило у него. Изгубил си вярата, понеже среброто се намалило у него. Изгубил си вярата, защото храната се намалила, плодовете се намалили. Има много причини в човека, които обуславят изгубването на вярата. Тогава, по някой път окултните ученици казват: „Каквото си мисля съществува“. Мислиш, че нямаш пари. Казва: „Ти се лъжеш, пари имаш, ти мислиш, че нямаш пари“. Вие казвате: „Как аз не знаех ли, че нищо нямам в джоба си!“ Представете си, че около вас имаше някой фокусник, майстор фокусник. Ти седиш, бъркаш в джоба си, нямаш нищо. Този фокусник бръкне в джоба ти и ти след него, като бръкнеш, намериш по един наполеон в джобовете си. Току изведнъж се изменя състоянието. Изваждаш ги. Онзи фокусник като бръкне, тури още две. Ти бръкнеш, намериш още две златни монети. Изваждаш ги. Онзи тури още две. Питам сега: Ако така се случи, как

ще си го обясните? Казва: „Едно чудо“. Този фокусник няколко чудеса прави. Но, ако влезе една мисъл, реална мисъл във вашия ум, тя е една мисъл, може да узрее. Ако вие посадите една ябълчна семка, след две години като седи в земята, ще имате ябълки, ще се изпълни вашето желание. Но, ако вложите една идея в ума си, беден студент сте, ако вложите в ума си едно житено зърно от злато, туй злато след една година ще даде плод. След една година вие ще имате тази сума, която сте определили. В дадения случай вие сте нямали сто лева. Трябват ви сто лева. Ако тази идея в необходимостта на златото остане във вашия ум, след една година вие на този ден ще имате сто лева. Разправяше ми един гимназист една своя опитност, която му се случила в Пловдив. Пътувал през града, три дена не е ял, гладувал три дни, пет пари нямал в джоба, не познава никого, пък не иска да проси. Минава покрай една турска гостилница, гледа 15 тенджери наредени, като замирисали, не му се живее. Въздъхва и казва: „Господ на мене ли даде три дена да гладувам? Половин лев ми трябва“. Защото в това време 10 стотинки стигаха за едно ядене. – „Половин лев да нямам“, си казва. Вървя и нещо ми казва: „Погледни към земята, вземи и иди да ядеш, не пъшкай!“ Гледа на земята половин лев.

Та закон има в природата: Туй, от което имаш нужда, не излишните неща, но ония необходимите неща в живота, за днешния ден каквото трябва, всичко туй е промислено. Ако някои неща има, които не са промислени, те не са ни необходими. В далечното бъдеще ние искаме да се осигурим за 120 години. В природата за един ден те осигуряват. Гладен си, за този момент ти си осигурен, в следния в тебе пак трябва да се роди желание. Защото всеки момент трябва да бъде свързан с някоя идея. Вие сега казвате: „Тия нужди!“ Ако вие сега нямате тия нужди, всички тия нужди, които се явяват във вашия живот, това са връзки. Ако няхахте тия нужди, знаете ли какъв щеше да бъде вашият живот? Страхът, запример не е даден човек да се

плаши. Четеш в духовния свят: „Тук има опасни работи, не бутай!“ Страхът казва: „Бъди внимателен, понеже е опасно!“ Страхът казва, да бъдеш внимателен, че като буташ нещо, да знаеш как да буташ, да не направиш някакво сътресение, да не стане някакъв взрив. Сега, ние разбираме страха като нещо външно, от което се плашим. Никаква полза няма тогаз. И в човека страхът образува елементите на неговото благоразумие. Човек не може да бъде благоразумен, ако няма страх. Един от елементите на благоразумието е страхът.

Добре, сега ако се даде едно изложение „до-ми-сол“ от чисто музикално гледище, какво означава? „До-ми сол.“ – Ако си в затвора, гледай да излезеш навън-това е „до“. След като излезеш от затвора, намери си някоя работа да работиш – „ре“ е това. След като работиш, наяж се хубаво, пък не мисли. – „До-ми-сол“. Сега преведете. Ако си в затвора, излез навън, намери си някоя работа и се наяж хубаво! Преведете сега, втори превод. Затвора, на какво да го уподобим? Влез в училището, излез из затвора, влез в училището и учи добре, за да получиш хубава бележка, да се наядеш добре. То е превод. Преводът е точно обратен. Първо казвам: Излез из затвора, работа си намери и се наяж добре. Второто положение, вътрешната страна на живота, влез в училището, учи добре, за да получиш хубава бележка, да се наядеш добре. Защото бележката и тя е обед. Аз виждам защо плачат учениците. Не е ял човекът. Щом го видя да плаче, не е ял. Децата, като не им се даде храна, плачат. Трети превод – отвън и отвътре. Аз искам от вас да се поуча. Аз ви направих два превода, сега вие направете третия превод. Туй са го казали. Пуснете вашите затворници из затвора, пратете вашите деца в училище! Половината ви казвам, едната трета остава. Да извадиш затворника от затвора и да го пратиш в училище, това е Божествен закон. Но сега туй не е оригинален превод. Аз ще ви кажа: Пратете го в църква да се моли. Извадете го от затвора, пратете го в училище да се учи и най-после го

заведете в църква да се моли. То са три различни състояния. Ако, значи, на затворника станало тежко в затвора, пратете го в училище; ако в училище му стане тежко, заведете го в църква. Ако там му стане тежко, къде трябва да го заведете? Има още един превод. Та вие всички минавате тия състояния. Някой път вие мязате на затворници, някой път на ученици, някой път на богомолци. Ти си в затвора и не знаеш, защо си затворник. В училището си и не знаеш, защо си ученик. Богомолец си и не знаеш, защо си богомолец. Та в дадения случай, психологически трябва да се лекува човек. В затвора мъчни работи имате, които трябва да ги разрешите. Излезте из затвора! Нищо повече. намерете си работа! Ти се самозаблуждаваш. Ама представете си, че вие сте осиромашели, отчаяли сте се, отивате при реката, искате да се удавите. Защо? Защото нямате пари. Ти се самозаблуждаваш. Ти седиш при реката, представи си, че си богат, разполагаш с пари. Аз може да ви спася. Искаш да се хвърлиш в реката, казвам ти: Имаш наследство от един милион лева от баща си. Ще имате ли желание да се хвърлите във водата, като се научите, че имате един милион наследство? Веднага ще станете вярващ. Само като ви покажа книжката написана за наследството, вие се отказвате да се хвърлите във водата.

Та казвам: Ако човек има една вяра и тя не може да му послужи във всичките условия да се справи с мъчнотиите. Онази вяра е силна, която може да се справи. С колкото повече мъчнотии може да се справи, толкова вярата е по-силна. Вярата по някой път се уякчава с мъчнотиите. Идат мъчнотии, като разрешиш мъчнотиите с вяра, вярата се усилва. Пък вие очаквате някой друг да ви разреши мъчнотиите. Има ученици, аз гледам, като им дадат домашна работа, търси по-големия си брат, който разбира, да му реши. Той е в 8-ми клас изведнъж решава. По този начин голяма пакост прави брат му. Той не се опитва сам да ги реши, но друг му ги решава. Днес брат му,

утре брат му, погледнеш, не разбира. Някои учат сами, но някои разчитат на брата си. Хубаво е да имаш един такъв брат.

Кое е сега същественото? Кое остана съществено? Каква идея остана съществена? Я да видим, какво остана на морските вълни написано? Всичко онова, което написахме на морския бряг, вълните го заличиха. Защо? Защото покрай морето каквото се пише, се заличава. Напишеш нещо, минат морските вълни, заличат го. Работите трябва да се пишат далеч от морските вълни, да не се заличават.

Ще пишете върху „Функциите на черния дроб“. Представете си, че имате една нишка толкова тънка, но яка, че не може да се скъса. Ако речеш да дърпаш, ще се вгълби в мускулите, ще пресече мускула. Ако имате такъв конец стегнат около ръката, какво трябва да правите? Тънка нишка, но ограничава ръката ви. Какво бихте направили, как ще се освободите? Ако конецът е толкова здрав, копринен, трябва да имате едно ножче, да разрежете конца. Често вие имате такива конци, с които се връзвате. Често вие се връзвате с някой конец. Казваш: „Аз съм неспособен човек“. То е един конец, с който ти се връзваш. Аз често уподобявам хората на тези базуняци. Знаете ли думата „базуняк“, какво значи? Думата „базуняк“ означава ония бръмбари, на които горните криле са яки, те покриват други тънки крила. Често, децата хващат един такъв бръмбар, връзват го с един конец за крака, той хвърква донякъде, пада на земята. Та казвам: Та и ние по някой път се връзваме с една мисъл като този бръмбар. Свързваме се с тази мисъл. Скъсай тия връзки, никога не връзвай своите мисли, остави мисълта си свободна! Когато мислиш за нещо, не мисли, че е невъзможно. Всичко е възможно при дадени условия. Възможността е нещо разумно. Аз цялата земя на гърба си не мога да я дигна, но една малка част от тази земя мога да дигна на гърба си. Казвам: Както дигам тази частица, така мога да дигна и цялата земя.

То е въпрос на време. Тази земя, като се движи, на кой гръб седи? Вземете сегашните аероплани; качил се този човек, на кое разчита? Като се движи това колело, от бързината на колелото зависи. Нито аеропланът може да седи във въздуха, нито човекът. Като се качи човек на аероплана, като се завърти колелото с голяма бързина във въздуха и двамата се държат. Човекът, който мисли, със здравата мисъл той се държи в пространството. Който престава да мисли, пада долу. Докато здраво мислите, вие сте в аероплана. Докато вие мислите здраво и за аероплана е добре, и за авиатора е добре. Затуй човек не трябва никога да изгубва връзката си със своята мисъл. Трябва да знаете, в Божествения свят всичко е възможно. Трябва да се знаят законите, при които тази мисъл е възможна. Няма нищо невъзможно!

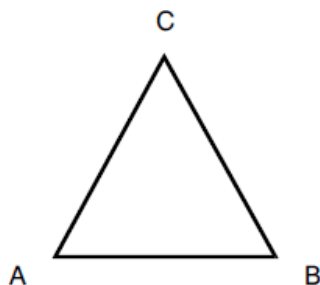
САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 24 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18. III. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

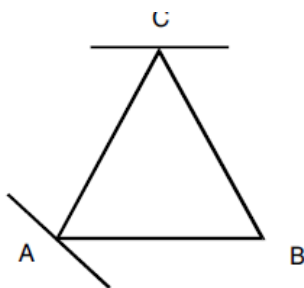
ЗАКОНЪТ НА МУЗИКАТА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете! /Чете се темата
№16 „Функции на черния дроб“/ Контраст има. Щом има черен дроб,
има и бял дроб. Пишете нещо за белия дроб!



Фиг. 1



Фиг. 2

Имате една обикновена линия АВ /Фиг. 1/. Какви резултати ще произведе? Представете си, че АВ е корда. Какво представя в дадения случай кордата АВ, какво представя С? Всички тия трептения, които се образуват от тия линии се срещат в точката С. Значи тонът има три елемента А, В, С. Имате правилен тон, който може да турите на работа всякога. Този тон има материална основа, добра материална основа. Същевременно той има достатъчно сила, има и достатъчно

изразителност. Да кажем, ако /на/ едната страна АВ или АС, /или/ ВС, удължите линията, скъсява се другата, веднага тонът изменя своето качество. Или пък, ако измените АВ на тона, веднага ще се измени неговата материална основа. Ако измените АС, вие ще измените силата на тона. А пък, ако измените ВС, ще се измени изразителността на тона. Сега туй е едно предположение, как ще се провери? Говори се за нещо, което е невидимо. Тук имате една корда, тонът е нещо отвлечено. Да кажем „до“. Но де е мястото на „до“? Какъв тон е „до“? Вие казвате тонът „с“. Какъв тон е „с“? „До“ и „с“ еднакви ли са? – /Еднакви/. Не са еднакви. Подир „до“ върви „о“, подир „се“ върви „е“. Следователно, тоновете, които може да произведат, ще се различават. Единият ще има добри условия във всяко направление да се прояви. „Се“ ще има специфично, в едно направление да се прояви, да се разшири само тонът. И тогава в сегашната музикална система имате една система на тонове, които не са произволни работи. Разбирайте, че онази музика, която може да се прояви от вас, тя ще се обуслови от три фактора. Тя ще се обуслови от вашето материално положение. Ако искате да проявите музика, тя ще се обуслови от вашите чувства, ще се обуслови и от вашата мисъл. Най-първо ще се обуслови от вашата мисъл, ще се обуслови от вашите чувства, ще се обуслови от вашето тяло. Сега този тон може да се обуслови, ще дадем съвсем друго направление. Ако преместите този тон той ще бъде все същият тон, но ще има различни качества. Ако този тон го преместим надясно /Фиг. 2/, ако горе С изменим, основния тон, какви са възможностите по линията? Този тон може да се измени в основен. На този основен тон С, А е бащата, В е майката. Те са възможности на тона, пак може да се прояви А – това са ония качества, които човешката сила дала на този тон. Сега работата седи в това, че не може да се тури приспособление на тона. Казвам: Какво отношение има „до“ към нас? – Че всяка една мъчнотия, която ние

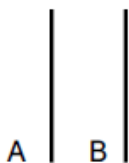
искаме да преодолеем на физическото поле, това е „до“. Дотогава, докато ти не си преодолял мъчнотията, ти казваш само, че това е мъчнотия. Щом я преодолееш, ти не само вече произнасяш „до“, но и пееш го. Как ще го изпееш? Докато го произнасяш ти не си решил мъчнотията, ти казваш: „Мъчнотия, мъчнотия“. Щом решиш тази мъчнотия, вече има песен, щом не се реши, само говор има. Следователно пеенето, музиката е произлязла от разрешаването на всичките въпроси. Когато се разрешават въпросите, постепенно се образуват музикалните тонове. Сега тия работи трябва да се проверят. Не, че вие ще ги проверите, те са проверени. Трябва да вярвате за да може да ги опитате. Защото не е безверието, което дава съдържанието. Казва: „Обезверил се“. Но обезверяването в едно отношение е усилване вярата в друго отношение. Казват, че някой човек се обезверил. Но той като се е обезверил, той се уверил в друго нещо. Защото всеки човек, който се обезверява в едно нещо, се уверява в друго нещо. Запример, ти се уверяваш, че ще умреш, значи ти си престанал да вярваш в живота, започнал си да вярваш, че ще умреш. Друг се уверил в живота, обезверил се в смъртта. Казва: „Няма да умра, ще живея!“ Значи обезверил се в смъртта. Ако усилваш вярата в смъртта, ще умреш; ако усилваш вярата в живота, ще живееш. Ако усилваш вярата в ума, ще поумнееш. Ако намалиш вярата в ума, ще обезумееш. Значи, ако усилваш вярата в ума, ще произнесеш правилно „до“ – основният тон на мисълта. Трябва да имаш един основен тон.

Имаме тук в песента „Фир-фюр-фен“ започва с „ре“. От „ре“ започва. Ти не можеш да вземеш правилно „ре“, ако не си взел правилно „до“. Пилето не може да ходи докато не се измъти. Първото ограничение се разрешава с основния тон в природата. Основният тон е, който разрешава мъчнотиите. Ще излезеш от едно инертно състояние на неподвижност. Имаш желание да направиш нещо, но си

инертен. Туй състояние, с което можеш да се освободиш, да излезеш от туй положение, вече вземаш основния тон „до“. След туй тебе в природата ти се дава „ре“. Вече /има/ един наклон. Най-първо човек започва живота си с инволюция. От „до“ ти вече ще имаш един наклон. Искаш не искаш, слизаш надолу. То е инволюция. Пилето щом излезе из яйцето, то слиза надолу. Тъй щото как ще се движиш, няма какво да се смущаваш, ще имаш достатъчно сила да слизаш, ще вземеш правилно „ре“. Тогава „ми“-то, как се е образувало? „Ми“-то вече е първата спирка, когато отново туй движение един малък завой е направило. То е вече „ми“. Второто положение, вие имате да вземете вече една успоредна линия, паралелно движение на „ре“, но в друга посока, обратна посока. Посоката, в която се движите от „до“ до „ре“ и от „ре“ до „ми“, са успоредни, но в противоположни посоки. Трептенията на тоновете не се движат в една и съща посока.

Да кажем, онова желание, което имаш да проточиш ръката си, ти искаш да хванеш един предмет, проточиш ръката си. Като хванеш предмета, ражда се в тебе противоположното желание – този предмет да го привлечеш към себе си. Каква е целта сега, че искаш да го привлечаш? Най-първо ти искаш да вземеш един тон. Защо искате? Ами, че в дишането има пеене. Най-първо вие поемате въздуха, после правите обратното движение. Ако вие имате едно хубаво дишане, достатъчно е да си турите ухото на гърдите, за да знаете дали дишането е правилно. Когато дишането е правилно, има една музикалност в дробовите. Пък, ако не е нормално, имате едно хъркане в дробовите. Често лекарите като турят ухото, казват, че дробовите не функционират правилно. Ако дробовите функционират правилно, има музика, отлично е. Всяка една бронха в дробовите издава един тон хармоничен, не издават един и същи тон. Тия бронхи, които са в средата на дробовите, тия, които са горе и долу, различно пеят. Всички пеят, един чуден хор има. Онези, които дишат правилно, като

турите ухото, ще чуете едно симфонично песне. Акламират. Кой такт имате? – / 2/4/ /Учителят тактува 2/4. /



Фиг. 3

Често в музиката искат да пеят вярно, да може да хванеш една песен. Често много песни не са вярно нотирани. Онези, които ги пеят, не ги пеят правилно и онези, които са ги нотирали, не са ги нотирали правилно. Да допуснем сега, че вие нотирате „Изгрява слънцето“. Как ще го нотирате? Може да го пеете по много начини. Но има един начин, има една музикална линия, по която слънцето върви. Тя не е перпендикулярна, но тя е крива линия. Значи „Изгрява слънцето“, ще дадеш музикален подем отгоре надолу, не перпендикулярно, но една крива линия ще дадеш. Как ще го дадеш музикално? Как ще дадеш музикално кривата линия? /Фиг. 3/ Сега в природата тия линии, ако се поставят в точките А и В, двете линии успоредно се прекарат в пространството, някъде вие ще видите, че се приближават. Двама хора се скарали. Де може да се примирят? Във С. Туй е точката на примирението. Тия хора за да се примирят трябва да се движат. Двама хора, които се скарали, на същото място не ги примирявайте. Турете ги успоредно да вървят. Нека да вървят в живота 1, 2, 3, 4, 5, 10 километра, като дойдат там ще се примирят. Ще дойдат до едно място, дето ще се примирят. Ще се яви желание да се примирят. Но, ако искате А и В да ги примирите то е невъзможно. Но като извървят туй разстояние АВ, в тях ще се роди желание да се примирят. Този закон го приложете в себе си, ще видите, че е верен.

Имате противоречие в себе си, някой път скарали сте се със себе си, не искате да се подчините с нищо. Изходи туй разстояние! Ти като изходиш това разстояние ще кажеш: „Не съм прав“. Ти ще примириш една своя мисъл с едно чувство. Някой път една мисъл и едно чувство не могат да се примирят. Никога вие не може да примирите чувствата в А и В. Трябва да си гениален. Винаги ще се примириш в С. Само в С може да вземете правилно тона. Туй разстояние то е движение, то е „ре“. „До“ може да се примири. „До“ може да излезе из мънотията само, когато влезете в пътя на „ре“. „Ре“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „ми“. „Ми“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „фа“. „Фа“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „сол“. „Сол“ може да постигне своята цел, само когато тръгне в пътя на „ла“. „Ла“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „си“ и „си“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на горно „до“. Всички тонове са в зависимост. Всеки тон спомага за реализирането на предния. „Ре“ е път за „до“, за освобождение. А пък „ре“ се освобождава чрез „ми“. „Ми“ се освобождава чрез „фа“. „Фа“ се освобождава чрез „сол“. „Сол“ се освобождава чрез „ла“. Или „ре“ е възможност на „до“. Какво е възможността на „ми“? „Фа“ е възможността за „ми“. „Сол“ е възможност за „ла“, и „ла“ е възможност за „сол“. „До“ горно е възможност за „си“.

Та вие по някой път искате да пеете „до“. Тогава най-първо намерете възможността на „ре“. /Учителят взе цигулката си/. Представете си, че имаме няколко дисонанса, в които музиката не може да се прояви. Първият дисонанс е от тия корди. Тия материали не са хубави да образуват тоновете. Някой път самото дърво не е така акустично. Някой път в устройството на инструмента липсва нещо. Трябва една математическа точност в звуковите отражения. Пък някой път и самият цигулар, и той не е нагласен. „Ре“ показва, че

баща му е малко сприхав. Вземете от „сол“ долно „до“! Сега да кажем, имате „ре“ във „Фир-фюр-фен“. Я я изпейте, тъй както я знаете. /Изпяхме я/. Като дойдете до основния тон – горно „до“, имате едно колебание. Казвате: „Въпрос е дали ще може да се освободим“. Понеже „до“ представя известно ограничение, вие се спъвате в „до“-то, имате съмнение, гласът ви трепери при „до“, съмнявате се, а музиката не търпи никакво съмнение. Всяко съмнение произвежда известна аномалност. /Учителят пее сам/. В пеенето трябва да влагате идеята, да вземате вярно. Вие се съмнявате дали ще го изпеете хубаво. Имаш съмнение. Щом чувствуваш добре, щом мислиш добре ще го изпееш добре. Щом не мислиш добре, щом не чувствуваш добре, не може да го изпееш. Трябва да мислиш добре. Тогава може да турим така: „Движа се ще цъфна“. /Учителят го пее/. Щом започнеш да се колебаеш, не можеш да вземеш „сол“ вярно – „Движа се ще цъфна“. Дали ще цъфнеш, ти се колебаеш. Може да го изпее: „Движа се ще цъфна“.

Какво означава „фир-фюр-фен“? На български не може да се изрази. Ти имаш светлина, имаш най-лошите условия. Но тия условия, нещо разумно има в тях. Запример „фир-фюр-фен“ ето как се представя: Гледате грънчар, който си оцапал ръцете. Този човек взема таз кал, меси, меси, направи едно гърне. След време виждам извади един много хубав съд. Та „фир-фюр-фен“ значи, от тия условия, от тази кал, от тази материя, от условията, при които се намираш, има един грънчар, който от тебе ще извади най-хубавото гърне. Туй значи. Ще кажете: „Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне. Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне“. – За изяснение на „фир-фюр-фен“. Зависи не от калта. Тя сама по себе си нищо не може да направи, но от това разумното начало.

Сега когато вие пеете, най-първо считайте, че имате възможности. Вие казвате някой път: „Аз не мога да пея“. Значи

другото разумно трябва да работи у тебе, не калта. Но от тази кал ти може да извадиш нещо. Този, който не пее, той не може да се научи да пее. Кои учат сега да пеят, които знаят или които не знаят? Ти на богатия човек нищо не може да му дадеш. Той е дошъл до крайния предел. Богатият човек е съвсем инертен. От богатия човек нищо не става. Този, богатия, човек, за да изкараш от него нещо, ти трябва да го направиш беден, да изгуби богатството, да има желание да придобие богатство. Тогава той ще може да пее. Богатият, за да го накараш да пее, вземи му парите. Дотогава седи. Като си изгуби парите казва: /Учителят го пее/ „Изгубих си парите“. Първата песен съчинява. А пък онзи казва: /Учителят пее/ „Спечелих богатство“. И двамата пеят; единият, който изгуби и другият, който печели. Има един начин за пеене, то е учение. Учиш да пееш, защото самата музика, то е велико благо. Музиката е велико благо, което слиза от Бога в човешката душа. Трябва да пееш! Само чрез музиката можеш да приемеш пълното благо Божие. Божиите блага идат чрез музиката. Ти като пееш, Божието благословение в тебе ще дойде. Ти ще се почувствуващ радостен и весел. Ако не си музикален, Божието благо не може да дойде. Ако ти си зле настроен, не искаш да пееш, не може да дойде Божието благословение. Не в пеенето, но в разположението да пееш, ще дойде Божието благословение. То е процес. Музиката има външна и вътрешна страна. Чрез външната и вътрешната страна на музиката иде Божието благословение, иде в душата. Туй е правилното. Вие трябва да имате един стимул, пеенето, за да възприемете Божието благословение. Външно и вътрешно да пеете. Тогава за да може да пеете трябва да мислите добре, да чувствувате добре, трябва да постъпвате добре. Щом добре мислите, щом добре чувствувате и щом добре постъпвате, ще пеете добре и Божието благословение ще дойде.

Тогава, ако дойдете до „Тао би“ – „Тао“ е благословието. В „тао“ очакваш благословието, ти се подготвяш, за да влезе туй благословение в тебе. За да влезе благословието трябва да съзнаваш. Щом съзнанието се отвори, тогава веднага ни става ясно, започва да ни се открива. Щом си отвориш очите, виждаш. „Аумен“ означава това, което си придобил, приел. След като си ял храната, усещаш в себе си нещо приятно. „Аумен“ е храната. Чувствуващ се много добре и казваш: „Много ми е приятно, че възприех тази храна, или много ми е приятно, че четох тази книга“. Възприемаш тези мисли, усещаш благото. „Тао“ означава туй, което съдържа хлябът в тебе – Божието благословение. А пък „аумен“ значи това, което влиза в тебе. Калта, която е у тебе разработвай я на хубави грънци. Условията, които са около тебе използвай ги! Благото, което влиза в тебе, радвай му се! Преводи ви правя сега. Сега тази песен трябва да я пеете хубаво. Какво е „фир-фюр-фен“? – Калта в грънци да я направите. Като кажеш „фир-фюр-фен“ лошото, което е в тебе трябва да се опече. Печенето как става? Как се печат? Трябва да дойде законът на любовта да работи. Самото горение, в огъня, който гори, има музика. Слушали ли сте огънят как пее? Слушали ли сте кога се пекат грънци? Огънят казва: /Учителят пее/ „Добри грънци ще излязат от вас, добри грънци ще излязат от вас“. Вие се мъчите, това е пещта, в която се пекат вашите грънци. Казвате: „Защо е туй мъчение?“ – Ако не се печеш, нищо не може да излезе от тебе. Ако тази кал не се пече, нищо не може да излезе от нея. Това е един необходим закон. Туй е един разумен закон. Ако минеш по този път, човек ще станеш. Ако не минеш по този път, глупав ще останеш. Ако минеш през пещта, умен ще станеш. Кое е по-хубаво? – По хубаво е през пещта да минеш. По-хубаво е да послушах песента на огъня. Защото, като ти попее огънят е хубаво. Другите не пеят. Огънят ще ти попее, ще те насърчи. Ако го обичаш той няма да те изгори. Изгарят

тия неща, които не обичат огъня. Онези, които обичат огъня, той на тях им донася благо.

Та казвам: В музиката, ако пеете хубаво, тя ще ви донесе Божието благо. Казваш: „Това ми останало, да пея!“ Без пеене, нищо не може да се постигне. С музиката може да постигнеш много работи. Единственият правилен път за постижение на Божието благо, то е музиката, вътрешната и външна музика. Музиката отваря един път, едно разположение в човека, за да възприеме Божието благословение.

Хубаво, сега защо са турени осминки с точка, има шестнайсетинки, имате бемоли, повторение? Защо едното „ре“ е осминка, другото е осминка с точка, другите са шестнайсетинки? – В дадения случай, времето се съкратява понеже, „сол“ е за цел. Тия са разумни същества, не искат да останат дълго време, но колкото се може по-скоро да дойдат до „сол“. Имате три осминки, три точки. Имате една шестнайсетинка. Времето се скъсява.

Всякога, когато едно желание е интензивно, то скъсява времето. При интензивните желания времето се скъсява. При хубавите изгледи времето се продължава. В музиката някои неща са продължени, приятни са, някои се скъсяват. Има второстепенни, третостепенни, четвъртостепенни неща, които бързо се минават. Тия работи, които в музиката се вземат набързо, те са украшения. „Фир-фюр-фен“ – ти тръгваш. Второто положение – „тао“ като вземеш, слизаш, не се отива нагоре, но слизате надолу. Горе имате „ла“, после „сол“. Пак се слиза при „сол“. Имате „си“, вие сте на края. Започвате от „ре“ и пак пристигате на „ре“. Но при второто „ре“ имате дълга почивка. Ако сега вие измените този ред на нещата, ще измените съвсем вътрешното си състояние. Ако измените този ред, музикалният ред ще измените. Ако пеете по друг начин, ще измените съвсем реда на нещата. Този е най-късият път за постижение. Всички други пътища са по-далечни.

Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Всички други линии са по-дълги от правата. Следователно, за предпочитане е правия път понеже спестяваме време и разходи. Правата линия носи най-хубавите постижения. Кривата линия нищо не носи освен опита на много прави линии за постигането на целта. Кривата линия е опит на много прави линии за постижение, за постижението на една цел. – Я изпейте сега „Фир-фюр-фен“!

Сега ви давам за цяла една седмица да пеете „фир-фюр-фен“, да го пеете и като го пеете, вие да сте доволни от себе си. Благословението после ще дойде. „Фир-фюр-фен тао би аумен“ – Калта на грънци трябва да се превърне. То е хубавото. Всички божии благословения трябва да ги приемете. Да бъдем радостни, това значи калта да се опече, условията да се използват и благо Божие да го получим. Туй значи „Фир-фюр-фен, Тао Би Аумен“. Трябва да пееш, за да почувствуващ, че калта е опечена, условията са използвани, благо е почувствувано.

На малките деца им дават по-малко. Трябва да се научите малко гладни да оставате. Всички вие искате да достигнете крайните предели на живота. Щом се достигне до крайния предел на живота, смъртта е неизбежна. Никога не искайте да достигнете крайната цел на живота. Избягвайте крайните цели на живота. Смъртта е крайната цел на живота. Крайната цел на живота е смъртта. Една смяна е крайната цел. Целта на смъртта е живот да дадеш. Ако всички сме разумни, тя сама има интерес да даде живот, че да има кого да мори. Смъртта, в неин интерес е, да даде подтик на живота, да има кого да мори, че работа си създава. Крайната цел на живота е смъртта, той иска да ограничи малко човека. Та казвам: Не търсете крайната цел на живота! Крайната цел на живота е смъртта. Като дойдете до смъртта мислите, каква е крайната цел. Но кажете, веднага турете мисълта, че крайната цел на смъртта е живота. Съедини ги и смъртта, и живота да

дадат тон. Ако пееш ти няма да умреш. Като дойдеш до смъртта, ако пееш, няма да умреш. Минаваш по един начин. Защото, като дойде смъртта, ако пееш няма да умреш. Смъртта, която иска да те умори, казва: „Нека да живее, за да го моря пак“. Или вие имате съвсем друго разбиране за смъртта. Не, смъртта е много приятна. Нали сте виждали децата, когато намерят някой хубав плод, някоя ябълка или круша, децата обичат да я пипат. Като погледнеш, гледат наоколо, искат да вземат тази ябълка. Някой път само пипат и им е приятно. Смъртта само като пипне някого, не да го умори, уморяване може само като го откъсне. Някой път само да го пипне. Казва: „Да го пипна веднъж“. Желание има в смъртта да ги пипне. И смъртта от обич ви пипа. Някой път толкоз ви обикне, че може да ви откъсне. Ако вие запееете, казва: „Сега може да живееш, че втори път да го пипна“. Когато човек пее, мисли че е постигнал крайната цел. Човек като върви да знае, че не е постигнал крайната цел.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 25 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25. III. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ОЧИ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. /Чете се темата „Функции на белия дроб“/ – Пишете върху темата №18 „Ползата от историята като наука“.

Трябва да се създаде интерес. Да имате интерес, да има неща, които да ви привличат. Запример, по какво се отличава твърдата почва? По какво се отличава водата? По какво се отличава въздухът? По какво се отличава светлината? Казваме, че земята е твърда. По какво се отличават твърдите вещества? Те се отличават по това, че каквото хванат, задържат за себе си. Казват: „Това е за нас“. Нищо повече. А течните вещества, те всичко разтапят и го завличат, носят го. Въздухообразните вещества подигат нещата. Като дойде въздухът, ще подигне листата, ще започне да ги дига нагоре, играе си с тях. А пък светлината като дойде, тя разкрива всички тайни, всички скрити работи. Като дойде тя, като някой репортьор ще започне да човърка оттук-оттам, да извади нещо, което са го скрили, ще го извади на белия свят. Питам сега: Ако всичко излезе на белия свят какво ще остане? Нали казвате: „Бели да бъдем“. Ако всички бяхме бели, какво щеше да стане с материалния свят? Всичките хора искат да бъдат чисти, всички искат да имат бели дрехи. Всичките, ако бяха бели какво щеше да стане със света? Думата „бял“ това е едно отношение, това е една дълбока философия. Ако не разбирате отношението на белия цвят, и белината сама по себе си ще ви създаде неприятност. Ако идете на северния полюс, ще ви заболят очите от белия цвят. Всичко наоколо като погледнеш, все бяло. Туй е отчасти вярно, така може да се говори.

Казвате: „Няма нищо добро в света“. Вярно е, няма нищо добро в света. Но и другото е вярно: няма нищо лошо в света. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Няма нищо добро в света – вярно е, но и няма нищо лошо в света. И туй е вярно. Кое е вярно? То е отношение. Казваме: „Няма нищо добро в света“. Какво трябва да подразбираме под думите: „Няма нищо добро в света“. Вие трябва да разбирате в света в дадения случай, в твоя живот, в твоето разбиране, тъй както си неразположен. Казваш: „Няма нищо добро в дадения момент“. Един момент, който не може да го определиш каква част от времето завзема. С моменти се мери времето. Моментът е мярка за времето. Моментът мери времето, не времето момента. Нищо повече. Защото един момент е Божествен момент. Моментът включва хиляди години. За Бога, туй което е момент, като се е кратковременно, векове може да минат за хората. Казва, в едно мигновение щяло да стане всичко, но туй мигновение години ще минат, докато мине. Казвам, под думата „мигновение“ разбираме разумното, когато всички неща ще се оправят. В един миг светът ще се оправи. Какво трябва да разбираме под думите: „В един миг светът ще се оправи“. Каква част от време съставя едно мигане? Колко време завзема едно мигане? Те са два момента: затваряне и отваряне на очите. Един момент, когато в твоето съзнание всичко потъмнява. Казваш: „Няма нищо в света“. Значи затворени са моите очи. Значи, никаква светлина не виждаш. „Всичко е добро в света“ – отварям си очите всичко виждам. Аз тълкувам. Като кажеш: „Няма нищо добро в света“ – затворени са очите ти, спяп си. Отваряш очите си, всичко е добро. За да има нещо добро в света, какво трябва? Очите трябва да се отворят. Като са затворени очите, няма нищо добро в света, нищо не те интересува. Като се отворят очите, всичко те интересува. Виждаш ябълки, круши, сливи, книги четеш. Затвориш очите си, няма нищо в света. Вие казвате, че вас ви дотегна да живеете. Затворени ти са очите. Кажеш:

„Живее ми се“ – Отворени ти са очите. „Мене не ми се учи“ – Затворени са очите ти, какво ще учиш. Казваш: „Учи ми се“ – Отворени ти са очите. – „Нямам никакъв стимул за живота, нищо не ме интересува“ – Затворени са очите ти. За да се интересуваш, какво трябва да имаш? – Ще си отвориш очите.

Сега запример, вас кое ви застави тази сутрин да дойдете тук? Какъв е поводът, за да станете в четири часа, в пет часа да дойдете тук? На легло трябваше да бъдете, да почивате под юргана. Вие напуцате топлото легло, юргана. За какво сте дошли тук, за топлата соба, за изгрева на слънцето? Може би за тия четири лампи, които светят? Но и у вас има лампи. При това, сега минавате всички за философи, разрешавате много важни въпроси, социални въпроси, морални въпроси: има ли Господ, няма ли Господ, какъв е смисълът на живота, отношението на хората, в музикално отношение какъв трябва да бъде човек, за силата на човека, за сиромаси, за богати, учени, какви ли не въпроси. Всичките въпроси остават неразрешени. Какво представлява един социален въпрос? Един социален въпрос, това е сбор от нерешени задачи, един сборник. Какво трябва да се прави с този сборник? Ще вземеш този сборник, ще започнеш задача подир задача да разрешаваш. Всичките задачи ще ги разрешаваме. Казваш: „Аз изучавам социалните въпроси“. Какво си изучил? Коя е първата задача в социалните въпроси? Онези, които сте завършили гимназия, в задачника, коя е първата задача? Коя е първата задача, която започват в първо отделение? В първо отделение, това е буквата „А“. Въпросът е: Написано ли е туй „А“ както трябва? Ще каже някой, че е написано. Как трябва да се пише „А“-то? „А“-то е кръгът на живота. Що е „А“-то? – Първата буква. „А“-то е първата буква с която тебе те натоварват. Като кажеш „А“ ще се учиш как да се товариш. „А“-то ще те товари. Всеки, който казва: „Аз съм“ – той е натоварен вече. Този учен човек казва: „Аз съм учен“. Умът му е натоварен.

Дойде моралният човек, казва: „Аз съм“ – Сърцето му е натоварено. Дойде физическият човек, казва: „Аз съм“ – И той е натоварен. Тялото е натоварено, този човек има 150 килограма, бабачко! Другият, който сърдечно е натоварен, много страдания има, той постоянно се тревожи – тревоги, тревоги, морални тревоги; погрешка тук, погрешка там, тук скъсан, там опърпан постоянно. Моралът не е нищо друго освен чистене. Вземеш четката и се чистиш. Допрял си се до някоя стена, бяло има на дрехата, вземеш четката и се изчистиш. Какво има, че има бяло на дрехата? Ще дойде слугинята да ти чисти. Не става така. Защо не става? Бялото може да е на плата отгоре. Вие от стената не искате бяло, а туряте бяла панделка. Черното не ви е приятно. Но някой път на една бяла шапка може да турите черна панделка. Панделка: „пан“ – значи голямо, „дел“, значи с големи работи се занимава. Панделката сама по себе си е нищо, но с големи работи се занимава. Панделката, която нищо не знае, но името ѝ е голямо. Каква е големината? Два-три пръста широка, една корделка около три сантиметра, носи името панделка.



Фиг. 1

Хубаво, казва: „Аз съм моралист“. – Панделка. „Аз съм учен човек“. – Панделка. Коя е учената панделка? То е един кръг. Значи това са условията. „А“-то, това е условие, при което започва животът. Значи, първата буква „А“ е това, което събужда. Щом се събуди съзнанието на човека, иде гласната буква „А“. Имаш вече две идеи в ума си, две противоположности имаш. Минаваш от едното състояние в другото. Едновременно две състояния трябва да имаш, образуват се два полюса. Това са двата полюса на земята /Фиг. 1/ Около тия двата

полюса текат силите, кръвообращението; артериалната и венозната кръв на земята, електричеството и магнетизма. Електричеството и магнетизма – това е кръвообръщението. Електричеството е артериалната кръв, магнетизмът е венозната кръв. Вие електричеството виждали ли сте го? Като течение не се вижда. Ние виждаме туй, което не е електричество. Запример, светлината сама по себе си е невидима. Тя прави нещата видими, а тя самата е невидима. Виждаш една книга, но светлината не виждаш. Светлината прави да виждаш книгата. Светлината прави нещата видими. Тя сама е невидима. За да видиш нещо то трябва да е в статическо положение. Туй, което вечно се движи, то е невидимо, не може да го видиш. Нещо, което ти виждаш трябва да се спре един момент. Светлината, която за един момент се блъсне в един предмет, това е едно отражение, ти виждаш предмета, тя светлината е заминала, виждаш предмета на мястото. Сега, колко е мъчно да се разискват идеите!

Ще ви приведа един пример. Да допуснем имате един револвер. Веднага ударите един куршум. Питам, като мине вече куршума в чашата, вече е пробита, счупена. Питам: Туй, което произведе туй явление, счупи чашата, къде е? Няма го, но вие вече имате резултатът. Дупката виждате. Куршумът там ли е? Няма го. Светлината, която прави в даден момент нещата видими, тя е изчезнала, но останал само резултатът. Следователно ние виждаме само резултатът на светлината. Същинската светлина още не е видима на хората. Следствие на това, имаме за себе си понятие. Казвате: „Светът е тъмен“. Именно в света туй, което е тъмно, то е реално. Туй, което не знаеш, то е реално, а туй, което знаеш, то е нереално. Трябва да разсъждавате. Сега вие казвате: „Защо е така?“ Но твоето незнание, това, което ти не знаеш, другите го знаят. Тебе те интересува един въпрос, за друг човек този въпрос е обикновен. Той го проучил.

Та представете си сега едно същество, което знае толкоз, то разбира научно работите. Туй същество знае, какво има да ви се случи откакто се родите, докато свършите живота си, знае какво ще ви се случи. Ще кажете: „Как го знае?“ Нали сега вие казвате: „Как може да знае всичко? Не може да знае всичко“. Та вие сте всезнающи. Първата буква е „А“, последната коя е? Аз съм невежа. Мисля така се пише „I-A“. Колко букви са всичките? Хубаво, да кажем, че са 32. Кажете точно, колко са? – 32, опасна работа! Един дом дето майката е жива и синът, бащата е в странство, работите не вървят. Но както и да е. Имате 32. Те са 32 елемента, с които е устроена речта. Всякога в живота всичките противоречия произтичат от това, че вие не знаете да произнасяте буквата „А“. Не знаете как да произнасяте буквите. Като ги произнасяте по различни начини, като ги съчетавате, правите какви ли не работи. Някой път лошо ви се случва. Да кажем ти напишеш „горчиво“ какво ще ти стане? Ще се вгорчиш. Напишеш „зло“, зъл ще станеш. Напишеш „богатство“, богат ще станеш. Напишеш „светия“ светия ще станеш. Каквото напишеш, туй ставаш в даден случай. Вярно ли е това? Вярно е, само че вие като напишете светия сам не вярвате в светията. Ето аз как обяснявам. Представете си, един сляп човек служи на вас и вие му дадете една кибритена кутия. Този сляп човек се научава да пали свещта, макар, че не вижда. Драсне, напипва лампата, запали свещта. Той запали свещта, но сам не се ползува от свещта. По някой път гледам много хора има между вас, вие говорите за някои неща, но сами не се ползувате. Казвате: „Добро“, но доброто заради вас е непонятно. Вие не може да схванете, какво нещо е добро. Запример, някой път вас ви е мъчно, ставате сутрин неразположен. Защо сте неразположен? Сега философската страна, защо човек е неразположен? Неразположението значи има малко светлина. Когато няма светлина, затова е неразположен! Защо е неразположен гладният? – Защото не е ял. Защо е разположен сития?

– Защото е ял. Защо е разположен богатият? – Защото е забогатял. Защо е неразположен сиромашът? – Защото е осиромашал. Защо е неразположен ученият? Всеки човек е неразположен от това, което няма. Значи, ти си разположен в даден случай, когато си придобил нещо, колкото и малко да е, придобивка. То са относителни неща. Но всяка една придобивка, която донесе на човека една малка радост, тя е реална. Всички неща, които се явяват в съзнанието и придобиват една малка придобивка, колкото и малка да е, те са неща реални. Всички ония неща, които не придобиват, които носят страдание, изгубваме нещо. Щом изгубим нещо винаги страдаме. Казвам: Сега страданията имат две страни. Страданието е един подтик. Страданието иде всякога в един момент, когато ти ще печелиш нещо. Страданието иде като страха. Казва: „Внимавай господарю, зад тебе има нещо оставено, гледай да го вземеш, да не го изгубиш!“ Страданието е една малка спирка. Ти си толкоз голям аристократ, че всяка спирка ти причинява вреда. Светлината, като се спре само една триста хилядна от секундата, причинява едно малко страдание. Всякога, когато се спираш някъде, се ще пострадаш. Всякога, когато тръгваш, ще се образува една малка радост. Спираш се – страдание; тръгваш – радост.

Какво разбрахте сега? Разбиране, значи светлина. Разбирам, че се спирам. Защо се спирах? После може да питаш пак. Тръгнах, защо тръгнах? Всякога в природата ти тръгваш, за да придобиеш нещо. Защо тръгваш? Отиваш на търговия. Отиваш да се учиш. Отиваш да се молиш. Или размишляваш, какво може да правиш в себе си – имаш едно движение. Тази сутрин вие тръгнахте на търговия, дойдохте да спечелите нещо. Осиромашал си. Защо отиваш в гостилницата? Защо? Да забогатееш. Излизаш из гостилницата. Като влизаш в гостилницата, отиваш да забогатееш, понеже са те натоварили повече в гостилницата ти излизаш навън, пак да

печелиш. Аз говоря за вътрешните процеси, не за това, което става отвън. Ти отиваш като търговец, като учен човек, каквото и да правиш на земята този процес трябва да го намериш вътре в природата.

Съществува един процес. В природата казват, че сте пратени на земята, в невидимия свят сте седели в бездействие. Горе като сте нямали работа, станало ви тежко. Да ви представя пример. Детето, майка му го много обича, говори му много любезно, възлюбеното е в къщи. Но майка му като работи, то е постоянно палаво; днес направи една пакост, утре друга пакост. То иска да направи нещо. Майка му, за да се освободи от неговите пакости, го праща в училище да има какво да се занимава. Вас сега от невидимия свят, понеже сте бъркали, искали сте да направите нещо, пратили са ви тук да не бъркате. Сега трябва да учите по единствената причина, понеже като се върнете в другия свят за да не бъркате. За да може да останете там, да ви дадат служба, тук трябва да учите. Ако не се учите тук, работа няма да има горе. Ще кажете какво сте научили. Представете си, че ще държите една лекция в другия свят – представете си, че тук на земята сте били странник, 50-60 години сте били на екскурзия. Представете, че като идете, ще държите лекция за този свят. Представете си, че сте в онзи свят, държите лекция за този свят. Как ще държите лекцията, да направите този свят понятен за другия свят. Представете си, че аз на вас ви говоря, какво нещо е изгаряне, какво нещо е светлината, разправам ви, разправам ви. Казвате: „Не разбирам“. Този човек на когото разправам никога не се горил. Разправяш, че има една сила в света, която гори, гори и изгаря човек. – „Че как може да изгори?“ Какво трябва да направиш? Много лесна работа е. Ще извадиш една кибритена клечка, ще драснеш клечката и като я туриш на неговата ръка, ще разбере. Дето ще разправяш с часове, като го опариш с огъня, той веднага разбира, какво нещо е горението.

Та природата най-първо ни осведомява с реалността да почувствуваме, какво нещо е горението. След това тя започва да ни обяснява, какво нещо е изгарянето. Ние на земята искаме да разберем нещата преди да сме ги почувствували. Казвате: „Аз искам да бъда добър“. Какво нещо е доброто не го знаеш. Какво нещо е доброто сега? Не се смущавайте, защото и най-големите философи в света и те не знаят, какво нещо е доброто. Може да се говори относително, какво нещо е доброто, но конкретно какво нещо е доброто и най-големите философи не знаят. Какво нещо е злото? Като попитали най-големия египетски мъдрец, какво нещо е злото, той само си стиснал устните. Какво нещо е доброто, никой до сега не е разрешил. И най-големите мъдреци като ги попитате какво нещо е доброто, мълчат. Ако искаш да ти е мирна главата не хвали доброто и не укорявай злото, ако си умен. А пък вие правите точно обратното, туй което е забранено. Не хвали доброто и не укорявай злото! Вие веднага казвате: „Той е много добър човек. Той е много лош“. Ами това не е наука. Вие казвате, че е много лош човек. Представете си, че един добър човек ви даде една торба със злато 10 килограма, вие го вземете на гърба си и тръгнете. Трябва да минете през една река, мостът е тесен. По едно невнимание хлътнете се и с товара в реката.

Сега представете си, че един човек отвън тръгнал подир вас, един апаш върви по стъпките ви да ви обере. Вие като паднете в реката той се спуща, извади ви от реката и задигне торбата. Вас ви извади на брега, макар той да ви взема торбата. Вие сега казвате, че този човек е лош. Този, който вас ви е турил торбата, той ви е създал едно зло. Щяхте да се удавите. Лошият човек ви извади из водата и ви тури на сушата да се сушите на слънце. За него вие казвате, че е лош човек. Разсъждавате ли право? Кой от двамата е по-добър; който ви даде торбата, или който ви взе торбата? В дадения случай онзи, който ви взе торбата, той е по-добър. Онзи добрият човек казва: „Като

срещнеш доброто то ще ти даде една торба“. Доброто казва тъй: „Аз съм добро, но от мене има нещо по-добро“. Ти като се давиш в реката ще дойде един, който ще те извади из реката, ти да знаеш, той е по-добър от мене“. Така се тълкува. Онзи, който те изважда от реката и ти взема торбата е по-добър от онзи, който ти дал торбата.

Питам: Сега кой е по-добър, който пее или който слуша? Ами че ти като слушаш някого като пее, той те е глобил 50 лева. Отиваш на концерт, дават 50 лева за билет, то е глоба. Ти мислиш, че е достойнство. То е глоба. Ако знаеше да пееш, този музикант нямаше да ти вземе 50 лева. Понеже не разбираш, той те глобява 50 лева, някои с 100, някои с 150, някои с 200. Издаде се един закон в София, че не трябва да се плюе на земята. Минава един наш брат около халите, плюе на земята. Стражарят казва: „Пет лева глоба, защото не се плюе на земята. Ти си бил толкоз добър човек, че си искал да дадеш от своето богатство на земята. Защото плюенето по земята е да покажеш, да ѝ дадеш от сладката си плюнка. Стражарят дойде, пет лева ще платиш за пренасянето на плюнката. Пет лева ще платиш за пощата.

Но да дойдем до същността на нещата. Произнасянето на една буква е събуждане на съзнанието. „А“-то във физическия свят има едни отношения, в духовния свят има други отношения, в Божествения свят има трети отношения. Ако ти „А“-то не може да произнесеш на трите места, ти ще създадеш мъчнотии. В дадения случай каквото и да ти се случи, умният човек е онзи, който може да се приспособи към условията. Даже и животните, понеже много са бити някои от тях, като речеш да му хвърлиш нещо бяга. Ще направи едно движение за запазване. Умният човек е онзи, който при даден момент може да се приспособи към условията на живота. Да кажем, тебе ти е мъчно. Що е мъчението? Ако ти се приближиш до собата, ще ти стане много неприятно. От тебе зависи да ти е приятно. Значи постепенно ще започнеш да се отдалечаваш от този предмет. Ще

дойдеш на такова разстояние, дето ще взимаш от тази топлина толкоз, колкото ти е потребно. Или пък имаш по-малко количество топлина, ще се приближиш. Да кажем имаш една мисъл, която ти е неприятна. Много си се приближил при този предмет. Всяко нещо, което ни е приятно, ние сме се приближили. Трябва една естествена дистанция, следователно, предметът произвежда едно приятно впечатление.

Да дойдем сега до музиката. Кое е „А“? „А“-то аз го наричам първата буква в музиката. „С“ или „до“. „До“ е „А“-то в музиката. Но при какви условия може да пееш „до“? Боли те кракът, коляното те боли, пей му „до“! Туй е негативната страна. Пеенето, то е изучаване на миньорните гами. Оздравее ти кракът, пак пееш „до“ на мажорна гама, не с понижение, с повишение. „До“ повишено. „До“ понижено не се пее. Можете ли взе обикновено „до“? Аз харесвам туй „до“. Какво означава „до“? „До“ означава едно семе, което е посято – „до“ – тази частица нагоре показва, че то е израснало. „О“-то в дадения случай показва условията, при които това покълнало семе може да се развива. Всяко нещо в тебе в съзнанието като стане успокоение започваш да го разбираш. Разбираш един предмет. Да кажем иде една нова идея. Онова елементарно разбиране, това е „до“. Всякога елементарното разбиране на един предмет, това е „до“. Очертава се. Когато този предмет има движение, движението ще дойде с втората буква. Що е движение? Вземете едно дете, което се роди. Най-първо в него има желание да се подвижи. След като излезе от утробата на майка си където е седяло дълго време, в него има желание да лази по земята. Но в туй лазене, каква е целта на природата? – Туй дете търси храна за себе си. Движението всякога показва една нужда в природата. Ти се движиш за да придобиеш нещо. Желанието на движението подразбира, че ние се движим в една посока, дето е нашето щастие. Какво е нашето щастие? Нашето щастие е целта или

центърът, към който ние се стремим. Туй, което осмисля живота, то е щастieto. Ние искаме да бъдем щастливи. Ние можем да бъдем щастливи, ако така разбираме, понеже ние се движим към това щастие. То е цел на един разумен свят. В света всички разумни същества са свързани. Ти като влезеш между тях те ще те разберат. Между тях всяко същество е толкова умно, че каквото пожелаеш, веднага ще ти го дадат. Ти като идеш в този щастлив свят и пожелаеш цигулка, цигулката ще дойде. Като пожелаеш шапка, шапката ще дойде. Като пожелаеш обуца, обущата ще дойдат. Каквото ти дойде на ума, всичко ще дойде. Същевременно, каквото ти помислиш ще стане. Искаш да пътуваш, пожелаеш да пътуваш с един аероплан, аеропланът ще дойде. Каквото помислиш, с каквато бързина пожелаеш ще те носят. Ето щастливият свят. Ти тук мислиш за шапка, шапката не иде. Мислиш за обуца, обущата не идат. Мислиш за книги, книгите не идат. Разбира се как може да бъде човек щастлив. Казва: „Да бъдем щастливи!“ Щастлив човек е онзи, който каквото помисли, да стане.

Тогава казвам: Бог е щастieto на човека, понеже той всичко може. Следователно, щастieto е само при този, който всичко може. И ние всички трябва да идем при Бога, за да придобием това щастие. Понеже ние всичко можем и Бог всичко може. Той е, който всичко може, щастieto е там. Знанието и мъдростта, добродетелта и силата, всичко е само при Онзи, Който всичко може.

Тогава вземете „до“ да видим може ли да излезете из вашата черупка. Вземете горно „до“ и долно „до“. То е достатъчно от едната октава до другата. Каква линия може да дадем на „до“? В каква посока ще тръгнете? Значи, ако вие вземете „до“ и желаете да се учите, тогава ще тръгнете по посока на вашата глава. Мисловният свят ще ви влияе. Или пеете „до“. Туй е един импулс. Искате духовния свят. Духовния свят то е сърцето на човека. Божествения свят то е умът на

човека. Физическия свят то е тялото на човека. Като говорим за физическия свят, трябва разбиране. Той е добре уреден – тялото ви. Тогава не трябва да има никаква спънка във физическия свят, всичките органи трябва да функционират правилно.

Какво ще разберете от това „до“? /Учителят пее: „До, до, да, да“. Или – „Свърши се стана тя“/. Вие сте взели една дума „стана тя“. „Станал си“, значи бил е под юргана и станал. Когато бил под юргана, станал. Станал, но пак спи. Вие казвате: „Стана“. Стана нещо неприятно, стана някаква работа.

Казвам: Трябва да се създаде една философия в живота. Тъй както сте сега, вие се намирате в едно пасивно състояние. Искате благо на вашия живот да ви дойде от някъде, като някой лотариен билет. Те само философите имат нужда да вземат билет. Те като нямат работа, те трябва да вземат лотариен билет. Вие, простите работници, вас не ви трябва лотарийни билети. Защото тя е опасна работа с билета. Забележете, вие в една лотария имате сто хиляди билети. Вземате един билет, вземате една сто хилядна част. Или да кажем, че единия билет печели един милион. Значи на 100 хиляди случаи имаш възможността да вземеш един милион. След колко години тебе ще ти се падне един милион? Може още в първия път, като вземеш билета, или в началото в „А“ или в края в „ІА“. Представете си, че тази лотария се тегли веднъж в годината, сто хиляди билети. Вие вземате един билет, значи може след сто хиляди години да ви се случи да спечелите. Най-щастливия случай ще бъде „А“, най-нешастния след сто хиляди години. Питам: Един прост човек, трябва ли да изгуби сто хиляди години, за да придобие един милион лева, след сто хиляди години? Ако работи, той сам щеше да го добие, няма защо да чака. Има хора, които не трябва да чакат, има хора които в 20-30 години печелят не един милион, но 5-6 милиона. Следователно няма защо да се занимават с тази работа. Онзи,

ученият човек знае, какво да пита, когато се върти барабана, само /дръпне/ и изкара своя билет. Ученият човек като види, неговия билет изкаран. Винаги кои билети печелят? Глупавите назад остават. По някой път дето вашите билети не печелят, вие сте от глупавите. В сто хиляди билети кой е най-умният билет? – Най-умният е, който печели един милион. Вторият, който да кажем, печели 500 хиляди, после печели 200 хиляди, 100 хиляди, 50 хиляди, 10 хиляди и най-после имате този, който печели толкова, колкото си дал. Ще вземеш само парите си. Трябва да познаеш, най-умният билет кой е. – Онзи, който печели един милион. Трябва да знаеш, той е белязан. Ако вие сте в една европейска стая и турят на гърба N 13 никой няма да влезе при вас. В Европа, толкоз културни са, щото като иде някой в хотела, N 13 няма да намери; 12 и 1/2, но в 13 никой не влиза. Защо ги е страх хората от 13? Пък не само това, но знаете ли едно число, което се дели на три, какво може да ви донесе? Едно число, което се дели на 7 какво може да ви донесе? Едно число, което се дели на 9 какво може да ви донесе? Ако сега се бяхте занимавали, всякога, когато досега ви се случи неприятност, като сте били ученици, някой път учителят ви дигне и ви тури единица. Случи се тъй, учили сте, но един ден какво става? Ходили сте на забавление, не сте приготвили урока, отивате мислите, че учителят няма да ви дигне. А пък него ден погледнете, дигнал ви, не сте приготвили урока си. Способен сте, но не сте се подготвили. Ако знаеш кой ден, може да е първият месец януарий на десето число. И втори път, ако намерите, кога ви турят тия единици, ще забележите една закономерност. Някой път хубаво сте си научили урока, но не ви изпитват. Друг път не сте го учили, изкарат ви. Случва се, че учителят ви дига точно, когато не си знаете урока. Някой учител е много добър, пък се случва точно когато не е научил урока си да го дигне. Учителят казва: „Ленивец, нищо не е научил“. Други го изважда на време, когато си научил урока, пък вас ви

изважда, когато не сте подготвен. Най-хубавото е всякога да бъдете подготвени.

Как бихте разделили един хляб на трима души? Щом един хляб се дели, винаги ще има един спор. Не може да има равномерност. Една ябълка щом се дели не може да има равномерност. Понеже едната страна на ябълката, която е печена на слънце, по-хубави сокове има, отколкото отдето не е печена; там е по-кисела. Тогава двама души делят ябълката, единият взема сладката част, другият – киселата. Казва: „По равно делим“. По равно сте делили, но има нещо, което не е право. Една ябълка на колко части трябва да я разделите? Най-първо ще я разделите на четири части. Вие като разделите ябълката, най-първо не знаете къде да я ядете. Вие вземете разделената ябълка и не знаете, коя е печената страна на слънце и коя не е. Следователно, започваш с печената страна и свършваш с неопечената страна. Винаги трябва да започнеш с неопечената страна и да свършиш с опечената страна. Защото слънцето казва тъй: „Всички от мене не могат да се доопекат“. Затова недопечената най-първо ти ще изядеш, ще се доопече в тебе. Някои недоопечени работи ще влязат в твоята фурна да се доопекат. Една ябълка ще се доопече в тебе. Представете си, вие като изядете една ябълка, в духовния свят израства едно дърво. Там се проявява. Ще дойде едно същество от другия свят, ще изяде ябълката. След като я изяде, тя ще изникне в Божествения свят. В Божествения свят пак ядат ябълката. Само, че в духовния свят знаят по-добре да ядат отколкото на земята. А пък в Божествения свят съвършено ядат. В Божествения свят всичките неща са добре опечени, няма недоопечени работи. Когато ви дадат недоопечени работи, вие сте недоволен.

Днес да кажем, станете, погледнете времето, кажете: „Облачно, не е хубаво времето“. Тя е работа недоопечена вече. Създавате една неприятност. Казвате: „Не си струва днес времето“. Право ли е вашето

заклучение? – Не е право. Ако на земята небето беше всякога ясно, както вие бихте искали какво би станало? Ако никога не се заоблачаваше нашето небе, какво ще стане със земята? И ако никакви бури не стават, ако никакъв дъжд не става, грее слънцето, пече от единия край до другия, какъв ще бъде животът?

Вие на земята сега искате едно щастие, което носи нещастие. Сегашното ви разбиране е такова. – „Ама да бъдем богати“. Но за да бъде богат човек, какво трябва да предшествува богатството? За да бъдеш богат, първо трябва да бъдеш умен човек, второ трябва да бъдеш добър човек и на трето място – силен човек – тогава богатството е на място. При умния, при добрия и при силния човек богатството е на място. Богатството при глупавия човек не е на място.

Та сега представете си, че аз ви давам един милион. Какво ще направите? Ако разрешите добре, милиона го имате, ако не разрешите, отиде милиона в една минута. Какво ще направите, кажете! Вие започвате да се колебаете, нищо няма да стане. Милионът отиде вече. Изведнъж трябва да знаеш вече, един милион за какво ще го употребиш. На мене, ако ми дадете един милион какво ще направя? Подарявам го. Ще бъде по-свободен. Сега мисля какво да направя, в коя банка да ги вложа, отиде милиона. Банката ще вземе милиона. Аз като отида в другия свят на слънце, ще ходят да го търсят, къде съм оставил милиона. Щом подаря милиона, вие сега ще кажете: „Как да го подаря?“ То не е разрешение. Дадат ми на мене ябълчна семка, ще я посадя, туря я в земята. След 4, 5, 10 години аз ще се върна. Туй дърво, което съм посадил ще даде плод. Пък ако взема семката за себе си, тази семка никакъв плод няма да даде.

Доброто е туй, което ти даваш, което посаждаш. Това, което мислиш, което чувствуваш и което правиш, то е доброто в света. Туй, което не мислиш, не чувствуваш и не правиш, то е лошото в света. Значи приходи не придобиваш. Казвам тогава: Трябва да мислите!

Всеки човек като стане сутрин, трябва да направи нещо. Да благодари на Бога, че е пратен в света. Като станеш, благодари, че Господ те пратил на земята с един билет даром ти е дал. Дошъл си на това кълбо. Знаете какво голямо кълбо е земята? С каква бързина пътува земята? Един билет гратис ви е дал да пътувате със земята. Ти седиш и си недоволен. Не знаете защо сте недоволни. Ти си се качил на кораба и гратис ще пътуваш. После ще кажеш: „Не искам втори път да пътувам.“ Понеже морето било бурно, облачно, не сте прекарали хубаво.

Та по някой път и духовното пространство е бурно. Макар да пътуваме през етъра, бурно е морето. Някой път, когато вие сте неразположени, морето е развълнувано. Утре станете, щастлив сте, морето е тихо. Те са външни условия, през които земята минава. Те се предават навън. Нещастен сте, морето е бурно. Щастлив сте, морето е тихо. Тъй аз разсъждавам.

Посаждайте вашите семки! Един милион като ви дадат, давайте го, не го оставайте в банката!

Станете!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

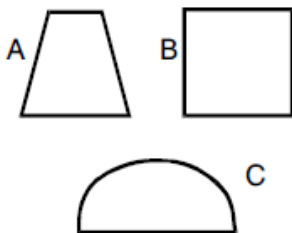
XVII година, 26 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 1. IV. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ИМПУЛСЪТ

Отче наш

Зададена тема имате ли? – /Имаме. / – Каква? – /“Ползата от историята“. / – Четете! /Чете се темата „Ползата от историята“/.

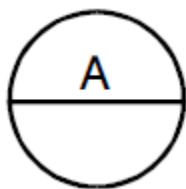
За другия път пишете тема №19 „Ползата от вегетарианството“.



Фиг. 1

Като ви се дават темите мислете! Някои теми са давани за да привлечат вниманието ви. Някои теми не могат да се развият. Историята не е нещо настояще. Тя се занимава с минали работи. Исторически работи, значи туй, което минало, не ни интересува. Счупила се стомната. Исторически се описва как се счупила, какви са били причините. Може да се разгледа тази стомна как е станала, къде била намерена пръстта, как са я направили, къде са я пекли, де е била на служба, как слугувала и най-после как се счупила стомната. Или може да описвате как се създал човекът. В историята се описват неща неверни. Защото всеки пише за това, за което не е бил свидетел, той не знае точно как било, само догатва как е станало някое събитие. Онзи, който описва, той не е бил там. Има някакви данни. От тия данни той сглобил, направил нещо. Казвам: Въпрос е сега човек да мисли за миналото по един вътрешен начин, да може да се ползува, да знае именно де нещата в историята са верни и де не са верни. Ако

кажем, ако нарисуваме тия чела, имате тия две фигури /Фиг. 1/, как се образували. Какъв е поводът за създаването на трапеца и за създаването на правоъгълника? Или какъв е поводът за създаването на третата форма – С? Ако тази форма няма отношение към самия живот, ако не произтича от един разумен център, тя няма ценност в себе си. Но всички тия хора произтичат от една разумност. Сега как мислите, коя е най-разумната форма /от/ тия трите: правоъгълната, трапеца или полукръга?



Фиг. 2



Фиг. 3

Но сега да се повърнем към историята. Не е въпрос да се нахвърлим върху историята, че не е наука. Наука е туй, което човек заучава. Запример, ако заучава историята на месоядството или ако изучава историята на вегетарианството, в дадения момент по какво се отличават? Вегетарианството в миналото и месоядството в миналото, вегетарианството в настоящето и месоядството в настоящето, по какво се отличават? По какво се отличава едно животно, което е вегетарианец и по какво се отличава едно животно, което е месоядец? /Фиг. 2/ Имате кръга А. Ако изучавате главите на месоядните животни, ще видите, че главата, на екватора, на всички месоядни

животни се разширила, пък екваторът на тревопасните животни се е смалил, полюсите се удължили /Фиг. 3/. На всички месоядни животни напречния диаметър, който показва широчината на главата, е голям. Главата на всички животни, които са вегетарианци, е тясна, не е широка главата. Във всички месоядни животни главата е чрезмерно широка. Какво отношение има философски тази широчина? Свързана е широчината с месоядството. Свързано е тесноглавството с вегетарианството. Всичките глави, които са тесни са вегетариански – общ извод. То не е наука вече. Всичките глави, които са широки, са месоядци. Всички тесни глави са вегетарианци. Този човек е с тясна глава. – Вегетарианец е. С широката глава е месоядец. Ако искате да имате един съсед, кой ще изберете с тясна или с широка глава? Защото, ако имате един съсед с широка глава, днес една кокошка ще изчезне, утре едно агънце, после вол ще изчезне, крава ще изчезне. Всичко туй се стопява при месоядеца. Ако имате съсед един вегетарианец, кокошката ще остане, агънцето ще остане, няма да го закачи никой. Следователно, ако имате един вегетарианец, добре ще живеете. Тогава изваждам друго заключение. Когато двама души се скарат и се борят, вегетарианци ли са или месоядци? Ако двама души се спорят, за какво може да се спори човек, какво може да дели? Например, човек иска да бъде много богат, да има пари. На какво се дължи туй? Че иска да има пари, че е много умен или че е много твърд, на какво се дължи желанието му да има пари? Или вземете желанието, че някои хора обичат червения цвят, някои портокаления, други обичат жълтия, синия. Разните хора имат разни предразположения. Туй е общо казано, но какви са подбудителните причини, остават неизвестни.

Сега, това чело заобленото, то е честно чело. Човек с такава глава е честен човек, който няма да ви лъже. Каквото каже може да разчитате на думата му. Този, който има трапецовидно чело, той е

материалист, той винаги има съображения, когато прави нещо. На него не може да разчиташ. Защо на него не може да разчиташ? Разсъждавам малко конкретно. Защо не може да разчиташ на един слаб? На един слаб и хилав човек може ли да разчиташ за една яка работа? Казва: „Трябва да разчиташ“. Може ли да разчиташ, че той може да носи сто килограма на гърба си? Не може да разчиташ. Тогава ние засягаме другия въпрос. Кой човек е силен? Силен е онзи човек, който изобщо на физическото поле може да работи, може да носи тежести, голям товар, той е силен човек. Той има силни мускули. На когото мускулите са слаби, той е слаб човек. Но има слабост физическа, има слабост на човешките чувства, има слабост на човешките мисли. Мисълта може да бъде слаба. Да кажем, сега, от ваше гледище, кога мисълта е слаба? Да кажем вие се безпокоите за някоя работа. Вашата мисъл е слаба. Всякога, когато мисълта е силна, когато човек мисли, той не се безпокои. Човек, който много се безпокои, той е влязъл в чувствения свят, има неща, които го вълнуват. Не е лошо вълнуването. Ако океанът се вълнува, има ли нещо лошо в туй вълнуване? Не е лошо, че ние се вълнуваме. Лошото не седи в самото вълнуване. Когато се вълнува океанът, има ли нещо лошо? Във вълнуването на океана има един закон, че с вълнуването става опресняване на водата. Ако няма туй движение да се предава, водата изменя своето естество, няма да бъде тъй прясна както сега. Постоянно трябва да става раздвижване. Ако един кораб влезе в океана, когато той е тих и спокоен, няма вълнуване, той ще мине по един начин; когато се вълнува, ще мине по друг начин. При тихия океан ще има приятни впечатления, при развълнувания океан, ще има неприятни впечатления. Да кажем океанът е развълнуван. Питам: Океанът заради него ли се развълнувал? Сега, както някой път океанът се развълнува, така и вие се вълнувате някой път. Вие казвате: „Да не се вълнуваме“. Да не се вълнувате е невъзможно. Не се

вълнуват само умрелите хора. Живите хора най-малко по десет пъти в годината се развълнуват. Някой път ще се развълнуват, че по десет, петнайсет метра вълни ще има и ще се блъскат в брега. Да кажем сега, вас ви кажат, къщата ви изгоряла. Да кажем вие сте на угощение с вашия приятел, ядете, пиете, седите спокоен, разговаряте се с вашия приятел и дойде някой, и ви каже: „Къщата ви изгоря!“ Вие веднага се развълнувате. Защо се вълнувате за вашата изгоряла къща? Да отговорите, не можете. Че се вълнувате това го знаете. Колко причини има човек да се вълнува, заради къщата? Изгоряла къщата, защо се вълнувате? Може да кажем: „Да не се вълнуваме“. Но не може. Така казваш, но отиде нещо изгоря. Но представете си, че имате едно известие, че къщата изгоряла, но това е лъжливо известие. Казва: „Изгоря вашата къща“. Вие се развълнувате. Вие си мислите, че нямате никакви приходи, много социални въпроси влизат в ума ви. Измениха се условията на живота. Кое се събужда сега вътре в човека. Кое чувство играе важна роля, като кажат, че къщата изгоряла, кое чувство започва най-силно да действа в човека?

Да допуснем, че вие сте войник, кажат ви, че кавалерията иде. Всички войници, като чуят, че кавалерията иде, всички бягат. Кое чувство подбужда войниците? – Страхът. Страхът ги импулсира. Виждаме, че страхът дава импулс. После гневът у човека и той дава импулс. Твърдостта не дава импулс на човека. Твърдият човек не го ангажираме. Човек, който има самоуважение и той има импулс. В импулса аз считам, че има разширение. В твърдостта на един човек няма разширение, твърдостта не може да направи човека импулсивен. Ако си много учен човек и то няма да те направи импулсивен. Но, ако си страхлив, ако имаш едно предчувствие за нещо, в тебе веднага ще /се/ роди импулс да излезеш от едно положение. Казвам: Има известни чувства, които правят хората импулсивни, затова човек трябва да изучава себе си. В дадения случай

може да станеш импулсивен, без да има причина. Да кажем, кажат ти, че къщата ти изгоряла. Какво чувство ще дойде във вас? След като кажат, че къщата ти изгоря, вие сте взели един билет от лотария и след като ви казали, че къщата изгоряла и вие сте паднали духом, съобщават ви, че вашият номер печели един милион. Кое чувство се събужда във вас? – Любов към придобиване. Придобиеш нещо. Тогава във вас се раждат ред чувства и мисли. След като ви кажат, че имате един милион на разположение, какви чувства ще дойдат най-първо във вас? Представете си, че ви се паднал един милион. Първата мисъл каква ще бъде? Ако сте били беден, най-първо ще се зароди желание един хубав първокласен обяд. Един милион, ако ви се падне, ако сте от месоядците, веднага ще си представите една вакла кокошка, хубаво изпечена, чорба направена с яйца. Ако сте вегетарианец, ще имате тогава най-хубаво, някоя баница изпечена или сладкиши, или най-хубавите плодове, се ще имате едно желание да имате един хубав обяд. Ако сте турили единия крак в духовния свят, вие непременно ще искате да бъдете хубаво облечен. Вие сте ходили беден, ходили сте опърпан, във вас ще се зароди желание да бъдете добре облечен. Ако навлезете в умствения свят, щом ви се падне един милион лева, веднага ще ви дойде на ум някаква книга. Ако сте художник, ако сте музикант, веднага ще ви дойде на ум някакво хубаво пиано, ако сте цигулар, някаква хубава цигулка. В дадения случай милионът ще действа на чувствата в човека. Тия чувства ще събудят един вътрешен импулс. Та някои хора са повече импулсивни, някои нямат импулс. Кое е по-хубаво? Да бъде човек импулсивен или да няма никакъв импулс? Допуснете, че вие затворите два килограма вода в едно шише. Тази вода е в тихо спокойно състояние, няма никакъв импулс. Представете си вода в един извор, която блика, излиза, изтича, в дадения случай кое е по-хубаво? Импулс трябва да имате. Но представите си, че този импулс иде по друг, неестествен начин. В

една местност падат поройни дъждове, пороища, дойде импулс. Както реката Мисисипи в Америка заля едно голямо пространство, всичко отнася този импулс. Човек в себе си трябва да се пази от неестествените импулси. Има благоприятни неща, но има и неблагоприятни неща. Запример, имате един такъв импулс: някой се докосне до вас и вие веднага кипвате, измени се цвета ви, вие кипнете, разсърдите се. Какво се добива в сръдната? Каква полза добива човек от една сръдна? В природата всички неща, които стават са целесъобразни. Гневът е нещо целесъобразно, ти трябва да се разгневиш. Хубаво е, че си се разгневил, но трябва да употребиш гнева на място. Погрешката е, че ти не използваш този гняв. Трябва да впрегнеш гнева на работа. Ако ти го оставиш от само себе си да върши, одного ще ритне, друго ще удари, ще направи много големи пакости. После ще има да плащаш за него. Представете си сега, че влизате в един двор на един грънчар, който направил гърнета и ги оставил навън да съхнат. Вие въвеждате един кон импулсивен, пущате го малко на свобода. Този кон като влезе между грънците на свобода, какво ще направи? Представете си, че се разскача. Туй гърне ритне, онова гърне ритне. Конят не вижда пакостта, която прави, но неговият господар вижда. Грънчарят казва: „Господине, конят ви изпочупил грънците!“ Аз ви привеждам един пример, малко измислен, но този пример в живота ни става. Често нашите коне, като ги пуснем, строшават грънците. Колко пъти се връщате и грънците ви са изпотрошени. Представете си, че вие сте ученици, добри ученици сте, хвалят ви, добри бележки имате. Един ден вие се скарате с учителите и оттам насетне работите не вървят добре. Грънците са изпочупени, бележките не са 6, но някой път може да слязат на 3 или на 2. Някой път учителите може да ви заставят да напуснете училището. Ученикът е много импулсивен. На какво се дължи тази

импулсивност? В дадения случай, трябваше ли да бъде импулсивен? Той трябваше да бъде импулсивен, но само трябваше да се въздържа.

Та казвам сега: Ако се разгневите, направете един опит. Като се разгневите, радвайте се, че сте се разгневили. Но щом се разгневите, турете си ръцете от двете страни на главата, над ушите. Това ще бъде отдушник. Сега педагогически, ако туриш двете ръце на главата, какво ще се постигне? По този начин нищо няма да се постигне. Но, ако ти си учител и знаеш, ако ти туриш палците си от двете страни на главата при ушите на туй дете, после туриш първия пръст, после средния, после безименния, после малкия и най-после всички заедно ги туриш, почти шест различни явления ще се явят у детето. Казвам: Ако вие бутнете вашата глава с палците, казвате: „Какво искате?“ Казвате: „Защо трябва да бутам с тия палци?“ Туй дете, което се разсърдило, природата иска да го събуди, иска да каже на това дете, че то трябва да бъде по-активно. Той не разбира. Най-първо в него се заражда един импулс. Значи този импулс не е разумен, волев не е. Защото под думата „воля“, разбираме един акт, който е разумен. Без воля може да направиш нещо необмислено. Имате едно желание, което може да бъде волево желание, пък може да бъде просто едно желание, като един импулс. Да допуснем сега, че вие искате да пеете хубаво. Може ли туй пеене да дойде изведнъж? Най-първо трябва да разбирате качествата на седемте тона. Трябва да разбирате числото седем много добре. После трябва да разбирате специално повишението на тоновете и понижението. После вие трябва да разбирате във време и пространство как се проявяват, какво време трябва да има един тон, каква част от времето трае. После този тон има известен ритъм. Ритъмът е нещо разумно в природата. Запример, ритъм има в скърбите и в радостите на хората. Всякога един ритъм на скръб се заменя с един ритъм на радост, и всякога един ритъм на радост се заменя с един ритъм на скръб. Става смяна. Всякога

богатството се сменя с ритъма на сиромашията, и всякога ритъма на сиромашията се сменя с ритъма на богатството. Всякога ритъма на доброто се сменя с ритъма на злото, и ритъма на злото се сменя с ритъма на доброто. В природата съществува така законът. Сега вие някой път казвате: „Злото да не съществува в света“. Но злото съществува. Може да кажем, че лоши хора няма в света. Хубаво, да кажем, че ти имаш една философия, че няма лоши хора. Някой вас ви задига парите. Вие казвате, че няма лоши хора, но вас парите ви ги няма. Изчезнаха парите. Казваш: „Всички са добри“, пък парите ги няма, всички са добри пък дрехите ги няма, всички са добри, ябълките са обрани, всички са добри, пък имането изчезнало някъде. Тогава в себе си казвате: „Светът е много добре направен“. В тебе липсва нещо. Имал си едно приятно чувство, изчезнало, къде отишло това чувство? Да кажем, вие имате едно приятно настроение, изчезне. Къде отиде туй настроение? Ако се обезверите, да изхвърлите Бога от ума си, веднага светът ще потъмнее за вас. Ако във вас милосърдие, любов към ближния изхвърлите, веднага ще се яви втвърдяване. Милосърдието дава импулс на човека. Човек трябва да бъде милосърден, понеже в милосърдието има импулс. Да бъдеш твърд не е лошо, но в твърдостта няма никакъв импулс. Ти като си милостив, в тебе се заражда едно желание ти да направиш нещо. Ако вие мислите за музика и само запееете така, нищо няма да направите. Но, ако във вас се зароди желание да пеете хубаво и по някакъв начин да дадете концерт да свирите, да направите някакво добро, милосърдието ще ви поощри да пеете. То ще бъде един канал, един път, по който може да добиете тия средства. Ако милосърдието влезе във вашия живот като учен човек /и/ се зароди желание да измислите нещо, тъй че да бъдете полезни на човечеството, милосърдието ще ви научи на една импулсивност, деятелност. Ако нямате този импулс на милосърдието,

ще бъде една отвлечена философия, една суха философия без да има никаква придобивка.

Казвам: Любовта към Бога дава един импулс. Любовта към ближния дава един импулс. Затуй, по някой път, когато се обезсмисли вашият живот, ставате апатични, нямате никакъв импулс. Нищо благородно не ви стимулира. Вие мязате на една пустиня, нищо не расте, няма какво да ви радва. Трябва да дойде един импулс. Ако имате любов към себе си, то е един импулс. Ако имате любов към баща си, към майка си, към брата, към сестра си, каквото и да е отношение в света, дето влезе любовта да действа, тя ще внесе импулс на ума да работи. Някой път вие нямате импулс. В някои светски хора има много импулс, много импулсивни са, работливи са, но в тях има идея. Че един човек, който иска да забогатее, иска да направи една къща, една черква, какъв импулс има? Или някой иска да направи едно сиропиталище, или някой приют за старци, или да направи училище за млади. Кой е импулсът, какво е събудено в него? Че всички учени хора, които работят имат импулс да бъдат полезни. Всички не са еднакво полезни, понеже всички не разбират еднакво живота. Казвам: Всякога едно чувство към Бога ще даде един импулс. Колкото туй чувство бъде по-благородно, толкова и импулсът ще бъде по-благороден. Милосърдие и любов към Бога ще ви дадат импулс да преодолявате мъчнотиите в живота. Когато вие не може да работите, показва, че този импулс е слаб. Щом милосърдието е слабо и любовта към Бога и тя е слаба, тогава човек няма импулс. Ако тия възвишени чувства не са стимул, каквито придобивки да имате, вие ще мязате на онзи американски говедарин, каубой, комуто се паднали 6 милиона долари наследство от негов чичо. Намерили го в степите на Америка, той напуснал говедарството, започнал да дава угощения на целия град Сан Франциско. Три дена давал угощения на целия град и след шест месеца изпохарчил всичките пари, връща се пак говедарин.

Да кажем, вие сте млади. Какво подразбира младостта? Младостта подразбира, 6 милиона долари ви се паднали. Вие ходите като млади – угощение след угощение, но угощението не е осмисляне на живота. Върнете се като каубой, пак говедарин. Дойдат старите години, наведете глава. Казвате: „Свърши се!“ Пак почнете говедарството. С какво ще имате работа? – С говедата. На тия говеда какво ще им разправяте, че си загубил 6 милиона. Казвам: Всеки един от вас трябва да се стреми. Когато се говори, че човек трябва да има идеал, в какво седи идеалът на човека? Да кажем вие искате да се обличате хубаво. В туй чувство има един малък импулс, да имате хубави обувки, да се обличате хубаво, да имате хубаво ядене, но тия импулси са малки. Хубав и силен импулс е любов към Бога, любов към ближните. То е силен импулс, който може да се използва, като динамическа сила за развиването на човешките способности. Тогава, ако ме попитате, че някой човек е религиозен, какво ще стане от него? Религиозен човек не може да бъде онзи, който няма любов към Бога, любов към ближните. Двата елемента трябва да дойдат. Като стане човек религиозен, човек трябва да стане. Ако ти не си станал човек, да имаш в себе си благороден импулс или идеал го наричат, какъв идеал ще туриш? Идеал за тебе ще бъде Бог, идеалът за тебе ще бъдат твоите близни. Ближният не може да бъде индиферентен. Ближен е онзи човек, който като те види, влиза в твоето положение и иска да ти помогне. Всеки човек, който иска да ти помогне в каквото ѝ да е отношение, считай за свой ближен. Не считай ближен някой, който ти е съсед. Ближен е онзи човек, който влиза в твоето положение, споделя отношенията, които вие имате, иска да ви помага в тази работа. И вие сте ближен на всеки, комуто искате да помогнете. Казвате: „Мене никой не ме интересува“. Ако човека нищо не го интересува в света, какъв ще бъде?

Сега за една седмица мислете върху идеята за Бога като импулс. Има за какво да работиш. Идеята за ближния, която да даде импулс. Те са области, от които човек може да черпи сила, вдъхновение. Бог е място, от което ние може да черпим вдъхновение и от ближните също. Аз ги наричам два велики закона на онази импулсивност на човешката душа, пътища, по които човек може да постигне всичко. Да любиш Бога и да любиш ближните, то са двата единствени пътища, по които може да постигнеш всичко, да се радваш и да си доволен от себе си. Другояче, така отвлечено да имаме любов към Бога, ние нищо няма да му предадем. Но, ако имаме любов към Бога, Той ще ни предаде известен импулс. Ако се печем на слънце, какво ще му предадем? Ако аз се пека на слънцето, какво ще предам на слънцето? Аз на слънцето нищо няма да предам, но слънцето ще ми предаде, ще ми даде един импулс. Импулсът на слънцето ще придобием. Като вярваме в Бога какво ще добием? Ще получим един импулс. Без импулс животът не може да се прояви. Животът започва с един импулс. Първият импулс, то е Божественото вътре в човека. Да живееш, да се движиш, то са Божествени импулси. Пратил ви Господ на земята да се учите, какво трябва да учите? Най-първо ще се учите какво да ядете. Научно да подбирате храната си. Каква храна ще изберете – плодна или месна храна?

Но да се повърнем към въпроса. Да остане във вас същественото. Мислете върху двата импулса. Човек трябва да има импулс, любов към Бога и любов към ближните. Любовта към Бога и любовта към ближните дават най-силният импулс. Има и други чувства, които дават, но тия чувства дават най-хубавият импулс за живота. Ако по някой път във вас изчезват тия импулси, показва, че не сте дошли до това място. Кога импулсът на слънцето е по-силен, сутрин, на обед, или вечер? Импулсът най-приятен е сутрин, най-силен е на обед и

най-слаб е вечерно време. Ако търсите приятното в живота, търсете го сутрин, ако търсите полезното, по обед го търсете.

Сега практическото положение е следното: когато останете един ден без импулс, че нищо не ви интересува, казвате: „Мен нищо не ме интересува, не виждам никакъв проспект“, вие тогава нямате Божествен импулс, към Бога и към ближния. Ще излезете из туй пасивно състояние. Вие сте влезли в някое подземие, ще излезете из туй подземие навън. Да кажем, че във вас се заражда мисълта, казвате: „От мене нищо няма да стане“. Аз ще ви запитам: Може ли едно гърне да каже на себе си: „От мене нищо няма да стане?“ Гърнето е направено, каквото вече му туриш. Какво може да бъде едно гърне? Може да събира две кила и половина вода. Направено ли е туй гърне да събира два килограма и половина, то и възможността, и силата му е на две кила и половина. Ако в туй гърне турите две кила и половина кал, и ако вложите в туй гърне, ако го напълните със злато, питам, ако го напълните със злато или ако го напълните с кал, еднаква ли цена ще има гърнето? Аз правя едно сравнение. Ако вие напълните вашата глава като едно гърне, което има 15 сантиметра широчина и 19 сантиметра дължина, ако вашето гърне напълните с кал, или ако го напълните със злато, какъв смисъл ще има вашето гърне? Та пазете се да туряте кал във вашето гърне! Не туряйте кал вътре във вашата глава, нищо повече! Калта е potrebна отвън. Но тази кал не трябва да бъде в човешката глава. Сега, ако ви пратя при някой грънчар и вие отидете, и ми купите един ибрик – знаете ли какво е ибрик? По какво се отличава един ибрик? Тя не е българска дума. Ибриците имат едно място, отдето водата влиза и друго място отдето излиза. Има известни стомни, откъдето наливаш, оттам и празният се. Ибрикът има два отвора: вход, отдето водата влиза и изход, отдето излиза. Кое е същественото на ибрика? На ибрика има един показалец, който стои като един клон израснал отдолу.

Мисловният свят се нуждае от един импулс. И сърдечният и той се нуждае от импулс. Някой път вие се плашите от онова, което ви раздрусва. Раздрусването е необходимо в света като импулс да даде живот. В импулса седи великият живот, който слиза в света. И човек трябва да знае как да се нагоди в този живот.

Но сега за една седмица мислете за любовта към Бога, не като идея, но за любовта към Бога като импулс в живота. Като мислите за Бога, мислете какво искате да направите и когато мислите за ближните мислете, какво искате да направите.

Любов към Бога и любов към ближния като идея!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

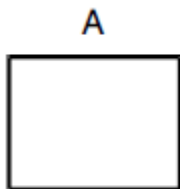
XVII година, 27 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 8. IV. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

НЯКОЛКО ВЪПРОСА

Отче наш

Изпейте „Сила жива!“

Какво означава думата „учен човек“? Имате понятие за учения човек, който знае много. Не е невежа, не е прост. А има и едно друго разбиране за учения човек: учен човек е онзи, който постоянно изправя своите погрешки.



Фиг. 1

Елементарна азбука. Как се определя точката? /Фиг. 1/ Точката в обикновен смисъл, е място отдето ти трябва да тръгваш. Пътят, който си извървял, това е права линия. Разширението на тази права линия какво образува? Значи, каква е идеята, когато излизаш от точката? – От една точка ти се стремиш да бъдеш до друга точка. В ума ти седи само една идея. От една точка до друга точка се образува права линия, образува се отношение. Питам тогава: Ако в дадения случай, като тръгваш, имаш в ума си две точки, ще се образува ли права линия? Щом имаш две точки в ума си, какво ще се образува тогава? Правя геометрически разсъждения. Казвате: „Това е лесна работа“. За да се образува една площ, какви условия трябва да бъдат? За да добие една идея във вас широчина, какво се изисква от нея? Или, ако на вас ви дадат идеята да определите какво нещо е време, какво нещо е пространство, как ще определите времето и пространството? По видимоу много елементарни работи, много лесни работи. Във

времето станало някакво събитие. Пространство – мястото, дето е станало.

Та казвам: От идеята за точката вие вече имате едно напрежение. Щом имаш едно напрежение в себе си, нещо неопределено. Какво нещо е точката в човека? Как ще определиш, че имаш точка? За всяка една точка се казва, че не завзема никакво пространство. Ние казваме: „Ония неща, които не завземат никакво пространство, не съществуват“. Права ли е идеята? – Отчасти. Да кажем, ако нещата не завземат никакво пространство, без пространство, или извън пространството да живеем, как е тогава? Човек, като излезе из физическото пространство къде отива? Като напусне физическия свят, къде отива? Пространственият свят е физическият, духовният не е пространствен. Щом като излезеш из пространството, къде отиваш? Тогава каква е разликата между пространствено и непространствено? Сега кой ограничи пространството?

Сега да кажем имате една нота. Може ли да определите каква е тази нота? Може да бъде „си“, може да бъде „ла“, може да бъде „ми“, може да бъде „сол“. Това е петолинието. То е една система, която служи за разбиране на някаква идея. Да имате вече една спомагателна линия. По какво се отличават ония ноти, които са на линията, от ония, които са между линията? Имате „ре“ /на/ междулинията, „фа“ е /на/ междулинието, „ла“, също „до“. Кои са на линията? Ако ги прекарате в една по-висока октава, къде ще падне „до“? – /На/ междулинието. Тогава всички, които са на линията във втората октава, ще бъдат /на/ междулинието. Онези, които са на междулинието, ще бъдат на линията. Тогава, каква е разликата между ония ноти, които са на линията и ония, които са между линията? Има разлика, разбира се. По какво се отличава „до“? Ако вземете трептенията на „до“ и трептенията на „ре“, се отличават. Ако аз ти пея „до“ на тебе, постоянно, в тебе ще се роди едно желание нещата да се разширяват,

да разпуснеш някаква линия. Като ти пея „до“ ще се роди желание да премахнеш едно препятствие, което те ограничава. Затворен си, ще се зароди желание да излезеш от затвора. Ако ти пея „ре“, в тебе ще се роди желание да вървиш по права линия. Ако ти пея „ми“ в тебе ще се роди желание, като имаш известни мъчнотии, да се справиш с мъчнотиите. Като ти пея „до“, ти имаш желание, да разпръснеш мъчнотиите. Като ти пея „ми“, в тебе ще се роди желание да мислиш, като как да се справиш с мъчнотиите. Защото в „ми“ пак се повтаря мъчнотията на „до“, но в друга форма. И следователно, мъчнотията на „до, ти в „ми“ може да я разрешиш. „Фа“ ще разреши мъчнотията на „ми“. Като влезеш в „ми“, имаш желание да събереш нещата, че да върви.

/Дойдоха двама стражари и казаха, че не е позволено да говори Учителят. Някакво недоразумение станало, защото ни беше позволено/.

По някой път тренът се туря в крива посока на релсите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Сега упражненията.

XVII година, 28 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 22. IV. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев¹⁴.

¹⁴ На 15. IV. 1938 г. в каталога на Елена Андреева не е отбелязана лекция от Учителя.

ЕДНА ОСНОВНА ИДЕЯ

Отче наш

Изпейте „В начало бе Словото“

Пишете върху темата **№20**: „Учението като метод за постижение“.

Изпейте песента: „Мога да кажа“.

Коя е основата на правата линия? Ако някой ви запита: „Коя е основата на правата линия?“, какво ще отговорите? Или някой да ви каже: „Коя е основата на живота?“ Под думата „основа“ на физическия свят разбираме това, върху което може да се гради. Тогава как бихте разграничили вие, каква е разликата между физическия свят, духовния свят и Божествения свят? По какво се различават? Казвате: „Физически свят“. По какво се отличава физическия свят от духовния? По какво се отличава духовния свят от Божествения? Сега може да се дадат много отговори, но има една идея, която трябва да седи вътре в живота. Знанието съществува и дава сила на човека. Ако някой ви попита: „В какво седи новото учение“, какво ще отговорите? Или имате едно ново верую, в какво седи това ново верую? Казвате, че вие вярвате, както едно време, хората вярвали. Че няма нищо ново, ако вярваш, както волът вярвал, ако вярваш както мравята вярва, или ако вярваш както птицата вярва. Какво ново има в тази вяра? Казвате: „Вярвам както едно време са вярвали“. Тогава няма ново. Новото се различава коренно от старото. После във вас седи идеята, вие искате да се покажете на окръжаващата среда, че вие не се различавате от тях. Казвате: „Двама хора мязат ли си?“ Те най-първо, ако си мязат един на друг, няма да се обичат. Ама то е едно противоречие. Какво разбирате под думите: „Няма да се обичат“? В живота, ако на двама

души дадете едно малко парче хляб и двамата да са гладни, турите им едно малко парче, тогава ще се зароди едно състезание – мязат си. Значи и двамата искат да ядат. Ако единият не искаше да яде, а другият искаше, ще се обичат, защото единият, който не иска да яде ще даде на другия и той ще яде повече.



Фиг. 1

Коя е основата на дишането? – Въздухът. Без въздух дишане няма. На какво дишането се обосновава? – На въздуха? – Въздухът е потребен за дишането. Без въздух не може да се диша. Каква е основата на яденето? – Храната. Без храна не може да ядеш. – Коя е основата да чувствуваш? Сега малко новото ще влезе в противоречие със старото. Теоретически казваме, че между две точки може да се прекара само една права линия. Тук тази идея, колко прави имаме? Туй, което аз съм начертал, между две /точки/ може да се прекара една права линия /Фиг. 1/. Значи, щом може да се прекара една права линия, има само дължина. Сега се твърди, че между две точки може да се прекарат много прави линии. Тогава какво разбирате, че може да се прекарат много прави линии между две точки? – Щом се прекарат много прави линии между две точки, вие вече имате широчина. Следователно физическият свят е едноизмерен, духовният свят е двуизмерен, а Божественият свят е триизмерен. Туй е само за обяснение. Тази линия, за да стане духовна, трябва да се разшири. Правата линия, за да може да се прояви, трябва да има широчина. Ако може само една права линия да прекарате между две точки, тя ще се движи безконечно в една и съща посока. Сега трябва да знаете, че тъй като говоря, в природата има едно Божествено измерение, което е праволинейно. Всичките измерения се мерят с праволинейното

измерение. Сега туй го вземете като една идея. Когато вземете например тона „до“, ти едновременно чувствуваш колко трептения има. Знаете ли, колко трептения има „до“? Или като го вземете във втората или в третата гама, като го вземете, знаете ли колко трептения има? Не знаете. Един тон може да го вземеш верен, без да знаеш, колко трептения има. Най-първо 32-те трептения виждат ли се? Тогава, ако вземем 32 трептения за основа, ако това е един закон – едни подържат, че най-низкия тон има 16 трептения, други – 32. Както и да е, без разлика, дали е 1 и 6 или 3 и 2. В дадения случай, то е само една идея. 1 и 6, и 3 и 2 какво означава? 1 и 6 е силно творческо число. 3 и 2 това е меко число, число на възприятия. Ти може да вземеш един музикален тон с 16 трептения, тия вълни ще бъдат по-дълги. Теоретически, механически, ако се обяснява е едно, но ако изпееш с 16 трептения, тонът ще бъде силен и мощен, няма да има мекота. Ако го изпееш с 32 трептения, веднага малко изменени ще бъдат вълните, мекота ще има, ще се различават вълните.



Фиг. 2



Фиг. 3

Един остър тон се различава. Единият ще има /Фиг. 2/ такова движение, другият ще има /Фиг. 3/ друга форма на движение. Сега туй твърдение трябва да се докаже. Как ще се докаже, че едните образуват корубести вълни, другите вгълбнати? Учените имат ред начини за доказване. Как ще докажеш, че един човек е религиозен? Научно как ще докажеш, че един човек е религиозен? По какво се

отличават религиозните хора, как може да определите? По какво се отличават учените хора? Ученият човек изучава външната страна на нещата. Учението е нещо, което се занимава с външната страна на предметите. Религиозният човек опитва нещата отвътре. Той иска да знае. Да бъде идеята по-ясна, може да кажем, че религиозните хора са хора на вкуса. Те искат да опитат вътрешната страна на нещата. Един религиозен човек иска да му е приятно. Религията донася нещо. Религията не е празна дума, но тя доставя нещо на човека. Религия значи свързване. Религията ни свързва с онова същество, от което ние сме излезли. Трябва думата „религия“ да ни даде наука да се свържем с онова същество, от което сме излезли или от източника, от който сме излезли, за да става една постоянна вътрешна обмяна между нас и туй същество.

Сега целият свят е построен върху два центъра. Засега „А“ го наричам егоцентричен, „В“ е теоцентричен. Значи една права линия може да се начертае тъй, че азоцентричната да се отправи към теоцентричната. Имате един азоцентричен живот. Какъв може да бъде този живот, на който основата е „аз“-а? – Искаш всичките неща в света да се подчиняват на твоите възгледи, на твоята сила, искаш да те слушат. Туй може ли да стане? Виждате, че във всичките животни в природата, като влезе едно голямо куче някъде, ще изгони всички по-малки кучета, ще ги накара всичките да се подчиняват наляво, надясно. Дойде от него по-голямо, то му покаже, че и то трябва да се подчинява. Питат най-голямото куче – кое накара всичките кучета да му се подчиняват? Най-първо на голямото куче му се подчиняват всички кучета, като дойде по-голямото куче, то образува друга една система, която от егоцентрична е станала теоцентрична. Как ще се усещаш ти? Ти ще се усещаш, че фасонът ти е паднал. Като кажат, че фасонът паднал, показва, че вашата система се променила. Когато вие се обезсърчавате, не е нищо лошо, че вашият център се е променил.

Вашата основа е съградена върху пясък, и като дойдат изпитанията, казва Христос: „Една къща, съградена върху пясък, като дойдат бурите и ветровете, рухне“. Казвам: Правата посока на правата линия трябва да изхожда от Божественото начало, не от нас. Бог да е в центъра и ние в периферията трябва да бъдем. Всякога, щом се обезсърчите, трябва да знаете, че има една погрешка, че ти си създал един свят, който не е естествен. Защото човешкият свят е свят на измененията, Божествения свят е свят на постоянство. Щом чувствувате, че вече нещата са изменени, вие вече имате една система, която хората са образували.

Сега някой път питате: „Защо светът е така създаден?“ Най-първо, този въпрос не е право зададен. Ако свирите някое музикално съчинение и питате: „Защо е така написано?“ – То е написано, тъй ще го свириш. Другояче не може. Тогава направи го тъй, както казваш. Може да питате деветата симфония на Бетовен защо е така написана? Напишете вие. Не само да критикувате. Питате, защо светът е така създаден? Че как трябва да се създаде? Казва: „Защо само една уста имаме?“ Че ти едва една уста може да нахраниш, ами ако имаш две, три усти, четири? Казва: „Защо трябва да имаме два крака?“ Ти едва може да obuеш двата си крака, 400 лева даваш за обуца, ами ако имаш десет крака по 400? Казва: „Защо ми е една глава, да имам две“. Той едва може да се справи с една глава, ако има две? Най-първо защо са му две глави?

Та сега вие казвате: „Ние сме окултисти“. Какво разбирате под думата „окултист“? Тя е много неразбрана работа. Казвате: „Окултизмът е наука“. Че каква наука е тя? „Те, окултистите много знаят“. – Че окултистите много знаят, но какво знаят? Тогава вие ще замязате на римските патки, които едно време казали: „Не знаете ли, че нашите прадеди едно време освободиха града Рим?“ – Те са второстепенни работи.

Най-първо трябва да имате една идея за Бога. Една идея за Бога да мислите, че Той е всесилен. Може да мислите, каквото искате, но една идея за Бога трябва да имате, че вие сте излезли от Него, дошли сте на земята да служите най-първо на Него, после на себе си. На Бога трябва да служите. Ако изворът престане, реката ще съществува ли? Значи, изворът, който изтича, животът който изтича от Бога, ако ти се държиш за този живот в Божественото, тогава твоят живот ще има смисъл. Някой казва: „Аз не вярвам в Бога“. Какво искате да кажете? Каква философия има да вярваш или да не вярваш, научно засягам въпроса? Той се е докачил нещо и не вярва. Защо? – Защото не е постигнал нещо. Казвате: „Аз не вярвам в Бога“. Добре, в кого вярвате? – „В себе си вярвам“. Много добре, тогава обосновайте живота си! Започнете да видим какво сте намислили. – „Ама мен ми дотегна животът, не ми се живее“. Като не искаш да живееш, като не ти се живее, знаеш ли, какво нещо е да не живееш? Аз ви отговорих отчасти, какво е да живееш. Да не живееш, значи, вечно да бъдеш гладен, а пък да живееш, значи вечно да бъдеш сит. Има един вътрешен глад, от който няма никакво разрешение. Да живееш, значи да бъдеш вечно сит. Кое е по-хубаво сега, кое е практично, джобът ти да бъде празен, без да имаш петаче, или джобът да бъде пълен, кесията ти да бъде постоянно пълна? Кое е по-хубаво? Допуснете, сега казвате, че известен предмет, че го виждате. Ако известен предмет не виждате, показва ли, че този предмет не съществува? Казва: „Ама ти Бога видял ли си?“ Но то е само едната страна на нещата. Само с виждане ние не познаваме нещата. Колко начина имаме на физическия свят за опознаване реалността на физическия свят? Имате пет сетива, пет канала има, по които ти може да се домогнеш до известна реалност. Виждали ли сте Бога, то е вече физическият свят. – „Ти, казва, слушал ли си го някога?“ Вземете, имате един орех непосаден и един орех вече посаден, който израснал. По какво се

отличават посаденият орех и непосаденият орех? – По формата си. Сега значи може да имаш една идея за Бога, която да мяза на един непосаден орех и имаш една идея за Бога, която мяза на посаден орех. Непосаденият орех остава неизменен, се като орех, но този непосаден орех след десет години ще има ли качествата, които имал в началото? Да кажем, първата година, втората година, третата година, ако се тегли, ще има ли същото тегло? – Ще изгуби нещо от теглото си. Ако този орех седи 10-20 години ще стане неспособен да се произвежда. Казвам: Вие имате идеята за Бога, както един орех, който е непосаден. Идеята ви за Бога, трябва да бъде посаден орех. Именно познаването на Бога, страданието в живота не е нищо друго, освен научен начин да познаеш Бога. Че страданието е единственият начин на земята, по който ние може да познаем Бога. То е страданието. Страданията и радостите, които дойдат то са двете опорни точки, по които познаваме Бога, с който ние сме свързани. Защото страданието може да бъде привидно. Може да имате физическо страдание – един удар, или страданието ви може да бъде от такъв, морален характер.

Представете си, че вие носите в джоба си една крупна сума. Вървите весел. Бъркате в джоба, търсите кесията си, няма я. Почувствувате една болка. Но тази болка не мяза на удара. Къде е тази болка? Но представете си, че вие се обезсърчите, казвате: „Отиде вече!“ Представете си, че вие сте ученик, отивате в странство да се учите. Бръквате в джоба, няма ви парите. Казвате: „Свърши се!“ Трябва да се върнете назад. Бъркате пак в джоба, парите са там. Пак се върнете. Само един момент на бръкване, казва: „Свърши се всичко!“ Какво се свърши? – Няма учение. Бръкнеш пак в джоба, казваш: „Всичко ще стане!“ Сега, каква е разликата между едното бръкване и другото бръкване? Какво ново е влязло, че в първото бръкване, бръкнеш, няма нищо, във второто бръкване ще напишаш нещо. Когато бръкнеш в своето сърце и не може да напишаш Бога, казваш: „Свърши

се всичко!“ Когато бръкнеш и напипаш Бога, напипаш го в сърцето си – всичко ще стане. Аз да ви дам една ясна идея. Вие може да си турите друга идея. Не туряйте идеята за Бога /като/ нещо, без което може човек. По никой начин. Не казвайте, че човек може да живее без Бога. Кажете ли така вие се осакатявате. То е се таки да кажете, че човек може да живее без глава. Може ли аз да живея без глава? – Че как ще живея? Може ли да живееш без сърце? Как ще живееш без сърце? Казвате: „Че без очи не може ли?“ Как ще живее без очи, на какво ще замяза тогава човек? Без уста не може, без очи не може, без уши не може ли? Тогава откъде тази идея? Какво ще турите на мястото /им/? Ако кажете: „Без очи не може ли?“ Тогава какво ще турите на мястото на очите? Прах трябва да турим. Тогава ние туряме онази идея за Бога, която ни е достъпна в следното: Бог е любов. Значи любовта ни е достъпна. Достъпна форма, с която може да знаем Бога. То е вътрешната страна, то е любовта. Ти Бога може да чувствуваш външно, във външните условия. Но щом чувствуваш по закона на любовта, ти ще имаш права идея. Без любов ти не може да разбереш Бога. Нищо в живота не може да се извърши без любов. Всичко е осъдено на фалимент. Онзи, който в живота иска да мине без любов е осъден на всички страдания. Всички страдания произтичат, че ние искаме да постигнем нещата без любов. Всеки, най-малък, опит е съвпрегнат със страдания. Всеки опит, в който влагаме любовта, това е радост, философия е това. Може да правите опити. Казвате: „Моят живот се свърши, аз страдам“. То са човешки работи. Страдаш защото искаш да извършиш работите без любов, без Бога. /Защо Йов страда, нали беше праведен?/ Никак не беше праведен. Щом страда, не е праведен. Христос страда защото носеше греховете на хората, за тях страдаше. Казва: „Той понесе греховете, Той изплащаше“. Както и да схващате, страданията произтичат от безлюбие. Всяко едно страдание произтича от безлюбие. Аз искам да

ви насоча на философията. Вие може да мислите, каквото искате, то е друг въпрос. Ако искате може да обосновете живота си. Ти може да пееш както искаш, ти може да пееш с наведена глава, или може да пееш с обърната глава назад, но има един правилен начин за пеене. В пеенето най-първо ще имаш една мисъл и едно чувство. Защото музиката има един умствен характер. Мисълта дава посока, чувствуванието дава широта. Първо посока се изисква. Да пееш, трябва да имаш идея.

Та казвам: Всички трябва да имате една идея за Бога, да изучавате, като сте при Бога. Аз по някой път изучавам хората, гледам, вие по някой път нямате любов към Бога. Понеже се намирате при едно същество, което е най-благородно, най-умно в света, ако с Него вие се проявите такива, каквито не трябва да бъдете, тогава аз вас, хората, ви уподобявам на една мома, една млада мома, която била много ленива. Кои хора са лениви? – Лениви са ония хора, които искат всички да им шетат, а те да седят на едно място. Тя била богата дъщеря, от леглото ще я дигнат, ще я турят до огъня, оттам ще я дигнат и ще я турят до софрата и с лъжичка ще я хранят в устата. Тя само казвала „примъч и отмъч“. „Примъч“ – да я довлекат, „отмъч“ – да я отвлекат. Дошъл един момък и тя била доста угледна, харесал я и искал да се ожени заради нея. Майката казва: „Както виждаш, тя не е научена на работа, трябва ние да я донесем до огнището, после да я отнесем“ Той казва: „И аз ще го правя, стига тя да ме хареса“. Като се оженили, той я занесъл до огнището, пък наклал голям огън и излязъл навън. Тя викала „отмъч, отмъч“, но никой не дошъл да я отвлече. Тя казала: „То няма кой да ме отвлече, но чакай аз да се отвлека. Значи тя намерила, че и сама може да стане. И по едно време се намерила на крака. Тя разбрала, че не само другите хора може да я носят, но че и тя може да става. И ние понеже сме от тия много работливите, някой път Господ ни донася до огнището и ни оставя.

Като накладе голям огън, ти викаш: „Отвлич, отвлич“, но няма кой да чуе. Тогава казваш: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ“. Помогни си сам на онова, което ти можеш, а пък на онова, което ти не можеш, Бог ще ти помогне. Има нещо, което ние сами може да си помогнем. Най-първо ти ще дишаш въздуха, ще го приемеш и тогава, онова Божественото, въздухът като влезе, каквото ще произведе в тебе, това е Божественото. Въздуха като приемеш, ще го задържиш. Сега дишането в какво седи? Западните хора дишат и източните хора дишат, но има разни теории за дишането. Не бързай да дишаш! Ти като приемеш въздуха, този въздух ще задържиш, Бог да свърши своята работа. Като усетиш, че Бог свършил своята работа, тогава ще издишаш. И тогава като издишаш, кажи по една хубава дума: „Добър съм“. Под думата: „добър съм“ какво подразбираме? „Добър съм“ – Значи, че си добър създаден. „Добър съм“, не че си добър пред хората, но да разбираш идеята, че си добре създаден. Следователно, благодари за онова, както Бог те създал – „Добър съм“. Ако по този начин вие дишате, като вдишвате, вие си концентрирате ума към Бога и като издишате, казвате: „Добър съм създаден“, веднага тъгата, която имате, ще изчезне. Та казвам: Вие трябва да имате характера на мъчениците. Дойдат и кажат: „Ти вярваш ли в Бога?“ Не само да кажеш, че вярваш, но и се надяваш, и обичаш Бога. – „Не само вярвам, не само се надявам, но и аз любя Бога“. Вярата е излязла от любовта, надеждата е излязла от вярата. Следователно, любовта в случая това е основата, пък вярата е майка на надеждата. Надеждата е детето. Надеждата в света, с която уповаваме, то е детето на вярата. Някой казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ Ти ще кажеш в себе си: „Не само вярвам, но аз обичам Бога“. Някой ще каже: „Ти виждал ли си Бога?“ – Ами ти човека виждал ли си? Казвате, че виждате някого. Ако това е вярно, този човек утре умре, къде е човекът? Туй, което се изменя човек ли е? Но туй невидимото вътре в човека, то е човекът. Видимото, то

изявление на невидимия човек. Видимият човек е изявление на невидимия човек. Следователно, ние хората сме видимата страна на Бога. Като виждаш себе си, то е външната страна, външното проявление на Бога. Онова начало, което не се изменя, което при всичките условия, в каквото отношение и да се намираш, ти веднага отпрати ума и сърцето си към Бога, и него слушай. Тогава се разрешават всичките въпроси. Жаждата се разрешава само при извора, гладът се разрешава при хляба. Вие ще си извадите своите заключения. Скърбите къде се разрешават? – При радостите. /Къде да ги намерим?/ Къде се намира водата? Въздухът къде се намира? Нали навсякъде се намира въздухът?

Тогава, аз ви препоръчвам, ако сте нещастни, всеки един от вас да си вземе една саксия, едно карамфилче или едно друго цвете, което цъфти по няколко пъти в годината, посади го и го обикни. Погледни и обикни това цветенце. Ти ще кажеш, че не може да обичаш цвете. Човек и той е едно цвете, което е цъфнало. Ти срещаш един човек и го обикваш. Като видиш един човек, или като чуеш гласа му, или по говора му, или по хода му, или онова, което ти виждаш, ти го обикваш. Аз искам да ви наведа, да имате една наука за нещата. Тия старите неща, старите баби да ги оставите. – „Мен ми дотегна животът“ – То е бабешка работа. – „Не вярвам“. То са стари работи, на пастърма са станали. Този речник, оставете го настрана! Вие се сърдите. Сръдната е метод. Като се сърдиш, ти мислиш, че ще постигнеш нещо. Аз съм виждал музикант, като свири, че хвърли цигулката, хвърли книгите, не иска да свири. Защо не иска да свири? Неразположен е да свири. Давам му една английска, не е разположен, като му дам 100, веднага е разположен, като му дам 200, 300, 400, 500, 1000, свири човекът. Значи, нему му трябват хиляда английски. Даже, ако не е толкова гениален, пак ще свири. Я, ти дай на шивача две

хиляди и ти ще видиш, как хубаво ще шие. Плати му 5-600 лева, той ще направи дупките големи, големи.

Сега аз не искам да ви убеждавам. Вие имате стари идеи, които ви измъчват. Всичкото ново в света, то е което причинява радост. Аз наричам нови неща, които изтичат от Бога, които причиняват радост. Старото е човешко. А пък старото трябва постоянно да се обновява. То трябва да се обновява от Божественото. Затова, щом се усетиш, че си неразположен, то е човешко чувствувание. Веднага внесете Божественото! Вие страдате. То е човешко. Радвате се, то е Божественото. Казва: „Да се весели Бог в своите дела“. И да скърби човек в своята глупост. Защо? За да се поправи. Сега туй ви препоръчвам като един метод. Често в съвременното възпитание хората правят опитите на тези, които са образували изкуството на цимента. Вие забърквате циментена каша, туряте крака си вътре. Най-първо е приятно да си туриш крака. Но да бъдеш внимателен. Ако туриш крака си и го държиш няколко часа, после ти ще се сковеш. Никога не си туряй крака в една циментена каша! Безверието в света е една циментена каша. Нищо повече! Недоволството в света е една циментена каша. Ти ги бъркай с дърво, с желязо, но краката и ръцете да бъдат далече. Влезе ли ръката, влезе ли кракът, ти ще пострадаш. Когато дойдете до безверието, ние знаем какво е. Това е циментена каша. Тогава каква е кашата на вярата? По някой път аз гледам някой, той сам не вярва в Бога, казва: „Онзи не вярва“. Той го преценил. Ти, който не вярваш в Бога, ти не може да знаеш, кой вярва в Бога. То е невъзможно. Може да се определи, онзи, който вярва в Бога, който има тази вяра, която е основата на любовта, вярата и надеждата. Който има тия трите неща, то е основното учение на онези, които вярват в Бога. Той се познава по това. Срещне го някой беден човек, поиска му, бръкне в джоба, той има само една монета, даде му я и върви. Като върви, бръкне пак, в джоба има пак една монета, пак дава. Той никога

не се съмнява, съмнението не влиза в ума му. Не мисли, че джобът му ще се изпразни. Той вярва, че джобът винаги ще бъде пълен. Както изворът, колкото и да дава, всякога ще има, ще бъде пълен, колкото и да дава, този извор ще блика. То е любовта към Бога. Онзи човек, който при всичките условия се блика, извира, той е човекът, който има вяра, надежда, който има любов към Бога. Онзи, който като някоя щерна се изпразва, той няма любов.

Сега разбрахте ли? Какво остава във вашия ум? /Зададе се един въпрос за Фидеас – скулптора/. Всичките хора са скулптори. Децата умират, вземат тия деца. Дойде смъртта, вземе детето, не е ли същото? Най-после и ти сам изчезнеш от света. Когато дойде човек, трябва да знае, какво нещо е умирането. – Да ти вземат всичко, каквото имаш, да те оставят без нищо. Представете си, че вие уповавате на ръцете си, вземат ви ръцете. Уповавате на краката, вземат ви краката. Уповавате на очите, ушите, вземат и очите, и ушите, и дробовите вземат, вземат всичко и представете си, че ви лишат от всичко онова, на което вие уповавате. Турят ви в един свят, на какво ще уповавате? Няма ли да бъде туй най-голямото разочарование? Има нещо по-красиво от очите. Кое е то? – Това, което не знаете. Има нещо по-красиво от ушите. Кое е то? – Което не знаете. Има нещо по-красиво от сърцето. Кое е то? – Което не знаете. В това седи Божественото. Божественото може да възстанови всичко онова, което ние сме изгубили. Всичко може да го възстанови в много по-хубава форма, отколкото изгубеното. Защото, вземете и Йов в своите страдания, и той казва: „Говорил съм много пъти в незнанието си, но сега няма да говоря“. Призна погрешка в своите разбирания. Дойде туй вътрешно просветление. И тогава Писанието казва, че той тогава получил двойно богатство, богатствата му били в двоен размер по-големи. Казва Писанието и дъщерите, и синовете му били по-красиви, отколкото първите. Неговите разбирания след туй

изпитание са били други. Следователно, във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят в Йов станало едно изменение, едно подобрене.

И тъй всички трябва да бъдете герои. При всичките изпитания в света, като дойдете до изпитанията, да видите сила, да се не обезсърчите, да минат година, две, десет, двайсет години, да опитате, че вашата идея, върху която сте съградили вашия живот е вярна. Да кажете, че това, в което вярвате е така, не може да бъде другоаче. – „Отде знаеш?“ – Зная го. Казва: „Няма Господ“. Че туй доказателство ли е, че няма Господ. Доказали го учените хора. Че как са го доказали? Бог не е една идея, която може да се отхвърля. Бог никога не може да се отрича. Туй е абсолютно немислимо. Ако отричаш Бога, ти веднага ще умреш, ще изчезнеш. Онези, и те правят опити, дето казват, че не вярват. Те са привидни работи. Казва: „Аз съм се обезверил в хората“. Щом намери добър човек, че му помогне, казва: „Имало и добри хора“. Изменя се неговото мнение. Те са пресилени работи. – „Няма добри хора в света“. Щом му помогне някой, казва: „Имало добри хора в света“. Казвам: Пазете се! Може някой път на човека да му е мъчно. То е едно вътрешно изпитание. Бъдете благодарни, понеже вие не сте благодарни. Благодарили ли сте за онова богатство, което Господ ви дал сега? Вие не сте се отблагодарили. Постарайте се да се отблагодарите! Ако не се отблагодарите, тогава ще ви дойде някое страдание. Защо ще дойде страданието? – Защото в страданието вие ще познаете, какво може Господ да направи за вас. Писанието казва: „Познайте ме в ден скърбен и аз ще ви помогна“. Значи, в този, скръбния ден какво ще познаете? – Ще познаете Божията любов. Виждаш, че в Бога всичко е възможно. Всичките ваши мъчнотии, които срещате в живота, ще изчезнат. Всичките хора те са условия: баща ви, майка ви, това са се условия. Онова начало, на което вие може да разчитате, то е Бог във

вашата душа. Дръжте се за Него, не като слепец за тояга, но дръжте се с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си сила.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 29 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29. IV. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ПРИЧИНА, СРЕДА, ФАКТИ

Отче наш

Тема зададена имате ли? /Чете се темата „Учението като метод на постижение“. / – Пишете върху темата №21 „Разлика между честност и справедливост“. По какво си приличат и по какво се отличават?

Изпейте една песен. /Изпяхме „Фир-фюр-фен“/.

Природата има няколко начина за разглеждане на живота. Запример, къде може да приложите числеността на нещата? Когато нещата са разделени, запример, вземете отделните тела, които съществуват в природата. Нашата земя, слънцето, всичките други звезди се са отделни. Може да ги изчисляваме колко са на брой, може да приложим аритметиката, числеността на тях да знаем, когато дойдем да изучаваме вътрешните отношения на нещата, телата, които са отделени едно от друго, запример, разстоянието между две слънца, които са далеч на три светлинни години. Колкото светлината може да измине за една година, като пътува 300 хиляди километра в секунда, това е една светлинна година. Та едно слънце седи от друго на такова голямо разстояние. При това тия двете тела имат отношение едно към друго. Обикновените хора даже не подозират за тия работи, те не подозират отношението на звездите една към друга, както мравите не подозират, че има някакви хора на земята. Мравите и досега не знаят, че съществуват същества по-високо от тях. Мравите мислят, че единствените разумни същества са само те, над тях други същества сега няма. Тя е така построена, че и да види, ако иска да си състави едно понятие за човека, ще го мисли, че е една голяма мравя. Питам сега: Какво може да се постигне с един мравешки ум? Някой

път хората поставят въпроса: „Каква е целта на човешкия ум?“ С разширението на човешкия ум се разширява човешкото съзнание. Там се включва прогреса на човека. Без развиване на човешкия ум и на човешкото съзнание, не може да има вътрешна култура. Ако престане човешкия ум да се развива, то идва упадък. Цялата история на природата показва, че ония тела, които не се развиват имат упадък. И съществата подлежат на същия закон. И те като не се развиват, явява се един упадък, регресивен упадък, израждане. От израждането на нещата се явява смъртта. Всички същества, които се израждат са подложени на смърт. В дадения случай, смъртта е един обновителен процес в природата. Всяко нещо, което постига крайния предел на своята инволюция, е вече предразположено към преживяване на ония условия, при които то може да съществува. Разбира се ние засягаме смъртта не така както се разбира. Смъртта в природата е едно ограничение на деятелност. Сега, разбира се науката може да се занимава със сегашните условия на живота. По някой път всичките хора се спират върху въпроса, казват: „Да прекараме добре на земята“. Представете си, че един пътник е в кораб, казва: „Да прекараме добре в кораба“. Пътува с един параход и се занимава, как ще преплава той океана. – „Вън, казва, на сушата като излезем това не ме интересува“. И действително, докато човек е на кораба, не трябва да го интересува другото. Един ден, като излезе на сушата какво трябва да прави? Или ние, онзи, бурния живот по морето го уподобяваме, когато имаме големи неприятности в живота. Той е бурният, морски живот. Животът при пътуването е неприятен, няма тия удобства, както на сушата. Тогава, разбира се, условията в кораба са други, и условията на сушата ще бъдат други. Често мнозина не правят разлика, казват: „Един бурен живот и един тих живот“. Ако се попита, в какво седи бурния живот? Има известни изпитания, които не произтичат от самия индивид. Някои от вас може да сте пътували

в Атлантическия океан, от България за Америка, да ви посрещне някоя буря, ще видите в какво положение ще се намерите. Приятно спане няма. Ще се държиш някъде на кревата, ще гледаш да не те изхвърли, ще се тласкаш от едно място на друго.

Сега запитвате, защо се случват тия работи. Да допуснем, че не биха съществували никакви бури, никакви ветрове не биха съществували, знаете ли какво ще бъде положението на земята, на водните течения? Представете си, че бурята на земята, би била еднаква навсякъде. Да кажем, ако нямаше никакви ветрове, температурата беше еднаква по цялото земно кълбо, какво щеше да бъде положението на земята? Сега нали вие се занимавате с философия? По някой път вие си задавате въпроса: „Защо са тия промени в живота?“-Туй, което става на земята, става и в човека. Туй, което става във вселената, става и в самия човек. Човек не може да избегне промените, които съществуват в природата. На тия промени всички същества са изложени. Ония същества, които са на по-висока степен на развитие са изложени повече на промени, отколкото ония същества, които са на по-ниска степен на развитие. Те са изложени по-малко на промени.

По някой път във вас се заражда желание на недоволство. Хората обичат да се сърдят. Какво нещо е сърдната? Всеки човек може да го разгневите. Върви някой човек, пее си, изведнъж спрете го, в него ще се зароди едно неприятно чувство. Човек моментално, ако се спре с този подтик на енергия, щом се спре, ако в даден случай ти не може да намериш правилен път, за да насочиш своите енергии, в тебе се образува едно вътрешно триене, загорецвяване. Веднага ти си раздразнен. Казва: „Кипва“. Ще се образува топлина. Знаете, че като се образува топлина има кипване. За да има кипване, трябва да има горещина отдолу.



Фиг. 1

Следователно в живота човек трябва да изучава вътрешните движения. Течения има на мисълта. /Фиг. 1/ Това представя челото. Имате горна част, долна част и средна част. Долната част на челото се занимава с онази, грубата материя, необработена материя. Областта над веждите има наблюдателен ум, който се занимава с фактите, отделните факти, какво се случва, без да има някаква връзка между фактите. Средната част се занимава с набраните факти, туря ги в известни системи. В горната част се търсят причините, системи се образуват. Горната част търси причините, които са произвели тия факти. Запример, вие чувствувате студа, това е един факт. Сега трябва да обусловите на какво се дължи студът. Или топлина чувствувате, то е един факт. Природата е пълна се с отделни факти, които срещате. Фактът е нещо, което не можеш да го обясниш, но не може да го отречеш. Умира човек, един факт е. Защо умира не го знаеш. Може да видите, един човек се разболява, става известна промяна, не знаете в какво седи промяната. Или виждате по някой път изгубвате равновесието на своя ум. В какво седи изгубването на равновесието? – Някаква промяна стане в неговия мозък.

При сегашните условия физическия живот не е поставен на една точна основа. Често стават промени. И каквато система и да употребим за самовъзпитанието, ние трябва да вземем много работи. Запример, вие по някой път си задавате въпроса, че при най-малките промени в атмосферата, вие усещате едно чувствувание, става ви студено. Вие не може да си обясните, защо ви става студено. Първо, тази студенина зависи, че вие не употребявате една хубава храна. Второ, че у вас окисляването не става правилно, белите дробове не

работят правилно. На трето място имате изобилно венозна кръв и организмът ви не функционира правилно. Следствие на това, в природата вие започвате да чувствувате едно изстудяване на крайниците, на вашите ръце и на вашите крака. Някой път краката изстиват и то /е/ един болезнен признак, изстиват краката ви. Или изстиват ръцете ви. Краищата на ръцете ви изстиват. Тогава се забелязва един процес, че кръвта се събира във вътрешните съдове на тялото. Кръвообращението не е правилно. Щом кръвообръщението не е правилно и мисълта на човека не работи така правилно. Във вас се явява едно угнетено състояние. Вие сте неразположени, усещате, че има нещо, което ви стеснява. Не го знаете /от/къде е. Туй състояние, което угнетява, може да е наследствено, може да го носите от четири-пет поколения, вие го усещате. Случва се така, че дядо ви страдал от някаква ипохондрия, или имал някаква болест. След четири поколения, вие нямате нищо общо с дядо си, но във вас идат тия страдания по симпатия на дядо ви. Сега казвате, че какво има, какво вършил дядо ви – живял не добре. Какво отношение имате вие с дядо си?



Фиг. 2

Представете си сега линията АВ /Фиг. 2/. Тя е една желязна линия. Представете си, че А се постави в едно огнище. След време, какво ще стане с В? Ще кажете, че този влязъл в огъня, какво съм виноват аз? След време от А и В ще се нагорещи. Ще проникне тази топлина от А до В. Да допуснем, че туй нагорещяване е благоприятно условие. След време в даден момент, ще мине известно време и то ще мине във В. Може всеки един от вас да направи известно наблюдение, след колко време топлината ще мине в центъра А. И в живота между

дядо ви и вас, вие сте поставени на една линия, вие вървите по една линия и по необходимостта на този закон последствията ще сполетят и вас. Сега има два начина за констатиране на нещата. Може да се констатира без обяснения. Някой казва: „Защо е така?“ Така е този въпрос. Как стават нещата и защо стават те, са различни методи. Защо стават никой не знае. Защо се ражда човек? Че е роден може да се обясни и как се ражда, но защо е роден, то е един въпрос, не може да се обясни. Защо човек се сърди, не може да се обясни. И всякога може да направите един опит. Вие може да разсърдите, когото ѝ да е. Пък може и да утешите, когото ѝ да е. Взели сте пари от някого, не му плащате. Той се разсърди на вас. Има нужда от пари, но вие сте в състояние да внесете мир в неговата душа, да не го сърдите. Може да му платите и лихвите, и да му дадете един подарък, веднага ще има разположение.

Понеже ти си излязъл от дядо си, ти си вече свързан. То е една свързана верига. Най-първо казвам: Турете си една мярка. Трябва да имате една абсолютна мярка, която не се мени. Тази мярка ще турите. В природата има една абсолютна разумност. Вземете тази мярка, с нея ще мерите. Защото, да допуснем, че известно страдание има в света. Но някои страдания произтичат от неразбиране. Ако на едно новородено дете му дадете твърда храна, вие ще произведете болки в неговия стомах. Това дете няма зъби, не може да дъвчи. Ако му дадете жидка храна, която природата приготвила, то ще се чувства добре. Казвате, че природата не е разумна. Природата предвидила и приготвила млякото за малкото дете. Друга храна приготвила когато порасне, може да се храни самостоятелно, дава му твърда храна.

Сега вие не искате да страдате. Страданието в света е привилегия. Страданието е твърда храна. Всяко страдание е твърда храна. Трябва да разбирате. Нещо ви се случва в живота. Това е нещо, което трябва да обработвате с вашия ум. Ония, по-висши същества

имат повече страдания, по-низшите имат по-малко. Един, който е в университета, се занимава с по-трудни задачи, който е в гимназията с по-прости. Като влезеш в първо отделение, там са елементарни работи. По някой път вие се спирате върху въпроса: „Защо са тия страдания?“. Излез из училището! Един студент всякога може да не се главоболи, ако иска да не си бие главата, да учи 4-5 часа, да го късат, да се дразни, че работите не му вървят, да напусне университета. Но след като напусне университета, работите няма да се улеснят. В университета работите донякъде ще се оправят, но като напусне няма да се оправят. С университета работите ще се оправят по-лесно отколкото без университета. Животът е училище. По-добре университет на живота, отколкото училището на смъртта. Тогава някой казва: „Да умрем, да напуснем училището“. Нямам нищо против, но с напушането на училището, и със свършването на училището вие имате два различни резултата. Казвам: Придобивките на живота са повече, отколкото придобивките на смъртта. Да приближите смъртта и животът. Практически и смъртта е необходима, и животът е потребен. Животът ще приложите в доброто, а смъртта ще приложите в злото. Смъртта ще приложите в злото за да се освободите от злото. Непременно трябва да умрете. А за да се свържете с доброто, непременно трябва да оживеете. Следователно, всеки който умира, свързва се със злото; всеки, който се ражда, се свързва с доброто в света. Ако той не разбира този закон, той се самоосъжда. Като живее, той постепенно умира. Един човек, който не е разбрал закона, постепенно умира. Защото, като погледнеш един човек, може да се чете в неговото лице, че той умира. Може да се определи след колко години ще умре или след колко дена. Дойдат някой път лекарите, лекарят като пипне пулса на болния, като го погледне, казва: „Още два-три дни, ще свърши“. Как познава лекарят? Много лесна работа. Имате един аероплан. Като се качи онзи, който

кара машината, може да определи за колко дена ще стигнат възлицата. Знае, че на половината път ще остане влака. Тъй щото може да се изчисли енергията на човека, да се види колко време ще живее. Ако някой се разболе, един съвременен учен човек, като бутне задната част на ухото на болния, знае, ще умре или ще оздравее. Някой път лекарят казва: „Ще умре“. Като побутне другият казва: „Няма да умре“. Някой път лекарят казва: „Ще живее“. Онзи като побутне зад ухото казва: „Ще оздравее“. На ухото има един белег, който показва, ще живее ли човек или ще умре. Тъй щото, искате ли да не умрете, когато се разболеете, бутай те се зад ушите, ще живеете по-дълго време. Като се разтриваш, ще живееш повече, отколкото ако не се разтриваш.

Та казвам: Знанието е потребно за да се облагороди нашият живот. Човек е свързан с три свята: със света на мислите, със света на чувствованията и със света на постъпките си. Или физическият свят, духовният свят и Божественият свят – те са три свята свършени. И тогава връзката е Божественият свят, причината, това е духовният свят, това е средата и физическият свят, това е резултатът. Следователно, на физическото поле ние от резултата ще съдим за причината. От причината може да знаем, какъв ще бъде резултатът в Божествения свят. А пък тази причина, да кажем слънчевата светлина, минава през известна среда. Коя е средата между земята и слънцето? – Етера. Тук на земята има и една друга среда – въздуха, през която минава светлината. Казвам: Всеки един човек се нуждае от известна среда за да може Божествената енергия да премине. Следователно, духовният свят съставя средата, през която човек възприема благата, които идат от великия свят. А сам човек е един резултат на ония причини, които действуват извън неговия обсег. Тъй щото вие живеете на земята, но съдбата ви е разрешена от друго място. Съдбата на човешката глава зависи от неговата глава. Неговият мозък зависи

от неговото съпоставяне, както е съпоставен той в отношение с разумната природа. Казвам: Всякога се пазете да не изгубвате връзката, която природата е турила във вас. Запример, вие имате връзка с вашите очи. Ако вие ги продадете, изгубвате връзката. Имате връзка с вашите уши. Ако вие ги продадете, изгубвате връзката. Имате връзка чрез вашия нос, имате връзка с вашата уста, имате връзка с вашето осезание. Те са основните връзки, от които зависи животът на човека. Вашият усет на пръстите трябва да бъде нормален.

Та казвам: В съвременната наука има едно приложение – химията има едно приложение, физиката има едно приложение, съвременната педагогия трябва да има едно практическо приложение за самовъзпитанието. Знанието трябва да се приложи. Знанието, което не може да се приложи, то е безполезно за човешкия живот. Имате известна литература, трябва да разбирате това, което е полезно. Или четете някое духовно съчинение, трябва да разбирате онова, което е за облагородяването на чувствата. Или четете физическа наука, трябва да четете онова, което е полезно за неговото тяло. Всеки един трябва да разбира ония условия за своето тяло, ония условия за своите чувства и ония условия за своята мисъл. Или тъй нареченото, трябва да разбира условията за тялото, условията за симпатичната нервна система, която е свързана с неговите чувства и да разбира условията за своята мозъчна система. Човек трябва най-първо да започне възпитанието от тялото, възпитанието на симпатичната нервна система, която е свързана с неговия стомах. Човек трябва да възпитава своя стомах. Той се намира в най-низка степен, той е най-невъзпитан. Животът му няма да тече така благоприятно, ако не може да възпита, да тури в хармония своя ум, своята мисъл. Той не трябва да се безпокои от всички промени, които стават в природата, той трябва да ги изучава. Запример, вас може да ви сплаши идването на силна буря, или повдигането на праха в атмосферата, или някои дни,

когато става горещина, или зимно време на някое място може да се увеличи спадането на температурата, може да бъде 25 или 30 градуса, туй веднага може да ви сплаши. Но как ще си обясните, когато човека го тресе лятно време? Отвън има достатъчно топлина, а вие треперите вътре. Как ще си обясните този студ, който става? Казвам: Много неща има в природата, които трябва да се обяснят. Индивидуално човек трябва да изучава своя организъм и трябва да изучава природата, да се постави в хармония. И като изучава природата, като изучава себе си, той ще знае във всеки даден случай, как да се постави.

Сега, запример, ако на вас ви дадат една тема №22 да развиете: „Кои са причините, които създават водните течения, обръщането на големи маси вода, които постоянно се движат. Кои са причините, които заставят водата да се движи?“ Туй, което става в океана, което става на сушата, става и в човека. Има общност в законите. Ние считаме, че законите, които управляват нашия организъм, не са общи със земята. Пък ония закони, които движат земята, движат същевременно и човека, и онези закони, които движат слънцето. Да кажем, нашата земя има две движения. Едното около себе си, около своята ос, на какво се дължи, да се обясни? При това има и друго едно движение, около слънцето. Питам сега: Ако земята не се движеше около себе си, ако не се движеше около слънцето, какво щеше да бъде? Движението на земята около слънцето, това е идеята за Бога. Разумният живот на човека се движи около един голям център. Движението на земята около себе си, разбираме личния живот на човека. В туй обръщане има практическо приложение. Понеже земята, ако не се движеше, едната част щеше да бъде осветена, щеше да има благоприятни условия, другата не щеше да има. Сега при туй движение равномерно земята се осветява, тъй щото всичките части имат еднаква привилегия. Сега по някой път вие задавате въпроса,

защо трябва да се движи около слънцето? Накъде трябва да се движи човек? Кое е по-хубаво – движението или застоят? – Движението. Посока на движение в природата трябва да има. Новите идеи в света идат, да се даде една правилна насока на ония енергии, които са вложени, да дойдем в съгласие с великите закони на природата. В това отношение и обществото, и народът, само така може да се повдигне човечеството. Ако човек се движи в пространството като комета без никаква идея, нищо не може да се очаква от него, всякога ще дойде един катаклизъм. Там дето светът няма общ център, катаклизми се случват често; дето има общ център, катаклизмите са изключение. Но всичките неприятности в живота произтичат от известни колебания. Понеже сме свободни същества, ние искаме някой път да изменим живота си. При туй изменение, ако изменим своя център, по който трябва да се движиш, ще се случи някаква промяна нежелателна. Та казвам: Обща идея трябва да имате. Трябва да имате една обща идея за Бога, която да може да я турите на изпит, на един личен изпит. Не философите да ви доказват, има ли Господ или няма. То е съвсем друг въпрос. Защото тия философи, които са доказвали досега дали има Господ, този въпрос – съществуването на Бога, не може да се докаже. Казва: „Да се докаже, че има Господ“. Туй, което се доказва, то не е реално. Туй, което не може да се доказва, то е реално. Какво ще ми доказва един философ, дали има въздух. Аз го зная, аз дишам. Какво е въздухът сега, ако остане аз да чакам той да ми доказва, дали има въздух, че тогава да го употребявам, ще се свърши. Какво ще ми доказва един човек, има ли светлина или не. Трябва да ви се говори за онова, което вие знаете. Да ви се говори за светлината като факт, за въздуха като факт, който сте проверили, може да ви се говори. А пък за ония неща, които не съществуват като факти те са извън човешкия ум. Казвам: Опитната наука, онова, което мислят хората е хубаво, но всякога трябва да вярвате в онова, което

вие сте опитали. В човека има едно чувство. Та казвам: Опитът важи повече от всички философи. Туй, което е опитано, което е проверено, туй върху което почива твоят живот, е по-реално от всичко онова, което може да четеш.

Та казвам: Свързвайте причините, свързвайте средата, свързвайте фактите! Изучавайте живота без да се обезсърчавате!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 30 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6. V. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЧЕСТНОСТ И СПРАВЕДЛИВОСТ

Отче наш

Изпейте „Духът Божий“

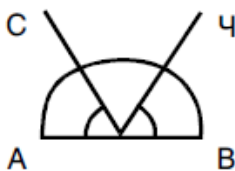
„Всичко в живота е постижимо“

Пишете върху темата „Разликата между постоянство и твърдост“. – Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Каква е? – Четете. /Чете се темата „Разлика между честност и справедливост“. /

Доста труден въпрос, понеже е отвлечен. Честност и справедливост – това са отвлечени въпроси. Как може да се конкретизират, да станат по-ясни? Разликата между студено и топло каква е? Когато имате топлина и когато имате студ, какъв е резултатът, какво се произвежда? Или при друго едно състояние, да кажем когато човек е твърд, какъв е резултатът? Между твърдостта и мекотата каква е разликата, или вземете разликата между други две състояния – болен и здрав. Каква е разликата, когато човек се намира в едно болезнено състояние и когато се намира в едно здравословно състояние? Или разликата между гладния и сития, каква е? Вие може да вземете честността като ценност и справедливостта като друга ценност. Те по качество се различават. На какъв скъпоценен камък може да уподобим честността и справедливостта?

Всякога трябва да имате много определена идея в ума си. На какъв предмет да се уподобят? Как си представяте честността? Физиогномически каква черта ще дадете на честния човек и на справедливия? Ако един художник иска да нарисува един честен човек какви черти ще тури? Особени черти има честния човек. И справедливият има особени черти. Ако нарисувате едно животно и човек, те си имат особени форми. Животното има своя форма и

човекът има своя форма. Вие по някой път разглеждате работи/те/ поотделно, както някои анатомисти разглеждат костите. Вземете една кост, анатомистът изучава я, вижда че има известно различие от друга. Но тия кости имат една вътрешна връзка. Не може да турите костите където и да е. Да кажем, човешката плешка, къде ще я турите? Или костите на пръста, къде ще ги турите? Ако искате да образувате човешкия организъм, човешкия пръст къде ще го турите? Честността къде ще я турите? Представете си, че честността е като една кост, къде ще я турите? Честността е опашката, справедливостта е главата. Туй е едно уподобление. Всяко куче, като го срещнете, маха опашка. Като си маха опашката, показва, че то се убеждава, че живее, ходи. Има някакво достойнство – постоянно си върти опашката. Чрез опашката животните се карат да мислят. Ако животното престане да си върти опашката, то не може да мисли. Щом като престане да си върти опашката, то или заспива, или си подвие опашката и бяга някъде. И човек постоянно си трие носа. Защо? – Карате го да мисли. Тъй, че хване те хрема. Хремата е един процес да мислиш и ти постоянно се секнеш. С туй се събуждат тия центрове на мисълта.



Фиг. 1

Справедливостта е свързана с човешката мисъл. Честността е свързана с човешките чувства. Френологически те са два противоположни полюса. Ще разсъждавате. Имате АВ – една права линия. /Фиг. 1/. С – е справедливост, Ч – е честност. Тези ъгли са равни. Казвам: Зависи от продължението на тия линии.

Справедливостта има свои качества. Справедливостта има седем качества. Честността и тя има седем качества. Тогава, ако ви попитат тъй: „Кое е първото качество на справедливостта?“ За изяснение да кажем вземете тона „до“. Колко отношения има в музиката? Седем тона имате, нали? За да се изясни тонът „до“, има отношение към „ре“, към „ми“, към „фа“, към „сол“, към „ла“, към „си“. „До“, ако се тури във връзка с другите тонове, то е едно съзвучие. Трептенията на „до“, ако дойдат до трептенията на „ре“, какво се образува? Образува се секунда. „До“ – „ре“. Ако вземете „до“ и „ми“, какво се образува? – Терца. Тогава каква е разликата между терца и секунда? Различието в трептенията зависи от разстоянията, че трептенията на „до“ са по-далеч от трептенията на „ре“. Трептенията на „ре“ са по-близо до „до“ отколкото до „ми“. На „фа“ са още по-далеч. Когато изучавате в музиката трептенията, ако вие изучавате тона „до“, ще имате един резултат. Сега под думата „резултат“, какво подразбирате? Ние влизаме в една област, където човек трябва да се интересува. Запример, един гладен човек се интересува от храната, на сития безразлично му е. Щом говорим за резултати вие всички сте сити. Да кажем, един човек взел един билет от лотария и очаква от билета да получи 400-500 хиляди лева. Докато не се теглила лотарията, интересува се от билета, какво станало, теглена ли е или не. Щом се тегли лотарията, вече не се интересува от билета повече. Казва: „Не ме интересува“. Защо по-напред се интересувахте, а сега не се интересувахте? Билетът пак го имаш. Преди от този билет очаквахте нещо. Сега билета го имаш, но нищо не спечели, не те интересува.

Та по някой път вие може да разглеждате честността като един билет на нетеглена лотария, може да разглеждате честността като теглен билет. Може да разглеждате справедливостта като нетеглен билет, пък може да я разглеждате като теглен билет. Една конкретна идея. Сега щом разглеждате честността и справедливостта, всички тия

билети не са теглени. Честността досега не е изтеглена. Ами че, представете си една честна лотария от сто хиляди билета. Тегли се първия билет, нищо не излиза. Но цялата лотария е честна. Тегли се втория, третия билет, а има билети на честност. Някои не допринасят, но се таки, най-малката печалба от честността е един лев. Първият билет като се извади, един лев ще има. Сега от вашето гледище, кажете по колко се продава един билет на честността? С колко пари може да се купи? Представете си, че книгите на които се пише честността, са направени от злато. По някой път са доста тежки, тежат по няколко грама. Тогава, колко ще платиш, ако тежи един грам? Ако книгата е направена от чисто злато? Колко карата е чистото злато? – /24. / Колко струва чистото злато единия грам? – /93 лв. / Дадеш 93 лв., получиш 1 лв. По този начин има друго едно разсъждение като, че няма никаква печалба.

Представете си, че имате една ябълчна семка. Вие я посадите и първата година тя не допринася нищо. На втората година пак не дава нищо. Работите, разкопавате я, поливате и третата година, и едва на третата година може да даде един плод. Хубавите работи в началото не всякога дават плод. В природата има един закон, че всичките ценности по видимо му не допринасят никаква полза. Колкото времето минава туй, което ни се виждало неценно, става мощно и ценно. Тази ябълка след 20-30 години може да образува хиляди други ябълки, да образува ябълкови градини с хубави плодове.

Но сега, когато се говори в съвременния свят, всичките хора разглеждат по-повърхностно живота. Казват: „Какво се ползува човек, ако е добър?“ Работиш 3-4 години на халост, работиш, дървото расте, листата падат, пак растат, казва: „Празна работа, изгубихме си времето напразно“. Обаче има и други работи в света, които в началото дават големи резултати. Запример, вземете едно такова състояние на пороен дъжд. Веднага се образува река, порой има,

напълни се коритото на реката, залива всичко. Не се минават четири, пет или десет часа, остане само кал. Та едно лошо състояние на човека по какво се отличава от едно добро състояние? Едно лошо състояние е порой в човека, а едно добро състояние е извор. По този начин, като разсъждавате ще видите, че ония добродетели са постоянни. По какво се отличават те? Постоянните добродетели градят. И онези, и пороите са полезни. Пороят е излишъкът дъжд, който паднал, и който земята не е погълнала; минава отгоре по земята и се връща към своето предназначение, откъдето дошъл.

Та казвам сега: Силният човек и справедливият човек по какво се отличават? Имате отношение. Ако имате един справедлив човек без сила, какъв ще бъде? В дадения случай на какво може да уподобим това? Уподоблението иде. Справедливостта е семка, а силата е вече почва, в която справедливостта може да расте. Следователно, ако една справедливост се посее в силата, силата е, която може да тури справедливостта в действие. Щом един човек е справедлив и силен, той ще тури справедливостта в изпълнение. Обаче, ако той няма сила, справедливостта ще остане в бездействие, потенциална. Някой казва: „Каква е разликата между справедливостта и силата?“ Справедливият човек трябва да бъде силен, не само това, но той трябва да бъде и умен; не само да бъде умен, но той трябва да бъде и любещ. Свързани са всички тия качества, които постоянно създават човешкия характер. Трябва да имате сила. Без сила нещата не може да се приложат. Не механическата страна на този въпрос.

Какъв беше въпроса, който разглеждаме? – Честност и справедливост. Честността е качество на човека, тя произтича от самия човек. Честността е за човека. То е единично отношение към човека. А пък справедливостта засяга не нас, но и другите. Справедливостта е спрямо другите. Честността е спрямо себе си. Справедливо човек постъпва спрямо другите, човек постъпва честно

спрямо себе си. Тогава разликата между справедливия и честния човек как ще определим? Честния човек казва: „Мен това като човек, не ми подобава да бъде безчестен“. Справедливият не казва, че не му подобава, но той търси същността, казва: „Това е несправедливо“. Не казва, че не му подобава, но казва, това не е право. Една постъпка оценява сама по себе си, казва: „Тази постъпка не е справедлива“. Човек може да бъде честен по закона, по външната форма на закона може да бъде честен, а в същото време може да бъде несправедлив. Може да е спазил всичките форми на закона честно, обаче същността я няма вътре. Честността е нещо външно. Справедливостта е нещо вътрешно. Честността е мазилката отвънка, справедливостта е съдържанието отвътре. Честността лесно се измива. Трябва човек често да маже, да измазва. Справедливостта, то е градеж вътре, съградено е едно здание, съдържание има. Тогава кой е за предпочитане, честния или справедливия? Честния човек е черна събрана вода, справедливият човек е извора. То е само за уподобление, за да имате ясна представа, идейно. Честността има и друго изяснение, по качество се отличават. Справедливостта е изгрев, честността е залез. Изобщо старите хора говорят за честност. Като остарее човек, той става много честен. А младите говорят повече за справедливост. Младите в началото са справедливи, в края са честни. Човек като се отдели от Бога най-първо е справедлив, като дошъл до себе си, обеднял, станал честен, да не би да изгуби и малкото, което има в себе си. Защото честността е най-малката връзка, която го държи свързан с Бога. Защото и нея като изгуби, той е изгубен. Честността е последната връзка, която те държи с Божественото. Последната връзка е тя. Нея като изгубиш, всичко отива. Справедливостта показва, какво е бъдещето на човека. А пък като дойдеш до честността ще знаеш, че нито крачка повече напред не може, отдето си дошъл, ще се повърнеш назад.



Фиг. 2



Фиг. 3

Тогава имаме две движения. Честността е движение напред, справедливостта назад. /Фиг. 2/. Справедливият човек гледа назад, честният трябва да гледа напред. Справедливият трябва да гледа назад, понеже опасността е отзад, напред е всичко уредено. Той се връща отзад, за да уреди работите, а пък честният трябва да върви напред. Разбира се честността и справедливостта вече функционират. Съчетанието на способностите, чувствата и действията на човека са по особен начин съединени на справедливия. Особен начин има на съединение и при честния. В справедливостта ти имаш предвид да уредиш работите на другите, не своите си работи, но повече работите на другите. В справедливостта ти уреждаш първо работите на другите, после своите работи уреждаш. Щом уреждаш своите работи и после уреждаш работите на другите, ти си честен. Сега, ако зададете въпроса: „Защо е така?“ Защото честността урежда своите работи, защото работите ѝ са неуредени. Защо справедливостта урежда най-първо работите на другите? – Защото работите на другите не са уредени. В справедливия човек всичките работи са уредени, а работите на другите не са уредени, той ги урежда. На честния, работите не са уредени, а на хората са уредени, той урежда своите работи. Всеки, на който работите не са уредени е честен. Затуй той ги

урежда. Всеки, на който работите са уредени е справедлив. В справедливостта работите на другите хора не са уредени. В честността моите работи не са уредени. Честността е на място, когато нашите работи не са уредени. Честни трябва да бъдем, да приложим честността в себе си. Когато работите на окръжаващите не са уредени, трябва да бъдем справедливи. Справедливостта е, която иде на помощ да помага на общото. Справедливостта помага на общото, честността – на частното. Това са разсъждения, може да ги опитате в живота. Аз ви говоря за една теория, която може да опитате доколко е вярна. Защото може да я вземете като хипотеза, може да опитате, да направите своите наблюдения. Вие не сте имали тази дефиниция и никъде няма да я срещнете. Тя е ново положение на човешкото съзнание. Хората го съзнават тъй. Сега, по някой път, туряме /честността/ да уреди обществените работи. Тя не може да ги уреди. Честността ще уреди малките работи. Един малък извор е тя. Справедливостта е голям извор. Тя може да урежда и големите работи. За Бога никога не се казва, че той е честен, но справедлив е Той. За Бога не можем да кажем, че той е честен. Като кажем, че Той е честен, значи работите му не са уредени. Той е справедлив, в него всичко е уредено и слиза да урежда нашите работи. Справедлив е Бог. То е Божествено качество. Затова по-добре е да бъдем справедливи. Хубаво е да бъдем и честни. Потребна е и тя. Сега не вземайте да извадите едно заключение, да кажете: „Значи, не ни трябва честността“. Казва: „Без чест“. Какво означава „без чест“? „Без чест“, значи няма нищо уредено и трябва да бъде честен, да има какво да урежда в живота. Безчестен, значи няма никаква сила, няма нещо, което да урежда живота му. Този човек е изучен, няма какво да урежда. „Безчестен“, „без“ – на турски значи платно. На български какво означава? Без храна, без платно, значи човек няма платно, с което да се облече. Гол е той, изложен на най-лошите условия навън.

Без чест. Както са поставени трептенията „без“, в „б“-то имате знака на безконечността. Показва, тази енергия, която се движила така неизползвана, веднага я спираш, посееш я, туриш семката. „Е“-то отгоре, показва този плод /Фиг. 3/ една мисъл, която е спусната в материалния свят. „З“-то е зърното, което е разчупено и поникнало. Туй „З“ показва, че човек почва да работи. На туй „З“, къде е опасността му? – То е отворена уста. Като отваря и затваря устата. Като говориш отваряш устата, като ядеш отваряш устата, една работа е. Казва: „Без“. Ако тази енергия в тебе не я спреш, ако тази енергия не пусне корени, ако ти не ядеш, ти съвсем ще загазиш. „Без чест“. Турете запетая след „без“, какво ще имате тогава? Ако се тури една запетая, какво ще се образува? Какво може да ни помогне една запетая? Без чест, но и без добродетели. Може ли да направите думата „без“ положителна? Може ли с „без“ да образувате една положителна дума? – /Без грях. / Хубаво, на място е. – /Без болест. / Тогава в математиката, като съберете две отрицателни величини, какво дават? – Положителна. Имаш да даваш на едного, имаш да даваш и на другото. Като събереш, на едного имаш да даваш 500 на другия 200, какво стават? Но даването може да бъде в разсъждението. Ти имаш да даваш на земята. В природата има едно даване, което е полезно. Най-първо даваш на земята, едно кило жито ѝ дадеш. След туй, житото, което ти си дал, тя ти го връща назад. Та по някой път ние се заблуждаваме. Казваме: „Не си струва да дам“. Ако даваш, в природата съществува един закон – като даваш ще дойде обратното движение.

Ако си справедлив може да станеш и честен. Справедливостта е от един по-висш свят. По-долните светове са създадени от по-висшите. Любовта е създала много светове, но долните светове не могат да създадат горните. Долните светове могат само да проявяват любовта. Любовта създава световите, а долните светове само проявяват

любовта. Бог е създал света, създал хората, за да се прояви. Бог чрез нас се проявява. А ние за какво служим? Ние в Бога какво правим сега? Ако Бог сега в нас се проявява, ние какво правим? Ние като идем в Бога какво ще направим? Да дойдем до конкретната мисъл, реалното, което трябва да остане. Може да наблюдавате децата в ранната възраст имат ли понятие за честност? В тях честност има ли? На всяко дърво се качват, във всяка кутия бръкват. Често ги учат на честност, майката казва: „Няма да буташ!“ Туй дете навсякъде си позволява да бутане из кутиите. Децата са много справедливи. Има една страна в човешката мисъл, когато разсъждаваме правилно. Правилно трябва да се разсъждава, понеже правата мисъл създава сила. Силата е необходима в живота. В живота, ако нямаме сила в каквото и да е отношение: може да имаме сила на физическото поле, може да имаме сила в сърцето си, може да имаме сила в ума си. Казвам: Сила е необходима. От Божествено гледище е необходима, за да се приложат нещата. Как ще постигнем ония стремежи, които имаме? Та справедливостта е един метод за постижение. За да добие известна сила, човек трябва да бъде справедлив. В хигиенично отношение справедливостта дава устой на човешкия организъм. Нали, ако ви дадат една задача, че между две точки може да теглите една права линия, нали вие, които сте математици, така ще кажете. Един математик казва, че между две точки могат да се теглят много прави линии. Някой път може да се спрем, да се даде конкретно една идея: как могат да се теглят много прави линии между две точки. То е право по отношение на духовния свят. Кога може тази идея да стане ясна? Когато не можем да си проправим път в живота, ние се намираме в идеята, че между две точки може да се теглят много прави линии. Ние разбираме целият кръг на нещата. Разрешението на въпроса става по-лесно. Кажеш: „По кой начин е възможно, за да се постигне една добродетел?“ – Само по един път може да я постигнеш.

Представете си сега, че имате 7 гами, 7 октави имате с по 7 тона. „До“-то в първата октава, и „до“-то в седмата октава какво ще бъде? Каква ще бъде разликата? – Грамадна е разликата. В едното „до“ ще имате едно постижение, в другото „до“ ще имате друго постижение. В първата октава вие се движите с биволска кола, а пък в седмата октава вие се движите с бързината на светлината. Тия малките трептения проникват много бързо. Та казвам: Ако разгледате музиката, трептенията в долните гами са за един материален свят. Ако искате да постигнете нещо на земята, вие трябва да разбирате първата октава. Ако дойдете да разбирате духовния свят, в средата ще се спрете. Ако искате да разберете Божествения свят, седмата октава трябва да разбирате. Това аз взимам като символ. Музиката има свои постижения. Горните октави са, които боравят с постижението. Някой път вие без да знаете пеете. Вие седите и правите нещо, и като не може да го направите, казвате: „Хо!“ То е песен. После пак правиш, правиш и пак кажеш: „Хо, ох!“ Тебе току ти светне. 4-5 пъти като кажеш „ох“ ти си изказал тази нота и за мъчнотиите, които са някъде в живота, дойде ти някакво разрешение. Като дойде туй разрешение светне ти, отмахне се тъмнината. Ти казваш: „Не може вече, отвори се пътят“, тръгнеш напред.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 31 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13. V. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОПОРНА ТОЧКА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. /Чете се темата
№23 „Твърдост и постоянство“. / – За следния път пишете върху тема
№24“Взаимните отношения на слуха и зрението“.

Изпейте „Духът Божи“.

Какви бяха положенията в миналата лекция? /Каза се/.

За какво служи честността? За какво служи справедливостта?
Какво предназначение има честността и какво предназначение има
справедливостта? Те в живота имат смисъл като един закон, който
оформява нещата. Човек се родил и тепърва трябва да се учи, как да
живее. Има всичките възможности. Но как трябва да живее, той трябва
да се учи. Имате един музикант, той трябва да учи да пее, да свири.
Но за да се научи да пее и да се научи да свири, трябва да направи
известни усилия, трябва няколко години. Да кажем, някой път ние
казваме, че някой човек е добър, че някой е справедлив. Добрият
човек, като идеш в дома му, ще те нахрани, а справедливият човек ще
ти помогне в някакъв мъчен въпрос, да го разрешиш. В добротата има
една мекота, а в справедливостта има някой път една вътрешна
строгост. Справедливият не може да бъде мек, добрият не може да
бъде твърд. Ако добрият човек изгуби своята мекота, доброто в него
не може да се прояви. Когато моралните качества в живота се
проявяват, трябва да се допълват. Много хора, които стават чрезмерно
справедливи, ако не влагат доброто, те ще станат сухи.
Справедливостта носи сухота.

Запример, вземете синия цвят, вземете виолетовия цвят, вземете
и розовия цвят. Ако ги изучавате, по какво се различават синият от

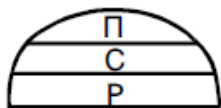
розовият? Синият цвят е сухо и хубаво време, розовият – влажно. Като погледнеш, небето е синьо, защото е сухо. Та казвам: Виждате един човек, който има розово лице – значи има повече влага в организма. Ако лицето посинее, това показва отсъствие от влага, и се явява болезнено състояние. Като посинее, изгуби своята влага. Следователно, синият цвят на физическото поле вредно действа, ако се пренесе от физическия свят в духовния, той означава чистота. Със синия цвят може да виждаш, небето ти ще бъде ясно. Ти със синия цвят може да бъдеш отличен астроном, да наблюдаваш звездите. При розовия цвят може да бъдеш отличен градинар, ще имаш достатъчно вода. Следователно, ако градинарят замени розовият със синият цвят, той ще фалира. И ако астрономът замени синият с розовия, и той ще фалира. Често хората правят погрешки в своя избор. Някой, да кажем, иска да придобие в науката. Той не знае, кой цвят да привлече. Запример, ти искаш да бъдеш добър човек. Кой цвят трябва да привлечеш? Или пък искаш да станеш умен човек. Кой цвят ще привлечеш? – Жълтият цвят, който е в умствения свят, ако го пренесеш във физическия свят, означава известно болезнено състояние. Ако се пренесе в организма, разстройва черния дроб. Жълтият цвят усилва мозъка, разстройва черния дроб. Следователно, много хора страдат от черен дроб защото не мислят. Когато почне човек да мисли, мисълта е, която може да погълне жълтия цвят от ума и да се тури на работа.

Те са отвлечени работи, вие не сте ги наблюдавали. Сега ви говоря на теория. Туй твърдение е теоретическо. Да кажем, че аз ви казвам, че ако вие изпеете една песен, вие може да си поправите положението. С една песен може да си поправите положението за цял живот, и с една песен може да си развалите живота за цял живот. Един американец повикал един европейски виртуоз да му попее и само за половин час, като му свирил, толкоз харесал, че му дал хиляда

долара. Половин час свирил и получил хиляда долара. Хубаво, ако му беше свирил обикновено, щеше ли да даде тия пари? Кое е онова, което го разположило? Значи в онази музика трябва да се вложи нещо и в пеенето трябва да се вложи нещо. Един тон може да го направиш сочен, да му дадеш качествата на една череша, може да му дадеш качествата на една слива, може да му дадеш качествата на една ябълка, може да му придадеш уханието на един цвят, на някой карамфил, на някоя роза. Та казвам: Съвременните певци, които се учат да пеят, искат да ги харесват другите. Когато пеете, най-първо трябва да изучавате, кое е основното в музиката вътре. Ти за да познаеш, че си добър певец, пей на себе си най-първо. Ако си неразположен, изпей си една песен и ако тази песен измени твоето състояние, което имаш, ти си добър певец. Ако състоянието остане същото, не си прави илюзии. Цигулар си, свириш. Ако си добър цигулар и свириш, когато имаш лошо състояние, трябва да се измени твоето състояние. Ако не се измени, ти не си добър цигулар. Искаш да знаеш, че си красноречив, може да говориш. Кажи на себе си десетина думи. Ако от говоренето се измени твоето лошо състояние, ти знаеш да говориш. След като говориш и не се измени твоето състояние, не знаеш да говориш. Сегашните хора едва са започнали, не знаят да говорят. Някой оратор може да говори, колкото иска. Те са празни работи. Те са камбани, които бият някъде „дан-дун, дан-дун“. Или може да говорите колкото искате. В природата има един закон: Всяко нещо е осмислено. Когато кажете български десет лева или сто лева, или хиляда лева, то е се едно. Добре, не е се едно. Най-първо, човек когато произнася една дума, като каже „добро“, какво казва? Доброто си има свои качества. В доброто влиза закона на равновесие. Един човек, който няма равновесие, не може да бъде добър. Доброто е едно уравновесяване между ума и сърцето, между човешките мисли и човешките чувства. Доброто съдържа един закон за равновесие.

Следователно, за да задържаш една права стойка в себе си, ти трябва да имаш доброто. Тогава ще бъдеш свързан с двата центъра: центърът на слънцето и центърът на земята. Тогава ти ще бъдеш трети център – човекът, който разсъждаваш, ще ходиш. Ако ти нямаш туй равновесие, ти на всяка стъпка ще падаш, ще ставаш. Защото падане има не само физическо, или крака ще удариш, или ръката, или лакета. Има и духовно падане. И чувствата, и те падат, и мислите падат. Една човешка мисъл и тя може да падне. Една хубава мисъл, която имаш, може да се изгуби. Едно хубаво чувство, което имаш, може да се изгуби. Казваме: „Изгубило се чувството“. Но всяко изгубване е падане. Изгубил си равновесието. Как се изгубва едно чувство? След като си се ударил, ти ще изгубиш онова настроение, което си имал. След като изгубиш едно чувство, пак ще последва падане от друга една категория. Когато изгубиш равновесието на своя ум, пак има падане. Казвам: В света има три закона на равновесие: равновесие във физическото поле, равновесие в духовния свят и равновесие в умствения свят, в Божествения свят. Сега, когато човек се разгневи, в гнева има една възможност да паднеш. Гневът не е падане, а гневът е подтик. Но ти в този гняв може така да се засилиш, че да паднеш. Ще изгубиш своето равновесие. Запример, някой казва: „Без гняв“. Гневът е излишна енергия. Ако изучавате научните теории, гневът винаги дава широта на човека. Ако измервате главата на един човек, ако има 14 сантиметра един човек на 25 години, или ако има 12 сантиметра или 15, или 16, 17 сантиметра, това е голяма разлика. Сега вие не сте правили наблюдение и за вас това са само цифри. Какви качества има една глава, която има широчина 12, или 14 сантиметра, или 15, 16, 17 сантиметра? – Голяма е разликата. Един човек със 17 сантиметра широка глава е крайно устойчив. Трябва с топ да го избиеш, за да го изкараш, да го изместиш от мястото, трябва да го убиеш. Този с 12 сантиметра широка глава е миролюбив човек. Ако е

на бойното поле казва: „Тази работа не е за мене“. Този с 17 сантиметра, ако е на бойното поле, залости се там, за да го изместят, трябва да го претрепят. Та казвам: Числата в живота на човека не са случайни. Когато човек е създаден зависи от съчетанието на числата, как са положени числата. Запример, отношението на 1 и 2, или отношението на 2 към 3, или на 3 към 4, или отношението на 4 към 5, на 5 към 6, на 6 към 7. Някой казва: „Тия работи при известни условия не са важни“. Но вземете един цигулар, който туря пръстите на струните, той измерва. Всеки тон е отмерен. Мерки има на цигулката, зависи на кое число ще измериш струната, колко е дълга. Правилността на тона зависи колко точно си премерил, колко точно си турил тия пръсти; трябва да има разстояние на един тон от друг. То са се числа. Правилните числа дават правилни тонове. Онези от вас, които сте цигулари, ако вземете при сегашното измерване на метричната система, ако вземете разстоянието между струната „ре“ и „ми“, между „ми“ и „фа“, и „фа“ и „сол“, може да измерите да видите какво е разстоянието. Туй е вярно. Ако вземете един човек, който има нос 3 сантиметра и друг човек, който има нос 6 сантиметра, че ги турите дипломати и двамата. Мислите ли, че ако турите един човек с 3 сантиметра и друг с 6 сантиметра за дипломати, ще бъдат еднакво полезни на своята страна? Онзи с 3 сантиметра чело и да иска да бъде умен, не може. Неговият ум не може да проникне далеч. Дългите носове не са за деца. Късите носове са за деца, средните за възрастни и дългите носове за стари. Тогава законът за младостта и старостта има отношение. Законът как седи в природата? Съвременните научни изследвания какво показват?



Фиг. 1



Фиг. 2

Ако тази част дето са поставени веждите, представя младите – децата винаги живеят над веждите, така може да кажем /Фиг. 1/. Те постоянно наблюдават. Вземете едно малко дете, ще отвори стомната, ще погледне, ще отвори, ще разкъса, наблюдение прави. В своите наблюдателни способности, човек започва да расте постепенно. Като мине 7, 8, 9, 10, 15 години идва в средата на своите способности. Тогава започва да се развива времето, изучава понятието за времето, или за музиката. Тя спада към средната възраст. В стари години човек започва да мисли за причините, ще започне да мисли, защо е остарял, защо се е родил. Той като дете, ни най-малко не е мислил има ли оня свят, или няма, но сега като остарял и ще напуска земята, започва да мисли. Дошъл отнякъде, отива някъде, мисли. Следователно, какъв ще бъде другият свят?

Та казвам: Сега хората са определи. Онези, които са деца мислят за този свят, за физическия свят. Онези, които са станали възрастни, мислят само за своя си свят, старите мислят само за оня свят. Единствените хора, които мислят за оня свят, то са старите хора. Онези хора, които мислят за своя си свят, са възрастни; онези, които мислят за този свят са деца. Децата са на правата страна, възрастните и те са на правата страна, и старите, и те са на правата страна. Тия трите свята са свързани. Тук в долната част на челото, детето представя своите наблюдения – най-елементарната работа. После в средата ги оформява, после придобива смисъл, влиза в онзи правилен, Божествен свят където са причините. Казвам: Първия свят е Божествения, това е причината на нещата. Нашият свят е средата и

детинският свят е резултатът П, С, Р. Следователно, всички физически тела това са деца, които се разхождат в природата, из пространството. Вие казвате: „Това е едно тяло“. Човекът и той имал една форма, която не е била както сегашната. Сега с видимата форма, се разхожда с нея. Дотогава, докато има тяло, той е дете. Като напусне тялото, той ще бъде възрастен. Като се научи, как да мисли, той ще живее в Божествения свят. Тогава ние казваме: „Какво нещо е мисълта?“ – Една мисъл е една връзка, която ни свързва с Божествения свят. Промените, които постоянно стават в света, те означават онази среда. Забелязваме, че в живота постоянно стават промени, понеже нито един човек не седи в едно състояние. Постоянно се сменят състоянията. Смяната на състоянията зависи от средата, през която минават. Запример, ако вие като един учен човек, който се движи от екватора към полюсите на земята, постепенно ще забележите, че става промяна с топлината, намалява се. Растителността става по-бедна и най-после ще дойдете до полюса. Ще се чудите, кои са причините за изгубването на топлината. Най-очевидните причини са, че на екватора светлината пада перпендикулярно, а колкото отивате на север, пада под ъгъл, светлината пада полегато. /Фиг. 2/ Земята в тази област възприема по-малко топлина, понеже падат лъчите полегато. От този удар, от тази топлина става отражение. В природата има един закон: Когато лъчите падат перпендикулярно, тогава е най-силен ударът, на другаде става отклонение на светлината.

Често и във вас стават такива промени. Зависи една мисъл как пада във вашия ум, ако пада мисълта перпендикулярно, или ако пада под известен наклон вашата мисъл, вие ще имате две различни реализирания, две различни постижения. Ние считаме хубавите неща, Божествените неща, тия които падат перпендикулярно в нас. За да пада една тежест перпендикулярно, човек трябва да бъде умен. Падането е състояние, как силата трябва да се използва. Един умен

човек трябва да използва своята мисъл. Ако не използвате тази мисъл, тази динамическа сила, която се заражда в него, ще му създаде ред страдания. Всички хора днес страдат от чрезмерни желания. Като наблюдавате искате всичко да постигнете. Следствие на това във вас се явява чрезмерна енергия, която ви създава излишни страдания. В даден случай, всеки един човек трябва да използва туй, от което той има нужда. Не трябва да има никакво натрупване. Представете си, ако един човек би имал тяло голямо като слона, какъв щеше да му бъде халът? На един слон му трябват 75 килограма ориз на ден. 75 килограма по 20 лева, колко ще струва? Достатъчно е един слон да вкарате в едно село, за да го обеднеете. Ако го турите на работа, той ще изкара прехраната си. Ако не знаете да впрегнете слона на работа, той ще бъде излишно същество. Често ние в нашия живот храним слонове. Някой слон го храним с години. Се даваш и казваш: „Ще стане нещо“. То е станало нещо. Чрезмерните желания – то са нашите слонове. Имате някой голям слон, имате някакво желание да постигате. Ще постигнете това, че вашия слон ще изяде по 75 килограма ориз на ден.

Допуснете сега, че вие искате да бъдете най-силния човек на света. Питам сега, какво ще ви ползува? За какво ще я употребите вашата сила? Да допуснем, че наместо да имате голяма сила, имате голяма тежест. Представете си, че вие тежите 200, 300 килограма. Започвате да вървите по земята. Тази земя, която не е устойчива, ако затънете с тази тежест някъде, как ще излезете? 200 килограма, ако турите краката как ще ги извадите? Вие мислите, лесно е. Но вие трябва да имате опорна точка. Представете си, че нямате опорна точка. Силата има отношение, само когато имаш опорна точка. Сега в дадения случай, причината, това е опорната точка. Средата има свое развитие, трябва да има опорна точка, за да може да се използва силата на ума.

Сега да допуснем, че един организъм има достатъчно количество топлина, пък няма достатъчно количество светлина. Пък е познато, че без светлина човешкият ум не може да работи. Без топлина човешките чувства не могат да работят. Следователно при съвременното самовъзпитание трябва да знаеш, какво количество топлина трябва да има, за да се проявяват чувствата. Ако тази топлина се усили, тогава чувствата стават нормални. Светлината трябва да бъде определена. Ако е повече, тогава ще се роди анормалност. Тогава се раждат съвременните нервни болести. Нервността е суша, изсъхване. По-голяма светлина има, по-голяма топлина има, която изсушава. Нервните хора нямат влага. При това те са егоисти. Те мислят само за себе си. Един нервен човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Ако този нервен човек започне да мисли за своите близни, веднага се изменя неговото състояние. Казвам: Ако човек мисли само за себе си, той ще стане нервен. Ако постоянно само наблюдава света, той ще стане материалист. Трябва да има опорна точка, за да започне да разсъждава. Следователно, ти като войник отиваш на бойното поле. Цял живот няма да воюваш. Като се свърши войната ще се върнеш дома здрав или ранен. Човек, който е дошъл на земята, той е дошъл да се учи. Той няма да остане веќе веќе тук. За хиляди години може да остане, но и няколко хиляди години да остане, се таки трябва да се върне дома. Да се върне дома си с диплом, че е свършил, че е научил нещо. Ако се върне и нищо не е научил.

Вие казвате: „Да поживеем малко“. Какво разбирате под думите „Да си поживеем“? Често употребяват тези думи, казват: „Да си поживеем на земята“. Живот без любов, не може да има. Любов без знание, не може да има. Любовта без знание смисъл не може да има. Знанието без истина, смисъл не може да има. За да се осмисли животът – любовта е потребна. За да се осмисли любовта – мъдростта

е потребна. За да се осмисли мъдростта – истината е потребна. Значи казвам: Ако в живота си човек няма опорна точка на любовта, опорна точка на мъдростта и на истината. Три опорни точки трябва да има: опорна точка на любовта на живота, опорна точка на знанието на мъдростта, опорна точка на свободата на истината. Човек за да бъде свободен трябва да има опорната точка на истината. Човек за да има знанието, трябва да има опорната точка на мъдростта. И човек за да има живота, трябва да има опорната точка на любовта. Следователно любовта във вас трябва да дойде като една опора, основа, върху която вие да може да градите. И мъдростта трябва да бъде една опора, върху която вие да градите. И истината трябва да бъде една опора, върху която да изхождате. Сега това са практически приложения. Ако един музикант знае как да приложи любовта, той ще има един отличен глас, мек, хубав. Ако той знае как да приложи знанието, тогава неговото пеене ще има простор. Един певец трябва да има три опорни точки, за да бъде добър певец. Като пее, трябва да пее с любов. Той като пее, трябва да пее със знание. И като пее, трябва да бъде свободен, трябва да обича истината. Туй, което дава на хората, трябва да бъде за тяхна полза. Като пее, трябва да има желание да подигне окръжаващите. Ако той една публика не може да подигне, в даден случай, той не е певец. Ако в даден случай певецът не може да хвърли светлина върху слушателите, не е добър певец. И ако не може да им даде въодушевление, няма любов вътре. Казвам: Не е лесна работа да си певец. Да пееш като жабите, които сега се учат. Аз ги слушам, те са нови певци. Доста музикални са жабите. Три месеца постоянно пеят. Казвам: В жабите има постоянство да пеят, не се уморяват. Само когато ще се развали времето, млъкват. Когато времето става сухо /пее/, като започне да става много влажно, размеква ѝ се гърлото, чезне млъква да си почине. Когато жабите млъкнат да пеят, показва, че влага има. Казвам: При влажно състояние не пеят. Щом салонът е

добре отоплен и сух, те крякат три-четири месеца. Казвам: Пейте на сух салон. Някой казва: „Жабите крякат“. По жабите познаваме времето. Жабата метеорологически познава времето. Когато е влажно времето не пее, за да не се развали гласът. Когато е сухо пее.

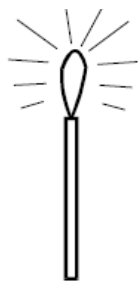
САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 32 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 20. V. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ

Отче наш

Зададена тема имате ли? – /Имаме. / – Четете. /Чете се темата „Отношение на слуха и зрението“. / – Пишете върху темата №25 „Взаимното отношение на храненето и дишането“. Изпейте „Изгрява слънцето“.



Фиг. 1

Има много работи, които човек трябва да учи. Да си представим, че това е един светилник, /Фиг. 1/. Едно малко дете се ражда, вижда, че има светлинка, иска да опита да хване. Майка му запалила тази свещ. Вижда, че запаля, иска да я хване. Казва: „Щом майка ми бута, трябва да е нещо много приятно“. Като бутне светилника долу, работата върви, но като дойде до пламъка, дръпва си ръката. Питам сега, как ще си обясните туй противоречие. Детето като бутне два, три пъти пламъка, вече не бута. Сега, туй дете какво понятие ще си състави за свещта и за майка си. Сега често младите и учениците се намират в туй положение на малкото дете, което опитва свойствата на свещта. Какво нещо е свещта? Че в основата свещта е безопасна, но там дето се проявява пламъкът е опасна. След туй детето се научава горе-долу да бута свещта. Не разбира предназначението, че тази свещ

може цяла нощ да свети. Вие се занимавате конкретно с реалността на тази свещ. Същият процес се случва, щом си наситен ти си добър, щом си гладен ти ставаш лош. Какво отношение има? Всичките хора, които са лоши, липсва им нещо. Всички, които са тъй способни, добри, значи придобили са нещо. Да кажем, че си недоволен някой път. Един певец е недоволен, защото му липсва нещо. Някой път певецът е доволен защото е придобил нещо. Искате да знаете защо сте недоволни. Липсва ви нещо, изгубили сте нещо в дадения случай. Туй, което ви липсва ви прави недоволни. Може да е микроскопическо, една иглица да е. На някой човек се скъсало копчето, дето се държат гащите и той трябва да ги хване с ръка да държи своите гащи, защото другояче ще паднат. В дадения случай няма игла с конец да си зашие копчето, той е недоволен. Казвате: „Защо той да не е предвидлив?“ Оставете вашата предвидливост. В ежедневиия живот ние се намираме пред такива факти. Ти се безпокоиш, че копчето на твоите гащи е скъсано. Другите не се безпокоят, защото тяхното копче е на място. Може би на някоя сестра да са се скъсали копчетата на роклята, не се държи същия закон. Казвам: Това са отношения.

Вие по някой път казвате: „Защо животът е такъв създаден?“ Как трябва да се създаде животът? Запример, вие искате да бъдете обичани някой път. Не искате ли всички да ви обичат? Представете си, че един стол има съзнанието, че обича някой да има да седне отгоре му. Но, ако се съберат 10-15 души, че той започва да усеща тежестта, че може да му се счупят краката от тази тежест. Всяко нещо в нас е дотолкоз потребно, доколкото може да ни причини някаква полза. Представете си, че столът иска да седнете отгоре му. Сега може да ви направя едно твърдение, което може да внесе смут във вас. Казвам, че столът се нуждае от храна. Всеки, който седи отгоре му го храни. Вярно ли е туй? Ако един добър човек седне на един стол, по-

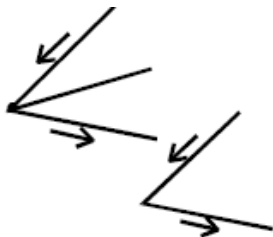
дълго време живее. Ако седи един лош човек върху него, по-малко живее. Казвам: Има една вътрешна обмяна. Туй е вярно по отношение на битието. Има столове, които са щастливи, има столове, които са нещастни. Има столове, които са направени със съответни трептения имат, трептят. Този стол живее. Докато живее столът, той е цял. Столовете са живи. Като умре се разглобяват, не държат, разглобяват се, умират. Отвътре започва едно гниене на нещата. Казвам: Ако един ден вие имате един стол, трябва да избирате стола си от такова дърво, което има отношение към вас. И вие да имате обич към дървото и дървото да има обич към вас. Ако имате едно дърво, което няма обич към вас и вие нямате обич към дървото, туй дърво ще ви причини вреда. По някой път наблюдавайте, може да направите опит. Идете до една река, която е бистра, турете въдица, турете червейче, рибките има такива плавачи с доста големи очи, доста умни са. Хванете една от тях, щом я подържите извадете въдицата от устата и и пак я пуснете във водата. Като я пуснете, втори път тя ще идва ли да хване въдицата? Няма да хване въдицата, но ще хване въдицата за гърба, за кривата страна, разнася я нагоре, научила се вече. Като дойде някоя друга може да хване. Как ще обясните този факт? Какво е станало в съзнанието на тази риба? Аз бих ви привел един факт, който съм наблюдавал. Преди години във Варна имаше две реки, сега ги няма, децата ученици, ходеха да ловят риба, седнат на моста, ловят. Някои деца цял ден седят, не може да хванат една риба. Аз гледам рибата хванала въдицата разнася из водата. Туй дете премести се от туй място, онази риба пак дойде, пак хване и разнася въдицата. Значи една риба, която придобила една опитност да нагълта въдицата в устата си, помни тази болка. Докато се извади из нейната уста, придобила едно впечатление.

Вие казвате, че имате една опитност. Каква опитност? Защо са страданията? Страданията – това е въдицата. По някой път като

страдайте се хващате на някоя въдица. Доста въдици има. Мислите ли, че всички червейчета са за ядене? Някои червейчета са много опасни. И в обикновения живот хората казват: „Дяволът“. Дяволът в света, това са много умни същества, които искат да ви използват и то ви използват по един много умен начин. Ще ви турят въдица с едно червейче, ще я пуснат долу. Ти като видиш казваш: „Какъв Божествен Промисъл“. Бог го пратил, като го хапна, ще придобия нещо. Като го хапнеш, видиш, че ти си мислил, че е от Господа, виждаш, че тази работа не от Господа. Най-първо рибата хоризонтално ходи, играе из водата. Като я извадят из водата, главата вече отива нагоре, перпендикулярно я изваждат. Казва: „Какъв човек ще стане.“ Мислите ли, че тази риба излиза на своето време. Едно време птиците излязоха от зор над водата, все нагоре подскочиха, имаше едно усилие. Мислите ли, че всяка една риба, която биха извадили от водата отива в разумния свят? Мислите ли, че всяка една риба, която е опечена на скара тя е придобила нещо? Не, човек е придобил нещо, а рибата е придобила една малка опитност, че не трябва да се хваща на въдицата, нищо повече. Та онези, които разискват. Сега аз правя една аналогия. Рибата казва: „Дотегна ми тази среда да живея, искам да изляза навън, не в гъстата среда, в по-рядка да изляза, между другите хора, както живеят. Мислите ли, ако рибата излезе във въздуха при туй положение, ще ѝ бъде по-добре? Как ще я посрещнат хората? Ще я посрещнат, ще я хванат, след туй ще я занесат в къщи. Най-първо ще отворят стомаха ѝ, ще извадят червата навън. Тя има съзнание, не е умряла. След туй на една скара ще я турят, ще започне да цъцри, ще започнат да /я/обръщат на една страна, на друга. Те казват, ти като не си допечена, не си културна. За да влезеш между нас, трябва да станеш културна. Ще ѝ изменят дрехите, ще я направят червена, ще турят лимон, зехтин, после някакъв примес. След туй ще започнат, ще отрежат една малка част, ще я турят в една свещена уста. След туй

ще влезе в свещеното място на човека, дето излизат най-хубавите работи. След туй рибата ще влезе в ада. Аз ви разправам един процес, който е верен. В ада ще влезе тази риба. Тя ще пита: „Какво голямо прегрешение направих аз, че Господ ме тури в този ад?“ Ще кажат: „Голямо е прегрешението, че Господ те тури в този ад, големите риби гълтат малките риби, малките риби по-малки, на общо основание. Като дойде някоя риба глътне малката. По някой път ще видите една голяма риба глътнала по-малка, малката глътнала още по-малка, някой път се случва три се нагълтали една друга. Защо е влязла в стомаха, в ада вътре?

Всяко страдание показва, че ти си излязъл от една среда в даден случай и си минал в друга, която на тебе не подхожда. Има нещо, което те мъчи. Някаква мисъл те мъчи. Може тази мисъл да е била полезна. Често съм виждал децата след като ядат дини стават смешни. След като ял, иска да види дали семката ще влезе в ухото, че като я тури не може да излезе. Тази семка като влезе мисли, че са я посадили започва да се подува. Два-три дни ще минат, ще се подуе. Детето след като яло дини, иска да направи един опит, като тури семката в ухото, какво ще излезе. Какво ще излезе? – Ще причини болка.



Фиг. 2



Фиг. 3

Та по някой път аз гледам хората, някой знае защо страдат. Казвам: Той преди 2-3 дни ял дини и след туй турил в ухото семката. Че семката трябва да се посади, вярно е, трябва да се посади, но не трябва да се посади в ухото, но трябва да се посади в земята. Детето, като не знае това изкуство я посажда в ухото. Допуснете, че вие чувате една дума, която ви обижда. Тази дума е една семка. Тази дума може да е посадена на място, но ако една дума ти посадиш там дето не трябва, тя ще ти причини страдание. /Фиг. 2/ Това е геометрическо обяснение. Представете си, че имате един център. Какво ще бъде положението? Ако кажем един предмет се движи по тази плоскост, откъде ще има движение? Ако е отдясно, ще има движение наляво, надолу ще се движи. В първия случай движението отива към центъра, във втория случай движението излиза от центъра. Имате две положения. Значи имате двама души, може да бъдат в същия център, единият се движи към центърът, другият излиза от центъра. В дадения случай те не могат да се разбират.

Докажете кой човек е духовен и кой човек е материалист? Като ги събереш не може да се споразумеят във вярването. И двамата са прави. Материалистът излиза из центъра навън, религиозният в центъра се връща. Казваме: Той е материалист. Под „материалист“ разбираме излиза от центъра навън да добие някаква опитност. Ти ставаш материалист, да се отделиш от своя център, да добиеш някаква опитност, да се учиш. Казвам сега: Друго обяснение има. /Фиг. 3/ Тук имате първа степен на честолубие. Тук имате втора,

трета степен и обратно. Имате седма степен. Тук имаме четвърта степен. Този човек е крайно докачлив, той е като един огън. Сухото трябва да го пазиш, навсякъде то е като барут. Огънят най-малката дума като чуе, веднага избухва. Динамит е той, взривно вещество. Тук имате един човек, колкото и да го обиждате, той все се усмихва. Казва: „Като нямаш работа, дрънкай“. Той не се обижда, в него честолубие няма. Кое е по-хубаво, човек да има честолубие или да няма честолубие? Кое е по-хубаво, с ръце ли да бъдеш или без ръце, да бъдеш с ръце и да биеш или да бъдеш без ръце и да не биеш? По-добре е да имаш ръце и да знаеш да биеш, отколкото да нямаш ръце и да не можеш да биеш, да бъдеш кротък човек. Че по-добре е с език ли да бъдеш, или без език да бъдеш? Без език няма да обиждаш, но то е една неволя, която ти е наложена, не че си от добрите хора. Ти мълчиш, минаваш за много мълчалив човек, за много добър. То ни най-малко не е така. Езикът трябва да бъде дълъг. Красноречивите хора, доста дълъг език имат. Казва: „Дълъг му е езикът“. И действително, ако търсите речта, ще я търсите под очите. Има известни сенки, които показват силата на речта. Пък, ако търсите този човек може ли да говори, премерете езика му. Има особена дължина езикът, колкото е по-дълъг, по-красноречив е той. Не е лошо човек да има дълъг език. При това езикът има няколко функции. Езикът има три функции. Едната функция е да опитва нещата. Той е изпитна комисия. Всяко нещо, което ще влезе в човека, той като някой директор, митничар, той трябва да подпише. Докато той не подпише, без неговия подпис, нищо не влиза в държавата. Той е най-големият директор митничар. Каквото той подпише ще мине. Тогава се пуца да влезе. Във всичките животни е така. Някой път мислите, че петлите са много глупави. Не са толкоз глупави. Директорът, езика, разбира. Дайте едно царевично зърно, ще го глътне, дайте му едно зърно от кафе, хване го, пусне го на земята. Директорът казва:

„Това не е за ядене“. След туй езикът има друга служба. След като влезе някой в устата, той иска да го опита, ще го повърти насам, натам ще го прекара през зъбите, дъвче. Казва: „Гледайте да го съблечете хубаво“. Той инспектира нещата. Вие, запример, казвате: „Дъвчете, той е директор, той ви учи какво да дъвчете“. Това е втората му служба. И най-после, третата му служба е да говори. В говора трябва да бъде културен, да ви каже най-хубавите думи. Като говори ще каже: „Многоуважавани господине, мене ми е много приятно да ви се представя“. А пък някой път ще каже някои неща от неговия речник, който той има. Има неща, дето езикът ги казва, дето друг не може да ги каже. Ръката никога не може да каже, например туй, което езикът може да каже. Ръката може да те удари и да забравиш този удар. Езикът може да те удари само като размърда въздуха, през въздуха ще ти прати една бомба, ще те блъсне и години минат, казваш: „Обиди ме той“. Ти помниш тази бомба. Сега казвате: „Ти помниш тази бомба“. Понеже, щом може да хвърля бомби, може да пуца по същия начин и хубави работи. По някой път казвам: Злото не е в лошото говорене. Вие се радвайте, когато човек може да говори лошо. Този, който може да говори лошо може да говори добро. И обратното, този, който може да говори добро, може да говори и лошо. Вас ви се вижда някой път странно. В какво седи лошото сега? Може да кажеш на един човек така: „Не ви обичам“. Де е лошото, в какво седи лошото, който казва, че не ви обича? Но в тази дума едно изпитание има. Някой казва: „Не ви обичам“, за да ви изпита. Казвате някому: „Не ви обичам“, за да видите дали той ви обича. Значи, ако той ви се разсърди, знайте, че не ви обича. Ти му казваш: „Не ви обичам“. Той казва: „Вие не ме обичате, пък аз ви обичам“ и се чуди защо вие не го обичате, а той ви обича. Как ще примирите двете неща? Някой път казваме: „Не може да обичаш туй, което не те обича“. Законът е верен. Само, че този, който казва, че не ви обича,

той не говори истината. Той лъже. Щом вие го обичате и той ви обича. Мислите ли, че аз не обичам боба? Неварен боб не обичам, но след като го сварят, го обичам. Значи, ако бобът стане малко по-културен, аз го обичам. При това условие, при което се намира, при дадените условия, има външни неща, за които не обичам. Ти обичаш един човек, има нещо в него, което обичаш. В него има нещо, което обичаш. Казвам: Прави сте, когато сте при един професор, който е горд, нагрубява, понеже вие не разбирате нищо от музика, пък той разбира, обичате го. Кое ви заставя в дадения случай да го обичате? Музиката в него. Вие сте дошли в един свят чужд за вас, от странство сте дошли, тъй както човек идва във Франция, в Англия, в Германия или в Америка, вие веднага трябва да се съобразите с езика на този народ, с обичаите, с правата им, които на са както в своето отечество. Защото вие сте дошли от един свят, тука сте като патета в решето. На земята вие сте дошли и се намирате в положението на кокошката, на която българинът насадил – той е много изобретателен, насадил пилета, патета, после и мисирчета. Кокошката ги поведе, гледа половината от децата ѝ влизат в реката, другите седят с нея. Тя се чуди откъде дойдоха тия деца. По някой път вие носите такива мисли и вие сте като квачката със своите пилета. Някой път с вас вървят такива патета. Ни най-малко не ви са по естеството, пък вървят големи пуйки един ден. Пуйките са много тщеславни. Хубаво нещо е тщеславието. Който не е щеславен да яде пуйки. Който е много тщеславен да се въздържа от пуйки. Пуйчиното месо усилва тщеславието. Ако обича някой човек да стане учен човек, всичко да рови навсякъде, кокошо месо да яде. Като му дадат цяла крина с жито, научно търси да научи нещо, навсякъде рови. Според едно научно изследване, кокошката като ровила земята, изкарала житото из земята. Тя няма понятие как се сажда житото, казва: „Като рових земята го извадих“. Туй е научно, научни данни.

Сега да дойдем до въпроса. Вашият живот е неносен. Ако имате самоуважение, ако задната част на главата е издигната и предната е снишена, вие ще се намерите в противоречие. Казвате: „Той е смел човек“. Смелият човек има нещо в главата. Ако задната част на главата е тясна човек не е смел, ако има 10-15 см широчина на главата, смел е човекът. В смелия има нещо. Онзи, който не е смел, липсва му нещо. Някой е страхлив, някой е безстрашен. Страхът си има своето място в света. Не страхът, който е развит в животните, в горната част, но в задната част на главата. – Ако страхът създава основа за съвестта у човека, пред страха в главата на човека седи съвестта, съзнанието за право и криво. Сегашното съзнание, което /се/ създало в човека. Та казвам: Ако някои хора са безстрашни, сега ще бъдат смели, но за в бъдеще ще бъдат безсъвестни, ще бъдат несправедливи. Следователно, страхливите хора за в бъдеще, понеже са плашили навсякъде, като дойдат в човешкия живот, върху този страх ще се създаде справедливостта. Тя ще направи човека да бъде приятен за окръжаващата среда, на окръжаващите хора. За да бъде човек благоприятен трябва да има съзнание на справедливост. По някой път, когато туй съзнание в човека не е развито, човек постъпва несправедливо. Причинява вреда на себе си и на другите. Казвам: Трябва да бъдете смели, трябва да бъдете и страхливи, но страхливи, не боязливи. Какво е разликата между страхлив и боязлив? Страхливият човек от всичко се стряска. Боязливият, когато каже нещо е внимателен. Страхливият го е страх да не направи нещо. Боязливият е внимателен да не би да направи нещо, да не би да каже една дума, с която да огорчи хората, или да направи престъпление. Боязливостта е там, а пък страхът е нещо по-външно, да не би да направи някое по-голямо престъпление, ще започнат да го съдят. Боязливостта се отнася до по-интимния живот на човека. Вземете, запример, вниманието на какво се дължи? Вниманието е степен на

страха. Ти си внимателен към някого, има едно преплитане, внимателен си, този човек искаш да го предразположиш. Ти седиш отдалече да не би да го обидиш. Страхът влиза като елемент, да бъдеш внимателен. Ако не беше страхът, не щеше да бъдеш внимателен. Сега си внимателен, слушаш един професор, защото искаш да научиш нещо от него, имаш една цел. За да придобиеш нещо. Всички не сте еднакво внимателни, защо? Защото вниманието на хората седи в слепите очи на човека, има един център на стяженолюбие го наричат. Стяженолюбието е на физическите работи. Искаш да те обичат хората. – Същият център. Искаш да станеш музикант. – Същият център. Много предразположения. Някой казва: „Аз нямам желание“. Трябва да имаш желание. Ако нямаш желание ти не може да се избавиш. Но туй желание, за да се избавиш действа в трите свята едновременно. Трябва да го изявиш на физическото поле, трябва да го изявиш на духовното поле и трябва да го изявиш в умствения свят. И всичките способности, които имаме функционират в трите свята. Та от туй гледище, всяко нещо, което имаме, трябва да го разбираме.

Някой човек казва, че е груб. Но грубостта произтича от смелостта. Без смелост ти нямаш никаква инициатива. Грубостта е, че се образува повече смелост, излишна енергия, липсва ти друга някаква способност, да употреби/ш/ тази енергия. Казвам: Мнозина от вас като ви гледам има много работи, които не са развити, недоразвити са те. Трябва да се създаде една школа да се възпита човек. Да кажем, някой иска да стане набожен. Някой човек е доверчив, развито е това чувство. Някой е недоверчив, той е страхлив. Казва: „Аз не вярвам“. Но неверието се дължи на страха. Щом не вярваш, ти си страхлив. Щом си дошъл до отрицателната страна на своето неверие, ти си вече като риба, ще опиташ въдицата на своето вярване. Казва: „Мене ме е страх да вярвам в тия работи. Ще се занеса в друг свят“. Няма какво да

се занасяте. Религиозното чувство в човека дава най-ценните постъпки в човешкия живот. Когато видите някой човек да постъпи тъй хубаво, че да ви е приятно, то се дължи на неговото религиозно чувство. Има една ценна обхода. Най-хубавата обхода се дава с религиозното чувство. Че за да изявим любовта към Бога, трябва да развием това религиозно чувство, за да имаме най-хубавата обхода, туй което ние желаем, най-хубавото се добива, с религиозното чувство. Казваш: „Липсва ми нещо“. Дойдете някой път, неразположени сте, туй чувство не работи. Ако то функционира правилно, ти ще бъдеш щастлив. Щом то не работи, казваш: „Липсва ми нещо“. Какво ти липсва? Някому липсва нещо. Някой път не наблюдава, не разсъждава. Някой път музиката липсва у някого, някой път речта липсва, не може да говори. Да си помилва окото отдолу. Вие по някой път не си барате очите. Та казвам: Целият сегашен живот на човека зависи от неговото тяло. За в бъдеще и самовъзпитанието на човека /ще/ зависи от човека. Три начина има за възпитание. Едно възпитание, което произтича от цялото тяло, друго възпитание, което произтича от лицето. Духовният човек за да се самовъзпитава трябва да изучава лицето на човека. Ако знаеш как да бараш лицето си имаш методи да се възпитаваши. Третото възпитание е умствено. Ако човек иска да стане гениален, той трябва да знае как да бара главата си. Ако знаеш как да бараш главата си, как да я буташ, то е само за гениалните. Наблюдавайте хората как се движат, някой учен човек, някой професор, когато пише нещо, мисли, турил ръката на главата си, на челото си и мисли. Мисли, турил си пръста до челото. Той бута трите пръста, които му дават материал. От всяко място, което бутне на главата излиза нещо. Тече нещо вече, пише. Пък някой, който не знае да пише, зачерква, почесваш се на другата страна, пак няма, дращи, казва: „Не върви“. Когато пишеш,

отзад не бутай главата си. Онзи, който пише трябва да знае къде да бутва главата си, челото си. Тя е особена школа. Аз само давам пример.

Та казвам: Бог ти дал едни ръце, да знаем как да се възпитаваме. Ако ти се намираш в трудно положение, ако разумно буташ челото си, веднага от разумния свят ще ти отговорят. Ако бутнеш където и да е, ако разумно буташ ще ти отговорят. Целият свят аз го наричам разумен. Щом разумно буташ ще видиш, че наоколо цялата природа е разумна. Щом не буташ разумно, природата минава за много мълчалива. Започнете от себе си, като едно предметно учение. Запример, някой път мислите защо е създаден вашият нос. Някой път мислите защо е създадено вашето ухо. Мислите ли защо са създадени вашите очи?

Ако вие не се интересувате от музиката, значи този център е слабо развит, ако се интересувате, развит е. Ако се интересувате от религиозни работи, от лика на Бога, развит е съответният център, ако не се интересувате, не е. Ако философия ви интересува, значи този философски център е развит; ако не се интересувате от философия, този център не е развит. Или ако изкуството не ви интересува, значи липсва ви нещо. Ако животът не ви интересува, липсва ви нещо. Казва някой: „Мене много работи не ме интересуват“. Много работи не те интересуват, много ти липсва. Щом много работи те интересуват, то е много хубаво, много работи трябва да те интересуват. Човек не трябва да тури преимущество, трябва да тури деятелност, едновременно да действа, защото човек трябва да бъде смел. Трябва да бъде и малко страхлив. Казва: „Безстрашен“. Безстрашните хора са разумни. Те знаят, че зимно време една боа е безопасна, която е замръзнала, тя е безопасна. Ученият човек трябва да го знае. Страхливият като види змията ще бяга от нея. Учения ще се приближи. Лятно време, ако не е замръзнала, ученият човек знае, че е опасна. Ученият човек знае отношенията на нещата, а глупавият

не ги знае. Ученият като види някой, че се колебае, знае че е страхлив. Ако ти не разсъждаваш, знае че разсъдливостта в тебе не е развита. Ако си немарлив, не зачиташ този-онзи, той знае, че едно хубаво чувство не е развито в тебе. Онзи, невежият ще каже: „Такъв го е Господ създал“. След като си оцапал дрехата с петна, дрехата не е така създадена, тя отпосле се оцапала. Човек трябва да я очисти. Казвам: Нещата, отношенията в живота се дължат на един вътрешен недоимък.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Всичките качества на човека имат геометрическа проекция. Може да се намери едно качество в човешката глава за в бъдеще. Може да е една стотна от милиграма. Всички неща са реални.

XVII година, 33 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27. V. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ПРАВАТА ЛИНИЯ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. /Чете се темата „Взаимни отношения между хранене и дишане“. /

Храненето и дишането това са два процеса. От хиляди години човек ги изучава не само на теория, но и на практическо приложение и хората още не са се научили да се хранят и да дишат, още се учат. Не е лесна работа човек да говори за дишането.

За втория път пишете: „Отношенията, които съществуват между жидката, твърдата и въздухообразната материя, какви промени стават?“

Вие имате да кажем песните: „Фир-фюр-фен“. Как започва тя? – /От „ре“/. Ако някой ви каже: „Фир-фюр-фен“, какво ще разберете? Ако някой пее „фир-фюр-фен“ с отворена уста и друг го пее много медлено, какво ще разберете между първото и второто пеене? Едното е бързо, другото е много медлено. Представете си, че вие проточите „фюр“, протакате тия работи, работите ще бъдат неразбрани. Да кажем, ако два предмета вие ги държите надалеч, че не може да имат отношение, картината ще бъде неясна. Та много философски въпроси са неясни, понеже не съвпадат.



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Да кажем имате една права линия АВ /Фиг. 1/. Тази права линия няма само едно отношение. Тя не е една черта, но ако тя е направена от злато, тогава нали има една цена. Тъй както ние разбираме философски, какво е една права линия? Философски правата линия е невидима, понеже тя има само дължина, точката е непространствена, не завзема никакво пространство. Туй, което не завзема никакво пространство, проявява се в един свят пространствен. Точката е безпространствена. Точката като се подвижи в една посока, образува едно пространство, нарича се неизвестно. Какво разбирате под думите „неизвестно пространство“? То е все същата идея. Неизвестно пространство, или казва: „Грозен и хубав“. Каква е разликата между грозния и хубавия? /Фиг. 2/ Между тия линии има ли отношение? Никой не иска да бъде грозен. След като е грозен, той се мъчи да направи смекчаващи условия. Щом като е грозен, той иска да направи смекчаващи условия, да направи грозотата да я носи. Той иска да покаже, че и в грозотата има нещо хубаво. Кои са хубавите страни на грозотата? В красивия човек тщеславието се развива. Всички красиви

хора са тщеславни. Всякога туй чувство е силно развито в тях. Грозните хора са груби изобщо. Тия центрове при ушите са развити. Всеки, който е грозен, всеки като го погледне, казва в ума си: „Колко е грозен“. Понеже грозният го поглежда, че е грозен, той започва да се сърди. Най-после свиква, престава да се сърди. Първоначално, ако ти кажа, че си грозен, ще се разсърдиш, ако ти кажат, че си красив, ще ти стане приятно. Вие казвате: „Грозен“. Де седи грозотата на човека? Вие имате известна мярка. Някой казва: „Де седи грозотата, може да не зная де седи грозотата, но да зная какво нещо е грозотата“. Например, ако ми дадете една бучка захар, няма ли да зная какво нещо е сладко? Казва: „Как знаеш, че е сладка?“ Как зная, че е сладка, тъй както и ти знаеш, че е сладка. Дайте една бучка захар на когото и да е, ще чувствава сладчината. Има един начин, в който хората еднакво чувствуват нещата. Та в нас, в очите ни като дойде един образ, не ни се харесва, вярваме, че има нещо нехармонично съчетание. Допуснете сега, че в един грозен човек линията на устата е такава. /Фиг. 3/ Представете си, че един човек има една такава уста. Ще бъде ли красив? Не, няма да бъде красив. В обикновения живот, красивите неща имат по-голяма цена, а грозните неща имат по-малка цена. Щом си красив пътят ти е отворен. Красивият човек цена има навсякъде. Щом си грозен не те поставят на изпит. Един красив човек дето и да иде, даже един богат banker ще му даде повече доверие, ще му даде нещо. Ако bankerът види грозен, няма да го кредитира. Така ние свързваме добротата с красивите хора, грозният свързваме с лошите хора. Всеки, който е грозен ние го считаме, че той е лош човек. Има някой път изключение. Всеки добър човек ние считаме, че е красив. И там има изключение. Но в пълния смисъл, ако идеално е красив не може да бъде лош човек и ако идеално е грозен, той не може да бъде добър. Казвам: За да бъде човек красив три неща трябва да дойдат: най-първо трябва да дойде любовта, после трябва да дойде

знанието и свободата. За да бъде човек красив в него трябва да дойде животът – животът трябва да е излязъл от любовта. Знанието трябва направо да е излязло от мъдростта и свободата трябва да е излязла направо от истината. Този човек, който така получава, той ще бъде красив. Всеки човек, който има ясна представа за живота, който обича живота, обича знанието, обича и свободата, той е красив. Всякога, когато човек започне да не обича живота, става грозен. Ако започне да не обича знанието пак погрознява, ако започне да не обича свободата, пак погрознява. Ти обичаш свободата за себе си, но когато друг човек е свободен ти това не обичаш. Свободата трябва дето я видиш да я обичаш. Даже като видиш една мравя като се движи, да ти е приятно, че е свободна да се движи. Това е само за пояснение на нещата. Понеже някои искат да бъдат красиви, но не знаете как да бъдете красиви. Трябва да обичате живота, трябва да обичате знанието, трябва да обичате свободата.

Песента е един метод, който ретушира нещата. Ти чрез пеенето може да знаеш като един художник, който с четката, оттук вземе, оттам, смесва бои, тегли линии, погледнеш, направи една хубава картина. Музикантът и той по същия начин, и той като художника вземе една черта от „до“, запример, от „ре“, от „фа“, от „ми“. Няма изведнъж. Някъде вземе „до“, „ми“, какво ще направи? „До“ е червен цвят. Като смесваш червен и жълт цвят какво ще ви даде? – Оранжев, портокален. Портокаления цвят е цвят на индивидуализиране. Най-първо червения цвят дава подтик за живота, освобождава човека от известно ограничение. Под думата „индивидуализиране“ разбираме, когато в даден случай даваш оценка на една постъпка. Тази постъпка не може да оцениш. Ако не се индивидуализира, ако не се постави на място, няма смисъл. Ако една нота не я поставиш на известно място на петолинието, тя е без съдържание. Сега напишем една нота на една спомагателна линия. Сега може да кажем че е „до“. Въпрос е

дали е „до“. Или можем да кажем „до“-то има една спомагателна линия. Но спомагателна линия има и „ми“. Спомагателна линия има и „сол“, после и „си“, и „ре“ имат спомагателна линия. Казваме, ако вече са написани на петолинието, имаме обикновен тон.



Фиг. 4

Една права линия в света. Правата линия в света, в природата е мярка за всичко. Това подразбира. Една права линия има в Божественото съзнание, която измерва всичко. Ако имаш тази права линия в себе си, тя ще ти даде мярка, може да се измерят всичките неща. Правата линия мери всичките работи. Когато казваме, че човек трябва да се движи, разбираме този Божествен импулс. Правата линия разрешава най-добре. Представете си сега, че вие излизате от този център /Фиг. 4/, обикаляш, каква е целта, къде отиваш след като се въртиш? Децата, нали по някой път имат прашка и така въртят, въртят прашката, че като я пусне камъкът хвъркне. Туй движение, дъгообразно да го обърне по права линия, пусне прашката хвъркне камъкът. То има за цел да удари нещо. Някаква точка има. Тази крива линия се движи, за да се образува после една права. Трябва да се образува тази кривата линия, за да дойдем до положението на правата линия. Представете си, че ти въртиш прашката, но единият край не е свободен. Единият край на прашката трябва да бъде свободен. Единият ще бъде закачен на пръта, че като завъртиш другия като го пуснеш /да хвъркне камъка/. Ако не може да го пуснеш, тогава и да въртиш, няма да има постижения.

Сега приложението на закона. Вие имате една мисъл се върти във вашия ум или едно желание се върти във вашето сърце, или някоя постъпка се върти. Казвате: „Не мога да го постигна“. Щом не може да го постигнеш, единият край на твоята прашка не е свободен. Единият край трябва да се пусне. Да направя една аналогия. Да допуснем, че ти някой път искаш да завържеш известно приятелство. Въртиш тази идея в ума си. Икаш да имаш един приятел, но за да имаш един приятел, все таки се иска да му хвърлиш един камък да го удариш на място, да почувствува удара. Всеки един, който става приятел, той е все ударен. Сега ще ви докажа, че е удряне. Ами този човек върви, тръгнал си по своята работа. Ти като въртиш, като го удариш в сърцето, обикне те. Той те удари, нарани те. След туй той ще дойде да лекува сърцето ти. Ти ще почувствуващ, че той ти е приятел. Казва: „Аз може да те нараня и може да те лекувам“. Това е само за изяснение, но идеята е права. Онзи, който искаш да ти бъде приятел трябва да го удариш в сърцето. Да го удариш, но да му е приятно. Светлината като иде от слънцето все ни удря. Като влезе в окото удря, но нейният удар е музикален, че произвежда един цвят, произвежда някоя идея. Пък има удари в света безидейни. Казвам: Движението на приятеля ще произвежда разумни действия в нас. Сега не е толкоз удрянето, но все таки падането на един слънчев лъч ще произведе един удар. Някой път светлината, която иде произвежда дразнение, един удар, който не е приятен.

Сега да ви наведе един пример. Ако една граната падне върху един твърд предмет, веднага избухва, но ако падне в мека почва, някой път гранатата не избухва. Слънчевите лъчи, ако паднат на една камениста почва, какво ще произведат? И ако паднат на една мека почва, какъв ще бъде резултатът? Че на каменистата почва като паднат, камъните ще се сгорещят, като паднат на меката почва, тя ще произведе известни растения, ще роди растителността. Растения ще

се появят. Та казвате: „Защо човек може да бъде мек?“ Защото мекотата в човека е един събирателен процес. Ти със своята мекота събираш нещата, а със своята якота ти ги отблъскваш. При твърдите тела има този процес да отблъскват нещата. Меките ги възприемат. Казвам сега: И в закона на възприятието има една мекота, която задържа нещата. Сега водата каква е, мека ли е? Когато един камък падне във водата, отваря му място. Този камък падне на дъното. Ние под думата „мекота“, разбираме, мекота, която задържа нещата. Мекият човек задържа по-дълго време нещата в себе си, отколкото грубият човек.

Сега, каква е вашата идея? Казвате вие по някой път, че сте груб. Какви са външните черти на грубия човек? Вие сте изучавали физиогномия. Мъчна работа е да се определи. Общо казано е груб човек. Груб е човек в постъпките си. Пушката сама по себе си е груба, но ако няма груб материал в нея, тя не може да се прояви. Кой е грубият материал на пушката? Барутът. Този барут, след като се тури в пушката, барутът и пушката дойдат на един ум, имат туй разширение, запали се, а пък пушката е тъй направена, че не му дава да се разширява навсякъде, ами ще го ограничи, ще го пусне само в едно направление. Че като се съединят тия, двамата души, барутът и пушката, пушката го прати по права линия. Ще дойде умният човек, ще я тури на рамото и той ще насочи накъде трябва да върви. Има още едно твърдо тяло, което пази барутът да не излезе навън. Този, твърдият сега, грубият барут, грубата пушка, грубият, който седи вътре и грубият човек, който държи пушката. Най-първо, самата пушка е груба, човекът, който държи е груб, барутът, който е вътре е груб. Куршумчето е грубо. Четирима души, като се съберат на едно място /и/ още един фактор, като дойде огънят да уйдиса на техния ум. Че той ще дойде отнякъде, като запали барута, той ще стане петият елемент. Най-после имат някаква цел, наранят някой човек. Откъде

излезе огънят тогава? Какъв е произходът на огъня? Съвременните учени хора какво казват за огъня? От триенето става. Но в природата откъде иде огънят? Огънят иде от любовта. Дето има огън, има любов, дето няма огън, няма любов. Има любов, дето има светлина и топлина.

Та казвам: Правата линия. Казваме ние: „Прав човек“. Винаги любовта върви по права линия. Знанието и то върви по права линия. И свободата и тя върви по права линия. Три неща вървят по права линия. Всичко, което излезе от любовта и то върви по права линия. Пък всичко, което се отклонява от любовта, от мъдростта, от истината, по крива линия върви. Всяко отклонение от правата линия дава крива линия. Да допуснем, че ти искаш да вървиш по права линия, искаш да видиш Бога. Най-първо виждаш, че няма резултат. Богат си, искаш да бъдеш щедър. Дойде един, даваш, дойде втори, даваш, най-последно никой не иде да ти благодари, от тези, които взели. Ти казваш: „Няма да давам вече“. Щом решиш да не даваш, какво е това състояние, по каква линия вървиш? – То е крива линия. Правата линия отива в центъра, а с кривата линия не се постига целта. Човек върви в кривата линия. Кривите линии са за продължение на времето. Когато един ученик не иска да учи, той продължава времето, по криви линии върви. Прилежните ученици искат бързо да свършат. Онези, които не са прилежни, искат по криви линии да вървят. Една, две, три, четири години подир другите. Не стигат успешно другите. Ленивите ученици вървят много бавно. Те въртят прашката и ако не може да я отпусне, всичкото въртене на прашката остава напразно. Представете си, че вие 120 години въртите една прашка и след 120 години се оставите. Питам, ако след 120 години отпуснеш края на прашката, какво ще придобиеш? Представете си, че вие държите една череша до следната година, докато дойдат нови череша. Като дойдат нови череша, тая череша, която вие носите каква ще бъде? До идната година, като държите тая череша на какво ще замяза вашата череша?

Ще остане костилката на черешата и от месото на тази череша ще остане много малко. Като дойдат новите череши, вие ще ядете ли старата череша или нови ще ядете? Кои ще опитате по-рано? – Новата.

Не оставайте вашите стари идеи да дойдат до новите идеи. В съвременния свят вие искате да примирите старите идеи, старите ваши понятия на живота с новите. Тия неща не може да се примирят. Всяко нещо има свое време. Не отлагайте нещата. Казвате: „В някое друго прераждане“. Ти при сегашното възпитание не отлагай за една година. Една мярка имай, денят. Ние туряме за цяла седмица. Днес! Отсега до довечера, каквото направиш, туй е. Днес, ако не е, като заспиш, утре като станеш, пак ще кажеш, днес, за един ден. Не казвай, след една седмица, или след една година, или след един месец. Кога трябва да турите за една седмица? Да кажем искате да направите едно добро. След колко време трябва да го направите? Още днес трябва. Искаш да пееш. Още днес ще пееш. Ти чакаш да се научиш да пееш, че да излезеш на сцената. Днес пей. По-добра публика от тебе няма. Някои певци искат да имат публика. По-добра публика от самия певец няма. Онзи, ако на себе си не може да пее, не може да пее и на другите. Ако вие разсъждавате, че една ваша мисъл, ако не е приятна на вас, тя не може да бъде приятна и на другите. Туй, което е добро за вас е добро и за другите. Туй, което не е добро за самите вас, не може да бъде добро и за другите. Искате да направите едно добро. Направете го най-първо на себе си. Единствения човек, който може да оцени доброто, то сте вие самият в дадения случай. Ако туй добро е добро за вас, то ще бъде добро и за другите. Вие искате да дадете някому череши. Най-първо опитайте ги вие. Ако вас ви са приятни, сочни, дайте ги на другите. Но, ако вие сами не харесвате черешите, не ги давайте на другите, не ги убеждавайте, хвърлете ги. Ако искате да напишете едно писмо на един ваш

приятел, напишете го. Ако на вас ви хареса и вашият приятел ще го хареса. Да допуснем, че вие пишете тъй: „От всичките хора на земята най-много обичам вас“. Пишете ли истината? Човек никого не може да обича. Казвате: „Аз ви обичам повече от себе си“. Това не е вярно. То не е вярно, понеже един извор, ако искате да го прекарате някъде, този извор не може да се подигне повече от нивото, на което извира. Ти не може да обичаш другите хора повече от себе си. В тебе няма никаква възможност. Ти може да ги обичаш, колкото себе си обичаш. Пък някой път може да ги обичаш по-малко, малко по-малко от себе си. Пък ти не си виновен. Сега графически това може така да ви го представя. Имате един извор, който прекарвате през няколко плоскости. Ако го прекарате през разните плоскости, силата ще бъде ли една и съща? Да кажем, че вие обичате някого, той се намира на четвъртата линия, или ако се намира на първата линия, на уровен на който сте вие, или ако се намира на втората или на третата линия, все по един и същи начин ли ще го обичате? Представете си, че той е поучен от вас, друг е малко по-учен и третият е още по-малко учен. Питам: Вашата вода, която минава, ако отива при умния, ако отива при този, който не е учен и ако отива при простия, има ли някакво различие във водата, която им пращате? Ако напишете еднакво писмо и на четиримата, които не са еднакво учени, те ще оценят ли еднакво писмото? Те и да искат да го оценят няма да могат, понеже няма да има разбиране. Кой ще бъде, който ще оцени писмото? Първият, който е на същият уровен с вас. Тогава, какво ще бъде състоянието на втория, на третия и на четвъртия? В музиката вие пишете нотите на петолинието. Може ли една нота от първата линия да се покачи на четвъртата?

Сега по някой път вие се спирате и казвате: „Кажи ни същественото“. Ето казвам ви. Ти седиш и му разправяш за хубавите черешки. Казва: „Покажи ми, дай ми същественото“. Значи, бръкни в

торбата си, пък ми дай същественото. Като говориш за същественото, бръкни в торбата, извади, дай на тия хора. Те в дадения случай ще имат много по-вярна представа, отколкото ако ти им разправиш за черешите. Има един свят на опит. Така ти ще се освободиш от известни описателни работи. Като дадеш, те всичките разбират какво е. Казва сега, че човек не трябва да решава. Казва: „Аз искам да бъда добър“. Под думата „добър“, разбираме носи туй реалното в себе си. Човек е като една книга, в която всичко се пише. Онова, което човек преживява, всичко се пише в съзнанието. Ако е едно добро, или ако е една добра постъпка, или какъвто и да е идеал, ако го имате, ако този идеал няма никакъв модел, не е написан, ако не е във вашето съзнание, вие не може да го реализирате никъде. Значи всички неща, които са написани в нашето съзнание, ние може да ги реализираме. Следователно, говорим за неща, които са написани. Има едно обикновено съзнание, има едно подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Какво разбираш? Подсъзнанието е в низшето царство на природата. Съзнанието е в животинското царство. Самосъзнанието е в човешкия свят и свръхсъзнанието е животът на ангелите. Имаме четири съзнания. Съзнанието е процес на животните, самосъзнанието е процес на нашия живот, ние самосъзнаваме. Свръхсъзнанието, това е процес на напредналите същества. От обикновен човек те имат туй свръхсъзнание. Едновременно в нас подсъзнанието го има като нещо минало, съзнанието е в животинското царство, самосъзнанието ще го видим в себе си. Свръхсъзнанието го считаме като нещо в бъдеще, което ще го опитаме. От туй свръхсъзнание вече има известни зачатия в нас. Някои въпроси ще ги разрешите по образа на подсъзнанието, някои по образа на съзнанието, някои по образа на самосъзнанието и някои по образите на свръхсъзнанието. Представете си сега, че имате четирима души певци. Първият е гениален, вторият е талантлив, третият е обикновен, а четвъртият е

бездарник. Талантливият, като ви изпее една песен, колко ще му дадете. Ха да кажем, изпей българската песен „Цвете мило, цвете красно“, на гениалния, колко ще му дадете?

При един английски милиардер отишъл един европейски музикант, давал концерт, но той като пристигнал, концертът бил свършен. Отива в хотела дето спрял музикантът и му казва, че иска да го чуе. Онзи казва: „Не може“. Казва, че сто долара ще му даде, онзи не иска да свири двеста дава, пак не иска да свири. Давам казва, хиляда долара. Онзи му свирил. След като го чул казва: „Дай и аз да ти посвирия малко“. Гениалният за сто, двеста, триста долара не свири, но след като му дал хиляда долара, става от леглото и му свири. Казва: „Дай аз да ти посвирия, да си дадеш мнението как аз свирия“. Аз ви говоря за неща, които са реални. Някой път вие искате да опитате някой човек колко е добър. Отивате там, пък и вие искате да покажете вашето добро. Аз да ти покажа, дай ми цигулката! И аз да ти покажа колко съм добър.

Та човек все трябва да направи някакви жертви. Правата линия, която действа в даден момент. Някои хора са успешни, защото действуват по права линия. Никога не отлагайте нещата. Никога не отлагай една права мисъл. Щом дойде да искаш да пееш, не отлагай нито минута. Като ви дойде на ум не отлагай, след 1 час, след половин час. Никога хубавото, което ти дойде по пътя не отлагай. Ти отклоняваш водата, не чакай да дойде от някъде благоприятно. Хубавото още на пътя започни. Доброто като дойде, каквато и да е добра мисъл не отлагай. За лошото е друг въпрос. Всеки човек, който иска да има полза, като дойде една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка, в даден случай, не отлагай! Всякога отлагането носи в себе си лоши последствия. Защото този момент, ако не го използваш, за другия момент има други /условия/. В природата, като ти дойде една мисъл, приложи я в този момент,

защото за следния момент има друга мисъл. Тогава другата остава неопитана. Не отлагай! Дойде една мисъл, приложи я. Дойде втора, трета, приложи я. Те идат по един разумен път. От отлагането на нашите идеи се е образувала нашата карма. Когато някои говорят „карма“, аз разбирам отлагане на добродетелите на хубавите работи. Щом отлагаш хубавите работи, кармата иде. Отлагаш, отлагаш, някога в бъдеще ще поправяш тия работи. Може да се поправят, но най-добре е сега да се реализират. Не отлагайте каквато и да е хубава мисъл. Всяка една мисъл, която дойде, тя има време за реализиране. Дойде ти нещо да начертаеш, започни, начертай го, в дадения случай не отлагай, след един час, след един ден, след една седмица. След като отложите кажете: „Не излезе сполучливо“. Всякога нещата стават несполучливи, когато се отлагат. Ако започнеш точно на време, ще бъдат сполучливи.

Аз съм дал следния пример и досега не може да разберете примера. Един баща често пътувал с трена. Един ден както машината засилено иде, дете си играло на линията и бащата само извикал: „Лягай!“ Като каже: „Лягай!“, лягай. Защо така, не питай. „Лягай“, то значи идея. – Ама защо трябва да легна? – Лягай! Лягай. – Ставай! Ставай. – Бягай! Бягай. – Мисли! Мисли. Значи в дадения случай туй значи идея.

Има неща, които са извън времето и пространството. Не питай: /“Защо да/ лягам?“ Лягай. Като мине локомотивът, след туй може да мислиш какво щеше да бъде, ако не беше легнал. Но в дадения случай, като легнеш, постига се целта. Детето е живо. Бащата се радва, че детето го послушало. Казвам: Когато ви кажат: „Лягай!“, лягай, когато кажат: „Ставай!“, направете работата. Две неща: лягай и ставай. Ако легнеш навреме ще спасиш живота си, ако не легнеш навреме, отиде животът. Лягай и ставай, те са два процеса опасни. Опасност има, лягай. Ставай, опасността е минала.

Тогава аз разбирам „да“ и „не“. – Лягай! – Не. – Ставай! – Да. Щом кажеш нещо „не“, никога не отменявай. Хайде да идем да пием в кръчмата! – Не. – Да излезем от кръчмата! – Да. Казвам: Ако сега човек може да употреби „да“ и „не“ на място, той е спасен. Защото животът във всинца ви има изкушения. Вие се намирате в два свята. Между два вида същества, които са заинтересовани. Едните искат да ви съблазнят, понеже от всяка съблазън печелят. Другите искат да ви избавят от съблазън, понеже като ви избавят и те печелят. Когато вие грешите, първите печелят. Когато вие не грешите, вторите печелят. Едните искат всякога вие да не грешите, те да печелят, другите искат вие всякога да грешите, те да печелят. И едните, и другите искат да печелят нещо от вас. Вие на едните ще кажете „не“, на другите ще кажете „да“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 34 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3. VI. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

КАКВО ТРЯБВА НА МЛАДИТЕ

Отче наш

Изпейте „Аз мога да кажа“

Пишете върху темата №27 „Какво се очаква от младите?“

Често хората не могат да си обяснят от какво произтичат противоречията. Вземете слънцето както сега е поставено, произвежда две неща, които са противоречие едно на друго. Изгревът на слънцето произвежда едно явление, залезът произвежда друго. Но противоречието произтича от самата земя. Защото когато слънцето изгрива, образува се ден, пък когато залезва, образува се нощ. Как ще примирите това противоречие? В какво седи противоречието? Сега учените хора ще го обяснят с въртенето на земята. Но как ще го обясните на един човек, който не е учен? Или вземете чувството глад у вас. Вие сте гладен, после се насищате. Каква е разликата между глада и насищането? При глада вие чувствувате, че ви липсва нещо в стомаха. След като турите половин килограм храна вътре във вашия стомах, започва един процес. Вие казвате, че сте вече сит, не сте гладен. Питам: Разрешили ли сте вие въпроса на глада? С едно ядене разрешавате ли въпроса? Сега би се разрешил въпроса, че след като се наядете веднъж, не щеше да ви се яде. Какво щеше да ви бъде вашето състояние? Забележете другото противоречие. Туй, което ви плаши е сиромашията. Що е сиромашията? Сиромашията е глад. Богатството това е ситост. Ако всичките хора са богати, какво ще стане в света? Представете си, че вие всинца сте богати все милионери. Няма най-първо да бъдете тук. Къде ще бъдете, какво ще бъде вашето състояние? Да допуснем другото, че вие минавате за невежа, че нищо не знаете, едва може да пишете. Да допуснем, че едва пишете от едно

до десет. Това са вашите понятия. Представете си, че някой от вас вече знае да пише до няколко милиона, от 100 до 200. Единият, който знае да пише до десет и другият, който знае, до няколко милиона да пише. Каква ще бъде разликата между двамата? Онзи, който знае да брой до десет, кога ще свърши работата? Много по-скоро. Онзи, който знае много да брой, нему ще му трябва много време. Всички хора, които много знаят, много малко работа вършат. Онези, които малко знаят, повече работа вършат. Ражда се едно противоречие. Как тъй? Онзи с малкото знание по-малък товар има, по-свободно може да ходи, или онзи, който голям товар има на гърба си? Ако вие турите едно кило на гърба, еднакво ли ще ходите или ако ви турят сто килограма на гърба? Това са неразбрани идеи.

Казвате: „Идеята за Бога, тя е неразбрана идея“. Вярата и тя е една идея отвличена. Надеждата, богатството, всички тия неща са отвличени работи. Ти си въобразяваш да имаш пари. Какво нещо е да имаш пари? Казва: „Без парици не може“. Хубаво, съгласен съм с вас, без парици не може. Вие сега сте дошли да се учите. Защо? Защо се учите? Задавали ли сте си въпроса, защо учите? Често, запример, дойде някой, че се оплаква, казва: „Мен ми е много мъчно“. Защо му е мъчно? Де седи мъчнотията? Мъчнотията виждали ли сте? Какво нещо е мъчнотията? Каква форма има мъчнотията? Може ли да ми опишете, каква форма има мъчнотията? Някой, като му е мъчно, усеща тежест на корема. Някой като му е мъчно, боли го глава. Някой като му е мъчно, боли го рамото. Някой като му е мъчно, боли го коляното, боли го малкият пръст. Някой казва: „Мъчно ми е, че нямам хубава дреха“. Някой път може да има хубава дреха и пак да му е мъчно. Туриш хубавата дреха, имаш болка в гръбначния стълб, болката не се вижда. Как ще предадете на един човек, че имате болка? На какво се дължи, запример, болката в рамото? Значи на рамото влязла някаква чужда материя, която не е свойствена на своята ръка.

Вследствие на това дошла някаква страница, отишла на гости някъде по ставите, иска дълго време да седи на гости, няколко седмици, не иска да се мърда, не иска да работи. Той трябва да работи. Той трябва да работи заради нея, той не може да си движи ръката, да я мърда. Тогава, ще дадеш едно заявление, ще викаш лекар, ще започнат да го мажат, да убеждават този, който дошъл вътре, да си иде. Та всичките болки в крака, това са вашите любими гости, които са дошли и не си отиват. То е верно за някаква идея. Тя като дойде не си отива. Започва да причинява известно главоболие.

Сега на младите трябва много неща, които не са реални. Какво му трябва на младия? На младия му трябва една оформена глава, отличен мозък. На младият му трябва много добре оформени дробове, че като диша да не хърка вечерно време, да не се чува хъркането. После младият трябва да има отличен стомах. Като яде, да има един отличен, здрав стомах. Това е младият човек. Човек, който няма добре оформена глава, човек, като няма добри дробове, който няма здрав стомах, той не е млад. Всеки човек, който няма нужда, подразбира млад човек. Млад е само онзи, който няма никакъв товар. Щом имаш товар ти не си млад, ти си започнал да остаряваш. Стар човек е онзи, който е обиколен с какви ли не идеи. Синца вие имате желание да станете стари хора. Запример, турите идеята, казвате: „Къща трябва да имаш, живее ли се във въздуха?“. Имаш къща имаш данъци. Казваш: „Не се живее така, трябва да имаме удобства“. Автомобил му трябва. Щом имаш автомобил, шофьор му трябва, бензин. На шофьора трябва да му плащаш. На един шофьор, колко се плаща? На един файтонджия, колко се плаща? Ще дойдем до файтонджията, до шофьора, после пилот може да е или капитан на някой параход. Често аз съм привеждал примера. Един садил череши. След като /народили/ череши, обрал най-хубавите в една паница, напълнил я с първокласни череши, турил ги на главата си и отишъл

да ги занесе на царя, да ги опита, какво нещо са черешите. Той вървял по пътя и си вземал по една череша, вкусвал ги дали ще ги хареса царят. Най после, като отишъл при царя, видял, че има само една череша. Казва: „Садих череши много хубави“. Пита царят, как се яде това нещо? Той му показал. Питам: Какво научил царя, като изял онази череша? Аз ви наричам вас всинца млади царе, на които идат да носят череши и вие не знаете как се ядат. Той ви показва, глътне черешата. Туй е знанието, което сега имате. Младите са на кривия път. Кой е на кривия път? Че не знаят да ядат череши. Всеки един човек, който не знае как да живее, той е на кривия път. И млади, и стари, всеки един човек, който не знае как да мисли, е на кривия път. И млад, и стар, какъвто и да е, който не знае как да работи и използва ония блага, които Бог му дал, е на кривия път. Сега казвате: „Какво да се прави?“ – Трябва да знаете да ядете череши. Хубаво. Сега едно време, този цар не е знаел да яде череши. Вие сега никога няма да правите тази погрешка, която този цар направил. Но има неща, които вие не ги знаете как ще ги направите.

Представете си, че туй представя „до“. И това е „до“, но в трета октава. Първото „до“ е в първата октава, второто е в третата октава. Едното е в началото, другото е в началото на четвъртата октава. Аз сега ви давам една премия от 100 хиляди лева, който може да ми вземе това „до“ от четвъртата октава. Ето 100 хиляди лева, сега ще ви ги дам. Не се шегувам, ако някой може да вземе това „до“. Ето едно щастие за вас. Но вие не може да го вземете. Имате възможност, но не сте упражнявали. Ето дойде черешата. Вие ще ми кажете, че аз ви давам една череша. Казвате как се яде това нещо? Аз съм уверен сто на сто, че няма да вземете това „до“. Уверен съм, няма нито едно изключение. Ако зная, че има едно изключение, ще си мълча. Че всеки един от вас можеше да развие гласа си. Този германски боксьор Шмерлинг, преди

две години победи този негър. Сега след две години онзи като го удари, го повали на земята.

Имат едно число, до което бият и онзи не може да дойде на себе си. Той е победен. Преди две години Шмелинг наби негъра, той беше в ужасно положение, след две години работата се обърна, онзи негър се е научил и германецът се е намерил в едно ужасно положение, че едва ли ще може да придобие своите сили. Погрешката на Шмелинг е там, че той мисли, че онзи не се е упражнявал. Негърът се е упражнявал, с бързината си го поразява, има вече знание. Шмелинг най-първо му удари един удар. Той след две години, като се упражнявал, че му дава такъв един удар, че спечелва всичката слава. Пръв боксьор става. Питам ви как му е името? – Този боксьор е Джон Мис. Вие сега някой и да имате смелостта на Джон Мис, нямате неговата сила. Аз ви виждам, често от вас да сте бити, изгубили сте сражението. Четири реда сълзи капят. Казвам: Защо ходи да се биеш на арената, като нямаш сила? Дяволът в света е един голям боксьор. Казваш на някого: „Да се бориш с дявола.“ Като те удари, той ще те повали. Като не знаеш да се биеш, не ходи да се бориш с дявола. Като не знаеш да удриш на място, не се бори. Той ще те бие по всичките правила.

Вие всички младите, казвате: „Да имаме вяра, да имаме надежда, да имаме знание, да имаме пари, изкуство“. Какви ли не работи. То са все голи думи. като дойде да се боксираш, няма да го гледаш, но ще застанеш да се бориш. Кикири, микири няма. В живота мислите, че ще гледате. Като дойдете в живота, като дойде някой боксьор, като го ударите, да го повалите на земята. Някой се отчаял, на какво се дължи отчаянието? Той получил един удар, такъв хубав. Най-първо, като дойдете в живота, ти трябва да бъдеш един боксьор. Един войник бяга от бойното поле, ще го ранят. Казва: „Ходих на бойното поле“. Намирам раната отзад. Казвам: Тези, които са ранени отзад, на гърба,

герои ли са? Знаете, че ще ви ранят, но по-добре да ви ранят в гърдите отколкото в гърба. Ранят ви в гърба, казвате, че сте ходили на бойното поле. Ходили сте на бойното поле, но сте бягали. За мене не важи, че един човек страда. Че страда, то е в реда на нещата. Ако някой ви каже, че в света няма да страдате, той не ви говори истината. Неизбежни са страданията. Цял живот ще страдате. Такова е устройството на живота. И богати да бъдете, ще страдате. И бедни да бъдете, ще страдате. През целият си живот ще страдате. В живота ви страданията са необходими. Всяко страдание е залез. Ако разбирате страданията, ако разбирате закона на страданията, ще бъде като един залез, ще намерите какво да работите. Ще се справите с тази мъчнотия. Ако не разбирате страданието, тогава ще се образуват мъчнотии. Та казвам: Мъчнотиите са от разни категории. Запример, вие имате мъчнотия, че сте гладен. Какво трябва да правите? Друга мъчнотия, наял си се, но имате мъчнотия, че пари нямате. Екскурзиант сте, имате мъчнотия, обуча нямате за път. Има разни мъчнотии. Как ще се справите с една мъчнотия? Искате да идете на планината, нямате обуча. Но не само това. Да допуснем, че вие искате да идете на планината, но имате мъчнотия, че сте слаб. Мястото е високо, какво трябва да се прави? Или да допуснем, че нямате вяра.

Вие сега представете си, че имате още едно „до“. Вземем последното „до“. Едно подир друго като се пеят, какво ще произведат? Представете си, че като изпееш това „до“, образува се движение. То е един удар. Значи представете си, че след като изпея едното „до“ се блъсна в тази стена, като изпея второто „до“, втори удар ще има в стената. Питам: Ако туй „до“ пея няколко милиона пъти, аз ще пробия стената. Туй е теория, никой не е правил това. Никой досега не изпял един милион пъти „до“, да пробие стената. Предполагаме, че е така, дали е така не се знае още. Всичките противоречия в живота

произтичат от еднообразните движения. Седите и казвате: „Тази работа няма да я бъде“. Един удар. Няма да я бъде тази работа. /Учителят удря дъската/. Ако вие така удряте, какво ще стана. Ако така удряте, какво ще стане на пръстите ви? След като ударите 1000 пъти, ще ви заболят пръстите. По някой път вие седите и правите същото. По някой път гледам, смешни са хората. Той сам се блъска. Казва: „Тази работа няма да я бъде. Тази работа няма да я бъде“. След като се блъска казва: „Боли ме главата“. Защо казваш, че няма да я бъде тази работа? Казва някой, че може да пееш. Казваш: „Не мога да пея. Аз не мога да пея, изгубил съм таланта“. Аз бих желал да купя вашият изгубен талант. Досега още не съм намерил, някой да е изгубил таланта. Може ли една дарба да се изгуби? Дарбите не може да се изгубят. Може да се осакати, не да се изгуби. Запример, ако ви ударят на ръба на челото, дето е музиката, може да се разпеете, че няма да млъкнете. Има такива примери. В този център ударят някого, той започва да пее непрекъснато. Ужасно положение. Не може да спре човекът.

Тогава вие замязвате на онзи американец, който си взел един електрически будилник. Той не се събуждал, обичал да си поспива. Този будилник като започва да дрънка, не престава, докато не стане и се облече. Като стане и се облече, тогава престава. Този американец обичал да си поспива и след като взел будилника, като не знаел как да го спре, блъскал го в земята да спре. Той отивал пак да спи и пак закъснявал. Някой път вашият будилник ви безпокои, вие като не знаете как да го спрете, блъскате го в земята и пак заспivate. Дойдете тук, разрешавате въпроса. Разрешавате въпроса по един естествен начин. Минава покрай мене един човек. Аз се мъча да нося един камък от стотина килограма. Иде някой, не иска да ми помогне. Казвам: Помогни ми, половината от камъка ще ти дам. Минават и заминават тия хора. Казвам: Защо е така в света? Но има едно

разрешение. Ако аз нося два камъка от по сто кила, но ако бяха от по сто килограма злато, тогава мине някой, кажа: Ще ти дам половината, ако ми послужиш. Мислите ли, че той няма да дойде да носи този камък. Някой от вас ще се отрече ли? Всеки ще задигне камъка, ще го носи. 100 килограма злато колко правят? Един килограм има двеста наполеона, десет килограма две хиляди наполеона, един наполеон по 600 лева, всичко един милион и двеста хиляди.

За да успеете в живота, никога не предполагайте, че сте стар. Ти и музикант да си, никога не може да изпееш един тон в музиката, основното „до“, никога не може да го изпееш по един и същи начин. Може да го пееш по хиляди и хиляди пъти, във всяко пееене, ще има едно различие в изпяването на този тон. После всякога, когато изпееш основния тон, ще стане нещо чудно в живота ти. Някой път като изпееш „до“, слънцето може да изгрее. Друг път като пееш „до“, слънцето може да залезе. Може да изпееш основния тон и вярата ти да се подигне. Може да изпееш основния тон и да изгубиш вярата си. Някой път като изпееш „до“, ще бъдеш богат. Някой път като изпееш „до“ ще бъдеш сиромаш. Някой път като изпееш „до“ ще бъдеш учен, някой път красив ще станеш. Като изпееш основния тон много чудеса ще станат в света. Сега вие казвате, в окултната наука доказателства стават, туй което казваш, трябва да го направиш, като тази череша. Изваждаш друга от джоба и казваш: „Заповядай!“ Какво нещо е черешата? – Заповядай! Няма какво да му разправяш. Онзи комуто ще дадеш черешата, той трябва да знае. Казваш: „Опитай черешата“. Казваш: „Един лев“. Какво нещо е риза? Веднага изваждаш от джоба си една риза. Облечи я, ще направиш опит. Всички неща, онзи на когото говориш ще дадеш да се опитат.

Следователно, как ще опиташ ти вярата? Че вие, ако идете при един ваш приятел и не иска да ви послужи, причината е, че вие не вземате основния тон на вярата. Ако вие вярвахте с всичката пълнота

на вярата, той всякога онова, което искахте от него ще направи. От сегашното гледище, като идете при един първокласен професор по музика, мислите ли, че ако не вземете верен основния тон „до“ ще ви пусне? Ще вземете тона „до“, като вземете верен тон, веднага ще забележите едно разположение в лицето. Щом не го вземете верно, ще забележите едно свиване на веждите. Щом вие не вземате верно основния тон на живота, природата казва веднага, че не е верно. Сега вие казвате: „Не може ли светът да бъде другояче поставен?“ Аз ви казвам: Ако може да изпеете „до“ изведнъж, всеки ще придобие това, което иска. Ако изпеете верно основния тон, ще добиете това, което чакате. И сега ще го имате. Ако си болен, ще оздравееш, щом вземеш верно основния тон. Сиромаш ако си, богат ще станеш. Ако си невежа и вземеш верно основния тон, ще станеш учен. Каквато и мъчнотия да имаш, ще може да си помогнеш. Всички мъчнотии няма да се разрешат. В дадения случай основният тон разрешава малките мъчнотии, които ви спъват. Каква е малката мъчнотия? Влиза един цигански трън в крака ти. Малък е той, не е кол, но след като стъпиш трябва да се спреш, да събуеш чорапа, ще извадиш този трън, като стъпиш да не те безпокои.

Аз съм за идеята, не оставайте в ума си, в душата, в сърцето си, нещо да ви безпокои. Нали сте имали една малка опитност, че влезе една малка пращинка в очите, какво безпокойство произвежда.

Аз съм привеждал този пример. Преди повече от 15 години бяхме на курорт някъде из Баташко. Имаше един българин, такъв особен, не искаше никаква услуга да ни направи. В неговата къща живеем, не ни поздравлява. Един ден като работил едно малко парче влиза в окото, подува му се окото. Иде синът разтревожен. Казвам: Нека дойде. Идва, гледам окото подуте. Подигам горния клепач. Виждам малко парче. Казвам: Опасна е тази работа, разбирам тия работи, много голям майстор съм. Обръщам и долният клепач, казвам

му: Стой сега тихо. Гледам туй малкото парче излезе навън. Намазах го с зехтин, казвам: Утре окото ти ще бъде здраво. На другия ден, както казах, оздравя му окото. Той вече е разположен, казва: „Тия хора са много добри, каквото искат да им се услужи. На тяхно разположение сме“. Спаси, казва, окото ми. Аз извадих малката прашинка, но ако я бях оставил, щеше да му причини голяма пакост, щеше да дойде тук, можеха лекарите и окото да му извадят. Не съжалявам, че влезе малката прашинка. На място дойде. Извадете прашинката и ще бъдете разположени. Ако една мъчнотия знаеш да я извадиш от душата си и Господ ще те благослови. Щом не я извадиш, ще стане по-лошо. Всичките мъчнотии в живота на младите, това са задачи, които правилно трябва да се разрешат. Правия, основен тон трябва да го вземеш. Професорът казва: „Не е верен, идете да учите! Повтори, повтори!“ Някои казват, че повторението е майка на знанието. Не зная дали повторението е майка на знанието. Ако повтаряш, знанието майка ли ще стане? Знание е, ако изправяш погрешката, а не да повтаряш нещо. Майката на знанието в света е доброто.

Казвам на вас младите: Вие младите турете една основна идея във вас. Считайте всяка мъчнотия във вашия живот едно благо за вас. Че онези мъчни задачи, с които късат студентите, мислите, че са едно нещастие. Като дойде математикът и реши мъчните задачи, в него прониква ново съзнание. Някои въпроси, които са мътни, мъчни, щом ги решиш, тези въпроси, веднага нова светлина иде. Всичките мъчнотии в живота са задачи, които носят известно благо. Всяка мъчнотия, която вие имате, ако вие я разрешите, ще придобиете светлина. Има мъчнотии, които сами трябва да ги решите. Запример, вие сте учили аритметика, нали? Имате единица, имате две, имате три. Представете си, че едно е житено зърно, почвата е две, три е резултатът. Сега, ако не може да пишете 3, имате житено зърно,

посяли сте го. Ако туй житено зърно не изникне, питам, какъв ще бъде плода на вашата работа? Едно и две имат ли разрешение? – Имат. Три е разрешението на едно и две. Някои считат едно и две за щастливи числа. Числата 1 и 2 като се съберат, какво правят? Ще съберете силата на едното и силата на двете, ще ги съберете и ще имате резултатът три. Следователно, ако едното остане самостоятелно, и ако двете остане самостоятелно, какво ще имате? Няма да имате същия резултат. Казвате: „Как да се обясни?“ Вие сте сам човек, един имате два крака. Тогава искате да идете в планината да съберете човека един с две ще ходи. Отиването ви до горе, екскурзията, то ще бъде три.

Та казвам, ако вие не се упражнявате в една работа във вярата вие ще се упражнявате, за да се освободите от страха от змия. Как ще се освободиш от този страх? Най-първо ще пипнеш една змия, която е замръзнала, или една змия, която е умряла, докато дойдеш най-после да пипнеш една змия, която е жива. Като върви да я пипнеш. Индусите ловят змиите, имат една музика за змиите. Като я засвирят, тия змии оттук, оттам идват, излизат. Като им свирят, музикални са. Хвани я, тури я в торбата. Тия змии, от които вие се плашите, този който свири, хваща ги 10-20 змии. Има змии, които хиляди лева струват. Десет екземпляра, по 1000 лева, 10 000 лева. Посвири малко, хване една змия от 1000 лева. Безстрашният ще хване змията, ще вземе хиляда лева. Страхливият не може да я хване, хиляда лева остават.

Та на младите им трябва безстрашие. Вие преждевременно сте станали страхливи. Мене ми разправяше един анекдот. Казва: „Гони ме на сън един бивол, че като станах бях се изпотил. Че какво ще се случи? На сън ме гони. Сега като гледам бивола, ме е страх, да не би действително биволът да ме гони“. Понеже на сън видял, че го гонил.

Някой път видял един впрегнат, казва, страх ме е да не излезе из хомота да ме подгони.

Вас младите ви е страх от тия биволи, които сте сънували вечерно време. Всички казвате: „Ще ме скъсат“. Няма никакво скъсване. Всеки, който не знае ще го скъсат, всеки, който не работи върху себе си, го скъсват. Всеки, който не оценява нещо го скъсват. Трябва да знаете, че вие сте дошли до един свят на възможности, които Бог ви е дал, и вас ви очаква едно бъдеще, но туй бъдеще изисква работа, прилежност. Работа се изисква. Някои ще кажете: То е само за насърчение. Какво нещо е насърчаването? Каква е разликата между насърчение и обезсърчение? Насърчен, на сърце и обезсърчен, без сърце. Знаете ли произхода на „обезсърчен“, какво значи обезсърчен и насърчен? Щом се обезсърчаваш /страхлив човек си/, щом се насърчаваш /смел/ човек си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 35 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24. VI. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА КОНТРАСТА

Добрата молитва

Изпяхме „Изгрява слънцето“

Кои бяха основните положения на миналата лекция?

Вие сте учили логика. Казва, наука е логиката. В какво седи правилното мислене? Казвам: В какво седи добрият живот? Нещата могат да бъдат логически, без да бъдат разумни. Може да бъдат разумни, без да бъдат логически. Логиката това е външна мода, облекло. Някой път може да подхожда, външно може да е красиво, без обаче да има ония, съществени качества на организма, които организмът има. Една дреха за да топли, имате една дреха, една риза направена от козина. Какво ще бъде вашето чувство, вашето разположение, какво ще бъде?

Думата „логика“ е гръцка дума и значи слово. Значи всяко слово логическо трябва да бъде турено на мястото. Тогава от какво зависи противоречието, което съществува? Всички хора са създадени, значи съществуват в природата. Всичките хора тъй както съществуват от какво зависи противоречието, което произтича у тях? Противоречието по някой път се явява в самия човек, в неговите чувства. Явява се по някой път противоречие в неговата мисъл. Вие по някой път имате един усет, че не разбирате предмета. Запример, ако кажем тъй $- 1 + 1 = 3$, $A + B = C$. Първата формула е пределна, втората, тя съдържа тази форма, но много работи може да съдържа. Може философски да попитате защо именно се поставя $A + B = C$? Де е логиката тук, каква логика има? $- A + B = C$. Как ще го докажете, че е C ? По форма равно ли е? Значи имате една идея за A . Ако вземете в друг език A , в еврейски език, буквата A е съгласна. Де е логиката, че A

+ B = C в алгебрата? В една установена система вие вече имате своите схващания. Но казва: $A + B = C$. Допуснете, че A на какво е равно в дадения случай? Да дадем едно обяснение, на какво може да бъде равно A. В алгебрата как са турени? Защо казват $A + B = C$, а не казват $1 + 2$? То са ред разсъждения. Ако разсъждавате как се образувала думата „сила“ на български?

C + И + Л + А = СИЛА. Събрани /буквите/ C, И, Л, А дават СИЛА. От колко елементи е образувана силата? C, ако вземем, C-то значи силата, съдържа в себе си едно качество, което постоянно се мени като месечината. Постоянно се мени, четири фази има. И-то показва посока на движение. Л-то показва центърът, от който тази сила произтича. А-то е резултатът, който държи тия елементи. C-то, първата буква показва постоянните промени, които стават. И-то посоката дето работи. Л-то показва центърът, от който слиза, и А-то е резултатът, който свързва. Туй се нарича сила. Туй, което се мени, туй, което се движи, което изтича и туй, което произвежда един резултат. Едно мое тълкувание. Вие как го изтълкувахте? Как е тълкуванието на думата „сила“? Във всичките области на живота едно нещо, което хората не разбират. Запример, вие изучавате музиката. Засега музиката служи, когато малко си неразположен да се разположиш. Музиката мяза сега на онзи, в сегашното положение, който влиза в кръчмата да пие сладко винце. Или музиката служи като дрехата, която обличаш, или като хубави обувки. Изпееш една песен. Какво ти допринася?

Но казвам: Музиката може да бъде потребна като наука да се лекуваш с нея, да лекуваш едно болезнено състояние, но трябва да разбираш законите, именно коя музика лекува? Всичките песни лекуват ли? Има някои песни, които лекуват, пък има песни които не лекуват. Има песни, които образуват болести.

Та казвам: Първоначално музиката, която е дадена в природата, то е един метод да се смени една енергия, да мине от едно преходно състояние в друго. Човек трябва да бъде музикален. Щом си нервен, ти не си музикален. Най-първо музиката съдържа време. Във всичките музиканти времето трябва да бъде удължено кратковременно. Човек, който не разбира времето, не може да бъде музикален. Музикантът има време, той разбира ценността на времето, малките единици на времето. Българинът, ако го питаш, колко е от тук до онова село, казва: „Като прехвърлиш, там е“. Като че е един километър. Пък вървиш час, два, три, не може да стигнеш. Този километър много дълъг. Времето е най-хубаво развито в евреите. Те имат много хубаво развит център на времето. /Учителят показва, къде е музикалния център и къде е центърът на времето/. Когато времето е развито, челото трябва да бъде широко. Всичките музиканти, които имат добре развита тази способност, когато времето е силно развито в човека, човек е спокоен, понеже той знае, че всяко нещо си има своето време. Онзи, който не разбира времето, той бърза. Децата бързат. Има деца, които са търпеливи. Музикалното дете е търпеливо. Майката като каже, че хлябът се пече, то знае музикално, че в 5-10 минути не се опича. Онова дете, което не е музикално ще каже 20-30 пъти „Мамо опече ли се хлябът?“ Всеки човек, който бърза, който пита, времето /в него/ не е развито. То е много общо казано, че времето не е развито. Всякога, когато бърза човек, времето у него не е развито. При това времето е свързано, времето го считат като нещо, което тече и изтича. Тогава времето трябва да се изрази музикално. То е тон, изтичане. Всеки един звук, който вие ще произнесете, то е изтичане, ще ви даде понятие за времето.



Фиг. 1

Запример, по някой път вие казвате, че аз трябва да живея. Какво разбирате под думата, че „трябва да живея“? /Фиг. 1/ Това е живот. Да допуснем, че вие искате да живеете сега. Какви са условията да живеете в органическия свят, за да се прояви животът? Трябва най-първо дихателната система, след туй храносмилателната система, и най-после трябва да се яви мисловната система в човека. Дотогава, докато не се прояви дишането в човека – детето в утробата на майка си не диша, не чувствава и не мисли. Няма съзнание, че било някъде. То ще работи със съзнанието на майка си. След като само започне да диша, веднага се събужда съзнанието. Щом се събуди съзнанието, ние вече помним. Тогава значи, за да се усили съзнанието, човек трябва да диша правилно. Много от несполуките в света се дължат на това, че съзнанието не е развито. Трябва да имаме един екран, на който да се представи всичките форми и фази на живота. Ако нямате една площ, на която да се хвърлят, да се образуват образите, ако нямате една черна дъска, на която да пишем някои идеи, как ще ги представите? Нали сте чели романи, които описват, че нещо станало в Париж. Но ти в Париж не си ходил, ти започваш да чертаеш тия улици. Той разправя за няколко улици, ти ги чертаеш, после някой площад. Но, ако отидеш и ги разгледаш, ще намериш голяма разлика

между твоето схващане и това, което е. Ти като идеш и ще видиш, че нещата не съответствуват на твоите представления.

Казвам: Онова, което сега мислим, което схващаме, което учените хора ни преподават далеч не отговаря, това което ние мислим. Те го представят на един език понятен на тях. Един учен човек се занимавал, 10-20 години работил, и му става ясно. Вие сега започвате да изучавате и искате една идея да ви бъде ясна. Да мислиш, то значи да се движиш по посока на предмета, който изучаваш. Добре е всеки един от вас, ако иска да стане музикант, десет години да мисли върху музиката. Като стане сутрин да мисли върху музиката, но не по-малко, по един, два часа да мисли за музиката. След 10 години музиката ще му стане ясна. Не само ясна, но той ще може да пее на света. Сега една минута помисли за музиката, за Бетовен, за Моцарт, тази работа /с/ мислене за Моцарт, за Бетовен, не става. Ако вие мислите за Бетовен, какво ще получите? Бетовен за кого мислеше? Вие вземате сега Бетовен. Бетовен за да стане музикант, той мислеше за нещо. Неговият учител и той е мислил. Бетовен е едно колективно същество. Бетовен, Моцарт не са определени идеи. Моцарт като музикант, то е една колективна идея. Моцарт като една душа, дълго време е мислил върху музиката. И Бетовен дълго време е мислил върху музиката. Да допуснем, че вие искате да бъдете математик. Дълго време трябва да мислите върху математиката, върху числата да мислите. В дадения случай, какво представят числата? Не, че вие не знаете какво нещо са числата, знаете, но ако речете да се изкажете, ще направите една погрешка. Знаеш да говориш английски, но ако произнесеш една дума, както не се произнася. Запример, я произнесете „свършено“ на френски или някой от вас да произнесе „свършено“ на английски, както произнася един англичанин. Англичаните имат едно желание, не са като немците, имат желание да омекчават „ф“-то. Туй „р“-то ще го

произнесат много мекичко. Тогава в музиката ще дойде пиано, фортето или фортисимо. Ще направя една крива линия.

Сега мнозина от вас говорят немусикално. За да говориш музикално, ти трябва да знаеш, в дадения случай езикът е направен по известни музикални гами. Когато произнасяте една дума, трябва да знаете линията. Да кажем думата „сила“, как ще я признесете? „Сила“ може да я произнесете силно, грубо, нежно.

„С“-то е винаги закон за промените. „С“-то, това са две фази. „И“-то е закон за слизване и за качване. Значи има едно течение, което слиза и едно течение, което се качва. Едно течение слиза отгоре надолу, другото – отдолу нагоре. В „М“-то имате две течения отгоре и две течения отдолу. Една връзка. Имате думата „милост“, „милосърдие“. Ти не можеш да бъдеш милосърд, ако не може да влезеш в положението на хората. Ако седиш като някое същество, да нямаш нищо общо с онези, с които искаш да се запознаеш, ще влезеш в тяхното положение. Тогава в тебе ще се прояви милостта, ще изучаваш условията, при които хората живеят. Аз ви навождам тия неща, защото постиженията в живота зависят от онова, вътрешно разбиране. Вие във вас трябва да имате един наблюдателен ум, умът ви трябва да бъде развит.

Като изучавате цветята, кои са отличителните черти на един цвят? Най-първо външната форма на цвета, неговия цвят, неговото ухание. Вземете да кажем карамфилчето, по какво се отличава? То си има своя форма. Колко листа има, после неговия цвят какъв е? Има карамфили с разни цветове. Но не само формата, но и уханието, което карамфилът има, вие по това ще го познаете. Ако вие помиришете един карамфил в природата, той не е създаден произволно. Ако ти искаш да се измени състоянието на твоите чувства, да се даде един хубаво подтик, помириши карамфила, той ще даде един хубав подтик на твоите чувства. Или, ако вие помиришете роза, във вас ще се

събудят съвсем други чувства. Или, ако помиришете, когато цъфти черешата или сливата, или когато цъфти житото, други чувства ще се събудят във вас. Понякога, когато цъфти житото, вие трябва да минете да видите какво ухание има. Да видите, какво влияние ще упражни туй цъфтене на житото. Защото външната природа това е човекът, разложен на своите части. Човек в природата ще види себе си. Природата е свързана със самите нас, понеже представя самите нас. Ние може да се видим в природата, какви сме. Човек, който иска да се узнае, какъв трябва да се види? За да се види, той като мине през житото, ще се види какъв е. Туй ухание на житото ще видиш. Когато туй жито премине, пак ще видиш, остава без клас. Ти пак си, но си без клас. Зърното го няма, останало само сламата, но тази слама си ти. Като дойдеш до черната почва, това си ти. Но в тази почва цветята израстват, житото израства, всичко туй израства. Ти си, който се проявяваш в почвата.

Сега, това не е логическо. Тук няма никаква логика. Тук е една абсолютна нелогичност, една безразборна реч. Отде човек да мяза на почва, а отде човек да мяза на една череша или на един цвят. Понеже някой път аз казвам, че житото страда. Човек страда в житото. Като влезе човек страда. Житото само по себе си /не страда/. Пръстът ти ли страда? Туй, което схваща страданията, то се намира в предната част на мозъка. В предната част на мозъка се намират ония центрове, чрез които приемаме страданията. Ако се прекъснат нервите, може да си изгориш пръстите без да чувствуваш никаква болка. По някой път има лекари, които турят кокаин, искат да направят операция, намажат с кокаин и не чувствуват болката. Прекъсва се съзнанието вътре. Съзнанието е, което дава степента на болката, която ти имаш. Следователно, човек може да усили своите страдания и може да намали своите страдания. Ако аз ти взема един лев от джоба ти, дошло едно малко страдание. Ако взема два, три, още повече, ако

взема сто, още повече ще се увеличи. Ако взема хиляда лева, веднага в тебе страданието се увеличава. С твоите схващания увеличи се страданието. Казвате: „Защо е така?“ Да оставим това, защо е така. Така е. Ако ти дам един лев, ти ще се зарадваш. Ако ти дам повече, ще се зарадваш повече. Турям капка по капка. Като дам сто хиляди в джоба, колко ще се зарадваш? Като туря сто хиляди звонкови, туй което не може да бъде, само за изяснение, като туря сто хиляди лева, каква ще бъде радостта ти? Радостта ти ще бъде ли равна на скръбта, която си почувствувал? Представете си, че аз взема сто хиляди лева и после пак ги връщам назад, ще бъдат ли произведените чувства от вземането и даването равни? Скръбта ли ще бъде по-голяма, или радостта ще бъде по-голяма? Когато ще получиш парите, радостта от връщането ще бъде винаги по-голяма. Туй, което човек придобива всякога е по-мощно от онова, което губи. Следователно в природата щом загубиш нещо, в замяна на загубата ти дават нещо друго. Не съжaliaвай за изгубеното. Радвайте се на онова, което ти се дава. Защото, ако не ви се дава нещо нарушава се равновесието в природата. Когато ви се случи някаква неприятност или нещастие, всякога виждате, че в дадения случай природата винаги се стреми да ви даде в замяна на загубеното да ви даде нещо, с което да уравни вашия живот. Ти казваш, че аз съм нещастен. Но в дадения случай, в туй нещастие, вие ще получите нещо друго. Да кажем, вие сте загубили баща си. В замяна на вашия баща ще ви даде нещо друго. Ще ви се даде някой благодетел. Някой път благодетелят седи по-високо от баща ви. Ти си загубил баща си, ти си бил беден при баща си, не могъл да те праща в училище, дойде благодетелят, праща ви в училище. Кое е по-хубаво? Казваш: „Горкият ми баща умря“. Ако баща ти не беше умрял, ти щеше да бъдеш в едно положение. Баща ти в дадения случай беше едно препятствие за твоето развитие, може да е като надгробна площ, а за да може да растеш и да се развиваш,

трябва да се премахне тази площ. Онзи, който премахва тази площ, той е твоя благодетел. Казва: „Твоя баща не ти трябва на тебе“. Затова Господ иде в света като благодетел, премахва вашите площи. Имате някой баща, брат, майка, някой ваш приятел, с такива насъбрани битпазарски стоки, за които вие мислите, че имате някаква придобивка, не мязате ли на онзи българин, който вложил 600 хиляди марки в банката? Казва: „Осигурих се, може да продължа живота“. След свършването на войната един ден получава едно писмо от банката, пише: „Господине, да дойдете да си изтеглите парите, понеже не можем да водим графа за тях, за 10 стотинки нямаме графа“. Понеже капиталът от 600 хиляди марки е равен на 10 стотинки. За да водят графа трябва да бъдат най-малко 30 стотинки. Казва му: „Аз ще ти дам 1 милион марки, за да станат 30 стотинки, за да имаш графа в банката“. Туй, което германците претърпяха, мяза на приказките „Хиляда и една нощ“, защото с няколко милиона марки, ти не може да вземеш един обед.

Най-първо трябва да се изучава. Природата винаги туря един контраст. Трябва да знаете закона на контрастите. Щом дойде една радост, трябва да знаете, че тази радост е спрегната с нещо. Всяка радост носи след себе си скръб. Всяка скръб носи на гърба си радостта. И всяка радост носи на гърба си скръб. Това дали е така? За да ви бъде ясно аз ви давам тази формула: Всяка радост носи една скръб и всяка скръб носи една радост. Дали е вярно, това ще видите. Всяка една скръб носи една радост и всяка една радост носи една скръб, уравновесяват се. Скръбта носи радостта, за да се уравни и радостта носи скръбта за да се уравни. Те са необходими вътре в живота.

Та вие сега се възмущавате от страданията. В живота на всяко едно страдание, подразбира една радост. И всяка една радост подразбира едно страдание. Тия двете съставят едно цяло. Онзи,

който разбира намира цената. Пък онзи, който не разбира вижда само страданието. Казва: „Дотегна ми“. Ако не знаеш да носиш страданието, дотяга. Какво разбирате под думата „дотегна ми“? Когато човек не може да продаде стоката си, дотяга му. Дотяга ти, когато нещо не може да се освободиш от него, то дотяга. Онова, с което лесно се справяш, не ти дотяга. Дотяга ми, значи аз не мога да се справя с една моя мъчнотия, не зная къде да я туря, как да се освободя от нея. Туй, което не дотяга, човек се справя с него. Ако с радостта не може да се справиш, ако дълго време я носиш на гърба си и тя става тежка. Представете си, че имате една ваша приятелка, тя ви стиска ръката, глади ви ръката. Най-първо ще ви бъде приятно, но ако тя продължава 400, 500, 1000 такива движения, най-после ще махнете ръката. Радостта ако не се мени и тя дотяга. Еднообразието в радостта дотяга. За да избегнете туй повторение, радостта по един и същи начин не бива да се проявява. Тя всеки ден се различава, с една форма, вие не я срещате, тя има 100 костюма. На другия ден пак 100 костюма. Безброй костюми има. Като се облече в един веднъж, като се съблече, веднага различава се. Все различен подарък ви дава. Всеки ден се различавате с нови. Но два пъти не се облича с един и същи костюм.

Сега де е логиката? Казва: „Логическо“. Казвам: Това са математически предположения, вероятности. Радостта не съм я виждал, не съм я срещал, но туй е, което става в нас. Природата иска всякога да ни приспособи да я обичаме. Понеже ние не разбираме природата, затова страдаме. Сега във вас, кое ви дотяга? „Дотегна“. В „дотегна“, „т“ е силата, която иска да си пробие път, че като не може да си пробие път, че да излезе, тази линия на „т“-то седи като похлупак, едно препятствие отгоре, натегна. Всяка мъчнотия се туря като налягане, да се развие сила. Нали сте учили във физиката как са направени парните котли? Ако няма котел, няма къде да се развие парата. Лошите условия са котли, в които се развива мощна сила,

парата с която ние има да работим. Този закон е верен. Всичките хора в света, които са били забележителни са минали през много големи изпитания. Някой път вие питате, сиромашията защо е? Болест, сиромашия, неприятности, всичко това са подтици, условия за подигане. Защото в природата, всичко онова, което се случва в живота ви, то е за ваше добро. Всяко нещо е на местото си. Вижте вие в тази картина /Учителят показва една от картините в салона за „Изобилието“/. Всяка линия дава красота. Светлините и сенките дават израз, красота. Ако изместите някои линии, както са направени, веднага ще се осакати лицето. В природата всичките тия дребнави работи, които се случват, всяко нещо, турете го на място. Един ден, когато се нарисува вашата картина, ще забележите тази закономерност. Сега картината не е завършена и се заражда едно голямо противоречие.

Хубаво сега, какво заключение ще извадим? Радостта и скръбта това са два подтика. Без скръбта и радостта вие няма да имате подтик. Чрез скръбта вие оценявате радостта, а чрез радостта вие оценявате скръбта. То са оценки. Вземете добро и зло. Казва, къде е злото? Левият крак е злото на човека, десният крак е доброто на човека. Дясната ръка е справедливостта на човека, лявата ръка е /... / на човека. Вие носите и доброто и злото. Щом си в противоречие, левият крак е. Казва: „Къде е доброто на човека?“ Двата крака, това са доброто и злото. Ако вие само ходите на единия крак, накуцвате с десния крак, значи вие служите на злото, ако накуцвате с левия крак, вие служите на доброто. Та по някой път е хубаво да накуцвате с левия крак. Тук пак няма логика. Нито наука е това. Но съществува една наука в Божествения свят, дето нещата са реални. Когато по някой път нещата се виждат нелогични, няма връзка. Между Божествения, духовния и физическия свят има една връзка. Тя е логическа връзка. Но онзи, който не е запознат с Божествения свят, с духовния свят и с

физическия свят, той не може да види тази връзка. Най-първо се стремете да имате една представа горе-долу. Божествения свят трябва да го чувствувате като светлина. Духовния свят трябва да го чувствувате като топлина, а пък физическият свят трябва да го чувствувате като приятност, която излиза от светлината и топлината, нещо, което това е приятно. Физическото то е един резултат. Всичките резултати на Божествения и на духовния свят ние ги означаваме с думата „физически свят“, туй което ние в дадения случай чувствуваме или съзнаваме.

Та си внушете една мисъл: Каквото противоречие и да дойде във вашия ум, никога не го туряйте на гърба на Божественото, да кажете, защо Господ направи света така? Кажи: „Има нещо, което аз не разбирам“. Вземете един съвременен музикант, който написал една балада, една хубава песен. Гледаш не можеш да я пееш както трябва. Тебе ти се струва, че не е хубаво написана както трябва. Ако я изпее един, който знае да пее, ще видиш, че е хубава. Вие се спъвате, казвате: „Защо Господ ме направи такъв?“ Вие не знаете какво говорите. Вие сте точно това, което в дадения случай може да бъдете. Ти друго не може да бъдеш. Следния ден ти ще се измениш. Утре вие ще бъдете друг вече. Има връзка между днешния ден и утрешния. Течение има едно. Днес вие сте точно това, което трябва да бъдете и благодарете, че сте такъв, какъвто сте сега. Ако не бяхте такъв какъвто сте сега, щяхте да бъдете едно голямо нещастие. Ако искате да бъдете щастлив, благодарете за онова, което ти в дадения случай съзнаваш. Ти съзнаваш, че не си такъв какъвто трябва да бъдеш. Радвай се на това. Утре се смениш. Радвай се пак на смяната. Всякога се радвай на смените, които стават в тебе, понеже в тия смени се проявява Божественото, мъдростта, която работи. Всяка смяна, която във вас става, допуска да имате едно благо. Аз може да ви представя така. Представете си, че ви давам златна пара, утре ще ви дам друг

подарък. Всеки подарък, който ви се дава, трябва да го употребите вие.

Сега да оставим за после.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 36 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 1. VII. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Отче наш

Чете се темата „Какво се очаква от младите“.

Тогава, как се ражда светлината в една свещ? Дали от старото застояло масло, от стария фитил? Тогава как ще определите малко реалистично? Младостта това е движение, старостта това е застой, почивка. Едно тяло за да бъде старо, е в застой, за да бъде младо е в движение. Всеки, който не се движи е стар; всеки, който се движи е млад. Всеки, който не мисли е стар, всеки, който мисли е млад. Всеки, който прави добро е млад; всеки, който не прави добро е стар. Писанието казва, че старият човек е, който не прави добро. В човека има двама: има един, който е стар, има един, който е млад. Недоволството в човека е старостта. Доволството в човека е младостта. Радостта е младия, скръбта е стария. Здравето това е младостта, болестта това е старостта. Богатството, това е старостта, сиромашията, това е младостта. Ленивият е стар, прилежния е млад. Прилежанието е младост, леността е старост.

Сега, ако ви накарам да изпеете една песен, повечето от вас ще бъдат стари. Щом не можеш да пееш, ти си стар, щом запееш, изведнъж ти си млад. Ако не може правилно да пееш, пак си стар. Ако хубаво пееш, млад си. Стар е онзи, който дояжда последната хапка хляб. Млад е онзи, който започва с първата хапка на хляба си. Допусни сега, че не разбираш един предмет. Казваш: „Не разбирам“. Какво трябва да направиш, когато не разбираш? Трябва да се зароди едно непреодолимо желание да го разбереш. Пък, ако остане само желанието, но не разбираш, то не е нищо, но едновременно две мисли трябва да дойдат. Най-първо съзнаваш, че не разбираш.

Същевременно трябва да се роди друго желание, че това което не разбираш, да желаеш да го разбереш. Да допуснем, че чуваш една песен, но не я знаеш. Ражда се желание да чуеш песента, но после се заражда желание да пееш песента хубаво. Туй е желанието на младостта.

Сега 4-5 души изпейте „Махар Бену Аба“. Всеки да си вземе тона без камертон. Кой откъде го вземе, другите ще поддържат. Защото забележете: „Махар“, това е слизане, имате движение отгоре надолу. След това имате движение в хоризонтална посока в дясно, после имате движение в ляво, пак в хоризонтална посока. Имате три положения в пеенето. „Махар“ е слизане. В „а“-то ти се товариш. То е хоризонтално положение. Като дойдеш до съгласната буква „х“, то е обединение на нещата. Ти ще дойдеш в едно противоречие в себе си. „Махар“, значи трябва да слезеш. Като слезеш трябва да се натовариш. След туй трябва да се роди едно желание, нагоре да вървиш. Искаш да излезеш някъде, дигаш си крака. Но едновременно единият крак отива нагоре, другият се държи долу. Ако единият не се държи долу, другият не може да върви нагоре. Ти не може да направиш едно движение. Тогава как ще слезеш? Ако ти е приятно да слизаш, ако се уплашиш, тонът няма да бъде верен. Ти казваш „Махар“. Какво значи „Махар“? „Махар“ значи да се наведеш. Тогава как ще изпееш с движение „Махар“? /Учителят пее „Махар“ и се навежда/ При „а“-то, ти се натоварваш. Като дойдеш до „х“-то, ти ще имаш полет нагоре. Музикална идея. Вие пеете /Учителят имитира както ние пеем/. Туй пеене вече няма никакъв смисъл. Защото законът на „Бену“ какъв е? То е движение нагоре, вече като дойдеш до „ну“, имаш движение на широчина. На пеенето, ще дадеш широчина, ще дадеш интензивност. Във „в“-то имате дигане на гласа.

Да вземем българската дума „милост“. По какво се отличава милостта? Значи ти имаш едно желание към едно същество, което

седи по-долу от тебе, да слезеш към него. Вървиш по пътя, но веднага обръщаш внимание, спираш се, напускаш своето направление, започваш да се занимаваш с туй малкото същество. Ти си професор имаш да предадеш една лекция, виждаш, че една мравя се дави, спреш се, забравиш лекцията и спасиш мравята. Като я спасиш, тя си тръгне по своя път, не мисли да ти благодари. Ти тръгнеш по пътя си и тогава се заражда мисълта: „Какво ми трябваше да се занимавам с мравята“. Ако някой те попита: „Какво прави?“ – Занимавах се с мравята. „Какво?“ – Спасих една мравя. Ако ти кажеш, че си спасявал една мравя, какво ще кажат хората за тебе? Ако ти се занимаваш с посаждането на една костилка, то е все същият закон. Ти спасителят на една мравя, която се дави, и той, който посаждаш една костилка, какво е отношението? Ти на мравята даваш възможност да се учи. Значи, като посадиш костилката в земята, ти я пращаш в училището да се учи. Следователно ти си направил една услуга на една костилка, ти я прати в училището, дал си ѝ първата възможност да се учи.

Сега приложение има на закона. Дойде във вас една мисъл. Каквато ѝ да е мисъл, трябва да знаете всяка ваша мисъл от какъв характер е тя. Ако една мисъл е от естеството на костилката, тогава ти на тази костилка ще ѝ дадеш възможност да се учи, да се прояви мисълта. Представете си сега, че ние искаме да имаме едно добро разположение, искате да дадете един хубав израз на лицето си. Какво трябва да направите? Каква е песента ви, която пеете, когато си правите тоалета? Ако си обувате обувката, каква песен пеете? При обуването на обувката или при турянето на шапката, или при миенето, каква песен пеете? Или при яденето, каква песен пеете? Аз мисля, че вие ядете без песен. Тези песни още не са заучени.

Най-първо научете се да снемате от съзнанието си всичките непотребни мисли, желания. Да допуснем сега, че вие искате да пеете „Махар Бену Абa“, а същевременно мислите как да пеете „Сила жива“.

Едновременно, ако мислиш за „Махар Бену“ и „Сила жива“, ти сравняваш вече. Как ще ги пееш едновременно? Че темпът и ритъмът на едната и другата се различават. Единият е бавен, другият е подвижен, защото под думата „сила“, ние разбираме бърза промяна. /Учителят пее „сила“/. Бързо се движи. При „Махар Бену“, темпът е бавен, понеже слизаш, ти си внимателен да не се подхлъзнеш, да не паднеш. „Сила жива“ е движение в хоризонтална посока. При „Сила жива“ имате по-малко противоречия, защото се боите, например от мисълта, казвате: „Аз не зная“. Щом кажете, че не зная, вие се безпокоите. Кое е онова, което ви безпокои в незнанието?

Потребно ли е човек да опита какво нещо е изгарянето? Да кажем, че някой ви разправя, че изгорил пръста си. Ти искаш да влезеш в положението му, да направиш опит и ти да изгориш пръста си. Когато някой ви разправя за своето изгаряне на пръста, доколко разбирате изгарянето? Понеже и вие сте имали опитност на изгаряне, щом ви разправя и във вас се събуждат минали впечатления на изгарянето. Или ви говори някой за някоя своя несполука. И вие сте имали несполуки. Представете си, че нямате опитност, какво нещо е несполука. Трябва ли човек всякога да има несполука? Представете си, че аз ви казвам, че трябва да изядете само една череша, казвате: „Как, с една череша може ли?“ Една череша имате в ума си. Казвам: Тази череша, за която казвам, е голяма колкото диня. Аз ви казвам една череша. Дотогава, докато мислите, че черешата е малка, има противоречие, но представете си, че тази череша е много голяма. Ако ви кажа да изядете само едно житено зърно, какво разбирате? Мислите ли, че житеното зърно е малко? Когато то се увеличава, не е малко. Но понеже житеното зърно е много учено, то взема малка форма, за да бъде достъпно. Ако беше голямо птичките нямаше да може да го гълтат. Понеже то иска да се жертвува, то е направено малко, за да може и малките птички да го гълтат, и най-малките да се

ползват от него. Да бъде достъпно. Ще забележите, че всичките плодни дървета, вземете черешата, тя не си направила кожата на плода много дебела, но е деликатна. Плодът на черешата е малък, за да е достъпен и кожата е тънка, за да може онези, които го ядат, да нямат препятствие, голяма неприятност, да е достъпен.

Сега за приложението. Ако вие сте един голям човек, какво се очаква от вас? В големия човек всякога има желание да се смали. Щом станеш голям, трябва да имаш желание да се смалиш. Щом си малък, ти имаш желанието да се увеличаваш. Старият човек е голям, увеличил се е. Старият има желание да стане малък. В младини, той се движил. Младият човек има желание да стане голям, да расте. Старият е банкерин, той разполага с голям капитал. А пък младият, едва сега започва операциите си от банкерството.

Сега приложението на земята на всичките тия теории. Във всяка една религия има метод за освобождаване от ненужен товар. Какво представя безверието? Кога хората се обезверяват в света? – От своите несполуки. Всеки, който се обезверил, показва, че има несполуки. Трябва да дойдеш до убеждението, че пътят по който вървиш нищо не може да се постигне. Оттам изваждаш заключение, че който и път да хванеш, ще имаш същото. Всеки път като не сполучиш по един начин измени го, опитай втори, трети, измени и него, ако не сполучиш, докато най-после дойдеш до онзи път, в който нещата може да се постигнат. Защото онзи човек, който слиза и ако мястото е опасно, той се държи с двете ръце. Хване се с двете ръце, ако дойде дето има почва, пусне се, пак се хване с едната ръка, хване се с другата, някой път се хване и с двете. Вие нали сте играли на гимнастическите уреди, на паралелки. Хванете се с двете ръце и после се люлеете.

„Махар“ значи да слезеш при бедните. Големият трябва да слезе при бедните. „Бену“ значи да им даде условия да учат. „Махар Бену“,

значи да слезеш при бедния, да идеш да му помогнеш. Туй значи идеята на песента. Да му дадеш условия да се учи, да работи. Щом дадеш дойдеш до „Бену“, значи трябва да му дадеш условия да работи. Щом дойдеш до „Бену“, значи трябва да му помогнеш. „Махар“, трябва големия да слезе, „Бену“, да дадеш условия на онзи, който има нужда да се учи.

Та всякога трябва да слезете при една ваша мисъл, да дадете възможността на тази ваша мисъл да се прояви. То е „Махар Бену“. Вие имате едно желание да пеете. Представете си, че вие искате да пеете. Аз ви разрязвам един лимон, как ще пеете, започвам да го стискам. Веднага у вас по асоциация, ще се образуват слюнки. Какъв ще излезе вашият звук? Доста съдържателен. В живота си дръжте следната идея: Помнете, че в тази точка, в която сте сега, само веднъж ще бъдете, дълго време няма да оставате в едно и също положение. Вие седите и мислите туй място да го обсебите, в туй място ти един момент ще бъдеш. Гледай да възприемеш като фотографа, фотографирай, после ще напуснеш това място. Пак фотографирай. Ако седиш на едно и също място, и фотографираш, ще имаш много картини на едно и също нещо. Ти вървиш и постоянно трябва да има едно разнообразие в движенията. Идеите не трябва да бъдат разнообразни. Формите на идеите не трябва да бъдат еднообразни. Не трябва да има еднообразие. Всичките страдания идат от едно еднообразие. Защото и в страданията има разнообразие. Ти никога не може да страдаш по един и същи начин. Ти може да страдаш, да ти причини страдание, че искаш да ядеш череша. Показа ти една череша, аз взема, че я изям. Тебе ти стане неприятно. Или покажа ти една бучка захар и не ти дам. Но страданието при черешата е едно, при захарта е друго. Де ще бъде страданието по-голямо? Но най-първо при черешата ще имате една неприятност, лишавам ви от тази

приятност. При захарта ви показвам, пък във вас ще се зароди едно желание.

/Учителят пее „Ма“, от „Махар“/. Това пеене е на бивола. Как започват яретата? Гласът им е креслив. Как е гласът на едно яре? /Учителят подражава гласът на ярето/. Вижте, в този звук, в гласът на едно животно е изразен и характера му. Една коза ще попасе малко трева, но после ще се качи и ще огризе някое дърво. Онези с кресливият глас имат един характер, че оглождат. Запример, ти някой път се спираш и започваш да критикуваш някой свой приятел. Ти оглождаш кожата му. Не го критикувай! Щом го критикуваш ти оглождаш кожата, ти си коза. В козата има една хубава черта: тя от охтика не страда. Здравно е козето мляко. Но козата може да направи пакост. Защо е така? То е същото: един болен човек може ли да ти направи пакост? Един човек, който лежи от някаква болест е толкова миролюбив, че не може да ти направи една пакост. Но здравият може да ти направи пакост съзнателно или несъзнателно. Той като върви вечерно време, може да те блъсне, здравият всякога може да те блъсне съзнателно или несъзнателно. Като иска и без да иска може да ти направи пакост. Болният не може да ти направи пакост и като иска, и като не иска. Той лежи на кревата и да има желание да блъсне някого, не може да го блъсне. Никого не може да блъсне. А пък здравия не иска и пак блъска. Здравият и като не иска пак блъска. Вие сега разсъждавате и казвате: „Защо е така?“ Здравият блъска, понеже се движи, а пък болния не блъска, понеже лежи. И да иска не може. Туй е положението. Сега онези, които философствуват казват, защо е така? Че то е много проста работа. Ако здравият не иска да блъска, нека остане, болен да легне. Ако болният иска да блъска, нека стане здрав. Сега има степени на блъскане. Да знаеш как да блъскаш. Има блъсканица много приятна, ако имаш един деликатен подтик. Майката като милва детето си едва го пипа. И то е блъскане, да го

помилва. Значи степени има. Цяло изкуство е да знаеш как да блъскаш. Вие вземате думата „блъска“ в ограничен смисъл.

Сега като пеете „Махар Бену“ трябва да се даде мекота, всякога трябва да има топлина. Когато един тон е интензивен, креслив, съдържа повече светлина. Когато съдържа повече топлина той има мекота в себе си. Да кажем вие пеете „мило дете“. Да кажем вие сте една майка, която обича детето си, как ще му изпееш „мило ми дете“? Тогава ще приложиш повече мекота. Или да кажем имате грозота. Как ще изпееш „грозота“? Можеш ли в грозотата да туриш мекота? В красотата можеш да туриш мекота, но в грозотата? По-мъчно се туря. В „грозотата“, „р“-то е материално, силно. Затова не може да се пее. Материята е гъста. А в красотата „р“-то се увеличава. „Гро“, „кра“, „гро“, след „р“-то, имате „о“. В „кра“, след „р“-то имате „а“. „Грозо“, след „з“-то имате пак „о“. „Красо“, след „с“-то имате пак „о“.

Сега това е закон на съзнанието. Най-първо освободете вашето съзнание от всички непотребни впечатления. Не събирайте лоши впечатления. Всякога изправяйте нещата. Писанието казва: „Каквото и да ви се случи, ще се превърне на добро“. То е само метод да се освободи съзнанието ви от лоши впечатления. Запример, след всяко боледуване човек се подмладява. Болестта е един метод за подмладяване. Понеже всички чужди вещества, мазнини, които се събират в тялото, нямат органическа връзка, те в една болест се стопяват. Онази материя, която е организирана, винаги остава в тялото. Имаме чувства, които са организирани, имаме чувства, които не са организирани. Имаме мисли, които са организирани, имаме мисли, които не са организирани, а на някои места като мазнини са натрупани. Те не са потребни.

Каква е разликата? Графологията се основава на този закон. Как би се произнесъл един графолог? Всякога, когато се нервираш започваш да правиш линии. /Учителят показва вертикални линии/.

Или някой от вас се нервира, вземе една лопата и я забие в земята. Като я забиваш какво ще кажеш? – „До“. /Учителят пее/. Пееш „до“ и дигаш лопатата. Забиваш лопатата, това е „до“.

Та казвам: Съзнанието ви трябва да се освободи от излишъци. Вие седите и мислите, туряте за бъдеще как да живеете. После чертаете си един живот, какъвто никога не може да бъде. Какъв образ ще си даде за това, което никога не сте виждали? Вие всякога чертаете вашето бъдеще от миналото. Вие, запример, мислите баща ви, майка ви как са живели. Вие искате за в бъдеще да проектирате това. То е стара работа. Как е живял баща ви, майка ви, какво ново има в това? После дядо ви, прадядо ви как е живял, или някой учен човек. То е стара работа. Ако искаш да живееш като тях, то е старият живот. Има едно знание, което е консервирано. Има едно знание, което сега го вземаме от Божественото дърво, дървото на познание доброто и злото. Това бяха консерви за пръв път. То са сегашните консерви, които правят, то е познанието на доброто и злото. Консервираните плодове са изгубили голяма част от своята хранителност. Една египетска мумия, както и да я възстановяваш, тя не може да се сравни с онзи, живия човек, който сега се ражда и живее. Има стари идеи, които вие искате да възкресите във вас, има желания, които искате да възкресите във вас – това са стари мумии. Не е лошо да ги възкресявате, но по-добре живите деца, които сега се раждат. Новите идеи, които сега се раждат, са за предпочитане. Писанието казва, че ще възкръснат онези, които са умрели. За да възкресиш един стар човек, как ще го възкресиш, ето един пример. Един голям банкерин, като изгубил всичкото свое богатство, не намира за какво да се живее: „За мене, богатството, което имах, то ми даваше подтик. Сега ми иде да се самоубия“. Иде един и му казва: „Не се самоубивай“. Иде друг и му казва: „Не се самоубивай“. Казва: „Защо ще живея, да се мъча?“ Иде един негов приятел и му носи един чек от 10 хиляди английски

лири и веднага у него се заражда желание да живее. Като вижда парите казва: „Ще живея“. Значи, дайте на човека онова, което той е загубил и той ще оживее. Вземете на човека онова, което той има, той умира.

Казвам: Внесете в себе си онази Божествена идея, която възвръща вашето първо същество, Божественото. Аз наричам Божественото това, което внася в нас изгубеното, което ни дава възможност да растем и да се развиваме. Божественото е туй, което ни дава живот в себе си. Божественото е туй, което ни дава доброта в себе си.

Станете!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 37 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 8. VII. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев¹⁵.

Отиване на Рила.

¹⁵ На 15. VII., 22. VII., 5. VIII., 12. VIII., 19. VIII., 1938 г. лекциите от Младежкия окултен клас са публикувани в томчето „Двигатели в живота“ – Съборни беседи.

СЪЗНАНИЕ И САМОСЪЗНАНИЕ

Отче наш

Тема имате ли? – /Нямаме/. – /Изпяхме „Мога да кажа“ . /

Да вземем думата „възможност“. Кое е възможно? Кое е невъзможно? Някои навици в живота са произлезли от нещо необходимо. Вземете навика на постоянство. Произходът на постоянството на какво се дължи? Ако се даде една тема №29 „Произхода на пианството“. Ако човек не пиеше вода не щеше да бъде пианица. Необходимостта да пие вода, дава възможност да стане човек пианица. Едно отклонение от естественото положение. После яденето в човека е станало причина често за големи отклонения. Има един навик в хората да хапят със зъби. Ако човек не яде, никога не щеше да хапе. Или месоядството е резултат на яденето, в епохата на много неблагоприятни условия, когато се явило в света месоядството. Казвам: Ако природата не е създала естественото положение храненето, нямаше да се явят и аномалности. От хигиенично гледище, човек няма едно правилно отношение към храната и в него ще се родят известни нездравословни състояния. Запример, ако на човека се разстрои неговият стомах, то става от преумора. Хората ядат мътносмилаеми храни или пък когато хората пресият стомаха си повече. Вземете малките деца постоянно все ядат, гледаш целия ден това дете току дъвчи. То е от доброто желание, че хората мислят като ядат ще напълнеят, ще бъдат по-добри. За храната има определено време. Не всякога може човек да яде. Щом стомахът се намира в едно почивателно състояние няма да давате храна. Ако поставиш тази храна в стомаха, може би ще мине няколко часа, докато стомахът

вземе да изработи храната. Или никога не приемай една храна, която не обичаш.

Казвам: На първо място в съвременната хигиена човек трябва да се научи да се храни. Малко да се храни. От малкото, много хранителни вещества да изкара. Има опит, който човек прави, че една обикновена храна всякога допринася нещо на организма. Първото нещо при храненето е човек да знае кога да пие вода и как да я пие. Много нездравословни състояния произтичат от лошото пиене на вода. Даже вие, които сте слушали толкоз беседи, вземете една чаша вода от 150, 200, 300 грама вода, изпиете я, казвате: „Много хубаво ми стана на гърлото“. Но туй охлаждане се отразява на капилярните съдове и вследствие на нарушението на този закон хармонията на капилярните съдове, храносмилането става мъчно. Имайте като правило: Винаги пийте водата на глътки. Най-добре пие вода кокошката. Тя като вземе една глътка, дигне си главата нагоре. Кокошката знае как да пие вода, но не знае как да яде. Тя каквото намери, нагълта го. Казвам: Оправдателно е за кокошката да не спазва хигиеничните правила на човека. Тя не е следвала в никой университет. Каквото придобила по закона на наследствеността, кокошката не знае какви са последните правила на природата. Ако съвременните кокошки страдат, туй не ги учила природата. Учила ги в миналото, но какво сега ги учи, не знаят. Тепърва кокошките ще се приспособят. Третото нещо е, че мнозина дишат въздуха през устата, не през носа. Вследствие на това някои се оплакват от засъхване на гърлото. Дишайте дълбоко през носа, не през устата. Сега трябва да се изучава. Говорят някои за етера, не говорят за въздуха. Въздухът е посланик на дишането. Водата е един посланик. Във водата се крият хранителни вещества, както и да ги наричат, наричат се жизнена енергия, която поддържа организма. Вземете съвременните научни данни: за някои храни, трябва половин, за някои един, за други два,

три, има храни, които вземат четири часа, за да стане храносмилането. Теоретически е това. Значи според тази теория след 4 часа, след като си се нахранил, ще имаш енергия да ходиш. В практическия живот, човек, който е отслабнал, след като се наяде, след половин час, той е в състояние да ходи. Питам сега, откъде се взема тази енергия? Затуи храната трябва да дъвче дълго време, понеже по-голямата част от енергията се приема чрез езика. Тази фина енергия, която се взима за съграждане на тялото, се взема чрез езика. Останалата част отпосле влиза в стомаха, икономия. Казвам: За това дълго време трябва да дъвчете храната, за да може хранителната част да мине през езика. Тази част, която минава през езика ще пречисти много по-добре, отколкото онази, която минава през стомаха. Мнозина от вас имат навик да превърдальят храната два-три пъти в устата. Старите хора, които не дъвчат, после се оплакват от стомах, разстройство имат, усещат киселини, неразположение. То е от недъвкането на храната, че потребната енергия не се приема чрез езика. Същото нещо е и за водата. Водата трябва да се задържи в устата, за да може онази енергия наречена прана, да може да се възприеме от езика и тогава влиза в организма. Така е и с дишането. Когато искате да дишате трябва да имате разположение. Колко пъти са давани правила за дишането, някои считат мъчно е да се диша. Мнозина от вас, които са малко нетърпеливи, започва човек да се дразни, не може да търпи. Малко само го бутнат, кипва. Причината за това дразнене зависи от плиткото дишане. Някои дишате бързо, плитко. Това дишане най-после трябва да дойде. Вие така като дишате пълните само горната част на дробовете, долната част остава празна. Според закона, като поемате въздуха, долната част трябва да се напълни, дъното да се напълни, после да се напълни горната част. Вие пълните горната част на дробовете, долната остава празна. Вследствие на това, в бронхите, в тия малки тръбици, когато не

дишате пълно, остават малки нечистотии. След време тия погрешки мъчно се поправят. След като поемете въздуха, имайте желание всичко онова благо, което е скрито във въздуха, една вътрешна интелигентност има. Вие мислите, че въздухът е много прост. Много прост е в едно отношение, в друго отношение е много учен. Има едно съзнание във въздуха, човек ако влезе във връзка с него, дишането става правилно.

Едно малко изяснение. Засега съзнателната част на човека се намира в неговата глава. Краката не са съзнателни. Краката само усещат, не мислят, ръцете не мислят. Всичката разумност е съсредоточена в човешкия мозък. Тя се предава посредством особени нерви. Разумната енергия се предава по цялото тяло. Запример, в даден случай, когато вие възприемете известно количество въздух, той е наситен с доста енергия, има доста голямо количество електричество и магнетизъм. Има и достатъчно прана във въздуха. Ако вие възприемете това количество от въздуха, дръжте съзнанието си будно. Аз считам съзнание онова, което дава отражение на нещата, което ги представя ясно. Сега за да дишате правилно, във вас трябва едновременно да функционират вашето съзнание и вашето самосъзнание. Каква е разликата между съзнание и самосъзнание? Съзнанието схваща само вътрешните неприятности, които имаме. Ние страдаме, съзнаваш, че тия страдания идат отвън. Каквото и да е страдание иде отвън. Горещината иде отвън. Болестите, негодите идват отвън, всичко туй иде отвън. Според съзнанието всичките причини идват отвън. Ако ние разсъждаваме според закона на съзнанието, всичките отвън са криви само ние сме прави. Никой не иска да страда. Никой не иска да си счупи крака, но причината на счупването е отвън. В съзнанието не може да схванем, че той има нещо, което е пропуснал. Значи мъчнотиите вие си схващате. Всеки съзнава, че е крив, но въздухът е студен, не е достатъчно топъл,

нечист е. Искаш въздухът сам по себе си, търсиш чист въздух. Откъде ще се пречисти въздухът? Чистият въздух откъде ще дойде? Кой в природата ще се заеме да чисти вашия въздух? Природата ли покваря въздуха? Хората покварят въздуха.

И тъй ние търсим причината в първия човек за нарушението на Божия закон в ябълката. Но то е според закона на съзнанието. Ябълката беше една причина. Ако тази ябълка я нямаше, нямаше първия човек да направи погрешка. Ако няма някой трап, някой окоп някъде, няма да паднеш. Сега в закона на самосъзнанието, там човек съзнава своите погрешки. Чрез самосъзнанието схващаме погрешки направени от наша страна, кои страдания са привлечени от наша страна. Следователно, в съзнанието схващаме външните причини, които стават в съзнанието, а в самосъзнанието, виждаме по кой начин може да отстраниш тия страдания. Допуснете, някой ви дава, уговаря ви нещо, или иска да изучи и вие казвате: „Това не е ваша работа“. Някой иска да ви даде някое наставление, казвате: „Аз го зная“. Често вие правите онази погрешка, която направил един турчин. Дошъл при един българин и му казва: „Да не говорите български, защото аз всичко разбирам“. Седнал той, угощават го и той с лулата си запалил чалмата. Казва му българинът: „Агачо чалмата гори“. – „И това зная“. Българинът пак му казва: „Агачо, ако не изгасиш чалмата, цялата ще изгори“. Той пак казва: „И това зная“. Българинът се чуди как така да знае, че чалмата му гори и я оставя да гори, ни пет пари не дава. Най-после му казва на турски, че чалмата му гори и той тогава казва: „Така кажи“.

Често и вие така разбирате научните теории, както този турчин разбирал български. Казват, че трябва да се яде добре, казвате, че и това знаете. – Трябва да се пие вода. – И това знаете. – Трябва да се диша добре. – И това знаете, но чалмата гори. Как ще определиш ония неприятности, че уж настинал, че прозорецът бил отворен.

Човек дето се простудява, причината не е прозорецът. Донякъде е вярно. Има хора, които като е счупен прозорецът някъде, той ще простира. Има някои хора, прозорецът цял отворен и пак не се простудяват. Друг пък, една малка дупка има, той ще простира. Когато някой от вас някъде се простуди, където бил отворен прозорецът, може прозорецът да е играл някаква роля, но причината не е в прозореца. Вие може да направите един опит. Ако съзнанието ти е било будно, зависи как си гледал на този въпрос. Ти може да гледаш на един прозорец, че е отворен и чрез този закон на съзнанието, или чрез закона на самосъзнанието, ще имате два резултата. Действително става изстиване. Ако вие влезете в една атмосфера, в която температурата е по-долу от температурата на вашето тяло, веднага тази външната атмосфера ще погълне част от температурата на вашето тяло и след това ще се свият капилярните съдове, след това ще се наруши кръвообращението. Вие несъзнателно ще почувствувате, че една промяна станала в организма. Може да направите опит. Когато прозорецът е отворен, искате да духа, да влиза студено течение, ако има изпийте топла вода и вижте дали ще се простудите или не. Направете някой път един опит. Изпийте една, две, три чаши вода и поставете се на същото място и вижте какъв ще бъде резултатът. Ще видите дали теорията е права или не. Или да допуснем атмосферата ви влияе, усещате на краката си известно изстиване. В дадения случай концентрирайте ума си върху краката и вижте за колко минути след като сте се концентрирали, краката ще се стоплят. Това е закон за здравословното състояние. Там дето участва умът, във всичките ония упражнения в съзнанието или в самосъзнанието, ние вече имаме добри резултати. Ако ти ядеш и умът ти присъства в яденето, намираш, че яденето е работа. Ако участвуваш с всичкия си ум ще видиш, че тази работа тебе ти е приятна, ти от тази храна ще почерпиш голям запас енергия. Ако ти

пиеш вода и умът ти присъствува /и/ в дишането, непременно ще имаш добри резултати.

Та казвам: Човек без самосъзнание не може да изправи своите погрешки. Със съзнанието ти ще усещаш страданието си, в самосъзнанието си ти ще изправиш погрешките си. В самосъзнанието ти, той няма да се самобичува. Не да се самобичува човек, но всяка погрешка трябва да се изправи. Да допуснем, че в дадения случай вие носите една стомна и вие я ударите някъде. Наскоро, когато пътувахме за Рила, гледам един от нашите приятели, с един от учениците носи един термос с нарамки, но нарамките са пошироки отколкото термоса. На три-четири пъти термосът излиза пада и той го спасява. Най-после като дойдохме близо до последното място, когато минава моста, излезе термосът и се блъсна в една канара и се счупи. Казва: „Счупи ми се термосът“. Казвам: Този термос 4-5 пъти излиза, ти защо не взе да го носиш този термос? Излезе из нарамките, ти пак го туриш. Най-после казва, отиде термосът. Тури термосът в нарамки, които да държат термоса, нарамките да имат обич, като го стиснат да го не пуцат. Нарамките нямат никаква обич. Най-после се счупи термосът. Всичките работи, които не обичате, вашите термоси, ще се счупят. Мнозина от вас вярват в церовете. Не вярват в дишането, не вярват в пиенето на вода, не вярват в яденето. Казват: „Заболя ме коремът“. Какъв цяр употребявате? – Липов цвят. Какъв друг цяр може да употребиш? – Листа от ягоди. Стомахът ми е разстроен. Какво употребявате? – Боровинки сушени. В боровинките силата седи в онзи, черният цвят, понеже растат на високо място и съдържат доста прана, ако се вземат действуват добре на стомаха. Но казвам: Церовете, това са последното нещо, което човек трябва да употребява. Казвам: Природата е предвидила за всичките погрешки, които човек може да направи, има изправление. Казвам: Вие може да си дадете помощ на себе си. През

тази година направете един малък опит, поне един месец да се храните добре, храната добре да я сдъвчете, не да я ядете бързо. Помислете си по закона на вашето съзнание и на вашето самосъзнание да ядете, че съзнанието ви и самосъзнанието ви да бъдат съгласни с тази храна. Някой път може да бъдете раздвоени. Някой казва, яж, друг казва, не яж. Щом се раздвоите, не яжте. Щом сърцето мисли едно, умът мисли друго, не яжте. Ако умът и сърцето са раздвоени, не пий. Ако искаш да вземеш една вдишка, а умът ти е раздвоен, не дишай. Опитвали ли сте се за колко време може да не дишате, да спрете дишането? Спри се някой път, изпразни въздухът. Чакай, не приемай. Тъй като изпразниш дробовете си, колко време може да чакаш? Може като напълниш дробовете да чакаш, то е положителната страна и като ги изпразниш, колко може да чакаш? Правили ли сте опити? Не се пресилияйте, вижте за колко секунди след като издишате, след като изпразните въздуха, за колко секунди може да задържите туй състояние вътре в себе си. Тогава съзнателното дишане. След като си дишал, в тебе се заражда едно дълбоко желание да дишаш. Тогава започни дишането и да не става бързо. Мнозина се простудяват в дишането, понеже поемат бързо въздуха. Много медлено приеми въздуха. Научете се да дишате, че да не се простудявате. Вие вземате на много малко време. Аз мога половин минута и цяла минута да поемам въздуха.

Ще се научите на онова вътрешно самообладание. Ще видите, че няма да бъдете тъй нервни. Имате едно раздразнително състояние. Аз имам един уред, с който виждам някои хора, които дойдат при мене, колко са нервни – стрелката се дига на 180 градуса. Някой като дойде при мене стрелката три пъти обикаля. На някой обикаля само веднъж, на някой само два пъти, на някой – три пъти. Ако имаше и четири пъти да обикаля, и четири пъти щеше да обикаля. Каква грамадна енергия се харчи. То е едно напрежение. Някой човек иде при мене

обиден, че му казали една дума. Каква дума? – Калапсъз. В какво седи калапсъз? Калъп, значи мярка. Един турчин казва на един българин, че кракът му е без калъп, калапсъз. Той като излязъл на 4 километра от турчина, се обръща и му казва, разгневил се на турчина и му казва: „Сен калапсъз /ти си калъпсъз/“.

Но ти имаш едно желание, което е ненаситно. Допуснете, че аз съм певец. Казват: „Ти си отличен певец, като тебе няма“. Ти се нахохориш, гениален, много даровит човек. Аз разглеждам нещата много обективно. Казва: „Много силен човек си“. Най-първо ще опиташ. Казва: „Цяла канара може да дигнеш“. Канара дигам по едно кило, по две. Над 30 кила нагоре не може да дигам. Сега как се заблуждавате. Той едва може да носи 30 кила, казвате канари носи. Казва: „Ти един чувал от 100 килограма може да го носиш“. Това е много казано. Привеждал съм онзи пример, на онзи американски проповедник, който обичал много да преувеличава. Той привеждал примера за лисици, който в стария Завет един еврейски пророк Геден, който хванал 300 лисици. Но казва, братя християни, опашките на тия лисици били по три метра и половина дълги. Имал той един свой приятел, който му казал: „Понеже, всичките неща преувеличаваш, ако преувеличиш, ще ти дам знак да намалиш“. Като казал, че опашките на лисиците били три и половина метра дълги, неговият приятел му дал знак, че много преувеличил. Казва: „Предполагам да са много дълги, но те са били три метра“. Онзи пак му дал знак, той ги намалил на два метра и половина, онзи пак му дал знак, намалил ги на два метра, и така ги намалявал, докато дошъл до половин метър и казал: „Не, не, не намалявам повече“. Няма вече какво да намалява, понеже, като намалил до половин метър, толкова е дълга опашката на лисицата. Това е естественото положение. Ако кажеше един метър, такава опашка няма. Половин метър опашка ще намериш.

Казвам: Винаги констатирайте един факт тъй както е. Нещата в природата предавайте верно. Казваш, че един предмет е два метра. Вземи метъра, примери, да видиш толкова ли е дълъг, както го виждаш. Виж доколко окото ти е приспособено да схващаш верно отношенията. Та казвам: Често вие преувеличавате страданията си. Казвате: „Много големи страдания имам“. – Колко са големи? Казва: „Те са непоносими тия страдания“. Природата е предвидила. Когато някое страдание е непоносимо, човек изгубва своето съзнание. Ако болката е непоносима, веднага ще изгубиш съзнание. Тогава болката ще се прекрати. Дотогава, докато ти усещаш болка, тази болка в природата се дава, чрез страданието. Човешкият ум започва да работи. Когато човек страда, тогава той учи.

Седя един ден, мен ми донесоха топла баница, нещо точено със сирене. Имам една котка, тя мечи. Казвам: Топло е. Тя не знае, че е топло. Рекох да си направя една смешка, не е много топло. Отварям, тя веднага тича. Дадох ѝ едно парче. Изведнъж го бутна с крака, избяга, после пак се приближи, пак го побутна. След като се минаха 15-20 минути, приближи се. Казвам: В нейното съзнание има, че не се нагодило яденето за нея. Казвам: В нея чувството на топло е по-друго. Запример, тя изяде една топла мишка, но тази топлина на баницата беше много гореща, отколкото обикновената топлина.

Казвам: Трябва всякога да присъствува съзнанието и самосъзнанието. Човек трябва да вижда своите погрешки и веднага да ги изправя. Запример, в даден случай вие имат един страх, плашите се от змия. Кое ви плаши? – Отровата на змията, че може да ви ухапе. Вашият организъм не може да се справи с отровата на змията, плашите се. Плашите се от огъня, понеже има известни енергии, с които не може да се справите. Или плашите се от едно студено време, понеже и то отнема нещо от вас. Плашите се от голяма вода, понеже

не знаете да плавате, може да се удавите. Плашите се от голяма канара, понеже, може да падне да ви причини пакост.

Съзнаваме само за нас. В съзнанието може да се роди страх. Съзнанието няма да ни даде методи как да се освободим. Самосъзнанието ни кара да предвиждаме бъдещето. Нещата може да дойдат. В човека има наблюдателен ум, виждаш какво ще се случи. Може да предскажеш кога ще се развали времето. Интуитивно можеш да кажеш след 24 часа, какво ще бъде времето, хубаво или не. По закона на интуицията може да предскажеш, за няколко месеца какво ще бъде. То е закон на самосъзнанието. В съзнанието седиш, ако впрегнеш съзнанието на работа да мислиш, много неща може да разбираш. По закона на съзнанието, тръгнеш по един път може да знаеш само колко мъчности ще имаш. По закона на самосъзнанието, може да знаеш, може ли добре да /ги преминеш или не/. Тогава самосъзнанието казва: „Не ходи по този път“. Много пъти вие тръгвате някъде, нещо във вас ви казва: „Не отивай!“, или във вас съзнанието ви казва: „Вие ще спечелите“. Едновременно трябва да функционира съзнанието и самосъзнанието или трябва да функционира вашият наблюдателен ум. Да функционира едновременно и вашата интуицията.

Та винаги приемайте храната с любов. Вземеш една ябълка, някои от вас много бързате. Вземи тази ябълка, погледни я, разгледай цвета, намери хубавата страна на ябълката. То са тънкости. Запример, ако вие ядете, има известни ябълки, във вас ще развият въображението, валчестите ябълки. Ако човек яде валчести ябълки всякога преувеличава работите. Ако видял нещо малко, той ще го преувеличи, ще каже, че е голямо. Някой видял една малка змия, казва: „Видях ей такава голяма змия“. Сега, ако човек се движи, ако човек върви по права линия, може ли човек да върви по права линия? Ако вие стъпите върху левия крак тежестта ви минава после на

десния, ще се образува едно движение. Следователно, щом поставите на левия си крак, тежестта минава по права линия. В правата линия, човек трябва да пази тежестта си. В едно правилно ходене, тия прави линии трябва да бъдат еднакви. Някои хора не ходят равномерно, някои ходят наклонени на дясната страна. Или някои от вас, като ходите иждивявате повече енергия на петите си, отколкото на пръстите. Правилното ходене е, колкото енергия се изразходва на пръстите толкоз и на петите. Някои хора тръскат тялото си и вследствие на това от сътресението става по-дебела главата. Та казвам: Човек в ходенето трябва да бъде равномерен. Забелязвали ли сте коя крачка е по-голяма, лявата или дясната? Мерили ли сте вашите крачки? Някой път крачката с левия крак е по-голяма, някой път с десния е по-голяма. Някой път с левия правите по-малка крачка, така стъпвате, като че накуцвате. Ако по този начин вървите, веднага ще се отрази върху вашето лице, ще се отрази върху целия облик на лицето. Природата всякога обича равномерните движения. Този човек, който с левия крак взема по-малко, има известни съображения. Или по закона на наследствеността, или някаква боязън има, или чувствата му не работят. Равномерни трябва да бъдат движенията. В мисълта си човек не трябва да преувеличава, нещата не трябва да ги намалява. Всичко в природата е точно определено, разумно определено. Имаме възможности да изправим всичките погрешки. Природата правила толкоз опити. Когато изпрати някой човек на земята, тя е предвидила всичките възможности и го оставя свободен да работи. Пък по кой начин той трябва да изправи погрешките си? Човек не трябва да съжaliaва за погрешките, които ги е правил. Има погрешки, които ако не ги направиш, не може да направиш и някои добродетели.

Представете си от съвременното схващане, има бащи след като издържат синовете си, ще издържат някои бедни деца. Неговите

синове и дъщери намират, че бащата прави погрешка, че той харчи своите пари по чуждите деца. От тяхно гледище прави погрешка. Но, ако той не прави тази погрешка, не може да направи едно добро. Ако мисли само за своите деца и не мисли за чуждите, той не може да направи и едно добро. Трябва ли да мислите, че да мисли за своите е право, а да мисли за чуждите, е погрешка. Тогава, ако всичките хора мислеха само за себе си, какво би станало? Когато ябълката направи своя плод, за себе си ли го прави, да го яде? Не е туй, като услужва на другите, като прави услуга на хората. Те правят услуга на хората, не знаят, че като правят тази услуга, мислят за себе си. Хората ще отвърнат с добро, ще посеят тяхната костилка. Казва: „Аз съм правил много погрешки. Правих много добрини, оставиха аз да страдам“. Не си правил добрините както трябва. Не мислете, че като направите едно добро, то няма да се върне към вас. Такъв закон не съществува в света. Всяко добро дело, което е направено, то ще се повърне към онзи, който го е направил.

Та всяка една погрешка, която направите, каквато и да е /че сте я направили/, направили сте тази погрешка. Но всяка погрешка, като е направена, ако я изправите, вие вече на себе си правите едно добро. Кривото в лошото ядене е, че се запознавате с болките. В лошото пиене на водата се запознавате с други болки. С лошото дишане се запознавате с лошите вътрешни състояния.

Та казвам: Всичките окултни ученици в старо време досега, трябва да бъдат много умерени в яденето, в пиенето на вода, в дишането и в ходенето. Като вървите да има нещо. Някой си турил ръцете в джобовете, свил раменете. Кое е естественото положение запример? Някой върви с разперени пръсти на ръцете. /Учителят изнася лявата ръка напред/ – Вземам. /Учителят изнася дясната ръка напред/ – С тази давам. Едната казва: „Вземам“, другата казва: „Давам“. В природата това е закон. Какво трябва да правите? Може да

даваш с дясната ръка, може да вземаш с лявата. Ще даваш с лявата, ще вземаш с дясната. Всякога, когато проточиш ръката в съзнанието ще вземеш нещо. Като туриш другата ръка назад, ще изпълниш закона. Не да туриш ръката в джоба. Защото някои турят ръката в джоба. Природата не търпи такива работи. Когато махаш ръцете, правилно да ги махаш. Гледам, някои упражнения правите много отсечено. Пластичност трябва. Има известни криви линии, които трябва да ги вземете. Правите линии са за много умните хора. Правите линии са за гениалните хора, кривите линии са за талантливите хора.

Та казвам: Всяко движение, всичко онова, което прави човек, трябва да подобри някои линии. Разбира се има погрешки на миналите поколения, които миналите поколения не са ги изправили. Ако съвременните хора се подложат на една школа на самовъзпитание, ще се роди ново поколение. Даже хората несъзнателно се възпитават по правилен път.

Казвам: Турете мисълта си, всичко онова, което вие вършите, да се върши по закона на хармонията.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Съзнавате страданията. Не съзнавате начина, по който тия страдания да се премахнат.

XVII година, 38 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2. IX. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

След Рила и събора.

ГОСПОДАРЯТ

Отче наш

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Тема имате ли зададена? – /Нямаме. /

Напишете върху **тема №29** „Произходът на пеперудите“. Доста труден въпрос. Ако ви се каже, от какво произхожда грехът, напишете веднага. От какво произлиза грехът? Ева яла от ябълката и грехът влязъл в света. Но как се скри грехът от ябълката? Как стана Ева от двете ребра на Адама? Въпросът е свързан с друг, как стана света? Господ каза, и стана всичко туй. Но работата е там, че много пъти вие като кажете, че тази къща я направи Иван, ни най-малко Иван не я направил. Тази къща е на Петко Стоянов. Нито той е направил, нито камъните донесъл. Други са направили къщата. Той минава за господар. И у човека има една такава добродетел. Казвате: „Много добър човек“. Той е толкова добър, колкото Иван е господаря на къщата. Той е, казва, лош. Толкоз е лош, колкото господарят на къщата. Човек постъпва някой път зле, но не показва, че е лош, или че постъпва някой път добре, не показва, че е добър. Допуснете, че един човек яде сладко. Той сладък става ли? Или, че яде горчиво. Той става ли горчив? Значи едновременно човек съзнава, че яде сладко, прави такова впечатление на вкуса. Като яде горчивото, съзнава, че яде горчивото. Ж дадения случай не може да си даде отчет, защо е попаднал на сладкото или на горчивото. Допуснете, че има нещо, за което казвате, че не може да мислите, а пък има нещо, за което може да мислите. Едни са лесни, други са мъчни. Представете си, че вие си убодете или ръката, или крака, някой трън влезе във вашата ръка. Веднага не може да се освободите от тази мисъл, веднага мислите за

този трън. Макар, че не обичате тръна, мислите заради него. Мислите ли, че тази мисъл е принудителна или доброволна. По някой път вие казвате, че човек за злото дава повече време отколкото за доброто. Да кажем, ако вие се убодете през целия ден вие ще дадете всичкото време само за тръна да мислите.

Сега, например, при самовъзпитанието, всички трябва да дадете един начин на самовъзпитание. Има едно правило, казвам ви по някой път, вие трябва да го прилагате. Да допуснем, че си недоволен, чети от 1 до 10. Ако не ти минава чети до 100. Ако още остане, чети до 1000. Като прочетеш до 1000, тогава кажи, каквото ще кажеш. То е една спирачка за вас, бързореките. Има хора бързореки, понеже наклонът е много /голям/, че той не може да спре. Съвременните автомобили имат доста спирачки. Представете си, че с един голям автомобил пътувате, но знаете ли каква голяма опасност седи със слизането на този автомобил някъде, ако се развалят спирачките му. Искате този шофьор да спре автомобила, не може да спре. Какво ще стане с вас, ако сте вътре? Сега вие ще кажете: „Какво отношение има автомобилът?“ Вие сте един автомобил, имате спирачки. Запример, има спирачки за говора. Много говориш, някой голям наклон е. Завърти малко спирачките, за да не върви бързо автомобилът, понеже има завой. Някъде, в някой завой, може и ти да идеш, дето не трябва. Или кажеш някоя дума, която не трябва. А пък в природата за всяка една дума се плаща. Данък има турен. Кажеш някоя дума, отбелязва се. Като в съвременните коли, някой пътник като стъпи в колата, отбелязва се вътре, автоматически се отбелязва, колко пътници минават и държат отговорен кондуктора. Ако липсват пари казват: „Къде отидоха?“ Ако някой не е турен, тъй е написано. Ако някой се ухитри, може да се ухитри. Разправят един анекдот в Америка. Колко е верен не зная. Препоръчват една машина, която да отбелязва електрическата енергия, която се изразходва за осветлението.

Автоматически туриш една монета, веднага ще ти даде толкоз осветление. Обаче в машината забелязват, че се гори енергия, а парите ги няма там. Турени са парите, а парите ги няма. Как са извадени не знаят. Да има насилие на машината, няма. Машината дава енергия, горят /лампите/, парите са турени, но парите ги няма. Компанията решила да открие въпроса. Гледат никакво насилие няма. Искат да знаят къде са се дянали парите. Най-после решават да открият този човек и ако не го открият цялата компания пропада. Той направил пари от лед, със същата големина като американските монети. Тури ледената монета, тя се стопи. Като влезе в машината даде електричество. Значи колко изобретателен е бил този, направил монети от лед. Онзи, който създал машината му дошло на ум. Тури ледената монета и тя вече дава енергия, а парите ги няма. Откриват къде отиват парите. Стопявали се парите.

Та по някой път и вие давате енергия на тия ледените парички. И вие разрешавате енергия, но парите ги няма.



Фиг. 1

Казвам: Да проучавате себе си в дадения случай. Вие се възбудите, някой път ставате меланхолични, не сте разположени. Някой път се докачите, че ви обидил някой. Някой път се обезверявате, някой път надеждата отслабва, някой път вярата отслабва, несправедливи много работи, но не знаете откъде. Туй, което става във вас, не му знаете произхода. Че сте се разгневили,

знаете го, но кои са причините за разгневяването. Казвате: „Той ме предизвика“. Ако някой ви предизвикал, значи много близо сте минали при него. Може ли да ви предизвика някой човек, от когото сте минали на два километра до него? Но, ако сте минали край него, че сте го блъснали, веднага той ще ви каже нещо. Та в съвременния живот, сблъскват се хората за някаква идея. Как ще си обясните? За някаква идея, то е един научен въпрос. Вие четете, че до слънцето има 92 милиона мили. Вие го вземате това за един факт. Друг казва, последните научни изследвания, казват че е 93 милиона мили. Тия неща вие ги вземате за научни данни. Дойде някой каже: „Този човек е много добър“. Вие веднага го приемете, че е много добър. По какво се познава добрия човек? – Познава се. То е само за обяснение. /Фиг. 1/ Това показва основата на този мозък. Това е неговата широчина. Триъгълникът показва задната част. Кривата линия показва, че вие на този човек не може да разчитате. Който е така построен на него вие не може да разчитате. То е една машина недобре създадена. Ако задната част на главата е тясна, значи, липсва нещо на човека. Задната горна част показва, какво е самочувствието на човека, за да разбира. Този меридиан, който минава отпред на челото показва способностите на човека, как да влиза в нуждите на другите, как да им съчувства. Другият меридиан показва наблюдателните способности на човека. Другият показва неговото разсъждение. Тия линии, които излизат от ухото показват способността му да научи за устои хиляди работи. И съвременните научни данни, физиогномисти и графолозите показват, кой човек за каква работа е. Не всички хора са създадени за всяка работа. Сега вие може да се спрете върху въпроса философски, защо светът така е създаден. Изхождате от лично гледище. Според вас как трябваше да се създаде светът. Вашето гледище е, че като ви канят вас на някой банкет, вас да ви канят най-първо, да ви дадат първо място. Защо наредбата е така направена, че

мене пръв не поканиха, ами друг поканили пръв? Ако искахте да прекарате хората през една малка дупка, как ще ги прекарате? Представете си една малка дупка от 1 сантиметър в диаметър, една малка дупчица. Дупката не може да се уголеми, тя е толкова малка. Сегашните предмети, които ще прекарате през тази малка дупка, ще се смаят. Кой предмет ще прекарате през дупката? Ще прекарате малко предмети. Представете си, че вие прекарате през едно голямо отворстие, което има два метра в диаметър. Кого ще прекарате през това отворстие? Големите хора, големите предмети. Сега в дадения случай вие трябва да знаете местото, което ще завземете в света, каква е вашата величина? Ако на вас, на някому се ревне да вземе Нобеловата премия, по какъв предмет трябва да се отличите? Трябва да бъдете един от първите поети, ако е по поезия. Ако е по химия, трябва да бъдете един от първите химици. Или ако е по физика, трябва да бъдете един първокласен физик. Каквато и да е област в науката трябва един труд, не само просто четене. Да кажем някой от вас, вие слушате една лекция. Ще се намерят критици, които ще кажат, че светът не е създаден както трябва. Понеже вашите работи не вървят, мислите, че светът е крив. Дето не вървят работите, то е едно благо заради вас в дадения случай. Представете си, че вие по една хлътгава площ не може да се хлътгате на свят. Ако се хлътгате по тази площ, някъде се качите, не ви върви. На някой клон се закачите, не ви върви. Благодарете, че не върви. Ако вървеше тази работа, съвсем зле ще бъде. Някъде, дето не вървят работите, на добре е. Някъде, дето не вървят работите, на зле е. Някъде трябва да вървят, някъде не трябва да вървят. Казвам: Трябва да знаете, ако някъде не ви вървят работите, за добре е, или за зле ли е? Ако ви вървят работите за добре, за добре е. Ако не ви вървят работите, за зле е, тогава какво да стане? Има много ученици, които искат да бъдат първи. Но човек, който иска да бъде пръв, неговите чувства не трябва да вземат надмощие.

Подбудителните причини не трябва да бъдат чувствата. Чувствата трябва да стимулират неговият ум. Много ученици има, които учат дълго време, първи са, но безпокоят се, отслабва мозъкът. В 4, 5, 6, клас са първи, но 7 и 8 клас закъсват. Или някои хора в началото са много добри, но после хората стават лоши. Човек и в доброто може да се пресиля, и в злото може да се пресиля. Злият като се пресиля, става какъв? – Добър става. Добрият като се пресиля, какъв става? – Лош става. Та казвам: По някой път хубаво е, ако човек е лош и се пресиля да стане добър. Ако е добър, не трябва да се пресиля, понеже добрият като се пресиля става лош. Туй естество може да се набере. Вземете най-хубавата храна, ако вие преядете, ще се роди във вас едно неестествено състояние в стомаха ви. Кое може да ви застави да ядете повече? Казвате, че храната била вкусна. Дойдете до едно положение, искате повече храна, отколкото ви трябва. Защо да не се спрете при три четвърти от яденето, при една дроб при яденето? Какво ще изгубите? Вие искате да вземете $\frac{4}{4}$. Сега казвам: В науката всички ония неща, които изучавате, трябва да ги приложите в себе си. Имате онази градация на числата. Имате 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 числа. Допуснете сега, че вие пишете 1, 2 не може да пишете. Каква е разликата? Тогава в количествено отношение 1 и 2 значи 12. Имате 21. Каква е разликата между 12 и 21? С колко 21 е по-голямо от 12? – С 9. От какво произлиза, че едни и същи числа, само като разменим местата, едно число е по-голямо от другото? Сега има едно положение в природата, което не е статическо на числата 1 и 2. Двете може да показва, че един плод е разделен. Делите на две части, на две половинки. То е от едно. Разделяте единицата на две части. Но, представете си, че вие боравите с цяло число, 1-то е цяло, 2 е цяло, 3 е цяло, всичките числа са цели. Какво отношение имат те? Ако са дробни части от едно цяло, но ако са цели числа? Всяко число самостоятелно какво отношение ще има, ако пишете едно и две?

Да кажем имате две очи. Защо ви са две очи, може с едно. Имате две уши. Ако ви зададат **тема №30** „Защо човек има две уши“, какъв отговор ще дадете? Аз не искам сега да ми давате отговор, но мислете върху това. Туй, което възприемате с едното око и което възприемате с другото око, не е едно и също. Има хора, които с едно око гледат. Мислите ли, че хората, които с едно око гледат са такива, както хората, които схващат с две очи? Насекомите имат повече очи. Някои имат 2, някои 3, 4, 10, 15 и по 100 очи имат. Ние сега идваме до човешките очи. Тогава да ви запитам: Кои са съображенията на природата, че направила две очи? В дадения случай по-хигиенично е с две очи, повече светлина възприема. Казвам: Онзи закон, който стимулира в съзнанието, туй което отвън съществува, то е произведение от някаква вътрешна причина, разумна причина, която е съществувала някога. Очите са произлезли от по-скоро време. Било е време, когато много същества са нямали очи. Значи, очите схващат ония трептения на светлината. Ушите схващат ония трептения на въздуха. Носът схваща ония трептения на какво, на частиците, които цветята отделят от себе си. Всеки предмет отделя нещо от себе си и обонянието, носът, схваща тия частици, които се отделят. С какво се занимава, какво схваща тя? Устата схваща ония предмети, които храните съдържат. Тогава, ако попитате, какво е отношението на сетивата? Кое сетиво е започнало най-първо у човека? С осезанието. Второ сетиво е вкусът, трето – обонянието, четвърто – окото и пето – ухото. Значи, всички хора вярват в осезанието, понеже е най-старо. Казва: „Ти попита ли го, ти схвана ли това нещо?“ Тогава една мисъл в съзнанието ни може да усетим. Мисълта може да я усетиш, след това тази мисъл може да я вкусиш, може да видиш, какво отлъчва от себе си. Най-после трептенията, които те излъчват, които излизат, идат от един малко по-висш свят. Ще познаваш нещо. Някои хора познаваш по говора. Някои хора ги познаваш по образа. Някои хора

ги познаваш по онова, което излъчват от себе си, а някои хора ще ги вкусиш. Та несъзнателно по пет начина може човек да се изследва. Като го пипаш ще видиш дали е топъл или горещ, или е студен. Какви качества ще различите с вкуса? Сладък ли е или е горчив. С носа си ще видите благоухае или не. Както цветята познавате по тяхната миризма, така и човек се познава по миризмата. Същият закон. Много пъти някой човек го познавате какъв цвят е, по онова ухание, което издава от себе си. Най-после звукът, по неговия говор, онова което говори, схващате го. Гласът мек или груб. Най-после ще схванете неговите черти какви са и от това вие правите известно заключение, какъв е. – /Интуицията на какво се дължи?/ – Интуицията е едно установено чувство на минала опитност. То е едно установено чувство. Малко погрешки стават. Ти с интуицията схващаш един човек как ще постъпи след 10-15 години, или за далечното бъдеще как ще постъпи. Или с интуицията ти може да видиш какво ще бъде твоето бъдеще. Значи то е един далекоглед, който открива световите, които за обикновеното съзнание са непонятни, отдалеч вижда пътищата. Но интуицията се дължи на вашето знание на човека, което в старите времена са наричали сърцето. Всички ония, които имат много тънки вежди, в тях интуицията е по-развита, отколкото онези, които имат дебели вежди. В хората с дебели вежди интуицията е слабо развита. В хората с тънки вежди интуицията е по-силно развита. Сега има степени на тънки вежди. Вземете тънките вежди направени от един конец са тънки, от две са средни, от три са дебели. Аз вземам три жички, първата жичка тънки, втората – средни, третата – дебели. Зависи и от дължината на косъма, които образуват тия вежди, и те играят роля. И те трябва да бъдат тънки. Сега защо природата турила веждите на човека? Граница са те. Веждите са антени. Тънките вежди схващат късите вълни, надалече виждат. С дебелите вежди схващат дългите вълни,

наблизо. Този, който има дебели вежди, само за ден познава работата как е. Той като види слънцето знае добър ли ще бъде денят или не. Но за утре, той не може да предскаже. Но онзи, който има интуиция, който е с тънки вежди, с един конец за една година и за две години, и за десет години надалече схваща. Сега вас ви интересува каква е вашата интуиция. Вие за колко години схващате? Нали някои от вас сте ходили при някоя врачка? Всички врачки гадатели се стремят да развият това чувство. В зачатък има във всинца ви, само че в някои не е развито. Нещата може да се развият, както една пъпка. Виждаш една малка пъпка, но тази пъпка трябва да се развие, да цъфне, да видиш каква е в същност. Може да кажеш, че интуицията е един цвят, който цъфти. С тънки вежди е цвят. Онзи с дебелите вежди е пъпка. Те са вече в материалния свят. Хората с дебелите вежди живеят на физическото поле, интересуват ги близки работи. Бъдещето тях не ги интересува.

Та казвам: Вие сте се преобразили. Природата турила пет пръста на едната ръка и пет пръста на другата ръка. Твърдения могат да се направят така, ако пръстите на дясната ръка са по-добре развити, туй показва, че неговият ум е по-добре развит. Ако пръстите на лявата ръка са по-добре развити, туй показва, че неговото сърце е добре развито. Ако пръстите на лявата и на дясната ръка са еднакви, оказва, че и умът и сърцето са еднакво развити. Ако има различие в строежа на пръстите, както са построени, показва и различие в силите, които са работили. Вземете научно каква е дължината на пръстите. Колко сантиметра е дълъг единия пръст? Един пръст може да има 7, 8 сантиметра или може да има 12, 13, 14 сантиметра от горната страна. Може да ги мерите и от долната страна. Отгоре, ако мерите, показва активността на човека каква е. Отдолу, ако изследвате, ще намерите чувствителността на човека каква е. Отдолу ръката показва неговата възприемателна сила, каква е неговата способност. Ако отгоре мерите,

ще знаете каква е активността, с какви сили той разполага. И тогава в първият пръст научно се показва, ако разгледате корена, първата част на пръста, основата показва, каква е стомашната система. Коренът на пръста показва състоянието на стомаха. Средната част показва състоянието на дробовете, горната част показва състоянието на вашия мозък. Че като си погледнете пръста може да си направите диагноза. Като погледнете корена на пръста ще знаете, какво е състоянието на стомаха. Те са научни работи, които едва сега ги прозирате. Някой още досега не е правил диагноза на стомаха си по пръстите. Тогава, ако ви боли стомаха ще разтривате корена на пръстите си да се лекувате. Ако ви болят гърдите ще разтривате средната част. Ако главата ви боли ще разтривате крайната част на пръстите. Цяла медицина е това. Много мъчно е да знаеш как да разтриваш. Изкуство е да разтриваш. Трябва да знаеш. В разтриването, ако натиснеш повече ще имаш един резултат, ако натиснеш малко, ще имаш друг резултат. Казвам: Вие имате ръцете и не знаете защо Господ създал ръцете ви. Ръката ви е ваш диплом даден. Лявата ви ръка е диплом на сърцето ви, в дясната ръка имате диплом на ума ви. Като погледнеш да видиш какво си учил. Всичките бележки са турени. Бележка има за всичко: в какво състояние е сърцето, в какво състояние е умът, животът ви какъв е, как сте постъпвали, цяла една книга. При кой господар сте служили, се ви е дал служебно, тъй щото, като сте ходили в Божествения свят, имате документ. Като отидеш някъде ще кажеш: „Колко ми даваш за ръцете, колко ме кредитираш?“ Някой, като дигне ръката само за сто лева го кредитират, някой за десет, някой за нищо. Рядко се случва някои хора, като си дигне ръката да струва 100 лева, някой струва 1000 лева. Представете си, ако някой виден философ тури ръката си, отпечати върху вашата /дреха/, няма ли дрехата да има цена? Този отпечатък има цена и всички искат да

купят дрехата ви. Ако някой обикновен човек си отпечати ръката, никой не се интересува.

Казвам: Всичките велики съзнания, всичките велики хора в света, всяко едно същество оставя известен отпечатък върху човека. Когато Бог направил човека, минал край човека, Той отпечатал ръцете си върху него. Направи Бог с ръцете човека. Онези, които носят двете ръце на Господа в себе си, то е едно голямо щастие, но някои са изтрили, оцапали са тия ръце, не са пазили тия ръце, та намалява се цената. В природата има един закон: Богатството ние го носим в себе си. Онзи, който носи двете ръце на Господа в себе си, той е гениален човек. Сега вие казвате, че Господ направи човека. Щом го направил Той ще остави известен отпечатък. Човек е минал през всичките планети. Този пръст, средният се е образувал, когато човек е бил на Сатурн. Първият пръст е бил образуван, когато човек е бил на Юпитер. Третият пръст е образуван, когато човек е бил на Слънцето. Четвъртият, кутрето, когато човек е бил на Меркурий. Де се намира в хиромантията венерината област? Когато той минавал през Венера се е образувала материалната страна на човека. Сега разбира се това е един философски въпрос. Има същества, които са излезли от слънцето преди планетите да са излезли. Слънцето било цяло в себе си. Вземете туй пространство. Какво е разстоянието на слънцето до най-крайната планета? Какво е разстоянието до Нептун? Някои от вас, които са изучавали астрономия, може ли да кажете? Предполагам около 4 милиарда километра. Когато слънцето, тази материя, завземала туй пространство, имало същества, които тогава са излезли от слънцето. Когато слънцето започнало да се сгъстява, да се отделят всичките крайни планети, във вид на кръгове, има същества, които са излезли по после. Първите същества се отличават от вторият кръг, от третия, от четвъртия, от петия и от най-последния.

Те са далечни работи само за разсъждение, за въображението. Онези от вас, които искате да станете поети, поетическите работи ви интересуват. Някои от вас искате да станете художници, за обикновения живот не се интересувате. Когато човек е краен материалист, той е в кръга на земята. Рабиндранат Тагор, той е много наблюдателен. Вземете неговата поезия. Той пише много обективно. Няма нищо отвлечено, че мистично, то са много материалистични описания. Говори за възлюбената, както на земята. Тъй го описват, както го схващат простите хора. Той говори за възлюбеният как е облечен. Той е много обективен, не че няма никаква интуиция. В индусите има метафизика, но те са философски системи, които те са създали. Интуицията е въвн от нашето схващане.

Сега до заключението. Какво заключение да се даде? Бъдещето на човека зависи от онова, което е вложено в него. Никога не се старайте да придобиете онова, което не е ваша силна черта. Разчитайте в дадения случай на най-силните способности. Разчитайте на най-силните си чувства. Под думата „най-силни чувства“ разбирам има един живот. Ние говорим някой път за съзнанието, но в съзнанието има степени. Има съзнание, но и животните имат съзнание, но и човек има съзнание, но и ангелите имат съзнание. Но съзнанието на животните се различава от съзнанието на човека. Съзнанието на човека се отличава от съзнанието на ангела. И в ангелите има самосъзнание, но не както в човека. Ние имаме съзнание по някой път, угрисение за погрешките. Когато в ангелите има самосъзнанието какво трябва да направят? Самосъзнава той в себе си какво добро може да направи и как може да се развие. Човек съзнава онова, което не е направил, погрешките. Съзнанието на ангелите е във възходяща степен. Съзнанието на човека е във възходяща степен. Ти виждаш своето минало.

Та казвам: Ние в самосъзнанието се стремим към възходящото съзнание, да се очистим от миналите погрешки, да започнем да мислим какво трябва да направим. Съзнанието трябва да дойде до свръхсъзнанието, ще го кредитират. Свръхсъзнанието, то са великите блага, от които той безрезервно ще черпи. Значи има един велик за/кон над/ нас. Сега кредитът е ограничен. И да искаш да направиш нещо, не те кредитират. Ако попиташ защо не те кредитират, защото и да те кредитират, нищо няма да направиш, знание нямаш, сила нямаш, воля нямаш, устой нямаш. Не, че това е слабост, но тия работи трябва да се придобият.

Казвам: Най-първо във вас трябва да стои самосъзнанието. Вие сте дошли до положението да оценявате онова, което Бог е вложил във вас. Трябва да оценявате. Някой от вас казва, че този живот, който ви е даден, вие сте недоволни от живота. Тогава вие ще се намерите в положението на магарето, което едно време Господ му дал една много малка форма. Между всичките животни магарето било най-малко. Като ги видяло, всичките били грамадни, хубаво облечени, то нищожничко, казва: „Нищо не струвам, на какво мязам? Господ на тях всичко дал“. Започва да моли Господа да му измени формата, да му даде един глас да знаят, че съществува магарето. Другояче няма да бъде видно. Този разказ гласи, че Господ послушал магарето, глас му дал. Сегашните магарета с дългите уши са гласовити. За първи път като заревало, всички го слушали. После видели, че умът му не му достига толкоз, хванали го един ден и го турили за пазач на градината. Птичките като кацали, тичало да изгони тази птичка, да изгони онази птичка, изтъпкал цялата градина. Изпъдили го из градината. И досега магарето е изпъдено, понеже не знае как да пази. Магарето станало прозвище. Каквото и да направи, казва: „Магарешка работа“. Значи необмислена работа.

Когато тази история била създадена, анекдотът гласи, че магарето било виден философ. Това магаре взело много трудни задачи да развива, като не могло да ги развие, затова магаре станало. Сега магарето казва тъй на хората: „Не решавайте трудните въпроси, които не ви се падат“. Що е магарето? – Не се ангажирай с въпроси, които не са за тебе. Нищо повече.

Само, че магарето има най-добрите научни данни за водата. Човек, който иска точни данни за водата, магарето ще му даде верните данни.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 39 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 9. IX. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш

Каква тема имате „Произход на пеперудата или произход на модата?“ Пеперудите са много добре облечени, като царски деца. Някои пеперуди имат повече от 40 краски. Колко труд са употребили онези същества, които са правили дрехите им, в такова едно малко пространство, толкова много краски. Сега как трябва човек да упражнява своя ум? Всичко в живота зависи от това да знае как да упражнява своя ум. Запример, вие тръгвате за някъде, искате да дигнете десния си крак. Вие знаете ли защо трябва да дигнете десния си крак? Или искате да дигнете левия си крак. Знаете ли защо? Или искате да свиете левия си пръст или десния, бил той малкия или големия, или затворите, или отворите ръката? Вие трябва да знаете защо правите тия движения. Съзнателно или несъзнателно.



Фиг. 1

Да допуснем, че имате такава една рисунка – /Фиг. 1/. Това означава ли нещо? Това означава известно движение. Много духове в сеансите рисуват така. Казвате: „Духът го накарахме да напише нещо“. Кой е този дух? Накарали сте духа да напише нещо, което знае, а той пише нещо, което не знае. Как му е дошло на ума да напише това нещо? Защо именно трябва да върти това нещо? Могат да се дадат много тълкувания. Казвам: В природата съществува един

метод за самовъзпитание. Трябва да се започне с най-простите движения, които имат смисъл. Тази рисунка е нещо от славянската азбука, но може да бъде и от латинската, и от двете азбуки да е, все има значение. Някакво значение.

Сега ние смесваме простите движения със сложните. Например, тук е дадено известно направление на дадено движение, но не в една посока, а в различни посоки. При това тялото като се движи, имате едно колело, което се движи в същото направление. Защо се движи колелото? И то не знае защо. Отгоре има едно течение, което също не знае защо се движи. Най-после има една машина, която кара колелото да се движи, но и тя не знае защо се движи. Има един въглищар, огняр, който подпалва огъня. Питате го: „Какво правиш?“ – „Подпалвам тази пещ“. Ако питате пещта защо я палите, и тя не знае. Тази пещ е скачена с огъня. Значи пещта се кара от огъня, огъня е свързан с водата и като се нагорещят, скарат се водата и огъня. Водата като се разгневи, превръща се в пара. Като се превърне в пара, в нея се явява едно напрежение. Къде ще излее гнева си? Като намери една дупка, започва да кряска, колкото иска, и като кряска тя върши работа. Всеки казва: „Да знаете аз какво върша?“ Та капките вода са телцата на някои разумни същества, на които е нарушено спокойствието. Вземете, запример, вашата лупа, идете с нея при един мравуняк. Докато обикновената /светлина/ влиза в мравуняка, на всички е приятно, ходят насам, натам. Но ако с вашата лупа концентрирате по-силна светлина, вие ще предизвикате недоволство в мравите. Всички ще се нахвърлят да атакуват светлината. Защо? – Защото има повече светлина отколкото им трябва. Човек всякога е недоволен от две неща: когато много има и когато малко има. От много е недоволен, понеже всякога трябва да го носи. Такъв е законът в природата. Туй, което придобиеш, ти сам трябва да го носиш. Другите не могат да го носят. И тогава недоразуменията между хората често произтичат от това, че

ти товариш себе си или другите повече отколкото трябва. Ако този товар, който имаш искаш да се освободиш и да го предадеш на другите, и те ще бъдат недоволни. Всички са недоволни. Защо? – Че си им дал товар, повече товар да носят отколкото трябва. Най-първо вие не знаете защо страдате. Страдате защото имате повече отколкото ви трябва. Второто положение: трябва да знаете колко да снемете от товара си, защото ако снемете повече ще се роди друго едно несъгласие, с един крак не може да се ходи. С два крака пък равновесие не може да държиш. Колко хиляди години е взело на човека, докато той се научи да ходи на двата си крака. Когато двама души се съберат на едно място, те трябва да пазят закона на равновесието. Значи равновесието има един перпендикуляр, от който не може да вървиш нито назад, нито напред, нито наляво, нито надясно. Изгуби ли се отношението на този перпендикуляр, веднага се нарушава равновесието и ти не може да ходиш. Често като ходим на екскурзии някои се препъват и падат. Вие не сте обръщали внимание защо падате. Мнозина често се спъват. Спъването става, когато се явят две противоположни мисли, на които амплитудите не са много големи. Дойде ли в това положение, човек веднага пада. Запример, двама държат едно въже, единият тегли и другият тегли. Изисква се голяма сила, за да не паднат. Като се откъсне въжето и двамата ще полетят. Значи, като се скъса въжето, единият трябва да тегли назад, иначе ще изгуби равновесие. Същевременно той е наклонен напред малко.

Сега тия работи ви се виждат много философски. Запример, колко е далеч оттук до слънцето? Какво е разстоянието до слънцето? Вие искате да знаете същевременно, какво е разстоянието до месечината, искате да знаете каква е температурата на месечината. Да допуснем, че вечер температурата на месечината е минус 150 градуса, а денем е 120 градуса топлина. Как ще проверите това нещо? Вярно ли

е моето твърдение? Учените казват, че на месечината температурата е 150 градуса под нулата. Как ще докаже това нещо ученият човек? Той не е ходил на месечината. Все има някакъв повод за да твърди това. По какъв начин той измерил температурата на месечината, за да каже, че температурата спада на 150 градуса под нулата, а денем била на 120 градуса? Да допуснем, че вие виждате един човек, който прави едри, големи крачки, а другият прави ситни крачки. Коя е причината, че крачките на единия са големи, а на другия малки? Какви са съображенията на един хлебар, който прави дълги, големи хлябове и на друг, който прави малки гевречета? Кой ги заставя да правят така? Сега, кое ме заставя мене да чертая на дъската? Кое ме заставя да пиша тия неща? Защо аз пиша, например малки и големи букви? Защо не пиша само дребни букви? Това е упражнение. Ако правите малки работи и правите големи работи, вие все имате известни съображения. Всеки един от вас има желание да израсне, да стане голям. Колко голям трябва да бъде? Представете си, че сте високи 5 метра. Можете ли с тази височина да живеете в съвременното общество? Има неща, които не са икономични. Ако сте 5 метра височина не зная откъде и как ще купите толкова плат за дрехи? Ако някой дрехар би ви измервал дрехите, то той би трябвало да има една стълба и да се качва на нея. Не е лесно да ви мери дрехи. Контраст е това. Според някои твърдения се казва, че човек някога е бил 25 метра дълъг. Може да е така, но може да не е така. Един астроном наскоро открил някаква звезда от десета степен, която била 500 милиона пъти по-светла от слънцето. Как се е добрал до тези сведения? При това температурата и била 500 милиона пъти /по-висока/ от тази на слънцето. Това не се вижда с просто око, но той я открил. Как е могъл по тези изчисления да дойде до тази величина на звездата? Все се е основавал на някакви изчисления. Вие може да измерите един предмет от далечината, на която се намира, да направите своите

изчисления за разстоянието му. Това нещо може да го изчислите геометрически. Сега вас ви занимават повече обикновени работи. Някои ваши състояния ви занимават ежедневно. Запример, какво ще ядете? Това е въпрос на стомаха. После, какво ще дишате? Това е въпрос на дробовите. Но вие се смущавате някой път и казвате, че трудно дишате. Някой път се смущавате, че не може да мислите. Казвате: „Главата ми е празна, нищо не мога да мисля“. Станало е нещо тревожно и вие се тревожите, не сте спокойни в ума си и не може да мислите. Вие се тревожите и мислите, че това чувствование е мисъл. Това не е никаква мисъл. После вие мислите, че главата ви е празна. И това е чувствование, не е мисъл. Как може да мислите, че главата ви е празна? Не казвайте, че главата ви е празна. Как може да бъде празна, когато мозък има вътре. Пълна е главата ти с мозък. Пълна е, само че твоята пълна глава не расте. Ако на една почва се посее лук, и не расте, той започва да гние, образува се празна глава. Тъй щото като казваш, че главата ти е празна, ти не си прав. По-добре кажи, че не мислиш и то не с целия мозък, но само с част от него. Ти трябва да знаеш, че мозъкът е един апарат, от който работи само една малка част. Ако искаш да пишеш, тогава едно малко местенце от мозъка ще се събуди. Ако искаш да пееш, също така. Тази енергия ще дойде до гърлото и като изкараш въздуха, ще започнеш да пееш. Ако пък си цигулар и се събудят други съответни енергии, и ще почнеш да правиш известни движения. Ако пък си китарист, ще започнеш да движиш пръстите си. Изисква се доста време, докато се научиш на онези движения, които са необходими. За цигулката се изискват особени движения, за китарата други, за пианото трети и т.н. Ако отиваш да правиш добро, трябва да се научиш как да го правиш. Ако отиваш да воюваш, трябва да се научиш как да воюваш. Ако отиваш да учиш, пак се изискват съответни движения. По движенията ще познаеш, дали човек е учен или не. Когато човек отива на работа и за

работата има особени движения. За всяка проява има особени движения. Художникът например, има движения на художник. Като вземе четката, той ще направи движение. Ако рисува някакъв пейзаж, или някакъв човек, движенията му ще се различават.

Сега законът седи в това: Там, дето участва умът, може да се извърши известна работа. Във всички движения, в които участва умът, резултатите всякога ще бъдат разумни, и човек всякога ще /има/ една придобивка. Там дето умът не участва в движенията или в мислите, или в чувствата, всички тия движения остават безрезултатни. Това е положението на дърво, което цъфти и не завързва. То расте, цъфне, но скоро окапва цвета. Значи липсва нещо на този човек. Та умът трябва всякога /да/ присъства. Но ти трябва да знаеш мисълта си. За всяко нещо ти трябва да имаш една конкретна мисъл. Какво разбирате под думата „дърво“? Дървото представя движение нагоре. „Д“-тази буква означава закон на равновесие. Тя означава един плод. Горната част показва това, което зрее отгоре надолу. Значи вие имате един плод, който зрее. Това са условията, при които плодът зрее. Условията са светлина, топлина, въздух, влага. Като узрее плодът, това показва, че част от условията са използвани. Значи опашката на този плод е започнала вече да се увеличава. Значи тук имаме една механическа скица, а от другата страна – органическа.

„Добро“. Буквата „Р“ в дадения случай показва това, което човешката ръка може да извърши. Този плод е вече откъснат. Това е механическата страна, неорганическият свят. Значи така започва доброто. То има условия. Значи в доброто има най-напред механически, после органически и най-после психически или разумни условия. Това показва, че доброто, което е употребено за живота, е направено вече от човешката ръка. Добро е всяко нещо, в което ти участвуваш, но ти ще бъдеш последен. Искаш ли да

направиш едно добро, най-първо природата ти дава известни условия. Ако ти използваш тия условия, ще употребиш ръката си. Ръцете представят разумното в човека.

Често вие се запитвате, кой човек е гениален? Как трябва да гледате на гениалните хора? Виждал /ли/ си как някой гениален човек ходи? Виждал ли си как талантливия човек ходи? Виждал ли си как красивия човек ходи? Всички се различават един от друг по начина на ходенето. Ти не може да бъдеш красив, не може да бъдеш здрав, ако не ходиш. После ще гледаш как ходи военният. Сега аз не искам да поддържам военния, да ви показвам как ходи, защото не искам да ставам военен. Бих подражавал здравия, но не и болния. Често хората правят карикатури, изопачават нещата. Щом обръщате внимание на грешките на хората, гледайте да превръщате тези погрешки. Какво значи една погрешка? – Има погрешки, които не са съществени. Запример, аз казвам на един човек: Ти туряш много личен елемент. Кога туря личен елемент? Когато употребява местоимението „аз“. Запример, българинът може да каже за себе си „казвам“, но англичанинът не може да каже така. Той употребява „аз казвам“. Значи, за да поправи една своя погрешка, англичанинът трябва да учи български. Само така той може да употреби думата „казвам“. А когато човек трябва да каже „аз казвам“, а не може да каже така, значи той се страхува. Който казва „аз искам“, той е по-смел. А не казваш ли „аз казвам“, то е овде и онде, това е политика. Ти не искаш да се излагаш. В това отношение англичаните са смели. Англичанинът няма какво да прави, като види мечка, назад не се връща. Или мечката ще бяга, или той ще бяга. Изобщо англичанинът никога не бяга, а българинът може да бяга. Ние имаме един Симеон от Еленско. Той бил религиозен човек и мислел, че всичко може да направи с Господа. Един ден вижда един говедар кара една бука. Тя мучи и реве отдалеч. Той я видял и си казал: „Защо мучи тази бука, защо не върви като

другите говеда?“ Хваща я за рогата, искал да ѝ даде един религиозен урок. Буката помислила, че той иска да се бори с нея и се хвърлила върху него. Едва го спасили. Той казва после: „Аз мислех, че ще ѝ надвия, /а/ тя излезе по-силна от мене, аз мислех, че ще бъда като Самсон“. Казвам му: Ти трябва да опиташ силата си с някоя малка бука, а ти изведнъж започна с голямата. Та по някой път ние се залавяме за голямата мечка, искаме да я изправим. Като я хванеш, мечката казва: „Готова съм да се боря“. Но ти трябва да имаш сила да се бориш и трябва да знаеш как да се бориш. Знаеш ли, че мога да те поваля на земята? Та спазвайте закона: Умът ви да присъствува навсякъде. Запример, усещаш, че те боли ръка. Всеки от вас в първо време може да дойде на помощ на ръката си. Как? – Концентрирайте ума към ръката си и после бавно свивайте ръката си. Може да направите така 10 пъти с мисълта си. Там дето е концентриран умът ви, вие ще почувствувате повече топлина. Същевременно умът ще изпрати повече светлина. Болката, която се явила в ръката ви, се явила по единствената причина, че се намалила топлината. Капилярните съдове са се свили и кръвта не може да минава свободно. Значи образува се по-малка енергия. Щом дойде топлината тя намалява влагата, но не изведнъж, но постепенно. Щом направите 10 такива упражнения, болката ви в ръката ви ще изчезне. Представете си, че ви боли ръката, какво упражнение ще направите сега? За ръката лесно може да направите упражнението, но какво ще направите за болката в главата, как ще направите това упражнение? Причината за болката в главата е някъде в стомаха. Там капилярните съдове не действуват правилно, вследствие на което и симпатичната нервна система, която е на стомаха, не функционира правилно. А пък симпатичната нервна система доставя повече сила, повече влага за храносмилането. Най-големите функции в тялото се изпълняват от симпатичната нервна система. Като изпратите тази енергия някъде в

очите си, тя постепенно ще слезе и главоболието ще изчезне. Ще концентрирате ума си и ще мислите, кои са причините, че ви боли главата. Може би вие сте се раздразнили, скарали сте се с някой ваш приятел, или сте казали неща, които не са верни, а вие сте ги взели за верни. Твоят приятел нищо не прави, но се чуди на твоя ум. Веднага у вас ще се роди едно гризение на съвестта и ако сте много чувствителен, ще ви заболи главата. Вие имате една мисъл, която не е права. А всички криви мисли свиват капилярните съдове и с това противодействуват на кръвообращението. Всяка добра мисъл действа правилно на кръвообращението, на дишането и на мисълта. А всяка неправилна мисъл спъва кръвообращението, спъва храносмилането на човека, спъва дишането и неговата мисъл.

Та казвам сега: Умът всякога трябва да е на място. Вие казвате, че някой говорил много зле за вас. Представете си, че напиша така – „добо“. Ти казваш: „То не е правилно написано“. Аз го знам, че е „добро“, знам, не съм турил буквата „р“. Аз го произнасям правилно, а не съм го написал правилно. Много хора говорят правилно, казват „добро“, а пишат „добо“. Казвам: Нещата не само трябва да се произнасят правилно, но и трябва да се пишат правилно. Първо човек трябва да мисли правилно, защото всичко започва от мисълта, после слиза в чувствата и най-после в действията. След това ще го произнесе. Тъй щото в крайните резултати, във всички ваши действия, умът ви трябва да присъствува. Като станете сутрин от сън, не навеждайте главата си надолу, както имате този навик, но изправете си нагоре главата. Какво означава наведена глава надолу? Това показва, че ти си един затворник, не си свободен. Тъй щото като станеш, спусни ръцете си надолу и заеми права стойка. Ако твоят център не е регулиран спрямо слънцето и спрямо земята, ти не може да имаш права стойка. Значи спрямо земята ти трябва да вземеш едно положение перпендикулярно или отвесно. И тогава щом станете

малко недоволни, главата ви започва да тежи. Затова именно всички философи ходят с наведена глава. Защо ходят с наведена глава? Те ходят така, понеже не са разрешили най-трудните въпроси, които имат в главата си. Наведената глава показва, че имаш някои мисли и чувства неразрешени. Щом ги разрешиш, ти ще дигнеш главата си. Вземете растенията, които имат плодове. Докато растението не знае защо се явил този плод, то се навежда надолу, разбере ли това, то се издига нагоре. Сега по човешки говоря. Щом се откъснат плодовете, клоните веднага се дигат нагоре. Следователно, щом ви се даде една задача, не я оставяйте неразрешена. Ако дълго време я държите неразрешена ще дойде един плод, втори, трети, четвърти и тези задачи ще ви наведат надолу. И вие няма да знаете защо сте се навели. Тук имаме един слънчоглед, който си навел главата надолу. И да искаш, не може да дигнеш главата му нагоре. Знаете ли защо се е навел? Той има повече от 1000 деца. Той казва: „Ушите ми ще изядат“. 1000 деца по 100 хиляди за всяко. За да ги отгледа, той трябва да е голям милиардер. Как няма да се наведе врата на този слънчоглед! Не че слънчогледът има деца, но аналогията между него и човека е една и съща, Законът е същият. Тези 1000 зрънца са го огънали. Иначе всяко зрънце е на своето място. Значи големите въпроси са навели врата на слънчогледа надолу. Този слънчоглед поне е свършил една работа. Човек не е ли един слънчоглед? Вижте лицето му, и то е подобно на слънчогледа. Слънчогледът има определена посока на движение. Първоначално той отива към слънцето, а после се връща. Следователно всеки човек трябва да посрещне своята мисъл. Слънчогледът показва, че при всичките си постъпки ти трябва да мислиш. Човек може да мисли само когато има светлина. Слънчогледът казва, че вие всички трябва да вървите по пътя на светлината. Нашият слънчоглед е много голям. Такъв голям другаде почти няма. Той има широчина половин метър в диаметър.

Та във всичките си работи, в чувствата си внасяйте /ум/ да се освободите от негодите в живота. Това не може да стане изведнъж, напротив, може да имате големи препятствия, но ако вашият ум присъствува в негодите, работите ви ще се поправят. Когато казва, че човек трябва да има Божествена Любов това не е нещо произволно. Къде е мястото на Божествената Любов? Човешката любов е в стомаха, ангелската в гърдите, а Божията Любов е в главата. За да имаш Божията Любов трябва да мислиш. Ти търсиш Божията Любов, а мислиш за стомаха. Ти казваш: „Какво ли ще ям?“ – Това е човешката любов. После казваш: „Как ще дишам?“ – Това е ангелската любов. Значи храната винаги представя човешката любов, а въздухът представя любовта на духовният свят. Идейната, най-възвишената, най-поетичната любов, при която поетите пишат, това е Божествената Любов, която е горе в главата. Някой път ще погладиш главата си, за да приемеш топлина. Някой път ще погладиш главата си и ще кажеш: Да възприема туй, което слиза отгоре. А после с двете си ръце ще погладиш главата си и ще кажеш: Аз съм готов като възприема Божията Любов, да я приложа в живота си с всичката си мощ и сила, която имам. Казвате: „Мога ли да приложа Божията Любов?“ Няма какво да я прилагате, тя сама се прилага. Ако вземете вода от един планински връх, вие ли ще я извадите? Вие ѝ турете само една тръба и тя ще дойде. Няма какво да я карате вие. Като имате тръба, тя сама ще потече. Човешката любов мъчно може да я изкарате на планината. Ако искате със сила може да я качите горе. А Божията Любов сама слиза в долината. Тъй щото всичките мъчнотии, които имате, зависят от това, че вие искате да изкарате вашата любов горе на планината. Там е мъчнотията. Оставете вашата любов да си почива долу в долината, а се занимавайте с Божията Любов. Защото енергията на вашата, на физическата любов е дошла от Божествената Любов. Тази вода долу е слязла отгоре, тя е дошла от слънцето. Може да кажем, че

тази вода е излязла от слънцето. Земята е излязла от слънцето, някога и вие сте излезли от слънцето със земята заедно. Та когато земята излязла от слънцето и вие бяхте там, но сте забравили. Казвате: „Защо сме забравили?“ Много естествено. Колко години има от този ден? Забравили сте. Защо сте забравили? Миналата година по това време къде бяхте? Можете ли да си спомните? Колко малко работи може да помните. Ако вие не помните миналата година този ден какво е било, как ще помните две години преди този ден или 10, 20, 30 години? Помните ли къде сте били тогава? Законът помнете: Турете умът си на работа. Казвате: „Аз съм неразположен“. Неразположението е леност. – „Ама аз не зная какво да правя“. Това е заблуждение, че не знаеш какво да правиш. Тури ума си на работа. – „Ама нямам работа“. Как? Всякога може да си създадеш работа, упражнения ще правиш. Ще кажа, че си играеш. Че кой не си играе? Я ми кажете, има ли някоя работа, която да не е игра? Не плачете и не се безпокойте, но измервайте ръцете си от едната страна до другата страна. Казвате: „Колко съм тъжен“. На каква работа да туря ръката си? Хайде изпрати я в гимназия или в университет или направи я чиновник. Изпрати скръбта си в университета, нека свърши да получи един диплом, и след това я попитай доволна ли е от това положение. Всяко неестествено положение у човека трябва да се впрегне на работа. Има желания, които не са ваши. Щом не може да задоволите едно желание, то не е за вас. Задържайте само онези желания, само онези мисли и постъпки в себе си, които вие може да задоволите в дадения случай. Това е метод за самовъзпитание. Занимавайте се само с това, което в даден момент може да направиш. Онова, с което не може да се занимаваш, то не е за сега. Нека мине година, две, три, 150 години, тази работа тогава може да се свърши. Понякога човек е заставен да чака. Чакайте, защото всяко нещо в света си има своето време. Едно пет годишно дете не може да изпратите в университета, това дете

може да го изпратите в забавачница. На 8 години ще го изпратиш в първо отделение, на 12 години в прогимназия, на 14 или 15 в гимназия, на 20 в университет. Според мен естествено е човек да свърши на 21 година, след това имате 4 години в университет. Ако някой свърши на 23 години, това е скандално число. Защото бащата го няма, а майката е свършила. Но ако имате числото 123 тук имате и майката, и бащата, и детето. Единицата е бащата, двойката – майката, тройката – синът. Това е едно число, което има съдържание. Ако имате числото 12, например, то е числото на благоприятните условия, при които може да се издържа. Това число е турено в зодиака. Бащата и майката са тук, а къде е синът? Той е на училище. Изпращат го от дом в дом да учи. Във всеки дом учи специални работи. Ти си в месец март, какво ще учиш в този месец? През месец март всички хора трябва да се занимават с главата си. Това е мозъкът. Ако направите един астрологически хороскоп и вземете в съображение всичките посоки, къде е екваторът на човека? Ще видите, че Божествената Любов е горе. Тя показва пътят на екватора. Главата показва духовното в човека. Та когато изгубиш пътя си, ще се спреш и ще се ориентираш отзад напред към изток, значи посоката ти ще минава отгоре. Няма да отиваш ни на ляво, ни на дясно. Напред е екваторът на човека. Божествената любов е компас, по който човек се ориентира. От тази точка ти трябва да знаеш къде е посоката на твоето движение. Божествената Любов съдържа в себе си всичките възможности за постижения. Като имаш тази любов, тогава в тебе ще дойде светлина и знание, тя ще ти създаде условия. След знанието ще дойде свободата. Ти не може да придобиеш живота без Божествената Любов. Знание без тази любов нищо не може да допринесе. В него няма Божествената светлина. При това положение ти не може да бъдеш свободен. Кога? – Ако не е дошла истината в тебе, Божествената истина. Божествената истина ще създаде в тебе простор. За да бъдеш

свободен ти трябва да имаш широко място, в което да покажеш своята свобода. Свободата не може да се прояви на тясно място, в една тясна стая. Свободата не е в тесните възгледи на живота, но в широките възгледи.

Та казвам: Ще впрегнеш ума си на работа. Всяко движение има за цел, да се изправят гърбиците ви, после да се изправят краката, хода. Някои от вас вървят като гемии, като че сеят брашно. Турете ума си на работа и не се безпокойте. Щом се безпокоиш впрегни безпокойствието на работа. Не е лошо да се безпокоиш, не е лошо да си скръбен, всичко, каквото се случва в живота е на мястото си, само че не знаете къде да го турите. Всяка една случка ще ви предаде известна енергия. Ако знаете как да употребите тази енергия, тя е на мястото си.

Каква песен пяхте тази сутрин? – /“Махар Бену Аба“/. Как започнахте тази песен? – Махар Бену означава, че слизаш отгоре надолу. Най-първо двама души се качили горе и после и двамата слизат долу. Махар Бену означава Любовта на великото, което слиза отгоре надолу, за да помага на хората. Умът ти трябва да присъствува, та като кажеш, Махар Великият Бог, който слиза отгоре и Неговия Дух, и неговата Любов да слизат да помагат. Той трябва да помага на всички тия дребни същества, които са изгубили смисъл на живота. Като ги подигне, Той ще осмисли техния живот. Това значи Махар Бену. Като му се молиш ти трябва да имаш търпение да го дочакаш да дойде долу, да го посрещнеш и да се зарадваш на Неговото присъствие. Като се зарадвате, радостта вече има друг израз. В радостта има разширение. Да се радва човек, това значи да се разширява. /А да благодари?/ – Като благодариш ти правиш няколко поклона и казваш, благодаря ти. Човек се навежда като благодари. Много естествено. Невъзможно и да дигнеш нагоре главата и да кажеш: „Благодаря“. Като направиш един малък поклон, показва, че

благоволеш. Като туриш ръцете си напред, това показва, че назад вече не се връщаш. Това значи: каквото ти си направил, някой ден аз ще го приложя. Туриш ли ръцете си назад на гърба, това означава, каквото си направил, ще го туря на гърба си. Тъй щото всички движения, които правите трябва да бъдат осмислени. Ще направим едно хубаво движение. Като направим едно движение с двата си пръста това показва, че искаш да вземеш нещо. Защо само с два пръста? – Малко взимаш, по едно зрънце. Като вземеш едно зрънце, показва, че не си от много лакомите. Като покажеш юмрук, тъй показва, че каквото взимаш, задържаш го само за себе си. Като вземеш нещо с отворена ръка, това показва, че го посаждаш някъде. Каквото правите не бързайте. Полека пиши, но буквите да са хубави. Правилно трябва да ги пишете. Ако напишете буквата „А“, като трябва тя ще покаже своето действие. Не я ли пишеш правилно тя ще покаже известни мъчности. Ако не напишеш правилно буквата „Б“, „В“, ти ще създадеш други мъчности. Значи, ако всички 30 букви не ги пишете правилно, в бъдеще ще си създадете 30 различни мъчности. Всяка буква я пишете както трябва. По този начин ще видите в коя буква се крие вашата мъчнотия.

Важно е за вас, че Бог ви е дал един ум, който трябва да турите на работа. Умът е много добър слуга, но вие трябва да му давате заповеди, но вие трябва да го карате да върши това, което за него е естествено. Няма да го караш да върши глупави работи. Ще карате ума си да върши най-добрите работи, които ти искаш. И той ще върши всичко, каквото му заповядате. Като свърши тия работи за него ще бъде добре, но и за тебе самия ще бъде добре.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година, 40 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 16. IX. 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

Осемнадесета година 1938 – 1939

СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш

Имате ли четена тема №25? – /Имаме. / – Каква е? – /“Произход на пеперудите“. /

Сега всички вие вървите и разсъждавате по един установен начин. Всички вървите по печатарски начин на разсъждение. Имате букви, нареждате, туряте. Ако ви попитат: „Защо ходиш по полето?“, вие може да отговорите: „Защото не ходя по планината.“ Ще ви попитат: „Защо ходиш по планината?“ Ще отговорите: „Защото не ходя по полето, защото работата ми е такава.“ – „Защо ходиш по планината?“ – „Работата ми е такава.“ Питам: В първия отговор и във втория отговор каква е разликата? Кой е по-смислен отговор? Вторият е по-смислен.

Може да се разгледа пеперудите как са произлезли. Ако пеперудите са художествено изложение на артисти, тогава какво ще кажете? Може да ги разгледаме като художествено изложение на артисти. Влезете в един салон, дето има изложение на артисти, казвате: „Биологически как се родиха, как се явиха?“ Те се явиха в ума на артистите биологически. Но в ума тази идея, както се явила в мозъка, така ли се развива навън? Всъщност може да попаднем в друго заблуждение. Може да ги считаме като едно изложение. Защото не може да се обясни, защо толкоз много краски са турени на толкоз малко пространство. Пеперудите съдържат всичките краски. Какво говори природата с това? Друг философски въпрос се заражда.

Какво гони природата с внасянето на физическия живот? Какво имала предвид като създала физическия свят? Какво има природата предвид не знаем. Като се проявяват чувствата, какво гони с

чувствата? Какво има предвид? Или пък с появяването на човешките мисли, какво гони? Сега тия въпроси вас не ви интересуват. Понеже в даден случай човек се интересува от това, през което минава, което му прави впечатление или туй, от което той има нужда в даден случай. Сега ние казваме, че знанието е потребно. Но казваме, че и животът е потребен. Какво е качеството на живота? Човек живее. Пеперудите са един начин за проявяване на живота.

любовь

love

Фиг. 1

Начинът, по който е написана тази дума, написана ли е по всичките правила на правописа (Фиг. 1)? Тези думи еднакви ли са? В първата дума колко елемента имате? – 1, 2, 3, 4, 5, 6. Във втората? – 1, 2, 3, 4. Защо в български имате 6 елемента, а в английски четири? Какви са съображенията сега? В дадения случай българинът е по-разточителен. Англичанинът е по-икономист. Спестяване, икономия има. В природата умните хора пестят, глупавите нашироко се държат. Да не кажем глупави, но онези, които не оценяват, нашироко карат. Някои хора, като пишат, са много щедри, пишат големи букви. Някои пишат дребнички. Казвам: Кои букви са хубави? Ако имаш малка книга и имаш да пишеш на своя приятел много работи, ако пишеш с едри букви, ще напишеш два, три реда и ще се свърши. Ти ще напишеш със ситни букви и ще напишеш повече. В даден случай кое писане е по-добро? В дадения случай ситното писане е по-хубаво. Икономически е по-добре да пишеш ситно, всичко да му напишеш. Но като дойде до четене, знаеш колко е мъчно. Има ситно, микроскопическо писане, че трябва да го четеш с увеличително

стъкло. Ако очите ти са слаби, има опасност да прочетеш криво писаното.

Та природата някъде е писала много ситно. Когато са създавали природата, ситно са писали. Когато са създадени пеперудите – така, за разнообразие, понеже аз считам, че това са семейни писма, писани до синовете, дъщерите, бащите, приятелите, слугите са писали на своите си. Пеперудите, това са семейни писма писани. От тях се разбира всеки член до каква степен на развитие е дошъл. Кой какъвто е бил, така е писал. Сега туй как ще го обоснове научно? Да го обосновем научно, значи в еди-коя си епоха се родили пеперудите. Но учените хора, които сега разискват, били ли са в тази епоха? Не са били. Някога, за пример, те искат да установят кога се явил човек, в коя епоха. И по останките на неговия череп някой път те искат да установят далечната епоха. Този метод донякъде е прав. Между останките на някои животни някой път се намират и черепи на хора. Значи хората в тази епоха са живели. Даже епохата на животните не е установена, кога са се явили. Че са се явили някога е вярно, но кога точно? Питам: Туй, което за нас не е известно, мислите ли, че за другите същества, които са по-напреднали, че за тях не е известно? Един човек с един далекоглед вижда по-далече. Да кажем, има един далекоглед, който увеличава 100, 150, 200 пъти или 500, или 1000 пъти. Друг гледа с обикновените си очи, каква ще бъде разликата? Разликата е голяма. Да кажем, сега ни интересува въпроса: Кога са създадени пеперудите? Ако вие изучавате вашето тяло, ако хората биха го изучили, те ще видят, че вътре в човека е отбелязано кога са създадени. В неговата библиотека има писано кога, при какви условия, как са създадени пеперудите. Как са създадени животните има писано във вашата библиотека, в самите вас е писано. Известни авторитети са писали. Та учените хора, които някой път откриват ту далечното минало, защото ученият човек 20 години се занимава с

изследването на един въпрос и дойде светлина отвътре. Той насъбрал тия факти, оттук една кост, оттам една кост или оттук едно растение останало вкаменело, оттам някое животно вкаменело. Той мисли, мисли 20 години и току един ден му хрумне една идея, като се пренесе в миналото. Защото миналото съществува, то не е изчезнало.

Та казвам: Вие най-първо проучвайте пеперудите, както учените хора ги описват. То е външното. Нека да си послужим с една аналогия. Може да изучавате една картина. Забележете, че художниците не са виждали Христа, не са били преди две хиляди години, но на някой художник му хрумнало на ума, иска да нарисува образа на Христа. Някои считат, че са го нарисували. Има едно предание, че Христос отрил лицето си на един плат и останал този образ на този плат. Един художник, след като разгледа няколко картини, започне той изведнъж и нарисува. Ето и ние имаме един Христос нарисуван. 39 знаменити художници са го рисували, този е един от най-хубавите от физиогномическо гледище, един от най-добрите образи. Намирам един малък (недостатък) в брадата. Колко голям е този недостатък? – Много малък, микроскопически. Но има едно несъответствие на самия портрет. Ако Христос би се появил да се погледне, каква разлика щеше да намери? Дали мяза на този Христос, който тогава е бил или този е Христос, който ние считаме? Той е един модерен Христос, след две хиляди години до каква степен е. Сега то е наше схващане, както ние го схващаме. Послужете си тогава с една аналогия. Вие рисувате един човек сутрин или вечер го рисувате. Светлината вече играе известна роля. Или го рисувате по обед. Каква ще бъде разликата между тия трите образа? Ще има разлика в сенките и в израза ще има доста голяма разлика. Или рисувате един човек, когато е ядосан или когато е скърбен, вие ще видите крайните ъгли на устата ще бъдат спуснати надолу, лицето му проточено. Ако го рисувате, когато е весел и радостен, очите му ще

бъдат отворени малко. Ако е скърбен, ще бъде замислен, с наведени вежди, замислен, недоволен от нещо. В какво седи скръбта? Той е скърбен, недоволен, навъсен. Питам: Какви са биологическите причини да бъдете така навъсен? Биология на изрази вече. Някой, който е любопитен, иска да знае. Той като си върти очите, скръбта му не е голяма. Докато си върти очите, скръбта не е голяма. Когато очите вземат да не се въртят, скръбта е по-голяма. Щом носиш лек товар, обръщаш се навсякъде, товарът е малък. Щом е сто, двеста кила, хич няма да се обръщаш. Умът ти ще бъде напрегнат, ти да контролираш товара, който носиш. Товарът става толкова важен, че всички други предмети не играят толкова важна роля. Щом товарът е лекичък, ти искаш да знаеш. Ако раницата е лека, ти седиш спокоен, ако е тежка, нямаш туй разположение. Сега да кажем, вие искате да живеете. В сегашния живот всеки един от вас носи товар. Вие по някой път не може да носите една дума. Това е наука, не го взимайте лично. Например, думата „говедо“ ви каже някой. Мислите ли, че думата „говедо“ е лека дума? Много тежка дума е. Кажат ти думата „говедо“, веднага кажеш: „Защо?“ Колко тежи едно говедо? Най-малко 250-300 килограма. Ако ти каже някой „говедо“, значи натоварили са те с триста килограма, мъчно се носят. Сега, ако ти каже някой „пеперуда“ или „пеперудка“, ще се обидите ли? Психологически защо като ти кажат „говедо“, тежка дума е. Има нещо нехармонично. Пък ако ти кажат „пеперуда“, не се обиждате. Ако е млада мома, пеперудата е облечена много хубаво, с шапка, с обуца модни, с ръкавички, с пръстенче, с червени цветове. Ако е момък, ще му кажат „бърбазънек“. В народа има доста избрани думи. „Бърбазънек“ казва, дето мине момъкът се пери. Ако например е много хубаво облечен, ще мине, ще удари някой кон или ще удари водата, ще пръсне. Се иска да се покаже. Удари с ръката водата и тя се пръсне. Вие казвате: „Този човек напразно си губи времето.“ Ние може да разсъждаваме

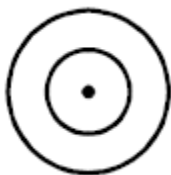
философски, но в природата времето не се губи. Ние може да го губим в своите схващания. Всяко нещо, което направим в природата, каквото и да направим, тя му намира мястото. На нея нашите погрешки са възможности да се прояви. Ако на един учен човек вие му хвърлите сто камъка, да го обезпокоите, от тия камъни той ще направи една прекрасна мозайка.

Та казвам сега: Във вашия живот сега често ви задяват с думи. Какво трябва да правите? Вие питате: „Какво да се прави с човешката мисъл?“ После трябва да се справите с неестествените движения. Имате, да кажем, често движения с ръката, вървите, махате ръката. Или други неестествени движения: свивате си веждите, свивате си устата, свивате си очите. Постепенно с тия постоянни движения, свивания, които човек прави, изопачава си лицето. На лицето се добиват някои неестествени черти. Ти седиш и в себе си се безпокоиш.

Та казвам: Ако кажете сега: „Човек трябва да бъде разумен.“ Вие трябва да имате едно отношение. $P:A:Z:Y:M$. P се отнася към A , към Z . Z -то е написано както три. Както Z се отнася към Y , както Y се отнася към M и т.н. То е математическо отношение. Тия отношения трябва да ги превърнете в геометрически форми. Геометрическите форми трябва да превърнете в биологически форми, биологическите трябва да ги превърнете в органически, органическите в психологически. Цял един процес трябва да стане в превръщането. Защото P -то в дадения случай означава нещо, което ти трябва да държиш в ума си. A -то означава закон на движение. Туй богатство, което имаш в ума си, трябва да го пренесеш от едно място на друго. Z -то е ония условия, с които ние можем да си послужим. Като съедините PA , то означава тия условия, при които светлината може да се прояви. PA означава разумното, което носи светлината. Не може да има в един живот разумност, дето няма светлина. Разумността на човека се определя от

светлината, която има не само на физическото поле, но той носи седем елемента в себе си, седем краски. Т.е. ние трябва да схванем тази светлина. Защото светлината сама по себе си носи условия, при които животът може да се развива. Носи жълтия цвят, който е условията, при които човек може правилно да мисли. После носи синия цвят, който означава стремеж. Синият цвят е стремеж, трябва да се стремиш някъде, да вярваш нещо, да имаш нещо, на което да разчиташ, да се не колебаеш. Носи виолетовия цвят, който е емблема, че трябва да имаш сила за постижение. Сила трябва да имаш, туй, което светлината ти дава, да може да го използваш в даден случай. Като кажем „разумен човек“, подразбираме всички тия условия. Разумен човек е онзи, който може да използва всичко в природата не само за себе си, но и за другите.

Та вие трябва да минете в новата фаза. Да живеете не само за себе си. Засега вие живеете само за себе си, за дома, за баща си, за майка си. Знаете ли какво нещо е човек да живее за Бога? Тя е една от най-великите идеи, да живееш за Бога. Втора велика идея е да живееш за своите ближни. То е цял един свят. В Бога значи има всичките условия да живееш. Той е първият източник. Там са всичките условия за постижение. Необятното, то е в Бога, туй, което може да постигнеш. Вторият светъл свят е да живееш за ближните. Ако ти живееш за своите ближни, тогава имаш други постижения. Този свят за ближните е материалистичен. Не вземам материалистически, че е по-груб. Един по-ограничен свят, дето има възможност за повече постижения да се постигнат. Най-после ще дойдеш до света, да живееш за себе си.



Аз бих определил така: Точката е за себе си, първият кръг за ближните и външният кръг е за Бога (Фиг. 2). Може и обратно: Външният кръг да е за себе си, после вторият за ближните и най-после живеете за Бога. Тогава за кого ще живеете? Една картина за кого ще живеете. Да имате една ясна идея. Картината, която е създадена от някой художник, за себе си ли живее или за художника? Чрез художника се проявява, отличен е този художник. Казвате, че картината е отлична, гениален човек, гениална работа. В тази картина художникът е гениален. Картината не щеше да бъде гениална. Тогава ще извадите заключението. Ние познаваме Бога по това, което ние сме. Ние познаваме себе си. Казвам: Един човек трябва да има самосъзнание. Дотолкова, доколкото ти съзнаваш Бога в себе си, дотолкова имаш сила в себе си. Силата на човека седи в съзнанието за присъствието на Божественото вътре. До толкоз, доколкото ти го съзнаваш, дотолкова ти си радостен, дотолкова ти си силен, гениален, дотолкова ти имаш доброта. Човек не може да бъде добродетелен, ако той не съзнава Божието присъствие в себе си. Защото първичните форми, с които ние си служим, те са в Бога. Вън от себе си ние Бога не можем да го схванем. Щом отричаш Бога от себе си, ти спъваш своята еволюция. Сега, каква е идеята за Бога? Много идеи има, които трябва да отхвърлим. Но има някои идеи, които не може да се отхвърлят. Ти мислиш, че Бог е като някой човек. Ако мислиш, че Бог е човек, имаш право да мислиш, не е лошо да мислиш, че е човек. Но тогава ще туриш всичките най-хубави качества, туй възвишеното, благородното. Не да си представяш човек със слабости и да го мислиш за Бога. Един човек, който е лаком и ненаситен с пари или който е тщеславен. В този смисъл, в какво отношение тщеславието е лошо? Ако тщеславието на човека е една подбудителна причина да

учи, то е на място. Ако тщеславието тебе те спъва да учиш, мислиш, че си много даровит, много силен, не ти трябва много знание.

Най-първо, българинът баща казваше: „Като свърши трети клас, не му трябва повече. Поп няма да става.“ Трети клас свърши. След туй в българина дойде четвърти клас, свърши, напуска училището, казва: „Стига четвърти клас, много е пети клас.“ Но сега, след като свърши пети, шести, седми, осми клас, свършва университет и после ходи да специализира. Разширило се съзнанието, че недостатъчно това малко знание, което имаме сега. Та казвам: Вие сега казвате, че човек е добър. Защо? Най-първо вие трябва да си представите на себе си добрия човек, има много възможности в себе си. Всеки човек, който има всичките възможности, всичките условия, той е добър човек. Това са елементи на доброто вътре. В тази азбука ще видите закона на движението. Тъй, както са написани, има повече еволюционен начин, по който нещата стават. Всичките работи в света постепенно стават. Ако вие мислите, като кажеш „добро“ да чувствуваш в себе си, да познаваш, че имаш всичките възможности и условия, тогава си добър човек. Щом не ги съзнаваш, ти не си добър. Не че в този смисъл не си добър, но че предметът не е проучен. Ти не си проучил, не знаеш какво нещо е доброто. Щом започнеш да мислиш за доброто, дава ти възможност всичко да направиш. В този кръг, в който живееш, може да направиш всичко. Разумният човек или добрият човек може да превърнат желязото в злато, ако му трябва злато. Един килограм желязо ще го превърне в злато. Разумният човек може един прост камък да го превърне в скъпоценен. Разумният човек от житното зърно, ако има едно житено зърно, носи го в джоба си, магически каже нещо и направи един хляб. Аз само си представям. Като направите един самун, но как правите един хляб? Как правите хляба? Нали сте правили хляб, как го правите?

Та в сегашния живот вие често се обезсърчавате. Вие имате право да се обезсърчавате, но щом се обезсърчиш, ще дойдеш до положението да признаеш, че много малко знаеш. Ще кажеш: „Тия работи не съм учил.“ Вземете в музиката. Някой път вие мислите, че можете да пеете в третата октава. Една сестра иде и ми казва, че взема горно „ла“. Вземала го свободно. Казвам: Горно „ла“ в коя октава? Казва: „Вземам горно ла.“ Горно „си“ може ли да вземаш, ами горно „до“? Достигнала до горно „ла“. Мислиш ли, че въпросът е свършен? Ами горно „си“, ами горно „до“? Вземаш горно „до“ във втората октава, ами горно „ла“ в третата октава, горно „си“ в третата октава, горно „до“ в третата октава? То са възможности. Ти, ако вземеш един тон в третата октава, ти не може да го преведеш. Ако вземеш „до“ /Учителят пее „до“/, какво ще разберете? /Учителят пее „олеле“ на ниско. / Този тон какво показва? Че е в гъстата материя. /Учителят взема „олеле“ високо. / Питам: Защо старият взема „олеле“ ниско, а детето, младият взема „олеле“ високо? То плаче, тонът не е правилен. Правилно не е взет. Детето не взема правилно. Ако го вземе правилно, веднага ще дойде нещо приятно. Като плаче туй дете, безпокои се. Ако вземе правилно този тон, чувствуваш една вътрешна радост. Ако ниският тон е взет правилно, пак ще има една приятност. Казвам: Когато нещата във вас са неприятни от музикално гледище, тоновете, които вземате в живота, не са верни. В страданието имаме материал на нещата, но тоновете на живота в страданието не се вземат вярно. Радостта е радостна, понеже тоновете в живота се вземат вярно. Един човек в своята радост мисли по-добре, отколкото в своята скръб. Но там има друга опасност: В радостите харчи повече, в скърбите мисли дълбоко, не само мисли, но придобива повече. Сега, не че скръбта е нещо приятно, но понеже в скръбта има придобивка, там е приятното. Радостта е приятна, но ще изхарчиш нещо. Дойдат ви гости ваши приятели, вие ще ги угостите. Разправяше ми един стар брат, че му

дошъл някой познат на гости, но казва: „Много скъпо ми коштува, 1500 лв.“ Цялата заплата отишла за едно угощение. Целият месец после има да опъваш, оттук, оттам има да вземаш назаем. Но в радостта 1500 ще идат, а в скръбта нищо не харчиш. Щом си скърбен, никакви гости няма. Сега законът в природата е съвсем друг. Бог ни турил в природата, иска да опитаме и радостите, иска да опитаме и скръбите.

Скръбта, това е една изоставена работа от някой, който не е свършил. Колкото скръбта е по-голяма, показва, че тази работа не е довършена. Един започнал, не е довършил, втори, трети, най-последеш ти, казва: „Я свърши тази работа.“ Ако свършиш тази работа, ако скръбта се прекрати като скръб, ти си умен човек. Тогава ще почувстваш една радост. Всяка една работа, която другите не са довършили и ти я свършиш, тя ще ти донесе една радост. Или всяка работа, която се дава в природата, тя съдържа една радост. Всяка работа, (която) не свършиш, тя ще причини скръб. Ново определение: Всяка скръб показва, че една работа не е свършена. Всяка радост показва, че една работа е свършена. Тогава тъй, както започнете, мислете по нов начин. Скръбиш, казваш: „Не съм свършил работата.“ Или ближният не е свършил, или моят дядо, прадядо, или аз не съм свършил. Щом намериш една несвършена работа и свършиш, веднага скръбта ще се превърне на радост. Христос казва на своите ученици: „Сега скръб имате, аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне в радост.“

Сега разбрахте ли? Какво разбрахте? За да може да стегнеш тъй ръквата си, това го считат за юмрук, то е Р-то. Ти трябва да бъдеш благодарен, че можеш да си свиеш ръквата, трябва да бъдеш благодарен, трябва да бъдеш справедлив, после да обичаш хубавото и красивото, изящното. Може ти да бъдеш съобразителен, практичен, но в този смисъл за себе си толкоз практичен, че да не причиняваш вреда никому. Трябва да бъдеш господар на своите мисли. Палецът

показва, че трябва да бъдеш господар на своите мисли, господар на своите чувства и господар на своите постъпки. Това е юмрукът. Тогава спокойно трябва да свием нашите ръце. Да свиеш, значи да туриш в действие своето благородство. На първия пръст е чувството на благородството, на първия пръст да вложиш благородство, на средния пръст да вложиш благородство, на безимения пръст да вложиш благородство, да вложиш благородство и на своя палец. Като дойде мъчнотията, да кажеш: „Аз ще го направя.“ То е Р-то. Пък А, щом разрешиш Р-то и знаеш как да държиш ръката, А-то само по себе си идат нещата. Добре свършените работи произвеждат радост. Зле свършените работи произвеждат скръб. Тогава недосвършените работи трябва да ги свършим.

Христос като дойде на земята, Той свърши всички недовършени работи на хората. Той свърши една велика работа. В туй е спасението на света, да се свършат всички недовършени работи. Вие имате много работи във вашия живот. Трябва да ги свършите. И като свършите вашите работи, туй, което ви е дадено, вашият живот тогава ще се осмисли.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

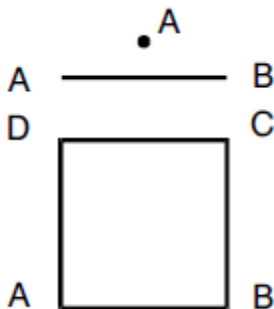
Оценявайте каквато и да е малка мисъл, най-малкото чувство, най-малката постъпка, която ви дойде, оценявайте ги и добре ги разрешавайте.

XVIII година, 1 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 23 септември 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЧЕТВЪРТО ИЗМЕРЕНИЕ

Отче наш

Пишете върху темата №1: „Каква наука е геометрията?“



Фиг. 1

Да си дадете вашето мнение каква наука е геометрията. Какво представя A, AB, ABC, ABCD? /Фиг. 1/ A представя точка. Как ще познаете присъствието на A, на точката? Какво нещо е е точката? Все таки един предмет в пространството може да го видите като точка. На тази точка вие не може да ѝ дадете ни дължина, ни широчина, ни височина. Но трябва да има една точка, която означава трите измерения. Как ще определите какво е свойството на правата линия, какво е свойството на плоскостта, какво е свойството на един куб? Когато говорим за органически и неорганически свят, по какво ги различаваме? Значи, те имат едно статическо положение. Но ако точката постоянно се мести, какво ще образува? Ако в живота вие се местите или някой път вие седите и си движите ръката, пишете. Ако някой ви гледа как си движите ръката по книгата, казва: „Какво прави този човек, мърда ръката си.“ Погледнеш, след като пише десетина, двайсет реда, един широк лист, образува една плоскост, изхвърля

навън, после пак започва. Мърда ръката си отляво надясно, отляво надясно. Онзи, който не разбира философията, ще мисли, че този човек си играе. Казва: „Не пише нищо, само мърда ръката си.“ Но този човек написал една книга, тази книга се напечатва, излиза. Хората от това движение на ръката, от туй движение вдясно, те се повлияват. Онези, новите елементи се повлияват. Но в това движение на ръката какви нови елементи са влезли? Може ли като движи ръката си да определите какви нови елементи са внесени? Запример, пише едно писмо. Може ли да знаете тъй като дращите каква буква пише? Като наблюдавате, може да знаете каква буква пише. Да определиш като движи ръката си каква буква пише. Като знаеш буквите, ще определиш каква дума е написал. Като четеш върху тази плоскост, ще знаеш какво е написал, ще прочетеш неговата реч. Нали имате в този, Морзовия апарат, в телеграфа, разни линейки, но който знае, чете. Някои от звуковете на апарата могат да четат. Който знае, може да прочете цяла редица от мисли.

Та природата си има много езици, с които говори на хората. Който не разбира, казва: „Пише само точки.“ Друг казва: „Пише само прави линии, някъде плоскости пише, някъде тела.“ Най-после, природата говори с още други работи, които не може да ги определим. Вън от тялото какво прави природата? Пак прави нещо. Научно как ще го определите? Казва: „Не разбирам този човек.“ Защо не го разбираш? Ти го разбираш, докато прави точки, ти го разбираш, докато прави линии, плоскости, докато прави тела, но започне ли да прави повече от тела, ти казваш: „Неразбрани работи.“ В какво седи неразбраното? Всяко нещо, което е неразбрано, ти не знаеш посоката накъде. Запример, накъде ще начертаете движението на четвъртото измерение? Движението на първото измерение може да го представите като движение напред и назад. После, второто измерение, имате движение в перпендикулярна посока, образува се

вече плоскост, може да определите посоката и третото измерение, но посоката на четвъртото измерение как ще определите? Четвъртото измерение, то не е пространствено. Четвъртото измерение, то е измерение на времето. Четвъртото измерение показва едно тяло, което е в движение. Вие казвате: „Точката не се ли движи?“ Тя, точката се движи по причина на четвъртото измерение. Плоскостта се разширява по причина на четвъртото измерение. Във времето вече вие имате едно тяло, което се движи в пространството и определят времето, за колко време ще иде от едно място на друго място. Когато определят събитието, то е онзи принцип на четвъртото измерение. Какво нещо е четвъртото измерение? Щом измерваш на колко години си, ти си в четвъртото измерение. Или пък искаш да знаеш колко израстваш всеки ден, в четвъртото измерение си. Всяко движение, в каквато посока и да го направите, то е онзи принцип на четвъртото измерение. Посоката на времето е то вече. Пространство и време. Пространство, ще знаете мястото, дето един предмет заема. А пък времето, предметът каква работа е извършил. Като се движи ръката, какво изработвате с ръката си, а времето, което вие измервате, за колко време вие изработвате тази работа. То е посоката на четвъртото измерение. Ще кажете, че се движи това тяло, но в каква посока се движи в дадения случай? Вземете един светещ предмет, който се движи. Светлината движи ли се само в една посока? Сега вие ще разберете движението. Туй движение е вече ограничение, то е част от движението. То е една малка част от четвъртото измерение. Може да турите един предмет, който да показва пълното движение на предмета, светлината може да е напълно затворена, да виждате, че тя прави едно отражение.

Та казвам сега: Според учените хора, какво нещо е четвъртото измерение? Сега искате по нов начин да го определя. Четвъртото измерение показва времето. От години вие сте се занимавали с

четвъртото измерение. Казвате: „Лоши времена настанаха.“ Лоши времена, значи, четириизмерни или четириизмерните времена показват четвъртото измерение. Сега едно знание, което имате в науката, трябва да има приложение.

Природата иска да застави всички същества, които турила на земята, да започнат да мислят. Запример, ако вие попитате: „Как се яви страхът в природата?“ Туй чувство в човека, във всинца ви как се яви? Във всички ви страхът не е еднакъв. Някои са по-страхливи, някои са по-малко страхливи. Как бихте определили „страха“? Какво нещо е „страхът“? Страхът произтича от онова, че в тебе се заражда една идея, че може да изгубиш най-ценното, което имаш – живота. Значи, страхът произлязъл, че може да изгубиш в даден случай живота, който имаш, да престанеш да съществуваш, да живееш. Следствие на това, за да не изгубиш най-ценното в себе си, понеже ще дойдеш в стълкновение с някое друго същество, ти като премериш силите и видиш, че туй същество е по-силно от тебе, ти веднага измениш мястото си. Какво ще направиш? – Ще му дадеш ход, ще се оттеглиш да мине, както на трена, на експреса дават да мине пред друг трен. В животните страхът се изразява (в) бягане. Някоя птица седи на някое място, щом се приближи някое същество до нея, тя бяга. Защо бяга? – За да не изгуби ценното. Страхът произтича от онзи факт в съзнанието, да не би да те сполети някое нещастие. Нещастieto седи в това да изгубиш живота, най-ценното, твоето собствено място. Най-ценното е, че животът, който се явява, винаги ще вземе едно пространство. Животът като дойде, винаги окупира, казва: „Това е мое.“ Но природата дошла, че ти като вземеш това пространство, като туриш твоето колело, започнеш да се търкаляш. Нахраниш една кола, ако ти не я караш, друг дойде, впрегне колата, потегли. Питам: Онзи, който кара колата, какво иска да каже с туй?

Или вие сте едно същество направено и най-първо съзнавате, че трябва да се движите.

Питам: Вие сте дошли в класа, каква е целта ви, какви са съображенията ви? Ще кажат, че слънцето не е изгряло, тъмно е отвън. Какво ви интересува вас? Другите хора си почиват, вие сте станали толкоз рано да учите. Не сте само вие. Онези хора на север, като се скъсят дните, има места, дето денят е от три часа, пък нощта е от 21 часа. Има места пък, дето няма никакъв ден. Та казвам сега: Как ще определите, ако ви дадат една **тема №2** „Защо се скъсяват дните и защо се продължават“. Ако сте в нашите места, умерения пояс или ако сте на екватора, как ще обясните? Или ако сте на северния пояс, как ще обясните? Ще кажете, че тук имаме 365 дни. Но като идете на северния полюс, има само един ден – събота. Значи, когато Мойсей каза: „Шест дни ще работиш, а седмия е на Господа Бога твоего“, подразбира, като няма какво да работиш, ще идеш на северния полюс. Един на северния полюс, той е сбор от 182 дни. Но представете си, че вие се движите. Имаш един път от северния полюс до южния. Движете се със скоростта на светлината и щом рече слънцето да залезе, ти идеш в южното полушарие. Вие веднага ще минете, ще прекарате в южното полушарие. Значи, вие 180 дни ще живеете на северния полюс, 180 дни на южния полюс, ще имате един ден от 365 дни. Значи, туй показва едно движение. Слънцето не е светило на северния полюс 365 дни.

Сега вашите противоречия произтичат от едно временно разбиране. От какво произтича неразбирането? Земята ни опитва в тази работа. Знаете ли колко своеобразни движения има земята от научно гледище? Прочете малко астрономия. 19 своеобразни движения има земята. Те са повече, но толкова засега са наблюдавани. 19 своеобразни движения, които има земята. Тя не се движи тъй равномерно. За всяко движение учените все дават някои обяснения.

Сега ще оставим какви обяснения дават, защото те са дълги и широки въпроси. Ако един човек го виждаш прав и изведнъж се хване за корема и се прегъне, коя е причината? Може да каже някой, че той дълго време седял и се прегънал, може някой да каже, че той прави гимнастика. Не е гимнастика. Той тури ръцете на слънчевия възел. Онзи, набожният човек и той се хваща и се навежда. Един се хваща и се навежда, защото го боли коремът. Кога ще познаете, че едното навеждане е принудително, ял човекът несъответствена храна и следствие на това болестка в стомаха. Питам тогава: Защо туря ръцете на корема? Оставете да ви боли корема, защо вие се хващате? Кои са подбудителните причини? Какво ви заставя да се хващате? Сега вие как го обяснявате? Най-първо, щом ви боли коремът, ял си храна, която не съответствува на организма и следствие на това тази храна произвежда едно особено явление на болка. Вие ще кажете, че храната не е добре стотвена, не е хубава. Може храната да е била много добра, но да кажем вие ядете много бързо, без да я сдъвчете, пращате тази храна в стомаха. Стомахът не може да се справи с несдъвканата храна. Някой път добре сдъвчете храната и коремоболието пак дойде. Може причината да е, като сте яли, сте пили студена вода и следствие на туй стомахът не може да се справи с водата. Стомахът усеща едно неразположение. Искате да ви каже: „Толкоз вода след ядене няма да туряте, защото много пречатства на работата.“ Наводнено място вътре. Следствие на това наводнение се образува коремоболие. Но и тогава не се свършва. Може храната да е развалена. Сега, това са обяснения. Много пъти ние си обясняваме някои неща в живота и не знаем как да си ги обясним. Сега, как ще познаете защо този човек се хваща с двете ръце за стомаха? Или наблюдавали сте друг факт. Често, когато човек се опари, духне. Като си опари на огъня пръста, изведнъж духне. Огън на пръста няма, но духне на пръста. Защо духа? Сега, не само да си предполагате, трябва да се даде разумно

обяснение. Защо духа? Причината е, че всякога топлината произвежда разширение. Вашият пръст иска да стане по-голям, отколкото е, понеже тръгва в една нова посока, понеже тебе те е страх, да не би пръстът да стане много голям, ти духаш. Стой на мястото си! – Заповядваш му. Ти тогава, като го спреш в неговото движение, усещаш една болка. Той се спре и казва: „Какво трябва да правя отвътре?“ По невнимание си бутнал огъня, огънят събужда твоя пръст към движение. Туй е моя хипотеза. Някой друг може да ви обясни с друга хипотеза, но той трябва да обоснове. Като духнеш, какво обяснение ще дадеш? Някой път не му духа като се опари, но го хване с другата ръка. Как ще го обясниш? Той казва: „Моля, моля да ме не оставиш, без тебе не мога.“ Същото обяснение.

Върви детето по пътя и казва, че много обича майка си. Всякога върви с нея, не иска да се отдели. Но по едно време вижда хубави сливи или ябълки, току напусне майка си и веднага иде за плодовете. Отделя се. След като вземе плода, настигне майка си. Ако детето остане назад, майката го пита: „Защо остана назад?“ Какви научни обяснения ще даде детето? Най-първо, ако го е страх от майка му, ще даде една лъжлива теория. Ще каже, останало назад, защото се е спънало или нещо друго. Няма да каже, че останало за ябълките. Ако каже, че останало за ябълки, майката ще каже, че то не е правилна наука, че не е учило добре. Питам: Туй дете отде се научи тъй да отговаря? Откъде в него това желание да остави майка си? Как ще обясните? Тук може друга теория да създадете. Може да кажете, че детето, което върви с майка си, привлича се, теготения има или магнетизъм има. Теготене или магнетизъм, причината е една и съща. Туй дете се привлича от майка си. Като мине край дървото, един от плодовете привлича детето. Понеже минало (по-)близо, отколкото майката се движи, ябълката накарала в дадения случай туй дете да направи едно обикаляне. Научно казано, да разшири своята орбита.

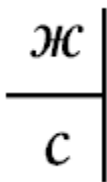
След време пак влиза в своята орбита. Земята, и тя не върви по своя, по един кръгообразен път, но пътят на нейната орбита е елипсовиден. На някои тела орбитата е много продълговата. Питам сега: Как може ябълката да повлияе на ума на детето? Как ще обясните вие научно това? Някои деца минават и само поглеждат. Направи едно движение, погледне, има съображения. Пък друго дете напуща майка си и взема плод, и после пак се връща при майка си.

Казвам сега: Въпросът е за времето. Казва: „Ценете времето.“ Ние имаме 24 часа в едно денонощие. Да цениш времето, да знаеш всеки час какво трябва да направиш. И във всяка една минута на часа да знаеш какво трябва да направиш, и във всяка една секунда. Секундата означава времето, в което нашето съзнание е будно. Най-малкото време е една секунда. Има и по-малки времена от тези мерки. Ако живеете в един свят, в една секунда светлината изминава 300 хиляди километра. За вас секундата се вижда, че е малко време, а светлината за една секунда свършва такава работа, че вие трябва цяла година да вървите, за да извървите това място.

Сега да се повърнем към въпроса. В този час какво трябва да знаете? След като човек е спал и се събуди, каква работа ще свърши? Каква мисъл да дойде в неговия ум, какви чувства и какви постъпки трябва да направи? Как ставате вие сутрин от леглото? Има разни ставания, но кое е естественото ставане? Главата я поставяте на възглавницата, изтегнете се. Спазвате този закон. Най-първо в съня изучавате първото измерение. Проточиш се, дигнеш ръцете си – първото измерение. След туй, понеже в съня се учите, учените професори в съня казват: „Има и друго измерение.“ Вие казвате: „Ние изучаваме първото измерение.“ Вие спорите, започвате да свивате ръцете и краката – второто измерение. Не само второ измерение има, вие започвате да движите ръцете, мърдате, казвате: „Има и трето измерение.“ – Обръщате се на едната страна, на другата. То е третото

измерение, изучавате го. След като се събудите, вие влезете в четвъртото измерение. Казвате: „Бях някъде, сънувах, говорих нещо.“ Всичките лекции ги забравяте. Научни работи, много дълбоки работи в съня ви разправят. Изучавате точките, правите линии, плоскостите, изучавате телата, най-после изучавате четвъртото измерение. Или станете и кажете: „Какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота вече изисква движение. Трябва да започнеш да мислиш. Мисълта е от четвъртото измерение. Трябва да чувствуваш – и то спада към четвъртото измерение. Трябва да постъпваш, да направиш нещо, и то спада към четвъртото измерение.

Аз ви казвам по този начин да мислите. Някой път сме питали какво нещо е четвъртото измерение. Мислиш – то е четвъртото измерение. Чувствуваш – то е четвъртото измерение. Постъпваш – то е четвъртото измерение. Най-разни положения в четвъртото измерение. Четвъртото измерение е движение във всички направления. Движение на мисълта в едно направление, движение на чувствата в едно направление, движение на постъпките в едно направление. И после има ред други движения, разнообразие има. Та някой път вие се спирате, казвате: „Не може ли без четвъртото измерение?“ Без четвъртото измерение ти ще умреш. Умрелите гният. Гниенето е пак четвъртото измерение. Те се разлагат. Разлагането е пак четвъртото измерение. Разглоби се човекът, разпръснат се костите. Те изучават четвъртото измерение, разширяват се навсякъде.



Фиг. 2

Сега другото обяснение. Вас ще ви внесе в една област. Казвате: „Човек умрял.“ Аз смъртта представям така (Фиг. 2): Над тази линия е животът. Животът е в клоните на листата. Животът е движение нагоре. Смъртта е движение надолу, в корените. Когато хората умират в света, те отиват да живеят в своите корени. Туй, дето се нарича гниене, то е отиване в корените надолу, разширяват се, там стават промени. Сега, мисълта не може да се направи по-ясна. Сега ще кажете: „Ние не знаем ли, че човек умира?“ По какво се отличава смъртта от живота? Умрелият човек затваря очите си, затваря устата си, затваря ушите си, всичко туй е в спокойствие, каквото да му говорите, той се разсърдил. Аз наричам всичките умрели хора разсърдени. Говориш му: „Отвори си очите.“ – Не. – „Мръдни си ръката!“ – Не. – „Краката.“ – Не. – „Отсега нататък няма да ти говоря вече, да помниш.“ Плачи му, каквото и да правиш, не отговаря. То е една философия. Умрелите са най-сърдливите хора. Като се разсърди човек, не говори. Казвам: Смъртта лишава човека в дадения случай, лишава го от движение. Лишава го от движение на очите, на ушите, на ръцете, на всички удове. Човек престава да се движи. Смъртта ограничава човека да се проявява на физическото поле. Туй състояние ние го наричаме смърт. Общо научно казано. Следователно, щом вие се гневите, вие сте вече в областта на смъртта. Има един гняв, при който ти не искаш да говориш. Ти си в областта на смъртта. Някой път като се разгневиш, започваш да говориш. В гнева хората и умират, и живеят. Значи, като започнеш да говориш, ти живееш, после ставаш оратор, развиваш една реч. Има някои хора, като живеят, са мълчаливи, не говорят много, но щом ги разсърдиш, в сърдито състояние говорят. Щом не са сърдити, мълчат. Има учени хора, не говорят. Щом ги докоснеш до някоя теория, отваря се и този човек, математик, като започне с числата, доказва, доказва. Най-последно може да те убеди, че две и три правят четири. Ще ти докаже, че две и

три са равни на четири. Ще ти докаже, че 5 и 6 не правят 11, но правят 7. Ще тури дробни, събира, привежда под еднакъв знаменател, ще обръща, след като си му дал 10, 20 дробни, като събира, събира, изкара, че всичките дробни са равни на една нула. Казва: „На нула е равно всичко туй.“ Нулата какво представя? Във вашия ум, които не разбирате, казвате: „Нищо.“ Ако има човек в джоба нула грошове, какво означава? Кесията му е празна. Ученият човек казва: „Значи ти се намиращ в една точка, дето може да се измени твоят живот. Всеки човек трябва да е център. Нулата е център, при който трябва да се върнеш, за да вземеш в живота си една нова насока. Ако не се върнеш при тази нула, която е неутрална, ти не можеш в туй новото, в новата посока, накъдето и да се движиш, не можеш да се ориентираш, непременно трябва да се върнеш. Тази е идеята в умовете на отделните хора.

Ако аз туря 0,00001 така единицата, какво означава? Ако е в светлината, какво показва? Ако е в светлината може да показва дължината на вълната. Ако напишем така 0,01, тази вълна е по-дълга. Колкото повече нули има пред единицата, толкова вълната е по-къса. Каква (е) разликата между дългите и късите вълни? Дългите вълни на близко разстояние свършват хубава работа, но колкото вълните са по-къси, по-хубава работа свършват. Най-късите вълни отиват в безпределното пространство. Да кажем, вие говорите някому и вашият глас се слуша от единия край на салона до другия. На един километър нищо не се чува. Има хора, които едновременно говорят и на дълги, и на къси вълни.

Но да се повърнем към въпроса на движението – пространство и време. В дадения случай вие трябва да оценявате пространството, в което се намирате. В даден случай вие трябва да оценявате времето, в което се намирате. То е мярката. В природата туй, с което се мерят нещата, дали са добри или зли, и любовта се мери с тази мярка. И

постъпките се мерят с тази мярка. Има една мярка в природата, която е праволинейна. Като казват: „Прав трябва да бъдеш, праволинеен.“ Има една мярка, която измерва всичките пространства. Да бъдеш праволинеен не е толкова научно. Но има една Божествена мярка, с която мерят всички неща. Как ще мериш дали твоята мисъл е права или не? Как ще мериш дали твоите чувства са прави или не? Или как ще измериш една своя постъпка, как ще я оцениш? Казва: „Трябва да се оцени.“ Но трябва да се измери най-първо. По кой начин може да се измери дали вашата мисъл е права? По кой начин може да оцените една постъпка? Вие как оценявате една ваша добра постъпка, как я измервате? Казвате: „Този човек е праволинеен, прав човек е.“ Нали казвате често: „В какво седи тази правота?“ Правотата седи най-първо в очите. Когато на едно дете постъпката му е крива, вълните, които излизат от неговото зрение, майката вижда, че то избягва погледа ѝ, образуват криви линии. Не гледа направо, но накриво гледа. Как дошла майката да разбере, казва: „Крие нещо това дете, не ме гледа направо.“ Детето или затваря очите, или погледне надолу, или гледа нагоре, но не гледа майка си право в очите. Казва: „Направило е нещо.“ Какви са съображенията? Откъде майката добила туй познание? Вие откъде сте го добили? Как запример знаете, че един поглед не е прав? Детето като си крие погледа от майка си, то говори научно. Майката го пита: „Ти ходи ли в градината?“ То гледа надолу. „Тебе, казва, не те ли е страх от Господа?“ Детето погледне нагоре. „Знаеш ли, че лошо си направил?“ – Детето гледа надолу. „Не знаеш, че Господ ще те съди.“ – Гледа нагоре. То научно разглежда. Казва: „Центърът на земята ме привлече.“ Като го пита: „Защо направи това?“ – То гледа надолу, иска да каже: „Причина е земята.“ – „Че Господ ще те съди.“ – То гледа нагоре, казва: „Причината е горе.“ Майката казва: „Не отговаря.“

Някой път вие не разбирате себе си. Някой, казвате, се затворил в себе си. Щом се затвориш в себе си, причината е в твоята симпатична нервна система. Земята е причината. Щом се затвориш горе в главата си, причината е в мозъка ти. Ако усещаш една болка, причината е в сърцето ти, в чувствата ти. Ако усещаш едно напрежение на мисълта, че нещо ти е объркано, причината е горе в мисълта. Всяко нещо трябва да се търси или горе в човешкия ум, или долу в човешкото сърце. Сърцето е свързано с центъра на земята. Мисълта е свързана с центъра на Слънцето. Вследствие на това детето гледа ту надолу, ту нагоре. Тогава, научно, два центъра има, погледне, какво е отношението. Тогава между тия двата центъра вие може да се движите по права линия. Някой път решаваш: „Да го направя ли?“ Мислиш, мислиш, после дойде другото. Ти искаш да дадеш, да направиш милостиня някому, понеже тъй било писано морално. Мислиш някъде в главата, бръкнеш в джоба, извадиш сто лева. Като ги погледнеш, сърцето казва: „Много са.“ Туриш ги в джоба си. Като мислиш, започваш да гледаш надолу, пак бръкнеш в джоба, търсиш една монета по-малка. Туй, което дава много, е умът. Туй, което дава малко, е сърцето. Човек, който дава много, умът работи, който малко дава, сърцето работи. Който малко свършва, волята работи малко. Най-малко дава волята. Тя като направи за пет пари работа, затуй я карат навсякъде да работи. Много трябва да работи, за да свърши нещо. Щом сте щедри, умът работи. Дето не сте щедри, сърцето работи. Ленив сте, вашата воля работи. Ленивостта е на волята. Тя като дойде да работи, казва: „Времето е дъждовно, вятър има, условията са лоши, хората неразбрани, условия нямам, малко съм неразположен, болен съм.“ Хиляди научни аргументи доказва и ти се убедиш, че професорът е прав. Не може по никой начин. Дойде някъде и сърцето. Волята и сърцето се присъединят и казват: „Не му е времето, хората няма да ви разберат, за тебе ще си съставят лошо мнение.“ Някой път

дойде умът и казва: „Време е.“ Започне да аргументира, че сега време има. Умът е цял пророк. Казва: „Времето след четири-пет часа ще се оправи, трябва да идеш на нивата да работиш.“ Казват: „Не виждаме ли ние, че дъжд вали, не може.“ Казва: „Ще се оправи.“ – „Ти не говориш вярно.“ Случва се, че времето след 4-5 часа се оправя. Както казал умът, става. Волята и сърцето питат: „Ние не знаем, отде знаеш това?“ Онова, което ориентира, то е умът. Той каквото казва, ще слушате. Той е капитан. Ще слушате сърцето, ще слушате и волята. Най-първо ще слушате ума, главата. После ще слушате сърцето.

Причината за изядането на ябълката е земята. „Че я изядох, казва, Господ ми позволи.“ Гледа нагоре. То говори на праволинеен език на майка си. По права линия говори. Казва: „Земята ме накара да изям ябълката.“ Казва: „Кой ти даде правото?“ – Гледа нагоре. – „Господ ми позволи, хванах я с ръцете си, моята воля и тя се съгласи.“ Сега и трите свята бяха съгласни. Хубаво, ако вие направите една постъпка, че нито нагоре гледате, нито надолу гледате, как ще разрешите въпроса? Ако ти гледаш направо, кой е причината? Ако се спънеш, че паднеш някъде, как ще обясниш? Всяка една погрешка заради мене е едно спъване. Да направиш една погрешка, то е едно спъване. Човек винаги се спъва. Наблюдавайте себе си. Всякога, щом човек се раздвои, неговият ум върви в две противоположни посоки на своето движение, той винаги ще се спъне. Ако не може правилно да разрешите един въпрос, същият закон е. Щом се раздвои умът, мислиш едно, а сърцето друго, вие въпроса не може да го разрешите. Седите някой път, нещо ви казва да ядете. Друго нещо ви казва да работите. Може да се спрете и десет минути да разсъждавате дали трябва да ядете или да работите. За десет минути знаете ли колко сте изгубили? За десет минути земята колко километра е извървяла? За десет минути тя е извървяла три милиона километра.

Та казвам: Правата мисъл моментално се разрешава. Тия неща, които моментално се разрешават, ние ги казваме „интуитивни“. „Ин“ значи вътре. Значи, вътрешното, Божественото е, което разрешава веднага нещата. То е право. То е правата мярка. Интуитивно нещата се схващат мигновено, веднага се определя да го направиш или не. Туй, което се спираш дълго време да мислиш, разсъждаваш дали е право или не, туй (не) е вече Божествената мярка. Когато ние не употребяваме правилната мярка, всякога правим погрешки. Там, дето не си раздвоен в мисълта, в чувствата и в постъпките си, ти си прав. Дето си раздвоен, всякога погрешка ще стане. То е едно състояние земно. Раздвоен си, да го направиш или не.

Та казвам: Там, дето сте самоуверени, вие трябва да учите. Пълната самоувереност, то е Божественото. Дето не си самоуверен, трябва да поправяш. Тогава ще ви дам едно правило. За да мислиш Божественото, започни най-първо със светлината. Трябва да имаш светлина в ума си. Тази светлина трябва да бъде такава, че да можеш да четеш. Щом в една светлина не можеш да четеш, не може да разрешиш един въпрос, мисълта ти не действа правилно, светлината не е правилна. Може тая светлина да е слаба. Нали някои хора имат слаби очи, че трябва да си турят очила. На една вощеница не можеш да четеш. Трябва десет, петнадесет свещи, да се увеличи светлината, да можеш да четеш. Когато чувствата дойдат, те се отличават по това, че непременно трябва да се увеличи вашата топлина. Тогава, когато се намалява светлината, хората се спъват. Когато се намалява топлината, хората падат. При всяко спъване показва, че е станало едно намаляване на светлината. При всяко падане показва, че е станало едно намаляване на топлината. Без светлина ще се спънеш. Без топлина ще паднеш. Ако на един човек му отнемете топлината, той веднага ще се сгромоляса. Щом дойде топлината, той се раздвижва. Та казвам: Когато се спъвате, малка ви е

светлината. Ако падате, малка ви е топлината. Или да преведа психологически: Ако се е намалила светлината, значи вашата мисъл не работи. Ако се намалила вашата топлина, значи вашите чувства не работят. Казвам: Трябва да мисли човек, за да има светлина. Като мисли, се образува светлина. Светлината е необходима в живота. Никакво растение не може да стане без светлина. И сърцето трябва да работи, понеже и топлината е необходима, понеже и без топлина растение не може да има. Чувствата са необходими. Следователно ние казваме: Божествените чувства са тия, в които интуицията работи. Божествената мисъл е тая, в която интуицията работи. Едновременно във вашите постъпки трябва да имате интуитивно схващане. Във вашите мисли, във вашите чувства и във вашите постъпки да няма раздвояване. В мислите да няма раздвояване, в чувствата да няма раздвояване. То е здравословното състояние. Какво нещо е здравето? Състоянието, в което моментално можеш да кажеш: Тази мисъл е права, че чувството е право и че постъпката е права. Няма никакво раздвояване. Това е философията, да не е раздвоена мисълта ти, чувствата ти да не са раздвоени и постъпките ти да не са раздвоени. То е човекът. Всеки човек, на който мислите са раздвоени и чувствата са раздвоени, и постъпките му са раздвоени, той се намира в едно преходно състояние. Не може да има никакъв успех. Успехът на всички велики хора зависи да докарате в единение вашите мисли. Стремете се към туй, да не бъде мисълта ви раздвоена, чувствата ви да не са раздвоени и постъпките ви да не са раздвоени. Следователно, новата идея за Бога ще бъде тази: Туй, което уравновесява вашата светлина, е Бог. Туй, което уравновесява вашите чувства, е Бог. Туй, което уравновесява вашите постъпки, е Бог. Във всеки един момент да ги уравновесява, то е Бог вътре, то е любовта. Под думата „любов“ в дадения случай разбираме това, което в даден случай уравновесява вашите мисли, уравновесява вашите чувства, уравновесява вашите

постъпки. То е любовта. Туй, което не уравновесява, то е нещо друго, но то не е любов. Може да минава за любов. Или идеята за Бога от чисто научно психологично гледище. Туй, което уравновесява моята светлина, прави света понятен за мене, туй, което уравновесява моите чувства, да добивам равновесие, да обичам всичките хора или във всеки случай зная как да постъпвам, да бъда в хармония с всичката природа, то е Бог. То е мярката. В този смисъл Бог е онази вечна мярка, която подтиква нашия ум, нашето сърце и нашата воля към онази хубава дейност, за да сполучи човек онова, което Бог е вложил. Човек е щастлив и здрав само тогава, когато реализира ония неща, които са вложени в него, туй, което му е дадено, да развие своите таланти, да развие своя ум, да развие своето сърце, да дава широчина на своята душа и на своя ум.

Станете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ! САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА УМА, САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА СЪРЦЕТО, САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА ВОЛЯТА ВОДЯТ КЪМ БОГА!

XVIII година, 2 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 14 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев¹⁶.

¹⁶ На 30 септември и 7 октомври 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

АНАЛИЗИ

Отче наш

Имате ли тема? – /Имаме. / – Каква? – /“Каква наука е геометрията.“/

/Чете се темата: „Каква наука е геометрията.“/

Сега всинца вие за какво мислите? За геометрията ли или за друго нещо?

Ако някой ви запита: „Как се образувал човешкият ум или човешкият нос, как се образувал като уд? Ще трябва да изследвате как се развил носът в птиците, в рибите, в млекопитаещите, после как е у човека. Сега, ако ви се зададе въпроса как се образувал човешкият нос, вие все ще кажете нещо. За да се издигне човешкият нос така, къде седи причината? За да се издигне, да се отдели от лицето, къде е причината? Разбира се, ако изучавате физиогномията, има повърхностно наблюдение. Или ако ви се зададе за задача как се образувало човешкото ухо, то си има своите причини.

Как се образува кръгът? Нали трябва да има един център, пергел. Де е центърът? Нали ще кажете, че кръгът има един център и от този център се образува кръгът. В дадения случай как се образува този кръг? Де е центърът? Тук в дадения случай не съществува никакъв център. Центърът е отвън, една линия и следствие на това се забелязват известни несъобразности. Понеже, ако се образува по механически начин, отношението ще бъде еднакво на всичките точки към центъра, те ще бъдат всички еднакво отдалечени от центъра. Този кръг както е направен, той има отношение към мене. Той не е механически. Той е органически и психически кръг.

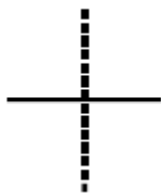
Сега, всички вие сте се научили на лесни работи. Някой път като се повтаря геометрия, геометрия – геометрията е механическа наука. Едва сега встъпват в механичното приложение и там добре се справят. Едва сега започват да изучават органическата геометрия, после ще дойдат до психическата геометрия. По законите механическата, органическата и психическата се различават. Ако вие си зададете един такъв въпрос: „Каква е разликата между механическата и органическата геометрия?“, може да си послужим с един пример. Каква е разликата между едно дърво и една бъчва? Една бъчва има обръчи. Тия обръчи са механическите закони, които държат частите, от които бъчвата е направена. Тези обръчи, това са закони, следователно частите държат сцепени. В органическия свят няма такива обръчи, но обръчите са вътре. Едно вътрешно съединение на частите им има. Има такива съединителни нишки.

Та казвам: Когато законите действуват отвън върху нас, това е механически свят. Когато дойде отвътре да действуват, това е органически свят. Сега нали вие често казвате: „Условията.“ Условията, това е един механически свят, това е бъчвата. А пък възможностите, това е органическият свят, това е отношение на живите клетки, които са сплотени, имат някаква общност. В бъчвата всяка част е индивидуализирана, не се интересува за другите части. Казва: „Не ме интересуват.“ Всяка част на бъчвата живее за себе си, няма никаква връзка, законът ги стегнал, прилепени са, механически са свързани, но една вътрешна връзка няма между тях. Между външните условия и вас няма никакво отношение. То е закон както на бъчвата. С външните условия на живота имате толкоз тесни връзки, колкото бъчвата има отношение към своите обръчи. Ако тези части имаха съзнание, как щяха да разглеждат обръчите? Интересува ли се бъчвата като цяло да живее или всяка част се интересува за себе си? Щом се скъсат обръчите, всяка част си живее отделно. Питам сега: В

дадения случай частите на бъчвата ще съжаляват ли, когато се скъсат обръчите?

Да ви представя друг пример. Представете си, че една бъчва е направена от 12 части, от 12 дъски и две дъна. Да допуснем, че бъчвата е направена от 12 дъски, има и от повече. Представете си, че 12 учени хора са турени, турени са и две дъна, и обръчи, че образуват една бъчва. Сега да обясним противоречието. Мислите ли, че като се скъсат обръчите, няма да благодарят тия хора, че се скъсали тия механически закони? Такова е нашето положение. Такова е положението на света, такова е положението на много хора по отношение на физическите закони на земята. Запример, тебе те държи нещо на земята, прикован си. Ходиш, нещо те тегли към земята, законът на теготението. Това е един обръч. Мислиш ли, че ако можеш да се откопчиш от земята, да отпътуваш във вселената, няма да ти бъде приятно? Ще ти бъде приятно, как не. Сега тия условия, при които ние (се) намираме, те са механически. Именно животът трябва да го изучаваме, не като нещо постоянно. Вие всички сте млади, но от вас след 50, 60 години, някои от вас ще мязате на стари баби и дядовци. След 100, 120 години някои ще ходите с бастун, други с два бастуна, ще бъдете прегърбени, ще гледате към земята. Питам: Кое е онова, което ви е състарило? Как е възможно вие, умните хора, да остарееете? Ако един човек осиромашее, къде е причината, отвън или отвътре? Ако една овца я изяде един вълк, къде е причината, отвън или отвътре? Ако човекът я изяде или вълк я изяде, причината е отвън. Но ако една овца заболее, причината къде е? Когато човек умира, причината е отвън, неговите врагове са по-силни. Когато умира отвътре, от болест, неговите врагове са по-слаби, че са влезли вътре. Някоя болест те хване, някои микроби на някоя болест или на чумата, тия бацили влязат в организма, наплодяват се с милиони. Следователно, те колективно го уморяват. Когато умира отвътре,

човек е колективно уморен, когато отвън, то е единично. Някой вълк хванал някоя овца, изял я. Добре, ако вие искате да се борите с неприятностите отвън, които са като условия, какъв метод бихте употребили? Като изучаваме живота на животните, виждаме, че млекопитаещите, като се борили във външните препятствия, рогата им са израснали. Като мислиха какво да направят с външните условия, рогата им израснаха от голяма мисъл, как да се защитават. Рогата са за защита, с тях се борят. Конете, когато образуваха своята самозащита, прегънаха краката. Нашите лакти те ги направиха. Те туриха тия лостове на ръцете. А пък някои от месоядните животни развиха устата. Като мислиха как да се самозащитават, техните муцуни израснаха навън, образуваха се зъбите. С милиони години те са мислили да си създадат оръжие, както сегашните хора правят във фабриките разни оръжия, аероплани, така и животните са измислили средства за воюване. Като мислиха вълците дълги години, направиха дълги муцуни. Всичкото изкуство на тяхната цивилизация седи в муцуната. Всичката култура на воловете седи в рогата. Всичката култура на конете седи в краката. Те са механически резултати. Сегашните хора какво ще оставят?



Фиг. 1

Сега главата на човека расте в слепоочната област. Може би, ако така върви, след 200, 300, 1000 години главата в слепоочната област ще бъде много по-широка, отколкото е сега. Следователно, в човека тия култури са турени геометрически. Широчината на мозъка образуваха месоядните животни. У тях широчината на мозъка е по-голяма,

отколкото на тревопасните. Дължината на човешкия мозък образуваха тревопасните животни. Да го представим графически (Фиг. 1). Следователно се образува една борба. Широчината е хоризонтална, а дължината има друго направление. Винаги, когато хората имат голяма широчина, те обичат да седят на едно място. Тези хора с дългите глави, те са създали културата. В тях има един стремеж да се преместят от едно място на друго. Всички учени хора, които са изнамерили нещо в света, направили са някакъв прогрес, дължината у тях е по-голяма. А пък онези в изобретенията, главата им е по-широка не само при ушите, но същевременно се развива и в слепоочната област. Не само тия факти. Яденето е изкуство. Как да придобие храната, човек дълго време е мислил. Котките, като своята жертва, разбират от геометрия. Забелязва се в тия, месоядните животни, дивите котки например, жертвата се намира на 10, 15, 20 крачки, те измерват и като се хвърлят, точно измерват туй пространство. Като се хвърли на 20 крачки, веднага се хвърли на гърба на своята жертва. Хората казват: „Трябва да имаме един метър да измерим.“ Как измерват тия животни? Имат само една мярка вътре. Или, запример, ако някой вас ви запита: „Как вътрешно, интуитивно схващате, че след две, три години ще ви се случи нещо?“ Вие не може да определите, но казвате, че така ще стане и след три години точно така става. Как определяте, че след три години ще ви се случи нещо? Преди години, иде един певец, казва: „От мене нищо няма да стане.“ Казвам: Както сега караш, от тебе нищо няма да стане. Той пее по десетина минути на ден. Че как? В десет минути какво може да направи? За да стане певец от него и да пее по пет минути на ден, трябва му хиляда години. Не че не може, но трябва дълго време. Ако искате по десет минути да пеете на ден и за пет години искате да станете певец, казвам: Лъжете се. Трябват ви хиляда години. То е четвъртото измерение това. Колко трябва да пееш? – 6, 7, 8, 9, 10 часа

на ден да пееш, ако искаш за пет години да станеш певец. Ще пееш по десет, по дванайсет часа.

Та в даден случай, когато казваме, че някои неща са невъзможни тъй, както схващаме, разбираме работата. Казвате: „Той, Господ, ще даде. От Бога ще стане.“ Хубаво очакваш от Бога. Знаеш какви са Божиите мерки. Бог ще ти (даде) възможност да станеш такъв певец след няколко милиона години. Ако започнеш сега да се упражняваш хубаво, Той сега ще ти даде. Ако искаш да станеш добър човек, още сега Господ ще ти даде. Ако ти не искаш да станеш още сега, Той отлага. Ти отлагаш, Той два пъти. Ако ти отложиш един път, Господ десет пъти отлага. Ако ти отложиш десет пъти, Той отлага сто пъти. Сега казвате: „Защо е тъй?“ Ще ви приведа един анекдот. Един поет писал поезия и отива при един богаташ, за да иска средства от него да си напечата книгата. Като отива, слуша, господарят казва на слугата: „Кажи му, че ме няма.“ Той чува това и слугата иде и казва: „Няма го господарят.“ Той се връща. След няколко време богатият има нужда и отива при този поет-музикант да му услужи нещо и той отвътре се обажда и казва: „Няма го.“ – „Как го няма, нали ти чувам гласа?“ – „Как, казва, аз повярвах на твоя слуга, че те няма, пък ти на мене ли не вярваш? Аз повярвах на слугата, когато ти беше в къщи, ти на мене ли не вярваш? Тук съм, но не съм за тебе.“ Казвам: В невидимия свят като ви призовават на някаква работа, ако не се отзовете и вие като идете, ще кажат, че ги няма.

Сега в съвременния живот се образуват две течения. Хората имат една ясна представа какви са законите, чрез които Бог управлява света. Какви са законите, чрез които природата управлява света и какви са законите, чрез които хората управляват света. Всеки един от вас си има свои закони. Запример, ако дойде някой във вас, в къщата ви, всеки един от вас си има известни правила, които вие прилагате за мебелирането на къщата ви. Да кажем, вие прилагате известни

правила в къщи. Тия ваши правила валидни ли са за природата? – Не са. Запример, вие някой път мислите, че времето ще се оправи, пък то се разваля. Някой път вие мислите, че времето ще бъде сухо, пък то е влажно, кално и т.н. По някой път вие се възмущавате, че нещата не стават отвън, както вие мислите. Вие по някой път се възмущавате, защо някой постъпва тъй, а не другояче. Овцата постъпва по един начин, вълкът постъпва по друг начин, но по отношение характера, вълкът постъпва точно тъй, както овцата. Овцата, като иде при тревата, пита ли я да я яде ли или не? Хване я, яде я. Вълкът дойде по същия начин, хване овцата и не я пита, дали ѝ е приятно или не. Но от двамата, от вълка и от овцата, кой е по-умен? Овцата е по-умна в морално отношение, а пък в егоистично отношение вълкът е по-умен. Вълкът е по-умен за себе си, понеже той ще иде отнякъде да донесе някое агънце, ще донесе на децата си, донесе яденето и го сложи. Може да го разкъса, да го жертвува. Когато в млекопитаещите законът е съвсем друг. Овцата, след като пасе дълго време, образува млякото и казва на детето: „Иди отзад, сучи.“ Тя не го туря, даже не туря главата, но казва: „Иди сучи, вземи цицката.“ Какви бяха съображенията на вълка да туря жертвата на своите деца? Забележете, там, дето е вимето на овцата, там започва човешката еволюция. Млекопитаещите, всичките животни, вървят отдясно наляво, а пък човек върви отляво надясно. Затуй задните крака са горе в човешките ръце. Предните крайници у човека са задните крака в животните. Затуй разумността на животните е в тяхната опашка. Затуй овцата казва: „Ще идеш там, дето съм събрала млечице.“ То е банката. И млекопитаещите са направили банки. Казва: „Ще идеш в банката, ще изтеглиш известно количество мляко.“ То е гостилницата, ще го изтеглите. Вълкът всичко дава и на ръка продава. Вълкът е битпазарджия, на дребно продава и на старо продава. Като вземе дреха, дава я.

Сега заключенията, които трябва да се извадят. Как трябва да се живее? Ние намираме някои противоречия в нашия живот. Някой път влизаме в стълкновение със себе си. Започват в нас методите на месоядните животни, започват в нас методите на тревопасните животни, не знаем яденето в устата ли да го турим или отзад. Ако на вас биха ви казали да идете в банката, вие ще се докачите. Казвате: „Трябваше да ми го даде.“ Казва: „Да ме чака, да го изтегли.“ Той иска да му изтегли. Този начин на даване милостиня с ръка към кой метод спада – към месоядните животни ли? Ти искаш вода, давам ти вода, или пращам те на чешмата. Казва: „Трябва да ми налее вода.“ То е характерът на вълка. Не е лошо, това показва по-голяма любов. Туй, което вълчицата в даден случай извършва, показва привързаност на известни чувства. Ходи цяла нощ, хване агнето, донесе го да го изядат. Казва: „Колко труд, колко опасности, може би на 20 места ме гониха, без малко да ме претрепят. Знаеш, колко ви обичам. Малко храница ви донесох.“ Вие, като правите някой път добро, и вие искате някои да бръкнат в джоба, да ви дадат. В даден случай, кое е похубаво? Ако вие правите милостиня с ръката си, вие се поставяте в една зависимост. Онези, на които вие давате, те се поставят в зависимост да ви одумват. Ако десет просяци вървят, вие каквото намерите, давате, на един пет, на други десет. Онези, които получават малко, започват да ви злословят, че сте направили някаква несправедливост, не сте постъпили справедливо. В миналото всички учители, каквото са говорили, казват: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Когато правиш добро, никой да не те знае. Щом те знаят, ти се намираш в най-голямото противоречие. Тогава не трябва да правиш нещата за себе си, понеже щом ги правиш за себе си, лявата ръка ще знае какво правиш. За да не знае лявата ръка, не трябва да го прави за себе си, но трябва да го правиш за Бога. Тогава нещата няма да бъдат знайни.

Наскоро един ми разправяше един анекдот. Превождат го в Русия. Една стара жена се е молила – това става в болшевишкия режим – няма хляб, няма нищо. Минава един човек от новите идеи, казва: „Какво се молиш на Господа, няма Го в света. Какво искаш?“ Изважда една голяма кесия с пари, дава ѝ я. Казва: „Да вярваш в туй, какво ще вярваш в един Господ, който Го няма?“ Той като тръгнал, тя казва: „Господи, колко си чуден, че накара и тия безверници да изпълняват Твоята воля.“ Господ е силен и тия безверници, болшевици, ги научи да помагат. Кой е прав сега? Болшевикът мисли, че той от само себе си дава. Тази, старата жена мисли, че Господ ѝ помага. Вие как мислите сега? Никакво доказателство няма. Болшевикът няма никакви доказателства, понеже тези пари той не ги е създал. Ако дойде един пощаджия и донесе едно писмо и започне да се хвали. Раздава ги, защото му плащат за това. Може ли да каже, че аз от добрата си воля това го правя. Всяко нещо, което вие не правите от вашата добра воля, то е наложено насилствено върху вашето съзнание. Всяко нещо, което вие го правите съзнателно, от любов, то е ваше. Любовта е закон на свободата. Всяко нещо, което вие правите по любов, то е свободно. Извън любовта всичко е насилие. Извън мъдростта, всичко е насилие, извън истината всичко е насилие. В любовта е свободата, значи се проявява животът. В мъдростта, в тази свобода се проявява знанието. В истината се проявява свободата. Но свобода, знание, живот, това са едно цяло. То е като в музиката: сила, напрежение и тембър. Напрежението аз го наричам раждането на един тон. Силата – тръгването, изявлението. Тембърът, то е красивата форма, в която тонът се проявява. Или може да кажем: Напрежението е самото дърво, което се ражда, разпуква се смето. Силата – расте това дърво, цъфти, завързва и дава плод. То е тембърът. Казвам: Ако човек не може да тури нещата в едно съотношение, да ги отдели, тогава няма да може да си представи какъв е смисълът на живота.

Мнозина от вас казват: „Какъв е смисълът на живота?“ – Един ден ще придобиеш знание. Какво от това? Животът не седи само в знанието. Животът седи и в свободата, животът седи и в светлината, която придобиваш. Сега някои казват: „Ако стане човек щастлив, какво има?“ Ти още щастieto не си опитал и какво търсиш? Ти не знаеш още щастieto какво е. Казва: „Човек ще живее вечно.“ Но ти опитал ли си вечния живот? Казва: „Какво има зад вечния живот?“ Ти обикновения живот не разбираш какъв е, пък мислиш сега зад вечния живот какво има. Няма никакъв смисъл. Безсмислено е така да се мисли. Какво ще кажеш: „Какво има зад сладкото?“ – Ти не си опитал още сладкото. Тогава идат на хората противоречията. Какво има зад сладкото? – Зад сладкото има горчивото. – Зад горчивото? – Сладкото. – Зад сладкото? – Горчивото. Ами после? Онези, което така разсъждават, не разбират.

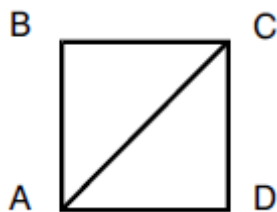
Събират се в Америка в една конференция 400, 500 души, един американец във всичките събрания взимал думата по всички въпроси да говори и после (не) знаел какво да прави. Един му казва: „Иди си в къщи.“ След като говорил, говорил, казва: „Не зная какво да направя.“ – Казва: „Остава ти да си идеш в къщи.“ Когато и вие като този проповедник казвате: „Какво трябва да правим?“ – Идете си в къщи. Имате едно погрешно схващане, че като вярваме в Бога, какво от това? Той вярва, че като вярва в Бога, всичко Господ да му даде. Като иде при някой богат човек и вярва, че е богат, той да даде всичко. Някой дойде, вярва, че съм учен, да му дам всичкото знание. Такъв закон не съществува. За знанието човек трябва да работи съзнателно. Вярата е закон за нас. Тя не е закон за другите. Вярата е за нас. Ти не може да извадиш вярата отвън да живее. Ти с вярата живееш в себе си. Дотогава, докато имаш вяра, ти живееш. Щом нямаш вяра, ти си нещастен. Щом изгубиш вярата, твоят ум се помрачава, хиляди нещастия дойдат. Дойде вярата, дойде светлината, ти вече намериш

пътя си. Някой казва: „Аз имам вяра.“ Ти вярваш в болестта, затова имаш болест. Ти си сиромаш, защото вярваш в сиромашията. Богат си, вярваш в богатството. Имаш знание, вярваш в знанието. Щом изгубиш вярата, знанието си заминава, богатството си заминава, здравето, всичко си заминава. Казвам: Вие не може да имате вяра в мене. Вярване може да имате. В мене може да имате вяра, ако аз вляза да живея във вас, да бъдете едно с мене. Аз може да имам вяра във вас, ако вие влезете в мене да живеете и работите с мен. Щом сте във от мене, ще имате вярване. Когато казваме: „Вярваме в Бога“, разбираме: Бог живее вътре в нас и живее заради нас. Каквото искате, ще ви даде, ако вярваш, че Той живее в тебе. Ако вярваш, че Той отвън ходи, няма да ти се обади. Ако вярваш, че е вътре в тебе, ще направи много работи. Казвам: Не условия, а вътрешни възможности. Вярата е един закон за възможностите. Ти имаш ум, то е една възможност. Имаш едно сърце, имаш душа, то е възможност. Имаш дух в себе си, имаш воля, имаш сила, това са възможности. Като туриш всичките тия сили в действие, ти ще разработиш нещата отвътре, ще знаеш как да се справиш с механическите процеси на условията.

Този кръг се изменя. Тази картина се изменя, понеже налягането на известни места е по-голямо. Как се образувал носът? Известни сили излизат от мозъчните центрове, които са оформили издадеността. Значи, носът се образувал от тази част на човешката глава. Ухото образувало челото. За да излезе навън ухото, умът е действувал, да се отдели ухото. Разбира се, по този начин като изследвате, ще видите, че има една радиоактивност, която излиза из мозъка и оформява постоянно ушите. Вие виждате видимия човек. Голяма част от човека вие не виждате. Вие виждате неговата деятелност. А ако сте ясновидец, може да видите от добрия човек каква енергия, каква светлина излиза от него. Ако сте ясновидец, ще видите онзи човек, който мисли. Каква умствена светлина излиза.

Един особен цвят имат хората, които мислят. От него радира енергия. Ако тури ума си и мисли върху някое изобретение за въоръжение, от него излиза особена светлина, особен цвят. Ако бихте погледнали, ще знаете тогава, че един военен е запален с червен огън. Ученият е запален с жълт, златист цвят. Религиозният е запален със синкав цвят. А пък светията е запален със синя светлина. Един ореол навсякъде, една мека светлина. Имате същински характер. Като опитате, ще видите какъв е червеният, какъв е жълтият, какъв е синият, какъв е светлият. Казвам: Когато вие сте неразположени, червен сте. Когато мислите и пеете, и музика имате, жълт сте, златист. Когато сте набожен, филантроп, мислите за доброто на хората, вие сте син, син огън във вас има. А пък когато дойдете до Божественото, тогава имате благоприятна светлина, в която хората придобиват пълния смисъл. То е цветът на духа, на душата. Духът и душата са облечени като два полюса на Божествената светлина, меката светлина, която носи живот в себе си. Вие казвате: „Да си поживеем на земята.“ След като си поживеете на земята и си заминете, какво ще остане след туй поживяване, какво ви очаква? Представете си, че една трева ме пита: „Какво е моето щастие?“ Казвам: Ти ще растеш хубаво, след туй ще дойде една овца, ще ви опасе. После ще влезете да живеете в тези овци. – „После?“ – Бъдещето ви е, че овцата, в която живеете, ще бъде изядена от човека и ще започнете да живеете в човека. – „После?“ – После земята ще изяде човека и вие всички ще започнете да живеете в земята. Какво ще разберете? Това е бъдещето. Та казвам: Вие се заблуждавате в едно отношение. Запример, ако вие имате един автомобил, казвате: „Отивам навсякъде.“ Знаете ли, че съвременните автомобили ще ни осакатят краката? Хората ще бъдат неподвижни. Всеки за в бъдеще като направи 20-30 крачки, ще се заморява, казва: „Някой автомобил да се кача.“ Затуй аеропланите трябва да се карат не с бензин, но с

човешката мисъл и с човешките чувства; да се направи един метод, същевременно като контролира мисълта, да започне този метод да работи, да кара аероплана, както птиците мислят и хвъркат. Та тогава именно няма да се атрофират. Трябва да вземем участие в природата, не по механически начин. И механическият е хубав, но механически и органически начини да употребим. Всяко нещо, което употребява вашето сърце, вашият ум, вашата воля, то е полезно. Всяко нещо, което вие искате да го придобиете по механически начин, и то е добро, но то не може да допринесе това, което вие очаквате. Представете си, както става в съвременния живот, хората се намират в едно голямо противоречие. Във Франция, в Париж, за една служба се явили 15000 кандидати. Кому ще се падне, ако за една служба се явяват 15000 души кандидати, каква е възможността, след колко време, ако искате да заемете тази служба, ще ви се падне? Математически може да се направи едно изчисление. Значи този от 15 хиляди, който има шанс да вземе службата, ще бъде най-щастливият. Но има един най-нещастен. Те са два полюса. Тогава всичките 15 хиляди хора ще бъдат наредени един след друг. Щом първият, който завзема тази служба умре, ще дойде вторият, ако така умираха един след друг. Или да ви представя тази работа така: Отивате на бойното поле, има 15 хиляди кандидати за офицер да ръководи ротата. Ако убият първия, който влезе в сражението, после втория, третия, четвъртия и т. н., значи трябва да избият 14999 души, за да дойде техният ред, последният. Значи, за да получиш ти тази служба, трябва да измрат 14999 души, за да сполучиш туй, което искаш.



Фиг. 2

Питам: Такава служба на място ли е? Всички вие искате такива служби. То е един механически процес в света. То е една голяма неразбранщина. За една служба достатъчно е да има един или двама. Един, като е идейно, двама като са, пак е добре. Най-малко търкане ще има. Да допуснем трима. Четири, квадрат. Какво образува триъгълникът? Тук имате движение, но нямате простор за работа. Тук поле за работа е вече квадратът (Фиг. 2). AC в дадения случай има посока на движение, няма поле за работа. Тогава трябва да дойде ABCD, да се образува поле, да може деятелност да се произведе. Там е голямото противоречие. В чувствата има движение, желаш нещо, няма поле. Умът в дадения случай е поле за сърцето, за да може да се постигнат желанията и да се изявят тия желания, не само да сполучиш в знанието. Не само да получиш една ябълка, но да имаш условия да я възприемеш в себе си, да опиташ нейната сладчина. Казвам: В дадения случай умът в живота, това е едно поле, в което нещата могат да се реализират и имат поле за работа. Умът е нивата, на която ти трябва да сееш, дето твоята работа трябва да се прояви. Сърцето ще ви даде подтик, импулс, напрежение. Умът ще ви даде. Какво ще ви даде? Човек трябва да впрегне ума, сърцето и волята на работа. Когато те работят във всяко отношение, нещата постепенно се реализират. Когато имате един талант, за реализирането на вашия талант се изисква поле, два, три ъгъла да са преплетени. Там, дето едновременно може да проявиш ума, сърцето и волята, нещата са

постижими. Когато умът, сърцето и волята не могат да вземат участие, нещата остават нереализирани. Та казвате: „Провидението, злата съдба е причина.“ Злата съдба сме ние в света.

Аз веднъж наблюдавах една котка, играе си с опашката. Гледа си опашката и се мъчи да я хване. След като хвана опашката, стисна я и като я стисна, примяца. Някога и вие хванете опашката и примяцате и вие. Казвате: „Откъде тия нещастия?“ Да се хванеш за опашката, значи да дойдеш да помогнеш на сърцето, да помогнеш на волята. Като хванеш тази опашка, ще се образува равномерно движение. Ако искаш да стиснеш, защо се мърда опашката? Опашката на едно куче, на един вол се мърда, докато е здрав. Щом не се мърда, той е болен. Животните, когато са здрави, тогава си движат опашките. Чрез опашките се събужда гръбначния стълб, а той събужда човек да мисли. Страданията в света, това са вашата животинска опашка. Страданията, това са опашката на животинското царство във вас. И без тази опашка е много лошо. Ако нямате страдания, не може да се събуди вашият ум. Казва: „Без опашка може.“ Но няма нищо да постигнете. Сега не вземайте опашката буквално. Туй движение, постоянно се изменя и движи опашката. Страданията като дойдат, ти ще се подвижиш навсякъде. Страданието е цяла гимнастика. Като дойде някоя болка, ще дигаш крака си насам-натам. Здраве е туй, който знае как да прави тия движения. Щом мислиш, че страданието е на място, няма нужда да ти помага. Не че ние сме за страданията в света. Вие ще кажете: „Не може ли Господ да направи животните без опашка?“ Ако имате някаква нова форма, идете, дайте си кандидатурата, та когато Господ прави друг свят, идете да му дадете вашия план, като как трябва да се направят животните без опашка. Носът е задната опашка, минала отпред. Опашката на животните се взе и се постави на човека на носа. Изпъчи се напред тази опашка. Вие току постоянно мърдате носа, когато сте недоволни. Дотогава,

докогато вие си движите носа, вие сте здрав. Носът не трябва да бъде в спящо състояние, той трябва да бъде в движение, да се контролира. Когато не можете да разрешите някое нещо, концентрирайте мисълта си във върха на вашия нос. Или по някой път сте нервен, не може да заспите, вечерно време се обръщате, концентрирайте мисълта си върху върха на носа, вие ще заспите и ще си починете. Концентрирайте мисълта си, прекарайте мисълта си по целия си нос отгоре надолу, от челото към носа си и обратно, от носа към челото нагоре, нагоре, хубаво погледайте носа отвсякъде и тогава вие ще заспите. Вие дойдете, нищо не поглеждате, осакатите си хубавите работи. Като станете сутрин, да си пипнете ушите. Като станете най-първо ще мислите за носа, за веждите, за очите, за ушите, ще си погледате ръцете, краката. Казвате: „Готов съм за всяка работа.“ Та ново възпитание трябва. Вие вървите по стари начини и очаквате да ви дойде някой лотариен билет. Тогава изучавайте математиката, да знаете кои са щастливите числа. „43 може ли да спечели?“ – Не може. – „23 може ли да спечели?“ – Не може. 123 може да спечели. Къде трябва да е поставено 123? Сега се ухитрили в еди-коя си серия, които окончават на еди-кое си число, печелят. При 123 имате единицата, имате едно съчетание, условие сега. Аз не искам да ви откривам кои числа са щастливи, защото ако станете богати, ще загазите. Ето какво подразбирам. Казвам: Ще загазите, защото богатството за вас при сегашните условия е меч. Ако на един кръчмар дам стотина бъчви пълни с вино, той ще вземе да пие и ще стане пияница. Ни най-малко няма да му дам тия бъчви. Те не са за него. Богатството опиянява хората. При богатството човек трябва да бъде въздържател, не трябва да вкусва. Ще черпи другите, но той сам да не пие. Всички ония хора, които са богати, са пияни. Като стане богат, ще се шашардиса, шашкънин ще стане. Тури си един цилиндър, издигне се. И като се напие някой, дига си шапката, хвърля я. И богатите правят същото.

Като стане някой богат, казва: „Уредих си работите.“ Погледнеш, след десетина деня носят го някъде, напил се, пукнал си главата, станало усложнение. Казвам: Богатството е една сила, която е за умните хора. Богатството е благословение за един силен и добър човек. Малко му трябва. Вода му трябва на него.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Радвайте се (на) Този, Който живот ви дава. Радвайте се на Този, Който знание ви дава. Радвайте се на Този, Който свобода ви дава!

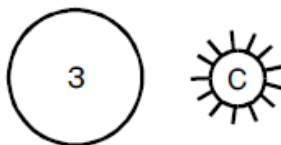
XVIII година, 3 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ПРАВИЛНА ПРЕЦЕНКА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. /

Пишете върху темата №3: „Кои неща спъват човека“.



Фиг. 1

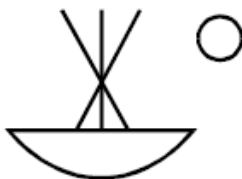
Да разгледаме малко обстойно кое спъва човека да се храни. Колко неща има, които може да го спънат да яде? Или кое може да спъне човека да диша добре, или кое може да спъне човека да мисли добре, или кое може да спъне човека да ходи добре? Гледам, някои от вас ходите към тия схоластични заключения. Може ли частта да стане по-голяма от цялото? Или може ли цялото да стане по-малко от своята част? Може ли земята да стане по-голяма от слънцето или слънцето да стане по-малко от земята? Че може да стане, как да не може? Сега аз да ви го покажа (Фиг. 1). Ако в дадения случай слънцето е по-малко, показва, че то е по-далече, ако е по-голямо, е по-близо. Предметите, които са наблизко, са винаги големи. Всички малки предмети са далечни. Защото имате само едно статическо положение. Да кажем, един предмет се движи и друг е в статическо положение. Каква е разликата между двата предмета, единият, който се движи и другият, който е неподвижен? Вземете една електрическа батерия, тя има кондензирана светлина вътре. След като гори 36 часа, вече преставя да гори. Като гледате батерията, нищо не е изгубено, но

нещо излязло от батерията, туй, което няма тежест. Батерията е същата, но силата, която е в нея, я няма.

Има някои неща, вас ви спъват. В дадения случай, когато се разисква един въпрос, който е от най-голяма важност и вас ви спъва. Ти седиш, нямаш обща. Ученик си, разискваш някаква теория, математическа или геометрическа, но тебе в ума ти седят общата, казваш: „Какво говориш, изстинаха ми краката, 25 градуса студ. Какво ми говориш за отвлечени работи, краката ми са студени.“ Питам: Защо си останал бос? Казва: „Обосях.“ – Защо си останал бос? Колко причини има човек да остане бос? Или казваш: „Аз останах без учение.“ Значи в ранната възраст не си учил, станал си на 50-60 години и дошло ти на ума да учиш. До 50-60 години си губил времето с празни работи, бил си земеделец, ходил си да ореш земята, впрягал си воловете, разпрягал си ги, ходил си на чешмата да ги поиш, връщал си се, давал си им храна. Какво си научил? За 60 години ти си впрегнал най-малко 4-5 хиляди пъти, 4-5 хиляди пъти си ги разпрегнал, 4-5 хиляди пъти си ги напсувал, казал си им някаква обидна дума. Как казвате, когато искате да обидите някого? Каква дума му казвате? Когато искате да кажете, че той не е културен, какво му казвате? След като си произнесъл тази дума, може ли да говориш за един философски въпрос?

Философски седи въпросът, че има предмети, има неща, които спъват човека. Ако биха ви изяснили една реалност. Представете си тогава, че имате една точка, да кажем точката С. Имате една ос, която (е) 250 милиона километра. Представете си, че тази точка се движи около друга точка, завърта се този радиус на 150 милиона километра, с такава бързина се завърта, че образува един кръг. Питам: Този кръг навсякъде има ли вещество? Мислено си представете, че има едно пространство без вещество. Съществува едно абсолютно пространство. Ако тази точка се движи в това пространство, този кръг

навсякъде има ли вещество? Колко голям е този кръг? Този кръг е кръгът на движението. Тази точка толкова бързо се движи, че ние си я представяме, че е някаква земя. То е много малка точка, която се движи. Това е метафизика. Въпросът сега: Това разсъждение вярно ли е? – Въпрос. Така разсъждавате. Да допуснем, че вселената е безкрайна. Въпрос. Може да допуснем, че е много малка. Пак е въпрос, защото нито едното сме проверили, нито другото. Че е малка, ние заключаваме, че има малки частици, че е голяма, заключаваме от земята. Земята е голяма и по причина на земята мислим, че вселената е голяма. Вие по някой път седите и казвате: „Аз имам много голяма идея.“ Колко ви е голяма идеята? Ако идеята е голяма, как се събрала във вашата глава? Казвате: „Голяма идея.“ Как може да се събере в една малка стаица от 15 сантиметра широчина, 19 сантиметра дължина, имате и 16 сантиметра височина. Тази, голямата идея как може да се събере вътре? Тогава идеите, които имате вътре във вашата глава или са вън от вашата глава. Вие имате идея за слънцето. Слънцето във вашата глава ли е или е вън от вашата глава?



Фиг. 2

Ще ви кажа кои неща са реални. Реално е туй, което винаги седи на едно място. Всяко нещо, което се движи, не е реално. Представете си, че имате слънцето, което осветява един предмет (Фиг. 2). То е реално. Имате една форма, имате земята. Около нея се образува една сянка, която е проявление, отражение на дървото. Кое е реалното, сянката, която се движи ли или дървото? И в него има движение. И в реалното има движение. Тази сянка постоянно се образува и после

изчезва. На другия ден сянката пак се явява, пак се движи. Реалното ли е произлязло или сянката е произлязла от реалното? Реалното е дървото. При това дърво като дойде въздухът, който подвигва листата, ще видите, че всяко листо прави едно движение, но тия листа никога не напущат своето място. Тази сянка отвън стои. Ако вие се храните с плодовете на сенките, какво има да добиете? За пример, някой от вас мисли, че той е много учен човек. Туй реално ли е? Ако той не е роден учен, той учен човек не може да стане. Изворът, който изтича, река може да направи, но изворът, който не тече, река не може да направи. За да тече, трябва да има голямо количество вода. Ученият човек се движи в умствения свят. За да станеш учен човек, значи трябва да направиш една река. Питам: Ако ти си едно малко изворче, може ли да направиш едно изворче, може ли да направиш една река като Нил? Една българска чешма може да направиш, но една река като Нил? Една река като Нил едно море може ли да направи? Един океан като Атлантическия или Великия океан? Океанът ли излезе от реката Нил или Нил излезе от океана? Ако знаехте тази тайна, какво щяхте да спечелите? По някой път вие се интересувате, гледате, че на един човек гащите му се скъсали. Искате да знаете тайната, как са се скъсали гащите. Вие седите и виждате, че са скъсани, интересувате се, как са се скъсали. Колко теории има? Този човек ходил на екскурзия, пътят бил през тръни и един трън захванал гащите, скъсали се. Едното изяснение. Другото изяснение: Той може да е имал един приятел, видял, че дрехите му са много хубави, взел едни ножици и от трите страни отрязал. Оставил от едната страна само да стърчи. Третото обяснение кое е? Допуснете, че имате едно скъсано палто, напъвал си се някъде и си се скъсал. Но сега щом казваме, че дреха се скъсала, каква идея имаме? Ако имате една дреха направена, тъй както е направена главата ви, ако имате една дреха с косми, турени навсякъде по дрехата, нависнали. Най-

първо ще считате, че е много грозно, после след време ще стане модно. Под думата „дреха“ ние какво разбираме? Човек носи дреха по единствената причина, за да не се изгуби онази топлина, която е необходима за организма. Дрехата е едно предпазително условие. Затова се носят дрехите. Следователно, според времето, ако е топло, обличате по-малко дрехи, ако е студено, обличате повече дрехи, подебели. Някои носят тънки дрехи, някои дебели, за да се запази нормалната топлина на тялото, понеже в тази, нормалната топлина организмът правилно функционира. Някои дрехи ще вземете за украшение отвън. То е второстепенно.

За пример, най-първо службата на езика е била да прекарва храната в стомаха. Затова е създаден езикът. След туй му дали втора служба, да проверява нещата, които влизат в устата горчиви ли са или сладки. След това, понеже извършва първата служба много добре, дали му втора служба. Най-после му дали и трета служба, да говори, да изказва разумни работи. Знам и един уд, който има три служби. Едното движение – устата се отваря и препраща храната в стомаха. След това опитва нещата. Най-после чрез езика изказвате вашата реч, разумното, чрез което хората имат едно мнение. Ако езикът ви говори добре, хората имат високо мнение заради вас. Ако не говори... Кой назначи езика на тия служби? Един човек, който вярва, ще каже, че Господ му дал тия служби. Но друг, който не вярва, казва: „Научно ми обяснете тия служби на езика.“ Как бихте обяснили на научно? Още не (е) обяснено, за в бъдеще.

Тогава се заражда друг един философски въпрос: Процесът на храносмилането предшества ли мисълта? Най-първо процесът ли беше или мисълта първо съществуваше? Следствието ли образува причината или причината образува следствието? Има и друг въпрос, ако онази причина е следствие. Още не знаете коя е причината. Много пъти вземе една причина, пък тя е следствие на друга причина

и т.н. Ако вие се наредите в една редица и ако крайния го бутнат и той бутне другия до него и така паднете всичките. 10-20 души се бутнете и паднете, кой за кого е причина да падне? Или някой път вие разисквате някой въпрос, скарате се. 10, 20 души вземете две страни, едните поддържат едното мнение, другите – другото мнение.

Сега вземете от астрологическо гледище, онези, което са родени в Овен, в първия дом на астрологията, какъв човек ще бъде? Първият дом е на движение, огнен дом. Дом на човешката мисъл, на човешката глава, на проявяването на човешкия живот. Бележите, които са ги турили, какви са качествата на онзи човек, който е роден на 22 март? Тогава влиза този знак. Един прави възражение на астрологията, че в една секунда се раждали хиляди хора. Двама астрономи взимат обикновената секунда, пък една обикновена секунда може да се раздели на милиони частици от времето. Следователно, никога двама хора не могат да се родят в една секунда. Светлината за една секунда е извървяла едно грамадно пространство на 300 хиляди километра. Ако триста хиляди души се родят в една секунда, един километър разстояние ще има един от друг. Ти гледаш отдалече, мислиш, че е в една секунда, малко пространство, пък то са триста хиляди километра събрани на едно място. Представете си една тънка жица, която, да допуснем, съставлява една хилядна от милиметъра. Сто хиляди километра от една такава жица колко пространство ще завземе? Всичките ваши идеи може да ги съберете в един лешник вътре. След като сте живели 70-80 години, всички ваши грандиозни идеи, които сте имали, от всички категории, в един малък лешник може да ги съберете. Казвате: „Докажи сега.“ Това е научно твърдение. Как ще ги събереш? И хората ги избягват. Има неща, които не може да се докажат. Защото, за да докажеш, трябва да приемеш. Реалното не може да се докаже. Ние приличаме на онзи цар, който искал да му кажат една приказка без край. Явявали се при

него различни и като разправяли 2-3 седмици, година, преставали, уморявали се вече. С години се явявали и нито един не е могъл да каже една приказка без край. Иде един и казва: „Аз, царю, намерих и ще ти разкажа една приказка без край. Имаше едно (време) един цар, който царуваше на цялата земя. Имаше засято голямо пространство, засято с жито, та направи един грамаден хамбар, построил го и напълнил с жито. Когато зидарите съграждали този хамбар, зидарите оставили една малка дупчица на едно място. Като напълнили хамбара с жито, намерил се един щурец, който извадил едно зърно през дупката, занесъл го в своята дупка и пак се върнал да вземе друго зърно. Взел второ зърно, занесъл го.“ Казва: „Краят?“ – „Нека, казва, извади всичките зърна от хамбара, че тогава ще ти кажа.“ Има неща, които не може да ги извадиш.

Някои искате да знаете, какъв ще бъде смисълът на вашия живот или край на вашия живот. Ако вашият живот няма начало, какъв край ще има? Че вие сте минали като пътешественик, излезли сте от едно място, отивате на друго. Вие сте българин, отивате във Франция, слизате от парахода на френска земя, начало ли е на вашата българщина? Или, че сте дошли тук, на земята, мислите ли, че това е началото? Под думата „начало“ ние разбираме онзи момент, когато човешкото съзнание се пробужда за някаква идея. Началото на тази идея е: Запалвате свещта, започва тази свещ да функционира. Или започвате да свирите на пиано. То е началото на вашето свирене, но не е начало на всички хора, които свирят. Сега вие мислите, дали има бъдещ живот или не. Тази земя сега не се роди. С милиони и милиони същества са мислили върху същия въпрос. За някои е бил разрешен, за други не е бил разрешен. И за вас, за някои е разрешен, за други не е разрешен. Когато някой казва: „Има бъдещ живот“, друг казва: „Може да е тъй, може да не е тъй.“ То е вяра. Ти виждаш слънцето, ходил ли си на слънцето? – „Не съм бил, но го виждам. От

слънцето излиза нещо, което иде при мене. На слънцето не съм бил, но приемам нещо от него.“ Сега оня свят се подразбира. Под думата „Божествен свят“ аз разбирам реалното. Онзи, съзнателният живот, той е онзи свят. Представете си, че вие разбирате закона на живота, седите тук. Но онзи човек, който изучава така живота, вие може да седите тук. Ако вие разбирате живота в неговата пълнота, вие няма да имате нужда от автомобили, от нищо, вие ще бъдете господар. Влизате тук на една лекция, не ви харесва, току изведнъж заминете, идете на друго място. Вие през прозореца навсякъде може да минете. Отдето искаш влизаш, излизаш. Ако ти е приятно, седиш, ако не ти е приятно, заминеш си. Човек, който сам си задоволява нуждите. Нямаш нужда от нищо. Не те (е) страх нито от глад, нито от сиромашия, всичко е на разположението ти. То е оня свят, Божественият свят, когато имаш всичко на разположение. Когато нямаш всичко на разположение, ти си в тоя свят. Докато сте в този свят, ще седите на мястото си, докато свърши учителят. За да влезеш и да излезеш, трябва да вземеш позволение. То е едно статическо положение.

Та казвам: Щом не може да разрешите един въпрос, вие сте в този свят. Щом го разрешавате, вие сте в онзи свят. Щом сте недоволен, вие сте в този свят, щом сте доволен, вие сте в онзи свят. Недоволството всякога подразбира неща, които не са разрешени. Едно разрешаваш, пък хиляди работи остават неразрешени. Сега, заключението кое е? Да има ли заключение? Врата да се заключи или да се отключи? И да се заключи, и да се отключи. Какво подразбирате вие, щом се заключи и се отключи вратата? Отключените врата показват, че някой живее вътре. Заключените врата показват, че никой не живее вътре. Отключените врата показват, че някой се е върнал, заключените – че някой си отишъл. Щом хората заминат някъде, заключат вратата, щом се върнат, отключват. Тогава всеки

един момент вратата ту се отваря, ту се затваря. Тогава щом се отваря, за всяко отваряне има две разрешения: или влиза, или излиза. Отваря се вратата. Какво трябва да разбирате? Или влиза, или излиза някой от вратата. Като влиза, какво се разрешава? Този човек, който влиза в къщи, значи иде от работа, иде да си почине. Този, след като си почивал, отива на някаква работа. Човек в себе си живее в една къща, в която постоянно излиза и влиза. Някой път, щом ти е тягостно, връщаш се в себе си, и започваш да мислиш. Някой път става ти тъжно. Какво показва вашата тъга? Казвам: Много сте работили, усещате ръцете уморени. Ръцете болят, краката болят от работа. Вие го казвате „ревматизъм“. Вие сте се разболели, пръстите ви болят, рамената, лактите ви болят. Целият ден сте дигали мотиката. Вие ще викате лекар да констатира каква е болестта. Ревматизъм на нервна почва. Никакъв ревматизъм, никаква нервна почва. Много сте работили. Тогава като лекар предписвам: по-малко работа. 16 часа работа е много. Казвам: Десет часа. След като си работил десет часа, пак е много, боли ви пак. Работили сте девет часа, пак имате болки, много е работата. Като намаля на три часа, болката изчезна.

Сега да обоснова нещата приблизително. Ти седиш и си недоволен. Защо? – Защото обувката ти не са лачени. Недоволен си, защото обувката не са лачени и обувçarят не ги е направил по модата, не са заострени, тъпи са. Освен, че не са лачени, не са скроени по модата, но виждаш, че не са направени хубаво, не са скроени добре и виждаш още, че не са боядисани, не светят нещо. Седиш и си недоволен от обувката. Казваш: „Откъде се намериха тези обувка, не ми мязат. На какво мязам с тях?“ Ако искаш, изуй си обувката, ходи със своите красиви обувка, които имаш. Защо да не ходиш бос? Изуй обувката си! Но казваш: „Другите, и те не са модни.“

Питам сега: Какво разбиране има? Много хубаво, нося ви едни обувка, направени от най-хубавата кожа, мекички, прилепнали на

крака, заострени. Казвам: Дайте ми вашите обуца. Вземам обувката ви, давам ви нови. Веднага вие сте доволен. В какво седи довольството? Кожата е мека, обувката са каквито вие искате. След една година скъсах се обувката, какво ще кажете? Ами сега? Де е онзи господин, който може да направи хубави обуца? Той вече е заминал. Какво ще правите вие, като скъсате обувката? – Обувката не трябва да се късат. От тези разсъждения искам да извадите едно заключение. Една млада сестра ми казва: „Боли ме кракът.“ Казвам: Много си работила, работи по-малко. Какъв е кракът? – Кракът е почивката. Щом те боли, работи по-малко. Ето какво разбирам по думата „работя“. Всяко действие, в което взима участие вашият ум, взима участие вашето сърце, взима участие вашата воля и това действие ви е приятно, тази е хубавата работа, която носи здраве. Всяко действие, в което вашият ум не взима участие, каквото и да е то, вашето сърце не взема участие и вашата воля не взема участие, то е болезнено състояние, образуват се болестите в света. Това е от моето гледище. Умът, сърцето и волята създават всичките болести в света. Щом умът е недоволен, създава се главоболие. Щом стомахът е недоволен, създава се коремоболие. Щом ръцете са недоволни, създават се болести в ръцете. Щом пръстите са недоволни, създава се болест в пръстите. Всички тия частици са живи, в тях има съзнание. Човек е сбор от разумни същества. И ако ръката ме боли, ръката неразумно направила нещо. Тия, които живеят в ръката, не мислят както трябва. Караница трябва, затова има болест. Следователно, трябва да ги примириш, какво искат някой път. Някой път искат масло, зехтин да ги намажеш, после топъл компрес, жадни са, вода им трябва. Отгоре ще ги стоплиш. На тия клетки на ръцете им липсва нещо. Всичките болести показват, че организъмът на дадено място, клетките се нуждаят от храна. Докато вие нямате туй, идейното схващане, не може да разберете болестите. Тъй както сега разглеждате болестите, това е обикновените хора, може те така да схващат. Заболи

го главата. Причината за главоболието е в стомаха. Заболи те коремът. Причината за коремоболието е горе в главата. Поляризиране става. Има отражение. Болестите идат по закона на отражението. Забележете, някой път те заболи някъде. Ако дойде друга, по-голяма болест на друго място, тази малка болест изчезва. Ако дойде от нея друга, по-голяма, и втората изчезва. Значи, всяка една болест на какво се дължи? Има някакво препятствие в организма. В хипнотично състояние, ако човека турят в магнетичен сън и ако му внушите, че ръката е изгоряла, може да се образува мехур. Ако му внушите, че на ръката има огън, като стане, на ръката ще има мехур. Вие по някой път сте недоволни, а вашето недоволство от какво зависи? Вас ви турят в магнетичен сън и ви внушават, че вас ви трябва пари. Или ви внушат някаква идея, че имате болест, или че ви трябва голяма къща от три, четири апартамента, за да се осигурите. Те са чужди идеи. Вие, да кажем, искате да имате стая. То не е ваша идея. Искате да имате хубави дрехи, то не е ваша идея. Искате да бъдете красив, то не е ваша идея. Искате да бъдете силен, то не е ваша идея. Това са чужди идеи. Представете си, че една пеперуда иска да бъде като човек. Може ли да стане? Или пък вие в дадения случай може ли да станете като пеперудата? Не може. Вие в дадения случай не можете да станете това, което искате, понеже в дадения случай вие сте това, което трябва да сте. В дадения момент не можете да бъдете (друго). Вие искате да бъдете това, което може би след милиони години ще бъдете, вие искате днес да бъдете. То е невъзможно. То върви в този Божествен закон. Вие трябва да чакате. Детето, като се роди, не може да стане възрастен човек, на 2 години да израсте. Тогава във вас влиза една идея, преждевременно раждате една идея, вие раждате преждевременно едно чувство. Вие раждате преждевременно едно чувство, вие раждате преждевременно една постъпка. Тия постъпки са хилави, тия идеи са хилави. Вие се тревожите като ония майки, които

са родили децата си недоразвити, че нито се развива, нито умира. Ангажира се майката цял ден с това дете, което няма никакво бъдеще.

Казвам: Една идея във вас, която не носи светлина, една идея във вас, която не носи топлина, каква идея е тя? Тя е един инвалид. Инвалидни идеи има. Идеи, които ви правят да сте недоволни, какъв баща и каква майка сте. Гледам някой път вие сте недоволни. Значи, имаш едно дете инвалид.

Сега вие всинца казвате, че много знаете. Хубаво, вие казвате, аз толкова години съм ви говорил, кажете ми теоретически, като знаете, на какво може да разчитате? Аз, запример, имам една идея, една моя идея, когато съм най-неразположен, като я погледна, всичкото неразположение изчезне. Имам си едно (желание), което седи. Когато съм неразположен, като го видя туй желание, всичкото неразположение изчезне. Имам друга една стая, дето имам една красива постъпка. Като отворя тази стая и погледна постъпката, тогава забравя всички лоши постъпки. Всичко се реформира. Тази хубава постъпка каквото и да направя, тя го туря на място. Запример, ако дадеш една линия на един обикновен човек, той нищо няма да направи от нея, но ако я дадеш на един художник, той ще изкара една хубава картина. Той ще я тури на място. Какво може да направите от един тъгъл, ако ви се даде? Някои седят, говорят им духовете. Какво говорят духовете? – Духовете говорят: „Ти пълната чаша изпразни, празната напълни.“ Преведете сега. Имаш едно желание, постигни го, не го оставяй напразно. Недоволството произтича от две неща: Или чашата ти е пълна, или е празна. Искаш да пиеш, пък няма какво да пиеш. Недоволството произтича, ти или трябва да напълниш, или трябва да я изпразниш. Защото ако чашата не се напълни, не може да започне процесът. Да напълниш една чаша, значи да мислиш, да започне един процес на движение, трябва да имаш съзнание, че вършиш нещо в дадения случай. Да изпразниш чашата, тази мисъл

трябва да излезе, да започне да расте. Когато мисълта излиза извън човека, то е закон на растене. Като влиза мисълта, то е посяване, вътре в твоя мозък се посява. Когато тая мисъл започваш да я предаваш, то е растене и ти се радваш. Който човек и да е, щом една идея излезе от тебе и влезе в тебе, ти ще видиш накъде тази идея е израсла. Стига тази идея да даде плод и от този плод ти ще се ползуваш. Реални неща са тия, от които ние можем да се ползуваме. То са сенки на живота. Мисъл, от която се ползуваш, е реална, чувство, от което се ползуваш, е реално, постъпка, от която се ползуваш, е реална. Да имате едно определение. Тази идея при всичките условия трябва да ви помага. Вие може да сте затворен в затвора, присъствува ли тая мисъл, вие сте герой. Вие може да сте на кладата, да ви горят, но вашето идейно чувство присъствува ли, за вас страданията са нищо. Може да ви изгорят, вие с радост заминавате. Или, да кажем, вие може да сте изгубили много в живота, може да сте изгубили с милиони, но постъпката ви е добра, като погледнете на добрата постъпка, не съжалявате. Всяка постъпка, която вие сте направили, струва повече от милионите, които сте изгубили. Следователно, всяко добро струва повече от милионите, които сте изгубили. Следователно, всяко добро струва повече. Една добра мисъл струва повече от цялата земя, с всичките богатства, с всичките хора, повече струва от всички тях. Едно хубаво чувство и по същия закон струва повече. И една добра постъпка, и тя седи по-горе. То е идейното. То е идейният морал. Вие сте болен. Погледнете на вашите идеи и болестта ви ще изчезне. Вие сте болен, погледнете на вашето добро чувство и болестта ви ще изчезне. Всичко ще изчезне.

Та постъпките регулират физическото тяло, чувствата регулират топлината на тялото, а пък мисълта регулира светлината. Колко неща турихме? – Три: Чувства, мисли и постъпки. Мисълта регулира светлината, чувствата регулират топлината. Значи вие на земята се

нуждаете от топлина. Следователно, трябва да имате хубави чувства. Добрите чувства раждат тази хубавата топлина, при която организъмът расте. Отличните мисли раждат светлината. От тази светлина вие имате нужда. Аз говоря за вътрешната светлина. Отвън Слънцето грее, във вас е тъмно, ходите, недоволен сте. Когато дойде вътрешната светлина, тя носи живота.

Сега ще ви дам едно правило. Казвате: „Как да стана доволен?“ Да ви обясня. Представете си зимно време седите в стаята. Нямаме дърва, нямаме нищо. Казвате: „Когато ми е студено, как да бъда доволен?“ Давам ви дърва, давам ви кибрит, давам ви борина, казвам: Турете ги на огнището, ще имате топлина. Ти казваш: „Сериозно ли говориш, тия дърва горят ли, кибритът може да загасне.“ Казвам: Драсни, ще видиш сега. Ти направи опита, че тогава разсъждавай. Седят някои и казват: „Хубаво е да идеш в оня свят.“ Трябва да живееш хиляди години. Какво от това? – Ти не си ходил в оня свят, то е предположение. Ти не знаеш какъв е оня свят, един свят на противоречие. То е един процес, в който всичките мисли, желания се реализират. Безконечните мисли, безконечните желания, безконечните постъпки за човека се реализират постепенно. Трябва да живеете десет вечности. Всяка една вечност е единица с 30 нули. Като живееш, като преживееш, тогава ще разсъждаваш. Като прекарате тия 30 нули, туй време да знаете, да имате ясна представа какво представя единица с 30 нули. Той мисли, че бил в оня свят. Казва: „Какво от това, че си видял един ангел?“ Ти така може да говориш за това, което никога не си видял, но ти като видиш един ангел, няма да говориш така. Ти като видиш един ангел, всичкото недоволство, което имаш, ще изчезне, ти ще го забравиш, ще мислиш, ще чувствуваш, ти човек ще станеш. Ако едно говедо види един ангел, то ще престане да е говедо. Опашката, козината, рогата ще паднат и говедото няма да (е) вече говедо. Опашката, козината,

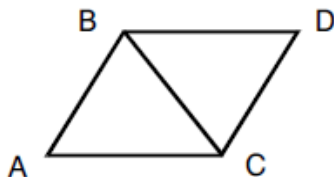
рогата ще паднат и говедото няма да е вече говедо, ще се измени. Да видиш един ангел, значи да придобиеш своята свобода. Чудни са хората. Един човек, който видял Бога, той придобива своята свобода, той добива знание, ум, който се огрява от светлина, има сърце, което се огрява от любовта, той вече има този, безсмъртния живот в себе си. Той умрял, казва, че видял Господа. Ти си видял един Господ, от който хората умират. Ти не си видял онзи Господ, при Който хората възкръсват и оживяват.

Казвам заключението: Ако като свърша беседата, вие си останете такива, каквито сте сега, нищо не сте разбрали, не сте видели ангела. Ако сърцето ви не гори, любовта е далеч от вас. Ако умът не мисли, мисълта, светлината е далеч от вас. Ако не може да постъпите добре, добрите постъпки са далеч от вас. Ако вие не може да се справите с вашата сиромашия, ако не можете да се справите с вашето богатство, ако не можете да се справите с вашите недоразумения, вие не сте хора. Човек е същество, което може да се справи със своите мисли, което може да се справи със своите чувства, което може да се справи със своите постъпки. Това е човекът. Всеки, който не може да се справи, той не може да носи името „човек“. Всеки един, който може да разрешава трудните задачи, той е учен човек, който не разрешава нито една задача, никакъв ученик не е.

Това са вече заключения, философски заключения. Ако аз бях на вашето място, бих турил въпроса така: „Тъй е лесно, но влез в нашето положение.“ Какво е вашето положение? Един от вас да излезе да каже какво е вашето положение. Един от най-недоволните от вас да каже какво е неговото положение. В дадения случай, бихте ли заменили вашето състояние с друго някое състояние? Да кажем: Вие бихте ли заменили вашето състояние със състоянието на един цар, който управлява една голяма държава, заповядва навсякъде? Мислите ли туй състояние на царя ще бъде по-добро от сегашното ваше

състояние? Този цар е изложен на хиляди лъжливи слухове, има неприятел, които искат да го убиват. Ще издаде сто подписа да се екзекутират някои неприятел. Питам: Какъв е този царски живот да подписва за сто души да се екзекутират? Тогава, какво ще придобие при туй положение? Ако станете цар и придобиете живота на всичките хора, ако те благоденствуват, разбирам, но ако станете цар, за да измъчвате толкова хора, какъв цар сте тогава? Най-после, защо измъчвате себе си? Защо подписвате тия присъди в себе си? Както виждам, всички бесилки имате, затвори имате, като минавам, гледам увиснали. Казвате: „Този е един заговорник.“ Отде знаете, че една ваша мисъл е лоша? Кои са доказателствата? Отде знаете, че едно ваше чувство е лошо или че една ваша постъпка е лоша? Ако аз разтривам един болен човек, той ще каже: „Измъчи ме с това разтриване.“ След един, два дена или след една неделя той се чувствува добре. В дадения случай той има една крива идея. Нему не му е приятно, понеже неговият организъм се намира в едно статическо положение, не може да се приспособи с новите трептения, които влизат в тялото, той чувствува болка. Ако някой каже една дума, от която сме недоволни, лошата дума е тази, която произвежда лоши резултати след време. Колко време се изисква, за да се покаже една мисъл, че е добра или не? Как мислите вие, колко време се изисква? Има едно естествено време. Колко време се изисква да се изпее една цяла нота? Има естествено време. /Учителят тактува на 2/4 и после на 4/4. / Естествено ли е туй даване на такт? Естествено ли е туй движение? /Учителят имитира движението на пияния. / В него има прекъсвания, дисхармония. В другите движения има един ритъм, който е естествен. Българите имат един особен ритъм. Така не се разрешава въпросът, има прекъсване. Хубаво, но трябва да се свърши. Как ще го свършите вие? Как бихте го разрешили? Българите свещено вярват, казват: „Да предадем народната музика такава,

каквато е.“ То е едно статическо положение. От толкоз хиляди години българите пеят по един и същ начин, както детето пее, така пее на 80 години. Музиката трябва да има един замах. Когато пеете, някои тонове показват, че на физическото поле има дисхармония, други показват, че на ума нещо не достига. Трябва да имаш една хубава мисъл и едно хубаво чувство, една хубава постъпка, за да изкажеш тоновете. Много учители казват на своите ученици: „Ти нищо не разбираш.“ Но учителят, и той нищо не разбира. 2×2 е 4, при какви условия? Две камъчета на две места правят 4. На две места по два вола правят четири вола. На две места по две къщи правят четири къщи. На две места по две жени правят четири. Четирите какво е? – То е мярка, с която можеш да разрешиш една задача. С четири разрешаваш въпроса. А и В, това са две личности (Фиг. 3). Двама съдружници искат да работят. Най-първо те имат една идея да вложат капитала – С. В туй положение капитал имат, но за да се образува четири, законът на четири е квадратът. Туй показва, че има къде да се употреби. Обърнете триъгълника в квадрат, туй показва областта, дето може да се обработи капиталът. Капиталът ABC са обработка в ABCD. Квадратът показва, че може да разреши една задача. Вие всички носите по един триъгълник. Триъгълникът показва основната идея, квадратът – условията, при които тази идея може да се разреши. Ако вашата идея не може да се разреши, вие нямате квадрат. Две по две не е четири. За мене две по две е четири – всяка една задача има една област, в която идеите, които имаме, чувствата, които имаме, постъпките, които имаме, може тия постъпки да се развиват и да дадат едно разрешение. Имате една теория, теорията не може да се разреши, ако имате само един триъгълник. Триъгълникът показва една основна идея.



Фиг. 3

И домът е основан на същия закон – квадрата. АВ е бащата и майката, С е детето. Ако на детето не му дадете едно възпитание, вторият триъгълник е туй дете. Ако туй дете – капиталът – се развива, бащата и майката са доволни. Ако туй дете няма условия да се развива, ако е хилаво, значи този капитал не се е развил. Всяка една идея в нас, която не се развива, тя е хилава. Всяко едно чувство в нас, което не се развива, то е хилаво. Всяка идея, която не се развива, е хилава. Всяка постъпка, която не се развива, е хилава. Оставете стария морал. Казвам: Морал е туй, когато нещата се развиват. Всяка идея може да се реализира, всяка постъпка може да се реализира, да даде плод. Всяко чувство може да се реализира, да даде плод. Те са елементарни работи. Към туй трябва да се стремите. Казвате: „Да бъдем добри.“ Но добротата е капитал, турен на работа. Вие, за да познаете колко сте добри, спрете се при един беден човек, за да видите имате ли силна мисъл, спрете се при един беден просяк, когото всички заминават, че никой нищо не му туря в паничката. Спрете се отдалеч и вижте вашата мисъл, вашите чувства, вашите постъпки колко са силни. Турете му десет лева в паничката и пожелайте всички, които минават да турят. Постойте половин час да видите, ще турят ли. Ако започнат да турят, вашата мисъл е силна, ако минават и заминават, вашата мисъл е слаба. Може да стоите 10-15 минути, минава някой, тури 5 лева, то е пак нещо. Сто лева не е турил. Някъде ти туриш един лев, онзи, който минава туря сто лева, мисълта ви е силна.

Сега вие как мислите, че светът ще се оправи? Казвате: „Аз нямам нищо.“ Как нямате нищо? Много скържави хора сте. Дойде някой беден човек при вас, не му казвай колко ще му дадеш, но му кажи: „Ще се оправи работата. Ако не се оправи, ела при мене пак.“ Дойде втори път, трети път, работата не се оправя. Какво трябва да направите, за да се оправят работите? Един българин, той беше учител, иска да иде в Америка, но му дохожда наум да иде във Франция да изучи френски език, да седи една година във Франция, че тогава да иде в Америка да си изкара прехраната. Отива в Париж, но за да не си изхарчи парите, иска да намери някоя работа. Намира в една евангелска църква на един голям орган, той държи, надува меха, когато органистът свири. Тук този господин бил учител в гимназията. Една вечер като дига ръчката, започнал да разсъждава за положението си и забравил да дига ръчката. Един сбутал го. И вие по някой път като този българин държите ръчката, казвате си: „Какво замязах тук?“ Ако не дигаш и не слагаш тази ръчка, не може да свири органистът. Ти си този човек, който даваш възможност на органистът да свири. Ако престане тази ръчка да се движи, органистът не може да свири. В дадения случай не считай, че тази ръчка е безполезна. Казваш: „На какво съм замязал?“ Ако ръчката на органа не можеш да буташ, каква друга работа можеш да вършиш? Ти трябва да имаш своята опитност. Седнал си да мислиш какво си бил в България. Забрави какво си бил в България, органът трябва да свири, трябва да научиш френски за една година, че като идеш в Америка да преподаваш френски, да си изкараш прехраната, да придобиеш познания, да бъдеш полезен на хората. Седнал си да мислиш, че ако имаш пари на този хал ли щеше да бъдеш сега, да имаш тази участ, те да слушат, а аз да въртя ръчката. Честолюбието ти е засегнато. Той се казва Цеко Грънчарски. Този човек, който мислеше, че е цял философ, сполетя го едно нещастие, падна от третия етаж, дето

пътуват автомобилите, падна с багажа си, натъртиха му се ребрата, но той остана жив.

Имайте по една светла мисъл, на която като погледнете, да се измени вашето състояние. Дръжте идеята, че сте дошли за нещо хубаво в света. Макар и да го не виждате, макар и да държите ръчката на органа, не се обезсърчавайте. Слушайте дали свири органът, като свири, да ви е приятно. Слушайте музиката. Ти като въртиш ръчката, слушай музиката. Всинца вие сте хванали по една ръчка, във Франция сте и всички държите по една ръчка, органистът свири. Ако започнете да мислите защо сте дошли тук, тъй ли трябваше да бъде животът ми, ще ви сбутат. Казват: „Във Франция искат органът да свири.“ Та ние сме дошли до положението, че каквото и да мислим, трябва да свършим една работа, при каквито и да е условия. Условията не са лоши. Вашите условия са хиляди и хиляди пъти по-добри от условията на животните. Вашите сегашни условия са хиляди пъти по-добри, отколкото на ония хора, които са живели преди хиляди години. При тия условия, които имате, вие казвате: „Много неблагоприятни са условията.“ Не е вярно. В този живот най-хубавото, което може да ви се даде, природата ви го дала. В дадения случай, най-хубавото ви е дадено. За бъдеще има предвид да ви даде повече. Зависи от туй положение как ще вършите работата. Вашето бъдеще, дали повече или по-малко да ви се даде, ще зависи от сегашното състояние на живота ви, както вие мислите. Вие по някой път се чудите. Когато се намирате в най-хубавото положение, представете си, че не сте вие, друг е на вашето място. Представете си, че давате съвет на себе си отвън. Какво трябва да кажеш: „Обуща нямаш, стаята не е на място, прозорец малко тесен, одеялата тънки, отвън студено, дрехите не са както трябва, шапката не е на място.“ Какво трябва да правиш? Кажи си: „Това са най-хубавите обуща, които досега съм носил. Такива обуща досега не съм носил.“ Като

погледнеш дрехите си, кажи: „Като тия дрехи не съм носил и такава шапка не съм носил“. Повярвай в туй, което си казал. Като погледнеш стаята, кажи: „Тази е най-хубавата стая, в която съм живял.“ В какво седи хубостта? Аз отивам при един извор да пия. Не е количеството на водата, което ще определи, каква е водата.

Електротехниците имат волтаж, ампераж и после фреквенция. Какво означава амперажът? Амперажът означава количеството, а волтажът, това е силата, с която в дадения случай се проявява. Ами фреквенцията? – Промените, които стават от единия полюс в другия, смените, които стават. Но електротехниците знаят как да сменят известно количество. Ако не знаеш какво е количеството, после силата на тази вода, ти няма да можеш да я туриш на работа. Ако вие тази, голямата вода, я прекарате през една градина, тя ще изрови градината. Ако прекарате малко количество, нищо няма да полее, градината ще остане суха. Значи, в дадения случай онова, което имате вие, трябва да регулирате вашия волтаж и вашия ампераж. По някой път викайте някой техник да ви помогне. Може да попитате някой от нашите братя, които разбират, да ви дадат практически указания за волтажа и ампеража, как да ги нагласиш, за да светнат лампите. Ако не се нагласят, не може да се образува светлина. В даден случай един човек, който може да разреши една малка задача, е умен. Казвам: Умът има ампераж, умът има и волтаж. Сърцето има и волтаж, сърцето има ампераж. И волята има и волтаж, и ампераж. Имате три волтажа, три ампеража и три фреквенции. Всички тия трябва да ги регулирате. Да регулирате ампеража, волтажа на ума си, да регулирате ампеража и волтажа на сърцето си и после да регулирате ампеража и волтажа на волята си. Една сложна работа. Един техник знае през кои жици да прекара тока. Ако размени жиците, веднага токът се обърква.

Основната мисъл да остане. Не подценявайте в себе си онази велика мисъл, която Бог е вложил във вас. Не подценявайте ония добри чувства, които Бог е вложил във вас. Не подценявайте и добрите постъпки, които Бог е вложил във вас. Имайте добри постъпки. Човек интуитивно трябва да схваща как трябва да постъпва, как трябва да чувствава, как трябва да мисли. Има една мярка. Значи, ако намерим онази мярка, това наричаме Божественото. Разчитайте в себе си на Божественото, не го потъпквайте! Всичката погрешка е там, че вие искате да заровите Божественото, вие искате да го направите слуга. Вие ще му слугувате, то ще ви направи свободни, то ще ви бъде капитан. Вие седите и казвате: „В мен няма нищо Божествено.“ Щом няма Божествено, нищо не можеш да постигнеш. Щом имаш Божествено, всичко можеш да постигнеш. Имате Божествено, само че вие не вярвате в Него. Трябва да се научите да повярвате. Ако във вас няма Божествено, човек е осъден на смърт. Пък ако има Божествено, човек има прогрес. Божественото навсякъде, при всички условия в живота може да се справи и в света, и в ада при най-лошите условия Божественото разрешава всичките мъчнотии. Няма мъчнотия, която Божественото вътре в тебе да не разреши. Ще чакаш То да ти намери начин, по който да го разрешиш. Направи опита, не чакай То да работи за тебе, а ти да ядеш и да пиеш. Ни най-малко не мисли така.

Един млад момък имал слабост, обичал да краде кърпички от младите моми. Много пъти го затваряли и видял, че колкото пъти открадвал, не му вървяло. Колкото пъти открадне или затвор, или глоба ще има. Съвсем оголял. Един ден върви по пътя, намира една кърпичка, паднала на една мома. Отива, че занася кърпичката на момата. Тя го попитала за адреса и в него ден като дал кърпичката, него го назначили на служба. Той трябваше да дигне кърпичката, да я даде на момата, значи не се зародило желание да я тури в джоба си, да я продаде и да вземе пари.

Ако една Божествена идея не я продадеш, не я туриш в джоба си, само тогава ще те назначат на служба. Казвам: Подигнете Божественото във вас и не бъдете мърморковци.

Ето какво подразбирам под думата „добър човек“? – Когато човек мисли правилно, ако е стар, на 85 години, право като мисли, той ще се подмлади, ще стане на 25 години. Той е мислил добре. Ако не мисли добре, ще си остане на 85 години.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

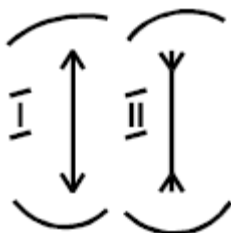
XVIII година, 4 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 28 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев¹⁷.

¹⁷ На 4 ноември 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ДОБРО И ЗЛО

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. – /Чете се темата: „Кои неща спъват човека.“/

Какво е съдържанието на понятието „нещо“ във вашия ум? Какво разбирате под думата „нещо“? Или какво разбирате под понятията „добро“ и „зло“? Какво разбирате под понятието „добро“ и под понятието „зло“ в най-проста форма? Каква е идеята в ума ви? Като кажем „добро“, каква мисъл изпъква и като кажем „зло“, каква мисъл изпъква? Казвате: „Това е добро и това е зло.“ Някой път казваме: „Това е добро и това е лошо.“ Но каква е разликата между добро и зло. Или каква е разликата между един правилен тон и един неправилен тон, между един чист тон и един нечист тон? Тонът може да бъде чист или нечист, ясен или тъмен, студен или топъл. Винаги започвайте от ония думи, които имат едно значение. Какво нещо е студът, ако ви попитат или какво нещо е топлината, как ще отговорите? Да допуснем, че студ никога не сте усещали и не си познал какво нещо е студът. Ще кажете: „Не зная.“ Студът е туй, което свива. При студа човек се свива. Но има едно изключение, при студа някои тела се разширяват. Водата, когато изстива до известен градус, се разширява. Наместо да се свие, се разширява. Повидимому, то е едно външно противоречие. Тогава влизат философски разсъждения.



Фиг. 1

Каква ще бъде идеята, ако турите тия знаци (Фиг. 1)? Първия знак го знаете, показва, че имате две направления. В средата на правата трябва да имате един център и движението върви от центъра към повърхността. Има една повърхност, към която се движи. А тогава процесът какъв е във втория случай? Тук вече имате движение от периферията към центъра. Тогава, когато движението е от центъра към периферията и от периферията към центъра, каква е? Какво става? Когато излизате от центъра към периферията или се връщате от периферията към центъра, какви прояви ще се образуват във вас? Когато енергиите излизат от центъра към периферията, онези, които са на периферията да му мислят. И когато енергиите от периферията отиват към центъра, онези, които са в центъра да му мислят. Вземам прост физически факт: Когато един снаряд се изхвърля от пушкалото, да му мислят онези, при които падне. Но ако един голям камък се изтърколи отгоре, от върха към тебе, който си долу, ти да му мислиш. Сега, това е във физическия свят. Но този закон се отнася и в умствения свят, същото е и в духовния свят, законът почти еднакво действа.

Една мисъл, която е излязла от твоя мозък, ще се върне при тебе. Може още същия ден да се върне, може след една година, може след десет години да се върне. Тогава може да се зароди една мисъл: Защо в единия случай скоро се връща, в другия случай – късно. То е път. Тази, която се е върнала рано, пътят ѝ бил кратък. Казвам така, за да стане ясна идеята, да бъде конкретна. Казвате: „Да, има тук нещо.“ – Какво да има? Не може да разгадаеш. – „Ама какво ми казваш?“ – Има нещо тук. Някои хора искат да се сдържат да говорят, само да подшушват. – Върши се нещо. Ти не разбираш. Казваш: „Какво е туй нещо, което става?“ Запример, ако млъкнат петлите да пеят, ако млъкнат кучетата да лаят, ако млъкнат магаретата да реват, ако

млъкнат говедата да мучат, има нещо да стане. То е много страшно, ако петлите престанат да пеят. Има нещо ужасно да стане. Няма да се минат два, три деня и ще стане. Мало и голямо ще го познае. Какво ще стане, кажете ми. Ще стане земетресение. Изобщо, в народа има много поверия. Когато едно куче започне да вие в един двор, казвате: „Ще стане нещо.“ Какво ще стане? – Или ще се разболеє или ще умре някой. Поверието го обосновават на известни наблюдения, на известни факти.

Неверните работи от какво произтичат в света? Неверните работи произтичат от лъжата. А верните работи произтичат от истината. Всяко нещо, което е обосновано на лъжата, е невярно. Всяко нещо, което е обосновано на истината, е верно. В дадения случай нещата могат да бъдат верни или неверни. Те може да произтичат или от истината, или може да не произтичат от истината.

Тогава, каква е мярката за правото? – Единствената мярка, еднаква за всички неща, е истината. Истината носи правите неща. И казвам: Кога една мисъл е права? За да бъде една мисъл права, колко качества трябва да има? Често хората са любопитни и питат така: „На колко си години?“ Казваш: „Не зная.“ – „Не знаеш? Знаеш, но не искаш да кажеш.“ Питам: Онзи, който задава въпроса на колко години си, право ли задава въпроса? И онзи, който не знае на колко години е, право ли отговаря? Той може да ти каже: „Как е възможно ти да не знаеш на колко години си? Ти си голям невежа.“ Ти може да му отговориш: „Аз мисля, че ти си умен човек, ти като ме видиш, трябва да знаеш на колко години съм аз. Ако ти не знаеш на колко години съм аз, аз считам, че и ти си голям невежа като мене. То е все едно да питам крака си на колко години е. Аз не зная ли на колко години е кракът ми?“ Аз разглеждам конкретно въпроса. Казва: „Как може да не знаеш на колко години си? Аз не зная ли на колко години е кракът ми? Тъй, както мога да зная на колко години е моят крак,

така можеш да знаеш на колко години съм аз.“ Сега, това е за обяснение. Така е по отношение на крака. Кракът е тясно свързан с тебе.

Забележете, че при първото движение имате положение във физическия свят. При второто имате един закон у растенията. Клонищата изхождат от дънера, не от центъра. Те излизат и се образува туй движение. Накъде е туй движение? Клонищата се движат към центъра на Слънцето, а корените се движат към центъра на земята. Тук имате две явления, две различни естества. Първото движение е механическо, а второто е едно движение, което е органическо. При първото, движението става отвътре. Това, второто движение може да го представим и по следния начин, като ... Ако поставим тази ос, тия две движения са противоположни.

Сега, какво нещо е движението? Движението е ли разумен акт? – Не може да има движение без разумност в света. Ти се движиш от един център към друг център, значи имаш известни съображения. Или да кажем, че има напрежение на електричеството. Но това напрежение на какво се дължи? Дължи се на някаква разумност. Ако вие вземете един атом, който е една малка частица. Той какво представя? Атомът е една компресирана материя или компресирана енергия. Такава грамадна енергия съдържа един атом, че ако може да се използва енергията му, тя може целия български народ да издържа за хиляди години. Това го вземам като пример. Ако вие не вярвате, повярвайте го. Направете научни изследвания и докажете с данни, че това не е така. Аз не ви казвам да вярвате в това, но изразявам една идея. Грамадна компресирана енергия има в един атом. Туй напрежение, туй сгнетяване откъде е дошло? Хората схващат, че има голяма скрита енергия в атома, мислят как да оберат тази енергия от атомите. Химиците мислят как да разложат атома. Защо искат да го разложат? – Да го оберат, да вземат тази енергия и

да я турят на работа. Казвате: „Науката разложила атомите.“ Като започнат да разлагат атомите и вие сте направени от атоми. Ако започнат и вас да разлагат, от вас нищо няма да остане. При сегашните условия, ако се разложат атомите, какво ще стане с хората? Хората умират по единствената причина, че се разлагат атомите. Туй спояване се разлага.

Конкретно как бихте определили кое е това, което разлага атомите? – Злото е това, което разлага атомите. Доброто е туй, което съгражда материята и обратното: Злото е това, което отнима живота. Добро е това, което дава живот. Какво е добро? – Туй, което дава условия на живота да се прояви, е добро. Туй, което отнима тия условия на живота да се прояви както трябва, е зло. Аз под думата „живот“ разбирам разумен живот. Следователно, в този смисъл всяко нещо, което спира нашата мисъл правилно да се прояви, което спира нашите чувства правилно да се проявят, е зло. Не важи откъде иде. Откъдето и да иде. А всяко нещо, което способствува нашата мисъл, нашите чувства и нашите постъпки правилно да се проявят, това е добро. Сега вие ще направите едно малко възражение, ще кажете: „Че се е проявил човек, каква полза има от това?“ Тогава вие нямате едно логическо разбиране.

Доброто е външният смисъл на живота. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш здрав. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш богат. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш и сиромас. Има едно състояние, дето човек не може да бъде нито богат, нито сиромас. Сиромасия и богатство в духовния свят, това са два полюса, две движения. Едното е от центъра към периферията, другото е от периферията към центъра. Понеже хората не разбират смисъла на богатството, затова не са богати. Всеки може да бъде богат. Кога? Всеки може да бъде здрав. Кога? Когато дишаш правилно, когато ядеш правилно, когато се дава хубава храна можеш да бъдеш здрав.

Щом не яде правилно, не може да бъде здрав. Щом не диша правилно, не може да бъде здрав. Щом не мисли правилно, не може да бъде здрав. Или правило може да се тури, кога човек е здрав: Студено чело, топли ръце и топли крака. Това е здраве. Топло чело и студени ръце и крака, това е болезнено състояние. Значи, главата трябва да бъде хладна, значи електричеството трябва да действа. С него се храни мозъкът. В тялото трябва да се проявява магнетизмът, понеже магнетизмът помага правилното движение. Признакът на магнетизма е топлината. Ръцете трябва да бъдат топли. Щом са студени, кръвообращението не е правилно, кръвта не може да достигне до всичките органи, не храни добре ръцете, краката и вследствие на това се образуват известни утайки. И тогава, като станете по-възрастен, на 50-60 години, ще започнат да ви болят ръцете, краката, лактите, те са крайни удове. Туй, което се свива, е периферията. Към периферията ще почнат да страдат вашите удове, вашите пръсти. После, другото правило помнете: Не може кръвообращението да бъде правилно, ако нямате една правилна мисъл. Туй е новата психология. Не може кръвообращението да бъде правилно, ако вашите мисли не са прави, ако вие не сте господари на вашите чувства, ако вие не сте господари на вашите постъпки, ако постъпките ви не са разумни. Каквото и да правите, за всяко нещо трябва да си давате една ясна представа.

Да допуснем сега, че правим един опит. Смесваме един грам сладчина с един грам горчицина. Може ли сладчината да се тегли? – Може, разбира се. – Как? В какво ние схващаме сладчината? Сама по себе си сладчината е като едно чувство, тя е придобита, тя иде от някой предмет. Може да е бучка захар или от някой плод, може да е от някое гроздово зрънце. Всичките зрънца не са еднакви. Ако претеглим едно зрънце, ще видим, че са различно големи. Но казвам: Ако смесим един грам сладчина с един грам горчицина – нали има доста предмети, които са горчиви – какви ще бъдат двата грама? Един

грам сладчина и един грам горчивина правят два грама. Двата грама е външното количество на онези предмети, които носят сладчината и горчивината. Как ще определите количеството на онези трептения, които се предават на езика? Единият грам предава сладчина. Като близнеш, ще се яви приятна усмивка на лицето, ще кажеш: „Хубаво е.“ Щом близнеш другото, става едно свиване на лицето. Дайте едно ядене, което не е приятно, веднага ще се забележи едно движение по неговото лице. Вие сега може да кажете: „Какво ни интересува нас един грам сладчина и един грам горчивина?“

Може да ви кажат една дума, която не тежи и една десетмилионна част от грама и като ви кажат тази дума, да ви тежи много. Казвате: „Огорчи ме този човек.“ С какво те огорчи? – „Каза ми една обидна дума.“ – Де я хвана тази дума? Той казал нещо, разместил само въздуха и от туй движение на въздуха, като дошло до твоето ухо, ти си се огорчил. Значи през твоето ухо се предава горчивината и сладчината. Как ще си обясните вие, които си служите с горчивите и сладките думи? Доста учени хора сте, авторитети. Как предавате една сладка дума? Тази сладчина не спада вече към физическия свят. Тя спада към един възвишен свят. Сладчината е понятие на ума. Принадлежи към духовния свят. Умът е, който схваща тия високи трептения на сладчината и на горчивината. Човешкият ум прави тия различия. Горчивината има особен род трептения. Един ден науката ще ги определи.

Вземете сега тия данни: 6 хиляди трептения в секунда е първият тон, който започваме да го чуваме. Най-ниските тонове са от 6 хиляди трептения в секунда. Тоновите оттам започват, до 40000 трептения имате най-високите тонове. От 40 хиляди трептения нагоре – мълчание. Като дойдат до 6 милиона трептения в секунда, ние имаме първото усещане на някой предмет. Това учените хора твърдят. Как са ги броили, учените хора имат начини да броят тия трептения.

Първият усет, който може да имаме, има 6 милиона трептения в секунда. Усещаш нещо, някакъв усет имаш. След туй трептенията се увеличават, но в природата има граници. Като дойдеш до 4 билиона трептения в секунда, вие имате първия червен лъч на светлината. Оттам насетне колко са трептенията? Учените хора схващат тия прояви на природата в движение. Като дойдете до 3 квадрилона, там имате най-високата проява на живота. Тия трептения се увеличават до безкрайност и те произвеждат разни прояви на нашата мисъл, на нашите чувства. За да имаш някакъв най-малък усет, трябва да имаш 6 милиона трептения. Тия трептения в тебе се изразяват като едно тяло, ти усещаш някакъв усет, някой предмет се приближава или се отдалечава. Не може да забележиш, че има толкова трептения.



Фиг. 2

Питам метафизически: Откъде се явиха тези трептения в природата, 6-те хиляди в секунда, които образуват звука и 6-те милиона, които образуват първия усет, който се явява, или 40 милиона трептения, които дават първия цвят. Това е едно явление вътре в природата. Как да наречем тия трептения, за да ги разберете? – Трептенията, това са разумни прояви. Отмерени неща са. За тях пространството е отмерено. Всички трептения, които имат отмерени пространства, хармонични отношения имат, които са правилни. Значи между едно трептение и друго има определено отношение. Така ги изразяват трептенията във формата на една крива вълнообразна линия (Фиг. 2). Във всяко едно трептение имате една изпъкнала част и една вгълбната. По такъв един път вървят трептенията. Между една вълна, една вълна, едно трептение и друго трептение има известно отношение, едно празно пространство, което

не е запълнено. Тогава в тази вълна има още по-ситни вълни. Има и къси, и дълги вълни. Късите вълни проникват дългите. Ако иска човек неговата мисъл да проникне нещата, той трябва да си служи с късите вълни. Какъв е научният термин на късите вълни, как ги наричат? – На една слаба мисъл вълните са по-големи. Когато вълните на една мисъл са по-къси, мисълта повече прониква. Колкото повече трептения има, мисълта е по-силна; колкото по-малко трептения има, мисълта е по-слаба. И ще дойдете, когато се намалят трептенията до известна степен, мисълта се изгуби. Когато се изгуби мисълта, трептенията станат слаби. Като се усили мисълта, трептенията може да са толкоз много, че човек пак да не схваща. Има известен предел на човешката мисъл при сегашното положение. До известно положение, до известен брой трептения може да схващаш. Мислиш за безкрайността на пространството, но дойдеш до едно място, закъсваш. Искаш ли да си представиш къде е границата на безкрайното, мислиш ден, два, три, ти не може да намериш границите и ти си като пътник, който изгубил пътя си. Не знаеш накъде да се движиш. Представете си, че вие влизате в пространството да пътувате някъде, как ще се ориентирате? Представете си, че влезете в едно пространство, дето всички тела са тъмни, няма светлина. Как ще се ориентирате? Вие ще се ориентирате, понеже имате един център, слънцето е един светъл център. Слънцето е изток, противната посока е запад, после имате горе и долу. Представете си, че вие се движите в едно тъмно пространство, безкрайно пространство. Как ще познаете накъде се движите в безкрайното пространство? Как ще познаете колко сте извървели? Ако вие пътувате в празно пространство, вие нямате понятие, че сте извървели някакво място. След като сте извървели милиони и милиони километри, вие ще мислите, че сте били на едно място.

Представете си, че една мравя, със своето разбиране мравешко, измерва пространството. Тогава пространството на мравешкия ум и на човешкия ум еднакво ли ще бъде? Такова голяма различие ще има в схващанията на мравята и в схващанията на човека, колкото е различието между мравята и човека.

Казвам: Има известни мерки, с които се мерят нещата. Как мерите вие дали една ваша постъпка е добра или не е? С каква мярка мерите? Аз ще взема този научен факт, че 6 милиона трептения е първият усет, обикновен усет. Тогава 6 милиона е едно, е правилният усет. Тогава обясненията върху 6 и 7 за мене не важат. За мене е важно числото $6 + 1$ дава 7. 7 е число, което означава едно нормално състояние. Ти си завършил своята работа и започваш да мислиш. Казват: Бог създаде света в 6 дни и в седмия седна да си почине. В седмия ден видял, че всичко онова, което е направил, е разумно. В седмия ден си дава един правилен отчет. 7 означава правилен отчет за всичко онова, което направил. Видял, че всичко онова, което е направил, е добро. Под думата „почивка“ разбираме, когато седиш, да си дадеш отчет, че всичко онова, което си мислил, което си направил, е разумно. Тогава в тебе се явява един нов план, за бъдеще кроиш нови планове.

Казвам: Шест милиона плюс един. Едно означава едно правилно състояние. То е доброто. Искам да ви дам едно конкретно определение, не философско, но заради вас конкретно, и ти тогава си доволен от себе си. Ако вие съберете 6 плюс едно, имате вече седем. След като завършите училище, били сте седем години в гимназия, аз не харесвам сега 8-те години. 8 влиза в друга категория. И защо туриха 8 години? Има ли някаква научна стойност? Няма никаква стойност, а икономически го туриха, понеже нямат нужда от ученици, нямат работа да им дадат като свършат, направиха 8 години да е гимназията. Може и девет, и десет да дойде. Ако биха имали

нужда от работници, веднага ще съкратят и на 7, и на 6, и на 5. Говоря за онези разумни процеси в природата. Тогава няма да има недоимък, няма да има и излишък. Под правилен процес разбирам, когато човек нито е лишен, да е в недоимък, нито да е в изобилие. Като има преизобилие, гният нещата, развалят се, като има недоимък, какво се ражда често? Но сега на въпроса: Ако си измерите ръката, след като сте учили 7 години в гимназията, започнали сте с любов и сте свършили с любов гимназията, ще видите, че онези, които са свършили с любов, ако имате един хубав сантиметър и си измерите врата, ръцете, пръстите, навсякъде ще намерите, че като сте свършили с отличие, ще имате едни мерки, и ако премерите на онези, които са свършили гимназия с три, ще намерите доста осезателна разлика в размера (на) вашата ръка или в размера на вашия врат, навсякъде, във всичките удове ще констатираме, че всички са доволни, разширили се, банкет се дава, навсякъде казват: „Да живее нашият господар. Много хубаво свърши училище, завърши една работа много добре.“ В човека става разширение. Ако е свършил не тъй, както трябва, казват: „Закъсахме тази работа, става едно свиване, няма никакъв банкет. Онези, които свършили добре, лицето свети, една светла мисъл се явява. Ами какво се явява в онзи, който е закъсал? – В него дългите вълни се явяват. Казва: „Онзи е способен, него Бог одарил.“ Той иска да се утеши. Не седи така въпросът. Единият е бил прилежен, а другият – мързелив, нищо повече. Никакво одаряване. Тази дума има две значения. Одарен, ударен. Имате даровит човек, одарен. Имате „о“, запетая, и „дар“. Тогава ще дойде „одър“. Има едно съвпадение. Те се разбират тези думи, но в произношението седи погрешката. Някъде има тънко различие между „о“ и „у“. Зависи от начина на произношението. Под „о“ всякога аз разбирам благоприятните условия, а под „у“, когато е в някоя дума, разбирам разумно схващане

на нещата. Ударен, одарен. Разумно го ударил, знае къде да го удари – в главата, или в ръката, разумно си мислил като го ударил.

Наскоро имах един пример. Има едни паяци, които яли риби. Един паяк хваща една риба от 7-8 сантиметра, като я стисне и най-после я уморява, и се храни с рибата. Значи е разумен. Как му дошло на ум? Казва: „Одарил го.“ Значи има нещо разумно. Онзи човек, който те одарява, той ти дава благоприятни условия. Ти си беден, но способен. Някой благодетел отпуснал една сума, спомага ти да се развият твоите дарби, да станеш някой даровит художник, музикант или архитект, каквото и да е.

Казвам: Всички трябва да имате едно правило. В природата има един закон, който отбелязва прогреса, как живеете. И от този прогрес зависи вашето бъдеще. Индусите досега са изучавали само едната страна, казват: „Карма“. Но кармата, това е законът за ленивите ученици. Всички ония лениви ученици искат да знаят кои са причините, кармически, защо така се случва нещо лошо. Като се случи нещо добро, то какво е? То е пак кармическо. Доброто не разрешава въпроса. Кармата аз считам в тази смисъл тъмнота. Дихармата – светлина. Всички ония постъпки, желания, мисли, които са в тъмнина, тях ги наричам лоши условия. Всички неща, които са станали в светлина, са добро. Доброто винаги в света представя светлината. Злото винаги представя тъмнината. Светлината гради, създава. /Една сестра падна в безсъзнание. / Не се безпокойте, не се безпокойте. Туй не е произволно. Защо пада един лист? Защо пада тази сестра? Защото се е изгубило отношението на нейния двойник с нейното тяло. Онази връзка, която държи, няма я. Излязъл двойникът някъде, човек пада. Вмести се двойникът в тялото, човек става. Ако вие знаете законите, вие може да я вдигнете. Тя е медиум, тя може да ви каже какво ще бъде вашето бъдеще. Но ако речем да питаме, ще

изгубим лекцията. Пък и онова, което ще дадат тия духове, те не са така учени. Те знаят толкоз, колкото и вие знаете.

Именно сега да дойдем до числото 1. Първото движение /чертежа/, то са движения на физическия свят, на физическото тяло. При двете, това са движенията на човешките чувства, на човешките мисли. Туй са движенията на човешката воля. Умът е, който свързва тия две отношения, външните условия с вътрешните възможности на човешката душа. Имате външни условия и вътрешни възможности. Една мисъл има външни условия да се прояви, има и вътрешни възможности. Във възможностите седят и разумните условия. Разумното в света е туй, което е възможно, което има условия да се прояви. Ако вие сте богат, то е едно условие, но ако станете добър и сте богат, то е една възможност. Ако забогатееете, имате сто, двеста милиона, един милиард, какво ще придобиете от един милиард, от парите вие ще имате една идея, че имате хиляда милиона златни. То са условия, възможности. Започвате тия условия да ги употребявате, да образувате връзка между живите същества, да се подигат и се образува едно любовно отношение между вас и между тях. Това е една вътрешна възможност. То е подем. Тогава дойдете до този органически процес /при двете/. Започнете разумно да растете нагоре и надолу. Ние имаме сегашния растеж. Главата ни е малка. Защо? Понеже този свят, към който се стремим, е далечен. Тялото и главата съставят два противоположни полюса. Тялото е голямо, защото сме близо до този свят, към който то се движи, затова е голямо. Умственият свят, към който се движи главата, е далечен. Вие всички сте опашати комети. Главата е ядрото, тялото е опашката в пространството. Един ден няма да бъдете комети, но планети, ще бъдете валчести тела, няма да имате ръце, крака. В какво седят ръцете на човека? – Ръцете представят неговата справедливост. Да знае в даден случай как да постъпи. Какво представя доброто? – Доброто

значи трябва да има една основа, която да не се разклаща под него. Доброто винаги показва една разумна основа, която ние използваме. Всяко нещо, на което ти градиш и не се разклаща, то е добро. Всяко нещо, което вие градите и се разклаща или разклаща мислите, чувствата и постъпките, то не е добро. Добро е онова, върху което се градят мислите. Туй добро, тази основа, тя не е статична. Статическо положение аз наричам всички ония, които може да се изменят със статическо. Всяко положение, което може да се измени, то е статическо. Всяко положение, което не може да се измени, то не е статическо. То е разумно. Разумното, то е постоянно движение, но туй движение, както и да се мени, никога не се изменя вътре в своя строеж. Да се измени, значи доброто никога не може да стане зло. Само по себе си то не може да се измени.

Сега, ако ви кажа дотук като ме слушате да направите един извод, какво бихте приложили? Вие ще кажете: „Аз не можах да разбера.“ Но какво можеш да приложиш? Представете си, че аз ви пея една песен, която вас ви интересува. Най-първо вас може да ви интересува дали песента е правилно изпята или не. Вие може да започнете песента и да я нотирате и да намерите къде е недостатъкът ѝ. Може да е много добре нотирана, може да не е много добре изпята. Може да е добре изпята, да не е добре нотирана.

На български вие казвате: „Аз ви казвам“ и „Казвам ви“. Каква е разликата? „Казвам ви, тази работа няма да стане.“ И: „Аз ви казвам, че тази работа няма да стане.“ Англичаните не може да кажат: „Казвам ви.“ Той винаги ще каже: „Аз ви казвам.“ И тогава аз говоря на българите, в характера на българите всякога има една възможност, че българинът може да кръшне. Англичанинът не може да кръшне. Той (не) може да каже само: „Казвам ви.“ „Аз ви казвам“ е по-право. Но „аз“ е много личен елемент. Някои добродетели седят в безличността на човека. Сега има някои, говорят за безличен живот.

То е един термин, употребяват го в някои религиозни общества. Безличен живот, разбират живот в свръхестествен, над личността отгоре. Той ще каже: „Безличен, обезличен.“ Тогава кое е право? Казват: „Да живеем безличен живот.“ Щом имаш личен живот, веднага се докачиш. Ако нямаш личен живот, няма да се докачиш. Защо се докачате? Ти имаш хубава дреха, копринена, хубаво направена. То е личният живот. Дрехата е бяла и всяка капка, която може да капне на дрехата, веднага ти се тревожиш, как тъй бялата дреха се нацапала. Искаш да запазиш цвета на дрехата. Представи си, че носиш черна дреха, окаляла се. Ще те интересува ли, че е кална? Ти не се интересуваш. По-добре бялата дреха – личният живот – да съзнаваш. Един личен живот, той съдържа в себе си подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието, свръхсъзнанието. Това са степени на личния живот. Казваме: „Безличен.“ Личен, но да има четири качества: Да разбира подсъзнанието и законите на съзнанието, законите на самосъзнанието и законите на свръхсъзнанието. Тогава има цял кръг. То е квадратът, който е мярка за измерване на нещата. Квадратът вече дава простор да се проявиш. Под думата „четири“ конкретно в моя ум е следната идея: Когато говоря за четири, подразбирам, че имам условия да се проявя. Условия имам и възможности имам да се проявя. Под думата „три“ аз разбирам, че в мене има стремеж да се проявя, но нямам условия. Триъгълникът представя един вътрешен копнеж, а пък квадратът, четирите показва закона на приложението. Трите – имаш един плод. След като изядеш плода, изядеш външната обвивка, като посееш семката, ще се проявиш. Щом се проявиш, то е числото 4. Като ядеш плода отвън, то е 3. Казваш: „Плодът е хубав.“ Самодоволствуващ се. Като посееш семката, то е числото 4. Значи проявяваш се. Всяка постъпка, която е за благо на твоите близни, то е числото четири. Когато работиш за своето подигане, когато работиш само за себе си, то е числото 3.

Числото 3 показва личния живот, числото 4 е общия. Тогава във вас ще се зароди мисълта: „Ами петогълникът, шестогълникът какво означават?“ Ние тях ще ги оставим. Ние сме дошли като Питагора до числото 4. Всичката философия на Питагора седи в числото 4. Щом разбираш 4-те, ти ще разбереш 5-те, 6-те, 7-те, ще разбереш и останалите.

Сега, какво разбрахте конкретно? Какво нещо е доброто? Ти ще мислиш за доброто, понеже ако не мислиш за доброто, ти ще бъдеш в тъмнина. За да избегне човек тази тъмнина, трябва да мисли за доброто. Понеже доброто ще му даде повод да се яви светлината. Светлината е една възможност за неговото развитие. Животът му ще се осмисли. Ще има посока на движение. Всички твои идеали, които съществуват в душата ти, може да се реализират. Доброто дава възможност във всяко едно направление.

Сега представете си, че ви дам едно сравнение. Някой път казваме: „Защо ни е да знаем всичко?“ Аз не съм против да знае човек всичко. Представете си, че ви дам череши, сливи, круши, грозде, ябълки, мушмули – дам ви десет вида плодове. От всичките изведнъж ли трябва да ядете? Най-хубаво е да се разпределят, да има разстояние, като ядете един вид плод от друг вид. Най-малко един час, два, три или четири часа. Тогава, ако ви дам десет кошници, 39 часа ще ви вземе, докато ги изядете или за 40 часа вие трябва да опитате всичките плодове. Ако сте умен човек, ако сте гениален, ще ви трябват 40 часа. Ако сте талантлив – 30. Ако сте обикновен – 20 часа, пък ако сте някой будала – 1 час.

Онези богословци, които казват, че Господ създаде света в 6 дни, искат да покажат, че времето е много късо. То не е така. Те не разбират закона. Господ, за да създаде сегашния свят, един дълъг период му взело, милиони години са минали. Хората, като не разбират, съкратяват, за да покажат, като е бързо, че Господ е силен и

в 6 деня създал света. В един обикновен ден, завъртането на земята около нейната ос. Казват, че в първия ден Бог създал небето и земята. На какво основание, кой беше първия ден, когато земята я нямаше? Казва: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена.“ Казва: „В шест деня Господ създаде света.“ Който не вярва това, не е право. А пък един Божествен ден подразбира ден на светлината. Шест е период на светлината. Природата има едно тяло, с което Бог се завърта. В колко време? На колко години искате да ви кажа, че се завърта? То е Божественият ден. Милиони години се минават, за да се завърти веднъж и да се образува един ден. То е разумният ден на Битието. Всякога, когато се зароди една идея в Бога, то е изгревът на Слънцето. Когато се осъществи, то е залезът на Слънцето. Това е един Божествен ден в моя ум. В онзи момент, когато се зародила тази идея, да създаде Бог света, то е изгревът на Божественото Слънце. Когато всички идеи се реализират, то е залезът на Слънцето. И видя Бог от изгрева до залеза, от задаването на живота до свършването, че всичко е добро направено. То е ден първи. И във вас, когато се зароди една идея, и докато я реализирате, е ден първи. Вие имате мярка във вас. Щом се зароди една идея, то е зачеването на живота. Щом свършите живота, то е първият ден на работата, с която ще се определи как е направена. Или трябва да се знае тази Божествена мярка. И тогава във всяка една ваша постъпка, разумното, Бог се проявява. Ти, след като учиш седем години в гимназията, ще се проявиш, че добре си направил работата. Той ще каже: Аз познавам, че добре си направил работата. И видя Бог, че всичко онова, което е направил, е добро. Туй, което Той направи, Го достави на всички разумни същества и ние след толкоз хиляди години казваме: „Много добре е направено.“ Туй, което Бог в началото видял, ние след милиони години го съзнаваме, че светът е направен разумно. Всички разумни хора искат да докажат, че е

разумно създаден. Той е създаден разумно в началото. Ние сега констатираме въпроса. Значи разумността не се изменя, останала при всичките условия. Времето и пространството не изменят доброто. Доброто си остава.

Но някой път във вас се заражда идеята: „Че какво ме ползува, че правя добро?“ Вие не разбирате. Единственото нещо, което остава във вас след всички перипетии, то е доброто. Аз правя доброто, понеже то ще остане в мене. Пък онова, което няма да остане, аз не го правя. Светлината е, която дава. Светлината, като озари света, тя дава впечатленията за всички предмети и звезди, и растения, и животни. Всичко светлината открива. Светлината е предметно учение. То е Божественият ден, който иде. То е одаряването. Тия мисли, тия чувствавания, тия постъпки, то е Божественото. Сега Господ казва: Създай в себе си своя свят. И ти почваш да работиш върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля, върху тялото. И ние създаваме, творим. Казвате: „Какво ме ползува?“ Вие сте дошли да създадете от себе си един нов човек. Сега още не сте нов човек. Един стар модел сте. Стар модел аз разбирам ето какво: Представете си, че имате една риза, направена от козина. Като я облечеш, дращи, хапе, ти се въртиш. Нов модел, разбирам една хубава риза, направена от хубав плат, мек, който така приляга, че ти е приятно да се допре до тялото. Като ходиш, приятно ти е, че носиш хубава риза и ти е олекнало. Това аз наричам нов модел. Старият модел много хапе, недоволен си като козиняк. Човек сега е направен по стария модел, понеже се ви хапе по нещо. За да се оправи по живота, тази риза, направена от козина, трябва да се промени.

Искам да направя мисълта си конкретна. Всяко нещо, което ни безпокои, където и да е, то е козиняк, не козунак. Създайте си един речник от десет думи, които да имат само едно значение. Като ти кажат „добрина“, веднага да изпъкне в ума ти онова силно желание,

като ти кажат „добро“, ако си мъртъв, да станеш. Ако си болен, като ти пошушнат „добро“, ти веднага да станеш, да кажеш: „Какво заповядате?“ Та под думата „любов“ аз разбирам и мъртъв да си, да кажете: „Аз съм готов да направя всичко.“ Щом кажеш: „Свърши се моето“, то е безлюбие. Щом кажеш: „Аз това не мога да направя“, това е зло. Щом кажеш: „Аз това мога да направя“, това е доброто. Тогава кажи: „Аз мога да го направя, аз вярвам в това.“ Вземете, когато подтиквате един предмет, кой (е) подтикът, който може да подвижи? Значи, все трябва да има нещо в нас, което да ни подвижи. Има едно инертно състояние, седиш, не знаеш какво да правиш. Трябва да има една сила, нещо конкретно, разумно, което да ти даде подтик. Подтикът като дойде, няма да има това препятствие в света. Препятствието е в самото начало. Ние ставаме инертни, понеже не вярваме. Имаме много неопределени вярвания. Казвате: „Не го знам кое е добро.“ Сега вие чакате все за в бъдеще да ви се открие. Какво ще ви се открие? Представете си, вие като идете в небето, какво ще ви се открие? В небето като идете, ще видите ангелите, насядали в училището, учат се. Един ангел при най-хубавата обстановка работи. Зароди се мисълта да го пратят по работа на земята. Той изведнъж тръгне, дойде на земята. Страдания има, всичко туй, дойде, свърши работата и се върне. Пак седне в класа, разправя своята опитност. Не казва: „Аз не отивам.“ Вие казвате: „Още веднъж не отивам.“ Благородство има, той пък готов на работа да иде.

В доброто никога не се обезсърчава. То е добро. Щом се обезсърчаваш, има една слабост. Ще дойде вече и в доброто човек ще се обезсърчи. В доброто, то е разумното, което работи вътре. Казвам сега: Бог е в нас. Чрез доброто Бог се проявява в нас. Понеже ние сме в закона да познаем закона на доброто и злото, най-елементарното познание на Бога. Казвам: По този начин Бог не искаше да го познават, по този начин чрез доброто и злото. Казва: „Няма да ядете

от дървото на познанието“, понеже знаеше, че ще се създаде по-голямо противоречие. Но понеже хората ядоха, сега по този начин трябва да се познае, няма друг изходен път. Трябва да познаете какво нещо е доброто. Който познае доброто, той ще има живот в себе си; който познае злото, той ще има смърт в себе си. Ако познаваш доброто, оживяваш, ако познаваш злото, умираш. Тогава плюс и минус какво става? – Ако се раждаш, то е доброто. Умира човек, то е злото. Роди се човек, пак е доброто. Умира, пак е злото, постоянно се редуват. Като познаеш отношението на доброто и отношението на злото, веднага ти ще измениш закона, не ти ще измениш закона, но ти ще се дигнеш над тия условия, и тогава злото няма да ти противодействува, както сега ти въздействува. Нали имате ясна представа: Да кажем, има силно течение на вода. Една птица, която хвърка, е свободна от течението, но един човек, ако не хвърка, ако падне в тази вода, може да се удави. Птицата може да хвърка над течението. Човек, който мисли, се дига. Човек със своята мисъл се дига като птицата над течението на злото. Злото е силно течение. Тъй щото туй силно течение на злото не може да го засяга. Мисълта е крилата. Който мисли, това са крилата, които ни правят свободни, да не ни засяга злото. Не да питате: „Защо съществува злото?“ Злото съществува, има съвсем други причини, но злото нас не трябва да ни засяга. За да не ни засяга, трябва да имаме крила. Трябва да разбираме закона.

Каква е главната мисъл? Какво остава във вас? Коя е новата мисъл? Вратата в доброто ни открива възможностите.

Вземете сега основното „до“. После имате („ре“), усилват се трептенията. Имате „ми“, още повече се усилват. Имате „фа“, още повече, имате „сол“, повече се усилват, имате „ла“, „си“, това е първата октава. Минавате във втората октава, имате второто „до“. Имате същата октава, но между първата и втората октава трептенията се

различават. В окултната наука първата октава представя физическия свят, втората октава представя астралния свят, третата октава представя мисловния свят, четвъртата октава представя причинния свят. Петата представя будическото поле нагоре. То са октави, които представят известни състояния вътре на живота. Като казваме да пеем три октави, разбираме да бъдете запознати обективно с третия свят. Първата октава всички пеете, щом дойдете до втората октава, някои я пеете, но третата октава малцина могат да я пеят. Като дойдете до четвъртата октава, никой не може да вземе. Няма нито един от вас, който може да пее четири октави. Три октави някои можете, но четири, за да вземете, трябва да вярвате. Казвате: „Вярвам, че не става.“ То не е вяра. Вяра е туй, в което нещата стават. То е разумното. Щом стават, то е вяра.

Някой път вие си правите опити, запример, вземате „си“ от първата октава и вземате „фа“ от втората октава. То е наука. Тънко различие трябва. Казвам: Най-първо трябва да сте добре запознат с първата октава, с всички понижения, повишения, тогава да минете във втората октава, да имате ясна представа, тогава може да правиш това различие между тоновете. Някой път вие ги смесвате, ти се колебаеш, дали е „до“ или „до диес“, или „до бемол“. Широчината на челото показва правилността на тоновете. Трябва да се работи много. Музиката е един умствен процес, философията е умствен процес, математиката е умствен процес. Геометрията е умствен процес. Всичките науки са умствени процеси. Религията, това е един духовен процес. Има един обективен ум. Има един физически ум. Причини има на някои главата да оголее. На мнозина главата оголяла, челото е отишло отзад, обаче аз виждам, че не сте от най-умните. Мнозина си обръснали главите и виждам, че не са от много умните. В животните челото обраснало, но техните схващания са много елементарни. Те имат някаква опитност, животните разбират някои неща. Но тях

философия, отвличена мисъл никак не ги интересува. Тия идеали, които хората имат, никак не ги интересуват. Дълги са космите им. Овцата си направила дълги косми. На човека космите някой път дойдат до петите. Те са дълги антени. Ако разбирате, има музикални косми. Вие не знаете антените на музиката как да ги опънете. Всичките косми на главата не са направени от една и съща материя. Това са твърдения сега. Най-тънките наблюдения показват, че са различни космите. По дебелина, ако вземеш да ги измерваш, някъде космите са по-дебели, някъде са по-тънки, не са всичките еднакви. Сега да не се отделяме от една мисъл. Казвате: „Защо космите са такива?“ Вие имате вече вашите косми, те не са ваше произведение, те са произведение на хилядите поколения, които са ви оставили своето радио. Вие сега имате на разположение радиото на старите хора. Главата ви е едно радио, апарат. Хората още глави нямат. Едно радио, което се разваля, радио ли е то? Един ден човек трябва да има една глава, която да се не разваля. Сега погледнеш, след 40-50 години, 100 години, радиото се развалило. Като се изпразни главата, черепът се изпразва, къде отишъл мозъкът? А пък онези, които са добили съвършенство, всякога може да изчезнат и да си направят глава, каквато искат. Той сам си създава тялото. Съвременният човек е достигнал до положението да си направи главата както може, както иска, знае законите. Според условията, каквато глава му трябва, направи я. Не му трябва, той пак я разглоби. Сега, тъй както мислите, колко голяма трябва да бъде главата? На някои главата е много голяма, на други главата е много малка. Коя глава е голяма? – Голяма глава е голяма, която разрешава всичките големи въпроси и положения в живота, лесно се справя. Тя е голяма глава. Малката е глава, която не може да се справя с мъчните условия в живота. „Глава“ значи начало. Туй, с което можеш да се справиш, то е главата на човека. Затуй като не можете да разрешите някой въпрос, измерете си

главата. Тази глава трябва да мисли. Като се обезсърчите, ще кажете: „Тази глава не трябва да се обезсърчава.“ Обезсърчение какво значи? – Мислите не се предават по радиото, има зъзнене. Слушаш, не можеш да схванеш. Когато едно радио е много хубаво направено, речта се предава ясно, тия паразитни вълни не пречат. И в нас имаме такива паразити. Мислиш, не можеш да схванеш, паразити има. Тогава ще вземете да си служите с късите вълни. В тях тия паразити не се проявяват. Или казвам другояче: Човек трябва да се дигне над злото, за да се избави от паразитните вълни на злото. Щом човек се приближава до злото, злото е, което дава паразитните вълни, които заматават, не можеш да мислиш право. Не трябва да питаш: „Има ли Господ?“ Кой е видял Господа? Този въпрос никой не го е разрешил. Кой знае кой е видял Господа? Това са паразитни вълни. Казва: „Защо си така набожен, да мислиш такива работи?“ Празни работи, това са паразитни вълни. Щом се дигнеш, трябва да имаш една опитност, трябва да имаш една светлина.

Сега според вас, кое е реалното? – Което нито се изменя, нито се променя, то е реалното. При всичките условия си остава същото. Ние под едно и също, какво разбираме? Казвате: „Животът няма смисъл.“ Кога нещата губят своята цена? Когато един плод не гние, не губи своята цена. Един плод щом гние, той вече се е изменил.

И тъй, положете доброто за основа на живота си! Размишлявайте за доброто. Знайте, че чрез доброто иде светлината. Дръжте в ума си тази идея: Нищо в света не може да се подигне без доброто. С доброто, ако си богат, и богатството ще остане при тебе. Ако нямаш доброто, богатството ще си замине. Аз свързвам богатството с леността. Свързвам сиромашията с прилежанието. Ти не може да бъдеш прилежен, ако не си сиромас. Не можеш да бъдеш богат, ако не си ленив. Аз за себе си така го обяснявам. Аз не искам да ви смуцавам. Аз казвам: Аз не искам вие да бъдете лениви. Под думата

„богатство“ аз разбирам леност. Има едно богатство, което го желая. Аз предпочитам богатството на сиромашията. Или другояче казано: Предпочитам сиромашията в богатството. Предпочитам богатството в сиромашията и сиромашията в богатството. Когато виждаш в сиромашията богатството и в богатството сиромашията, те са прави идеи. Като видя в сиромашията богатството, казвам: На място е. Като не видя богатство в сиромашията, казвам: Не е за мене. Като видя в сиромашията богатство, казвам: Тази сиромашия е за мене. Като не видя в сиромашията богатство, казвам: Тази сиромашия е за мене. Като не видя в сиромашията богатство, то не е за мене. Аз ви давам тия неща и един ден, каквото спечелите, ще ми го донесете подарък. Богатството, което спечелите в сиромашията, ще ми го донесете. Непременно ще ми донесете някой път една пълна кошница от богатството в сиромашията и от сиромашията в богатството. Казвам: Образувайте си градина. Богата градина си направете за сиромашията и направете си сиромашка градина за богатството. Когато дойде богатият, нахрани го със сух хляб. Когато дойде сиромашът, нахрани го хубаво с най-хубаво ядене. Тогава и богатият ще бъде доволен, и сиромашът ще бъде доволен.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Едно правило от мене: Всяко едно учение, облечете го. Ако ви хапе, то е козиняк; ако е меко и приятно, то е добро. Да не би да си хвърлите вашите дрехи и да облечете какво да е. Ако не ви хапе, добро е. Ако ви хапе, не е добро. Щом ви хапе, то не е право. Щом не ви хапе, то е право. Ако не ви хапе, добро е. Ако ви хапе, зло е.

XVIII година, 5 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 11 ноември 1938 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

СТРАДАНИЯ И ПРИДОБИВКИ

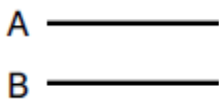
Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. / – Защо нямате зададена тема? Кои са причините? Защо не ви зададох тема? Ако не сте яли, защо не сте яли? По кои причини? Как ще обясните, защо не сте яли? Колко причини има, когато човек е гладен? Обвиняват ви, че не сте яли, колко причини има, по които може да се определи, че не сте яли? Представете си, че яденето е едно престъпление и вие сте яли. Как ще се оправдаете, защо сте яли? Представете си, че неяденето е престъпление, че не си ял, как ще се оправдаете? Сега вие всинца сте престъпници, понеже не сте яли, как ще се оправдаете? Действително, не сте яли, как ще оправдаете вашата постъпка?

Имате една точка А. Математиците казват, че точката е безпространствена. Как тъй тази безпространствена точка, като се движи, образува права линия, която има едно измерение. Казват, че точката е безпространствена. Тя съдържа пространството в себе си. Сега това са метафизически разсъждения. Тя съдържа пространството в себе си, понеже образува нещо, което е едно измерение. Но само като се движи образува пространство. Една точка в статическо положение не може да образува правата линия. Тъй е и вашето престъпление. Как ще обясните, че безпространствената точка образува една линия, която има едно измерение?

Та вие не сте яли. Неяденето е едно престъпление. Но такъв закон съществува ли в света? Овцата, като пасе трева, е на място. Вълкът, като изяде овцата, не е на място, считат го виновен. Овцата, като яде трева, не я считат виновна. Вълкът, като седне да яде една овца, го считат за виновен. Кои са мотивите, с които се обвинява

вълка, че е виновен? Вълкът е виновен в това, че той изял храната на овцата. Понеже тя като си събирала храната – овцете до известна (степен) спадат към преживните животни – след като си събрала храната, за да я обработи, вълкът взел, че я задигнал. В това е вината му. Нарушил правилото на овцата. Т.е. в природата, когато едно същество яде друго същество, няма право да се намеси в неговото ядене, да му вземе яденето. Такова право никое същество няма – да взема храната на друго. Ако вземе храната на друго същество, то вече е нарушило закона. Този вълк образувал статическо положение.



Фиг. 1

Добре, представете си сега, че в една широка поляна, както нашата черна дъска, две линии се движат. Да кажем, линията А и линията В (Фиг. 1). Представете си, че това са два автомобила, автомобилът А и автомобилът В. Тия автомобили нямат еднаква скорост. Единият се движи по-бързо, има по-голяма скорост, другият има по-малка скорост. Представете си, че двата се движат в едно и също направление. А има по-малка скорост и тръгнал по-напред, В има по-голяма скорост, но и той се движи по линията, по която се движи А. В своята бързина настига го, блъска го. Като го настигне и го блъсне, де седи сега престъплението? Нали знаете какво нещо е блъскане? Значи, ако по-слабият автомобил тръгва напред, а по-силният тръгва наскоро подир него, има възможност да го настигне, и ако върви по същата посока, може да се сблъска. Де седи погрешката? Представете си, че нашите шофьори, които имат знаци, които си дават сигнали, единият отстъпва вдясно, другият вляво, но тук всеки си има свой закон, върви по неговата линия. Представете си, че вечерно време пътуват, нямат фенери, пътуват толкоз тихо, че не

се чува никакъв шум. Настигнат се автомобилите, сблъскат се. Де е престъплението? Щом се сблъскат онзи, с по-малката скорост, пръв се отстрани, счупи се някое колело, остане на пътя, пък онзи продължава. Престъплението къде седи?

Представете си, че вие ударите една плесница някому. Образува се дело, съдите се. Вие ще докажете, че ръката е ударила някого. Викат палеца, първия, втория, третия, четвъртия пръст. Те са свидетели, че дланта е ударила някого. Те взели участие в туй скарване. Викат за свидетели петте пръста. Представете си, че съдията налага наказание на този нарушител на законите, пък и на свидетелите, и те участвували в туй скарване. Какво наказание ще се наложи на първия, на втория, на третия пръст? Сега от тия свидетели кой е най-виноват? Някой път хващате с петте пръста. Значи имат някакъв интерес. Веднага ръката, като иска да извърши някое престъпление, съгласяват се, хващат и държат работите. По някой път се случва, че и двете ръце участвуват в едно престъпление. С едната ръка държиш някого, с другата ръка го налагат. Представете си, че се образува едно дело против двете ръце: Едната ръка държи, другата бие. Тогава имате десет души свидетели за престъплението, което е станало. Сега съдията, който спазва закона, какво наказание ще наложи на лявата и какво на дясната ръка? Какво наказание ще наложи на пръстите, които са взели участие? Сега аз бих желал вие да наложите наказанието. Какво наказание се пада на малкия пръст, на безименния, на средния, на първия, на палеца? Какво наказание се налага на лявата ви ръка и какво наказание на дясната ви ръка, която взела участие в един скандал? Вземете работата сериозно, тя е доста сериозна работа. Тя е толкова сериозна, че ще ви разкажа един анекдот за един, който нямал работа. Той вижда, че един турчин чука в една каменна чутура жито за кешкек. Той удрял с железен чук и пъшкал, викал: „Ха.“ Казва му: „Слушай, ти две работи не можеш да

вършиш, ти не може да удряш с чука и да викаш Ха“. Опазарили се двамата. Очуква се житото, сваряват го и започват да го продават, вареното жито го продават. Парите взима само онзи, който чукал житото. На онзи, който само пъшкар, не иска да му дава от печалбите от варения кешкек. Отива и го дава под съд. Съдията бил доста умен. Казва: „Ортачихме се, той чука житото, аз виках само „ха“. Трябва да ми плати.“ Съдията казал: „Вие ще направите едно тенеке с едно отвърстие, че като продавате този кешкек, парите ще ги пускате в тенеке. Те като падат в тенеке, ще викат „тин“. Парите ще бъдат за онзи, който чукал житото, а пък „тин“ ще бъде за другия, който викал „ха“.“

Вие казвате сега: „Що ни интересуват тия неща? Няма никаква реалност.“ Съгласен съм с вас, че няма никаква реалност. Често в живота хората се безпокоят като този турчин, който бил без работа. Най-големите философи, поети, няма човек в света, който да не се безпокои. Той някой път работи, колкото този, който викал „ха“. Наскоро един наш приятел завзема се да разрешава въпроса за перпетуум мобиле. Показа ми една скица. Казва: „Почти съм разрешил този въпрос.“ Доста основателно разрешава, но виждам на едно място има една погрешка, която не я съзира. Математически развива, геометрически развива, как туй движение като му се даде този подтик, ще се движи. В едно безвъздушно пространство, ако се тикне едно тяло в движение, въпросът седи малко по-другояче, но в едно пространство, дето има препятствия, образува се едно търкане. Тази първоначална сила, която се е дала, ще се намали, ще се спре. Как, например, ще обясните, че се спряло движението на месечината около нейната ос? Още не е доказано, че месечината не се върти. Предполага се, че тя показва само едното си лице към земята. То е още предположение. Трябва да идем на месечината, да се поставим на нейното полушарие. Ако месечината не се върти около своята ос,

какво ще бъде състоянието на месечината? Предполага се, едната страна ще бъде осветлена, а другата неосветлена. Колко причини има, които спрели месечината да не се върти около нейната ос? Ако някой вас ви спира по пътя, нали все трябва да има причини? Някой път вие сами може да се спрете, пък някой път може други ваши приятели да ви спрат. Може ли в природата да има спиране? Може ли едно движение да се спре? В абсолютен смисъл може само да се измени посоката на едно движение, което ние наричаме спиране. След като се спряло едно тяло, тази сила, която движила тялото, къде отишла? Ако две тела се сблъскат и се спрат, веднага туй движение се обръща на топлина.

Често гневът на хората не (е) нищо друго освен едно спиране. Щом се спира човек, всякога се гневи. Всяко спиране на човека се дължи на сблъскването на две противоположни сили. Всякога, когато идеите не стават тъй, както вие сте определили, туй ви дразни, вие се разсърдвате, ако някои работи не стават, както вие мислите. Заражда се най-малко едно желание да се разсърдите. Този предмет, който не се поддава на вашата идея, вие се сърдите. Искате да направите нещо, не се поддава, вие се сърдите. Забелязано е, че онези хора с широките глави, в тях по-често става сблъскване, отколкото в онези с тесните глави. Това е взето от наблюдения. Запример, имате един млад момък на 14 години, имате друг на 21 година. Този на 14 години има 15 сантиметра широчина, този на 21 година – 21 сантиметър широчина. Почти един път и половина повече. Той ще се сърди повече от първия. Този, с 14 сантиметра широчина, той е миролюбив човек, пацифист, той ще отрича войната. Този, с 21 сантиметра широчина, той е войнствен. Казва: „Война трябва да има.“ Който има голяма широчина на главата, обича войната. Който има по-малко широчина, той е миролюбив. Хора с тесни глави са миролюбиви, а с широки

глави са кавгаджии. Сега думата „кавгаджия“ е турска, на български как е? Как ще я преведете? – Свадлив.

Сега, как ще определите думата „престъпление“, в какво седи престъплението? Имате деца, които са престъпулници. Когато стане едно дете престъпулник, нему правят една пита. Майката ще повика гости, че нейното дете, като се изправи и направи две крачки, престъпулник му казват. Майката се радва, че детето е престъпило. А пък всеки човек, когато престъпи, защо всеки престъпник като покаже своята свобода, го наказват? Щом направиш нещо, което другите не одобряват, ще те накажат. Коя е мярката? Туй, което хората одобряват или което ние одобряваме, е право. Всякога имате морал. Единицата представя по-висши същества. Две какво представя?

Всякога едно същество от по-низша култура е всякога отговорно пред едно същество от една по-висша култура. Невежият е отговорен пред учения. Слабият е отговорен пред силния. Ако рече слабият да търси своето право пред силния, никога няма да го намери. Кой ще му даде правото? За да ти се отдаде правото, трябва да бъдеш силен. За да бъде правото на твоя страна, трябва да бъдеш силен. Казвате: „Право трябва.“ Правото е закон на силния. Значи силата разумно приложена. Една правова сила може да бъде разумно приложена и неправилно приложена. Да кажем: Един по-силен е бил някой по-слаб. Има закон. Този закон се поддържа със сила. Дето има право, има сила. Ако няма сила, тогава правото не може да се приложи. Но за да се приложи правото, пак трябва да дойде умът да работи. Ако умът не вземе участие, никакво право в света не може да има.

Какво е правото на деня? Колко пъти трябва да помахате ръката си? Ръката ви, която е един уд, тя си има известно право. Колко пъти вие имате право да я подвижите на ден? – Не знаете. Колко пъти имате право да свиете и да отворите пръстите си? Всеки един пръст, и той си има право. Всичката опасност на съвременната култура седи в

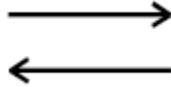
туй, че тя е в едно статическо положение. Мисълта станала еднообразна. Считате престъпление, че някой взел нещо, откраднал хляб, дрехи, обуца или от нивата задигнал някое конче, някой кон, вол, някоя овца или задигнал някоя ябълка. От хиляди години моралът е един и същ, за едни и същи работи. Еднообразен е станал. Или каже някоя обидна дума. Някои думи са обидни, пък някои не са обидни. Запример, думата „простак“ в български е обидна дума. На френски как е „простак“?

Сега, за да се обясни, трябва да имаме една конкретна идея. Каква е разликата между нежни движения, между една постъпка, която е нежна и една постъпка, която е груба? Запример, може да туриш ръката си тъй деликатно, че да му е приятно. Някой път може да туриш ръката така, че може да го стиснеш. В какво седи сега различието между тия двете постъпки, в тихото слагане и в силното слагане на ръката?

Сега всички хора са повикани в една нова област. Трябва да се внесе нещо ново в живота. Ако се даде такава една тема №4: „Кое е новото сега, което трябва да дойде в света?“, какво ще кажете? Новото за млекопитаещите кое беше? Старото беше, че те ходеха на четири крака, започнаха да ходят на два крака и двата задни крака на животните станаха ръце, двата предни крака на животните станаха крака. Животните с главата нагоре се дигнаха, а задницата им се обърна надолу. На животните задницата е нагоре, а рамената надолу, главата им е долу. Както се сгъват задните крака на животните, така се сгъват ръцете на човека, а както се сгъват предните крака на животните, така се сгъват краката на човека.



Фиг. 3



Фиг. 2

Ако се намерите в един кръг и ако движението на кръга става по окръжността, ако гледате отвътре на кръга, ще видите, че когато едните се движат в една посока, другите се движат в друга посока (Фиг. 2). То е една илюзия, а те се движат в една и съща посока. На вас ви се показва, като че се движат в две противоположни посоки, едните в една посока, другите в друга посока. Откъде произлиза тази илюзия, като че едните отиват в една посока, а другите се връщат? Тогава тия, които се връщат, ще дойдат на мястото на ония, които отиват, обикалят. Ако погледнете на окръжността, ще видите, че всички се движат по една линия, по окръжността.

Тия двете движения ще се срещнат ли някога (Фиг. 3)? Две успоредни линии, какво казвате, къде ще се срещнат? В безкрайността щом се срещнат, значи не се движат по права линия. Теорията на Айнщайн показва, че пространството е огънато. Кое огънато пространството? Щом пространството се е огънало, значи има нещо, което да го огъне. По някой път обикновените хора считат, че в пространството няма нищо. Как туй, което не съдържа нищо в себе си, да се огъне? Ние сега влизаме в неразбраните работи. След като изядеш хляба, къде е отишъл? След като изядеш хляба, той не се е развалил. Формата му се изменила. Веществото и силата, нали казват, не се губят в света. Нали казвате, че нищо в света не се губи и нито се създава. Формата се е изменила. Значи, този хляб в тази форма, в която го знаеш, не може да го имаш. Изяденият хляб от тебе вече в тази форма никога не може да се прояви. Човек, който излязъл от животинското царство, може ли животно пак (да) стане? Има някои

възражения повидимому. Ако имате вода зимно време при 30 градуса, тя е замръзнала, става твърда. Лятно време се стопи, оставяте я в един съд. Идната година пак напълни съда, стане твърда. Водата стане твърда и жидка. Казвате, втори път хлябът не може да се повтори. Не може при дадените условия, при които живеете, но при други условия може. Нещата при дадени условия, както са поставени, не може, но при други условия може. При дадени условия едно езеро не може да го събереш в едно шише, което има пет килограма. Но ако имаш едно голямо шише, което може да побере водата на езерото, ще събере водата.

Идваме тогава до онова противоречие: Слушал един, когато се проповядвало, че Христос нахранил пет хиляди души с пет хляба. Когато проповедникът проповядвал, казал на слушателите: „Трябва да знаете, че тия хлябове не са били обикновени, те са били големи като могили.“ Искал с това да покаже, че е вероятно да се нахранят толкова души с пет хляба. Седи един, който слушал и като се учудил, подсвирнал. Казва проповедникът: „Ти защо направи така, ти не вярваш.“ Казва: „Аз не се чудя, че хлябовете били големи, колкото могили, но се чудя какви са били устата на пещта, дето са печени.“

Но откъде започваме ние сега? Престъпление може да има в един низш свят. Низшият свят по отношение на висшия е престъпник, но висшият свят никога не може да бъде престъпник при един низш свят. Висшият свят не може да направи престъпление. Тъй се поддържа. Възможно ли е един милионер да открадне пет стотинки? Но този милионер, който има високо мнение за себе си, него даже ще го мързи да се наведе. Той, като види петте стотинки, ще ги погледне и ще си замине. Онзи, бедният, ще се наведе. Онзи минава и казва: „Не си струва да се навеждам.“

Да ви наведе друго сравнение. Ако вие минавате покрай хамбара на един земеделец, че видите едно зрънце жито, вие ни най-малко

няма да се наведете, да вземете зрънцето. Обаче, ако дойде някоя птичка или кокошка, изведнъж ще се наведе, ще го глътне. Питам: Защо кокошката оценила житото, пък вие не сте го оценили? В дадения случай кокошката има нужда от тази храна, пък ти си се наял. Хамбарът е пълен и казваш: „С милиони има жито.“ Ти не ги цениш, понеже целият хамбар е пълен с такива зрънца. Казваш: „Тия зрънца са за бедните.“ Тъй е щедростта за богатите. Те разсипват, че да може другите, които седят на по-низша степен от останалите, укрухи да може да си вземат.

Но казвам: Кой е по-умен сега, богатият или сиромасът? В някои отношения богатият е по-умен, в други отношения бедният е по-умен. Казвам: Приложение трябва. Нас ни интересуват нещата дотолкоз, доколкото те имат приложение по отношение вътрешния наш живот. Ако всичките тия обяснения седят във нас, те са безпредметни, ако нямат никакво приложение. Нещата отвън имат толкоз важност, доколкото те имат приложение. Ако външните условия съответствуват на вътрешните възможности, те са ценни; ако нямат съответствие, те не са ценни на човека. Те не са свързани с нас. Безпредметни са. Запример, ако знаете да смятате, какво ще се ползвате? Ако знаете да пеете, ще се ползвате, ако знаете да рисувате, ще се ползвате. Ако сте един писател и знаете да нареждате думите, да пишете, ще се ползвате. В разумния живот важно е как човек нарежда своите мисли. В един духовен живот важно е как нареждаш своите чувства. В един физически живот важно е как нареждаш своите постъпки. Във физическия свят си умен, когато знаеш как да нареждаш своите постъпки. В духовния свят си умен, ако знаеш как да нареждаш своите чувства. В умствения свят си умен, ако знаеш как да нареждаш своите мисли. Но между чувствата и мислите има една вътрешна връзка, тъй, както има връзка между топлината и светлината. Защото, ако ние имаме само светлина на

земята, без топлина, тази растителност и този живот при тия условия, които съществуват, той не може да се прояви. Значи се указва, че светлината и топлината са две форми, които се сменят, имат взаимни отношения в дадения случай. Известна част от топлината може да се превърне в светлина. При дадени условия известно количество от светлината може да се превърне в топлина. Често дисхармонията в живота произтича от това, че в някои случаи някъде има повече топлина, по-малко светлина, някъде има повече светлина и по-малко топлина. Тогава имаме една форма: Някъде имаме повече топлина, тъмнината е вътре. Когато светлината е свързана с чувствата и тогава има едно противоречие. Сега допуснете, че вие имате пред вас една хубава ябълка, имате желание да ядете, но нямате уста. Устата ви е защита, устата ви е свързана. Имате желание да ядете, но и ръцете ви са свързани. Имате желание да вземете тази ябълка, но нямате условие да я вземете. Тогава, какво ще запитвате? – Ще се яви във вас едно мъчение как това нещо да бъде непостижимо. Представете си другото положение, че имате възможност да вземете ябълката. Ръцете ви са готови да постигнете желанието, пък ви държат отговорни. В първия случай не правите престъпление, но вие се мъчите, казвате: „Как тъй аз да не бъда свободен? Туй, което виждам, което имам желание да взема, как да не мога да го постигна?“ Мъчиш се в себе си. Отвън имате препятствие. Във втория случай вас ви е дадена възможността да вземете плода, но ви държат отговорен, отвън ви държат отговорен. В първия случай отвътре се измъчвате, във втория – отвън се мъчите. Кое е по-хубаво? Мъчението отвън ли да бъде или отвътре да бъде? Защото то е неизбежно. Има и друго положение, може да не се мъчиш, но тогава трябва да напуснеш съзнанието си.

Щом говорим за светлината, разбираме пробуждане на човешкото съзнание. Щом говорим за топлина, разбираме вече функциониране на съзнанието, има условия да функционира. Ако

съзнанието има светлина, пък няма топлина, то съзнанието е пробудено, но не може да функционира. Щом говорим за топлина, разбираме, че туй съзнание функционира. Без топлина не може да функционира. При светлината има пробуда, напрежението е отвън. Казвате по някой път: „Каква е тази топлина или тази светлина, която имам, защо ми е?“ Ти ще се радваш на светлината, която имаш. Светлината дала възможност твоето съзнание да се пробуди. Щом имаш топлина, пак се радваш, че съзнанието може да постигне онова, което искаш. Щом съзнанието е пробудено, щом функционира правилно, има растеж, може да постигнеш всичко. Без светлина и без топлина ти нищо не можеш да извършиш. Или другояче казано: Ако твоето съзнание не е пробудено, ако не функционира правилно, нещата са непостижими.

Вие някой път седите и нямате работа. Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Ще взема бубено семе. През лятото има черници, ще изкарам 200-300 пашкула, ще си изкарам пари. Да кажем, че не съм чиновник, ще взема бубено семе и ще го излюпя. Или, ако бях на вашето място, ще взема градина от 5-10 декара, ще я насадя с плодни дръвчета и след време, като започнат да раждат, ще взема да продавам плодовете, ще ги сортирам по качества. Или, ако бях на вашето място, за да си уредя живота, какво бих направил? Щях да търся онези, които са ожаднели, богати хора, които търсят студена вода и аз с една стомна и чиста чаша ще ги почерпя с вода. Ще си уредя работите. Един богат човек, ако го почерпиш с вода, когато е зажаднял, той ще ти се отплати. Вие седите, богатите хора при вас да дойдат, да се смилят на вашето нещастие. Знаете ли каква е малка възможността? Знаете ли каква е малка възможността един богат човек да търси един сиромас? Богатият, за да дойде в къщата на сиромаса, трябва да е голяма зима, да е закъсал някъде, тогава той ще се спре в неговата къща. И е доволен, че е спрял. Отвън, ако няма

лоши условия, ще мине, ще погледне с пренебрежение, ще замине колибата ви.

Аз съм ви казвал и други път: В древността имало един млад момък, който бил нещастен. Той отива при един от учителите и му казва, какво да прави със своето нещастие. Този въпрос не могъл да разреши. Той му казал, че трябва да каже само една дума. – „Аз думи имам, колкото искаш да кажа.“ – „Тебе ти трябва само една дума да кажеш.“ На някой си богаташ дъщерята лежала болна. Казва: „Ще идеш и ще кажеш на богаташа: Дъщеря ти ще оздравее.“ Вие седите някой път и се отчайвате, казвате: „Иде ми да се самоубия.“ – Защо? – Понеже нещата не стават, както ти искаш. Показва се герой, като се самоубие. Той иска да се самоубие, за да разреши един въпрос. Ами че като се самоубие, ще се разреши ли въпросът? Другият, като иде при дъщерята на богатия и каже: „Ще оздравее“, явява се другото противоречие: Ако той каже, че ще оздравее, ами ако тя не оздравее? Ако вярва, като каже, че ще оздравее, ще оздравее.

Тогава ще ви приведа един анекдот, който е станал тъй: Един млад момък се влюбил в една богата мома. Момъкът бил сиромас, а тя богата. Бащата и въпрос не дава да става да се жени тя за беден момък. Тя била умна и му казва: „Аз ще се разболея, пък ти ще дойдеш да ме лекуваш и ще кажеш: Аз ще я оздравя, но с едно условие, ако ми я дадеш, като оздравее.“ Това са възможности. Има доста анекдоти, светът е пълен с анекдоти, с неразрешени въпроси. Някой път ние казваме: „Така Господ наредил.“ Пък нещата, които Бог нарежда, те са разумните неща в света. Многото противоречия в живота, които съществуват, това са все задачи. Някой път вие имате трудни въпроси, които са останали от миналото. Тази задача като разрешите, тя ще бъде едно благо заради вас.

Запример, вие не може досега да разберете онези думи на Христа: „Любете враговете си.“ Ами че тия врагове са ваши приятели.

Вие сте яли и пили едно време, само вие сте казали на вашия приятел една лоша дума и той ви станал враг. Оттам насетне, мрази ви. Идете, казва, при вашите врагове, обичайте ги, поправете вашите погрешки. Обичайте враговете си, понеже те са ваши приятели. Онзи, който те мрази, той е ваш приятел. Той само една дума иска да му кажеш. Казва: „Няма да му простя.“ Ти иди и кажи: „Извини ме, направих една голяма погрешка, съжалявам.“ Веднага човекът измени своето мнение. Не само го измени, но и неговите чувства, всичко измени. Такива примери има дадени в християнството. Когато в първата епоха на християнството, в Римската империя гонеха християните, един християнин забягнал в Африка. Един ден, като влиза в една пещера, иде един лъв и реве, приближава се към него и си подава крака. Той вижда, един трън забоден в крака. Изважда тръна, намазва му крака, заминава си този лъв. Случило се, че хванали този християнин и го изкарвали на арената. Същевременно този лъв, на когото той изкарал тръна из крака, и него хванали. Случило се, че като го изкарвали да го изядат лъвовете, излязъл този лъв, на който той изкарал тръна. Като дошъл лъвът при него, започнал да му лиже крака, усеща, че е неговият благодетел, който му изцерил крака. Веднага го познал. В човека има едно чувство и в животните го има: Направеното добро не се забравя. В каквато и степен едно добро направено, то не се забравя. В каквато и да е степен, едно добро направено, то не се забравя. Колкото и да е низше съществото, едно добро направено при едно пробудено съзнание, то става незабравимо. Този закон е Божествен. Бог никога не забравя едно добро, което вие направите, колкото и да е малко доброто. Едно от качествата на Бога е това. Най-малкото добро, което и никой не види, Той не забравя. За туй, малкото добро, Той ще ви възнагради. Ще ви покаже, че има едно око, което наблюдава доброто, което може да направите. Може никой да не е видял, но има Един, Който е видял. Той ще ви възнагради за

малкото добро, което сте направили. Тогава кое е най-малкото добро, което може да направиш? Ти си се обезсърчил, казваш: „Тази работа няма да я бъде“, искаш да напуснеш земята, дотегнало ти. Най-малкото добро е да кажеш на себе си: „Ще се оправи тази работа.“ Има един в тебе, който се обезсърчил, не иска да живее. На него ще кажеш тъй: „Ще се оправи тази работа, твоите работи ще се оправят.“ Ти като му говориш така, Бог, Който вижда, че му говориш, ще оправи тази работа. Няма да се мине много време, ще се оправи. Като кажеш, че неговите работи ще се оправят, и твоите работи ще се оправят. Понеже, ако кажеш, че неговите работи няма да се оправят, и твоите няма да се оправят.

Сега аз ви виждам, че всичките имате една задача много трудна, неразрешена. Една задача неразрешена, че днес сте гладни. Защо сте гладни? Предполагам, че вие гладувате, понеже искате да спечелите повече. Понеже нямате кредит, искате като не ядете, 5-10 лева да пестите. Колко струва един обед? Колко струва обедът на един богат човек и колко струва обедът на един закъсал човек? Закуската на един милионер е скъпа. Когато ходиха американците да събират злато в Клондай, продавало се едно яйце по 5-10 долара, по 500, по 1000 лева. Ако имаш десет яйца и ги продадеш по хиляда лева, ще имаш десет хиляди лева. Ако продаваш десет или двадесет деня, колко ще спечелиш? Ако сте чиновник, за колко време ще спечелите 200 хиляди лева? Цял живот ще работите. Богатството на човека седи в неговите ръце, като ги свие на юмруци. Щом отвориш ръцете си, не си богат. /Учителят сви ръцете на юмруци и ги постави пред себе си. / Може ли така да минете през София? Аз разбирам да минете в разумния свят със стиснати ръце. Ако носиш в ръцете си едно дете, което си счупило крака, минеш през София и го носиш, това е в реда на нещата. Но, ако си свиеш ръцете, пък нищо не носиш, а си държиш ръцете, като че носиш детето, това е странно за хората. Ако

носи това дете, считат го за много умен човек. Една идея, ако носим със стиснати ръце, е разумно, но ако нищо не носим, не е разумно. Тогава трябва да имаш една идея, която да носиш. Ако мислиш, имаш идея, носиш детето. Ако се безпокоиш и носиш стиснати ръце, туй го считаме неразумно. Казвам: Стиснатите ръце в единия случай показват, че умът не е на място, а в другия случай стиснатите ръце показват, че ти имаш една свещена идея в ума си.

Тогава казват: „Той е отличен човек.“ Трябва да дойдат мъчните времена. Парата, докато не я туриш в котела, докато не туриш огъня да я нагорещи, да я ограничиш, тази пара не може да я туриш да върши работа. И водата, ако не я ограничиш, не може да я туриш на работа. И електричеството, всичките неща, за да ги впрегнеш в света на работа, трябва да ги ограничиш. Вие по някой път искате да имате деятелност, без да се ограничите. Страданията са едно ограничение, което произвежда енергия в човека. Всичките енергии произтичат от ограничения на страданието. Сегашният наш ум се дължи от ограниченията на миналото. Сегашната наша добродетел, която имаме, се дължи на ограниченията, които сме имали от страданието, което сме имали в миналото. Пък и сегашните ни страдания ще имат една придобивка. Сега какво се придобива? Може от нашите страдания сега да няма никаква придобивка, но за в бъдеще. Страданията са един предшественик, за да се образува една енергия и да се употреби. А пък умните хора знаят, че страданията и радостите се редуват. Половин минута, една минута страдание, половин, една минута радост. Страдание, радост, страдание, радост, и тогава колелото на живота се върти. Човек постига онова, което желае.

Сега да ви дам един пример. Да допуснем, че вие желаете да пеете. Нямате глас. Глас нямате, понеже достатъчно топлина нямате в ларинкса. Всичкото седи, че топлина нямате. Замръзнало, студено е, ларинксът не може да функционира. Тогава не може да се образуват

тия трептения. Топлина няма. Най-първо трябва да внесете топлината на вашето съзнание, да носите мисълта, че можете да пеете. Пеенето има специфична топлина. Тази топлина трябва да дойде от слепоочната област, да слезе в гърлото долу и тогава ще се образуват тия трептения. Искате да свирите на какъв да е инструмент, тази топлина трябва да влезе в ръката. Ако специфична топлина не влезе в ръката ви, вие не може да свирите.

Казвам: Когато ние говорим за доброто, разбирам онези общи условия, разбирам онази специфична топлина, при която хората могат да растат. Има една Божествена топлина, при която нещата се раждат и се движат. Ако тази светлина и топлина не дойдат, нищо не се постига. Туй аз наричам хубавото време на живота – светлината и топлината. Само при тази светлина и топлина нещата стават. Ако тази светлина и топлина не са, тогава нещата не стават. Сега, в сегашния живот вие мислите, че нещата може да станат безразборно. Но има един закон, който определя защо нещата може да станат, но няма да те ползува. В какво седи разликата, ако ви опека една кокошка, една млада ярка я сваря и я опека, или ако ви сваря десетгодишна биволска пастърма, като ги дъвчете, какво ще разберете? Дъвкали ли сте вие биволска пастърма? Вие сте дъвкали. Аз да ви кажа, че вие сте дъвкали биволска пастърма. Сладката дъвка не е ли биволска пастърма? Дъвчеш, дъвчиш, не можеш да я сдъвчиш. Хубаво е да дъвчи някой биволска пастърма, ако иска да има здрави зъби. Майката даде малко дъвка на детето и то половин час дъвчи, зъбите ще станат малко по-яки, по-издържливи. При сегашните условия детето не дъвчи, зъбите не функционират и лесно се развалят. Мнозина от вас може би сте развалили вашите зъби, като бяхте малки, чупехте орехи и лешници със зъбите си. Те развалят зъбите. Стават несъразмерни сътресения. Сега някои от вас и да дъвчете, вече е късно.

Аз ви слушах отгоре, пяхте „Тъги, скърби са богатство“. Я да попеем сега малко, мисля, че е на 37 страница. Как трябва да се изпее тая песен музикално? Ако я издекламираме, как ще я издекламираме? Един от вас, който знае да пее най-добре, да я изпее музикално. В музиката мисъл трябва да има. Вие като пеете за тъги и скърби, трябва да мислите за тъгите и скърбите. Едновременно да мислите за звука и за идеята, да проникнете в тяхната мисъл, да дойде разрешението. /Учителят пее като нас. / Присъства ли умът? /Учителят пее изразително. / Как ще го турите? На кое ще дадете по-голяма тежест? Каква е разликата между тъги и скърби? Тъги е по-слабо, скърби е по-силно, вървят по един закон. По-напред пукването на зората, после изгряването на слънцето. Тъгуваш за нещо, скръбта е по-силна. Някой казва: „Скърби и тъги.“ Тогава имате от силното към слабото, а може да бъде от слабото към силното. И после забележете, че ние имаме движение в „ре“. Слизаме в „до“, имаме напрежение. В „си“ имаме разрешение, в „ла“ вече имаме постижение. Значи имаме движение, напрежение, разрешение и постижение. После пак се подигаме, имаме „до“. Някой от вас има ли цигулка? Я изпейте „Тъги, скърби са богатство“. Тази песен, за да я изпеете хубаво, трябва да пеете, когато сте скръбни. Щом я изпеете, както трябва, веднага ще ви олекне. Ако пеете да се въодушевите, като пеете за тъгите и скърбите да се въодушевите. Скърбите във вас да произведат едно приятно състояние. Да обичате скърбите. Може да тъгуваш за истината, може да скърбиш за истината. Може да скърбите за знанието. Може да скърбиш за живота. При скръбта не само, че не съм изгубил нещо, но може да тъгувам за онова, което трябва да придобия. Има една тъга, която показва, което показва онова, което трябва да придобием. Да тъгуваш за нещо, което трябва да дойде. Да тъгуваш за нещо велико. Тя, скръбта, е мощна. Трябва да знаеш, че зад тъгата, зад скръбта трябва да туриш, че иде любовта, мъдростта иде, истината иде,

животът иде. Трябва зад скръбта да туриш живота, трябва да туриш знанието, трябва да туриш знанието, трябва да туриш свободата. И тогава ще дадеш простор. Обикновено казват: „Тъгите и скърбите, знаем ги.“ Тъгуваш за живота. Да скърбиш за знанието, да тъгуваш, да скърбиш за свободата. Тогава вече песента, тъй като пееш, добива смисъл. Подтик има, идея има. Ако пееш, както обикновено се пее, то е без идея. Като туриш живота, като туриш знанието, като туриш свободата, има за какво да тъгуваш. Тази скръб дава динамика, динамична скръб. Динамична скръб. Тъгата и скръбта трябва да станат динамични, да дадат движение, да се превърнат в живот. Тъгата и скръбта, които се превръщат в живот, които се превръщат в знание, и които се превръщат в свобода, тогава човек е разбрал, тогава като пее, твори.

Ха сега да дойдем до „Фир-фюр-фен“. Тая песен почва от „ре“, но може да я изпеем от долно „сол“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Живот, знание и свобода – това са тъги и скърби.

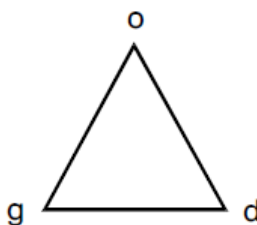
XVIII година, 6 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18 ноември 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

СТАНИ ТИ, КОЙТО СПИШ!

Отче наш

Имате ли тема зададена? – /Нямаме. /

Пишете тогава **тема №5**: Най-малкият орган в човешкото тяло.
Да поровите малко из анатомията, физиологията.



Фиг. 1

Втора **тема №6**: Полза от големите и малки неща. Изпейте „Всичко в живота е постижимо“. Представете си, че имате един триъгълник с латинските букви „god“ (Фиг. 1). В геометрията какво представя един триъгълник? Част от пространството, заградено с три страни и има три ъгъла, се нарича триъгълник. Ако основата на този триъгълник „gd“ представя човешкото тяло Т, ако „go“ – човешкият ум У, ако „do“ представя човешкото сърце – С. Ако основата се скъси и ако започнат да се удължават другите две страни, защото когато „gd“ се скъсява, тогава по закона на динамиката тия две линии „go“ и „do“ трябва да се удължат. Щом се удължат линиите на ума и на сърцето, какъв характер вече имаме? Щом се удължат линиите на ума и на сърцето, усилява се дейността на ума и на сърцето, отслабва дейността на тялото. Тогава имаме един триъгълник, на който двете страни са равни, но той не е равнобедрен триъгълник. Мислите ли този човек на физическото поле, във физическо отношение може

да върши добре работите? Или другото положение: Ако линията „do“, която означава човешкото сърце, се скъси, и линията, която означава тялото и умът се удължат, какъв характер имате? Или, ако се удължи линията, която означава тялото, какъв характер ще имате? Ще имаме един човек, който обича да си похапва, хубаво да си похапва. Един човек, който служи само на своите чувства, не му мисли много. Той ще употреби турската поговорка: „Дето дойде, там връзва коня си.“ Не трябва много да му мислиш. Или пък, ако линията на сърцето се скъси, тогава чувствителността на човека се намалява.

Та казвам: Сега, в дадения случай, този триъгълник представя едно динамично поле, в което действа човешкият ум, човешкото сърце, човешкото тяло. На мястото на човешкото сърце може да турим човешката воля, защото под думата „воля“ разбират това, което човек желае да постигне. Постиженията сърцето ги желае. Така се изразяват динамическите линии. Всичките линии, органическите линии, които са на човешкото тяло, всички са динамически. Те не са статически. Те са във вечна промяна. Нито една линия на вашите лица не е постоянна. Всичките линии постоянно се изменят. Това е естествено. Вие целокупно се изменяте. Ако вземете фотографиите на един човек от неговото детство до старини, ще видите, че той има многобройни променения.

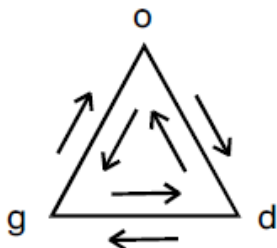
Та казвам: Когато говорим за тялото, трябва да обърнем внимание на всички ония динамически линии, които спомагат за развитието на ума, които спомагат за развитието на човешкото сърце и които спомагат за правилното развитие на човешкия организъм. Защото, ако тия динамически линии не съществуват, тогава тялото не може да функционира. Динамическите линии са мозъчната система, нервната система – тя е вече динамична, през която се предават енергиите на мозъка, електричеството се предава. През симпатичната нервна система се предават чувствата. Има надлежни чувства, които

са необходими за живота. Когато симпатичната нервна система е добре развита, тялото е в нормално състояние.

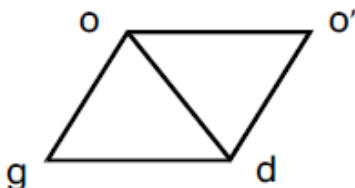
Сега много пъти вас ви са говорили за възпитание. Как ще се възпита един човек? Ако възпитавах ума си, как ще възпитавах ума си? Трябва да си имате един триъгълник. Защото тук както е този триъгълник, вие ще имате една илюзия. Линиите може да се сменят, този триъгълник е в постоянно движение. Ако вашето чело представя вашия ум, вие седите, да кажем, прави, челото ви е отвесно, но когато легнете на гърба си, в какво положение се намира челото? – Хоризонтално, според движението на земята, според орбитата на земята. Ние считаме равнината, в която земята се движи, за хоризонтална. Линията, образувана от центъра на слънцето, я считаме перпендикулярна. Когато човек легне в хоризонтално положение, той е успоредно с плоскостта, в която се движи земята, тогава какви ще бъдат резултатите? Когато човек се обезсърчи в живота, какво положение заема? Хоризонтално или перпендикулярно? Човек, който стои, никога не може да се обезсърчи. Ходиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Щом паднеш, че не може да станеш, обезсърчиш се. Спънеш се някъде, паднеш, обезсърчиш се. Значи обезсърчението е едно състояние статическо. Динамическите сили на човешката воля не функционират, образува се едно статическо положение. Щом се обезсърчиш, то е едно статическо положение. Значи, станало някакво нарушение някъде. Сега, как трябва да се изправи това нарушение? Представете си, че вие сте ученик в гимназията. Представете си, че един ден учителят по математика, който е сприхав, казва: „От вас нищо няма да излезе. Ни от математика, ни от геометрия разбирате.“ Вие се обезсърчите. Питам: Какво е вашето състояние вече? – Вие сте паднали. С една дума, учителят като ви блъснал, вие сте паднали, казвате: „От мене нищо няма да стане.“ Щом сте паднали, какво трябва да стане сега?

Вие сте музикант. Казали ви са само една дума: „Вие не разбирате нищо от музика.“ Ти се обезсърчиш. Какво е твоето положение тогава? Прав ли си? При всяко обезсърчение ти си в хоризонтално положение, в плоскостта на земята. И за да се насърчиш, трябва да заемеш перпендикулярно положение, да станеш. Щом човек се прегърбва, това са временни състояния. Те са лоши навици. Или някой като ходи, държи си лявото рамо вдигнато, дясното наведено.

Разправят за един анекдот в Америка. В една област имало един владика, който имал 400-500 души свещеници в своята област. Владиката ходил с вдигнато рамо и всичките свещеници му подражавали и те ходили с подигнато рамо като владиката.



Фиг. 3



Фиг. 2

Де е първият триъгълник на човека? Вие имате един триъгълник. Всеки има по един триъгълник. Вашият нос е един триъгълник, първият жив триъгълник. Какъв триъгълник е този? Всички имате такива триъгълници и по тях триъгълници ви виждам какви сте. Виждам във всеки един накъде е движението. Имате едно движение в едно направление, после имате друго едно движение (Фиг. 2). В динамическите линии имате две течения. Имате две противоположни

силови линии, по които върви течението. Страната на вашия нос показва какво е състоянието на вашия ум, в каква област се движи той. Някои от вас като ви гледам носа – аз научно разсъждавам – някои сте се отдалечили много от центъра, от който сте излезли, отдалечили сте се от първия център. Някои от вас имате едно движение на отдалечаване. Някой нос показва, че вие се приближавате. Значи туй движение така се вижда, то е перспективно заблуждение. Най-първо един човек се отдалечава от центъра, понеже има два центъра: Един център на земята и един център на слънцето. Та в дадения случай вие, ако разбирате тази наука, вие ще знаете накъде се движите. Някой път вие чувствувате, че вие сте се отдалечили от вашите идеи. Казвате: „Едно време бях идеалист, сега вече напуснах този идеализъм.“ Когато усилва своето тяло, приближава се при центъра на земята. Следователно, материалните работи не му са ясни, те завземат голяма площ от неговите чувства. Та казвам: Щом губите вашия идеал, вие се отдалечавате от центъра на слънцето. Щом вашите идеали се усилват, вие се приближавате при центъра на слънцето. Щом се приближавате, тогава ще имате една площ. Имате правоъгълник (Фиг. 3). Какво означава това? Какво означават тия букви „god“? В триъгълника го означихме, това значи Бог. Правоъгълника го означихме с буквите „good“, което значи добро. Значи, ти не може да познаеш Бога, докато не познаеш доброто. Това е едно динамическо състояние. Ти не може да служиш на Бога, докато не си в един квадрат. Триъгълникът е идейно положение на твоето схващане, пък, за да имаш реално положение, ти трябва да се движиш в един квадрат. Ти вече имаш реално положение. Имаш мярка за работа. Тогава думата „Бог“ се превръща в „добро“. В латински език „g“, туй означава един, който пуца корените си в материята. Едно динамическо положение. Както се пише „g“ в английски, показва, че англичаните се отдалечават от Бога, от центъра на слънцето. В

началото се отдалечават, но в края на думата имат „d“, което показва, че в края пък се приближават. В началото се отдалечават от центъра на слънцето, в края се приближават. Това е динамизъм на линиите. Превръщане става на енергиите. Всяка енергия може да се превърне в дадения случай. При превръщането вие вече имате имате едно съгъстяване. Ако не разбирате динамическия закон на съгъстяването, тогава вътре във вас се образува едно напрежение. Искате да се разширите, но не знаете как да се разширите. Тогава законът на разширението вие трябва да разбирате. Вярата е закон за разширение. Разширението донася освобождение. Следователно, вярата е закон за освобождение от ограниченията. Научно, какво нещо е вярата? – Закон, с който човек се освобождава от ония неестествени ограничения. Казва: „Вярвам.“ – За да вярваш, ти трябва да знаеш как да се освободиш. Щом знаеш как да развържеш въжето, с което си свързан, ти имаш вяра. Умът не ти стига, как да го развържеш, ти нямаш вяра. Щом искаш да го скъсаш, ти не си силен, ти нямаш сила. Но то има възел, ти можеш да го развържеш. Пък в самия човек има динамическа сила. Човека, както и да го връзват, той е в състояние да се развърже. Природата, като го е пратила в света, тя го е надарила с всички динамически сили. Ако знае, ако има закона на вярата, той всякога ще може да се освободи. Човек не иска да прави големи усилия.

Допуснете, че вие сте в училището. Някой път се оплаквате от учителя си. Казваме: „Еди кой си учител или професор ме е нарочил.“ Някой път учителят или професорът имат неразположение към някои ученици. Няма да обясняваме защо е така, но съществува неразположение на учители към ученици и обратното, съществува неразположение на ученици към учители. И то е вярно. Учителят не може да си обясни и учениците не могат да си обяснят. Нещо неприятно изпитват, каквото и да правят, имат едно отвращение.

Ученикът трябва да разбира закона, да може да предразположи този учител, който няма добро разположение към него. Как ще го предразположи? Лесна работа. Пет пари струва церът. Онзи предмет, който преподава този учител, трябва да го обичаш. Като обичаш предмета му, вече този учител е разположен. Един учител, на когото учениците му обичат предмета му, той е разположен към тях. Ако учениците нямат разположение към предмета на учителя, тогава учителят няма вдъхновение да говори за предмета.

Сега, например, как да трябва да изучавате един предмет? Да вземем един по-образен предмет. Вземете рисуването. Отначало учителят не е разположен, но вие сте даровит, рисувате хубаво, вие ще обърнете внимание на учителя, той веднага ще се заинтересува от вас. Та казвам: Този закон ще го приложите. Природата всякога има разположение към всички ония, които имат добро разположение към предмета, който тя туря в училището. Същият закон е, няма изменение.

Та казвам сега: Статическото, материалното положение трябва да се изучава. Материята трябва да се изучава във всички нейни форми. Във всеки един триъгълник може да има кристализиране. Де има кристализация? – Кристализация имаме в минералогията. Какво представя кристализацията? Ако ви зададат един такъв въпрос, какво е било състоянието на земята, на слънчевата система, когато се е образувал кислородът, какво бихте отговорили? Или какво било състоянието на слънцето, когато се образувал азотът, или какво е било състоянието на слънцето, когато се е образувал водородът, или когато се е образувал въглеродът? Цяла една философия може да се създаде. При образуването на елементите слънцето де се е намирало? Когато се е образувал водородът, когато се е образувал кислородът, не е само това проявлението на кислорода, което сега имаме в такава форма. Най-първо нямало кислород, после се проявява и то е особено

състояние. Азотът какво представя в химията, азотните съединения какво представят? Или кислородните съединения или въглеродните съединения какво представят в химията? Има една статическа химия, има една динамическа химия. Динамизъм в химията има. Има нещо разумно. Щом имате едно съединение, вие сте в лабораторията на един професор, който прави своите изследвания. Най-първо трябва да се запознаете с професора, после трябва да се запознаете с неговата област. В природата има химици, специалисти само по водорода. В природата има специалисти само по кислорода. Всичките елементи, които съществуват, търпят едно преобразуване. Да кажем, един въглероден атом или един кислороден атом, или един азотен атом, в неорганическото царство има едно състояние, в органическото царство има друго състояние. Ако един азотен атом мине през областта на ума или мине през областта на сърцето, на чувствата, той вече в себе си има тия качества, дето минал: Има качества на човешкия ум и качества на човешкото сърце, има и качества на човешката воля, щом е минал през трите области.

Та казвам: Когато човек напуща земята, единственото нещо, което ще занесе със себе си, то са три атома. Като замине за другия свят, ще занесе три атома: Един атом, който носи неговите богатства на ума, един атом, който носи неговите богатства на сърцето и един атом, който носи неговите богатства на волята. Представете си какво ще бъде богатството му. Един атом го изчисляват на една 25 милионна част от милиметъра. Като разделите милиметъра на 25 милиона, че една част е един атом. Тия три атома ще бъдат богатството му, като влезе в другия свят. Какво ще правите с тях? В един атом има толкова много енергия, че може да движи земята за хиляда години. Толкоз много има скрита компресирана енергия, че може да движи земята за хиляда години. Значи, какви са били тия разумни същества, които са компресирали тази енергия в туй

малкото количество? Сгнетена е тази енергия вътре. Това са теории за онези, които не разбирате. Сега аз тия неща ви ги навождам и вие няма да се ползвате. Ако един богат банкерин отвори своята каса и ви покаже златото си, всичките си милиони, вие ще си излезете с какво впечатление? – Че той е много богат човек. Пък и ако ви даде 200-300 златни монети за възпоменание, че сте идвали в неговата банка, или ако ви даде един прът злато около три сантиметра дебел за спомен, който тежи около един килограм за подарък. Човек, който има няколко милиарда, дава ви един килограм на вас. Той ви дава един килограм, само задето сте видели неговото злато, той ви плаща за усилието, дето сте гледали неговото богатство, един килограм злато. Колко струва? – 120 хиляди лева. Не си ли струва човек само да погледа богатствата на този (богат) човек? – Струва си. Някой път само да влезеш в богатствата на природата, само да погледаме, тя е много щедра, ще ни даде един подарък. Всеки, който е гледал нейните богатства, все ще му даде една пръчка. Като се върнеш, носиш богатство. Знанието, което придобиваме, то е богатство. Всякога, щом се занимаваш с природата, тя е много щедра, ще ти даде нещо. Щом не се занимаваш, нищо не ти дава. Дава се само от падналите неща, които нищо не струват. С тях се занимава.

Сега аз ви навождам тия примери, да ви покажа, че вие сте в един свят на възможности. Вие разглеждате живота в статическо положение. Казвате: „От мене нищо няма да стане.“ То е статическо положение. Ти не си автор, който можеш да кажеш какво ще излезе от тебе. Може ли да се произнесе една машина, един локомотив, какво ще излезе от нея? Тя трябва да върви, няма да мисли къде ще иде. Онзи, който кара, знае. Вие ще имате едно динамическо състояние, ще кажете: „От мене ще стане нещо.“ Какво ще стане? Ще стане нещо, нищо повече. Всяка машина е турена в действие, ще стане нещо от нея. Която не е турена на релсите, от нея нищо няма да

стане. Но щом е турена на релсите, трябва да върви. Всеки човек, който е дошъл на земята, тъй, както е сега, ще вярва в онова разумното. Вашият ум има възможности за много големи придобивки. Сега вие какво разбирате под „придобивки“? Да кажем, някой е музикант, какви придобивки му трябва? Ако е цигулар, трябва му една хубава цигулка, един много хубав лък, корди, струни му трябва, трябва му после една хубава кутия за цигулката, трябва му и ноти, класически ноти, най-хубавите ноти. Трябва му и един добър учител. След като има цигулка, след като има лък, ноти и като дойде учителят, какво ще стане тогава? Четиримата като се съберат, вече имаме квадрата. Имаме цигулка, имаме лък, имаме ноти и учител – един квадрат има всичките възможности.

Та казвам: Вие сте в квадрата вътре. Изисква се от вас работа. Седите и казвате: „Какво трябва да правим?“ Ако не знаеш какво да правиш, иди да спиш. Ако не знаеш какво да правиш, иди да ходиш. Ако не знаеш какво да правиш, вземи цигулката си пък криво-ляво, горе-долу, започни да свириш. Най-първо всички се смеят наоколо. Аз съм виждал деца, които учат цигулка, да им казват: „Стига, гръмна ми главата.“ То дращи, дращи. Казват му: „Стига вече!“ Туй дете, което първоначално така дращи, после става виртуоз. Нищо не му казвай. Не му казвай: „Стига“, но му кажи: „Свири още.“ Сега някои от вас едва започват да свирите. Всяка една мисъл, която не е турена на място, тя е като нота, която не е правилно взета. Всичките мисли са ноти на умствения свят. Всяка една мисъл трябва да се тури на място. Тогава има връзка в каква гама е мисълта. И мислите имат гами: Мажорни и миньорни. Казвам ви го това като теория, която е малко в разрез с установените работи. Но ако имаш една школа в живота, животът да е поставен нормално, знаеш какво щеше да бъде тук? Друга щеше да бъде работата. Каква е разликата между една машина, която се движи и една, която стои? Каква е разликата между едно

дърво, което цъфнало и окапали цветовете, без да завържат плод и едно дърво, което завързало плод, и в края имате узрели плодове? Грамадна разлика има между дърветата, които имат плодове и които нямат никакви плодове. На едните ние обръщаме повече внимание, на плодовете. Следователно, умственият живот е една градина, в която мислите трябва да зреят. Ако аз ви кажа, че човешките мисли трябва да цъфнат и да узреят като плодовете, какво ще разберете? Една човешка мисъл трябва да цъфне и да узрее като един плод. И за една постъпка е същият закон. В природата има едно подобие между нещата. Една мисъл, която не може да цъфне, да узрее правилно, тя е мисъл, която не се е реализирала и не може да се реализира. Та затуй казвам: Вие сте градинари, имате три градини: една градина на вашите чувства, една градина на вашите мисли и една градина на вашето тяло. Следователно, три велики закона трябва да знаете, как да постъпвате. Законът за вашия ум ще бъде закон за мъдростта, закон за знанието. Светлината трябва да бъде един закон. При светлината вие ще знаете как може да се мисли. После вас ви трябва закона на любовта. Само при нейната топлина вие може да чувствувате. Там, дето има топлина, чувствата нормално се развиват и плодове може да има. Дето има светлина в умствения свят, плодове има. Дето има топлина в душата, плодове има. Имате най-после закона на истината, който означава физическия свят, свободата. Ние търсим свободата. Това е един начин, за да се реализират нещата. В туй състояние, в което сте, истината е онзи закон, по който може да се реализират нещата. Истината и надеждата са заедно свързани. Вярата и мъдростта пак са свързани. А любовта с какво е свързана? Любовта е свързана с духа. Човек, който има любов, той има дух в себе си. Любов, която не довежда човека до духа, тя е статическа любов. Любов, която го довежда до онзи първоначален източник, е любов. Под „любов“ разбираме онази област, от която всички неща произтичат.

Това е Бог. Всичките възможности за постижения, това е любовта – Бог. Там всичко се постига. Без тази област нещата остават непостигнати. Казвам: Друга идея трябва да имаме, не само за Бога. В какво трябва да вярваме? Искаш да постигнеш нещо. Само в областта на любовта, която ще те доведе до Бога, ти може да постигнеш онова, което ти търсиш. Казвате: „Ние в тази работа загазихме.“ Не сте загазили, но вече с обикновените лодки не може да пътувате, те ще ни превърнат във водата. Ще оставим тия малките лодки, трябва ни големи кораби, на които да се качим. И благодарение, че ние сме в един кораб сега. Знаете ли какъв кораб е той? Той има 12 хиляди километра дължина. И този кораб не върви по права линия но той се върти около себе си, пък чудното е, че като се върти около себе си, не ни изхвърля из пространството, но и ние се въртим. Държи ни. Колко хиляди години взело на човека да се научи да се държи на земята, да не би да изхвъркне. Постоянно се държим за центъра. Ако не се държим за центъра, ще изхвъркнем. Често като умре човек, той не се държи за земята и отхвърква. Погледнеш, отива към слънцето. Иди го търси. Как ще го намериш? Тогава той се качва на друг, по-голям параход. Този, големият параход на слънцето, дето се качва, той има 800 хиляди километра дължина. Като се качим на слънцето, като погледнем на земята, тя е като една малка гемийка. Вие засега пътувате на един голям параход и трябва да се гордеете, параходът е голям, има 12 хиляди километра в диаметър. Гледам, че вие сте недоволни, екскурзианти. Вие излизате и се качвате на парахода. Забелязвам, че вие дълго спите в парахода. Излизате на палубата на този параход, когато е влажно или когато има буря, или сняг и пак лягате да спите. Ставате, пак времето не е хубаво. Вие се намирате в едно противоречие. Изменете начина на спането си. Как ще го измените? Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш любов. Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти

нямаш светлина. Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш топлина. Три неща са необходими.

Аз говоря върху динамиката. Вземам любовта в динамична форма. Всичко, казват, в света е движение, но едно разумно движение. Динамическо движение, в което всякога има постижение. И в малките, и в големите разбирания има постижения. В малките разбирания има малки постижения, но всякога има постижения. Има неща, на които може да се радваш, колкото и малки да са. И в голямата площ на движение, и там има големи постижения. Сега вземете като предметно учение да изучавате първия триъгълник, който е турен на вашето лице. Да изучавате триъгълника. Защото имате една линия отдолу на носа, после има и други две страни. Носът показва как да давате и как да вземате. Аз като ви гледам, някои от вас знаете да давате, пък не знаете да вземате. Други знаете да вземате, пък не знаете да давате. Сега едновременно носът показва две състояния. Показва начина за правилното предаване на енергиите, правилно да приемаш и правилно да предаваш. Много пъти човек възприема, пък не дава, някой път дава, пък не възприема. Това е статическо положение. Носът показва мярката. Когато носът правилно се развива, тогава има тази светлина, всякога човек се намира в едно радостно състояние. Има нещо малко, което го радва. Радостта всякога показва, че човек правилно дава и възприема. То е радост, когато правилно даваш и правилно вземаш. Когато правилно не даваш и правилно не възприемаш, имаш малка скръб, неразположение. Казал си урока, но пишат две или три, малка бележка. Аз вземам бележка в природата, то е постижението. За бъдеще ще има училище, когато един ученик хубаво си каже урока, учителят ще му даде една хубава ябълка, това е 6. Ако издържи урока си много слабо, ще му даде една киселица. Щом му даде хубав плод, значи 6. След като излезе от училището, ще изяде тази ябълка и ще

напише една тема върху ябълката. Той ще изяде шестте. Иначе, ако ви пишат шест, не може да го изядеш и ще напишеш върху ябълката известна тема. Като се върнеш при учителя, ще четеш своята тема върху ябълката, какво си написал. Вие ще се възпитавате. Не знаем как да живеем.

Ако вие сте един цигулар и идете на една сватба, какво ще свирите? Ще свирите песен за сватба. Ако сте цигулар и идете в църква при богомолците, ще свирите друга песен. На всяко място ще свирите подходяща песен. На сватбата ще свирите весела песен, то е физическият свят. В духовния свят това са вече линиите на човешкото сърце. Защото религията представя сърцето на човека. Ако идете в някой университет, какво трябва да свирите? За бъдеще, за този свят, за който ви говоря, професорите ще преподават музикално песента. Един предмет с пеене ще се преподава. Няма да се преподава, както аз ви говоря. Тук на земята е така, но в онзи музикален свят се преподава музикално. Ама не както в операта. Ще ви изгонят, ако така пеете. Трябва някой път да приготвя да ви дам пример, как да се преподава музикално.

Хубаво, да кажем, аз искам да ви говоря за Бога. Ще взема основния тон от мажорната гама „до“. От условията ще взема едно видоизменение. Ще взема „ре“, в движение с едно видоизменение. После ще взема „сол“. Имате „до, сол, ре“, музикално да ги предадете. „До“ е напрежение. „Сол“, вече нещата музикално се постигат. Сега, това е само едно сравнение. В операта те се мъчат да предават на музикален език разговор.

Всякога, ако вие искате да се самовъзпитавате, говорете си музикално на себе си. На ума си ако не говориш музикално, той не те разбира. На сърцето ако не говориш музикално, то не те разбира. На волята ако не говориш музикално, тя не те разбира. Като започнеш да им говориш музикално, разбират те. Казват така: „Ако знаеш да

пееш, Господ има; ако не знаеш да пееш, няма Господ.“ Какво значи туй? Ако знаеш да пееш, идеята за Бога можеш да я предаваш. Ако не знаеш да пееш, идеята за Бога не можеш да я предаваш, безверник си. Аз тълкувам безверник, който обяснява нещата така правилно. Нещата са реални – кога? Щом изваждаш житото от хамбара и го посяваш на нивата, то е реалното, ще има жетва. Ако не посяваш житото на нивата, не го изваждаш от хамбара, на нивата растат бодили, нищо не е родила. Значи не знаем как да предаваме нещата. Значи житото останало в хамбара. Всякога, когато казват, че животът няма смисъл, ние сме оставили житото в хамбара. Онези чувства и онези постъпки ти трябва да ги туриш в динамическото поле да израснат, за да видиш техния плод. Ако ги оставиш в хамбара, те ще останат такива, каквито са. Малко можеш да се ползуваш от тях. Тя е една идея за самовъзпитанието. Някой иска да се самовъзпитава. Много трудна работа е, ако човек не разбира. Ако разбира, не е трудна.

За пример, някои от вас туряте ръката на основата на носа. Какво искаш да кажеш? То е цяла наука. Той иска да си припомни нещо. Забравил нещо, като тури така ръката си, че дано да си припомни, какво беше. Спокойно се облегнеш, понеже лявата и дясната ръка са двата тока, в които разумните сили, които дават и вземат, се движат. През дясната ръка силите, които дават, излизат, през лявата ръка – силите, които възприемат. Имаш две ръце: Дясната дава, лявата възприема. Като туриш лявата ръка на носа, вземаш това, което дава. Тогава туряш лявата ръка на челото. Забравил си нещата, ти не си дал. Представи си, че ти си турил да извършиш една някоя работа, дадено ти е нещо да свършиш, но ти си го забравил. Седиш, задълбочил си се, като си припомниш, казваш: „Дойде ми на ума.“ Вземеш парите с дясната си ръка, свършиш си работите. Казвам: Защо имате две ръце и два крака? С левия крак каквото земята ви

дава, вие го възприемате и го препращате нагоре. Едновременно човек така е поставен, тъй е положението, от земята приема и предава нагоре. Това положение: Лявата ръка нагоре, дясната надолу как ще го изтълкувате? В единия случай приемате от земята, предавате на слънцето. В другия случай приемате от слънцето и предавате на земята. Във всеки един момент вие трябва да се намирате в едно хармонично състояние, правилно да предавате енергиите на слънцето и правилно да предавате енергиите на земята. Туй трябва да се научи човек. Правилно да предава своите енергии спрямо земята. Ще мислиш, че земята е живо същество. Че имаш благодарност, че тя е била добра към тебе. Туй, което ти дава да го направиш, непременно трябва да го направиш. Понеже от слънцето идат всичките енергии, правилно ще ги възприемаш и правилно ще ги предаваш. Тази идея трябва да залегне в ума ти. Само при такова едно състояние вие може да мислите правилно. Ако мислите за земята обикновено и ако мислите за слънцето обикновено, ще имате една обикновена мисъл.

Я ми кажете сега, станяхте ли по-учени? Колко да ви турим, три или шест? Аз вече имам ябълката. По новия метод по-хубаво е с ябълката.

Когато един човек е при един учен човек, да има едно състояние на възприемане. Като го пече слънцето, да мисли и много правилно да мисли. В него да има една благодарност, че всичко е хубаво, разумно. Този, ученият човек, като погледне реката, океана, вижда нещо грандиозно. Ученият човек накъде и да погледне, на камъка, дървото, плода, навсякъде ще намери нещо да му даде подтик на неговата мисъл. Ако знаеш къде да стъпиш, всичко в природата ще ти даде подтик. Като не намериш този подтик, объркваш се.

Първото нещо: Създайте си едно ново разположение. Обезсърчил си се. На гърба си. Кажеш си: „Стани, стани!“ Ти си кажи тъй: „Стани ти, който спиш!“ – Има такъв стих в Писанието. На себе

си кажи си: „Стани ти, който спиш!“ Да кажем, тази сутрин вие като станяхте, казахте: „Добър ден.“ Ти кажи: „Стани ти, който спиш. Нов ден има сега, стани ти, който спиш.“ – „Добър ден.“ Чуе, не чуе, ти ще му кажеш: „Стани ти, който спиш!“ Той ще стане и ще те пита: „Къде си ходил?“ – Ще му кажеш къде си ходил, какво си слушал. Той ще каже: „Такива работи вас ви приказват.“ И казва: „На нашето време не беше така.“ Значи, в човека има едно същество, което толкоз спало, преди хиляди години дето са му казвали, на която лекция заспало, като го събудиш, мисли за оная лекция, на която заспало.

Кои са сега най-важните работи?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Сега туй, което ви говорих, е само за вас. Не ходете да го разправяте никому отвън. – „Какво ви говориха?“ – Кажете само: „Стани ти, който спиш.“ Другото, след като го приложите в себе си, тогава го разправяйте. Тогава може да го кажете. Сега, ако идете да разправяте за тези триъгълници, те онези съвсем няма да разберат. Казвате: „Те са съвсем неприложими.“ Но практически може да ги приложите в себе си.

XVIII година, 7 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25 ноември 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

СУХОТА И ВЛАГА

Добрата молитва

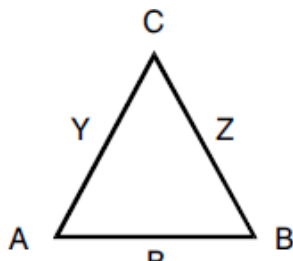
Изпейте сега „Аз мога да кажа“.

Изпейте „Аз смея да кажа“.

Трябва да имате много голямо въображение, да си представите когато се отнася до Божествения свят, за духовния свят да си представите едно слънце, при което мислите растат, чувствата растат съразмерно и добрите постъпки растат и се развиват. Само когато тази светлина дойде, тогава те могат да растат. Да кажем, някой път си неразположен – нямаш достатъчно или топлина, или светлина. От две неща зависи неразположението ти: или нямаш достатъчно топлина, или нямаш достатъчно светлина. Един паралел има. Този свят е двоен, два центъра има. Мисълта съставя един център, чувствата друг. Те са фокуси, между които слънцето постоянно озарява чувствата. Някой път вие сте неразположени. То е един научен метод. Вие не си давате задача, защо сте неразположени.

Сега, какъв паралел бихте направили? Ако е лятно време, суша има. Голямата суша какво ще произведе? – Ще има малко влага, но същевременно във въздуха ще има доста прах. Значи такива малки, твърди частици, които се носят из въздуха, които по някой път правят голяма пакост. Пък може да е много влажно. Тогава ще имате обратния процес. Какво ще има във време на влага? Щом е много влажно, ще усещаш ревматизма, ще усещаш болки на ръцете, на пръстите. Туй зависи от влагата. Ако дойде суша в човека – и в човека има суша – суша може да има и в неговата глава, пък и влага може да има. Някой път може да има суша в сърцето му. А трябва едно нормално състояние. В дадения случай трябва да има една мекота.

Мекотата е едно качество. Нали сте учили в зоологията за мекотелите?



Фиг. 1

Може да си послужим с един триъгълник ABC (Фиг. 1). Ако страната AC представя главата, ума, мисълта вече се проявява, после имате BC, духовния свят. Или AC в дадения случай представлява светлината, BC представя духовния свят, чувствата, същевременно представя и топлината. AB в дадения случай какво представя? Тя представя хармонията, общия резултат. AB представя светлината и топлината, съединени в едно хармонично състояние. Значи в ABC ти ще се научиш да съединяваш пропорцията на светлината и топлината. Пропорцията на сухото време и на влажното време. Сега думата „сухота“ употребяваме за психическия живот. Казваме: „Той е сух човек.“ Тогава ние си мислим, че по-малко живот има този човек. Но сухотата представя едно скържаво състояние на човека, когато човек е толкова сух, че не иска нищо да даде от себе си. Той казва: „Ако дам малко, нищо няма да остане на мене.“ Една хапчица не искаш да дадеш, мислиш, че тази хапка ще свърши всичко. Някой път не ти стига ума. Казваш: „Нищо не зная.“ То е сухота. Ти си сух човек. Торбата ти е малка, трепериш да не би малката коричка, която имаш, да изчезне. Един вътрешен страх, че си неспособен. Това е сухота. Казваш: „Лош човек съм.“ – То е сухота. Малко работи някой, ленив човек е. – То е сухота. Защо ленивият е сух? Той го е страх да не би да направи нещо да се повреди. Или като мръдне ръката си, да

не би да стане нещо. Ако проточи ръката си, да не би да се скъса. Седи като едно деликатно същество, страх го е да се мръдне, да не би да се скъса нещо. Или вас може да ви е страх да не би да ви се смеят хората.

Представете си, че в едно общество дойде един адепт, когото хората биха осмели. Той знаете ли какво би направил тогава? Ако е отвън, на отворено място, тия хора са хубаво облечени, те му се смеят, какво ще направи този адепт? Той моментално ще направи и няма да се минат 5-10 минути, ще направи да се заоблачи, ще завали дъжд, че ще ги окваси хубаво. Като ги окваси, ще започнат да се смеят на себе си, на него няма да се смеят. Всякога, когато се смеем на другите, ние сме сухи, когато престанем да се смеем, ние сме влажни, мислим за себе си. Смейш се на един човек, виждаш някаква противоположност, която не я забелязваш в другите, забелязваш я само в него.

Вие казвате сега: „От мене нищо няма да стане.“ То е сухота. Значи, сухотата подразбира, че в органическия свят, в този психически свят топлината не работи както трябва. Малко топлина имаш и малко влага имаш. Сега, по какво се отличава един човек, който е даровит, и друг, който не е даровит, по какво се отличават? Всякога трябва да отличаваме, по какво се отличава даровитият и по какво се отличава недаровитият. Онзи, който не е даровит, иска всичките удобства. Той иска да има хубави дрехи, да е хубаво облечен, хубави обувки, деликатни, да има една стая хубава, да е осигурен, да има доста пари за учене, после да има превозно средство от дома му до гимназията или университета, ако следва там. Този, който е обикновен, той иска големи удобства. Онзи, способният, той не обръща на това внимание. Той иска да има само книгите, учебниците му трябва само. Не му мисли дали ще има обувки. Той като хване книгата, книгата държи в ума си, той не обръща внимание на външните условия. Погледне, казва: „Лесна работа.“ Дотогава,

докато вие мислите само за външните неща, вие имате обикновени дарби. Щом мислите само за науката, за знанието, треперите заради него. Казвате: „Като развием знанието, общата ще дойдат, шапката ще дойде.“ Дето има знание и външните неща ще дойдат. Кога се късат общата? – Когато знанието е осиромашало. Когато знанието забогатява, и знанията забогатяват. Когато знанието забогатее, и здравето забогатява. Когато знанието осиромашава, и здравето осиромашава. Казвам: Всичките хора носят ония последствия на миналите поколения. Някой път ти се родиш в един дом, за да забогатееш, да внесеш една нова струя в себе си, не само в своя организъм, в своя умствен свят, но в цялото поколение, което ти представяш. Ти си като един депутат в камарата. В България на колко хиляди души се избира един депутат? – На 20 хиляди души. Следователно, всеки, който е дошъл на земята, е един депутат, който представя интересите на същества от другия свят. Вие сега сте депутати, непризнати депутати. Щом влезете в Народното събрание, то ще започне да функционира, ще се проверят документите, както на един посланик проверяват акредитивните писма и ще го признаят, че той е представител на някоя област. А пък някои депутати са станали смешни, те отиват само за дневните, че манкират. Все ще намерят някоя причина: или че са болни, или неразположени. А пък те, не че са неразположени, но не обичат да се занимават с обществена работа. Сега правя паралел.

По някой път вие искате да се занимавате със себе си. Вие искате тука да живеете добре. Пък вие не сте дошли на земята да живеете добре. Да живеете добре, разбирате вашите интереси да не се засягат. Вие не искате да се занимавате с разрешаването на някой въпрос. Че трябва да се живее добре. Да се живее добре, то е един обществен въпрос, който засяга невидимия свят, умствения свят, духовния свят. Защото щом обеднеят хората на земята, интересите горе на духовния

свят са нарушени. Щом забогатяват, те са добре. Казвам: Във вас това съзнание не е проникнало. Вие сте дошли до въпроса и казвате: „Трябва да се живее добре.“ Обуща трябва да има, въглища да има, това няма, онова няма, виждаш, други си наредили работите. Всичките депутати какво ще си нареждат работите? Да са облечени ли добре или добре да си гледат работата? Да бъдат с цилиндри и ни дума да не кажат, само да чакат и да слушат. Никой не взема участие.

Вървят двама души приятели, единият е шеговит, пък другият иска да му угажда, да не му противоречи. Той казва: „Колко е хубав денят.“ – „Да, много хубав.“ Пък денят е облачен. – „Светло е.“ – „Да, да, светло е.“ – „Ама какво се заоблачи.“ – „Да, да, заоблачи се.“ – „Ама почна да духа вятър.“ – „Да, да, започна да духа вятър. Да, да, задуха вятър.“ Депутатска работа. Какво трябва да кажеш? Ти дойдеш и кажеш: „Тази работа не върви.“ Или: „Лошо ми е.“ Какво разбирате под думите „Лошо ми е“? Да разчленим. В какво седи разликата между „Лошо ми е“ и „Лош съм“? Или кажеш: „Лошо става.“ Ние казваме, че времето е лошо. Когато има много кал, казваме: Лошо е времето, където и да ходиш, може да се окаляш. Влагата и сухотата в човека не са в хармонично състояние. Та казвам сега: Какво разбирате под думите „Лошо ми е“? Всякога, когато кажеш: „Лошо ми е“ разбираме, че има нещо в стомаха. Казваш: „Неразположен съм.“ Какво разбирате под „Неразположен съм“ и какво разбирате под „Лошо ми е“? Неразположението всякога произтича от сухота в нервната система. А пък „Лошо ми е“ произтича от голяма влага в стомаха. Казва: „Малко неразположен съм, нервен съм.“ – Сухота има в нервната система. Сух сте. Малко вода трябва, една-две капки вода. Един човек припада, вие го напръсквате с малко вода и той се свестява. Малко влага му трябва да дойде в съзнание. Или вървиш някъде и мислиш, че имаш пари в джоба си. Ти да кажем пътуваш и бръкнеш в джоба си, няма пари. Изведнъж се стреснеш, иди ти да

припаднеш. Значи от нямането на средства ти можеш да изгубиш съзнанието си. Какво е това състояние, сухо ли е или влажно? Нямането на пари сухота ли е или влага? Когато нямаш пари, сухо време ли е или влажно? – Сухо. Как ще го докажете, че е сухо? Защото някой път времето може да бъде сухо и да има изобилие, пък някой път може да е влажно и да има изобилие. Може и във влагата да няма изобилие. И във сухото време да няма изобилие. Тогава какво трябва да направиш? Като си неразположен, как се лекува неразположението? „Неразположение“. Не-то ще турим в скоби. Ще стане „Разположен“. Ще изхвърлим „не“-то. Туй показва неразумност. Защо си неразположен? Хляб ли нямаш или вода нямаш? Неразположение имаш сега. Вземете в обикновения живот един богат човек, ако ти му дадеш едно парче хляб, той ще се обиди. Той ще каже: „Господине, аз куче ли съм да ми даваш едно парче хляб? Ти знаеш ли кой съм аз?“ Ако този човек е бил някъде на екскурзия, че два дена е гладувал, поиска хляб и ти му дадеш, като вземе сухия хляб, хич няма да е куче. Отде произтича това? От неразбирането. В първия случай той не оценява хляба. Даденият хляб известна цена (има), аз трябва да оценя хляба на онзи, който ми го дал. То е друг въпрос, че хлябът има своя цена, който и да ми го дава. Ако този хляб е парче злато, ще кажеш ли: „Аз куче ли съм, че ми даваш това парче?“ Ако един богат човек се докачи, че му дават едно парче хляб, казва: „Аз куче ли съм, че даваш парче хляб?“ Добре, но ако извадя едно парче злато и дам на този човек, какво ще каже? Ако му дадете едно парче злато, той ще ли се докачи? – Няма да се докачи. Защо не се докача? – Понеже в първия случай не разбира цената на хляба, той се докача. Казва: „Той мисли за себе си.“ Във втория случай не се докача, понеже като му дадеш злато, веднага го оценява. Казва: „Откъде си го намерил?“ Той оценява златото. Или представете си, че вие давате подарък един голям диамант. Ти си намерил някъде

диаманти като кокоши яйца, като обикновените кокоши яйца. Изваждаш един диамант от джоба си, даваш го. Какво ще каже богатият човек сега? Понеже той оценява диаманта, той е доволен. Но ако му дадеш един обикновен камък, той не оценява, той ще каже: „Ти, господине, на кого даваш? Знаеш ли, че аз съм учен човек? Какво искаш, да ме лъжеш ли с този обикновен камък? Или ти искаш да ме залъгваш?“ Значи, даваш му един предмет, който той не оценява. Той ще се обиди. Затова в живота си ето на какво трябва да обръщате внимание. В самовъзпитанието, в отношенията на хората, всяко нещо, което даваш или на себе си, или на другите, трябва да има известна цена. На хубавото, на туй, идейното, ще дадеш цена. Ти искаш да привлечеш вниманието на хората. Ти ще дадеш на хората най-хубавите мисли. Една мисъл, която има цена в себе си, ще я привлечеш. Едно предложение, което ще изкажеш, да има цена в себе си. Кажеш нещо някому, той казва: „Я го повтори още веднъж.“ Кажеш някое изречение и пет пари не струва, не искат да те слушат, не искат да те слушат другите. Затуй внасяйте мисли в себе си, които имат цена. Внасяйте ценни работи в себе си.

Една майка изпраща сина си и му казва: „Синко, да говориш много дълбоки и високи работи.“ Той среща едного и казва: „Планина.“ Среща другиго и казва: „Дълбочина.“ – Големи работи. Среща трети: „Океан, простор.“ – Големи работи. Среща другиго, казва: „Държава.“ Този, който казва „планина“, ти може да му се смееш, но все таки като каже „планина“, в тебе създава мисъл. Пък ти сега се смееш, не знаеш защо ти казва „планина“. Майка му казала да казва големи и високи работи. Казвате: „Да бъдем добри.“ То е планина. Срещате едного – „Да бъдем добри“. Срещате друг: „Да бъдем добри.“ Добрият човек сух ли е или влажен? В добрия човек светлината и топлината са пропорционални. В сухотата трябва да намерим друга дума. Добрият има достатъчно сухота и достатъчно

влага. Щом има само сухота, спрян е процесът на развитието. Щом се спре един процес в природата, щом растенията спрат да се развиват, стават сухи. Думата „сухота“ трябва да се измени. С У Х – имате три неизвестни. Сухотата е една задача с три неизвестни. Аз бих ви развил цяла една сказка върху сухотата. Сухотата подразбира, че формите на физическия свят не са на място. Съдържанието не е на място и смисълът не е на място. Нещата нямат красива форма, съдържание нямат и смисъл нямат. Когато нещата нямат форма, както трябва, нямат съдържание, както трябва и смисъл както трябва, туй е вътрешният смисъл на сухотата. Значи, тази сухота трябва да я измените. Как ще променим сухотата да ѝ дадем форма, да ѝ дадем съдържание и да ѝ дадем смисъл? Както сега е създадена думата с тия трептения, като кажем сухота в мислите и сухота в чувствата, сухота в живота, туй подразбира, че формите нямат съдържание. Обикновени работи, трици. Тогава казваме: „Трици е това“ или „Прах хвърля в очите“, или много други работи, с които може да се обясни. Аз го наричам коментarii на сухотата. Там, дето има сухота, ще има и трици, пък ще има и прах. Казвам: След време думата „сухота“ ще се измени. Тя е остаряла вече. Сега трябва да се подмлади.

Сух човек си, започни да мислиш. Ако започнеш да мислиш, може да промениш своята сухота. Защото всички имате сухота. Ти си недоволен, това е сухота. Неразположен си, това е сухота. Или казваш: „Аз не съм даровит.“ Това е сухота. Не съм здрав, имам нещо във формата. Нямам достатъчно сила, това е сухота. В дадения случай ти трябва да схващаш онова естествено положение, което природата е вложила в тебе. Един човек най-малко трябва да знае каква е неговата цена. Той не трябва да подценява онова, което тя е вложила в него. Никога не трябва да подценява главата си. Никога не трябва да подценява сърцето си. Никога не трябва да подценява душата си, тялото си да не подценява. Щом не си здрав, ще подобриш формата

на тялото си. Щом не си разположен, ще подобриш съдържанието, ще подобриш топлината, добротата, съдържанието на живота си ще подобриш. – Да вярваме в Бога. Много обикновени работи са станали. Да вярваш в Бога, както сега се изнася, то е сухота. Суха работа. Вярваш ли в Бога? – Вярвам в Бога. – Това няма съдържание. Какво значи човек да вярва в Бога? Ти не можеш да вярваш в Бога, докато не Го обичаш. Не се вярва в това, което не се обича. Следователно, вярата е един процес инволюционен. Най-първо вярата се събудила в инволюционния процес. Човек започнал с любовта, слиза във вярата и дошъл до надеждата. От възвишения, Божествения свят, от света на любовта слиза в света на вярата, в умствения свят и от умствения свят слиза в духовния свят на надеждата, и от духовния във физическия свят. Когато говорим: „Да имаме любов, да вярваме“, ние трябва да имаме предвид да се роди любовта. Ако вярата не предизвиква любовта, тя не е вяра. Коя вяра е права? – Която извиква любовта. Когато вярата предизвиква любовта, процесът е започнал. Тогава се задава въпросът: „Как да му вярвам?“ Там е въпросът. Онова, ценното във вярата е, че тя носи съдържанието на любовта. Вярата се оценява според цената на любовта. А пък любовта носи друга една идея в себе си. Тя носи цената на духа. Следователно, когато на мене някой ми говори за любовта, разбирам мощното, силното, великото в света. Това е Бог. Когато говорят за духа, подразбирам не една форма, но подразбирам онова мощното, в което всичките неща са възможни. Всичко, каквото аз желая, можем да го постигнем. То е духът. Казвам: Тия неща, ако не ги знаете, няма да се ползвате. Ако идете при всеки извор, който може да ви утеши. Вие сте неразположен, понеже имате жажда. Всеки планински извор може да ви утеши. Като идете някой път, правете наблюдения. Щом сте неразположен, щом дойдете до извора, той блика, и ще видите във вас се зароди едно разположение. Като го погледнете, яви се една малка усмивка, погледнеш, като че се

разговаряш с него. И той се разговаря с тебе. И двамата се разговаряте. Единият отгоре, другият отдолу. Този извор казва: „Тебе чаках. Сърцето ми трепери.“ Той блика. Изворът казва: „Аз мисля, да не би да е станало нещо с тебе. Че сърцето трепереше от любов.“ И блика, блика, блика. Ти казваш: „Виж колко ме обичал.“ Той е жив, блика. Ти като пиеш, го поглеждаш, казваш: „Колко е хубава тази вода.“ В природата вече има една идея, живо е всичко. Когато един добър човек отиде при извора, той вижда Бога, Който излиза. Той това вижда. Като пие, той ще се върне да разгледа местността, ще види цялата местност наоколо, ще се запознае, казва: „Колко хубаво място, на какво хубаво място е този извор.“ Седне, разположи се. Който не разбира, търси нещо. Какво търси?

Вие виждали ли сте има едни малки бръмбари? Правете известни научни изследвания. Веднъж гледам два бръмбара от лекокрилите, единият нагоре обърнат с главата, другият със задницата нагоре. Казвам: Какво правят тия бръмбари? Една топка, така валчеста, направена от някакво вещество, гледам, карат я. Единият с главата нагоре, другият с главата надолу. И двамата се кооперирани. На две противоположни мнения са. Единият, с убеждения за невидимия свят, има нещо възвишено, другият казва: „Всичко е тук, на земята.“ И двамата са философи. Единият казва: „Тази топка дойде отгоре.“ Другият казва, че тази топка дошла от земята. Те я търкалят. Аз разсъждавам. После някои учени хора може да четат по книгите, казват: „В тази топка те си снесят яйцата, търсят място де да оставят топката, да намерят такова място, че да се излюпят техните деца.“ Единият казва: „Да се помолим на Бога, да ни покаже.“ Другият бръмбар казва: „Аз ще се помоля долу на земята, че отгоре Господ да помага и отдолу земята да помага, че да не стане хата.“ Аз като разсъждавах, ми идат тия мисли. Те се движеха и аз гледам по пътя, наблюдавам ги какво правят. Интересува ме и двамата как мърдат

крачката, какви криви линии правят. Аз не седях да видя какъв ще бъде крайният резултат. Но това е наблюдение само, как търкаляха тази топка.

Казвам: И ние в света търкаляме една топка. Каква е тази топка? То е щастието, което ние търсим, че като сме намерили, гледаме навреме да го осигурим. Имаш някоя къщица, то е топката. Ти седиш и мислиш да не стане нещо. Тази къща седи като идея в твоя ум. Една къща не е само за одного. Казвам: Това е сухота. Щом има сухота, има нещо нехармонично. Формата не е както трябва. Нямате форма, върху която да се спрете. Аз под думата „форма“ във физическия свят разбирам един свят добре уреден на физическото поле. Когато говорим за форма, подразбирам клетките на твоето тяло, клетките на мускулите, всички имат отлична пропорция, отношение. Казвам: Този човек е красив. Под думата „съдържа“ ние разбираме, че всякога в човека има една доброта в него. Идея има. А под „смисъл“ разбираме, че този човек е гениален. Всичките неща у него са на място.

Гениалният човек от тия линии ще създаде нещо. Обикновеният ще мисли, че това са стъпала, по които може да се качва. Гениалният човек е онзи, разумният човек. Той ще създаде друга една фигура. Или ако имате 1111, колко прави това? Ако го преведете във физическо отношение, то означава количество. Ако речете да му дадете съдържание на 1111, какво съдържание ще му дадете? Как ще изтълкувате работите? Единицата е десет пъти по-малка от десетицата, сто пъти по-малка от стотицата. Стоте е сто пъти по-голямо от единицата. Десетицата е десет пъти по-малко от нея. Единицата е най-малкият богаташ. Десетицата е по-голям и хилядата е най-големият. Питам: Какво съдържа хилядата, стоте, тези работи какви работи може да съдържат? Ще ги турите на работа. Има цяла една динамика. Хиляда или ако вземете стоте. Кога числото става

динамично, в движение? 1, 2, 3 – едно е идеята, две показва по кой начин може да се постигне идеята. Едно – имате един зародиш, две – имате почва, върху която този зародиш е посаден. Три е ония условия, при които туй семе може да расте, светлината и топлината. 123 значи да го преведеш в органически смисъл. Имаш 123 лева в джоба си. Ти на тях трябва да създадеш една хубава форма, едно хубаво съдържание и хубава смисъл. То не е обикновено число. Представете си, че вие имате 123 семки, събрани, общо количество. Стоте са житени зърна, 20 зърна са крушови и трите са сливови костилки. 123. С туй число вие, гениалният човек в няколко години може да станете милионер. Стоте житени зърна с 20 крушови /ябълкови/ и трите сливови като ги посадите, вие след няколко години като ги разровите, вие ще имате и научно с какво да се занимавате. След десет години вие ще бъдете добре възнаградени. Ако мислите по обикновено, казвате: „Какво ме ползват сто житени зърна, 20 ябълкови и три сливови?“ Хвърлите ги, казвате: „Не искам да се занимавам с тях.“ Гениалният човек веднага ще произведе нещо в живота. Той вижда вече условията за бъдеще. Казвам: Туй число, то е в човека. Най-първо ще погледнеш на главата – то са стоте зрънца, ще погледнеш на сърцето, то са 20 семена и най-после ще погледнеш на ръцете и на краката, то са трите семена.

В какво седи гениалният човек? Той ще направи едно пиано и знае да свири, знае наляво и надясно как да си мърда ръцете. Преди няколко дена един баща води детето си казва: „Повредени са очите на детето, какъв цяр ще дадеш за очите?“ То постоянно си движи врата надясно, наляво, нагоре, надолу, а пък очите седят в статическо положение. Очите не се движат. Разнася ги като някой инвалид. Очите ги носи като в количка, разнася ги навсякъде. Казвам: Вратът ще седи на едно място, пък очите ще започнат да работят, не вратът да се обръща. Вратът и да се обръща, нищо няма да види. Ако вратът

се дигне нагоре, какво ще види той? Та рекох: Нека детето да вземе да си мърда очите. Да не си мърда главата, но очите да ги дига.

Много хора като говорим за Бога, казват: „Къде е Господ, я Го покажи!“ – Ти не гледаш с очите си, но мърдаш врата си. С врата не можеш да намериш Господа. Като започнеш да чувствуваш, тогава ще Го намериш. Вратът ще седи тих, спокоен като войник, а пък умът ти и сърцето ти ще работят. Пък сега умът ти не работи и сърцето ти не работи. Търсиш Господа с ръцете си, с краката си, казваш: „Къде е Господ, да Го хвана?“ Какво означава „да хванеш“? Какво разбирате под думата „хвана“? Хвана, ако го вземете, значи хаван. Който хваща, той влиза в хавана, грухат го. Като излезе от хавана, ще излезе огрухан, както грухат житото. Всяко нещо, което мислиш, че си хванал, ти ще излезеш огрухан. Ти мислиш, че си хванал нещо. Кажи: „Нищо не хващам.“ Защото всяко нещо, което е хванато, какво ще го правиш? Духовните работи не трябва да се хващат. Има неща, които трябва да се хващат, но всичките духовни работи, за тях трябва разбиране. Да мислиш. Казвате: „Къде е Господ?“ Ти живееш в Него. Светлината иде от Него, топлината иде от Него. Всичко, което функционира в тебе, ти живееш в Бога. Всеки ден Той ти говори и досега ти не си разбрал езика Му. Ти скърбиш, кой скърби в тебе? Господ скърби. Казва: Синко, синко, толкова години работя и ти нищо не работиш. Той е, Който скърби, че и ти чувствуваш Неговата скръб. Господ казва: Ако така живееш, нищо няма да постигнеш. Ти казваш: „Да, да, нищо няма да постигна.“ Като започнеш да скърбиш, ще кажеш: „Господ скърби, да не карам Господа да скърби, но да карам Господа да се радва.“ Вие не скърбите. Щом поправиш погрешката, тогава скърбиш. Щом не поправяш погрешката, Господ скърби в тебе. Тъй разсъждавам аз. Туй е правото разсъждение. Поправям погрешката, аз скърбя, Божественото в нас скърби. Скръбта не е нещо лошо. Скръбта е един велик подтик на природата да освободиш, да

приложиш онова, което ти е дадено, да го постигнеш. Един вътрешен импулс има в скръбта, има да реализираш нещо. Ти не можеш да пееш. Не че не си даровит. Не може да дадеш онзи облик, онази форма на пеенето, един импулс. Щом създадеш тия форми, щом създадеш вътрешния смисъл и съдържание, веднага сърцето се отваря, ти си радостен, че си дал ход на музиката. Божественото в тебе се радва. Та в нашите постижения ние се радваме, че даваме възможност на невидимия свят да се радва. Понеже в нашите постижения те се радват. Когато успяваме да постигнем нещо, те се радват. Никой не живее за себе си. Казвате: „Аз много скърбя.“ Има кой да скърби за вас. Това е един нов начин на разсъждение. Казва: „Няма кой да влезе в положението ми.“ Щом ти скърбиш, значи най-умният, най-силният в света, Той ще влезе в положението ти. Казва: Тъй, както живееш, не е хубаво. Да измениш живота си.

Да ви приведа един пример. Тебе ти е скучно. Баща ти оставил една хубава цигулка от Страдивариус, вече си на 20 години, гледаш тази цигулка, изваждаш я, отваряш я, не върви тази работа. Казваш: „Отде да дойде един голям късмет? Оставил баща ми някоя кутия, защо не остави малко пари? „Твоето бъдеще е в тази кутия. Вземи че свиря. Парите ще потекат, като в чувал ще дойдат. Тази цигулка е първокласна, тя струва няколко милиона. Тука дойде един сръбски виртуоз, който носеше една цигулка, която струваше десет милиона лева, сто хиляди долара американски, десет милиона български.

Ти седиш и мислиш, че нищо нямаш. Господ ти дал богата глава, която струва милиарди. Ти казваш: „Не знам какво да правя с главата си.“ Направи тази глава да мисли. Отвори кутията. После отвори сърцето си да чувства, да влезете във връзка с природата. Ти казваш: „Аз съм нещастен.“ Не си само ти нещастният човек. Като тебе, които са безделници, всички страдат. Щом страдаш, не си само ти. Щом започнеш да страдаш, не можеш да учиш. Казва:

„Остаряхме.“ – Сух си. – „Изгубихме парите си.“ – Сух си. – „Тази работа е непостижима, животът няма смисъл. Идеал няма в света.“ – Сух си. Така не се разсъждава. На кои хора животът е сух? На обезформените, които нямат форма в себе си. Сега вие си задавате въпроса: „Ние от кои сме?“ Ако вие ме попитате: „Ние от кои сме?“, аз ще ви попитам: Сух ли сте или влажен? Не че не знаем. Всичко (е) постижимо в света, когато любовта произведе вярата, вярата произвежда надеждата. Когато любовта донася смисъла на живота, когато вярата донася съдържание на живота и когато надеждата даде онази форма, в която животът може да се облече. Това е животът. Любовта дава смисъла, вярата носи съдържанието, а надеждата носи формата, в която животът трябва да се облече. Аз тъй мисля. Щом някой ми говори за любов, казвам: То е великият смисъл на живота, който Бог е вложил. Във всяка мисъл има велик смисъл. После като ми говори някой за вярата, казвам: Съдържанието носи вярата. И най-после надеждата дава формата, навсякъде в живота виждате тия безбройни форми на тези малки същества. Аз съм се спирал да разглеждам тези малките бръмбазънци, причиняват ми голяма радост. Каква разумност има, колко са умни. Каква етикеция имат, поздравляват се, угощават се, милват се, целуват се. Тия, малките същества имат същите качества като хората. Ако ги наблюдаваш, ще се учудиш, че те са надминали хората в своята обхода. Отлична обхода имат. Някое насекомо се отдалечи, даде място на друго, то мине, казва: „Моите почитания“, отдалечи се да мине. Някой път се скарали, някъде понеже като мине, казва: „Не постъпи правилно.“ Веднага като се скарат, като ѝ даде урок, тръгнат си пак тия малки същества. По някой път казвате, че това са измислици. Някой път наблюдавайте и растенията, колко внимателни са и те. Направете един опит да видите, че и те обичат като хората. Вземете едно растение, което е чувствително, едно цвете в саксия, турете го в стаята

си, обърнете му внимание. После го извадете навън от стаята, пак го поливайте, пак на слънце го турете, но ще видите, че то не може да живее вън, ще увехне. Скърби вече. Като го занесеш в стаята, пак е добре. Изваждаш го навън, не може да вирее. Значи усеща твоята любов. Като го отдалечиш от тази среда, повяхва.

Казвам: Цялата природа е пълна с разумност. Ние мислим, че в природата ние единствените сме разумни. Цялата съвкупна природа е разумна. Ако знаеш, ако се поставиш, както трябва, ако обичаш нещата, и те ще те обикнат. Да не чакаме всичко в природата да ни обикне. Бог е, Който ни е обикнал. В нас трябва да се роди съзнанието да Го обичаме. Този, Който ни е обикнал и ние да Го обичаме. Да не чакаме Той да ни обича. Той ни е обикнал, дал ни е всичките условия. Бог ни е създал една глава с неизповедими дарби и способности. Дал ни е и сърце с всичките богатства. Дал ни е и едно тяло, което ако го ценим, чудеса можем да направим, даже в тази форма, както е сега. За в бъдеще ще претърпява едно видоизменение за по-добро. Като погледнеш ръката си, да кажеш: „Силна е.“ Да му благодариш. Някой път виждаш твоята ръка, не е така, както трябва. По какво познаваш? Ако пипнеш и ръката е суха, какво правите вие? Измийте се с топла вода, ако ръката ти е суха. Щом усещаш сухота, измий се с топла вода. – Един метод. Някои прости хора, като не им върви, вземат вода, измият се. Ако имаш сухота, измий се с вода. Тебе ти трябва влага. Влагата е съдържанието, Божественото да се събуди. Щом дойде надеждата, ще можеш да направиш нещо. Способен си. Само един подтик трябва в живота. Или казано другояче, дайте място на Бога във вас да се прояви. Дайте място на Господа във вашата глава да ви научи да мислите. Дайте място на Господа във вашето сърце да ви научи да обичате. Дайте място на Господа във вашето тяло, да ви научи как да работите. Вие сте турили закон, изгонили сте Го. Той каже нещо, ти кажеш: „Не е така.“ Рече да направи нещо, ти пак Го

коригираш. Рече да работи нещо, ти пак Го коригираш. Тогава, какво ще направим? Щом Господ престане да работи, ти си осъден на смърт. Дотогава, докато Той иска да работи в тебе, ти имаш бъдеще. Щом Той престане да се интересува от тебе, ти си осъден на смърт. Ти днес ще Го спираш, утре ще Го спираш, и Той най-сетне ще те зачеркне. Той като дойде при тебе, иска да мислиш. Най-първо няма да разбираш. Мислите ли в математиката, когато разправят за всички тия формули, така лесно се разбират. Трябваше да ви донесе една дескриптивна геометрия, аз имам една и самият професор, който разглежда, и той не разбира. Казвам: Какви велики тайни се крият в тази дескриптивна геометрия? Ако този професор би разгледал всичките форми и тяхното съдържание, техния смисъл, той не щеше да бъде в Софийския университет. Веднага щяха да го викат за авторитет в другия свят, да даде своето мнение, какво нововъведение трябва да се внесе в природата. Такива капацитети по геометрия ги викат, понеже всичко в природата се мени. Учените хора ги викат да си дадат мнението, как да се приложи нещо в света. Има учени хора, които си дават мнението. Колкото и скромно да е вашето мнение, дайте си го.

Сега, с какво да заместим сухотата? С влагата не можем да я заместим. Сухотата се лекува с влага. Мисли право! Засега този метод съм намерил. Сух си, мисли право! Като започнеш да мислиш право, сухотата престава. При най-лошите условия, то е сухота. Мисли право. Това са елементи дадени. Започни да работиш. Вие по някой път пеете сухо. Когато се пее една песен музикално, не трябва да е сухо, но не трябва и да е влажно. В песента „Аз смея да кажа“, първата нота показва, че започваме с един основен тон. Цъфнал един цвят. Следният момент този цвят, който се е разцъфнал, той е една празна чашка, която трябва да се напълни с някакво съдържание. Аз смея да кажа, че слънцето ще изгрее. Туй слънце като изгрее, ще внесе

съдържание. Значи, ще се оплоди този цвят в себе си, ще образува плод. И в този плод ще се даде една възможност за тебе да работиш. В тази лекция дето ви развих, аз смея да кажа, че слънцето е светло, светло е там, дето има разумност. Под думата „светлина“, ще разбираш един разумен свят, дето всичко е възможно. Светло е там, дето има разумност. На тия разумни същества няма какво да им говориш. Щом те видят, те те оценяват. Всички разумни същества, щом се представиш пред тях, те те оценяват. Всяко е готово да ти помогне. Казва: „Светло същество, светъл ум, светъл човек е той.“ Сега задава един въпрос, кой може да го каже това? Описва качествата: При него всичко се топи, започва всичко да расте, при него всичко цъфти, при него всичко зрее. Сега, като пеете тази песен, в тебе трябва да се явят всичките картини, да влезеш в природата, да сещаш тия процеси. Тя не може да се пее статически. /Учителят пее: „Аз смея.“/ – Какво смея? Да произведеш всичките тия форми, веднага да промениш сухотата, която е в тебе. Да мислиш право. Изпейте всички: „Аз смея да кажа.“

Да изпеем един музикален солфедж: До ре, до ми, до фа, до сол, до си и обратно. /Учителят изсвири на цигулката и ние изпяхме едно упражнение. После свири, пях: „Оле, але, аха, ах!“ После свири и пях: „Аз смея да кажа, че Слънцето утре ще изгрее“, на нова мелодия. /

Ще имаме песни установени, след това всяка песен може да се видоизмени, да стане динамична. /Учителят пак изпя: „Аз смея да кажа“ на нова мелодия. / Като изгрива слънцето, ще произведе разни състояния. Едно слънце, като изгрее в човека, ще произведе влага. Слънцето, като изгрее, произвежда светлина, като изгрее, произвежда енергия. Когато слънцето изгрива, то дава движение. Когато слънцето изгрива, то дава съдържание, дава и смисъл на нещата. Всяка идея в света, за да бъде мощна, трябва да има силно напрежение в себе си. Запример, в житното зърно има огромна енергия, която има

напрежение. Ти трябва да бъдеш като един зародиш. Умът трябва да мисли, да има едно напрежение на мисълта. Щом има напрежение, то основният тон (е), който ще даде напрежение на тази идея. Щом има напрежение, ти ще ѝ дадеш насока, трябва да ѝ дадеш движение на тази идея. Ре-то в ума ти трябва да седи, то е, което дава посока, движение. Всякога под „ре“ трябва да разбираш, да се движиш правилно. Колкото движението е по-правилно, по-пластично, то е движение. При „ми“-то в дадения случай по възможност да се изхарчва по-малко енергия. Забележете, светлината се отличава с това, че тя харчи много малко енергия. Ако тя би харчила такава грамадна енергия, тя не би стигнала. Много малко харчи, икономично пътува, че да бъде приятно и за нас. Много добре е използвала. Светлината е един образец на движение, на хармонично движение. Всичките вълни са тъй отмерени, че пристигат без всяко сътресение. После като влезе тази светлина в земята, започва да работи. „Фа“-то е работа на светлината. Като влезе да работи, сглобява нещата, направи нещо. След туй разцъфтяват. Туй, което работи в нас, е „фа“. Това, което измисля нещата, дава съдържание, да се материализират нещата, то е „фа“. Ти като мислиш, ако не знаеш да мислиш за „фа“-то, идеята няма да придобие живот. Музикално трябва да знаеш да пееш „фа“. Не само механическо пеене, не разбирайте, като се свири на цигулката, то е външната страна, но вътрешно има едно „фа“ в сърцето, има едно „фа“ в мисълта, пък има и едно „фа“ на физическото поле. С него по сме запознати. Но сега се запознаваме с „фа“-то на сърцето и с „фа“-то на ума. Като кажеш „фа“, в сърцето да усетиш хубава, мека топлина. Като кажеш „фа“, да усетиш онова, което светлината прави в тебе, да почувствуващ онова, което светлината прави в тебе, да почувствуващ светлина в себе си. Светне ти, то е „фа“. Като светне, не трябва да се спираш. Следната фаза на музиката ще бъде „сол“. Ще се разцъфти. Ще има простор, ще приема

като чаша, понеже е динамически. Цветът постоянно трябва да се пълни и празни. Значи ти мислиш. Да мислиш, значи да пълниш и да празниш чашата, дадеш една чаша на един, на друг. Така се образува една разумна връзка. Това е „сол“. Казвам: Сега на вас ви трябва само едно „фа“. „Фа“-то в сърцето не го вземате. Не че не знаете. Ако отслабне струната и ако свирите, няма да бъде верен тонът. Вземаме „ла“ за основа. „Ре“-то трябва да бъде в хармония с „ла“. На цигулка трябва да има един микрофон, да се завърти. Много мъчно е да нагласиш цигулката както трябва. Най-първо вие трябва да нагласите ума си. Сега вие не че не сте способни да мислите. Казвате: „Аз зная да пея.“ Да пееш в трите свята, това е пеене. Да пееш в духовния свят, да пееш в умствения свят – това е пеене. Като пееш, да се събуди твоята мисъл, като пееш, да се събудят твоите чувства и като пееш, да се събуди твоята воля. Това е пеене. Музика е това. Туй, което събужда едновременно мисълта, което събужда чувствата и което събужда волята на човека в трите свята – това е музика. В трите свята законите на музиката се различават.

Сега във вас може да остане мисълта: „Ние нищо не знаем.“ Не че не знаете. „Фа“-то както и да го вземете, то е вярно. Ти не може да вземеш един фалшив тон, фалшиви тонове има, ако един пее в една гама, а друг в друга, дисхармонични са, не пеят хубаво. Но всеки сам пее хубаво. Има известни гами, ти като пееш, тоновете са дисхармонични. Ти не може да вземеш един само тон фалшив. Един тон по отношение на гамите тогава е фалшив, има дисхармония. Преплитат се тия вълни. Някой път вие се чувствувате, че сте в едно неразположение. Неразположението зависи, че вашите мисли не са в хармония с вашите чувства и вашите чувства не са в хармония с вашата воля. Или „фа“-то не е вярно. Искате да направите нещо в умствения свят, не е взето както трябва. И в духовния свят не е взето, и на физическото поле не е взето. Ще поправите „фа“-то. Българинът

е майстор на „фа“. Българинът много добре взема „фа“. /Учителят пее „фа“. / Парици има, хлебец има. /Учителят пее „фа“. / Деца има. /Учителят пее „фа“. / Къщица има. Туй значи, всичко си има, овчици, кокошчици, яйчица. „Фа, фа, фа“. Вие като вземете „фа“, трябва да мислите, че всичко имате. Само трябва добре да храните кокошките. Ние имаме един съсед, на когото кокошките тук идат да ядат. Като ровят кокошките, казват: „Освободи ни от този простак, дай ни работа.“ Те като ровят с краката, техните задни крака са ръце, казват: „Дайте ни работа, ние сме способни да работим.“ Казвам: Ще ви дадем. Поживейте още малко. „Кокошка“ не е българска дума. К-то е оная буква, която означава ония противоречия, които съществуват в духовния свят. К-то геометрически как е написано? Тук са противодействащи сили. Тук не може да имате равновесие. За да имате туй равновесие, ще го напишете така: Тук имате равновесие. Но както се пише К-то, няма равновесие. Вие се намирате в едно противоречие със себе си. При второто може да се движите. Имате буквата Ж – разрешено е противоречието на К. Противоречието на К се разрешава с Ж. Кокошка значи туй, което рови и търси. „Кокошка“ е туй същество, тя ходи да търси изгубеното имане. Казва: „Зарових го някъде, не зная къде е.“ Търси го, рови, дано се покаже някъде. Който не разбира, казва: „Защо рови кокошката?“ – Тя ходи да търси изгубеното имане. Всеки човек, който ходи да търси изгубеното, той е кокошка. Щом намериш, тогава казваме: „Кокошките трябва да живеят.“ Подразбираме вече, че изгубеното е намерено. То е животът. Животът подразбира изгубеното и намереното. Има с какво да се занимаваш. Щом си изгубил нещо, то е КО. Тогава ще намериш ЖЕ.

Отвън какво има? Мъгла има ли? – Мъгла има. Трябва да благодарите на природата, че ви турила в един широк свят. Много място има за занимание, за играчки. Използвайте великата влага, която Бог е турил във вас.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 8 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 2 декември 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме две. / – Какви са? – /“Най-малкият орган на човешкото тяло“ и „Ползата от големите и малките неща“. /

Кое се нарича „малко“? Малък човек и голям човек, казваме. Ако ви попитат къде седят причините за промените на времето, причините за зимата, лятото, пролетта, есента? Кои са причините за годишните времена? Коя е причината за студа или коя е причината за топлината? Разбира се, не да се обяснява топлината. Топлината внася едно чувствуване на някаква промяна. Ние виждаме нещо да е станало. Но туй, което чувствуваме да е станало като топлина, ние виждаме и промяната, но тази промяна ни най-малко не показва онова, което ние чувствуваме. Ние правим един паралел. Казваме: „Снеговете се топят, цветята растат, цъфтят.“ Но цветето не значи, че то е топлина. Но има един паралел, едно отношение. Или, да кажем, кажеш, че си радостен, или че си скърбен. Каква е разликата между самочувствието на радостта или скръбта? Вие не сте се спирали да мислите какво нещо е самочувствието на радостта и самочувствието на скръбта. Казвате: „Скръбен съм.“ Или казвате: „Тежък товар имам.“ Но тежкия товар, това е едно самочувствие. Ти го чувствуваш в себе си. Ти чувствуваш един товар, имаш самочувство, че носиш нещо на гърба си. Сега, ако кажем, аз туря едно кило тежест на гърба ви, ще имате едно чувство. Турям единица килограм. Вие имате едно самочувство. Какво е вашето самочувствие? – Имате самочувствие единица. Туря два килограма на гърба ви. Имате самочувствието на двата килограма. Увеличавам, четири, пет, десет килограма, най-после

турям 50, 60, 70 килограма. Ако разбирате отношението на килограмите, вие сами можете да премахнете мъчнотиите от вашия гръб. Казвате: „Кой ще ме освободи от този товар?“ Представете си, че вие турите един килограм, два, три и след туй забравите, мислите, че вие не сте господар на положението, казвате: „Не мога да го нося.“ Добре, какво можеш да правиш, ако не можеш да носиш товара? Ти какво трябва да правиш, не можеш да се справиш. Този товар по закона на необходимостта трябва да го пренесеш, казваш: „Не може да го нося.“ Тогава ти извадиш един килограм, 2, 3, 4, 5, 10, 20 изваждаш, докато можеш да го пренесеш. После пак ще се върнеш, да пренесеш другия. Когато товарът е тежък, ще удължиш времето. Когато товарът е лек, ще съкратиш времето.

Сега казвам, че всичките ви мъчнотии вие сами ги създадохте. Вие ги създадохте, вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви мъчат. Вашите радости вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви радват. Скърбите и страданията вие ги родихте. Казвам: Не че вие ги родихте, защото не може да се каже, че вие раждате скърбите, но вие създадохте скръбта. Вие вземете с един чук, ударете на пръста си отгоре. Кой е причината на това страдание? Вземете чука, че ударите пръста си. Или някой път случва се, че вие набивате гвоздей, пък ударите на пръста си отгоре. Кой е причината? След като се върнете, казвате: „Виж този дявол.“ Кой е в дадения случай дяволът? – Умът. Толкоз близко не дръжте чука. Най-малко една педя далеч. Вие сте влезли в една зона, дето чукът може да се сложи на вашия пръст. Сега вие казвате, че страдате в света. На всичките ви страдания причината сте вие.

Да допуснем, че вие сте турили захар в една торба. Носите тази торба. Времето са заоблачава, завалява дъжд, накваси торбата, стопи се захарта. Кой е причината на това? Вие сте причината. Какво трябва да правим? Трябваше да турите тази захар в една торба, в която

водата да не може да проникне. Умен трябва да бъдете. Вие туряте часовника в джоба си, но джобът има една малка дупка. Казвате: „Часовникът не може да падне.“ Случва се, че като вървите, този часовник мърда повече, скосва конците около дупката, става по-голяма и един ден бъркате, няма часовника. Кой е причината? Причината сте вие. Малката дупка не я закърпихте, казахте: „През малката дупка не може да излезе.“ Щом има дупка, часовникът може да излезе навън. Часовникът какво показва? Туй, които се движи, показва часовник. Туй, което се движи, навсякъде може да мине. Представете си, че вие може да турите вода в един съд, който има една малка дупчица, може само игла да е минала, като турите водата, през дупчицата ще излезе. Следователно трябва да знаете, че туй, което се движи, може отвсякъде да мине. Щом намери първата дупка, ще направи първия опит да излезе навън.

Добре, да допуснем, че вие изгубите една английска лира през дупката на джоба. Вие скърбите. Щом скърбите, аз вече правя един друг извод. Ти казваш: „Аз парите не обичам. Пет пари не давам.“ А щом изгубите една английска лира, вие скърбите, че лирата излязла от джоба ви. Значи, вие обичате тази парица. Защото не може да скърбиш за нещо, което не обичаш. Щом скърбиш за парите си, ти ги обичаш. Ти казваш, че не обичаш парите, че не се радваш на тях. Намериш една английска лира и ти причини радост. Вие сега казвате: „Аз обичам свободата, аз искам да бъда свободен.“ Нали вие твърдите, че свободни трябва да бъдем? Тогава защо не се радвате на лирата, която излязла от джоба да бъде свободна. И защо като излезе от джоба, от твоя затвор на джоба, ти скърбиш? Защо се радваш, като я туриш в затвора, в джоба? Какви са съображенията? Някой път вие затваряте вашите идеи. Те са затворени, идеите ви скърбят. Някой път идеите ви излизат навън, те се радват, пък вие скърбите. Питам сега: Кое по-хубаво да бъде – английската лира да бъде в джоба ви или да

излезе из джоба навън, в дадения случай? Понеже вие не сте били способни да я накарате да ходи, тя е проходила сама. Защото тази английска лира, вие имате право да я държите в джоба един ден, втория ден ще излезе навън. В природата само един ден имате право да я държите. Такъв е законът. От изгрева на слънцето до залеза имате право да я носите в джоба. През него ден трябва да влезете в някоя бакалница или в някой часовникар да ѝ намерите работа. Тя иска да излезе, да види белия свят. Тя иска да излезе из джоба, да я покажете, да се засмеят хората, да я помилват, да я погаят. Ще влезете в един магазин, искате нещо, кажат: „Няма.“ Вие пак я турите в джоба. Искате да я турите на работа.

Какво заключение ще извадите? Ти имаш известна идея, ти имаш право само един ден да я държиш в джоба си, в сърцето си. Сега тази идея може да излезе най-малко да я поразходиш. Идеята е жива, трябва да излезе, да ѝ дадете право. Да не кажете: „Аз изгубих идеята си.“ Идеята не може да се изгуби. Идеята може да иде на гости някъде другаде, а щом една идея не може да намери симпатия, съчувствие в тебе или че не я оценяваш, тя ще офейка от тебе. Всяка идея търси един, който да я обича. Ако имаш една идея и хората я обичат, тя ще иде при тях. Ако искаш да я задържиш, ти трябва да обичаш. Тя може да ходи при другите и пак ще дойде при тебе. Запример, ако имате някое добиче, някое животно и го храните хубаво, то може да иде в другите къщи, но вечер, понеже знае, че вие го обичате, връща се при вас. Вечерта вие да бъдете напълно уверен, че ще се върне в къщи. Така са и идеите. Те са вашите овчици, които ако ги не обичате, те (не) ще се върнат при вас. Аз наричам сиромас човек всеки, който е без идея. Той сиромас, няма добиче. Идеята е туй, което помага. Един човек, който няма една кравица, едно конче, който няма поне една овчица, една козица, който няма жито, поне 10-20 зърна, който няма ябълки, няма круши, той е сиромас. Аз може да

живея тъй. Природата обича нещата да влизат и да излизат. Природата не обича застоял живот. Поемеш въздуха, задържиш го няколко секунди и пак навън. Отвориш очите, светлината влиза. Всичко при човека влиза и излиза. Мисълта влиза и излиза, чувството влиза и излиза. Всичко е в едно хармонично движение. Мисълта е едно хармонично движение в света, без някакво сътресение, сблъскване.

Та казвам: По какво се отличава младият човек и старият човек? М. С. Младият винаги е малък, старият е винаги голям. Младият е семка, старият човек е дърво. Младият човек е цвят, старият човек е плод. Старият умира, младият оживява. Там, дето старият умира, младият оживява. Там, дето младият оживява, там старият остарява. А там, дето старият остарява, младият се подмладява. Конкретно нещо какво е младостта и старостта. Следователно вие не можете да се избавите от младостта. Младостта е едно качество и старостта е едно качество. Вие нито от младостта може да се избавите, нито от старостта. То е смешно. Вие искате винаги да бъдете млади. Ако бъдете само един цвят, не станете на плод, да завържете една семка, какъв ще бъде вашият живот? Един цвят, който окапва, безплоден цвят. Младият, който не може да остарее, е един безплоден цвят.

Питам: Тогава де е смисълът? Аз ви давам сега същинският смисъл в природата, какви са законите. Младият е началото на нещата, старият е край на нещата. Следователно, ти като млад ще имаш начало на живота, старият е край на живота. Вие казвате: „Старият е глупак.“ Щом старите са глупци, тогава и младите са глупци. Старият казва на младия, че е глупак. Тогава и старият, и младият са глупци, и старите са глупци, и младите са глупци. Тогава имаме друго равенство. Младият и старият са мъдреци. И старият, и младият, и двамата са мъдреци. Какъвто е младият, такъв е и старият. Какъвто е старият, такъв е и младият. Аз ви слушам по някой път вие

казвате: „Той е стар човек, глупак.“ Щом кажеш на стария човек (че) е глупак, и ти си подобен нему. Тя казва: „Стара баба.“ И ти ще бъдеш като нея стара баба. И ти ще бъдеш като нея стара баба, глупачка. И ти ще бъдеш същата.

Казвам сега: Трябва да различавате. Вие туряте на нещата тия качества, които ги нямат. Хубаво е по някой път човек да бъде глупак. Хубаво е по някой път човек да бъде мъдър. Но при какви условия? Та не е ли хубаво да бъдеш глупав, да не знаеш как да направиш злото, може да направиш и доброто. Тогава в началото като мъдър ще направиш злото и като мъдър ще поправиш злото. Умен си, направиш зло, умен си да го поправиш. По някой път трябва да бъдеш глупав да не можеш да направиш зло, но няма да може и да го поправиш. Мъдростта е в сравнение с глупостта. Извън глупостта, мъдростта сама по себе си какво е? Кои хора ние наричаме мъдри? Аз наричам мъдри всички ония, които знаят как да изправят своите погрешки. За мене те са мъдри хора. Всеки, който може да изправи една своя погрешка, е мъдър човек. Всеки човек, който не може да изправи една своя погрешка, е глупак. Ето конкретно какво е мъдър и какво е глупав човек. Такова трябва да бъде заключението. Казвате: „Природата така направила нещата.“ Природата прави лоши работи в живота, но постоянно поправя. Природата щом направи някоя погрешка, веднага я поправя. Щом те заболи коремът, дал си храна, която не подхожда. Казваш: „Тази природа как е направила.“ Тя веднага ще ти покаже какво трябва да направиш. Природата ще ти каже: Изхвърли го навън от себе си, не може да живееш с него. Това, което е влязло в дома ти, е негодно, изпъди го да си върви. Щом нещо те безпокои, кажи: „Навън по света да си върви.“ Вие имате една лоша мисъл, казвате, какво да правите с нея? – Изпъдете я. Ама как да я изпъдите? Аз да ви кажа как ще я изпъдите. Тъй, както Аврам изпъди един от синовете си. Вие знаете причината. Той имаше една много

красива жена, която се наричаше Сара и втора – Агар. Един ден, понеже Сара нямаше деца, казва: Да направя едно добро и даде слугинята си да стане жена на мъжа ѝ, да му роди син, дано Бог като благослови слугинята ѝ, да даде и на нея благословение. Господ да даде благословение на слугинята и после да даде благословение и на Сара. Един ден като порасна синът на слугинята, стана 20-годишен, тя не можеше да го търпи, казва на Аврама: Син ѝ да се махне. Нему стана тъжно на сърцето. Господ казва: Послушай жена си, изпъди го. Той тури хляб в торбата им, даде сина и изпъди слугинята да си замине. Казвам: Като дойде една идея, която ви безпокои, турете нещо в торбата със сина и изпратете я навън, както Аврам направи, да иде да намери своето място. Те като излязоха, изядоха хляба, Агар нямаше какво да прави, обезсърчи се, обърна се към Господа. Тогава се яви един ангел и казва: Не се обезсърчавай, тази работа ще се оправи.

Казвам: Всички трябва да имате едно дълбоко разбиране в себе си. Поправяйте вашите погрешки. Не задържайте вашите погрешки дълго време. Изпратете ги на работа. Щом направите една погрешка, торбата на гърба, изпратете тази погрешка в света да иде да се учи. Всичката ви погрешка на вас е тази, че тъй не изпращате вашите погрешки. Всичките хора, дето умират засега, умират по единствената причина, че не са се подмладили. Всички вие ще остареете, ако не се подмладите. Ако на свят не остареете, ще умрете. Сега да обясня идеята. Старият е семка. Тази семка, за да се подмлади, непременно трябва да влезе в земята, в почвата. Туй семе трябва да умре. Посятото семе е старият, който умира. Младият, който се ражда, е старият, който се подмладил. Следователно, ти сам трябва да станеш на дърво. Казвате: „Това е един дървенияк.“ Че вие не разбирате какво нещо е дървото. Дървенияк значи един човек, който има възможност да остарее и да се развива. Казва: „Голям дървенияк.“ – Разбира се,

първостепенен дървенияк съм, значи признавам, че имам всичките условия да се развивам. Казва: „Дървенияк, дебела глава.“ Дебелата глава може да расте. Ти къде можеш да чукаш житото – в дебелата ли чутура или в тънката? Казва: „Много му е дебела главата.“ Не е въпросът там, в дебелата глава. Ако ти пътуваш в един свят на големи противоречия, не е ли безопасно мозъкът да е турен в дебела глава, че който и да те удари, да не смачка мозъка? Ако твоята глава е тънка, навсякъде ще бъде смачкана. Казвам: Умният, при известни условия, главата му става тънка. На младите хора главите са тънки, на старите хора главите са дебели. Щом (е) дебелоглав, той е стар. Щом е тънкоглав, той е млад. Ами че тази семка на една слива, как мислите, тънка ли е? Сега едно противоречие ще изнеса. Противоречието е в това, че костилката на сливата е много дебела, затворен е мозъкът, затворен е животът в една много дебела обвивка. Ако вземете семката на ябълката, на крушата, там обвивката не е така дебела. Защо е така? – Сливата е стара вече. Ябълката е млада. Сега ще попитате: „Защо с тънките кори да са млади, а с дебелиите да са стари?“ Питам: Кои хора са по-силни, тънките или дебелиите? По какво се отличава якотата на човека? Кои растения са по-силни, дебелокорите или тънkokорите? – Дебелокорите, разбира се.

Когато човек започне да мисли, главата изтънява. Има един начин за изследване способностите. Всякога мисълта е, която изтънява черепа. Щом черепът на една глава (е) дебел, показва, че този човек не е мислил. Той имал едно малко чувствувание, много обикновен живот имал. Ако разгледате една глава на един умрял човек, турите вечер една свещ в кухия череп, ще видите, че с които центрове на мозъка е работил, тази част на черепа е тънка. Защото всеки един център като работи, от него излиза електричество и на тия места черепът е изтънял, черепът там е по-светъл, по-тънък. Дето мозъчните центрове не са работили, там черепът е дебел.

Тогава казваме: Ако на младия черепът е тънък, това показва в органическия живот, че ред поколения са мислили, детайлността на мозъка била развита на 10-20 поколения и главата изтъняла. Ако 10-20 поколения не са работили, главата останала дебела. Когато кажем, че черепът е дебел, разбираме, че ред поколения не са мислили, живели обикновен живот. Когато намерим, че костта на черепа е тънка, разбираме, че ред поколения, 5, 10, 20 поколения са живяли интензивен живот. Този закон е верен. Ако един човек е живял един интензивен умствен живот, не само той, но и ред поколения са живяли така, тогава костите на ръцете, на краката, кожата, всичко е добре моделирано, те са живяли много добре в миналото, кожата е много гладка, мека, костите са много добре оформени, гладки са, полирани, имат много хубав, приятен цвят. Главата е добре оформена, тънка. Животът е, който оформява външните форми. Съзнателният живот дава едни форми, самосъзнателният дава други форми. Свръхсъзнателният дава други форми, подсъзнателният дава едни, съзнателният – други, самосъзнателният – трети, свръхсъзнателният – четвърти. Най-красиви са формите на свръхсъзнателния живот. Казвам: Съзнателният живот в животните създал главите на сегашните животни. Подсъзнателният живот създал главите на растенията. Растенията, както са създадени, подсъзнанието е създало това в тях. Онзи път, през който растенията минават, условията там са много тежки. В тази форма, в която сега се намират растенията, то е най-доброто за техния растеж.

Казвам сега: За да се измени вашата глава, трябва да измените вашето съзнание. Ако сте в подсъзнанието, ще имате дървени глави. Ако сте в съзнанието, ще имате животински глави. Ако сте в самосъзнанието, ще имате човешки глави. Ако сте в свръхсъзнанието, ще имате светийски глави, или главите, които ангелите имат. Те по някой път, както човек и да изменя себе си, от степените на

съзнанието ще измени и цялата външна форма на тялото. Ако не разбирате този закон, във вас еволюция не може да има. Под думата „еволюция“ разбирам онези красиви форми, които трябва да се заменят една с друга. Да минем от животинското царство в растителното, в животинското, в човешкото и в ангелското. През тия четири царства трябва да преминем. Едновременно трябва да функционират във вашето съзнание и да знаете като мислите, какво може да произведете. Запример, някой път вие искате да станете умен човек. Че да станеш умен човек, трябва да дойдеш в самосъзнанието и да започнеш да виждаш не само своите погрешки, но да виждаш погрешките на 100, 200, на хиляда поколения. Да съзнаваш техните погрешки и добродетели, че да използваш добродетелите, които са имали, да използваш техните погрешки. То е вече умен човек, който може да оправя погрешките на своите прадеди и да използва техните добродетели. Само да се възмущаваш от миналото, от погрешките на своите прадеди и да съжаляваш, че не са оставили нещо добро, което можеш да използваш, то е неразбиране на този закон. Понеже дедите, колкото престъпления са направили, толкова и добродетели са имали. Имате плюс и минус, какво дават? Плюс и минус дават нула. Две еднакви, противоположни величини дават нула, уравновесяват се. Имаш един лев в джоба си, имаш да даваш един лев, какво остава в джоба? – Нула остава. Но отивам по-далеч. Туй, което в математиката е плюс и минус, превождам нулата. Казват, че нулата е нищо. Който знае, нулата създава възможности за всички чудесии. Нулата е семката, която като посееш от туй нищо, от костилката, която е нищо, ще излезе цяло дърво. После, ако турите нулата след единицата, какво става? Вие казвате, че нулата е нищо, пък как е възможно туй, което е нищо всъщност, като го турите подир единицата, да я увеличи десет пъти? Как е възможно туй, което е нищо, да съдържа бръмбарът,

чуваме само бръмченето. Като чуете бръмченето на един аероплан, казвате: „Бръмбар.“ Бръмбар ли е този аероплан? Това е един философ, който прави наблюдения, научни изследвания, работи, прави фотографии, научно работи. Като се върне, прави доклад. Пътува 400-500 километра в час. Пренася пътници, връща се. Какво работи вътре бръмбарът? Като пътуват хората с бръмбара, вървят по-бързо, отколкото с треновете. Под думата „нищо“ разбираме, че нищо е туй, което не се изменя. Нещо, което не се изменя в себе си, казваме, че е нищо. Някой път има сиромашия, казва: „Няма нищо.“ Щом ти кажеш, че няма нищо, ти трябва да разбираш, че нищото, то не е изгубено. Нищото не може да се изгуби. Нещото ти може да го изгубиш. Нищото не можеш да го изгубиш. Нищото не може и да умре. Казваш: „Изгубих си парите.“ – Няма нищо. Ще ви приведа един пример. Твоите пари не са се изгубили. Те са при тебе, те не са умрели. Казваш: „Умря баща му.“ Казвам: Няма нищо. Искам да ти кажа, че баща ти не е умрял. Може да се докаже, че като умре бащата, тежестта на сина ще се увеличи с десет грама. Тежестта на всичките синове и дъщери ще се увеличи. Затуй, когато някой умре в някой дом, подобряват се работите, всички стават здрави. Докато дядото е жив, всички боледуват, като умре дядото, всички стават здрави. Защо стават здрави? – Много естествено, дядото бил толкоз тежък, че дядото мислил само за своята старост, за своето минало, че той тежал върху гърбовете на всички. Мислите на дядото тежат върху умовете на децата и те боледуват. Като умре дядото, не мисли за своите старини, децата се подмладяват. Или, ако турите върху едно семенце един камък, то се изкривява, като падне камъкът, цветето се изправя.

Казвам: Онези идеи във вас, които са стари, трябва да умрат. Кое наричам аз „младост“? Идеята ви трябва да умре, за да се подмлади. Или най-малко една идея, която е във вас, трябва да си заминее, трябва да се замени с нова идея. Ако старата идея не се замени с нова или

ако старата идея не може да се подмлади, да внесе нещо ново, тогава не разбирате процеса на природата. Вие казвате: „Растем.“ Най-първо вие се радвате до известно време, след туй се почувствувате, че сте остарели. Какво усещате, вие сте остарели? Започвате да усещате, че вашите крака не са пъргави, както по-рано, че вашите очи не са тъй разположени да гледате, малко мрачково гледате, ставате инертни, не ви се ходи, като седнете, не искате да станете. После във вас нямате разположение да услужите някому. Като дете вие сте били готови да услужите комуто и да е. Като остареете, ще започнете да заповядвате. Казвате: „Аз съм стар, синко, ти стани.“

Та сега някои от вас, гледам, сте започнали да остарявате. Казвате: „Ти стани, направи тази работа.“ Карате други хора да вършат работите. Вие вършете, за да се подмладите. Видиш една книжка, наведи се, вземи я. Ти ще се подмладиш най-малко с един ден. Пък ако подигнеш десет книжки, десет деня ще се подмладиш. Ако дигнеш сто сухи листа, сто деня ще се подмладиш. Ако всеки ден дигаш по десет листа, с десет деня ще се подмладявате. Знаете ли какво нещо е това, по десет дена да се подмладяваш всеки ден? Подмладяването на един ден, знаете ли каква енергия съдържа? Законът за доброто е закон за подмладяване. Законът за злото е закон за остаряване. Които да остаряват, да правят зло. Които искат да се подмладяват, да правят добро. Сега ви казвам: Законът за доброто е закон за старите. Тогава непременно, ако вие на мене ми кажете тъй: Ти не можеш да направиш доброто, ако не искаш да се подмладиш. Ти не можеш да направиш злото, ако не искаш да остарееш. Значи, вие, които сте почнали да остарявате, правите зло. В какво седи злото? Енергията в злото и в доброто е еднородна. Злото е едно действие, турено не на място. Запример, доброто е да влезеш в един дом и да запалиш огъня на огнището. Не е на място, запример, ако запалиш огъня всред този салон, може да изгори и целият салон. В

собата този огън е на място турен, но на дъските отгоре е не на място. Следователно, когато в себе си туриш една мисъл не на място, тя е лоша. Всяка една мисъл, която не е на място, е лоша. Ако ти туриш едно чувство в ума си и една мисъл в сърцето си, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, то е на място. Ако туриш едно чувство да ръководи работите и туриш една мисъл отподире като опашка, да помага на това чувство, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл да ръководи и туриш едно чувство да помага, туй чувство е на място. Чувствата трябва да подтикват човека към работа. Когато туриш чувствата да вършат работа, а умът да помага, тогава ти не си от умните. Ти не разбираш Божия закон.

Та най-първо за всяко нещо имайте една мисъл и за да прокарате тази мисъл, трябва да турите една постъпка. Мисъл, чувство, постъпка. Постъпката у мене стимулира едно чувство, чувството стимулира човешката мисъл. Тогава имаме от главата, от мозъка ще излезе известна енергия, ще се възприеме от дробовете, ще дишат, ще слезе в стомаха, ръцете, краката, тялото трябва да се подвижи. Тогава тази мисъл може да се реализира. Когато мозъкът действа, когато дробовете действуват, когато и в ръцете се проявява туй движение, ние вече считаме, че човек е готов да свърши една хубава работа. Когато човек мисли добре, когато чувства добре и когато ръцете работят добре, мисълта може да се реализира, както ние искаме. Как мислите, колко време трябва на един художник да нарисува една хубава картина? Каква тънка мисъл трябва да има художникът, каква прецизност трябва да има в тия линии, които очертава. Някой път рисува, рисува художникът и излиза карикатура. Някой рисува и излиза една хубава картина, без да зачерква. Една опитност има, много правилни са всичките криви линии. Рисува много хубаво.

В съвременния живот тъй, както всичките писатели пишат, казват: „Човек трябва да бъде добър.“ Най-първо доброто е закон за подмладяване. Ако правиш зло, злото е закон за остаряване. Следователно, злото е за много малко хора. В света има много малко стари хора. В небето има 24 старци. То не е за всяка уста попара. Казвате: „Остаряхме.“ Не е за вас старостта. За вас може би ще минат няколко хиляди, няколко милиони години, за да остареете. То е един интензивен живот, след няколко милиона години ще имате някои черти на старостта.

Казвам сега: Използвайте закона за подмладяването. Сега сте остарели преждевременно, ще мязате на актьори на сцената, комуто някой път турят известна изкуствена брада. Той е млад човек, но като му турят изкуствена брада, мустаци, турят дълги коси, прегърби се, и той започне да играе ролята на стар човек. Ни най-малко не е стар. Като свърши, хвърли брадата, мустациите, всичко, подмлади се. Нали всичките стари в театъра се подмладяват? Понеже като актьори един-два часа трябва да бъдат стари. Който и да е от вас може да стане стар. Аз може да направя някого от вас стар, пък може и да го подмладя. Понеже се интересувате от младостта, казвам: Не внасяйте в ума си образа на злото, не мислете какво нещо е злото. Този въпрос го оставете настрана. Един от древните мъдrecи на Египет го попитали какво нещо е злото. Той си свил устата. Сега всички тук говорите за злото. За злото малко говорете. Свийте си устата. То е един въпрос, за който нищо не казвайте. Кажете една глупава постъпка несъобразна, несъвместима, но не казвайте лошо, зло. Пък не искайте да познаете какво нещо е доброто и злото. Ако познаете злото и доброто, какво ще стане от вас? Ако на една бучка захар наля вода и долу има кал, като се стопи сладката и бяла бучка и падне в калта, какво ще стане? Калта ще стане ли сладка или бяла? – Не. Когато кажеш, че нещо е лошо, ти си турил доброто вътре в калта. Питам: Какво ще излезе от

тази кал? Тогава трябва да имаш знанието на грънчаря, тази кал, щом захарта е влязла в калта, да я замесиш и калта да я направиш на стомна или гърне, да я направиш порцеланово гърне. Щом не си грънчар, не туряй калта и захарта в тази кал, понеже ще се окаляш от нея и нищо няма да излезе. Не говори за злото. Ако вие сте грънчар и от калта можете да направите някое гърне, може да кажеш нещо, но щом не сте грънчар, кал не правете.

Сега да дойдем до съществената мисъл, която е необходима за вас. Едно здравословно състояние в човешкия организъм се поддържа само с доброто. А пък от злото, ако сте умен, понякога е необходимо да направите по една хомеопатическа доза. Представете си, че аз вземам един грам захар, разтопявам я в един килограм вода. От туй кило взема една капка, че я туря в друго кило вода. Взема една капка, че я туря в друго кило и така имам тридесет такива деления. Взема една капка от тридесетото деление и направя едно лекарство, че като дам на болния, той оздравява. По някой път хомеопатически във водата на доброто ще турите една капка от злото, вече лечебно действа в този случай. Злото лекува света и злото лекува човека. И от злото човек поумнява. Ако е много силна доза, ще го умъртви. Ще турите много малко. Без злото не може в света. Само че Ева изяде целия плод, много голяма доза. Погрешката на Ева е, че не взе една капка от тридесетото деление, но взе много голяма доза.

Та казвам: Дръжте доброто като една мощна сила в света, която подмладява човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки. Доброто е, което държи човешкото тяло в туй състояние. Ако доброто не е в света, той ще се разложи на своите части. Той ще се пукне и нищо няма да излезе. Благодарение на доброто, което ви държи. Вие под този напор на доброто растете и се развивате, имате благоприятни лъчи на Божественото Слънце. Бъдете внимателни да не образувате вашето недоволство в себе си, което имате, този калпак,

че Божествената светлина не може да влиза. Дръжте доброто като една стъклена стая, в която имате всички най-хубави условия. Да гледате стаята ви да бъде чиста, значи умът да бъде чист, сърцето и постъпките чисти, за да може Божествената светлина да влезе във вас, тя ще ви научи как да гледате. Не се изисква голяма сила. Туй разбира законът на вярата, че с вяра всичко може. Ние да не препятствуваме на Божествения закон, който работи в нас. Онова дете, което расте, какви усилия прави? Ако едно дете започне да мисли за своето растене, растенето спира в него. Може да направите един опит. Има деца, които се мерят, колко израстват. Като започнат да се мерят, растенето престава. Ако ние се оставим в Божествения процес в света, Божественото да работи, по-лесно ще се постигне работата, отколкото когато се безпокоим.

Кажете ми сега какво разбрахте? Как бихте приложили доброто? Или да ви дам една тема №7: По кой начин човек може да се подмлади? Пращам ви да държите лекция за подмладяването. Как бихте поставили въпроса? Щом влезете в доброто, то е една цяла лаборатория. Ще изучавате света от гледището на доброто на всички елементи, ще знаете техните качества, как се съединяват и как се разединяват. Манипулацията с доброто е цяла наука. Вие имате много обикновено схващане за доброто. То е цяла лаборатория. Като влезете в доброто вътре, ще влезете във връзка с всички разумни същества, ще започнеш да вземаш уроци от тях. Те ще те учат как да правиш работите, за да се подмладиш. По какво искаш да се подмладиш, какъв искаш да станеш, учен ли искаш да станеш, философ ли искаш да станеш, поет ли искаш да станеш или какъв искаш да станеш? Младият поет, младият художник, те се отличават. По какво се отличава един млад поет от един млад философ? Младият поет ще бъде като една млада пеперуда, която ще ходи от цвят на цвят. Младият философ ще ходи да огледа къде влиза и къде излиза, какво

прави. Поетът описва работите, философът търси причините, подбужденията. Той ходи да гледа как влиза, как излиза, къде ходи и какво прави, философски наблюдава. Един млад поет другояче ще постъпи. И двамата вървят. Работата не е една и съща на поета и на философа. Ако младият готвач, този, който иска да готви, влезе в един цвят, той оттук ще вземе, от там ще вземе, ще набере от цветята. Философът ще наблюдава какво прави поетът. Поетът ще влиза и ще излиза и ще наблюдава цветята. Готвачът ще вземе по нещо от цветята, ще направи нещо. Или тия готвачи вие как ги наричате? – Прозаисти, материалисти. Младият готвач материалист е. Казвам: Животът тогава взема една красива форма. В доброто има всичко. Ти ще научиш техните качества, които притежаваш в себе си какви са и ще имаш една ясна представа. Та най-първо вие сега трябва да имате едно чувство на благодарност. Бог, Който ви пратил в света, да Му благодарите, че ви изпратил в едно училище да учите. Вие преждевременно искате да станете професори. Вие искате преждевременно богати да станете. Вие преждевременно искате силни да станете. Богатството е една голяма тежест. Трябва да бъдете голям параход, за да носите тежестта на богатството. Богатството силно напрежение има. Ще мязате на един голям котел, голяма енергия насъбрана, трябва да я употребите. Ако не знаете как да употребите тази енергия, какво ще правите?

Тогава казвам: Радвайте се. Когато четете един поет, радвайте се на неговата поезия. Когато четете един философ, радвайте се на неговата философия. Когато срещнете един готвач, който знае да готви, радвайте се на онова, което готви. На един художник, на един инженер, на един музикант, радвайте се. Всеки един съдържа една скрита разумна енергия, която природата е вложила във всяко едно същество, понеже тя иска всички нейни дела да бъдат завършени. Следователно, участвайте вие в делата на природата. Радвайте се на

онова, което тя твори и се учете от нея. Не искайте преждевременно да заместите природата в себе си и да останете на нейно място. Когато я заместите, вие остарявате. Всичките хора, които са остарели, те са заместили природата. Не замествайте природата, оставете я да работи във вас и вие се учете от нея, ако искате млади да бъдете. Не замествайте природата с нищо. Оставете я тя сама да работи. Вижте колко хиляди години тя е живяла. Знаете колко стара е тя? Не зная, много стара е. При тази голяма старост, която тя има, тя е по-млада от вас, по-пъргава. По разбиране по-млада е от вас. Природата нищо не ѝ струва да си поиграе с вас. Тя ще вдигне шапката ви, ще се посмее, после размърда палтото му. Ти започваш да мислиш да не би да го вземе. Тя си играе, да се посмее с тия дечурлига. Казва: И аз съм такова дете, макар че съм стара, дете съм. Тя ни най-малко не мисли, че е стара. Ако вие изучавате природата, ще изучите нещо хубаво от нея: Тя никога не остарява, тя никога не отслабва, никога не се обезсърчава, никога нейната любов не се изменя. Тъй разбирам природата. Тъй, като се изменя, остава неизменена. И туй, което се движи, остава едно и също в нея.

Като станете, не мислете, че сте остарели. Вие се погледнете в огледалото и казвате: „Остаряхме.“ Вие си давате една титла, която е много висока. Вие едва сте 30-40 години на земята и мислите, че сте остарели. Природата вече милиарди и милиарди години живее и още не е остаряла. А пък вие 30 години сте живели и сте остарели. Представете си, че сте млади. Защото светът е създаден за младите. Всичко в света, което се учи, е младо. Старите хора в света са Божествени съкровищници. Старите хора са съкровищници на Божествените придобивки. Светът е създаден за младите. Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Небесно. Като малки деца, които трябва да се учите. Всякога трябва да пазите младостта и тя е едно Божествено качество за учение. Не мислете за

старостта. Когато някой път се видите, че сте остарели, кажете: „Ние остаряхме, за да се подмладим отново. Вторият път ще бъдем помлади, отколкото първия път.“ Ако вие всяка вечер, когато си лягате, кажете: „Аз утре ще се подмладя“, на втория ден кажеш: „Аз утре ще се подмладя“, на третия ден кажеш: „Аз утре ще се подмладя“, какво ще изгубиш? – Нищо няма да изгубите, ще спечелите. Вие легнете вечерно време, казвате: „Остаряхме.“ Мине една година, втора, трета, четвърта, 5, 10, 25, 40, 50, 60 години, остаряхме, 90 години, вече за другия свят се готвите. Другият сват, за който вие се готвите, е свят за подмладяване. Като идете в оня свят, ще видите все хора стари, които седят и чакат да ви приемат. Всичките стари дядовци с брадите като хванат и хайде в ретортата. Той помънка малко, погледнеш, на земята изскочил едно детенце, подмладил се. Като идете в онзи свят стари, в ретортата вътре ще влезете. Като излезете като филтрирана вода, чиста, свободни от всичката кал, която сте имали. Защото в ума има кал, известни мисли, които не са прави, има кал в тях. Известни чувства, които не са прави, кал има в тях. От всичката кал като ви освободят, ще се подмладите, ще започнете да дишате отново. Не чакайте сега да умрете, че тогава да тикат в ретортата. Малко неприятно е, защото те не се церемонят, няма да ти дадат почит. Умрелите старци като идат в оня свят, ще дойдат някои от работниците, хванат ви и в ретортата. Както и да протестирате, ни глас, ни слушание, всички в ретортата. Навън ще излезете подменен.

Сега вие имате високо мнение за себе си. Казвате: „Какво е туй страдание, на нас ли ни се даде?“ Ще намерите ретортата. Никакво роптание. Ако идете в оня свят, какво ще кажете? Представете си, че като идете в оня свят, питат ви: „Защо дойдохте, какво обичате? На екскурзия ли сте дошли?“ – Какво ще им кажете? Ако кажете: „Бягаме от оня свят, остаряхме от страдания“, в ретортата вътре ще се намерите. Сега вие имате едно понятие за оня свят, но той е разумен

свят. Влизаш в оня свят с една светла мисъл, с едно светло сърце, той е друг свят. Влизаш в оня свят недоволен, вие се намирате в един хаос, дето Духът Божи започва да се движи около вас. „Направи Бог небето и земята и земята беше неустроена и Дух Божи се носеше над земята.“ Ако вие влезете в оня свят неустроени, ще започне оня Дух да се движи, ще започне творчество. Започнете вие сега сами да творите в себе си.

Най-първо, да имате едно благодарно сърце. И като пострадате, да се радвате, че сте се удостоили, че природата обърнала внимание. Като пострадаш, ще считаш голяма привилегия. Не е ли привилегия онзи скулптор, майстор, да дойде със своя чук и да чука, да удрия, да извае една хубава статуя, която да се тури за пример. Колко е хубаво да те очукат и да бъдеш красив, отколкото един камък безформен, никаква форма да нямаш и да бъдеш в своята примитивна форма. Страданията в света, това са чука, който чука да извае нещо от вас. И благодарение на тия страдания, гледам, че се оформяват главите ви. Като погледна, виждам чука как играе. Природата е един отличен скулптор, художник, във всеки живот очуква. Някъде веждите поправя, някъде нос поправя, очите, скулите поправя, ръцете, пръстите, гърдите, всичко поправя.

Казвам: Ще имаме едно отлично мнение за природата. Тя има всичкото добро желание да ви помогне, ако я слушате. Щом не слушате, по някой път тя започва да си прави оглушки. Нали сте забелязали в училището, когато ученикът не е способен или поведението не е на място, не се учи добре, като мине, учителят даже не подига погледа. Ако ученикът е един от даровитите, от способните, поздравява. Значи, учителят хубаво поздравява онзи, който се учи. На другия казва: „Ти какво си дошъл?“ Природата също така постъпва. На онези, способните ученици, като минат, тя обръща внимание. На другите ще каже: „Защо си дошъл в училището?“

Казва: „Много криво ме погледна.“ Всеки учител гледа криво учениците, които не учат. Природата изисква всички да бъдете прилежни, да благодарите за онова, което ви е дала, което никой досега не е дал.

Доброто е закон за подмладяване, злото е закон за остаряване. Злото прави хората мъдри. Онези, които минали школата на доброто, минават школата на злото. Той ще стане мъдрец, той владя тялото. Първо минава школата на доброто, после да дойде да изучава закона на злото. Злото, и то си има свои закони. Ако започнете най-първо със злото, ще обърнете целия този процес в обратен смисъл. Някои хора в света има, които започват със злото.



Фиг. 1

Кажете ми сега, какво разбрахте? Какъв е законът на кривите линии? В голяма окръжност центърът е по-далеч, а в малката окръжност е по-близо. Колкото кривата линия става по-голяма, тя се отдалечава от центъра си (Фиг. 1). Малките придобивки са близо до центъра, големите придобивки са винаги далеч от центъра. Човек, за да придобие нещо, той трябва да се отдалечи от центъра на дейността. Разбира се, силата в големите кръгове е много мощна. Ако ти не разбираш закона на мощността на тази крива линия, малките погрешките по-лесно ли се изправят? Големите погрешки по-мъчно се изправят. Законът е обратен при добродетелите. Малките добродетели и големите добродетели по какво се отличават? С голямата добродетел голяма работа можеш да направиш, с малката добродетел малка работа можеш да направиш. С малкото зло малка

пакост можеш да направиш, с голямото зло голяма пакост можеш да направиш. Глупавите хора са много близо до центъра, умните хора са по-далеч от центъра. Някой път вие искате да бъдете близо до центъра. Някой път трябва да бъдеш много далеч от един водовъртеж, защото ако сте близо, ще влезете в този водовъртеж. Тогава във водовъртежа нищо не може да се постигне. По някой път вие искате да живеете много интензивен живот. В интензивния живот ако влезете, мъчно можете да излезете навън. Животът, който имате сега, използвайте го. Стремете се да бъдете благодарни в дадения случай на онова, което имате. Всеки един момент вашата благодарност трябва да се мени. С всяка най-малка придобивка, като придобиете нещо, колкото и да (е) микроскопическо, да влезе една благодарност. За малкото да благодарите. Това е законът за растенето на човека. Човек за най-малката придобивка да благодари. После и за страданието пак да благодарите. Когато страдате, да видите, че много повече може да пострадате и пак да благодарите, че не сте пострадали повече, отколкото трябва.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА
Е СКРИТ ЖИВОТЪТ! СВЕТЛИНАТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

XVIII година, 9 беседа на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 9 декември 1938 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев.

ТЪРПЕНИЕ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. /

Какви бяха положенията в миналата лекция? – /Каза се. /

Тогава, ако ви запитат, каква е разликата между кисело и сладко, какво ще отговорите? По какво се различават киселото и сладкото? Аз бих искал геометрически да ми изобразите разликата между киселото и сладко. Достатъчно е да имате един лимон и една сладка круша, за да видите как се образувало киселото и как се образувало сладкото на лицето. Когато човек яде кисело, веднага ще даде известни очертания на лицето – има тънки наблюдения. Една промяна става. Не само това, но когато човек е търпелив, търпеливият човек има особени черти, милостивият човек има особени черти, кроткият човек има особени черти, страхливият човек има особени черти, смелият човек има особени черти. Щом имаш чертите на смелостта, смел си. И по чертите може да се познае какви качества има човек.

Вие по някой път лекциите ги слушате като някоя закуска. Закуската никого не ползува, яденето ползува. Както виждам, не дъвчете, един бонбон туряте. Когато човек иска да се освободи от гостите си, да не седят дълго време, дадат им по лъжичка сладко, чаша вода, да си вървят. Като искат да ги задържат за по-дълго време, дават им угощение. По някой път, когато се разправя за търпението, като че много малко ви интересува търпението, милосърдието много малко ви интересува. Тогава кое е в живота, което ви интересува най-много? Най-много кое ви интересува? Силният кое го интересува най-много? – Неговата сила. Онзи, който трябва да се бори, той постоянно ще прави упражнения. Ще гледа колко са силни краката

му, ръцете му, ще гледа издръжливостта на неговите мускули каква е. Един ученик какво го интересува най-много? Много работи има, които интересуват ученика. Казвам, че трябва да ви интересува едно нещо, специфично, трябва да имате един център, от който да изхождате.

Има един закон: Човек, който няма достатъчно храна за кокошки, струва ли се да измъща пилета? – Не струва. Защото по-добре е пилетата да седят вътре в яйцето затворени, поради голямото неудобство, при което се намират, отколкото да се измътят, че отвън да нямат храна. Да кажем, говорим за търпението. Търпението може да бъде в зачатъчно състояние, да се намира в своята черупка, пък може и търпението да се е развило. Кога търпението е вече излюпено? Човек, който няма никакви мъчности, в какво положение е неговото търпение? Щом нямаш мъчности, търпението е вътре в черупката, то е вътре в яйцето. Вие някой път искате да бъдете търпеливи. Най-първо това търпение трябва да се излюпи. Представете си, че търпението във вас е в зачатъчно състояние като яйце или като семка, или както костилка. Щом се тури костилката в земята, тя ще изникне. След като изникне, има други мъчности при растенето. Запример, може да няма достатъчно влага, ако има голяма суша туй, което е посято, не може да изникне. Може да изсъхне. Питам: Ако няма външни условия, при които тази костилка да развива ония стремежи, които природата е турила вътре, на място ли е посаждането на тази костилка?

Та казвам: Търпението е нещо, което може да се добие. Първото качество на търпението какво е? Търпението има издръжливост, доизчакване. Търпението доизчаква нещата. После търпението издържа. Онзи, който няма търпение, какво се случва с него? Той трябва да издържа. Какво разбирате под думата „да издържа“? Запример, една ос издържа, защото има сила в себе си. Може една ос

да е хоризонтална, казваме, че е яка. Но яката ос разбира, че в нея има търпение. Якотата разбира търпение, издръжливост на известна тежест, която се поставя върху известна ос. Казвам: Когато човек се намира в неблагоприятни условия, какво подразбираме?

Как бихте изяснили безпаричието на човека? Нямаш нито пет пари в джоб, пък си странник в някой европейски град. Пък не знаеш езика. Какво ще чувствуваш в дадения случай? Колко други чувства ще се явят? Кое ще дойде на помощ на безпаричието? Ще се яви едно отрицателно чувство. При нямането, при липса на богатство, ще се яви на помощ кой? – Страхът. Е, питам: Какво може да ти помогне страхът? Най-първо страхът иде да помага на безпаричието. Представете си, ти пари нямаш. Тебе ти трепне сърцето, уплашиш се, страхът иде на помощ. Какво може да ти помогне страхът в дадения случай? Може ли психологически да обясните защо се явява негативно чувство на помощ на безпаричието? Запример, ти си гладен и в тебе най-първо се явява страхът, че може да умреш гладен. След страха се явява друго положително чувство – смелост. Гладният най-първо го е страх, а после, след като гладът дойде, изменя се положението, човек става смел и се нахвърля насила да вземе онова, от което има нужда и си заминава.

Та казвам: Когато в човека се явява един страх, допуснете, че се яви най-малкият страх, коя е подбудителната причина на страха? Да кажем, един ученик в училището не си знае урока. След туй веднага се явява страхът, че може да го дигнат и няма да си каже урока. Ще му турят ниска бележка, какво да прави ученикът? Нали тъй ще седнете, че да не ви види учителят? Пък учителят гледа на такива. Значи най-първо се явява едно чувство. Може да кажеш това, което учителят иска. У тебе се явява един начин за прикриване, искаш да избегнеш от погледа на учителя. Искаш да се скриеш, да не те види, да не те извади, че незнанието на урока да мине, като че и ти си учил, тази

работа се свършила. Най-първо се явява страхът, после една малка лъжа да се прикриеш, да не те видят, да не те хванат.

Казвате: „Култура.“ Ами че какво значи „култура“? На български как да преведем „култура“? Значи работа, да обработваш нещо. Казвате: „Той е културен човек.“ Какво подразбирате под думите „културен човек“? Всеки човек, който работи, все е учен. Ние вече под думата „култура“ разбираме някаква придобивка. Той е културен човек, има някаква придобивка. Може да кажем, че придобивките седят в културата. Онзи земеделец, който е културен, има нововъведения, които културата внесла. Сега ученикът може ли да бъде културен? Статическо положение няма. Културата трябва да има динамически смисъл, нещо, което продължава. В културата ученикът трябва да придобива. Най-първо трябва да се учи на прилежание, да се учи да работи и да работи усърдно. Вие поне трябва да имате тази находчивост на българина, който не разбира от геометрия, математика и аритметика не разбира, станал учител в Америка да преподава на първи клас в прогимназията. Другите работи знае, но като дойде до аритметика, не разбира. Търси един начин да излезе от мъчното положение. Изважда само най-способните ученици, задава някоя задача, казва: „Как се решава тази задача?“ Ученикът я реши. Той наблюдава как работи, като че той разбира. После пита другите: „Право ли е решил, кажете, да не е направил някаква грешка?“ Като се произнесат другите ученици, той учи по този начин. След една година той вече се научил. Казвам: И вие трябва да бъдете толкоз находчиви, че след една година да знаете да смятате.

Най-малко, ако изучавате търпението, трябва да го приложите. Търпението има практическо приложение. Да кажем, че вие сте учител по музика. Ако нямате търпение, пък у вас слухът е развит, ако пее някой, изведнъж казвате: „Не е вярно, така не се пее.“ /Учителят грубо прави забележката. / Тогава, ако сте търпелив, как ще

направите забележката? Вие всички се режете с нож, казвате /Учителят грубо/: „Не е вярно, така не се пее.“ Че как се пее? Право е да се отсече, но има един начин, че когато пее човек фалшиво. Не може ти да пееш фалшиво. Невъзможно е ти да пееш фалшиво. Има едни гами, които нямат обич. Като туриш две същества на едно място, които не се обичат, те ще си намерят погрешките, не може да се търпят. Като пееш в музиката по една гама, по друга гама, срещат се, веднага влезе един дисонанс и този дисонанс ни дразни по някой път ухото.

Вземете, запример, една дума, може да е обидна, майката често казва на детето си „нашето магаренце“. Тъй го казва, че като го слушаш, не се обиждаш. Какво има да се обиждаш? Защо думата „магаре“ или „магаренце“ да е обидна? Кое (е) в думата „магаре“, което обижда човека? Има нещо, което дразни. На турски е „ешек“. Къде е ловавината в думата „ешек“? И тя има нещо, с което дразни. „Шек“ е материално, дума, която раздрусва, „шек“ е в думата, което дразни. Произвежда едно раздрусване. Има думи, които са груби сами по себе си. В български къде е лошото в думата „магаре“? Коя буква е, която понижава „магаре“? „Ма“, грешката не е в „ма“. Като дойдеш до Г-то, то е интригантът, започва то да пошепва. Като дойде А-то, то е проводник. Като дойде Р-то, то е шепотник. И-то като дойде, даде посока. Кажеш: „Тази работа не е хубава.“ Първата сричка „ма“, А-то като дойде, то е натоварено. Р-то е, което дразни. Та казвам: В туй отношение думата „магаре“, онзи, който турил думата, турил една гама немусикална, гама на дисонанс. Г-то не на място, А-то и Р-то не са турени право. За бъдеще трябва да се яви друг композитор, да даде друго положително музикално съдържание на думата „магаре“. Майката като казва „магаренце“, го изменя. Ако каже „магарище“, вече се усилява, Щ-то е съвсем неправилно. Запример, колко хиляди години ще минат, докато се измени думата „магаре“ у българите? Да

се измени тази дума, да стане приятна. Запример, цяла една реч може да държиш за думата „магаре“. Запример, ако един оратор държи една реч, всичко върви много добре, но ако каже една дума не на място, тя може да развали всичката реч. Една дума може да развали всичко. Колко човек трябва да бъде внимателен в съдържанието. Сега вие изтърпявате тази дума, ние правим един опит извън класа с нея. Че на другите хора съм казал. Искам да ви покажа как трябва да отличавате някои думи, да ги държите на разстояние, да видите каква динамическа сила имат. Думи има, които трябва да ги отбиете, да се пазите от тях. Или ако сте умен, да можете в себе си да смекчите една дума. Да може да смекчавате думите. Да кажем думата „магаре“, може да я прекръстите, може да кажете „магумер“. Ако им кажете така, ще ли се обидят хората? Кажеш: „Той е един магумер.“ Или ако го прекръстите „магороз“, или „розмагор“. Като дойдеш, кажеш някому „розмагор“. Щом кажеш „розмагор“, значението се изменя. Друг род движение даваме.

Аз искам да ви наведе на закона на мисълта. Понеже думите са реални. Известни мисли трябва да се изразят, колко човек трябва да бъде внимателен с другите. Англичаните се мъчат да употребят („донки“), магаре. Немците казват „данке“, което значи „благодаря“, „их данке“. На английски („донки“), „их данке“, на немски значи „аз благодаря“, значи английското магаре, на немски е „благодаря“.

Но в природата има известни влияния. Всеки един звук, всяка една дума трябва да има само едно значение. Първоначално всичките думи имат само едно значение в съзнанието. Всяка правилна дума има едно значение. Човек трябва да се учи. Всяка правилна дума произнесена, тя оказва известно влияние върху мускулната система. Микроскопическо е туй влияние. Но много пъти като се употреби думата, ще остане известни оттенъци върху лицето на човека. Запример, ако произнесеш думата „скръб“, скръбта влияе, неверието,

скръбта ще оставят известни оттенъци на лицето на човека. Даже ако си радостен и кажеш думата „скръб“, като я кажеш, ще останат известни черти на лицето. Или ако произнесеш думата „радост“, и тя ще остави известни оттенъци върху лицето. Та казвам: Оттам иде влиянието. Някой казва: „Как може да си помогнем?“ Ти започни да си казваш така: „Аз съм добър.“ Какво се подразбира под думата „даровит“? „Даровит“ има двойно значение. Някои думи са двузначущи. Думата „дар“ е двузначуща. В разните народи тия слогове като са минавали, тази дума минала през много съзнания, обрала са тая дума и тези съзнания са дали разни оттенъци, изменили са характерните черти на думата. На български „дар“ значи да даваш, на турски значи „тясно“, „стеснение“. Защо този слог у българите значи „да даваш“, а турчинът казва: „Много широко не давай, по-малко давай, да не осиромашееш.“ Ако вземем думата „дари“. Значи две думи, „да“ и „ри“. Сега едната съгласна буква Р означава нещо, което си хванал, И-то, което иде подир Р-то показва, че туй, което си придобил, то ще се изплъзне от твоите ръце. Винаги слогът „РИ“ показва, че ти ще придобиеш нещо, за пример, „ридая“ или „ритъм“, или „рикай“, показват, че ти си хванал нещо в своята ръка, но И-то показва, че туй, което си хванал, ще го изгубиш. Вземете в думата „учение“. Ч-то в първия случай показва, че ти приемаш нещата. Е-то показва, че туй, което приемаш, трябва да има условие. Учението е полезно, когато има растение. Онова, което човекът е научил, то трябва да расте в него.

За пример, да допуснем, че вие искате да имате стабилен гръбнак. Ти трябва да произнесеш думата „търпение“. Ти искаш да усилиш гръбначния стълб. Ти не може да усилиш гръбнака си с думата „нетърпение“. Ти не знаеш да кажеш „търпение“. Ти, като кажеш тази дума, ще се изправиш като войник, който стои на пост. Някой казва „търпение“, пък той взел една поза, при която нищо не

може да издържи. Че търпеливият човек, той може да издържа всичко. Не се прегърбва, не се и изпъчва. Вие говорите за търпението, пък позата ви не е на търпението. Щом като кажеш „търпение“, да вземеш позата на търпелив човек. Ако кажеш „смел човек“, каква поза ще вземеш? Ако си смел, ще вземеш позата на смелостта. Ако искаш да изявиш смелостта, ще покажеш. Казвате: „Като идете в училището, трябва да бъдете смели.“ Че как ще бъдете смели? Ако се сгушиш, няма да може да учиш. Преди да идеш в училище, трябва да се окуражиш от уроците, които си научил, веднага си готов да ги защитиш. Смелият човек защитава уроците си. Учителят ще ги укорява, той ще ги защитава. Ако не ги защитиш, те ще ти се разсърдят. Като се върнеш в къщи, вечерта уроците казват: „Ти ни изложи днес.“

Казвам: При сегашното възпитание вие нямате един начин на възпитание, вие сте педагози. Казвате: „Да възпитаваме човека.“ Говори се за ум, но не се знае какво е умът. Говори се за душа, но не се знае какво е душата. За всичко се говори, но как трябва да се направи, никой не знае. Казваме: „Трябва да бъдем търпеливи.“ – Каква е позата на търпението? – „Трябва да бъдем милостиви.“ – Де е милосърдието, как ще изразите милосърдието? Имате ли някаква идея за думата „милосърдие“?

Вторият път искам някои от вас да дадат позата на страха, да ми изразят страха. После да ви дадат позата на вярата или на доверието. Да изразят какво нещо е доверие. Да дадат един израз. Да кажем, вие сте актьори, трябва да изразите на сцената, или думата „мъчение“, как ще изразите мъчението да го разберат другите? Тъй да ми покажете какво нещо е „мъчение“. Или как ще изразите „болен“, да ми изразите какво нещо е „болен“, да дадете фигурата. Само гледайте като изразявате болестта, да не станете болни. Като изразявате болестта да мислите, че е на шега. После като кажеш „богат“, да дадеш позата на

богатия. Да дадеш и позата на сиромаша. Думата „сиромаш“ е неразбрана на български. Кажеш „сир“, думата „сър“ значи учен господин на английски. „Мах“ значи голям човек, силен човек. Много хубава дума е „сиромаш“. „Сиромаш“ значи учен, велик човек, пък българите разбират да няма пет пари в джоба. На този, сиромаша, главата му е пълна, сърцето му е пълно, всичко е пълно. Този човек е сиромаш отвън, нищо няма, но отвътре има всичко. Много хубава е тази дума. Думата „сиромаш“ е изопачена. Турците, като не разбират тази дума, казват „сюрмах“, значи чисти, изнася навън. Сюрмек, фукара, „фу“ значи много духа, „кар“ – студено. Туй, което духа и което изстудява, е фукара. Турското разбиране на думата „сиромаш“ страда от туй, което духа и което изстудява. А пък българинът от много знание и от голямо величие, той се е изстудил и осиромашал. Сиромашът изгубил доверие в себе си. Значи той като придобил голямото богатство, знанието, пак не знае какво да прави. Дали му власт, не знае как да я употребява. Сиромашът е човек, на когото му е дадена известна дарба, но не знае в какво седи и се чуди. Който е сиромаш се пита защо е осиромашал. Той се чуди защо са му дали всички тия работи, които той не може да изпълни. То е да те турят капелмайстор, пък да не разбираш нищо от музика. Чудиш се какво да правиш. Онези, които ръководиш, повече знаят да свирят от тебе, ти се излагаш. Нямах музикално приложение. Под думата „сиромаш“ аз разбирам човек, който има условия в себе си вътре, но няма условия отвън да приложи. Сиромашът човек е този, на когото природата дала дарби, но той не може да ги приложи. Сиромашията показва известни дарби, които са дадени, но сиромашът не знае как да ги приложи. Тогава различаваме сиромашията от богатството. Сиромашът съдържа богатство в себе си, отвън няма условия. Богатият отвън има условия, вътре в себе си няма. Следователно хората, за да разрешат въпроса, трябва да се съберат богат и сиромаш. Затова

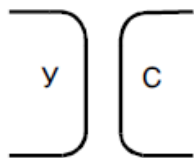
сиромасите и богатите се търсят. Богатият казва: „Ти си вътрешно богат.“ Сиромасът казва: „Ти си външно богат, вътрешно си беден.“ И двамата си помагат. Сиромасът и богатият да си помагат. Казвам: Психологически разглеждам сиромашията на едно съзнание. Сиромасът съзнава, че има известни дарби, но няма условия да ги прояви. Пък богатият разбира, че има външни условия, но усеща, че му липсва нещо вътрешно. Следователно богатите търсят сиромасите, те отиват да им уреждат работите с вътрешното богатство. Защото външните работи се уреждат чрез вътрешното богатство. Който има една външна мъчнотия, човек не може да я уреди, ако не е умен, ако не е търпелив, ако не е силен, той не може да уреди мъчнотията. А пък вътрешните препятствия в живота не може да се уредят, ако човек няма външни възможности. В туй отношение условията и възможностите се допълват. Условията са външни усилия, възможностите са вътрешни усилия. Една обмяна става. Тогава кои са положителни? Условията какви са? Условията са минус, възможностите са плюс. Ако възможностите в даден случай са плюс, в друг случай са минус, условията са плюс. Какво е търпението, плюс или минус? Търпеливият чака да му дадат нещо. То е минус. Търпението върви по женска линия. Вие разбирате, има добродетели, които вървят по линията на живота. Или има известни добродетели, които вървят по линията на сърцето, на чувствата. А пък известни добродетели вървят по линията на ума. Следователно, в даден случай, когато става дума за добродетелта, трябва да се знае по кой начин може да се даде. Една добродетел се нуждае от външни условия и вътрешни възможности да се прояви. Считайте една добродетел като едно семе, което трябва да се посее. Казват за Бог, че Той бил дълготърпелив. Той имал голяма опитност. Без търпение в света нищо не може да се постигне. Търпението възприема нещата, задържа ги, знае как да ги използва.

Казвам сега: Идваме до думите. Известни думи трябва да имат съдържание. Ти като говориш за търпението, веднага вземеш една поза като една канара, която седи с хиляди години изпъчена на височината, гордо гледа. То е търпението. Един човек, който не може да представи търпението като една планина, като една скала, която с хиляди години седи и гледа, и чака, той не разбира търпението. А пък когато говорите за силата, ако ти нямаш предвид земята, която с милиони години се върти около себе си и в пространството, и ни най-малко не се спряла, показва сила, движи се около слънцето. И слънцето се движи милиони години, каква грамадна е тази сила. Силата ще си представиш като нещо, което постоянно действа. Ако така не си представиш силата, нямаш понятие за силата. Казваш: „Аз искам да бъда силен човек.“ Но ти трябва да поставиш нещата в движение. Вие често страдате от едно статическо положение. Казваш: „Безсилен човек съм, нямам сила.“ Щом си безсилен, как ще помагаш на безсилието? Ако кажеш така: „Гладен съм.“ Щом сте гладни, гледайте ония птички какво правят. Наблюдавали ли сте птичките какво правят? Седне птичката и тя наблюдава, разглежда нещата. Клъвне, пак разглежда. Гладният, за да разреши въпроса, трябва да гледа накъде са ония условия, откъдето гладът може да се задоволи. Или ще мислиш по кой начин да удовлетвориш този вътрешен глад, който имаш. Може да е глад на физическото поле, може да е глад на сърцето, и сърцето страда от глад, пък може да е глад и на твоя ум. Ако придобиваш знание, знанието е храна за твоя ум. Чувствата са храна за сърцето. С постъпки, с работа, която може да свършиш, ще храниш волята. И нея трябва да храниш. Ако вие не работите, вашата воля ще отслабне. Значи трябва да храните волята. Или трябва да храните вашето съзнание. Ако храните вашето съзнание, ще уякне. Човек, който не храни своето съзнание, волята му не може да бъде силна. Някой човек казва: „Трябва да имам търпение.“ Какво съдържа

търпението? Представете си, че вас ви поставят на изпит: Три дена да бъдете гладен. След туй да ви дадат един хубав обяд и ти ще трябва два часа да седиш и да чакаш. Казва: „Човек трябва да има воля.“ Не воля, но търпение трябва да има. Туй се издържа с търпение. Казвате: „Воля трябва да има човек, да се въздържа.“ Не, търпение трябва да има. Тогава аз уподобявам търпението на един колец, който е забит. Яденето е оставено до него. Какво нещо е силата? Силата е нещо, което може да се движи. Търпението ще те задържи да не ядеш. Ако имаш воля, пък нямаш търпение, ще се намериш при яденето. Волята като дойде, паницата хвърква. Търпението въздържа волята. Казвам: В дадения случай имаме две сили, които едновременно действуват в човека: Човешката воля и търпението. Търпението е, което въздържа волята. Защото волята иска да изпълни желанието на господаря си. На туй ядене да му се намери работа. Дадена е работа, че трябва да търпиш, два часа само да гледаш това ядене. В дадения случай търпението ще въздействува върху твоята воля.

Та казвам: Ако направите един анализ в себе си, ще дойдете до едно противоречие. Представете си, дадат ви едно хубаво ядене, пък ви вържат ръцете и краката с две въжета. Дадат ти яденето, кажат: „Яж.“ Питам: Как ще ядеш? Ти си свободен само да се развържеш. Казваш: „Не мога да търпя. Ще ям.“ Казвам: Как не може да търпиш? Ако ти вържат ръцете и краката, той ще търпи, но тава не е търпение, това е неволя. Има една фаза на търпението, свързани са ръцете и краката, той се измъчва в себе си, че не може да се приближи. Има желание, но не може да изпълни своето желание. То е неволя в човека. Та природата на някои хора връзва краката и ръцете, туря яденето пред тях – туря неволята. На другите хора развързва ръцете и краката, но туря търпението като колец. Казва: „Ще чакате.“ Та кой разрешава въпроса? Как ще определиш свободата? Аз така определям свободата. Туй е законът на свободата. Този човек е свободен, когато се даде

яденето, той е готов да яде, няма никакво препятствие. Но тук в дадения случай имате плюс и минус. Обмяна на енергиите имате. Или другояче казано, в дадения случай вие имате един човек, на когото и човешкият ум, и човешкото сърце едновременно действуват (Фиг. 1).



Фиг. 1

Значи в човека, когато се хармонира неговият ум и неговото сърце, и неговата воля, тогава в нещата няма да има спънка, нещата вървят хармонично. Това е хармония в живота. Затуй човек трябва да дойде в онова положение, дето неговият ум да бъде в съгласие със сърцето и умът, и сърцето да бъдат в съгласие с неговата воля. Тогава всичко онова, което ние правим, върви гладко, всичко се постига. Ако умът и сърцето не са в съгласие, оттам произтичат всичките противоречия. Щом има най-малкото несъгласие в ума, колебание, двоумение, човек не може да постигне това, което желае. Изяснявам ви причината. Някои хора са нещастни в живота си, то се дължи на тия три фактора: на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Има някакво стълкновение вътре, нещо неуредено. Ти може да желаеш, може да идеш някъде, не си толкова умен. Влизаш в едно село, искаш да ти заколят кокошка, но толкоз са бедни, че хората нямат кокошка. Казваш да ти опържат яйца на масло, но нямат хората. Ти си недоволен. Хората имат, нямат и зехтин. Ще го турят в гърнето с малко лук. Ти ще хукнеш: „Как тъй да няма една кокошка, да няма яйца и масло, какво е туй село?“ Боб има само. Умният човек ще започне с най-малкото, ще иска боб. Бобът е доста идеалист. Бобът

не е толкова глупав. Бобът е много умен. Че е умен показва, че свинете не го ядат. Ако ще го яде, човек да го яде. Как мислите, бобът прост ли е? Ни най-малко не е прост бобът. Не позволява свините да го ядат.

Та всички за самовъзпитанието в новата култура, всички трябва да имате нови начини. Старите начини са почти отживели. Казвате: „Да имаме вяра, да имаме надежда, да имаме любов, да сме богати, да имаме къщи.“ Всичко това се говори, но в нас няма приложение. Тогава по нов начин как трябва да се говори? Ние събираме в щерната капка по капка нещата и след това се проявяват.

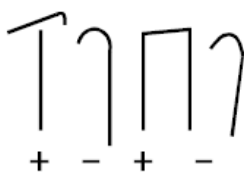
Новата култура, която иде, мяза на един извор, който извира. От изобилието трябва да започнем. Новата култура започва от голямото, не от малкото. Казваме: „Човек трябва да се надява.“ После трябва да има вяра и най-после трябва да има любов, в края. Не, в бъдещата култура ще започнем от любовта. Ще имаме любов, че после ще имаме вяра и най-после ще имаме надежда. С любовта трябва да се започне, за да се разрешат всички въпроси правилно. Всяка една дума, която произнесеш без любов, тя е от старата култура. Всяка една дума, която произнесеш, трябва да я произнесеш с любов. Търпението, за да бъде мощна сила, трябва и думата „търпение“ да произнесеш с любов. Ако търпението започнеш с надежда, пак ще свършиш нещо, но ако ти произнесеш търпението с любов, то ще бъде мощна сила тогава. Ако го произнесеш само с надежда, ще бъде много слаба дума. Казвам: Турете любовта за основа, за подтик на човешкия ум, за основа и за подтик на човешката воля. Любовта трябва да бъде един велик стимул вътре. Туй трябва да го турим. Ще трябва човек да се освободи от всичките дразги, страхове, които има, колебания, всичко това да го тури настрани. Щом се колебае, той не е започнал с любовта. Щом е гладен, той не е започнал с любовта. Щом е безверник, той не е започнал с любовта. Щом е сиромаш, той не е

започнал с любовта. Защото кой осиромашава? Който надене надеждата, облече дрехата – дрехата, това е надеждата. Вземат дрехата, отиде надеждата. Вярата е туй, което извира. Дошъл един, отбил вярата, колелото не се върти, вярата се изгуби. Значи взеха дрехата, отиде надеждата. Отбиха водата, отиде вярата. Кое остана? – Любовта. Любовта е светлината, дето слънцето праща. Кой може да отбие светлината? Аз разглеждам въпроса психологически. Светлината, любовта е нещо, което никой не може да ти го вземе, нито да го отбие. Трябва да започнем с любовта, за да имаме една стабилна основа вътре в живота. Всеки за любовта трябва да мисли, че е нещо, което слиза отнякъде. Няма място в света, дето любовта да не е. Там, дето действа любовта, в никого не се явява желание да ти направи една пакост. Хората на любовта всички са богати. Всеки иска да даде нещо от себе си. Там никой не мисли да прави зло, никой не мисли да вземе. Всеки иска да даде, понеже има преизобилно. В надеждата и вярата се таки има един недоимък, в любовта всичко има.

Та казвам: Първата идея, която трябва да влезе в ума ви е, че любовта е онзи Божествен извор, който никога не пресъхва, не оскудява, който никой не може да обере, никой не може да вземе. Затуй дръжте любовта като основа в живота си. Върху тази любов да съградите живота или вашият живот да се проявява. Как ще се лекуваш тогава, щом се обезсърчиш? Вие как се лекувате от сиромашията? Сиромашът е сиромаш, понеже той ходи инкогнито, не с името си, банката не го познава и той, за да си извади влоговете, трябва да мине с истинското си име. Докато си сиромаш, никой не ти вярва, то е инкогнито. Трябва да престанеш да си сиромаш. Ще ви приведа един пример. Веднъж Аделина Пате отишла в Ню Йорк, няма нито пет пари. Има един чек от 25 хиляди долара, отива в пощата да си вземе парите. Казват ѝ: „Не ви познаваме, нека някой да ви трекитира, да ви подпише.“ Тя не познава никого в Ню Йорк. Тя се

изправила в станцията и запяла. Като пяла, казват: „Дайте ѝ парите.“ Казвам: Всеки, който носи любовта в себе си, да я изяви веднага, без гаранция става тази работа. Ако Аделина Пате нямаше този глас, трябваше да ходи, да търси хора познати, може да мине цяла седмица, докато намери един свидетел, че е тя. Обаче нейният глас казва, че е тя. Друг не може да пее, само тя може да пее така.

Щом се обезсърчите, аз да ви дам един метод и начин да се не обезсърчавате. Щом се обезсърчиш, ти ще кажеш: „Аз имам сърце най-последно.“ Ако мъчнотията не се махне, ще кажеш: „Аз имам ум.“ Ако тази мъчнотия не се махне, ще кажеш: „Имам и душа.“ Най-последно като кажеш: „Аз съм човек, имам и дух“, веднага всичката мъчнотия ще изчезне. Като кажеш: „Аз имам сърце, аз имам ум, аз имам душа, аз имам дух“, всички мъчнотии, които имате, ще изчезнат. Намираш се в едно голямо противоречие, в ума си ще кажеш: „Аз имам сърце, аз имам ум, аз имам душа, аз имам дух.“ Като произнесеш четирите, веднага всичко ще изчезне. Имате плюс, имате минус, имате пак плюс и пак минус (Фиг. 2). Това е духът, това е душата, това е умът, това е сърцето. Човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце заедно всичко разрешават.



Фиг. 2

Колко положения разбрахте? Кое може да се приложи? Колко основни положения има, които може да се приложат? Като произнесете търпението, изправете се. Един перпендикуляр от

центъра на слънцето към центъра на земята. Вие ставате и се свивате. Нямайте никакво търпение.

Колко думи има да представяте образно? Един художник трябва да знае как да рисува. Първоначално всичките думи имали едно значение. Сега имаме думи, които имат няколко значения. След туй ударението на думите започнало да се мести.

Да изпеем „Давай, давай“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 10 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 16 декември 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ТРИТЕ ЗАКОНА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. / – Тогава всеки да пише върху една свободна тема №9. – /Изпяхме „Духът Божи“. /

Какви бяха положенията на миналата лекция? – /Каза се. /

Основната черта на търпението коя е? Търпеливият човек е волев човек. Човек без воля търпелив не може да бъде. Човек без организирано тяло, човек търпелив не може да бъде. Често смесват неволята с търпението. Казват „търпелив човек“ за тоя, който търпи неволя. Неволята всички я носят. И да имаш ум, и да нямаш ум, всеки носи неволята. В неволята всички са гениални. Талантливи и гениални са хората в носене на неволята. Голяма неволя, значи има много да учи той. Отде дошло на ума на човека да казва „не-воля“? Щом като е неволя, тогава е воля. Но там имате този закон неволя, имате плюс и минус. В неволята има един, който налага неволята. Защото неволята иде от волята. Неволя станала, понеже някой налага своята воля, друг изпълнява не своята воля, но чужда воля. Плюс и минус, и какво дават? Представете си, че аз не зная нищо по математика, профан съм, сега вие може да ме осветлите. Неволята има противодействие. Минусът представя едно пасивно състояние, човек, който седи на едно място. Казва: „Оттук не се мърдам.“ Болният казва: „Оттук не се мърдам.“ Че той и да иска да се мърда, не може. Той се мърда само насам, натам, не може да ходи. Човекът, който носи неволята, няма своя воля. Следователно, онзи, който му налага неволята, той иска да развие в него волята. Защото волята отпосле е дошла. Тя е дошла от неволята. Един човек, който дълго време имал неволя, който страдал, той става активен.

Та превеждат един пример. Един млад момък, който бил ням, не можел да говори, майка му един ден го праща за дърва в гората. Отива, насича дървата. Иде горският и му носи позволителен билет. Той го забравил, гледа го и мълчи. Казва: „Кой ти позволи да сечеш, дай позволителното си.“ Онзи мълчи. Тогава горският започва да го бие, така го налага, докато немият проговорил, казва: „Не ме бий.“ В обществото никой не могъл да го накара да проговори. Връщат се вече, немият проговорил. Значи, като го бил, онзи иска да се освободи, казва: „Няма защо да ме биеш.“

Та казвам: Често и вие не знаете да говорите. Някои хора изобщо не говорят. Та в туй отношение страданията в природата са турени, за да се усилят. Всички хора със слаба конструкция трябва да страдат, за да се усилят. Но туй страдание трябва да стане прогресивно, постепенно да се усилюва, не да дойде изведнъж. Постепенно, когато идат страданията, усилюват човека. Онези хора, които постепенно са страдали, техният организъм е много по-жилав. Всякога, когато страдате, търсете един изходен път. Намерете една причина защо страдате. Всяко страдание в природата, в органическия живот, може да дойде по няколко причини. Страданието може да дойде от една крива мисъл, може да дойде от едно криво чувство, може да дойде от една крива постъпка. Или някой път страданието може да дойде от една силна воля и от една слаба воля. Пък страданието може да дойде, когато човек има естетика, обича хубавото и красивото, и от него може да дойде страданието. Допуснете, че ония хора, които обичат красивото, изящното, винаги в тях има желание да се носят с потънки дрехи. Те не обичат дебели дрехи, тънки, изящни, да прилепнат до тялото. Представете си, че излизат с тънки дрехи, за да бъдат угледни. Изведнъж температурата падне 20 градуса под нулата, какво ще стане с техните тънки дрехи?

Или по някой път се проповядва едно учение, че трябва да имаме добро мнение за хората. Добро мнение за кои хора ще имаме? Мислите ли, че всеки човек, който носи глава, е човек? Или мислите ли, че всеки човек, който мяза на човек, е човек? Под думата „човек“ ние разбираме разумно същество, което не обича да греши. То е човек. Човек е този, който иска да живее по закона на любовта. Един човек, който няма желание да използва никого. Казвате: „Да обичаме всичките хора.“ Как ще обичаш една змия, която хапе? Как ще обичаш една отрова, която разрушава човека? Как ще обичаш един мухлясал хляб? Или как ще обичаш онова, което изгаря? Казвате: „Да обичаме хората.“ Под думата „обичай“ разбираме всичко онова, което е разумно в света. И в себе си е същият закон. И в себе си обичай всичко онова, което е разумно. Казвате: „Човек трябва да обича себе си.“ Обичай в себе си всичко онова, което е хубаво, красиво, добро, изящно. Но като намериш нещо, което не е хубаво, изпъди го навън. Запример, как ще обичате един нетърпелив човек? Или как ще обичате един мърморко? Или как ще обичате един, който е недоволен? Каквото и да му направиш, той е недоволен.



Фиг. 1



Фиг. 2

Сега, нали в 20 век ще се научите да мислите? В буквата М имате четири линии, както се пише на български (Фиг. 1). Какво означава

първата линия, която отива нагоре вляво? Втората линия къде отива? – Вдясно. Третата пак вляво и четвъртата пак вдясно. Питам: Тия линии, които отиват вляво, какъв е техният ефект в геометрията? Какъв е ефектът на тия линии, които отиват вдясно? Запример, вие вървите по пътя си и залитате вдясно. Ако паднете на дясната или на лявата страна, какъв ще бъде резултатът? Но представете си, че вие паднете, не може да не паднете. Навеждате се наляво или надясно, вие правите две упражнения. Вие имате една опорна точка и се навеждате наляво и надясно, към едната и към другата страна. Значи в туй навеждане вашето тяло се упражнява. Във всяко едно наклонение, което може да направите в природата или ще изхарчите, или ще придобиете, плюс или минус ще имате. Като се навеждате на една страна, вие давате, от другата страна възприемате нещо. Тогава буквата М, ако се пише така геометрически (Фиг. 2), какво ще изясните? Първата линия е издигната по-високо, другите две са пониско, по-малко. В хиромантията дават изяснение, че когато първият крак на тази буква е издаден, тогава човек повече мисли за себе си. На първо място туря себе си. На второ място туря другите. Значи той не е демократ, той е аристократ. Аристокрацията на първо място, демокрацията – на второ. Ако М-то е така написано, че вторият крак е по-високо, тогава този човек е демократ. На първо място демократизмът, на второ място аристократизмът. Питам: Ако ти поставиш себе си на последно място, туй първо място с какво ще бъде заето? Казва: „Давам му първо място. Давам му първо място в науката. Отговаря той на това място.“ Казва: „Той е учен човек.“ Лингвисти знаят по седем, осем езика. Аз зная десет езика, но десет езика по 4-5 думи, зная ли ги? Кажете едно изречение на френски, знае ли той езика? Думата „говоря“ на български започва с Г, на френски започва с Р, а на английски имате SP, две съгласни, какви са съображенията сега? С две съгласни ли трябва да бъде думата написана или с една

съгласна? S в английски език показва гъвкавост в практиката, наляво и надясно да знаеш как да оперираш. После, след като знаеш как да оперираш, трябва да знаеш как да го държиш. Французинът казва, че не е потребно само да знаеш как да го държиш. Англичанинът казва, не само трябва да държиш едно нещо, но трябва да бъдеш гъвкав, да знаеш как да го употребиш. Англичаните в постъпките знаят как да постъпват, много са гъвкави. Тяхната политика е изящна. Ако ти две съгласни трябва да произнесеш хубаво, ти си гъвкав човек. Някои от вас, които не са гъвкави, трябва да казват SP, които нямат дипломация. Някои от вас казват: „Аз съм откровен човек.“ – Значи без запушалка. Със запушалка или без запушалка трябва да бъде човек? Ако си откровен, без запушалка, всичко, каквото туриш вътре, ще излезе. Сега някой от вас е откровен. Какво разбирате под думата „откровен“? Значи човек, който нищо не крие. Откровен човек е онзи, който няма никаква задна мисъл да скрие, да направи някакъв капан. В открития човек всичко виждаш. Като влезе, не може да се боиш. Мишката като излезе, има капан до дупката, направен хубав, лъскав, после в капана има малко за ядене турено. Какво мисли мишката? Провидението нещо донесло за мишката. Започва научно да го разглежда, влиза в капана, казва: „Божие провидение“, пък излезе. Ако играе друга мишка, казва: „Дойде едно голямо благословение за нас.“ Какво? – Кашкавал турен вътре. Като го обикаля, казва: „Чакай да видя.“ Божие благо да го откъсне. Като го откъсне, затвори се. Най-първо беше откровен, отворен, после става закровен, затворен. Дяволът всякога в началото е откровен, по-откровено същество няма, но в края на краищата е закровено. Открит е значи, като те хване, казва: „На мое разположение си.“ Веднъж гледах една котка, хванала една мишка, седи, аз разсъждавам. Гледам я в очите. Като ме погледне, започва да се опасява, да не би да стана съучастник. Казва: „Хванах я, знаеш ли колко време ми взе, докато я хвана? Пък ти

искаш да участвуаш.“ Казвам: Туй, малкото мишле, пусни го на свобода. – „Как ще я пусна, да не бъде толкова глупава, искам да си поиграе малко с нея.“ После казва: „Имам си някакво намерение, ще я пратя да се учи в котешкия свят.“ Казвам: Пусни я. – „Не искам да я пусна.“ Аз зная слабостта на котките каква е. Отрязвам едно парче от прясна риба, като я хвърля рибата, тя пусне мишката. Хване рибата, но като изяде рибата пак търси мишката. На мишката казвам: Не чакай какво ще стане с рибата. Тя седи така и гледа. Казвам ѝ: Няма какво да си мърдаш муцуната. След това скри се. Котката ходи насам-натам, търси я.



Фиг. 3



Фиг. 4

Често и ние сме от ония същества в света, когато не искаме да извършим волята на природата, Божията воля. Хванал си една работа и мислиш. Казваш: „Всичко зависи от тази работа.“ Дали зависи от тази работа или не, то е въпрос. Казват ти: „Пусни тази работа“, ти не искаш да я пуснеш. Казвам: Всяка една мисъл, която минава през вашия ум, вижте дали тази мисъл може да остави едно качество във вас. Всяко едно страдание е дотук (Фиг. 3), щом мине отгоре (Фиг. 4), страдание няма, тогава се образува движение. Там, дето има движение в природата, страданията изчезват. Дето се спъва движението, има страдание. Всякога човек се дразни, когато се спъва движението му. Направете един опит. Вземете най-спокойния човек, ако тръгне и

върви по пътя, ако спрете движението му, този човек се дразни. Веднага се заражда едно неприязнено чувство. Значи, ако вие вървите и когато затънете, ако знаете да направите една линия, изведнъж да се завъртите с единия си крак, във вас няма да се зароди страдание. Понеже като изгубите вашето равновесие, като паднете на земята, ще имате страдание. Дето се ударите, ще чувствувате малка болка. Ако се завъртите на крака си, вие ще избегнете едно страдание.

Та казвам: Когато се движите, не трябва да се движите много бързо. Понеже бързината ви трябва да съответствува. Когато искате да се спрете на едно място, трябва да разбирате този закон, да се направи един кръг. Да кажем, вие седите, но всички ще образувате един кръг и около вас има постоянно движение. Вие се движите. Ако един човек седне близо до вас, който е в дисхармония, неговите чувства са обратни на вашите, вие не може да го търпите, понеже неговите чувства са обратни на вашите. Той може да е близо до вас, но неговите мисли са съвсем други. Неговите желания са съвсем други, този човек не може да го търпите. За да търпите един човек, неговите мисли трябва да са хармонични с вашите, не еднообразни, но да се движат в същата посока. Та казвам: Когато в човека се произведе едно вътрешно раздвояване, то се дължи на същия закон. Ако вашето сърце не върви в една и съща посока с ума, ако вашите желания не държат посоката на ума, тогава има един разрыв в сърцето, ражда се една вътрешна борба. Мислиш едно, сърцето желае друго. Някой път и волята държи трета посока. То е най-голямото страдание, което може да дойде в човека. Та на първо място координирайте вашите движения. Да координирате движението на вашия ум с движението на вашето сърце, движението на вашето сърце с движението на вашата воля. То е възпитание. Казвате: „Човек да се възпита.“ Във възпитанието трябва да се координират вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. В координирането на мислите, човек

винаги е способен, той има достатъчно светлина. Когато мислите са достатъчно координирани, ще видите, ще имате достатъчно светлина. Когато чувствата са координирани, вие ще имате изобилно топлина, когато вашите постъпки са координирани, ще имате сила. Най-първо трябва да се яви светлина, после топлина, след туй силата на волята. Силата на волята се явява от координираните действия, тогава се проявява силата на човешката воля. Когато постъпките ни не се координират, силата не може да се прояви.

За пример, някой път вас ви отслабва паметта. За отслабване на паметта има разни причини. Във вашия мозък има (по-малко) светлина, отколкото трябва. Паметта отслабва по единствената причина на малкото светлина и на малкото топлина. Следователно, трябва постепенно да се усили светлината на ума, мислите в ума трябва да започнат да се координират. Концентрацията не е нищо друго освен да се осветли един предмет в ума. Да се концентрираш върху някой предмет в ума, значи този предмет да е добре осветлен. Един красив извор трябва да привлече вниманието. Спираш се при извора и мислиш. Съсредоточиш се. Ако този извор не е тъй открит и местността не е красива, и твоята мисъл няма да се привлече. Та казвам: За да се усили вашата памет, непременно трябва да внесете мисли, които са добре осветлени. За да се усили вашето сърце, трябва да внесете чувства, които са добре стоплени. Под думата „топлина“ ние разбираме онази нормална топлина, през която животът се проявява. Под думата „светлина“ разбираме онази, нормалната светлина, през която животът се проявява. Под думата „сила“ разбираме онази сила, чрез която животът идва вътре в човека. Силата е необходима, за да се проявява, за да се прояви животът. Мисълта, чувствата и силата, това са условия, при които животът може да се прояви, тъй, както ние искаме. Ако мисълта не е права, има една малка светлина; ако чувствата не са прави, има една малка

топлина; ако постъпките не са прави, има една малка сила. В постъпките трябва да имаш сила. Тази постъпка, която няма сила, тя не може да постигне своето предназначение.

Да допуснем, че вие сте слабоволни, какво трябва да напишете геометрически? Щом си слабоволен, започни да пишеш работи, които не разбираш. Да допуснем, че ви е страх да не се простудите. Имате такъв страх, треперите да не би туй, което не обичате, да се случи. Или някой път ви е страх да не се изгорите. Турете вода в един съд, бръкнете с пръста си бързо и го извадете. Втори път бръкнете по-надълбоко, веднъж, дважд, трижд направете туй упражнение, вие ще дадете поне един стимул вътрешен от страха да не се изгорите. Вие ще бъдете внимателни. Тази, голямата топлина ще внесе нещо във вас. Всяко нещо, от което ви е страх, вие ще придобиете неговите качества. Ако ви е страх от една мечка, вие постепенно ще придобиете качества на мечката. Ако ви е страх от един заек, вие ще придобиете качества на заека. И туй, което обичате, и неговите качества ще придобиете. Тия качества ще бъдат в негативен смисъл. Вие ще придобиете качества на мечката, но от тия качества ще придобиете нещо. Но какво ще придобиете от качества на заека? Във (вас) всякога ще има една реакция. Че най-първо вие ще се изплашите и после ще се смеете на вашия страх. За пример, някой тропне и вие трепнете. То е заешко състояние.

За пример, наскоро четох един пример, дават го във вестниците. Отиват при Хитлера една група жени да искат нещо от него. Една млада госпожица носила в себе си една бомба, която експлодирала. Като експлодирала бомбата, но Хитлер се усмихнал, всички други трепнали, но той само са поусмихнал, че не го е страх от такива книжни бомби. Значи самообладание има. Казва: „Бомбата ви е много хубава, тя стимулира държавните мъже.“ Героят е герой. Във вашия

живот, все таки, някоя мома ще пусне някоя бомба или някой кавалер ще пусне някоя бомба, какво ще правите?

Та казвам: Всичко онова, което става в природата, е само с цел за едно самовъзпитание. Умствено самовъзпитание, духовно самовъзпитание и на човешката воля. И в трите свята ние усилваме волята си, усилваме чувствата си, усилваме и мисълта си. Всичките противоречия произтичат от това, че не разбирате закона, по който човешките мисли се движат. По някой път мисълта потъмняла, казвате: „Едно време ние бяхме идеалисти.“ Идеалисти са ония, които са имали достатъчно светлина. Материалистите влизат в гъстата материя, мъгляв сте. Под думата „материалист“ разбирам, разбирам малко светлина. Казва: „Той станал груб човек, студен човек.“ Казвам: Топлината на сърцето му се намалила. Какъв е церът? – Малко въглища. Често сърцето си има една соба, която трябва да изтърсите, да извадите пепелта. Сърцето, след като гори няколко години наред, и то трябва да се почисти, защото всякога в горението, колкото и правилно да гори нашето сърце, колкото и правилно да гори нашият ум, тази светлина, която се развива, се оставя една малка пепел. Често трябва и човешките мисли да се почистят. И постъпките на човека трябва да се почистят. Човек всеки месец трябва да прави по една генерална баня, баня за ума, баня за сърцето. В месеца може да прави четири бани. В годината да прави 52 бани за пречистване. То е хубаво за човешкия ум. Да си дадеш отчет. Защото много пъти вие сте неразположени, имате някаква мрачна мисъл, неразположение, гледате цялото ви бъдеще е тъмно. Казвате: „Нищо не виждам светло в живота си.“ Та как е възможно един светъл свят, дето всичките хора се радват на онова, което Бог е създал, вие единствен човек нямате никакво светло бъдеще за вас? Че отгде го намерихте, отде се излюпи това яйце за вас? Аз ви казвам така: Един ваш неприятел, когато вие сте спали, ви турил черни очила и вие всичко виждате черно. Снемете

очилата си! Може ли едно същество, което Бог създал, да няма бъдеще? Може ли един велик художник да създаде една картина и тази картина да няма никакъв смисъл, да не струва нищо? На онези великите художници, голяма цена имат техните картини. Пък всяко нещо, което човешкият гений създал, има цена. Питам: Вие, които сте създадени от Бога, може ли да нямате никаква цена? Пита някой, защо Господ ви създал. Да ви кажа защо.

Да ходите да разнесете светлината Му по света. И силата Божия да разнесете по света. Да разнесете Божията светлина, Божията топлина, Божията сила и тогава за възнаграждение какво ще имате? След като си разнесъл Божията светлина, след като си работил за тия трите, тогава ще ти дадат един хубав обед, тогава заслужаваш да ти дадат едно хубаво ядене. Когато един човек умре, иде в другия свят или разнесъл светлината и топлината, нему дават отличен обяд. Туй, което наричат щастие, то е приятно ядене, което ще се даде за възнаграждение за работата, която сте свършили на земята. Ако не е изнесъл, ще яде кориците, както на говедата им дават слама. Ще го турят в дама и ще му дадат слама. Казвате: „Човек като иде в другия свят, като говедо ли ще го хранят?“

Та сега ви давам посока на мисълта. Човек е създаден в света да носи онази Божествена мисъл, светла трябва да бъде мисълта и по възможност най-хубавата мисъл. Седнете и мислете за най-хубавите работи. Щом мислите за тях, във вас ще влиза най-хубавия стимул. Представете си, че на вас ви дадат една такава задача: Да свършите университет, без пет пари. По кой начин ще го свършите? Кажете ми. Трябва да влезеш в университета, трябва да платиш. Сега аз няма да ви обяснявам темата, как ще свършите университета без пет пари. Пишете, каквото знаете. Казвате: „Няма смисъл животът, да се родиш и да умреш.“ Да ви отговоря. Питате: „Защо трябва да се роди човек?“, питате сега, аз отварям врата на една къща и питате: „Защо ще

отваряш вратата?“ Ако аз съм вън от тази къща и отварям вратата, тогава аз ще я отварям, за да вляза вътре. Хубаво, след като вляза вътре, защо затварям вратата? – Да не би да изляза навън. Значи, отваряте вратата, за да влезете вътре, затваряте, за да не излезете навън. Ние сега отваряме вратата и излизаме. Но в природата законът не е така. Да кажем, една вода слиза отгоре надолу, тази вода може ли по същия начин да се върне нагоре? Тя да се върне нагоре, ще има друга посока, но и друго състояние. Тя ще се вдигне на пари, ще се сгъсти, после ще дойде долу и ще образува един кръг на движението. Та водата може да мине по този кръг в твърдо, в течено и във въздухообразно състояние. Да кажем, една ваша мисъл може да бъде в покой, в твърдо състояние, после може да се движи, за да образува един кръг, може да придобие по-голяма енергия вътре в себе си, да е в пара. Ако вашите мисли се изменят, то се изменя състоянието на мислите ви. Да кажем, вие имате една мисъл, която е идеална. След туй, като че вашата идеална мисъл изгубва вашата цена, слиза по-надолу в по-гъстата материя. След туй трябва да се мине по-дълъг период, докато започнат вашите мисли, вашите идеи да се пречистват. Вие не сте забелязали туй движение на мисълта.

Сега, практическата страна на въпроса. Да държите онази светлина, която туря в подтик ума ви, мозъка ви. Защото здравословното състояние на мозъка зависи от светлината. Затуй човек, който иска в умствено отношение да бъде здрав, той трябва да храни най-светли мисли. Като седите, мислете си за учените хора, за гениалните, за писателите, за всичко хубаво в човека. Даже само прегледайте съчиненията им, за да може тази светлина, при която те са живяли, да проникне във вашите умове. Най-после трябва да влезете във връзка с природата, да виждате тази разумност, която съществува навсякъде. Книгите на природата са всякога затворени, понеже ние не разбираме нейната азбука. Вземете, колко години учи

един геолог, докато разбере цената на онези, скъпоценните камъни. Един обикновен човек види един скъпоценен камък, той не може да се произнесе в далечното минало кога се образували тия скъпоценни камъни, при какви условия, как е кристализирал, счита го като една хубава гледка. Ученият човек прозира в миналото. Като погледнете на човека, вие виждате един обикновен човек, а пък ученият, гениалният човек като погледне по тялото му, по лицето му, виждат в миналото ред поколения, по които той е минал, как е достигнал до тази степен. Вие виждате един музикант, гениален музикант. Изведнъж може да четете неговото минало какво е, пък знаете и неговото бъдеще. Физиономистите може да четат характера на другите хора по чертите на лицето им, пък и себе си, като се видиш в огледалото, ти сам да може да разгадаеш характера си. Защото човек не може да познава себе си като се види. Не вижда някой дефект в себе си. Че е така, е хубаво, понеже за себе си не можем да се произнесем, какви сме. Вие може да се произнесете за нещо, което вие сте направили. Вие сте едно произведение, за себе си не може да кажете дали сте лош или добър, понеже за себе си никой няма право да се произнесе. То е само работа на Онзи, Който ви създал. Ако вие казвате, че сте лош, тогава вие предизвиквате Този, Който ви създал. Казва: „Къде е лошавината?“ Казвате: „Много лош човек съм.“ Казва: „Кой ви направи така?“ Ще ви прегледат. Вие казвате, че на някое място картината не е довършена.



Фиг. 5

Да допуснем, че вие имате един нос, който не харесвате. Погледнете носа, не го харесвате. Как ще докажете на Онзи, Който ви създал, как ще му покажете научно, че носът не е на място? Питам тогава: Кой нос е на място? Коя е нормата? Коя е най-хубавата форма? Има носове хубави. Има разни носове (Фиг. 5). Коя е нормата, кой е правият нос? Тия носове, то са условия. Когато изисквате от живота да няма много влага, какво ви трябва? По някой път хората страдат от много влага. Нещата в такъв нос не гният. Има носове малко завъртян накрая. Той има повече влага. Причината е там. Когато носът е завъртян накрая, този нос има повече влага, вода. Защо да не харесваш носа? Ако имате прав нос, вие ще бъдете въздържан. Ако махнете вгълбнатините на един нос, той ще остане без влага, носът ще се отмахне, но и вие ще се отмахнете от света. Ако тия неща се отмахнат от вас, и вие ще се отмахнете от света. Благодарете на тази, вгълбнатата страна. Тя продължава живота. Някои не си харесват носа. Не е хубаво носът да бъде широк, но не е хубаво и носът да бъде много тесен, да се очистят съвсем тия гънки. То е като в термометъра. Ако живакът не се мърда ни нагоре, ни надолу, тогава за какво ще ви служи? Какво ще научите от него? Ако на лицето ви не стават никакви промени, какво ще бъде положението ви? Не се бойте от промените, които стават. Често мнозина от вас се страхуват, че не сте разположени духом, че имате много дефекти. Вие се благодарете за всички ония промени, които стават във вас. Считайте, че каквото става в ума, в сърцето, каквото става навсякъде, за ваше добро. Ами че в природата при големия прах, ако дойде влага, много по-лесно се образуват дъждовните капки. После, ако искате температурата да бъде еднообразна, няма да има дъжд. Да кажем, не искате да имате едно студено течение. Едно студено и едно топло течение образуват дъжд. Ако дойде едно топло течение и не дойде противоположното, не може да падне дъжд. Трябва да дойде едно студено течение най-

първо, после противното, за да се образуват водните капки. Във вас вие искате само да е топло. Въпросът е, право ли е все да ви бъде топло? Ако искате всякога да ви бъде топло, трябва да слезете в центъра на земята. Никога няма да изстинете там. Но питам: Каква култура може да имате в центъра на земята? Никаква култура не може да имате. Културата е на повърхността на земята, дето смените правилно стават между топлината и студа. Топлината работи отвътре, студът отвън. После топлината работи отвън, студът отвътре. Нали земята отвън е студена, а отвътре е топла? Слънцето отвън е топло, отвътре е студено. Сега, тъй като говоря, под „студ“ какво разбирам? Студът е мощна сила, при която всичката сила се изразходва. Няма условие да може да се развие топлина. При студа вие може да произведете топлина, ако знаете закона. Запример, нека да си послужим с едно обяснение. Вземете една граната, която е студена. Тази граната, след като се изхвърли от дулото на едно оръдие, ако турите едно съпротивление на тази бързина, с която се движи, като се удари, веднага се образува топлина. Енергията, с която се движи студът, е грамадна. Ако се качите в пространството, няма да намерите топлина. Ще намерите такава ниска температура, при която никакъв живот не може да съществува. Но в туй пространство, дето този, големият студ съществува, там се разнасят енергиите на природата. И крайната топлина, и тя е противоречива.

Сега, в Евангелието там казва, че е създаден вечният огън, за кого? – За лошите духове. Но лошите духове са лоши по единствената причина, че станали много студени. Та казвам: За да ги поправи провидението, Бог създал вечния огън, че ги туря вътре в огъня да се стоплят. Целта е вечният огън да ги поправи. Всеки човек, който е егоист, той е студен, всеки човек, който е алтруист, той е топъл. Тогава, ако искаме по закона на еволюцията да се поправи светът, тогава една студена жена трябва да я жените за един топъл

мъж, да стане преобразование в поколението, да се подобри. Ако някой е много горещ, той пък трябва да се ожени за една студена жена, при тази топлина непременно трябва да му турите една студена другарка, да урегулира голямата му топлина. Сега, по същия начин се примирява студът и топлината. Човекът живее между две крайности: Крайна горещина и крайна (студенина), като се съединяват, образуват живота. Следователно, ако вие живота го лишите от тия две противоречиви сили, той престава да се проявява. Тогава имаме само страдания, туй, което вие не обичате. Страданията, това са студът, радостите са топлината. Но благодарение, че след радостите, след крайната радост пак идат страданията, и след страданията идат радостите, смяна става. Всичките противоречия си имат добрата страна.

Сега на предмета: В ума си поддържайте една естествена светлина. Щом дойдат мрачните мисли, изпъдете ги. Щом дойдат мрачните чувства в сърцето, изпъдете ги. Щом дойдат мрачните постъпки, изпъдете ги, не ги дръжте дълго време. Вие сега как се лекувате от мрачните състояния? Щом сте мрачен, ако е лятно време – аз да ви дам един метод – щом сте крайно неразположен лятно време, накарайте един ваш приятел, като вървите, да ви излее една кофа студена вода. Веднага ще се смени състоянието ви. Всичкото ви състояние изведнъж ще се смени. Да кажем, един богат човек, той е недоволен от живота, има богати милионери, които са недоволни. Как ще се смени състоянието? Кажете му: „Всичкото състояние, всичкото богатство сте загубили“, всичките мисли ще изчезнат веднага. Трябва да знаете: Мрачното ви състояние, мрачните ви мисли, мрачните ви чувства и мрачните ви постъпки са отражение на цялото човечество, на всички ония хора, които днес живеят. Вие имате мрачни мисли, които не са ваши. Да допуснем, че вие имате радио, от това радио чувате, че свирят. Слушате, някой път не ви харесва. Но при вас в

радиото се слуша, като че при вас пее, а то на 4-5 хиляди километра се пее или свири. Вашият мозък е едно радио, някой път на 4, 5, 6 хиляди километра някой е недоволен, вие сте попаднали на неговата станция, вашето радио схваща, вие сте недоволни. Тогава завъртете ключа и намерете някоя станция, която е щастлива. Защото природата е пълна с нещастни и щастливи станции. Все таки като търсите станциите на щастието, ще попаднете на ония, дето го няма. Сега, не че Господ ви създал да бъдете с мрачни мисли, но понеже вие сте станали учени хора, оперирате с радиото си, хващате вие по някой път мрачните мисли. Вие по някой път като обикаляте света, попаднете в тия станции, дето са мрачните мисли. По някой път вие мислите, защо Господ създал така света. Като обикаляте този свят, попадате в много станции. Попаднете в една станция на дявола. Какво ще ви каже дяволът? Той ще ви каже тъй: „Животът няма никакъв смисъл.“ – Че как няма смисъл? – „Празна работа е. Учението няма никакъв смисъл, всичко е празно.“ Каквото и да кажеш, той ще тури отрицателното. Най-после той ще те запита: „Като си станал учен, какво си спечелил? Твоите прадеди, които са били учени, какво направиха? Не измряха ли? Не е ли заблуждение, ти нищо не знаеш.“ Казва: „Ние сме ги проверили.“ Какво ще му кажете тогава? Дяволът понякога мяза на борсук, язовец. Ако ти го наближиш, той има една жлеза, ще те нацърка хубаво и целия ден няма да можеш да се освободиш от неприятната миризма. Като дойдеш до дявола, и със седмици не можеш да се освободиш. Казвам: При задницата на дявола не стой. Далече стой. Не разрешавайте естеството на лошите мисли в света. Една лоша мисъл, тя е като язовец. Той като е близо, ще ви нацърка. Не че нарочно го прави, не че тази жлеза е направена за вас, той иска да се запази. Тогава, когато вие се обезсърчите някой път, някой язовец ви нацъркал. Показва, че вие сте се приближили при някой предмет, който не съответствува на вашето естество. Вие не знаете как

се раждат лошите мисли. Представете си, че вървите някъде и имате добро разположение. Отваря се една каса със скъпоценности и с пари. След туй се заражда една мисъл във вас: „Не може ли да си взема от всичко туй?“ Ражда се една борба. Представете си, че не вземете, оставите касата и си заминете. Но след това се изменя вашето настроение. Казвате: „Що ми трябваше да пожелаая да взема да открадна и да го употребя за себе си?“ Веднага тази каса изменя вашето състояние.

Представете си друго положение: Вървя, неразположен съм, съвсем неразположен. Гледам един човек, който паднал на пътя, навехнал си крака. Притека се на помощ, направя му крака, наемам каруца, занасям го в дома му, давам му първата помощ. След като се отделя от него, усещам една радост в себе си. Този човек нищо не ми е дал, но придобих нещо от него. Този човек стана причина да си сменя моето състояние. Казвам: Хората в света служат за смяна на състоянието. Има хора, които, като те срещнат, ще сменят състоянието ти. Ако сте в радостно състояние, ще дойде мрачно, някой път от мрачно ще се смени в радостно. Следователно зимно време носете дебели дрешки, лятно време носете тънки дрешки. Като срещнете един добър човек, отворете ума си, да влезе светлината му във вашия ум. Като срещнете един лош човек, ще се затворите, не ви трябва неговата топлина. По някой път лошите хора имат повече светлина, а по-малко топлина имат по някой път. Затуй добрите и лошите хора трябва да живеят заедно по някой път, за да се обменят. Лошият човек, понеже светлината му е малка, ще иде при добрия човек, който има малко топлина и ще каже: „Ти ще ми дадеш от твоята светлина, аз ще ти дам от моята топлина.“ Една обмяна да стане между хората. Този закон приложете вътре в себе си. Когато сърцето ти има по-голяма топлина, тогава ще обмениш топлината със светлината. Пък когато твоята мисъл има малко топлина, тогава ще

направиш обмяна със своите чувства. Постоянно трябва да правим една обмяна. Сърцето трябва да прави обмяна с ума, с мислите, мислите в дадения случай трябва да правят обмяна с топлината на сърцето. Умът и сърцето трябва да правят обмяна с постъпките или с човешката воля. Значи, най-първо трябва да правите обмяна между ума и сърцето, тогава умът и сърцето трябва да правят обмяна с волята. То е проявлението на човека. Имаме един човек, който е възпитан, имаме хубави мисли, хубави желания и хубави постъпки. Всяка една постъпка е хубава, която има достатъчно сила, с която тя да се прояви.

Сега, какво бихте приложили? Ако сте болен сега, как ще се излекувате? Какво ви липсва при болестта? Една болест може да се образува от недоимък на светлина, една болест може да се образува от недоимък на топлина, една болест може да се образува от недоимък на сила. Ако има недоимък на светлина, ще внесете повече светлина. Прочетете някоя книга, която е оптимистична, със светли мисли, веднага ще се измени вашето състояние. Страда сърцето. Ти ще кажеш: „Бог е любов.“ То е цял за сърцето. Имаш малко светлина, кажеш: „Бог е мъдрост.“ Тя носи светлина. Силата в човека е истината. Тя е резервоар за сила. Всеки човек, който иска да бъде силен, той трябва да обича истината. Всеки, който иска да има нормална топлина, той трябва да обича любовта. Всеки човек, който иска да има светлина, той трябва да обича мъдростта, знанието. Приложение сега. Вие казвате: „Защо ни е любовта?“ – За да поддържа естествената топлина на сърцето. Мъдростта е да поддържа естествената светлина на ума. Истината трябва да поддържа естествената сила на човешката воля. Човешката воля се поддържа с истината. Човешкото сърце се поддържа от любовта. Човешкият ум се поддържа от мъдростта. Сега, направете един малък опит. Втори път като ви дойде едно голямо противоречие, направете един опит, доколко ще бъде сполучлив.

Някой каже: „Не мога да пея.“ Щом не можеш да пееш, малко топлина имаш. Щом имаш малко топлина, дръж любовта, ще започнеш да пееш. Кажеш: „Някой предмет не го разбирам, тъмен ми е този предмет.“ Малко светлина имаш, тогава дръж мъдростта. Като дойде мъдростта, предметите ще ти станат ясни. Защото всякога един предмет е тъмен, когато няма достатъчно светлина. Отношенията не можеш да видиш. Да ви дам едно отношение: Х:У както 17:9. 17, това е положителната черта на лошия човек. 9, това е положителната черта на добрия човек. Вземете в Галатяном, 5 глава, лошият човек има 17 качества, 9 са качества на добрия човек. Лошият разполага със 17 качества, добрият разполага с по-малко качества. Отношение има. Тогава, ако кажем тъй: Х:9 както У:17, право ли е? Как ще го примирите? Между добрите и лошите хора обмяна става. Всякога в природата обмяна става. Има един начин за трансформиране, но трябва голяма наука. Човек, който иска да смени в себе си едно състояние, то не е лесна работа. Не е лесна работа да бъдеш добър човек. Цяла наука е. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ То е алхимия. Алхимията е нещо голямо, познание иска. Да смениш едно свое лошо състояние, наука се изисква. Да смениш едно свое лошо разположение е много мъчно. Има лоши хора, които носят богатство със себе си, но те имат горчива обвивка турена. Често лекарите си служат с горчиви хапове, които са обвити със сладка обвивка. Ако тури горчиво отвън, едно дете няма да вземе хапа, отвън е сладко, отвътре е горчиво. По някой път вас ви дават един хап, който отвън е сладък, отвътре е горчив. Има и други хапове в света. Те отвътре са сладки, отвън са горчиви. Питам: Защо едните хапове направиха отвътре горчиви със сладка обвивка, а другите ги направиха отвътре сладки, с горчива обвивка? Какви са намеренията им сега? Има хора в света, които, без да имат пари, се препоръчват, че са богати. Има пък

богати, които казват: „Ние нямаме нищо.“ – Не се препоръчват за богати. Какви са съображенията им? Те имат съображения.

Но главният въпрос седи в закона: Използвайте любовта за развитието на вашето сърце, използвайте мъдростта за развитието на вашия ум, използвайте истината за развитието на вашето тяло, на вашата сила. По това се отличава новото учение. Онези, които могат да оперират с тия три велики в света, те са вече на правия път. Животът за тях има смисъл. Сега, разбира се, туй е една теория, която вие трябва да проверите. Вие сега практически туй го знаете дали е вярно, но нямате една опитност, върху която да застанете, че да сте готови. Вие казвате: „Ние не знаем дали е тъй или не е тъй. Може да не е тъй. А пък за природата е тъй. За мене 101 % е тъй. И едва ли едно на 101 % не е тъй. Не е лесна работа човек да се убеди в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. На любовта по-лесно се вярва и на мъдростта се вярва, на истината най-мъчно се вярва. Като се научи човек да вярва на истината, той е надделял на всички мъчнотии в света. Сега на вас ви трябва вяра в любовта. Сега втората фаза вече е знанието. В знанието вече ще добиете вярата на мъдростта. Знанието, културата, университети, училища, просвета, писането на книги – те ни въвеждат в знанието. Едва сега влизаме в истината. Малко хора има, които са влезли в училището на истината, да добиват истината, да изучават истината, да влязат в истината вече.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 11 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 23 декември 1938 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

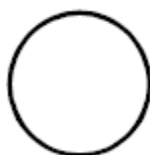
СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш

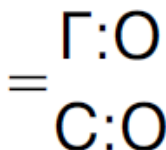
Духът Божи

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете.

/Няколко души прочетоха свободната тема. /



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Какво разбирате под думата „отношение“ (Фиг. 1)? – Една свободна тема. Какво разбирате под думата „отношение“ при каквито и да е връзки? Слугата има едно отношение, господарят има друго отношение (Фиг. 2). Какви са отношенията на слугата към господаря? И какви са отношенията на господаря към слугата? По какво се отличават (Фиг. 3)? Кой е господар и кой слуга? Туй, което слиза, е

господар, туй, което възлиза, е слуга. Защо е така? – Много проста работа, и децата трябва да го знаят. Питам: Де е противоречието в тази линия? Статически ако разглеждате двете линии, има противоречие, но щом ги разгледате динамически, те съставят едно цяло. Значи господарят е човек и слугата е човек. Де е различието сега?

Де е различието, когато страдате и когато се радвате? Де е противоречието сега? Противоречието произлиза, че ние разглеждаме страданието отделно и радостите отделно. Но те съставят едно цяло. За пример, вземете процеса на растенето и процеса на гниенето, той е един и същ процес. Туй, което не гние, и не може да расте, и туй, което не расте, не може да гние. Но туй, което не гние, не може да расте. Де е противоречието сега? Растене без гниене не може. Най-първо иде процесът на гниенето и после иде процесът на растенето. Сега де намирате противоречието? Казваме: Нещата гният. Едно семе, след като го посееш в земята, какво става? Започва да гние. Но гниенето вече се разширява, дават се условия и след туй започва растенето. От туй гниене, от тези гниещи елементи се турят в една нова форма. Най-първо вие вземате нахвърления материал отвън за един строеж на едно здание. То е гниене. След това иде процесът на растенето, на творчеството, да се съгради къщата. Взема се този материал, нарежда се по известни закони и се прави зданието. Противоречията във вашия живот или противоречията във всичките хора, това са разхвърления материал, от който трябва да се съгради нещо.

Едновременно ти си господар и слуга. Ти не можеш да бъдеш слуга, докато не си бил господар и не можеш да бъдеш господар, докато не си бил слуга. Вземете един прост процес, ходенето. Вие стъпвате на десния крак, левия дигате. Кой е господарят, кой е слугата? Поставяте тялото на десния крак, дигате левия, после пак

престъпите. Кой е господарят? Господарят е, който почива, слугата е, който работи, който носи тежестите в дадения случай. Туй, върху което стои тежестта, е слугата, носи онзи, който почива – господарят. Следният момент онзи, който почивал, ще носи тежестта, другият ще почива. Следователно, в природата съществуват смени на отношенията и смени на състоянията. Значи имаш едно тягостно състояние. То е слугата, който работи. Казва: „Защо да страдам аз?“ Ами кой ще носи товара? Ако ти не страдаш, кой ще страда заради тебе? Ти отделяш другите хора, искаш ти да не страдаш, а другите да страдат. То е неразбиране. То е процесът на отделните линии, имате и втори процес, където при тия условия в хамбара да израсне, да види слънцето, да се зарадва на онези работи, които Бог е създал. – Не може. Трябва да излезе от тия положения, от тия условия в хамбара и да влезе в една съвсем друга среда. Казва: „Между своите си.“ Между зърната няма влага. Щом (е) на земята между чуждите хора, влагата ще дойде, ще го намести. Всичкият фасон, който има, с царска дреха е облечен, с мантия, с корона, със скиптр, всичко ще изчезне от него, ще се снесе и корона, и всичко, което има. Казвате: „Отиде всичко това.“ Но при тия, неблагоприятните условия, се явява онзи, Божественият живот – зърното започва да расте. Следователно, всяко страдание е един признак, че нещо ново започва в света, което трябва да научиш. Всяко едно страдание показва, че ти си излязъл от едно състояние, от едно потенциално състояние и влизаш в едно динамическо състояние, или в едно критическо състояние, за да научиш нещо ново. Тъй като се схванат нещата, имат смисъл. Не да кажеш: „Мене ми дотегнаха страдания.“ Страданието е само един момент. Продължителността, то е отзвук. Да кажем, вие вземате един тон на цигулката. Като е опъната струната и я дръпнете, тя дълго звучи. Ти един момент дръпнеш, тя звучи дълго. Та и страданието е само един момент, ти страдаш повече, но то е отзвук на страданието.

Може би 10, 15, 20, 30 минути, един час чуваш отзвук. Тебе ти се струва, че много страдаш. И при радостта е същият закон. Радостта, то е само един момент, вие имате вече отзвук на радостта. Този отзвук на радостта, това е растенето. Радост, която не расте, не е радост. И скръб, която не се намалява, не е скръб. Разбирайте определено. Защото скръбта, като се увеличава, става на радост и радостта, която се намалява, става на скръб. И затова, когато се смалявате, човек трябва да разбира страданието, и когато се увеличава, трябва да разбира радостта. Процесът на радостта е разширение, процесът на скръбта е процес на смаляване. И оттам, дето скръбта се смали, няма какво вече да прави, иде радостта и подема нейната работа. Скръбта слиза, радостта възлиза. Щом скърбиш, трябва да мислиш. Скръбта е господар, радостта е слуга, който възлиза. Злото е господар, доброто е слуга. Тогава религиозните хора, които не разбират, те разглеждат злото статически. Казва Бог: Да не ядете от плодовете на дървото на познание доброто и злото. Не разглеждайте нещата отделно, защото ще създадете злото. Не разглеждайте слугата и господаря отделно, ще създадете злото. Казваш: „Ти си слуга, ти си оправдан.“ Ти на слугата говориш едно, на господаря говориш друго. Ти създаваш злото. Говори за тях, че те съставят едно цяло. И слугата е необходим, и господарят е необходим. Нито без господар може, нито без слуга може. Колкото е важен господарят, толкова е важен слугата. И двамата са еднакво важни. Краката кого носят? Тогава нали дойде равенството? Кога поставяме равенство? Щом сме на двата крака, и господарят, и слугата са равни. Като вървим, единият е слуга, другият – господар. Щом се спрат двамата, те са равни. По някой път пак има едно малко различие, че целият крак държиш на земята, на другия само пръстите подигаш. Кой е справедлив? И на двата си крака седи. Твърдият човек е справедлив човек, седи на едно място. Следователно, твърдостта, това е равенство.

Това е равенство между господар и слуга. Тогава стремежите са еднакви. По някой път вие дойдете и се разочаровате, казвате: „Аз не искам да вярвам в нищо.“ Може ли да имате една вяра извън страданието и радостта? В какво ще вярвате? Кажете ми сега нещо извън радостта и скръбта. В какво ще вярваш? Измислете нещо, което да се не включва в радостта и в скръбта. Ако речете „почивката“, почивката е господар, работата е слуга. Ако речете сега „загуба“, загубата е господар. Този, който изгубил, дал нещо. Този, който взел, е слуга. Обраният е господар, който обира, той е слугата. Хубаво сега: Който може да направи доброто, кой е той, господарят или слугата? И кой ще направи престъпление от двамата, който е господар или който е слуга? Когато греши човек, какъв е? Когато прави добро, какъв е? Искаш да бъдеш господар, тогава прави добро. Геометрически може да се покаже да бъдеш господар и да бъдеш слуга (Фиг. 4). Когато се съединят, тогава е примирение. Геометрически това е примирение. Само тогава може да се примириш в себе си. Но сега вие намирате противоречие. Казвате: „Не си струва, лошо е човек да страда.“ Ами че знаеш ли, страданията на един са благо на други. Ако нямаше (хора) да боледуват, знаеш колко лекари щяха да измрат от глад. Ако хората не правеха престъпления, знаете ли колко адвокати щяха да измрат от глад? Ако майките не страдаха да раждат деца, какво щяха да правят учителите? Всички учители щяха да бъдат отвън, кой ще им плаща?



Фиг. 4

Та казвам: Страданията в света създават условия в живота. Страданията и радостите, това са две течения в ромба, а животът е в

центъра С. Дето се прекръстосват двете течения, се образува животът. Живот без противоречия няма в света. Онзи, хармоничният живот, е над живота на страданията и скърбите. Щом разбираме ние смисъла на страданията и на радостите, ние вече идваме до онзи, силния живот и ставаме силни. Тогава иде другото положение. Човек е силен, който разбрал какво е страданието и какво нещо е радостта, и двете ще ги впрегне на работа. То са две сили, то е поляризиране. Та сега според вашите схващания, всеки бяга от страданията. Вие като избягате от страданията, ще избягате и от радостите. Който бяга от страданията, изгубва и радостта. И всеки, който търси страданието, намира радостта. А всеки, който търси само радостта, намира страданието. Отглеждайте страданието, за да намерите радостта. Ако така не мислите, вие ще бъдете обикновени хора, вие ще имате състоянието на животните, рога ще ви изникнат, копита ще ви пораснат и козина ще изникне. То е пак хубаво, рогата не са лошо нещо. Да изникнат на човека рога на главата не е лошо нещо. В древността на великите хора туряха по един рог, на лошите туряха по два рога. Два рога са това. Дяволът е едно същество, което мисли да подчини всичките хора на себе си. Той мисли, че във всичките негови нещастия, които той има, на всичките несполуки човек е причина. За всички свои нещастия счита човека за отговорен и затова се занимава с хората. Мисли, че всички му правят зло. Може би положението на дявола е като на онзи гръцки свещеник, който не знаел да чете. Та на Великден турял кандилницата на земята, прескачал я три пъти и казал: „Христос възкресе.“ Една година влязъл в черквата един гражданин, обикалял той, обикалял, че да каже „Христос възкресе“, но го срам и го страх от този гражданин. Минават два часа, седи, не казва „Христос възкресе“. Селяните го питат: „Дядо попе, кога ще дойде Христос възкресе?“ – „Докато е онзи дявол, Христос възкресе няма да

дойде.“ И вие във вашия живот намирате някой гражданин. Разбиране трябва.

Следователно, законът за любовта е закон за примирение между доброто и злото в света. Да оставим доброто и злото. Примирение между страданията и радостите или разбиране. Любовта е закон, за да разберем страданията и радостите на физическото поле. Човек е дошъл на земята, за да разбере смисъла на страданията и радостите. Те са състояния на човешката душа, най-вътрешни състояния. Всеки от вас има неразположение, мъчно му е, не му се живее, казва: „Дотегна ми вече, не искам да живея.“ След няколко часа изгрее слънцето, казва: „Пак съм радостен, има смисъл животът, радост има.“ Щом залезе слънцето, веднага скръбта дойде. Противоречията на живота произтичат от закона на възпитанието. Има нещо внесено от миналите векове, цели системи, които са се заблудили, цялото човечество върви в крив път. Хората са влезли в задънена улица, сега се връщат назад. Коя е задънената улица? Що е инволюцията? Тъй, както разбират хората, задънената улица е неразбраната еволюция. След като дойдеш до края, какво ще правиш? Пътят, по който си дошъл, не може да тръгнеш. Значи, по крива линия ще се подвижиш. Инволюция, която не се сменя с еволюция, не е разбрана и еволюция, която не се сменя с инволюция, не е разбрана. Ако не излизаш от къщи и ако не влизаш в къщи, какво ще донесеш? Едно нещо се поддържа от излизането и влизането. Щом излизаш от къщи и щом влизаш в къщи, живееш. Така е с нас. Ти като дишаш, какво е? Като вдишваш, влизаш в къщи, като издишаш, излизаш от къщи, пак навън, пак навътре. Дишането е един процес да се учиш. Излизаш вън от себе си, влизаш вътре в себе си. Вие казвате, че човек е в тялото. Кажете: На кое място е човек? Толкоз време живее във вашата къща, кажете, в коя стая на тялото живее. Казвате: „В главата.“ Но на кое място в главата? Има само едно място. Аз наричам

щастливи хора тия, които знаят, че имат място в главата. Вие в главата може да бъдете един слуга, нямате още определено място. Като станете господар, ще имате една стая някъде в мозъка. Когато си започнал да разбираш, ще имаш място в главата. Докато си кираджия вътре в себе си, положението ти е неразбрано. Ти гледаш някой път ръцете си и не ги харесваш. Господар ли си? Или ти не може да управляваш ръката си, или не може да управляваш мислите си, не може да управляваш чувствата си, господар ли си? Ти искаш да бъдеш господар на външния свят, разискваш защо Господ направил така криво. Ти себе си не разбираш, своите чувства не можеш да уредиш, своите мисли не можеш да уредиш, пък се занимаваш с грандиозни мисли. Тия въпроси остави настрана. Най-първо стани господар на своите мисли. Дойде ви едно страдание, дойде ви една болка, вие веднага търсите лекар да ви помогне. Заболи ви кракът, защо викате лекар? Какво лошо има, че ви заболял кракът? То е едно благо за крака, да си почине. Цяла година си го карал да работи, заболява кракът, да си почине. Какво лошо има? Казва: „Господарю, ще ми дадеш един месец отпуск, не съм взимал отпуск, дотегна ми да работя.“ Някой път трябва да дадеш отпуск на ръцете си. Да направиш една мисъл трезва, да дадеш почивка на своите мисли. Почивка, разбирам, да дадеш едно право направление, права посока на мислите си. Но не да дадеш такава посока, както този стрелочник в Румъния дал на трена. По една линия пътува един трен, по същата линия дава свободен път на друг трен, настигат се влаковете и сто души са убити и 300 души са ранени. Няма да пускаш по една и съща линия тренове, ще бъдеш много внимателен.

Вие искате да влезете в новата година. Сега на вас за новата година пътищата ви наред ли са до идната година? Едно ви трябва на вас. Човек трябва да образува правилни отношения с Бога. Трябва да разбирате пътищата на Бога и да сте умни. Вие не можете да

разберете живота, без да оценявате Божията любов. За новата година, която иде, ви препоръчвам на всинца ви да оценявате любовта, която Бог ви е дал. Да оценявате очите, ушите, ръцете, краката си, да оценявате яденето, което ви дава въздухът, светлината, всичко, което Бог ви дава. Да се яви една оценка, да видите колко е велик светът, в който вие живеете. Да се учите, да знаете как да ги управлявате. Всинца вие сте такива господари, които не знаете как да се отнасяте с вашите слуги. Имате приблизително триста милиарда жители в тялото на физическото поле, доста разумни, не им знаете имената. Имате десет милиона слуги, които работят във вашия стомах. Много голямо предприятие, десет милиона работници, ако на всеки по един лев плащате на ден, имате десет милиона лева бюджет само за яденето на ден. В сто деня какво правят? Какъв грамаден бюджет само за яденето. Вие седите и мислите какво има. Десет милиона работници, ще мислиш, трябва да се плати на тях. На тия работници, които работят, ще изпращаш своята любов на тия длъжници и в стомаха. Ще одобриш работата, която са свършили вътре. Или като ядеш, ще трябва да благодариш на Бога, че ти е дал условие да ядеш. Казваш: „Това ядене не е хубаво.“ Че трябва да се плаща на десет милиона слуги, за това нищо не мислиш. Какъв господар сте вие, който нищо не плащате на слугите си? Аз, ако бях завел едно дело против вас, какво ще правите? Казвате, че ви е дотегнал животът. Но ако заведа едно дело против вас, тия работници ще кажат: „Толкоз години господарят не ни е плащал.“ Колко години би ви трябвало да изплатите на слугите, които са работили във вашия стомах? Вие седите и не разбирате. Имате някаква странна идея, че някакво перце нямате да се маха отзад и за туй перце вие ще дигнете цял въпрос, че перо на камилска птица нямало да се маха. Или ще дигнете цял въпрос някой път, че обущата не били такива, каквито искате или че апартаментът бил много малък, не е много широк, но стаята била два

метра, не била три или четири метра, или пет. Една къща от два метра аз я считам скандална. Скандалните неща са от два метра. С един метър са къщи на притеснение, с три метра са свободни, а с четири, пет метра са още по-свободни. Ако имате една къща от десет метра широчина и десет метра дълга, каква ще бъде тя? Не ви трябва много големи къщи. Питам: Колко е голяма вашата къща, дето живеят 3 милиарда и 600 милиона жители в главата ви? Ако ви кажа, че главата има дължина 19 сантиметра, право ли е? Главата е дълга 19, 20, 21, 22 сантиметра на дължина. Ако ви кажа, че главата има 25 сантиметра широчина, има ли такава глава? Тогава ние продължаваме опашката на лисицата като онзи, който казвал, че опашките на лисиците във времето на Гедена били по три метра. Един негов приятел му дал знак да намали, понеже това не е вярно. И той казва: „Предполагам, че три метра са много дълги, но два метра и половина трябва да са били.“ Онзи пак му дава знак. И той така намалявал, намалявал, че като дошъл до половин метър, казва: „Повече не съкратявам.“ Сега ние ще съкртим опашките на 19 сантиметра. Човешката къща, в която сега живее човек, има 19 сантиметра дължина, 15 сантиметра широчина и 15 сантиметра височина. Туй е един апартамент. Но в тази малка къща какви ли не велики работи не се строят. Аз, когато не харесвам някоя къща, знаеш какво правя. Аз излизам и отивам при Господа. Изляза в природата и казвам: Гост отивам на Господа. Колко е хубав Неговият апартамент, широк. После се върна в себе си. Като ми дотегне, като ми стане тежко, на Господа ходя на гости. Отвън по някой път казвам: Да не би да се загубя из голямата къща на Господа? Тогава пак се върна в моята малка къща. Като ми стане тясно, пак отивам на Господа на гости. И вие трябва да ходите често на Господа на гости. Като излезеш, цветя, реки, морета, въздух, звезди, ти се движиш. Като се уплашиш, върнеш се в своята къща. Стане ти тежко, не е като на

Господа. Там всичко има, в твоя апартамент е бедно. Ще знаеш, че си в дома, в себе си. Тебе като ти стане тежко, пак излез навън, иди на гости на Господа. Не е лошо да се ходи на гости. Според мене, когато човек се връща в себе си, той скърби; когато отива на гости на Господа, той се радва. Хубаво е човек в себе си да бъде, по-хубаво е да бъде на гости. Там всичките работи се уреждат. Сега тургам нещата във фигуративна форма. Непременно трябва да имате отношение към Великото в себе си, към Божественото, което живее във вас. Да го държите с всичкото почитание и уважение. Да уважавате себе си, да уважавате в себе си Божественото, което седи, което расте. Божественото е, което расте, човешкото е, което се смалвява.

Та постиженията в света стават само в Божественото. Когато зачитаме в себе си само Божественото, всичко можем да постигнем. То е най-важното. Когато човек влезе в човешкото, тогава се приготвява материалът. В човешкото се приготвява материалът, в Божественото се реализира материалът. Това са два процеса. Тогава ще знаете законите. При страданията вие само приготвявате материала, а при радостите вие започвате Божествения градеж. Тъй щото, колкото повече страдания имате, толкова повече възможности се явяват в Божествения свят нещата да се реализират, това, което сте копнели.

Сега, какво искате да бъдете: Учени ли искате да бъдете или невежи? Никой не може да бъде учен, докато не е бил невежа. Забележете: Сега изучавате природата и правите едно сравнение, целият ден ходите и се радвате на всичките блага, които природата има. Така се стимулира вашият мозък, вие се уморявате от всички впечатления, които са натрупани в мозъка, усещате едно обременение, искате почивка. Като дойдете вечерно време, затворите очите, легнете на кревата, покриете се, всичко, каквото сте събрали, започвате да отбивате. Във вас все таки трябва да настане едно

успокояване. Тази постоянна възбуда трябва да се спре. Постоянно да се възбужда човек не е хубаво. Ще затвориш очите си малко. Вие се намирате в положението на този рибар, който ходил в морето, хвърлил мрежата, молил се на Господа. Като отива в морето да лови риба, хванал едно човешко око. Взима окото и го занася на един цар. Пита го той колко да му плати. Рибарят казал, да му даде толкоз злато, колкото тежи окото. Взели окото, турили го на везните и започнали да слагат злато на другото блюдо. Турили килограм, два, три, пет, десет, не се дига блюдото, на което било окото. Всичкото богатство, което имал царят турили, и пак окото не се дига. Царят не може да заплати заради него. Намерил се в чудо какво да прави, нямал повече злато. Викнал един мъдрец да го посъветва и той избавил царя. Казал: „Трябва да се тури на окото малко прах.“ Като посипали окото с малко прах, то замижало и тогава се дигнало нагоре. Някой път трябва да сипеш прашец на окото, за да се задоволи. Другояче това искаш, онова искаш. Хубави са тия желания, но човек се товари с ненужни желания. Цялата вечност е една възможност за постигане на човешките желания. В дадения случай тебе ти трябва много малко. В дадения случай ти като реализираш едно твое желание, всеки един момент носи своите възможности за постижение. Благодарите за постижението в дадения момент. Следният момент ще има същите постижения. Всичко, каквото става, е за добро.

Та учете се сега. Какво е напрежение музикално? Отде ще започнете? Какво е движение? Трябва да превожда думите. Напрежението сега е „до“, движението – „ре“. Фасонът какво е? Фасонът е „ми“. Казва: „Пооперил се.“ Какво е? Пооперил се, е „фа“. Но разцъфтял се, разхубавил се, е „сол“. Узрял какво е? – „Ла“. Седнал да яде е „си“. Ето смисълът. Седнеш да ядеш с благодарност, слезеш в „си“. Във „фа“ слизаш и в „си“ слизаш. „Фа“-то и „си“-то са две врати, през които се влиза и излиза.

Изпейте сега една песен с напрежение. /Учителят пее думата „напрежение“. / В гръцкото пеене имате така. /Учителят пее гръцко църковно пеене. / На гръцки има една песен: „Да възлезе молбата ми към тебе, Господи!“ Как ще изпее по сегашен начин: „Да възлезе молитвата ми към Тебе, Господи“? Да кажем, дадат ви една композиция: „Да възлезе молбата ни към Тебе, Господи“, отде ще започнете? Ако имаш желание, ще вземеш „до“. Ще дадеш ход на „ре“. И тогава ще дадеш формата. Да възлезе към Господа, трябва да има хубава форма, красива форма. Трябва да има съдържание. Трябва да има „до“, „ре“, „ми“. Ще ги размесиш. Зная, че не сте музикант, много мъчна работа е. Викате един ваш приятел музикант: „Ела.“ Как ще му кажете музикално: „Да ми дойдеш на гости. Ела ми на гости през празниците.“ Как ще го изпее? Както някои от вас сте дошли сега. По някой път вие искате да поканите някой ваш приятел, как ще го поканите? Вие имате един начин. Представете си, както бихте желали вас да поканят, така и вие поканете. Ако дойде един ваш приятел да ви покани, има един начин, който на вас да бъде приятен. Постъпете по същия начин. Тъй, както желаете вас да поканят, по същия начин поканете другите. Защо вас да ви поканят добре другите, да е правилно, пък защо да не е правилно вие да поканите другите по същия начин? Колко думи трябва да турите, като поканите един ваш приятел? Коя дума ще турите най-първо? Вие как каните вашите приятели? Как каните светлината? Очите няма да са затворени. Когато посрещате светлината, как я посрещате? Запример, като срещате един ваш приятел, няма да си отворите очите, тъй малко ще си отворите очите. Изобщо като срещате, погледът ви няма да е към земята, но малко подигнат нагоре. После ще се яви една малка усмивка на устата. После ръцете ви как ще бъдат? Но е хубаво един художник да има, да посрещате един ваш приятел. /Учителят си отваря ръцете. / То е една много хубава поза. Очите са много хубаво

отворени, после има една много хубава усмивка на устата. Само един художник може да изрази това положение. После човек като остане пак в обикновеното състояние, той пак е тромав. При едно хубаво положение всичките мускули са нагласени много добре. Туй го наричам едно весело състояние. Казва: „Щастлив бях един ден.“ Туй щастливо положение очаква само някого. Като го видиш, радостен си. Като изгубиш това положение, пак ставаш нещастен. Дотогава, докато гледаш красотата с едно съдържание, с една мисъл, ти си щастлив, разбираш нещата. Щом изгубиш красотата, нейното съдържание и смисъла на живота, ти ставаш нещастен. Красотата е нещо живо вътре. Тя е външен израз на реалността. Съдържанието е туй, което носи в себе си вътрешния смисъл, то е животът. Ако един живот няма красота в себе си, ако един живот няма съдържание в себе си и ако няма смисъл в себе си, това не е живот. Животът е това, което има красота, има съдържание, има и смисъл. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да бъдат красиви, съдържателни, осмислени. Всяко едно чувство трябва да бъде красиво, съдържателно, осмислено. И всяка една мисъл трябва да съдържа нова идея. Всеки един от нас трябва да носи тази идея. То са новите времена. Следната епоха, която иде, като влезете в нея, ще бъдете готови.

Направете живота си красив без страх!

Направете живота си съдържателен без страх!

Направете живота си осмислен без страх!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 12 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 30 декември 1938 г., петък, 5. ч. с., София – Изгрев.

ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ НА ЖИВОТА

Добрата молитва

Духът Божи

Ще говоря върху основните положения на живота.

Какво разбирате под думата „точка“? Точката сама по себе си е неопределена. Тя не завзема почти никакво пространство. Каква е разликата между точка и център? Нали вие кога пишете писма, поставяте ред точки, многоточие. Какво разбирате? – Много неща, които не са изказани. Във всяка една точка може да се постави каквото искате. Но по какво се отличава една точка? Какво е свойството на една точка? Точката е нещо постоянно. Седи на едно място.



Фиг. 1

Под думата „човек“, де е точката? Значи да е съсредоточен в себе си. Ако искате да изразите една точка – щом се съсредоточите в себе си, вие не се движите. Правата линия показва, че вие имате една посока на движение (Фиг. 1). Тогава се подразбира, че имате две точки. Защото, за да се образува движение, трябва да имате две точки: Едната, от която изхождате, другата, към която отивате. Туй движение се нарича права линия. А какво разбирате под думата „плоскост“? Под думата „плоскост“ разбираме, че правата линия се е разширила. Самата права линия, която е образувана от двете точки, започнали да се движат в друга посока, която дава разширение. Вие казвате:

„Трябва да се разшири човек.“ Но вие трябва да разбирате закона на плоскостта. Вие не може да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Т.е. трябва да разбирате какво е свойството на точката, какво е свойството на правата линия и тогава, за да влезете в плоскостта, в разширението. Плоскостта, това е външната страна, едно отражение, да я преведете. Може да се измери тя. Плоскостта сама по себе си какво представя? Тя е място на действие на сили. В една плоскост силите на един център винаги вървят по права линия.

Силният човек трябва да има една посока на движение. Вие не може да бъдете силен, ако нямате една посока на движение. Вземете, запример, тази точка. Представете си, че едно езеро образувало една точка. Няма изходен пункт, не се изтича наникъде, затворено е в себе си. Туй езеро представя една точка. Ако на това езеро вие му дадете изходен пункт, тази вода, която е насъбрана, да се подвижи, тя ще образува права линия. Реката е една права линия. Но права линия, която е в движение, не в статическо положение.

Да допуснем сега, вие в себе си имате нещо насъбрано. Сега, нали сте изучавали, знаете какво е насъбрано. Знаете ли какъв е процесът на събирането? Кое се събира? Всичко в света може ли да се събере? И може ли да се извади? – Може. Светлината може ли да се събере? – Може. Здравето може ли да се събере? – Може. Добре тогава, какъв процес е здравето, процес на събиране или на изваждане? – На събиране. Кога започва процесът на изваждането? Щом човек се разболе, болестта е един процес. Щом се изважда здравето, човек се разболява. Щом се изважда болестта, човек оздравява. Защо в единия случай, като се изважда здравето, човек заболява, а като се изважда болестта, човек оздравява? И в двата случая имате един и същ процес на изваждане, но имате два различни резултата. Но питам сега: Кое състояние е по-добро, човек здрав ли да бъде или болен? – Зависи. Ние разглеждаме здравето в известно статическо положение. Човек да

е здрав е добре, но при известни положения човек да е болен е добре. Това е нещо относително. В какво стои неприятността на болестта? Че болестта е много тщеславна. Тя като влезе в тебе, започва да те занимава, целия ден ще говори само за себе си. Тщеславие е това. Като влезе, казва: „Не знаеш ли, че аз много мисля за тебе, после мисля твоето добро.“ Като влезе, започва да намира някаква махана. Ще хване крака, казва: „Тука има някаква погрешка“, започва да върти. Влезе в ръката някъде, казва: „Не е направена както трябва.“ Хване главата, гърба, дето влезе, намира погрешки. И тогава дето намери погрешки, казва: „Тука трябва да се поправи.“ Тя е един инспектор, който ревизира. Кой учител е доволен от инспектора да му прави ревизия? Учителят държи лекции. Този инспектор седнал, гледа критически на въпроса. Онзи учител трепери. Той ще даде някаква резолюция, че е слушал лекцията в училището, ще се произнесе. Питам сега: Присъствието на професора здравословно състояние ли е или болезнено? Ние разглеждаме психологически въпроса, което става в природата.

Значи, точката представя една енергия акумулирана. Може би с хиляди години седи в едно положение. Тази точка има вътрешно напрежение. Тази точка търси най-първо посока да се прояви. Правата линия не е нищо друго, освен проявление на тази сила. Второто положение е плоскостта или квадратът. Една малка област, в която човек може да се прояви. Казвам: Имате доста точки. – Насъбрана енергия. Имате едно желание като една точка. Искате да го реализирате. Но, за да се реализира едно ваше желание, да се реализира една ваша мисъл, вие трябва да знаете в каква посока трябва да тръгнете. Представете си, че вие трябва да станете музикант. Трябва да знаете пътя на музиката. Как ще съберете тази енергия на музиката? Тази енергия на музиката трябва да знаете как да я съберете. Във вас има желание, но вие трябва да съберете енергията на

музиката. Музиката се събира. Един тон ще го чуеш, ще го събереш. Като ги събереш, колко пъти трябва да ги събереш в тебе тия тонове, докато се образува нещо в тебе. Тези малки трептения ще започнеш да ги чуваш в ума. Ти не можеш да бъдеш музикант, докато не започнеш да слушаш тия тонове да вибрират в мозъка или вътре в ума ти. Или пък, как ще изучавате естествените науки? Кои науки спадат към естествените науки? Какво представят растенията? – Растенията представят същества, които са излезли из един център. Но каква посока на движение са взели те, нагоре или надолу? Сега посоката нагоре или надолу как я разбираме? Всяко нещо по-долу от главата е долу, всяко нещо по-горе от главата е горе. Нашата глава ще покаже горе или долу е нещо. Нашата глава е център. Оттам ние считаме тия неща над главата или под главата. Под главата са долу, над главата са горе.

В дадения случай ние живеем. Нашият ум съставя точка. Умът е насъбрана енергия, която иска да се прояви и следователно всичките ни мисли, това е проявление на ума, на тази насъбрана енергия в човека. Та вие казвате, че точката не завзема никакво пространство, значи точката не се е проявила. Защото под думата „пространство“ ние разбираме, че нещата не са се проявили още. Когато те се проявят, те заемат известно пространство.

Казвам сега: Правата линия е проявление на точката, на онази акумулирана енергия, която се проявява в движение. Казваме: Точка, права, плоскост. Ако се превърнат в психологически понятия, плоскостта, това е разширение, иска да се разшири. Но под думата „разширение“, вие искате да сте свободни, да не сте ограничени. Вие не разбирате. Вие искате да се разширите, без да се ограничите. Вие не може да се разширите, докато не се ограничите. Като се ограничите, вие ще се разширите. Ако разбирате закона на ограничението, то е разширение. Ще излезете из ограничението на

правата линия и ще влезете в ограничението на плоскостта. Вие казвате: „Аз искам да бъда свободен.“ Но свободата е ограничение, разумно ограничение. Що е свобода? – Свободата е разумно ограничение. То е свобода. Значи ти си в точката. Събрана енергия в точката иска да се прояви. Първото проявление, това е правата линия, в която твоята свобода ще се прояви. Ти искаш да се разшириш, да излезеш из ограничението на правата линия и да влезеш в свободата на плоскостта. Но и плоскостта сама по себе си е ограничена. От колко страни? – От четири. От колко страни е ограничена правата линия? – От две. Следователно, в живота вие имате един приятел, имате правата линия. Приятелството е закон на правата линия. Щом имате двама приятели, какво съставляват? – Вие образувате един триъгълник. Щом имате трима приятели, какво образувате? Ако имате трима приятели, вие образувате една плоскост, един квадрат ще образувате. Та във вас по същия закон вървят и вашите мисли. Вие, за да разберете закона на вашите мисли, за да разберете закона на вашите чувства, те се редуват по същия начин. Вие може да образувате права линия с един ваш приятел, ако разбирате, ако имате известни тежнения към него и ако той има тежнения към вас. По кой начин вие може да познаете дали може да завържете приятелство с някой или не? Вие как ще познаете? Научно как ще определите? Как ще познаеш, че един предмет свети? – /Може да четем. / – Ами онзи, който не знае да чете? То е право, че можем да четем, но простият, който не знае да чете, как ще познае? Там, дето можем да ходим, има светлина. Защото светлината дава възможност, движение. Там, дето има движение, има светлина. Светлината дава първия подтик на движение. Топлината дава разширение.

Следователно, казвате: точка, права линия, плоскост, разширение. Вие не може да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Ние говорим сега само за точка, права линия, плоскост.

Искам да се спрем върху онази акумулирана енергия. Да кажем, в даден случай имате известно желание. Трябва да определите точка ли е това желание или е права линия, или е плоскост. Преведете тогава известна точка. Ако искате да дадете на едно ваше чувство стабилност, какво трябва да направите заради него? Стабилността зависи, ако вие разбирате закона на точките. Точките ще дадат стабилност на нещата. Правата линия дава енергия, плоскостта – разширение, възможност и условия, при които може да се прояви. Всичките условия вие ще ги намерите в плоскостите. То е само един метод. Някой казва: „Аз нямам добри условия.“ Значи, той е от правата линия. Казвам: Насъбраната енергия, която от хиляди години се е насъбрала във вашия ум и насъбраната енергия във вашето сърце, това са две точки. Някой път вие казвате: „Аз искам да живея.“ Как ще започнеш да живееш? Щом се посади едно житено зърно в земята, каква е посоката? Ако се посади едно житено зърно, същият закон имаме. Житеното зърно ще пусне коренчета и клончета. Корените представят желанието на туй житено зрънце, чрез тях то ще черпи сокове. Ако вземем житеното зърно С, то е център (Фиг. 2). АС са корените, ВС са клоните. Горната линия ВС показва ония енергии, които житеното зърно може да вземе от слънцето, другите енергии АС са енергиите, които житеното зърно ще вземе от земята. Едновременно трябва да разбира законите на земята и на слънцето. Човек е посят на земята. Вие ходите на земята, имате допирни точки със земята. Вземате нещо, но се взема нещо от вас. Да допуснем, че вие сте неразположен, имате някое неразположение на духа. Туй неразположение на духа не е нищо друго, освен земните енергии, които са насъбрани вътре във вас. С тях трябва да се справите. Тогава има едно течение от центъра на слънцето към земята и друго – от центъра на земята към слънцето. Ти, за да се освободиш от това тежко състояние, ще намериш ония течения, които идат от слънцето, ще се

поставиш на тях и веднага слънчевата енергия, като мине през тебе, тия насъбрани гъсти земни вещества ще ги препрати към центъра на земята и ти ще се освободиш от тежестта. Значи трябва да се свържеш със слънчевата енергия, за да се освободиш от тежестта на земята. Или в живота си имате един кредитор, който ви кредитирал, вие му дължите десет хиляди лева. Този, на когото вие дължите, той е земята. Казва: „Плати ми.“ Тебе ти е тежко на сърцето, нямаш нито пет пари. Но самата идея на онзи кредитор те гнети, измъчва те. Какво трябва да направиш? Имаш един приятел. Този приятел е Слънцето. Отиваш при него и казваш: „Имам да давам десет хиляди лева на един човек. Измъчва ме този човек.“ Този твой приятел изважда десет хиляди лева, дава ги. Отиваш и плащаш на своя кредитор и се освобождаваш. И туй всеки ден става. Земята е кредитор, но тя е и банкер. Тя с лихви взема. Ако мислиш, че тя даром дава, ти се лъжеш. Няма какво да възхваляваме Земята, голям банкерин е тя. Ще ти направи каквато и да е милост, но след 80 години ще си вземе всичко, каквото ти е дала. Казва: „Да си вървиш, тук всичко ще оставиш. На добър път.“ Като си тук мъничък, говори ти, храни те, дава ти храна. Но щом речеш да тръгнеш на екскурзия някъде, казва: „Всичко тук ще го оставиш, нищо не давам.“ За път и хляб не дава. Докато живееш на земята, всичко дава, ако речеш да напуснеш земята, да тръгнеш за странство, никакъв кредит не отпуска за разходки. Сега ние изучаваме онзи, който ни кредитира. Щом се зароди желание да напуснем земята, да излезем на разходка другаде – се на земята не можем да живеем, ще идем на гости и на други места – тя намира, че имате крива идея. Ако вие речете да тръгнете на екскурзия за Америка, ще вземете ли говеда, овце, къщата си, други неща? Не е умно това. Ще оставите всичко, ще вземете средства, само колкото ви трябва за път.

Казвам: Идеята за Бога не е нищо друго, освен идеята да напуснем земята. Идеята за Бога не е идея да живеем за земята. Някой

иска да живее на земята. Да живееш за Господа, значи да не живееш на земята. Когато решим да се разхождаме, тогава ще мислим за Господа. Или някой път искаш да постигнеш хубавото, красивото, искаш да станеш силен. Ти, докато седиш на земята, силен не можеш да станеш. Или докато земята седи в тебе, ти имаш само разни понятия. Ако ти се движиш само с понятията на земята, ти ще бъдеш само една точка в себе си съсредоточен, но енергията не може да се прояви. Ако мислиш на земята да уредиш живота, да си поживееш, ти ще изгубиш живота. Има хора, които 20 години прибират, да имат за стари години. Насъберат пари, развали се стомахът, не може да ядат. Какво ще яде на стари години? Някои събират пари за черни дни. Пари за черни дни нас не ни трябва. Черни дни, това е смъртта. Тя не се нуждае от пари. Смъртта е един обирник, като дойде, ще ти вземе всичкото.

Сега да разберете онези психологически състояния. Насъбраната енергия трябва да се прояви. Първото проявление, това е правата линия. Трябва да знаете да постъпите право. Правотата, това е отношение. Да кажем, вие обичате някого, но най-първо ще започнете с правата линия. Трябва да имате право отношение. Защото ако не постъпите право, туй движение има обратна посока. Следователно, ние в съвременния живот страдаме от обратната посока на движението. Запример, ако хвърлите един предмет нагоре в пространството, какъвто и предмет да е, с каквато и сила да сте го хвърлили, ще иде ли до месечината? Може да го хвърлите до тавана, след туй ще се повърне назад. Някои от вас проектирате някаква мисъл. Вие сте недоволен от някого. Вие проектирате тази мисъл, без да разбирате, че като проектирате тази мисъл, тя ще се повърне към вас. Вие казвате: „Аз еди-кого си не го обичам.“ Какво разбирате, като кажете, че не го обичате? Психологически какво разбирате? Този човек не се намира в една и съща гама с вас, нямате хармония.

Трепетът на вашите чувства и на вашите мисли не си хармонират и следствие на това не може да се обичате. Един пее криво, аз имам хубаво музикално ухо, не мога да слушам туй пеене. То е пискане, ухото не възприема това пискане. Казва: „Трябва да обичаш.“ – Може да обичам само хармоничните работи. Другите аз може да си представям, че ги обичам, но то е насилие. Аз може да накарам всички да ме търпят, ако постъпя тъй, че разбирам вашето състояние, постъпя както вие искате. Тогава се образува една връзка. Никому зло не причинявам. Не само, че зло не причинявам, но и съм полезен. Ако вляза тук в класа и не нося нищо, вие всички ще ме изгледате. Но представете си, че вие сте гладували 2-3 дни, всинца сте гладни, нося най-хубавите кифли, нося кошница с хубави круши, ябълки и други хубави плодове, всинца се заинтересувате от мене, понеже нося нещо зарад вас всичките. Хубавите човешки мисли представят плодове и хубавите чувства, и те са плодове на сърцето. Следователно, ти не можеш да бъдеш обичан, ако твоето сърце не ражда сладки плодове. И в умствено отношение не можеш да бъдеш приятен на хората, ако твоята мисъл не свети. Плодове са това. Светлата мисъл, това е един зрял плод, който хората ще възприемат. Няма нужда от плодове.

Та казвам: Разумно светът е създаден. Ония отношения, които сега вие живеете, трябва да разбирате. Човешките улове ползват човешките сърца, и човешките сърца ползват човешките улове. Сега, какво разбирате под думата „любов“? И любовта може да бъде точка. Ние говорим сега не за същината на любовта, но разбираме онази любов, насъбрала се енергия, която трябва да се прояви. Любовната насъбрана енергия трябва да се прояви по един или по друг начин. Един от начините на любовта е правата линия. Ти, за да проявиш правата линия, трябва да намериш едно лице, с което да стане обмяна на твоите мисли и на неговите мисли, на твоето сърце и

на неговото сърце, на твоето тяло и на неговото тяло. Но сега имаме едно тяло. Какво е тялото, плоскост ли е? Печката плоскост ли е? Щом живеем в плоскостта, ние имаме само отражение на нещата. Плоскостта може да ни даде едно отражение, но плоскостта не може да ни даде топлина. Да имаме плоскост, ние имаме отражение, идейно разсъждаваме. Но като влезем в тялото, ние имаме нещо по-реално, не отражение. Пак казвате някой път: „Аз не искам илюзии.“ Илюзии дават плоскостите. Телата дават нещо по-реално. Сега, под думата „илюзия“ какво разбирате? Илюзия е само тъй мислим, не е така. Вие сте турили на един предмет по-голяма цена, отколкото той струва. Намираме един обикновен камък, мислим, че е скъпоценен, струва милиони. Пък той едва струва няколко стотинки. Илюзията е там. Или по някой път вие намирате някои косми. Има свещени косми и ги туряте в джоба. Всички имате такива свещени косми. После имате и свещени цветя, някое малко листче турено, консервирано, носите го за спомен. Някой път имате свещени листа, написани 3-4 думи. Де седи силата на една свещена дума? Какво представя това: О Б И Ч? Обичта се отличава по това, че дала клонищата. Обичта е възвишен живот. В обичта растат клонищата и цветове има. Когато говорите за любовта, разбираме, любовта винаги спуска корени. Обич и любов се различават, че любовта създава корените, обичта създава клонищата на живота. Следователно, то е поляризиране на онази енергия. Ако вие не разбирате закона на любовта и закона на обичта, вие не може да се ползвате от тях. Единият закон създава корените на сърцето, обичта повече влияе върху ума. Та казвам: Едновременно, ако вие любите един предмет и ако обичате един предмет, ще имате два различни процеса, които едновременно вървят. Ако развивате вашето сърце, знаете ли какво ще стане? Казваме: „Да се обичаме.“ Вие някой път казвате: „Да се обичаме“, пък разбирате любовта. Хубаво, ако се развиват корените,

пак тези корени нямат изходен пункт да излезат, да се прояви стеблото, тогава каква полза може да допринесат корените на тия растения?

Много пъти вие се намирате в запушени кръгове. Нямате изходен пункт. Запример, някой казва: „Аз не мога да вярвам в Бога.“ Ти си запушен човек. Да вярваш в Бога, това е отдушник. Едно спасително положение. Вие може да направите един опит: Всякога, когато се намирате в едно безизходно положение, мислете за Бога. Туй положение, в което се намирате, трябва да имате достатъчно търпение да чакате един ден. Аз не ви карам да чакате цяла година или един месец, или 12 часа трябва да чакате, за да се реализира каквато и да е ваша идея, 12 часа ви трябва. Че 12 часа е завършен кръг, в който този процес ще се прояви. Вие насочете ума си към Бога при туй положение, в което се намирате, туй, което желаете след 12 часа ще се разреши. Каквото и да е, ще имате изходен пункт. Поне най-малкото в този затворен кръг, ще намерите правата линия. В правата линия имате разрешение на един въпрос. Щом имате правата линия, ще имате плоскост, после едно тяло. Щом влезете в телата, вие вече имате възможност за други постижения. Ако не можете да излезете из точката в този затворен кръг, в която се намирате, ако не намерите правата линия, тогава въпросът остава неразрешен. За да се образува правата линия, вие сте затворени в този кръг като едно божество. Казвате: „Аз не искам да дружа с никого.“ Вие сте станали едно божество в себе си и тогава природата иска да ви каже, че вие сами не можете да живеете. Казва: „Аз нямам нужда от хората.“ То е едно заблуждение. Поне ти имаш нужда от одного в света. Този единият кой е? За детето кой е единият? – Майката. За ученика кой е единият? – Учителят. За слугата кой е единият? – Господарят. За тялото кой е единият? – Главата. А за главата кой е единият? – Тялото. Главата без тялото не може. Тялото намира своето

разрешение в главата. Само главата дава разрешение на тялото. И главата намира своето разрешение в тялото.

Сега вие разглеждате въпроса и казвате: „Защо ще вярвам в Бога?“ – Той е разрешение на живота. Бог е разрешение на живота. Твоят живот може да се разреши само като мислиш за Бога. Бог е разрешение за тебе. Бог е възможност за твоя живот. Ти като мислиш за Него, може да постигнеш всичко. Някои мислят за Бога само да се молят. То е детинско разбиране. Да постигнеш всичко, това е Бог. Знаете ли какво нещо е да постигнеш всичко? Какво разбирате вие под думата „да постигнеш всичко“? Да постигнеш всичко в облеклото значи да имаш хубава шапка, един хубав костюм, хубави обувци, ръкавици, ако е зимно време по-дебели, ако е лятно време – по-тънко облечен. Дрехите са без никакъв недостатък. Добре облечен, значи аз съм доволен от себе си. Като погледна шапката, като погледна дрехите, обувката, приятно ми е. Но туй е само външната страна. За да бъда здрав, кои неща ми трябва? – Една студена глава, топло сърце, здрави крака, здрави ръце, здрави мускули, здрав стомах, да имаш достатъчно храна да ядеш, достатъчно въздух. То е здравето на човека. После, какво още? Но и туй не е всичко. Човек, след като има всичките тия работи, още му липсва нещо. Допуснете, че във вас има всичкото желание да бъдете учени, да съберете туй знание. Сега вие събирате знание. Акумулирате туй знание. Един ден туй знание ще има една област, в която вие да проявите знанието. Не само да го проявите, но да имате хора, които да го оценят. Това знание трябва да даде плод, за да може да се радвате на онова, което вие сте дали. Онзи земеделец, който сее житото на нивата, той трябва да има плод. Ако житото се посее на нивата и не дава никакъв плод, земеделецът остава разочарован. Законът е същият и във всяка една област, в която работим. Трябва да имаме известен плод. Казвам: Къде е погрешката сега, че във вашия живот вие не постигате това, което искате?

Погрешката седи в това, че вие искате да живеете без Бога. Там е злото. То е се таки аз да кажа, че мога да живея без глава. Заблуждението е там. Та за вашите постижения, Бога ще го считате като един изходен пункт в туй положение, в което сега се намирате. Самата идея за Бога не е в туй статическо положение. Вие за Бога не зная как си мислите. Казвате, че за Бога мислите най-хубавото. Какво разбирате под думата „най-хубаво“? Обичта седи в това, ние обичаме един човек, който ни дава възможности в неговото присъствие да се проявим, без той да ни ограничава. Като се проявим, той да даде най-добрата оценка. Аз така разбирам обичта. Може да обичаме един човек, в присъствието на когото ние може да се (проявим) или който ни дава възможност да се проявим. Запример, такова едно същество е слънцето. Слънцето ни дава възможност да се проявим. Само по някой път прави погрешка, че ни почернява. Не от зла воля. Защото черният цвят какво показва? Като почернява човек е хубаво. Защото черният цвят акумулира. Слънцето изпраща своите енергии. Като почерняваме, показва, че ние акумулираме неговите енергии. Ако на слънцето не почернееш, ти не си събрал енергии. Почерняването е един подпис, че си взел от слънцето. Щом нищо не си взел, побеляваш. Щом побеляваш, от слънцето не си събрал нищо.

Та обичта значи е законът, който показва свободата, дето можем да се проявим. Такова същество е Бог. Затова ние като мислим заради Него, понеже Бог иска да ни остави свободни, да се проявим навсякъде, каквото и да вършим. Доброто и злото ние проявяваме. Той винаги се оттегля, ние да се проявим. Затова ние не Го виждаме. Като намислим да направим нещо добро, Той се скрие. Говоря по човешки. Като намислим да направим нещо зло, Той само каже: Ти тази работа обмисли ли я хубаво? Само ще ти каже така.

Сега, откъде се явява във вас другото чувство, че вие се обезсърчавате? Проявили сте се и в едно ваше проявление вие се

обезсърчавате. Какво нещо е обезсърчението? Гледам, често в онова, което вие пишете, има обезсърчение. Трябва да има налягане, без налягане не може. Какво говори съвременната физика? За да може машината да върви, трябва да има известно налягане. Не да спират нещата. Едно налягане трябва да има, за да се образува една плоскост. Само налягането дава възможност за да (се) образуват плоскостите. Плоскостта дава възможност човек да бъде свободен. Нещата са тежки в психическия или в разумния свят. Само ония неща са тежки, които ние не разбираме. Всички ония неща, които разбираме, са леки. Тежестта произлиза от неразбиране на нещата. От какво зависи тежестта на земята? Туриш една цяла раница на гърба си, тръгнеш на екскурзия, 30-40 кила носиш. От какво зависи? – От твоето неразбиране. Колко кила тебе ти трябва? – Едно, две кила, другото е излишно. Ако вие тръгнете на екскурзия, колко кила ви трябва? Ако тръгнете, колко кила енергия ви трябва? Енергията трябва да се акумулира. Идеите са, които акумулират енергиите. Ако нямате една здрава идея, не може да акумулирате енергията. Идеите са акумулатори на енергията. Ако искаш ти да акумулираш известна енергия, ти трябва да имаш една основна идея. Казвате, че идейният живот не струвал. Онзи идеен живот, който не може да акумулира енергиите, той не е идеен живот. Идейността е акумулиране на енергиите. Идейни хора трябва да има в света. После ще дойдат другите хора, които трябва да се проявят.

Та казвам сега: Енергията, която се е насъбрала във вас, как ще я проявите? Как ще образувате права линия? Да допуснем, че имате пет точки. Коя точка от петте ще избереш? Те са все сами. В дадения случай тия точки не са свободни. То е група от пет точки. Свободни ли са те? Да обясня въпроса. Имате пет деца. Едното е на една година, второто е на две, третото е на три, четвъртото на четири и петото на пет години. Кое дете ще изберете? Най-голямото, защото ще искате

да го учите нещо. Това на една година ще трябва да го носиш на ръце. Ще те ангажира, ще плаче, ще го къпете, ще му бъдете слуга. Това на две години, то вече започва да лази, по-свободно е. На три години то вече се изправило на краката. На четири, пет години вече е големичко. Ако, да речем, избереш детето на една година, ти ще си създадеш работа. Психически като се намирате в едно общество, хората са като една точка. Ти не знаеш тяхната възраст. Някои хора, като се запознаеш, ще се ангажираш като туй дете да го гледаш. Разумният живот изисква поне хората да са възрастни, поне да са на 5, 6, 7, до (1)2 години. Тогава животът върви. Има един начин за постижение на вашите идеи. И в музиката навсякъде има един начин за работа. Един музикант какво постижение ще има, или един поет какво постижение ще има? Да кажем, вие турите така: „О, мрачна нощ е животът.“ Аз продължавам: О, мрачна, ясна нощ на живота, която ми даде възможност да видя всичката красота на небето. Аз те поздравявам тази вечер. Следователно, мрачната нощ на живота е едно заблуждение. Ако е облачна, пълна с гръмотевици е едно, ако е ясна мрачната нощ, може да видите звездите. Едно благословение. Ще турите тръбата, ще разгледате звездите, ще влезете в съобщение с невидимия свят. Мрачната нощ на живота не всякога е лоша. Мрачната нощ на живота има и друга хубава страна. В мрачната нощ може да си починеш. Целият ден ти си работил, не е ли хубаво да имаш мрачна нощ, да си починеш от дневния труд, да си починат мускулите? Но под думата „мрачна нощ“ разбираме насъбрана енергия. Идеята, която е в умовете на хората, когато кажат „мрачна нощ“ е следната: Няма изходен път. Намираш се в един затворен кръг. Но се таки мрачната нощ показва, че цялото небе е осеяно със светлина. Небето показва, че безбройни са възможностите за човешкия живот. И когато вечерно време излезете, че видите звездите, всичкото ви обезсърчение да се отмахне. Като погледнеш

нагоре небето, казва: „Не бой се, ти едва сега си започнал. Имаш възможности да постигнеш всичко. Да се чете небето показва, че имаш възможности да постигнеш всичко в живота.“ Разбиране трябва. А пък като стане ден, като изгрее слънцето, това показва, че в света единство трябва да има. Вечерно време ти се намираш в тия точки, не знаеш коя да си избереш. Която и да избереш, все ще се зароди един вътрешен спор коя звезда да избереш. Щом изгрее слънцето, нямаш избор. Щом стане ден в човека, няма избор, само един избор има.

Следователно, когато ние говорим за Бога, подразбираме деня на живота. Кой е Господ? – Един е Господ. Вечерно време ще имате много звезди, но денем ще имате само едно слънце. Когато говорим за Бога, разбираме една възможност, която може да реализира всичко, което си видял през нощта. В едната възможност ще можеш да реализираш всичко. Казвам: Един анализ трябва. Денят показва начина, по който да реализираме нашите копнежи. Вечерта показва скритите възможности. Че като погледнеш, то са векове, милиони години за бъдеще, то са възможности за постижения. Слънцето показва в дадения случай идеята, която имаш, може същия ден да реализираш. Представете си един музикант, даровит, седи в една нощ. Какво ще прави с книгата си? Като изгрее слънцето, веднага може да напише нещо. От сутринта до вечерта той може да пише работи. Ако се напишат тия работи, може да се изсвирят, може да се събере публика. А пък по същия начин вечерно време звездите ще ти бъдат на помощ, че като влезеш в един салон, нали има звезди, светещи звезди, дават възможност да стане концерта. Ние в нашия салон имаме четири звезди. Слънцето не е огряло. Звездите показват пътя на възможностите. Една мисъл е като една звезда. Втора, трета, четвърта, то са все звезди. Като дойде слънцето, ще разберем закона на любовта. Щом дойде любовта, тогава вече идват всичките постижения. Любовта и обичта как ще ги определите, как ще ги

оприличите? Кое слънцето и кое месечината? Имаме две тела на земята: Едното е вечерница, другото е слънце. Де ще турите обичта и любовта? Обичта е месечината. Всичките растения вечерно време растат. Месечината въздействува вечерно време върху растенията. Денем акумулират енергия, вечерно време израстват. Три, четири, пет сантиметра израстват. Обичта е месечината.

Та при обичта трябва да растете. А пък при любовта вие трябва да събирате енергия. Растенето е вторият процес. Най-първо трябва да акумулирате енергия. Любовта е, която акумулира енергия. Като мислите за любовта, казвате: „Какво ме ползува?“ Тази събрана енергия вече ще се яви възможност да се прояви. Ти без любов не може да се проявиш. Любовта е един вътрешен процес на събиране. Вие вземате сега любовта като процес да се проявите. Най-първо любовта ще акумулира енергия, ще възприемаш при любовта, ще се напълниш. Всичко като се напълни в тебе, тогава тази любов ще се прояви. Докато ти не се напълниш, не давай любов навън. Тук имате скачени съдове. Могат ли тези съдове да дават, ако не са напълнени? Те трябва да се напълнят. Всичките хора са скачени съдове тука на земята. Нямаме право, искаме, не искаме, ще дадем. Любовта върви в света. И в неразбирането на този закон идат всичките противоречия. Ние искаме механически някои неща. Пък той човек като се напълни, ще ви обича. Без разлика е заради него. Ако идете на една чешма, какъвто съд и да носите, водата ще го напълни, няма да направи разлика. Чешмата ще направи ли разлика? Какъвто съд занесете на чешмата, все ще го напълни. Любовта каквото намери, ще го напълни.

Сега, каква е основната мисъл? Точка значи да се акумулира най-първо любовта. Правата линия е първата възможност да се прояви. Някой казва: „Не зная.“ След „не“, турете запетая: „Не, зная“. Когато някой на мене ми каже, че не знае, за дадения случай той иска да ми каже, че в дадения случай не му отърва да знае. Или в дадения случай

му отърва да знае, казва: „Зная.“ Когато някой каже: „Зная“, значи отърва му да знае и когато каже, че не знае, значи не му отърва да знае. Значи, когато човек има да дава, не му отърва да знае, когато има да взема, отърва му да знае. В живота кое имаме? Животът (е) една насъбрана енергия във вашите тела. И тази енергия трябва да се прояви. Насъбраната енергия, това е точката. Първото проявление от съществуването, то е правата линия. Плоскостта е вече възможност. Туй дете започва така да пъпли. След туй има друга възможност.

Три положения аз вземам: Точката, правата линия и плоскостта. Самата плоскост образува едно тяло. Тогава влизаме в разбирането. Изучаваме законите на светлината и топлината. Сега чрез плоскостта изучаваме отраженията на нещата привидно. В живота изучаваме отраженията, затова казваме: „Всичко е илюзия.“ Илюзия е, понеже е плоскост. Щом говорим за духовния живот, разбираме тела, които дават светлина и топлина. Ние вече имаме вътрешна опитност и вътрешен опит. Какъв опит може да направите с плодовете на една картина? Имате ясна представа, може да събудите желание, но никакъв опит не може да направите на плоскостта. Трябва да минем от плоскостта в телата. В телата имаме първия опит за реалното. Туй, което може да опитаме, то е тялото. То е възможност. Излезли сме от областта на илюзиите, влезли сме в живота на реалното. Нещо, което може да опитаме, то е реално. Всяко нещо, което не може да опитаме, то е в плоскостта, то е илюзия. Илюзорните неща не се опитват. Това, което може да опитваме, то е реалното. Тогава, какво определение давате на реалното? На какво седи реалността? Щом ти опиташ една реалност, в тебе ще настане една малка промяна. Ако ти тежиш десет грама, щом опиташ реалността, ще тежиш с една хилядна от грама повече. В реалността човек винаги придобива, в илюзиите нищо не придобива, олеква. Всеки човек, като се занимава с илюзии, олеква. Всеки, който се занимава с реалността, придобива, натежава. Туй,

което ни придава енергия, то е реалността. Туй е, което внася в нас живота. Животът, който се внася в нас, то е реалното. Животът, който от нас се отнима, то е илюзия. Да кажем, реални неща са тия, които внасят енергия, живот. Реално е туй, което оставя нещо в човека. Всяко нещо, което оставя нещо в тебе, то е реално. Туй, което нищо не оставя в тебе, то не е реално.

Учете се да събирате енергиите на живота. Всякога трябва да намерите един изходен пункт на точката. След туй да влезете в закона на плоскостта. Туй е законът, при който може да се освободите от закона на илюзиите, на сенките. При сенките трябва винаги да ни покажат пътя към реалността. Защото тази илюзия е един образ на реалността, която седи извън илюзията. Та когато се обезсърчавате в живота, що е обезсърчението? То е илюзия. Самото обезсърчение, то е илюзия. За какво си се обезсърчил? Ти мислиш, че не може да постигнеш нещо. То е заблудение. Че онези, които имат глава, защо трябва да се обезсърчават? Откъде знаете, че няма да постигнете това, което желаете? Да допуснем, че на един планински връх имате много насъбрана енергия, една топка. Защо насъбраната енергия не може да се прояви? Имате 25 градуса студ. Имате 25 градуса студ, не може да се прояви, понеже имате минус 25 градуса. После имате плюс 25 градуса. Какво ще стане, какъв ще бъде процесът? Какво ще бъде с топката? Изгуби ли се тя? Трябва ли да съжалявате, че този сняг изгубил формата? Ще си измени цвета, ще се стопи, ще се превърне на вода, тази вода ще влезе в разните растения. Водата ще се качи в растенията, навсякъде ще се прояви. Казвам: Няма вие да се обезсърчавате. Вие по някой път се обезсърчавате, че сте изгубили вашата форма. Що е растенето? Малкото дете, което отпърво е малко и после започва да расте, откъде иде растенето на туй дете? Детето трябва ли да съжалява, че расте, че изменило формата си? Туй дете се е родило и започнало да се топи, започнало постепенно да расте. И в

природата, ако разгледате ония, които умират, ония, които се раждат, ще видите вътрешна връзка. Сега не може да видите връзката между този, който умрял и този, който се родил. Умрелият е семето, което се посяло в земята. Казват: „Изгнил той.“ То, семето, като изгние, започва да расте. От онова, изгнилото, има един живот, който събира тия частици и образува растенето нагоре. Семето само възкръсва, от умрялото семе излиза после онова, което живее. Че ако някой умре, той после не може да расте. Може да направите един опит, той е следният: Забележете, ако умре един добър човек в света, щом умре, в умовете на всички хора повече светлина се явява. Той се развива като светлина, повече светлина. В къщи като умре някой, всички се обикнат, има повече светлина и топлина. Умрелият човек влиза в тях. Кое е по-съществено сега: Външната ли форма или светлината и топлината? А пък, ако умре един лош човек, и той ще се прояви. Тогава ще се яви по-голямо изстудяване, по-голям мрак. Някой път умре някой, стане тъмнина. Той не е от праведните.

Какво е прераждането? Прераждането е проявление. То не е същественото. Вие давате на прераждането съвсем друго значение. Прераждането е само път, по който ти тръгваш. Преработената работа какво съществено има? Вземеш някое масло, преработиш го. Какво стана с маслото? Кажете ми. В прераждането ти ставаш същият, какъвто си. Като се прероди една котка, остава като котка. Като се прероди един човек, остава като човек. Котката е котка, човекът е човек. Вие мислите, че в прераждането котката може да стане човек. Прераждането е закон да се проявиш такъв, какъвто си. Често вие на прераждането давате съвсем друго значение. Вие мислите, че като се прероди човек, ще стане друг. Един ли си живял, десет деня, сто деня, законът е един и същ. „Пре-раждане“. „Ради“ какво значи? „Ради“ значи работи. Прераждането е един закон. Щом една работа остане недовършена, дава ти се възможност да дойдеш втори път да

довършиш недовършената работа. То е прераждането. Един ден като няма работа да довършваш, няма да се прераждаш. Не мислете, че то е в света идейното, прераждането. Аз да ви обясня. Представете си, че вземате вода от едно езеро. Ако тази вода излеете в езерото, какво става с нея? – Изгубва се. Хубаво, в шишето ли има повече възможности да се прояви или в езерото? – В езерото. Прераждането е значи едно малко шише. Да се преродиш от едно шише във второ, трето, четвърто, не е много нещо. Като влезеш в езерото вътре имаш повече възможност. Прераждането е възможност да се постигне нещо. В този смисъл, как става прераждането? Казва: „То е кармично.“ Един ден трябва да останем без карма. Кармата има съвсем друг смисъл. Прераждането следва кармически. С прераждането хората бързат да поправят техния живот за проявление. Един ден, като няма хората какво да поправят, няма да се прераждат. Казва: „Какво ще стане с тях?“

Нека да ви дам едно пояснение. Представете си, че един цигулар е заставен да се движи, да си изкара прехраната. Нали е трудно това положение? Представете си, че този цигулар ходи из градовете и му устройват в салоните концерти, събират се по 10-15 хиляди да го слушат. Всички го приемат много добре. Кое положение е по-хубаво: Първото, прераждането. Второто не е прераждане. В прераждането има мъчение. Там, дето има мъчение, е прераждане, има нещо, което те мъчи. Кое сега е по-добро: Да се прераждам с мъчение или да се прераждам без мъчение?

Та сега всички трябва да излезете от прераждането на мъчението, да разбирате закона. Най-първо трябва да излезете от туй положение, насъбраната енергия, туй същество, като излезе от земята, да знаеш какво трябва да направиш. Като дойдеш на земята, трябва да намериш поне одного, когото да обичаш и той да ти даде всичките възможности да се проявиш. Трябва да обичате одного, за да се

проявите. Като се проявите, да сте доволни от вашето проявление. Какъв е смисълът на поета? – Да напише една поезия, че той сам да е доволен и всичките хора да са доволни от книгата му. Какъв е смисълът на музиканта? – Като напише нещо, той сам да е доволен и всички да са доволни от неговата музика. Какъв е смисълът на живота? Да сме доволни от живота, пък и самият живот да е доволен от нас. То е сега смисълът на живота.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 13 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6 януари 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ

Добрата молитва

Махар Бену Аба

Имате ли някаква зададена тема? – /Нямаме. /

Каква е разликата, ако човек живее в един организиран или в един неорганизиран свят? В един неорганизиран свят не знаете как (да) поставите един предмет. От това зависи неуспеха. Някой път имате едно желание, не може да го постигнете. Някои неща не се постигат. Казвате: „Невъзможно е.“ В даден случай някои неща са възможни. Често казвате, че някой човек е здрав, а някой е болен. На какво се дължи здравето, на какво се дължи болестта? Болестта организира ли се? Болестта се дължи на един по-низш живот. Когато висшият живот стане господар на низшия живот, имаме здравето. Когато низшият живот се подчини на висшия, имаме здравословно състояние. Когато висшият се подчини на низшия, имаме болест. Вземете простия пример: Когато някой човек боледува от холера, тия микроскопически същества така бързо се размножават, ядат и пият на общо основание, без да плащат, че човек умира от нечистотиите, които оставят в неговия организъм. Те ядат и пият и оставят всичко разхвърляно. Като го уморят, търсят някой друг да хванат. Ходят на гости, посещават този, онзи. Дето влязат, все уморяват човека.

Сега те са общи заключения. Ако вие допуснете една лоша мисъл, тя ще се умножи. Една лоша мисъл може да причини болезнено състояние. Една лоша мисъл и едно лошо чувство имат формата на един низш живот. Ако на тази мисъл ѝ дадете възможност да се размножи, вие ще се намерите в трудно положение. Или ако на едно лошо чувство му дадете възможност да се размножи,

значи не сте господар на него, то ще влезе във вас и ще си направи каквото иска. Сега всички разсъждавате, казвате: „Защо природата допуска това, защо допуска онова?“ Вие се намирате в положението на богатите хора, които казват, че защо слугата не направил това, защо не е свършил една работа. Питате, трябва да си отговорите. Защо слугата не е направил работата на господаря си? Най-първо имате две положения, които не са естествени. Отгдето накъде единият да се счита господар, а другият слуга? В природата винаги става слуга. Първоначално е така. В неорганизирания свят силният е господар, а слабият е слуга. В организирания свят слабият е господар, а силният е слуга. На пръв поглед вас ви се вижда неестествено, как човек да бъде господар, когато е слаб. Представете си, че в един царски дом се роди едно дете, което е слабо, но нему трябва да му отдават почести. На това, слабото дете, защото се родило в царски дом, ще му се отдават почести. Ако беше се родило в един цигански дом, никакви почести нямаше да има. Като мине покрай количката някой войник или някой офицер, ще даде почит, защото светът е организиран така. Или вие влезете в един съвременен университет, носите цилиндър, шапка или български калпак, като влезете, вие сте длъжни да снемете шапката. Морално е прието така. Не можете да влезете в класа с цилиндър. Щом влезете отвън, казвате: „Аз съм свободен да си сменя шапката или не.“ Отвън може да носите шапката, като влезете вътре не може, трябва да си снемете шапката.

Или някой път ви се случи да сте неразположен. Не сте изучавал неразположението на какво се дължи. Ако вас ви накарат да минете през цигански тръни, какво ще бъде вашето разположение? Като влезете в една нива с цигански тръни, вие вече ще имате едно неразположение. Ако минете през такава нива, вие не искате да ходите, как ще искате, ще имате най-малко десет тръна в краката. Ако вървите много внимателно, ако търсите място да си турите крака, ще

имате малки одрасквания. Ако минете, както вие знаете, непременно ще има тръни в краката.

По някой път аз ви наблюдавам как говорите. Ни най-малко вие не си давате отчет за думите си. Някоя дума може да има произхода на циганските тръни. Или някое желание може да имате и то може да има произхода на циганските тръни. Къде е сега лошото на циганските тръни? Ако се търси философски откога циганското тръне се е образувало? Тия тръни са защитителна мярка. Тия бодили, за да ги направи циганското тръне, има причини, които са го заставили, за да ги направи. Или има някои крушови дървета с тръни, а другите не са направили. Аз съм виждал някое дете, качило се на една трънеста круша, то нямало опитност, качило се с бяла риза горе на крушата, но там не може да мръдне, забиват се тръните в ръцете му, то плаче. И трябва да се качат с някоя стълба да го снемат.

Казвам: При сегашните условия психологически трябва да се изучава закона на човешката мисъл, трябва да се изучава закона на човешките чувства и трябва да се изучава закона на човешките постъпки. Да кажем, ти искаш да постъпиш по някой начин, трябва да се запиташ защо. Какви са побужденията да постъпиш по този начин или по онзи начин. Запример, вземете простото обяснение. Запример, някой път искаш да пееш някоя весела песен. Защо? Защото си весел, имаш разположение. Или пък някой път искаш да пееш някоя песен, която е миньорна, тъжна – неразположение имаш. Казвате някой път: „Защо съм неразположен?“ В какво седи неразположението на човека? Да се отдели неразположението от човека. Всякога трябва да бъдете силен да отделите едно неразположение от вас. В дадения случай считате неразположението една присадка. Може в пет минути да присадите присадката и да израсне, и да даде плод. Имате една обидна дума. Някой ти казал: „Колко си лош!“ Какво е обидата? Какво ще произведе? Има известни

думи, от които вие се обиждате. Като кажеш „лъжец“, вие се обиждате. Кой създаде думата „лъжа“? Мислите ли, ако влезете в един благороден свят, ще намерите думата „лъжа“, „кражба“? Ако влезете в един низш свят, дето хората не живеят добре, ще има такива лоши думи. Дето хората живеят добре, ще има думата „добро“, дето не живеят добре, дето не чувствуват добре, там няма да я има. Питам: В моралния свят има ли думата „добро“? В света на моралите понятието „добро“ има ли го?

Сега, кой ви дал правото? На какво се дължи известно право? Право има всеки, който се задължава да извърши някаква работа. Представете си, че по закон вас ви задължат да напишете една книга. Вие се ангажирате да напишете нещо. Дават ви книга, ако се ангажирате, ако не се ангажирате не ви дават, и мастило няма да ви дадат, и перо няма да ви дадат. Представете си, че ви позволяват да ходите, но трябва да свършите някаква работа. Движението е свързано, има известен обект. Ти, за да се движиш, най-първо трябва да имаш известна прицелна точка. Ако човек имаше нужда от въздух, щеше ли той да работи? Защото дишането е една принудителна работа, но е приятна работа. Ти си принуден да дишаш, понеже ако не дишаш, ще се намериш в трудно положение. Или ти си принуден да се храниш, ако не се храниш, ти ще се намериш в затруднение. Ти можеш да се откажеш за два, три дни да не ядеш, но най-после самата нужда ще те застави, трябва да работиш, трябва да вземеш храната, да я дъвчиш в устата. То е работа. Ако нямаше разположение и ако нямаше нужда, не би се завзел да работиш. Човек обича спокойствието. Всички обичате и търсите добрия живот. Но добрият живот не е и най-лесният живот. Вие искате да прекарате живота си с колкото се може по-малко работа. Даже считате, че човек да седи повече на стола, колкото може по-малко да се движи. Тогава ти само

със звънеца ще даваш заповеди, този да се погрижи, онзи да се погрижи, всички да се погрижат, а ти да седиш като един център.

Сега, това понятие, обидата, от милиони години съществува. Ти може да обидиш едно низше животно. И те се обиждат. Ако побутнеш котката, тя веднага ще те одраци. Ако ти стиснеш опашката на котката, тя веднага ще остави своето благо, ще намери опашката и ще каже: „Ти нямаш право да ми стискаш опашката.“ Къде трябва да хванеш човека, за да го хванеш и него като човека за опашката? Къде трябва да стиснеш човека, за да почувствува и той същото положение, каквото котката чувствува, когато я хванеш за опашката? В сегашния век, в сегашната култура, хората са се объркали. На сегашните хора идеите са неорганизирани. Светът, в който живеем, е неорганизиран свят, постоянно се намираме в едно противоречие.

Тук, като дойдохме най-първо на Изгрева, поляната беше свободна. Всички накъдето тръгнаха, можеха да минат, да идат за вода. После започнаха да турят телове и сега не можеш да тръгнеш направо, трябва да търсиш уличка да минеш. Може някой път да се закачиш на тела, да си скъсаш дрехата. Първоначално всичко беше свободно, по поляната можеше свободно да се минава, сега има сто препятствия, докато идеш някъде. Защо? – Защото хората туриха тия прегради. Вие сега и в себе си туряте тия препятствия, туряте телове, телове. Дойде някой човек, казва: „Едно време направо вървах, сега не може.“ Ти си турил тия прегради. Кое е по-хубаво, с прегради или без прегради? В даден случай без прегради, в даден случай с прегради. Сега, ако нашият салон нямаше тия прегради, тия ограничения, какво щеше да бъде положението? Вятърът по някой път щеше да си даде думата от единия край до другия. Сега има прегради, турени прозорци, за да ограничават вятъра да влиза и да безпокои. Следователно, всичките прегради, които съществуват, трябва да бъдат целесъобразни.



Фиг. 1

Какви са свойствата на тия двете криви линии (Фиг. 1)? Имате линиите АВ и А2В2. Тия линии показват човешката глава. В първата линия умствените линии са развити, във втората личните чувства са развити. Този човек всякога ще мисли за своето честолубие. Той вечно се намира в противоречие. С всичкия създаден свят все ще бъде в стълкновение. Този го обидил, онзи го обидил. Този казал обидна дума, онзи казал обидна дума, навсякъде той ще намери обидни думи, за да се обиди. За обидните думи причината е неговото ухо, то е така развито, че навсякъде ще намери обидни думи. На този, който има първата линия на главата АВ, неговият ум е малко по-широк. Той не се занимава изключително с обидите. Запример, ти вървиш, вятърът ти дигне шапката. Тебе ти е неприятно. Но ако дойде един човек и ти вземе шапката и я хвърли, както вятърът направи, какво ще бъде положението? Ако някой друг направи това, което вятърът направи, какво ще чувствуваш в даден случай? Защо, запример, вятърът като ти дигне шапката и ти захвърли шапката не се обиждаш, а само ти е малко неприятно? Някой път може да я отвлече. Погледнеш, не можеш да намериш обекта, не знаеш кому да се сърдиш. Ако някой дойде и ти вземе шапката и я хвърли, веднага ти се докачиш. Защо на вятъра не се докачаш? Представете си, че аз мога да направя два меха толкова силни, че като прекарам движението в меховете, шапката ви да отхвъркне. Аз се смея. С меховете може да ви отнема шапката, без да се докачите. Ако взема с ръка шапката и я хвърля, вие ще се обидите. Добре. Представете си, че вие носите една стара шапка окъсана, има десетина дупки по нея. От немай-къде я носите. Аз идвам, взема ви шапката и ви турям на главата една нова

шапка, хубава. Вие пак няма да се докачите. Значи, ако онази, лошата шапка се замени с по-добра, няма да се обидиш; но ако направя обратното, взема новата шапка, пък ви туря на главата скъсаната шапка, тогава има докачение. Защо е така? Същият закон е. Някъде ви боли кракът. Защо ви боли? Така е направен кракът, боли. Болестта е предпазителна мярка, за да пази. Всякога, когато вие чувствувате болка, то е предпазителна мярка. Запример, вие чувствувате топлината, то е предпазителна мярка. Когато се усилва туй усещане на топлината, може да се изгорите и за да не си изгорите ръката, усещате топлината като една предпазителна мярка. Личните чувства в човека са една предпазителна мярка. Следователно, умният човек не се приближава много. Всякога, когато човек се приближи повече, отколкото трябва, той ще се обиди. В един организиран свят нещата са поставени на такава дистанция, както в музиката е поставен всеки тон на известна дистанция от другите. Един тон трябва да се постави на своето място, тогава между един тон и друг тон има съчетание, съответствие. Ако няма това съответствие на тоновете, ражда се дисхармония. Казва: „Песента не е хубава.“ Но представете си, че ви дадат задача да влезете между хора крайно честолюбиви, да ви дадат една задача, да се не скарате с никого. Тъй да влезете, да се спогодите с всички. Какво трябва да направите? Вие изведнъж искате да влезете между добрите хора. Там е лесна работа. Вие искате да влезете да живеете между най-добрите хора. Въпросът е лесен там. Но представете си, че влизате между крайно честолюбиви хора, като взривни вещества, динамит, барут, навсякъде може да произведеш някакво стълкновение. Знаете, каква трудна задача е то? Представете си, че вие сте чиновник и вашият директор е крайно честолюбив. Какво ще правите? Учител сте и инспекторът е честолюбив човек, всички учители треперят. Главата му е такава, какво трябва да се прави? Взискателен е малко. Сега как трябва да се постъпи?

Природата, запример, тя е маскирала, турила носа на главата, показва се, като че всичко е на място. Линията от основата на носа, която минава по средата на челото нагоре, през теменната част, тилната част и стига до врата, показва какво е състоянието на човека. Ако главата е спитена горе, както земята, плоска е, а отстрани широка, тия хора са жестоки, имат състояние на човешкия дух. Вземете вие гръбначния стълб на змията, главата ѝ отгоре е почти сплесната, плоска е, но е широка. Змията е жестока, като хване една жаба, тя я нагълтва, жабата кряка, а тя спокойна седи. Даже на змията ѝ прави приятно впечатление, че кряка жабата. Като кряка тя, на нея ѝ става приятно и я поглъща цяла. Ако главата отгоре е плоска и разстоянието до ухото е голямо, то е добър признак. Колкото плоскостта е по-близо до ухото, толкова животът е по-низш. Главата на човека може да се раздели на три етажа. Някои животни имат само един етаж, вторият етаж още не е изработен, няма го. Някои имат втори етаж и едва у човека имаме едно здание в три етажа. Човешката къща е на три етажа, по това се отличава. Всякога човек има триетажна къща.

Но сега ние се намираме в един свят на резултати. При създаването на човека са работили други същества, и този живот, който хората сега имат, е резултат на други разумни същества. Ние живеем в този разумен свят и се учим. Намираме доста голямо противоречие, понеже излизаме от един неорганизиран свят и намираме много противоречия. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че огънят е много горд, всякога, когато направиш погрешка, ще те изгори. Какво трябва да правиш? Да си направиш един голям железен дилаф, че отдалече да го хващаш. Ще го изваждаш с почитание. Ще го изваждаш с почитание, няма да го изваждаш с ръката си. Той не обича да го пипат. По човешки е така. Ако го пипаш, ще те изгори.

Питам: Какви са вашите дилафи, когато пипате един честолюбив човек? Как трябва да се бута там? Да кажем, имате един много честолюбив инспектор, учител сте. Или сте чиновник в министерството и имате един честолюбив началник. Какво ще правите? Аз съм наблюдавал, когато две мъжки котки се срещат, те се разгледат, имат си етикеции, едната движи си опашката и другата си движи опашката, гледат се. Ако едната е по-миролюбива, не иска да води война, стои настрана. Ако ли не, току изведнъж дигне опашката нагоре, хванат се лице с лице. Хванат се, прегърнат се с предните крака, задните крака са слънчевия възел, изскубнат козината. Ако едната не иска да се бие, свие опашка, дава един миролюбив тон. Едната издава мажорен тон, другата миньорен, подвие опашка, седне. Онази дигне опашка, обикаля, обикаля, най-последно си заминне. Едната като си завие опашката, рядко се случва другата да се нахвърля отгоре ѝ. Казва: „Да бъдеш тъй добра, аз искам да живея в мир и съгласие.“ Другата казва: „Да помниш, че аз съм директор.“ Щом застане директорът, онази стане и тя си дигне опашката. В тия двете котки има един морал. Ако едната не си свие опашката, тя ще опита задните крака на директора. Казвам: Хиляди години като са страдали, са дошли до едно положение. Като се срещат, отдалече знае, че директорът иде и веднага си свие опашката, започва да издава миловидни тонове. Другата тържествено върти опашката, обикаля, обикаля. Върти си така опашката, да покаже, че е с власт.

Хората правят същото. Когато някой дигне дървото да те бие, ти се свиеш. Ще търсиш някой камък някъде да се подслониш. Движенията са почти същите, само че моделирани. В човека са малко по-гъвкави.

Вие имате два свята в себе си. Единият е организиран свят. Вие излизате от неорганизирания свят и се намирате в едно крайно противоречие. Казвате: „Що така се отнасят?“ Той не може да се

отнесе другояче. Защо огънят гори? Или ако барнете една киселина, трябва да бъдете внимателни. Ако барнете азотна киселина, веднага ще усетите изгаряне на ръката. Киселина е това. Някои неща в света са като киселините. Злото в света е като киселина, гори навсякъде. Нещо активно е злото. Доброто какво е? Доброто не е киселина. Когато ние кажем, че злото е потребно, разбираме, има известни елементи, които то може да разтвори като киселина. Злото в известни условия, в организирания свят, като една киселина е потребно. Като идете при един златар, ще видите, че нему са потребни киселините. Те са необходими за изчистване. Казвам: Злото в дадения случай не като понятие, но като сила е потребно и вие трябва да знаете как да се справите с него. Вие как се справяте със злото? Някои от вас казват, че се справят с тояга. То е непослушание. За в бъдеще децата в училище ще бъдат разпределени в класове според способностите, ще има деца първокласни, второкласни, третокласни, първостепенни на първия клас, второстепенни на втория клас.

Наскоро дойде една майка с едно дете, закъсняло в развитието си, което трудно се развива. Виждам къде е причината. Долната част на челото върви по мъжка линия, обективният ум чрезмерно развит, после скулите са силно развити, брадата, волята е слабо развита, личните чувства са по-слабо развити – имате дете, изостанало в своето развитие. Главата ниска, не е израснала. Майката иска да знае кои са причините за закъсняването. Казвам: Тя върви по мъжка линия. Някъде някакво отклонение е станало в развитието. Започна да разправя, че дядото обичал да пие. Понеже това дете върви по мъжка линия, за пиянството на дядото, това момиче носи последствията на дядото. Дето е слаба в ума, дължи се, че има нещо, което пречатства. Дядото, който ял и пил преди сто години, то сега изплаща последствията на своя дядо. Някой път даровити деца вървят по същата линия. Децата носят последствията на миналите

поколения. Бъдещите поколения ще носят последствията на онова, което вие свършите, доброто или злото, всичко туй се предава. Добрият живот се предава от едно поколение на друго поколение. Или можем да уподобим наследствеността на онези, които са ходили на северния полюс, оставяли са провизии по пътя, като се връщат, намират ги. Човек като се връща, ще намери онова, което е оставил. Сегашните хора мислят, че каквото се направи, се изгубва. Пък туй, което направи човекът, остава, потребно е.

Сега трябва да се освободите от едно ограничение. Вие седите и търсите причината вън от човешкия живот. Седите в едно положение и намирате, че условията са лоши. Не знаете как да излезете от тия лоши условия. Представете си, че вие се намирате в едно планинско място, в една хижа сте. Гледате там на огнището дърва, всички възможности имате да запалите огъня, но нямате кибрит. Представете си и другото положение: Кутия кибрит имате да запалите огъня, но нямате дърва. В един разумен живот и кибрит трябва да имате, и дърва трябва да имате. И подбудителната причина, и тя трябва да съществува. Едновременно и двете неща трябва да ги съпоставите в действие. Аз бих ви препоръчал за самовъзпитание, вашето съзнание не е будно. Външна обхода нямате. Ние говорим за любовта, но един любовен свят е крайно организиран. Човек трябва да бъде крайно организиран. Той трябва да има интересите на другите хора както своите интереси. Във всеки един човек трябва да вижда себе си. Както спрямо себе си е внимателен, да не причини болка никому, както на себе си да гледа. Ти ни най-малко няма да вземеш чука и да си туриш пръста да удриш. Ти не го удриш, защото щом удариш, ще почувствуваш болка. Но ако вземеш един чужд палец и го удариш, той чувства болката, ти не чувствуваш, казваш: „Да търпи.“ Щом препоръчваш търпението на другите хора, болката не е наша. Най-

първо трябва да направите опит със себе си. Всяко страдание да ти е близко. Светът така може да се поправи.

После, трябва да имате разумност. Дойдеш да свириш, няма да си туриш краката да свириш. Допуснете, че вашите крака имат самосъзнание, казват: „И ние искаме да свирим.“ Кому ще дадете право да свирят? Краката трябва да отстъпят на ръцете да свирят. Щом дойде до ходенето, ръцете отстъпват на краката. Ходенето е работа за краката, свиренето е работа за ръцете. Щом дойде до ходенето, давам право на краката, понеже в туй изкуство те са учени. Щом дойде до свиренето, то е работа на ръцете. В природата всичко е определено. Щом дойде до гледането, очите имат право. Щом дойде до слушането, ушите имат право. Щом дойде до обонянето, носът има право. Щом дойде до яденето, устата има право. Че ако устата не иска да работи, знаете ли, ще останете гладен. Ако ушите не искат да слушат, не си свършат работата, ти ще паднеш в най-голямо нещастие. Казвам: Трудът е разпределен. В ума има още по-голямо разпределение. Ако разгледате вашата интуиция, ще ви покаже в дадения случай как трябва да постъпите. За пример, ако вземете едно растение, което има афинитет към някой метал, ако вземете това растение в ръцете си, там, дето се намира метала, сребро, желязо, злато, веднага това растение се огъва към този метал. Та всички трябва да работите. Едно самовъзпитание ви трябва. На сегашните хора им трябва самовъзпитание. Хората търсят всичко вън от себе си, казват: „Нямаме условия.“ Ако един със слаба памет го туриш в най-хубавата стая, не може да учи. Причината е в главата. Ти имаш отлична глава, където и да си, ще учиш добре. Ако твоята глава не е организирана, и в най-хубавата стая да си, пак си същият. Способният ученик турете го и в най-лошата стая, той ще учи. Една хубава, отлична глава трябва да има човек. Трябва да знаете да организирате главата си. Всички външни условия, те сами по себе си ще дойдат.

Казвам: Някои от вас трябва най-първо личните чувства да ги възпитавате. Едно лично чувство, за да го възпитате, трябва да има от елемента на милосърдието. Едно лично чувство, за да се възпита трябва да има от елемента на вярата, от елемента на надеждата и от елемента на разумността. Едно лично чувство трябва да има от елемента на музиката. После да има мистически схващания, после да обича чистотата. Едно лично чувство показва областта на човека. Личните чувства показват правата, които природата дала на човека. Тия права са много, то не е само в едно направление. Един поет, в какво седи неговата поезия? Поезията се дължи на месечината. Той трябва да има грамадно въображение. Поетът ще описва едно малко минзухарче, едно кокиче, ще тури качества, които ние не виждаме. Че се усмихвало, че било облечено като царска дъщеря, че какво ли не вижда, говори му. Че говори, говори, но за кого? – За поета говори. Ако видите едно съвременно радио, радиото ли говори? Поетът види едно кокиче, то е радио. Разумното съзнание не е в самото кокиче, което израства. Туй кокиче говори, зад този говор виждаме разумната станция, която предава тия вълни. Кокичето говори. Като срещна едно кокиче, първата песен, която то ми казва, е това: „Без чистота в света животът не може да съществува.“ Нищо повече. Под думата „чистота“ ние разбираме най-хубавите условия, при които може да се проявим. Що е чистотата? Най-добрите условия, при които човек най-добре може да се развива, това е чистота. Вън от това чистотата като понятие е безпредметна. Като едно условие, за да се добие нещо, тогава чистотата е на място. Чисти трябва да бъдем при условията, които ни се дават. Трябва да пазим чистотата, понеже ако не пазим чистотата, тогава ще спънем нашето развитие. Щом не пазиш чистотата на своите мисли, на своите чувства и постъпки, веднага ти ще се спънеш.

Ще ви дам едно упражнение: Сутрин, щом се събудите, направете един опит със себе си, да видите колко сте обикновен човек. Щом като се събудиш, помисли, че има още един човек, който ти казва: „Ха, Иванчо, ха стани!“ Като речеш да станеш, ти ще се повъртиш още малко. Като кажеш: „Иванчо, стани!“, веднага ще станеш. Господар е онзи, който като каже: „Стани“, веднага става и започва работа. Щом започваш да се обръщаш насам, натам, ти си още от неорганизирания свят. Някой път казваш: „Аз ще направя тази работа.“ После казваш: „Още не му е дошло времето.“ Стани веднага, направи тази работа. Кажеш: „Няма да я направя.“ Стани, направи я, ти ще си създадеш един характер. Или ти кажеш: „Днес ще постъпвам с всички хора добре.“ Дойде някъде, удариш го, казваш: „Те не разбират, трябва да им се натрие носа.“ Ти ще натриеш носа на тях, други ще натрият носа на тебе, върнеш се неразположен. Срещнеш един човек, кажи му тъй: „Днес виждам нещо особено в тебе, нещо хубаво виждам в тебе.“ Когато срещнеш, кажи му: „Изменил си се.“ – Как ще му кажа, когато не е така? – Там е работата, че да го прецениш. Или като идете някъде, ще кажеш на себе си: „Иванчо, последно място ще вземеш.“ В човека има две същества, едното е господар, другото е ученик, учи се. Казват, че човек е двояк, старият и новият човек. В човека има едно същество мърморко. Седи той и мърмори, постоянно се лошата страна вижда. Все подозира, каквото и да направят другите, все ще намери опакото. Ти и да го убеждаваш, казва: „Ти не разбираш, не знаеш какви са още хората. Ти внимавай“, започва то и да те учи.

Тогава казвам: Вземете една линия, направете една линия на главата. Ако челото не е хубаво развито, направете едно хубаво чело. Религиозното чувство не е развито, подигнете главата. Ако издигнете един перпендикуляр от ушите до горната част на главата, тази линия ще покаже какво е религиозното чувство. Колкото тази линия е по-

висока, толкова религиозното чувство е по-развито. Кривата линия от ухото до средата на главата показва какво е религиозното чувство. Относително това е вярно. После трябва да вземете много други съображения. Казвам: Турете си най-хубавото чело. Ще стане едно малко преобразование. Сега вие искате другите хора да направят за вас нещо. Може и другите да направят. Майка ви, когато ви раждаше, ако (имаше) туй знание, тя можеше да създаде със своята мисъл една прекрасна глава. Понеже майката не е знаела, главата ти останала такава.

Ти искаш да бъдеш художник, трябва да знаеш изкуството как да рисуваш добре. Ако си обикновен художник и рисуваш обикновени картини. Сега искате да създадете новия живот. Новият живот изисква познания. Но като ви говоря, сега може да преобразите себе си. Вечерно време като си лягаш, ще кажеш: „Искам с една десета от милиметъра да си повиша главата.“ Все таки може да израсне, то е много малко. Но ако израсне това, малкото подобрение, ако може да стане, то е един придатък. Или запример, ако искате да бъдете умен или ако искате да имате сила, или ако искате да развиете паметта си, внушавайте си. Кажете си: „Искам да имам силна памет.“ Или: „Искам да имам музика.“ Ден, два, три, четири, година, пет години, музиката се развива. Ти много малко мислиш за музиката. Всяко нещо трябва да се подхранва. Човек трябва да подхранва чувството на дружелюбие, на приятелство, трябва да подхранва своите лични чувства, въображението трябва да подхранва. Някъде не е твърд, твърдостта трябва да подхранва, трябва да подхранва своята вяра. Това са все чувства, трябва да ги подхранва. Ако не ги подхранва, не могат да растат, да се развиват. Според вас какво трябва да пише един поет? Да кажем, ако той е мистик, развива вътрешното съдържание на поезията, какво ще пише като мистик? Или като поет-лирик, какво пише? По какво се отличава лирическата поезия?

Всички чувства и способности, които има човек, те му са дадени условия за саморазвиване. В материалния свят способностите са дадени като органи, с които той да се ползува. Той трябва дълго време да изучава своите стремежи, тия органи, които има, те трябва да бъдат нагласени както едно пиано, за да може пианистът да свири. На човека всичко трябва да е нагласено, за да може да работи. На някои хора съзнанието е пробудено, но той иска да помни, но не може. На някои паметта е недоразвита, някой път е развита, но има млечна киселина, която препятствува да се прояви паметта. Затуй най-първо трябва да се създаде едно спокойно състояние. При създаването на една временна връзка да се не безпокоите. Отвън ще имате голямо безпокойство. Вие вземате онова положение, което вземат ония, които строят един кораб. Те имат предвид не (да) премахнат препятствията, но да дадат един вътрешен устой на кораба, че тия препятствия да не засягат кораба. Те го построяват така, че всички препятствия, които могат да се явят, да може корабът да издържи. Така да е устроен параходът, че да може където и да се намира, както и да се клати, да има едно равновесие, да не се обърне. Казваме за някого, че той е неустойчив в характера си. Един параход, като се клати, да е устойчив, да върви, да има една линия, да не изгубва своето равновесие. Че се разклаща на една или на друга страна, то е само за избягване на препятствието в туй клатене, в туй наклоняване наляво, надясно, напред и назад, той все трябва да има един (и) същ път.

Ние искаме да сме както земята. Ние мислим, че земята не чувства. Не, земята е разумна. Ходим по нея, плюем, какво ли не правим по земята и тя мълчи и търпи. Както търпи земята, така и ние трябва да търпим. Ти ходиш по земята и не ти иде на ума, че може тя да не е доволна от тебе. После плюеш по нея. Представи си, че ти носиш един твой приятел и той постоянно те плюе на гърба ти, секне се отгоре ти. Казвам: Съвременните хора нямат възпитание. Те плюят

на земята и като дойдат до себе си, искат да имат всичките удобства, като че са божества. Едно божество трябва да бъде внимателно, като върви по възможност с най-малките аварии. Като минеш, да не причиниш никаква пакост. Вие още (не) сте изучавали закона, не знаете с кого сте свързани. Вие принадлежите към някаква група на същества. Не сте само вие. Вие сте представител на някаква група същества. Та съществото, което обидило вас, няма да обиди само вас, но цялата група. Като ви обиди вас, и да не искате да обиди другите, цялата група се обижда. Като дипломати някой път ще представите в една мека форма, ще кажете: „Едно изпитание.“ Ще смекчите работите. Някой път като дипломат представите работите, както не са и влошите работите или вземете идеята, че всички хора са създадени от Бога. Вие обидите един човек. Вие не обиждате само него, вие обиждате Този, Който го е създал. Кажеш: „Какъв голям простак. Глава имаш, но ум нямаш.“ Така не се говори. Значи ти обиждаш Онзи, Който го създал, започваш да се произнасяш за Неговата работа. Ти се произнасяш за картината на един художник. Казваш: „Разбираш ли ти от изкуство?“ Няма да се мине дълго време и Господ ще те хване за ухото: Този човек как трябва да го направя, я го направи ти. Понеже всичките хора критикуват Господа, Той ги турил всичките да правят хора. Всички вие сте създадени по Божествен модел и по човешки модел. Вие имате два модела: Единият е Божествен, другият е човешки. Всичкият спор е за човешкото. Някои мислят, че това не е хубаво. То е човешки модел. Има нещо човешко. Казват: „Не е така, тъй да е направен човек.“ Ако е много твърд, ще мяза на камък. Ако е много мек, ще мяза на кал. Ако е много горещ, ще замяза на огън. Ако е много влажен, ще замяза на вода. Питам сега: Какъв трябва да бъде човек? Не трябва да бъде нито много влажен, нито много сух. Не трябва да бъде нито много глупав, нито много умен. Защото умният подразбира той (да) използва в дадения

случай известни практически условия. Трябва да знае как да живее. То ни най-малко не е идеал да знае как да живее за себе си. То е хубаво, но то е една трета от истината. То е за своите лични чувства. Той трябва да бъде разумен, то е друга област. Трябва да бъде разумен в своите постъпки.

Та казвам: Понеже човек се е намесил в Божествената работа, трябва сега да оставите себе си, да се прояви във вас Божественият човек. Когато говорим за Божествения човек, той изведнъж няма да се прояви. Всички едновременно нямате еднакви стремежи. Като разгледаме цялата природа, какви растения растат по планините, какви растения растат по долините и полетата, еднакви ли са? Та по някой път ние искаме тези, планинските растения да растат в полето. Някои от планинските растения може да растат в долините, но някои не могат да растат. Растенията, които растат в долините, не могат да растат по планините. Има тропически растения, които не могат да растат на север. Колкото отиваме на север или се качваме по високите места, до известна височина могат да растат някои растения, боровите могат до две хиляди метра височина. Оттам нагоре има други растения. По най-високите места какво расте? Същият закон е вътре в човека. По някой път имаме големи аспирации, искаме величествено да растат някои растения по върховете на планините. Там не може да растат. Долу в долините може да растат. Ние искаме при неблагоприятни условия нещо грандиозно да израсне в нас. Какво може да израсне в сиромашията? Аз уподобявам сиромашията на висок планински връх. Лишеи може да растат там. Богатството, това е долина, там могат да растат грандиозни работи, всичко има. Защо е така? – Другояче не може да бъде. Благодарете, че е така. Сиромасите дават всичкото богатство на богатите да го развиват долу. Ако така не разбирате, вие ще влезете в едно голямо противоречие. Казвате, защо сте сиромаси? Защото сте в планината. Ако искаш да станеш богат,

слез долу. Щом дойдеш в долината, ще станеш богат. Богатството и сиромашията са две положения. Та вас, ако ви турят касиер на една банка, няма ли да бъдете богат? Може да направите на ден по няколко милиона обръщение, през вашите ръце ще минават. Но идеята е, че тия пари не са ваши. То е вече ваша идея. Казвате: „Тия пари са на банката, онези са мои.“ Каква е разликата? Банката е един колективитет, много хора фигурират в банката. Парите на банката не са мои лични, но са на много хора. Те не принадлежат на зданието на самата банка, но на хората.

Засега природата ви дава един пример: Ние всички сме чиновници в природата. Нищо не е наше. Отиваш при един извор, ти си чиновник. Всичката вода е за тебе, но ти можеш ли да използваш всичката вода? Може ли да я вземеш със себе си? Ти ще вземеш малко вода. На друго място пак имаш право да вземеш, но всичката вода не е твоя частна собственост. И половината не наливаш да изпиеш. В дадения случай ти изтегляш от банката на природата. По същия начин ние разполагаме и с въздуха. В даден случай ние разполагаме с малко количество. Другите хора, и те разполагат с тази банка. Казваш, че въздухът е твой. То е криво заблуждение. Въздухът е на твоё разположение, но в дадения случай ще използваш една малка част от него. Сега разсъждавайте. Вие сте в един свят, дадени са възможности да се ползвате. Вие искате да станете господари, всички чиновници да станат ваши подчинени. Вие се радвайте, че тази банка съществува и ви дава възможност да се проявите. Имате необходимото. Представете си, че сега имате една тапия, че земята е ваша. Какво ще се ползвате от туй? Най-първо вие не може да убедите хората, че имате тапия. Вие носите вашата земя във вас. Вашият мозък е създаден по подобие на земята. Вашата земя я носите на главата си. С тази земя като се справите, другата ще бъде на ваше разположение. Считайте, че сте в един разумен свят и ползвайте се

от това, което ви е дадено. Колко работи има, които не сте изучили? Вие ще напуснете главата, без да сте се запознали с вашата глава. Дойде някой чужденец, прекръстоса само България, отиде от София до Варна и казва, че посетил България. При това ще пише в странство, ходил в България. И вие направите една линия на земята, казвате: „Разбрах живота.“ Нищо не сте разбрали. Или ще влезете, ще бъдете учител. Какво е туй да бъдете учител? Една права линия сте направили вие. Да бъдеш на земята, значи да си преживял живота на всички същества от най-малките до най-големите, да си бил във всички частици, от които земята е създадена, във всеки атом, във всяка молекула, във всички пластове, и в центъра на земята да си бил, навсякъде да си преминал. Това значи да си живял на земята. Сега си минал по кората на земята, казваш: „Всичко познавам тук, на земята.“ Няма философия.

После казвате за живота, че той няма смисъл. Ти не си бил в живота вътре. Не си бил в стомаха да видиш как стават процесите, да бъдеш на мястото на тия работници, да бъдеш на мястото на тия работници в мозъка, да видиш онези процеси, които стават в главата. Безброй същества има, които работят за тебе. Ти се ползуваш от техния труд, без да си влязъл в положението им. Ти минаваш като царски син. Заповядваш това и онова, но никакво знание нямаш. Като седите сега, влезете в положението на ония работници във вашия стомах. Най-първо ще им давате малко отпуск. На стомаха три часа работа е достатъчна. На дробовете давам повече работа. На мозъка умствена работа, не пресилена работа.

Та най-първо да се яви във вас благодарност, че имате едно тяло дадено, в което вие сте господари, че сте в един университет, дето вие се учите. Сега се учите. Има нещо в човека, което не може да се вземе. Ако зданието на един университет е боядисано с бяла боя или с шарена боя, боята може да се измени, тя е само външна краска.

Казвам: Изучавайте себе си. В дадения случай това, което ви е дадено, изучавайте го. Тази глава, която имате, това сърце, това тяло, какво може да направите с тях? Казваш: „Ще се вземе.“ Няма да се вземе, но ще излезеш от твоето тяло. Вие в кой клас сте в човешкото развитие? Като станете един ден съвършен човек, ще искате ли да имате туй тяло, което имате сега? Защо ви е? При сегашните условия туй тяло е необходимо. За в бъдеще тялото ви ще има съвсем друго устройство. Линиите ще бъдат други. Ще се различава от това, което сега имате. Вие още не сте изучавали вашето тяло. Като пипнеш кожата, ще видиш до каква степен на развитие си достигнал. Някой път пипнете краката, пипнете тази част, дето ходите. Те не трябва да бъдат груби, кожата не трябва да бъде груба. Защото нашите възприятия от краката са много слаби.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

XVIII година. 14 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13 януари 1939 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев.

НАЛЯГАНЕ И НАПРЕЖЕНИЕ

Отче наш

Духът Божи

Пишете върху „Външни и вътрешни условия на здравето.“

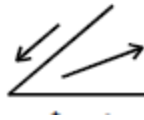
Какви бяха основните мисли на миналата лекция?

Един пътник ходил на пътешествие. Хванали го разбойници, че му вързали очите, развождали го по планини. Като се върнал, питали го: „Какво видя?“ – „Нищо не видях.“ Някой път човек е вързан отвън, някой път е вързан отвътре. Като е вързан отвън, отвън нищо не вижда. Като е вързан отвътре, отвътре нищо не вижда. Два вида хора има: Едни, които отвън всичко виждат, други, които отвътре всичко виждат, отвън нищо не виждат. Две крайности.

Вие трябва да си изработите един научен метод за изследване. Вие сте в двадесетия век. Какви са вашите научни методи? В какво седи научният метод? Всеки човек може ли да стане естественик, зоолог? Не може да стане. Всеки човек инженер може ли да стане? Не може да стане. Всеки човек песнопеец може ли да стане? Не може да стане. Всеки човек духовен не може да стане. Всеки човек може ли да живее? Някой човек не може да живее. Животът не е нещо произволно. Ако вие отнемете сърцето на човека, може ли той да живее добре? Не може да живее добре. Но ако отнемете чувствата на човека, може ли той да се проявява? Или ако отнемете ума на човека, може ли той да се прояви? – Не може.



Фиг. 1



Фиг. 2

Сега твърдим общи положения. Казваме, че интелигентността седи в главата на всички същества. Тогаз защо всички глави се различават? Човешките глави се различават. Ако вземете да изучавате човешките глави, ако теглите един перпендикуляр към основата на челото, ще видите, че главите на хората от разните раси различно са отклонени от този перпендикуляр (Фиг. 1). Най-близо до перпендикуляра е бялата раса, после жълтата, после другите раси и колкото отивате, този перпендикуляр се отдалечава от челото, намалява се този ъгъл. Защо се намалява този ъгъл? /Образуван от перпендикуляра и основата на челото. / Казвате, че низшият живот е причината. Низшият живот е резултат, той не обяснява причините. Имате един ъгъл (Фиг. 2). Ако този ъгъл се движи с върха си напред и срещне съпротивление, едно тяло, в което влиза, тогава ъгълът ще се намали. Но ако този ъгъл се подвижи в противоположна посока и пак срещне съпротивление, едно тяло, в което влиза, той ще се отвори, ще стане по-голям.

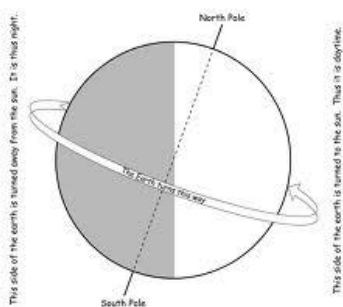
Сега вие седите и мислите, че в природата всичко е хармонично и вие може да си позволите каквото и да е. Даже си давате мнението, защо нещата се случват така. Че се случило, някой се удавил във водата, защо се удавил във водата? – Не знаел да плава, една от причините. Другото е, че той бил много тежък, че потънал и се удавил. А лек като листо да стои отгоре, щеше ли да се удави? Патиците давят ли се? – Не се давят. Защо? Защото са по-леки от водата. Патицата е по-лека, защото не може да измести толкова вода, колкото тежи нейното тяло, измества по-малко, затова остава на повърхността на водата.

Та казвам: Всичките несрети, които хората имат, се дължат на това, че те са по-тежки или че не знаят да плават. Да допуснем, че един ученик в училището не може да помни, паметта е слаба. На какво се дължи слабата памет? Или на баща му, или на майка му в последното поколение. Или на второто, на предпоследното поколение, неговата баба или неговият дядо, в третото поколение, на неговия прадядо или на неговата прабаба, или причината може да е в четвъртото поколение. Значи, може майка му да е имала една слаба нервна система, не могла тия способности да ги подхрани. Паметта е една способност, останала недоразвита. Тя е склад и следствие на това много малко неща може да се поберат. Човек не помни. Или някой път човек няма светлина в ума си. Иска да си спомни нещо, тъмно. Когато си припомняш, явява се светлина. Казвате: „Памет имал.“ Къде се явява паметта, къде се намира паметта? Обща идея имате. Има един център, специфичен за паметта, намира (се) посред челото. Там има едно място, което се занимава с паметта. Когато паметта е развита, тази част е издадена. Когато паметта е слаба, челото има една малка вгълбнатинка сред. Направил съм го само да ви дам идеята. Тази вгълбнатина някой път е доста малка. Щом е вгълбнато, значи налягането отвън е голямо. В някой от родовете имало налягане отвън, спитило се челото, наместо да изпъкне.

Сега учените хора казват, че земята е сплесната при полюсите. Защото полюсите имат по-голямо налягане при въртенето, при движението, при екватора е издадена, а при полюсите е спитена. Сега общо обясняват, че това е станало от въртенето. То става от въртенето, но има и друго налягане. В полюсите е място, дето се развива голяма деятелност, значи има по-голямо налягане отвън. Налягането отвън при полюсите е по-голямо, отколкото напрежението отвътре, което е по-слабо, следствие на това земята при полюсите се е сплеснала.

Понеже напрежението при екватора е отвътре по-силно, а налягането отвън е по-слабо, затова при екватора земята е издадена.

Сега вземаме научно. Туй, което е вярно за земята, е вярно и за човека. Де е сега екваторът на човешката глава? Де са полюсите? Екваторът е обиколката на главата над ушите, северният полюс е отгоре на главата, а южният полюс е отдолу. Южното полушарие е по-тежко от северното полушарие, вследствие на това оста е наклонена. Ако двете полушария бяха равни по тежест, тогава щяхме да имаме хоризонтално положение на земята.



Фиг. 3

Сега, защо оста е наклонена? Да кажем, оста на земята е така наклонена (Фиг. 3). Значи, южното полушарие е по-тежко от северното, вследствие на тази тежест, земята в своето въртене, вследствие на това южното полушарие е по-близо в полето на плоскостта, в която се движи земята. Понеже тези сили протичат по тази плоскост, полюсите са се сплеснали. Сега ние обясняваме, че южното полушарие е по-тежко, вследствие на това оста се е наклонила. По-напред, когато са били равни двете полушария, оста е била равна с еклиптиката. Понеже след време, има причини в движението, се натрупала материя в южното полушарие. Вследствие на това оста се е наклонила. По-напред е била перпендикулярна. Когато оста била перпендикулярна, земята имала много добри

климатически условия. После станали някакви причини, които учените не знаят, които отклонили земята на 23 градуса. В това отклонение напрежението отвътре се изменило.

Сега тук имате не само външна тежест, но силите, напрежението имат тежест. Напрежението има една тежест, която се дължи на силите в природата, които действуват. За пример, един килограм сила колко тежи? Един килограм материя и един килограм сила равни ли са? Вие като как си представяте силата? Сила и материя как си ги представяте? Нали прилагате в науката сила и материя. Научните понятия какви са? Материята считат инертна, а силата каква е? Какво е сцеплението на материята? По какво се различават в проявите силата и материята? Материята значи е неподвижна, а силата е подвижна. Силата сама по себе си е невидима. Като преместим материята от едно място на друго, казваме, че туй движение става по единствената причина на силата, която действува.

Сега, да допуснем, че има някакво налягане отвън. Откъде може да дойде туй налягане? От безкрайното пространство ли? Ако имате вие един квадратен сантиметър, етерът от безкрайното пространство какво налягане образува върху този сантиметър? Етерът е вещество, има свое налягане. Някои обясняват, че привличането на телата не е нищо друго, освен едно налягане на етера. Етерът, който причинява това налягане, като прави туй налягане, в квадратен сантиметър в какво ще се изяви? Значи, тежестта не е нищо друго освен налягане на етера. Теглим един килограм, това е налягането на етера, който се стреми към някакъв силов център. Следователно тежестта се определя в силовото налягане на материята в безкрайното пространство. Етерът е, който наляга отгоре и ние теглим една тежест. Какво налягане има въздухът върху човешкото тяло? Проверете какво е налягането. Те са данни. Това не е абсолютно точно, то е приблизително колко налягане има. Нас ни интересуват законите, по които става това налягане. В

природата има налягане отвън и едно напрежение отвътре. Следователно, човешката глава е подложена на същото. Когато религиозното напрежение на главата е слабо, тогава главата отгоре е спитена, полюсите са спитени. Тези хора, на които главите отгоре са спитени, не са религиозни, не са духовни хора. Те са много студени. Какъвто е северният полюс, такива са и те. Те имат живот на екватора. Много са горещи на екватора, но там има много месоядни животни. Екваторът е много богат с месоядни животни. В религиозните хора, на които полюсите са развити, екваторът е сплеснат, полюсите са издадени. На светските хора главите са сплеснати като земята, екваторът е издаден. Например, у вълка екваторът е доста издаден, в лъва, в тигъра, в котката също. Като дойдете до тревопасните животни, в тях екваторът е сплеснат. Това са частични, общи заключения.

Казвам: Туй е вярно и по отношение на човека. Човек, ако не мисли, казва: „Мене не ме интересуват религиозни въпроси.“ Може нас да не ни интересуват формите на религиозния живот, но религиозният живот като сила съществува. Следователно, един духовен живот нас трябва да ни интересува, понеже той има голямо влияние. Вие може да кажете, че вас и светския живот не ви интересува. Ще ви интересува, понеже вие сте под влияние на този живот. Вас ще ви интересуват и светския, и духовния живот, какъвто и да е живот ще ви интересува, понеже той има известно влияние върху вас. Вие не може да се избавите от влиянието на живота. Вие не може да се избавите от влиянието на светлината, дали вие я разбирате или не, то нищо не значи, но вие не може да се избавите от нейното влияние. Ти трябва да разбираш законите, по които светлината действа и законите, по които тъмнината действа, за да вземеш предпазителни мерки или да вземеш мерки, с които да използваш светлината. Същото е и в музикално отношение. Ако изучавате

челата на всички музикално гениални хора, ще намерите къде се намира музиката в челото на човека. Ще видите по какво се различават гениите в музиката. Или пък, ако изучавате гениите във философията, в техните чела ще видите къде се крие тяхната философия. Казват, че над челото има известни места, които определят гениалните философи. Философията е една сила в света, която действа. Музиката, и тя е една сила. Музиката спада към способностите. Музиката не е чувство. Само умният човек може да пее. Глупавият не може да пее, той само църка.

Сега вие имате известни положения, които не разбирате. Някой път казвате: „Природата защо е създала света така?“ Природата е сбор от разумни същества, които проявяват своята деятелност. Ако попитате един художник, какво се занимава целия ден със своята четка, цапа по платното тия бои. Казва: „То не е моя работа.“ Ти намираш, че той си играе по платното с четката. Но той се учи да рисува. Той разбира геометрия, пък разбира закона на сенките. Та някъде върху някой образ тури повече сенки, някъде тури повече светлина. Той изучава сенките. Ако вземете един цигулар, постоянно маха с лъка, с ръката. На вас ви се вижда махане с ръката, пък той се упражнява. В туй махане има цяла наука, движение. Като гледате как си движи ръката, казвате: „Той си играе.“ В тази игра има нещо разумно. Ако онзи, който не знае как да държи лъка, вземе цигулката да свири, не може да свири. Не само това, но има известни движения напред, назад, после ще намериш позициите, там трябва работа. Туй става моментално, да вземеш тона. Кой ще те научи да вземеш вярно тоновете на ръчката на цигулката? Както и да ти казва един учител, той не може да ти каже къде да туриш пръстите. Ти в себе си имаш една вътрешна интуиция къде да туриш пръстите, за да вземеш верни тонове. Тогава има една музикална вълна. Тя е следната: Има музикален магнетизъм. Когато човек обикне цигулката си, всичките

тонове стават центрове. Когато обикнеш музиката, твоите пръсти започват да се привличат от тоновете като от центрове, както магнетизмът привлича железните стърготини, така и музикалните тонове привличат пръстите. Те падат точно на място. Лесно се вземат тоновете и диези, и бемоли. Щом го няма този музикален магнетизъм, вече свириш невярно. Все има един вътрешен недостатък. Това е една теория. Като знаеш, какво ще те ползува тази теория? Не е ли хубаво човек да знае някаква теория? Да допуснем, че вие изучавате френски език, без да изучавате азбуката, изучавате го слухово. Научиш се да говориш, но не знаеш да пишеш, не разбираш писмената реч, не владееш хубаво френски език.

Та казвам: Има една музика, която е слухова. Има една, която е писмена. Коя (е) музикалната писменост? Онези, които свирят, какви са? Човек може да свири, без да разбира нотите. А пък може да разбира и музикалната писменост. Има музикални самоуци, други, които са свършили по музика.

Сега вие може да изучавате живота, без да разбирате писмеността на живота. Животът си има своя азбука. Ти можеш да живееш и без да знаеш азбуката, но по-хубаво е да знаеш азбуката на живота. По-хубаво е да разбираш живота и външно, и вътрешно. Външно, слухово, само каквото си чул, писмено, значи вътрешно, каквото си научил. Вие сега искате да знаете по кой път, защо природата така създала нещата. Защо природата така създаде човека? За да можеш да имаш ясна представа за нещата, онези, които работили известен предмет, трябва да го проучиш дълго, да видиш съобразностите и несъобразностите на нещата. Сега някой път не си обясняваш, казваш: „Не съм направен тъй, както трябва.“ Как трябва да бъде направен човек? Казва: „Аз не съм богат.“ Но щом не си богат, това показва, че тебе не ти стига ума да уредиш живота си. – „Аз съм сиромас.“ – Тебе не ти стига ума да уредиш сиромашията си. – „Аз

съм болен.“ – Тебе не ти стига ума. – „Мене всичките хора ме мразят.“ – Тебе не ти стига ума. После, някои казват: „Не съм учен човек.“ Какво показва, че не си учен? Защо не е учен? – Защото не е учил. Защото не иска да учи. Природата поставила тези работи, ти да работиш. Тя иска работници. Тя турила в света и ти трябва най-първо да работиш заради нея. Вие идвате на земята, искате да работите за себе си и искате да бъдете щастливи. Че кой е онзи господар, който ще ти даде заплати и ще имаш неговото уважение и почитание, ако не си работил? Кой учител или професор ще има уважение или почитание на учениците, който не е показал своята наука, който не разбира нищо? Или кой цигулар, ако не знае да свири, ще му ръкопляскаат хората? Вие искате природата да има особено внимание към вас. Какво сте дали на нея, какво сте направили, за да ви зачита и да задоволи вашите стремежи? С какво ще се наложите?

Има в Индия известен род факери, които дълго време са изучавали характера на рибите. Даже някои англичани ги наемат сега, когато търсят бисери, някои от водолазите биват нападани от акули, та един такъв факер хващат и той седи на брега и мисли, и докато той седи (и) мисли, акулите никого не нападат. Той със своята мисъл влияе на акулите в морето в известен район. Като се умори факирът, като престане да мисли, акулите атакуват когото и да е. Питам: По кой начин те влияят? Те не си казват изкуството. Как ще обясните как тия факери влияят на акулите? Ако един факер може да влияе на една акула отдалече, вие имате известни неприятности, защо не изучавате същите закони, защо не може да се справите с тях? Кажете ми.

Аз ще ви приведа един пример. Дошли едни разбойници в една къща на един богаташ, хванали сина му и го вързали. Ще го карат със себе си. Богатият взема, че заколва едно младо теле, опича го, занася им вино и ги нагощава. Те, като се наели и напили, заспиват.

Богатият заповядва на слугите си и те всички ги навързват и развързват сина му. Питам: Ако дойдат разбойниците във вашата къща, вие какво трябва да направите? Ако този богатият човек започне да се кърши, какво ще направи? Да ги нахрани не само, но да ги напои и с вино. Но това (е) един метод за лошите хора. Ако дойдат добри хора, какво ще правите? Да кажем, дойдат добри хора и искат да вземат вашия син за странство да се учи. Този метод да заколите телето, да ги нахраните и напоите и да ги навържете, полезен ли е? Ако на добрите хора приложите метода както на разбойниците, ще имате съвсем друг резултат. Значи и във втория случай ще имате ядене, но няма да има пиене. Сега вие се намирате в един свят, дето всичките ваши неприятности, които се случват в живота, те са нарочно устроени. Вас ви турят препятствия, за да се научите да работите. Страданията в живота са разумни препятствия, които природата туря на пътя на разумните същества, за да ги опита отвън, доколко тяхната разумност е развита. Тя иска да види може ли те да използват тия препятствия или не.

Ще ви разкажа един случай, който скоро ми разказаха, че се случил в университета. Разказаха ми го за верен. Един студент имал два-три семестъра по математика. Един ден професорът го нямало в университета, той отишъл в дома му да го търси, да му разпише книжката. Като отишъл, професорът работил нещо вън и бил облечен с дълга дреха, бил с брада и дрехата не била такава видна. Студентът като го видял, казал: „Старче, тука ли е професорът?“ – „Тука е.“ – „Занес тази книжка да я разпише.“ Взема книжката, занася я в къщи и после му я донася. Той бързал само да свърши работата, да му се разпише книжката. Като отишъл в къщи, видял, че професорът не разписал книжката, но написал: „Да се анулират всичките семестри, понеже не познава професора си.“

Природата действа по същия начин. Като не я познаваш и кажеш: „Хей, старче, тази книжка дай я на професора!“, тя пише: „Да се анулират семестри.“ Ще познаеш, че той е професорът, няма да го наречеш „старче“. Ти мислиш, че работата така ще се уреди. Освен че няма да се уреди, но всичките семестри ще бъдат анулирани. Туй постоянно става. Ти казваш: „Какво си играеш с тия работи?“ – Тя пише: „Да се анулират всичките семестри.“ Вие се плашите от живота и мислите, че това е смисълът. Страхът е нещо хубаво, не е нещо лошо. Но страхът е едно проявление на човека. Соломон е казал, че „Страхът е начало на Божията мъдрост“. Така е било преди две хиляди години. Но сега соломоновото правило не е вярно. Начало на Божията мъдрост е разумността. Сега законът е друг. Страхът не е важен елемент. По какво се различават разумността и страхът? Страхът има само предвид личното. Тебе те е страх за твоя собствен живот. Разумността има съвсем друго начало. Разумността разглежда нещата изобщо. Тя разглежда не твоя индивидуален живот, но разглежда твоето отношение към всички същества, какви трябва да бъдат. Страхът разглежда в дадения случай твоето положение. Разумността разглежда общо изцяло нещата.

Сега вземете друго положение. Вие имате едно чувство, искате да имате уважение и почитание от вашите другари. На какво се дължи това уважение и почитание? Разликата е такава, както когато кажеш на български: „Их данке!“ А на немски значи „благодаря“. Между уважение и почитание такава е разликата. Като каже майката „Их данке“, значи дъщерята не е направила нещо така, както трябва. Майката казва: „Не може ли да направиш по-хубаво?“ Когато на немски значи „благодаря“. Казвате: „Уважавам еди-кого си и почитам еди-кого си.“ Кое е по-силно, уважението или почитанието? Вие се намирате както пред обич и любов. Имайте предвид, че думите са от два характера. Обичта е минус, любовта е плюс. Произходът е

различен. Така са различни уважение и почитание. Почитта мяза на плод, който зрее на слънцето, има изработена форма. Уважението е по-широко. В почитта има нещо специфично. Ти уважаващ някого, че той е от княжески род. Ти почитащ някого, понеже той написал някакви съчинения. Ти не само почитащ този, който писал, но имаш уважение към неговия труд – нещо специфично. Вземете, на български имате една дума за време, в английски има две думи: има „таймс“ и „уедър“. Как ще преведете „уедър“ на български? Те нямат дума пък за свирене. Казват: „Играе на нещо.“ Ние за игра имаме особена дума. Думата „свирене“ на английски е както думата „време“ на български. Англичаните имат особена дума за времето и друга дума за психическото време.

Казвам: Трябва да изучавате вътрешния живот. По някой път вие мислите, че и природата е точно като вас своенравна, каквото ѝ скимне, това прави. Тя нещата ги е направила много разумно. На всяко същество има книжка и на всяко същество дава толкоз, колкото му трябва. Тя е много справедлива, дава точно, ни повече, ни по-малко. Всичко това, което е определила, е вярно. Всякога, кой как живее, така строи неговата глава. Носът е построен съобразно, както човек е работил. Очите са построени, както човек е гледал. Устата е построена, както той е ял. Ръцете са построени, както той е работил в миналото. Външната форма на човека е копие на дейността на миналата работа. Сега както работи, тя му туря една нова форма. Сега каквото работи, един ден ще има резултатите. Ти седиш и се безпокоиш. Туй безпокойство, то се пише. Щом се безпокоиш, тревожиш се, роптаеш, тя пише така: „Да се анулират всичките семестри.“ Нищо повече. Ще повтаряш пак семестрите, докато научиш уроците. Сега, туй не се отнася лично. Тя няма лично неприятни чувства към когото и да е. Но тя обича съществата да бъдат прилежни. Тя обича в умствено отношение, в духовно

отношение, във всяко едно отношение човек да бъде прилежен. Не да се пресиля, но прилежен да бъде. Всеки предмет, който е дала за проучване, тя е дала известно време да се проучи. Да не остане нищо непроучено.

Та най-първо прилежанието в какво седи? По какво се отличава един прилежен ученик? Българинът тепърва има да се учи на прилежание. Българинът не е така прилежен по естество. Всичките лоши условия в живота не са нищо друго, освен едно принудително заставяне на човека да прилежава, да се учи. Когато си поставен, ти трябва да развиваш прилежанието си. Щом дойдат неблагоприятни условия, издигне се в душата ти цяло едно роптание. Известен материал трябва да го прочетеш. Ще си дадеш малко труд да го разбереш. Сега да кажем, в един народ има научни отдели: отделения, прогимназия, гимназия, университет и други специални учебни заведения. Защо са тия заведения? Да се подготвят членовете на държавата, понеже държавата има нужда от тях. Та и природата има големи учреждения, и тя има учебни заведения, и тя иска онези, които ги свършват, туря ги на работа. Най-първо ще ви тури като чиновници на земята, след това ще ви тури като чиновници в нейните учреждения. Вие мислите като свършите учението на земята, свършва се учението. Не, нищо няма свършване. Запример, за думата „свършване“ вие имате криво схващане. Казва: „Нашата работа се свърши вече.“ Свършва се една работа, нова се започва. Докато не свърши една работа, друга не може да почне. Свършиш първо отделение, работата свършва ли се? Не се е свършила. Влизаш във второ отделение. Свършиш второ отделение, но работата не се свършила. Влизаш в трето, четвърто. Казва: „Моята се свърши вече.“ Туй, което ти търсиш в първо отделение, ако не го намериш, ще го търсиш във второто, после в третото, в четвъртото и т.н. И в университета ще го търсиш, ще го намериш някъде. Може в осмия

клас да го намериш. Или пък като излезеш вън, все ще го намериш някъде. За всички въпроси има разрешение. Но ще търсиш в отделенията, ще го търсиш в прогимназията, ще го търсиш в гимназия, в университета и най-после ще го търсиш в живота. И на слънцето ще идеш, и там ще го търсиш. Такъв мироглед ще имате, че туй, което желаете, е постижимо. Но не мисли, че ще го намериш в първото отделение. Свършиш четирите отделения, казваш: „Няма това, което исках.“ Може да свършите и прогимназия, и там да го няма. Това е само за обяснение. Известни неща в живота може да се добият.

Или вие казвате: „40 лазарника имам.“ Като те пратила природата на земята, ако живееш 70 години, ти си ученик в училището. Ти си на 60 години и си учил всяко отделение по 4-5 години и всеки клас си повтарял по много години, ти не си минавал всяка година по един клас, но по 4, 5, 10 години си повтарял един клас, и като си на 60 години едва си свършил отделенията. Казваш: „Много се наживях.“ Живял си живота на четирите отделения, на 50-60 години си и едва си свършил четирите отделения. – „Много съм разбрал.“ – Какво разбиране има в четирите отделения, какво познание има в тия отделения? В отделенията не знаят защо земята е сплесната при полюсите, даже и в прогимназията не знаят, в гимназията едва учителят ще загатне някои общи въпроси, едва в университета ще изучат този въпрос.

Първо, при сегашните условия имате най-добрите условия да се учите. Защото вие по навик на вашето минало, което изпъква, казвате: „Нямаме условия.“ Условия може да нямаш, но имаш възможности. Тогава чрез възможностите създавай условията. Може възможности да нямаш, но имаш условия. Чрез условията създай възможности. По двата начина работи. Ако нямаш условия, значи имаш възможности. С възможностите ще създадеш условията. То е

право на човека. Пък може да нямаш възможности, имаш външни условия. От условията създай вътрешните възможности. Пък ако имаш и вътрешни възможности, и външни условия, тогава въпросът върви по-добре. Тогава приложение ви трябва. Не отлагай. Тук, в Борисовата градина в София седи една дама добре облечена, с капела, с пръстени, взема един френски вестник, но го обърнала наопаки и го чете. Заглавието надолу, опашката нагоре. Минава един господин и тя таман се замислила, той ѝ казва: „Госпожо, вестника не държите право.“ Казва: „Извинете“ и тя обръща вестника. Значи, тя научила как да държи вестника.

Всеки един от вас има една специфична добродетел, която трябва да развива в себе си. Всеки един човек има да развива една специфична добродетел. Нали по някой път вие питате: „Как го търпи Господ?“ Някой човек около вас вие не може да го търпите, чудите се как Господ го търпи. Че вие работили ли сте с боите на художника, някои от тия бои са отровни. След като работи с боите си, много пъти напуща четката, ходи да се разхожда, неприятно му е, но той работи с тия бои. Тия бои издават известно ухание, дразнят носа, но няма какво да прави човекът, трябва да работи. Остави четката, поразходи се, пак се върне, вземе четката и работи. Неприятни са боите, пък чрез тях ще стане виден. Ако може да нарисува нещо хубаво, тия бои ще го повдигнат. Ако не може да търпи тяхното ухание, ще остане невежа. Някой път, като започнеш да учиш музика, вземеш неверен тон, оставиш цигулката. Ухото се дразни, ти сам не го харесваш, не знаеш къде да си туриш пръстите. Речеш да свириш, пак я вземеш, пак я оставиш. Причината не е в цигулката, причината е в тебе. Ти ще търпиш. Научи най-първо къде да вземеш основния тон „до“, да го намериш най-първо в цигулката. Учителите много добре правят по музика. Като нагласи цигулката на ученика, той най-първо свири струната „сол“, после „ре“ свири, после „ла“, после „ми“. След това ще

вземе с „ла“, с „до“, със „си“. В музиката е много добре направено. Те започват с един основен тон „сол“. „Сол“ е да се въодушевиш. „Сол“ е разцъфтяно цвете, можеш да го нарисуваш. Като цъфне цветето, ти може да го нарисуваш. Има какво да те привлече. Ако искаш да станеш обилен в характера си, да въздействуваш другите да имат хубаво мнение за тебе, пей „сол“ в първата октава, във втората и в третата, ако можеш. В първата октава ти ще развиеш само напрежение. В първата октава ако вземеш „сол“, ти ще разрешиш своите мъчнотии, само по напрежение. Във втората октава ако пееш „сол“, ти твоите мъчнотии ще разрешиш с движение и в третата октава ако пееш, ти ще им дадеш известна форма. Какво разрешение дадох аз на физическия тон, на духовния тон, и на Божествения тон? Кой са те?

Но важно е човек да има прилежание. Човешката глава на много места е спитена. Много спитени работи има, които трябва да се поправят. На някои глави съвестта е спитена, не е развита. У някои страхът е развит. Страхът не е способност, той е едно чувство. Справедливостта, и тя е чувство.

Любовта в Божествения свят, това е най-голямата разумност, която съществува в света. Това (е) любовта в Божествения свят. В човешкия свят, това е разумността. То е едно чувство. Любовта в човешкия свят мяза на едно дете, което се учи да пъпли. Любовта вие всички разбирате като едно пъплене. Ако вие бихте разбрали любовта, както е в Божествения свят, вие ще знаете как да се обхождате, ще имате една идеална обхода един към друг. Ще имате един идеален свят. Понеже на земята нямаме обхода, понеже хората не се обичат, като дойде любовта между хората, започват всичките кавги. Щом се възлюбят, спорът, кавгите, лошите думи започват. Най-лошите думи ще ти каже онзи, който те обича. Ще те надяла на общо основание. Като не те познава, нищо не прави, като те познава, като

те обикне и лошо, и добро ще ти каже. Тъй ще го каже, да го помниш. Любовта не е способност, но е най-разумен свят. Едва човек се учи да пъпли. Като си дига ръцете, окалял се в тази кал. Нали сте падали на земята, окалял сте си ръцете, до каквото се допреш, окаляш го. Нашият ум, понеже пъпли в материята, като се повдигнат тия чувствувания, кал има, каквото пипне с любовта, окалва го. Поне сега се учете. Едно правило ще ви дам: Щом се скарате двама души, стоплете вода и си умийте ръцете със сапун и нақвасете си главата с вода. Това е като едно лечебно средство. Вие се каляте. Аз не съм против калянето, но да знаеш как да си наредиш думите. Като се скараш с някого, да му продължиш живота. И лошо му направи, но да му продължиш живота. Лошо му направи, но да му тръгне напред. И добро като му направиш, да му тръгне напред. Защото има едно зло, като направиш на човека, скъсяваш му живота. И има едно добро, като го направиш на човека, скъсяваш му живота. Аз не препоръчвам това. Аз препоръчвам лошо, което продължава живота и доброто, което продължава живота. То е само една временна обстановка. Някой човек може да ти каже нещо лошо. На място е. Да ви приведа един пример. Мусолини обичал да се вози на мотоциклет и често пътувал по шосетата с мотоциклет. Веднъж пътувал с голяма бързина и като минавал покрай един кабриолет, блъска се в него, счупва го и си заминава. Онези италианци по негов адрес наговорили много лоши работи. Понеже имал 40 души, които го пазят, всички тичат подир него. Като видели, че това (е) Мусолини, те си казали: „Втасахме я сега.“ Обаче на другия ден се явява Мусолини с един нов кабриолет и се извинява пред хората. Поправя повредата. Справедливост има, поправя погрешката си. Казвам: Той е умен. Не отива да ги осъжда, че говорили лошо, но понеже направил една повреда, дава нов кабриолет – поправя погрешката си. Някой път природата като минава със своя мотоциклет, закачи те и ти викаш отподире. Тя се

явява и изправя погрешката. Вие като направите погрешка, изправете я. Че сте мърморили, нищо не помага, каквото и да мърморите, изправете нещата. Не е мърморенето, което изправя работата. Във всяко едно мърморене да има изправяне на погрешката. Всичко, каквото сте казали, изправете го.

Изпейте: Мога да кажа. / Изпяхме песента. /

Този пасаж: „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, как е правилно да се изпее? Каква линия трябва да се даде? Да го изпееш с израз. Представи си, че ти държиш изпит и от това, как ти изпееш „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, от това зависи да ти подпишат диплома, че си завършил. Как ще го изпееш? Да моделирате туй движение, такава музикална линия да дадете, туй греене така да пада, че да даде подтик всички да учат добре. Грубата сила на светлината, която е мощна, така да се разложи, че да бъде приятна, всички да бъдат разположени.

Хайде вторият път да го изпеее „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, да се образува една музикална линия. Всеки да го изпее, както намери за добре. Защото, като направите една дреха, може да я направите криво-ляво, както и да е. По-хубаво е да се направи хубаво. В Божествения свят или в света на хармонията външната форма винаги съответствува на вътрешното съдържание. На земята не е така. В съвременния живот формата не съответствува на съдържанието. Като се изучава главата, като се изучават кривините на главата, както е закръглена главата отгоре, отзад, може да се съди на каква степен на развитие е човек и какво е благородството на религиозното чувство. Защото, ако имате няколко вида планински върхове [1. остри-електрични, 2. смесени и 3. заоблени-магнетични склонове], ако се качиш на първия, ще си счупиш главата. Един правилен тон има формата на последния връх. Другите могат да бъдат колоритно пеене. Слушал съм колоритно пеене, то не (е) никак колоритно, не знаят,

какво нещо е колорит. То е цяло художество в музиката. Да туриш тия цветове така да се преливат един в друг. За в бъдеще да бъдеш господар на твоя ларинкс. Да възпиташ, да те познава твоят глас. Да бъдеш господар на гласа си. Ти на гласа си не си господар, че искаш навън да бъдеш господар. Като кажеш на гласа си, да те слуша. Или да превъзпиташ твоите способности да те слушат. Ти кажеш нещо на паметта да си спомниш, казва: „Нямам време.“ Ти си господар, а тя казва: „Друг път ще дойда.“ Всяка способност да каже: „Господарю, на твое разположение съм“, и да ти даде, каквото искаш. Кажеш: „Я ми кажи, кога стана известно историческо събитие?“ Казва: „Чакайте!“ Слугите се разполагат, господарят трябва да чака. Един невъзпитан човек, един неук човек е, на който слугите се разполагат, а господарят чака. Възпитан и учен човек, на когото слугите чакат и почиват, а господарят работи. Той, ученият господар казва, че на еди-коя си улица и на номер 128. Господарят казва: „Иване, на еди-кой си шкаф се намира тази и тази книга.“ Иван не е авторитет, слугата веднага трябва да иде и да я извади. Така прави ученият човек. Неученият казва, че слугата трябва да я намери.

Та природата дойде и каже, на еди-кой си номер, еди-коя си лавица. Ти не можеш да намериш номера, не можеш да намериш и лавица. Ти не си се занимавал и само си губиш времето. Искам да ви кажа, че вие се намирате пред един професор – природата, която е много възискателна. По-благороден професор не може да намерите, но и по-възискателен професор не може да намерите. Тя мълчи, но те опитва. Най-малката задача, ако не можеш да я разрешиш, веднага заключение има за тебе.

Та в миналото имаше един пророк, на когото дойде един ангел и му каза да иде в Ниневия и да свърши една работа. Ангелът е изпратен отгоре. – Аз съм ял, казва, такава попара. Взема, качва се на един кораб и бяга. Какъв урок му дават? Дига се буря в морето,

вълнува се, ще потънат. Най-после той се изповядва, казва: „Аз съм причина за бурята, хвърлете ме в морето, вие да не се удавите.“ Хвърлят го в морето, нагълта го една риба, седи три дена там, учи урока: Ще слуша или няма да слуша, каквото му каже Господ. Кое е по-хубаво? Ако беше отишъл в Ниневия, не е по-опасно. Той имаше в ума едно препятствие: „Не може, не отивам, те са културни хора, какво ще кажат?“ Като седи три дена в утробата на кита, казва: „Отивам, отивам в Ниневия.“ Ще отиде и оттатък ще мине. То в света степените на злото са безкрайни. Тази лествица трябва да знаеш, край няма.

Най-първо имайте отношение към природата, гледайте да бъдете изправни. Където някои неща са човешки, изхвърлете ги, но щом дойдете до един Божествен импулс, никога не реагирайте. Дойде ли Божественото вътре във вас, никога не реагирайте. Защото ако реагираш, ще се намериш в утробата на кита. Няма изключение. Две мнения няма. На човека може да реагирате. Ще слушаме, ако е умен. Щом дойде Божественото, изпълнете го. Умният човек е онзи, който се подчинява на Божественото, а критикува човешкото. Човешките неща вземете в съображение, дето са умни, изпълнете ги, дето не са умни, не ги изпълнявайте. Божественото всички трябва да изпълним. Ако не изпълним Божественото, губим. Човешкото, ако всичко изпълним, губим. Човешките работи, ако всички изпълниш, губиш. Божествените работи, ако всички изпълниш, печелиш. Затуй в човешкото ние трябва да обмисляме нещата, тогава не може да губим. В Божественото загуба няма. Бъдете верни на онези Божествени импулси във вас, с които сте родени. Аз говоря за онези импулси, с които сте родени, които постоянно действуват. Те са Божествени, не говоря за онези, моментните, преходните.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 15 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 20 януари 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН ЖИВОТ

Отче наш

Имате ли зададена тема №9? – /Имаме. / – Каква е? – /Външни и вътрешни условия на здравето. /

/Прочете се темата. /

Как бихте представили болест и как бихте представили здравето картинно? Каква картина бихте дали на болест и каква на здравето? Каква картина бихте дали на неорганизирания живот и на организирания живот? Светлината, ако поставите в една камера, тя, без да знае, рисува. Ако я поставите в една камера, рисува работите. В туй отношение вие сте фотографи. Трябва да изучавате изкуството, понеже имате една камера с две отвори, всичко се фотографира. Вечерно време се фотографира някои работи, но денем се фотографира повече. Всяко едно мърдане на очите се фотографира. Целият ден фотографирате, фотографи сте. Вечерно време, заспите, какво правят фотографите? Вечерно време започват да проявяват образите, да ги промиват. Онези, които не са спали, те все фотографира, казват: „Много работа, тежест усещам. Много работа, неразположение вече имам.“ След като е ходил целия ден да фотографира, неразположен е, много работа, умствена работа. Какво трябва да се прави при тази работа на фотографите? Тя е ужасна, искаш, не искаш, ще работиш. Аз ви превождам един факт. Не е нещо измислено.

З Д Р А _ В Е

Б О _ Л Е Н

В какво седи разликата между здравия и болния? Кои са елементите на здравето? В здравето З-то е един елемент, Д-то е един елемент, имате още елементи. В здравето имате няколко съгласни и няколко гласни. В какво седи различието? Значи, ако повтаряш думите „болен, болен“, веднага ще станеш болен. Ако повтаряш: „здрав, здрав“, веднага ще станеш здрав.

Или имаме М О Щ _ Н И Я и С И Л _ Н И Я. В какво седи разликата между мощния и силния? Мощния ..., силния ... геометрически аз бих разрешил така. Защото в силата има паралелни движения, в силата има плоскост, а няма дебелина. В мощта има дебелина. Какво се разбира под думата „мощния“? Щом има дебелина, мощта е от три измерения, силата е от две измерения. Силата действа в плоскостта, мощта действа в огъването, в пространството. Ако искаш да огънеш себе си, трябва да имаш мощ, ако искаш да накараш да се движиш, сила ти трябва. В какво седи един неорганизиран живот и един организиран? Неорганизираните хора всички изведнъж кречат. А пък организираните – един по един говорят. Онези, които не са организирани, всички изведнъж си дават мнението. В една бутилка като турите пясък, като бутнете, всички дигат шум. А в един организиран живот туй не става. Ако турите един плат в шишето, той е организиран, пясъкът ако се тури, ще има известен шум, ако турите плата, пак ще има шум, но каква ще бъде разликата? При пясъка всички говорят, дават си мнението. При организирания плат много малко шум се дига, които са само по крайнините.

И в човека, понеже е едно организирано същество, само крайнините дигат шум – ръцете и краката, устата, очите, ушите, всички изявления правят.

Казваш: „Да превърнем в музика силния и мощния.“ Как ще дадем едно музикално движение? Бързо ли да е темпото или да е

бавно? Бързо темпо не може. То е една задача. Ти имаш да свършиш една работа. Искаш да приложиш мощта. Как ще приложиш мощта? Искаш да дадеш съдържание, да почувствуват хората, де ще туриш мощните думи? Но то има начин. Вие по някой път се спъвате. Вие се спъвате със завършените процеси. Този, завършеният процес, ви спъва. Ти искаш да кажеш нещо, да е завършено. Всички страдаме все от завършените работи. Защото като счупиш едно шише, нали е една завършена работа? Или като паднеш на земята, нали (е) една завършена работа? Вървиш, паднеш. Всякога в завършените работи ще чувствуваш или скръб, или радост. Скръб ще чувствуваш при падането. Като паднеш и се удариш, ще чувствуваш скръб, а като станеш и отриеш крака, ще се зарадваш, че кракът ти не е счупен. Като видиш, че кракът само се е ударил, радваш се, че не си претърпял никаква голяма авария в падането.

Сега, какъв глас бихте дали на мощния и силния? Музиката вече представя нещо органическо. Само органическият свят пее, а пък неорганическият, той издава само шум. Слаби са техните трептения. Всякога едно недоволство, то е неорганизирано. Радостта е организирана. Вярата е организирана, безверието е неорганизирано. Любовта е нещо организирано, безлюбието е неорганизирано. Следователно, затуй се различават постиженията. Знанието е организирано, невежеството е неорганизирано. Следователно, вие, като говорите за невежество, вие събуждате във вас неорганизирана материя. Като говорите за невежество, вие, без да искате, подигате във вас прах, неорганизиран прах. За да изправите едно състояние, вие трябва да знаете, на какво се дължи състоянието на човека. Едно състояние на човека се дължи или на неговата организирана материя, или на неговата неорганизирана материя. Има организирана сила и има и неорганизирана сила. Има организирани мисли, има и неорганизирани мисли. Има организирани чувства, има и

неорганизираните чувства. Има организирани постъпки, има и неорганизираните постъпки. Постарайте се да спазвате законите, по които стават процесите вътре в живота. Неразположен си. Тази материя е неорганизирана. /Учителят взе цигулката и настройва. / Питам: Цигулката дали е организирана? /Учителят пее: „Мощният, Силният, да помага Той“. / Да помага Той, това е Негова работа. Но Той като помага, вие какво трябва да правите? Светлината грее, ами топлината какво прави? Каква работа върши във вас топлината? При топлината нещата зреят, а пък светлината грее. Казва: „Нищо не ме грее.“

/Учителят пее: Болният, здравият и здравият, болният. / Каква е разликата? Ти си болен. /Учителят пее: Болният здрав става, здрав става, болният здрав става, здрав става. / А здравият какъв става? – Здравият болен става, а болният здрав става. Тогава болният или ще седне, или ще легне. Здравият или става, или започва работа. Има движение. Тогава, ако държите вие динамически /Учителят пее: „Болният здрав става.“ Когато Учителят пее думата „болен“, пее я интензивно. / Думата „болен“ се пее интензивно, понеже страдаш, усещаш неприятност. Щом затихне болестта, не пееш силно, вече има мощ. Нали знаете, колкото повече те боли нещо, толкова повече кряскаш. Щом затихне болката, по-тихо пееш. /Учителят пее „болният“ силно, „здрав става“ тихо, после „болният“ тихо, „здрав става“ тихо. / Когато тихо пееш, ти си несигурен. Мъчи те, не смееш да кажеш силно „здрав става“, но тихо го пееш, да те не чуе онзи. Защото жив е болният. Той казва: „Какво искаш да кажеш?“ Много хубава ария може да се създаде с болния. /Учителят изпя: „Болният здрав става“ с много вариации в народен тъжен мотив. / Щом ти почнеш на болния да пееш, той ще оздравее. Думата „болен“, то е лечебно състояние. Щом кажеш „болен“, има изходно положение, значи има разрешение. Закон за разрешението е. О-то трябва да се

тури в движение. Разрешението трябва да се тури в О Е. Е-то е закон за разширение. О-то, това са условията, трябва да се турят в движение. Колелото на живота се е спряло. Туй колело трябва да го накараш да се движи. То е закон за работа. Е-то означава разширение. Трябва да приемеш отвън някакъв материал. Болният трябва да яде. Нему трябва храна. Той се е изтощил. При туй изтощение е изгубено нещо от тялото. При всяка болест болният е изгубил от онова вещество, което има здравето на човека. Туй е законът. О-то ще даде условия. Е-то, при Е-то ще ги приемеш. Тогава болният става здрав. Забележете същия закон: Е-то минава в здравия отпред и се обръща. Защо в единия случай е гласна, а в другия е обърнато и е съгласна? Това е свойство на буквите в арийските езици, понеже имат геометрическа форма. При здравия имате А – здравият човек трябва да има с какво да се занимава. Всеки човек, който няма с какво да се занимава, той е болен. Всеки, който има с какво да се занимава, той е здрав. Запример, какво е отчаянието? Отчаяният човек няма с какво да се занимава. Като няма човек с какво да се занимава, той е отчаян. Че и безпаричието на какво се дължи? Щом бръкнеш в джоба си, има с какво да се занимаваш, силен си. Бръкнеш, няма нищо, няма с какво да се занимаваш, обезсърчиш се. Турете вие едно левче, като го пипнат, има с какво да се занимават пръстите. Веднага се насърчите. Бръкнеш в единия джоб, няма нищо, бръкнеш в другия, няма нищо.

Тогава и в човешките мисли, чувства и постъпки трябва да имате всякога нещо на разположение. Не оставяйте да бъде умът ви празен. Болният създава материал. Понеже след като си болен, ти започваш да страдаш. (В) страданието има с какво да се занимаваш. Боли ви коремът, ти за първи път си туряш ръцете, тогава ще се научиш да бъдеш милосърдна сестра. Ще се извиниш. Ти не влизах в тяхното положение. Като те заболи коремът, казвах: „Влизам напълно във вашето положение, че работата вие не е оценена.“ Хващаш се за

корема, значи оценяваш вече работата. Заболи те ръката. Хващаш се за ръката. Вие считате тия неща безпредметни. Като те заболи нещо, ти за първи път се отнасяш по човешки. Заболи те ръката, ставаш внимателен с ръката. По-напред туряш ръката навсякъде, не си внимателен с нея. Като те заболи, поставяш я внимателно. Или заболи те ухото или окото, ставаш внимателен с него. Болестите са начин за самовъзпитание, да бъдеш нежен, да образуваш онова хубавото, благородното, възвишеното. Постъпвайте както при болните хора. Една хубава обхода. Здравите хора пипат малко грубо. Здравият на свят пипа, разтърсва. И то е хубаво. Как е написано О-то? О-то е посадено в земята и е израснало. Болният може да оздравее.

В съвременната реч трябва да разбирате вътрешния смисъл на думите. Никога не употребявайте една дума без съдържание. Я-то от какво е направено? Произходът на Я-то какъв е, от какво е произлязло? В английски език (А)-то има 6-7 произношения, А-то се произнася като „а“, като „о“, като „е“ и т.н. /Учителят пее: „Мощният, Силният, да помага Той.“/ Как ще дадете най-голям израз на движението, да дадете изражение? Мощният може да го вземете от „ре“ или от „сол“. Шинът на еврейския език, то е цвят, който цъфти. Тази буква Ш е направена в природата от цвета. Означава едно материално състояние. Всякога този цвят като се отвори, той възприема светлината и топлината, възприема нещо от природата. По някой път вие казвате: „Нас материални работи не ни трябва.“ Материални работи ни трябва, но организирани, не неорганизирани. Всичкото зло в материята седи в неорганизирането. Организираната материя е едно благо. Всяка материя, която е добре организирана, е едно благо. Всяка материя, която не е добре организирана, е едно зло. Всяка неорганизирана материя е зло, всяка организирана материя е добро. Всяко неорганизирано желание е зло, всяко организирано желание е добро. Всяка неорганизирана мисъл е зло; всяка

организирана мисъл е добро. Затуй човек трябва да работи да се организира или да си създаде работа. Каквато и да е работа, създайте си една приятна работа или на ума, или на сърцето – най-малката работа.

Вземете в песента: „Тъги, скърби са богатство“. Трябва да се тури динамика в пеенето. Ти можеш да пееш хубаво, но като седиш, стесняваш се. Като пееш, да мислиш за това, което пееш, да гледаш образите. Като пееш за бъдни добрини, да виждаш бъдещето. В пеенето трябва да се създадат картини, които да виждаш, да чувствуваш. Скрити картини да виждаш, тогава пеенето е хубаво. Пък сега пееш, светлина не виждаш, никаква динамика няма. Кажеш: „Няма смисъл.“ Щом дойде болката, ти ставаш динамичен. Щом си бил мълчалив, щом дойде болката, ставаш приказлив.

Пазете се никога да не преувеличавате. Никога не намалявайте нещата. Старайте се нещата да ги представите в тяхната реалност. Болестта да я представиш тъй, както е. Здравето да го представиш тъй, както е. По възможност всичко представяйте тъй, както е.

Да изпеем сега другата: „Тъги, скърби вдигай, слагай.“ Песента „Мощният, Силният, да помага Той“. С тази песен ще изразите едно състояние. Човек никога не е оставен да стои на едно място. Той е в динамическо положение. Той ще мине по правите линии, по плоскост, по огъването и по растенето. Четири процеса стават. Той върви по права линия, да се изкриви по плоскост, да се огъне и после, като се огъне, започва да расте. Растенето е работа. Красивото в живота е да започне човек да мисли. С мисълта вече започва красивият живот. Ще минеш по права линия, ще минеш по плоскост, ще се изкривиш, плоско движение, после огънато движение и след туй ще дойде организираният живот – растенето. Онези са приготвителни процеси. Като започне растенето, то е работа.

Научете се да имате едно чувство на благодарност на онази причина, която ви е пратила – живата причина, да благодарите, че при най-лошите условия, в които може да се намерите, да намерите едно малко добро, за което да благодарите. И в най-лошите условия има едно микроскопическо добро, намерете го и благодарете. То е човекът. В най-лошото състояние да благодарите за най-малкото добро в човека. Аз го виждам вечерно време, като вървиш в тъмната нощ, имаш една малка свещица, че всяка стъпка се осветява, да не паднеш в някоя дупка. Голямото благо е дневната светлина. Най-малкото благо е малката свещица, която показва една, две стъпки, осветява ги. Необходимо е някой път да се поставите в една мрачна нощ. Ако всички бяхте така щастливи, както мислите, то щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да знаете, че когато вие сте щастливи, вашето щастие се дължи на нещастieto на другите. Ако те бяха нещастни, вие не можете да бъдете щастливи. Защото всякога едно щастие се дължи на нещастieto на други. Или другояче казано, да се преведе в разумност това: Нещастieto или страданието, това е работа, която трябва да извършим. Радостта, това е плодът, почивката от работата, от туй, което сме изработили, ядем от плода. След като е работил един човек, след като дълго е посадвал дървета, набраните плодове седнал да яде. То е радостта, която му донасят плодовете. Радостта, това са плодовете, които опитваме от миналите страдания. Страданията са работата, която сме свършили. Може би някой път е неразумна работата, но каквато и да е, все таки е работа. Може да е работа, наречена мъчение, може да е труд – работа, може да е работа – работа. Имаме мъчение – работа, труд – работа и работа – работа. Като дойдете до работа – работа, дошли сте до най-хубавото положение. И в мисълта има мисъл – мъчение, мисъл – труд и мисъл – работа.

Благодарете, вие седите и не благодарите. /Една сестра падна. / Представете си, че един лист паднал от някое дърво. Какво има? Като падне някой плод, децата гледат и се смеят. Веднага благодарете, че паднал плодът. И във вас има такива състояния. Всинца страдате все от такива неорганизирани работи. То е неорганизирано състояние. Човек не е господар на своята мисъл, не е господар на своите чувства, не е господар на своите постъпки. Все ще се случи нещо неприятно. Трябва да се организирате. И змията като върви, се увива. Защо се увива? Заставена, крака няма, ръце няма, заставена е да се увива. Ако имаше ръце и крака, съвсем другояче щеше да върви. Та най-първо учете се да благодарите. Турете вашите очи на работа. Турете вашите уши на работа. Турете вашия нос на работа. Турете вашата уста на работа. Турете ръцете, краката на работа. Да не остане някой без работа, всички на работа турете, за да не остане някоя работа неорганизирана. Ако едно чувство го лишите от една правилна форма, то става разлато, съдържанието не може да се изяви. Ако има красива форма, пък няма съдържание, ще бъде празна кратуна, която шум дига. Ако има съдържание и форма, благо ще бъде.

Но в музикалните тонове трябва да имат красива форма, но трябва да има съдържание, после израз трябва да има. Три качества. Трябва да има най-хубавата форма. Вие по някой път искате да пеете. Аз, ако бях професор по пеенето, най-първо ще ви каже така да пеете: Лявата ръка отзад на кръста с горната част, допряна до гърба, дясната ръка на слънчевия възел с долната част на ръката към тялото. После се сменят ръцете. Тъй ще пеете вие в стаята. Така ще си туриш ръката и ще пееш: „Ре“, „сол“. /Учителят ги пее. Пее: „Животът е благо“. / Аз ценя това Божие благо. На последното липсва нещо музикално. Някои изговарят думите „Аз ценя това Божие благо“ като туря ударението на думата „ценя“, като повишава в същото време и гласа си на думата „ценя“. Движение няма в пеенето. То е изкуствено движение.

Естествено то движение е да слезеш долу и като слезеш долу, да прецениш.

Някой път, когато сте инертни, дайте съдържание на „ре“. Или дайте съдържание на „сол“ – доминантата е „сол“. „Си“ вече е духовната страна. Стигаш до края, пак ще се повърнеш назад. От „си“ не можеш да идеш нагоре, трябва да слезеш, да се повърнеш. „Си“ е отворена врата да слезеш в материалния свят, че наново оттам ще се качиш, или то е толкоз стръмно, че ще направиш едно завъртане. И птиците правят кръгове.

Я изпейте „Мощният, Силният“. /Всички изпахме песента няколко пъти. /

Неорганизираната материя създава работа. Трябва да се работи. Трябва да има нещо, което да се организира. Защото в света новите идеи трябва да се приемат. В съвременния свят всички страдате, понеже сте пълни с неорганизирани идеи. Трябва да ви давам образци, как да се организира материята. Един динамичен свят да се организира. Знанието е един организиран свят. Свободата е един организиран свят. Всичко онова, което е хубаво и възвишено, Божествено, то е вече организирано, качества има вече. А пък щом страдате, значи вече сте в един неорганизиран свят, който трябва да се организира. Страданието значи трябва да се превърне в радост. Работа ви дават. Щом страдате, от невидимия свят са ви намерили достойни за известна служба, за да страдате. Някои от певците като пеят, се запущва нещо на гърлото, искат да пеят, не могат, трябва да се изкашля, за да може ципицата да вибрира, да трепти.

Някой път в ума ти се е набрал прах, трябва да размърдаш този прах, да се раздвижи. В чувствата кал има. Тая кал трябва да я размиеш. На постъпките тази груба материя се наслоила, тези, тежките камъни трябва да ги отхвърлиш, да можеш да се движиш свободно. Да се проникнеш с онази великата идея. Външният

организиран свят показва онази любов, която провидението или Бог има към нас. Вие седите и казвате: „Какво е моето предназначение?“ Да мислиш, значи да организираш нещата. Най-първо иди намери един човек, който мисли. Учи се от него. Иди при един добър човек, той носи един организиран свят. Да се учиш от него. Казва: „Как стана добър?“ Ти, който не си добър, си неорганизиран. Иди при онези, които са организирани, да се научиш от тях.

Та казвам: Правата мисъл е закон за организиране на всички наши мисли. Мислите ни трябва да се организират. Едно чувство като тон трябва да е турено, като извикаш, да му чуеш тона. И тогава, като запееш: „Мощният, Силният иде да помага“, като запееш песента, Той мисли, че го викаш, Той в тебе помага, организира. Веднага ти се насърчиш. Ти седиш и философствуваш, казваш: „То с мене ще се занимава.“ Щом мълчиш, и Той мълчи. Създайте си работа. Ти си един неорганизиран човек. Ти на Мощния ще дадеш условия Той да организира, работа ще Му дадеш. Той ще се радва, че има какво да работи. Още веднъж изпейте „Мощният, Силният“. /Учителят пее и даде края: „Мощният, Силният, да помага Той“. / Има вече завършена форма. Има тук съдържание – „фа“. Формата е „ми“. Има движение, то е „сол“. Всичко се съгласува. /Изпяхме песента. / Хубаво е Той да вземе да помага. Ние като пеем, ние подигаме целия музикален свят. Всички взеха участие. Дойдоха, заинтересуваха се, нагласиха. Ако не бяха дошли да вземат участие щяхме да си мънкаме. Те дойдоха, оттук бутнат, оттам бутнат, помагат.

Казвам: Вярвайте в онова, което организира. Вярвайте в Божественото. Има нещо, което организира. Нашата радост, нашата надежда има нещо, което ги организира. Има нещо, което организира нашата надежда; има нещо, което организира нашата вяра. Има нещо, което организира нашата любов. Новите фази на любовта, не старата любов. Има нещо ново, което сега организира. То е подмладяването.

Подмладяването е закон за организиране. Остаряването е закон на детонирането. Нещата са нагласени. Старите са разгласени, пък трябва да се нагласят. Казва: „Остарях“, други казват: „Остарях“. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са имали хубави условия. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са мислили. Едните са остарели, защото не са имали хубави условия, а другите са остарели, защото не са мислили. Но и едните, и другите са остарели, дали е с „о“, или е с „у“, само причините са различни. В едните външните условия са липсвали, другите не са мислили.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 16 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27 януари 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОСНОВЕН ТОН

Отче наш.

Какви бяха основните положения на миналата лекция? –
/Организиран и неорганизиран живот. /

Светът на красотата към кое спада? /Към организирания свят. /
Грозотата е към неорганизираното. Злото е към неорганизираното.
Доброто е към организираното.



Фиг. 1

Ако само се напише една точка, към кой свят спада точката? Има видими и невидими. Кои неща са видими и кои невидими? В обикновения живот хората се движат, значи имат математическо отношение. А:В. Туй е едно отношение. Туй отношение как може да го преведете в геометрическа форма (Фиг. 1)? Каква форма имат отношенията? Сега вие се натъквате на една мъчнотия. Говори се за изкуство. В какво седи изкуството? Един художник има линия в изкуството. Например, Борис Георгиев има линия в своето художество. Красотата седи в линията. Той има деликатна линия на своето изкуство. Всичкото изкуство на него седи в линията. Някой човек има красиво лице. Художествено е направено лицето. Но туй лице, за да бъде тъй, то е вече първата степен на красотата. Тази красота трябва да има съдържание. Ние вече си служим с аналогия. Но аналогията сама по себе си нищо не доказва. Те се доизясняват само до известна степен. Да кажем, имате едно красиво шише.

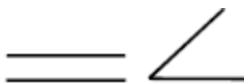
Приятно ви е. Но после това шише, не ви интересува само външната форма, вие се интересувате какво има вътре в шишето. Питам: Ако шишето е красиво, пък туй шише е празно, какво ще ви ползува това шише? Най-първо всички имате по една глава, нали? То е външната страна. Имате и лице. Но с какво е пълна вътре главата ви? Най-първо в главата ви има мозък, но в мозъка какво трябва да има? Имате външна коруба, имате външно вещество. В туй вещество трябва да се намери друго нещо, което е важно. Динамика трябва да има във веществото, дето се произвежда човешката мисъл. Защо ви е една глава, в която няма мозък, в който няма никаква динамика? Или другояче да уподобим, да си послужим с аналогия: Имате свещ добре направена, но тази свещ не гори. Защо ви е свещта? Какво е предназначението на свещта? – Да гори. Ами изгорялата свещ защо ви е? Има ли престъпление, когато свещта е изгоряла? Ако свещта гори и вие четете една книга, туй горене е на място. Ако тази свещ не гори, вие не може да четете, тази свещ не е на своето място. Няма предназначение за вас. Свещта е важна дотолкоз, доколкото може да ви служи. Може свещта да е хубаво направена, но не гори, тя няма отношение към вас. Казвам: Вие сте влезли в света на отношенията. Дотолкоз един човек има отношение към вас, доколкото може да ви бъде полезен в даден момент. Кое вие наричате „момент“? Кое е част от времето, което е неизмеримо. То е един момент. Казва: „Моментално стана.“ Значи става в известно време, дето не може да се измери. Моментът се взима за единица мярка, с която вие мерите отношенията на хората, които имат към вас. В един момент може да бъде разположен и неразположен спрямо вас. Туй време вие нито сте го виждали, нито сте го почувствували. Кой е видял онзи момент? Виждали ли сте кога се запалва огънят? Вие виждате едно, вие виждате резултата – запаленият огън. Но онзи момент, в който във вас се заражда дълбоко една мисъл, виждали ли сте го? Казваш:

„Искам да имам огън.“ Но виждали ли сте го? Имаш някаква идея за огъня. После започваш да мислиш как да го произведеш. Тогава вече имате една кибритена кутия, една клечка вземете, тогава имате някакво понятие как се палят клечките. След туй имате един резултат.

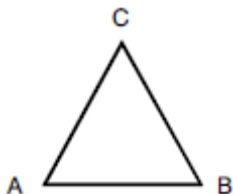
Казвате: „Аз искам да мисля.“ Какъв е законът на мисълта? – Същият закон. Аналогията е същата. Искате да мислите. Но как се мисли? Мисли се тъй, както се палят печките. Ти, за да мислиш, най-първо трябва да имаш един обект. Нали вие казвате някой път: „Може ли човек да мисли, без да има някакъв обект?“ – Не. – „Защо?“ – То вече е философски въпрос. Казваме: „Отвлечено да мисли човек.“ Трябва да има известен предмет, трябва да има някаква реалност, върху която човешкият ум трябва да се спре. Да кажем, ние толкова време говорим за любовта. Любовта видима ли е? Кой досега е видял любовта? Каква форма ще ѝ дадеш? Например, имате любовта на майката или любовта на брата, или любовта на сестрата. Вие имате само един външен резултат. От резултата съдите за някакво си отношение на някой си човек, което има към вас. Какви са най-елементарните отношения на онзи, който ви обича? Какви са елементарните отношения на гладния към хляба? Какви са отношенията на бедния към парите? Какви са отношенията на невежия към знанието? Невежият има отношение към някой си професор. Казвате: „Той е невежа човек.“ Какво означава невежеството? Какво вие давате на невежеството? Като как си представлявате невежеството конкретно? Аз разсъждавам сега много конкретно. Казвам: Силен и слаб. Невежият е слаб, ученият какъв е? – Той е силен. Контраст сега. Имаме слаб и силен. Имаме същото отношение между невежия и учения. Но по някой път туряте: „Той е невежа, той нищо не разбира.“ Едно дете може да е невежа. Може да е просто или учено. Каква дума можем да турим вместо тази дума? Децата учени ли се раждат? Хората добри ли се раждат? Сега вие,

слабият, искате да станете силен. Вие усещате, че сте прост. В какво отношение сте невежа? Ако човек е невежа, има ли нещо лошо, че е невежа?

Нали знаете, децата играят на една игра „сляпа баба“. Нали сте играли на „сляпа баба“? Завържат очите на едно дете, след туй крият една клечка някъде, детето със завързаните очи трябва да намери къде е скрита клечката. Нали сте играли? Не е голямо нещастие, ако някой от вас не е играл. Туй е, доколкото детето е прозорливо да намери клечката, де са я скрили. Светът мяза на тази игра. Много неща в света има скрити, вие, които сте били със завързани очи, сега трябва да ги намерите. Търсите къде са скрили клечката, ако я намерите, вие минавате за сведущ по предмета.



Фиг. 2



Фиг. 3

Добре е сега, имате точка. Какво отношение има точката към правата линия? Какво отношение има правата линия към плоскостта и какво отношение има плоскостта към тялото? Сега как ще ми изразите? Двама души имат отношение. Имате две успоредни линии (Фиг. 2). Двете линии са успоредни, но другите две успоредни ли са? В практическия живот така ли е? Философски може да се докаже, че

тия двете линии са успоредни, но в действителния живот има едно изключение.

Тези линии успоредни ли са? – Не. – Защо? – Пресичат се. Ако и двете ги пресечем с друга линия, тогава ще стане фигура, значи образува се триъгълник (Фиг. 3). Това е сега непонятно, понеже сега туряме движението в една и съща посока и да има три пресичания. Как ще станат тия пресичания? Допуснете сега отношението $A:B$, в колко отношения може да бъде? „А“ може да бъде твърдо тяло, може да бъде течено, може да бъде въздухообразно тяло. Какви ще бъдат тогава отношенията? Щом кажем, че А се отнася към (В); А и В в какво отношение се намират сега? Твърди тела ли са? Щом имаме триъгълника ABC , какво показва? ABC в дадения случай е резултат. Но тия трите линии, които са се пресекли, имаме три същества, живи същества, които образуват един триъгълник. Какви ще бъдат тогава техните отношения? Допуснете, че А е учител, В е ученик, какво е С? Или в този триъгълник А е майка, В е баща, С е детето. Ако А и В са учител и ученик, какво е С тогава? Баща и майка като ги разгледате, те са на физическото поле. Следователно, на физическото поле имате твърди тела. Имате учител и ученик, не е такова отношението, както между бащата и сина. Сега ние не знаем какво е С. В дадения случай С е знанието, което е добил ученикът. То е синът вече. В един ден, ако ти се учиш и не можеш да се научиш, какъв си ти тогава? Ако шишето не може да се напълни, какво е туй шише? Ако едно шише се пълни и се изпразва само по себе си, какво понятие ще имате за това шише? Ако го напълните, запушите го и после виждате, туй шише се изпразва, гледате отгоре запушено, какво мнение за това шише ще си съставите? Шишето да е изпило водата не може, да я продало някъде, не може, да е злоупотребило, не може. Какво е станала водата в шишето? – Изтекла е. Значи шишето е пукнато,

изтекла е водата. Де е погрешката в шишето, в шишето има ли някаква погрешка?

Вие сте дошли до едно положение, дето разглеждате въпроса на физическото поле. А равно на В. Как ще обясните Божествения свят? Ако вземете формата да означава физическия свят, ако съдържанието означава духовния свят, тогава смисълът на нещата, силата, която се съдържа във веществото, означава Божествения свят. Тогава, ако кажете, че отношението на формата към съдържанието се отнася както съдържанието към смисъла. Как ще го представите? Ако ви кажа: Я нарисуйте един учен човек, как ще го нарисувате?



Фиг. 4



Фиг. 5

Но нека засегнем един въпрос. Имате единица. Как се пише двойката? II, 2 – на тази двойка имате и друга форма. III, 3 – има пак две форми. В природата къде е двойката? – В очите. Къде е тройката? Къде е единицата? Четворката къде е? Четири, имаме четири единици в живота. Млекопитаещите представляват четворката, защото четири крака имат. Но къде е тройката? Явно доказателство, къде е трите? Тройката представлява един резултат. Но $1 + 2 = 3$. 1 и 2 и 3 равно 6. Трите имат триъгълник. Де е шестте? Имаме още един триъгълник, обрнат, то е вече резултат, точно обратно на първия (Фиг. 4). Триъгълникът, който е с единия връх нагоре, е Божествено

състояние, движението е нагоре, а пък другият триъгълник движението ще бъде точно обратно, надолу. Всякога вие все търсите едно ваше високо поетическо настроение, едно много добро настроение, което имате. То ще се съедини с едно противоположно движение. Всякога след една голяма радост, ще дойде скръб в душата ви. Вие сега искате да се освободите от скръбта в живота. Но не знаете, че скръбта е една необходимост в живота. Посока на движение е. Защото вие може ли да се движите само нагоре, да не се движите надолу? Някой иска да бъде само щастлив. Вие като се движите нагоре, казвате: „Той е на високо положение.“ (Фиг. 5) Допуснете, че той е тръгнал от тази плоскост и се движи нагоре. Ако се движи надолу, вие го считате унижен. Вие мислите, ако се движите към Бога, то е възвишен живот, ако се движите надолу, вие го считате за унижение. Откъде накъде? Обосновете защо. Ако се движите нагоре и надолу, де е лошото? Понятието за добро и зло, де е отношението? Доброто е организирано, а злото не е организирано. Злото е неорганизиран свят. Следователно, когато вие ставате лош, вие се дезорганизирате, отслабвате, губите сила. В неорганизирания свят човек всякога губи сила, губи знанието, светлината, губи здравето. В света на злото човек постоянно губи. Като каже човек, че не трябва да прави зло, подразбира, не трябва да губи това, което той има. Злото е туй, което лишава човека от неговите блага. Питам: Вълкът, който лишава овцата от нейния живот, от една възможност, къде е овцата? Изяде я вълкът. Тази овца съществува ли вече? Ако вие размесите в една смес желязо и чисто злато, наполовина смесите половин кило желязо и чисто злато, мислите ли, (че) златните частици ще станат железни? Представете си, че желязото изяло златото. Къде е златото? Мислите ли, че един вълк може да изяде една овца? Той се лъже, овцата остава овца. То са философски въпроси. Казвате: „Ние знаем, че вълкът изяде овцата.“ Той само формата разрушил, лишил овцата

от нейната форма, но не съумял да преобрази овчия живот, да го направи да мяза на вълчия живот. След като я изяде, той става кротък и спокоен като овцата. Казва си: „Защо изядох овцата?“ Но после, като дойде в него гладът, онази овца вече се освободила от него. Тя си е заминала, след туй той понеже обикнал овцата – сега философски разсъждения – той веднъж като яде овца, казва: „Чакай да намеря онази овца, която ми даде разположение. Аз бях неспокоен, имах лошо разположение, като я изядох, станах спокоен, да намеря друга овца, да ми даде туй същото разположение.“ Не е ли във вас същото някой път? Вие вървите, дойдете до някой студен извор, загоряло лицето, изпърхнало, като го наквасите, стане ви приятно. Като изсъхне наново, казвате: „Чакай пак да се наквася, да си напръскам лицето.“ Де е лошото, че вие напръсквате лицето с вода? Ето къде е моралът. Човек няма право да разрушава това, което не е създал. Престъплението на вълка седи в това, не че той изядл овцата, но че той разрушил една форма, която той не е създал. Следователно в света нямаме право да разрушаваме това, което не сме създали. Туй, което ние сме създали, може да го изменим. Но това, което не сме създали, нямаме право да го бутаме. Или другояче казано: Нямаме право да разрушаваме Божествената форма, която Бог е създал.

Сега правилното положение в какво седи? Ако за едно празно шише кажеш, че то е празно, има ли престъпление? Няма никакво престъпление. Кажеш: „Шишето ти трябва да се напълни.“ На друг кажеш: „Шишето ти е пълно.“ Де седи преимуществото? Ако кажеш: „Това шише е пълно, онова шише е празно.“ В какво седи преимуществото? Ако кажеш: „Ти си празно шише“, по-малка е цената. Ако кажеш, че е пълно шише, по-голяма е цената. Като ти кажат, че си лош човек, ти си празно шише, като ти кажат, че ти си добър човек, ти си пълно шише. Следователно, в дадения случай цената ти е по-малка, в другия – цената ти е по-голяма. Сега, какъв е

философският извод? Какво трябва да кажеш на себе си? Ти ще кажеш на себе си тъй: „Много си прост, голям простак си.“ Или: „Ти си празен.“ Какво трябва да направиш? Ще кажеш на себе си: „Ще станеш учен.“ – Напълни се значи. На себе си ти ще си кажеш, че не е лошо, но ти кажеш: „Трябва да бъдеш добър.“ – Грозен си. Какво означава грозотата? – Неорганизиран свят. Щом си неорганизиран, организирай се. Онзи, който не е учен, да каже на себе си: „Трябва да учиш.“ Под думата „трябва да бъда добър“ разбира наука. „Ти трябва да бъдеш богат“, разбира наука. Всички тия динамически процеси показват организиране. Да се учиш, то е процес на организиране. Когато вие занимавате тия малките деца, които не знаят да четат, нали най-първо ще им откриете буквите, след туй пристъпвате да ги учите да ги съединяват буквите, изучават химия. Б съединено с А. Или С, или Д. Една дума, която вие образувате, от колко елемента е направена. Думата „добре“ от колко елемента е направена? – От пет. Те са Д О Б Р О. Имате елементът Д, елементът Б, елементът Р. Елементът О два пъти е даден. Тогава на химически език какво ще кажете? Водата от колко елемента е направена? Имате два атома водород и един атом кислород. Казвам: „Добро“ и „добър“. Какво означавате под думата „добро“ и „добър“? Казвате: „Той е добър човек“ и „Доброто в нас“. Доброто е динамично, доброто е динамика. Добър е статично положение. Добрият човек е твърд човек. Казвате: „Как човек ще стане на вода?“ Щом ти се движиш, щом ти тръгваш в една посока, движението е водата. Водата се движи. Значи мисълта е, която има движение. Всяка една мисъл, която е в статично положение и вие се измъчвате, понеже не сте в движение. Имаш желание да се движиш, да направиш нещо. Имаш желание да пееш, не можеш да пееш. Намираш се в едно статическо положение. Щом започнеш да пееш, вече има динамика.

Казваш: „Добър човек съм.“ Доброто показва, че трябва да се организираш. Доброто е вече процес на движение. Злото е един разбойник на пътя. Какво ще направи сега? Който и да е разбойник в гората ще каже: „Стой, дай каквото имаш в джобовете си.“ След туй този разбойник е доста благороден човек, казва: „Ти си един пътник, голям товар имаш, дай товара си, аз ще ти услужа, дай ми хляба, парите, ти ще вървиш по-лесно, няма да се уморяваш в дългия път.“ Питам сега: Разбойникът мисли ли тъй? То е наше тълкувание сега. Откъде е дошло туй желание на разбойника да ти вземе парите? В нас не е ли същото? Вие, като идете в училището, вие нямате ли желание да вземете знанието на учителя, не го ли обирате? На общо основание го обирате. Да обереш учителя си, учен ставаш, това не го считате за лошо, но да обереш един човек в гората, ти престъпник ставаш. Защо? Как ще оправдаем? Защо в дадения случай е престъпление, а в другия случай не е престъпление?

Във всинца ви има желание, вашите съкласници в училището искате да имат добро мнение заради вас. То е един добър почин, един добър подтик. Кога вашите другари могат да имат добро мнение заради вас? Ако сте един от най-способните в класа, ще имат много добро мнение. Каквото преподаде учителят, веднага го знаете, способен сте. Тези ученици, които не са разбрали, ще ви викат да им разправяте. Някои не са разбрали нещо по математика, ти започваш да разправяш. Тогава другите ученици смятат, че ти си способен, имат уважение. Добре, вие искате да имате доброто мнение. Значи трябва да бъдете най-способният в класа. Допуснете сега, че вие всички сте способни в еднаква степен, какво отношение ще имате тогава? Ще образувате едно трио, ще образувате един квартет, ще образувате един оркестър. Някои мислят, че хората като станат съвършени, няма какво да правят. Като стават съвършени, тогава започват да работят. Защото само съвършените хора работят. В

съвършенството няма еднообразие. В съвършенството има разнообразие. Онзи човек, който е съвършен, той навсякъде ще си намери работа. Вижте онзи, ученият грънчар, като вземе тази пръст, вземе я, мачка я, суши я, прави хубави съдове, продава ги навън, сближава се с хората. От нищо нещо прави. Или вземете онзи художник, взел един лист и един молив, нарисова, направи нещо смислено. Ученият човек осмисля нещата навсякъде.

Та казвам: Вие в живота, за да бъдете учени, трябва да можете всякога да разрешите една мъчна задача, да излезете от едно мъчно положение, да излезете из едно трудно положение. Аз да ви представя един пример. Представете си, че вас ви дават една кибритена кутия само с една клечка кибрит. Зимно време, вие се намирате в някоя хижа, всичко има, и дърва има, всичко има, но вие имате само една кибритена клечка. Вие трябва да бъдете много внимателни, защото имате само една клечка кибрит. Като седнете, няма да бързате да дращете, но ще видите дали няма течение, ще гледате да няма никакво течение, после да няма влага, вземате всичко предвид. Тогава с най-голямо внимание ще драснете клечката, ще гледате да запалите огъня. Ако направите това, тогава работата е сполучлива, огънят се запалва. И вода ще имате, и ориз ще сварите, ще пригответе за ядене. Но ако изгасне клечката, отиде работата. Следователно вие в живота имате само една светла мисъл. То е една клечка. Казвате: „Защо ми е тази клечка?“ От тази клечка зависи вашето щастие. Ако тази мисъл турите в едно динамическо положение, ще имате и вода, и варен ориз, ще пристъпите към един процес на ядене. Ще се освежите. След туй ще бъдете готов за път. Вие казвате: „Какво може да ми направи една кибритена клечка?“ Добре, да кажем, вие имате само един молив. С този молив може да направите и голямо добро, и голямо зло. Ако вземете, че напишете сладки думи приятелски и ако напишете най-лошите думи, от

молива може да изкараме и добро, и зло. Вашето щастие седи във вашия молив, във вашето перо. С него вие може да си създадете и щастие, и нещастие. Вашата ръка, която носите в дадения случай, може да ви причини и най-голямото добро, и най-голямото зло. Вашето око може да ви причини и голямо зло, и голямо добро. Вашата уста, вашият нос, всичко в дадения случай може да ви бъде едно добро или едно зло. Вие може да го употребите за добро или за зло. Казвам: Използвайте условията, които ви е дал Бог. Използвайте ръката си, направете най-хубавото. Ами че вие станете сутрин и казвате: „Господи, защо така ме създаде да страдам?“ Вие пишете едно писмо на Господа. Какво ще ви бъде? След като кажем на Господа, че светът е лош, знаете какво ще ви бъде? Вие, старите, имате един метод, искате да сплашите Господа. Казвате: „Аз вече не вярвам в Бога.“ Вие искате да го заставите да каже: Чакай, не може. Оставете този прием. Ти искаш да заставиш твоя Учител да ти говори, ти нищо не знаеш, да го накараш, че той да знае. Първото нещо, научете се да използвате всеки един случай, оценявайте благата, които имате. Да кажем, имате в себе си едно неразположение. Неразположението в един случай е най-малкото препятствие, което може да ти се случи в света. Пък то е потребно. Всякога неразположение човек може да има, когато се намира на границата на някаква опасност. Неразположението е една граница, зад която седи голяма опасност. Туй неразположение трябва да дойде, да те спре. Щом се спреш, значи пред тебе има голяма опасност. Неразположението спасява от едно голямо зло. Ти казваш: „Защо ми се случи това неразположение? Аз трябва да бъда разположен.“ Ако ти беше разположен, ти щеше да си създадеш най-голямото зло. Ти ще се спреш да мислиш. Щом си неразположен, трябва да се върнеш назад. Как ще ме разберете „назад“? Но откъдето си тръгнал, тази посока, която си хванал, ще се спреш. Посоката, към която се движиш,

не е правилна. Нали често разрешавате една задача по един начин, виждате, че не се решава. Ще вземеш, ще избереш друг един метод.

Вземете в музиката, например, ако имате „до“, „ми“, „сол“. От „до“ до „ми“ е терца, от „ми“ до „сол“ е пак терца, от „сол“ до „ми“ е пак терца, от „ми“ до „до“ е пак терца. Какво искате да кажете? От „до“ до „ми“ е от физическия свят до духовния. От „ми“ до „сол“ е от духовния свят до Божествения свят. От „сол“ до „ми“ – от Божествения до духовния, от „ми“ до „до“ е от духовния свят до физическия свят. „До“, „ми“, отношение съществува от физическия свят до духовния, „ми“, „сол“, от духовния до Божествения. После се връщате. Сега има ли някакво престъпление, че си се върнал назад? Сега нали сте писатели, поети, тук всички пишете, всички сте литератори, няма нито един от вас, който да не е литератор. Се сте писали по едно писмо. То е едно съчинение. Натопиш перото, след туй пишеш съдържанието. Туй съдържание изтича от перото. Перото остане празно, казва: „Не мога да работя.“ За да го накараш пак да работи, ти го натопяваш в мастилото. Дотогава, докато топиш перото, какво означава? То казва: „Ако ме нахраниш, ще работя.“ Топенето на перото в мастилото е хранене. На перото е приятно, че го храниш. Като го храниш, то работи вече. Казвам сега закона. Онзи закон, върху който трябва да построите живота си, е толкова елементарен и прост, че ако всички бихте вървели по този път, нещата не щяха да бъдат трудни, както сега. Вие седите и мислите: „Защо природата мене не ме е надарила така, както другите хора?“ Отде знаете, че не ви е надарила? Ако всинца беше еднакво надарила, какво щеше да стане с вас? В разнообразието е именно смисълът. Двама души не може да намерите с еднакви способности. Много тънко различие има между хората. Хубостта на живота седи в голямото различие, което съществува между хората. Вземете един човек, може да е посял един бор преди 120 години. Той е посял една семка. Друг дошъл след 120

години, че туй дърво го отсякъл. 120 години съхнало. След това го вземат, че направят един инструмент. Значи, 300 години са се минали, откато семката е посята, която израснала на един голям бор, от бора, който беше отсечен и който изсъхнал. След 120 години дойде един майстор и направи един инструмент и след 400 години виждаш на туй дърво отгоре свири някой. Сега вие искате нещата да стават механически, да се посее семката и да израсте. И аз бих желал да има в този свят, дето го мислите. Той съществува, но вие ходили ли сте в света на тия възможности? Той съществува, този свят. Запример, един ден вие имате прекрасно настроение, въодушевен сте като пеете, мислите, че сте щастлив. Седите, всичко наоколо пее. Дойде една малка причина и целият ваш свят се срути, съдържанието, всичко туй хубаво изчезне, отиде вече, отчае се, не искате да живеете. Питам сега: Къде отиде вашият свят? Вие сте в света на замръзналото. Нали зимно време стават такива цветя по прозорците. Зимно време съм минавал през гората. Когато вали сняг, цялата гора се е окичила със (снежни цветя). Казвам: Да имам една фотография. Но към обед слънцето изгрее, туй украшение, което струваше милиарди, всичко туй окапе, изгуби се. Природата си играе като някой художник. Рисува и сменя своите картини.

Помнете, един закон има: След всяко страдание, което природата ви дава, тя ви готви нещо по-хубаво, и след всяко благо, което ви отнема, тя ще ви даде нещо по-хубаво. Сменя се сцената. Взема една картина, да ви даде друга. Ако остави старата, новата няма да дойде. Вашето заключение е, вие мислите, че туй, което ви е взето, лишени сте от едно благо. Но когато човек се лишава от едно благо, му дават друго, по-голямо благо. Трябва да се учите. Трябва да разбирате закона на материята. Вие не сте изучавали себе си. Вие не сте изучавали вашия мозък, не сте изучавали вашето сърце, не сте изучавали вашето тяло. Вие не знаете закона на вашето сърце. Не

разбирате езика на вашето сърце, езика на вашия ум, не го разбирате. Тепърва има да се учите да разбирате езика на вашето сърце. Сега тук-там знаете по някоя дума. Като някой, който не знае френски език, но само казва: „Парле ву, парле ву.“ То са само забавления, че знае нещо. Да знаеш едно изречение е хубаво, но то не е да знаеш френски език. Казвате: „Имам добро разположение на сърцето си.“ Това не е езикът на сърцето. Езикът на сърцето, то е цяла култура. Трябва да знаеш какво да говориш. То е като една домакиня, която взема брашно, масло, сирене, точилката и след туй ще направи една хубава баница. Веднага ти стане приятно, че знае да направи баница. Питам: Каква е тази домакиня? Казвам: Не е ли все същото нещо? Ти носиш буквите, знаеш ги, но не знаеш как тези букви да ги наредиш. Не знаеш какво да наточиш с буквите. Каква баница ще направите? Една умствена баница, едно съчетание ще направите. Казвам: Тепърва има да изучавате законите на формите, законите на съдържанието, законите, които осмислят нещата. Първо ще проучавате главата с вашия мозък, ще проучавате сърцето си, ще проучавате тялото си. За пример, ако ти седнеш, ако те слушат твоите пръсти, всеки един от вас може да седне на пианото, да свири като един виртуоз. Кажете на пръстите: „Я ми посвирете“ и те веднага го слушат. Пръстите започват да свирят. Ако знаеш езика, само ще кажеш: „Еди-кое си парче, посвирете ми.“ Каквото искаш, пръстите знаят точно кое парче. Като кажеш, всеки пръст знае кой тон да вземе. Кажеш на пръста да вземе „до“ и взема „до“. Каквото кажеш, прави. Това е Божественият свят. Ти какво искаш? – Кажеш: „Аз искам да стана добър човек.“ Никакъв няма да станеш. Специфично в дадения случай трябва да определиш.

Най-първо научете се да вземате основния тон. Кой е основният тон на живота? Я ми вземете основния тон на живота. Основният тон е при най-лошите условия на живота си да не изгубиш

разположението си. Това е „до“. То се изисква опити, опити. Казва: „Невъзможно е“. Аз съм гледал тия, които играят на въже. Привеждал съм на вас и друг път примера, пак ще ви го приведа. Турят едно въже на Ниагарския водопад. Най-първо един акробат върви по въжето с една върлина. Какво равновесие се изисква. Най-малкото изменение, ще намери пропастта долу. Втори път този господин минава без върлина. Третият път туря на гърба си още един и двамата минават по въжето. Кой е по-сръчен, който носи, или който седи на гърба му? Какво доверие трябва да има онзи, който е на гърба, когото носят. Пък и другият, какво доверие трябва да има в себе си, колко измерено трябва да стъпва, че да мине по въжето над водопада. Ако един акробат туй може да го направи, ние ще кажем ли, че не можем да го направим? Още по-хубаво ще го направим, то е знание. Този човек се е учил да пази равновесие. Като го гледах, казвам: Браво.

Та казвам: Всички вие (сте) горе, акробати на въжето. Понеже не сте научили изкуството, често падате от въжето, че сте се изпоплашили да се качвате. Аз ви съветвам, не туряйте въжето нависоко. Най-първо опънете въжето на половин метър височина, качете се отгоре на ниското. Трябва да се научите най-първо на ниското, после малко по малко повдигайте, докато дойдете до най-голяма височина. Не упражнявайте изведнъж на десет метра. То е опасна работа. Тъй, ниско, най-напред първо на 25 сантиметра ще го туриш. Лесно човек ще се научи да седи.

Сега вас бих ви попитал: Може ли вие да имате една майка много добра, много учена и здрава, вие плачете и имате нужда, и тя да седи спокойна и да ви гледа, няма да се интересува от вас? Невъзможно е. Може ли тогава ние да седим в света и да мислим, че Бог, Който е създал всичко, когато ние страдаме, Той седи спокоен и ни гледа? Но някой път Той ни показва пътя, ти не искаш. Каквото ти каже, направи го. Тръгни малко напред.

Започнете едно възпитание на вашия език. Някои хора и като мълчат, пак говорят. Да се възпита езика е много мъчна работа. Някой мълчи, но вътре мърда си езика, мърмори. Ще го възпитаеш, тъй както ученик. Ще му диктуваш хубаво. Не допускайте на езика си да произнася никакви празни думи, ако искате да бъдете човек в пълния смисъл на думата. Много пъти човек ще произнесе много думи, за които плаща. Ние сме говорили, говорили такива празни думи, за които сега плащаме глобите. Обидиш някого, дошъл стражарят, глобите. В Америка или в Англия, който не се подчинява, веднага го глобяват. Ако не платиш, глобата се увеличава. И в природата има глоби. Щом направиш погрешка, ще платиш. В Америка американските стражари, знаеш колко са взискателни, онзи стражар е 6 лакти висок, вдига 50-60 килограма с едната ръка. Ако ти се противиш, той казва: „Не може, който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява. Какъв си бил ти, нас не ни интересува. Порядките в Америка трябва да се пазят.“ И природата, и тя казва: „Ти си дошъл с цел да се подчиняваш на земята.“ Ако не се подчиняваш, ще те набие. Питаш: „Защо ме биеш?“ – Защото не слушаш. Казвам: Подчинявайте се доброволно на онези закони, по които вашият ум работи, подчинявайте се на онези закони, по които вашето сърце работи. Изпълнявайте законите, по които вашето тяло работи. Това е едно благо. Има закони, които регулират вашето тяло. Има закони, които регулират вашето сърце. Има закони, които регулират вашия ум. Тия закони изучавайте ги. Характерът на човека се образува като намери тези три закона, да знае техните потънкости, да знае как да се обхожда. То е човекът.

Сега какво разбрахте вие? Ще кажете: „То тъй се говори, ние ще живеем, както ние разбираме.“ Питам: Ако имате едно движение, пътят от 1 до 2 откъде е? 2-то е пътят към едното и 3-те е пътят към двете. Следователно, двете ще иде до едното и трите ще иде до двете.

Ако по този път не вървиш, ще те сполети нещо зло. Двама души може да се карат, само ако те се движат един срещу друг, ако не отиват в една посока. Двама души се карат, понеже отиват един против друг. Ако единият е двойката, а другият е единицата, и двамата вървят към тройката, животът има смисъл. От физическия свят ще се движиш към духовния, от духовния към Божествения. От Божествения имаме онова слизание към физическия. Постоянно имаме едно хармонично движение. След като си се качил към Божествения свят, онова, което си придобил, го туриш в действие. Отново трябва да слезеш във физическия свят, да вземеш материал, веднага да обработиш, да влезеш в духовния свят и в Божествения свят. То е едно колело, имаме постоянно слизание и възлизане. Този процес навсякъде го имаме в природата. Туй го виждаме в растенията, соковете от корените отиват в клонищата и от клонищата слизат в корените. Има една постоянна обмяна. И благодарение на тази обмяна се раждат плодовете. Ако тази обмяна не ставаше, никакви плодове не биха се родили.

Но казвам: Успехът на човека зависи от здравословното състояние на тялото, от здравословното състояние на сърцето и от здравословното състояние на човешката мисъл. Значи, когато мозъкът функционира правилно, когато симпатичната нервна система функционира правилно, човек е здрав и способен за всяка дейтелност, за всяка работа. Когато органите не функционират правилно, тогава се раждат големи противоречия. Някой път не знаеш какво да мислиш. Някой път не знаеш какво да чувствуваш. Някой път имаш тъмнина в ума си. Туй е неправилно състояние на твоята мисъл. Или някой път се заражда едно инертно състояние на тялото, органите нямат простор за движение.

Тогава законът казва тъй: Не може да изпълниш волята Божия без любов. Щом изпълниш волята Божия без любов, вече има насилие.

За да изпълниш волята Божия без насилие, трябва да имаш любов по свобода. Ние туряме любовта като един свободен процес за човешката мисъл, свободен процес за човешките чувства и свободен процес за човешките действия. То е любов. Туй, което дава свобода на чувствата, туй, което дава свобода на действията, туй, което дава свобода на мисълта, това е любов. Една сила, която освобождава човека от противоречия, които се явяват в живота като една необходимост.

Я изпейте песента „Мощният, Силният“. Вие изпахте „Мощният, Силният“. Петолинието го имате на ръката. Пръстите на ръката представляват петолинието. Под Меркурия кой тон се намира? – „Ре“. На първата спомагателна линия е „до“. Между Меркурий и Слънцето е „фа“. На слънчевата линия е доминантата „сол“. Между Слънцето и Сатурн е „ла“. – На Сатурн е „си“. Между Сатурн и Юпитер е „до“. На Меркурий е „ми“. Значи Меркурий се занимава с терцата. Той е много практичен. Терцата е първата хармония между трима души. Той е търговец. Трима души трябва да имат съдружие, тригълник. В Слънцето втората терца от „ми“, от Меркурий до „сол“, от Меркурий до Слънцето. Трябва да разбирате закона на хармонията. Искате да имате едно хубаво разположение. Тогава трябва да дойдете на слънчевата линия. Та казвам: Аз поставям доминантата „сол“ на третия безименен пръст, на слънчевия пръст. „Ми“ е на Меркурий. „Ре“ е под Меркурий отдолу, в материалния свят. Спомагателната линия е в гъстата материя. Отгоре имаме „ми“. „Фа“ е между Меркурий и Слънцето. Всичките блага се раждат на земята, от една страна е Слънцето отгоре. „Фа“ е всичките плодове: Ябълки, круши, сливи, то е все „фа“. Всинца сте запознати, няма някой, който да не е ял плодове. „Фа“ е череша, ябълки. След като ядете плодовете, вие имате известно разположение. По някой път вие си гледате линиите на вашата ръка. Вие всякога имате следното отношение. На някой способен ученик, на някой учител по музика му е приятно да му

преподава. Който не знае, той се страхува. Най-първо взема само струните, учителят нагласява цигулката и ученикът прекарва лъка върху струните „сол, ре, ла, ми“. След туй иде другото изкуство, да вземеш да съпоставяш тия струни. Да вземеш „до“ на спомагателната линия е доста трудна работа. В живота казват: „До“ е основният тон. И при най-лошите условия да не изгубиш своето разположение за работа. „Ре“ е вече при най-големите болки да можеш правилно да вземеш „ре“. Тогава като дойде Меркурий, спасява положението. „До“ е най-трудно да го вземеш. Като дойде Меркурий, започва умът да работи. Като вземеш „ми“, „ми“ е спасителното положение. „Ми“ спасява положението. Ти ще излезеш от две противоречия: От противоречието на „до“ и от противоречието на „ре“. Какво е разрешението на противоречията на живота и на страданията в живота? То е една разлика. Меркурий – малкия пръст ще го хванеш, ще кажеш: „Много ти благодаря.“ Казва: От големи страдания останах малък, не можах да порасна. Трябваше аз да помагам, той работил повече. Тез, другите, те са израснали, не са били тъй поставени при тия страдания. Казва: „Колко много се опъвах, докато се спра.“ Сега имате при най-лошите условия да вземете „до“. Значи да се не поколебае твоята воля и при най-големите страдания, да не изгубиш надеждата си, да дойдеш до любовта. Веднъж стъпи ли кракът на любовта, то е светът, от който идат всичките блага, които съществуват на земята.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Вярвам, че отсега нататък вие ще станете по-добри музиканти.

XVIII година, 17 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 3 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЕДИН ОПИТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. /

Тема № 10 Напишете поетическо произведение върху карамфила, три куплета. Един от вас да напише как се ражда карамфилчето, втори – как е израснало, как е видяло за първи път слънцето. Трети, как майка му го отгледала, как отива в училище с букварчето, после свършва университет. Става стара баба. Или опишете живота му. Песента минава от една държава в друга държава. – /Някои се засмяха. /

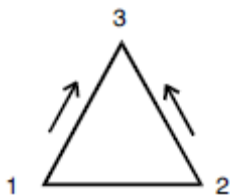
Кое е онова, което произвежда хумор? Вижда ви се малко несериозно. /Отива в училище с букварчето, свършва университет, става стара баба. / Стар мъдрец става с всичкото знание. Стара баба, вижте каква е идеята. Старост, значи вече проявява знание. Баба, значи израснал, че никой не може да го побеждава. Пък вие вземате старата баба един човек, който остарял, че за нищо не го бива. С баба никой не може да се бори. Следователно, вие сте изопачили думата, изгубила своя смисъл, обезценила се. „Баба“ на турски, като изменим само ударението, значи баща. Какво лошо има, ако карамфилчето станало баща? Вие разбирате вашата стара баба, то е съвсем друго значение.

Когато човек влиза в един свят, дето материята е по-гъста, всякога всичките му представи се изменят. Не са ясни, не са отчетливи. Вземете идеята. Представете си, че нямате идеята за сладко. Живеете в една местност, дето няма никаква сладчина, никакви сладки плодове. Може ли да говорите за сладкото? И да ви говорят философски, какво ще разберете? Следователно, на човека

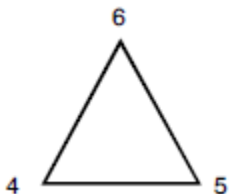
може да му се говори за онова, което той е опитал, за една реалност. Може да говорите за реалността, която отвътре излиза навън и се проявява, реалността, която отвън се проявява. Трябва да опитаме туй, което от туй се проявява. Туй, което отвътре се проявява, трябва да го изживим.

Запример, вие тръгвате в живота и най-първо всички искате, всички имате желание да ви обичат. То е невъзможно. Как ще познаете, че някой ви обича? Какво веществено доказателство имате, че някой ви обича, конкретно. Какво доказателство може да ви даде някой, че ви обича? Ами че обичта е един абстрактен, отвлечен свят. Само в някои случаи човек се убеждава, после пак се разубеждава. Сега, кое е същественото качество, което доказва, че някой ви обича? Кое е по-хубаво: Да обичате или да ви обичат? – /Да обичаме. / Защо? Човека не трябва да го обичат по единствената причина, че него го обичат. Понеже той е дошъл и живее, неговият живот е резултат на една друга любов. Следователно, той любовта я има. Сега тази любов отвътре трябва да я прояви. Тази любов отвън дошла, създала го. Сега той трябва да прояви любовта отвътре. Да прояви любовта към другите. Онзи, който проявява любовта си, е всякога по-силен. Онзи, който обича, е всякога по-силен от онзи, когото обичат. Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ви обичат. Когато обичаш, противоречие не може да има. Ти вече можеш да регулираш своята любов, както искаш. Когато те обичат, ти не можеш да регулираш нищо. Ти не си господар на положението, когато те обичат. Нямах думата. Вие се месите, когато ви обичат, давате разпореждания, заповеди, как да ви обичат. Тогава вие не разбирате закона. Всякога от създание мира, Адам не е разбрал, Ева не е разбрала, всичките поколения не са разбрали закона на любовта. От това произтича всичкото противоречие.

Имате един триъгълник 1, 2, 3 (Фиг. 1). По какво се отличава двете от едното? В даден случай какво се е увеличило? Линията 1 – 2 на кого принадлежи, на едното или на двете? Едното накъде ще се движи? Коя е посоката на едното? Едното се движи към три. И двете се движи към три. Пътят на едното и пътят на двете се срещат, пресичат се в точката три. Линията 1 – 2, това е пътят на едното, който е извървяло, то е пътят, който е извървяло от едно до две. Ако едното тръгне и двете тръгне, в каква посока ще тръгнат сега? Какво число е три?



Фиг. 1



Фиг. 2

Сега имаме следния триъгълник (Фиг. 2). Какви ще бъдат числата? Три ще се върне на четири, три и едно е четири. 2 и 3 колко правят? 3 и 1 и 2 правят 6. Сега туй положение е статическо. В този триъгълник се показват възможностите, в три разумни същества, които живеят в зависимост едно от друго. Едното представя разумно същество и двете представя разумно същество, и трите представя разумно същество. Тогава ние казваме: Едното на какво може да се уподоби? Едното може да уподобим на киселина. Едното е, от което

излиза енергията. Двете е, което възприема. То е основа. Три, това е резултат. То е солта или то е законът на равновесието. Думите „равновесие“ и „сол“ са синоними. Солта пази равновесие. Нещата не гният. Когато дойде до числата, трябва да разбираме закона, по който те се проявяват. Някой път казвам: Имате числото три, което пази равновесието. Някои хора са нервни по силата на числото три, понеже е слабо у тях. Сприхавият човек губи равновесието си. Да кажем, един метал се окислява. Златото най-малко се окислява, а желязото се окислява повече. Казвам: В старо време и до днес съществува една наука, в която металите вътре се облагородяват, да добият едно вътрешно равновесие. Тогава човек трябва да изучава себе си. Ние имаме човешкото естество. Казвам: Както и да го вземете, имаме физическа страна – тялото. Имаме неговото сърце, неговата глава, неговия стомах. Имаме стомахът 1, дробовите 2, имаме главата 3. Значи здравето. Значи здравето на човека зависи от действието на стомаха, от действието на дробовите и от действието на главата. В следния момент енергиите се изменят. Трите вече става активно, става на четири. Трите, събрано с едно, става киселина; двете, събрано с три, дава основа. Всички събрани заедно, стават сол. Тогава стомахът в даден случай, ако стомахът влезе в съприкосновение с мозъка, той се превръща на едно активно число, придобива активна енергия. И за храносмилането, ако мозъкът не дойде да даде подтик, храносмилането не може да стане правилно. Стомахът, за да стане активен, трябва да образува една връзка с числото три. И тогава в основата ще дойде до симпатичната нервна система. В съвременната психология играят рол динамичните числа. Но човек трябва да разбира тази идея. Ако той не разбира закона, той ще се намери в това положение, в което се намира сега. За него числата нямат смисъл. Едното е едно количество, една ябълка, един кон. Казваш: Една ябълка, един кон, то едно и също нещо ли е? Казва: Една

граната, един народ, едно слънце, то едно и също нещо ли е? Казва: Една граната, един народ, едно слънце, една планета, една вселена, все едно ли е? Еднакъв смисъл ли има едното вече? Едно пясъче. Казва: „То е едно пясъче.“ Едно житено зърно, туй едно става динамично. Ако имате един човек или едно животно, значи движи се. Значи, може да расте. Ако кажем: „Едно житено зърно“, то може да расте, ако кажем: „Животно“, то може да се движи, ако кажем: „Човек“, той вече може да мисли. Едното при дадено положение може да е без съдържание, може да е когато расте или когато се движи, или когато мисли. Числата вие може да ги смятате. Когато имате да изучавате ония съединения, първоначалните елементи, какво представят първоначалните елементи? Нали първоначално мислеха, че атомът не се разлага? Сега се оказа, че атомът може да се разложи. След време може би ще могат да разложат йона, който считат за неразложим. Елемент е туй, от което може да се произведат другите форми. Елементът всякога служи като основа за произвеждане. Казвате: „Елементарно знание.“ Но елементарното знание е винаги като основа. Казвам: Де трябва да се постави едното? Представете си, че този триъгълник е в движение, има един център. Тогава едното ще се премести. Сега вие някой път забелязвате, че някой път сте активни, въодушевени с вяра, с надежда, мислите, че всичко може да направите. След туй ставате тих и спокоен. Казваме: „Няма защо да се безпокоя.“ Най-после ставате неутрален. Всеки ден ставате основа, киселина, ставате и сол. След туй тази сол пак се разтапя, тази сол изгубва своето равновесие. Сега под думата „основа“ ние вземаме нещо, върху което можеш да градиш. „Киселина“ ние разбираме материал, който може да гради тази основа. Под думата „сол“ ние разбираме общия резултат от основата и туй, съграденото върху основата. Завършената форма ние вече наричаме сол. Цялата къща съградена, тя е вече сол. Онова, върху което вече можеш да живееш.

Смешно е, за понятието сол има и друг смисъл, казвате: „Да се осолени яденето.“ То е едно само специфично състояние на солта. В туй отношение ние разбираме едно специфично състояние на солта. Ако се посоли едно растение, всяко растене, всеки процес престава. Солта вцепенява нещата, но им дава друг резултат. Онези, които са много консервативни хора, имат много сол. Консерваторите имат повече сол, а демократите какво имат? Когато кажем, че някой човек е демократичен, какво има той? В демократите солта започва да се разтопява и да се осоляват и другите.

Та казвам: За да може мисълта ви да бъде правилна, вие трябва да турите тия трите единици. Числото три съставя една основа за вашата мисъл. Не може да се прояви някаква деятелност във вас, ако не турите трите числа в действие. Ако най-първо във вас се роди едно желание, туй желание ще се яви за вашия стомах. След желанието на стомаха, ще дойде онзи процес на действие, ще започнат вашите дробове да функционират. После ще дойдете във вашата мисъл да разсъждавате. В друго отношение вашият стомах ще започне да действа по причина на вашия ум, на числото три. Умът е, който стимулира стомаха да достави материал за работа. А пък числото две, дробовете, то е процес на съграждане. Чрез дробовете мисълта се съгражда. Чрез стомаха се събира материал за мисълта, а чрез самия ум мислите се прекарват в действие, ценност добиват. Мисълта дава ценност на нещата. Тогава ние определяме тъй една права мисъл. Във всяка една мисъл има движение, определена една посока на движение. Туй движение трябва да се обуславя с известно малко количество топлина, след туй път на движението трябва да се определи от светлината.

Вие казвате, че човек трябва да има идеал. Идеал трябва да има човек. Идеалът, това е светлината, посоката, в която трябва да се движи. Какъв ще бъде идеалът? Идеалът може да бъде слънцето.

Идеалът може да бъде Бог. Туй, което виждаме, какъв идеал може да бъде? Идеалът е Бог. Идеалът на човешкото сърце са чувствата. Идеалът на човешкия ум са мислите. Идеалът на стомаха е храната. Три идеала има човек: Да се храни е идеал на стомаха. Лишете стомаха от идеала му, обезсмисля се животът. Лишете дробовете от въздух, обезсмисля се дишането. Лишете ума от човешката мисъл, и той се обезсмисля. Сега, разбира се, ние се повръщаме от онзи идеен свят, от който човек е излязъл. Не тъй, както човек сега се намира. Той като погледне себе си, намира, че дрехите му са скъсани, обувката, той сам не се познава, съвсем се е изменил. Той е минал през тази опитност, дето тази първоначална красота, която имал, се е изгубила.

Сега да допуснем, че вас ви смущава нещо. Откъде произтича смущението на човека? Да допуснем просто, че нямате пари. Смущавате се. Какво трябва да правите? Човек се смущава, когато няма пари. Кое е онова, което ви смущава? Смущава ви, че може да нямате храна, че може да нямате къща, в която да се приютите да живеете. Смущава ви, че обща нямате, ще ходите бос. Всички тия неща като влязат в ума ви, смущават ви. Разсъждавайте тогава, парите доставят ли храната? Казвате: „Човек да има пари.“ Ако разбирате закона, всичко е в човека. Извън човека няма нищо. Парите извън човека не съществуват. Човек е и светлина, и топлина, всичко е човек в света. Следователно, ти искаш един лев. Не ти достига един лев, ще намериш един човек, който ще ти даде, от него ще вземеш един лев. Човек е, който ти дава парите. Този лев излиза от него. Този лев отговаря на едно чувство, на една мисъл, която има. Следователно, чувството в това отношение определя колко да дадеш. Дойде един просяк, извадиш два лева, вижда ти се много, извадиш, дадеш един лев. С туй показваш, че толкоз го обичаш, за един лев го обичаш. Някой изважда и дава два лева. Обичта към него е два лева.

Следователно, ти ако искаш да опиташ колко ви обичат, представете се на един просяк, ще видите, ще видите с колко ще ви оценят. Аз тъй ще се представя, веднага от когото и да е ще разбере колко ме обича той. То е опит вече. И във вашите опити ще намерите различие. Сега вие се заблуждавате, мислите, че някой много ви обича. Как ще определите, на какво основание? Каква е основата? Че иска да ви обича. Колко иска да ви обича? Каква е мярката, с която мерите, каква е голямата любов? Законът е: Ако много обичате, много ще ви обичат, ако малко обичате, малко ще ви обичат. Големите прозорци възприемат много светлина, малките – по-малко. Сега аз вземам не отвлячено, но вземам както вие разбирате любовта. Всички хора са прави в туй отношение. Те трябва да ви обичат, защото ако няма любов, смъртта ще дойде. Безлюбието ражда смъртта, а любовта ражда живота. Всеки един от вас иска да живее. За да живееш, трябва да те обичат. За да живееш, трябва да те обичат, но трябва и ти да обичаш, те са два момента. Да обичаш, да те обичат, да се обичате. Да те обичат, то е едно, да обичаш, то е две, и да се обичате, е три. Който не разбира този закон за проявата на любовта, той всякога има безброй страдания в света. Някой казва: „Да ме обичат.“ То е две. Да обичаш, то е едно. Да се обичате, то е три. Тогава аз казвам така: Едното е равно на две. 2 плюс едно е три. Колко полушария има земята? – Две. Двете полушария не са ли равни на една земя? Вие ще кажете: „Това са половинки.“ Че земята от какво е създадена? Земята може ли да се дели на половинки? Казвате: „Живот, движение.“ Може ли животът да се раздели? Под думата „деление“ какво разбирате? Ами че ти ако отделяш нещо от твоите чувства, губиш ли нещо? Отделяш, даваш, губиш ли? Става една промяна. Да допуснем, че ти носиш десет килограма злато, теглят те със златото и можеш да тежиш 60 килограма. Започнеш да раздаваш от парите, нали ще поолекнеш? Ще поолекнеш, при това цената ще се намали. С десет килограма

нераздадено злато струваш повече, отколкото (като) раздадеш 5-те килограма, ще се намали цената, ще се измени и тежестта. После хората като знаят, че ти 5 килограма злато си ги раздал, ще изменят своето мнение. Добре, да представим друго положение: Представете си, че сте в положението на човек, който има десет килограма жито, той 5 килограма ги посял на нивата. Пак същия процес имаме. Туй жито следната година, след като се посее, като се пожъне, 5-те килограма ще се увеличат, ако дадат десеторно, колко ще имате? – 50 килограма. Значи в даден случай загубата е необходима. Ти трябва да изгубиш нещо, за да го намериш. След като намериш нещо, ти започваш да го цениш. Най-първо един предмет не е така ценен за тебе, след като го изгубиш и го намериш, става ти ценен. Нещата като се изгубят и намерят, добиват известна цена.

Но да дойдем за туй обяснение за сегашния живот. Туй, което ви смущава е, че вие се намирате при едно специфично състояние. Представете си, че имате един отворен съд, напълнен с вода. И имате един съд, напълнен с твърда материя, не жидка. След време ще видите, че тази вода от пространството ще се окаля. Водата ще изгуби своята ценност, ще проникне някаква кал в нея, ако съдът е отворен. Но представете си, че другият съд е пълен със злато, в златото няма да стане тази промяна, както стана във водата. Значи, ако във вас е станала някаква промяна, във вашия живот, вие мязате на вода, окаляли сте се. Как ще се окаляш? – Изведнъж отвътре се окалях. Щом се каляш, какво е твоето състояние, злато ли е или е вода? – Вода. Тази вода се окаляла отвън. Щом се окаляла, ти трябва да я филтрираш през пясък и водата ще остане пак така чиста, както първоначално. Ако златото отвън се окаля, какво трябва да го направиш? – /Да се измие. / Ако не може да се измие, да се стопи. Огън трябва, за златото трябва огън, а за водата трябва пясък.

Тогава аз правя едно сравнение: Някои хора, които са от вода направени, които са се окаляли, природата, тя им дава на тях богатство. Богатството е пясък. Те с пясък се занимават. Всичките колелца, то е пясък на природата. Той като мисли за колелцата, въодушевява се, добива подтик да работи, да послужи на този, на онзи. Богатият с пари ще го накараш да работи. Ученият с какво ще го накараш да работи? Книги ще му дадеш, той започва да учи, веднага ще дойде знанието. Онзи човек, за да го накарате да работи, какво трябва да направите? Той трябва да влезе в света на чувствата. Три обмени има в света. Обмяна на стомаха. Постъпките са една обмяна. Парите са туй, с което се обменя. Чувствата са обмяна на сърцето. Мислите са обмяна на ума. Следователно, като влезете в умствения свят, с какво ще плащате? – С мисли. Мисълта е разменна монета. Като влезете в духовния свят, чувствата са обмяна и като влезете в човешкия живот, постъпките са обмяна. Сега наместо постъпките, златото е обмяна. Не само злато, но и други метали. Те са станали разменна монета. В човешкия живот постъпката е същинската разменна монета. Нали някой път за златен еталон имате книжни пари? Книжните пари изгубват своя смисъл. В Германия, като се обезцениха парите, те прекараха една епоха от хиляда и една нощ. Трябваше 45 милиарда марки, за да вземеш един обед. Най-първо беше десет хиляди, после един милион, 10 милиона, сто билиона и най-после 45 милиарда. Смешно положение, докато дойдоха до сегашното положение. 45 милиарда ще дадеш, за да се нахраниш. Те са неща, които германците не могат да разберат. Може някои историци за в бъдеще да извадят цял един роман. Намали се цената на книжните пари и за 45 милиарда можеш да вземеш един обед. Сегашният живот сме го обезценили, както германците обезцениха книжните пари. Вие сте обезценили целия ваш живот. Като се гледаш, гледаш, казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Колко години ще ви

вземе, за да спечелите 45 милиарда злато? Всичкото злато, което е на земята, възлиза на около 120 милиарда. Значи близо половината. Каква лакомия е да похарчиш за ядене 45 милиарда? То е баснословно разточителство. По-голямо разточителство човек не може да мисли. При сегашните условия трябва да дойдете до златния еталон, да не оперирате с книжни пари, да оперирате с постъпки, с чувства и с мисли.

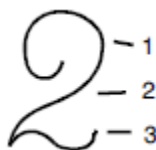
Може да направите един опит за една седмица, за да проверите. Цяла една седмица да имате идеални постъпки. Тъй цяла седмица, че никой да не може да ви извади от равновесието. Каквото и да ти направят, ти си тих и спокоен, като че милиарди имаш. Да считате една обида, като че комар ви ухапал. Какво може да те обиди една муха, че кацнала на шапката ти? Какво може да се обиди един слон, че кацнала една муха и той я носил десет километра? Той даже не усетил, че носил мухата. Мухите може да си приказват, че слонът ги носил. Това на слона не му влиза в работа. За една седмица да бъдете като слона, да носите мухите. Всичките обиди да ги носите както слона мухите. Мухите да приказват за вас. Дали има мухи или не по тебе, да не чувствуваш. Доста сериозна работа е. Всичките млекопитаещи, като кацнат мухите по тях, стоят спокойни, нищо не казват. Носят ги, не мислят за това. Но някой път мухата започва да човърка животното, тогава то дига опашка – това ума на животното – удря, казва: „Иди да работиш, не да му чоплиш тук.“ Всичките мухи разбират от волска опашка. Като размахате опашката, по-скоро излезат, ако ги гоните с кърпа, не бягат. Направете опит, да видите как разбират. Направете опита за цяла една седмица, онези от вас, които са герои. Една седмица тъй, да не се разтревожиш и като спиш, и като си буден, да бъдеш тих и спокоен. После другата седмица дигайте врява, колкото искате. Като имате този опит, ще има у вас желание да се отпушите, доста енергия ще съберете. Това е начин за

събиране на енергия. Ако направите опита за една седмица, ще видите колко енергия ще съберете. После ще искате да се отпушите нанякъде. Някой няма да се (обяснява, ако ви) питат как се усещате, ще минавате като че нищо няма, всеки съсредоточен в себе си. Тия опити са потребни, понеже произвеждат известни физиологически въздействия. Ако един човек не може да контролира своите постъпки, ако не може да контролира своите чувства и мисли, той всякога е изложен на вътрешни промени. Трябва да бъдете съобразителни.

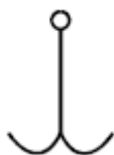
Разправяше ми един лекар американец, намира са в Ню-Йорк, преследва го един апаш, добре облечен, чака да намери някоя улица, удобен момент да го обере. Той си изважда кесията, обръща я надолу. Като обръща кесията надолу, апашът тръгва в друга посока. Той само обръща кесията надолу и онзи тръгва в друга посока. Някой път трябва да отворите кесията си, да ви покажат вашите заблуждения. Тази кесия, която гоните, няма нищо. Сега се заражда една мисъл, как може да стане? Някой може да направи един опит. Вземете гореща вода, вземете първо вода, която е стоплена на един градус над нулата и капнете една капка на ръката. После капнете вода, стоплена на 2, на 3, 4, на 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40 градуса, да видите колко ще издържите, да дойдете до едно положение, дето да ви е приятно. Най-първо вие не сте свикнали с топлината. Ако турите 45, 50, 60 градуса, ще ви опари. Ако турите топла вода на краката, ако направите 10, 20 опита, ще започнете да издържате топлината и при 90 градуса може да издържате, дори да ви бъде приятно топло. Организмът ще започне да се приспособява.

Същият закон е и за обидата. Обидата (е като) топла вода. Има една обида топла, има една обида студена. Сега може да опитате от 2-3 градуса до 90 градуса. И действително, човек може да дойде до едно положение, дето може да издържа. Има известни обиди, не можеш да издържаш, тя е силна, че мисълта като удари, пробива. Казва:

„Търпи.“ Има неща, които не може да се търпят, пробиват. Човешката мисъл руши. Всяко нещо, което те руши, не можеш да го търпиш. Ние сега говорим за онези мисли, има едни обиди, които правят разтривки, мажат. Аз говоря за онези, съграждащите мисли. Не се обиждайте. Има обиди, които трябва да избягвате. Какъв ще бъде резултатът? Има закон на природата: Никога не желайте другите хора, с които дружите, да бъдат като вас. Някои хора в света уподобяваме на празни шишета, чувствата уподобяваме на съдържанието, което е турено в празното шише, а мисълта туряме съдържанието вътре. Казваме: „Постъпките.“ Всяка една постъпка трябва да има съдържание, чувство и всяко съдържание трябва да има смисъл. Или разумност трябва да има във всяка постъпка. На какво уподобяваме чувството? Откъде излиза думата „чувство“? Онова, което чувствувате, трябва да го разбирате. Чувството се занимава с онова, което възприемаш, трябва да го оценяваш. Възприятията идат отвън, мисълта е процес отвътре. То е вътрешна работа. А пък възприятията идат отвън. Постъпката, то е изявление вече, то е една външна страна. Но възприятията стават чрез сетивата, обработват се чрез мисълта, изявлението е чрез постъпките. Разрешавате един важен въпрос. Тогава, както е написано числото две, главичката представлява човешката глава, ченгелчето – човешкия стомах и кривата линия долу е мисълта, която влиза в стомаха (Фиг. 3). Всяко нещо, което твоята мисъл схване, искаш да го опиташ. Имаш някой предмет, гледаш го, искаш да го опиташ, значи. Всяка мисъл, която излиза от главата, единицата е първоначално, а двете се проявява отпосле. Човешката мисъл показва туй, което човек чувства в света.



Фиг. 3



Фиг. 4

Имате трите, закона на трите. Имате три числа, 1, 2, 3, турени в котвата (Фиг. 4). Котвата представя трите, триъгълник, събран в едно. Значи надеждата е туй, което събира, изявява човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Резултатите, това наричаме надежда. Проявената мисъл, проявените чувства и проявената воля, сила, това ние наричаме надежда. От най-низшия свят, материалния свят. Ти в материалния свят не можеш да се проявиш, трябва да се проявят мислите, трябва да се проявят чувствата, волята ти, постъпките ти. Тогава ти си на физическото поле, във външния свят. Опит правете вие. Да кажем, имате едно неразположение, усещате се неразположен. Направете всевъзможни маневри. Представете си, че вие сте учен човек, понеже дошъл един ваш приятел, вие сте му дали една книга да я чете. Той забравил, цяла година не ви връща книгата. Вие сте забравили данните. Вие ще идете да търсите вашия приятел, като намерите книгата, вие ще станете учен. Едно време сте били много учен, понеже сте дали книгите тук и там, се чувствувате невежа. Трябва да съберете книгите, тия професори, които ви учат. Вие вземате книгите и вие ставате учен. Тъй разглеждайте въпроса. Понеже другите са ги обикнали, казват: „Подарете ни ги, вие ще си намерите на друго място.“ Като нямате работа, направете си маневра.

Питам сега: Какво знае един професор повече от вас? Мравята се намира при същите благоприятни условия, както човека, слънцето е същото, въздухът е същият, всичко действа върху нея. Само че

човек използва богатата, които му са дадени, мравята не може да ги използва. Казва: „Кога ще дойде това време, да ми се дадат благоприятни условия?“ Казвам и на вас: И вие мязате на мравите. И вие имате всичките условия. Казвате: „Нищо не мога да направя.“ Вие сте при същите условия. Ако просветне умът на тази мравя, тя ще почне да работи. Някой казва: „Не мога да пиша, не мога да пея, не чувствам добре.“ Ти се намиращ в един свят, за да чувствуваш добре, ти трябва да дишаш добре. За да чувствуваш добре, ти трябва да се храниш добре. – „Как да се храня?“ – Светът е пълен с храна. Навсякъде, като имаш един мек език, един сладък език, всеки ще ти даде. Кажеш една сладка дума, всеки ще ти даде. – „Ще се урони моето достойнство.“ – Ако не ядеш, два пъти ще се урони твоето достойнство. Ако не дишаш, три пъти ще се урони твоето достойнство. Ако не мислиш, четири пъти ще се урони твоето достойнство. За да не урониш достойнството си, мисли. За да не урониш достойнството си, чувствуй. За да не урониш достойнството си, постъпвай. Тури волята си сега на работа. И в света всичката погрешка произтича от нас. Всичко в света е тъй наредено добре. Светът е предметно учение. Ами че ти имаш един пръст, това е предметно учение. Да имаш с какво да се занимаваш. Веждите, очите, космите, всичко е предметно учение. Трябва да изучаваш най-първо себе си. Ти не знаеш сега, ако би знаел някой път, твоето щастие някой път зависи само да направиш някое движение с пръста си. Всичко ще дойде. Господарят, като направи едно движение с ръката или като каже: „Иване“, всичко дохожда. Ученият човек само като тури ръката, претегля. Мислите ли като направите известно движение, като завъртите едно копче, ще изчезне светлината. Природата е направила всички удобства. Вие вземете и завъртите някой ключ, стане тъмно. Ти завъртиш нещо в ума си, стане ти тъмно. Завъртиш го пак, светне ти. Завъртиш ключа, изгасиш свещта, чакаш

да дойде някой, да намериш някого, кажеш: „Изгасиха ми лампите.“ Имате един електротехник, разбира законите на електричеството, съедини, пак светне. Завърти ключа. Като се завърти ключът някъде, светне, като се завърти, изгасне. Завъртиш ключа надясно, светва, завъртиш го наляво, изгасва. Казвам: Ние се намираме в един свят, дето криво тълкуване сме дали, криви данни имаме. Като ходим в природата, ние имаме погрешни данни дадени. Търсим нещо там, дето го няма. Човекът заминал от тази улица, няма го. Трябва да имаме верни данни. Всяко нещо да го намерим на място. Доброто да го намериш на място и злото да го намираш на място. Накъдето идеш, да намериш нещата на място. Наместо доброто, намираш злото, вместо любовта – безлюбието, вместо вярата, намираш безверието, вместо надеждата, намираш безнадеждието.



Фиг. 5

Как ще приложите този триъгълник? След като приложите този триъгълник, той няма да бъде така. Във втората фаза вие ще имате точно обратното (Фиг. 5). В третата фаза пак ще се обърне нагоре. Вие се боите от онези промени, които стават в природата. Природата мяза на едно колело, което слиза в гъстата материя, поеме, излее водата и пак се качва горе. Вас ви смущава този процес. Защо да слизате в гъстата материя? Той е един процес временен, трябва да се върти колелото, докато се полее градината. Като се полее градината, пак водата се издига. Някой път трябва да слезете да (полеете) нещо. Не е лошо да се разсърди човек. Като се разсърдиш, като се излее водата, тури я на работа. Сръдната тури на работа. Сръдната е един добър слуга, ударен слуга. Като го извадиш, разсърдил се, тури го на работа.

Я виж, онзи чук не е ли сръдлив? Ако не чука чукът, може ли да стане нещо? Вземи брадвата, ако брадвата не сече, може ли да се насекат дървата? Онзи чук, който не троши камъни навсякъде. И ние искаме един много миролюбив свят. Де са миролюбивите хора? Казвате: „Да бъдем много културни.“ Като вземете хляба, какво не го правите, дъвчете, дъвчете, мачките. Ако той имаше съзнание, ще каже: „Пожестоки хора от тези не съм виждал. То бива, бива.“ Хлябът не е разбрал. Но ето какво. Когато хляба го дъвчиш с любов, казва: „Мед ми падна на сърцето.“ Казва: „Много се радвам, че дойдох в тази благословена уста.“ Като го дъвчиш без любов, казва: „Отде ме тури Господ в тази уста?“ Казвам: Дъвчете вашите мисли с любов, дъвчете вашите чувства с любов. Дъвчете вашите постъпки с любов. Всяко нещо, което направите с любов, дава сила на човека, всяко нещо, което направите без любов, обезсилва човека. То е философия, която може да се приложи в сегашния живот. Трябва да се приложи, за да победите. Да победим света, значи нашия свят да турим в ред и порядък. Аз може да ви насърча, може да избира трима души от вас и за една година да развия вашата чувствителност да прогледате, да виждате златото, скъпоценните камъни, които са в земята. Може да направим трима души да виждат под земята заровените съкровища. Какво ще направите сега? Кажете ми. Казвате: „Я ни отвори очите, ние какво ще направим.“ Какво ще направите? Всичките възможности са във вас, но погрешката е там, че вие не вярвате. Във вас вярата е много ограничена. На конуса вие сте слезли долу, какво ще бъде вашето ограничение? Казвам: По-горе. Казвате: „Дотегна ми да се качвам нагоре.“ Ти търсиш своето щастие надолу. Ако излезеш отгоре, какво ще бъде твоето положение? Не разбирате, вие се намирате в един конус. Трябва да излезете из конуса на свободно движение. Животът е един кръг, колкото излезеш нагоре, този кръг се разширява, свобода дава и по-широк простор. Ако ви кажа, че човек

може да се подмлади, какво ще мислите? Как може да се подмлади човек? Ако може да забрави всичките обиди, с които хората са го обиждали. Да забрави сиромашията. Да забрави, че е сиромаш. Да забрави болестите, несгодите, да не мисли за нищо. Мисли, че всичко имаш. – „Как да мисля?“ – То е най-лесната работа. Какво има да не мислиш? Човек може да се концентрира в себе си така, че да не чувства никаква болка. Вие сте чудни. Най-първо ще образувате една мрежа около себе си, ще повишите температурата си най-малко на хиляда градуса, ще се скриете вътре в себе си, нека да дойде някоя муха да ви хапе. При хиляда градуса нека дойде някой разбойник да ви обира. Кой ще смее? При сто градуса може да те оберат, но ако нагорещиш хиляда градуса една каса, обира ли се? Ако в джоба си имаш хиляда градуса, кой е онзи, който може да те обере? Сега казвате: „Как може да стане това?“ Налягане трябва. Ако на земята нямаше налягане, каква машина вие ще образувате? Знаете ли, ако вие нямаште тия мъчнотии, които имате сега, какво щеше да стане от вас? Вашите чувства се дължат на налягането, което имате в чувствения свят и във физическия свят. Вашият организъм е съграден по причина на налягането, налягането, което гради. Често ние си създаваме едно налягане върху това, което руши. Вие премахнете от вашия живот неестественото налягане, което вие туряте. Никакъв външен товар. Тръгнеш по пътя, нищо не взимай, носи един килограм на гърба си. Ти носиш 1200 килограма, защо ти е още 30-40 килограма, 200-300 грама или половин кило, най-много едно кило, един хляб под мишницата тури, ще имаш 1201 килограм. Ти туриш 30-40 килограма на гърба си. Ти внасяш една мисъл, която не е ни в клин, ни в ръкав – „Обидиха ме, скъсах ме, взеха ми парите, взеха ми живота.“ Те са само заблуждения. Никой нищо не ти е взел. Вечерно време ви обрала. Никой нищо не ви е взел, никой нищо не ви обрал. Какво ви е взел? Сега, ако вие всички вярвахте в Бога, както аз

разбирам, никой не щеше да ви обира. Да вярваш в разумността, онова, което създала природата. Да усещаш присъствието на Бога и да благодариш. Да усещаш Неговото присъствие при най-големите противоречия, няма нищо по-хубаво. Тук има нещо разумно. Дойде дъжд, този дъжд е на място. Дойде буря, и тази буря е на място. Тази буря може моментално да започне и да спре. Вие сте чудни. Когато идете при един железар, той има голям мех, като духа, гори огънят. Какво ще каже огънят, че голяма буря има. Тази буря навсякъде ли е? Тя е за някаква работа турена. Ако духа вятърът, то за да върши някаква работа. Спреш меха, престане и духането. Та всички мъчнотии в света са да усилят вашата вяра. Да може да вярвате. Аз съм превеждал онзи пример, дето над Ниагарския водопад турили едно въже и един да покаже, че е смел, минал по въжето с една върлина. Водата пада, бучи. Минава смело, смело. След това минава без върлина. Какво равновесие. Има нещо, на което уповава, да върви по въжето без върлина. Третият път туря другото на гърба си, и пак минава. Кой е по-сръчен? Такива герои трябва да бъдете. Най-после с върлина, после без върлина и третият път с едного на гърба си. Вие сте герои, то е триъгълникът. Ще туриш триъгълника на гърба си. Първият опит сам с върлината, вторият – без върлина, и третият – с друг на гърба. Кой вярва повече? Онзи, който е на гърба, има по-голяма вяра. Вие трябва да имате по-голяма вяра от онзи, който ви носи. Вас в света някой ви носи на гърба. Имайте непреодолима вяра, че той разбира изкуството да вървите по това въже, той ще ви изкара докрай. Че може да бъде страшно бученето долу, като гледаш долу. Но каква смелост се изисква? Тази стихийна вода, че въжето може да се скъса, че може да изгуби равновесие. Казвам: Какво присъствие на духа има този човек. Някой казва: „Ще паднеш от въжето.“ Аз представям един орел, взема една жаба, че я понесе във въздуха. Ще падне ли орелът някъде? Казвате, че по въжето може да падне, но

един орел, който взел една жаба, носи я в краката, орелът ще падне ли? Никак няма да падне той. Казвам: Човешката мисъл е онзи, който минава по въжето, той е орелът, по никой начин той не може да падне. Онзи, който те държи така здраво, че той няма да те пусне. Орелът ни най-малко няма да пусне тази жаба, ще я изнесе дето трябва. Има един орел, който не разкъсва жабите. Този орел, ако не вярваш в него, като дойдеш до мястото, ще те изяде, като вярваш в него, той ще те пусне, няма да те закачи. Щом те намери безверник, изяде те.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Докато човек не започне да мисли, нищо не става лесно. Мен ми разправяха един пример. Във Варна товарят 200 магарета на пристанището. Иде фелдфебелът и казва: „Господин майор, не влизат магаретата в парахода.“ Майорът казва: „Аз ще ги натоваря.“ Отива на пристанището, казва на фелдфебела да хване магарето за юлара, а майорът хваща магарето за опашката, като го потегля за опашката, то върви напред. За един час двестата магарета натоварят на парахода. Фелдфебелът отпред, майорът отзад, магаретата ще влязат.

XVIII година, 18 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

НЕДОВОЛСТВОТО

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. – /Прочете се темата за карамфилчето. /

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Ако имате една фотография, кои предмети се отпечатват по ясно в картината? Защо някой път казвате: „Той иска да се покаже.“ Някой път сте недоволни, казвате: „Той иска да се покаже.“ Каква е разликата между онзи, който иска да се покаже и онзи, който не иска да се покаже? Казвате: „Той иска да се покаже, пък другият не иска да се покаже.“ Когато един планински ручей слиза от планината, какво прави? Защо, като слиза от планината, не е мълчалив, ами отдето мине, все разправя по нещо. Казвам: В туй разправяне има ли нещо съзнателно, в този извор? Изворотъ съзнава ли нещата тъй, както човек ги съзнава, както гледаш шумящия ручей, той съзнава ли като човека? Да допуснем друго едно сравнение: Има един цигулар, свири на цигулката. Цигулката ли иска да се покаже или цигуларят иска да се покаже? Представете си, че цигуларят само натиска струните и тегли лъка. Струните, те препоръчват цигуларя, издават някакъв тон. Това нещо те правят ли го съзнателно? Можем да кажем, че ако един цигулар може да се обхожда с четирите струни, с цигулката, ако знае да се обхожда добре с лъка, те ще го препоръчат на цялата публика. Хората ще имат добро мнение заради него, че той е един добър цигулар, не по препоръката на цигулката. Тогава можем да теглим една аналогия: Така и човешкото тяло е един инструмент, ако знаеш като цигуларя да свириш, ако знаеш да постъпваш с тялото, онова, което направи с тялото, ще го препоръча. Допуснете сега, че

публиката не го оценява, той трябва ли да се разсърди на цигулката си? Работата е, че всичките цигулки не са еднакво направени, малко цигулки има хубави. Малко цигулки има способни да свирят на свят.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – /Каза се. /

Какво разбирате под думата „обич“? Да кажем, ако обичате едно нещо. В какво ще се покаже вашата обич? Или обичате един кон или едно дърво, или обичате една градина, или обичате водата или въздуха, или обичате светлината. За да се яви светлината, вие ли я предизвиквате с вашата обич? Допуснете, че вие сте астроном, зимно време наблюдавате, но е облачно, какво ще наблюдавате? За да наблюдава един астроном, какво трябва да има? Ако наблюдава небето, трябва да е ясно. Или пък ако наблюдава въздуха, какво ще наблюдава? Или пък изучава времето, какво трябва да наблюдава? Допуснете, че през цялата година имате еднаква температура. През цялата година имаш еднакво тихо време, какво ще наблюдавате?

Сега, по някой път във вашия живот всеки един човек е недоволен от живота за онези промени, които стават в живота. Кое (е) онова, от което той е недоволен? Всякога недоволството трябва да има някаква причина. Човек някой път трябва да бъде недоволен от нещо. От какво трябва да бъде недоволен? Имаме постоянни процеси в природата. Имаме процесът на яденето. Постоянно трябва ли да ядеш? Ако човек постоянно би ял, от сутрин до вечер все да яде, каква приятност ще бъде да бъде процесът непрекъснат? Ако ви заставят със закон да ядете постоянно. По някой път сте недоволни от смените, които стават. Във всяка една смяна има нещо приятно. Какво разбирате във философията под „смяна“? Смяна на живота или смяна на умственото състояние, или смяна на чувствата, смяна на дейността на човека, смяна на учението. Но вие сте недоволни. От какво сте недоволни? Представете си сега, че ви запитат: Какво ви трябва – нещо ви трябва – но какво ви трябва? На болния какво му

трябва? Ако попитате болните хора какво искат, какво ще кажат? – Здраве иска той. Но какво здраве? Здравето е много общо. Ако попиташ гладния какво иска той, в даден случай той ще каже: „Хляб.“ Ако попиташ жадния в даден случай, той ще определи, казва: „Вода искам.“ Попитай онзи, който слабо диша, той ще каже: „Искам да дишам добре.“ В какво седи доброто дишане? – Свободно влизане и излизане на въздуха из неговите дробове. Казваме: „Свободната мисъл.“ В какво седи свободата на мисълта? – Някой път казвате: „Може да мисля каквото искам.“ Трябва ли той да мисли каквото иска? Право ли е човек да диша какъвто и да е въздух? Той може да мисли, каквото иска, но трябва малко разсъждение. Ако диша какъвто и да е въздух, ще бъдат ли резултатите еднакви? Ще зависи от качеството на въздуха, какви ще бъдат резултатите от дишането. Ако мислиш, ще зависи от ония мисли, които минават. Разните мисли произвеждат разни резултати в самия човек. Но често хората казват: „Той и да мисли, хората не мислят, но чувствуват.“ По някой път смесват чувствуванията с мислите. Някои искат да имат едно приятно разположение. Но приятното разположение не е мисъл. Когато ядеш, мислиш ли? Чувствуваш нещо приятно от храната. Тебе храната ти е приятна, понеже имаш едно малко усещане за нещо, което езикът ти усеща, така допада ти. Някой път известни мисли ти правят приятно впечатление. Минава ти някаква мисъл в ума ти някъде, може да ти произведе една приятност, но не знаете откъде иде приятността.

За пример, отде проверявате сладчината, отде иде сладчината? Сладчината не иде от пръстите, сладчината не иде от носа, тя иде от езика. Езикът е, който опитва сладките работи. Той има това специално чувство. За вкусните храни езикът е авторитет. Ако искаш да знаеш специално, дали един звук е приятен, дали има съдържание, ухото е авторитет. Ако нещата не възприемаш чрез слуха си, какво понятие ще имаш за един звук? Най-първо с какво се познава

красотата? Чрез очите, нали? Тази красота, за да я обичате, кое ще ни застави да обичате красотата? Кое е онова в красотата, което заставя човек да я обича? Като кажете: „Един красив човек“, какво се разбира под „красив човек“? Списателите изобщо, какво подразбират под думата „красота“? Умът ли е красив, сърцето ли е красиво, душата ли е красива? Сега, в даден случай, красотата не ви интересува, но ако зависеше вашето бъдеще само от красотата, щяхте да се заинтересувате. Сега имате общо понятие за красотата. Най-първо, красотата какво понятие е? Красотата не принадлежи на физическия свят, проявява се на физическия свят, но не принадлежи. Красотата е едно явление не от физическия свят. Казваш: „Красиво“, но тази красота можеш обективно да я изразиш. Казвате: „Той има красиви очи.“ В какво седят красивите очи? Казвате: „В погледа има нещо красиво.“ В какво седи красотата? Значи, красотата съдържа известна симетрия, едно хармонично съчетание. Така бихте нарисували красотата стенографски, тази част на челото е по-дълга. Какво показва челото? Във вторите две фигури в първата, горната устна е издадена, във втората долната устна е издадена. Във втората долната – долната устна е издадена. Онзи, който разбира, има специфично значение. Долната устна показва състоянието на човека какво е. Вторият образ е по-красив от третия, но къде е красивата страна? Красотата в този седи в устата. Горната устна е издадена интересно. Физиономистът оттук ще извади своите заключения, от тази кривина на брадата. Горната устна показва активност. Този индивид иска да даде нещо от себе си. Долната устна е пасивна в това отношение, опитва онзи, който дава нещо. Долната устна е в пасивно състояние. Какво ще бъде положението? Седи и наблюдава дали онези, на които той прави нещо, са доволни. Някой човек, когато седи и наблюдава, че не е добре осведомен, оттегля се малко навътре, дава един особен поглед. Това са състояния, които ги имате. Намирате се в едно очаквателно

положение. Едно хубаво разположение не е лесно да се предаде. Много художници има, но не е лесна работа да нарисуваш един човек, много мъчно е да предадеш едно състояние на един човек. Малко като измениш някоя линия, изменя се изражението. Сега, като заличих първия чертеж, не може почти да се повтори. Тук, на брадата, има една линия, която дава един нюанс. Казвам: Често трябва да седите и да се наблюдавате. Да се наблюдавате при всички положения, как са поставени устата. Някой от вас седи и си навежда главата наляво или надясно, или напред, или назад. Кои са подбuditелните причини, защо така си държите главата? Има известни правила, които човек трябва да знае, как да си държи главата. Първото положение /на чертежа/ беше, когато човек седи и опитва света, който не е сигурен още, само гледа. Сега, както го направихме, сформирова се едно гледище, в себе си взема едно решение, че иска да се постави както трябва. По-напред седи наблюдателно, сега показва, че е готов да вземе участие. Някой път хората само говорят, но не знаят. Тук вече идва до едно разрешаване, иска да вземе участие вътре в разговора – как ще го нарисувате, че е взел участие?

Гледам, някои карикатуристи, като правят някоя карикатура, не е на свят. Карикатурата трябва да има идея. Много карикатури нямат идеи, те са безидейни карикатури. То е един контраст, една своеобразност. В какво седи да представиш един човек такъв, какъвто не е? В какво седи специалността на карикатуриста? Да ги изобличи, да ги представи нещата както не са. Карикатуристите всякога ще те заблудят – представят нещата както не са. Ако искаш да ти представи нещата неверни, намери един карикатурист. Той ще ти представи нещата, както не са. За следния път намерете историята на думата „карикатура“.



Фиг. 1



Фиг. 2



Фиг. 3

Изучавайте онзи човек, който наблюдава. На какво се дължи наблюдението? Човекът наблюдава с очите си, гледа нещо. Значи, ако дълго време този човек е наблюдавал живота, че не се вглъбявал в себе си, ако той е наблюдавал, без обаче да се вглъбявал в себе си, тогава долната част на челото, областта над веждите е изпъкнала навън и челото става полегато. Когато наблюдението е силно развито, перпендикулярът, спуснат отгоре, не се допира до челото, но само до областта над веждите (Фиг. 1). Този ъгъл показва, че умствените способности са слабо развити. Когато се развиват способностите, линията на челото започва да се издига, докато дойде до перпендикуляра вече. Те са основни линии. Когато умствените способности са добре развити – който разбира закона – челото се приближава до перпендикуляра, устните се отдалечават от перпендикуляра. Защото ако устните се приближават, а челото се отдалечава, имаме една несъразмерност. Ако се изучава изкуството,

ако се изучава геометрически, има известни математически отношения. Ако искаш да напишеш една права линия, докато се колебаеш. Трябва да имаш самоувереност. Ако спуснеш един перпендикуляр, ще има едно малко изкривяване (Фиг. 2). Значи, трябва да имате два центъра, имате цял един свят. Зависи какво е отношението на едно лице към тия два свята. Какво отношение има вашият ум, какво отношение има вашето сърце и какво отношение има вашата воля. Така се определя. Умът, това е горната част на лицето – челото. Две, това е сърцето, областта на ума и три е волята на човека – брадата. От вгълбнатината на носа до края на брадата показва вашата воля как е действувала или областта на вашето тяло, областта на физическото тяло. Та казвам: Всяка една деятелност се отразява. Функциите на волята се отразяват, от носа надолу строят. Сърцето строи средната част на лицето. Умът строи горната част. Има известни течения. Когато перпендикулярът се отдалечава от устните, приближава се към челото. Във втория чертеж перпендикулярът се приближава към устата, отдалечава се от челото (Фиг. 3). Този е заинтересуван само от ядене и пиене. То е карикатура, която развива известни желания, които не са под контрола на волята, под контрола на ума. Тъй, както животните имат такива желания. Вие турете риба и оставете една котка, ще видите, ще бъде ли тя господарка на своето положение? Веднага котката ще измечи. Оставете една риба, котката веднага ще изгуби равновесие, в нея ще се зароди едно желание, което от хиляди години го е упражнявала. Тя ловила риби по водата и като (види) тази риба, казва: „Време е да я хвана.“ Като я хване, ще иска да бяга. Но представете си, че свържете рибата за опашката, тя я хване и не може да улови рибата и тя се намира в едно противоречие. Чуди се как да не може да я вземе, не може да разбере, ще се държи някъде.

Казвам: Всяко едно действие може да се отрази или в челото ви, или в носа ви, или във веждите ви. Веждите са граница. Носът, и той е граница. Устата, и тя е граница. Човек винаги наблюдава неща, които са за ядене. Между очите и яденето има известно правилно отношение. Значи, хармонират си. Човек всякога наблюдава нещо с оглед, че той трябва да се ползува. Наблюдаваш известна храна, имаш предвид да я опиташ, искаш да я вкусиш. Значи, паралелни са, хармонични са. Очите по същия начин възприемат светлината. Но (има) известен паралелизъм между веждите и устата. И веждите, и устата хоризонтално са положени. Сега, защо именно носът е поставен между веждите и устата? И защо е поставен отвесен? Имате вече два свята, които са отделни. Светът на зрението е един свят и светът на храненето е друг свят отделен. Имат само прилика. Носът е вече, който съединява тия противоречия. Той е мост. Носът съединява физическия свят с Божествения. Той е мост. Без носа, между физическия свят и Божествения няма връзка. Значи, умът е, който съединява, свързва Божествения свят и физическия свят. Ако го няма умът, няма да има връзка. Тия два свята ще бъдат отделни. Но всичко онова, което става във физическия свят, се отразява в Божествения и от Божествения се отразяват върху физическия свят. Духовният свят трансформира. Като погледнеш носа, ще кажеш: „Какво нещо е носът?“ – Носът е онази връзка, която свързва Божественото с физическия свят. Земният живот само чрез ума може да дойде в пълен контакт в Божественото. Само като мислим, можем да разберем донякъде смисъла на живота. Щом го няма умът, животът ни се вижда разпокъсан на земята. Всичко онова, което вършим, ни се вижда, че няма смисъл, разпокъсано, няма връзка. Щом дойде вече умът, той показва връзката. Колкото носът е по-правилно развит, толкова разбирането е по-правилно. Колкото носът е по-правилно развит, тогава разбиранията са правилни. Носът е резултат на общото усилие

на умствения свят да тури един мост, е на връзка между физическия свят и Божествения. Тогава, щом вие сте недоволен от живота, какво показва? В нас е причината. Затуй е хубаво, като си недоволен, като изгубиш равновесие, потупай си носа с показалеца, побутни го малко. Кажи: „Дай ми сведения.“ Наблюдавайте, бутни си носа веднъж или два, или три пъти, или четири пъти, до десет пъти побутни си носа. После наблюдавай какво ще стане в тебе. Не само това, но природата по някой път по изкуствен начин ще ви застави да бутате носа, постоянно хващате носа, има нещо да извадите от носа навън. Някой отвътре ще те застави да извадиш кърпата, да извадиш нещо от носа. Благодарете на това, понеже по този начин вие уравновесявате работата. Като си неразположен, извади кърпата си, побутни си носа. В природата нещата не са безсмислени. То е голямо благо, ако човек пипа деликатно носа си. Човек трябва да влиза в контакт. Тогава трябва да знае как да хваща носа. По някой път хваща с двата пръста, после с трите пръста. Зависи как пипате вашия нос. Като ви говоря така, не искам да дойдете до суеверие, но казвам: Всичките неща в природата са съобразни. Долната част на носа е израз на човешката чувствителност. Колкото са развити тия вгълбнатини на носа, ноздрите, толкоз и чувствителността е по-развита. Тези малки гънки, когато се развиват, показват развитието на човешката чувствителност. Когато носът е сплеснат, тия части имат отношение към дробовите. Колкото дробовите са по-хубаво развити, по-широки, по-правилни, тази гънка е по-правилно развита. Мисълта има отношение към правилността на носа, към дължината на носа. Широчината зависи от хубавото състояние на дробовите. Ако носът се спитява, показва, че дробовите не функционират правилно. Като диша човек, той подсъзнателно има условия за мисълта. Животинското царство, без да знае, те със своето дишане приготвяват път за онази, правилната мисъл. Трябва да се даде

материал, какво да мисли. По някой път смесвате вашите чувствавания с мисълта. Казвате: „Недоволен съм.“ То не е мисъл. Мисълта е правилно разрешение на всички противоречия, които се явяват временно в живота. Вие се намирате в един разумен свят, дето нарочно ви създават някои мъчности. Представете си един учител, който има предметно учение с децата. Една къщица, която е направена от малки частици, той вземе, че я разхвърли на части и казва: „Я наредете къщата.“ Показва правилата, как трябва да се построи къщата. Той разбърка всичките частици. Тогава децата започват да търсят частиците, да съградят цялата къща. Вие се намирате в един свят, дето частиците са разхвърляни. Учителят казва: „Я съградете къщата.“ Време се изисква, докато съградят къщата. Децата нареждат изкусно, нареждат, съграждат, знаят кое къде да турят, съграждат цялата къща. Или някое животно, направено от частици, пак знаят как да го наредят. Казвам: Противоречията в живота са разхвърляни числа, които трябва да ги съедините.

Нямате разположение, на какво се дължи неразположението? Неразположението може да се дължи на това, че нямате хляб. Неразположението може да се дължи на това, че нямате вода. Неразположението може да се дължи на това, че нямате обуща, че нямате дреха или че нямате хубав креват, може да нямате юрган или нямате риза, или неразположението може да се дължи на това, че нямате книга, която търсите или че нямате пари, или че приятелят не дошъл. Хиляди неща може да има, които могат да произведат едно недоволство във вас. Вие трябва да знаете откъде произтича вашето недоволство, от Божествения свят или от духовния, или от физическия свят. В какво седи вашето недоволство? Имате известно неразположение, то е на място. Туй неразположение може да го разрешите. Че сте недоволни, не е сега нещастieto. То е едно благо, една привилегия. Вие казвате: „Обосях, бос съм.“ Питам: Кокошката

обута ли е? Вие казвате: „Бос съм.“ Птичките имат ли обуца? Те нямат такива обуца като вашите. Ако те трябваше да носят обуца като нас, какво щеше да бъде положението им? Конят има ли обуца? Котката има ли обуца? Ако вие турите на котката обуца, вие ще спасите птичките. Ако на една котка бихме направили обуца да я обуюем, тя с тия обуца няма да може да хваща птичките.

Казвам: Недоволството е една подбудителна причина, разхвърляни са нещата. Вие има да разрешавате доста задачи. Вашата задача може да е в Божествения свят или да дойде в съприкосновение с вашите сили, туй, което наричат религия или морал, или може да дойде в съприкосновение с вашия (ум) или с вашата воля. Представете си сега, че вие сте един студент в университета. Някой път имате някой професор, който ви е нарочил. Като дойдете до изпита, все ви къса. Къса ви веднъж, два, три, четири, пет пъти. Питам: Какво трябва да правите? Те са неща, които се случват. Какво трябва да правите, когато професорът ви къса? Този професор, за да ви къса, има причини. Вие сте станали тъй положителен, както професорът ви. Професорът казва: „Тук има нужда само от един професор, няма нужда от двама професори.“ Той ви къса, защото вие играете роля на един професор. Той казва: „Аз, за да стана професор, 30 години съм посветил, ти едва година си дошъл в университета и за една година искаш да станеш професор.“ Ученикът, който не разбира законите, ще каже: „Този професор е груб, той не разбира.“ Това е научно разрешение на въпроса. Те са външни страни. Има една причина. Причината е, че ученикът иска да бъде професор. А пък това произвежда една реакция в професора. Казва: „Хубаво, какво трябва да правиш?“ Представете си, че този професор го скъсал, но ако този студент е способен, има отлична памет, знае всичко, как ще го скъса професорът? Професорът къса всякога слабите. Един професор не къса силните студенти, но слабите. Слабите студенти, които мислят, че са

силни, тях късат. Професорът, като види силните студенти, покланя се. То е закон в природата. Ти силното нещо не може да го спреш. Давам едно обяснение. Чули паяците, че слонът ще посети тяхната държава и те не били разположени, казват: „Не го искаме да дойде.“ Викат всичките инженери да турят прегради, казват: „Нека мине, ако може.“ Наслояват улиците с паяжина. Всичките правят прегради, казват: „По никой начин не може да мине, не може да ги скъса.“ Слонът само махнал опашката и минал, разпокъсал всички прегради. Всички философи на паяците казват: „Какво ли сътресение произвели в слона тези нишки?“ Той казва: „Не усетих никакво сътресение.“ Та казвам: Ако твоето знание е като знанието на паяците, слонът ще мине. С паяжини слонът не се спира. Трябва да имаш нещо съществено, на което да се облягаш. Всякога, когато дойде във вас недоволството, отделете вашето недоволство от себе си. Недоволството се дължи на някакво чувство. Недоволството не се дължи на ума. То се дължи или на вашите лични чувства, или на вашите чувства на приятелство, или на чувството на семейството, или пък на чувството на стяженолюбието. Имате нещо, което ви липсва. Запример, искаш да ядеш, не ти дават ядене. Недоволството откъде произтича? Туй, което искаш да ядеш, не ти дават. Ти си недоволен. Ти минаваш покрай един градинар, който има хубава градина с плодни дървета. Казваш: „Много добър човек, но нищо не дава.“ С този градинар какво трябва да правиш? Какво трябва да правите, ако минавате през една градина? Природата, тя всякога е готова да задоволи твоето желание, ако говориш на нейния език. Щом не говориш на нейния език, тя не удовлетворява твоето желание. Силният човек в света не може ли да намери своето място? На слабия не е мястото при силния. Под „силен“ разбирам, да знаеш езика на природата. Природата обича да ѝ говориш конкретно. Ако ѝ кажеш нещо конкретно, тя е готова да ти го даде. Целият свят е създаден за

човешките души. За душите всичко е предвидено. Всяка душа може да получи това, което иска. Но трябва да знаеш как да го искаш.

Има хора, които като заболяят, забравят думата „обич“. Представете си, че искаш един предмет, който обичаш, но си забравил името му. Как ще кажеш? Искаш да кажеш: „Дайте ми един кон“, но не помниш името му. Ще кажете: „Туй, отгоре на което се качва.“ Трябва другите да се досещат.



Фиг. 4

Във вас има едно положение, има едно място в човека, което наричат „човешко сърце“, туй нещо, което чувствувате дълбоко под лъжичката. Туй човешко сърце, туй нещо, което почувствувате дълбоко под лъжичката, тия неща се изпълняват. Имаш една мисъл, едно желание, някъде не се изпълнява. Всяко нещо, което не произтича от дълбочината на твоето сърце, то не може да се постигне. Нещата се раждат в сърцето, отглеждат се в ума, а се опитват в света. Физическият свят е опит. Туй, което се е родило, туй, което се отгледало, ще дойде на земята да се опита. По някой път вие се възмущавате, че нещата не стават. Може да станат, направете един опит, втори, трети, четвърти. Щом се намерите при един човек гениален, не ставайте вие гениален. Вземете отрицателно положение. Какво аз разбирам под „положително“? А е положително, противното на А е идеята за отрицателното състояние в човека (Фиг. 4). То всякога възприема. Другото всякога дава. Следователно, ако двама души само дават, те нямат съотношение. Единият трябва да дава, другият трябва да възприема. Но за да дадете, каква черта трябва да имате? Кой трябва да ви застави, за да дадете? Най-първо, за да говориш, трябва

да възприемеш въздуха. Да се роди едно желание. В какво седи говорът? След като си приел въздуха, ти трябва да дадеш навън, в този въздух трябва да туриш нещо. И без да говориш, въздухът пак ще излезе. Какво ти коштува сега в този въздух да туриш няколко красиви думи? Само с езика си да поработиш, като изпращаш въздуха, да направиш някои такива по-особени начини, не да духнеш въздуха, но да изпратиш въздуха с особена, специална каруца. Този език ще го туриш нагоре, надолу, ще го приближиш при устата, ще направиш известно пресичане на въздуха. Ти казваш: К А З В А М /Отсечено, всяка буква отчетливо произнесе Учителят. / „Каз“ на турски значи „патка“. „Вам“ значи „на вас“. Значи „патка за вас“. „Казвам“, значи давам някому нещо. В казването ти ще дадеш нещо, от което хората имат нужда. Следователно, ти ще станеш обичен на тях. Или пък вие искате да имате уважението на хората, някои не ви зачитат. Вие в десет години може да накарате хората да мислят за вас. Вземете четири, пет декара земя, посадете я с плодни дървета. Десет реда ябълки, круши, череши и т.н. Който мине, ще вземе да обръща внимание на плодовете, ще иска вие да му служите. Значи, ако нямате градина, вие не може да се препоръчате. Трябва да има нещо, с което вие да се препоръчате. Следователно, умът е една градина, волята е трета градина. Три градини има, с които може да се препоръчате в света. Богато място за работа. Умът е място за работа, волята е място за работа, сърцето е място за работа, волята е място за работа. Така трябва да мислите. Да работите разумно в трите свята. Има различни методи. Ако работите в умствения свят, ще имате едно отлично тяло. Ако работите в духовния свят, ще имате едно отлично сърце, ще имате една отлична дихателна система. Ако работите в умствения свят, ще имате отлична глава, отлични дробове и отлично тяло, няма нищо невъзможно в света. При хилавото тяло, при хилавото сърце и при хилавия ум, нещата са невъзможни. При добре

организиращия ум, при добре организираното сърце, при добре организираното тяло, всичките неща са възможни. Желайте да имате един отличен ум, едно отлично сърце и едно отлично тяло. Туй трябва да бъде идеалът ви. Не изведнъж може да ги постигнете. Много години има да работите. Сега вие важното е да работите. Никой не трябва да се обезсърчава. Вие по някой път мислите, че вече сте остарели.

Сега, втория път като ви попитам, коя е основната мисъл, какво ще кажете? Всяко нещо е на своето място. Щом имаш едно недоволство на физическото поле, туй недоволство можеш да го разрешиш само със своето сърце и със своя ум. Недоволството в умствения свят можеш да го разрешиш във физическия свят и в духовния свят. Недоволството трябва да знаеш къде да го разрешиш. Та вие, ако не можете да смените едно ваше състояние, де ви е силата? Ако ви дам едно въже, в което са съединени хиляда нишки от обикновена макара, може ли да го скъсате? Представете си, че вие всяка нишка късате в една минута, колко нишки ще ви вземе да скъсате хиляда нишки? Хиляда минути колко часа правят? Направете едно пресмятане. Една задача имате. /16 часа. / Представете си, че вие сте свързани с едно въже от хиляда нишки, много ли са 16 часа, за да се освободите от това въже? Не са много. Другояче вие щяхте да изгубите живота. Не считайте, че е празна работа. Всяка една мъчнотия разрешена показва свобода. Като разрешавате правилно мъчнотиите, вие се освобождавате. Та всяка мъчнотия, която е правилно разрешена, вие сте се освободили. Та всички мъчнотии, които сте разрешили, показват, че вие сте добили свобода. Но човек зависи кои мъчнотии е разрешил. Някои от вас може да са разрешили десет мъчнотии, някои 15, 20, 30, 40, 50, 100. Значи, колкото повече мъчнотии разрешавате, толкова сте по-свободни. Който е разрешил повече мъчнотии, е по-силен. Тогава ние сме дошли до това

заклучение: По формата на главата може да се съди колко мъноти човек е разрешил. Правилната форма на главата съответствува на правилното разрешение на мънотиите. Челото се е образувало от разрешаване на мъноти в умствения свят. Та казвам: Всяка една деятелност, която вие проявявате в който и да е свят, ще се отрази във вашето лице или върху челото, или върху носа, или върху устата ви. Всяка една деятелност ще се отрази или върху очите, във формата на очите, или в строежа на очите. Всяка една деятелност ще се отрази или върху ухото отгоре, или отдолу, или по средата. Затуй казвам, че има едно съответствие между тялото и самия човек. По ухото можеш да познаеш един човек. По носа можеш да познаеш един човек. По челото, по устата можеш да познаеш един (човек) какъв е. Който разбира, може да познае. Туй показва доколко човек живее съобразно със законите на природата. То е хубаво ние да живеем разумно. Всяко неразрешаване (на) какъв да е природен закон, се остава един дефект някъде в лицето. Тъй щото остават дефекти. Затуй трябва да живеем добре, за да имаме едно сърце добре построено. Трябва да живеем добре, за да имаме един мозък, добре построен. Защо трябва да живеем добре? – За да имаш добре построено тяло, за да имаш добре построено сърце и за да имаш добре построена глава. Щом имаш тия трите неща, другото е лесно, всичко в света се постига.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 19 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 17 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЦЕННОСТ, СЪДЪРЖАНИЕ И ФОРМА

Добрата молитва

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. /

Пишете върху тема №11: Разлика между органическа и неорганическа материя.

Изпейте една песен. – /Изпяхме „Иде, иде!“ /

В какво седи качеството на една мисъл? Да допуснем, че вие мислите за един човек или за едно малко дете. В какво седи разликата между малкия и големия? Казвате сега, че той е малък, пък другият е голям. В какво седи разликата между големия и малкия? На малкия формата е малка, а на големия формата е голяма. Малкият завзема по малко пространство, а големият – по-голямо. Но не само по форма се различават. И съдържанието на малкия е по-малко от съдържанието на големия. Но и смисълът на малкия е по-малък, отколкото на големия. В думата „смисъл“ аз разбирам ценността на един предмет в даден случай. Смесени неща са, които имат цена. Разумното се цени в природата. Туй, което не е разумно, то е обикновено, няма цена в себе си.

За пример, вие често обръщате внимание върху красотата. В какво седи красотата? По какво се отличава красивият от грозния? По какво се отличава? По ценността. Че грозният материал не е ценен, пък красивият е ценен. Тогава човек сам по себе си трябва да бъде разумен. Значи ония материали, с които борави човек, да бъдат ценни. Ако той борави с ценни материали, той забогатява. Ако работи с обикновени материали, той огрубява. Запример, може да правите наблюдение: Ако ред поколения са обръщали внимание на яденето и пиенето, в тях това е било култ да си угаждат, ще намерите, че то се е

отразило в известна част на главата. Яденето ще окаже влияние на формата на главата. Храненето ще окаже известно влияние върху формата на главата. Говорим: Ако ред поколения са обръщали внимание на яденето, слепочната част на главата става по-изпъкнала. Изобщо оказва влияние на слепочната част, понеже онзи център за яденето се намира там. Същевременно този център ще окаже влияние и на стомаха, че стомахът е по-добре развит. Като се измерва около кръста, е повече развит. Аз говоря за организирането на стомаха, не за ония наслоявания, които се натрупват отпосле. Стомахът е обемист.

Ако човек търси причината на нещата, защо някои неща стават, а други не стават, значи ако ред поколения разсъждавали, мислили върху причините, имали тази философска мисъл от причините към последствията, и това се отразява на главата. Казваме, че той е философ. По какво се отличава един философ? Философът търси причините на нещата. Кои са подбудителните причини? Защо религиозният човек вярва, търси причините? Да вярваш в Бога. Той иска да знае какво нещо е Бог сам по себе си. Тогава как определят философите, какво нещо е Бог? Сегашните философи как определят какво нещо е Бог? Нали знаете някои философи, какви са техните мисли? Ако една къща изгори, кои са причините за изгарянето? Ако един човек умира, кои са причините за умирането? Ако един човек се ражда, кои са причините за раждането? Ако един човек осиромашава, кои са причините за осиромашаването? Или ако един човек стане учен, кои са причините за учението? Ако един човек изгуби здравето, кои са причините за изгубване на здравето? Или ако придобива здравето, ако става красив или погрознява, кои са причините? Всяко нещо си има причини. Тази причина се обуславя от външни условия, обуславя се от вътрешни възможности. В природата има положителни възможности и отрицателни възможности,

положителни условия и отрицателни условия. Сега в сравнението изобщо казват, че човек е щастлив, когато вземе. Щом се наядеш, ти си по-щастлив, отколкото когато не си ял. Но при дадените условия щастлив си при две условия: Ако възможностите на храненето, които си приел и условията на храненето са хармонични. Ако храната е хубава и ти си в хармония с тази храна, която си ял, има известно съответствие между тебе и храната. Има вътрешна възможност на храната и външни условия на храната, които тя носи със себе си. Външните условия са тези, че храната ще ти даде туй, от което се нуждаеш. Вътрешните възможности, че храната ще те задоволи с нещо. Има едно напрежение, едно неразположение в тебе. Туй неразположение вътрешно не го знаеш де е. Неразположен си. Щом се наядеш, ставаш разположен. Къде е неразположението? Вие, които сте били толкова пъти неразположени, къде се намира неразположението? Вие казвате: „Неразположен съм.“ Къде ще локализирате неразположението? Някой път неразположението може да го локализираме някъде. Боли те ръката – неразположен си. Де е локализацията на неразположението в ръката? Някой път причината може да е в стомаха. Някой път може да е в стомаха. Някой път може да (е) в сърцето, може да е в някой пръст, в рамото, в ухото някъде. Но има вътрешни неразположения. Ти, запример, усещаш се духом убит, както вие казвате. Какво разбирате под „убит духом“? Една дума, която няма съдържание. Духът може ли да се убие? В български казват: „Убит духом.“ Млякото го очукали хубаво, че му изкарали маслото. Какво лошо има, че очукали млякото? Като изкарат маслото, какво остава? Турците казват, че остава айран, как се казва на български – мътеница. Когато казваме, че духът някому е убит, искаме да кажем, че той е неразположен. Туй е вече едно пасивно състояние. Изгубил смисъла, казва: „Мене нищо не ме интересува.“ Не само че нищо не го интересува, но какво още има в убития дух?

Сега поне вие тази философия я знаете. Младите много често са с убит дух и често трябва да се съживяват. Върви някой ученик убит, нищо не го интересува, вече три-четири деня (не) е ял, за книги няма пари, окъсан, обуча няма – убит духом. Ако вие се приближите и както върви, му сипнете в джоба 4-5 английски златни стерлинги, без той да забележи. Той върви неразположен, отзад ръцете не ги държи, то е чорбаджилък – не знае къде да ги тури. Изведнъж бръкне в джоба, като набара тия 4-5, какво ще видите в този ученик, каква промяна ще стане? Най-първо знаеш, че нищо няма, сега като бръкна, намери 4-5. Той започва да мисли, това вярно ли е, това, което напипа, въображаемо ли е или е физическо. В едно стреснато положение е и се чуди сега. Като бръкне в джоба, бара с пръстите си, бута пари. Сега описвам неща, които са верни. Същевременно ако наблюдаваш, лицето е много интересно, че той като пипа парите, става известно движение на лицето, разсъждава. Има един процес психологически. Разсъждава дали това е вярно. Напипва нещо и иска да знае, да не би да е някаква илюзия. Исква да опита, да го види. Представете си, че той свършил гимназия и е първа година в университета, научил се психологически да разсъждава. Сега, казва: „Дали е нещо земно, мяза на пари“, вълчесто е онова, което напипва. Исква той сега да го извади навън, да види какво е. Като го извади, като погледне, пък знае английски, като прочита стерлинги, зарадва се той. Обръща парите да види, да не би да е някаква илюзия. Най-първо погледне краката, усмихне се, казва: „Обуца.“ Погледне шапката, бръкне в джоба, 4-5 са в джоба. Погледнеш, влязъл в някоя дрехарница, купил си дрехи, шапка, нагласил се хубаво. Какво ще бъде състоянието, разположението? Тези пет сега живи същества ли са? Кой му е говорил? Казал ли му е някой една дума, писмо не е получил, ами попилал и видял с очите. Питам: Как се предала тази мисъл? Как е минала от тия пет магически стерлинги и веднага изменя неговото

състояние. Сега допуснете другото: На одного баща му изпратил 5 стерлинги, турил ги в джоба. Представете си обратния пример. Той върви и си мисли да си купи шапка, обуца. Бръкне в джоба, дето ги турил, няма ги. Сега психологическото състояние какво ще бъде? Като бръкне в джоба, знае, че ги турил, чуди се защо ги няма. Току изведнъж наведе главата, погледне надолу. Защо гледа надолу? Естествено състояние. Казва: „Отидоха обувката.“ После ще погледне нагоре. Казва: „Отиде шапката.“ Той мисли да си купи шапка, да си купи обуца. Търси единия джоб, другия. Гледа да няма никаква дупка на джоба, да не са паднали. Чуди се той къде са парите. Спре се тогава. Дойде му някоя идея. Представете си, че някой си прави шега с него, приближи се онзи и тури парите в джоба му. Върви, пак бръкне, дигне главата нагоре, намери парите. Друго състояние. Той мисли, че някъде в джоба били парите, пък не ги е намерил.

Тия неща често стават с вас. Всеки ден тия неща стават с вас. Тия явления психологически като ги разглеждаме, те имат своя философска причина. Всякога, когато ще стане една промяна в човека, ще стане или по закона на любовта, или по закона на безлюбието. Две неща има, които определят. По закона на любовта ще пристигнат в джоба, по закона на безлюбието някой ще извади тези условия. В дадения случай аз наричам тия пари условия. Казвам: Страданията на човека в живота се обуславят, когато човек излезе из областта на любовта. Тогава идат всички изпитания. Когато излезеш из условията на любовта, тогава идат страданията в света. Да кажем, ако влезеш в един свят на безлюбие – ще разберете в широк смисъл – как схващате думата „безлюбие“. Мислите ли, че кокошката живее в един свят на любов? Един земеделец има сто, сто и петдесет кокошки, мислите ли, че тия кокошки живеят в областта на любовта? Хранени са много добре, но онзи, който ги храни, има съвсем друго намерение. Ни най-малко не го интересува кокошките да бъдат добре. Той иска

кокошките да бъдат щастливи дотолкоз, доколкото той може да бъде щастлив. Тяхното щастие да бъде подкрепа за неговото щастие. Един ден хване кокошката, макар че тя се моли, кръцне ѝ главата, оскубе я, хване втора, трета. Питам: Ако тия кокошки разсъждаваха философски, как ще обяснят, кои са причините, че човекът яде кокошки? В дадения случай не може без кокошчици. Изяде яйцата, изяде нея. Може да вземете същите подбудителни причини. Кои са причините, които заставят човека да яде кокошки, има една вътрешна нужда, една необходимост, която тласка човека, той да се нуждае от известни вещества, които са необходими за неговото съществуване. Понеже ги намира в житото, в кокошките, той всякога си позволява да вземе една кокошка, да извади туй съдържание, което му трябва. Та казвам: Човек, като яде кокошки, има ли тук безлюбие? Де седи безлюбието на човека? Кокошката счита, че тази причина е жестока, причинява страдание на кокошката. Но кокошката след това е изядена от човека, изгубила ли е нещо? Тази кокошка престава да живее в тази форма. Кокошият живот в тази форма е престанал. Но тази кокошка, след като влезе в човека, престанала ли е да живее? Една същина се изгубила, изгубило се съдържанието, но кокошката изгубила ли (се) е? Не се изгубило съдържанието.

Във вегетарианството често поддържат, че някоя храна не е здравословна. Има здравословни храни и нездравословни храни. В какво седи здравословността? Запример, ако ядеш свинско месо, ще страдате. В какво седи страданието? То не е здравословно. Но клетките на свинското месо са крайно индивидуалисти, обичат много живота. Свинята обича много удоволствията. Като я пипнеш по корема, много обича да бъде гладена. Като я погладиш, веднага ще издаде един звук. Казва: „Още малко, много ми е приятно.“ Или ще легне в калта. Свинята, колкото и да е лоша, като я погалиш по корема, отваря се, много ѝ е приятно. Та казвам: Всичките клетки на

свинята са много индивидуализирани и са мързеливи, не работят. Свинята с много малко иска да постигне много, само с носа си като рови, тя иска много работи. Тя е доста интелектуална. Като някой прошеноеписец или като някой адвокат, като напише 10-12 реда, казва: „Дай 500-600 лева.“ Един работник, като работи целия ден, десет часа, едва изкарва 30, 40, 50 лева. Адвокатът, като напише няколко реда, иска 500 лева. Свинята има този характер. Като порови тук-там, иска много. Когато човек яде свинско месо, като ги тури тия клетки на работа, хваща ги за работници на тялото. Но за да накараш една свинска клетка на работа, трябва да туриш трима души слуги да я пазят, да не избяга някъде. Следователно, разходът за пазенето ще струва повече, отколкото работата ще ти свърши. Ти ще имаш един дефицит на годината десет хиляди лева, да ходиш да го търсиш, процес ще изгубиш. Лекарите сега казват: „Нездравословна храна.“

Има някои растения, които са в хармония с човека. Като влязат клетките в човека, работят. Казвам: Оная храна е здравословна, на която клетките се хармонират с твоя живот. Свинските клетки не си хармонират. При първия удобен случай заминават. Тогава започват болезнените състояния.

Казвам: Има известни мисли, известни чувствувания от същата категория, които не са в хармония с човешката мисъл, не допринасят нищо. Има мисли, които те смущават. Например, вас ви смущава мисълта, че вие ще умрете. Смущава ви мисълта, че един ден ще осиромашеете. Много работи ви смущават. Но каква представа вие имате за старостта? Всички съвременни хора изучават патологическата страна на старостта. Слабият човек е стар. Вие изучавате патологическата страна на сиромашията. Има и патологическо богатство. Човек може да е богат и пак да е здрав. Може да е сиромаш и пак да е здрав, може да е богат, и пак да е болен. Сиромасите имат по-здрави стомаси, отколкото богатите. В туй

отношение богатите ядат повече, отколкото сиромасите. От преработване се разваля стомахът на богатите хора. Богатите хора работят повече, отколкото трябва. Когато казваме: „Да не е толкова богат“, трябва да се турят последствията. Или едно философско разсъждение, колко трябва да бъде богат. Значи, щом станеш много богат, работиш повече. Да кажем, имаш сто, двеста милиона, за вас това е много, колко искате да турим в банката, кое число ви е приятно? Имате ли едно любимо число? Да кажем, десет милиона лева имате в банката, не сте ги турили. Представете си, че в тази област, дето живеете, има сто разбойници, апаши, крадци. Какво ще бъде състоянието ви? Ще имате едно безпокойство. Навсякъде може да ви оберат парите, да ви пречукат. Постоянно ще ви занимават парите ви. Някой път ще хванете четири, пет души да ви пазят. Но същевременно вие ще имате и едно вътрешно безпокойство. В сегашния живот туй е улеснено, ще вложите парите в банката. И тогава тази грижа няма да я имате, няма да ви е страх. Но ако сте в Америка, тия, модерните гангстери, ако хванат някой милиардер или някой милионер, ще искат 200, 300 хиляди долари, ще трябва да извади от банката, да го пуснат. Казват: „Ако не дадеш, ще те претрепем.“ Американските милионери сега имат да ги пазят по 4-5 души. При това по някой път пак ги убиват. Една статистика има.

Та казвам: В какво седи условието на богатството? Човек трябва да бъде богат, но богатството седи в онова красиво съчетание на неговата мисъл и неговите чувства, и неговата воля, на неговата сила. Човешката мисъл не може да бъде ценна, ако тази мисъл няма подбудителна причина любовта. Любовта е, която дава ценност на човешката мисъл. И при това ценността трябва да има в себе си едно съдържание. Чувствата дават съдържание на човешката мисъл. И това съдържание трябва да има известна форма, в която да е поставен изразът. Затова казваме, че човешкото тяло е външна страна.

Формата, която е създадена да държи в хармония съдържанието на човека. Съдържанието, което неговото сърце носи. После туй съдържание трябва да има ценност в себе си. Туй трябва да е организирано. Ценни неща аз наричам, които не умират. Ценни неща са тия, които никога не губят своето съдържание и своята форма. Разумните неща в света никога не губят своето съдържание, никога не могат да изгубят своята форма, не може да изгубят своята цена. Това е разумното в света. Тази трябва да бъде идеята ви. Всички ония неща, при които ценността остава една и съща и расте тази ценност, съдържанието, което постоянно се увеличава, силата, която постоянно се увеличава, то е разумното. Само разумното в света е, което расте и което се развива. Туй развитие, то не е така голямо. Защото, за да бъде човек щастлив, не се изисква много.

Представете си, че вие седите в една тъмна нощ, изгубили сте пътя си. Какво ви трябва? Много малко. Трябва ви една батерийка или една свещ. Като видите тази свещ, ще ви причини радост. Тази свещ при други условия може да не е нищо заради вас, но в тъмната нощ като я запалиш, веднага се окуражаваш и намираш пътя. И то благодарение на тази малката свещ. Следователно, в съвременния живот една хубава, една светла мисъл е, която може да покаже пътя на човека. Тя е ценна. Хубавите мисли, хубавите чувства и силата на човека са ценното. Аз правя различие. Всяка мисъл, която може да ти послужи, тя ще ти причини известна радост. Всяко чувство, което в даден случай може да ти послужи, може да ти причини една радост. Чувствата са ценни при услугата, която може да ти направят. Силата е ценна, която може да ти помогне. Или другояче казано, силата, която имаме, постоянно трябва да я турим в действие в три посоки. Или да работи за себе си, или да работи за обществото, или да работи за невидимия свят, за Божествения свят трябва да се работи. В три посоки човек трябва постоянно да работи. Тия три посоки са

необходими. В едната посока се създава формата на нещата, във втората посока се представя съдържанието на нещата и в третата посока се добива смисълът на нещата. Три пътища. За себе си трябва да работите, за ближните си трябва да работите, за да добиете ценността на нещата, разумността. За ближните трябва да работите, за да добиете съдържанието на нещата. За себе си трябва да работите, за да добиете красивата форма на нещата. Тъй разгледан вече, животът вече добива смисъл. Както и другояче да разглеждате живота, няма смисъл. Казвате: „Защо ще работя?“ – Ще работиш, за да добиеш ценността на нещата, ценност, която не се губи. В тази ценност ще бъдеш всякога свободен. Ценността на нещата носи в себе си човешката свобода. А пък съдържанието носи приятност. Да чувствуваш онова, което разумното може да ти даде в съдържанието. Ние имаме благото, което ценното може да ни даде. Чувствата не са нищо друго, освен едно благо, което ни се дава в даден случай. Без туй благо животът не може да се прояви. А пък формата дава свобода, за да можеш да се изявиш. Свобода дава на действие. Трябва да работиш за себе си, за да сте свободни във физическия свят. Трябва да работите за ближните, за да сте свободни в духовния свят. Трябва да работите за Бога, за да сте свободни в Божествения свят. Свободата в Божествения свят дава ценност, свободата в духовния свят дава съдържанието и свободата във физическия свят дава красотата. Следователно, ако сте грозни на физическия свят, старайте се да станете красиви. Ако сте изгубили вашето съдържание, вие духовно сте отслабнали. Законът не е ли същият? Щом богатият загуби съдържанието на парите си, нали олеква вече, никой не го зачита. Една книга щом изгуби смисъла си, не се интересува, няма ценност в себе си, няма никакво съдържание. Ако книгата изгуби ценността, която носи, тя се обезсмисля.

Та казвам: Три посоки дръжте. Три неща дръжте, за да бъдете силни в света, за да постигнете онази свобода. Човек е дошъл на земята да постигне в три посоки онова, което той желае, онова, което ближните желаят и онова, което Бог желае. Работете за главата си, работете за гърдите си, работете най-последно за стомаха си. Аз го наричам „стомах“. Какво разбират под думата „живот“ русите? На руски какво значи „живот“? – Стомах. Ние под думата „живот“ разбираме едно, а русинът разбира друго. И те са прави. И ние сме прави. Животът, това е стомахът. Значи, физическата страна на живота. То е първата форма. Откъде е взета тази дума, „стомах“?

Според тази философия човек трябва да се научи да мисли правилно. Да кажем, някой човек иска да стане учен, какво го занимава? Или някой иска да стане религиозен, какво го занимава? Или някой иска да се занимава с обществен живот, с какво трябва да се занимава? Или някой иска да стане химик, с какво се занимава? Или иска да стане пророк, с какво се занимава? Или иска да стане астроном, с какво се занимава? Музикант иска да стане, с какво се занимава музикантът? Седем елемента той има. Какви съчетания, какви гами или колко форми имат тия седем елемента? Сега в музиката има музиканти, не може да вземе правилно „до“, ако няма напрегнато състояние. Правилността на основния тон се взема чрез напрежение. Музикантът, ако не е напрегнат, не може да вземе правилно „до“. Напрежение трябва да има. А след напрежението, ако ти нямаш известно състояние на движение в себе си, ти правилно „ре“ не можеш да вземеш. Казвам: Всички тия състояния, които имате, те са на място. Защо се менят вашите състояния? Състоянията се менят, защото са необходими. Състоянията са гами, през които трябва да минете. Вие по някой път се чудите защо сте тъжни и защо сте радостни. Това е състояние. Ако вие нямате туй състояние, вие не може да разберете живота. Да допуснем, че вие сте неразположен.

Може ли вие да ми опишете как чувствувате едно неразположение, че не искаш да говориш. Имаш едно неразположение, искаш да се караш. Неразположен си, не искаш да спиш. Или неразположен си, влезеш в една стая, затвориш се, седиш сам вътре. Но в туй неразположение на духа ти ще придобиеш нещо. Казваш: „Не съм разположен.“ Какво ще добиеш в едно неразположение? Имаш неразположение, искаш да се караш. Карай се. Не мисли, че е лошо да се караш, но музикално да се скараш, да не пресилваш работата. Искаш да работиш. Работи, но гледай да не се пресилиш, във физичната работа да се иждивиш по голяма сила. Работи, докато ти е приятно. Щом престане тази приятност, престани. Всичката работа не можеш да свършиш. Малко разкопай, но добре го разкопай. Хубаво, как се карате сега? Как започвате да се карате? Кой е основният тон на карането? Искаш да започнеш, от „до“ ли ще започнеш или от „ре“, или „ми“, или от „фа“, или от „сол“, или от „ла“, или от „си“. Вие като се карате, отде започвате? Каже ти някой: „Голям мазник си ти.“ Вземам думата „мазник“. „Мазник“, значи намазан. Много голям мазник си. Значи обичаш да се грижиш само за себе си. Започва разговорът. „Голям мазник си.“ – „Ти си два пъти мазник.“ – „Как два пъти аз мазник? Аз ти казах, че ти си мазник един път, а ти казваш, че съм два пъти. Не говориш право.“ Спорят, че не говори право. Ти казваш, че два пъти са ме мазали, а веднъж са ме мазали. Толкоз съм мазник, колкото и ти си мазник. С какво е намазан човек? Прави са, че той се подвел. Казва: „Ти си се подвел, под чуждо влияние си. Някой ти казал, ти не си разбрал тази работа, преувеличил си.“ Казвам: В караницата, след като се скарат двама хора, най-първо започват с една дезорганическа музика. След като се покарат, започва един дует. Дует е това. След като си кажат такива приятелски думи, дойдат да разбират добре, сприятеляват се. Казват: „Ще ме извиниш, не съм научил добре тази пиеса, не можах да го изпея.“ – „И моето

парче не беше толкоз хубаво.“ Отидат двама в гостилницата, седнат да ядат. Започват да учат музика. След като си казал „мазник“, седнат единият на едната страна, другият на другата страна, поядат хубаво, като тракат паниците. Казват: „Струва след такова едно пеене, струва си едно ядене.“ Казвате вие, че човек не трябва да се кара. Не трябва да се кара. Нали казвате: „Карат животното.“ Караницата трябва в света, но музикална караница. И без свада не може. Какво значи „свада“? Хайде, няма да търсим филологията на думата. Всякога, когато една излишна енергия се събере, то е един капитал. Като се събере, на човека му е неприятно, той търси разрешение да го предаде някъде. Някой път може да се яви, че той има желание да говори. Щом няма енергия, не му се говори. Или пък в него се събере излишна енергия, която иска храна. Щом задоволи това желание, този момент престава, това желание за ядене. Или пък иска да чете. Той иска да чете, в него има любознателност, но като задоволи туй чувство на любознателност, престава любознателността. В човека има подбудителни причини, които го тласкат, за да върши различни работи.

Човек трябва да проучава себе си. Той има едно разнообразие в неговата дейтелност. Еднообразието е в света, което донася всичките нещастия. Казвам: Всякога, психологически, когато ви дойде едно състояние, сменете го, разсъждавайте правилно. Дойде ви едно тягостно състояние, сменете го, разсъждавайте правилно. Дойде ви едно тягостно състояние, турете противното, разгледайте въпроса от всяка една страна. Не е лошо човек да бъде сиромаш, понеже ще научи състоянието на сиромасите. Не е лошо човек да бъде богат, понеже ще научи състоянието на богатите. Не е лошо човек да бъде учен, понеже ще научи състоянието на учените. Не е лошо човек да бъде религиозен, понеже ще научи състоянието на религиозните хора. Всички тия фази човек трябва да ги примири. Казва: „Аз съм

религиозен.“ То са степени на религия. Всичките хора имат религия. Няма човек в света, който да няма религия. Всичките хора имат религия. Но тя е на степени. Всеки човек е учен. Зависи от степента на учението. Всеки човек има сила, да опита това състояние, какво нещо е силен човек. По някой път трябва да опиташ състоянието на слабостта. Вие, когато по някой път усещате, че сте слаби, то е едно състояние. Слабостта е едно преходно състояние. След всяко отслабване, което човек почувствува, веднага ще се яви по-мощна сила. Някой път, когато мускулите на човека отслабнат, в болните хора отслабват, болният мисли, че няма никаква сила. Това състояние е на почивка. След всяка почивка в него се заражда едно опресняване на силите. По някой път вие мислите, че умът ви е отслабнал, вие си почивате. Вие след това чувствувате ума си опреснен. Казвате: „Изчезна мисълта, загубил съм нещо.“ Нищо не сте изгубили, трябва да почивате. Ако разбирате закона правилно, след тази почивка ще проникне една нова светлина. Ставате малко по-деятелен.

Всичките положения, през които минавате, са за ваше добро. Млади сте вие. Пътя, по който вървите, вие трябва да наблюдавате, да знаете в какво седи младостта. Младостта е един живот, в който вие влагате вашия капитал. Вие пласирате вашия капитал в младостта. В старостта вие вече имате придобивките от този капитал. Това е вече знанието. Тогава ще имате вашите придобивки. Аз считам, в младини човек влага капитала си, в старини той събира приходите. Той е банка. Сега на младите дават друго съдържание. Искат да правят смет. Какъв смет ще правиш, когато нищо не е вложено? Най-първо трябва да вложиш, да приложиш. След туй прилагане, на стари години този смет той ще събира. Влагане и събиране трябва. Не можеш да събираш, ако не си вложил. Най-първо може да вложите нещо в умствения свят, трябва да вложите нещо в духовния свят, трябва да вложите нещо във физическия свят. Туй трябва да бъде мощна сила.

Най-първо младият трябва да има сила да вложи. Младият трябва да посее нещо някъде. След време, след като е посял, да дойде да събира нещо. Тогава вече животът става естествен. Щом не си вложил, не можеш да вземеш. Трябва да се осмисли животът ви. Онова, което ви е дадено, трябва да се приложи. Има много неща във вас дадени, които трябва да ги вложите. В ума си трябва да вложите знанието. В сърцето си трябва да вложите нещо. И във волята си, и в нея трябва да вложите нещо. Работа трябва да вложите във волята. Тогава втората фаза ще дойде. Най-първо младият ще започне с външните условия и с вътрешните възможности, а старият ще започне с вътрешните възможности и с външните условия. Впрегнете ума си на работа. Някои ще започнете да разсъждавате за причините. Може разни да бъдат подбудителните причини. Каквато и да е подбудителната причина, вложете в ума си една подбудителна причина. Заставете ума си да мисли.

Ако сега ви кажа на вас да ми дадете едно описание на слънцето, отде ще започнете? По какво се отличава слънцето? Най-първо, че то изпраща светлина на земята. Че целият свят при слънцето става светъл. Че всичките неща при слънцето стават топли. Че всички неща при слънцето добиват движение. Щом има светлина в слънцето и щом има топлина, тогава минаваме в друга фаза. Туй, което дава светлината, е разумно. Туй, което дава топлината, какво е? – Дава съдържание. Туй, което дава движение в себе си, дава сила. Движи се само онзи, който има сила. Следователно, една мисъл не може да се прояви без светлина. Но една мисъл сама по себе си не може да бъде ценна, ако няма съдържание. И една мисъл, която няма съдържание, няма и форма. Формата пък дава силата. Всички ония неща, които придобиват една форма, те имат сила. Следователно, силата се проявява при формата. Съдържанието се проявява при смисъла. Само ония неща имат съдържание, които имат смисъл. А при какво се

проявява смисълът? Ако формата зависи от съдържанието, съдържанието зависи от смисъла, от какво зависи смисълът на нещата? Това на вас ще оставя да мислите.

Следователно, ти не можеш да бъдеш красив, ако ти нямаш съдържание, ти не можеш да имаш съдържание, ако ти нямаш едно хубаво разположение на духа. Ако в ума си нямаш смисъл на нещата, ако не оценяваш нещата. Само онзи, който знае да цени нещата, той може да бъде радостен. Кое е онова, което ви дава радост? Щом погледнете в огледалото формата на главата, ти виждаш една глава отлична. Като погледнеш формата на лицето, зарадваш се. Като погледнеш ръцете, като погледнеш цялото тяло, добиваш известна радост. Хубаво е човек да се оглежда, че като погледне да види, че всички линии на лицето, на главата и на тялото има едно съответствие вътрешно. Бог е вложил подбудителни причини в тялото вътре, в изражението, във външната форма, за да се насърчаваме. Иначе човек ще се обезсърчи, защото, който не се обезсърчава, той не се насърчава. Всякога трябва да се обезсърчиш, за да се насърчиш. Обезсърчението произтича от сравнението. Всякога ще се обезсърчиш с някой, който е по-учен от тебе. Като се сравняваш с някой, който е по-учен от тебе, ще се обезсърчиш. Като срещнеш някой по-невежа от тебе, ти се насърчиш. Питам сега: Къде печели човек повече? Като се насърчава или като се обезсърчава? Вие се насърчавате и обезсърчавате. Видиш един слаб човек, той е обезсърчен. Ти при неговото обезсърчение се насърчиш. Как ще обясните като срещате слабия защо се насърчавате? Като срещнеш този, който е по-силен от тебе, ти се обезсърчиш. Питам: Защо си се обезсърчил? Защото този има по-голяма сила. Кажете: Какво ти е дал слабият човек, че ти при него се насърчаваш? Значи този, слабият, не е слаб. Значи, слабият ще те насърчи. Силният ще те обезсърчи. Как ще обясните това психологически?

Товага имаме един анекдот. Заекът, като се обезсърчил едно време, казва: „Аз не може да се спася, всички ме гонят, навсякъде все мене гонят.“ Тръгнал той да се дави, да се освободи от всички страдания. Като дошъл до брега, всички жаби се нахвърлили във водата. Казва: „Има по-слаби от мене, не се давя.“ Питам: Жабите уплашили ли се? Жабите му казват: „Ти искаш да се давиш, но можеш ли като нас да влезеш във водата?“ Аз давам друго тълкувание. Жабите се нахвърлили във водата. Той никога не се е гуркал във водата, товага казва: „Туй изкуство не мога да го направя. Аз не искам да се гуркам.“ Като заминал заекът, жабите излезли пак на брега. Те му казали: „Не започвай една работа, която не знаеш как да правиш. Тази работа, която знаеш, прави я.“ Заекът се научил и оттам насетне казва: „Ще правя онази работа, която аз знам.“

И на вас казвам сега като на заека: Правете онази работа, която знаете. Не правете работи, които не знаете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 20 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10 март 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев¹⁸.

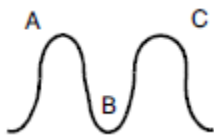
¹⁸ Бележка на стенографа: „Учителят на 24 февруари и на 3 март не държа лекция. Беше в Казанлък.“

БЛАГОПРИЯТНИ И НЕБЛАГОПРИЯТНИ УСЛОВИЯ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – Четете. – /Чете се темата: „Разлика между органическа и неорганическа материя.“/

Пишете върху свободна тема №12.



Фиг. 1

Представете се, че А и С са планински върхове (Фиг. 1). Представете си, че В е долина. В е долина. Какви ще бъдат условията? Ония явления, които ще стават в А и С от какво ще зависят? Каква разлика ще има между тия същества, които са на върховете и тия, които са в долината? Всичките вещества, които се намират на върховете, ще изчезнат. Някой път зимно време се набират материали по върховете. Зимата ще бъде много щедра, лятото ще бъде скържаво, какви ще бъдат условията на долината? По тия, високите места лятно време ще има недоимък на вода, долу в долината и лете, и зиме ще има изобилие.

Представете си, че казват, че човек трябва да бъде самостоятелен. По-самостоятелни хора от високите върхове няма. По-унижени хора от долините няма. В долините всички същества живеят, на върховете рядко някоя птица ще се качи по тия стръмнини. Кой са сега причините? Има една причина, която вие не я знаете, която създава света. Вие не я знаете. Казвате, че учените знаят. Учените обясняват

по един съвсем механически начин. Представете си, че вие имате една научна книга, отворите я и я оставите отворена на вашата маса. Първоначално тя е била чиста. Но представете си, че вие се връщате след десет години, отворена книгата и върху нея има два пръста прах натрупан. Вие обяснявате научно, че някое същество дошло и нацапало отгоре. Кое е туй същество? Вятърът духал отвън и през малките пукнатини влизал и наслойвал праха на книгата. Вие се обяснявате, че някое същество го направило. Кое същество? – Вятърът. Къде е сега то? Каква е вашата представа за вятъра? Разумен ли е вятърът сам по себе си? Когато запалите собата, пак има едно течение. И там има духало. Някой път вие духате, някой път собата сама духа. Как обяснявате туй духане? Студеният въздух се нагорещява, става по-лек, излиза нагоре, на негово място иде студеният въздух, който е по-тежък – става обмяна.

След като обясните едно явление, какво добивате? Имате двама души ученици, единият ученик работил и му дават 6 лв., другият ученик не е работил и му плащат единица. Аз турям, като учи ученикът, работи. Като му пишат 6, то е неговата заплата. 6 на способния ученик е заплата. Няма 6, няма заплата. По някой път учителят плаща за работата на ученика. Някой път плаща по-малко. Туря 0, нула. Рядко става, но става. Се таки, като му пише единица, не е малко. Единият ученик постоянно се учи и винаги има 6. Другият прогресира, най-първо има единица, втория месец има 2, третия – 3, четвъртия – 4, петия – 5, шестия – 6. В последния има прогресивност и той дохожда до 6. Как ще обясните туй явление? Обяснявате, че първият е прилежен ученик. Понеже вторият учи по-малко, по-малко му плащат. След като обясните, тия двамата ученици какво придобиват? Обяснявате, че единият учи повече, другият учи по-малко или не учи. Следователно не им плащат еднакво. Сега, ако обяснявате как става явлението, какво придобиват учениците? Някой

път към единия ученик учителят има повече симпатия, случва се по някой път. Но както и да е, да обясним едно явление. Коя е причината, защо единият учи и получава 6, а другият защо не учи? Как бихте обяснили? Имате един ученик, по математика се учи, другият не се учи. Вие ще кажете: „Той е мързелив.“ Някой път той учи, но не разбира нещата. Следователно като не ги разбира, не знае как да ги представи, следователно малко му плащат. Представете си, че единият от тия двамата ученици работи при една хубава почва, другият работи при камениста почва. Еднаква ли работа ще изработят? Най-после този, който работи каменистата почва, се обезсърчава, казва: „Не си струва тук да се работи и да си блъска главата човек.“ Другият, понеже работи при хубава почва, го наричат „трудолюбив“, а онзи го наричат „мързеливец“. Какво разбирате под думата „мързеливец“? Мързеливото състояние няма никакъв стимул, което да стимулира ученика. Ученикът няма стимул отвътре, няма нещо, което да го застави отвътре да учи.

Кое е онова, което заставя човека да яде? Мислите ли, че ако гладът не съществуваше, ако в човека нямаше желание да яде, човек не би ял? Някой път на човека не му се яде. Понеже има един закон за глада, казва му: „Ще ядеш.“ Когато човек огладнее, мислите ли, че гладът излиза от самия човек? Не излиза от самия човек. Има нещо, което го заставя отвън. Казвам: Има в природата една подбудителна причина. Някой път вие казвате, че човек трябва да бъде свободен. Свободният човек е сам господар. В най-простия смисъл свободния човек не го заставят. Той върши ония неща, които обича по свобода. Няма кой да го застави да направи нещо. Да кажем, имате един слуга, той е заставен сутрин рано да става. Господарят е определил в четири часа да става, да е на крак и в пет часа да иде на работа. Друг не е слуга, той си спи на леглото си, обръща се. Единият добива навик, щом дойде 4 часа, той трябва вече да е на крак, а в пет часа да е на

работа. Другият не е зависим, погледне часа, казва: „Рано е още.“ Мине 4, 5, 6 часа и тогава става. Единият става рано, другият става късно. От какво зависи, че единият става рано, а другият късно? Питам: Ако всичките хора бяха господари, ако светът беше оставен на хората, те да го уреждат, те да го управляват доброволно, какъв изглед щеше да има светът? По някой път вие се възмущавате от лошите условия в живота. Прави сте. По някой път се радвате на добрите условия. Кое е по-хубаво: Човек да има винаги добри условия или винаги да има лоши условия? Две крайности са те. Под думата „лоши условия“ разбираме, когато човек иска да направи нещо, пък няма възможност. А пък някой път има възможност. Добрите условия всякога трябва да има възможност.

Казвам: Сегашният живот е преплетен от редица навици, които имате. Запример, чувството страх как е произлязло? Как го обясняват сегашните учени хора? Страхът у заека, у жабата откъде е излязъл? От лошите условия, при които са живели. Заекът, където минава, навсякъде вижда лошото. Взема предпазителни мерки. При всяко побутване на храстите, подскача. Някой храст го бутне. Подскочи и хроникира в себе си, че голяма опасност му се случила. Той с подскачането едва би могъл да се освободи.

Та казвам: Често и вие при най-малките причини сте неразположени. Дойде малка болка, малко цирейче някъде и той изведнъж мисли, че може да се превърне в живеница. Създаде си едно голямо препятствие. Малкото страдание ще принесе живеница. Или може някой път вие да сте се убоили с някоя игла, после чели сте някоя научна книга, че има микроби или някои нечистотии може да влязат в кръвта и да се заразите. Убоили сте се и се боите да не би да сте се заразили. Как наричат тази болест, когато се заразяват? – Инфекция. Често някои от вас страдате, заболи ви гърбът или някаква болка в слабините. Често ви заболяват слабините. Вие как си ги обяснявате

тия заболявания? Или пък по някой път в пръстите имате заболяване. Как го обяснявате заболяването? Често перачките ги болят пръстите. Казват: „Едно време ръцете ми бяха здрави, но сега ме болят.“ Научното обяснение кое е? Понеже перачките най-първо започват с топлото. Всичките перачки много обичат любовта. После те свършват със студено, с омраза. Най-първо казват: „Много ви обичаме. Ние сме излезли от топлото.“ После напуснали топлото и влезли в студеното. Аз зная защо, някои от вас сте специалисти, защо след като се пере с топла вода, защо туряте студена? Онези, които перат, трябва да знаят, че става разширение на капилярните съдове при топла вода. Като турите студена, те се свиват. Ако се свият капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. След пет, десет години от неправилното кръвообращение, около ставите на пръстите остават нечистотии, полуорганически вещества, които не са организирани. Когато стават резки промени, тия вещества се образува известно триене, образува се известно малко възпаление.

Та казвам: Умният човек разбира тия работи, пази (се). Казвам: Не минавайте от топлото към студеното и от студеното към рязко топлото. На мода беше като идете на баня, за да се калите, след като се окъпете с топла вода, да се полеете със студена. Не е толкоз умно.

Сега законът е същият, и във вашия ум често стават такива резки промени. Ако ти от едно топло състояние, ако от една сантименталност, въодушевил си се с идеята да помогнеш на човечеството, мислиш, че ще направиш всичко. Дойде студеният душ, веднага изстинат тия чувства – тия неща няма да станат така.

В някои хора виждаме, които в началото са оптимисти, някои, които са прекарвали много големи изпитания, стават песимисти. Казват: „Светът така не може да се поправи.“ Пък има работи, които няма какво да се поправят. Запример, по кой начин можем да поправим студеното време? Вие имате един малък ваш метод:

Направите една ваша къща от четири стени, турите стените, турите соба, накладете огън, следователно, възпитавате зимата. Туряте вода и веднага имате онова, което вие искате. Но отвън зимата се разполага, както иска. Един ден и тази зима ще се реформира. Сега, макар че вече имаме трети ден на пролетта, зимата не си отива. Защо зимата не си ходи? Зимата не си ходи, понеже малко топлина има. Тя си отива при топлината. Щом топлината е малка, тя седи и се потрива.

Да дойдем до онези, вътрешните разбириания. Казвам за тия, двамата ученици, кои са подбудителните причини, че единият учи, а другият не учи? Ако една почва, която сеете, дава повече плод, ако е богата; ако е бедна – дава по-малко плод. Как обясняват учените, че едната почва е богата, а другата е бедна? Който има много, дава, който малко има, малко дава. Сега, след като обясните, че единият ученик е прилежен, а другият е ленив, какво сме придобили ние? Допуснете, че един учител има 50-60 души ученици и той знае кои са прилежни и кои са лениви, какво е придобил учителят? Каква ще бъде разликата, ако един учител преподава на способните ученици и ако преподава на ленивите ученици? Онзи, който преподава на способните ученици, ще бъде разположен и учениците ще бъдат разположени, а при ленивите ученици и учителят ще бъде неразположен, и учениците ще бъдат неразположени. И тогава прилежните ученици ще кажат, че учителят е много благороден и учителят ще каже, че учениците са благородни. И учителят разположен, и учениците разположени. Другите ще разправят, че учителят е намръщен, за тояга ще разправят. Казва: „Хич не си поплюва, удари ми две плесници на дъската.“ Разправят, разправят. Дали е верно това? Сега, по какъв закон, отде вие си го обяснявате тъй? Казвате: „Удря учителят.“ Учителят не удря, казва: „Знаеш, колко те обичам?“ Ти си учен човек, удари по едната страна, по другата страна. Питам: Защо така не тълкувате, ами другояче го тълкувате?

Вие, които гледате отвън, кое ви дава повод да мислите другояче? Представете си, че тия клетки на лицето на ученика мислят, след като го цапне от двете страни по лицето, тия клетки отвътре как ще обяснят тоя процес? Как ще обяснят събитието? Може да се предполага.

Вземете онзи, ситния прах. В природата имаме често такива явления, за които учените хора се стремят да дадат известни обяснения. Може да се обяснят донякъде. Известни малки частици минават, вятърът ги дига в пространството. Някъде, като вървиш, влиза този прах в очите ти. Започва да произвежда сълзи, мият се очите, започват да смъдят. Гледаш, времето се заоблачи, дойде дъждът, започне да вали. От този дъжд дърветата се радват, а ти плачеш. Когато е прах из въздуха, ти плачеш, този прах като се издига нагоре, около него се образуват дъждовните капки. Като пада по тревите, те се радват. Ти казваш: „Много лошо.“ Тревите казват: „Много добре.“ Защо тревите мислят по този начин, вие мислите по друг начин? Понеже вие не се ползвате. Човек се възмущава от праха, понеже прахът влиза, един моралист. Казва: „Трябва да дадеш, закон има в природата.“ Много скържав човек е, ще дадеш, 3-4 капки вода ще изкара от очите ти. Като излезе от тебе, казва, че си дал нещо, отбележи човека, който плакал. Даване е то. Аз наричам плачещите хора щедри хора. Щедри са, защото дават вода. Онези, които не плачат, са скържави. В тях в десет години едва ли ще капне някоя сълза, да излезе от очите им. Много са скържави. Питам тогава: Защо обвинявате онези, които плачат? Казвате: „Много плачлив човек.“ Каква е идеята на плачливите хора, много мекушави хора, не са способни за работа. Ами тогава всичките извори, които плачат, какви са? Кой извор е по-хубав, който плаче или който не плаче? Кои реки са по-хубави, които плачат или които не плачат? Да плачеш в природата има друг закон. Да плачеш, когато трябва и да не плачеш,

когато не трябва. Ако цялата земя плачеше, какво щеше да бъде? Когато частта плаче, а другата част не плаче, на място е. Когато всички плачат, е лошо. Когато нищо не плаче, пак е лошо. Когато всички плачат, какво се образува? – Кал. Когато всички не плачат, какво се образува? – Прах се образува. Сега природата ние си представяме така, каква е сама по себе си, ние не знаем. Казва: „Много кал произвеждат.“ Калта е произведение. Образува се кал, иска да пласира това нещо някъде. Как го пласира? Чрез образуването на голямата топлина този прах се взема, изпраща се из пространството нагоре, да се пласира тази стока. Щом се пласира, постоянно става наслявяване, този прах се пренася от едно място на друго. По същия закон и във вас има две състояния.

Казвам: По същия закон и във вас има две състояния: Едното е влажно, другото е сухо. По някой път вие не можете да се справите с вашите влажни състояния. По някой път не можете да се справите с вашите сухи състояния. Някой път може да се образува сухота в човека. Някой път кожата става много суха. Някой (път) кожата става много мека, влажна. Има разлика между меката кожа и влажната кожа. Някой път кожата е мека и влажна, някой път е мека и суха. Но има едно здравословно състояние. Не трябва да бъде кожата чрезмерно суха и не трябва да бъде кожата чрезмерно влажна. Сега сухата кожа и влажната (кожа) е във връзка с две течения в природата. Влагата е свързана с магнетизма, то е поле за живота. Без влага значи никаква растителност не може да се прояви. Ако дойде влагата, семената растат. Влагата образува възможности на всичките онези малки семенца, които са паднали, да израснат. Но казвам: Ако влагата е много, в тия места се образува вече химическия процес гниене. Някои растения не могат да растат при голяма влага, има някои растения, които растат. Някои от голямата влага гният. Казвам: Ако във вас има повече влага, отколкото ви трябва, то ще се спре процесът

на вашето растене. Да кажем, чувствата във вас придобиват по-голяма влага. Човек във чувствата не трябва да допуска голяма влага. Туй вие го наричате сантименталност.

Някой път хората казват, че трябва да се обичат. Но законът на обичта е един разумен закон. Там всяко нещо е на място, няма никакъв излишък. В един свят, дето хората се обичат, недоимък не може да има, нуждите на хората са правилно задоволени. Всичките хора, които се обичат, недоимък няма, страдание няма, противоречие няма. В любовта има едно малко противоречие, което произтича от любовта, че любовта на един дава повече, на други дава по-малко. Не от зла воля. Де любовта дава повече? Зимно време на върховете дава повече. По високите върхове се натрупват изобилно съкровища. После всичкото събрано слиза долу в долините. И там има голяма опасност да се образуват мочурливи места. Мочурливите места са изобилие на любов. На мочурливите места дотяга от любов. Казват: „По-малко да ни обичат, не ни трябва толкова любов.“

Представете си любовта в този смисъл: Вие имате един господар, който ви много обича и иска всеки час да ядете. Ако не ядете, казва: „Ще отслабнеш.“ Ако всеки час ви заставя да ядете, какво ще стане с вас? Вие ще се считате щастлив, когато започне по-малко да ви обича. Като ви остави на два, на три часа да ядете или след четири-пет часа. Ако разделите 24 на три, колко получавате – на осем часа да ядете. Но вие сутрин закусвате в седем часа, обядвате след пет часа, в 12 часа, после, след 5-6 часа приблизително, вечеряте. Между вечерята и закуската има по-голямо разстояние, защо? Понеже вие вечерта трябва да ходите на разходка надалече. Голяма разходка правите. По известни съображения, туй влиза в програмата, нямате време да се върнете. Вечерта заминавате, сутринта се връщате. Тази е причината или тъй наречения сън. В сън човек отива в някоя друга област и докато се върне, минава време. Вечерно време в колко ядете? Може да

се обяснят нещата и по друг начин. Да допуснем, че един ходил три часа и извървял сто километра, друг ходил 10 часа и извървял 30 километра. Този, който вървял в три часа сто километра, с какво пътувал? С влак или автомобил. Този, който пътувал десет часа и извървял 30 километра, пътувал пеш. Тогава ние казваме, че когато в малкото време се свършва повече работа, какво обясняваме, какъв е светът? Когато в много време малко работа се свършва. В малкото време много работа се свършва, какви са заключенията в света, в който живеем? Дето превозните средства са удобни, той е културен, добре уреден. Дето превозните средства не са уредени, той не е културен.

Казвам: Един от двамата ученици, този, който има 6, е културен. Този с единицата не е културен. Горкият пътува в десет часа 30 километра. Другият пътува в три часа сто километра. На този с единицата учителят казва: „Как не намери автомобил да се качиш. Защо не взе превозно средство?“ – „Господин учителю, не можах да намеря.“ Казва: „Защо си спал? Защо не взе навреме автомобил?“ Ние обясняваме някой път нещата несправедливо. В обясненията на нещата ние ще намерим някоя погрешка някъде. Някои неща има, много да учиш е погрешно, но и да учиш малко е погрешно. Да ядеш много е погрешно, но и да ядеш малко е погрешно. Много ядат някои, за да станат пълни. Някои малко ядат, за да спестят, да останат пари в джоба, иска да си купи някои други работи, пестеливият малко яде или има други съображения. Те, духовните хора, не ядат много. Много ядене спъва духовния живот. Те, за да прогресират духовно, ядат малко. Постят по два дена. Ако един обикновен човек пости 24 часа, колко ще спести? Яденето е един процес. Вие ядете на физическото поле. Вашият организъм брои, чете колко храна ще влезе. А в умствено отношение какво правите? Всяко едно ядене в умствения свят е един плод. Вие ядете на земята, а в причинния свят

вече имат един богат обед. Та вие никак не ядете тук. Вие мислите, че тук ядете. Яденето става в причинния свят. Ако ти ядеш и не разбираш смисъла на яденето, ти не си ял. Яденето е в причинния свят. От една философска книга, която си чел, се възхищаваш от хубавото написване. Всеки обед е едно съчинение, което трябва да се чете. Нали някои поети ще напишат десет куплета хубави и трябва да се намери друг, който да ги чете. Един поет може да бъде оценен само от друг поет. Някой път някой ученик напише нещо хубаво по поезия, учителят казва: „Много е хубаво, думите са тъй наредени, като мъниста. Всяка дума е турена на място, и по смисъл, и в музикално отношение звучно вървят.“

Та казвам: Човек при сегашните условия в яденето трябва да види онзи вътрешен смисъл, онази сила, която е скрита в храната, живота, който е скрит в храната. Дотолкоз, доколкото вие може да възприемете този живот, да влезете във връзка с него, да се обнови вашия живот, то е ядене. Защото постоянно чрез храната ние влизаме във връзка с оная жива, разумна природа, за да се поддържа организма. Ако човек така не се поддържа от природата отвън, той веднага се изтощава и трябва да напусне този свят, в който живее. Когато ти в себе си разбираш една идея, ти можеш да разполагаш с нея. Ти си я разбрал, можеш да се ползуваш от нея. Всяка идея, която имаш, обясняваш как е станала, не може да се ползуваш от нея, ти не си я разбрал. Човек може да познае само онова, което той може да го тури на работа. Всяка идея, която тебе може да ти служи, да ти бъде в услуга, ти си я разбрал.

Та казвам: Знанието човека го избавя от много нещастия. Знанието е, което те избавя от лошите условия. Има един анекдот, един роман е написан. Един цигулар, доста знаменит, тръгнал да направи зимно време една екскурзия. Носил със себе си и цигулката в кутия. Дошло му наум да направи зимно време една екскурзия по

снега, но не му дошло наум, че има вълци. По едно време го загражда една глутница вълци, вижда, че му заграждат пътя, приближават се. Той си казва: „То се вижда, че всичко ще се свърши.“ Понеже обичал музиката, изважда цигулката и започва своето последно парче. Като свирил, то се въодушевил, върви и свири. Вълците наоколо, и те вървят след него. Като наближили, другите хора гледат цигуларя с една тайфа от вълци и казват: „Този шашкѝнин концерт им дава.“ Те го питат: „Каква е тази ексцентричност, да си играеш с живота?“ – „Остави се – казва – аз зная колко ми струва този концерт.“ Често и ние се намираме при лоши условия на живота и ни заставят някой път да извършим лоши работи. Искам сега да ви наведе този пример, че благодарение на своята музика, освободил своята кожа. Той не е знаел, че вълците обичат музика. Вълкът е доста музикален.

Та казвам: При лошите условия на живота, вие трябва да имате знание, което да използвате. Знанието при сегашните условия трябва да бъде едно спомагателно средство. Всичко онова, което ви се случва, мислете върху него. Не да се безпокоите. Цигуларят не трябва да се безпокои, ще го изядат вълците. Казва: „Нека аз си посвирия.“ Въодушевява се в своето свирене, въодушевява се и тръгва по пътя, забравил, че има вълци. Вълците, и те вървят. Сега той ги разполага. Казвам: Невежеството в света, това са вълците. На едно невежество докато ти не свириш, то не те слуша.

Та казвам: Използвайте, употребете онези сили, които имате в себе си и си дръжте един вътрешен концерт. Всякога човек при най-лошите условия в живота си, тогава може да опита истината. Казвам: В дадения случай знанието е силата, с която той разполага. Той не трябва да се колебае, да каже: „Тази работа не е за мене.“ Всякога, при всички условия на живота, употребете вашата сила, защото човек като не я употребява, губи силата си. Колкото повече се употребява, толкова неговата сила се увеличава. Всички трябва да имате сила.

Каквото и да дойде в живота, вие не го обяснявате: „Този колко е мързелив.“ Този ученик, който има постоянно 6 и този, който има единица, той може да прогресира. Той мисли, че работите лесно вървят. Този, който прави усилия, който от единицата получава 2, 3, 4, 5, 6, в края придобива повече сила от онзи, който постоянно има 6. Тъй щото, считайте, че ако вие вървите от низшето към висшето, вие печелите. Ако всичко във вас по мед и масло върви, не мислете, че ще бъдете щастливи. Ако започнете от единицата е по-хубаво, после 2, 3, 4, 5, 6 – повече прогрес има. Защото, ако имате постоянно 6, тия шесторки все едно число смятате. Имате 1, 2, 3, 4. Във философията на Питагора, учениците му са изучавали числата от едно до четири. Общият сбор им е 10. Разбирали са десеторната система.

Казвам: Зимно време върховете имат най-добрите условия. Лятно време долините имат най-хубавите условия. Следователно, зимно време лошите условия, то са високите върхове, добрите условия са долините. Вие казвате: „Защо са лошите условия?“ Ако на земята нямаше лоши условия, ако нямаше високи върхове, тогава и долини не щеше да има. Лошите условия съставят добрите условия. И добрите условия съставят добрите условия. Като кажеш, че самото добро създава лошите и лошите условия създават добрите условия. Един човек, който е страдал, оценява по-добре от онзи, който никак не е страдал. Онзи, който е страдал, след туй се сменя страданието. Онзи, който постоянно е бил щастлив, изгубва хубавото схващане, претъпяват се неговите чувства. Затуй е необходимо да премине човек от страданието към радостта. Ние считаме преминаването от неприятните неща към приятните за един правилен процес в природата, за да не се изгуби онази, хубавата пластичност, която се намира в човешката душа.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 21 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 24 март 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев¹⁹.

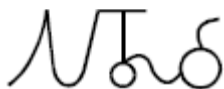
¹⁹ Бележка на стенографа: „На 17 март 1939 г. нямахме лекция.“

ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме свободна тема. /

Как сте я развили, обективно или субективно, вътрешно или външно сте я развили? Четете някои, ще ви критикувам. /Един брат прочете една тема за възприемчивостта. /



Фиг. 1



Фиг. 2

Колко пътища има възприятието? – Един ли е пътът, по който възприятието иде или са много пътищата му? Вие не трябва да вземате онази поза, която взема един клиент в една гостилница. Влезете и чакате да ви донесат приборите, кърпа, да ви донесат яденето и вие да оставите паницата и да излезете навън. Това е изкуствено положение. В природата такива работи не съществуват. Съществуват в човешкия живот. Или идете в някой магазин, искате да си купите дрехи, огледате нагоре, надолу. Казвате: „Дайте ми тия дрехи“, вземате ги и си отивате. Мислите ли, че редът на нещата е този? Казвате: „Дрехи трябва да имаме.“ Как си фабрикуват птиците дрехите? От кой магазин ги вземат? Сега ще превеждате. Тия геометрически фигури какво означават (Фиг. 1)? Разни положения. Да допуснем, че имате едно тяло А. Туй тяло, което е произлязло първоначално, има ли единство в него? Имате един център. Този

център после се е поляризирил. Излиза в една посока, в друга. Туй движение какво показва? Запример, имате един кръг, туй същество вече се е раздвоило (Фиг. 2). Тогава, ако преведем, тук имате почвата. Този перпендикуляр показва семето, което е посято. Туй семе само не седи, то се движи. То не седи в статическо положение. Ако е в статическо положение, трябва да го търсят, да го отровят. Но в него има желание да се покаже, че съществува някъде. След това виждате, какво показва това движение? Сега туй движение не е правилно, има много гъста материя, много голямо съпротивление.

Сега вие разглеждате вашия живот. Мислите ли, че се движите в празно пространство? При това вие се движите във въздуха, същевременно във вашия мозък съществува една мъчнотия. Двама души са движат, единият върви изправен, другият си навел главата и той върви. Защо единият си навел главата, а другият върви прав? Единият върви, пък другият се спрял и наблюдава. Защо? Следователно, този човек, който си навел главата, той минава в чувствения свят. За пример, вие имате в индуската философия „праkriti“, най-гъстата материя, която е земята, и тя се движи в порядъка среда, наречена „прана“, слънчева енергия. Допуснете, че вие влизате, че вие имате достъп в един модерен магазин, имате доста тежест в джоба си, искате по някакъв начин да се освободите от някаква неприятност в джоба. За да се освободите, вие искате да направите обмяна. Той окачил някакви материали, един материал, който наричат върхна дреха. Или някакъв друг материал – шапки или някакви обща.

На български казват, че обувката се обуват и гащите се обуват. Защо българинът турил една и съща дума: И обувката се обуват, и гащите се обуват. За палтото казва, че се облича. Българинът, понеже е материалист, предметно говори: Понеже обувката отдолу нагоре се турят и гащите отдолу нагоре се турят, посоката на обуването е една

и съща. Турил едно и също име: Обува обувката, обува гащите. Понеже по същата посока става движението. Обличането не става по същата посока. Ти не обуваш палтото. Каква е посоката на движението? Вземеш го на широчина, туриш единия ръкав, после другия. Следователно, обличането има кръгообразно движение. „Обличам“, значи в широчина, „обувам“, отдолу нагоре. Можеш ли да кажеш, че обуваш нещо, когато движението е отгоре надолу? Ако е отгоре надолу, тогава казваш: „Турям си шапката.“ Под думата „турям“ какво разбирате вие? Или българите казват още: „Налагам си шапката.“ Значи, той сам си заповядва. Нещо, което той сам си налага отгоре. Пък нещо, което си обува, е отдолу нагоре. Налага се това, което е отгоре. Питам: Ако имате обува, ще ги налагате или ще ги обувате? – Ще ги обувате обувката, а пък шапката ще я налагате. Тогава, ако една шапка вие налагате на главата си, тогава ще се познае колко сте учен. Ако тази шапка тежи десет килограма, че я наложиш на главата, ще ти бъде добре. Ако един човек налага на главата си една шапка от десет килограма, мислите ли, че е умен човек? Какъв бихте го считали?

В турско време във Варна, симикиджиите като станат сутрин, натурят гевреци, 50, 60, 100 парчета и половината напълнят със симиди, натурят на една голяма торба, после турят едно кръжило на главата и отгоре на това кръжило турят таблата със симидите и гевреците. Върви той по пътя с таблата, като една дама с шапка с голяма периферия. Тръгнал, върви и вика: „Гевреци, симиди!“ Този човек, той шапка носи. Но от тази шапка изважда и продава.

Но във физическия свят, ако вие товарите главата си, ако носите тежести горе на главата си, голямата тежест може да осакати главата. Най-възвишените, благородни чувства, които имате отгоре на главата, ще пострадат, ще се сплесне главата ви. Ще оставите главата свободна. Мисля, слабото развито религиозно чувство на българина се

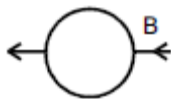
държи на кожените калпаци, които носи, че като ги налага, кожата спира тези висши центрове. Не може мозъкът да възприеме достатъчно храна. Не приема енергията отгоре и туй чувство да се облагородява. Ако вие поставите едно цвете на северната страна на къщата и едно на южната, ще видите каква разлика ще има между тях. Което е на северната страна, няма да е така добре развито както това, което е на южната.

По някой път вие си туряте големи шапки, туряте големи тежести на главата си. Вие туряте големи, гъсти мисли. Кажеш: „Тази работа няма да я бъде.“ Ти имаш голяма спънка на главата си. И не можеш да възприемеш благородното. Ти туриш един чадър над главата си. Хубаво е чадър да носиш, но чадърът не допринася никаква полза. Аз казвам: Никога не туряйте една мисъл, която ще те спъне. Ти допускаш известна мисъл, но най-първо разсъждавай, тази мисъл разумна ли е, има ли си място или не.

Сега някои от вас пишете с мастило, някои с молив. Какви са съображенията, кое е износно? По-практично е с молив, но лесно се изтрива, лесно става, лесно се изтрива. С мастило по-мъчно става, по-мъчно се изтрива. По някой (път) пишете с черно мастило, някой път със синьо. Кое мастило обичате повече, черното или синьото? Гледам книгите си, печатани се с черно мастило. Тук-там турят синьо.

Казвам: Трябва да изучавате някои науки, които ще ви ползват. Трябва да дойдете до онази наука, която ще ви даде едно правилно разбиране на живота. В какво положение се движат краката ви? Как се нарича туй положение, когато върви човек? Краката се движат в едно положение, ръцете се движат в друго. Имате една плоскост, която образува тялото, която се обръща на една и друга страна, като вървите, а пък краката се движат по права линия. Ръцете ви вървят кръгообразно, правят известен ъгъл. А пък тялото при движението се обръща праволинейно и криволинейно движение на плоскостта. По

някой път и главата, и тя прави някакво движение при вървенето, движи се като някоя гемия. За пример, гледаш, някой върви и не си мърда главата. Защо? – Морето му е тихо. От морето зависи в каква посока ще се движат вълните, отпред ли ще идат на парахода или отстрани. Един човек, който като върви доста се клати, неговият мисловен и чувствен свят имат доста вълни. Туй движение е на място. Той се приспособява да пази своето равновесие. Ако вълните идат на едната страна, той ходи наведен на другата – да пази равновесие, да не падне. Че ако краката се движеха тъй, както се движат у птиците, съвсем друг е процесът. Птиците простират краката си назад. Птиците употребяват за ходене във въздуха своите крила.



Фиг. 3



Фиг. 4



Фиг. 5

Вие седите и имате един особен свят. Искате всичкия свят да се приспособи според вашата мисъл. За пример, някой път усещате едно тягостно състояние. На какво се дължи туй тягостно състояние? Тягостното състояние може да произтича от две положения. Представете си, че вие живеете в този кръг (Фиг. 3). Имате желание да излизате навън в посоката А. Срещате препятствие, за да излезете – усещате неразположение. Но представете си, че от В искате да се

върнете в кръга, но пак срещате препятствие. На излизане препятствие и на връщане препятствие. Вие искате да учите, не ви пущат в училище. Мъчно ви е вас. Но вие идете в училище, но работата и там не върви. В училището не си знаете урока, получавате слаба бележка. Излизате от училището, връщате се в къщи и пак сте неразположен. Ако не ви пуснат в училището, сте неразположен и ако ви пуснат, пак сте неразположен. Кои са причините? В едното има причини, и в другото има причини. Първата причина зависи от баща ви и майка ви, нямат средства, не ви пущат в училище или искат в къщи да работите. Мислят, че не ви трябва да получите по-голямо знание. Щом идеш в училището, учителят има други съображения, той иска способни ученици. Казал си нещо, той ти турил единица или двойка. Ти мислиш, че отговорът е много добър, учителят мисли, че не разбираш предмета. Да кажем, вие нарисувате един човек. Нарисувате носа му така (Фиг. 4). Отдолу носът на едни е спитен, на други е изпъкнал. Най-първо, ако носът е тесен, дишането е слабо, дупките са по-малки. У някои хора носът е по-широк, гърдите са по-добре развити, тия хора дишат повече, повече въздух приемат. Не само крайните поколения, но 15, 20, 50, 100, 200 поколения са дишали много добре. Следствие на това носът е развит, плътен е. Дължи се на физическата страна. Но тези поколения в туй дишане са влагали известна интензивност, чувствата се развивали. Туй развитие на чувствата се отразява и на носа. Тази малка кривина на ноздрите е направена от симпатичната нервна система. Най-първо човек е мислил с първия мозък тук, под лъжичката. Първият мозък, с който вие сте мислили, е под лъжичката. Някой път усещате някоя болка тук. Тук е мисълта. Сега вече имате поляризиране. Главата е новият мозък. Отпосле е дошла главата.

Тогава в мекотелите тази чувствителност е в целия организъм (Фиг. 5). След туй този организъм започва да се диференцира.

Щом си създадете един навик, вие на този навик трябва да му слугувате. Да допуснем, имате навик да ядете. Да ядете е естествено, но обичате много да ядете. Защо? Каква е мярката за яденето? Същият закон имате и със собата. Дето горенето не е пълно, може да изгорите сто килограма въглища, може да имате друга соба, в която може да изгорите десет килограма въглища и даже пет килограма, и за целия ден да имате толкоз топлина, колкото другите соби дават за сто килограма въглища. Значи, горенето не е пълно. Следователно, всички ония наши мисли и постъпки, които не са обмислени, поглъщат много енергия. Защото думата „обмислени“, да мислиш, значи да гориш добре, пълно горение. Да гориш добре и пълно горене, те са синоними. Ние се стремим към пълното горене. Там, дето има много кадеж, показва, че мисълта е слаба. Хората имат желание да се отоплят. Колко се турят въглища да се отоплят? Умните хора, за да си отоплят стаята, икономисват въглищата. Защото природата е много икономична. В природата няма никакъв излишък, няма никакъв недоимък. В природата няма неща складирани някъде. В нея всичко има, но няма никакъв излишък. За всяко нещо, колкото трябва на деня, толкова се дава. Та често във вас вие имате доста излишъци. Вие гледате някой човек, че е даровит, във вас се зароди желание и вие да бъдете даровит, ако той е музикант, и вие искате да бъдете музикант, без да вземете в съображение, че този човек е работил 30 години. За последния цигулар, Францискати, един цигулар, който го слушал, казва: „Аз не мога да си обясня как взима тия тонове.“ Известни ноти не може да си представи как той ги взема. И двойни, и тройни акорди, и много вярно, прецизно. Не само туй, то е техническата страна на въпроса. Сега той знае, за него е много лесно. Много лесно ги взима. Вземете един човек, който не знае да вдига тежести, как дига? Ще се наведе и много мъчно ще вдигне тежестта. Но има майстори, леко вдигат. Как се вдига известен товар?

Да ви приведа един пример. Някой път тия ножчета много мъчно се отварят. /Учителят показва своето ножче. / Казва: „Какво се е заяло?“ Набират се пращинки, ръжда. Ще вземеш, ще очистиш, ще намажеш масълце, ще намажеш. Пък той не го очистил цяла година, набрал се прах, ръжда, започва да го отваря, не се отваря. Вземи, поизчисти го, намажи го и ще се отвори. Вие сега не вземете да намажете вашия организъм, ами цяла година вие не сте почиствали себе си, работите не стават тъй, както трябва. Или да кажем, не сте се упражнявали. Има една координация. Ако ти не упражняваш ръката си, не може да пише. Като дойдеш да пишеш, смущаваш се. Пишеш някой чужд език, не знаеш как да го пишеш. Започваш да се колебаеш.

Та сега вие разсъждавате: „Защо природата така направила?“ Вие задавате въпроса: „Защо природата така направила, да ходи човек?“ Според вас как трябваше да го направи? Казвате: „Защо трябваше да ходи?“ Намират те някакъв дефект в ходенето му. Как е по-хубаво да ходиш: Като ходиш да си удриш петите или да ходиш на пръсти е по-хубаво? Защо да не е хубаво да си удриш петите? Тези хора, които си удрят петите, са много упорити, твърди. Като погледнеш обувката, отзад изядени. Щом са изядени обувката, пази се от него. Той мяза на английско магаре. Защото, ако е английско магаре, е един чешит, ако е турско магаре, е друг чешит. На английски се казва „ас“, на турски „ешек“. На английски магаре е „йас“, много ги товарят. Всякога английските магарета много ги товарят. Турските са тертеплии, щом му тури един чул, ще се качи отгоре. Магарето той смята ешек. „Ешек“ и „шик“ е все същото.

Трябва да се повърнем към първообразния живот, от който човек се е отдалечил. И се изисква дълго време, докато човек се научи да мисли правилно. Всичката задача на сегашния живот е да се научи човек на три неща: Да мисли правилно, да чувства правилно и да

постъпва правилно. Да мисли правилно, трябва да изучава законите на светлината. Той, ако не разбира светлината, ако не разбира свойството на цветовете, той не може да мисли правилно. Ако не може да координира в себе си топлината в даден случай, защото може да се изопачат чувствата. Ако краката ти изстинат, съвсем други чувства ще имаш. Ако ръцете ти са студени, чувствата ти ще бъдат в едно състояние. Ако главата е топла, а ръцете и краката студени, ще имате съвсем друго разположение. Ако главата е студена, а пък ръцете и краката топли, човек ще има друго разположение. Зависи в какво отношение се намират органите, които са свързани с човешкия ум. Понеже умът борави с всички тия органи, те трябва да бъдат в изправно състояние. Ако стомахът ни е в неизправно положение, ще се изменят вашите чувства. Щом стомахът не е изправен, хората са кисели, сприхави. Когато стомахът е развален, всичките хора започват да стават мнителни. Онези хора, на които дихателната система не е изправна, на които дихателната система е нарушена, са много мнителни. Някои, на които храносмилателната система не е в изправност, стават кисели, недоволни от всичко. Тогава, щом сте кисели, изчистете стомаха си. Щом си мнителен, подозрителен, оправи дробовете си. А пък ако не знаеш да мислиш, не знаеш да ходиш правилно, да се движиш, в движението трябва да има отмереност. В ходенето мисълта трябва да взема участие. В ходенето изхарчваш безразборно енергия. В твоите движения умът ти трябва да присъствува. Като ходиш, да ти е приятно, че ходиш. В ходенето умът ти да взема участие. Във всяко движение умът ти да присъствува. Аз ви давам едно здравословно правило. Който иска да бъде здрав, като ходи, да мисли за ходенето. Да му е приятно, че ходи. Щом никак не мислиш за твоето ходене, лесно можеш да се разболееш. Тези неща може да ги наблюдавате. Вие търсите здравето. Тръгне някой да върви, той гората разглежда, цветята разглежда, къщите разглежда, а

пък не мисли за своите движения – върви, удари си някъде крака. Ако вие не внимавате, с всеки удар, с всяко стълкновение става сътресение на нервната система. Казвам: Научете се да ходите. Че като ходите, прах да не дигате. Някой път се научете, че като се приближавате до някого, да ви не усети, така леко да стъпвате, че вашият приятел да не чуе. Като дойдете до него, да подскочи.

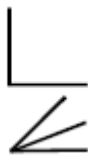
Вярвайте: В света съществува един разумен свят, художествен свят, дето всички неща са турени на място. Движенията на очите, погледът, движенията на ръцете, всичко това да бъде отмерено. Туй трябва да бъде идеал. Човек може да ходи както иска, може да си маха ръцете както иска. След като се движи един човек, онези, които разбират, знаят, този човек ще успее или няма да успее. Тръгнал някой, маха си ръцете, върти се като ходи – нищо няма да направи. Друг върви бързо, бързо, и той нищо няма да направи. Не са естествени движенията. Този, който бързо се движи, той не е търпелив. Той ще иде, изисква се време да почака, той едва чакал пет минути, казва: „Не искам да чакам повече.“ Казва: „Обеща.“ – Обещал, но закъснял. Понеже мисли, че бързо се движи, казва: „Не мога да го чакам повече.“ Той не може да чака и работата му остава недовършена. Вие разрешавате една задача, не може да я разрешите и току хвърлите книгата. Не чакате да я решите. Някой музикант вземе да свири някое парче, мъчно, пак го остави. Художникът взема нещо, рисува, рисува, погледнеш, оставя четките, отлага го.



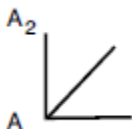
Фиг. 6

Та казвам: Във всичките неща се изисква търпение. Има една търпеливост нормална. Една мярка има в природата. Тя е следната:

Вие разглеждате един предмет. Има едно положение, от което може ясно да видите предмета. Туй положение трябва да го дочакаш (Фиг. 6). Туй положение е нормалното. Ти трябва да дочакаш, докато дойдеш до това място, дето ще видиш най-добре предмета. Ако си отдалеч, не е ясен, приближаваш се, става все по-ясен, докато дойдеш до едно положение, дето е най-ясен. Ако се приближиш повече, пак предметът става неясен. И в ума ви има някой път някои идеи, ако се приближат много близо, стават неясни. Ако много се отдалечат, стават неясни, пък и ако много се приближат, пак са неясни. Ако едно чувство много се приближи във вас, става неясно, ако много се отдалечи, пак е неясно. Има естествено положение, до което едно чувство може да се приближи. Тогава е нормално. Вие може да изучавате неговата умствена и чувствена страна. Тогава може да разбирате много неща. Когато се говори за търпението, ще бъдеш търпелив, да дойде предметът до онази точка, дето ще стане ясна. Учените хора имат свои микроскопи, които увеличават 3, 4, 10 хиляди пъти нагласяват. Колкото увеличението е по-силно, трябва да бъдеш много внимателен. Малко помръдване на микроскопа, изменя се, не е така ясно. Трябва да стои спокойно след като се нагласи, за да бъде ясно, да го изучаваш. Казвам: Всяка мисъл, всяко едно чувство трябва да го проучавате. Като учен човек да изучавате неговото естество. Едно чувство не е произволно. За да се яви едно чувство, за да се реализира една мисъл, има пътища. Законът, по който вие може да схванете, да бъде полезно. Чувствата не се раждат произволно. Чувствата и мислите в света са като цветята. Може да ви се виждат произволни, но в природата има един закон, който регулира. Някъде има повече, някъде по-малко. Та сега трябва да изучавате нещата.



Фиг. 7



Фиг. 8

Геометрически има един прав ъгъл, има и един остър ъгъл (Фиг. 7). Каква е разликата между правия и острия ъгъл? Има практическо приложение. Ако едно тяло пада по един прав ъгъл, какво ще бъде падането? Падането ще бъде по-бързо, ще имате по-голямо препятствие. Ако се хлзгате по наклона на острия ъгъл, е по-безопасно. Ако дойдете до правата линия, тогава трябва да правите големи усилия. Ако слизате по една наклонена площ, ако се връщате към центъра, по-лесно ще се върнете. Този център, от който нещо е излязло навън, ако при същите условия се връща от A_2 , при излизането или при влизането ще бъде по-лесно (Фиг. 8)? Този ъгъл е в движение. И ако е излязло от A , по същата посока мислите ли ще се върне? В природата нищо не е в застои. При връщането този ъгъл няма да го намери в същото положение. Той ще се измени. Вие ще имате опитността на един англичанин, който бил на 21 година, оженил се, тръгнал на разходка със своята възлюблена. Станало сблъскване на треновете и той полудял, и си изгубил зрението. 16 години прекарал в тъмнина. Помнел своята възлюблена такава, каквата била, когато се сгодил. Неговото съзнание започнало да се възвръща. Той усеща, че и зрението му след 16 години се завръща. Като видял своята годеница, не мяза, както преди 16 години. Чуди се

тя ли е или не е тя. Значи, изменят се работите. Вие ще намерите работите не тъй, както сте ги оставили, ще ги намерите съвсем други. Защо се изменят? От големи тревоги. Той не вярва, че това е неговата възлюблена. Казва: „Това е някое друго същество, така да се измени, може ли?“ Често вашите идеи, вашите чувства посърват, не може да ги познаете. Вие имате едно чувство, хубаво, красиво, и след 16 години го намерите, че е замязало на стара баба. Казвате: „Не е тъй.“ Вие не сте причината, не че вие го искате нарочно. Но обстоятелствата са се сложили така, виноват е тренът, виноват е машинистът, виновати са онези, които са правили пътя. Много работи има, които са виновати. Ние сме виновати, че не сме избрали времето, когато трябваше да тръгнем. Казвам: В един разумен живот, човек трябва да вземе много работи в съображение. Трябва да вземе законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства и законите на човешките постъпки. Постъпките са свързани със силата, чувствата са свързани с неговата интензивност, мисълта е свързана с простора, широчината. Казвам: Всякога, когато трябва да мислите, трябва да имате достатъчно количество светлина. Тази светлина да не е много, тогава пак не може да мислите. Ако светлината е слаба, ще имате едни постижения, ако имате много силна светлина, ще имате други постижения, ако светлината е нормална, тогава ще имате истински постижения на нещата. Този закон важи и за чувствата: Ако топлината е малка или голяма, постиженията на чувствата ви ще бъдат различни. Ако силата ви е голяма или малка, пак е същият закон. Казвам: Трябва да имате една нормална сила, която при всички условия да бъде равномерна, отмерено да действа. Да допуснем, че вие не разбирате един предмет. Пише някой умен човек, който разбира от геометрия, ще си помогнете. Той дал всичките тези чертежи, изчисления, обяснения. Вие ще се помъчите малко. Той ще бъде като правило за вас, да ви покаже правия път.

Вие искате някой път да развивате търпението. Ще намерите някой човек, който е търпелив. Той ще пише, ще намерите учебниците по търпението. Искате да бъдете смел. Ще намерите учебниците на смелостта. Да знаете какво нещо е смелият човек. По какво се отличава смелият и търпеливият човек? Смел човек в Стария завет е Давид. Като бил овчар, дошъл един лъв и му взел една овца. Давид настига лъва, хваща го за устата, изважда му овцата, хваща го за двете челюсти и му разчеква устата. Този човек е смел. Той не мисли, че това е лъв. Лъвът се уплашил. Смелите хора имат силни трептения. Някой път може да е по-слаб телесно, но понеже неговият ум действа, неговият неприятел се уплашва. В живота трябва да бъдете смели. Вие седите и решавате една задача. Уплашите се и казвате: „Няма да я реша.“ Като хванете задачата, вашата задача е един лъв, хванете го за устата, хванете го за двете челюсти и го разчекнете. Разрешаването на задачата наричам овцата, която изваждате из устата на този лъв. Всяка разрешена задача е извадена от устата на лъва. Ако не я освободите, вашата овца ще бъде изядена. И вие ще бъдете без овца.

Растенията твърди ли са или са постоянни? Растенията хиляди години са изучавали постоянството. Постоянство има в тях. Едно растение, ако го наблюдаваш, то се клати. След като се клати със сто години, едва извървява два метра. За растението двата метра разстояние, туй разстояние му се струва да е хиляди километра извървяло. Ние от наше гледище казваме два метра, но за неговото съзнание двата метра колко усилия му костват. Представете си, че това растение е живяло десет хиляди години, или хиляда века живяло. Какво разстояние ще изходи? – Ще изходи две хиляди метра. В десет хиляди години това растение ще изходи два километра. Следователно, аз казвам тъй: След като изходило два километра, то е

живяло сто хиляди години. Туй усилие се дължи на сто хиляди години.

Та казвам: Природата, и тя обръща внимание на онова, което трябва да изработите, толкоз, колко си изходил, каква енергия си употребил, какво си научил. Не мислете, че растенията са прости. Много учени са растенията. Растенията знаят тайната за дългия живот. Растения има, които живеят 5, 6, 8, 10 хиляди години. Казвате: „Дарба.“ Това не е само дарба, но знаят как да живеят дълъг живот. После растенията много лесно си поправят раните. Каквато рана дойде, поправят. Има един начин за поправка.

Та казвам: Когато вие искате да научите какво нещо е търпението, трябва да мислите за растенията. Те се отличават с много голямо постоянство и много голямо търпение. Да търпиш ти хиляда века, за да изходиш две хиляди метра разстояние. Но в изминаването на тия два километра в хиляда века, едно растение много работа е свършило.

Сега пазете се да турите себе си в изправление. Нали когато бяха руските пътници на северния полюс, постоянно имаха радио. Човек постоянно трябва да бъде във връзка с онзи, разумния свят, да приема и да се ориентира. Защото условията, при които живеем, са много неблагоприятни. На онези изследователи бяха ли благоприятни условията на северния полюс, постоянно имаха радио. Човек постоянно трябва да бъде във връзка с онзи разумен свят, да приема и да се ориентира. Защото условията, при които живеем, са много неблагоприятни. На онези изследователи бяха ли благоприятни условията на северния полюс? Та казвам: По същия начин и вие трябва да изучавате природата. Вие по някой път мислите, че никой не се грижи за вас. Нямаме никакви съобщения. Поне едно радио трябва да имате. Ако вие скъсате всичките съобщения, вас ви очакват големи страдания. Колкото страданията на човека са по-големи, това

показва, че връзката е слаба. Колкото страданията се намаляват, връзката се усилва. Трябва да се усили връзката, за да се премахнат страданията. Не че вие нямате връзка, но ако връзката ви е силна, вие по-лесно ще се справите с мъчнотиите в живота. За да се справите, трябва да дишате дълбоко. Хранете се добре, мислете добре. Дръжте главата си изправена, не я навеждайте на една или на друга страна. Главата по възможност дръжте винаги перпендикулярна. Някой път може да я навеждате назад, напред, но винаги трябва да има отвесно положение, перпендикулярно. Човек, който мисли правилно, има перпендикулярно отношение. Който мисли криво, перпендикулярът не е изправен. Който чувства правилно, има перпендикуляр в чувствата. Който постъпва правилно, има перпендикуляр във волята. Следователно, има три перпендикуляра: Перпендикуляр на правата мисъл, перпендикуляр на правите чувства и перпендикуляр на правите постъпки. Щом изгубиш перпендикуляра си, тогава ще изгубиш равновесието. Като дойдете някой път, има едно противоречие. Защото на земята се намират много търпеливи хора, много умни. Щом дойдете до едно противоречие, нямате достатъчно търпение. Свържете се с един търпелив човек. Може да е англичанин, може да е американец, може да е китаец, който и да е, тия хора, които имат търпение си приличат навсякъде. Търпението не признава народност. Търпението може да го има овчарят и царят, може да го имат еднакво. В царя може да го няма и в овчаря може да го няма. То не се обуславя от положението на човека. Ти може да имаш най-хубавите дрехи, без да имаш търпение. Може да си хубаво облечен, без да си разумен. Може да си облечен много скромно, може да си облечен със скъсани дрехи и да имаш туй, което богатият няма.

За предпочитане е човек да има един златен перпендикуляр. Аз го наричам златен перпендикуляр. Всички трябва да имате по един златен перпендикуляр. Един златен перпендикуляр на ума, един

златен перпендикуляр на сърцето, един златен перпендикуляр на постъпките. Той е идеалният живот на земята. От злато да бъде, не от желязо, не от бакър, не от сребро, от злато да бъде. Колко карата има чистото злато? – 24.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 22 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 31 март 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ДАЙТЕ СВОБОДА

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Зададена тема имате ли? – /Нямаме. / – Каква беше последната тема? – /Свободна. /

Да кажем, че имате една свободна тема №13: „Защо живее човек“, как бихте я развили? След като зрее един плод в природата, какво постига? Когато парата се издига от земята към небето, какво постига? Ако парата пада на капки, какво постига? Ако срещнете едно дете, погладите го, радва се, плеснете му две плесници, то плаче. Защо? Вие излезете един ден, зимно време или лятно време и срещнете един студен въздух, недоволен сте, нали? Духа вятър, истине лицето ви, казвате: „Лош е вятърът.“ Духне приятен, мек, топъл вятър, казвате: „Топло беше времето.“ Сега в какво седи лошото? Защо студеният вятър е лош и защо топлият е добър? По какво се отличава топлото от студеното?

Добре. Донесат на една домакиня в къщи един чувал брашно, донесат масло, донесат сирене, веднага в нея се яви един творчески акт, започва да мисли какво да прави с брашното. Брашното е ситно смляно. Започва да мисли какво да прави. Вझे вода, стопли водата, вземе от брашното, тури го в ноцвите, замеси нещо. После започва да точи нещо. Вझे сирене, масло, направи баница. Опече я, извади я. Питам: Какво я подбужда да направи баница? Единият взел и смлял брашното, взема, че го събира, безбройни са тия малки частици. Никой досега не е броил колко са. Статистика нямаме от колко милиона са. Направи се хлябът. След като се опече, всички пристъпват да ядат. Сега, кое подбужда тази домакиня да направи

хляба? Тя иска да бъде миротворка. Тя изважда брашното от чувала – миротворка е – започва да проповядва морал. Казва: „Не трябва да се делите от народа, после трябва да бъдете благотворни, да бъдете полезни и на другите.“ След туй брашното без да иска тя го взема, туря вода, замесва ги и всичките ги туря в нагорещената пещ. Защо не турят хляба в студената пещ, защо трябва гореща пещ? Много упорити глави са. Всички частици от чувала сърдити са, понеже са минали през едно триене, че сърдити седят. Те чакат само някой вятър, да излезат от къщи. Тя тури вода в брашното, запали огъня, това е любовта. Какво е познанието на брашното? Поезия, философия има. Много просто е това обяснение. Казвате: „Меси.“ То е просто обяснение без съдържание. Какво значи „меси“? Малко поетически трябва да се изкаже. Тя казва: „Аз влизам във вашето положение, много голяма неправда сторили, виждам, че вие сте страдали.“ Започва да ги милва. Туря вода, меси ги, примирява ги, държи дълга реч. Вие нали сте месили? За колко часа се омесва? За половин час може ли да се замеси? Разбира се, онзи, който смлял брашното, дошло му наум да го смели. Какви са били съображенията, подбужденията? Първоначално човек не е бил запознат с брашното. Брашното после дошло като култура. Хората не са знаели и как да месят. С векове хората са мислили, велики хора са мислили и след като са смели брашното са мислили, какво да направят от смляното брашно. И досега още тази култура съществува. Като се смели брашното, какво се прави от него? – Хляб, точено.

Мнозина от хората са недоволни от живота. От какво произтича недоволството? Да кажем, някой от вас е недоволен. На какво се дължи недоволството? Човек може да е недоволен от средата, в която се намира или от условията, в които е поставен. Ако вие извадите рибата от водата, тя е недоволна. Някой път във вас се заражда едно песимистично чувство. Някой път мислите, че може да направите

много работи, някой път мислите, че не може да направите. Някой път се насърчавате, някой път се обезсърчавате. Да кажем, ако вие сте гладни и ви дадат един прегорял хляб, съвършено изгорял, мислите, че е безопасно да го ядете. Яли ли сте изгорял хляб, на въглен който се превърнал. Гладен сте, какво би трябвало да правите, ако хлябът е станал на въглен? Какво прави природата? Ние трябва да дойдем до нейните методи. Тя, самата природа има начин, тя има начин на разсъждение. Когато стане хлябът сух, какво прави природата? Тя приготвила вътре в човека известни жлези, ще пуснат водичка, слюнката, обръща тази хапка и постепенно стане мека. Има съображения, че тази хапка като влезе в стомаха, да може работата да стане по-лесно. Може да питате: „Не може ли без слюнка?“ Природата като направила опити, намерила, че без слюнка не може да върви работата.

Сега ще попитате: „Защо човек трябва да живее добре, защо човек да говори добре?“ Питам: Защо човек трябва да дъвчи храната, защо трябва да туря слюнка в храната? Понеже, ако не туря тази слюнка, храната не може да се смели добре и той ще усети една болка в стомаха. Като тури три-четири пъти сух хляб, той ще се убеди, че сухият хляб без слюнка не се яде.

Казвам: Природата иска да застави човека да мисли. Тя, след като е мислила безбройни векове, дошла до едно заключение. Тя е създала форми и сега ги учи, как трябва да живеят. По някой път вие мислите, че не трябва да живеете. Защото още не знаете как да живеете. Понеже вие страдате, страданията показват, че не знаете как да живеете. Радват се, изгубват радостта, пак не знаете как живеете. Една хубава радост, която ви дала природата, вие я изгубвате. Един ден или няколко часа я имате и после я изгубвате, вие не знаете как да задържите радостта. И със скръбта не знаете какво (да) правите. Радостта лесно се обижда. Даже като не я оцените, тя си заминава.

Скръбта е крайно безочлива. Можеш да я хокаш, колкото искаш, тя остава в къщи, казва: „Не си мърдам крачето оттук.“ Какво ще правиш за тази скръб? Да допуснем, че вие сте учители, имате упорито дете, какво правите? Тоягата употребявате. Малките деца може да се стреснат от тоягата, но този момък станал на 21 година, може (ли) учителката да употреби тояга за него? Упорството, твърдостта в човека на какво се дължи? Каква полза има човек, че някои хора са упорити? Какво преимущество имат онези, които са упорити, и онези, които не са упорити? Някой път се инатите, не искате да отстъпите. Кажат ви да направите нещо, вие се инатите, не искате да го направите. Имате някакви съображения. Сега, защо е твърдостта на човека? Всяко нещо трябва да принесе полза. Сега да дойдем до себе си. Започнете със себе си. Всеки един човек е първото дете, с което трябва да започне. Понеже започваме с другите деца, затова работите не вървят. Разсъждавали ли сте твърдостта какво е? Вие говорите за твърдостта, което не е твърдост. Вие говорите за твърдостта, влизат честолюбие, тщеславие, но вие трябва да определите твърдостта като едно специфично чувство. Човек, който е твърд, не иска да се мръдне от мястото си. Казва: „Тук съм турен, не искам да се мърдам от мястото си, нищо повече.“ Може да му покажете, че не е благоразумно. Казва: „Мене не ме интересуват тия работи. Аз искам тук да седя.“ По някой път вие имате твърдост, вие не искате да се измени вашето състояние. Никой не иска като е радостен да стане скърбен. Всеки от вас иска като е скърбен, да стане радостен. Защо? Има някаква придобивка. Каква е разликата? Вие трябва да си служите с известни аналогии. Да кажем, дават ви неща, които са сладки, и други, които са горчиви. Едните обичате, защо? Сладките обичате, понеже хармонират с вас. А пък горчивите работи не хармонират, вие не ги искате. Сега горчивината може да бъде физическа, духовна, а може да бъде умствена. Една мисъл може да

бъде горчива, неприветлива. Има мисли приветливи, сладки. Онези, които не са приветливи, са горчиви. Сега, горчивината в света, тя свива човека. Нещата или се разширяват, или се свиват. Ние сме свикнали с работи, които ни дават разширение. Тях обичаме повече от онези, които ни свиват, които ни ограничават.

Та казвам: Ако вие психологически бихте разбрали туй, какво нещо е радостта? Какви са качествата на радостта и какво радостта донася в живота? Радостта е едно чувство, което има здравословно влияние върху организма. Радостните хора са винаги здрави. Онези, които са скръбни, са винаги по-слаби и организмът им не е така силен. Но хората на скръбта са много по-умни от хората на радостта. Хората на радостта са по-силни, хората на скръбта са по-слаби. Хората на радостта не са толкова умни, а пък хората на скръбта са много умни. Човек, който е минал през големи скърби, е по-умен. Туй се нарича компенсация. Скръбта се компенсира. Скръбта трябва да я носим, понеже тя увеличава човешката интелигентност. Радостта ни е потребна за здравето, скръбта ни е потребна за ума. Тук има изключения. След всяка скръб, трябва да дойде радост. Най-първо трябва да дойде скръб, после да дойде радост. Това е естественият път, за да се направи сравнение между скръбта и радостта. Да започне човек да мисли. Трябва да има две състояния, да се смени от едно състояние в друго.

Да допуснем сега, че ако вие искате да станете един учен човек. Значи, искате да излезете от едно състояние, в което се намирате, да влезете в друго. Неученият и ученият по какво се различават? Ученият знае много работи, неученият малко знае. Сега, в какво седи хубостта на знанието? Онова, което знаеш, да знаеш как да го употребиш. Да допуснем, че някой знае нещо теоретически по музиката, може да разправяте и да учите другите, но не знаете да пеете. Запример, казвате: „До.“ След като кажеш „до“, казваш: „До, ре,

ми, фа, сол.“ Като кажеш „до“, да изпъкне в тебе тонът „до“. „До“ не е само една дума. „До“ имате или „ре“. Или кажете „ре“ или „ми“. Къде е тонът „ми“? В природата как са се образували тоновете? Природата не гледа на музиката, както ние гледаме, като едно средство за препитание. Ти, за да се запознаеш с тона „до“, много качества има този тон. Ако кажеш някой път тона „до“, ще се скараш с някого или ще се примириш с някого. Ако изпееш тона „до“, ще осиромашееш, ще изчезнат парите, някой път ще дойдат парите, ще се напълнят джобовете с пари. Някой път като кажеш „до“, ще разрешиш някоя мъчна задача, някой път като кажеш „до“, ще ти стане по-тъмно. Опасни работи има. Българите имат някои обидни думи. Ако кажеш някому думата „магаре“, тя е обидна дума, но ако кажеш „магаренце“, не е обидна. Бащата казва на своето момче: „Моето магаренце“. Частицата „нце“ е музикална. Какво значи туй „нце“? „До“ е метод на разширение. „Нце“ показва, че нещата се събират, не са разхвърляни. Като му кажат „магаре“, не се постигнала целта. „Н“-то, този звук накрая придава нещо. Думата „магаре“ хората взели като символ. Като кажат „магаре“, разбират един човек, който е натоварен, имал много работи, че никаква полза няма от тях. След като се напие някой, похарчи парите, казват: „Магарешка работа.“ В какво седи магарешката работа? Че магарето, като е натоварено с грозде с кошове, ако му турят няколко конски мухи, никак не може да търпи. Тогава ляга на земята и започва да се търкаля. Значи магарето, за да се освободи от конските мухи, легне и се търкаля, ще иде гроздето. Като се освободи от мухите, дойде господарят и го налага. Магарето не казало на господаря: „Има една муха, която ме безпокои, отнеми я.“ Ще иде гроздето, понеже само разрешава въпроса. Ляга на земята и започва да се търкаля, да се освободи. Разбира психологията на тия мухи, че не обичат праха. Като се търкаля от едната и от другата страна, избягва конските мухи, не може да ги търпи. Казва: „Извърши

една магарешка работа.“ Показва, че не е мислило, защото за една муха отиде гроздето. Пък има деца в село, които хванат конски мухи и когато някой продава грозде на магаре, идат отстрани и ги пуцат на магарето. То се разреве.

Казвам: В живота има такива немирни деца, които като пуснат няколко конски мухи – нали на вас са пускали такива конски мухи – на някой учител пуснат такива конски мухи, че той станал туберкулозен. Хукне да бяга, забрави учителството, казва: „Туберкулозен съм.“ Казвам: Трябва да знае човек как да се справи, като влезе една конска муха, започне да реве колкото искаш. За една муха магарето реве. Конят има 30-40, казва: „Ще се носят тия мухи.“ Казвам: Не струва за една муха да лягаш на земята и да започнеш да се търкаляш. Казвам: При сегашните условия на земята, човек трябва да има едно присъствие на духа. Много малко хора имат присъствие на духа. Като дойде една мисъл, той се спре да мисли. Какво ще правиш сега, дошла мухата. Магарето има юлар, натоварено е с грозде, дошла мухата, не може да я хване с ръце. После магарето издава своето недоволство – реве. Някой път вие се смеете на магарето. Дойде ви някаква малка тъга, някаква неприятност, вие не може да носите. Започвате да ходите на едно място, на друго, разправяте. Не е ли същият характер? Магарето има право да каже, че не обича конските мухи. Магарето казва: „Муха, която ходи при коня, аз не искам. Конски мухи аз не искам.“ Сега, психологически какво трябва да се прави с ония неща, които нам ни са неприятни? Има начини, по които може човек да се освободи. Ако един певец не го обича публиката, коя е причината? – Гласът му. Не може да пее. Той ще търси причината, той ще каже: „Тази публика, тя е невежа, не разбира нищо от музика, не разбира модерната музика.“ Може да разправя, но публиката си има особени правила да оценява кой пее и

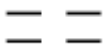
кой не. Право или криво, казва: „Този певец не го искам.“ Какво трябва да прави певецът?

И децата не обичат учителя. Влезе учителят в един клас нервен, неспокоен, най-малко нещо като направи едно дете, ще го хване за ухото, ще говори, което трябва и което не трябва. Всички деца ги настройва против себе си. Доста шегобийци има от тях. Във варненската гимназия учениците искат да направят смешка с един от учителите, който го е страх от жаби. Той преподава геометрия и учениците не искат да им разправя за геометрия, турят десет жаби в катедрата. Той иде в клас, отваря катедрата и като отваря да вземе книгата, за да отбележи кои ученици отсъствуват, като вижда жабите, изскача из класа навън. Повиква директора. „Кой тури жабите?“ – Никой не знае. Учениците мълчат. Тогава учителят държи лекции: „Не е хубаво да туряте жаби.“ Той им разправя, че не е разположен, особен страх има от жабите. Не е опасно, не е змия, но жаба. Но тия деца отде им дошло на ума да турят жаби? Не само българските ученици, но и американските студенти са много духовити. Един професор от колегиите в Бостън обичал да седи дълго в класа, след като удари звънеца, продължавал работата още 15 минути. Пък на тях не им е приятно. Един ден вземат, че намажат стола с туткал. Той сяда на стола, иска да стане, не може. След като намазал стола с туткал, не стоял повече. Ако седите дълго на стола, не може да станете. Какво нещо е туткалът? Ще ви даде малка неприятност. Има и други анекдоти. В американските колегии, в един от големите университети, председателят на щата искал да посети ректората на университета, да говори за сина си. Навън оставил коня с едно малко файтонче. Излиза председателят след половин час и вижда, че файтонът е горе на покрива на университета, а конят е долу. Студентите така майсторски го направили. Искат да намери хора да го снемат. Пак се явяват студентите да услужат да снемат файтона

долу. Питам: Какво са искали да кажат студентите? Че са доста учени хора, може да извадят файтона горе на покрива, нему му е приятно, като гледа коня долу, файтона горе. Председателят не може да си даде отчет как за 15 минути може да се качи горе, по кой начин са могли да турят файтона горе. Как са могли така скоро да го сглобят. Казвам: Често в природата се случва както на този председател, както на този професор, има доста смешки. Имаме доста трудни задачи. Когато не знаем как да постъпим, винаги се намираме в трудно положение. Най-първо сега се спирате върху вашите състояния. Не как живеят хората, но как трябва да живеете вие.



Фиг. 1



Фиг. 2

Сега пишете една свободна тема №14: Идеалният живот от вашето лично гледище. Според вас какъв трябва да бъде идеалният живот? Вие как го разбирате? Казвам: Противоречията в живота произтичат от какво? Тук имате едно противоречие (Фиг. 1). Тук имате едно отрицателно противоречие (Фиг. 2). Следователно, трябва да ги размените. Две положителни винаги се отблъскват и две отрицателни винаги се отблъскват. Едно положително и едно отрицателно качество, те се примиряват. Казвам: Ако вие всякога искате да бъдете положителни, какво ще добиете? Нервният човек е положителен. Неговата система е стегната, свита. Напрегнати са ръцете, свит е, готов е за работа. За да излезеш от това положение, трябва да дойде едно негативно състояние, едно състояние на почивка. Почивката е негативно състояние. Човек трябва някой път да

си почине. Тогава тази идея, която ви напруга, трябва да я отстраниш. Ако дълго време мислиш върху едно и също нещо, ти ще си напакостиш. Законът е такъв: Ако вие държите един предмет близо до очите, не може да виждате другите работи. Този предмет след като държите няколко време, турете го настрана, той сам ще се реализира. Ще се реализира по следния начин: Ако вие държите с двата си пръста едно семе на едно плодно дърво, ако го носите дълго време в пръстите си или в джоба си го носите, какво ще добиете от туй семе? Туряте го, изваждате го, пак го туряте, пак го изваждате. Няма никакъв резултат. Но туй семе турете настрана, не мислете заради него, то само ще си израсне, тогава ще имате едно плодно дърво. Всяка ваша идея посейте, дето може да расте, не я носете в джоба или в скришно място. Къде трябва да се носят идеите? Де трябва да се посадят, на коя нива ще ги посадите? Ако искаш милосърдие, ще го посееш на главата, в мозъка, отпред, горе над челото, в средата. Ако искаш набожност, ще я посееш в горната част на главата, на темето, на най-високото място. Ако искаш справедливост, ще я посееш от двете страни на главата, горе. Трябва да знаеш как да обработваш мозъка. Всяко нещо, ако не го посееш, не може да расте. Вследствие на това някои хора, които живеят в механическата култура, имат семена, турени в хубави кутии. Като дойдеш, изваждат го като скъпоценен камък, имат пеперуди, буболечици. Покаже един бръмбар на децата, после пак го занесе с иглата. Всяка година той изнася тези бръмбари. Не зная вие употребявате ли тия бръмбари, когато изучавате насекомите. Или има препарирани зайци, лисици. Извади една препарирана лисица, извади един препариран заек.

Вие имате една препарирана мисъл. Какво ще ви ползува това? Казвате: „Да бъдем добри.“ Да бъдем добри, това е една препарирана мисъл. „Трябва да бъдем твърди“, това е препарирана мисъл. Хубаво е за предметно учение. „Да бъдем добри“, не е една мисъл. Може

лекция да държиш, но не е една мисъл, с която ти можеш да си послужиш. „Да се обичаме“ е препарирана мисъл, предметно учение. А в истинския живот непременно любовта, за да я опиташ, ти трябва да я посадиш, да израсне, да опиташ плода. То е учението. Туй, което човек не е насадил, което не е израснало, което не е цъфнало, което не е узряло, което не е опитано, не е реално. Та при сегашния живот нещата трябва да се опитат. Всяко нещо трябва да се опита. Човек трябва да знае къде да го посее. Човешкият мозък, това е нивата на човека. Човешкият мозък и човешкото сърце, това са нивата. Ако знаете как да посадите нещата във вашия мозък, вие ще прогресирате. Ако не знаете как да посадите нещата във вашия мозък, винаги ще имате противоречия. В мозъка растат и бурени. Винаги растат повече и по-лесно. Да кажем, вие искате да бъдете кротки. Кроткият човек по какво се отличава? Премежете главата на ония хора, които са буйни. Премежете главата при ушите колко е широка, колко дълъг е диаметърът. Имате 14 сантиметра широчина на главата при ушите на 22 години. Този човек е миролюбив, не е войнствен. Който има 16 сантиметра широчина, той е войнствен. Този човек кипва, гневи, се, може да се разправя с теб. Онзи с 14 сантиметра напречен диаметър е миролюбив. Имате някой неустойчив. Да бъде устойчив, да разчиташ на него, мозъкът е, който дава устойчивост. Твърдостта е място на устойчивост, трябва да оре, да сее в мозъка. Щом говорим за музика, за музиката ще сееш на челото. Дето е центърът на музиката, там е нивата. Поне въздух трябва да има музиката. Кой е въздухът? Музиката трябва да има основа, музиката трябва да има движение, подтик. Казвам: При сегашните условия не знаеш къде да посееш тона. Ако не знаеш всеки тон да го посееш на място, не можеш да бъдеш музикален. От ухото, дето слушаш музиката до нивата на музиката е 10-12 сантиметра. От ухото до центъра на музиката да посадиш едно

музикално семе, е 12 сантиметра. Сега това са общи работи. Значи, даден ви е мозъка, който трябва да проучавате. Ако знаеш как да се отнесеш с мозъка, как да сееш в главата, всичко ще ти тръгне наред. Ако не знаеш как да сееш в мозъка, всичко ще тръгне с главата надолу. Имаме да разрешаваме много трудни въпроси на миналото. В човешкия живот има много работи, които са присадени. Много присадки трябва да (се) счупят, да се оставят нещата по един естествен начин.

Вземете робството в човека. Когато един човек за дълго време е подчинен, в робството човек изгубва. В него се развива страхът. Човек не е самостоятелен. Робството убива твърдостта. В робството се убива твърдостта. В робството се убива онова, благородното чувство на уважение и почитание. Ти онзи човек, който те измъчва, не можеш да имаш хубаво чувство към него. Ти имаш едно чувство на отмъщение, на омраза. Вследствие на това, робството само по себе си убива хубавото в човека. Онези, които измъчват, в тях се ражда едно озлобление, те сами себе си спъват. Онези хора, които са в робство, те трябва да разбират вътрешния закон, да се не озлобяват, но постепенно да развиват мощна сила в себе си. Като се намираш в неблагоприятни условия, не можеш да кажеш: „Ще преодолеея.“ Ти, докато преодолееш мъчнотиите, какво трябва да придобиеш? Детето, което учителят го бие или което баща му и майка му го бият, до колко години могат да го бият? Те може да го бият най-много до 21 година. Като стане на 21 година детето, бащата не може да го пипне. Защото мене ми разправяше един баща, който побийвал сина си. Казва: Един ден като ме хвана за ръцете, като с клещи, казва: „Татко, аз не ти позволявам да ме биеш. Аз имам глава да мисля. Едно (време) имаше място за дърво, но сега моята глава започва да мисли. Кажи ми и аз ще го направя, но да ме биеш, не позволявам.“

Вие ще напуснете стари(те) методи. Вие сте обичали да биете себе си. Ти се самоосъждаш, то е бой. Няма какво да се осъждате. Ще говорите разумно на вашия син, на вашата дъщеря, на вашите способности. Тази ваша способност, тя сама ще разреши въпроса. Остави на твоята твърдост, сама по себе си тя ще разреши въпроса. Остави на твоето милосърдие, то само ще разреши въпроса. Остави на твоята набожност, тя сама ще разреши въпроса. Остави на твоята смелост, тя сама ще разреши въпроса. Няма какво да разрешаваш ти. Ако ние бихме оставили нещата да си вървят по един естествен път, много по-добре ще бъде, отколкото да искаш да бъдеш твърд. Ти остави твърдостта сама да се проявява. То значи свобода. Дайте свобода на вашата мисъл, на елементите, от които вашата мисъл е създадена. Мисълта сама по себе си се изправя. Оставете вашето сърце свободно, то само по себе си ще оправи нещата. Вярвайте. Трябва да вярвате. Вие казвате: „Ще му дадете свобода.“ Вие сами не вярвате в това. Вие трябва да вярвате в туй. Бащата трябва да вярва в сина си, понеже е роден от него. Да знае, че син му правилно ще разреши въпроса. Ако той мисли, че не може правилно да разреши въпроса, тогава не е негов син. Защото бащата както разрешава въпроса, ако се намира в туй положение, така и синът, който излязъл от него, ще разреши въпроса.

Та казвам: Ние трябва да вярваме в ония способности, които имаме в нас, че те ще разрешат въпроса. Способностите ще разрешат въпроса. Или трябва да вярваш на своята сила, която имаш; трябва да вярваш на своя ум, който имаш; трябва да вярваш на своето сърце, което имаш или трябва да вярваш на своята воля. Волята сама по себе си разрешава въпроса. Не се месете в тяхната работа. Значи първото нещо: Дайте свобода на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. Не тъй механически, но на ония живи мисли, на ония живи чувства, на ония живи постъпки. Разумно да бъде. Аз като говоря,

разбирам разумните мисли у човека, разумните чувства в човека и разумните живи постъпки в човека. Те сами разрешават въпроса.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 23 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 7 април 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

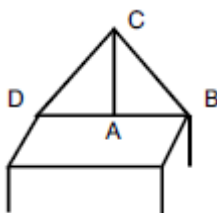
ЕДИННИЯТ ЗАКОН

Отче наш.

Изпейте „Махар Бену Аба“.

Имате ли зададена тема? – /Имаме/ – Четете. – /Чете се темата:
„Идейният живот според нашето разбиране“.

Пишете тема №15: „Икономия в природата“.



Фиг. 1

Какъв триъгълник е този (Фиг. 1)? Кой триъгълник се нарича правоъгълен? Какво е свойството на правия ъгъл? Колко градуса съдържа? – 90 градуса. Ако прехвърлим правоъгълния триъгълник от другата страна, къде ще се пренесе правият ъгъл? По какво се отличава правоъгълният триъгълник? Двойният какъв е? Какво представя той? То е вече понятие за света. За да имаме едно понятие за физическия свят, все таки трябва да имаме поне една точка. Пробуждането на човешкото съзнание е точка. Правата линия е първоначалният път, по който човешкото съзнание излиза в някакво направление. В дадения случай пробуденото съзнание е А, пробужда се към точката В. Туй понятие на съзнанието е най-възможната посока, в която може да тръгне. Ние наричаме това съзнание праволинейно. Или може да го наречем едноизмерно, или съзнанието

в такава една посока не стават никакви сблъсквания в човешките чувства, в човешките постъпки и в човешките мисли, има хармония. Да кажем, че туй съзнание иска да се разшири. Следователно, това съзнание, което излиза от В, може да ходи и да се връща. Представете си, че А е неговата къща, В е неговата градина, от къщи до градината ходи и се връща. Разхожда се. Вие искате да знаете какво прави това съзнание. Вие виждате съзнанието в този път. Да кажем, вие го наблюдавате отвън, в един друг свят. Защо ходи от А до В? Вие това не може да разберете, докато нямате трета точка С. С е мярката, с която вие може да познаете защо това съзнание ходи от А (до) В. Какво се образува с третата точка? Ще се образува плоскост. Значи, законът на съзнанието, втората точка е за познаване на съзнание. Опознаването на това съзнание в геометрията го наричат ограждане на пространството. Следователно, когато искаме едно пространство да го разберем, трябва да го оградим. Следователно, каква е оградената фигура? Нашето съзнание е в триъгълника. Значи в туй пространство е оградено. Ние сега разглеждаме психологически въпроса. Три точки са необходими, за да имаме понятие какво нещо е плоскост. Сега, по какво се отличава плоскостта? – Че е равномерна, няма никаква грапавина. Следователно, в една плоскост никой не може да се спъне. Изключено е спъването в плоскостта. В една гладка плоскост никога не можеш да паднеш. Казваш: „Може да се хлъзнеш.“ Законът на хлъзгането е друг. Значи самата плоскост е наклонена. Значи има друго движение. Една плоскост казваме, че няма грапавина. Как се обяснява плоскостта другояче? Плоскостта се определя от три точки. Хармонично са поставени. Толкоз близо са едни до други, че няма грапавина. За да има грапавина, трябва да има друга точка. Следователно, каква грапавина ще образуват? Представете си, че те са крайните предели на пространството. В тази плоскост всякога ще стъпчиш от една точка, от А до С, от С до В. По една крачка ще

минеш от В и от А с друга. В този свят с три крачки вие обикаляте целия свят. Питам: Като прекрачиш три пъти, къде ще се спънеш?

Вие по някой път мислите, че имате спънки в живота. Къде ще турите спънката в едно пространство, което има три точки? Де ще турите спънката? Може ли да турите някъде някаква спънка? Не може да съществува никаква спънка, понеже човек е в хармония със себе си. Спънката винаги произтича отвън, не произтича отвътре. От едно заблуждение, когато човек напусне вътрешното равновесие, тогава се заражда някаква спънка. Представете си сега, че вие седите прави. Изведнъж вие се навеждате в едно направление, вие може да паднете. Питам: Какви са подбудителните причини за вашето навеждане? Защото, да кажем, едно дърво го наведете, наведете повече, отколкото трябва и то се счупва. Значи, щом се счупи един клон на дървото, кой е причината? Дървото само по себе си може ли да се счупи? Причината най-първо е вятърът. Подбудителната причина за счупването е вятърът. Втората причина: Може да се качи някое животно или човек, или някоя птичка и да счупи някой клон. Но първата причина е вятърът. Вятърът има ли намерение да счупи този клон? Следователно, ако ние дадем следното разсъждение, да уподобим вятъра на човешката мисъл. Само човешката мисъл дава условие да се пречупи някой клон. Значи, човешката мисъл може да даде един подтик да измените вашето направление. Да кажем, вие мислите, вървите по известна посока, друга мисъл се зароди и може да измени посоката на вашия път. Ако тази посока не е хармонична, тогава става пречупване. Дървета, които с хиляди години са имали тази опитност, някои от тях са направили клоните си гъвкави. Както и да ги увивате, може да направите цял кръг, не се чупят. Изисква се голямо упражнение, иска се да направят някое акробатство. Онези, които не могат да правят акробатство, се пречупват. Считат туй пречупване вреда. Растението, след като правило хиляди пъти тия

упражнения, станало толкоз гъвкаво, клоните започват да се превиват. Онази крива линия, която показва гъвкавостта, колкото и да се превиват, да се не чупят.

Ако човешкият характер може да се пречупи, какво показва? Какъв е характерът, ако може да се пречупи? – Показва, че не е гъвкав. Не може да устои на външните условия. На духането на вятъра не може да устои. Духането на вятъра както у растенията.

Да се повърнем сега към този триъгълник. Вие изхождате от А до В, имате едно понятие за света. Изхождате АВ, АВС. Тогава, ако вземете мярката АВ, представя вашето физическо отношение на физическото поле. ВС показва какви трябва да бъдат отношенията в духовния свят и ако АС показва какви трябва да бъдат отношенията в умствения свят или в Божествения свят, значи ние вземаме тази фигура. АВ, това е границата на физическия свят. ВС, това (е) границата на духовния свят и СА е граница на умствения свят или Божествения свят. Следователно, вие имате един триъгълник, който граничи с трите свята. Като изучавате триъгълника, кой свят върху вас влияе повече, линията АВ се увеличава. Тогава какъв е законът? В един правоъгълник или в един остроъгълник, при кой ъгъл имаме по-голяма линия, по-голяма граница? При правия ъгъл имаме по-голяма граница. При по-голям ъгъл имаме по-голяма граница. При голям ъгъл линиите са по-дълги, а при по-малкия ъгъл линиите са по-къси. Следователно, когато правият ъгъл се увеличава, къде ще се увеличава, къде ще се увеличава и триъгълникът? Перпендикулярът показва, че се удвоил ъгълът. Ако го прокараме в една крива линия, в една окръжност, той е извървял половина път на окръжността, 180 градуса. Имате два прави ъгъла. Казвате, че сборът от ъглите в един триъгълник е равен на два прави. Туй е в количествено отношение. Но ако този триъгълник е в движение, когато тази линия на физическото поле се удвои, тук вече имате два прави ъгъла, но вие

вече сте излезли от областта на триъгълника. Вие имате четири точки. Петата точка имате отвън. Да кажем, имате М, Н. Тия точки ви дават понятие за един друг свят. За един свят, който е триизмерен. Сега, този триъгълник идеален ли е или е произволен? Откъде са го взели? Човек отде го е взел? Отде му дошло на ума? Той е взел някой образ. Идеята за триъгълника е взета от носа. Тия двата триъгълника показват, че човек най-първо като слязъл на физическото поле, е започнал със своето тяло. Тия двата прави ъгли показват, че той започнал със строежа на тялото, започна да се занимава с физическия свят – първото нещо.

Та казвам: Вие по някой път искате да станете по-духовни. Вие не може да станете духовни, докато не сте работили на физическото поле, да разберете законите на физическия свят. Ще разберете законите на духовния свят. Тогава ще разберете ВС, законите на духовния свят. След като поработите върху вашето духовно тяло, ще разберете законите на Божествения свят, от В към А. Сега, като изучавате триъгълника, АВ какво представя, на какво е равна? Те са двата катета. На какво са равни катетите? АВ е равно на ВС, равно на АС. Ако тия катети са равни един на друг, следователно и ъглите, и те ще бъдат равни. Ако се измени туй равенство на катетите, ще се измени равенството на ъглите, ще се изменят възможностите. Да допуснем, че вие знаете и може да продължим линията ВС, на какво е равна тя? Тогава СВ в дадения случай в правоъгълния триъгълник на какво е равна? ВС е равна на АВ, ВС. Нали казвате, че двата остри ъгъла в правоъгълния триъгълник са равни на правия? То е така. Тогава, ако трите граници на триъгълника са равни една на друга, какъв триъгълник имаме? – Равностранен. Да се придобие това равенство, какви са законите? Там е всичката мъчнотия. Да кажем, ако вие държите ръката си простряна и я свивате, какво развивате, умствена сила или физическа? Ако вземете един плод, една ябълка и

я стискате в ръката – децата обичат така да стискат ябълките – каква сила развива детето в себе си, физическа ли сила развива или каква? Коя линия развива в триъгълника? – ВС. Тогава вземеш тази ябълка и изваждаш малките семена, които се намират в ябълката, посаждаш в земята, тогава развиваш СА или АС. Каква разлика има, ако кажем АВ. Но може да започнем така: АС, СВ, ВА. Зависи откъде сме започнали. Може да започнете от А към С или може да започнем от С към А. Ще дадем една посока от А към В, показва движение към крайния предел на физическия свят. В е крайната точка на физическия свят. От С като се движиш, имаш вече двуизмерен свят. Влизаш в духовния свят. ВС е граница на духовния свят. По какво се отличава духовният свят, как определяте вие духовния свят? Едно елементарно понятие. Не някакво физическо понятие, но елементарно понятие. Да кажем, разправяте на едно дете, какво ще му разправяте какво нещо е духовният свят? Когато близнеш със своя език, какво усещане добиваш? Вкусът е плоскост. Мислите ли, че в Божествения свят има вкус? Там в какво седи вкусът? Ако влезеш в Божествения свят, тия възвишени същества не вкусват ябълките, но едно същество от един възвишен свят, като вкуси своята мисъл, почувствува дали е сладка. Обаче вашата мисъл вие не може да (вкусите). Вашата мисъл (не) може да я вкусите, какъв резултат, коя мисъл преодолява. Обаче в Божествения свят, човешките мисли се вкусват, дали са сладки или горчиви. Затова една ваша мисъл, като вкусат и е сладка, казват: „Вие мислите добре.“ Ако не е сладка, изхвърлят, казват, че не е добра. Вашата мисъл не може да ходи на този пазар, не може да ходи на изложение. Защото в едно изложение може ли да се тури някаква карикатура? Художниците представят някой път карикатури, но каква ще бъде? Може ли да се тури една карикатура в едно изложение? Вие може ли да се представите за изложение в Божествения свят? Кой би ви взел да ви изложи? То е невъзможно. В тази форма, в която сте, не

може да ви изложат. Комисията, която приема картините, няма да ви приеме. Всеки един от вас ще бъде върнат. Вие може да кажете: „Баща ми, майка ми.“ Казват: „Тук не се приемат такива картини. Не са художници тия, които са изработили картината.“ В Божествения свят, за да влезе нещо, то трябва да е художествено изработено, безпогрешно. Да бъде една хубава картина. Значи, една мисъл, за да влезе в Божествения свят, трябва да има сладчина. Сладчината, това е красотата на Божествения свят. Следователно, красивите неща на земята са сладки в Божествения свят. Сладките неща в Божествения свят са красивите неща в духовния свят и на земята. Ние говорим за тия трите свята, които съставят методи или начини за самовъзпитание или саморазвитие на човечеството. Сега вашата мисъл е, че вие искате да бъдете духовни, без да знаете как да започнете. Вие искате да имате нещо Божествено. По някой начин ще влезете в Божествения свят. Ако вие не сте работили от А до В, ако не сте работили в тялото си, ти не можеш да работиш и в чувствата си. Ако не си работил в чувствата, ти не можеш да работиш и в ума си. Или другояче казано: Ако не си работил във физическия свят, ти не може да имаш отношение и в духовния свят. Ако не си работил с духовния свят, не можеш да имаш отношение и с Божествения свят. После, ако не си работил с Божествения свят, не можеш да имаш достъп до физическия свят. Сега, за да дойде човек на земята или правото е негово, че той е работил, или пък през границата някой го изпраща. Ако вие може да слезете на физическия свят на ваши разноски, вие сте работили. Пък може да сте дошли на физическия свят други да ви издържат. Тъй, както аз виждам, вие почти всички се издържате. Тъй, както се вижда, няма нито един, който да е на собствени разноски. В Божествения свят все имате благодетели, които ви изпращат тук да учите. Говоря фигуративно, това е вярно. Тъй щото вие сте ученици на физическото поле, изпратени от

Божествения свят в странство да учите. Следователно, трябва добре да учите. Понеже тези, които са заинтересувани от вас, отгоре често питат как се учите на земята, кое ви интересува. На физическия свят кое ви интересува сега? Кое ви интересува най-много? Я ми кажете нещо, кое ви интересува конкретно? Сега някои ще ми разправите, някоя карикатура. Не, хубави неща има на физическото поле. Да се движи човек от А до В. Първото нещо, да направиш една хубава стъпка, тъй да я вземеш хубаво. Ти, като се научиш да стъпваш хубаво, то е една голяма магия. Възможност е това. Ти като проточиш крака си, да стъпиш, то е вече математика. То е един математически предмет. Защо в математиката се занимават с онази отмереност, в която силите и мислите действуват? Математиката е наука от Божествения свят, която определя силите. Да изчисляваш с каква сила да проектираш своята мисъл или да се подвижиш. То се изисква много тънко изчисление, да не бъде нито много слабо, нито много силно, да бъде точно изчислено. Второто положение, първото е да се премести кракът, второто положение, което ти научаваш на физическия свят, кое е? – Да хванеш за ръката, че като хванеш, да знаеш как да се лекуваш. Първият предмет е да знаеш как да се лекуваш. Първият предмет е да знаеш как да си движиш краката – предметно учение на физическото поле. Второто предметно учение е да знаеш как да употребиш ръката си. Следователно, двете неща, с които хората започват на физическия свят, е: Движението на краката и движението на ръцете. Има и други движения. Сега покажете второто движение на чувствата, и второто движение на Божествения свят. Сега вие си помислете, размишлявайте върху тия работи. Туй са дадени неща, трябва да ги възприемете. Но има един закон в човека. Всяко нещо, което е вярно на физическото поле, всяко нещо, което е вярно в духовния свят и всяко нещо, което е вярно в Божествения свят, всякога придава сила на човека. Придобивка има. Всяко нещо, което

не е вярно на физическото поле, всяко нещо, което не е вярно в духовния свят и всяко нещо, което не е вярно в Божествения свят, имаме загуба. Тъй щото щом губиш, нещата са неверни. Щом има печалба, щом едно нещо е вярно на физическото поле, вярно е и в духовния свят, вярно е и в Божествения свят. Щом нещо не е вярно на физическия свят, не е вярно и в духовния свят, не е вярно и в Божествения свят. Щом нещата са верни в духовния свят, верни са и в Божествения свят, верни са и във физическия свят. Туй, което е вярно в Божествения свят, вярно е във физическото поле, вярно е и в духовния свят. Казвам: Туй, което е вярно, винаги придава една микроскопическа придобивка. Туй, което придобиваш, то е мярката. Щом имаш придобивка с каквато и да е мисъл, щом имаш придобивка с каквото и да е чувство, щом имаш придобивка с каквато и да е постъпка, туй чувство, тази мисъл, тази постъпка е права. Щом имаш вътрешна дисхармония, не си доволен, трябва да се завземеш да изправиш, да дойдеш до правата посока, да се движиш правилно. Казвам сега: Как трябва да се постъпи? Значи, коя е правата постъпка? Правата постъпка е като се подвижиш, да (не) се изхарчи повече енергия, отколкото трябва. Погрешката може да бъде, че харчиш повече. Някой път погрешката може да е, че икономисваш повече. Че в природата такива икономии няма. В природата всяка сила, която е дадена, трябва да я изхарчиш, ни повече, ни по-малко. Нищо не трябва да задържиш за себе си. Следната минута, която ще направиш, ще дойдат други сили. Всяка сила трябва да бъде употребена на място. Щом се зароди желание да икономисваш или да харчиш повече, ти си в кривата посока. Сега това е нов начин на възпитание. Аз ви давам един метод много прост. Вие, съвременните хора казвате: „Да имаме един гениален ум, гениални постъпки.“ Гениална постъпка е, ако знаеш да постъпваш право. Значи, когато ти вървиш и хванеш един човек за ръката, правилата ги имаш. Този човек трябва да има в тебе

едно Божествено желание. Туй желание трябва да бъде благородно. Туй желание трябва да бъде справедливо, после трябва да бъде красиво и не трябва да има никакъв недоимък. Всичко туй показва ръката. Когато малкият пръст окъсял, много сте харчили. Защо окъсял малкият пръст? – Много сте харчили. Ако започнете да икономисвате, продължава се. От много харчене побелява главата. Той насила е отпущал, отпущал, глобяват го и от глоби той е станал малък. Несъзнателните погрешки на хиляди поколения са скъсили малкия пръст. Сега какво разбрахте? Правото във физическия свят е право в духовния свят. Правото в духовния свят е право в Божествения свят. Правото в Божествения свят е право във физическия свят. Правото е едно във всички светове. Господствува един закон.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 24 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 14 април 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш

/Изпяхме песента „Иде, иде, иде, Сам Той иде“. /

Имате ли зададена тема? – /Има: „Икономика в природата“. / – Четете тогава. Втори път пишете върху **тема №16** „Предпазливост и страх“. Разликата между предпазливост и страх. Изпейте „Махар Бену Аба“.

Ако бих ви дал една **тема №17** „Самовъзпитание“, как бихте развили тази тема? Имаме думите „самовъзпитание“ и „отхранване“. Те са спомагателни думи – „отхранване“ и „възпитание“. Да отхраниш нещо. Да възпитаеш нещо. Казват: „Възпитание.“ Това значи да знаете как да се справите със себе си. Човек, който не знае как да се самовъзпитава, той не може да се справи. Ако съберете в един клас всички плодни растения, които дават плодове, с какви дрехи ще ги облечете? Изберете ми десет плодни дървета различни. Първо кое ще турите? /Ябълка, круша, череша, праскова, дюля, слива, портокал, грозде, смокини, лимон. / След като им държите една лекция и ги пратите на работа, как ще започнат те всички работата? Каква дреха ще облече черешата? /Червена. / Крушата каква дреха ще облече? /Жълта. / Както и да им говорите, всяко растение ще започне по своему. Черешата ще започне по своему. Черешата ще започне по своему това, което тя си знае. Тя ще слуша всички, но ще си остане пак череша. Дюлята, крушата, смокинята също(то) ще направят. В какво ще прогресират?

Вие като седите тук, нямате всички едно състояние. Не мислите еднакво. Някои от вас мислите за прехраната си. Къде му е умът тогаз? /Учителят посочи долната част на челото. / Някой седи и казва:

„При тази работа аз трябва да бъда малко по-твърд.“ Коя част на главата е деятелна? Тук зад темето. /На темето. / Някой мисли за своето достойнство. И на него умът му е отзад. Някой може да мисли да направи някое добро. Умът му е деятелен отпред отгоре. А пък някой предпазлив. Умът му е отстрани. Този, който е предпазлив, какво мисли? Например, когато той иска да чете и даже още като пише своята теза, гледа, той ще тури своите думи, защото ще има критика и го е страх. Някой път като пише своята теза, той иска да се покаже, че знае. И тогаз ще тури бомбастични думи: „субстанция“, „интеграл“, „концепция“. Онзи, в когото милосърдието е развито, какво ще пише? Той ще пише за нежни работи, за цветята. Ще пише за цветята, как пръскат благоуханието. Някой, който е войнствено настроен, ще говори за водопади, за силни течения. За вятъра, който духа, за големите здания, мощно направени, за големите камъни. Всинца седите сега и какво разрешавате като в клас? Някой път хората казват: „Да живеем в природата!“ Като как разбирате вие природата? Природата, това е едно учреждение от безброй същества, събрани на едно място по известни закони. Под думата „природа“ разбирам същества, които са вече дошли до известно положение да разбират тези закони и са взели в ръцете си да направляват другите, които не знаят. Тези, които учат последните как трябва да живеят, наричаме природа. Учат ги да работят. „Ради“, значи ратува човек, работи. За да работиш според законите на природата, трябва да разбираш какво ти е определено в дадения случай. Ти си гладен. Какво ще работиш? Щом си гладен, ще работиш с устата си, с ръцете си, с очите си, при яденето. Един човек, който е сляп и който може да яде, но очите му няма да вземат участие. И ако не вземат те участие, то е един недостатък. После в яденето, кое още ще вземе участие? Ще вземе участие и неговото обоняние. Понеже без обонянието, без обонянието не може да се събуди в човека този стимул за ядене. Ако

лишим човека от обонянието и вкуса му, едва ли ще му иде наум да яде. След като се наяде, у него се явява желание да работи. Стимул му се дава. Най-първо у вас се явява един стимул да четете, да учите, да пишете поезия. Всички не сте еднакво разположени да пишете поезия. Тъй, както от яденето, всички не се интересувате по един и същ начин. Например, вълкът от какво се интересува? Овцата от него не се интересува. Ако дадеш на вълка трева, вълкът ще каже: „Това не ме интересува.“ Ако на овцата кажеш за месото, овцата ще каже: „Това не ме интересува.“ Но вълкът и овцата при яденето мляскат. И двамата си приличат по това, че употребяват устата си. По какво се отличават при яденето? Какво е различието? Как яде овцата и как яде вълкът? Не сте наблюдавали. Някой път, когато имате време, наблюдавайте как се хранят вълците и как овците. Наблюдавайте как се хранят вегетарианците и как месоядците. И какво ще видите, каква е разликата в храненето? Как хваща вилушка и ножа месоядецът? Както ги хваща и вегетарианецът. Но има едно различие. Месоядците в яденето са по-сръчни. Има една сръчност в тях. Всички тези, които се хранят с месо, са малко нетърпеливи. Те са малко сприхави. Даже у вегетарианците е останал този навик. И който вегетарианец е сприхав, той скоро е почнал да яде вегетарианска храна. Който е роден вегетарианец, е малко по-спокоен, не бърза.

Та казвам: В самовъзпитанието трябва да проучавате своя ум. Някой път седите и се безпокоите. От какво произтича безпокойството? Неразположен си. Кой (е) причината на неразположението? В дадения случай трябва да си дадете отчет какво ви безпокои в съзнанието. Може да има нещо, което ви безпокои. Може да ви безпокоят обущата. Например, има едно съчетание на обстоятелствата: Заръчал сте си нови обуща, а обущарят ги е направил малко по-тесни. И ти седиш в класа и учителят разправя по някоя тема, а пък ти мислиш и мисълта ти е между темата и обущата.

Но щом мислиш за обувката, ти влизаш във връзка с кожата. Тази кожа, от която са направени обувката, е жива. Може да е от овца, от теле и пр. Казва се: „Кожата е жива.“ Ако е от овца, овцата блее. И като блее, кожата казва: „Помогни ми сега.“ Тя, като стяга вашия крак, и тя взема участие в стягането. Кое е причина за стягането на крака ви? Овцата или майсторът, който е направил обувката, или вие, които сте заръчали обувката си? Кой е виновен за тесните обувка? Първо, виновни сте вие, второ, виновен е обувчарят, и трето, виновна е овцата, че кожата ѝ не е по-мека. Може би кожата не е толкова мека, не е така еластична, не може да се разтяга. Какво трябва да направите в дадения случай? Сега превеждам това като една аналогия. Вие седите и ви смущава известна мисъл. Щом една мисъл ви смущава, тя има същото отношение към вас, както обувката, както кожата към вашия крак, а пък вашият крак има отношение към вас. Значи, всякога, когато една мисъл не е поставена на своето място, тя смущава човека. Например, мисълта, че искате да ядете. Ако сте сигурен, ако тая мисъл е поставена добре, ако знаете, че храната ви е приготвена и добре е сготвена, и имате всички удобства, вие сте разположени, но ако вашият ум има известни съмнения, че храната ви не е добре приготвена, не е хубава, вие имате известно безпокойствие, едно съмнение. Питам сега: Представете си един човек, чиито зъби не са здрави или който няма зъби. Дадете му орехи или лешници да дъвче, представете си, че някой си има изкуствени зъби. Зъбите се залепват за халвата. Сега често в живота има изкуствени работи вътре в човека. В живота често се заражда такова положение, както при тая, лепкавата халва и това показва, че зъбите са изкуствени. Разбира се, с изкуствени зъби човек не може да дъвчи така, както с онези, естествените зъби, които природата е направила. А пък зависи много от дъвкането. Ако дъвкането е правилно и нормално, то и храносмилането е правилно и нормално. Ако дъвкането не е

нормално, то и храносмилането не е правилно. Защо не е? – Защото се дава на стомаха една работа, която не ѝ подхожда. Стомахът не е създаден за дъвкане, а за храносмилане. Най-първо тази храна трябва да премине през зъбите. Това е външна страна. Вие може някой път да възприемете една мисъл във вашето съзнание, която не е сдъвкана. Една несдъвкана мисъл не може да я възприемете така лесно, както несдъвканата храна. Законът е все същият. В съзнанието ви ако проникне една мисъл, която не сте разбрали, ще се създаде едно болезнено състояние. И ще искате да я изхвърлите. Когато дойде една мисъл, ще трябва да се спрете и да разсъждавате дали трябва да възприемете или не. Не само една мисъл, но и всяко едно чувство, което дойде, трябва по-рано да го проверявате, защото ако пуснете една мисъл недобре сдъвкана, тя ще ви повреди. Тя трябва да премине през разсъдка на човека. Разсъдъкът, това (е) мястото, дето трябва да се прегледа мисълта, за да се види дали трябва да се възприеме или не. Или ако възприемете едно чувство, което ще пращате във вашето сърце, пак трябва да го проверите по-рано. И ако го правите не такова, каквото трябва, ще си създадете неприятности. В стомаха не трябва да пращате каква да е храна, а такава храна, която е необходима за целия организъм. И в ума не трябва да се праща каква да е мисъл, а само мисъл, която е за общото благо. И в сърцето не трябва да се праща какво да е чувство, а само такова, каквото е за общо благо. Вие сега това не разбирате и си създавате ненужни страдания. Страданията могат да бъдат умствени, сърдечни и в постъпките. Една лоша постъпка ще произведе във волята същата дисхармония, както една лоша мисъл в ума.

Та казвам: В самовъзпитанието си как трябва човек да постъпи? Да кажем, че развивате темата: „Милосърдие.“ Но милосърдието само по себе си има отношение към хората. Как ще развиете въпроса? В какво седи милосърдието? Може ли да говорите върху една тема

„Милосърдие“, ако сами не сте милосърдни, ако нямате тази вътрешна опитност? Вие ще започнете от себе си. Ако вие турите тесни обуца на краката си, не вземате мярка на вашия крак. Така вие развивате милосърдието спрямо вашия крак. Ако вие не сте милосърд спрямо крака си, тогаз това немилосърдие ще се отрази на състоянието зле. И обратно. Та ако е добре на крака ви, ще бъде добре и на главата ви. И обратното е вярно: Когато сте заръчвали вашите обуца и не сте мислили, а сте мислили само за модата, да имате модни обуца и не сте мислили, че тези обуца трябва да бъдат добри, ще бъде зле за крака ви. Ако при заръчване на обувката не сте мислили добре, ще бъде зле за крака ви и след това (не) ще бъде добре и за главата ви. Някой път сте раздразнени. Коя е причината на гнева? Какво нещо е гневът? Как бихте определили гнева? Един прост пример: Ти вървиш по пътя и се удряш о един камък. Заболи те. Едно възмущение се явява у тебе и ритнеш камъка. И като ритне човек камъка, последният отхвърква. И с това като че искаш да му кажеш: „Ти на пътя ми да не седиш.“ А пък този камък някой път е голям и като го ритнеш, заболи те пак. И втори път не го риташ. Същият закон е и за нашите мисли. Някой път мисълта ви препятства някъде. Имате известен отпор и тогава се разсърдвате. При механически пример с камъка, вие ритнете камъка и той отхвъркне някъде. А по някой път вземете стратегията и отивате назад. Та в самовъзпитанието, във всичките условия, при които сте поставени, трябва да знаете как да се справяте с тези условия. Вие трябва да знаете да се справите с една ваша мисъл. Сега за обяснение ще ви дам един пример: Представете си, че вие имате една кесия в джоба си, носите пари. Представете си, че едно малко дете бръква в джоба ви, да кажем, че то упражнява този занаят, за да прекара по-лесно живота. И вие му хващате ръката. Какво трябва да правите с това дете, което бръква в джоба да вземе пари? Как бихте постъпили с него? Ако не

сте от миролюбивите, като му хванете ръката, ще му ударите една плесница, ще си вземете парите и ще ги турите в чантата си. Но представете си, че един човек, 3-4 пъти по-силен от вас, бръква в джоба ви. Какво ще правите? Той ви раздруса хубаво, вземе ви парите. Какво ще направите? Представете си, че ако речете да си вземете парите, ще дойде обратното: Той ще ви удари и парите остават у него. Какво ще правите тогава? Питат ви: „Защо удари детето?“ Ти казваш: „За да не бърка в джоба ми.“ Хубаво. Ако на тоя силен човек не му дадеш парите, ще те бие, ще ти удари плесница. Питам: Защо дойде плесницата върху тебе? Тогава можете да извадите закона: Като дойде малкото дете, ще му кажеш: „Ти трябва да се подчиняваш на закона. И ако не се подчиняваш, плесницата иде.“ А пък този, силният, той е извън закона. На него ти ще се подчиняваш, плесницата иде. При силния, като дойде той, парите не са твои. А пък при слабия парите са твои. На силния ще му кажеш: „Заповядай, заповядай. Аз за тебе мислех!“ Някой път разбойникът не бръква в джоба ти, но ти казва: „Горе ръцете.“ Аз ви говоря неща, които стават. Психологически трябва да се обяснят. Това става не само вън, но и в умствения свят на човека. Онзи ти казва: „Горе ръцете!“ И той бръкне в джоба ти. Ако вие не си държите горе ръцете, тогаз идат неприятни работи в живота ви. Та казвам: Когато дойде една мисъл във вашия ум, трябва да знаете как да се справите с нея. Допуснете сега, че във вас дойде една мисъл на страх. Страхът е едно чувство. Но при страха ти влизаш вече в разсъждаване. Същевременно това дете стане малко по-умно. Когато ти се захласнеш някъде, то иска да бръкне в джоба ти, но същевременно това дете взема предпазителни мерки, че ако се досетиш, че то бърка, за да вземе пари, то да избяга. Децата имат предвид, щом ги хванат, да бягат, ако могат. Ако пък не, тогаз вземат друго положение. Аз съм гледал деца, които навлизат в чужда градина. Детето се качи на едно дърво за плодове. Като наближи

пъдаринът, то бяга. И като се поотдалечи малко, се смее. Някой път пъдаринът е умен и ги изненадва. Дойде под дървото отдолу и си носи тоягата. Тогаз децата отворят устата и пеят, и се молят. Казват, че обещават, че няма да се качват вече. Някой път пъдаринът е добър и казва: „Слезте!“ Но някой път като слезат, бие ги по задницата няколко пъти с тоягата си. Та това е вярно и за вътрешния живот. Има и такива мисли и чувствавания, които са чужди. Вие сте се качили на едно чуждо дърво и дойде пъдаринът отдолу.

Ако видите, че е дошъл пъдаринът, тогаз може да се спасите, ако избягате. Тогаз е лесна работа. Но някой път пъдарин дойде под дървото изведнъж. Някой казва: „Много пострадах от тази мисъл.“ Значи пъдаринът е дошъл отдолу под дървото. И според законите, понеже му е дадена тази власт, дава ви известно възпитание. Вие сега не се спирате да размислите и казвате: „Не е право. Пъдаринът няма право да ме бие. Не е човек.“ А човешко ли е да се качиш на дървото? Колкото ти имаш право да се качиш на дървото, толкова и пъдарят има право да те бие. Пъдарят, и той на същото основание, без да те пита, ще приложи своя закон върху тебе. И тогаз идат тия, ненужните страдания. От кое вие всички страдате? Някой път имате страдание. Някой път страданията са толкова непоносими, че даже човек не иска да живее. В сегашния живот всяка една мисъл, която идва във вашия ум, проверявайте я. И всяко едно чувство, което влиза във вашето съзнание, проверявайте го. Изпитвайте каква полза може да принесе тази мисъл или това чувство. Питам: Ако вие имате изкуствени зъби и ви дадат твърда халва, трябва ли да ядете? Ако зъбите ви са развалени, тогава онези твърди храни не ги яжте. Тогава яжте онези, меките храни. Храната изисква дъвкане. Дъвкането подразбира мислене, да разсъждава човек, да мисли. И който не може да мисли, неговите зъби не са здрави. Трябва да разсъждавате от причините към последствията. Ако ти не разсъждаваш от причините към

последствията, ще имаш много несгоди в живота си. Даже има и кучета, които помнят. Помнят кучетата. Ти, ако си го ударил с камък, то те познава. Като минеш покрай него, то те лае. А има кучета, след като си ги ударил, няма да се минат и три, четири месеца и някоя вечер това куче ще те хване за крака, и ще те ухапе. И ще си заминеш. Искате да кажете: „Да знаеш друг път да ме не мериш с камъни.“ У всинца ви има такива навици. Някой ти каже някоя дума и у тебе има желание да си отмъстиш. Вие биете някого. Някой път вие искате той да не ви ухапе. Възможно ли е? Възможно е, но само при един човек разумен. А който не е разумен, той ще ви ухапе на общо основание. Ако вземете взривните мисли, какво ще правите с тях? Има взривни мисли. Ако носите една бомба, която много лесно може да избухне, трябва да бъдете много внимателни. И ако не сте внимателни, може да се пръсне и да се възпламени тази бомба, и да пострадате. Онези, които носят тези бомби, носят ги много внимателно, да няма сътресение. А ако влезете в едно здание, дето има взривни вещества и запалите цигара, вие може да мислите, че сте в безопасност, но най-малката искра може да причини избухване. Някой път най-малката причина може да измени вашето състояние. Та при сегашните условия, както сега живеете, човек трябва да бъде много разумен. Вие казвате: „Аз съм неразположен.“ Неразположението може да произтича от това, че вие не дишате добре. Неразположението ви може да произтича от това, че не се храните добре. Не че нямате храна, но не дъвчете храната си. Когато се храните, вие не мислите върху храната. Умът ви не присъства при яденето. Или когато дишате също така. Ако иска човек да бъде здрав, при дишането трябва да присъства умът. Ако вие дишате и сте неразположен, това не ви ползува. За да дишате правилно, умът най-малко 5-10 минути на ден трябва да мисли върху дишането, върху онова, което правите при дишането. Та често хората заболяват, когато техният ум не взима

участие при дишането. При дишането ние сме длъжни да вземаме участие най-малко по 5-10 минути на ден. През това време да мислим върху дишането, да вземем участие с мисълта си при дишането, да мислим върху самия процес. Вие мислите някой път върху някои други работи и дишате. Някой път този процес става правилно, а някой път става неправилно. И това носи много неприятности. И в яденето е същият закон. Някой път трябва да се спрете при яденето и да усещате и вкуса на храната. И да ти е приятно.

И в умствения свят е необходимо да съзнаваш присъствието на една мисъл. И какво благо може да донесе тази мисъл? И при чувствата е същото. Ако ти съзнаваш благо, което чувствата носят и благо, което мисълта носи, тогава ще имаш добри резултати, а иначе могат да се случат много нежелателни работи. Та сега всички вие страдате от непроверени работи. Казват ви, че в гората се появили две мечки. Вие искате да ги видите и като минавате през целия път, вие се безпокоите. А пък то няма никаква мечка. Едвам зайци се спират в гората. Това са непроверени работи. Или казвате: „Труден е животът. Опасно е да се живее. Лош е животът. Сегашните условия са трудни. Как ще прекарам този живот?“ – Това е един страх неестествен. Една мечка кога може да изяде човека? При какви условия мечката може да нападне човека? Ти ако минаваш през гората и усетиш, че тя иде отнякъде, ти се отдалечи. Мечката е много табиетлия. Тя има особено разположение на чувствата. Тя се сърди, когато ѝ се наруши спокойствието. Тя, когато си върви, размишлява. Ако ѝ развалиш спокойствието, тя ще те нападне. Когато тя си върви, ти се отдалечи наляво. Щом я нападнеш, тя веднага взема нападателно положение или ще бяга.

Същият закон е по отношение на мислите. Някои мисли имат мечешки характер, някои – вълчи характер, други имат общ характер. Някоя мисъл, като дойде при тебе, произвежда неприятно състояние.

И чувствата имат различен характер. Те не са еднообразни. Разнообразие има в тях. Природата е пълна с голямо разнообразие. Та при самовъзпитанието ще изучавате мислите си, ще проучавате чувствата си и постъпките си. Всяка една постъпка, след като я направиш, ще я проучаваш. Ако я проучаваш, може да се ползуваш. Ако не я проучаваш, могат да се случат много големи неприятности. Та усложненият живот седи в това, че ние не проучаваме естеството на мислите, на чувствата и на постъпките си. Защото има постъпки наши, а има постъпки чужди, на други. Един ден нашите постъпки по отражение ще влияят на другите хора, които идат след нас. Това са влияния, които идат от нас. А пък някой път ние се влияем от постъпките на хората, които са били преди нас. Не сме толкоз независими. Ако вятърът духа, на кого е тази постъпка? На какво се дължи духането на вятъра? Науката обяснява, че известни пластове на въздуха са студени, а други – топли. Топлите пластове стават по-леки, а студените – по-тежки. Следователно, студените пластове слизат надолу, а топлите се качват нагоре. И от това се образува течението на вятъра.

Питам: На какво се дължат теченията на вътрешния живот на човека? – Чувствата пораждат топлина. А дето има изстиване, има развита мисъл. Мисълта произвежда изстудяване. Та следователно, когато в природата имаме студени течения, това е там, дето разумни същества са взели силно участие със своята мисъл и са изстудили въздуха. А с чувствата на хората се образува топлина. И тогаз чрез мислите и чувствата на хората се образува движение. Та вашият ум ще произведе едно студено течение във вас. И сърцето ви ще произведе едно топло течение във вас и от тези две течения се образува един въртеж, едно движение. И това движение носи правилния живот. И в това е вътрешното кръвообращение на човека. Когато чувствата са правилни, нормални, те развиват естествена

топлина. И когато умът е нормален, то се развива нормално изстудяване и тогаз се образува нормален живот. По някой път умът образува по-голямо изстудяване, отколкото трябва, а по някой път сърцето може да развие по-голяма топлина, отколкото трябва. И там е всичкото противоречие.

При самовъзпитанието се изисква: Да имаме само малко охлаждаване и малко затопляне. И да се образува едно движение. Изучавайте себе си. Вашите мисли и вашите чувства, и вашите постъпки. И тогава ще имате малко по-малко страдания, отколкото сега.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

/Три пъти. /

XVIII година, 25 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21 април 1939 г., петък, 5. ч. с., София – Изгрев.

ОПИТВАНЕ, ПРОВЕРЯВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – Четете.

Пишете **тема №18**: Защо глупавият човек. /Прочете се темата: „Предпазливост и страх.“/

По някой път вие разсъждавате по следния начин.

Дайте ми долно „до“. Може да вземем кой да е тон и той е все „до“. Който и да е тон, той е все „ре“. Но то е така, когато човек е вещ в музиката. Когато има една определена точка, от тази точка измерва пространството. За да мериш, трябва да имаш една основна точка, отдето да започнеш. Оттам ще измериш какво място си извървял. Ако нямаш тази точка, няма да знаеш колко място си извървял. Така. Сега вземете „до“. Ако го премерите с определена точка в музиката, ще намерите, че в дадения случай липсва едно трептение. /Учителят пее „до“ и с напрежение тона „до“. / Каква е разликата /Учителят пее/ „до“ /Учителят пее/ напрежение; „ре“ движение /Учителят пее/. „До“ – ти искаш да направиш нещо, напругаш се. Седиш, искаш да идеш някъде, напругаш се, то е „до“. Икаш да идеш някъде, пък не можеш. Значи, изходно положение, тръгнеш. Докато ти мислиш да тръгнеш или да не тръгнеш, най-после решаваш. Като вземеш първата точка, то е движението, става „ре“.

Сега казвате: „Предпазливост и страх.“ Вие не влизате в разсъждение. Предпазливостта е процес. Ти си обмислил нещо, искаш да направиш нещо, мислиш да започнеш нещо. Предпазлив си всякога, когато искаш да направиш нещо. Страхът е вече една свършена работа. Вече загазил си и мислиш как да излезеш от туй затруднение. Човек загазва, затуй се явява страхът. Понеже

първоначално си имал предпазливост, понеже веднъж си загазил, сега вторият път предпазлив си, да не би като първия път да загазиш. Предпазливостта вече те предпазва, да бъдеш внимателен, да не би някой елемент да не си взел предвид. Да не се роди в живота ти нещо или в мислите ти, или в чувствата ти, или в постъпките ти нещо, което да те спъне. Страх се ражда. Щом се роди страхът, нещо е свършено. За пример, ако детето е яло от сладкото в гърнето, когато майката влезе в къщи и се приближи при гърнето, сърцето на детето тупа. Мисли какво да прави. След туй, туй дете ще намери някаква работа, има движение – „ре“. Страхът започва да те кара да излезеш из вратата навън. /Учителят пее. / „Ре“, движение, из вратата навън. Какво разбирате? Аз разбирам, гърнето е барано. Че може майката да употреби пръчката. Тогава имаме движение навън из вратата и се избягва новото пение. Защото майката става капелмайстор. Кой път ще хване сега? В кой път трябваше да се изяде сладкото? Майката като удря, употреби пръчката наляво, надясно. Тя иска да каже с тия удари, че детето трябваше да попита ума си, трябваше ли да яде сладкото, трябваше да попита сърцето си, трябва ли да го яде. И като попиташ двамата, те ще кажат: „Трябва да попиташ майка си.“ Тогава имаме такт три четвърти. Четирите къде е? Четирите е пръчката. Какви движения са тези? Движения, в които майката е умна, показва, че като удря, да изхарчи най-малко енергия. Ако изхарчи много голяма енергия, след туй майката усеща болка в ръката. Щом майката прекали, заболи я ръката. Този закон навсякъде действа. Ти казваш някому една дума. В дадения случай някой направи една малка погрешка пред теб. Ти искаш да го поправиш, но не употребяваш справедливостта, удариш повече. Той като си замине, усещаш, че не си постъпил справедливо. Майката, заболи я ръката – прекалила е.

Та казвам: Когато дойде едно страдание вътре във вас, показва, че по закона на сърцето не сме постъпили справедливо, по закона на

вашата мисъл. Когато не постъпваме справедливо, изгубва се светлината, наастава тъмнина.

Та казвам: Трябва да разчленявате темите, които ви се дават. Напрежението какво е? Вие имате желание да постигнете нещо – това е едно напрежение. По кой начин ще вземете „до“, ако имате напрежение? Напрежението страх ли е или предпазливост? Напрежението се ражда от известни желаниа отвътре. Желанието е една вътрешна възможност. Тебе ти трябва един извор. Ти желаеш, не е лошо, че желаеш. Всичката погрешка може да излезе от желанието. Какъв път ще избереш от постижението на твоето желание? За пример, ти искаш да станеш музикант, значи имаш тази дарба. Какъв път ще избереш за музиката? Или искаш да станеш художник, какъв път ще избереш за художеството? Или искаш да станеш архитект, какъв път искаш да избереш за архитектурата? Но тези са вече обективни науки. Значи ти трябва да опитваш нещата и да ги проверяваш. Каква е разликата между проверка и опит? Коя е геометрическата разлика? П О. О П. Какво ще направиш от „опе“? Захване се. Ако турите ОПЕ. Е-то откъде е взето? Онзи, гениалният, откъде му дошло на ума да създаде Е-то? Тъй да го създаде. Или пък имате „е“. Каква е разликата между „Е“ и „е“? „е“ проверява, „Е“ опитва нещата. Ами че това е човешката уста. Туй е отворената уста – Е

Вие имате едно състояние в себе си. Боли те нещо. Тази болка ти се дава да мислиш. Най-първо имаш болка в крака. То тази болка се явява в съзнанието, тя произтича от предната част на челото. Понеже мозъкът има бели нишки, оттам получаваш болката. Белите нишки са събудени. Туй съзнание, от предната част, показва къде е болката. Тази болка щом знаеш къде е, може да я лекуваш. Някой път усещаш, че ти е мъчно, че не може да я локализираш някъде болката. Да е в крака, не е; да е в пръстите, не е; да е в рамото, не е, да е лакътят, не е. Усещаш, че ти е мъчно, не можеш да кажеш къде е болката, пък ти е

мъчно навсякъде. А пък болката някой път става така конкретна, проявява се в някой орган, тогава трябва да намериш от коя част на мозъка ти иде. За пример, има известни болести, които се раждат от страха. Човек може да стане нервен от страх. Пък може от страх да се кали, да се приспособява на условията. Така имате на заека, от страх му се проточили ушите нагоре. Понеже е много страхлив, от туй даване на внимание ушите порасли. От всяко шумване трепва. Отдето мине, се слуша, да няма опасност, много е предпазлив. Кръвта храни ушите и те станали големи. Щом чуе шум, изправи се на краката си, гледа наоколо. Като погледне и види, че няма опасност, пак започне да пасе. Изведнъж като мръдне нещо наоколо, изправи се пак на краката и се огледа. Като някой учен човек, пак се сниши и започне да се снишава, да пасе. Мине някъде, бръсне го нещо, изправи се, разглежда като философ. Ти го гледаш и казваш: „Какво си играе заекът“? По някой път си играе, по някой път се изправя. Той си прави комедии. Лицето му е валчесто, подскочи, изправи си ушите, обърне се на една страна, на друга страна. Много е страхлив заекът. Направи една комедия, смее се. Вследствие на това ушите му се проточили и не е станал неврастеник. Зайците имат една хубава черта в характера си, че не са неврастеници. Някой път може да се пошегуваш и ти можеш да се пошегуваш.

„До“ – напрежение /Учителят пее/. „Ре“ – движение /Учителят пее. / Сега „ми“, какво ще бъде? Казвам: В музиката по някой път трябва да свирите на два инструмента. Когато човек има едно неразположение, някакво безпокойство, музиката може да смени едно състояние. Да кажем, гневен си. Седнеш на пианото, започнеш с ръцете да удрияш по клавишите. Като удрия, удрия по клавишите, сърди се на клавишите и понеже те издават хубаво хармонични звукове, постепенно като свири, започне да се разполага. Хубаво е по някой път да си имате мълчаливо пиано от дъска направено. Разгневиш се,

посвири си. Като заека ще направиш едно упражнение. Ще кажете: „То е глупава работа.“ Значи, глупаво е да си местиш ръцете по клавишите, без да дават звук, а е по-умно да изговориш десет, 20, 60, сто думи, които нямат смисъл. Ще кажеш: „Заек, говедо, лисица, магаре“, после „помия, глупак“, нали се такива думи се казват, когато се гневите. Ти си изхарчил много енергия. Природата икономисва. Всичко се хроникира. Казал си „магаре“. За да изкажеш думата „магаре“, изисква се известна енергия. Веднага се записва, каква енергия се изисква за „магаре“. Кажеш друга дума, веднага се записва, колко енергия си изразходвал, за да кажеш „лисица“, „вол“, „тигър“, „помия“, ще ти турят една глоба от хиляда лева, глоба за изразходваната енергия. Казва: „Ти си изхарчил за тази енергия хиляда лева.“ Като няма да платиш, ти вече усещаш една болка. Боли те нещо. Природата казва: „Ще платиш.“ То е плащане. Сърцето плаща за ума. Не мислете, че не се плаща. Плаща се. И за доброто се плаща, и за лошото се плаща. Вие сега мислите, че като кажете на един човек една дума, не се плаща. Вие искате да кажете на един човек, че е дърво. Казвате: „Дърво.“ Умен човек сте, не изяснявате защо му казвате, че е дърво. Че не му стига умът. Вие как мислите? Ако употребите думата „дърво“, какво разбирате: Или че той не мисли, или му казвате, че трябва да го бият. Значи, една погрешка може да се изправи с дърво. Може да я изправиш, както растенията изправят своите погрешки. Казвате: Трябва да започнеш да мислиш, да те посеят вътре в земята. Тази погрешка само чрез дървото можеш да я оправиш. Ще пуснеш корени дълбоко в почвата, ще израснеш и нагоре въздухът ще те разлюлява. Като седиш няколко години в туй положение, ще забележиш какво е отношението на корените и какво е отношението на листата, и какво е отношението на природата към тебе. Казваш: „Дърво.“ Онзи казва: „Как ме наричаш дърво?“ – „Аз искам да ти кажа научно, ти си направил една погрешка, която

можеш да изправиш само по начина на дървото, което спуща корените си в земята и издига своите клоница горе във въздуха, цъфти, завързва, дава плод на хората и става знатно.“ Казва: „Как смееш да ме наричаш дърво?“ То е човек, който не разбира думата „дърво“. Да допуснем сега второто положение. Кажеш: „Лисица.“ Как ще изтълкувате „лисица“? Често казвате: „Той е лисица.“ Какво разбирате под думата „лисица“? Той ти казва: „Ти си лисица.“ Лисица, който се избавя от мъчнотиите. Какво прави? Когато я гони някоя хрътка или някой копой, нахохори опашката си отзад, опашката ѝ става по-голяма и постоянно мърда опашката си на една и на друга страна и той, като иска да я хване, върви отзад в крива линия, а тя върви в права линия. Като въртиш опашката си, ти си лисица. Употребява ума си, защото ще я хване копят за гърба и ще бъде много зле. Сега вие не разбирате. Казвате: „Ти си лисица.“ Тогава значи, тази погрешка, тази опасност, която те очаква, можеш да се избавиш само като лавираш. Лавирането какво е? Тъй лисицата лавира с опашката наляво, надясно. Но трябва да знаеш как да лавираш. Ако не знаеш как да лавираш, мъчнотията ще дойде. Какво значи „лавира“? Вие имате основния тон „ла“ и „вир“. Какво значи? „Ла“ е основен тон на движение в природата. В „сол“ вие имате движение нагоре. А в „ла“ вие имате движение надолу. Следователно, в „сол“ вие вече сте свързани с материалния свят. Напрежението от центъра на земята излиза нагоре. Всичката енергия, която „сол“ възприема от слънцето, тази енергия се предава. В „ла“ движението се обръща от слънцето към земята. „Сол“ е движение към слънцето, „ла“ е движение към центъра на земята. Като отива към центъра на земята, се превръща в „ла“. Ако вие се спрете в дадения случай, тогава ще се яви известна катастрофа вътре в живота ви. Всяко страдание произтича от спирането някъде. Ти си се спрял. Щом някъде ти се движиш по-бързо, отколкото трябва, ти пак ще страдаш. И ако се

движиш по-медлено, пак ще страдаш. Ако седвижиш по-бързо, пак ще страдаш. Само разликата каква ще бъде? При бавното движение, с една биволска кола ако седвижиш, страданието ще бъде по-малко. Защото как да ти обърнат колата? Ако си с биволска кола, катастрофа може ли да стане? Ти като вървиш, може някой път да се обърне колата, но ако пътуваш с един автомобил, който пътува с 200, 300 километра в час, какво може да се случи с бързото движение? Има опасност. Ти ще постигнеш целта много по-скоро, но трябва да бъдеш много учен, понеже инциденти с автомобила може да се случат.

По някой път вие бързате. За предпочитане е някои работи да ги свършите с биволски кола. Значи имаш една опасност, казваш: Бивол, /Учителят пее/, лисица, /Учителят пее/, слон, /Учителят пее/. Някой път можеш да кажеш: Слон, слон, /Учителят пее/, думата слон, после муха... Някой казва: „Каква лисица си ти.“ Ти вземи, че попей: „Лисица, лисица“.

Вие седите и мислите: „Защо Господ направил света така?“ Вие боравите с всички ваши хипотези и теории, които са прави. Във всички работи постоянно имаме спънки. Човек мисли, когато нещата се свършени. Човек не мисли, преди да свърши нещата. След като свърши, тогава започва да мисли. Тогава е свършен факт. Вървиш по пътя, удариш си крака, започваш да мислиш какво вършиш. Казваш: „Аз не трябваше да си ударя крака, кой го тури, че няма ли друго място, че там ли трябваше да го турят, какви са хора, кой ги турил, те са невежи.“ Ти разсъждаваш. А пък ти, като вървиш по пътя, трябваше да гледаш, да мислиш. Ти си тръгнал и не мислиш, търсиш своето щастие по небето. Като се удариш в камъка, казват: „Онова твое благо от небето слезе на земята.“ Сега ще ви приведа примера за онзи философ, който вървял по пътя и бил зает с една велика задача да разрешава в живота си. Блъснал се в един камък и се спрял да мисли. Казва: „Кой турил този камък?“ Търси причините, защо този

камък е на пътя. Блъснал си крака, боли го кракът. Но не пита защо го боли, но търси причините. Казва: „Болката е слаба, причината е камъкът.“ Сега разсъждава: Защо турих камъка на пътя, пък и защо той се блъснал в него. Дойде другата мисъл, да дигне камъка, разсъждава, или да не го дигне. Ако го дигне, какво ще стане? Седи той и мисли. Гледа нагоре, гледа надолу, разсъждава. Бил много беден човек, от философия осиромашал човекът. Скъсани обуца, дрехи скъсани, но философствувал, разсъждавал. Казва: „Разумно е да го дигна, защото и друг човек като мене ще блъсне. Той не знае да разсъждава, ще си счупи крака. Аз ще направя едно добро, да избавя хората от едно голямо нещастие.“ Напъва се, напъва се, търкулва камъка и гледа под камъка една торба. Интересува се от торбата, какво е скрито. Гледа вътре – злато. Казва: „С какво може да ми послужи тази торба, с какво може да си услужа? Кое е право?“ Гледа: „Обуца нямах, краката ми страдаха досега.“ После гледа: „Дрехите окъсани. Срамота е от хората, трябва да се облека.“ Започва той да философствува. Взема торбата и я носи. Питам сега, ако не беше философ, ако не разсъждаваше, щеше ли да дигне камъка и да поправи своето положение? Блъснеш се в една мъчнотия, спри се да разсъждаваш, защо е турена тази мъчнотия на пътя. Тя ще стане причина да измениш своето положение. Имаш едно страдание, страдаш, мъчно ти е нещо. Някой път можеш да знаеш защо страдаш, пък някой път не знаеш защо страдаш. Има страдания чужди. Когато някой път ще умре някой човек, който ти е ближен, някой твой близък роднина, ти го обичаш, дойде на умиране, усещаш болка, чувствуваш болката му. Този човек през въздуха праща и ти по твоето радио приемаш страданието. Не си ти, който умираш, друг умира. Казва: „Защо са тия страдания?“ Този човек, който страда при умирането, той не е готов за смъртта. Казва: „Знаеш ли, че един твой роднина умира, не е готов, не иска да умре. Ти един ден искаш ли и

ти да умреш като него?“ Ти страдаш, страданието всякога може да дойде. Никой не е изключен от страданието. Никой не е изключен в пътя на живота като ходи да не си удари крака някъде. Страданието ще дойде. И малки, и големи страдания ще дойдат, но всички трябва да мислите. Всяко едно страдание, ако го разгледаш туй страдание, то ще ти донесе силата, която е скрита. Под този камък ще намериш злато и обувката ще се поправят, и дрехите, и храната ще се поправи. Книги ще си купиш, пиано ще си купиш, автомобил ще си купиш, аероплан ще си купиш, ще си избереш хубаво място, дето да живееш. Вие седите и казвате, какво трябва да правите. Имате разрешението. Краката ви са един начин за разрешението на въпроса. Значи, човек е двоен. Две същества са свързани в едно същество. Пръстите на ръцете са дълги, а на краката пръстите са къси. Пръстите показват ума. Пръстите на ръката показват умственото развитие на човека. Дланта показва развитието на сърцето. Винаги дланта, вътрешната страна на дланта показва вашата чувствителност. Пръстите показват силата на вашата мисъл. Щом мисли човек, като мисли, той образува пръстите. Чрез сърцето образува дланта, чрез волята образува цялата ръка до рамото. Тъй щото умът взел участие в създаването на пръстите, сърцето взело участие в създаването на дланта и волята взела участие в създаването на ръката до рамото. Имате пръстите, това е работата, която умът свършил. Дланта е работата, която сърцето свършило и останалата ръка е работата, която волята е свършила. Както и да разглеждате въпроса, всички ония същества с хиляди години работили, за да създадат човека. Хиляди години са работили най-умните същества да създадат тялото на човека. Хиляди години са работили да се създаде сегашната форма на човешкото тяло, което имаме. Учените хора едва сега разглеждат по кой начин са градили къщата, как се диференцирали клетките. Как едни клетки създали краката, други клетки създали стомаха. Намират, че белите дробове

най-после са създадени. Та казвам: Вие не сте запознати със себе си. Очи имате, не знаете как са направени очите. Език имате, не знаете как е направен езикът. Уши имате, не знаете как са направени ушите. Това са апарати. Вие отвътре има да ги изучавате. Вие сте като малките деца. Ако речете да ги барате, вие ще ги развалите. Казвам: Заболи ви пръстът. Ако ви заболи първият пръст, какво трябва да правите? Тази болка психологически произтича от задната част на главата, горе към темето. Заболи ви вторият пръст, причината е големият страх, който има у човека или на неговото съзнание. Съзнанието произтича от съвестта. От три точки може да те заболи средния пръст. Не употребяваш съзнанието, съвестта както трябва и се страхуваш повече, отколкото трябва. Или трябва да те заболи безименният пръст. Той е пръст на изкуството. Този пръст когато заболява, ти не си употребявал слънчевата енергия, зависи от предната част на главата, на челото. Ако не мислиш, ще се яви болка в средния пръст. Ако започнеш да мислиш, иде повече кръв, веднага тази болка ще изчезне. Ако ти не обичаш красивото в света, ако не си избираш думите, то е красотата, ще знаеш изцяло как да говориш, да не употребяваш груби думи, направил си престъпление с този пръст. Причината е в цялата умствена област. След туй ще се яви една болка като една глоба, едно малко неразположение. Трябва да се научиш да мислиш правилно. Може да излезе цирка на третия пръст. Някой път може да се яви една болка на кутрето. Вие не знаете болката откъде иде. Малкият пръст ще ви заболи, понеже в реалния живот вие не разпределяте нещата правилно. После има друго. Ти някой път гледаш ръката и не харесваш ръката. Защо? Ти не можеш да имаш хубави пръсти, ако нямаш хубави и благородни чувства. Ти не можеш да имаш хубав среден пръст, ако не си справедлив. Ти не можеш да имаш хубав безимен пръст, ако в тебе чувството на красиво и хубаво не е развито. Пръстът ще бъде такъв. Не може и малкият пръст да

бъде красив, ако ти в материалните си работи не знаеш как да имаш такт с хората. Като постъпваш справедливо, това се хроникира на тялото. И най-последно, ако ти нямаш Божественото, хубавото в тебе, ти не можеш да имаш един палец, не можеш да имаш воля. Силната воля се кали, когато съзнава, че Онзи, Който създал света, Онзи, Който създал тялото, живота, който имаш, почва да се сформира палецът. По палеца ще знаеш какъв е човек, има ли религия, оценява ли с ума всичките богатства, които има, както са. Казвате: „Аз като живея добре.“ Да живееш добре, да сформираш добре дланта си. Някоя длан не е хубава. Дланта някой път може да е суха. Дланта може някой път да е влажна. Може да е корава. Някой път ръката може да стане чрезмерно мека от вътре. Кой ръце са по-хубави, сухите или влажните? Те са специални работи. Вие се спирате върху положението. Вие искате да станете един добър певец. Ти най-първо трябва да чувствуваш – имаш глас или не. Ще спреш мисълта си върху твоето гърло. Певецът трябва да мисли. Ще започнеш да мислиш най-хубавото, което имаш. За всеки човек ще мислиш хубаво. Ще бъдеш талкова внимателен, ще имаш най-деликатни отношения. Ще се отнасяш много добре с ларинкса, с гърлото си. Люти работи няма да ядеш, кисели работи няма да ядеш. Ледена студена вода няма да пиеш, много гореща вода няма да пиеш, ще бъдеш много внимателен. Като станеш, ще разтриваш гърлото, ще съсредоточиш всичката си деликатност. Онези от вас, които искат да станат певци, ще пазиш гърлото си, ще кажеш: „Колко хубаво знаеш да пееш. Я си покажи изкуството, я ми кажи какъв ангелски глас имаш.“ Поглади гърлото си. Кажеш: „Туй е глупава работа.“ Говори умното. Ти можеш да кажеш: „Колко съм неспособен, не съм даровит.“ Кое е по-хубаво, добре ли да мислиш за себе си или зле да мислиш? Ако мислиш зле за себе си, Бог те е създал едно красиво същество, Той те е създал да станеш един ангел, да развиеш ума си,

сърцето си, гениален да бъдеш. Ти седиш, вземаш мястото на едно говедо, дето ходиш, с краката си ровиш земята и грешиш, и после роптаеш. Не е разумно. Сега аз ви казвам един начин да говориш на гърлото, ще попееш, ще станеш първокласен певец. Ако досега бяхте употребили, светът щеше да знае. Който пее лошо, не мисли. Всеки един звук е стъпало на една култура. Пресищане има вътре. Като плаче един човек, ще го знаеш. И като започне да плаче и като се кара, може да знаеш, ще стане ли велик човек или гениален, или е голям простак. По гласа му ще познаеш. Като минаваш някъде вечерно време, ако минаваш и мълчиш, кучето седи далеч. Щом издадеш гласа си, те те познават, дали тебе те е страх или не. Като чуят първата дума, те се нахвърлят отгоре ти. Следователно, мъчнотиите на живота ти са кучетата на природата, които като ви усетят, че сте страхливи, нахвърлят се отгоре. Мълчете! Като дойде едно страдание, кажи: „Герой съм.“ Дойде една мъчна задача, кажи: „Мога да я реша.“ Макар че не можеш да я разрешиш. Въпросът е да не кажеш: „Невъзможно е.“ Онова дете на една година, невъзможно е да дигне сто килограма, то и десет грама не може да дигне, но на две, три, на 4, 10, на 21 година това дете стане левент момък, големия товар може да го дигне. Въпрос е на време. Няма мъчнотия в света, която човек да не може да разреши, но то е въпрос на време.

Сега казвам: Започнете да мислите, не да проверяваш. Вие сте повярвали. Да опитате с мисълта си, със сърцето си проверявайте. Понеже досега със сърцето сте опитвали. Със сърцето си проверявайте, а с волята прилагайте. Опитвайте с ума, проверявайте със сърцето и прилагайте с волята.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 26 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 28 април 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

СВОБОДА НА СЪЗНАНИЕТО. ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. /

Пишете на тема №19: „Неопределени идеи.“

Някой път искате да се определи човек. Да се определи човек или да не се определи. Каква е разликата между един, който се е определил и един, който не се определил? Кое е по-добро, човек да се определи или да не се определи? Зависи в дадения случай какво разбира човек под думата „определение“, каква е мисълта или каква е идеята, която занимава ума. Вие, ако вземете темата „Свобода на съзнанието“. Пишете втора тема №20: „Свобода на съзнанието“. Ако пишете, определете го с няколко думи. Свобода на съзнанието, това е цяла наука. От свободата на съзнанието зависи характерът на човека. От свободата на съзнанието зависи мисълта на човека, зависят чувствата, които има човек, усетите, здравето на човека зависи от свободата на съзнанието. Значи, съзнанието да не е обременено, да няма нищо непотребно. Да кажем сега: Трябва да се освободите. Вие всинца сте заети с неща, които ви са непотребни в дадения случай. Няма нито един от вас, който да е свободен. Има нещо, което те безпокои, което ти е неприятно. Някой път като гледаш дрехите си, казваш: „Тия дрехи не стават.“ Някой гледа обувката си, казва: „Скъсаха се обувката.“ Не е свободен. Гледаш шапката. Бръкнеш в джоба си, кажеш: „Няма нищо в джоба.“ Или огледаш се в огледалото, казваш: „Много съм пожълтял.“ Изменя се времето, веднага стават промени във вас. Промените и състоянията в природата се отразяват и на вас. Обременява се съзнанието. Някой казва, че човек трябва да има

ясно съзнание. Свободата на съзнанието е един динамически процес, той не е статически. Щом човек остане в едно статическо състояние, веднага съзнанието се обременява. Щом човек престане да мисли, както трябва, престане да чувствава както трябва и престане да постъпва както трябва, съзнанието постоянно изгубва своята свобода. Да допуснем, вие седите, имате известна болка: Или вратът ви боли, или ви боли ръката. Вие търсите един начин да се лекувате. Ако болката е на врата, как ще се лекувате? Вие по кой начин лекувате врата? Може просто да имате една болка отзад на врата. Значи в тази част кръвообращението не става правилно. Стесняване станало на капилярните съдове, вследствие на това триене на кръвта, чувствувате вие една малка болка. Всяка болест е една малка дисхармония. Има вече тежест в съзнанието. Ти седиш и съзнанието не е свободно. Ако можеш да освободиш съзнанието си от тази болка, тя ще изчезне. Първото нещо, ще се стремите да освободите съзнанието си. Всяка една мисъл трябва да знаете, ще ѝ дадете ли място в ума си. Една мисъл може да обремени съзнанието ви. Ако вземете думата „живот“ и „смърт“, ако ви кажат: „Еди-кой си умрял“, какво произвежда? Казват: „Петко Стоянов заминал за другия свят, умрял“, казват. Онзи, който е определен, той си има име, казват: „Петко Стоянов, който дошъл, не е определен.“ В смъртта нещата са определени. Дошъл някой, но името му не се знае, инкогнито иде. Онзи, който умира, всякога има име. Питам тогава: Кои идеи са по-силни, определените или неопределените идеи? Някой казва: „Аз искам да се определя.“ Ако ти можеш да се определиш в дадения случай, какво можеш да направиш? Всеки ден трябва да се самоопределяш. И днес какво можеш да направиш, и утре ако направиш същото, ти не разбираш. Значи, за днес какво можеш да определиш. Какво можете да направите за днес? Ще трябва да свършите три работи: Най-първо като станеш сутрин, ще работиш с ума си. Като станеш сутрин, ще

работиш със сърцето си, като станеш сутрин, ще работиш с волята си. Сега как работите с ума си? Човек трябва да работи с ума си. Ако поставиш една мисъл на нейното място, това е една добра работа. Какво разбирате под думата „работа“? Докато е ден, човек трябва да работи. Иде нощ, когато никой не може да работи. Казва: „Как ще работя?“ Докато е ден, докато има светлина, работи, понеже иде нощ, иде тъмнина, в която не може да се работи. Работи, докато имаш светлина в ума си. Работи, докато имаш топлина в сърцето си. Работи с волята си, докато имаш сила. Защото иде време, когато не можеш да работиш и да искаш. Умрелите могат ли да работят? Волята в него е парализирана и той, и да иска да работи, не може. Представете си, че един човек е заровен в земята и той съзнава, че е заровен, какво ще прави той сега? Всеки един човек, който се е научил да освобождава съзнанието си, на когото съзнанието е свободно, той е свободен и от смъртта. Той трябва да се приготви да освобождава съзнанието си. В съзнанието си да не допуска непотребни мисли. В съзнанието кракът на една непотребна мисъл да не влиза и кракът на едно непотребно желание да не влиза, и кракът на една непотребна постъпка да не влиза. То е свещено място, в което човек трябва да бъде свободен. Той трябва да бъде свободен. Някой казва: „Аз трябва да бъда свободен.“ Някой казва: „Аз съм болен.“ Щом е болен, обременено е твоето съзнание с непотребни работи. Казва: „За мене животът няма смисъл.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да уча.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да пея.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да рисувам.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да ходя.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да ям.“ – С непотребни работи си обременен. – „Не мога да спя.“ – С непотребни работи си обременен. Не можеш да спиш. Ще махнеш онази мисъл, която не ти

дава спокойствие. Защото сънят е почивка. Организмът трябва да си почине, за да може човек да акумулира известна енергия, която му е potrebна. Тогава как трябва да се освободиш? Ако аз ви туря на гърба по 60 килограма захар, тъй го туря, да не може да се освободите, така е турен, че вие не можете да го снемете. Какъв метод ще употребите, за да се освободите от захарта? На гърба ви седи 60 килограма захар. /Ще се потопим във вода. / То е един от добрите методи, ако има вода, ами ако няма вода? Намираш се в пустинята, дето няма вода, какво ще правиш със захарта? Тогава трябва да имаш знание, да предизвикаш природата да ти даде вода, да дойде дъждът, да стопи захарта и да те освободи. Защото, ако си при водата, ще се потопиш и ще се освободиш. То е добър метод. Ако няма вода, тогава ще предизвикаш в природата да дойде вода, да вали три, четири часа, да стопи захарта и да се освободиш. Питам: Като влезе дъждът, трябва ли да оставиш да се стопи всичката захар? 600 килограма захар по 25 лева, то струва колко? – 15 хиляди лева струва. Какво трябва да правите? Често вие ядете захар и се явява една болест, която се дължи на захарта. Ако ядете толкова много захар, ще заболееете. Ако ядете по 500 или 600 грама захар, какво трябва да правите? 500 грама захар, знаете ли какво трябва да направи? Изобщо, когато хората стават нервни, остава повече захар в кръвта. Всички нервни хора имат повече захар в кръвта си, отколкото онези, които са разположени.

Но сега първото нещо: Трябва да освободите съзнанието си от всички онези непотребни мисли. Да дойдем до динамичната страна. Останал нечист въздух в дробовете ти, как можеш да го изхвърлиш? Нечистият въздух можеш да го заместиш с чист въздух. Нечисто всякога може да се замести с чисто. Обремененото съзнание подразбира, че има известни нечистотии, които трябва да се заместят с чисто. Казвам: Нечисто е съзнанието на човека. Не самото съзнание, но има нечисти мисли, има нечисти желания, има и нечисти

постъпки. Те трябва да се заменят с чисти. Дайте ми една нечиста мисъл. Защото степени има. Една най-малко оцапана мисъл. Представете си една най-малко оцапана мисъл. – „Краде ми се.“ Краде, значи по-друго. Хубаво е да се пооткрадне някой път. Или още по-малко: „Взема ми се.“ Ако вземете думата „изядам“, как мислите, чиста дума ли е? „Изядам го този човек.“ – Не е чисто. После кажеш: „Мръсно.“ Трябва да знаете кои думи са чисти. Кажеш: „Този мръсен, онзи мръсен.“ Ти като говориш за омърсяването, ти омърсяваш съзнанието си. Ти като кажеш: „Този лош, онзи лош“, ти се оцапваш. Ти като мислиш за лошите хора, ще се оцапаш. Онзи, който мисли за лошите хора, трябва да бъде като лекар, който аутопсира умрелите и той трябва да бъде така концентриран, защото при най-малкото порязване може да се зарази. Може някой болен да е умрял от заразителна болест и той да се инфектира. Много пъти хората с опетняване на съзнанието си изгубват живота си. Кажете: „Лошо е времето.“ Това нечиста мисъл ли е? Не е чиста мисъл. Може ли времето да бъде лошо? То е по отношение на нас. Или друг каже: „Изгори ме.“ Колко вида изгаряне има? Младата мома казва: „Изгори ме.“ Съвсем неправо мислите. Как може любовта, най-хубавото в света, да изгори човека? Как е възможно? Бог е любов. Най-хубавото нещо да изгори човека? Той е принесъл мисълта много алегорично, както онези, които пишат нещо и турят много точки. Какво означават много точки? Вие, когато пишете и слагате много точки, каква е мисълта ви? Желая да дойда у вас, но... Представете си, че вие сте длъжник и пишете на кредитора си: „Действително обещах да се срещна с вас, но ... не ми е възможно сега.“ Кои са причините за невъзможността? Какви причини може да има, че не ми е възможно да се срещна с вас? Защо е невъзможно? Сега, коя е определената мисъл? Той трябва да пише тъй: „Аз ви обещах да се срещна в 10 часа идния ден, но понеже нямам пари да ви се изплатя, затова отлагам да

дойда да ви срещна.“ Но той казва така: „Както се сговорихме, няма да мога да дойда.“ Или вие някой път туряте в ума си да свършите нещо, след това отлагате. Казвате: „Но ...“ Един американски проповедник проповядвал върху един съюз „бът“ – „но“. Вземал си един стих и започнал да проповядва, казва: „Може да направим това и това, бът... Може да направим баница, бът ... брашно няма, масло няма. Може да захванем търговия, но пари няма. Може да учим, да свършим университета, но ... Може да идем на работа, но ...“ И най-после един от членовете на черквата – понеже държал проповед, за да назначат проповедник на църквата – му казва: „Много се радваме, много добре проповядваш, имаме желание да ви имаме за проповедник, но ...“ Добре, какво трябва да турите след „но“-то?

Казвам: Трябва да имаме един начин за чистене на съзнанието. Онези от вас, които искат да работят съзнателно, трябва да знаете как да чистите вашата мисъл. Не е лесна работа. Запример, на мнозина от вас дрехите ви имат петна, не са чисти, защото не обръщате внимание. Някой от вас, като има леке на дрехите, ще го изчисти, някой ще го гледа. Някой от вас ще погледне общата си, не ги изчиства. Всяка сутрин не вземате четката да си избършете общата. Ако възнаграждавах за петна по дрехите, някои от вас много щяха да спечелят. Ако плащаха награда сто лева за едно петно, някои от вас щяха да станат доста богати. Сто петна по сто лева, те са десет хиляди лева. Тогава, ако се глобявате по сто лева за петно, сто петна по сто лева, много голяма глоба трябва да дадете. Закон в природата има, всякога, когато обременяваш съзнанието си, те глобяват. Никой не може да се освободи. При всяко обременяване на съзнанието има глоба. Една справедлива глоба. Туй, което вие считате едно неразположение на духа, това (е) една глоба за обременяване на съзнанието с непотребни работи. Някоя малка непотребна мисъл имаш, ще платиш една малка глобичка. Или обремениш сърцето си,

пак ще платиш глоба. Казваш: „Обременено сърце.“ То е съзнанието ви. Една обременена мисъл има проекция в съзнанието, проектира се. Обременената мисъл се проектира като на един екран. Обремененото сърце, и то се проектира като на един екран. Обременената воля, и тя се проектира като на един екран. Следователно, този екран на обремененото съзнание, ти трябва да намериш един път да освободиш своята мисъл.

Допуснете сега, че ставате сутрин, имате едно задължение да пеете. Ти казваш: „Не мога да пея.“ Отиваш на училище, не си знаеш урока, какво трябва да правиш? Трябва да го научиш. Казваш ти: „Не мога да пея.“ Но с туй нищо не разрешаваш. Все трябва да пееш. Туй ни най-малко не те освобождава. На тебе ти е дадена една способност и ти трябва да пееш. Ти на деня трябва да имаш един минута за пеене. Повече от една минута не може да намаляваш. Ако намалиш, започват да те глобяват. Тогава, ако не искаш по добра воля, насила да те накарат, ще почнеш да пееш: „Ох, олеле, олеле.“ Пеене е това. Онзи, който охка, пее. Когато дойде страдание, винаги охкате. Казваш: „Не знаеш да пееш, а?“ Та на всичкото противоречие, което имате, искате да изправите живота си. Как ще си поправите живота? Каквото и да се тури, знанието трябва да има определени качества. Знанието трябва да внася светлина в ума. Знанието трябва да внася топлина в сърцето. Знанието трябва да внася сила във волята. Туй е знание. Като говорим ние за наука, това разбираме. Като говоря за работа, някой казва: „Дотегна ми да работя.“ Дотегнало му да работи на човека. От работа човек не може да се умори. Работата никога не уморява. Човек свири някое музикално парче, човек не може да се умори. След като остави, той излиза с едно приятно впечатление. Свирил си едно хубаво парче, след като излезеш, слушаш тази музика в мозъка си. Продължават обертоновете да се носят. Или направил си хубава постъпка, ти вървиш по пътя и в съзнанието ти

има нещо хубаво, приятно ти е. Прегрешил си някъде една малка постъпка, вървиш и в съзнанието нещо те съди. Казваш: „Не е хубаво.“ И ти казваш: „Не е хубаво това, което направих.“ Или не си научил урока си. Един, който не знае как да пее, какво трябва да прави? Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Ако аз не можех да пея, ще намеря някой добър певец, който пее хубаво и ще кажа: Може ли да ми направиш една малка услуга само да ми пипнеш гърлото? Пипни ми гърлото да се науча и аз да пея. Ако бях на вашето място, че не мога да пея хубаво, имах способност, тогава на този певец, който знае хубаво да пее, ще му кажа: Я ми бутни гърлото, тури си само двата пръста на челото ми, на музикалния ми център. Така ще се събуди във вас музикалното чувство. Някой път някой изгубил своята жизненост, отслабнал, казват: „Отслабнал съм, болен съм, не съм устойчив.“ Казвам: Побутни се зад ушите, поразтрий се. Който от вас е болен, сутрин станеш, неразположен си, поразтрий се зад ушите с двата пръста. Оттам може да се изпрати енергия. Кажи си: „Юнак си, като тебе не съм виждал в света.“

Най-първо не туряйте нищо в отрицателна мисъл. Дойде мисълта: „Не мога да пея.“ Кажи: „Мога да пея, само че не искам.“ Кажи: „Искам.“ Като каже „Не мога да пея“, кажи: „Мога да пея.“ После каже: „Не искам.“ Ти отхвърли „не“-то и кажи: „Искам да пея.“ Всичките отрицателни чувства отстранявайте. Винаги изхвърляйте всичките отрицателни частици на речта. Понеже една дума „не“ може да те спъне за цяла година. Не вземайте туй в крайност.

Нали знаете онзи беден човек, който отивал да се оплаква при един княз, че не му върви, че е беден. Той бил много умен. Един ден той минавал през един мост, взел една голяма кесия с пари, намерил един голям камък и затиснал кесията с камъка наред моста, да види този беден ще се заинтересува ли като види този камък, да го премести. Бедният, като дошъл там, казал: „Толкоз години съм

минавал с отворени очи, хайде сега да мина със затворени очи, дали ще може да мина пипнешката.“ Вие често с отрицателните си мисли мижешката минавате по пътя. Едно щастие има за вас, вие ще обремените съзнанието си, ще се зароди едно желание да обремените съзнанието си. Ония, благоприятните условия, онова благо, което providението турило на пътя ви, вие ще минете и няма да го видите. После пак ще се оплаквате. Сега примерът е малко пресилен. Като минава бедният със затворени очи, князът казва: „Този човек не е за пари, той е умен човек, нему пари не му трябва.“ Той му турил един чувал брашно, но тъй го турил, че той да не знае, турил го на камъка.“ Казва: „Хубаво прави, този иска да му помагам, няма го майстора, не искам да се занимавам с чували.“ Гледа чувала, заминава си. Казва: „И за брашно не е този.“ Най-после поставя на пътя едно куче булдог, да не го пусне да мине. Вие не знаете ли какъв е характера на булдога? Ти хванеш, ти пуцаш, то не пуца. Такова нещо са английските кучета булдог. Той искал да мине покрай пътя, нахвърля се кучето, обърнал се и се върнал в къщи. Отишъл пак да се оплаква на княза. Казва: „Не върви тази работа.“ Не върви, понеже на пътя първо имаше един камък и ти мина слепешката. Като вървял слепешката, блъснал се, ударил си крака в камъка, блъснал се. Казва: „Кой турил този камък, будала такъв“ и си заминал. Пита го: „Защо не дигна камъка?“ Казва: „Нямам работа, че да вървя да дигам чуждите камъни. То не е работа за мене.“ – „Вторият път като мина, онзи чувал защо не го дигна?“ – „Не е моя работа да дигам чувалите.“ – „Ами твоя работа ли е да бягаш от булдога? Защо не го хвана за врата?“ Казва: „Ще бягам, може да ме ухапе.“ Сравнението, парите и брашното, това са условията. Кучето, това са вече големите мъчнотии и негодите в живота, които някой път ще те накарат да си починеш. Искаш да работиш, да станеш богат. Като станеш богат, ще се обрмениш. Писанието казва: Богатите няма да влязат в Царството Божие. Ти ще

обремениш ума си със злато, туриш си мисълта да имаш сто милиона злато. Знаеш сто милиона злато колко тона ще излязат? Я пресметнете. В един килограм злато има 200 наполеона по пет грама всеки един наполеон, сто милиона златни лева. Пет милиона, делете на хиляда, 500. 500 тона вие не може да носите. Това е едно голямо напрежение. Хората искат да бъдат богати, но богатството е един голям товар. Имате там притчата за талантите. Онзи, който взел пет таланта, другият взел два таланта и третият взел един талант, първият спечелил още пет таланта, като дошъл господарят, искал веднага да се освободи. Който взел два таланта и спечелил още два, и той искал да се освободи. А онзи, който взел един талант, казва: „Тежка работа, зарових го в земята.“ Заровил го в земята, туй подразбира, че той ходил да яде и да пие, той не работил. Този, който взел един талант, че го заровил в земята, разбира земята е стомахът, ял и пил. Като дошъл господарят, казва: „Имах толкова, колкото взех – ял, пил – връщам ти го.“ Господарят казал: „Защо поне (не) си го турил в банката, поне да има лихва, придобивка.“ Та казвам: Онези, които имат един талант, не са работили, те са яли и пили. Затова казвам: Вземете от този, който не е работил, който ял и пил, вземете този талант. 5-те таланта, то е на главата, 2-та таланта, то е на сърцето. Онзи с волята не е работил.

Първото нещо: Трябва да се научите да освобождавате съзнанието. Никога не туряйте отрицателни мисли. Щом турите една отрицателна мисъл, заменете я с положителна. Разсърдиш се. Какво трябва да направиш? Сръдната не е лошо нещо. Българите имат кремъци и огниво. Имат те едно огниво и един кремък, искаш да си направиш огън. Ако имаш нужда да си запалиш огън, вземи огнивото, то и гневът ще се запали праханта, ще се запали огънят. Ти вървиш по пътя и си цъкаш с огнивото, кремъкът отива. Гневът има малко място. Без гняв не може. Но на ден колко пъти човек трябва да

се разгневява? Колко пъти на ден трябва да се разгневиш? Три пъти. Веднъж за ума си, веднъж за сърцето си и веднъж за себе си. Щом се разгневиш повече от три пъти, то е аномално. Три пъти да се разгневиш – веднъж за ума, понеже не си мислил, както трябва, веднъж се разгневиш, че не си чувствувал както трябва. То е на място. Казваш: „Не трябва тъй да се мисли, не трябва тъй да се чувствува, не трябва тъй да се постъпва.“

Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашия ум. Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите чувства и чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите постъпки. Всички ония хора, които сполучват в света, без да знаят, те са научили този закон. Човек не може да успява в живота, ако той не знае как да чисти съзнанието си, понеже в каквото и да е предприятие се изискват светли и чисти мисли, изискват се светли и чисти чувства, изисква се силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има светъл ум и само при едно чисто съзнание може да има добро сърце, да се прояви сърцето в него. Казвам: Дръжте съзнанието си чисто от всевъзможни петна. Постоянно чистете съзнанието си. Не се безпокойте, но чистете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

За една седмица чистете съзнанието си и имайте една тетрадка на ден да пишете три очиствания на ума си, три очиствания на сърцето си и три очиствания на волята си.

XVIII година, 27 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 5 май 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ

Добрата молитва

Всяка работа, която човек не може да свърши, каква работа е тя? Това, на което не можете да турите граница, е неопределено. Каква идея е яденето, дишането, слушането? И Д Е Я – мисловният свят. Онзи елемент, от който светът е създаден, идеята е значи елемент, от който светът е създаден. Ако една единица разделите на 10 части, какво имате? В единицата имате една основна идея за създаване на числата. Музиката принадлежи на умствения свят. В твоите разумни чувства и там има музика, и в постъпките, и във волята ти, като направиш нещо хубаво, и там има музика. Вие не можете да бъдете музикални, ако не мислите, не чувствувате и не постъпвате добре. Ако не мислите, ако не чувствувате и ако не постъпвате, не учете музиката. Музиката е един правилен начин как да постъпва човек. Туй, което наричаме добро, е отмерено, музикално. Всеки един тон е мярка, има съчетание. Човек сам по себе си е арфа с няколко милиона струни – ключове има. И вие сте все музиканти, които не знаете как да свирите. Човек мисли, ако бутне правилно една правилна мисъл. Не постъпва добре, значи не знае да свири. Неговите чувства – не знае как да нагласи арфата си. После дойде до постъпката, човек не знае как да постъпи, не знае как да командува.

Определени и неопределени идеи. Лошите хора употребяват позлатяването, а добрите хора употребяват златото. Добрият човек никога не позлатява, той всичко прави от злато. Позлатените работи са фалшиви работи, а златните работи са истинските. Всички промени във вас се дължат на позлатените идеи. Вие съжалявате за изтритите ваши позлатени работи. Дали са ви нещо за злато, а то е

само позлатено. Болестите се дължат на органически вещества, които се натрупват в организма. Има и неорганически мисли, има и неорганически чувства, пък има и неорганически постъпки. Те като се натрупат, има потъмняване. Щом живееш един позлатен живот, ще кажеш: „То е лош живот.“ Човек е една написана книга с много ситно писмо и най-учените хора едвам може да четат това писмо. И следователно, вие като се раждате на земята, дали са ви нещо, което трябва да прочетете. Вие казвате: „Еди-кой си човек е даровит.“ И ти имаш тази дарба, но не си работил. Този човек е посял своята семка, а твоята седи още в хамбара. Животът е почва, в която нещата се сеят. Мисловният свят е почва, в която мислите се сеят. Не сте сядали сега да пеее някой път на някоя ваша болест. Вземете някой път коремоболието. То се образува или от повдигането на вашата диафрагма, или от набиране на газове, отровни газове от храната, или пък от разширение на стомаха. Като ви заболи коремът, започнете да пеее на корема си. Вземете „до, до, до, до, до, до, до“, после „ре, ре, ре, ...“, не минава. После вземете „ми, ми, ми, ...“, после „фа, фа, фа, ...“, и там, където изчезне болката, запишете си: „Коремоболието се лекува с „до“, с „ре“, с „ми“. Подготвителни елементи при „фа“ и болката минава.“

Като влезете в този свят, заблуждавате се от външността на хората, казвате: „Колко е здрав човек.“ Здравето съществува на единствената база, че има хармония в мислите, хармония в чувствата и хармония в силите на човека, в неговия организъм. Не можем да бъдем здрави, ако няма хармония в ума ни, ако няма хармония в чувствата ни, ако няма хармония в действията ни – три елемента, необходими за здравето. Щом не мислиш правилно, на тона ти липсва едно трептение. Щом не чувствуваш правилно, липсват две трептения, щом не постъпваш правилно, три трептения липсват на тона ти. Щом на един тон липсват три трептения, става пропускане и

съдържанието на този тон изтича. Тогава имате кухи тонове, черупки без съдържание.

Днешната работа никога не отлагай за утре. Щом ти дойде една идея, в какъвто и да е малък размер, свърши тази работа. Дойде ти наум, че трябва да следваш музика, ще намеря един музикант, ще взема един тон, това е начало на музиката. Дойде ми идеята да си направя къща, нямам сега възможност, взимам едно камъче, турям го и казвам: Полагам основа на моята къща.

Всички велики хора са минали през големи изпитания, през големи несрети.

Белият цвят показва щедрост, изобилието, туй, което дава. Ти като даваш и се радваш на своето даване, то е белият цвят. Това е същинският бял цвят. И като вземаш, пак се радваш. То е същинският чер цвят. Хубаво е да вземаш, ще се радваш. Но като вземаш, ставаш тежък, опасно е да не потънеш в дъното на океана. Всеки човек, който иска да се освободи от робството на живота, трябва да дава. Всеки, който иска да се зароби, нека взема. Във вземането трябва да бъде по-умен, отколкото в даването. Защото вземането носи опасност. Умът, който Бог ви е дал, турете го на място. Всеки един ден чрез ума си изпращайте една хубава мисъл. Кажете тъй: „Желая светът да бъде добър, тъй както аз съм добър.“ Или кажете на себе си: „Желая да бъда добър, както Господ е добър.“ Някой не знае как да се моли. Желает да бъде тъй добър, както Господ е добър. Желая да бъда тъй благ, както Господ е благ. Ама, ще каже някой, мога ли? Мога, в микроскопически смисъл – МОГА. Когато човек работи върху една своя дарба, тя се развива. Всяка мисъл е свързана с някоя дарба. Мислите са резултати на човешките дарби и идват като подхранване на онова, което расте в нас и се развива. Всички възможности на днешния ден използвайте. Кое приложите тази година, приложено е, утрешният ден има свои

нови възможности. В законите, които Бог е положил, всичко е възможно, а извън тези закони, всичко е невъзможно.

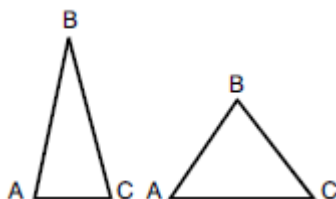
САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 28 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 12 май 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

БЕДЕН И БОГАТ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. / Ако ви се зададе такава една тема: Защо рибите плуват, птиците хвъркат, растенията растат, как ще я разгледате? Или темата може да се каже: Защо човек яде, защо диша, защо мисли, защо чувствава? Тогава, ако се зададе въпросът: „Защо сте недоволни в даден случай?“ Недоволството е много обширно. Недоволен си за какво? Може човек да е недоволен, че не е богат. Може да е недоволен, че не е здрав. Може да е недоволен, че не е учен. Може да е недоволен, защото не е силен. Недоволството има много причини. Някой път ние вземаме една дума в много обширен смисъл. Казва: „Аз съм недоволен.“ В даден случай човек не може да бъде недоволен от всичко. Може ли човек да бъде недоволен от всичко? Той най-първо е недоволен от туй, за което приказваш. Човек щом е недоволен от сиромашията, значи е доволен от нещо. От какво е доволен тогава? Той говори против сиромашията, но като говори против сиромашията, има предвид богатството. Или говориш против насилието, тогава какво имаш предвид?



Фиг. 1

Имате два триъгълника, които представят двама души (Фиг. 1). Първият триъгълник, това е сиромашът, вторият – богатият. В първия

триъгълник къде седи сиромашията? – В основата, тя му е слаба. На първия триъгълник основата е много слаба, сиромаш е от основа. Вторият е богат с основа. Имате един човек със слабо здраве, сиромаш е от здраве, постоянно се оплаква: „Гърбът ме боли, краката ме болят, пръстите ме болят.“ – Той се оплаква, защото е сиромаш. От какво е сиромаш? – От здраве, от жизнена енергия. Сиромаш е само в страната АС. Да допуснем, че вие имате физическо здраве, не го цените. Какво ще произлезе? Не цените вашето здраве. Представете си, че здраве нямате, пък го цените. По кой начин ще придобиете здравето? Този, богатият, той не цени богатството. Той го цени само в едно отношение. Той яде хубаво, облича се хубаво и спи хубаво. Казва: „Другите работи мене не ме интересуват.“ Сиромашът, той яде каквото намери, много малко яде. Той се облича както намери, не се облича добре и не спи добре. Точно обратното на богатия. Цяла нощ е буден, в размишление. Казва: „Не си спях, размишлявах.“ Какво размишлявал цялата нощ? Да обясним. Да допуснем, че вие сте търговец. Търговията като една обмяна, която става между хората. Имате право да си купите кон, но пари нямате. Туй е един копнеж и като спите, коня сънувате. Ставате, за коня мислите, накъдето ходите, в ума ви конят седи. Срещате един ден един кон се продава за десет лева, но пари нямате. Евтин кон за десет лева, но пари нямате. Питам тогава: Как ще купите коня? Вие ще разправяте, че сте срещнали един кон, за десет лева се продавал и не сте имали пари да го купите. Казвате: „Отиде хубавият кон. Не можех да го купя, евтин кон.“ Може би десет години ще разправяте за онзи кон и вашето желание.

Аз го вземам това за обяснение за несбъднатите идеи. Кон искаш да яздиш. На какво е символ конят? Конят засега е символ на обективния, на природния ум на човека. Когато човек иска да има кон, той започва в себе си да употребява своя природен ум. Казвам: Дават ви два камъка, вие не можете да направите различието между

единия и другия. Единият е скъпоценен, а другият не е скъпоценен. В скъпоценният камък, в какво седи разликата? В неговата твърдост. Скъпоценните камъни се нареждат според твърдостта си от едно, две, до десетостепенни има. Ония, които са най-твърди, са най-скъпи. При това зависи и от чистотата на камъка да пречупва слънчевите лъчи. Колкото кристализирането на този камък е по-правилно, без никакви примеси, колкото по-добре пречупва слънчевата светлина, без никакъв вътрешен дефект, толкова този камък е по-скъп. Ако вие запитате тия скъпоценни камъни при какви условия са добили своята твърдост. Вие казвате, че скъпоценните камъни се отличават със своята твърдост. Диамантът се отличава с най-голяма твърдост, затова е скъпоценен. Тогава, ако приложите твърдостта в човека, ако вашата твърдост е три или четири, или пет, към кой камък ще спадате? Или имате 7, 8, 9, 10. Ако имате вашата способност на твърдостта в десета степен, тогава вие ще имате разбирането на диаманта. Ще бъдете скъпоценен. Да допуснем, че човек има числото десет на своята твърдост. Тази твърдост аз я вземам с човешкия ум, човешките чувства и с човешката воля. Да кажем, че вие се обезсърчавате при най-малките мъчнотии. Сега твърдостта ви каква е? Вие по някой път се обезсърчавате. Разболееш се, уплашиш се, че може да умреш. Значи, човекът, който има твърдост десет, той не се плаши от болест, той не се плаши от сиромашия, той от мечка не се плаши и от змия не се плаши. Той е смел и решителен човек. Щом кажем „смел“, ние минаваме в друга област. Твърдостта означава, че онова, в което мисълта е непоколебима, капитал има. Твърдостта показва, че има един огромен капитал, който не е турен още в обръщение. Да вярва човек в себе си, той най-първо трябва да има твърдост. То е едно чувство постоянно. Нали трябва да вярваме в онова, което е реално? Представете си, че вие сте силен човек. Съзнавате, че имате грамадна сила. Не сте я проявили. Някой човек отвън ви гледа, казва: „Ти

нямаш никаква сила.“ Как ще му докажеш? Трябва ли да седнеш да му доказваш, че си много силен? Представете си, че вие може да дигате само с едната ръка десет тона. Колко дигаше Херкулес, един от героите от гръцката митология? /Дигал земята на гърба си. / Като дигал цялата земя, зависиш от него. Ти, който можеш да дигаш десет тона с едната си ръка, този човек ще го хванеш за крака, ще го вдигнеш във въздуха, казваш: „Силен човек ли съм или не съм силен?“ Как мислиш, като го дигнеш нагоре, какво ще каже? Този опит вие всякога трябва да го правите. Да ви кажем, вие от математика нищо не разбирате. Вие кажете: „Дай ми една от трудните задачи.“ Ако аз мога да разрешавам най-трудните задачи, разбирам ли или не разбирам математика? Ти може да ми кажеш, че нищо не разбирам от химия. Хубаво, ако аз за един час отгоре химически мога да превърна един прост метал в скъпоценен, тогава разбирам ли или не разбирам от химия? Двама души се свадиха и казва: „Ти нищо не разбираш от психология“ и аз като ида в пет минути ги примиря и двамата. Как? Лесна работа, аз разбирам. Как ще ги примиря? Виждам, че причината е сто лева. Единият дал сто лева на другия и двамата се опетнили. Всеки извадил револвер, единият държи револвер и другият държи револвер. Единият казва: „Няма да ми искаш сто лева.“ Другият казва: „Ще ми върнеш сто лева.“ Единият казва: „Ти ако не ми ги дадеш, ще те убия.“ Другият казва: „Ако ги искаш, ще те убия.“ Представете си, че и аз ида с трети револвер. Аз казвам и на двамата – аз го вземем в преносен смисъл – казвам: Ако и двамата не се примирите и двамата (ще убия). Една малка смешка. Един учител казва, че дава едно заявление до министъра, не го назначава. Отива веднъж, два пъти, нищо. Казва: „Влизам един път с револвер в ръка.“ Казва: „Казвам му: Или ще ме назначиш, или ще те убия. Като му теглих, казва, един десетокалибрен куршум, казва: Не

ме убивай, ще те назнача.“ Един десетокалибрен куршум дал на министъра, десет хиляди лева за лихва. Министърът го назначил.

Да се повърнем към тези двамата. Казвам: Вие защо се карате? – Сто лева му дадох, мене тези пари ми трябва. Изваждам аз, казвам: Заповядайте, аз имам да му давам, давам ви 110 лева и за лихвите. Хванете се за ръка, поздравете се. Как ще се примирят? Изваждам нещо, давам сто и десет лева. Аз имам да му давам на него, аз плащам заради него. Примирете се. Той не е имал никаква умисъл да ги изгуби. Хващат се двамата, примирят се. Следователно, ако вие искате да направите някаква услуга, трябва да дадете нещо от себе си. Казва: „Как да примирим хората?“ – Туй, от което в дадения случай хората се нуждаят, дайте го. Да ви представя сега същия пример в друго отношение. Двама души жадни, единият носи едно малко шишенце с вода. Двата хванали шишенцето, единият го държи и другият го държи. Единият казва: „Аз пръв да пия.“ Тия хора нямат воля. Единият не иска да даде на другия и другият не иска да даде. И двамата силни, всеки иска неговата воля да бъде. Седят и се карат за едно малко шише, кой да пие вода пръв. Но същевременно нямат доверие. Единият казва: „Ако вземе той водата пръв да пие, за мене нищо няма да остави.“ Един на друг не си вярват. Аз ги примирявам. Нося една голяма българска стомна от десет кила. Казвам: Какъв е спорът? Започват да разправят, че и двамата са жадни, три деня не са пили вода, спорят се за водата в едно шишенце от 50 грама. Турям пред едното една чаша от 250 грама с вода и пред другия турям също такава чаша. Казвам: Пуснете вашето шишенце. Примирявам тия хора. Сега вие как примирявате себе си? Вие по някой път сте в стълкновение със себе си. По някой път се гневите на себе си. Недоволен си, че не си учен. Ами че когото и да е мога да го направя учен за един час. Да кажем, вие искате да декламирате едно стихотворение от някой виден поет. Учили сте го веднъж, имате една

идея какво е писал, но тъй, както го писал поетът, го нямате. Искате да декламирате идеята, но формата на стихотворението нямате. Вие минавате за невежа. Аз нося книгата на този поет, давам ви я, вие намирате страницата и веднага го декламирате, учен човек сте в дадения случай, стига да имате книгата.

Питам сега: Какво ви дава повод да бъдете недоволен от себе си? Някой от вас казва, че той не е силен. Тогава по кой начин се добива силата? Вие ще кажете, че вие не сте добри. По кой начин се добива доброто? Или казвате: „Аз не съм умен.“ По кой начин се добива умът? Има си начини. По кой начин се добива здравето? Здравето на човека зависи от неговата мисъл. Здравето на човека зависи от неговите чувства. Здравето на човека зависи от неговите постъпки. Зависи от дишането, зависи от храната, зависи от мисълта. Човек, който добре се храни, добре чувства, добре мисли, винаги ще бъде здрав. Човек, който не е доволен от яденето, не мисли добре, той всякога ще боледува. Общо принципът е верен. Да допуснем, че вие може да се храните цял един месец с грах. Ще бъде ли едно нещастие? Аз веднъж четох една книга, в която един автор разправя, че 6 месеца се е хранил с грах. Тия 6 месеца бил най-щастлив, много разположен вътрешно се усещал и физически, и умствено, и сърдечно. 6 месеца ял човекът грах, но от този, млечния.

Да допуснем, че вие имате недоволство, че вие сте беден. В какво седи недоволството на човека? Вие чувствувате, че сте беден. Какъв е цярът на това? Този въпрос е разрешен. Цярът на беднотията е работата. Работа умствена, работа сърдечна, работа физическа. Веднага ще започнеш да работиш. Мисълта е работа в умствения свят. Да мислиш, значи ти си в един свят на най-малко съпротивление. Не можеш да кажеш: „Аз нямам работа.“ В мисловния свят всякога може да работиш. И в сърдечния свят, и в духовния свят, и там можеш да работиш. Мъчнотията остава на физическото поле. И там можеш да

работиш. Различава се работата в степените. Някой път работата е приятна. Да допуснем, че си сиромаш. Откъде трябва да започнеш? Кои са причините на осиромашаването? Човек може да осиромашее от безразборно ядене. Човек може да осиромашее от безразборно чувствуване и от безразборно мислене може да осиромашее човек. Един американски богаташ, който имал сто милиона долари, имал слабост към растенията. Искал да ходи по цялата земя да събира такива изключителни екземпляри от растения. Имал богата колекция. Най-после изпохарчил всичкото си богатство само за растения, само за цветя. Осиромашал и като умрял, го погребали на общински разноси. Да допуснем, че вие искате да бъдете красив. Събирате мисълта за вашата красота. Те са различни екземпляри. Постоянно мислите да бъдете красив. Какво ще добиете от вашата красота? Ако красотата не може да я пренесете в мисловния свят, ако красотата не може да я снемете в духовния свят и на физическото поле, вие не разбирате законите на красотата. Вие трябва да имате не една статическа красота, но една динамическа красота. Тя е, която може да ви ползува. Коя е статическа красота? Вие имате една статуя хубава, но бихте ли желали да бъдете хубав като тази статуя? Какво ще се ползувате? Тогава само ще имате само една фаза на красотата, една статуя. В какво седи красотата на тази, гръцката Венера? Или в какво седи красотата на Херкулеса? На Венера красотата седи в кривите линии, а на Херкулеса седи в правите линии на силата. Но то е едно статическо положение. Една Венера в кривите линии, пак е в едно статическо положение. Ако сега ви кажа да ми дадете едно статическо положение на един беден човек, който седи при един богат човек, както му се моли умилно. Представете си едно дете на 12 години пред един богат човек и му се моли да му помогне. Я ми кажете как ще си представите туй дете? Може ли да ми представите умилния поглед на туй дете? Вие седите и се молите на Господа. Как ще се молите? Като

деца молили сте се, но не само да съберете пръстите на ръцете си, каква физиономия ще вземе туй дете? Ако наблюдавате, вие като срещнете един ваш приятел, когото обичате, веднага вземате една поза инстинктивно или във вашето подсъзнание, или във вашето съзнание, или във вашето самосъзнание, или във вашето свръхсъзнание, една поза имате особена. Като срещнете някого, когото не обичате, веднага вземете друга поза. Вие даже не чувствувате, че сте артист. Казваш: „Не съм артист“ и като срещнеш някого, изведнъж вземаш една поза, или като срещнеш някого, когото обичаш, за него вземаш една поза. Казваш, че не си артист, ти си първокласен артист. Не си артист в туй отношение, че ако вземеш едно огледало, започваш да се рисуващ, не можеш да се нарисуваш. Не си артист да въплотиш онова, но може да си представиш. Но казвам: Туй дете как ще си го представите? С коя дума ще започне? Да кажем, вие сте музикант, искате музикално да му свирите, с кой тон ще започнете? Откъде ще започнете? Мъчни работи са тези.

Сега, ако някой път сте недоволни, че не разсъждавате къде трябва да се бутнете. Ако не разсъждавате, как трябва да си кажете? Или ако кажете на себе си: „Груб съм, че не зная как да постъпвам.“ В какво седи грубостта на човека? Грубостта на човека седи в неговия език, че не знае как да огъва езика си. Или грубостта на човека седи в неговата ръка. Всякога човек изразява своята грубост или чрез ръката си, или чрез езика си. Коя е най-грубата дума, която вие сте чували по някой път, дума, която ви е обиждала? Един македонец казва тъй: „Не само че ми каза „ешек“, но ми каза „ешекомагаре“. Туй не се търпи.“ „Ешек“ може да се търпи, но „магаре“ не може да се понесе. Думата „ешек“ не е обидна на турски. На турски език тя има лошо значение. Но да обясня в какво седи. Представете си, че някой човек ви срещне и ви каже: „Ешек.“ Но зад този ешек ти дава един наполеон. „Хайде за здравето на един ешек да ти дам една английска златна лира.“ В

„ешек“ има разширение, никога не лъже ешек. Туй означава. Лошият човек като направи нещо, казва: „Аз го направих. Направих го, може да ме съдите, направих го.“ А пък някой път магарето скрива малко погрешката. Ще я скрие и трябва дълго време да мине. То са тълкувания на две думи, то е в разбирането. Има думи, които нас не ни обиждат, но има думи, които ни обиждат. Българинът казва на детето си „моето прасенце“. На сина си казва „моето прасенце“. Но го употребява в мека форма. Или някой употребява „моето пиленце“. Кой би желал синът му да бъде едно пиленце с една кокоша глава? Но в какво седи мекотата на думата „пиленце“? Този слог ПИ, той сам по себе си има нещо хубаво и красиво. П-то в дадения случай означава плод, който зрее, че като го погледнеш, то е пилето, което зрее хубаво. Като го гледаш, наслаждаваш се, че може един ден да го опиташ. Бащата под думата „пиленце“ вижда известни способности, чувства, казва: „Моето пиленце.“ Виждам, че един ден има нещо, което ще узрее в тебе. Идеята вътре е скрита. Детето разбира и чувствава вътрешния смисъл. Като каже „моето прасенце“, пак същото. Тогава по какво се отличава прасенце? ПРА, какво има в „пра“? Какво има в СЕ? ПРА какво означава? – Чисти се. „Прасе“, значи „чисти се“. Какво лошо има в туй прасе? Той се чисти, той се „пра“. То иска философия. От трептението на една дума зависи вътрешното съдържание на думата. Ти кажеш: „Добро.“ Но доброто зависи от трептенията на думата. Като произнесеш думата, какви трептения има? Ако ти произнесеш думата „любов“, зависи какво съдържание има тази дума. По своето съдържание се разбира тази дума.

Та казвам: Когато вие сте недоволни, анализирайте себе си. Вие сте недоволни, анализирайте вашето недоволство. Или имате едно неразположение, анализирайте вашето неразположение. Имате една крива постъпка, анализирайте нещата всякога. Понеже всичко в природата служи като един възпитател. Човек не може да седи на

едно положение. Всичко онова, което ви се случва, то е една необходимост заради вашето развитие. Мислите ли, запример, ако вие идете в планината и ви задуха вятър, че то е едно нещастие? Мислите ли някой път, ако идете, че отгоре ви вали сняг, че то е нещастие? Разбира се, тия неща се различават. Ако зимно време ви вали дъжд, има едно значение, ако в май ви вали дъжд, и при най-хубавите дрехи, които носите, нищо няма да изгубите. Дрехите може да изгубят, но вие ще спечелите. Едно майско наквасване в здравословно отношение е много приятно. Или мислите ли, че ако вие в планината сте видели една мечка, казвате: „Ако беше ме срещнала.“ Мислите ли, че то е едно нещастие? Тази мечка вие ще я срещнете когато и да е. Всичките хора срещат мечки. По-страшна мечка от смъртта има ли? Хората бягат от мечката. Тази мечка ще те срещне. Може да те срещне, когато си на десет години, може да те срещне на 20, на 30, на 40, на 120 години може да те хване тази мечка, и ще те постави на земята. Ще те потъпчи хубаво. След като те потъпче, хората казват: „Замина за другия свят.“ Мечка го е тъпкала, нямало кой да го извади. Каква е разликата между грешните и праведните? Праведният ще се качи на гърба и така отива в другия свят. Мечката го занася. Грешника мечката го влече по земята. Праведният ще се качи на гърба ѝ отгоре. Той като праведен отгоре на гърба на мечката, а грешникът мечката го влече в другия свят. Тази е разликата. Единият се радва, другият скърби, че умира.

Та казвам: Когато вие скърбите, това показва, че не разбирате дълбокия смисъл на живота. Когато се радвате, показва, че мъчнотиите за вас имат смисъл. В туй отношение животът трябва да бъде за вас в своите проявления една радост. Както и да се прояви животът, той ще бъде една радост. Добрият живот трябва да представлява една радост за вас и в най-лошата си форма. Да ви приведа един пример и ще свърша. Минава един богат човек, който

не разбира живота, покрай един беден човек. Той не обича бедните хора, блъсва го и казва: „Свиня.“ Този човек пада. Става му мъчно на бедния човек. Върви богатият при един кладенец, на който дъската била слаба и пада в кладенеца. Този, когото той блъснал, отива да вземе едно въже, че го изважда. Щом го спасява, богатият казва: „Ще ми простиш, ще ме извиниш, аз постъпих нечовешки.“ В него веднага става една промяна. Сега, ако този богатият човек не беше обидил сиромаша и ако богатият не беше паднал в кладенеца, и ако сиромашът не беше го извадил навън, какви щяха да бъдат отношенията? Богатият щеше да има презрение към сиромаша и щеше да казва: „Свиня.“ Щом влезе в кладенеца и бедният го извади, богатият мисли, че е умен човек, който мисли. Сега защо става това? – За да се познаят хората. Богатият ще се изяви и сиромашът ще се изяви. Като (се) изявят, ще се разберат. Трябва да се разбирате. В разбирането е животът. Когато хората се разбират, животът има смисъл. Ако хората не се разбират, животът няма смисъл. Ако не се разбирате и вървите в две противоположни посоки, тогава и богатите са нещастни, и сиромашите са нещастни. Пък ако се разбирате и вървите в една посока, тогава и богатите са блажени, и сиромашите са блажени.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Онзи, Който постоянно ви изважда от всички мъчности, то е Божественият Дух. Постоянно като загазите, Той все ще спусне това въже да ви извади. Да Му благодарите!

XVIII година, 29 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 19 май 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ЧИСТИ МИСЛИ, ЧИСТИ ЧУВСТВА И ЧИСТИ ПОСТЪПКИ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. / – Пишете върху темата №21: „Службата на светлината, на въздуха, на водата, на земята“.

Трябва да мислите малко. Да не мислите, че е лесен въпросът, изведнъж да го напишете или като едно стихотворение да го напишете. Каква е службата на светлината? Как бихте писали? Ако ви попитат един практически въпрос, каква е службата на обущата, какво бихте отговорили? Може да се попитате каква е службата на човешкия език. Една проста работа. Той има като кашавар да обърква манджата в котела. Втората служба е като инспектор: Той подписва какво да влезе в стомаха. Третата служба е като някой оратор, държи речи, ораторствува. Езикът има три служби, които изпълнява. Значи, в трите свята човешкият език взема участие: Във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. Значи, някой път езикът става лош от туй, че някой път е недоволен от кашаварската работа. Когато вие сте недоволни от живота, вие сте на мястото на езика, кашавар сте някъде. Щом човек е недоволен, той изпълнява службата на езика, кашавар е някъде, от такава работа никакво благо няма. Той ще се окаля малко, след туй като работи, ще дойде да се чисти. Сега всичките хора имат едно понятие за живота, такова, каквото животът не съдържа в себе си. Някой път искате всичко от живота. Искате всички да бъдете щастливи. Искате всички да бъдете здрави. Искате всички да бъдете умни. Може, но има закон, който регулира здравето. Колко елемента има, когато здравето може да дойде? Да кажем, вие имате една лекция, която вие трябва да развиете. Тя се развива тъй,

както в рисуването. Какво значи тази линия? Допуснете, че това е човешкото чело, втората линия е човешкият нос. Мислите ли, че туй е художество? Донякъде темата ви върви правилно, но долу брадата не върви, няма съответствие, пропорция няма. Някъде турите повече тежест в една лекция, отколкото трябва. Та казвам: Когато тази част на езика стане по-голяма, той е недоволен. То са големи разноси. Недоволството произтича от едно силно желание, което не се задоволява. Следователно, незадоволяването на едно силно желание произвежда недоволство. Ти имаш много малко храна. Ядеш, но си недоволен от храната, понеже не можеш да задоволиш глада си. Винаги храната трябва да съответствува на глада. Как бихте го определили? Има хора с такава брада, тя е почти нормална. Как мислите, този човек слабovolен ли е? Не е слабovolен. Човек с такава брада има силна воля, грамадна воля (Фиг. 1).



Фиг. 1



Фиг. 2

Или може да ви представя същата идея другояче. Представете си, че тази форма представя злато, което трябва да го подигнете (Фиг. 2). Мислите ли, че тази форма, ако е от злато, може да я дигнете веднага? Как мислите, може ли да я дигнете? Колко би тежало, как предполагате? Представете си, че е 60 сантиметра широчина и 70 сантиметра дължина от злато, колко ще тежи? Кой от вас би се наел

да го дигне? Човек трябва да опитва. Най-първо много идеи не са ясни. Казва: „Да направиш едно добро дело.“ Или казвате: „Човек трябва да бъде истинолюбив.“ Ти, когато искаш да кажеш истината, ще се яви едно раздвояване в съзнанието ти, явяват се посторонни ограничения. Най-първо искаш да кажеш нещо, но имаш предвид да не се компрометираш. Искаш да кажеш истината, но тази истина ще кажеш тъй, както ще бъде полезно за тебе. Допуснете, че едно дете счупило стомната. Как ще каже на майка си? Ходило за вода и счупило стомната. Като се връщало да намери майка си, като вървяло по пътя, друго дете го бутнало, че то отървало стомната. Защо? По закона на правдата, детето има една външна причина за счупването на стомната, за направената погрешка. Майката няма да тури всичката вина на него, но ще тури половината вина на онова дете. Какво невъзпитано дете, да блъсне детето и да счупи стомната. Ако това дете не беше го блъснало, щяха да го бият. Когато адвокатът защитава едно дело, той все ще намери едно такова дете, което е блъснало, да се види, че този човек, когото обвиняват, ни най-малко не е искал да направи престъпление. Но външните условия го накарали. Както онзи анекдот. Той не е верен, но само за изяснение. Дали един циганин под съд, че откраднал един кон. Казва: „Господин съдия, аз бях на крушата горе, ядох круши. Счупи се клонът, паднах, конят беше под крушата и като паднах, паднах на гърба на коня. Той хукна да бяга. За да се избавя, хванах се, че го закарах в къщи.“ Те са неверни работи, но смекчаващи условия. Възможно е едно на стоте. Викало едно дете, че крало череши. Казва: „Имах другарчета, те браха череши, пък ме караха да ги ям. После те оставиха мене да отговарям, пък те избягаха.“ Като дошъл господарят, него хванал, който ял черешите, него хванали. Сега, ако вие сте на мястото на съдията, как ще отсъдите работата? Че ял насила, не е вярно. В устата му не са му туряли. В България има един обичай, когато искат да угоят гъските и

пуйките, отварят им устата и цели орехи ги карат да ги гълтат. Стават много тлъсти. Ако хванат такъв един пуяк, виновен ли е той, че му турят орехи в устата? Като го хранят десетина деня, гребенът стане червен, започне да дига повече шум. Като посвириш, той казва: „Орехи ядох.“ Този пуяк само по себе си никога няма да вземе орех, но като турят ореха в гърлото, гълта го. Сега аналогията?

Тук носят на картината не е турен както трябва. Това не е изкуство. Някой път, когато ние развиваме една реч, ние вземем съответни думи, някой път думите не са турени на място. Дойде някой да се оплаква, казва: „Боли ме кръстът.“ Защо се оплаква, че го боли кръстът? Че го боли кръстът, що ме интересува мене? Той да ми разправя. Че го боли кръста, аз нямам никакво понятие каква е болката на кръста. И да искам да вляза в положението му, мен кръстът не ме боли. Казва: „Не знаеш ли някой цяр?“ – Не зная. Или някой път ви хваща болка в средната страна на кръста. Казва: „Хълбоците ме болят.“ Мене досега хълбоците не са ме болели.

Сега аз навождам тия примери, защото всяка една болест е предметно учение. Трябва да намериш причината. Болката си има своя причина. Ако аз вървя по пътя и по невнимание се блъсна на някой камък на пътя. Не си дигам крака по-високо от камъка и си ударя крака. След туй ме боли пръстът. Кой са причините за болката на палеца? Причината е, че съм тръгнал по пътя, бил съм замислен, пък пътят не е гладък. Този камък се намира на място и наместо да вдигна крака на камъка, аз си блъсна крака в него. Този камък, и той ме ритне. Казва: „Ти трябва да знаеш, че не трябва да ме риташ.“ Боли ме сега пръстът. Коя е причината за болката на пръста? Причината е, че не си внимавал. Трябва да внимаваш. Вие кажете някому една обидна дума и той веднага ви отвърне с две. Коя е причината? Или по някой път някои искат да се упражняват. Певците пеят „а, о, и, е, у“. Защо употребяват гласните букви при пеенето? Как бихте

употребили, защо трябва да се употреби „а“? Ако искаш ти тоновете ти да бъдат мощни, сила да имат, ти трябва да туриш буквата „а“. На всеки тон трябва да му се даде широчина, кръг. За да дадеш широчина на тона, трябва да употребиш гласната буква „о“. За да дадеш сила на движението, да падне точно на мястото, трябва да употребиш „и“. Този тон, за да има разширение в себе си, трябва да пееш „е“. Пък за да постигне тонът своето предназначение, ще пееш „у“. Най-мъчно се пее „у“. Най-мъчно се пее „у“. То е крайната цел. Затуй певците пеят най-мъчно „у“. Като дойде „у“, прескачат го, заместват го с „е“ и с „и“. Пък ти трябва да изпееш това „у“. Законът на „у“-то е друг. Туй е извъртан начин. Когато човек слиза на земята да си уреди работите на земята. „У“, този е съгласен със земята, иска да си уреди работите на земята. Другият иска да си уреди работите на небето. Понеже е в противоречие, понеже има вземане и даване. Това еволюция, отдолу нагоре отива той.

Ако вземете един тон. Вземете всички „а“ /до/, „о“ /ми/, „и“ /сол/, „е“ /горно до/, „у“ /ла/. Изпейте с „до, ре, ми“, гамата. В „до“ имате „о“. В „ре“ имате „е“. В „ми“ – „и“, във „фа“ – „а“, в „си“ – „и“. Само „у“ липсва. Но те не вървят в естествения ред. На „до“ се определя формата на тона. На „ре“ се определят възможностите вече в пътя на движението. Щом певецът се упражнява с „а, о, и, е, у“, при какви условия може да употреби „а“-то? При мъчните условия трябва „а“ да употребиш. Ти, ако можеш да произнесеш „а“-то, този слог да бъде сръчен. Онези, които дигат тежести, знаят как да дигат тежестите. Някои хора често правят голяма погрешка: Като дигат една тежест, изведнъж я дигат и така може да се осакатят. Има един начин на движение и онези, които знаят, ще направят една крива линия, не вдигат направо нагоре. Някои искат изведнъж да изтеглят нещо. Така не се изтегля. Мъчнотиите в света не се поправят лесно. Че знаете ли, че ако вие туряте „а“, и не туряте на място „я“, и не туряте на място

както трябва, вие може да си създадете цяло едно нещастие. Ако турите една съгласна отпред на „а“-то или „и“-то, ще получите нещо приятно. Ако турите пред „а“-то едно „М“, после турите едно „Г“, после турите едно „Р“ и едно „И“, какво ще стане? От съчетанието на тези звукове може да създадете цяла една музикална катастрофа. Трябва да знаете да направите такова съчетание, че да не става катастрофа. „М“-то трябва да знаеш с кои се съгласува в дадена комбинация. „М“, „Г“ и „Р“ никога не ги сдружавайте, защото са една компания, която може да ти създаде цяло нещастие. По възможност да разединявате „М“, „Г“ и „Р“. Щом при тях повикате „А“ и „И“-то на помощ, веднага ще създадете един скандал. Казвам: Цяла една наука е да знаете „А“-то с кои букви се съгласува и с кои съгласни се хармонира, при какви условия. Защо казвате: „Той пее като магаре“? Прави са, защото магарето не пее много добре. Казват още, че пияницата пие като магаре. Магарето пие само вода и то познава водата. А казвате: „Той пие вино като магаре.“ Той обича виното, познава това вино. Сравнявате, но криво тълкувание давате. Както магарето познава хубавата вода и пие, така и пияницата познава хубавото вино и пие. Онези, които не разбират сравнението показват, че е пиел като магаре. Как може да пие като магаре? Де е сега противоречието? Противоречието къде седи? Както магарето има желание за хубава вода, така и пияницата има желание за виното. Еднакви са желанията, но резултатите са различни. Когато туй магаре пие вода, то поумнява; когато пияницата пие виното, той оглупява. Че желанието на магарето е по-правдоподобно, по-добро, отколкото желанието на онзи, който пие. Та казвам: Кое е по-хубаво да имаш: Навика на магарето, вода да пиеш, или да имаш навика на пияницата? Аз считам, понеже магарето знае да избира хубавата вода, пък те са му турили други качества, че никога да го не вземат за авторитет. Но казвам, че то пие хубава вода. Казвате: „Той се напил

като магаре.“ Как разбирате туй? Като кажете „като магаре“, вие разбирате, че той изгубил своето съзнание. Магарето, след като се напие, изгубва ли своето съзнание? – Не изгубва. Ето къде е погрешката на магарето. Магарето, след като пие хубавата вода, иде, че вземе да се търкаля по земята. Едно магаре, след като се напие с хубава вода, че се търкаля, че е пило хубава вода. Магарето има съзнание, приятно му е, че се търкаля. Пияницата, след като се напил, в него туй съзнание го няма. Магарето никога не се търкаля в калта, търкаля се в праха. Трябва да направиш едно различие, в какво се различават. Туй магаре, като се напие със студена вода, ще намери празно място и ще се търкаля. Ще каже: „Отлична е водата.“ Пияницата, като падне, в него няма това съзнание да избира мястото.

Две състояния има в хората: Едното състояние е, че правим някои работи несъзнателно, значи като пияния човек; други работи правим съзнателно. Магарето, ако се търкаля в праха и ти минаваш наблизко, магарето счита, че върши работа неприлична, то дига прах. Всеки, който е опитал праха, който магарето дига, казва: „Магарешка е тази.“ Сега, в живота си винаги трябва да правите сравнения. Първият нос е направен от магарето, вторият нос е направен от пияницата. Питам: Кой е по-добър? Ние мислим, че едно магаре не може да създаде нещо хубаво. Вярно е, магарето не е в човешка форма, но в някои отношения магарето има по-добри черти и от човека. Представете си, че в тази магарешка форма съществува едно разумно същество, толкова разумно, колкото и човекът. Но представете си, че туй същество няма условия да се прояви. Едното същество има условия да се прояви, другото няма. Ние сега правим криви заключения, мислим, че туй същество, което няма условия да се прояви, е неразумно. Когато един човек го бият, нищо не казва, друг бият, той вика. Кой от двамата е по-разумен, който вика или който не вика? Как вие мислите, който вика ли е по-умен, или който не вика,

когато го бият? Направете сравнение сега. Имате един тъпан от кожа. Биете тъпана и удряте една дъска. Кой глас ще бъде по-силен? Онзи, който вика, той на физическото поле се намира в затруднително положение. Всеки човек, който иска помощ от другите, той не е в дадения случай господар на условията. Да обясня. Той силен човек ли е? Едно малко дете бие друго, по-малко от него. Другото дете кряска, понеже го били с пръчка. Минава един голям, снажен юнак, понеже били малкото дете, отива, че набива другото, голямото. Той го бие, дига прах от дрехата му, но то не вика. Малкото дете кряска, но голямото не кряска. Казва: „Аз мога да те накарам да кряскаш.“ Вземе пръчката, за да го бие, започне да кряска. Слабите винаги кряскат, силните никога не кряскат. Щом кряскаш, не си силен. Пръчката е мъчнотията. Ако една мъчнотия, която те шари, ти не можеш да вземеш пръчката и да я нашариш, ти си слаб човек. Ако вземеш пръчката, че нашариш мъчнотията, ти си вече герой. Казва: „Той много кряска.“ – Слаб човек е. „Той не кряска.“ – Силен е.

В този образ няма съответствие между челото, няма съответствие и между брадата, няма съответствие в строежа на главата. Какъв ще бъде този човек, ако го критикуваме? Брадата показва слаб характер. Не съжалявайте за ония погрешки, които правите. Много пъти имате задачи. Дохожда в съзнанието ви една мисъл или едно чувство, или една постъпка се проявява. То е задача, която се проявява. Вие сте недоволни от една мисъл, която минава през ума ви, лоша мисъл е. По отношение на вас така е. Но аз ви казвам: Дайте на този човек сто лева. Услужете му. Вас ви е неприятно. На вас, на които казвам: Дайте му сто лева, ви е неприятно, а на онзи, на който давате парите, е приятно. Питам: Защо на вас е неприятно, а на онзи е приятно? В дадения случай вие давате, а той приема. Де седи злото сега? Във вас има една много неприятна мисъл: Да направите услуга. Тази мисъл е неприятна, защото трябва да дадете нещо от себе си и това считате, че

е нещастие. Един закон е: Туй, което направите, то ще се върне пак при вас. Сега аз искам да ви обясня. Вие се намирате в един Божествен свят, туряте вашите коментарии, с които създавате всичките нещастия. Никога не коментирайте зле Божествения порядък на нещата. В Божествения порядък на света различавайте вметнатите неща. Защото хората видоизменят Божествените блага. Ако един златар направи една златна верижка и тури друг примес от неблагородни метали, погрешката къде е? Погрешката е в златаря, че той продава тия неблагородни метали за благородни. Златото не е виновно. Каква е мярката на златото? С карати го мерят, 14 карати е мярката, 18 пък има 24 карата чисто злато.

Та казвам: Когато разсъждавам, има мисли в нас, които (са с) цената на златото. Една мисъл, която е чиста, много малко окисляване става. Чистите мисли се отличават. Чистите мисли се отличават с една устойчивост вътрешна. Чистите мисли са необходими за здравето на човека. Здравето на човека се обуславя от неговите чисти мисли. Вие, ако искате да бъдете здрави, трябва да имате чисти мисли. Пропорция има: Ако чистите мисли преодоляват, вие ще бъдете здрави; ако нечистите мисли преодоляват, вие ще боледувате. Ако чистите чувства преодоляват, вие ще бъдете здрав, ако нечистите чувства преодоляват, болестта ще дойде. Ако чистите постъпки преодоляват, вие ще бъдете здрав. Винаги, ако нечистите постъпки преодоляват, болестта ще дойде. То е мярката. Този закон може да го приложите във всяко отношение в живота. Каквото ви се случва в живота, зависи от вашите чисти мисли. Не ви върви, това зависи от вашите нечисти мисли, те са, които ви спъват. Или не ви върви животът. Нечистите желания ви спъват. Може тези нечисти желания да сте ги наследили от дедите си и от прадедите си. Дали вие съзнавате или не, те са една спънка в живота. Ще увеличите добрите си желания. Да ги намерите някъде, да ги изкопаете тъй, както хората

изкопават златото и скъпоценните камъни и ги използват, така и вие ще намерите тия, ценните мисли, ценните желания и ценните постъпки. Щом ги намерите, ще ви тръгне в живота.

Чистите мисли откъде се добиват? – От Божествения ум. Чистите желания откъде се добиват? От Божественото сърце. А чистите постъпки? – От Божествената воля. Та законът ще знаете: От Божествения ум, от Божественото сърце и от Божествената воля ще добиете чистите мисли, желания и постъпки. Та когато казваме, че добре трябва да мисли човек, ние трябва да имаме онзи Божествен ум, с който всичките неща в света са се създали. Когато говорим за любовта, за чувствата, ние трябва да разбираме Божественото Слънце, от което всички желания, които излизат, са чисти. Когато говорим за чисти постъпки, разбираме Божествената воля, дето всяка постъпка е на място. Туй трябва да бъде едно възпитание за вас, ако искате да преодолеете, да се справите с мъчнотиите в живота ви. Има места, дето никой не може да ви помогне. Като дойде да заминете за другия свят, никой не може да ви помогне. Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.

Сега, за една седмица отбелязвате колко чисти мисли сте получили, колко чисти желания и колко чисти постъпки. За една седмица, като се намерите в трудно положение, веднага повикайте една светла мисъл. Не се спирайте да мислите какво трябва да мислите в даден случай. Да мислим тъй, както Бог мисли. Видиш един човек крещи. Какво трябва да правиш? Той върши една много добра работа, но не знае как да я прави. Когато пианицата се напие, като го видиш, ще кажеш: „Много добре си направил, че си се напил, но не си пил хубавото вино. Ти трябва да намериш виното на магарето.“ Единственото нещо, което му кажи: „Много хубаво си се напил, но вторият път да се напиеш с виното на магарето.“ Пък като срещнеш магарето да се търкаля, какво трябва да му кажеш? Ще му

кажеш: „Внимавай, когато минават благородни край тебе, да се не търкаляш.“ Някой път вие искате да се покажете, че знаете нещо. Но онези, на които искате да се покажете, те знаят повече. Ти, когато се намираш в обществото на пияниците, които знаят много добре да пият, не искат да се покажеш, че не искаш да пиеш. – „Аз не зная, може да ме научите.“ Не искам да пиеш нещо, да чакаш да се научиш по-хубаво да пиеш. Магарето, след като се търкаля, че дига прах, ни най-малко няма да одобри неговата постъпка. Ако това магаре стоеше само така, без да се търкаля, само ги гледа, щяха да кажат, че е доста умно магарето.

Когато срещате един човек, който е способен, то е едно благо заради вас. Като срещнете един умен човек, то е едно благо заради вас. Като срещате един човек, който добре постъпва, той е едно благо заради вас. Добрите хора не се срещат често. Слънцето сутрин изгрява, но вечер ще го търсиш на друго място. Добрите хора са като слънцето, любещите хора са като слънцето, истинолюбивите хора са като слънцето. Те изгряват и залязват. Но в тях законът е такъв: Слънцето, което залязва и изгрява, то е слънце. Слънце, което залязва и не изгрява, то не е слънце. Считайте, когато срещнете един добър човек и залезе, той пак ще изгрее. Кой никога не загасва? Добрите хора, умните хора, истинолюбивите хора, любещите хора, които никога не загасват в света. Те са благо на света, в което Бог се изявява. Благо то седи в тяхното присъствие. Този е един алхимически закон. Алхимията е вътре в човешката мисъл. Съчетайте мислите, чувствата и човешките постъпки.

САМО СВЕТИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 30 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2 юни 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев²⁰.

²⁰ Бележка на стенографа: „На 26 май 1939 г. Учителят не държа лекция“.

БЯЛ И ЧЕРЕН КЮП

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме. / – Четете. – /Прочете се темата: „Службата на светлината, въздуха, водата и земята“. /

Какво означава понятието „черно“? В космоса понятието „черно“ как го обясняват? Допуснете, че имате да се справите с черното, как ще се справите? Какъв практически метод ще употребите да се справите с черното? Или ако да се справите с бялото, как ще се справите? Ако имате нещо твърдо, как ще се справите с твърдото и с течното, как ще се справите? Когато някой казва, че сърцето е твърдо, какво може да се направи, за да стане меко? Как бихте определили, какво нещо е земята? Ако ви дадат една тема, литературно да определите какво нещо е земята, как ще я определите? Практично лесно е да определите. Земята е майка, която носи децата на гърба си. Тръгнала по разходка из широкия свят, всичките носи на гърба си на разходка. Тогава как ще определите водата? Поетически водата е готвачка, тя приготвя храната за децата. Тия деца, които дигат толкоз голям шум на този, големия параход, постоянно им приготвява храната, за да млъкнат. Всички искат да ядат. Въздухът поетически как ще го определите? Въздухът храната разнося. Той е служител, храната разнося на тия деца. Ами светлината? Тя пък назначава местата им, показва кой къде да седне. Мъчно е да се научи да мисли конкретно.

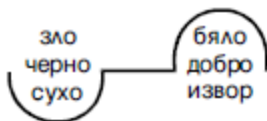
Що е чернотата? Конкретно как ще определите, що е чернотата? Туй, което поглъща, е чернота. Всяко нещо, което поглъща, само взема, е чернота. Що е белота? – Обратното: Това, което дава е белота. Туй, което постоянно дава от себе си, тече, то е белота. Следователно,

белият човек е онзи, който постоянно дава. Черният човек е онзи, който постоянно взема. Какво отношение има неразположеният човек към черното? Неразположеният на кого е дете? – На чернотата. Ами на обезверения кой му е майката? – Чернотата. На обезнадеждения? – Чернотата. На ленивия? – Чернотата. На скърбящия? – Чернотата. Следователно, щом един човек служи на черното, в него ще се зародят положителни и отрицателни черти, които са негативни. В чернотата има ненаситно нещо, човек в себе си никога не е доволен от живота. Има нещо, което все не му достига.

Мисля, че има един разказ, един княз повикал един беден селянин и му казал, колкото земя може да заобиколи за един ден, ще му я даде. Той взел такъв един голям кръг, който не можал да заобиколи. Пък князът му казал, че трябва да заобиколи и да дойде навреме. Ако не дойде навреме, нищо няма да му даде и ще го накаже. Той от страх, че не ще може да заобиколи и да дойде навреме, тичал, дошъл навреме, но паднал от умора и умрял. Питам: Ако вие искате да завършите една работа със смърт, какво постигате? Какво постига лакомията? Ако вие се обезверявате, какво гоните с вашето обезверяване? Казва: „Аз вече се обезверих.“ Защото човек може да се обезвери и в себе си, и може да се обезвери и в другите, може да се обезвери и в живота си, във всичко може да се обезвери. Какво показва безверието? Безверието показва, че онази сила, която е текла, човешката мисъл, която текла, силата, която била на негово разположение, прекъснала се е и той вече няма ресурси. Кога се обезверява търговецът? – Когато изгуби капитала си, когато изгуби стоката си, щом изгуби здравето си. Казва: „Работата вече не е заради мене.“ Ако искаш да закъсаш, обезвери се. Ако искаш човек да станеш, увери се. Значи ще приложиш вярата като една основа, върху която можеш да градиш. Човек ако искаш да станеш, трябва да имаш вяра. Нали казва някой: „С вяра не се живее.“ То е неразбиране на

принципа. Иначе с вяра се живее. Питам: Ако вас ви въведат в един салон, дето има ядене и ви кажат: „Седнете да ядете“, питам: Какво трябва да правите? Безверие или вяра ви трябва? Ако кажеш: „Аз не мога да ям“, какво ще стане с тебе? Значи ще имаш вяра в себе си, ще имаш уверението, че онова, което тебе ти е дадено, ти можеш да го свършиш. Какво ти коштува да свършиш тази работа, да ядеш? Или какво ти коштува да дишаш, да поемаш въздуха и да го изпуцаш? То е една работа. Яденето е една работа, с която е ангажирали живите същества. Яденето е работа, дишането е работа, ходенето е работа, самата работа е работа. Какво трябва да разбирате под думата „работа“? Работи онзи човек, който е хванал нещо. Хванал той с ръцете си нещо. С тази работа той е натоварен. А за да се освободи, значи има известна тежест. Трябва да измислиш един начин, с който да се освободиш от тежестта си и най-после да си дадеш такива условия, че да не те товарят. Наместо ти да носиш товара, ще намериш един кон и него ще натовариш. Ще туриш юлар на коня, сам ще го натовариш, конят напред, ти отзад, ще се справите. Питам сега: Кой е вашият кон, който вие може да впрегнете на работа? То е вашият ум. Работата, която вие сами не можете да направите, ще ви помогнат други. Има работи, които не можете да направите с ръцете, има работи, които с краката не можете да направите. Един кон ти е дала природата, то е човешкият ум. Ще го впрегнеш, ще му туриш един добър самар. Какво разбирате под думата „самар“? „Семер“ казват турците. Турците имат едно поетическо изразение, казват „семер-кемер“. Може ли да го преведете? „Семер-кемер“ вие ще го преведете, как един неук и един учен се разговаряли. Единият показал един пръст, другият показал два пръста. Ученият показал петте си пръста, невежият турил петте пръста надолу. Какво казал ученият като му показал единия си пръст? Ученият казва: „Има един Господ, Който дава светлина на хората.“ Простият разбрал, че му

казва, че ще му извади едното око. – „А ти какво му каза?“ – „И двете ще ги извадя.“ Сега, запример, безверникът казва, че той не вярвал, че туй нямало в света. Откъде знаете, че известни работи не съществуват в света? Да кажем, един човек казва, че няма светлина в света. Откъде знае той това? Може ли да отричаш в света това, което не съществува? Ти можеш да се обезверяваш само в реалността. А в небитието ти никога не може да се обезверяваш. Може да се обезверяваш в туй, което е, но в туй, което не е, ти не можеш да се обезверяваш. Нищо повече. Те са две страни, две понятия. Как ще се обезверяваш, че ти в живота си не си имал никога пари. Как ще се обезверяваш, да мислиш, че ги няма. Представете си, може ли една птица да мисли, че няма пари в джоба си? Птиците имат ли понятие, че нямат пари в джоба си? Туй понятие те нямат и те не знаят туй понятие, да имат пари в джоба. Ако им кажеш, че храна нямат в стомаха, те това го знаят, имат опитност, но за това, че джобът им е празен, че пари нямат, това те не разбират. Колкото и да разправяш, тя ще те гледа и ще се чуди, казва: „Не разбирам тази работа.“ Или на една птица да разправяш да се намаже с парфюми, както дамите си мажат лицето, те нямат такова понятие. Как ще ѝ обясниш на една птица това? Има някои въпроси, как ще обясните на птицата, те нямат понятие за тях, трябва да се проучват някои въпроси. Има въпроси, понятни за птицата.



Фиг. 1

За пример, какво е вашето понятие за доброто? Доброто конкретно представя основата. Доброто е твърдата почва в духовния свят. Без добро ти не можеш да градиш. Стабилността на мислите,

тяхното вътрешно съдържание, то е доброто. То е една твоя мисъл, твое чувство. Ако не е доброто, ти не можеш да разполагаш с него, не можеш да градиш. Добро е туй, върху което можеш да градиш. Една мисъл, която не е добра, не може да градиш върху нея. Едно чувство, което не е добро, не можеш да градиш върху него. Една сила, която не е добра, не може да градиш върху нея. Но какво разбират под думата „твърдост“? Тя е едно качество, едно чувство на устойчивост. Само твърдите неща може да устояват, на тях можеш да разчитааш. Това е бяло, друго е черно (Фиг. 1). Това е зло, това е добро. Злото винаги взема. Следователно, щом ти си неразположен, то е, че няма откъде да вземеш. Разположен си, ти си добър, имаш в себе си преизобилно, вадиш навън. Значи, извор си. Туй се отнася пак до същото. Противоположното на извора кое е? Сух, сухота. Казвам: Кое е сухо? Кое поглъща в себе си. Сухотата повече светлина приема в себе си. Сега туй са външни понятия, но те играят важна роля. Един човек, който не знае как да постави нещата в ума си, който не знае как да постави нещата в сърцето си, който не знае как да постави природните сили във владението на волята, той винаги се намира в противоречие. Ако станеш повече твърд, отколкото трябва, какво свойство ще придобиеш? Ние имаме най-голяма твърдост 10 на диаманта. Но има твърдост по-голяма от 10, има 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 30, 40, 50, 100, 1000, 10000, 100000, един милион, десет милиона, сто милиона. Може да си представите каква е тази твърдост. Най-после има една твърдост в света, която нищо в света не е в състояние да я помръдне от мястото ѝ. Значи, ние наричаме устойчивите идеи твърди идеи. Има неща, които не може да се разложат химически. В тях остава твърдостта. Има хора, които не могат да се обезверят. Кой човек не може да се обезвери? Човек, който вярва в Бога, който вярва в себе си и който вярва в ближния си, никоя сила не може да го обезвери. Един човек, който не вярва в Бога, тогава намалява вярата

му, който не вярва в ближния си, вярата се намалява, а който престане и да вярва в себе си, той е пълен безверник. Какво е положението на един пълен безверник, който не вярва в Бога, не вярва в себе си и в ближния си? Какво ще бъде неговото състояние, който не вярва в нищо? Човек трябва да има едно конкретно разбиране. Да кажем, днес времето е хубаво. Знаете ли довчера каква промяна ще стане? Вие, като гледате сега, мислите, че целият ден ще бъде светло. Предполагаш, но някой път не става. Кой дава повод да се развали времето? Кой дава повод на един ученик да развали отношенията си със своя учител? – Не се учи. Щом учителят предаде един урок, той може да има най-доброто мнение за тебе, но ако два пъти, три пъти не си научиш урока в едно тримесечие, веднага ще изгубиш разположението на учителя, ще започне да гледа другояче на тебе. Казва: „Той е добър, но не учи.“ Човек, който не учи, той не е добър. Казва: „Той е способен, но е малко лош.“ Способният лош не може да бъде. Ученикът, който се учи добре, лош не може да бъде. В дадения случай неговият ум е тъй зает, че няма място за лошавина. Онзи, който не се учи, той може да стане лош. Който може да се учи, винаги става добър. И когато аз казвам по някой път: Учете се, аз разбирам: Проявявайте доброто.

Да допуснем сега, че има някои, които са под влиянието на Венера. Венера има влияние върху човека, едни прави да са прилежни, други прави да са лениви. Венера едни прави по-добри, а други по-лоши. Венера има два бояджийски кюпа. Дойде някой, тури го в белия кюп, извади го бял. Дойде някой, блъсне го в черния кюп, извади го черен. Сега, как искате тя да ви боядиса, бели или черни? Където и да ходите, ще носите чернотата. Това показва, че вие сте човек, който не се учите. Доброто е белият кюп, злото е черният кюп. Всички ония хора, които не се учат, са в черния кюп. Всички, които се учат, са в белия кюп. Във всички планети има само по два кюпа.

Венера е, която дава, тя е богиня, която дава, тя разрешава този въпрос. Всичките са взели от нея: И Меркурий, и Луната, и Марс, и Юпитер, и Сатурн са взели от нея, тя продава тия купове. Венера е първо божество, което е научила всички на бояджийство. По-лесен занаят от бояджийството няма. Потопи го в купа, извади го бял. Тури го в черния куп, извади го черен. В природата само бояджилък има. Всички минават през куповете на Венера.

Та ви казвам: Не влизайте в черния куп на Венера, макар и даром да иска да ви боядиса. Искайте да ви боядиса в белия куп. Ако ви боядиса с бяло, всичко може да постигнете. Няма нещо, което няма да постигнете. Макар и да иска голяма сума за боядисването, дайте ѝ. Та всичките учени хора са минали през куповете на Венера. Като срещнете някого, кажете: „В кой куп си бил, в белия или в черния?“ Ако си бил в белия куп, всичките врати са отворени заради тебе. В черния куп всичките врати са затворени. И тогава въпросът може да го разрешите тъй. Дойдете един ден, неразположен си, ти си вече турил нокъта в черния куп. Пази се да не се боядисаш, защото сега едва малко те докосва, гледай да не влезеш в купа вътре. В Америка сега неизправимите престъпници ги принцоват и им турят черен цвят, накъдето и да ходят, всички ги знаят, че са престъпници. За да не влезеш в принцовката, какво трябва да правиш?

Умният как може да използва бялото и черното? Умният човек може да ги използва. Те са два купа. Ти по същия начин като Венера, туй в тебе, което не се учи, черно ще го боядисаш, да го знаеш. Туй в тебе, което се учи, в бяло ще го боядисаш. Щом като опиташ нещо, което не учи, в черния куп вътре го боядисай, да го знаеш. Да имаш нещо конкретно, още отдалеч като го видиш бялото и черното, да ги различаваш, бялото отдясно, черното отляво. Някои казват, че едни ще бъдат поставени отдясно, други отляво. Отляво в черния куп, черни ще бъдат. Онези, добрите хора с бяло, с бели

дрехи, другите с черни. Казвам: Черното състояние поглъща. Щом дойде черното в тебе, щом не искаш да учиш, поглъщаш своите сили. Ти ставаш неспособен човек сам на себе си. Черното казва: „Не мога.“ – Мога. М – това е материалният свят, всичко онова, което е създадено. Бог, Първата Причина, Той е дал всичките възможности. Като ученик в училището е дал всичките възможности, всички възможности, всички пособия. Няма нещо, което да липсва в тебе, изисква се само да се учиш. Казваш: „Не мога.“ Значи, за всичко онова, което ти е дадено, ще кажеш: „Мога.“ Ти като кажеш: „Не мога“, ти влизаш в черния куп.

За пример, представете си един пример. Ти си в гостилницата, някой ти казва: „Вземи една филия хляб, вземи и дай на мене.“ Аз наместо да ям чуждия хляб, ще дам моя. – Може ли? – Мога. Аз ще взема една от моите филии и ще туря на другия. Но да взема на другия, вземането е вече черният цвят. Сега човекът, който иска да взема, той не е разбрал закона. Тебе ти са дадени всичките условия, ти сега от себе си даваш. Един учител, щом ти предал урока, каже ти: „Стани“ и ти си кажеш урока. Ако ти не си го учил, ти не можеш да си кажеш урока. Черният цвят е в тебе. Кажеш: „Аз не съм добър.“ Право ли е, че ти не си добър? Може ли да кажеш, че нещо не е добро, когато си имал основа? Щом кажеш, че в света няма добро, ти разрушаваш основата, върху която е съграден светът. Един ден, като дойдат изпитанията, ще рухне всичко.

Сега между вас има някои, които казват, че не могат да пеят. Глас имаш, гърло имаш, въздух имаш, всеки може да пее. Въпросът е, че с пеенето пари не може да придобиваш. Всеки може да пее. Под думата „пея“ аз разбирам една права мисъл. Тя става по закона на пеенето. Ти не може да мислиш право, ако не можеш да пееш. Под думата „музика“ разбирам правите мисли, правите чувства и правите постъпки. Това е музика. Ти не можеш да направиш добро извън

музикалният закон. Доброто е само по себе си основата на музиката. В гамите казват „до мажор“. „До мажор“ аз разбирам доброто в света, основата, от която започваш. Ти не можеш да дишаш, ако нямаш въздух. Ти не можеш да имаш понятие за света, ако нямаш светлина. Казвам: Ще разберете даденото. Сега трябва да учиш.

Сега, за една седмица отбележете по колко пъти на ден се обезсърчавате. За една седмица направете едно наблюдение. Сутрин като станеш от кревата, какво е твоето състояние, положително или отрицателно. В кой куп сте готови да ви бутнат, в белия или в черния? После към обяд и вечер, какво е състоянието ви. По три пъти на ден ще правите наблюденията, всичко 21 наблюдения. Ще има да отбележите вашите положителни и отрицателни състояния. Тогава като дойде отрицателното състояние, ще кажеш: „Не, в черния куп не влизам.“ Като дойде доброто състояние, ще кажеш: „В белия куп влизам.“ Щом дойдеш до черния куп, кажи: „В белия, аз не искам в черния.“ Ще кажеш на Венера: „В белия куп ме тури.“ Не казвай, че не искаш да те боядисва, кажи: „В белия куп ме тури.“ Тя ще те пита: „В кой куп искаш да те боядисам?“

Сега ще ви приведа примера за онзи американски богаташ, милионер, който си купил един куркой и се пазарил с един човек да му го занесе в къщи. Бедният човек искал един долар, онзи не искал да му даде. Председателят на щата чул това и той се приближава при богатия и казва: „Аз ще ви занеса куркоя и колкото искате ми дайте.“ Председателят взема куркоя и го носи. Богатият върви, той носи куркоя. Като го занесъл, изважда и му дава един долар. Онзи му се харесал. Той изважда, че си дава визитната картичка.

Та сега вие мязате на този американски богаташ. Куркоят ви трябва да го носи председателят и не може да се спазарите. Често хората в света мязат на този американец. Всички са толкоз умни, че един куркой има и не може да се споразумеят. Трябва да дойде

председателят и да се разреши въпроса, той трябва да носи куркоя. Заслужава един куркой председателят да го носи. Сега тук има малко поетическа ирония. Тази погрешка всички я правите. Ние се обленяваме в доброто. Колкото и да е малко добро, в каквато и да е степен, никога не се обленявайте да правите доброто. Ставаш сутрин, направи добро на себе си. Станеш сутрин, пък послужи и на природата. Помоли се да ти се даде възможност и на нея да направиш добро. Казваш: „Защо трябва да уча?“ Ще учиш, ще си кажеш урока, както си научил.

Сега какво разбрахте? Остава на вас да не влизате в черния кюп на Венера.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 31 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 9 юни 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

НОРМАЛНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш

Зададена тема имате ли? – /Нямаме. /

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Бялото и черното, това са резултати. Боядисваш бялата риза. Бялата риза може да я боядисаш черна. Черният цвят е основа на бояджилъка. Той е основа, оттам започва изкуството бояджийство, художество. Художниците без черния цвят не могат. Като се разлага черният цвят, добиват се други цветове. Черната земя плод дава, белият цвят, той е много беден. Бялата пръст, ако сееш в нея жито, не става. Пък и пясъкът има бял цвят. Бялото е безплодно, черното е плодовито. Казвате, че някой човек е добър, а друг – лош. Как различавате? По какво се отличава лошият човек и добрият човек? Кой са отличителните черти на лошия и кой на добрия? На лошия човек милосърдието не е развито, съвестта не е развита. Развито е разрушението, състезанието, личните чувства, яденето. Както вземете в един вълк, развит е гладът. Намери някоя овца, разкъсва я, много малко милосърдие има. Най-немилосърдното същество е змията.

Главата на змията е сплесната с гръбначния стълб, няма отклонение. Лицето ѝ е сраснато с гръбначния стълб. Когато започват съществата да се развиват, започва едно отклонение от гръбначния стълб на техните лица. Отляво надясно се движи развитието на човека. Човек се движи отляво надясно. При жабата вече има 45 градуса подигане на лицето от гръбначния стълб. В слона имаме 90 градуса, а в човека имаме 180 градуса. У човека лицето е успоредно на гръбначния стълб. Следователно, един нормален човек е, който е извървял 180 градуса. Онзи, който е извървял 180 градуса, е добър

човек, онзи, който не е извървял 180 градуса, е лош човек. Тъй щото, щом се измери главата ви, може да се намери дефектът. Може да липсва един градус, може да сте изминали 179, може 170 или 160, 150 може да има. Тогава се образува права линия. Главите на хората са един кръг. Туй е главата на един честолюбив човек, в когото разрушението е силно развито [около ушите]. Има разрушителен елемент. Този човек може да те претрепе за един лев. Ни пет пари не дава, за един лев може да те претрепе. Във вълка има едно чувство, което е силно развито. Когато се развие толкоз грамадна енергия, той усеща, че главата ще се пукне и тогава отива да воюва, намери някоя овца да я разкъса. Всички месоядни животни като хванат жертвата си, най-първо разтърсват животното, за да се освободят от набраната енергия. И у вас става същото. Когато по някой път се разгневите, казвате: „Иде ми да го разкъсам, да го раздрусам.“ Да влада човек себе си, значи да влада разрушителните елементи, които бушуват във всинца ви. Те са вложени в тялото. Всички клетки не са възпитани. Да се възпита човек, значи всичките клетки в неговия организъм да дойдат в хармония със законите на битието. Всичките клетки не са музикални в човека.

За пример, зъбите още не са музикални. Човек, като се разгневи, хапе. Децата обичат да се хапят. Като хване за ръката, ухапва. Ноктите не са облагородени. Някой път човек по инстинкт дращи. Казвате: „Дали човек е бил животно?“ Някой път дращи. Всичките месоядни животни дращят. Децата, пък и възрастните, а особено жените обичат да дращят. Един инстинкт е драскането. По някой път много пакости може да направи. Има инстинкти, които са останали в човека. Човек, като дойде в особени специфични състояния, показва се миналият характер на човека, на своите деди и прадеди. Казва: „Има характер на котка, има характер на тигър, има характер на мечка, на вълк.“

Човек още не е станал светия. Да стане човек светия, трябва да знае да се освободи от всички свои животински навици. Значи под „животно“ разбирам живот на произвол. Възпитанието на човека не е нищо друго, освен да се освободи от първобитните произволи на битието. Всичките страдания произтичат от този хаос на битието. Това е безначалие. Едно животно ни пет пари не дава за страданията на другите. То чувства своите страдания. То се гневи на другите, когато му причиняват страдания. Когато то причинява страдания на другите, мисли, че е в реда на нещата. Казва: „Така трябва да бъде.“ Когато причиняват страдания на него, казва: „Това не е право“, кой смее на него да причини страдание? За пример, във всинца ви човекът най-първо се проявява трояко.

Аз веднъж наблюдавах две деца, двегодишни, в две колички. Гледаш ги, ангелчета, доста хубави деца. На едното дали ябълка, то я държи. Другото хвана детето за косата, раздруса го, пък му взе ябълката. Онова тури ръцете на очите и започна да плаче. Плака, плака, пък по едно време проточи то ръката си, хвана другото дете за косата, разтърси го, взе ябълката. Другото започна да плаче. Минаха се няколко минути. Мислят, че са разрешили въпроса. Къде седи сега въпросът? – Ябълката. Едното казва: „Кой ти даде право да ядеш ябълката?“ Аз разсъждавам. Като ти дадох ябълката, защо не я разделиш, защо не мислиш като човек? Този морален закон да внесеш. Другото дете държи ябълката. Разговарят се след това. Аз тълкувам. Едното казва: „Ами ти, като взе ябълката, защо не раздели?“ Хвана и го раздруса. И двете плачат. Не зная защо плачат. Ябълката е причината, нищо повече. Сега и възрастните учат същия закон. Всичкото правосъдие в света седи в това да разделят имането – тази ябълка. Всичката съдба става за една ябълка. Основата на съдопроизводството се дължи на тази ябълка. Спор има за една

ябълка. Един взел повече. Трябва да се раздели, на всекиму трябва да се даде правото.

Казвам: Във всинца ви, в дадения случай, трябва да се създаде съзнанието да разсъждавате право. Да кажем, седнете някъде, един гладен човек седнал при вас, вие носите хляба. Може да направите наблюдение. Вие седнете да ядете, той няма хляб. Вие ядете, той ви гледа и в него се заражда едно недоволство. Ако вие се наядете, турите хляба в торбата и си заминете, той ще каже: „Много жесток човек“ Правото е да отрежеш едно парче за себе си и едно парче за него. Колкото отрежеш за себе си, толкова и за него. Като отрежеш второ парче за себе си, и за него ще отрежеш второ парче. После трето за себе си и трето за него. Вие оставяте впечатление в ума на този човек, че сте справедлив човек, досещате се. То е правото положение в света. Законът на природата: Каквото даде, дава го за един ден, ти не трябва да складираш за другия ден. За утрешния ден няма какво да мислиш. В природата този закон е изключен. В човешкия закон не е изключен, трябва да мислиш за бъдеще. В природата това е изключено. Всеки ден имаш хляб преизобилно. Всеки ден имаш двойна порция дадена. Ти не можеш да го изядеш сам. Тя дава повече, че като имаш един приятел, и на него да дадеш половината от дажбата, която имаш. Да допуснем, че имаш един кабриолет с един кон. Качиш се на кабриолета и има място още за един човек. Кого ще туриш сега? Вие как бихте разрешили този въпрос? Кого ще туриш, умрелия или живия? Представете си, че искате да носите един умрял човек на каруцата. Ще се качите, колата отпред, вие отзад или ще слезеш от каруцата и ще оставиш умрелия сам. Кое е правото в дадения случай? Но вие умрелия няма да качите на каруцата, да го разтърсва. Умрелите не обичат да ги разтърсват, умрелите не обичат да ги развождат с каруци. Умрелият изобщо там, дето е оставен, дето му изтекла кръвта, там ще го заровиш. Там му е животът. Той не

обича да го вземеш и да го заровиш другаде. Кой са умрелите хора? Една умряла идея защо ще я носиш в главата си? Едно умряло чувство защо ще го носиш в тялото си? Една умряла мисъл остави я, зарови я някъде. Да направим едно сравнение. Една умряла идея е един развален орех. Какво ще носиш десетина развалени орехи? Черупките са здрави, но орехите са развалени, що ще ги носиш?



Фиг. 1

Та казвам сега: Идеята е, че добър човек е онзи, който е извървял 180 градуса. То е едно музикално състояние. Тази глава в дадения случай има един малък дефект (Фиг. 1). Дефектът е в това, че този ъгъл е малък, правата линия от веждите трябва да мине над ушите. В развитието на моралните типове, ухото слиза. В другите животни ухото е дигнато горе, над линията на веждите. Вие, като изучавате главата на животните, ще видите, че главата им е много ниска. Височината на главата, от ухото нагоре до темето, е ниска. Когато ухото започва да слиза, главата се дига нагоре, човек се развива. Когато ухото се качва нагоре, главата слиза, тогава човек деградира. Та казвам: Всяка една мисъл, всяко едно нормално чувство, всяка една постъпка, колкото микроскопическа да е, влияе върху строежа на всичките клетки на тялото. Като мислите, вие вече въздействувате на себе си. Семейства, общества, народи, които мислят, типът им се изменя според мислите им и чувствата им. Има народни типове. Евреинът има народен тип, където и да имаш евреина, ще го познаеш. Той има нещо специфично в главата, има нещо специфично

в лицето. Сега, като изучавате всеки народ, се изучава с известни специфични черти. В природата съществуват правилни типове. Всеки един от вас чувствава, че не е такъв, какъвто трябва да бъде. Чувствувате в себе си, че ви липсва нещо.

Някой път някой казва: „Аз не съм милосърд.“ Той го чувствава някъде в своя слънчев възел. Понеже, когато милосърдието в човека е повечето развито, той възприема повече слънчева енергия, мека и приятна. Пък този човек, в когото милосърдието е развито, има приятно чувство в себе си, има доволство, радва се на нещо, което той не го знае. Когато туй чувство в него не (е) развито, той не го знае къде е, той приема по-малко от тази слънчева енергия, той чувствава студено сърце, недоволен от живота. Всякога, когато има един недоимък в милосърдието, или пък някой път чувствуваш, че милосърдието действа по-осезателно, конкретно можеш да го представиш физиономически, когато милосърдието е развито, мускулите на лицето имат особен строеж. Когато милосърдието не е развито, мускулите не са хармонично турени на лицето.

Философията седи в това, да не се спирате върху частностите, защото всичките хора носят последствията на миналите векове, които са живяли преди тях. Някой път човек може да носи недостатъците на хората, които са живяли преди него, както един техник, ако се качи на една стара машина, той вижда всичките дефекти, мъчи се да я изкара насам, натам, но не върви. Спира се, ще слезе от машината. Гледал съм някои автомобилисти, спре каруцата, излиза, извади някой инструмент, разни части, дето подигат колелата, върти насам, натам, отпред, отзад, върти, върти, докато тръгне. Върви малко, после пак спре. В колата има много дефекти. Вървиш и ти в живота някъде, дойдеш, не можеш да разрешиш въпроса. Не ти стига умът да разрешиш въпроса. Казва: „Какво да правя, едва за себе си имам.“ Дай половината хляб. Ако той не даде половината хляб, той пак ще

заплати заради него. Защото онзи, който дошъл, той има правото на половината. Макар да е половина хляб, и от него ще дадеш половината на другите. Ти на деня можеш да изядеш един хляб. То е твое право. И за двамата души можеш да го изядеш. Щом дойде друг, ти нямаш право да го изядеш, имаш право само да дадеш за едного. Половин хляб ако имаш, сам имаш право да го изядеш, но ако дойде друг, ти нямаш право да го изядеш, ще дадеш половината, четвърт ще изядеш. Ако не дадеш, за в бъдеще така и с тебе ще постъпят, по същия начин. Както ти постъпваш, така ще постъпят и с тебе. Тогава да допуснем, само изяснение, понеже нещата не са проверени. Сега ви казвам нещо, което не сте проверили, но може да ги проверите. Допуснете, че един вълк, като изял хиляда овци, той станал овца. Защото след като ял овци, замязал на овците, ял такъв материал и той станал като овца. Като станал овца, отказал се да яде овце. Вълците започнали да го ядат. Колко пъти ще го ядат? Колкото пъти той изял овце. Хиляда овци изял, хиляда пъти ще го изядат. По същия начин ще има опитност. Ако направиш една погрешка, ще имаш опитността на една погрешка, ако направиш десет погрешки, ще имаш опитността на десет погрешки. Ако направиш едно добро, ще имаш цената на десет добрини. Така че всичко се възвръща, и добро, и зло, каквото направиш, ще се възвърне, за да имаш цената. Човек трябва да опита цената на злото, трябва да опита и цената на доброто.

Та в сегашната форма вие опитвате в мека форма някои неща. Опитвате в мека форма сиромашията, опитвате в мека форма болестите, опитвате недоволството, някои мъчения, тъмни мисли или несрети в живота. Те са неща, които са резултат на вашето минало. Като погледнете, откъде започват тези мъчности? Някъде някоя кокошка станали сте причина да я заколят за вас. Няма нито един от вас, за когото една кокошка да не е заклана. За някои са заклани десет, двама кокошки за вашето здраве.

Именно Божественият закон е да разберем онова начало на Божествената хармония. Представете си, че вие сте в едно място, дето няма никакви плодове, никакви корени, хляб нямате, само месо има. Те са математически предположения. Какво ще правите? Представа си, че ти си много честен човек, не обичаш чуждото, дойде един човек, който обрал някого, пък турил парите в джобовете си, ти какво ще правиш? Тури в двата си джоба английски лири стерлинги. Вие какво бихте направили сега? Аз разсъждавам много тънко. Когато дойде един човек, че ме хвали за това, което не съм. „Ти, казва, си един отличен художник.“ – Аз не съм никакъв художник, той маже сега. Тури златните пари в джоба. Не, не, това са чужди пари, аз не съм такъв художник. Казва: „Пък като свириш, мед капе. Пък гласът ти като на един ангел.“ Той те маже, ти трябва ли да приемеш тези работи? Ще кажеш: „Имам за цел да пея като ангел, но не съм като тях, пея още като жабите.“ Защото аз ги слушам, жабите са много музикални, много правилно вземат тоновете, тъй оперно пеят. Като идеш, жабата прави движение на една страна, на друга, пее оперно. Трябва да идете да видите колко оперно пеят. Пее на жабешко съзнание. Една жаба тъй оперно казва да друга: „Съседке, времето хубаво, какво ще стане?“ /Учителят пее. / Другата отговаря: „Право ли казваш, право ли казваш?“ /Учителят пее. / Те се разправят. Казва: „Съседке, на нашата близка съседка една муха кацнала на носа, тя я хвана и я глътна.“ – „Сладка ли е мухата?“ Започват тъй да пеят. Те започват дует. Започват жабите три-четири месеца, после напущат блатото и заспиват. Казват: „Другата година пак ще започнем да пеем.“ Принципно е вярно това. Съзнанието на жабите иде вече от един по-висш свят, дето действа. Аз представям така жабите. Вие имате едно перо, пишете на вашия приятел: „Любезни приятелю“. Де е съзнанието, в перото ли? То пише: „Любезни приятелю.“ Аз сега разсъждавам за онзи жабешки дух, който седи отгоре, чрез жабите

прави нещо и прави известни движения. Като колективно същество са, в които духът работи. Те нямат туй будно съзнание. Съзнанието на жабите е само будно, когато приближи до нея една муха. Ако туриш пръста си, будно е съзнанието, изплашва се. Но ако ти пристъпиш полека към нея, туй движение не можеш да забележиш, движението на тялото, но ако покажеш пръста, схваща и се плаши.

Ние в света се плашим като мухите от пръста, а не се плашим от онези, на когото е пръстът. Дойде една малка мъчнотия, която е пръстът. По-голямата мъчнотия не виждаш, виждаш по-малката. Право, защото зад малката мъчнотия седи голямата. Ако човек може да избягва малките мъчнотии, може да избягва и големите.

Имате сега една идея. Всеки човек, който е извървял 180 градуса, е нормален човек. Има да вървиш още и тогава ще дойдем до идеята на спиралата.

Сега, гледайте да пеете хубаво. Ти може да пееш един тон, всеки човек, който пее, той трябва да ражда музиката. Ти, за да го изпееш, трябва да му дадеш съответна форма. Тогава на тона „си“ трябва да му дадеш един отличен нос, отлични вежди, после добре оформена уста, на този тон да му дадеш добра прическа, нормално чело, добра корона на главата, добре развито и оформено лице, крака, оформена мускулна система. Един дрезгав тон, той не е справедлив, ти се възмущаваш. Но онзи тон, който е добре оформен, внася справедливост, усещаш една хармония, не те дразни.

Вие правете следния опит. Ти казваш тъй: „Аз обичам истината.“ Сутрин си кажи: „Аз обичам истината.“ Като произнасяш думата, гледайте, гледайте какво впечатление ще направи на вас. Вие като слушате туй произношение, да ви е приятно. Като кажеш, че обичаш истината, да почувствуващ една приятност, не да чувствуващ, че една тенекия ти говори. Докато ти, като кажеш тази дума, не почувствуващ, като че мед ти тече от устата и една вътрешна

приятност, ти не си добре произнесъл думата. Или като произнесеш „милосърдие“, ти сам да почувствуващ приятност, че си я произнесъл добре. Да ти е приятно, че си произнесъл думата. Говорете на себе си и хубаво да слушате, да не слушате биене на тенекия.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 32 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 16 юни 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ОБЕЗСЪРЧЕНИЕ И НАСЪРЧЕНИЕ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. / – Каква беше последната тема? – /“Каква е нуждата на светлината, въздуха, водата и земята.”/

Пишете тогава тема №22: Ползата от служенето.

Каква е разликата между мълчаливото говорене и гласното говорене? Сега често човек се обезсърчава. Кои са причините на обезсърчението? Аз бих желал да ми кажете какво нещо е обезсърчението. Когато човек се обезсърчава, че няма пари, в какво седи обезсърчението? Когато търговецът се обезсърчава, че е сиромас, вади кесията си, отваря я, няма нищо вътре, обезсърчава се. Гледа, в касата няма пари, касата не се обезсърчава, но той се обезсърчава. Вземете един ученик, изпитва го една комисия, комисията го къса, тя не се обезсърчава, пък той се обезсърчава. Сега вас ви се виждат тия неща лесни работи. Лесните работи трябва да се обяснят малко, да станат ясни. Трябва ли да се обезсърчава човек или не трябва да се обезсърчава? Щом се обезсърчава, трябва да се насърчи, щом се насърчава, трябва да се обезсърчи. Следователно, и двете са необходими. Щом става едно нещо, то е необходимо. Щом се обезсърчава, трябва да има някаква причина, щом се насърчава, трябва да има някаква причина. Сега, в какво седи обезсърчението? Че обезсърчението не трябва да взема повече време, отколкото трябва и насърчението не трябва да взема повече време, отколкото трябва. И на двете времето трябва да бъде определено.

Аз разглеждам въпроса органически. Ако човек постоянно яде, ще бъде ли приятно? Животните, млекопитаещите, всичкото си време употребяват за ядене. Най-първо те събират храната си, после я

преживят и после мислят пак откъде да добият храната. Постоянно умът им е зает само с ядене. И от туй ядене и на мъжките, и на женските им изникнали рога. Българите често казват: „Като направиш това, рога ще ти изникнат ли?“ Животните, след като направили някои работи, им изникнали рога. Запример, ти се караш с някого, той те хлопне по главата, излиза рог. От какво излезе?

Може да се спрем върху естествения ход на нещата. Каква е разликата между насърчението и обезсърчението? Кое предшества най-първо, обезсърчението или насърчението? Ами че обезсърчението произлиза от човека. Запример, кога започнало на земята да става ден и нощ? Когато земята започнала да се върти около оста си. По две причини станало ден и нощ на земята. Земята почнала да се върти около оста и около слънцето. Ако земята се върти само около слънцето и не се върти около своята ос, на една част на земята щеше да има вечен ден, на другата страна – вечна нощ. Логически е такъв изводът. Но понеже се върти и около своята ос, започнало да се образува ден и нощ. Земята може да се върти около слънцето, ако слънцето беше голямо по маса, но не издаваше светлина, тогава въпросът щеше да бъде друг. Защо се върти земята около слънцето? – Защото то е по-голямо. Всякога в пространството малките тела се движат около големите.

Сега въпросът беше: Може ли човек да се насърчава и може ли човек да се обезсърчава, без да се е насърчил? Може ли обезсърчението да го обезсърчиш? Съществува едно проявление, което е следното: Вие имате една малка болка на пръста някъде и постоянно казвате: „Много ме боли пръстът.“ Но ако ви заболи зъб, тогава болката на пръста не я чувствувате, голямата болка на зъба поглъща малката болка. Тогава съществува едно състояние, че когато болката превиши границите, които човек може да издържа, той

загубва съзнание. Казваме: Болката се увеличава постепенно, докато човек изгуби съзнанието си и престане да страда.

Когато един учител каже на ученика: „Ти днес не си знаеш урока“, къде е обезсърчението? Турил му единица, запример. Де седи причината на обезсърчението? В единицата ли седи или някъде другаде? Ако един апаш бръкне в джоба ти и ти измъкне парите, без ти да усетиш и като бръкнеш и видиш, че ти няма парите, де седи обезсърчението? Сега, в дадения случай какво е апашът, който изважда парите? Той си позволил да направи нещо, което според обществото не е право. Той бръква, взема парите, той се радва като те обрал, пък ти, обраният, скърбиш, че са те обрили. След като хванат апаша, този, който откраднал, и на тебе ти върнат обраните пари и накажат крадеца, ти се радваш, пък апашът страда. За какво ще страда? Той страда, че е бил много невнимателен, че са го хванали. Щом вас някой ви извади кесията из джоба, без да го видите, как мислите, накъде е бил вашият ум? Вие някой път направете един опит, турете в кесията си един лев и постоянно мислете за кесията си. Нека да има апаша около вас, ще ви оберат ли? Ако постоянно държите мисълта си за кесията, мислите ли, че ако някой рече да бръкне, и вие няма да почувствувате? Представете си, че след като учите дълго време в училището, вие се обезсърчите. Казвате: „Това училище няма да мога да го свърша, то се видя.“ Или някой добър човек каже на себе си: „От мен човек няма да стане.“ Сега, какво разбирате, че от него човек няма да стане? Каква е идеята, която се влага? Запример, вие имате един вол и един кон. По какво се отличава един кон и по какво се отличава един вол? Конят има съществени черти. Или по какво се отличава един вълк? Вземете едно тревопасно и другото месоядно, съществената разлика между тях в какво седи? Разликата седи в храната, но същевременно и в устройството на храносмилателните им системи, по един начин са

устроени зъбите на вълка, стомаха, червата, после неговите крака и по друг начин са устроени на едно тревопасно животно.

Следователно, ако вие имате една мисъл, тя спада към кой ред мисли? Към добрите или към лошите? В какво седи една добра мисъл? Какви са качествата на една добра мисъл и какви са качествата на една лоша мисъл? Иде ти мисълта да откраднеш. Кой е поводът? Поводът може да е гладът, гладувал си дълго време. Казваш: „Тази работа няма да стане тъй.“ Просиш от този, не дава; просиш от онзи, не дава. Най-после дойде ти наум: „Трябва да измисля нещо, ще открадна.“ Тогава, каква е разликата в следните два случая: Ако фурнаджията направил 500 хляба топли и ти минеш и вземеш един хляб, това го счита кражба. Крушата, която родила хиляди круши, ти минеш покрай нея, откъснеш една круша, изядеш я и си заминеш, не се счита кражба. Понеже крушата седи мълчалива и казва: „От мене да замине.“ Ако вземеш един хляб от фурнаджията, той веднага ще те хване. В какво се различават тия две постъпки? Ако вземеш един плод от едно дърво, счита се в реда на нещата, а ако вземеш един хляб, не е в реда на нещата. Защо не е в реда на нещата? Сега да каже някой, че от мене човек ще стане. Хубаво, като е станало човек от него, по какво се отличава този човек, който казва: „От мене човек няма да стане“? Да разсъждаваме сега. Казва някой: „Аз ще стана хлебар.“ Като стане хлебар, казва: „От мене хлебар няма да стане.“ Какво се разбира? Фурна няма да има, брашно няма да има, хляб няма да има. Казва някой: „Аз учен човек няма да стана.“ Какво лошо има? Той е учен човек по естествените науки, да кажем голям естественик на насекомите, знае имената на всички насекоми, в туй седи неговата ученост, изучава качествата им, първо външната форма, после навиците им в какво седят. В какво седи учеността на този човек? Или да кажем, един пчелар, в какво седи неговата ученост? Считат го специалист, казват: „Той много знае за пчелите.“ Много знае за

пчелите, но същественото не знае. Знае как се размножават пчелите, как става царица, работниците, търтеите, всичко туй знае, но онова, което пчелите знаят, той не знае. Пчелите знаят да намерят тази храна и да направят царица, да намерят храна и да направят работници, знаят да намерят храна и да направят търтеи. Този човек всичко знае, но как да направи една царица, не знае. Ако остане една царица, той да я отхранва, той ще я умори. Казват: „Всичко знае от пчеларство, учен пчелар е.“ После казват: „Той е голям моралист“, че много работи в морала знае, но същественото не знае в морала. Морал. „Мор“ значи повече, „ал“ значи да взема. Да си моралист, значи да вземаш повече. Всеки човек, който много взема и малко дава, е моралист. Някой път някой ваш приятел е много мълчалив. Някой път започне много да говори, казвате: „Страшно ме обиди.“ В какво те обидил? В какво седи обидата? С езика си размърдал въздуха, нищо видимо няма. Казвате: „Той ми каза, че съм вол.“ Че де е волът? Произнесъл името „вол“, произнесъл името „лисица“, произнесъл името „вълк“ и ти си се обидил. Че вълкът го няма, къде е вълкът? Като казал, той само разклатил въздуха. Или ти казал някой, че си много лош човек. Де е лошавината тук? – „Ти много зле постъпваш.“ Дайте ми обективно злата постъпка. Или ти казал: „Ти мислиш като лисица.“ Какво лошо има в това? Лисицата мисли да намери някоя кокошка да се нахрани и ти мислиш да хванеш някоя кокошка. Лисицата мисли и хване някоя кокошка, но и човек мисли, и той хване някоя кокошка. Казва ти, че ти мислиш като лисица. Значи, и ти мислиш да хванеш някоя кокошка. По какво се различавате? Лисицата ще оскубе перата и без да пече на огън тази кокошка, ще я изяде. А пък ти, културният човек, ще я оскубеш, ще я опечеш хубаво, ще ѝ туриш сос, ще вземеш ножче, ще отрежеш едно парче и ще ядеш. Различавате се. Тя, лисицата, много бърза, изведнъж ще оскубе перата, ще се наяде. А пък ти, след като си се наял, ще пиеш едно

винце отгоре на кокошката. Виж, кокошката винце няма да пие, тя може би ще иде на някой извор, ще се напие вода. Има едно различие.

По този начин ние като разсъждаваме, не можем да кажем кое е морално в даден случай и кое е неморално. Всяко нещо, което спъва прогреса на човешкия ум, е неморално. Всяко нещо, което спъва човешкия живот, е неморално. Всяко нещо, което спъва човешката сила – силата в добрата смисъл – е неморално. Всяко нещо, което те спъва да се проявиш като човек, е неморално. Ти в живота си трябва да седиш настрана от ония неща, които те спъват. Нещата при тебе няма да дойдат, а ти отиваш при тях някой път. Бъчвата не отива при пияницата, но пияницата отива при бъчвата. Кръчмарят ли отива при пияницата или пияницата при кръчмаря? Не ходи в кръчмата, нищо повече.

Сега аз желая да ми дадете едно обезсърчение, да ми кажете едно обезсърчение, което да е хас обезсърчение. Аз съм ви привеждал един пример за един турски султан, който искал да му кажат една лъжа, но да бъде същинска лъжа. И който каже една същинска лъжа, ще му даде едно голямо възнаграждение. Иде един и носи едно яйце и казва: „Майка ми едно такова яйце го тури под квачката и от яйцето излезе цяла камила.“ – „Ола белир“, казал султанът, може да стане. Иде друг, носи един косъм от брадата на баща си, казва: „Този косъм баща ми го тури на Дунава и стана мост.“ – „Може да стане.“ Не признава султанът, че това е една лъжа. Най-после иде един турчин и с него двама хамали, носят един голям куп, който събирал 200-300 кила вода. Носят го на една върлина. Казва: „Баща ти във време на войната с московеца взе назаем от баща ми този куп с пари.“ Султанът казва: „Не може да бъде това.“ Ако каже, че може да бъде, трябва да върне парите. Когато не искаме да изпълним, казваме: „Това е лъжа.“ Сега и вие, кажете ми, като на този султан, едно обезсърчение. В

обезсърчението се намалява пулса на сърцето с десет от обикновените трептения. Ти си обезсърчен, веднага иде един страх, че ти ще изгубиш нещо, което имаш – започва сърцето да намалява трептенията. Ако се увеличава пулсът ти с десет, тогава ти си се уплашил. В намаляването на пулса човек придобива едно състояние на обезсърчение, казва: „Тази работа няма да я бъде.“ В увеличението на пулса не иде обезсърчението, но иде страхът. Често, когато ти вземат нещо от товара на гърба, ти се обезсърчиш; ако те натоварят, ти ще се уплашиш. Та вие, когато се товарите с ненужни мисли повече, отколкото трябва, вие се уплашвате; когато ви вземат от добрите мисли повече, отколкото трябва, вие се обезсърчавате. Следователно, дръжте пулса си в нормално състояние на сърцето. Или другояче казано: Хранете добре сърцето. Добрият живот, това е храна за сърцето. Защо трябва да живеем добре? – Трябва да живееш добре, защото твоето сърце трябва да функционира. Ако функционира сърцето ти, имаш живот. Щом имаш живот, ще имаш постижения. Щом изгубиш живота си, щом изгубиш този импулс, никакви постижения няма да имаш.

Та казвам: При новите условия на вас ви дават известни задачи, които трябва да ги разрешите. Едно обезсърчение е една задача, която трябва да разрешите. Да кажем, във вас паметта е отслабнала, вследствие на това вие се обезсърчавате. Кажете ми сега: Защо отслабва паметта в човека? – Доста труден въпрос. Паметта отслабва, когато се разединява съзнанието, няма единство в съзнанието. Когато някой говори, умът му е на две места, тогава паметта е слаба. Вие искате да станете богати, искате да станете и добър. Съвместими ли са двете неща, богатството и добротата? Сиромашията е несъвместима с добротата, но и богатството е несъвместимо. За мене и сиромашията е несъвместима с добротата и богатството е несъвместимо. Тия са външни понятия. Доброто само по себе си не се

нуждае ни (от богатство), ни от сиромашия. Онзи, малкият извор, има ли той нужда от езеро или от някоя река, той да се насърчи? Че изворот ще стане река или езеро, за него това не е съществено. За извора, който извира, не е съществено къде ще се влее, в река или в езеро.

По някой път защо се сърдите, кому се сърдите? Не че сръдната не е нещо неестествено. Да се разсърдиш, но на свят да се разсърдиш, да свършиш някоя работа добре. Като се разсърдиш, да изучиш добре уроците си, сръдната е на място. Има една сръдна, човек като се разсърди, че работа не свършва, тази сръдна не е на място.

Настрадаин Ходжа ходил по света и никой нищо не му давал. Дошло му наум да открадне. Купил си една пила и отива при един богат търговец, който си затворил дюкяна с един от тия старите куфари и започнал да реже куфара, да отвори, да влезе и да вземе, каквото му трябва. Питали го: „Настрадаин Ходжа, какво правиш?“ – „На цигулка свиря.“ – „Гласът къде ѝ е?“ – „Утре ще го чуете.“ Това е един турски анекдот. Ти мислиш нещо в себе си. С пилата търкаш, търкаш. Нали някой път ти мислиш нещо и онзи те пита: „Какво мислиш?“ Той те вижда, че мислиш. – „Ще видиш.“

Казвате за някой човек, че е добър. Може ли да ми кажете, каква е характерната черта на добрия човек? Някоя външна черта на добрия човек. Или казвате: „Той е умен човек.“ Характерната черта на умния човек коя е? Умният човек никога не спи. То е едно от качествата. Второто качество на умния човек е, че той никога не се обезсърчава. Това разбирам умен човек. Щом се обезсърчаваш, не си умен човек. Щом обичаш да спиш, не си умен човек. Станало е нещо и ти се обезсърчаваш, че не можеш да направиш нещо. Пък не си учен. Умният всичко може да направи. Няма нещо невъзможно за умния. Той като погледне, казва: „Това така ще стане.“ Вземете онзи майстор, който знае да крои. Вземете един плат, скрои го, не може да намериш

нито една погрешка, умният майстор ще направи една отлична дреха. Ако не е майстор, много погрешки ще направи. В ума на майстора съществуват всичките начини да скрои дрехата. Ти седиш, нищо не разбираш. Когато човекът не разбира работата, той се обезсърчава; когато я разбира, той се насърчава. Ако вие се обезсърчавате, липсва ви нещо, вие не сте от умните. Щом се обезсърчиш, ще си кажеш: „Не съм от умните.“ Значи, ще повишиш пулса на сърцето си, ще възстановиш пулса на сърцето си. Аз мога да насърча който и да е обезсърчен. Запример, някой се обезсърчил, изпитвала го някоя комисия, скъсала го. Отивам при тази комисия, казвам: Турете му пет, аз плащам. Турят му пет изведнъж. Веднага той се насърчи. Всичко зависи от петте. Като му турят единица, две, опасно е, обезсърчението иде. Разправяха ми един анекдот. Един царски син казва на учителя: „Това е един вълк“, когато вижда една лисица. Учителят му казва: „Обикновено така хората казват, но това е лисица.“ Така му казва, за да не го обиди. Царският син, когато не знае да направи различие между лисица и вълк, казва на лисицата вълк. Учителят му казва: „Обикновено го казват вълк, но научно се казва лисица.“ Обикновено е скъсан, но всъщност не е.

Да ви кажа онзи пример, който се случил с един студент, мисля по правото. Скъсва го професорът му. Започва човекът да учи и втори път го скъсва. Той пак учил и на третия път казва на професора си – той бил безбожник: „Два пъти ме скъсва и мислех, че не зная, но и сега ако ме скъсаш, ще те хвърля от прозореца.“ Ще хванеш професора и ще кажеш: „Два пъти ме скъсва, не знаех, но сега зная и сега ако ме скъсаш, ще те хвърля от прозореца.“ Професорът му турил шест. Ако ти не можеш да дигнеш този професор и ако намериш, че знаеш, няма да те скъса професорът. Два пъти може да се обезсърчиш, но на третия не можеш.

Нали знаете онзи пример за един американски проповедник, който проповядвал за един от еврейските пророци, който хванал 300 лисици. Той казал, че опашките на лисиците били много дълги, по три метра. Имало един негов приятел, който знаел, че приятелят му обича да преувеличава и се били уговорили, когато много преувеличи нещо, той да му завърта пръста си и проповедникът като види, ще се сети и ще намали. Като казал, че опашките на лисиците били три метра дълги, той завъртял пръста си. Проповедникът казал: „Вижда ми се много три метра дълги, но трябва да са били два метра и половина.“ Приятелят му пак завъртял пръста. Той пак намалил на два метра и така, докато ги намалил до половин метър. Като намалил на половин метър, приятелят му пак завъртял пръста, но той казал: „Не намалявам повече.“ Като дойдем до факта, не можем повече да скъсяваме. В света има една естествена големина. Естествената големина е тази, в която човек може да се прояви. И човешката интелигентност има сто хиляди степени. Тя е като зазоряването, в началото слаба и после постепенно се усилва, усилва. То зависи от обстоятелствата на земята. Не е необходимо човек изведнъж да придобие човешката интелигентност. Това няма да бъде здравословно за неговата нервна система. Някой път човек трябва да бъде невежа. Невежеството е място на почивка. Да бъдеш невежа, разбирам да си почиваш. Да бъдеш учен, трябва да бъдеш на работа. Когато някой път казвате: „Ти си невежа“, искам малко да си починете. Когато искам работа, непременно знанието трябва да дойде.

Та казвам: В природата (обезсърчението) е една почивка, насърчението – работа. След всяко обезсърчение какво иде? След всеки ден иде нощ. След всяка нощ иде ден. След всеки изгрев иде залез и след всеки залез иде изгрев. Така следват. Тогава помнете: След всяко обезсърчение иде едно насърчение и след всяко насърчение иде обезсърчение. Редуват се нещата в света.

Сега същественото за вас кое е? Как бихте лекували обезсърчението с музика? Каква песен бихте му пели? На ленивия каква песен ще му пеете? Ще му пееш песента за прилежанието. На сиромаша каква песен ще му пееш? – За богатството. На лошия каква песен ще му пееш? – За добротата. На невежия ще му пееш за учения. Контрасти в света има. Всякога, щом имате едно състояние, изкажете противоположното състояние. Всякога всички неща имат два образа. Щом дойде един образ, вие трябва да имате друг образ. Трябва знание, че има друг образ. Щом нещата имат само един образ, остават неразрешени. Щом вие не туряте закона на противоположностите, вие нямате разрешение. Болестта е една необходимост. Много пъти в хората се натрупват мазнини, остават неорганически вещества. Ако така продължава, той може да спре сърцето му, да изгуби живота си. Затова го хване болестта затлъстелия човек и като го раздруса, за един-два месеца тури му линия, изпосталее. Какво лошо има, че е боледувал? Болестта е на място. Някой човек забогатял, обича да яде и пие, да се разхожда. Дойде сиромашията, впрегне се този човек на работа. Какво лошо има? Аз ви превеждах един пример за една българка, Минекша от Варненско, не зная дали го помните. Тя била жена на един български чорбаджия и постоянно боледувала, не могла никаква работа да върши, все по две слугини и децата ѝ гледат други. Не може да готви, не може да си донесе вода. Така минавала из цяло село, Минекша казвали. Аз проверявам факта. Но се случва, че пропада мъжът ѝ, изгубва всичкото богатство. И Минекша след години се научила и да готви, и вода да носи, и да тъче, и да преде, дори на пет нищелки се научила да тъче и да насновава.

Значи всеки човек има една възможност, като го турят на лошите условия, да прояви известни способности. Като турят човек при лоши условия в света, той съзнава своите способности, които са

заложени. Добродетелите в човека при лошите условия се проявяват. Тъй щото скритите сили, които природата е вложила, когато дойдат някои големи изпитания, то е просто да ни застави Бог да развием в нас хубавото, на което ние не сме обърнали внимание.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 33 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 23 юни 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

ДАВАНЕ, ВЗЕМАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Добрата молитва

Имате ли зададена тема? – /Имаме. /

/Прочете се темата: „Ползата от служенето“. /

Пишете върху темата №23: „Качества върху противоположностите“.

Вие не сте изучавали закона. Защо човек трябва да има самообладание или трябва да бъде господар на себе си? Трябва да бъде богат, трябва да бъде учен. Но какво значи да има човек самообладание? Какво значи човек да е господар на себе си? Най-първо човек, за да има една правилна стойка, вие не може да си представите какви усилия е вложила природата, за да научи човек прав да стои. Някои седите със свити рамене, някои не знаете да седите. Според както седиш, такъв е и живота, който ще проявиш. Мислиш за Бога, но като дойдеш до практическия живот, не можеш да приложиш каквото мислиш. То е само идейно. Идейно можеш да говориш за Бога, в приложението ще направиш това, което земята изисква. Три неща се изискват, за да може човек да има един отличен живот: Да знае как да взема, да знае как да дава и да знае как да прилага. Казват някои: „В какво седи философията на живота?“ – Да знаеш как да даваш, кога и как; да знаеш как да говориш, кога и как да говориш.

Служенето сега. Колко елемента има служенето? „С“ – то е един елемент. „С“ какво означава? Вторият елемент е „Л“. Третият елемент е „У“. „Ж“ е четвъртият елемент. „С Л У Ж Е Н И Е“. В дадения случай първият елемент на служенето дава безграничност на понятието. Ще служиш специфично, не на един човек, но някой път (на) едно

брѣмбарче. На един лист ще послужиш, паднал някъде, пет пари не струва, ще се наведеш да го вдигнеш. Колко енергия ще изхарчиш за този лист? Този лист не плаща твоята енергия, която изхарчваш. После ти не знаеш къде може да го туриш. После ще изхарчиш една твоя мисъл, ще иждивиш част от времето си. Още първият елемент, какъв е той? Първият елемент, „С“-то, показва, че имаш достойнство, искаш да послужиш на един лист. Какво означава падналият лист? Всеки един човек, който не служи на Бога както трябва, той е паднал лист, който се търкаля из калта. Този стъпи отгоре му, онзи стъпи отгоре му, този го побутне, вятърът го дигне, обръща го. Ти го срещнеш и кажеш: „Какво да ти направя?“ Вземеш го този лист, поставиш го някъде и си заминеш. Каква услуга може да направите на един лист? Да му помогнеш в страданието е невъзможно, понеже той сам в себе си няма никакъв център, който съдържа. Той няма смисъл в живота. В дадения случай той съзнава своето страдание. Каквото да му кажеш, ще ви каже: „Не знаеш ли, че аз страдам?“ Няма изходен път страданието. Вие никога не може да се избавите от едно страдание, ако нямате един център, за който да се държите. Страданието произтича, то е първият акт, когато скъсаве връзките. Да се помъчим да ги скъсаве, те не се късат. Когато скъсаве ония връзки, с които любовта иде, тогава иде страданието. Всякога страдаме за онова, което сме изгубили. Ти страдаш за нещо, което си изгубил. Ти искаш да бъдеш богат и си изгубил своето богатство. Искаш да спечелиш, че си изгубил. Ти си бил богат. Богатството за тебе не е нещо ново. Да допуснем, че си изгубил здравето. Ти вече съжаляваш, страдаш. За какво? За изгубеното здраве. Какво нещо е здравето? Тъй, както се пише, З Д Р А В Е, „З“-то е първият елемент. В какво седи здравето? Да кажем, вие мислите, че идеята сама по себе си е ясна. Щом речеш да изясниш своята идея, тя става тъмна. Представете си, че аз ви завеждам в една стая. Вие сте учен човек, музикант сте,

знаете да пеете хубаво. Вечерно време загасвам всичките лампи, казвам: Я ми пейте! Но ви дам една нова песен. Ако ви дам една песен, която вие сте изучили, все таки вие имате. Давам ви една нова песен, вие не може да я пеете. Ако дойде светлината, вие започвате да пеете. Щом изгася светлината, вие не можете да пеете. А за да заслужите, какво ви трябва? Ти можеш да служиш само на великото в света. На дребни работи не се служи, то е невъзможно. Единственото нещо, на което ние можем да служим, то е само Бог. Извън Бога никому не можем да служим. Невъзможно е да служиш тъй, аз както говоря, невъзможно е да служиш заради следните съображения. Ти не можеш да вземеш с ръката си една дребна прашинка, не можеш да я видиш. Как ще вземеш това, което не виждаш, как ще го хванеш? Да служиш някому, значи да го обхванеш, да го видиш. Може ли да служиш на това, което не виждаш? Ти на един лист не можеш да служиш. На една капка вода не можеш да служиш. Слуга можеш ли да станеш на листа? Значи, само на великото в света, само на Бога може да служиш. Бог е една дума непонятна. Може да служиш на онова, което ти е дало живота. Можеш да служиш на онова, което ти е дало ума. Можеш да служиш на онова, което ти е дало сърцето. Можеш да служиш на онова, което ти е дало тялото, в което сега живееш. Можеш да служиш на онова, което те е оградило с всички блага в света. Защото в момента, в който ти се поколебаеш да му служиш, ще дойдат всичките страдания върху тебе. При най-малкото колебание да му служиш, ще дойдат всичките страдания или съвсем ще изчезнеш от света. Няма да те има никъде. Да изпъдим от един клас едного, значи, че той няма да съществува отвън. Той отвън може да съществува, но тия блага в класа ще изчезнат заради него. Ти ще изчезнеш за онзи порядък, който Бог е създал, ти ще излезеш извън него. Щом излезеш извън порядъка, който Бог е създал, ще дойдат всичките страдания. Щом вие страдате, значи вие сте извън

Божествения порядък. Защо страдаме? За своето непослушание. Всеки човек, който страда, показва, че той е непослушен. „Много страдаме.“ – Увеличило се непослушанието. – „Страдам.“ – Не си много разумен. Защото ако беше разумен, веднага щеше да се изправи. Поканили го на гости, нагостили го хубаво, сутринта го боли коремът, страда. Кой му е крив? Не знаел как да яде.

Как се яде? За да ядеш правилно, ти трябва с хляба да се разговаряш, да го питаш откъде е дошъл и тогава ще го възприемеш. Казваш: „Заповядай!“ След като се запознаеш, като се обичате, ще кажеш: „Заповядай в моя дом“, ще отвориш главната врата, порта. Тогава тридесет и двама професори, облечени в белите си дрехи, изправени като войници ще се отворят, казват: „Добре дошли.“ Той ще влезе, ще го приемат. Че то е един свещен акт. Вие казвате: „То ще се яде, няма какво да се прави.“ Но то е един процес отрицателен. Ако човек види една чорба и си помисли: „Ядене ли е това, то не е ядене. Картошки супа, разбъркани, смачкани.“ В яденето трябва да имаш какво да ядеш, да има с какво да се запознаеш. Как ще се запознаеш с водата, например, по кой начин ще се запознаеш? Кой е езикът на водата? Най-последен кой е езикът на вашето страдание? Коя е първата дума, с която ще започнеш да се разговаряш със страданието? Страданието е много учено, на земята по-учено от страданието няма. Сега питате: „Защо човек трябва да страда?“ – За да станете учени. Човек, който не страда, учен не може да стане. Който не страда, и добър не може да стане, той не може да употребява и доброто. Защото доброто, то е услугата да те извадят от страданието. Страданието е велика задача, с която трябва да се справиш. Друг един възглед има за живота. Всички страдания са задачи, които трябва да разрешите. След всяко страдание, ако правилно го разрешите, иде нова светлина, иде нова придобивка, облагородява се умът, облагородява се сърцето,

облагородява се сърцето, облагородява се тялото на този, който страда.

Запример, вие искате да дадете някому един поглед. Как ще го дадете? Какво ще го направите? Да кажем сега: Вземете един тон на щастieto. Кой е тонът на щастieto? Не тонът на самото щастие, тонът на дрехата. Най-първо щастieto си има една горна дреха, която носи. Това е сол. Не че е сол българска, но сол, с която посоляват нещата. Солта ни избавя от едно зло. Българите обичат много сол. Северните и западните народи много малко ядат сол. Много малко сол трябва на човека, микроскопическо, не с пилюлки. Сол ще вземеш с върха на една игла. Имаш чорба, колко сол трябва да туриш? Аз ако бих бил готвач, ще извадя иглата, ще бодна на върха и ще туря в яденето. Колкото се закачи на върха на иглата, това е солта. Често някои думи във вас са много осолени, не са безсолни. Всичките хора страдат от осолените думи. Много сол изсушава. Всички от вас, които съхнете, имате много сол. Онези от вас, които задебелявате, имате много вода излишна. Да имаш много вода, не е хубаво. Аз някъде колко вода бих турил? Пак с иглата. Казвате: „Колко вода?“ – Колкото се закачи на върха на иглата, толкоз ще туриш в яденето. Ако ви готвя ядене, ще туря една бодка от сол, една бодка от вода, ще туря после и една бодка от сладкото – три елемента. Как ще се освободите от водата? Има само един начин, чрез изпарение. Значи, ако в някоя долина няма излаз, една река, която тече, набира се и се образува едно езеро. Щом се образува езеро, ще дойдат много животни да живеят там. Помнете сега правилото: Да дадеш, трябва да знаеш как да дадеш. Да вземеш, трябва да знаеш как да вземеш. Трябва и да знаеш как да прилагаш. Всички имате правото в себе си. Вие сте го занемарили. Някой път кажете една дума, вас ви стане мъчно, казвате: „Туй нещо не трябваше да го кажа.“ Направиш някое движение, кажеш: „Това не трябваше да го направя, така аз не трябваше да

постъпва.“ Или някой път ви се дава едно вътрешно наставление, усещате едно вътрешно нарушение. След малко вие се оправдавате. Че в дадения случай вие ще изхарчите повече енергия, отколкото трябва. Знаете ли колко мъчно е да се събира енергията? В света има две неща, с които човек трябва да се справи. Някъде имаме повече време, по-малко енергия – енергията трябва да се пести. За да спестим енергията, тогава трябва да употребим повече време. А някой път искате да съкратим времето, тогава харчим повече енергия. Не съкращавайте времето. Нямах право да съкращавах времето. Вие съкращавате дробите. По кой начин се съкращават дробите? Вие съкращавате излишното. Никога ти не може да съкратиш времето. Че как ще го съкратиш? Те са философски въпроси, да ги изоставим.

За всички неща има време. Ти можеш да бъдеш добър само за времето, което е определено за доброто. Ти можеш да любиш само за времето, което е определено за любовта. Ти можеш да учиш във времето, когато е определено за учене. Ти ако всякога учиш, ще ти побелее главата. Пък ако всякога учиш, косми ще ти израснат навсякъде по тялото. Ти ще станеш като животно. Че на тези животни от много учене им израснаха тия косми. Сега като ви привеждам този пример, казвате: „Как може от учене да израснат косми?“ Онези, които отиват на северния полюс, си турят шуба, голяма мечка кожа. Защо туря този човек шуба? Много учен е. Дълго време мисли как да се справи със студа. Намира, че дебелите дрехи, мечките кожи ще му помогнат. Не е глупав човек. Един ескимос знае да се справя със студа. Но ако дойде в топлите места, той знае как да се справя със студа, но в топлите места със своите дебели дрехи как ще се справи? В него ще се зароди желание да се освободи от дрехите. Тогава онзи стих, който тълкуват в Писанието: Да се отрече човек от себе си, от своите мечи кожи на северния полюс. Щом си дошъл на топлите места, ще се отречеш от своите мечи кожи, от дебелите си дрехи ще

се отречеш и ще се облечеш с тънки дрехи. Ще облечеш тънки дрехи, само от платно, леки. Дебелата дреха може да е била 15-20 кила, като идеш в топлите места, ще останеш само с няколко кила върху себе си. Какво ще стане? Мечата кожа ще иде при мечките. Вълната ще иде при овцете. Като се откажеш от себе си, всяко нещо, което си заробил, то ще иде при своите си, ще се радва. Да се отречеш от себе си, ще изпратиш всичките слуги да идат при баща си и при майка си, ще им дадеш отпуск, ти ще станеш господар, да служиш само на себе си. Това значи да служиш на себе си, да дадеш отпуск на всички слуги. Да дадеш свобода на своя ум. Вие карате някой път ума си за вас да мисли само. Умът и за себе си трябва да мисли. Какво значи умът да мисли за себе си? По този начин, по който сега мислите, въпросите не могат да се разрешат, нищо не може да се разреши. Относително нещата ще ги имаш. Ти и при сегашните условия на живота ще бъдеш един. Как се казват тия хора, които наемат стаи? – Кираджии. Наемеш стая за една година, ще те изпъдят. Защото ако влезеш в един апартамент, голям наем искат хората, не можеш да плащаш сумата, ще излезеш. Ако влезеш в един апартамент, който е неудобен, ще се яви недоволството, ще търсиш друг апартамент. В дадения случай ще излезеш, че не може да плащаш, в другия случай ще излезеш, че няма удобства, няма баня, искаш да се къпеш, няма хубава кухня, в апартамента няма асансьор да излезеш навън. Ще кажеш: „Асансьор ми трябва.“ Защото в един автомобил нямаш. Щом имаш един апартамент в природата, тия автомобили са асансьори, качиш се, хвъркнеш надалече, спестиш времето. Каква е разликата между ходенето и асансьора? Когато сам се движиш, господар си на себе си. Щом вляза в един автомобил, не съм господар, друг ме кара, където иска. Може да станат много аварии с мене. Или качиш се на един параход, ти вече не си свободен. Щом започнеш да мислиш с мисълта на другите хора, ти вече имаш автомобил, вземаш чужди

мисли, ти си в автомобил, автомобилите ходят, където искат. Ако е някой умен човек, ще се изкара.

Преди няколко дни наши приятели отидоха на Рила, но трябваше да спрат на пътя. На пътя намерили четирима души, изскочили от един автомобил, който се блъснал в един стълб и четиримата убити. Те трябвало да се спрат и да отидат да обадят на властта, че има убити на еди-кое си място. Ти мислеха да тръгнат и да вървят. Често вие тръгвате и виждате, някой се ударил в стълба на електричеството, станало е някаква авария. Често стават тия сблъсквания във вас. Вие се спирате.

Питате: „Какво нещо е любовта?“ Любовта е да знаеш как да я възприемаш, да знаеш как да я даваш и да знаеш как да я прилагаш. Ако не знаеш как да приемеш любовта, ако не знаеш как да даваш любовта, ако не знаеш как да прилагаш любовта, ти не можеш да знаеш какво нещо е любовта. Единственото нещо, което не се знае и никога няма да се знае, то е любовта. Защото не можеш да я разделиш и да я видиш, тя е толкова обширна, че никъде граници не можеш да видиш. Представете си сега за любовта, че е слънцето. Ако го разглеждаш като твое тяло, че искаш отвън и отвътре да е увито с една диамантена кожа, гладко едно кълбо, което има един милион километра в диаметър. Но живеят същества разумни, всички облечени в твоята дреха, какво ще знаят те за слънцето? Ако обикалят, какво ще научат? Представете си, че туй слънце свети. Защо свети туй слънце? – Защото ви обича. Като идете при него, то ще загасне и вие ще бъдете в тъмнина. Нали сега има противоречие? Ако слънцето изгрее, ти ще си затвориш очите. Нали е опасно слънцето? Докато ти обичаш слънцето, то ще те гледа; щом престане то да те гледа, ти не го обичаш. То е вече тъмно.

Сега аз ви навождам на една мисъл: Правилно да даваш. Онова, което Бог ти е дал, трябва да го дадеш. Трябва ти да го дадеш някому,

не го задържай за себе си. Служенето седи в това: Бог ти дава нещо, да идеш да го дадеш някъде, да изпълниш Неговата воля. Ако ти дадеш това нещо, както Бог изисква, ти ще почувствуваш една вътрешна радост. Когато дойде някой, който носи Божието благословение, да го възприемеш, да го оцениш, пак ще се зарадваш. Тогава имате следния процес: От взимането и от даването изваждаш третото правило – прилагането.

Сега нека да попеем, остават още няколко минути. Този часовник избързал. Някой път тоновете пристигат по-рано, някой път закъсняват. За да не закъснее, ускорява хода, пък за да не отиде по-рано, забавя го. Някой път не се позволява да дойдеш по-рано, позволява се да закъснееш. Друг път не са позволява да закъснееш, позволява се да дойдеш по-рано. В природата не се позволява да идеш по-рано, нито да закъсняваш. Няма да закъснееш и няма да идеш по-рано. Ще идеш точно навреме, като англичанин. Няма да закъснееш нито една минута.

Вземете сега „сол“ от първата степен. /Пеем „сол“. / На „сол“ му липсват няколко трептения. Отде започва „Давай, давай“? – От „ла“. Значи кой може да дава? Плодът. „Давай“ от „ла“ започва, понеже плодът дава. Дадеш откъснат цвят, правилно ли е това даване? Тогава, щом аз давам откъснат цвят, казвам: Ти можеш ли да го възкресиш? Можеш ли да дадеш живот на този цвят? Учен ли си да знаеш как да го възкресиш? Щом ви се дават цветя, можеш ли да ги възкресиш? На младите моми, които се женят, тази задача им дават. Все с откъснати цветя ги окичват, венци им правят от тях. Казват им: „Тия откъснати цветя тя може ли да ги възкреси, да ги оживите?“ Тя казва: „Мога, мога!“ Като започне да ги възкресява, тя започне да страда, понеже всички цветя, които са на главата, трябва да ги оживи. Всяка една мисъл, която не се прилага, тя е откъснат цвят. Трябва да обмислиш.

Някой ти казва: „Служи!“ Ако ти не знаеш, ти вече имаш откъснат цвят. – „Как да служа?“ – Учен човек си. Как трябва да служи човек? Богатите хора са намерили средството, понеже имат пари. Дойде някой, казва му: „Искаш ли да ми служиш? Давам ти един лев.“ Той не се съгласява. Дава два, не се съгласява, три, пак не се съгласява, четири, пет, десет, като дойде четири английски лири на ден, съгласява се, казва: „Ще служа.“ Четири лири по 500 лева. Курсът на лирата варира, ако стане война, лирата изгубва своята цена. Ако се подобрява положението на Англия, лирата се подига. Та ние, които имаме лири, ще зависи, ако е добре на Англия, и на лирата е добре, ако не е добре на Англия, и на лирата не е добре. На лирата е зле, пък и на нас е зле. Лирата може да се котира с 500, 400, 350.

Изпейте сега „Давай, давай“. Вие като пеете, много тщеславно пеете. Силното пеене е тщеславно. Тщеславието не че е лошо, но харчи се много енергия, повече енергия отива. „Давай, давай“, но не можеш да дадеш както трябва, повече енергия харчиш. „Давай, давай“, тихо като пеете. /Показва Учителят. / Кое по-хубаво? По-малко енергия, повече мисъл ще турите. Много енергия харчите, ще обеднеете. Точно да бъде, да няма нищо излишно. „Давай, давай“ любовта, както Бог ти я дал, така да я дадеш на другите. Изпейте „Давай, давай“ и хванете средния пръст на лявата ръка с дясната си ръка. Човек трябва да мисли, ако иска да пее. Един певец, който се учи, трябва да тури ръката си на челото, на разсъдителните способности, когато пее „Давай, давай“. При „всичко давай“, показалецът отстрани на челото. При „чисто семе пшеничено“, пръстът на устата. Защото от устата излиза плюнката. Плюнката оцапва всичко. Като говорите, излиза плюнка, оцапва човека. Като говорите, нищо да не излиза, нито една плюнка. После ти като говориш, въздуха го изкарваш толкова силно, че едно същество от невидимия свят, тъй като говорите, то може да изхвъркне като бомба.

Като говорите, тъй тихо да говорите, че това, което излиза от устата, да падне като някой нектар и да дойде, и да поглади ухото. Всеки звук трябва да образува едно трептение, като достига до ухото, да усеща една приятност. Когато и другите говорят, да усещаш една вътрешна приятност. Като произнесеш една дума и като чуеш една дума, да ти е приятно. Много добре трябва да се учи човек да говори. Когато говорите, трябва да знаете, че има ангели, които ви слушат. Някой път има някой приятел, не само приятели ви слушат, но има най-малко трима души, които ви слушат. Един професор от невидимия свят, един от духовния свят и един от физическия свят, трима души приятели, които вие обичате. Вие като говорите, те ви турят бележка, вие държите изпит. Може да ви турят две. Казвам: Когато говорите, когато мислите, знайте, че пред вас има същества, които ви наблюдават от трите свята и вашите мисли наблюдават, не критически. Те са невъзмутими, тихо и спокойно ви наблюдават. След като ви турят двойка, ще дойдат да ви потупат по рамото, казват: „Гледай да учиш по-добре.“ Казват: „Ние трябва да бъдем справедливи.“ После, ако ти турят по-голяма бележка, отколкото трябва, то е лъжа. Пък лъжа не трябва. Значи онова, което заслужаваш, трябва те да ти го дадат. Двете не е лошо, с два вола се оре. Единицата, и то е хубаво. На един кон се язди. Щом ти турят единица, да се качиш на единицата. Който има две, да впрегне двата вола вече на нивата. Като ти турят три, нали има кола с три колелета, на колата ще се качиш. Нали има такива мотоциклети с две колела, отзад едно и отпред едно. Колко души може да се возят на един мотоциклет?

Казвам: Давайте хубава преценка за нещата, които мислите. Давайте си преценка, да имате уважение и почитание към себе си. Когато говориш, има един разумен свят, който преценява твоите постъпки. Не да се страхуваш. Имайте желание всяка постъпка да е на

място. Онова, което вземаш, да е на място. Онова, което прилагаш, да е на място. Всичко да е на място.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 34 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 7 юли 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев²¹.

²¹ Бележка на стенографа: „На 30 юни т. г. Учителят не държа лекция.“ На 14 юли 1939 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа.

С ВЯРА, БЕЗ СМУЩЕНИЕ

Добрата молитва

Духът Божий

Малко размишление

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Има нещо, с което вие сте много запознати. То е смущението. Единственото нещо, с което сте много запознати, но не знаете неговия произход. Гладният се смущава за хляба. Жадният се смущава за водата. Майката се смущава за своето дете. Приятелят се смущава за своя приятел, бащата – за сина си, ученият – за науката си. Онзи, който обича, се смущава за любовта си. Който има знание, се смущава за светлината. Онзи, който има очи, се смущава, да не би да ги загуби. Онзи, който има уши, се смущава да не изгуби слуха си. Който има език, се смущава да не изгуби говора си, словото. Онзи, който има крака, се смущава да не би да се вържат краката му, да не може да ходи. Питам сега: Всичките тия смущения на място ли са? Щом не са на място, защо поддържате? Общо казано, поддържате ги. Не че човек желае да поддържа смущението. Смущението произтича от малко вяра. Всяко смущение показва, че вярата е слаба, показва едно невежество. Щом се смущаваш, ти си невежа. Какво значи „невежа“? „Невежа“ значи който не знае. Щом се смущаваш, значи трябва да се учиш. Добрата страна на смущението – човек трябва да се учи.

Сега, често всички говорят за любовта. Но коя е първата стъпка на любовта? Как ще проявиш любовта? Майката, след като родила едно дете, после съжалява, че го родила. Много пъти ти завържеш

приятелство с някой приятел, после съжеляваш, че си завързал приятелство с него. Добиеш знание, после съжеляваш, че имаш туй знание, понеже знанието безпокои. Вие искате да знаете всичко. Ако знаеш, че твоят приятел, когото ти обичаш, обича друго повече от тебе, ти се безпокоиш. Или да знаеш, че някой е по-силен от тебе, или ако някой е по-богат от тебе, ти се безпокоиш. Защо ако някой е по-богат от тебе, трябва да се безпокоиш? Каква е основата, защо трябва да се безпокоиш? Вие трябва да идете в първо отделение, да видите как децата започват с първата буква. Защото с коя буква трябва да започнат хората?

В еврейския език има един разказ, че когато Господ искал да създаде света, повикал всичките букви, да избере с коя да създаде света. Дошла първата буква, алефа, искала чрез нея да създаде. Казва му Господ, че не може, понеже с първата буква се пише една лоша дума. Всичките букви се явили и дали своето предложение с всяка една от тях да започне създаването на света. Бог се спрял на буквата Б, защото с другите букви се пишели се някои лоши думи.

В начало Бог създаде. Но то е един разказ. Какво означава Б-то? В български „бой“ се пише с Б. Когато светът се създал, мислите, че мирно се е създал. Голям бой е имало в света, най-големият бой, дето вие не сте го сънували. Какво разбирате вие под думата „бой“? Когато два народа се бият или когато двама братя се бият, как се бият по братски? Когато майката бие детето, как го бие? Каква е идеята на майката, когато бие детето си? Някои от вас сте били майки, като сте били вашите деца каква е била вашата мисъл, първата мисъл каква била, защо удряте детето? Вие не сте наблюдавали, но инстинктивно така сте го били.

Аз съм разправял един пример, който се е случил в селото Голица към Черното море. Наблюдава един, че една майка води пет мечета към една река. Върви, дигне един камък, хване един рак, даде

на мечетата. Едното от мечетата, като извади майка му, то се затичва и взема рака. Другите не могат да ядат. Извади един рак, то го вземе, извади друг, пак то го вземе. Най-после майката излязла от търпение и му ударила една плесница, че то легнало на земята. Тя тъй го ударила, че то не станало вече. Отива при него, побутва го, поклаща го, не става. Започва да реве. Оставила го и тръгнала с другите четири мечета. Защо ревала мечката? Ревала, че не знае как да бие. Често вие питате: „Защо плачете?“ – Защото не знаете как да постъпвате. Всеки човек, който не знае как да постъпва, той ще реве като мечката, т.е. осакатиш нещо. Тази мечка можеше така да бутне детето си, че да не остане на мястото. Тя излязла от търпение, ударила го, искала да му даде един урок, искала да му каже, че не трябва да бъде толкова користолюбиво. Като вземе едно раче, да стои настрана, да може да даде и на другите. Като вземат другите четири, тогава то пак ще вземе.

Казвам: При сегашните условия всички вие искате много знание. Защо ви е знанието? Колко хапки трябва на човека, за да се наяде? Не сте броили, толкоз сте учени. Колко хапки ви трябва, за да се наядете нормално, без да преядете и втори път да имате естествено желание да ядете? Един малък въпрос. Здравето на човек зависи от хапките. Ако изядеш 20 хапки, ти ще се научиш само да се караш с хората. Ако изядеш 13 хапки, ти ще бъдеш само подозрителен, кой каквото каже няма да вярваш, каквато работа захванеш, няма да ти върви, в тебе ще има подозрение. Ако изядеш 15 хапки, ще си продаваш наследството, ще си мениш мнението. Ако изядеш 14 хапки, каквото направиш, ще се развалят работите. 16 хапки ако изядеш, ще станеш ортак с дявола. Какво означава ортак с дявола? Ще употребяваш неговите прийоми. Влиза един на гости в един дом зимно време и трепери от студ. Питат го: „Как си?“ Казва: „Много добре съм.“ Той трепери, но казва: „Много добре съм.“ Като е много

добре, те го турили далеч от огъня. После той казва: „Треперя, може ли да ми позволите да седна до огъня?“ Не иска да каже, че има нужда от огън, казва, че му е много добре, иска да мине за силен. Питам: Когато ти е зле, казваш, че ти е добре и когато ти е добре, казваш, че ти е зле, тогава ти говориш ли истината? Сега, в какъв смисъл трябва да говорим истината? Да говориш истината, значи да съграждаш нещо. Ако не говориш тъй, както трябва, ти не може да съградиш нищо в себе си. Да говориш истината, значи да даваш на нещата онзи смисъл, който е турен. Ти в азбуката ако дадеш друго съдържание на А-то, какъв смисъл трябва да дадеш на буквата „А“? Не в статическо положение, но в динамическо. Буквата „А“ в динамическо положение означава, че ти натоварваш един твой приятел, или го обичаш, или го мразиш – ти употребяваш буквата „А“. Щом го обичаш, ти го натоварваш с любов, щом го мразиш, ти го натоварваш с омраза. И в двата случая го натоварваш. В първия случай това, което си му дал, има съдържание, във втория случай няма съдържание. В първия случай ти си турил злато да носи на гърба си, той ще се ползува. Във втория случай пясък носи, нищо няма да се ползува.

Казвате: „Аз не ви обичам.“ Какво натоварвате? Казвате: „Аз не мога да обичам този човек.“ Щом не може да го обичаш, защо искаш тебе да обичат? Искаш да обичаш, за да научиш как да разпределяш благата, които Бог е дал. Защото докато хората не те обичат, ти не може да се научиш да обичаш и докато ти не обичаш, и те не могат да те обичат. Следователно, другите трябва да те обичат, за да се научиш ти да обичаш и ти трябва да обичаш, за да се научат другите да те обичат. Ние, като се обичаме един друг, ние се учим. Най-първо Бог ни обича, за да ни научи как да се обичаме. Ние трябва да обичаме Бога, за да се научим как да обичаме. Та сега вие казвате: „Аз обичам еди-кого си.“ Питам: Може ли да не обичаш себе си? По някой път човек може да се не обича. Щом той дойде да се не обича, той се

самоубива. Всичките самоубийства се дължат, че човек е престанал да обича себе си.

Сега ние идваме до въпроса: Обичта има ли крайни предели? Тя не е безгранична, както мислите в своите проявления. Казвате: Безгранично да обичаш. Любовта е гранична. Ако ти наливаш в едно шише, което събира 5 килограма, колко вода може да събере? Щом се напълни шишето и ти наливаш, тази вода ще влезе ли вътре? Ако обичаш един човек повече, отколкото той може да вмести, другата любов се излива и ще образува кал. Водата, която се излива навън, ще образува кал около тебе. Често, когато вие обичате един човек повече, отколкото трябва, вие образувате кал около него и около себе си и си създавате неприятности в живота. Това не го знаете още. Питам сега: Какви са подбужденията ви вие да обичате някого повече? Много естествено, користолюбие се крие там. Когато ида при един богат човек и започна да го хваля, казвам, че баща му е благороден човек, то е обич. Каква е целта? Да отпусне някой кредит, да се отвори сърцето му, да даде повече. Когато онзи каменар отиде при един камък, с чука си започне да удря на камъка, какво означава удрянето? – И той го хвали. Удари го веднъж, дважд, сто пъти като го удари, то е похвала, с чука говори на камъка. Камъкът, като разбере, че го обича каменарят, даде едно камъче. Той гледа, гледа и пак започне да го хвали, да му говори. Отчука друго парче, пак го вземе и онзи каменар не е доволен. Най-после като го хвали, хвали, усети, че ръката го боли. Казва: „Стига вече туй хвалене на този камък, заболя ни глава да слушаме похвалите на този камък.“ Сега по някой път и вие идете при някой човек да му се карате. То са похвали. Започваш да казваш: „Ти си неразумен, ти си скържав.“ То са се човешки дарби. Защото като кажеш „неразумен“, тури запетая: „Не, разумен си“. Казваш: „Много си лош.“ Извадете л-то, какво остава? – „Ош“. Какво означава? Казвате: „Ти си много нечист.“ Турете запетая, „не, чист“ става. Какво

разбирате „нечист човек“. Българите много се гнусят от нечист човек. За пример, ако видите червеи в сиренето, вие го считате за крайно нечисто. В Швейцария имат известни кашкавали, които имат червеи и с червейчетата ги ядат, считат го за чисто. Какво е понятието за чистота? Кашкавал, в който има благородни животни, считат го за чист, българинът го счита за нечист. Един червей да види, изхвърля този кашкавал.

Питам: Една погрешка не е ли един червей? Българинът, като види една погрешка, казва: „Много лош човек.“ В Швейцария като го видят, казват: „Много добре“ и нагълтат кашкавала. Българинът го изхвърля навън, а швейцарецът го нагълтва. Два метода имате. Кой метод е по-добър? Българинът казва: „Аз пращам този червей навън, да живее, давам му свобода.“ Швейцарецът казва: „Ти много си се измъчил в света, да те туря вътре в себе си, у мен ще живееш добре.“ Питам: Отвън ли трябва да държим хората или отвътре? Оставям на вас да разрешите въпроса. Ако червеят е сиромаш, вие ще го изхвърлите навън, ако е богат, ще го турите вътре. Вие обичате някого, защо? Често обичате го, защото е учен, или защото е силен, или защото е богат, има някои качества. Хубаво, не е лошо това. Но мярката за любовта каква трябва да бъде? Сега да дойдем до червеите на кашкавала, че швейцарците ги турят вътре, българите ги турят отвън.

Представете си, че червеят представя едно житено зърно в хамбаря, ако държиш житеното зърно в хамбаря или ако вземеш туй житено зърно и го туриш на нивата, кажеш: „Върви си от хамбаря, не трябва да седиш.“ Какво е предназначението? Значи, в един случай, когато турим житото в хамбаря или когато сме го посяли на нивата, понеже за идната година трябва да се сее, трябва да се извади от хамбаря, да се хвърли, да се посее. Българинът обича да сее, швейцарецът обича да събира. Българинът мисли за идната година,

той го няма в съзнанието. Той го хвърля и го счита за нищо. Швейцарецът мисли, че туй, което е хвърлено, изгубило смисъла. Идната година туй, което е хвърлено, израства и дава един стрък – 60-70 зрънца. Онзи, който дошъл да види туй житено зърно посято, намира неговия вътрешен смисъл. Казвам: По някой път срещате един човек, който като житеното зърно хвърляте в земята, не разбирате какво може да се прояви за бъдеще. Този, когото вие сте считали за нищо, после вие намерите съдържание в него. Да кажем, дойде една скръб във вас. Вие сте недоволни от скръбта. Защо сте недоволни от скръбта? Да допуснем, един човек умрял, изгубва ли се този човек? Не, отишъл при Бога. На вас всеки може да ви създаде изкуствени страдания, колкото искате. Представете си, един учител на вас ви тури една бележка 6, вие се зарадвате. После, след време, той поправи тази бележка, намали я на 2. Най-първо се радвате; като видите, че бележката е две, става ви мъчно. То е негова работа, защо вие ще се безпокоите? 6 показва, че семето е посято в земята, започва да расте и плод ще даде идната година. 2-те показва впрегнат вол, не виждате какъв ще бъде резултата. 2-те показва, че не израснал хомотът на врата, но трябва да теглите каруцата, не виждате никакъв резултат. Вие ще пренасяте житото като вол, вас ще ви пратят в гората да пасете. Ни най-малко няма да ви дадат от житото, което сте носили. Прави са учениците, като им турят 2, да плачат. Да кажем, ако ти турят като войник пушка да се упражняваш, дигаш, слагаш на рамото. Целият ден нагоре, надолу, после туриш в къщи. Какво ще придобиеш от дигането и слагането на единицата? Тази единица показва, че трябва да знаеш как да даваш и отдалече да стреляш с пушката си. Казвам: На един философ трябва да му туриш единица и той от тази единица да изкара нещо. На един обикновен човек ще му туриш 6. Или другояче да обясня: На един обикновен човек, който не разбира живота, дай му една нива да сее жито. На един мъдрец, дай

му едно перо в ръката да пише нещо. Как така, не е ли на място? На земеделеца нивата, на мъдреца – перото. Погрешката е там, че ние даваме на обикновения човек единицата, когато той не знае какво да прави с нея. На обикновения човек – нивата, в която да сее жито, а на мъдреца – златното перо, с което да пише хубави неща. Вие имате по една единица. Вашият език е единица, която седи в устата ви.

Та казвам: Ако искате да бъдете умни хора, ще знаете как да помръдвате езика. Някои хора са много търпеливи. Гледам, като седят, езикът им мърда. Седи той със затворени уста, но езикът мърда вътре. Езикът казва нещо. Ясен е този закон. Като мърдаш езика си неразумно, създаваш най-голямото нещастие в живота. Но ти си държиш устата затворена, а мърдаш езика си вътре и казват: „Той не говори.“ Как не говори, той мърда езика си вътре. Пък някой го показва отвън. Отвори устата си, каквото направи, всичко излиза навън. Питам: Ако с перо напишеш „любов“, какъв ще бъде смисълът на написаното? Ако с туй перо напишеш „омраза, злоба, отмъщение“. Или пишеш с перото „любов, милосърдие, кротост, въздържание, мир“. Представете си, че идете в оня свят, как ще ви съдят? Вие показвате какво сте писали с езика си на цели тефтери. Казвате: „Господи, ние живеем на земята.“ Той ще отвори книгата на живота, ще види какво сте писали. В тази книга е написано всичко, каквото сте говорили. Ще вземе някой ангел, ще започне да чете тази книга и ти ще започнеш да се мъчиш от тези думи, които си написал. Ще станеш толкоз чувствителен, че ти ще пожелаеш от оня свят да те пратят на земята, да изправиш всичките погрешки. Такова съчинение не се пише. Тогава ще се върнеш на земята да поправиш тезата. Вас ще ви представят всичките ви мисли. Като ви гледам, вие мислите, че лесно се влиза в невидимия свят. Лесно се влиза като гост. В оня свят три деня като седиш, ще ви приемат, но след третия ден ще седиш ли повече, ще ви намерят работа. Тогава каква ще бъде работата? След

третия ден пак ще ви пратят на земята да се въплотите и тук да работите наново.

Сега някои казват: „Да видим Христа.“ Хубаво е да видите Христа. Ако ти видиш един свой приятел и той носи всичките писма и лоши работи казани за него, какво ще бъде вашето положение с него? Вие колко пъти сте се съмнявали в Бога, в Христа, Той да не е лъгал, да не е казал нещо, което не е вярно, да не би сте се заблудили, като сте приели Неговото учение. Един мен ми се оплаква, казва: „Откак приех учението ти, не можах да се освободя. Откак започнах да чета Библията, бял ден не видях.“ Аз като проповядвам за любовта, той нищо не разбира. Казва: „Откак започна да проповядваш за любовта, не живея добре. Едно време живеях добре. Сега съвсем не живея добре.“ Не знаете какво нещо е любовта. Дойде някой, наговори ви всичко. Защо да не кажеш: „Колко хубаво говориш, повтори още веднъж сладките думи.“ Пък си замини. Ако той ти говореше на френски език и ти не разбираш френски, щеше ли да се обидиш? Ако той те обиждаше на английски, ти пак нямаше да се обидиш. Ще кажеш: „Колко хубаво говори френски, но нали главата ми не разбира.“ Докато идем до едно положение: Никога не допускайте една отрицателна мисъл нито в ума си, нито в сърцето си, нито в душата си, нито в духа си за Бога. Щом я видиш, щом я почувствуващ, навън! Най-лошото, което може да ти се случи, кажи: „Не го разбирам това нещо.“ Спасението е невежеството. По-добре човек да е невежа при лошите работи, а учен при добрите работи, отколкото да е невежа при добрите работи и учен при лошите работи, при злото. Някой път си невежа при доброто, а си учен при злото. Може да си учен при доброто и невежа при злото.

В тази 14-та глава, Христос казва: Да се не смущава сърцето ви, вярвайте в Бога и в мене вярвайте. Вярвайте, че онова, което Бог е създал, то е за ваше добро. Вярвайте в мене, че аз съм дошъл да ви

покажа истинския път, по който може да намерите живота. Вярвайте, че всичко, което Бог е създал, е за ваше добро и вярвайте, че аз съм дошъл да ви покажа пътя, по който може да намерите истинския живот. Казвам: Тази вяра, която издържа при най-големите мъчности, тя е вяра. Една вяра, която не издържа при мъчнотиите, е слаба. Онзи конец е силен, здрав, който при най-големите тежести не се къса. При това трябва да дадем един пример на себе си, на всички ония същества, души, които живеят в нас. Толкоз милиарди същества, души, живеят във вас и очакват да им дадете един пример на живота. Когато човек не знае как да яде, той създава мъчности в стомаха, раждат се болестите. Когато не знае как да диша, той създава болести в дробовете. Когато не знае как да мисли, той си създава болести. Следователно, здравословното състояние на човека зависи от яденето. Като ядеш, да ти е приятно, че ядеш. Да знаеш колко хапки да изядеш. Или 12 хапки, или 21, ни повече, ни по-малко. Питам: Ако изядеш 12 хапки или 21 хапки, каква е разликата? 21 хапка изядат децата, 12 хапки изядат юнаците – големи парчета, но те са равностойни. Или когато ядеш, ти ядеш да придобиеш живот. Ти трябва да се нахраниш, да започнеш да мислиш, то е правилното състояние. Две състояния в дадения случай има: Ядеш да възприемеш живота и този живот да го проявиш навън. Ако в яденето няма този процес, яденето няма смисъл. Тази енергия, която влиза през храната, не отива на своето място. Така произтичат всичките неестествени състояния, болезнени състояния, които съвременното човечество има. Някой казва: „Аз малко ям.“ Друг казва: „Аз много ям.“ Ако малко ядеш и не мислиш, няма да се ползуваш, ако много ядеш и не мислиш, пак няма да се ползуваш. Разумност трябва, като ядеш, да възприемаш благата, които Бог дал. И от излишното благо, което приемаш, да дадеш. Като се наядеш, да изпратиш своята мисъл. Ако си близо до тези същества, като се наядеш, каквото ти остане, да

дадеш на тях. Ако си далече, ще изпратиш своята мисъл. На съвременния свят трябва да даваме. Ние имаме песен: „Давай, давай, всичко давай.“ – „Какво ще остане заради мене?“ – Заради тебе ще остане твоят собствен живот. Ти тогава ще образуваш една връзка между Бога и себе си. Казано е: Божественият живот е близо. Ако не даваш, ти ще прекъснеш връзката. Ти не даваш и Господ няма да ти даде.

Та казвам сега: Да се не смуцава сърцето ви. Вярвайте. Смуцението се премахва само с вярата. Някои четат: Да се не смуцава сърцето ви. Вярвайте в Бога и в мене. Христос показва цяра: Вярвайте в Бога и в мене вярвайте. По този начин смуцението ще премахнем. Вярвайте, че Бог е създал всичко за добро. Ще вярваш, че Този, Който дошъл от Бога, е дошъл да ти покаже истинския път, по който може да идеш при Този, Когото търсиш в света. То е естественото, да вярваме в Бога и да намерим пътя, пътя, по който може да идем при Отца. А Отца той ще ни покаже. Христос казва: Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя.

Защо се смуцаваме в света? Ние се смуцаваме, защото вярата ни в Бога е слаба, защото вярата ни в Христа е слаба. Сега засилете вашата вяра. Днешният ден има ли облаци някъде? Какво ви пречатства днес да вярвате? Може ли днес да се съмнявате в слънцето? Виждате, пече, всичко ви дава. Вие казвате: „Утре какво ли ще бъде?“ Вие веднага мислите за утрешния ден, той не влиза в програмата на днешния ден. Днешният ден е целта на живота. Ако вие имате вяра, щом дойдат облаци над вас, показва, че вие сте слезли много надолу. Ако имате вяра, вие ще се качите над облаците и пак ще бъде ясно. Мъчнотиите са облаци, които са дошли във вашия живот. Ако имате вяра, ще бъдете над облаците. С аероплан някои са над 2, 3, 4, 5, 6 хиляди метра над облаците. Качат се над облаците,

небето е ясно. С вяра ние ще се качим над мъчнотиите, които съществуват в живота.

Желая ви с вашия ум и с вашето сърце да се качите над облаците отгоре, които засенчват вашето сърце.

Вяра в живота, вяра в светлината, вяра в свободата.

Отче наш

XVIII година, 35 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21 юли 1939 г., петък, 5 ч. с., на Молитвения връх, Езерата²².

²² На 28 юли 1939 г. по каталога на Елена Андреева не е отбелязана лекция.

ТЪРПЕНИЕ

Добрата молитва

Духът Божий

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Всичко в живота е постижимо.

Хората на новата култура трябва да се отличават с търпение. Единственото нещо, което хората сега нямат, е търпението. Много рядко ще се срещне някой, който да е търпелив. Сянката на търпението хората носят, това е неволята, мъчението, страданието. Тях издържат и мислят, че са търпеливи. Има едно вътрешно мърморене. Търпи някой и недоволен в себе си.

Питам: Ако вас ви дадат една програма да създадете света, как ще го създадете? Вие сте недоволни, но ако вие създадете един свят, как ще го създадете? Ако вие създадете света, ще турите себе си на първо място. Тогава другите хора къде щяха да бъдат? Всеки от вас има създаден свой свят, в който той е на първо място. Светът страда се от първенци. Двама хора спорят, защото са първенци. Сега туй, което става във вас, виждате не всичките несъобразности. Виждате, че някой с вас не постъпва, както вие разбирате. Как трябва да постъпи човек? Ако в една мрачна нощ аз ви оставам да ходите по земята и ви казвам: Право ще ходите, няма да се спъвате, ще може ли да не (се) спъвате? Питам: Пусна ви в една тъмна стая, дето има столове, маси, как ще минете? Ще направите доста бели. Ако има вази, чаши, всичко ще бутате на земята. Кой е причината? Не че вие искате. Значи в тъмната нощ не трябва да се движите. Когато е тъмно мястото, трябва да седите на едно място. Всякога, когато двама души се карат, те са в

тъмна мебелирана (стая). Понеже нямат светлина, блъскат се. Сега, ако живеете в един уреден свят, вие нямате никаква заслуга. Ако сте добър, тази добрина не произтича от вас. Когато на една каменна статуя някой велик архитект или скулптор даде една хубава форма и всички я уважават, почитат, достойнството не е на самата статуя, достойнството е на самия художник, който я направил такава красива. Тя е само едно обявление.

Веднъж гледах един цар, който се разхождаше из града Бостън, величествен цар. На бой имаше два метра височина, облечен с царска мантия, корона на главата, разхожда се из улиците и никой от американците не му обръща внимание. Чудя се как американците, които са толкова любопитни, не обръщат внимание на царя. Като гледам гърба му, целият гръб написан с обявления – разбрах работата. Той е царска статуя. Американците казват: „Ние сме свикнали, доста имаме такива статуи.“

Та казвам: Същественото в съвременния свят представя хората, не статуи. Хубаво нещо са статуите, но в тях живот няма. В човека вътре, колкото и скромен да е, в човека има една душа, има дух, има ум, има едно сърце, има една воля вътре, които човек трябва да ги обича.

Та първото нещо на човека, това е търпението, онова съзнание, че ти при най-големите несгоди на живота си умен, да може да минеш тъй, че да не направиш пакост. Като поставиш нещо, да го поставиш точно на място. Като обърнете вашата дреха наопаки и излезете с нея между хората, какво ще кажат? Някой път хората носят някоя добродетел наопаки обърната. Обърнатата добродетел, това е нетърпението – една обърната добродетел. Някои хора са много нетърпеливи, търпението е обърнато наопаки. Защото законът на търпението: ти трябва да се спреш на едно място. Търпелив може да бъдеш до време, не всякога търпелив може да бъдеш. Докато се

премахнат всичките препятствия, докато има тъмнина в твоя ум, ще бъдеш търпелив, ще чакаш да се махне тъмнината, тогава ще вземеш твоето движение. Нетърпеливите хора се движат в тъмнината. А в тъмнината се зараждат всички съвременни недоволства, които имате. Да допуснем, че в човека има желание да се храни – туй е един неестествен живот, желанието. Яденето е закон на опознаване. Ти не може да опознаеш един плод, ако не го изядеш. Следователно, като изядеш плода, ще го опознаеш, обича ли те плодът или не. Ако ти причини болка в стомаха, този плод не те обича; ако ти донесе радост в стомаха, този плод те обича, ти ще се запознаеш с него. След като те обича, той ще отвори място, ще влезе в мозъка вътре, ще го разведеш в онзи велик свят. Този плод ще започне да се учи в тебе.

Та казвам: Всички онези хора, които не са търпеливи, причиняват големи смущения в невидимия свят. Затова всичките хора, които са дошли тук, на земята, които са изпратени на земята, са от нетърпеливите. От невидимия свят всеки, който е нетърпелив, пращат го тук да се прероди, да се учи на земята. Тъй щото, щом сте слезли на земята, вие не сте от търпеливите. На земята сте дошли да научите закона на търпението. И всичките несгоди на живота са училище, дето искат да ви покажат, да ви научат на търпение. Защото всичко в света, което е създадено, е на мястото си. Едно ваше страдание е благо за другите. Нима мислите, когато изядем една ябълка, не е благо заради мене? Ако ябълката не разбира, ще страда. Как посрещате вие ябълката? Най-първо вие сте много мек. Като погледнете, поглаждате я. После я стискате, опитвате дали тя търпи и чувате един малък звук. „Колко е хубава любовта ти“, казва тази ябълка. Зъбите представят човешките добродетели. Ти посрещаш ябълката със зъбите. Казваш: „Добър ден, добре дошла, радвам се, че Господ те изпратил при мене на гости.“

Аз може да ви приведа един пример от живота на Епиктета. Той бил роб при един римски патриций. Но господарят бил много недоволен от своя роб, че той никога не се оплаквал. Като биели другите роби, охкали, викали, плакали, а този, когато господарят го наказвал, той се усмихвал. Искал да му каже: „Макар да си патриций, внимавай, защото един ден и ти може да се намериш в моето положение.“ Чудил се на този упорит човек. Един ден искал да го наказва, започнал да му натиска крака, той му казал спокойно: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш.“ След като му счупил крака, този патриций се обърнал, освободил Епиктета от робство, дал му голяма сума и го изпратил да си отива в Гърция и написва много интересни работи. Туй е търпение. Оттам насетне този патриций и Епиктет станали приятели. Питам: Вашия крак когато натискат, какво трябва да кажете вие? Аз съм виждал някои, като се приближи при тях някой, казват: „Какво ме натискаш, не виждаш ли?“ Дрехата като докоснат, не може да търпи, че се приближил. Тия камъни, на които седим, те са едни върху други, какво мислите, учат търпение. Каква тежест седи отгоре им. Те търпят спокойно. Камъните са много търпеливи. На Епиктета философията да имате.

Аз считам един човек, който няма търпение, нему му липсва едно качество, устойчивост, твърдост в характера. Човек без търпение, характерът му няма основа, няма на какво да се обосновава. Твърдостта на човека представя едно от моралните качества. Твърдостта е задна стража на Божествения свят. За Бога казваме, че Той е дълготърпелив. Бог, Който вижда всичките недостатъци на хората, Той взема само в съображение от тия недостатъци да изкара някаква добродетел. Ти си нетърпелив. В какво седи нетърпението ти? Само в една малка частица – „не“. И в английски е „no“. Във френски с колко букви се различава? /Две. / Нетърпението има два елемента. Едното нетърпение от жените, другото нетърпение иде от мъжете. От

„Н“ е на жените, от „Е“ на български е на мъжете. Жената прави мостове, „Н“ на български. Където и да е жената, прави мостове да мине. „Е“, това е мъжът, който обича да заповядва. „Е“ е закон на разширение. Но мъжът, като се ожени, иска жена му да се подчинява. Жената, за да направи едно примирие, трябва да направи един мост. Кой е този мост? То е човешкото благоразумие. Там, дето има благоразумие, противоречията в живота се уреждат лесно, дето няма благоразумие, противоречия има. Следователно, жената се явила в света, за да направи един мост, да внесе благоразумието в човека, да го научи как да бъде търпелив. Жената създала най-голямото главоболие на мъжа, „не“ на мъжа. Мъжът и жената сега са разделени. Под думата „мъж“, тя е една санскритска дума, ние разбираме едно същество, което трябва да мисли. Но има един мъж на нетърпението, има и една жена на нетърпението. Тия мъж и жена се карат целия ден и се разправят. Единият иска да гради мостове, няма материал, не може да прави мостове. Другият иска да се разшири, но няма място, няма кому да заповядва. Жената няма материал да направи мостове. Един мост да направиш в себе си, да се примириш. Колко е мъчно хората да се примирят. Казвам: Примири се. – Не може. Той е нетърпелив. Казвам: Примирете се. Трябва да примириш два бряга на реката. Тия брегове няма какво да примириш, искаш да се примириш, ще направиш един мост от единия бряг до другия. Понеже водата ги разделя, искат да се приближат. Казват: „Те се скарали.“ Как се скарали? Те никога не са се виждали, водата ги разделя. Двама братя се карат, понеже вода минала между тях.

Разправят за търпението на двама аскетически философи, които се състезавали за голямо търпение. Единият се отличавал с голямо търпение, другият казвал, че и той може да търпи като него. Отишъл един просяк да ги опита, колко могат да търпят. Отивал при единия 19 пъти да проси и той все го приемал любезно и му услужвал. При

другия като отишъл пет пъти да го посети, той му казал: „Се с тебе ли ще се занимавам?“ Просякът му казал: „Не те бива тебе. Аз 19 пъти ходих при твоя приятел и той все ме посрещаше весел, пет пъти при тебе дойдох и ти вече кипна.“

Та сега и вие се състезавате в търпението. Аз считам, че в света има само две същества: Един мъж и една жена. Аз считам всичките хора копие на тия, както в един дом децата са копие на бащата и майката. Щом има баща и майка, има деца, щом няма баща и майка, няма деца. Щом има скулптури, ще има и статуи, щом няма скулптури, няма статуи. Ако има архитекти, ще има къщи, ако има земледелци, ще има ниви да се орат. Ако има писатели, има книги, ако няма философи, няма философия в света. Следователно, търпението ли трябва да съществува по-напред или търпеливите съществуват? Търпението, това е едно от основните качества на любовта. Ти не може да обичаш, ако не търпиш. То е едно неразбиране. Вие всякога сте готови да приемете един богат човек. С четири очи ще гледате да дойде в къщи, той носи провизии, всичките богатства. Ако дойде в къщи един беден, не ви е приятно. Двама бедни хора на едно място не могат да живеят. Вие сега, които сте нетърпеливи, събрали сте (се) с други нетърпеливи. Нетърпението на мъжа се е събрало с нетърпението на жената и като се събрали, не могат да се търпят. Търпението на мъжа се е събрало с търпението на жената и като се съберат, могат да се търпят. Аз ви казвам произхода. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една жена. Ти не можеш да бъдеш търпелив, докато нямаш една сестра. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една майка. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един баща. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един учител. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един слуга.

И тогава Христос казва: „Аз ще изпратя духа си.“ Щом дойде духът в тебе, то е мощното, силното, което ще създаде търпението. Ние виждаме как слънцето изгря тази сутрин, как се показва. Учените хора казват, че то е една топка, материал, няма съзнание в него. То е горещо вещество на бунт. Най-големите бунтовници са в слънцето. Там има такива избухвания на лава по на 200-300 хиляди километра. Около стотина, 150, 180 избухвания. Ако сме на слънцето, ще изхвъркнем някъде и няма да ни види никой. Има нещо в слънцето, което кипва, но то не е такова. В слънцето има един стремеж на любов, да изпрати своята помощ към онези, които се нуждаят. Следствие на това има едно вътрешно състезание, кой да иде по-напред да слугува. Ако вие можете да виждате, щяхте да видите: то са хиляди и хиляди разумни същества, които излизат като слънчеви лъчи, облечени със своите мантии, тичат по вселената и разнасят светлина. После пак се показват в слънцето. Има теория, че тия петна, които се явяват на слънцето, са ангелите, които се връщат, отварят се слънчевите врати и хората виждат само тъмните врати. Те са си свършили работата, затова тъмни стават и големи отвърстия има.

Та понякога, когато вие седите и нямате смисъл в живота, защо идат страданията? Те идат да ви дадат работа. Радостта, това е една работа външна, страданието е една работа вътрешна. Следователно, казват: „Защо са страданията?“ Една вътрешна работа са. Страданието е една Божествена вътрешна работа. И ти още не разбираш Божиите пътища. Нали учителите ви дават домашни работи, дадат ви една мъчна задача, ти решаващ по един начин, по втори, не може да решиш, лягащ да спиш, не може да спиш, ставаш, хванеш си главата, пак седнеш. Като решиш задачата, стане ти радостно. Като идеш в училище, задачата е лесна. Страданията, това са домашни упражнения. От решаването на тия задачи зависи вашият прогрес.

Сега, според вас, какво искате вие? Ако няма страдание, няма и радост. Щом има страдание, ще има и радост. Щом има радост, ще има и страдание. Сега, който не разбира, ще счита, че страданието е зло. Страданието е най-голямото благо на съвременните хора. Христос, като дойде от небето, с какво го посрещнаха хората? Направиха ли го цар? Имаше ли някой апартамент? Носеше ли такава тога като римските патриции, някой венец, корона? Действително, Той имаше царска мантия, Той беше облечен с най-хубавата мантия на любовта. На земята като дойде, много облечен беше, изпродаде си всичките дрехи, за да помага на хората. Най-после даде и последната си мантия и си замина гол от земята. Съблякоха Го, всичко Му взеха и така си замина. По човешки говоря сега. Казвам: По някой път някои проповядват, учат, че Христос се отличаваше с голямо търпение. Има един образ, че една жена чула, че Христос лекувал и носила своя син при Христа да го излекува. Едва пристигнала, когато Той бил закован на кръста и започнала да плаче на Христа. Христос се помолил да му отковат ръката, турил ръката на детето и то оздравяло. После пак му заковали ръката. Колцина от вас сте готови да отковете ръката и да направите едно добро, и пак да ви заковат ръката? Гледам тук за какви малки работи се безпокоите. Че не го погледнали хубаво, безпокои се. Отде знае, каква наука има? Казва: „Криво ме погледнаха.“ Де намери този ъгъл? Казва: „Направо не ме погледна. Топлина няма в погледа.“ Как измери температурата, казва, че топлина нямало в погледа. С какъв уред измерил, че топло не го погледнал?

Да ви кажа самата истина как седи: Не може хората да ви обичат, ако не ги обичате. Който пръв оценява любовта, той е, който раздава любовта. Който втори оценява любовта, той приема любовта. Следователно, в един и същ момент не може да дадеш своята Божествена любов от себе си, ако не може да възприемеш от другия,

ти не може да имаш любов. Два момента са те в характера на човека. Защото Бог е скрит и в добрите, и в лошите хора. Но да ви кажа сега: Бог е скрит в едно същество, наречено мъж. Той си мисли, че е мъж. Бог е скрит в едно същество, което е наречено жена. Мъжът е, който излязъл от областта на мисълта. Жената е излязла из областта на живота. Събрали се на едно място, за да бъдат мисъл и живот, в съдружие влезли и завзели мястото. Мъжът завзел ума, жената – сърцето. Карат се кой да има първото място. Питам сега: Как ще примирите, имате два крака, ако десният е пръв в един момент, вторият момент как ще бъде? – Левият ще бъде пръв и десният втори, понеже движение трябва да има. Левият крак е жената, десният е мъжът, мъжът ще иде назад, жената – напред. Кой ще бъде пръв? – Мъжът ще бъде пръв, после жената ще бъде първа. Какво се разрешава в този въпрос? С десния крак ще мислиш, с левия крак ще чувствуваш. С десния крак ти ще говориш разумно, с левия крак какво ще правиш? С левия крак ти ще утешаваш бедните, страдащите, ще ги прегърнеш, ще ги целунеш, ще ги лекуваш. С десната ръка се дава, с лявата се радва. С десния крак се туря общия капитал в една банка, с левия крак този капитал се разпределя, кому какво трябва да се даде. Ако в тебе сърцето не е развито, капиталът, който имаш, няма да знаеш как да го раздадеш.

Сега вие сте се събрали тук, на планината, и аз искам да бъдете както тазутринното слънце. Днес слънцето казало на вятъра: „Ще търпиш, ще дадеш добър пример.“ Защото много сприхав е вятърът. Сега ще го разгневят някъде, ще започнете да чувате шепота му тук-там, да се кара. Мине покрай някое дърво, казва: „Какво търсиш тука?“ Мине покрай камъче, задигне праха. Ще мине покрай вас и казва: „Какво сте дошли тук на планината?“ Ще ви дигне дрехата, шапката. Той казва: „Махайте се оттук вече.“ Що е вятърът? – То е човешката мисъл. По някой път човек трябва да спре своята мисъл.

Вие по някой път имате един човек до вас, когото не можете да търпите, казвате: „Нетърпим.“ Или ръцете много твърди, или от него излиза някое ухание, няма хубаво ухание, или в очите има някъде някой дефект, има нещо, което вас ви смущава. Помнете: Този човек е недовършена картина. Ако идете при един художник, който рисува, ще видите, че има известни щрихи, грозна е картината. След време ще стане отлична картина, милиони ще струва. Вие имате един човек, Господ сега го направил. Вие сте влезли в ателието на Бога, преди да е довършил тази картина. Не е ваша работа да критикувате, че картината не е довършена. Не си давайте мнението за картини, които не са довършени. Там е вашата погрешка. Ти казваш сега, че не може да търпиш някого. Помисли, че ти си при Господа. Мислиш ли, че всичко онова, което ти мислиш и чувствуваш, Господ го одобрява? Ти виждаш много дефекти. Не е довършен човекът. Мислите ли, че когато Господ правеше Адама, когато Господ създаде Адама, вземаше онази пръст и го прави веднъж, дважд, трижд, много рядка беше тази пръст. Един негър, като проповядвал как Господ създал човека, казал, че три дни на един плет, три дни го сушил. Друг негър го питал: „Ами плета кой го направил?“ Казва: „То не е ваша работа.“ Едни казват, че първото същество, което е създадено, е човекът, плетът кой го е създал? Се таки този плет съществува. Всякога нетърпението се ражда при един плет. Понеже като се направи между двама съседни една преграда, един плет, и започват да спорят. На плета се опознават. Питат: „Защо поставили плета?“ Или пита: „Защо влязъл в къщи?“ Значи, една врата трябва да има. Всякога, щом влизаш в един дом без любов, ще те питат: „Кой ти даде правото да влизаш?“ Щом влизаш с любов, никой няма да те пита. Хората на любовта са добре дошли, но хората на безлюбието никой не ги иска. Много естествено. Ако ви дам един диамант, добре дошъл е, няма да ви обидя. Ако ви дам един диамант като кокошо яйце, ще го считате за голяма

привилегия. Ако ви дам едно паче яйце или един прост камък, ще бъде обида. Казвам: Същият закон е: Ако ти отиваш в един дом, трябва да носиш подаръците на любовта. Влизаш в който и дом да е, ще носиш скъпоценностите на любовта. Тогава ще бъдеш добре дошъл. Ако носиш прости камъни, никой не ги иска. Ние сме богати с човешки подаръци, ние нямаме нужда от тях. Трябва да се откажем. За бъдеще подарявайте си скъпоценните камъни, направени от любовта. Първият камък да бъде на вашето, Божественото търпение.

Отче наш

Имайте търпението на майката, която по десет пъти става за онова кречетало и като го погледне, помилва го и казва: „От тебе човек ще стане.“ Казвам: Слушайте, когато вашата майка ви говори. Благодарете на Бога за онова, голямото търпение.

XVIII година, 36 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4 август 1939 г., петък, 5 ч. с., на Молитвения връх.

ГОСПОДАР И СЛУГА

Добрата молитва

Духът Божи

Ще ви прочета глава на мъглявата любов. Аз наричам мъглява любов неразбраната любов. Мъглявата любов е както днес времето е облачно. И да искаме да видим слънцето, не може да го видим. Ще прочета 13 глава от Посланието към коринтяните.

Значи, ако имаме всичкото знание, а любов нямаме, ще сме меч, що звънти и кимвал, що дрънка. Любовта дълго търпи. Търпението е на физическото поле. Любовта е благосклонна. Любовта не завижда, не се превъзнася. Когато някой отпадне, мисли, че е загубил любовта си. Любовта никога не отпада, значи отпадне ли, не е имало тази любов. Има едно небе, което не се засенчва от облаци. То е Божественото. Никакви облаци няма там.

Да имаме едно малко размишление.

Сега може да видите малко червена любов. /На изток под облаци слънцето е огряло полето с червен цвят. /

Сега ще ви дам само няколко правила. Не трябва да правите погрешката на онзи виртуоз, който отишъл в Париж. Един виртуоз отива в Париж да даде един концерт. Събира се много голяма публика да го слуша. Той така се захласнал в свиренето, свирил толкоз дълго, че публиката се уморила да го слуша и напуснала залата. Най-последно останал само служителят в театъра, който иде с ключа и казва: „Господине, когато свършите, заключете салона.“

Сега може да попитате защо свирил толкоз дълго време. – Да покаже, че много знае да свири. Питам: Ако вие сте на такъв дълъг концерт от 5-6 часа, втори път ще идете ли? Често сегашните вярващи

току цитират, така е казал апостол Павел, така е казал Христос, един си светия. Всички много добре са казали, но тия светии свиреха много кратко. Говореха много кратко, говориха много малко и вършиха повече работа, пък сегашните се отличават с това, говорят повече, вършат по-малко. Едно време светиите ядяха много малко, постеха. Светии имаше, които в седмицата взимаха само по един обед. По един обяд в седмицата, значи в месеца четири обеда. Сега по три пъти на ден ядем и в месеца вземаме 90 обеда, и при това имаме извънредни закуски. И по една закуска на ден, значи 120 пъти в месеца ядем. Питам: В материалистическо отношение каква е разликата? Светиите взимаха за месец четири обеда, а ние вземаме 120 обеда. Кой харчи повече? Ние сме много разточителни. 120 обеда по една английска лира, 120 английски лири разход, а светиите – четири лири. Тогава светиите работиха повече, взимаха по-малко. Онзи, който много яде, много разточава, малко работи, пък 120 лири да му плащат на месец само за ядене. Питам сега: Кой е по-умен, светиите ли или съвременните хора, които не са светии? Казва: „Аз не съм светия.“ Именно светът страда, защото хората не са светии. Ако всички бяха светии, светът щеше да се оправи. Влизаш в един дом, карат се двама, мъж и жена. Защо се карат? – Защото не са светии. Влизаш в една църква, двама свещеници се карат, защо? – Защото не са светии. Двама вярващи се карат, защо? – Защото не са светии.

Сега турили една теория, казват, че имало еволюция. Като се карат хората, с караница се възпитават, стават по-добри. Турците казват: „Ола белир.“

Един от турските султани дал едно обявление, че ще даде награда на онзи, който му каже една същинска лъжа. Ще му плати за лъжата. Започнали да се изреждат, да го лъжат. Турците ги казват масали. Ще каже някой нещо с някаква вероятност. Иде един и носи едно кокошо яйце и казва на султана: „Майка ми тури това яйце под

квачката и като го измъти, излезе цяла камила.“ Турчинът казва: „Може да стане, Божа работа.“ Иде един и носи един косъм от брадата на баща си казва: „Този косъм от брадата на баща ми и когато султанът воюваше с московеца, като го тури на Дунава, мост стана и московците минаха.“ Казва: „Ола белир.“ Нареждали се разни и му казват но султанът не ги признава за лъжи. Най-послед идат двама хамали и носят един голям кюп, който събирал 500-600 кила вода. Казва му турчинът: „Баща ми във време на войната с московеца зае пари назаем на твоя баща, султана, този кюп с пари.“ Казва: „Това е една лъжа.“ Ако каже, че може да бъде, трябва да плати дълга на баща си. Питам: Защо султанът искал да му кажат една лъжа, същинска лъжа?

Ние всички страдаме. В лъжата се съдържа нещо, което не е вярно. Ти казваш: „Аз съм господар на себе си.“ Вярно ли е това? Ако си господар на себе си, ти трябва да бъдеш най-умният човек, здрав, да не страдаш, да бъдеш независим. Щом си зависим, ти не може да бъдеш господар. Казваш: „Аз съм слуга.“ И това не е вярно. Понеже, ако беше вярно, ти не трябваше да се нуждаеш от другите да ти служат. Ако си от онези, които знаят да служат, ти няма да имаш нужда от слугуването на другите хора. Следователно, нали когато един лекар отива да помага някому, той става слуга на болния. Но болният трябва да се разболе.

За бъдеще, когато ти отиваш да служиш някому, ти трябва да служиш от любов. От невидимия свят служат някому от любов, без любов никой никому не служи. Единствено слугуването в света става по закона на любовта. То е заплатата. Сега, когато хората служат със заплата – дават ти повече пари, повече служиш, дават ти по-малко пари, по-малко служиш. Дават ти по-малко пари, по-малко учиш, дават ти повече пари, повече учиш. Плащат ти по-малко, по-малко говориш, плащат ти повече, повече говориш. Този закон е верен и в

духовния свят. Който много те обича, много му слугуваш. Който малко те обича, малко му слугуваш. После и господаруването е по закона на любовта. Който много те обича, много му господаруваш, който малко те обича, малко му господаруваш. Който никак не те обича, никак не му господаруваш. Който никак не те обича, никак не му слугуваш. Това са сега максими. Очаквате как може да се поправи животът ти в света. Същият закон е: Ти, ако не обичаш Бога, Бог на тебе не ти слугува. Нали казва Христос: „Син человечески не дойде да му слугуват, но да послужи.“ Всички вие, които се оплаквате в света, всички се оплаквате, че страдате от нещо. Защо идат вашите страдания? Страданията идат от две неща: От господарите и от слугите. Господарите и слугите са създали всичките страдания. Ти страдаш, понеже няма кой да ти слугува. Болен си, страдаш, понеже няма кой да ти служи. Ти страдаш, понеже имаш господар, който те ограничил, не те оставя свободно да мислиш. Ти страдаш, понеже си слуга и господарят не те оставя свободно да постъпваш, навсякъде ще ти тури ограничение.

Сега да допуснем, че това става във външния свят. Но когато в себе си човек се безпокои, кой е причината? Ако ти се смущаваш, че някои хора са казали нещо лошо за тебе, ти страдаш, понеже си чул. Ако беше глух, щеше ли да се смущаваш? Ти се смущаваш, че си видял нещо, но ако беше сляп, щеше ли да се смущаваш? Или страдаш, защото си ял нещо, не си сдъвкал добре храната. Ако нямаше уста, щеше ли да се смущаваш? Сега кое е по-добре, защо трябва да страдаме? Ти имаш уста, но тази уста ти носи страдания, още не се е научила устата ти. Трябва да имаш една учена уста, уста, която дълго търпи, която е благосклонна, която не завижда. Устата много завижда. Като дадеш ядене в чиния на две деца, то гледа в чинията на другото и се сърди, ако на другото дете е дадено повече ядене. То даже и половината от това ядене не може да изяде. Гледайте

съвременния свят, той толкоз провизии имат, цяла година не могат да ги изядат, мислят, че няма да им стигнат. Другите имат за сто години да ядат и пак мислят, че няма да им стигнат. Някои имат един милион, два милиона, сто милиона и мислят, че пак няма да им стигнат.

Във времето на коронацията на кралица Виктория или Едуард, един английски милионер от Австралия, който отивал за коронацията и който имал 350 милиона лири стерлинги, се хвърлил в морето, понеже мислил, че парите му няма да му стигнат. Всички вие, които ме слушате, сте толкоз богати! Колко струва вашият ум? Знаете ли колко струва вашето сърце? Знаете ли колко струва вашето тяло? Има известни нишки във вашия организъм, които са донесени от толкова далече, от пространството, че даже една нишка струва един милиард да се направи, на онези същества. Вие имате едно тяло, което струва милиарди, вие гледате на себе си и мислите, че нищо нямате. Когато човек загуби тялото си, тогава вижда какво грамадно богатство изгубил. Ако се освободите от физическото тяло, физическият свят ще се затвори за вас. Всичките неща във физическия свят няма да струват нищо. Благодарение на тялото, което ни е дадено, те са ценни.

Сега всички от вас искате да бъдете щастливи. В ума си имате нещо, търсите щастието някъде, дето го няма. Вие мислите, че като станете учен човек, вие ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като станете богат човек, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че ако сте силен, ако сте красив, ще бъдете щастливи. Всички тия неща са вероятни само външно. При това вие сте заблудени, вие сте богати и не съзнавате, че сте богати, търсите вашето богатство отвън. Всички знаете, че в Бога живеем и се движим и съществуваме. Проповедниците досега цитират стиха: „В Бога живеем и се движим, и съществуваме.“ Бог е любов. Бог е любов и при това ние страдаме. Как е възможно човек да живее в Бога и да страда, да бъде недоволен?

Казваме, че любим Бога. Как е възможно човек да люби Бога и да бъде нещастен? От недоимъка на любовта човек страда. Павел схваща, че човек всичко може да има, ако любов няма, той ще бъде като някой неодушевен предмет.

Едно правило ви трябва. Трябва да знаете, че онова богатство, което ви е дал да се върнете с ума си, със сърцето си, с душата си, с духа си, с тялото си при Бога и да Му благодарите. Като погледнеш ръката си, да благодариш на Бога. Като пипнеш ухото си, да благодариш на Бога. Като пипнеш устата си, да благодариш на Бога, като пипнеш носа си, веждите си, за всичко да благодариш на Бога. Да благодариш на Бога за сърцето си, да благодариш на Бога за ума си, за душата си, за духа си, за всичко онова, което Бог ти е дал. Това е новото учение. Който може да повярва в любовта, той ще се освободи от всичко. Той ще се освободи, както змията се освобождава от своята стара кожа. Ще дойде до едно място, дето кожата ще се изхлузи, ще остане новата кожа. Стара кожа аз наричам всички наши недоволства, недоразумения, караници. Човек и със себе си се кара. Казва на себе си: „Колко невежа съм, колко прост съм, това не можах да използвам.“ Кой е недоволен и кой е учен? Единият е господар и другият е слуга. Господарят се кара на слугата, че той това не направил. Слугата казва: „Ти не ми плати.“ Господарят и слугата се карат вътре. Сега виждали ли сте вашия слуга? Гледали ли сте вашия слуга? Може ли да нарисуваш себе си като слуга и като господар? Сега, когато си господар, изпъчиш се, вземеш една поза, важен си. Станеш слуга, свиеш се. Аз това наричам актьорство на сцената. Ти вече играеш ролята като господар. Някой път има роля на цар, написал някой и ти се обличаш като цар, с корона, с венец, с мантия на сцената, играеш, мислиш, че си цар. Ти се вълнуваш. Колко ти плащат за една вечер да играеш на сцената? Доста голяма сума плащат.

Да ви приведа един пример. Някой ангажирал Аделина Пате да пее в една опера. Понеже тя знаела, че онзи директор не обичал да плаща, публиката дошла в театъра, ръкопляска, а тя си обула само едната обувка и седи с един крак необут. Като ѝ плаща 25 хиляди, тя обува и другия крак и излиза да пее. Пее, защо? – Защото ѝ дали 25 хиляди лева да си обуе обувката. Казвам: Всички ние, които пеем, каквото и да правите в света, се ви плащат. То не е лошо, то е хубаво. Ако тя не беше направила тъй, аз не щях да ви говоря. Аз я похвалявам, че малко го попекла. Този директор да плати, понеже той иска да я използва. Тя казва: „Тогава и аз ще те използвам.“ Някой казва сега: „Ти не ме обичаш.“ Плати 25 хиляди лева, да видиш как ще те обичам. И втори пример ще ви приведа за Аделина Пате. Доста примери има за нея. Отива веднъж в Ню-Йорк, не познава никого, трябвало да изтегли една крупна сума, не я познават, казва: „Дайте си свидетелството, че сте Аделина Пате.“ Тя се спира в пощата и започва да пее. Директорът казва: „Дайте ѝ парите.“ Изпява една песен и ѝ дават парите. Пак пее за 25 хиляди лева. Онзи не ѝ дава парите, защото нейните билети са много скъпи в театъра, тя трябва да пее, за да ѝ дадат парите. Първият път, за да тури едната си обувка, директорът трябваше да ѝ даде 25 хиляди. Вторият пример, този директор в пощата, той е същият директор, казва: „Не си Аделина Пате“, трябва да пее без 25 хиляди. Вторият път този директор в пощата, той е същият, казва: „Не си Аделина Пате, трябва да пееш без 25 хиляди.“ Казвам: Когато пеете, преди да сте си обули обувката, на място е, защото пари ще вземете, второто, когато пеете, че ви дават парите, кое е по-хубаво? Хубаво пее, тя казва, че за да тури обувката си, енергията, която ще употреби, струва 25 хиляди. Директорът трябва да плати, за да дойде тази енергия да си обуе обувката. Директорът на пощата казва: „Аз, за да заповядам да ти платят,

трябва да пееш, да покажеш, че може да пееш, за да вземеш 25 хиляди.“ Тя пак пее.

Сега ще ви наведе на онзи Божествен закон: Всички хора трябва да бъдат свършени. Свършенството човек може да го придобие само в любовта. Ние живеем в любовта и трябва да възприемем всичко онова, което Бог е създал и да нямаме две мнения за живота. Сега ние за един човек пренебрегваме Божията любов. Вземете една дъщеря за един свой възлюблен мисли, че ще бъде щастлива, напуска бащиния си дом. Отива с един непознат, който ѝ казва, че е неин възлюблен. Може да е. По какво ще познаеш един човек възлюбен ли е? По два начина може да го познаеш. Ако може едновременно да ти стане слуга и да ти стане господар, той е твой възлюблен. И едновременно, ако ти може да му станеш (слуга) и да му станеш господар, вие сте един за друг. Но щом той не може да ти стане слуга и господар и щом ти не може да му станеш слуга и господар, вие не сте един за друг.

Сега ще ми кажете: „Как да го разбираме?“ Вечерно време няма да ходиш да копаеш на нивата. В мрачната нощ, когато има отвън 25 градуса студ, няма да ходиш да копаеш на нивата. Когато нямаш нито пет пари в джоба, на гостилница няма да ходиш да ядеш. Когато нямаш пет пари в джоба, хубави дрехи няма да туряш на гърба. Когато нямаш пет пари в джоба, в отлични апартаменти няма да живееш. Значи, когато денят е светъл, ходи да работиш. Когато денят е топъл, иди да работиш. Когато имаш всички благоприятни условия, иди да работиш. Или казано в новото разбиране: Върши всяка работа с любов, с любов и от любов, от Бога и за Бога, от себе си и за себе си, от ближния и за ближния си.

Тази е много неразбрана работа. Запример, има неща, които хората разбират, има неща, които не разбират. Вземете сега, ще ви приведа един пример. Запример, в козметиката могат да направят лицето си много красиво, червеничко, беличко, бръчките да ги няма.

Но това е външна козметика. Ако им кажеш отвътре да се подмладят, не знаят. Отвън знаят да се подмладяват, отвътре не могат. Знание ли е това? Козметиката е само за един ден. Сутринта като туриш, вечерта като се измиеш, пак наново трябва. Тъй щото в годината 360 пъти трябва да се подмладяваш, да туряш козметика. Не е лошо, хубаво е, но знаете колко трябва да платиш, да ти турят козметика. Ходили ли сте в Париж да знаете колко вземат, ако не знаеш, ако трябва отвън да те гримират. Аз ги похвалявам.

Един млад момък се подигравал с една стара баба, не българска, но парижка, френцуска подигравка, много деликатна, тъй фина, едва да я намериш. Тя решила да си отмъсти на този млад момък. С козметика поправила лицето си на една млада мома и започна да му хвърля такива много любвеобилни очи, усмивки, това, онова, и той се влюбил. Загорява сърцето му, пише писма, че не може да живее без нея и най-после тя се съгласява да се оженят. Оженват се. Вечерта като влиза вътре той мисли, че е щастлив. Тя, за да му покаже, сменя козметиката, сменя зъбите, всичко изкуствено. Като видял това, излиза из стаята навън да го няма. Аз ви привеждам един пример. Туй е с нас. Всички хора ще видят своите заблуждения. В края на краищата ще видят, че за стара баба са оженени. Старата баба, това е животът на плътта. Един ден като видят колко е грозна, ще избягат из стаята навън. Няма да ни има там. Казвам: Човек като не търпи, става нервен. Като не е благосклонен, той създава своето нещастие, като завижда създава положителното в света. Виждате, че изтокът е свободен от мъглите. Около нас е само тази мъгла. То сме ние. Ние сами на себе си препятствуваме да видим истината надалече, че слънцето грее. Колко е хубаво и красиво. Който е художник, една хубава картина е това. Аз ако имах време и ако знаех, щях да си взема четката. Пак ще я нарисувам.

Сега ви казвам две неща: Благодарете на Бога за всичките страдания. Благодарете на Бога за всичките ваши радости. Благодарете на Бога за всичката ваша сиромашия, благодарете на Бога за всичкото ваше богатство. Благодарете на Бога за всичкото ваше невежество, което имате. Благодарете за знанието, за всичко Му благодарете. Вие считате, че сте невежи. В невежеството е скрито знанието. И в знанието е скрито невежеството. В сиромашията е скрито богатството и в богатството е скрита сиромашията. Сиромашията, това е слугата, богатството, това е господарят. И двамата като се съберат на едно място, от господаря капитала, от слугата работата, тогава работата върви. Настоящото е богатство, миналото е сиромашия. Настоящата сиромашия ще бъде бъдещето богатство, настоящето невежество ще бъде бъдещето знание. Сегашното знание е миналото невежество.

Понеже живеете в Бога, научете се на новото в света. Тази глава аз я наричам главата на мъглявата любов. Имате зазоряване, имате и мъглява любов. Над вас има нещо както тази мъгла. Във всеки едно от вас е тази мъгла. Колко е тази мъгла, нагоре на два километра, над три километра е ясно. Отдолу, под три километра, има мъгла. Сега туй е дълготърпението. Трябва да търпиш, че се лишаваш от слънчевата светлина. Пък трябва да бъдеш благосклонен. Мъглата казва: „Почакайте да се постолим, ще бъдете добри ние да се постолим, после ние ще отстъпим, пък вие ще се топлите.“ Може да се разсърди, мъглата ще започне да плаче. Снощи колко плакаха. Казват: „Позволете на нашите ученици ние днес да се погреем, вие отдолу да почакате. Казвам: Тъй ще бъде. Вие сега може да мислите, може ли човек да се разговаря с мъглата. Те са се същества разумни, които са дошли. Днес са дошли на екскурзия, идат те от невидимия свят на екскурзия на планината. Екскурзианти са, искат да видят слънцето как изгрява, друг път не са го виждали. Казват: „Ще оставим

една малка врата, без да видите слънцето, само светлината ще видите.“ Днес трябва да се радваме в тяхната радост. На голяма почит сте. Когато се даваше на Мойсея Закона, планината беше обвита с такава мъгла долу и Бог даваше Закона на Мойсея. Сега ви се дава един Закон, без гръмотевици – Законът на любовта. Закон се дава. Без любов под мъглите, с любов над мъглите. Без любов в сиромашията, с любов над сиромашията, в богатството, без любов в болестта, с любов над болестта, в здравето отгоре.

Казвам: Единственият закон, с който трябва да служите на Бога е любовта. Любовта никога не отпада. Имайте тогава пълна вяра, пълна надежда и любов в Бога и всички ваши копнежи, които имате, изведнъж няма да се постигнат, но имате велико бъдеще. Ще видите онази, великата благост, която Бог приготвил заради вас.

Гледайте добре да посрещнете съботата. Съботата е ден на любовта.

Отче наш

XVIII година, 37 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11 август 1939 г., петък, 5 ч. с., на Молитвения връх.

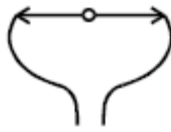
МЛАДИ, ВЪЗРАСТНИ И СТАРИ

Добрата молитва

В начало бе Словото

Мога да кажа

Има три вида хора в света: Едните ги наричат деца, вторите ги наричат възрастни и третите – стари. Тези, които не разбират български, ще слушат както в музиката само пеенето. Един цигулар говори ли? Сега ще слушате един концерт на цигулката без думи. На едни от вас ще се пее, пък на други ще се свири. Едни ще запомнят думите, други ще запомнят само гласа. Един ребус е това. Българите знаят толкоз, колкото и французите. Французите знаят толкоз, колкото и англичаните. Всичките хора знаят едно нещо. Всички хора знаят да ядат, общо нещо. Всички хора знаят да спят. Сега ще кажете, че знаят да ходят. Но какво е ходенето? Ходенето в природата си има свой вътрешен смисъл. Ако хората биха знаели да ядат тъй, както трябва, нещастията в света ще се премахнат. Ако знаеха как да ходят, много нещастия в света биха се премахнали. Ако знаеха как да работят, пак много нещастия биха се премахнали. Сега може да разгледаме нещата от няколко положения. Някой казва: „Аз разбирам някои работи.“ Той ги разбира хипотетически, смътно понятие има. Запример, какво нещо е светлината? Хората казват, че знаят светлината и при това се спъват. Тогава, когато разбира светлината и се спъва, какво е неговото положение? Не е така изгодно. Вие седите и мислите, че знаете някои работи. Хипотетически ги знаете. Теорията иде да обясни малко по-обширно хипотезата. След теорията иде науката.



Фиг. 1



Фиг. 2

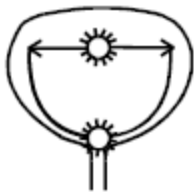
Казвате, че нещо е научно доказано. Чрез научно доказаното достигаме до едно положение, дето тази светлина се изменя. Какво получавате от това изменение? Получавате една форма в света, която съществува като чаша (Фиг. 1). Какво е предназначението на чашата? Трябва да влееш нещо в тази чаша, за да пиеш. Вие казвате, че знаете чашата как се прави, но чашата си има свое приложение. Как ще излезе тази чаша в разменния свят, в света на желанията? Искаш да пиеш вода, но трябва да имаш една чаша. Чашата е устата, горната част. Желанията не са нищо друго, освен че наливаш нещо в своята чаша. Казваш, че имаш едно желание, искаш да реализираш, но как ще реализираш едно свое желание? Ти имаш желанието да ядеш, влизаш в един съвременен ресторант, гранд ресторант, какъвто имаше на Рила. Влизаш в ресторанта, посреща те келнерът: „Заповядайте, господине!“ Имаш ти хубаво палто, снемат ти го, после имаш цилиндър, една хубава шапка, окачваш я. После ще ти дадат яденето. Щом се наядеш, работата се изменя. Като излизаш навън, пак ще ти дадат палтото, пак ще ти дадат шапката, ако имаш ръкавици, ще ги извадиш от джоба. Но щом речеш да излезеш, ти вече не си свободен. Ти си свободен да влезеш, но преди да платиш за

онова, което си ял, ти не си свободен да излезеш. Казвате: „По братски трябва да живеем.“ Що е „братски“? Що е „братство“ в света? Туй е слизание, но щом речеш да излизаш, практически линията не може да излезе. Ти си свободен да влезеш, но не си свободен да излезеш по същата линия, по която си влязъл (Фиг. 2). Сега казвате: „Що е влизането в една къща?“ Всякога човек влиза през една врата и излиза през друга. Никога не можеш да излезеш през същата врата. Във физическия свят можеш да влезеш и можеш да излезеш. Онези хора, които дишат през устата, а не дишат през носа, не са здрави. Никой не може да бъде здрав, ако диша през устата. Ако устата е всякога отворена, показва, че човек всякога е лаком за ядене. Ако целия ден устата е отворена и ти ядеш, питам: Как ще свършиш тази работа? Храната като влезе в стомаха, трябва да се свърши. Погрешката седи в това, ти казваш: „Аз имам право да живея.“ Но какво подразбирате под думата „живот“? Животът е едно средство да се освободи човек от ония ограничения, в които е поставен. Вие се раждате в света. Вие вече сте поставени да се освободите. Човек е дошъл на земята да се учи, но учението е един метод да се освободи човек от ония ограничения, в които се намира. Първият метод на туй ограничение е топлината. Замръзването на водата, запример, е едно ограничение. Ако ти искаш да се освободиш от студа, трябва да ти дойде на помощ топлината. Някой казва: „Човек трябва да има добри чувства.“ Добрите чувства са топлина, която ще помогне на човека да се освободи от вътрешни ограничения, които съществуват. Сега, вместо ние да се освободим, ние се ограничаваме.

Сега, допуснете, един съвременен господин, който минава за културен човек, в какво седи неговата култура? Външната страна е, че той трябва да има хубави обувци, хубави дрехи, после ще има един хубав часовник, някой в джоба си ще има някое хубаво перо или някой молив, космите ще бъдат добре вчесани на главата, дрехата му

изчистена. Ако дрехите са чисти, показва, че той знае какво нещо е чистотата. Някой път има културни хора, които имат широки яки проповеднически. Ако идете в Америка, ще намерите, че проповедниците имат високи яки, с рединготи затворени, защото се счита за некултурно яката на един свещеник да е отворена. Туй в културно отношение. Ако вземете (дрехите) на мъжа, съвсем друга форма имат от дрехите на жената. Защо жените носят широко отворени рокли, а мъжете имат два тесни крачола и ръкавите са тесни, не са широки? На жените някой път ръкавите са по-широки. Вас ви се вижда смешно. Не е смешно. Всичко има вътрешен смисъл. Не е лошо човек да се облича, но трябва да знае как да се облича. Ако имаш една хубаво направена цигулка, не само цигулката трябва да е направена много хубаво, но трябва да знаеш и какви струни да туриш. Цигулката има една дебела струна, направена от метал, после има друга една струна, направена от материалите на някое млекопитаещо, от овца или от друго някое животно. След туй тия струни малко отъняват, най-долната струна е най-тънка. След това цигуларят като вземе да гласи цигулката, има един метод за гласене, че в кварта той гласи цигулката. Четири струни са, имате първата „сол“, имате „ре“, „ла“, имате и „ми“. Някои цигулари, когато искат, гласят още малко по друг начин, може и в терца да е нагласено, пък може и в секунда, някъде може и в кварта. То е по отношение на цигулката така. В цигулката много мъчно може да се свири, тъй, както в пианото. Ти може да свириш с едната ръка, много мъчно може да свириш, да вземаш едновременно два тона на цигулката е много мъчно. Най-първо, ако вземеш само един тон, много мъчно е да вземеш верен тон. Понеже има едно чувство за измерване, всичките цигулари не са така майстори. Защото един цигулар трябва да разбира геометрия, математика отлично. Едно малко изместване, тонът се изменя вече. В китарата тоновете са определени, но в

цигулката не са определени. Сега вие отивате в живота, искате да постъпвате, но когато човек дойде да постъпва съобразно със своите разбирания, той трябва да свири на своята цигулка. Цигулката разбира свободно разбиране на живота. В даден случай ти си някъде, но знаеш как да постъпиш. На цигулката няма определено място да знаеш къде се намира известен тон, трябва да го имаш в себе си. Онзи човек, който няма тона в себе си, той не може и да го произведе. Всичките хора са започнали различно живота, понеже не са взели основния тон еднакво. Запример, когато са създадени рибите, съвсем друг тон са взели, когато е създаден човек, вече тонът е друг. Ако ти в живота нямаш за основния тон една определена мисъл, едно определено чувство и едно определено разбиране, ти не можеш да вземеш вярно този тон. Щом се взема един тон невярно, става набръчкване на лицето, някои мускули се свиват. Някои хора, като не могат да пеят, някой дефект се явява или в крака, или в ръцете им, или в гръбначния стълб, или се явява дефект в тяхната глава. Някои казват: „Какво става с пеенето?“ Ако ти не пееш правилно, ти ще изопачиш целия строеж на твоето тяло.



Фиг. 3

Сега вие се мъчите, страхувате се. Питате: „В какво вярва човек?“ Но вярата, това е човешкият ум. Ти не можеш да имаш вяра, ако нямаш ум. Казва: „Надежда.“ Ти не можеш да имаш надежда, ако нямаш сърце. Ти не можеш да имаш разумно разбиране, ако нямаш душа. Най-последно ти не можеш да обичаш Бога, ако нямаш дух. Някои от вас сега мислите, че разбирате любовта. Ако човек умира, тогава

какво е неговото положение? Питам ви: Вашите бащи къде са? Майка ви на майка ви къде е? Ние ще сведем тия неща към сегашния живот. Майка ти може да бъде на дъното. А това е първоначалната причина, която създала нещата. То е човешкото сърце, което съответствува на външното слънце. Но туй слънце е раздвоено (Фиг. 3). Второто слънце в човека го наричат слънчев възел, стомашен мозък. То има работа с храносмилането на човека. И около него има такава лунна линия, той има луни. Черният дроб е една луна около слънчевия възел. Някои казват: „Ние разбираме черния дроб, работа с храносмилането.“ Но черният дроб има работа с низшите чувства на човека. Когато черният дроб е разстроен, винаги човек е неразположен духом. Някои хора са в песимистично състояние, причината е в черния дроб. Песимизмът произтича от зле оформен черен дроб. Ако ти не можеш да живееш с хората, причината е черният дроб. Ако ти не можеш да живееш с жена си, причината е черният дроб. Работите не вървят, причината е черният дроб. Черен дроб се нарича, понеже от него излиза черна светлина. Черна светлина подразбираме, когато светлината на хората се губи. Искане някой човек да бъде богат или пък някой иска да бъде здрав, някой иска благоутробието му да бъде добро. На руски „корем“ значи още „кормит“, значи, „да се храни“. Туй, което се храни, е „корем“. Коремът показва само един процес. Благоутробието показва само онази вътрешна функция, която трябва да функционира. С черния дроб ти ще събереш известни енергии, които трябва да употребиш в живота. Начините за събирането на тези енергии стават. Запример, вие постоянно в света имате желания, ако тия желания остават само така произволни вътре във вас. Ако само ги наслоявате, образуват се много наслоявания, тези самите желания ще ви причинят известни страдания. Човек трябва да желае. Яденето е един метод, който показва, тази храна, взета чрез устата, трябва известно време да се смели много добре. Ако тази храна не се смели,

последствията са много лоши. Някои бързат в своето ядене. Пообърне храната два-три пъти в устата и хайде в стомаха. Най-първо, като вземеш една храна, трябва да я обичаш. Ако ядеш храна без любов, тази храна ще ти причини едно болезнено състояние. Първоначално не се позволявало човек да яде храна, която не обича. Когато хората се хранели, всеки трябвало да обича своята храна. Вие, запример, имате понятие, че трябва да ядете три пъти. В епохата на християнството имаме такива образци, дето някои са вземали един обед на седмица. Имало други са вземали на месец един обед. И най-далечното, един обед в годината. Ако вие седем деня не ядете, какво ще стане с вашето лице? Или състоянието на вашите крака какво ще бъде? Или в месеца, в 30 деня само един обед да вземете и ако в годината само един път ядете, какво ще бъде положението? Силата на човека се определя от яденето. Колкото по-често яде, толкова е по-слаб. Три пъти яде, той е слаб човек. Два пъти яде на ден, той е малко по-силен. Веднъж на ден яде, той е още по-силен. Ако в седмицата ядеш веднъж, още по-силен си. И ако в годината вземеш един обед, ти си силен човек. Казва: „Силен човек съм.“ Казвам: Колко пъти на ден ядеш? – „Три пъти.“ С три пъти ядене нищо не се свършва. Не само да ядеш. Ония млекопитаещи, които спят през зимата няколко месеца, нищо не ядат. Запример, вземете дървеницата, шест месеца пости. Не от любов, от нямане какво да яде. Тя пости, защото няма кого да хване. Щом влезе някой, веднага разваля поста. Макар че дървеницата да е решила, че няма да яде шест месеца, щом дойде някой в стаята, намира го. Много умни са дървениците. Да крадат са много майстори. Един американец, който пътувал на изток, понеже в Америка не знаят какво нещо е дървеница, влиза в един хотел в Турция. В дървените места се въдят много дървеници. В хотела имало турен петмез в едно шише. Нападат го дървениците, какво да прави? Взема петмеза и натурял около леглото. Действително тези, които лазили отдолу,

залепят се по петмеза, но по едно време от тавана започнали да капят. Те разбират геометрия, перпендикулярно се спущат отгоре и ти вътре, един културен американец, чудиш се какво да правиш. Вие ще кажете: „Един пример е това.“ И вие сте някога в един хотел тук, кацне някоя дървеница във вашия ум. Всяка една неестествена мисъл е една дървеница, която иде отнякъде, или отдолу полазила, или отгоре паднала. Има неестествени мисли, които спъват човешкия ум. Паразитни мисли, които са останали от миналото. В човешкия ум има наслоени мисли. Мислите са като паразитните микроби. Да кажем, една микроба с години седи някъде. Ако вземете тия микроби, веднага ще се яви една болест. Всичките болести в хората са все микроорганизми. Някой път имате разстройство на черния дроб, разстройство на бъбреците, разстройство на мускулите – ревматизъм. Причините за болестите седят в самата кръв. Т.е. в кръвта се набират известни нечистотии и тогава природата, за да освободи човека от известни нечистотии, понеже през каналите не може да се освободи, природата праща такива микроби, които влизат в ония нечисти места и които изядат нечистотиите, излизат, като изядат нечистотиите, човек отслабне, пожълтее. Пожълтяването показва, че е поумнял. Всичките хора, които са червени, не мислят. Човек като пожълтее, започва да мисли.

Като бяхме на Рила, една вечер наклали един голям огън. Стотина, двеста души ходихме за дърва, направили голям огън и на другия ден няма дърва. Удоволствието за една вечер създаде работа за 100-200 души. Няма дърва, няма магаре да носи, няма кола да купиш, трябва да ходиш сам да вземаш дърва. Ти си свършил университет, кой ще ти вземе дърва? Ние се срамуваме от външния свят. Когато влезе в ума ти една мисъл, която не е естествена, едно желание, което не е естествено и това желание ти подхранваш, мислиш, че ти си умен човек? Нечистите желания се размножават като микробите.

Една микроба с милиони се наплодява. Те нямат туй разбиране на човека и те оставят своите нечистотии в кръвта и заради това се зараждат много болести. Много хора умират от нечистотиите на микроорганизмите. Много хора страдат от нечисти мисли и желания, които оставят нечистотии в хората.

Бъдещата култура, ако дойде култура, трябва да научи хората как да ядат. Човек да яде с любов. Вземеш един плод, ще го умиеш хубаво с най-хубавата вода, ще му прочетеш една молитва, после ще попиташ невидимия свят позволява ли ти да го изядеш. По кой начин, как се яде онова ядене. Няма да бъдете като онзи цар, на когото донесли едно ядене и той не знаел как се яде. На един от неговите поданици дали няколко семки череши, той ги посадил и като израсли и дали плод, той напълнил една табла и отишъл да занесе на царя, за да добие неговото благословение. Хубави били черешите и понеже царят бил далече, вземал си по пътя по една череша и си казвал: „Много са хубави и царят ще бъде доволен, като вкуси.“ Най-после останали само две, занесъл ги на царя и той го попитал как се ядат. Изял и двете, за да му покаже как се ядат. Всяко едно ваше желание мяза на този поданик, който ви носи подарък две череши и ще ви покаже как се ядат. Питам: Де е лошото сега? Този цар е бил много умен човек. Мислите ли, че този поданик после е прокопсал? След години го довели при царя и той го осъдил на десет години затвор, понеже извършил престъпление. Дал заявление на царя и го молел да му прости прегрешението. Казва: „Аз съм онзи, който донесох двете череши.“ Казва: „Ако не беше ми ги показвал, щеше да ти върви подобре.“ Ако не беше го попитал как се ядат черешите, но той го попита как се ядат и трябваше да каже. Той трябваше да каже: „Ваше Величество, аз искам от вас да науча как се ядат. Вие знаете.“ Той веднага дава урок на царя как се ядат. И десет години го осъждат затвор. Питам: Вие всички сте изпратени в затвора и сега се молите

да ви пуснат от този затвор. Защо ви обвиняват? На първите хора казаха: От черешите няма да ядете. А те ядоха от черешите. Те искаха да кажат на провидението на Бога: Ние искаме да знаем какво е свойството на черешите. Аз вземам черешата като един символ. Може да турите кой да е плод, законът е същият. Всяко едно неестествено желание е като забранения плод. Да ви приведа един пример. Майката казва: „Защо да не се яде?“ Хубаво, но ако на онова дете, което едва се е родило, му дадете да яде череша, какво ще стане с него? Ако майката храни още първия месец детето с череша, какво ще стане с детето? Преди десетина години иде при мене една жена и казва: „Детето ми е на умирање.“ Казвам: Повикайте лекар. – „Не искам лекар, защото лекарите ми умориха първото дете.“ Казвам: Как го умориха? – „Каж ми ти цяр, здраво беше това дете.“ Казвам: Какво му даде да яде? С мляко ли го храни? – „Дадох на детето една слива да си играе, недоузряла беше и детето я нагълтало.“ Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще се свърши. – „Защо?“ – Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще дадеш на детето. Изкараха се твърдите работи и детето дойде в естествено положение. Ти не можеш да храниш едно дете кърмаче с ябълки. Някои желания във вас, някои мисли във вас са твърди и като това дете трябва да вземете рициново масло, за да се освободите.

Казвам: В човешкия живот се изисква една съсредоточена мисъл. Всичко онова, което Бог създал в света, има свой смисъл. Трябва да се учи. Младите като дойдат до пълната възраст, главата почернее, другите като остарят, побеляват. Какъв е смисълът на белите косми и на черните косми? Защо побелява главата? Най-първо тебе ти турят черен цвят, за да се научиш да събираш. Чашата е черен цвят, изпразнената чаша, като се обърне надолу, е бял цвят. Старостта е наука да раздаваш, тя е щедрост. Вие, които сте остарели, казвате: „Побеля ни главата, но няма какво да раздаваме.“ Аз правя

заклучението: Значи на младите години не сте събирали, сега няма какво да раздавате. Казва: „Черен съм сега.“ Много е хубава тази чернота. Черният цвят е привидно черен. Ако откриете една дупка, дето не влиза светлина, се показва черен. Тя е една илюзия. Някои хора са черни и това е хубаво. В черния цвят чувствата са по-добре развити, отколкото в белия. В черната пръст се ражда хубавото жито. Питайте земеделеца: „Къде става хубавото жито, в черната пръст или в бялата?“ Главата един ден ще побелее. Сега някои глави са черни, растенията плод дават. Белите косми показват, че хамбарят трябва да бъде пълен. Какво е предназначението на стария човек? – Да раздава. Какво е предназначението на възрастния? – Постоянно да събира. В своето сърце събираме хубавите желания, в ума си раздаваме тия желания, които се превръщат на една изработена мисъл. Тогава ние може тази мисъл в една поетическа форма, в една религиозна форма, в каквата и да е форма да я раздадеш. Но има начини за раздаване на своята мисъл. Има признаци. Аз като гледам устата ви, на някои от вас чувствата са подтиснати. Вие се отнасяте много зле с вашето сърце. Някои от вас си притискате устните. Вие нямате право да подтискате вашето сърце. Ако държите устата отворена е едно, ако държите устата затворена, е друго. Устата трябва да бъде прилепена. Някой път като станете сутрин, трябва да дадете свобода на устата си, да я оставите естествено, защото устата е разумна. Тия клетки, които образуват двете бърни, те са разумни. Трябва да се даде свобода. След туй трябва да освободите и вашите очи. Не гледайте на безобразни работи. Като минавате, гледайте хубави, красиви неща в света. Ако ходите да гледате как хората умират, ако ходите да гледате как колят животните, вие ще се покварите. Никога не ходи да гледаш едно престъпление как се върши. Има учени хора, които правят вивисекции. Хубаво, ако вие правите вивисекция на едно ваше желание или на една ваша мисъл, знаете ли какво ще стане? Ако една

мисъл във вас е паразитна, какво трябва да направите с нея? Някой път хората не знаят какво трябва да правят с въшките. На изток доста въшки има. Във време на войната доста въшки се набират. Изчистете тия въшки, съберете ги в едно шише, изсипете ги на едно място песъчливо, да се научат тия въшки да пасат. Сега вие се покварявате, понеже като хванете въшката, натиснете я с ноктите, убиете я. Но ти с това покваряваш себе си. Като убиеш една бълха, една въшка, може би след няколко прераждания ще те накарат Остави я по тревата да пасе, тури дето нищо не расте, накарай въшката да мисли. Някои от вас се намират при много лоши условия. Тия лоши условия ви се дават, понеже въшки се наплодили. Тия въшки, те са вашите лоши мисли и желания, които се турят на мозъка. Ти започнеш да роптаеш. Благодарни, че те поставили при лошите условия. Ако не сте поставени при лоши условия, ще бъде зле за вас. Когато минавате такива неприятни състояния, че всичко във вас е тъмнота, радвайте се на тази вътрешна тъмнота. Хубаво е човек да е изгубен в мъглата, понеже онези, които имат да вземат, няма да го намерят. Някои препоръчват как трябва да живеят. Аз бих ви препоръчал, когато двама души се скарат, да идат на планината и да се разделят в мъглата. Ти ще мислиш за онзи, който те мъчеше. Вие веднага ще започнете да мислите един за друг. Достатъчно е да бъдете разделени три-четири часа и като се върнете дома, намерите пътя, вие ще се намирате в едно хубаво душевно състояние.

Та казвам: Всичките културни хора се намират в едно противоречие. В новата култура се изисква хората да имат една отлична мисъл. Човек трябва да бъде господар на себе си. Аз забелязвам, когато някой ще се кара, той не може да се въздържа. Като не може да се въздържа, на устата от двете страни на устните се образува едно движение, треперене. Помнете, че човек трябва да стане господар на своите желания. Едно чувствувание, едно желание не

трябва да те изважда от нормата на света. Питам: Ако вие идете в един съвременен дом, двама други в едно семейство се скарали, мъжът и жената. Дойде гостът, те го турят за арбитър. Мъжът разправя своята история, разправя за жена си. Казва: „Обичахме се, каква красавица, колко хубава беше, хубаво се обличаше. Сега, като се оженихме, заяла ме, ще ме изяде.“ По български говоря, не по френски. Жената казва: „Какъв беше едно време, красив, пък сега и той ме заял, ще ме свърши, какво да правя?“ Питам: Коя страна ще вземеш? Ако ви турят в положението на примирител, как ще ги примирите тия двамата, които най-първо се обичаха, пък сега не се обичат? Ако вземеш страната на жената, мъжът ще хвърли подозрение, ще каже: „Хвърлил е око на жена ми.“ Сега, ако си мъж, че вземеш страната на жената, е лошо. Ако е жена и вземе страната на жената, как ще разрешите въпроса? Допуснете, че мъжът и жената влизат в един гранд ресторант. Яли са, пък няма да платят. Господарят ги хванал и ги държи и двамата. Седят и двамата. Аз влизам и той казва: „Тя ме накара да вляза.“ Аз коя страна ще взема? Какво трябва да направя? Аз ще кажа нещо на гостилничаря: Аз го кредитирам, плащам и за двамата. Давам свободен път. Щом искате да изправите един човек, вие трябва да платите неговите дългове. Някой казва: „Не съди!“ Ако нямаш пари да платиш дълговете, не съди! Казвате: „Бог ще ни съди. Ще плати заради нас.“ Втори път ще направиш същата погрешка. Първият път като видите Бога в гостилницата, започвате да му разправяте своята история. Като плати, той ще каже: Когато имате пари, тогава влизайте в гостилницата, като нямате пари, стойте навън. Благоприличието го изисква. Аз виждам, че мнозина от вас сте в този ресторант вътре. Мнозина от вас има, които седите и казвате: „Какво ще се прави?“ В широк смисъл говоря. Някой път човек са намира в затруднено състояние на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки.

В съвременната култура се изискват три неща: Хора, които да придобият светли мисли, хора да придобият светли чувства и силни постъпки. Или се изисква човек, човек, който да знае как да мисли, как да чувствава и как да постъпва. Няма в света по-хубаво нещо от (това) да знае човек как да мисли. Целият външен свят е едно предметно учение. Човек не е дошъл на земята само да яде и да пие. Той е дошъл да се учи как да прилага Божественото учение и как да работи. Казвам: Младите трябва да знаят как да ядат, възрастните трябва да придобиват тази храна, а пък старите трябва да раздават тази храна. Всеки един стар човек да повика един млад и да каже: „Синко, едно време аз бях като тебе, аз ще ти покажа от моя живот еди-кои си работи, не ги прави, понеже те имат лоши последствия, прави другите, които имат добри последствия.“ Следователно, задръжте в себе си само онези мисли, само ония желания, само ония постъпки, които може да ви подигнат. Задръжте в себе си светлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си топлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си и силата, която може да ви е потребна. Силният човек е онзи, който мисли. Силен човек е онзи, който чувствава, силен човек е онзи, който има сила да приложи своите мисли и да приложи своите желания. Приложете светлината на мъдростта и приложете силата на истината и вие ще бъдете свободни.

Отче наш

Да бъдете млади и да бъдете възрастни, и да бъдете стари.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 38 лекция на Младежкия окултен клас, държана от
Учителя на 25 август 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш

Пишете върху темата 24: „Ползата от добре употребените цветове“.

Червеният цвят при биволите ги прави активни. Като види червения цвят, готов е война да води, да се бори. Когато някой човек стане чрезмерно пасивен, хубаво е да си тури червен цвят малко, да си създаде активност. Най-първо, какво трябва да бъде състоянието на един ученик? Ученикът трябва да напусне едно състояние и да влезе в друго. При майка си той учи едно, при учителя си учи друго. Майка му го учи на едно практично учение, учи го как да яде, как да се облича, как да се мие, неща изобщо материални. Материални неща са, с които се занимава майката. Някой път ще го тури в някоя хубава люлка, меко легло, меки завивки. Ако майката през целия живот се занимава само как да храни детето, как да се облича и как да му е удобно в спането, какъв човек ще стане? Ако майка му му служи през целия живот, ще създаде в него един ленив живот. Ленивият живот е неразбран живот. Във всичките хора, в цялото органическо царство има една тенденция, една склонност към покой. Леността излиза от покой. Първоначално при най-добрите условия в света се е създала леността. Млекопитаещите са седели под големите дървета, храна е имало изобилно. Като се наядат, лягат да спят. Като е лениво животното, не учи. Природата е била заставена и Бог бил заставен да изпратят хапливите мухи, комари, комарчета и комаряги и тия стършелите, как ги наричате? Те започват да мислят защо ги хапят, какво искат, защо им нарушават спокойствието. В същото състояние и вие се намирате. Вашите страдания са като хапливите мухи за

животните. И млади, и стари страдате от мухи и стършели, и комарчета. Имаш приятно настроение в себе си, мечтаеш си. Тогава дойде една неестествена мисъл, ухапе те някъде. Някой недоимък имаш и ти страдаш, че животът не може да бъде малко по-спокоен. Не търсете добрия живот. Добрият живот не е живот на спокойствие, но на усилената работа. В усилената работа, в тревожната работа като работи човек, намира удоволствие. И в пеенето например, забелязвам вие като пеете, във вас има желание на покой. Пеете, но не е съсредоточена мисълта ви. Песните мислите да ги изкарате както и да е, че да се отървете. После започвате друга песен, пак гледате да се освободите от нея, като че е една тягост. Или казваш: „Аз тази песен съм я пял.“ Може да си пял една песен много пъти, но дали си я изпял както трябва, то е въпрос. Може да си казал една дума много пъти, но законът е да научиш произношението на тази дума. Защото всичките езици са образувани от неизвестни гами. Говорът е наука за музика. Може да пееш така равномерно, монотонно с един тон. Пееш само с тона „сол“. Това не е пеене. Трябва в говора и пеенето да има най-малко четири-пет тона в слизането. Ако има седем, още по-добре. Но знаете колко мъчно е. Някой път някои от буквите, някои от слоговете изискват слизане и качване. Но в туй отношение човек трябва да бъде буден. Най-първо човек има стари навици, с които мъчно може да се справи. За пример, мъчно е човек да седне и пет минути да седи спокоен, да не се мръдне. Ако седнеш за пет минути, ще започне да те сърби по крака, по ръката. Пет минути да не си мръднеш и очите, да седиш спокойно и умът да е концентриран. Всички тия движения да са под контрола. Сега седиш и се почешеш зад ухото, помръднеш устата, вдигнеш си веждата, пипнеш се по главата. Туй показва едно недоволство във вас. Като не можеш да решиш един въпрос, като се почешеш, мислиш, че ще разрешиш въпроса. Когато някое имане е заровено, ровиш, за да намериш имането. Ровиш, но не си на мястото,

дето е то. Ти ровиш, но не знаеш къде. Не буташ на място. Запример, онези, багетистите, лесно намират вода, понеже навсякъде има вода. И слепият може да намери вода. Тури една златна монета някъде, за да я намериш, знаеш колко мъчна работа е. Тази златна монета, и тя има своя сила. Докато дойдеш до тази, златната монета, трябва голямо знание, голямо концентриране. Ако обичаш златото, ще го намериш. Силата седи в това, че всяко нещо, за да го намериш, трябва да го обичаш. И в златото има съзнание, не в самото злато, но онези, които са господари на златото. Ако обичаш тези, които са господари на златото, отваря се и тяхното сърце. Те ще ти дадат от това, което те имат. Майката, когато детето я обича, щом като дойде, веднага тя е разположена да му даде нещо. В българите има един навик. Майката, щом е пекла прясна пита и има бито масло, като дойде детето и ѝ каже две-три сладки думи, тя ще отчупи от питата, снесе гърнето и намаже филията дебело. Щом не го обича и не е разположена, ще вземе изгорялото и от него ще даде. Не ѝ се дава от мекото, но от коравото. И масло ще тури много малко отгоре. Сега всички вие имате същото разположение. Когато обичате някого, вие се усмихвате. Друг, когото не обичате, още като го видите, свиете си челото. Когато дойде да седне някой при вас, вие го погледнете. Хубаво, защо ще ви безпокои? Че има за безпокоене. Опасна работа е един човек, когото не обичаш, то е огън, ще седне при тебе, ще те изгори. Някой човек дойде, замине си, заболи те кракът. Тогава ти ще бъдеш умен и още като го видиш, да се отстраниш. По-добре стани, дай му място и ти се отдалечи на друго място. По-добре вземи крайния ред, отколкото с него.

Писанието казва: „Не се противете на злото.“ Видиш, че злото иде, какво трябва да правиш? Отстъпи мястото си, пък ти вземи последното място. Ако злото седне до тебе и мислиш, че можеш да го контролираш, ти си на крива посока. Злото е една енергия, която не се

поддава на възпитание, на никакво моделиране, на никакъв компромис. Не може да правиш компромис със злото. Единствената сила, която може да се справи със злото, то е доброто. Вашата погрешка по някой път е, че вие искате да се борите със злото. Искате да му кажете нещо. Нищо не му говори. Злото има свой език. Това са иносказателни работи. Всички вие имате работа все със злото. Имате неразположение. Това се дължи на злото. Имате едно съмнение, това се дължи на злото. Имате една скържавост, това се дължи на злото. Имате една зла памет, това се дължи на злото. Казвам: Всички добри качества се дължат на доброто, всички лоши качества се дължат на злото. Вие сега сте носители на едното и на другото. Мен ми разправяше един българин, бил в града Бостън, в Америка: „Един ден пътувам по една от големите улици, гледам един европейски цар, два, три метра висок, облечен с мантия. Пък гледам всички американци минават и никой не обръща внимание. Зная, че американците са много любопитни. Заинтересува ме защо не му обръщат внимание. Отпред никой не му обръща внимание, когато замине, поглеждат гърба му. Аз се чудя и си казвам: Чакай и аз да видя защо гледат отзад, а не отпред. Гледам, по целия гръб обявления за чадъри, за помади, за обуца и царят носи обявленията на гърба си.“

Да допуснем, че имате една стойка, наведете се надолу, защо се навеждате? Значи, условията са лоши, свиете се. Пък някой път изправите се, показва, че всичко ви е широко. Има една светла мисъл, хубава мисъл има умът ви. Някой път, щом дойде голямата скръб, вие се наведете надолу, мислите. Понеже във вас има една тежка мисъл и едно тежко чувство, вие търсите един начин как да се освободите. Навеждането е много естествено. Едно дърво, преди да е родило, клонищата стърчат, но щом дървото роди, наведат се клонищата. И то мисли как да се освободи от тези плодове. Да кажем, вие имате една мисъл, плод е тя, или едно чувство. Винаги концентрирайте ума си

към центъра на земята, да ви помогне, да снее тия плодове, тази тежест. И следователно, човек трябва да знае един начин да се пречиства. Когато имате тежки мисли и тежки чувства, когато имате тия течения и от слънцето горе, и от центъра на земята, трябва да знаете как тогава вие може да се освободите от всичките ваши тежки мисли. Когато искате да се подигнете нагоре, трябва да знаете, че има течения от земята към слънцето. Вие може да сте в една стая, но трябва да знаете къде са теченията на слънцето и къде са теченията на земята. В този салон знаете ли къде е течението на слънцето и къде е течението на земята? Вие не ги знаете. И много мъчно е да се определи. Ако дойдеш до течението на слънцето, веднага ще се освободиш от една тежест в стаята. По някой път вие имате молитвени стаи, казвате: „Да се кача в горницата.“ То е течението на слънцето. Следователно някой път вие имате молитвена стая, без да можете да се освободите от тези течения, които идат от центъра на земята. Имате работна стая, тя е течението, което иде от центъра на земята към слънцето. Тези са елементарни работи, които трябва да се знаят. Много мъчно може да се знаят.

Казвам: На всинца ви трябва една положителна наука. Има нещо, което вие по наследство сте приели. Вие сте енергичен, защото баща ви бил енергичен. Вие сте муден, защото майка ви е била мудна, дядо ви бил муден. Ако вървите по тяхната линия, взимате техните характерни черти. Ако дядо ви бил материалист, и вие сте материалист. На дядо ви веждите са били дебели, и вашите са дебели. Когато имаме известни наследствени черти, имаме и външни, и вътрешни черти. За пример, състоянието на един човек се определя от неговата коса. Колкото неговите мисли и чувства са по-груби, (толкова космите му са по-) дебели. Най-първо всеки може да види, често косите щръкват и трябва да турите вода. Някой път искате да бъдат бухлести, хубаво е да имат широчина, по-голям обем. Някой

път се намира повече електричество, щръкват космите. Тогава турете вода два-три пъти, за да се уравни тази енергия, която се намира в косите. На тялото трябва да се правят бани поне веднъж в седмицата, тия косми се нуждаят от вода, да бъдат проводници на магнетизма. Ако не се мие човек, тогава огрубява кожата, става по-суха. Щом стане косата по-суха, и този човек стане по-сух. Той не може да бъде добър. Празна е торбата. Дойде някой, ти не можеш да направиш услуга. Ако торбата е пълна, готов си да послужиш. Ако имаш само едно сухо парче за тебе, ти не си разположен да правиш добро.

Та казвам: При сегашното възпитание на младите, майките и бащите трябва да знаят как да постъпват със своите деца. Много мъчно е да се постъпва с учениците на една окултна школа. Мъчнотията седи да се нормализират. Всичките ученици идат с разнообразни характери, които не си съвпадат. Някой път се съберат 10-20 ученици, които са еднообразни. Еднообразието в природата произвежда противоречие. Може да направите наблюдения. Когато човек изпадне в меланхолия, черният цвят вече преодолява. Щом преодолява доброто, тогава цветовете преодоляват. Следователно, за да имате едно здравословно състояние, всякога гледайте да имате повече светлина в ума си. Нищо повече! Или повече светлина в ума си, или повече топлина в сърцето си. Топлината носи магнетическите качества, меките качества. Електричеството носи светлината в ума, носи качества на светлината. За пример, красотата как я считате? От кое качество е тя? Вие обичате един силен човек. Едно право течение е. В тази енергия някои нямат привлекателност, някои имат. Вие правите известни движения, но всичките движения, които правите с ръцете си, не са хармонични. Ако направите едно малко движение на ръката, може да смените едно ваше състояние. Ако не знаете, вие ще се подпушите. Ще изкривите ръката си, ще направите

20-30 движения, докато намерите движението да смените състоянието. Може най-лошото състояние във вас да го смените само като мръднете показалеца. Имаш едно състояние, готов си да дигнеш цял скандал, неразположен си. Туй, което имаш, можеш да го дадеш някому. Да ви кажа как произтичат скандалите. Вземете хапливите мухи. Да ви дам едно обяснение. Една хаплива муха не е лоша. Но понеже на върха на нейния хобот се събира електричество, грамадна енергия електричество и тя не може да търпи. Затова търси някъде да подари това благо, което има. И като дойде, забие си хобота. Като забие хобота, изхарчва си електричеството. 20 мухи ако изпратят своите енергии, ще се подуе кракът.

Сега къде е характерът? Дойде ви нещо във вас, не може да търпите. Туй нетърпение е събраното електричество на хобота на хапливата муха. И ти, като се събере тази енергия, ще ухапеш. Този, когото ухапеш, той ще подскочи. Научната страна: Ти искаш да направиш нещо. Някой път направиш нещо несъзнателно, кажеш една дума, после казваш: „Не трябваше да я казвам.“ Казвам: Колко е необходимо човек да има едно съзнание да контролира силите, които са в неговия ум, да контролира силите, които са в неговото сърце и силите, които са в неговата воля. Здравословно е. Защото ако човек не контролира силите на ума си, той ще обеднее. Ако не контролира силите на сърцето си, ще обеднее. В умствено отношение бедността е лошо нещо. И в сърдечно отношение е лоша бедността. Вие туй наричате сухота, празнота. То е бедност на сърцето. Бедността на волята е слаба воля: Решаваш едно, не изпълняваш, решаваш, не изпълняваш. За пример, някой път нали човек трябва да се моли? Някои считат, че не трябва да се моли човек. Трябва да се моли човек, понеже чрез молитвата изучава Божествения език. Ако не се молиш, ще останеш невежа в Божествения свят, няма да бъдеш свързан. Решаваш да се молиш, почешеш се по врата, казваш: „Не съм

разположен.“ Разположен, неразположен, трябва да се молиш, нищо повече! Можеш да имаш сто неразположения, ще чакаш да дойде разположението, но може туй разположение да дойде след десет години. Тогава какво ще чакаш? Това е неразбиране. Друго заблуждение, казваш: „Понеже не съм разположен, молитвата ми няма да бъде приета.“ Бог не се нуждае от твоята молитва, тя не е заради Него, тя е заради тебе. Ти, като отвориш устата, приемаш храната, не заради Петка, Стояна. То е една длъжност, един закон, който трябва да изпълниш. Ако не изпълниш, ще страдаш. И в дишането: Същият закон. Ако ти дишаш правилно, то е заради тебе. Когато човек се моли, от невидимия свят ще го учат езика на небето. Като научи езика на небето, всички работи ще тръгнат. Ако вас не ви върви, то е по причина, че не знаете езика на небето. Идеш в Англия, не знаеш да кажеш „хляб“, англичаните не те разбират. Понеже англичанинът цени времето, той е отривист. Ти докато отвориш устата и започнеш да му говориш, то е губене на време. Те казват: „Времето е пари.“

Вземете песента „Вдъхновение“. Всинца пеете „Вдъхновение“. Ти не можеш да пееш „Вдъхновение“, без да бъдеш вдъхновен. За да можеш да пееш „Вдъхновение“, трябва да знаеш как да приемаш и как да изпращаш. Тия процеси трябва да ти бъдат ясни. Ти не можеш да вдъхновяваш, докато не си приел вдъхновението. После трябва да го изпращаш навън правилно. „Вдъхновение“ започва със „сол“. Значи, всеки един плод като цъфне, той изпраща навън. Що е цъфтенето? – То е вдъхновение. Вдъхновеният цвят, туй, което приел от слънцето, изпраща своето ухание навън.

Вашите цигулки са други. Изпейте „Вдъхновение“. Като пеете, повече мисъл. Вие желаете по-скоро да се освободите. /Учителят пее „Вдъхновение“. / Когато има мисъл, тонът върви гладко. Една мисъл не може да бъде правилна, ако тя не е потопена в чувствата, в сърцето.

Защото тонът трябва да има сила. Силата се дължи на ума. Мекотата се дължи на сърцето.

Трябва да мислиш едновременно за формата на нещата и за съдържанието. Трябва да мислиш какво нещо е вдъхновението. Дотогава, докогато Божественият Дух е във вас, имате вдъхновение, изпълня ви. Изпълнен си ти и от пълнотата излиза нещо хубаво и красиво. Не може да излезе хубавото и красивото, ако не си пълен. Ако концентрираш ума си и мислиш за Божествения Дух, мислиш за пълнотата. Когато пеете, пейте на себе си. Изпейте „Вдъхновение“, но всеки да мисли за своето вдъхновение.

Или имате „Тъги, скърби“. Какво точно е? /Учителят свири и ние пеем „Тъги, скърби“. / Когато учите „до“, всякога в основния тон трябва да турите напрежение. Мисълта трябва да (е) концентрирана. Щом пееш „ре“, започва движение. Имаш в ума си „ре“, трябва да го вземеш в ума си като движение, не покой. Ако е покой, то не е „ре“. А пък „ми“ е моделиране, начин, мекота. „Ми“-то всякога носи мекота, начин да избегнеш противоречията в живота, да нямаш стълкновение, да закривиш. Форма се дава на нещо. В музикално отношение всичките груби работи с „ми“ се уреждат. А при „фа“-то се дава съдържание. Когато ядеш един плод, ти имаш „фа“. Онова, което ти даде, то е вече „сол“. Онова, което приемаш, то е „сол“. Онова, което си взел, то е „сол“. Разположението, което приемаш, то е „ла“. Музикално ако иска човек, може да се ползува от музиката. Може да проучавате музиката механически, ще имате както когато е направена една кола. Може да изучавате музиката както изучавате растенията. Един органически тон мяза на едно дърво, което дава плодове. Та казвам: В музиката като дойдете, не трябва да си служите с външни правила. Във външните неща се изучава само механиката. В механиката нещата са точно определени. Щом дойдете до органическите места, човек трябва да бъде свободен. Ти като останеш

сам, започни да пееш, докато си доволен от своето пеене. Някой казва: Аз не мога да пея. Ти искаш да станеш богат човек, ти искаш да станеш силен човек, имаш много желания, как ще ги постигнеш без музика? Как мислиш ти, без да впрегнеш ума си на работа, без да впрегнеш сърцето си на работа, богат човек не може да бъдеш. Защото ако придобиеш богатството, ще го изгубиш, ще добиеш своето нещастие. Навсякъде, ако добиеш едно богатство, ще го изгубиш и ще добиеш своето нещастие. Всякога трябва да добиваш богатства, които ще задържаш. Ако добиеш една отлична мисъл и я изгубиш, ще добиеш страдание. Ако имаш хубаво чувство и го изгубиш, ще добиеш страданието. Следователно, хубавите чувства не трябва да се губят, трябва да се задържат. Хубавите чувства и хубавите мисли трябва да останат в тебе. Само когато нещата остават, тогава имат смисъл. Следователно, когато пеете „до“, както мислиш „до“, трябва да му чуваш гласа, да му знаеш името. Като му знаеш името, той отговаря. Някъде вие трябва да вземете добър пример. Воловете и биволите по какво се отличават? Биволът е признателен. Ако веднъж господарят му го нахрани с хляб или зобчица, още като му извика на стотина метра, той се обади, четири-пет пъти може да го вика и той се обажда, чува му гласа. На вола ти му викай, той хич не иска да чуе. Студен е. Ако вие имате състоянието на един вол, вие никога не можете да пеете. Ако имате състоянието на един бивол, вие можете да пеете добре. Аз като ви говоря, прави ви впечатление. Казвате: „На бивола сега ще мязаме.“ Нали сте чели, в Хималаите има една раса, 700 души развъждат биволи. Като идеш там, биволът те познава какъв си. И те по биволите ще те приемат. Ако биволите те приемат, и те ще те приемат, ако биволите не те приемат, и те не те приемат. Щом идеш там и ако си лош човек, биволите са неразположени. Тодите се наричат.

Един млад момък върви с една млада мома. Ние седим двама и като мина, не поздрави момъкът. Казвам: Той е много зает с момата, че не обръща внимание на другите. Отиде до едно място, върна се назад. Казва: „Господине, може ли да посвирия на вашата цигулка?“ Какво показва? Познавам го, че е от музикалната академия. Дойдоха вътре, посвириха, намериха пианото отворено, посвириха. После дойде и ми благодари. Аз го послушах като свири, тихо свири. Най-първо помислих, че той ще загърми, но той тихо свири. Та казвам: Често свирете на вашето пиано. От вас, които сте стари, не пеете, които сте стари, не мислите, които сте стари, не чувствувате. Какво ще остане от вас? Ако ти не свириш, ако ти не искаш да имаш сила, ако ти не искаш да имаш топлина, ако ти не искаш да имаш светлина, ако ти не искаш да имаш мекота, какво тогава трябва да желаеш? За какво трябва да те обичат хората? Хората може да те обичат за три неща: Или за твоя ум, или за твоето сърце, или за твоята воля, че каквото кажеш, можеш да го направиш. Всеки ден каквото дойде в ума ти, прави го. Дойде нещо малко, направи го, не отлагай. Икаш да пееш, не търси удобства. Икаш да пееш, пей, нищо повече. Пей със затворени уста, ако отвън е студено. Когато въздухът е топъл отвън, пей с отворени уста. Щом е студено, със затворени уста. Пей! Казва: „Аз не мога да пея.“ Ти предреждаваш нещата. Казваш, че не можеш да пееш. Не е право да казваш нещо, което не е вярно. Може да не пея, но мога да пея, как не. На себе си мога да пея. Най-после, нека да ми направят една бележка, ще ми кажат, че не е така, ще поправа това. Ти имаш една болест, един цирей, който постоянно щрака. Ако не знаеш да пееш „до“, как ще го излекуваш? Защото циреят е едно яйце, което се мъти. Кога се измъща циреят? Като стане жълт. Жълтият цирей е узрял. Всеки плод трябва да капне. Ще пробиеш цирея, ще изтече нечистото. Един цирей може да го лекуваш, като пееш „до“. Ще пееш или с отворена,

или със затворена уста. А вие пеете с отворена уста: „Ох, ох, олеле.“ Кой тон е „ох“? – „Си“. От високо положение е „си“. Показва, че не нагоре, но надолу трябва да се върнеш. Ти си се качил на планината, трябва да слизаш надолу. Няма лошо, че се връщаш долу, ти ще идеш при своите, отдето си излязъл. „Олеле“ е „ре“. „Ох“, пак „си“. „Олеле“ – слизам отгоре, не може повече.

Когато пеете, мислете върху думите, които пеете и върху тоновете. Мислете върху това, за да бъдете свободни. Пеене без мисъл не може. Може да пееш механически, няма полза. Навсякъде, дето умът присъствува, животът добре се свършва. Пееш ли, мисли върху туй, което пееш. Защото всичките хора представят един велик певец. Ти като чуеш, че някой пее, да знаеш, че ти пееш. Да не кажеш, че той пее. Как, аз да пея така хубаво. Нали някой път вие казвате, че в къщи пеете хубаво, пък на сцената не върви. Както в къщи, така и на сцената може да мислите. Вие се опасявате от хората, че те ще ви критикуват. Няма нищо, нека ви критикуват. Нищо не значи критиката. Този, който критикува, той себе си критикува. Ти сам не пееш. Ти никога не можеш да преподадеш нещо, ако ти сам не го знаеш. Много учители преподават пеене, а те сами не знаят да пеят. Учител, който не знае да пее, не може да преподаде пеенето. Как ще го предаде? Ако някой, който не знае да пее, научи другия да пее, значи той не му е преподавал, той сам се е научил. Може да предадем нещо, само което ние го знаем. Доброто не може да го предадеш, истината не може да я предадеш. Истината може да мине през тебе. Музиката трябва да мине през тебе. Ти трябва да бъдеш един добър проводник. Оставете се с тия стари теории. Бъди добър проводник на истината. Като пее някой хубаво, спира се. Ако ти обръщаш внимание на този, на онзи, ти певец не може да станеш. Трябва да обръщаш внимание на всеки певец, на гениалните хора, които пеят хубаво. Ако искате да бъдете добри в света, обръщайте внимание на всички добри

хора в света, на всяка добра постъпка. Добро не като едно правило, но за да можете да пеете. Ако можете да пеете, работите вървят гладко. Всякога, когато в живота се залостим, че не върви, музика нямаме. Когато изгубим музиката, работата не върви добре. Ако заболее от ревматизъм, защо не го лекувате с музика? Запример, хване ви ревматизъм в крака, в коляното, какво показва? – Че вие не знаете как да сгъвате крака. Щом не знаете как да сгъвате крака, знаеш какво означава сгъването? Ако сгънеш крака си, значи: Аз съм съгласен каквото каже небето да го направя. То значи сгъване. Като сгъваш ръката си насам-натам, значи искаш да направиш нещо. Ако не знаеш как да сгъваш ръцете, ако не знаеш как да сгъваш краката, нищо не можеш да научиш, тогава ревматизмът ще те учи как да сгъваш ръката. Започваш да мислиш за болката. Като мислиш, сгъваш крака. Ти учиш как да го сгъваш. Като те боли много, как внимателно го сгъваш. Вас ви се вижда смешна работа. От невидимия свят постоянно ви възпитават. Всичките болки, които претърпяваме в тялото, са възпитателни методи на движение. Когато се научим да се движим правилно, всички болки ще изчезнат. Природата обича правилни движения, разумни движения. Трябва да има една школа, като вървите, красиво да бъде движението. В краката, в очите, в ръцете, в стойката, навсякъде да има една красота.

САМО СВЕТИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година, 39 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 1 септември 1939 г., петък, 5 ч. с., София – Изгрев²³.

²³ Бележка на стенографа: „На 8 септември и 15 септември 1939 г. нямаше лекции.“

Речник

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.

Алегро (муз.): Означение за темпо – бързо, весело; музикална пиеса или част от циклично произведение със същия характер.

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Аншлус /нем. /: Насилствено присъединяване на чужда територия; анексия.

Арахангел вж Архангел

Аржан конте /фр. /: Преброени, разчетени пари.

Архангел / гр. /: Един от първите ангели

Ауфтакт (муз.): Непълен такт; немски термин, който означава слаба част от такта (съставена от една или повече нотни стойности), която предхожда силното време на следващия пълен такт.

Афоресам /нгр. /: Отлъчвам от църквата; отлъчвам от дадена среда; проклинам

Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Базиргян /пер. -тур. /: Занаячия, търговец, търгаш.

Батал /ар. /: Изоставен, запустял; развален, негоден

Билник: вж Бинлик

Бинлик /тур. /: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур. /: Окови за кон или затворник.

Варда, вардала: Стража; място където пази стража

Гем /тур. /: Юзда.

Гном /нем. /: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Груха, в (с. Драганово, Търновско): Горещина, жегга, пек; [горещ, кипящ]

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Гъоз-бояджилък /тур. /: Хитрец, шмекер, измамник.

Гьотерица, гьотурица /тур. /: По споразумение, всички заедно; направо през просото.

Давия /ар. -тур. /: Дело пред съда

Дам /тур. /: Обор за едър добитък.

Дервиш /перс. /: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се извяват ремъци.

Дерменджия /тур. /: Воденичар.

Джигер /перс. /: Бял или черен дроб

Дилаф /гр. /: Щипци за хващане на огън; маша.

Дискус /гр. /: Кръгъл съд на ниска поставка, на която се освещава и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.

Дисонанс /фр. /: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Дряхлост: Немоощ, отпадналост.

Дубар, дубари /перс. /: Измама, хитрост

Дълнал, задълнал: Задълбочил.

Енервирам /гр. -фр., остар. /: Нервирам, дразня.

Епитимия /гр. /: Църковно наказание.

Епитрахил /гр. /: Архиерейска и свещеническа тясна и дълга одежда, която при служба се слага на шията.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Жидкост /рус. /: Течност.

Жидкост /рус. /: Течност.

Забъкал, забъквам: Тъпча, навирам, пъхам; забъркал; смесвам, приготвям с бъркане.

Ибрик /пер. -тур. /: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.

Изчофила, изчофилено: Наперя, [натруфя], наперено, [натруфено]

Интервал (муз.): Отношението между височините на два тона. Пониският тон се нарича основен, а по-високият – горен. Интервал, чиито тонове се изпълняват последователно е мелодичен, а чиито тонове се изпълняват едновременно – хармоничен. Според броя на степените включени между основния и горния тон, интервалът се наименува прима (1), секунда (2), терца (3), кварта (4), квинта (5), секста (6), септима (7) октава (8).

Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.

Ихтибара /ар. -тур. /: Почит, чест, уважение.

Каденца /лат., ит. /: Хармоничен или методичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното

построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на музикално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си, изпълнява се без съпровод; отбелязване почивка в музикално произведение.

Калимавка /гр. /: Черна, цилиндрична шапка на православен свещеник или калугер.

Капела /ит. /: Мъжка или женска шапка с периферия.

Каравана (диал.): Разлат, обикновен меден съд с две дръжки.

Кашавар /рус. /: Готвач на войници, работници и др.

Кварта /лат. /: вж Интервал.

Квинта вж Интервал

Керата: Негодник, проклетник

Кешки /тур. /: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Ком ил фо /фр. /: Както трябва.

Корсет /фр. /: Широко колан от плат от ластична материя или с металически пръчици, който пристяга талията.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Курна /ар. /: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.

Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Кюляф /пер. -тур. /: Фуниевидна шапка; изигравам, мамя.

Лествица вж Лестница

Лестница, лествица /рус. /: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур. /: Любопитна и весела история; анекдот.

Матихар (Врачанско): Махам, клатя увисналите си крака.

Матусала вж Метосала

Махана /тур. /: Недостатък, кусур.

Махмуз /ар. /: Шпора.

Меджидия /тур. /: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.

Ментор: Съветник, наставник, ръководител.

Метосала: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. (Битие 5:27)

Миситин /тур. /: Посредник.

Модерато (муз.): Означение за темпо – умерено.

Мурафет /ар. –тур. /: Умение, майсторство, изкуство.

Мющерия /ар. -тур. /: Редовен купувач у някой търговец, клиент.

Навождам: Навеждам, наклонявам.

Нахохорил: Наперил, наежил.

Небулоза: Прилично на облак светлинно петно на небето, състоящо се от звездни „вселени“ или от газови облаци около звездно ядро; мъглявина.

Нона /лат. /: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.

Обход: Поведение на човек към някого или към нещо; обхождане, отнасяне.

Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.

Октава вж Интервал

Олабелир /тур. /: Така да бъде.

Оланджак /тур. /: Тъй да се каже, един вид.

Омбрела /остар. /: Чадър.

Опретен: Да се заловя, да подхвана.

Опретен: Спретнат, пъргав.

Орезил: Правя някого резил; компрометирам.

Орталок, орталък /тур. /: Множество хора; тълпа, общество.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Паспал /гр. /: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пермутация /нем. /: Разместване, смяна.

Пертурбация /лат. /: Смущение, разстройство на определен ред.

Пещемал /пер. –тур. /: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Пилюла /фр. /: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Пиростия /нгр. /: Железен триножник, върху който се поставят съдове при готвене на открит огън; саджак.

Прима вж Интервал

Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.

Пънкавя (диал.): Напъвам се, мъча се

Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.

Размъшта: Размества.

Ретора /рус. /: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена – перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие, приготвено от подземните грудки на това растение.

Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.

Секста вж Интервал

Секунда вж Интервал

Септима вж Интервал

Скръжав, скържав: Скърперник.

Слог /рус. /: Сричка; Стих

Стяжание /рус. /: Имот, богатство.

Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.

Тагарджик: Кожена торба.

Тангента /лат. /: Допряна до окръжност права киния; допирателна

Терца: вж Интервал.

Токмак /тур. /: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.

Трели /ит. -рус. / (муз.): Украса на песен с бързо и преливно
повтаряне на някои тонове

Тулум /тур. /: Одрана като торба животинска кожа, в която държат
сирене, масло, катран и др.

Турнел, турнюр /фр. /: Малка възглавничка, която жените носели
отзад под роклите си, за да им предават елегантност.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.

Тържик вж Тагарджик

Ундецими /лат. /: Интервал, който е сбор от октави и кварта и
съдържа 11 степени.

Физхармоника вж Фисхармоника.

Филон /сргр. /: Одежда без ръкави на православен свещеник, която
се облича върху другите одежди при литургия.

Фисхармоника/гр. /: Пневматичен музикален инструмент; устна
хармоника, с клавиши за една ръка, фисхармоника вж
Хармониум

Хардал: Синап.

Хардалия (остар.): Вино, пресечено със синап, та останало
безалкохолно.

Харосал /нгр. /: Виждам добро, преуспявам.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала;
премеждие, беда, пакост.

Хафиор вж Хафиф.

Хафиф /арт. -тур. /: Слаб, оскъден.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Чутура /рум. /: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Шарлан, шарлаган /перс. /: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.

Шашкънин /тур. /: Забъркан, смахнат, глупав.

Шепотник: Ключар.

Шикан, и /фр. /: Умишлено създавани извъртания, мъчнотии и неприятности, главно в учреждения, канцелария, съдебен процес и др.

Шиканира: Правя шикани; преча, извъртам в съдебен процес.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода; водоем, цистерна.

Юдол /стар. /: Мъчителен свят.

Юлар /тур. /: Водило на оглавник; оглавник.

Ячмяк вж Яшмак

Яшмак, Яшмаци /тур. /: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

А, а – Буквено име на тона „ла“

В, в – Буквено име на тона „си-бемол“

С, с – Буквено име на тона „до“

Д, d – Буквено име на тона „ре“

Е, е – Буквено име на тона „ми“

Ф, f – Буквено име на тона „фа“

Г, g – Буквено име на тона „сол“

Н, h – Буквено име на тона „си“

Теми за домашна работа

МОК, XIII-та година (1933–1934)

1. Резюме на 1-ва лекция от I г. на МОК, който може да я препише.
2. Писмо до квадрата?
3. Добрите и слабите страни на сегашната култура?
4. Да се доразвие 28 лекция?
5. „Аз в живота ще благувам“. Да се научи песента от всички.
6. Методите и начините за освобождаване от страданията?
7. Пътят на праведния?
8. Влияние на човешката мисъл?
9. Благоприятни условия при самота и оскъдни условия при множество?

МОК, XIV-та година (1934–1935)

1. Кой са били причините за писане на Евангелието на Матей? Какво е писано за Евангелието на Матей и какво съдържа Евангелието на Матей?
2. Коя е най-силната мисъл у човека?
3. Кое е най-силното чувство?
4. Ползата от богатството и сиромашията?

5. Най-малката и най-голямата спънка в живота?
6. Съществените качества на свободата?
7. Естествените размери на свободата?
8. Отличителните черти на гръбначните животни?
9. Разликата между птиците и рибите?
10. Ползата от изучаването на миналото?
11. Понятията добро и зло?
12. Отличителните черти на грозотата и хубостта?
13. Качествата на силния и слабия човек?
14. Отношението между целите и дробните числа?
15. Свойства на глаголите
16. Функции на голямото и малкото?
17. Положителни и отрицателни състояния?
18. Отличителните черти на умния човек?
19. Да се напишат по 9 глагола.
20. За следващия път всеки един от вас да извади, не каквото съм казал [в примера от 31 лекция], но общото заключение, което аз само засегнах. Извадете вашите конкретни заключения без теории, как трябва да се разбира фактът.
21. Какво нещо е злото? Опишете го.
22. Качества на голямото и малкото и на силното и на слабото?
23. Изправянето на три физически погрешки?

МОК, XV-та година (1935–1936)

1. Зависимите условия на човешката сила?
2. Старите и новите методи на самовъзпитание?
3. Храненето като процес?
4. Връзката между органическия и неорганическия свят?

5. Кое е онова в природата, което заставило тия животни да станат месоядци?
6. Силни и слаби впечатления, силни и слаби мисли?
7. Свойствата на четните и нечетните числа?
8. Свойствата на двойните и тройни числа?
9. Какви са здравословните методи?
10. Разликата между физическите и духовните ограничения?
11. Моралът?
12. Най-съществената мисъл за всеки едного от вас?
13. Причините на еднообразието?
14. Разлика между честност и справедливост?
15. Духът и материята?
16. Знание и невежество?
17. Кой са причините за мъчнотиите, които се произвеждат в живота. Кой са причините за създаването на мъчнотиите в живота?
18. Кой са били ония условия, при които птиците се научиха да хвъркат?
19. Кой са подбудителните причини човек да въздържа езика си или да въздържа духа си?
20. Влиянието на добрите мисли и чувства?
21. Ползата, която допринасят върбите?
22. Отличителните черти на правите и кривите линии?
23. Отличителните черти на горчивото и сладкото?

МОК, XVI-та година (1936–1937)

1. Отличителните черти на правите и кривите линии?
2. Отличителните черти на горчивото и сладкото?
3. Зависимостта на валежите?

4. Зависимост на богатството?
5. Какво аз зная?
6. Откога се е родило мигането?
7. Отношението на нервната система към човешкия ум.
8. Силата на човешката мисъл?
9. Геометрическата зависимост между правите и криви линии?
10. Най-добрият метод за развиване на човешкото сърце?
11. На какво почива здравето или основите на здравето?
12. Най-лесният път?
13. На какво разчита човек най много?
14. Кое е това, което навсякъде ходи след човека?
15. Преимуществата на отъпкания и неотъпкания път?
16. Пишете върху двете думи – доблестен и сръчен?
17. Форма съдържание и смисъл?
18. Материални и морални ценности на нещата?
19. Отношение на нещата?
20. Най-добрият метод на самовъзпитание?
21. Функциите на стомаха?
22. Силни и слаби думи?
23. Причини, които произвеждат скръб и радост и законите, които ги оформят?
24. Влиянието на малките и големите дъждовни капки?
Влиянието на росата и на дъжда?
25. Външна и вътрешна зависимост на паметта?

МОК, XVII-та година (1937–1938)

1. Възможности в живота?
2. Разнообразие на възможностите?
3. Плодните и неплодните ябълки?

4. Възможности на вярата?
5. Възможностите на надеждата?
6. Малкото, което спява?
7. От какво зависи успехът на човека?
8. Защо гладът не се утолява?
9. Напишете седем силни думи по ваша преценка.
10. Отношение на прави и криви линии?
11. Нарисувайте гълъб.
12. От какво се страхува младия?
13. От какво се страхува водата най-много?
14. Какво е допринесла човешката уста на човека?
15. Отношението на твърдите и течните тела?
16. Функции на черния дроб?
17. Функции на бял дроб?
18. Ползата от историята като наука?
19. Ползата от вегетарианството?
20. Учението като метод за постижение?
21. Разлика между честност и справедливост?
22. Кои са причините, които създават водните течения, обръщането на големи маси вода, които постоянно се движат. Кои са причините, които заставят водата да се движи?
23. Разлика между постоянство и твърдост?
24. Взаимните отношения на слуха и зрението?
25. Взаимното отношение на храненето и дишането?
26. Отношенията, които съществуват между жидката (течната), твърдата и въздухообразната материя, какви промени стават?
27. Какво се очаква от младите?
28. Произход на пиянството?

29. Произходът на пеперудите или произход на модата?
30. Защо човек има две уши?

МОК, XVIII-та година (1938–1939)

1. Каква наука е геометрията?
2. Защо се скъсяват дните и защо се продължават?
3. Кои неща спъват човека?
4. Кое е новото сега, което трябва да дойде в света?
5. Най-малкият орган в човешкото тяло?
6. Полза от големите и малки неща?
7. По кой начин човек може да се подмлади?
8. Пишете върху една свободна тема.
9. Външни и вътрешни условия на здравето?
10. Напишете поетическо произведение върху карамфила, три куплета.
11. Разлика между органическа и неорганическа материя?
12. Пишете върху свободна тема?
13. Защо живее човек?
14. Идеалният живот от вашето лично гледище?
15. Икономия в природата?
16. Предпазливост и страх?
17. Самовъзпитание?
18. Защо глупавият човек [...]?
19. Неопределени идеи?
20. Свобода на съзнанието?
21. Службата на светлината, на въздуха, на водата, на земята?
22. Ползата от служенето?
23. Качества върху противоположностите?
24. Ползата от добре употребените цветове?

25. Произход на пеперудите?